

தமிழர் வரலாறு -01

தமிழ் வணிக சமூகம் :

வெளிநாட்டார் குறிப்புகள்

கிரேக்க, ரோம, சீன, அரேபிய மற்றும் ஐரோப்பிய பயணிகள், அறிஞர்கள் வணிகர்கள், யாத்ரீகர்கள் அனைவரும் தமிழகம் வந்து தாங்கள் கண்டதையும் கேட்டதையும் எழுதியுள்ளனர். தமிழரின் வணிகம் பற்றி குறித்து வைத்தனர்.

கிரேக்க நூலான பெரிப்பூஸ், ரோமரான ப்ளினியின் இயற்கை வரலாறு, ஹிராட்டஸ், ஈலியன், அபுஜைது, மெகஸ்தனீஸ், மார்க்கோபோலோ ஆகியோரது நூல்களையும் குறிப்புகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட தமிழ்நூல்களில் கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி எழுதியவையும், வி.எஸ்.வி. இராகவன் எழுதியவையும் குறிப்பிடத் தகுந்தவை. அவற்றில் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையிலான தமிழகத்தின் வணிக நிலைப்பற்றிய வெளிநாட்டாரின் குறிப்புகளை இங்கு தருகிறோம்.

தமிழர் வாணிகம்

கி.பி.முதல் நூற்றாண்டில் சேர நாட்டின் கடற்கரை நகரமும் துறைமுகமும் ஆன முசிறியைப் பற்றிப் பெரிப்ளூஸ் என்ற கிரேக்க நூலும், ப்ளினி என்ற ஆசிரியரும் கூறுகின்ற குறிப்புகளைப் பார்ப்போம்.

வெள்ளைத் தீவுக்குப் பிறகு நெளராவும் டிமிகாவைச் சார்ந்த திண்டிஸ் எனப்படும் வாணிகச் சந்தை நகரமும் முதன்முதலாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றிற்குப் பிறகு முசிறிஸ், நெல்கிந்தா எனப்படும் இரு துறைமுக நகரங்களும் காட்சியளிக்கின்றன. இவை இன்று மிக உன்னதத் துறைமுகங்களாக விளங்குகின்றன.

(பெரிப்ளூஸ்-புத்தி 53 வரிகள் 10 முதல் 14 வரை. அதிகாரம் -52, தமிழில்: வி.எஸ்.வி. இராகவன்)

ஹிப்பாலஸ் என்னும் காற்று நிற்காமல் அடிக்குமானால் இங்கிருந்து இந்தியாவிலுள்ள வாணிக மையங்களுள் நமக்கு மிகவும் அண்மையிலுள்ள மையமான முசிறிசுக்கு நார்பது நாளில் சென்று விடலாம்.

(ப்ளினியின் குறிப்பு-கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி எழுதிய 'தென்னிந்தியாவைப் பற்றிய வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள்')

பெரிப்ளூஸ் மற்றும் ப்ளினியின் குறிப்புகளில் புகழப்படுவது போலவே முசிறித் துறைமுகம் தமிழிலக்கியமான அகநானூறிலும் புகழப்படுகிறது.

"...சேரலர்

சுள்ளியம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க யவனர் தந்த விணைமானன் கலம் பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும் வளங்கெழு முசிறி"

(அகநானூறு, 149:7-11)

பிளீசியர்-பனை என்ற சொல்லடியாகவே பிளீசியர் என்ற சொல் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்றும் வெகுகாலத்திற்கு முன்னரே தமிழகப் பனையேறிகள் கடல் கடந்து சென்று குடியேறி வாழ்ந்தனர் எனவும் அவர்கள் வாழ்ந்த நாடே பிளீசியா எனவும் வி.எஸ்.வி. இராகவன் குறிப்பிடுகிறார். அதற்கு ஆதாரமாக அவர் பிளீசியாவிலுள்ள கல்வெட்டையும் இலச்சினையையும் காட்டுகிறார். கல்வெட்டில் சிவலிங்கம் காணப்படுகிறது. இலச்சினையில் பனைமரத்துடன் கூடிய பரிசல் (படகு) காணப்படுகிறது.

"இப்பிளீசிய மக்கள் ஆதியில்-முதல் முதலில்-இந்தியப் பெருங்கடலினின்று-அக்கடலின் கடற்கரையின் முனையிலிருந்து குடியேறியவர்களே. அவர்கள் மத்திய தரைக்கடலில் புகுந்து அங்குத் தங்கள் இருப்பிடத்தைக் கொண்டதிலிருந்து இன்றைக்கும் அங்கேதான் இருக்கின்றனர். அவர்கள் வணிக நிமித்தமாகப் பயணம் மேற்கொண்டனர்."

-ஹிராட்டஸ்: புத்தி 2 (தமிழில்: வி.எஸ்.வி. இராகவன்)

பாபிலோனியாவின் நிப்பூர் என்ற இடத்தில் முரஷீ என்பாரும் அவர் மக்களும் நடத்திய காசு வணிகத்தின் கணக்கு பதியப்பட்ட களிமண்ணோடுகள் சிலவற்றில் பாபிலோனியர் தமிழக வணிகர்களுடன் கொண்டிருந்த பற்றுரவுகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழர்கள் மேலைநாடுகளான கிரேக்கம் ரோமாபுரி இவற்றுடனும், அரேபியா, பாரசீகம், எகிப்து, ஆசியா மைனர், பாபிலோன், சுமேரியா நாடுகளுடனும் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டது மட்டுமின்றிக் கீழை நாடுகளான சீனம், சாவா, சுமத்ரா, இந்தோசீனா, இலங்கையுடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தின் காஞ்சியில் சீனத் தூதரகம் இருந்ததற்குச் சான்று கிடைத்துள்ளது. சீனத்துப்பட்டு, சீனாக் கற்கண்டு, சீனாக் கண்ணாடி, சீனக்கற்பூரம், சீன வெடி ஆகிய சொற்கள் தமிழக வழக்கில் வந்தது இத்தொடர்பினால்தான், சமீபத்தில் பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளில் நடந்த அகழ்வாராய்ச்சிகளில் கத்தி, கோடரி, வாள் முதலான ஆயுதங்கள் பழந்தமிழர்தம் இக்கடல் வாணித் தொடர்பை உறுதி செய்கின்றன.

வடநாட்டவரான கெளடல்யர் எழுதிய அர்த்த சாஸ்திரத்தில் தென்னாட்டு வாணிகப் பயண எளிய வழியும், கொற்கை முத்து மதுரையில் கிடைத்த மெல்லிய துணியும் விதந்து பேசப்படுகின்றன.

பெரிப்ளூஸ் நூல், ப்ளினி, தாலமி முதலான ஆசிரியர்கள் மேலைக் கடற்கரையில் இருந்த நவுரா (கண்ணனூர்), டிண்டிஸ் (சங்க நூல்களில் தொண்டி என்றும், இன்று பொன்னானி என்றும் வழங்கும் ஊர்), முசிறிஸ் (சங்க நூல்களில் முசிறி என்றும் இன்று கொடுங்கோளூர் என்றும் வழங்கும் ஊர்), நெல்கிந்தா (கோட்டயத்திற்கு அருகிலுள்ள ஊர்) ஆகிய நகரங்கள் மிக முக்கியமான துறைமுகங்கள் என குறிப்பிடுகின்றனர்.

ஏனைய தமிழகத் துறைமுகங்களாக பெரிப்ளூஸ் நூல் கூறுவதாவது: பலிட்டா (வர்க்கலை), கொமரி (குமரி முனை), நல்ல துறைமுகமும் யாத்திரையிடமுமான கொல்சி (கொற்கை), கமரா (காவிரிப்பூம்பட்டினம்), பொதுக்கா (புதுச்சேரி-அரிக்கம்பேடு), சோபட்டமா, (மரக்காணம்) முதலானவை ஆகும். (கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி - தென்னிந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள் - "சங்க காலமும் அதற்குப் பிறகும்"- பக் 219-220). கீழ்க் கடற்கரையில் எடுத்த முத்துக்கள் சென்று சேரும் ஆர்கரு(உறையூர்) என்ற ஊரையும் குறிப்பிடுகிறது. பெரிப்ளூஸ் நூல்.

அயல்நாட்டு வாணிகத்தில் மிளகு, முத்து, மெல்லிய துணி, மலபத்ரம், ஏலம், இலவங்கம், மயில் தோகை, அரிசி, யானை, யானைத் தந்தம், கிளி, புலி, நல்லப்பாம்பு (பத்து முழ நீளமுள்ள நல்லப்பாம்பை தூதுக்குழுவினர் வைத்திருந்ததை தான் எகிப்தில் பார்த்ததாக ஸ்டிராபோ எழுதியுள்ளார். -K.A. நீலகண்ட சாஸ்திரி, தென்னிந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள், பக் 77), நார்மடி, கண்ணாடி மணிகள், அஞ்சனக்கல் முதலானவை ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. அதே போல் பொன் நாணயங்கள், கோதுமை, ஓயின், பட்டுத்துணி முதலியவை இறக்குமதியாயின.

பண்டைத் தமிழர்கள் உண்மையில் பெரிதும் நல்வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் என்பது இச்செய்திகளின் மூலம் அறியக் கிடக்கிறது. உள்நாட்டு வாணிகத்தில் இவர்களின் பண்டமாற்று முறை திணைநில வாழ்க்கையை உறுதி செய்கின்றது. பொருளுக்கு அக்காலத்தில் இவர்கள் அதிகம் மதிப்புத் தருவதில்லை என்பதும் விலையை ஒரு பொருட்டாகக் கொள்வதில்லை என்பதும் உப்புக்கு மீனையும் நெல்லையும் மாற்றிக் கொண்டதன் மூலம் தெரிய வருகிறது. இத்தகு வாணிகத்தில் ஈடுபட்டவர்களின் வாழ்க்கை உயர்ந்த நிலையில் இல்லை என்பது முத்திரை பொறிக்கப்பட்ட பண்டங்களோடும், வண்டிகளோடும் இவர்கள் ஊர் ஊராகச் செல்லுகின்ற போது குடும்பத்துடன் பெயர்வதும், சேம அச்சு கொண்டு செல்வதும், செல்லும் வழியில் புவியினால் அடித்து உண்ணப்பட்ட விலங்கின் எஞ்சிய உணவை உணவாகக் கொள்வதும் இவர்களின் எளிய நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றன. ஆனால் இவையெல்லாம் உள்நாட்டு வாணிகத்தில்தான். அயல் வணிகத்தில் ஈடுபட்டவர்களே அதிகச் செல்வத்தை அள்ளிக் குவித்தனர்.

பெரிப்ளஸ் நூலாசிரியர் கூறுவதாவது: "கிரேக்கர்களும் அரேபியர்களும் அனுப்பிய சரக்குகளைச் சமந்து வந்த கப்பல்கள் முசிறியில் ஏராளமாக இருந்தன. நெல்கிந்தா பாண்டிய ஆட்சியில் இருந்தது. பக்கரே (பொரக்காடு) என்பது அதே கரையிலிருந்த மற்றொரு துறைமுகம்... மேற்கு கடற்கரையில் கிடைக்கின்ற ஏராளமான மிளகு, மலபத்திரம் ஆகிய பொருள்களை ஏற்றிக் கொண்டு வருவதற்காக (மத்தியதரைக் கடலிலிருந்து) பல கப்பல்கள் அங்குச் சென்றன. அந்தத் துறைமுகங்களில் (அரபிக்கடல் துறைமுகங்களில்) ஏராளமான நாணயங்களும் ஓரளவு மெல்லிய துணியும் புட்பராகமும் இறக்குமதியாகின்றன. அவற்றைத் தவிர பூவேலைப்பாடுகடைய நார்மடி, அஞ்சனக்கல், பவழம், செப்பமுறாத கண்ணாடி, தாமிரம், தகரம், ஈயம் முதலிய பொருள்களும் ஓரளவு, அதாவது பாரிகாஜாவில் இறக்குமதியாகிற அளவு மதுவும் இறக்குமதியாகின்றன. அன்றியும் செந்தாளகம், அரிதாரகம் ஆகிய பொருள்களும் வெளிநாட்டு மாலுமிகளுக்குத் தேவையான அளவு கோதுமையும் இறக்குமதியாகின்றன. இங்கிருந்து மிளகு ஏற்றுமதியாகிறது. அது கொட்டனாரா என்னுமிடத்தில்தான் மிகுதியாக விளைகிறது. அதைத்தவிர நல்ல முத்து, தந்தம், பட்டுத்துணி, கங்கை வெளியிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட இலாமிச்சை, உள்நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த மலபத்திரம், பலவகை மணிக்கற்கள் (முக்கியமாக கோயம்புத்தூரிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட இளம்பச்சைக்கல்-இதனை ரோமானியர்கள் பெரிதும் விரும்பினார்கள்), வைரம், நீலமணி, ஆமையோடு, கிரைச்சத் தீவிலும் திமரிக்கக் கரையிலிருந்து தீவுகளிலும் கிடைத்த பொருள்கள் ஆகியவையெல்லாம் ஏராளமாக ஏற்றுமதியாயின... கீழ்க்கரையில் எடுத்த முத்துக்கள் எல்லாம் ஆர்கரு என்ற ஊருக்குப் போய்ச் சேருகின்றன. அங்கே அர்கரிட்டிக் என்னும் மஸ்லின் துணி ஏற்றுமதியாகிறது (V.S.V. இராகவன், பெரிப்ளஸ், பக். 232-233)

வெளிநாட்டு வணிகத்தின் விளைவாக செல்வம் அளவு கடந்த நிலையில் குவிந்தது. அகஸ்டஸ் முதல் டைபீரியஸ் ஈறாக ரோமாபுரி மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆண்டுக்கு 6,00,000 எண்ணிக்கையுடைய பொன் நாணயங்கள் தமிழகத்திற்கு வந்து சேர்ந்தன. ரோமாபுரியின் செல்வம் குறைவதைக் கண்டு அறிஞர்களும் வணிகர்களும் கூக்குரலிட ஆரம்பித்தனர். வாங்கிய விலையைப் போல நூறு மடங்கு இருந்தது விற்பனை விலை.

இது பற்றி ப்ளினியின் குறிப்பில் காணப்படுவதாவது: "இப்பொழுது எகிப்திலிருந்து இந்தப் பயணத்தில் ஈடுபடுவது எந்த வகையிலும் தவறில்லை. இக்கூற்றை முக்கியமானதாகக் கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் அகவிலையைப் போல நூறுமடங்கு விலையில் இங்கு ரோமானிய நாட்டில் விற்பனையாகக் கூடிய பொருள்களை இந்தியா அனுப்பி விட்டு மாறாக நமது பேரரசில் 5 1/2 கோடி செல்டர்சுகளைத் தனதாக்கிக் கொள்ளாத ஆண்டே இல்லை... ஒவ்வொரு ஆண்டும் குறைந்தது 10 கோடி செல்டர்சுகளை இந்தியா, பட்டு விளைவிக்கும் வட சீனா, அரேபியத் தீபகற்பம் ஆகிய நாடுகள் சேர்ந்து நம் பேரரசின் செல்வத்தை எடுத்துக் கொள்கின்றன. நம் பெண்களாலும் நம் ஆடம்பரங்களாலும் இந்த இழப்பு ஏற்படுகின்றது.

பெரிய கப்பல்கள் பாய் இறக்காமலே துறைமுகத்தில் வந்து வெளிநாடுகளிலிருந்து ஏற்றி வந்த அரியப் பொருள்களை கரையில் இறக்கின. துறைமுகத்தில் நின்ற கப்பல்களில் பறந்த கொடிகளைத் தவிர வாணிகப் பொருட்களை விளம்பரம் செய்வதற்கான கொடிகளும் பறந்தன. கப்பல் கட்டுவதற்கும் பழுது பார்ப்பதற்கும் துறைகள் இருந்தன. துறைமுக நகரங்களில் பலநாட்டு மக்களும் வாழ்ந்தனர். யவனர்களெனத் தனிக் குடியிருப்புகள் எழுந்தன. இன்றும் தென்னார்காடு மாவட்டத் தலைநகரான கடலூரில் அங்குள்ள துறைமுகம் என்று சொல்லக் கூடிய முதுநகரில் சோனகர் வீதி என்றொரு வீதி காணப்படுகிறது.

கொற்கை துறைமுகம் பற்றி பெரிப்ளஸ் நூல் (பத்தி 50 முதல் ஐந்து வரிகள்) கூறுவதாவது: "குமரியிலிருந்து புறப்பட்டுக் கொல்கே என்ற துறைமுகத்தை அடையலாம். அங்கு முத்துக்குளியலிடம் காணப்படுகின்றது. அம் முத்துக் குளியல்கள் யாவும் தண்டனைக்குள்ளாக்கப்பட்ட குற்றவாளிகளால் நடத்தப் பெறுகின்றன. அவ்விடம் பாண்டியன் என்னும் அரசனைச் சார்ந்ததாகும்" (வி.எஸ்.வி. இராகவன், மொழிபெயர்ப்பு பதிப்பு, பெரிப்ளஸ்-பக்கம் 260)

"தப்பரானே தலைநிலத்திலிருந்து பிரிந்து நிற்கிறது. அங்கு வாழும் மக்கள் பலையோகானாய் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். இந்தியாவில் கிடைப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமானப் பொன்னும் முத்தும் அங்கே கிடைக்கின்றன"-தப்பரானே, மெகஸ்தனிஸ் (கி.மு) (கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி (எ.ஆ) Ancient India as described by Megasthenes and Arrian J.W. McCrindle, PP 68-69- தென்னிந்தியா பற்றிய வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள்)

"அரண்மனை 'மஞ்சள்' வாயிலில் அரசாங்க நிர்வாகத்தைச் சேர்ந்த மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இருக்கிறார்கள். தங்களுடன் வர விரும்புகிறவர்களை அழைத்துக் கொண்டு, அவர்கள் கடல் வழியாகச் சென்று தங்களுடன் எடுத்துச் சென்ற பொன்னையும், பட்டையும் கொடுத்து அவற்றிற்கு மாறாக ஒளிமிக்க முத்து, கண்ணாடி, மணிக்கற்கள் தங்கள் நாட்டில் கிடைக்காத புதுப்பொருள்கள் ஆகியவற்றை வாங்கிக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

-கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் காஞ்சி பற்றி பாண்குண்ட (கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி-தென்னிந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள் - பக் 73-74)

"எரித்தரியக் கடலில் எவ்வாறு முத்தெடுக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றி நான் முன்னரே எழுதியுள்ளேன். இப்போது இந்தியாவில் எவ்வாறு முத்துக் குளிக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லப் போகிறேன். பாக்டீரியர்களுக்கு யூக்ரட்டைடிசு என்பவன் அரசனாய் இருந்த காலத்தில் (கி.மு.181-147) பெரிமுதா என்னும் நகரைச் சேர மரபில் (சோழ மரபில்) வந்த அரசன் ஒருவன் ஆண்டு வந்தான். அந்த நகருக்கருகில் கடற்கரையை உள்ளே அறுத்துக் கொண்டு செல்கின்ற பெரிய குடா ஒன்று இருக்கின்றது. அந்த நகரத்தில் வாழ்கின்ற மீன் தின்னும் இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் வலைகளை எடுத்துக் கொண்டு அங்கே சென்று முத்துச் சிப்பிகளைப் பிடிக்கிறார்கள்."

-ஈலியன், கி.மு.2ஆம் நூற்றாண்டு. (கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி-தென்னிந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள் - பக் 102-103. Ancient India as described by classical Literature. McCrindle PP 143-144)

"இந்திய அரசர்கள் கல்லிழைத்த தங்கக் கடுக்கன்களைக் காதில் அணிந்து கொள்கிறார்கள். விலையுயர்ந்த மாணிக்கக் கற்களையும் மரகத மாலைகளையும் அவர்கள் கழுத்தில் அணிந்து கொள்கிறார்கள். அவற்றைக் காட்டிலும் விலையுயர்ந்தது முத்து.

அதனால் பெரும்பாலும் அவர்கள் முத்து மாலையை அணிந்து கொள்ளுகின்றார்கள். உண்மையில் அரசனுடைய கருவூலத்தில் உள்ள பொருள்களுள் அதுவே முதலிடம் வகிக்கிறது. அதுவே அவனுடைய சேமநிதி, அரசனேயன்றிப் படைத்தலைவர்களும் உயர் அலுவலர்களும் முத்துமாலை அணிந்து கொள்கிறார்கள்."

-அபுஜைது, கி.பி 916 (கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்பதிரியார்-தென்னிந்தியா பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள் - பக் 211-212 copy it Abu Zaid) pp 138-9)

"மாகாணத்தின் இந்த கோடியில் மேலே சொன்ன ஐவருள் ஒருவரான செளந்தரப் பாண்டித்தேவர் என்பவன் முடியுடைய வேந்தனாய் ஆட்சி செய்கிறான். அவனுடைய நாட்டில் மிக நேர்த்தியான பெரிய முத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. முத்துக்குளிக்கும் முறையைப் பற்றி இப்போது சொல்லப் போகிறேன்"

-மார்க்கோ போலோ- கி.பி 1293 (கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி - தென்னிந்தியாவை பற்றிய வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள் - பக் 266 . op,at,Bk, iich, xxvi-xxvii J) "முசிறியில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கிரேக்க, உரோம, அரேபிய பார்சீக்க கப்பல்கள் பாய் விரித்து இந்தியாவுக்குச் சென்றதை நான் பார்த்தேன்"
-காலஸ்

முத்துக்குளியல் பற்றி மார்க்கோ போலோவின் கி.பி 13ஆம் நூற்றாண்டுக் குறிப்பு: "தலைநிலத்திற்கும் சீலன் தீவுக்கும் இடையிலுள்ள கடல் வளைகுடாவாய் இருக்கிறது.... முத்துக்குளிப்பவர்கள் சிறியவையும் பெரியவையுமான தங்களுடைய கலங்களை ஓட்டிக் கொண்டு வளைகுடாவுக்குப் போகிறார்கள். ஏப்ரல் மாதத் தொடக்கத்தில் இருந்து மே மாதம் 15 ஆம் தேதி வரையில் அவர்கள் அங்கேயே இருக்கிறார்கள். கூலிக்கு ஆட்களை நியமித்துக் கொண்டு அறுபது மலைகளுக்கு அப்பால் செல்கிறார்கள். முத்துக்குளிக்க வேண்டிய ஆழம் 4 முதல் 12 ஆரூயரம் வரை இருக்கும். கிடைக்கும் முத்தில் பத்தில் ஒரு பங்கு மன்னனுக்கும் இருபதில் ஒரு பங்கு அப்ரமணர் என்ற மந்திரவாதிகளுக்கும் உரியது. முத்துக்குளிப்பவர்கள் தாங்கள் ஏறியிருக்கும் சிறு படகுகளிலிருந்து குதித்து, நீரில் மூழ்கி, கடலின் அடித்தளத்தை அடைகிறார்கள். அங்கே எவ்வளவு நேரம் இருக்க இயலுமோ அவ்வளவு நேரம் இருந்து முத்துச் சிப்பிகளைத் தேடியெடுத்து, தங்கள் இடுப்பில் கட்டியுள்ள வலைப்பையில் போட்டுக் கொண்டு மேலே வருகிறார்கள். சிப்பிகளைப் படகில் போட்டு விட்டு அவர்கள் மீண்டும் முக்குளிக்கிறார்கள். இனிமேல் மூச்சை அடக்க முடியாது என்று தெரிந்தவுடனே அவர்கள் மேலே வருகிறார்கள். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் மீண்டும் கடலில் குதிக்கிறார்கள். இவ்வாறு நான் முழுதும் உழைக்கிறார்கள். அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு வரும் சிப்பிகளில் முத்து இருக்கிறது. அது சிப்பியின் சதையில் ஓட்டிக் கொண்டு இருக்கிறது. அவ்வாறு கிடைக்கின்ற முத்துக்கள் பல தரப்பட்டவை. சில சிறியவையாயும் சில பெரியவையாயும் இருக்கின்றன. இங்கு ஏராளமான முத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. இங்கிருந்தே அவை உலகின் பல பகுதிகளுக்கும் செல்லுகின்றன.

அந்த ராச்சியத்தில் அரசனுக்கு முத்துச் சலாபத்தால் கிடைக்கின்ற வருவாயும் மிகப்பெரியது. மே பதினைந்திற்குப்பிறும் அங்கு முத்துச்சிப்பி கிடைப்பதில்லை. (கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, 'மார்க்கோபோலோ'-தென்னிந்தியா பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள் - பக் 267, 268, 269)

எகிப்திய அழகி கினியோபாத்ரா. அவளுக்கும் அவளின் காதலன் ஆன்டனீக்கும் ஒரு போட்டி. எவர் அதிக செலவில் விருந்து வைக்கிறாரோ அவரே போட்டியில் வென்றவர் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அதன்படி ஆன்டனீ பெருஞ்செலவு செலவு செய்து உணவு பண்டங்கள் பலவற்றைத் தயாரித்து விருந்திட்டான். ஆனால் கினியோபாத்ராவோ தன் கழுத்தில் அணிந்திருந்த முத்தினை எடுத்து அதை திராட்சைச் சாற்றில் கரைத்து விருந்திட்டான். அந்த முத்தின் விலை ஆன்டனீ விருந்துக்குச் செய்த ஆன்டனீ விருந்துக்குச் செய்த செலவைப் போல பன்மடங்கு விலை கொண்டதன்றும் அதனால் அவள் போட்டியில் வென்றாள் என்றும் தெரிகிறது. அம்முத்து கொற்கை முத்து, இந்தியக் கடல் முத்து என்று எகிப்திய வரலாறு கூறுகிறது.

பெயர்த்தோற்றம் :

மேல் எனப் பொருள்படும் அண் என்னும் இடைச் சொல்லடியாகப் பிறந்தது அணி என்னும் சொல். அது வினைச் சொல்லாக மேலிடுதல் என்னும் முதற்பொருளையும், அழகு செய்தல் என்னும் வழிப் பொருளையும் கொண்டது. தோண்டுதல், குழித்தல் எனப் பொருள்படும் கல் என்னும் வினையடி அம் என்னும் செயப்படுபொருள் விசுதி பெற்று கலம் என்றானது. மண், பொன், வெள்ளி ஆகியவற்றை குழித்து தோண்டி நுண்ணிய வேலைப்பாடுடன் அமைந்த கலன்களை பூணுவதால் அவற்றுக்கு அணிகலன்கள் என்று பெயராகியது.

ஆதித்தமிழர்கள் மிகத் தொன்மையான காலத்தில் வேட்டுவ வாழ்க்கையில் பாம்பைக் கழுத்திலும் கையிலும் தலைமீதும் சுற்றிக் கொண்டு ஆடிப் பாடி வந்துள்ளார்கள். தமிழர்களின் ஆதி தெய்வங்களான கொற்றவையும் சிவபெருமானும் பாம்பை அணிகலனாகப் பூண்டவர்கள். இதனால் அணிகலன்களுக்கு பணி (பாம்பு) என்று பெயர் வந்தது. பூவரும்பு அணியப் பெற்றதால் பூவரும்பின் பெயராகிய நகையும் அணிகலன்களின் பெயராக அமைந்தது.

அணிகலன் தோற்றுவாய்

அழகின் மீதும் ஒப்பனை மீதும் ஆவல் கொள்வது மக்களிடம் இயற்கையாய் அமைந்துள்ள பாரம்பரிய குணமாகும். பண்டகால மனிதனுடைய உள்ளம் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள இயற்கை அழகோடு மட்டும் நிறைவெய்தவில்லை. அவன் சூழ்ந்துள்ள பொருள்களின் அழகு அனைத்தையும் சுவைத்து, அவற்றைக் கொண்டு தன்னையும் அழகு படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். காப்பாற்றுகிறான், செடி கொடிகளின் தண்டுகள், மலர்கள், விதைகள், பழங்கள், எலும்புத்துண்டுகள், பற்கள், யானைத் தந்தம், பளிங்கு கற்கள், மணிகள், கற்கள், சுடுமண் உருண்டைகள் போன்றவைகளை எல்லாம் அணிகலனாக பழந்தமிழர்கள் அணிந்து வந்திருக்கிறார்கள்.

இவ்விதம் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பிருந்த தமிழர்கள் வேட்டுவ நிலையில் இருந்த காலந்தொட்டே அணிகலன் அணியும் நாகரிகம் பழம்பெரும் பண்பாடாய் இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆதிகாலத்தில் முதல் முதலாக அணிகலன்களைக் கண்டவர்கள் குறிஞ்சிநில தமிழ் மகளிரே ஆவர். இவர்கள் அழகு கலையில் ஆர்வங்கொண்டு மலர்களையும் அரும்புகளையும் இளந்தளிர்களையும், கொடிகளையும் தலை, கழுத்து, காது, கைகள், இடுப்பு போன்ற உறுப்புகளிலெல்லாம் அணிந்து வந்தனர்.

இன்றைக்கு மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனும் மலர்களின் பெயர்களுடைய அவை அதிகமாக விளையும் நிலத்திற்குச் சூட்டி, ஐந்து வகை நிலங்களாகத் தமிழகத்தைப் பிரித்திருந்தனர். தொன்றுதொட்டு தமிழர்கள் மலர்களோடு கொண்ட தொடர்பால் அவற்றைக் கோத்து மாலையாக அணிந்தனர். இதன் பயனாக தமிழர்கள் கண்ட அறுபத்து நான்கு கலைகளில் பூத்தொடுப்பது ஒரு கலையாக இடம் பெற்றது. பழந்தமிழர்கள் கொடி, இலை, தளிர், அரும்பு முதலியவற்றையும், மலர், காய், பழம், கெட்டை முதலியவற்றையும் தனித்தனியாகவும் கோர்த்துக் கட்டியும் தலை, கழுத்து, கைகள், இடுப்பு உறுப்புகளில் அணிந்து வந்தனர். இன்றளவும் அதற்குச் சான்றாக தமிழ்நாட்டு மகளிர் அணியும் பொன் அணிகளின் பெயர்கள் அமைந்துள்ளன. இன்றைய தமிழ் மகளிரின் பொன் அணிகள் மலர், அரும்பு, தளிர், இலை, காய், கனி வடிவங்களில் அமைந்து அதற்கு நல்சான்றாய் மிளர்கின்றன.

கற்காலத் தமிழர் தெய்வமான கொற்றவை மனிதர்களின் தலைகளாலான மாலையைக் கழுத்திலும், பாம்பினாலான கங்கணத்தைக் கையிலும், காதில் ஓலையையும் அணிந்துள்ளனர். தமிழர் கண்ட பழம்பெரும் தெய்வமான சிவபெருமான் உடம்பெல்லாம் எலும்பினாலான மாலையைத் தரித்துக் கொண்டார். தலை, காது, கழுத்து, தோள், முன்கை, இடுப்பு, கால் முதலிய உறுப்புகளில் எல்லாம் பாம்புகளை அணிகலன்களாக அணிந்துள்ளார். அவரது தலையில் எருக்கம்பூ அணிகலனாக ஒளிர்ந்தது. இன்றும் பல தெய்வங்களும் மக்களும் சங்கு, சிப்பி, கல்உருண்டை, மண்உருண்டை ஆகியவற்றை அணிகலன்களாக அணிந்து வந்துள்ளார்கள்.

பொன் அணிகலன்கள், வெள்ளி அணிகலன்கள், மணி அணிகலன்கள் பற்றியும், ஆதிகால அணிகலன்கள் பற்றியும் இக்கட்டுரையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டு ஆடவர், மகளிர், குழந்தைகள் அணியும் முக்கிய அணிகலன்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தலையணிகலன்கள், நுதல் (நெற்றி) அணிகலன்கள், காதுணிகலன்கள், மூக்கணிகலன்கள், கழுத்தணிகலன்கள், தோள் அணிகலன்கள், மார்பணிகலன்கள், கையணிகலன்கள், கைவிரலணிகள், இடையணிகள், தொடையணிகலன்கள், காலணிகலன்கள், கால்விரலணிகள் குழந்தை அணிகலன்கள் குறித்து தனித்தனியே சற்று விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பொன் அணிகலன்கள் :

புதுகற்காலம் மறைந்து தமிழகத்தில் உலோக காலம் எழுந்தது. முதலில் வெண்கலமும், பிறகு இரும்பு ஈயம் செம்பு பொன் முதலினவும் கிடைத்தன. தமிழகத்தில் ஆதித்தநல்லூரில் நடந்த அகழ்வராய்சியில் இரும்பு வெண்கலம் ஆகியவற்றான ஆயுதங்களும் பாத்திரங்களும் பொன்னாலான அணிகலன்களும் கிடைத்துள்ளன. ஆதித்தநல்லூர் நாகரிகம் சுமார் கி.மு. 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னும் கி.மு. 2000 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் எழுந்த நாகரிகமாக இருக்கலாமென தொல்பொருள் ஆய்வாளர்கள் முடிவு செய்துள்ளனர். தமிழகத்தில் பொன் முதலில் சொற்பமாகவும், பிறகு அதிகமாகவும் கிடைத்தது.

தமிழர்கள் வட இந்தியாவின் இலங்கை, பர்மா, இந்தோனேசியா முதலிய நாடுகளிலிருந்தும் போரிட்டு வெற்றி பெற்று ஏராளமான பொன்னைத் திறையாக ஆண்டுதோறும் பெற்று வந்தனர். பொன்னின் இன்னொரு பெயரான தங்கம் என்பது தமிழர்களின் மலேசியத் தொடர்பால் தமிழகத்திற்கு வந்த மலேசியச் சொல் ஆகும். தமிழர்கள் வணிகத்தின் மூலம் அண்டை நாடுகள் மட்டுமின்றி ரோம், கிரேக்கம், பர்மா, இந்தோனேசியா முதலியவற்றிலிருந்தும் மலைமலையாகப் பொன்னைக் கொண்டு வந்து குவித்து வந்தனர். கொற்கை, புகார், வஞ்சி போன்ற பழைய தமிழகத் துறைமுகங்கள் தமிழகத்தின் பொற்கேணிகளாக விளங்கின.

தமிழகத்தில் பொன் ஏராளமாக வந்து குவிந்து கிடந்ததால் மக்கள் உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை மணிகள் பதித்த நகைகள் செய்து அணிந்து அகமகிழ்ந்தனர். அதோடு அவர்கள் தாம் வணங்கும் ஆண் பெண் தெய்வங்களுக்கும் பல்வேறு அணிகலன்களை செய்து அணிவித்தனர்.

அன்று தெய்வத் திருவுருவங்கள் மீது அணிகலன்களைப் பூட்டியிராவிட்டால் இன்று நாம் பழங்கால அணிகலன்கள் பலவற்றை காணமுடியாமலே போயிருந்திருக்கும். அதே போல் தங்கள் தெய்வ உருவங்களைப் பொன்னால் வார்த்தனர். கோயில் கருவறை மண்டப கூரையையும் பொன்னாலும், வெள்ளியாலும் செப்பாலும் வேய்ந்தனர். மன்னர்களின் மாளிகைகளும், வணிகர்களின் இல்லங்களும், நிலக்கிழார்களின் வீடும் பொன் அணிகளாலும், பொற்குடங்களாலும், பொன் விளக்குகளாலும், பொன் வட்டில் களாலும் நிரம்பியிருந்தன. அரசுகளும் செல்வச் சீமாட்டிகளும் பொன் இழையால் நெய்யப் பெற்ற பட்டாடைகளை அணிந்து வந்தனர்.

தமிழகத்தில் பொற்கொல்லர்கள் பெருகினர். பொன் அணிகலன்கள் செய்யும் தொழில் வளர்ந்தது. பழந்தமிழகத்துப் பொற்கொல்லர்கள் அரிசி பருமனுள்ள பொன்னில் சிவபெருமானின் திருவுருவத்தைச் செம்மையுறச் செய்துக்கி எழில் பெறச் செய்துள்ளனர். அவர்கள் தொழில் நுட்பம் மன்னர்களும், அறிஞர்களும், மக்களும் கண்டு வியந்து பாரட்டற்குரியதாய் இருந்தது. பொற்கொட்டையை மெல்லிய சிலந்தி வலையின் இழை போல் மயிரினும் மெல்லியதாய்ச் செய்து அணிகள் செய்தனர். பொற்கட்டை அடித்து ஈருள்ளிச் சருகினும் மெல்லியதாய்ச் செய்து அதில் அணிகலன்கள் ஆக்கினர். மாசில்லாத மணிகளைக் கண்டுபிடித்து, அவற்றைப் பொன் அணியில் பதிப்பித்து பல்வேறு இலைகளும் பூக்களும் காய்களும் இலங்கும்படி செய்து வந்தனர்.

பண்டைகாலத் தமிழ் மகளிர் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பூவையர் என்றும் ஆயிழையார் என்றும் அணிகலன் பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர்.

செல்வர்கள் மட்டுமின்றி ஏழைகளும் பொன் அணிகளை விரும்பினர். பொன் அணிகள் பூண்டிராதவர்களைத் தமிழகத்தில் அன்று காண முடியாது. மன்னர்களும், நிலக்கிழார்களும், வள்ளல்களும் தங்களை நாடிவரும் புலவர்களுக்கும் பாணர்களுக்கும் பாடினிகளுக்கும் விருலியர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் பொன் அணிகளையும், பொற்றாமரைப் பூக்களையும், பொற்காசுகளையும் பரிசளித்தனர். மன்னர்கள் பவனி வரும் யானைகள் நெற்றியில் ஓடை என்னும் பொன் அணியும், பொன் முகாப்படாமும், தந்தங்களில் கிம்புரி எனும் பொன் பூணும் அணிவிக்கப்பட்டு வந்தன. உலோகத்தாலான அணிகலன்கள் ஆண்களின் செல்வச் சிறப்பைக் காட்டுவனவாக இருந்தன. பழந்தமிழரில் ஆடவர்கள் பெண்களின் அங்கங்களில் எண்ணற்ற நகைகளைப் பூட்டினர். ஆண்களின் கருவூலங்களை வைக்கும் பெட்டியாகச் பெண்கள் இருந்தனர்.

முற்காலத்தில் தமிழகத்திலுள்ள தலைநகரங்களிலும் பட்டணங்களிலும் பல்வேறு வணிக வீதிகள் இருந்தன. அவைகளில் முத

வில் நிற்பன பொன் கடையும், மணிக்கடையும், அணிகலன்களின் கடையும் ஆகும். பொன் வணிகர்களின் கடை வீதியில் சாதாரணம், கிளிச்சிறை என்ற மாற்றுக் குறைந்த இளம் பொன் வகை அணிகலன்களும், ஆடகம், சாம பூநதம் என்ற மாற்றுயர்ந்த செம்பொன் வகை அணிகலன்களும் விற்கப் பெற்றன. இதனால் பண்டைத் தமிழர்கள் பொன்னை நான்கு வகையாகப் பிரித்துள்ளார் என்று தெரிகிறது.

தமிழர்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பொன்னின் மாற்றை அறிய வழிகண்டிருந்தனர். நல்ல தூய பொன்னையும் கலப்புப் பொன்னையும் உரைத்துப் பார்ப்பதற்குத் கறுப்பு நிற உரைக்கல்லும் (கட்டளைக்கல்), தண்டவாணி என்னும் உரையாணியும் உருவாக்கி இருந்தனர். காய்ச்சினும் உருக்கினும் மாற்றும் நிறையும் குறையாது என்பதைக் காட்டுவதற்கு அறிகுறியாக அன்றைய ஆட்சியாளர்களால் துளையிடப் பெற்ற 'துளைப்பொன்' என்ற பொற்கட்டிகள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. பல கழஞ்சு மதிப்புள்ள 'ஊர்க்கற் செம்பொன்', 'துளைநிறைப் பொன்' என்னும் இருவகைப் பொன்னும் அக்காலத்தில் இருந்தன என்று அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள்.

வெள்ளி அணிகலன்கள் :

குணத்திலும், ஒளியிலும், விலையிலும் பொன்னை விட வெள்ளி சற்றுக் குறைவானது. பழந்தமிழர்கள் காலில் தண்டை, கழல், சிலம்பு, மற்றும் விரலணிகள், காதணிகள், கழுத்தணிகள், இடையணிகள் ஆகியவற்றை வெள்ளியால் செய்து அணிந்தனர். தமிழ்நாட்டில் வெள்ளி அதிகம் கிடைக்காததால் வெளிநாடுகளிலிருந்தே இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மணி அணிகலன்கள் :

தமிழ் இலக்கியங்கள் வச்சிரம், இந்திர நீலம், மரகதம், கர்கேதனம், பதுமராகம், உருத்திராக்கம், வைடூரியம், விபுலம், விமலகம், இராசமணி, ஸ்படிகம், சந்திரகாந்தம், செளகந்திகம், கோமேதகம், சங்கம், மகாநீலம், புட்பராகம், பிரமமணி, சோதிரசம், சீவயகம், முத்து, பவளம் என்று பல வகை மணிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அதில் தமிழ் மக்கள் சிறந்த மணிகளைப் பொறுக்கி எடுத்து அவைகளை மட்டும் பயன்படுத்தி வந்தனர். அவை நவரத்தினம் (ஒன்பது மணிகள்) எனப்படும். நவமணிகளில் நீரில் விளைவன முத்து, பவளம் ஆகிய இரண்டும் ஆகும். நிலத்தில் விளைவன வைரம், மரகதம், மாணிக்கம், புட்பராகம், வைடூரியம், நீலம், கோமேதகம் ஆகிய ஏழும் ஆகும்.

மிகத் தொன்மையான காலத்தில் மணி இலக்கணங்கள் தமிழில் இயற்றப்பட்டிருந்தன. தமிழர் கண்ட அறுபத்து நான்கு கலைகளில் மணிச்சோதனையும் (ரத்தினப் பரிட்சை) ஒன்று. திருவிளையாடல் புராணத்தில் மணிகளின் இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. சிலப்பதிகாரத்தில் மணிகளைப் பற்றிய விளக்கங்கள் காணப் படுகின்றன. கல்லாடம், பிள்ளைத் தமிழ் போன்ற நூற்களிலும் நவமணிகளைப் பற்றிய விளக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. நவமணிகளைத் தலை, இடை, கடை என்று மூன்று தரமாகப் பிரித்துள்ளனர். வைரம், முத்து, மரகதம், மாணிக்கம் ஆகிய நான்கும் தலைமணிகள் ஆகும். நீலம், புட்பராகம், வைடூரியம் ஆகிய மூன்றும் இடை மணிகள் ஆகும். கோமேதகம், பவளம் இரண்டும் கடைமணிகளாகும். நவமணிகளில் தமிழ் நாட்டு முத்தும் பவளமும் உலகப் புகழ் பெற்றவையாக இருந்தன.

ஆதிகால அணிகலன்கள்

தமிழர்கள் இயற்கையில் கிடைத்த பூ, காய், இலை ஆகியவற்றைக் கொண்டு அணிந்து வந்த ஆதிகால அணிகளின் பெயர்கள் பின்வருமாறு :

1. தலையணி :

தாழம்பூ, தாமரைப்பூ, சொருகுப் பூ, சாமந்திப் பூ, அடுக்கு மல்லிகைப் பூ, இலை, அரசிலை, பதுமம், சரம், பூரப்பாளை, கோதை, வலம்புரி.

2. காதணி :

தோடு, கொப்பு, ஓலை, குழை, இலை, குவளை, கொந்திளவோலை, கன்னப்பூ, முருகு, விசிறி முருகு, சின்னப் பூ, வல்லிகை, செவிப் பூ, மடல்.

3. கழுத்தணிகள் :

கொத்து, கொடி, தாலிக்கொடி, கொத்தமல்லி மாலை, மிளகு மாலை, பிச்சியரும்பு மாலை, நெல்லிக்காய் மாலை, மருதங்காய் மாலை, சுண்டங்காய் மாலை, கடுமணி மாலை, தாழம்பூ அட்டிகை, மாங்காய் மாலை, மாதுளங்காய் மாலை, காரைப் பூ அட்டிகை, அரும்புச் சரம், மலர்ச்சரம், கண்டசரம், கண்டமாலை, கோதைமாலை, கோவை போன்றன.

4. புய அணிகலன்கள் :

கொந்திக்காய்

5. கை அணிகலன்கள் :

காப்பூ, கொந்திக்காய்க் கொலுசு

7. கால் அணிகலன்கள் :

மாம்பிஞ்சுக் கொலுசு, அத்திக்காய்க் கொலுசு, ஆலங்காய்க் கொலுசு. இவை தவிர சங்கு வளை, புலிப்பல்தாலி, புலிநகத் தாலி போன்றவற்றையும் அணிந்தனர். ஆடவர் அணிகலன்கள்

1. மகுடம் :

தமிழர்களில் ஆண் மக்கள் தலையில் மகுடத்தைத் தவிர வேறு தலையணி எதுவும் அணிந்ததாகத் தெரியவில்லை. மகுடம் மன்னர்கள்தாம் அணிவார்களேயன்றி பிறர் அணிய மாட்டார்கள். மகுடத்தில் கிரீடம் மகுடம், கரண்ட மகுடம், மணி மகுடம்

(இரத்தின மகுடம்), சடா மகுடம் என நான்கு வகை இருந்தன. பண்டைத் தமிழ் ஆடவர் தலையில் சடா மகுடத்தையும் தலைப்பாகையையும் தவிர பொன் அணிகள் எதையும் அணிந்ததாகத் தெரியவில்லை. மகுடம் அணிசெய்ய வேண்டிய முறையும், முடிசூட வேண்டிய தன்மையும் சிற்ப நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

2. வீரக்கழல் :

மன்னர்கள் காலில் தம் வீரத்திற்கு அறிகுறியாகவே கழல் பூண்டிருப்பார்கள். இதைப் போருக்குப் போகும் பொழுது கண்டிப்பாக அணிந்து செல்வர். பகைவர்களை வென்ற வேந்தன் தோல்வியுற்ற அரசனின் மகுடத்திலுள்ள பொன்னை உருக்கிக் கழல் அணி செய்து தனது வெற்றிக்கு அறிகுறியாக காலில் அணிந்து கொள்வான். இதற்கு வீரக்கழல் என்று பெயர்.

3. வீரக் கண்டை :

இது காலில் அணிந்து கொள்ளும் ஒரு பொன் அணிகலனாகும். இக்கண்டை பெரிய மணிகள் கோத்த அணிகலனாகும். வீரர்கள் போரில் பகைவர்களை விரட்டியடித்து வெற்றி கொண்டதற்காக அணிவிக்கப்படும் அணியாகும்.

4. சதங்கை :

காலணியான இது பொன், வெள்ளி, பித்தளை ஆகியவற்றால் செய்யப் பெற்ற அணிகலனாகும்.

5. அரையணி அரைஞாண் :

அரைஞாண் அரசர்களும் அமைச்சர்களும் செல்வர்களும் இடுப்பில் தரிக்கும் பொன்னாலான திரட்சியான ஒரு கொடியாகும். இதன் முகப்பில் சிங்கத் தலை வைப்பது சிறப்பு. இதனை கடி சூத்திரம் என்பார்கள் சிற்பிகள்.

6. பவள வடம் :

இதுவும் ஆடவர் இடுப்பில் அணிவதாகும். இடையிடையே பொன் மணிகளும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும். இதை மன்னர்கள் விருப்பமுடன் அணிவர்.

7. தொடி :

தொடியணி என்பது கரு முத்துக்களால் கோர்க்கப்பட்டு இடுப்பில் அணியும் அணியாகும்.

8. கங்கணம் :

கையில் அணிந்து கொள்ளும் கொலுசு போன்ற ஒரு விதப் பொன் அணியாகும். இதை அணிவது மனவுறுதியை பிரதிபலிப்பதாகும்.

9. வீரவளை :

இது கையில் அணியும் பொன் அணியாகும். வீரர்கள் வெற்றி பெற நடத்திய போருக்காக அவர்களுக்கு அணிவிக்கப்படும் ஒரு வளையல் ஆகும்.

10. கடகம் :

காப்பை ஒத்த ஒரு அணிகலன். மகர வாய் உடையது. மாணிக்கம் போன்ற மணிகள் பதியப் பெற்றது.

தலை அணிகலன்கள் (மகளிர்)

1. அரசிலை :

இது அரசிலை வடிவில் பொன்தகட்டால் செய்து தலையில் அணியும் அணிகலனாகும்.

2. இராக்குடி :

தலையின் உச்சியில் பின்புறம் நோக்கி அணியப்படும் தலையணி ஆகும். அரிய சித்திர வேலைபாடுகள் எழில் பெற அமைந்த பொன்தகடு உட்கூடாக செய்யப்பட்டு அடியில் வெள்ளித்தகடு பொருத்தப்பட்டிருக்கும். இராக்குடியுடன் பிறை என்னும் அணியையும் சேர்த்தே அணிவர்.

3. இலம்பகம் :

இலம்பகம் தலையில் அணியப் பெற்று நெற்றியில் தொங்கும் அணி. இதனை ஆடல் மகளிர் விரும்பி அணிவர். இதனடியில் சிறு பொற் சதங்கைகளும் கோர்க்கப்பட்டிருக்கும்.

4. இலை :

இது பொன்னால் செய்யப் பெற்றுச் சிவப்பு வெள்ளை பச்சை மணிகள் பதிக்கப்பெறும் ஒரு சிறு தலை அணியாகும்.

5. கடிகை :

இது பவளத்தால் செய்யப்பட்ட தலை அணி ஆகும். கழுத்தில் அணியும் கடிகையாரம் வேறு; தலையில் அணியும் கடிகை வேறு.

6. கன்னசரம் :

இது நெற்றியைச் சுற்றியும் இருகாதுகளிலிருந்து நெற்றிக்கு மேல் அரை வட்டமாகத் தலை முடி மீது அணிவதற்கெனப் பொன்னால் செய்யப் பெற்று மணிகள் பதிக்கப் பெற்ற அணிகலனாகும். கன்ன சரத்தின் ஒரு நுனி வலது காதின மேலுள்ள முடியில் பிணைக்கப் பட்டிருக்கும். மறு நுனி இடதுக்காதின் மேலுள்ள முடியில் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும். இவை கற்கள் பதிந்த சிறு சிறு சதுரப் பெட்டிகள் செய்யப் பெற்று சங்கிலித் தொடர் போலிருக்கும். அடியில் சிறு கற்களும் மேலே சிறிதும் பெரிதுமான குண்டுகளும் பொருத்தப் பெற்றிருக்கும். கீழே ஒவ்வொரு சதுரக் கட்டத்தின் கீழும் பொன்னால் இலை போன்ற வடிவமுடும், நடுவே ஒரு மணியும் இடையிடையே உருண்டை வடிவான மணிகளும் காணப்படுகின்றன.

தலைநடுவில் உச்சியிலிருந்து நெற்றி வரை ஒரு பொன் சங்கிலிப் பட்டை இணைக்கப்பட்டிருக்கும் அணிகலனை வகுப்புச்சரம் என்பர். முத்துக்கள் பதிக்கப் பெற்ற இவ்வணியின் நடுவில் நெற்றியின் மையத்தில் மூக்கிற்கு நேராக மேலே ஒரு பதக்கம்

தொங்கும். இது பிறை வடிவில் இருக்கும். பிறையின் நடுவில் பெரிய கல்லும் சுற்றி சிறு கற்களும் பதிக்கப்பெற்றிருக்கும். கீழே சுற்றிலும் பொற்சதங்கைகள் தொங்கும். இதை சிந்தாமணி என்பாருமுள்ளர். இவ்வணிகலன்களுக்கு மேல் தலையில் வலதுப்பக்கத்தில் வட்ட வடிவமான கல்லில்லை (சூரியப்பிறை) அணியப்படும். இடப்பக்கத்தில் பிறை வடிவமான கல்லணி (சந்திரப்பிறை) அணியப்படும். இவை இரண்டும் சிவப்பு வெள்ளை பச்சை நிற மணிகள் பதிக்கப் பெற்றிருக்கும்.

மணக் கோலத்தின் போதும், ஆடற்கலையில் ஈடுபடும் போதும் மகளிர் இந்த அணிகலன்களை அணிந்து வந்தனர்.

7. குச்சம் :

இது பல பொன் மணிகள் கோவையாய் இணைத்த பொன்னாலான தலையணி ஆகும்.

8. குஞ்சம் :

சடையின் மீது சடாங்கம் வைத்துக் கட்டப் பெற்று சடையின் நுனியில் குஞ்சம் வைத்துக் கட்டப்படும். இது மூன்று பந்துகள் போல் செய்யப்பெற்று அடியில் குஞ்சம் தொங்கும். மேலே பொன் பூண் பொதியப் பெற்றிருக்கும்.

9. கொண்டைத் திருகு :

அழகிய பூ வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்ட பொன் தகட்டின் அடியில் வெள்ளித் தகடு பொருத்தப்பட்டிருக்கும். உள்ளே மெழுகு அடைக்கப்பட்டிருக்கும். அடியில் திருகுகள் இருக்கும். இதனை முடி மீது வைத்துச் சுற்றுவதால் முடியை இறுகப்பற்றிக் கொள்ளும். இதைக் கொண்டையில் வைத்துத் திருகுவதால் கொண்டைத் திருகு என்னும் பெயர் பெற்றது.

10. கோதை :

கோதை எனும் தலையணி பொன்னாலான பூமாலை ஆகும். அற்புத வேலைபாடுகளும் முத்துவடம் கோக்கப் பெற்றும் திகழும் அழகு அணி.

11. சடாங்கம் :

சடாங்கம் என்பது சடையின் மீது அணியப்படும் ஒரு பொன் அணிகலன். சடாங்கத்தின் மேலே, அதாவது சடையின் மேலே பிடரிப்பக்கம் ஐந்து தலை நாக வடிவு இருக்கும். கீழே சடை மீது அதனுடைய வால் தொங்குவது போலிக்கும். இது மிக கைதேர்ந்த பொற்கொல்லர்களால் செய்யப்படும். பெண்களின் நீண்ட கூந்தலை சடையாகப் பின்னி அதன் மீது சடாங்கத்தைச் சொருகி சடையின் நுனியில் குஞ்சத்தை வைத்துக் கட்டுவார்கள். குஞ்சத்தின் மேலுள்ள பகுதியைச் சடாங்கத்தின் கீழே இணைத்து விடுவார்கள்.

12. சடை நாகர் :

இது இராக்குடி அணியும் இடத்தில் உச்சியில் வைத்து அணி செய்யப்படும். இது இராக்குடி, சொருகுப்பூ, திருகுப் பூ, சுட்டி போன்ற உள்ளே மெழுகு அடைத்துச் செய்யப்பெற்ற பொன் அணியாகும். இந்த அணியில் ஏழு தலையுள்ள பாம்பு தனது படத்தை அகல விரித்து அழகுடன் செய்யப் பெற்றிருக்கும். இவ்வணி இன்றும் நெல்லை மாவட்டத்தில் வழக்கில் உள்ளது.

3. சடைத் திருகு :

இது சடையில் வைத்துத் திருகிக் கொள்ளும் பொன் அணியாகும். திருகுப்பூ, சொருகுப்பூ போன்ற அணியாகும். மேலே பொன் தகட்டால் செய்யப்பெற்று, கீழே வெள்ளித் தகடு பொருத்தப்பெற்று, உள்ளே மெழுகு அடைக்கப் பெற்றிருக்கும். பொன் தகட்டில் அழகிய வேலைப்பாடுகள் மிகுந்திருக்கும்.

14. சந்திரப் பிரபை :

இது சந்திரன் வடிவில் செய்யப் பெற்று மணிகள் பதிக்கப் பெற்றது. தலையின் வலப்புறத்தில் சூரிய பிரபையும் இடப்பக்கம் சந்திரப் பிரபையும் வைத்து அணி செய்யப்படும். இது சந்திரக்கலை என்றும் கூறப்படும்.

15. சுடிகை :

இது பொன்னாலான தலையணி ஆகும். இதனை நெற்றிச் சுட்டி என்பர்.

16. சுரிதகம் :

சுரிதகம் சடையில் அணிப்படும் திருகுப் பூ போன்ற வட்டமான மணிகள் பதித்த பொன் அணியாகும் (நற்றிணை 86:5-8).

17. சூடிகை :

தலையைச் சுற்றி அணியும் ஒரு அழகிய அணிகலனாகும்.

18. சூடாமணி :

சூடாமணி அழகிய தலையணிகலனாகும்.

19. சூட்டு :

இது மகளிர் தலை சீவி கொண்டையைக் கட்டி அதில் அணியும் சுட்டி போன்ற பொன் அணியாகும்.

20. சூரியப் பிரபை :

மகளிர் தலையின் முன்புறம் இடது பக்கத்தில் சந்திர பிரபையும், வலது பக்கம் சூரியப் பிரபையும் அணிவர். இந்த பொன் அணியில் மணிகள் பதிக்கப் பெற்றிருக்கும்.

21. சூழி :

சூழி, மகளிர் அணியும் தலை அணிகளில் ஒன்றாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் அகநானூற்றில் சூழி என்பது யானைக்கு அணிவிக்கப்படும் முகப்படாம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

22. சூளாமணி :

ஒன்பது மணிகள் இழைத்து வில்லையாகச் செய்யப்பெற்ற ஒரு தலை அணிகலனாகும். இப்பொழுது இவ்வணி இரத்தினச் சுட்டி என அழைக்கப்படுகிறது.

23. சேகரம் :

சேகரம் பொன்னலான மணிகள் பதிக்கப் பெற்ற சிறு தலையணி ஆகும். இது பிற்காலத்து என்று எண்ணப்படுகின்றது.

24. சொருகுப்பூ :

சொருகுப் பூ பொன்னால் செய்யப் பெற்று அழகிய பூ வேலைப் பாடுகள் உடையது. தலையில் சொருகும் பூ வடிவமான அணியாதலால் சொருகுப் பூ எனப்பட்டது. இது இராக்குடி, நாகர் போன்ற அணி.

25. தலைப்பாளை (தொய்யகம்) :

இது ஒன்பது விதமான மணிகள் பதியப் பெற்ற ஒரு பொன் அணியாகும். இந்த அணிகலன் தலை மீது நடுவில் அணியப் படுவதால் இது தலைப்பாளை எனப்படும். முற்காலத்தில் பூரப்பாளை என்று அழைக்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் வாகு சுட்டி என்று வழங்கப்பட்டது.

26. தாளம்பூ :

தலை நாகர் போன்று மேலே பொன்தகட்டில் அரிய வேலைப் பாடுகள் செய்யப்பட்டுக் கீழே வெள்ளித் தகடு பொருத்தப்பட்ட ஒரு சிறு அணியாகும். உள்ளே மெழுகு அடைக்கப்பட்டிருக்கும். கீழே தலையில் பிணைக்க மடல் வைக்கப்பட்டிருக்கும். நடுவே அகன்றும் இருபுறமும் நுனிகள் சிறுத்துக் கூராகவும் இருக்கும். இது கிட்டத்தட்ட இலை வடிவில் இருக்கும்.

27. தெய்வ உத்தி :

தெய்வ உத்தி சீதேவி என்றும் கூறப்பெறும். இது வட்டமானது. இராக்குடி போன்றது. இது பொன்னால் செய்யப் பெற்று அழகிய சித்திர வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கும். இதனால் இது சித்திர உத்தி எனப்பட்டது.

28. பட்டம் :

இது தலையணி என்று இலக்கியங்களில் (பெருங்காதை 1:40,149-150) கூறப்பட்டுள்ளது. நெற்றிப்பட்டம் என்பது வேறு அணிகலனாகும். இது ஒரு பொன் தகடாகும்.

29. பிறை :

இது பிறை வடிவமாக பொன்னால் செய்யப் பெற்றுச் சிறார்க்கு அணிவிக்கும் ஒரு தலை அணி. இது பழங்கால அணி.

30. புல்லகம் :

புல்லகம் தலையின் பின்புறம் பிடரியில் பல்லி வடிவமாகப் பொன்னால் செய்து அணியப்படும். வலப்புறம் அணியும் புல்லகத்தை வடபல்லி என்றும், இடப்புறம் அணியும் புல்லகத்தை தென்பல்லி என்றும் அழைப்பர். இது மிகப் பழங்கால அணி.

31. பொன்னரிமாலை :

தமிழ்நாட்டு மன்னர் பாடினிகளுக்கும் விறலியருக்கும் அவர்களின் ஆடல் பாடல் கேட்டுக் களித்து தலையணியான பொன்னரிமாலையைப் பரிசளிப்பர்.

32. முகசரம் :

இது பொன்னாலான மாணிக்கம் பதிக்கப் பெற்ற தலையணியாகும். இது மூன்று பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒரு சரம் உச்சியிலிருந்து நெற்றி வரை இருக்கும். மற்றிரு பிரிவுகளும் நடு நெற்றியிலிருந்து காது வரை நீண்டு கட்டப் பெற்றிருக்கும். இது பரத நாட்டியமாடும் ஆடல் மகளிர் ஆவலோடு அணியும் அழகிய அணி. இவ்வணி நடு நெற்றியிலிருந்து காது வரை தலை மயிர் நெற்றியிலோ கண்களிலோ விழாதபடி காப்பதாய், தலை மயிருக்கு வரப்பு கட்டுவதாய்த் திகழ்கிறது.

33. வயந்தகம் :

இது தலையணி. இது தலையிலிருந்து நெற்றியில் தொங்குவதால் நுதல் (நெற்றி) அணி என்றும் கூறுவர். இது ஆடல் மகளிர் விரும்பி தலைக் கோலத்திலிருந்து நெற்றியில் தாழும்படி ஒரு வடமாகக் கருதி செருகி வைக்கப்படும் பொன் அணிகலனாகும். இது மிகுந்த வேலைப்பாடுள்ளதாய் இருக்கும்.

34. வலம்புரி :

இது வலம்புரி வடிவில் பொன்னாலான தலையணியாகும். இது தெய்வ உத்திக்கு அடுத்துத் தலையில் அணியப்படும். இது மிகத் தொன்மையான காலத்திலிருந்து தமிழகத்தில் அணியப்பட்டு வந்த ஒரு பொன் அணிகலனாகும். இந்நகை இன்று வழக்கில் இல்லை. சிலப்பதிகாரத்தில் மதாவி இந்நகை அணிந்து வருவதாய் கூறப்பட்டுள்ளது (6:106-108).

நுதல் அணிகலன்கள்

பொரும்பாலும் நுதல் (நெற்றி) அணிகள் தலை அணிகளிலிருந்து நுதலில் தொங்குவனவாக உள்ளன. நுதலணிகள் பல நிற மணிகள் பதிக்கப் பெற்று அழகுற விளங்கும். இவ்வணிகள் முகத்தின் மேலே முன் பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளதால் முகத்திற்கு அழகூட்டுகின்றன. அவ்வணிகள் பின்வருமாறு.

1. திரு உறுப்பு :

இது பொன்னும் மணியும் இழைத்துச் செய்யப்பெற்று தலைக் கோலத்திலிருந்து தொங்கும் அழகிய நுதலணி.

2. திலகம் :

திலகம் என்னும் பொன் அணி முற்காலத்தில் நெற்றியில் தொங்குமாறு அணியப்பட்டிருந்தது. திலகம் சுட்டி வடிவாய் நெற்றியில் தொங்கும் தலையணியின் உறுப்பே ஆகும் (கலித்தொகை 97:11).

3. நெற்றிச் சுட்டி :

நெற்றிச் சுட்டி முற்காலத்துத் தொய்யகம் போன்ற நுதலணியாகும். இது சுறாமீனின் வாய் போன்ற வடிவில் அமைக்கப் பெற்று நெற்றியில் தொங்குமாறு அணியப் பெற்றது. வாசவத்ததை நெற்றிச் சுட்டியை அணிந்து அழகு பொலியத் திகழ்ந்ததை பெருங்கதை (1:34.195) எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

4. நெற்றிப்பட்டம் :

நெற்றியில் அணியும் ஒரு பொன் தகட்டாலான அணி. இது மிகப் பழமையான தமிழக நகை. 'வானுதற் பட்டம் மின்னி' என்று சிந்தாமணி (1257:1) சிறப்பித்துக் கூறும் அணிகலனாகும்.

5. பத்திக் கச்சு :

இந்நுதலணி பற்றி பெருங்கதையில் (2:5-144) 'பத்திக் கச்சினோ டொத்தவை பிறவும்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

6. பத்திரச் சரிகை :

பத்திரச் சரிகையும் பழங்கால தமிழக அணியாகத் தெரியவில்லை. அது பிற்காலத்தில் பொன்னால் செய்யப் பெற்று நுதலில் இடம் பெற்ற பேரணிகலன் ஆகும். 'சித்திரம் பிணையலும் பத்திர சரிகையும்' என்று பெருங்கதை கூறுகிறது.

7. மகரப் பகுவாய் :

இது சுறா மீன் வடிவில் பொன்னால் செய்யப் பெற்ற நுதலணி. இதுவும் பழங்காலத் தமிழர் அணிகலன்களில் ஒன்று (பரிபாடல் 10:77).

8. மகர வலயம் :

மகர வலயம் பலவித மணிகள் இழைத்து அழகுறச் செய்யப் பெற்ற பொன்னாலான நுதலணி (பரிபாடல் 10:77-78).

காதணிகலன்கள்

மிகத் தொன்மையான காலத்திலிருந்தே தமிழர்கள் காதணிகளை அணிந்து வந்துள்ளனர். இந்தக் காது அணிகலன்கள் ஆதியில் குழையாகவும் இலையாகவும் ஓலையாகவும் பூந்தோடாகவும் இருந்தன. பிறகு அவற்றின் வடிவில் பொன்னாலான அணிகலன்கள் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் உரிய காதணிகளாகப் பரிணமித்தன. பழங்காலத்திலிருந்து இன்று வரை ஒவ்வொரு தமிழன் வீட்டிலும் காது குத்துவது, அதாவது குழந்தைகளுக்கு முதல் முதலாக காதில் கம்மாளர்கள் (ஆசாரிமார்கள்) உதவியால் துவாரமிட்டு, கடுக்கன், வெள்ளரிவிதை வடிவிலான காதணி போன்றவற்றை அணிவது ஒரு விழாவாக கொண்டாடப்படுகிறது. ஆண்களிடம் இன்று காதணி அணியும் வழக்கம் இல்லை என்றாலும், ஆண் குழந்தைகளுக்குச் சம்பிரதாயமாக காது குத்தும் பழக்கம் நிற்கவில்லை. தமிழர்களின் காதணிகள் பின்வருமாறு :

1. இட்டடிக்கை :

பெண்கள் காதுகளில் நீண்டு தொங்கும் பாம்படம், தண்டட்டி, முடிச்சு, மேலீடு ஆகிய நகையோடு சேர்ந்த அணிகலனாகும் இது. இதனை மெல்லிய பொன் தகட்டால் உட்கூடாகச் செய்து மெழுகு அடைத்திருப்பர். இன்று வயது முதிர்ந்த பணக்காரப் பெண்களின் காதுகளில் 5 நகைகள் பழக் குலைகள் போன்று தொங்குகின்றன.

2. ஓலை :

(அ) பொன் ஓலை : ஓலை வடிவமாகச் செய்யப்பெற்ற காதணி. முற்காலத்தில் மகளிர் காதுகளில் இளவோலையை அணிந்து வந்தனர். உலோக காலத்தில் பொன்னால் ஓலை வடிவமாகச் செய்து அதைச் சுருட்டி வட்டமாகச் செய்து அணிந்து வந்தனர்.

(ஆ) மாணிக்க ஓலை : பொன் ஓலை அணிந்த மகளிர் பிற்காலத்தில் மணிகள் கிடைத்த பொழுது, அதில் மாணிக்கங்களைப் பதித்து அணிந்து வந்தனர்.

3. கடிப்பிணை (சந்திரபாணி) :

முற்கால மக்கள் முதலில் காதுகளில் கடிப்பு என்னும் அணியை இட்டுக் காதுத்துளையைப் பெரிதாக்கிய பின் பிற அணிகளை அணிவர். இந்தக் கடிப்பிணை அணிக்குச் சந்திரபாணி என்ற பெயரும் உண்டு. இக்கடிப்பு இந்திர நீலத்தையும் இடையே வைர மணிகளையும் அழுத்திச் செய்யப் பெற்றது. இது பற்றி இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. (சிலப்பதிகாரம் 6:10 3-5, நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் 142:1)

4. கடுக்கன் :

(அ) மணிக்கடுக்கன் : கடுக்கன் காதின் கீழ்ப் பகுதியில் உள்ள துளையில் அணியும் அணியாகும். இதில் மணிகள் பதிக்கப்பெற்றால் மணிக் கடுக்கன் ஆகும். இதை ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் அணிவர்.

(ஆ) குவளைக் கடுக்கன்: குவளைப் பூ வடிவமாகச் செய்யப் பெற்றது குவளைக் கடுக்கனாகும். இந்தக் குவளைக் கடுக்கன் இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலம் வரை வழக்கில் இருந்து வந்தது.

(இ) சிவந்திப் பூ கடுக்கன் : சுற்றிலும் சிவப்புக் கற்கள் வைத்து, நடுவில் வெள்ளைக்கல் வைத்துச் செய்யப் பெற்ற பொன்னாலான கடுக்கன் சிவந்திப் பூக்கடுக்கன் எனப்பட்டது. முற்காலத்தில் வகை வகையான எண்ணற்ற கடுக்கன்கள் இருந்து வந்தன.

5. கன்னப் பூ :

இது தோட்டிற்கு மேலே காதின் விளிம்பில் அணியும் அணிகலனாகும். இது பொன்னால் செய்யப்பெற்று மேலே இருந்து வரி

சையாக சிவப்புக் கற்கள் பதித்து, அடியில் சிறு பொன் சதங்கை தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும். இந்த அணிகலன்களைக் காதில் பெருந்துளை வடித்தவர்களும், தோடு பூண்டவர்களும் அணிவர். இந்த அணியும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை இருந்து மறைந்து விட்டது.

6. குண்டலம் :

(அ) இரத்தினக் குண்டலம் : இது மணிகள் வைத்து இழைத்த பொன்னாலான காதணி. இது மகளிர் அணியும் காதணியாகும். சிற்ப நூல்களில் இது பார்வதிதேவிக்கு உரிய அணியாக கூறப்படுகிறது.

(ஆ) சர்ப்பக் குண்டலம் : இது பாம்பு வடிவாகச் செய்யப்பெற்ற பொற் குண்டலமாகும். இது அழகிய காதணி. சிவப்பெருமானுக்கு உரியது.

(இ) சிம்ம குண்டலம் : இது சிங்க முகம் போன்ற பொன்னால் ஆன காதணியாகும். இதைச் சிம்மப் பத்திரம் அல்லது வியாழ குண்டலம் (பாம்புக் குண்டலம்) என்பார்கள். இது வலது காதிற்குரிய வட்டமான காதணி. இதுவும் சிவப்பெருமானுக்குரியது.

(ஈ) பத்திரக் குண்டலம் : காதணியான இதன் அகலம் 3,4 அல்லது 5 அங்குலம். இதன் கனம் ஒரு யவை. இது வெண்மை அல்லது சிவப்பு நிறமாக இருக்கும். இடது காதில் கர்ணிகை அல்லது சங்கபத்திரம் அணிவதும் உண்டு. கர்ணிகை தாமரை மொக்குப் போன்ற வடிவம் பெற்றிருக்கும். சங்கபத்திரம் சங்கினால் செய்த காது வளையமாகும்.

(உ) மகரக்குண்டலம் : மகரக் குண்டலம் மகர மீன் வடிவாய்ச் செய்யப்பட்ட குண்டலம். இது விழித்த கண்களை உடைய சுறாமீன் போன்றிருக்கும். சிந்தாமணியில் மகரக் குண்டலம் பல இடங்களில் சுட்டப்படுகின்றது (2696:4).

(ஊ) யானைக் குண்டலம்: இது யானை முகம் கொண்டது. இரு காதிலும் அணியப்படும். 2,4,5 அங்குல நீளமிருக்கும். வட்ட வடிவமானது. 18 யவம் கனமானது. உயரம் 4 அங்குலம். வாழைப்பூ, தாமரை போன்று திகழும்.

7. குணுக்கு :

இது காதின் கீழ்ப்பகுதியில் அணியப்படும் ஒரு வளையம் ஆகும். முற்காலத்தில் பொன்னால் செய்த குணுக்கு அணியப்பட்டது. 40 ஆண்டுகளுக்கு முன் காது வடித்த ஏழைச் சிறு பெண்கள் ஈயக் குணுக்குகளை அணிந்து வந்தனர்.

8. குதம்பை :

(அ) நீலமணிக் குதம்பை: நீலமணிகள் பதித்த பொன்னாலான குதம்பை நீலமணிக் குதம்பை எனப்படும். கோவலன் நீலமணிக் குதம்பையும் சந்திரபாணி என்ற கடிப்பினையும் அணிந்திருந்தான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது (6:104).

(ஆ) மாணிக்கக் குதம்பை : முகப்பிற் பதித்த மாணிக்க மணியின் இடை இடையிடையே வைரம் பதித்த மாணிக்கக் குதம்பையும் அக்கால மக்கள் அணிவர்.

9. குருடு :

காதின் அடிப்புறம், அதாவது கன்னத்தை ஒட்டி சிறிது நீண்டு இருக்கும் சதைப் பகுதியில் அணியப்படும் ஒரு பொன் அணி குருடு எனப்படும்.

10. குழை :

(அ) ஒண் குழை : குழை வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட குண்டலத்திற்கும் குழை என்ற பெயர் எழுந்தது. சங்ககால மகளிர் ஒண் குழை அணிந்திருந்தனர்.

(ஆ) கனங்குழை : முற்கால மகளிர் கடிப்பு என்னும் அணியை இட்டுக் காதைப் பெரிதாக்கி, பிறகு கனங்குழை அணிந்தனர் (பரிபாடல் 1:34).

(இ) பூங்குழை : சங்க கால மகளிர் பொன்னாலான பூங்குழை அணிந்திருந்தனர். இதில் பூ வேலைப்பாடுகள் நிறைந்திருந்தன. பொன் குழைகளோடு அசோகந் தளிரையும் குவளை மலரையும் அணியும் வழக்கம் பழங்கால மகளிரிடம் உண்டு (பரிபாடல் 11:95-96).

(ஈ) பொற்குழை: முற்காலத்தில் ஆடவரும் மகளிரும் இலை வடிவமான பொன் குழை என்னும் அணியை அணிந்து வந்தனர். கடிப்பணிந்து காதைப் பெரிதாக்கியப் பின் பொற்குழையை அணிவர்.

(உ) மகரக்குழை : மீன் வடிவமாக செய்யப்பட்ட குழைக்கு மகரக்குழை என்று பெயர். இது பொன்னால் செய்யப் பெற்று மணிகள் இழைக்கப்பட்டிருக்கும்.

11. குவளை :

(அ) பொற்குவளை : குவளை ஒரு வகை நீர்ப்பூ. குவளைப் பூ வடிவமாகப் பொன்னால் செய்யப் பெற்ற காதணிக்குப் பொற்குவளை என்று பெயர். ஆண்கள் காதில் 2 அல்லது 3 குவளைக் கடுக்கன்கள் அணிவர்.

(ஆ) மணிக் குவளை : குவளை வடிவமாகப் பொன்னால் செய்து அதன் இடையே மணிகள் பதிக்கப் பெற்ற குவளைக் கடுக்கனுக்கு மணிக் குவளை என்று பெயர். வட்டமாகச் செய்யப்பெற்ற குவளைக் கடுக்கன் வட்டக் குவளை எனப்படும்.

12. கொப்பு :

இது காதின் மேற்பகுதியில் துளையிட்டு அணியப்படும் ஒரு பொன் அணிகலன். இவ்வணி நடுவே தண்டும், மேலேயும் கீழேயும் சுண்டைக்காய் போன்ற இரு மணிகளும் பொருத்தப் பெற்றிருக்கும். அந்த மணியின் மேலே சிறு குமிழ் இருக்கும். மணியின் மீது அணி அணியாகக் கோடுகள் கிழிக்கப்பட்டிருக்கும். மேலே இருக்கும் குமிழில் மணிகள் பதித்திருப்பதும் உண்டு

13. சன்னாவ தஞ்சம் :

இது பிற்கால காதணிகளில் ஒன்றாகும். இலக்கியங்களில் இது காணப்படவில்லை.

14. சின்னப் பூ :

சிறு பூ வடிவமாகச் செய்யப் பெற்ற காதணி சின்னப் பூ என்று கூறப் பெற்றது. இது பொன்னாலானது (சீவக சிந்தாமணி 2051).

15. செவிப்பூ :

இது பொன்னாலான காதணியாகும் (நாலாயிரதிவ்ய பிரபந்தம் 500:4).

16. தடுப்பு :

காதில் அணியும் இரு அணிகள் ஒன்றோடொன்று உரசாமல் தடுப்பாக அணியும் ஒரு வளையம் தடுப்பு என்று கூறப்படும்.

17. தண்டட்டி :

காதில் பெருந்துளை வடித்த பெண்கள் அணியும் பிற்காலத்துப் பொன் அணியாகும். இது மெல்லிய பொன் தகட்டால் உட்கூடாகச் செய்து உள்ளே அரக்கு அடைக்கப்பட்டிருக்கும்.

18. தாளுருவி :

இது பொன்னாலான காதணியாகும். கடிப்பைக் காதிலிட்டு அதைப் பெரிதாக்கி பின் தாளுருவி அணிவர். இது சங்க கால அணிகலன்களுள் ஒன்று (பெரும்பாணாற்றுப்படை 161).

19. திரிசரி :

மூன்று வடங்களை உடைய ஓர் அழகிய காதணி. இது தெய்வங்களுக்கு அணிவிக்கும் பொன் அணியாக இருக்கலாம் என்று எண்ணப்படுகிறது. இதன் வேலைப்பாடு மிக அற்புதமானது. இதன் முகப்பில் உயர்ந்த மணிகள் பதிக்கப் பெற்றிருக்கும்.

20. தோடு :

(அ) பூந்தோடு : பூவரசுப் பூவின் அடிப்பகுதியைப் பார்த்தால் பொன்னால் செய்து செம்மணி பதித்த பொற்றோடு போலிருக்கும். பூவடிவில் அமைந்ததால் பூந்தோடு எனப் பெயர் பெற்றது.

(ஆ) பொற்றோடு : மணிகள் பதிக்காமல் பொன்னிலேயே அழகு வேலைப்பாடுடன் செய்யப் பெற்றது பொற்றோடு ஆகும்.

(இ) மணித்தோடு: மணிகள் பதித்து அழகுறச் செய்த தோட்டிற்கு மணித்தோடு என்று பெயர். மாணிக்கங்கள் சுற்றிலும் பதித்து நடுவில் வைரம் பதிப்பதும் உண்டு. முழுவதும் வைரம் பதித்து வைரத்தோடு என்று கூறி அணிவதும் உண்டு.

21. நவசரி :

ஒன்பது வடங்களால் செய்யப் பெற்ற காதணியாகும். இது அழகிய மணிகள் பதிக்கப்பெற்ற பொன்னாலானது.

22. நவகண்டிகை :

பொன்னில் பல நிற மணிகள் பதித்து அழகுறச் செய்த மாலை. முகப்புச் சிறுத்தும் வர வர நடுப்பாகம் வரை பெருத்தும், நடுவில் வரிசையாக பெருமணிகளும், விளிம்பில் சிறிய மணிகளும், நடுவில் பதக்கமும் அதன் கீழே பொன் சதங்கைகளும் தொங்கும். இந்த அணி இன்றும் மதுரை மீனாட்சி அம்மனை அழகுப்படுத்துகிறது.

23. நாகப்படம் :

பாம்பின் படம் போன்று செய்யப்பட்ட பொன்னாலான காதணி. யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள தமிழ் மக்கள் இன்றும் அணிந்து வருகின்றனர்.

24. பஞ்ச சரி :

பஞ்ச சரி ஐந்து வடங்களாலான ஒரு பொன் அணி. இது தெய்வங்களுக்குச் சிறப்பாக அணிவிக்கப்படும் ஒரு அழகிய காதணி.

25. பாம்படம் :

காதில் பெருந்துளை வடித்த பெண்கள் தண்டட்டி, முடிச்சு என்னும் அணிகளோடு சேர்த்து அணியும் பாம்பு போன்ற ஒரு பொன் அணியாகும். இது மெல்லியத் தகட்டால் செய்து உள்ளே மெழுகு அடைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

26. பாம்பணி :

பாம்பு வடிவிலான ஒரு காதணி.

27. புகிடி :

புகிடி, பெண்கள் புறச் செவி மடலில் அணியும் காதணிகளில் ஒன்று.

28. பூடி :

இது காதின் மேற்புறத்தில் அணியும் சிறு அணி. நடுவே ஒரு சிறு குழலும் அதற்குத் திருகும் உண்டு. மேலேயும் கீழேயும் நான்கு சிறு பெரிய கடுகு போன்ற மணிகள் பொருத்தப் பெற்றிருக்கும் பொன் அணி. இது வழக்கில் உள்ளது.

29. மகரி :

மகரி சுறாயின் வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட அழகிய காதணிகளில் ஒன்று. 'மகரிகை வயிரக் குண்டலம் அலம்பும் தோள்புடை வயங்க' என்று இராமயணம் கூறுகிறது.

30. மஞ்சிகை :

மஞ்சிகை ஒரு பொன் காதணி என்று கூறப்படுகிறது. பெருங்கதை மஞ்சிகையை அணிகலன்கள் வைக்கும் பெட்டி என்று கூறுகிறது. ஆனால் சிந்தாமணி இதை ஒரு அணிகலனாக எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இது காதில் அணியும் அணிகலன். பொன்னாலானது. 'மடலணி பெண்ணை யீன்ற மணி மருள் குரும்பை மான்' என்று சிந்தாமணி கூறுகிறது (2053).

32. மாத்திரை :

மாத்திரை ஒரு வகை காதணி. பொன்னாலானது. 'குழையணி காதினின் மாத்திரையும்' என்று திருவிசைப்பா கூறுகிறது. 'செம்பொன் மாத்திரை' என்று பெருங்கதை கூறுகிறது (3:17.157).

33. முடிச்சு :

இது காதில் பெருந்துளை வடித்த பெண்கள் தங்கள் நீண்ட காதின் அடிப்பகுதியில் பாம்படம், தண்டட்டி, இட்டடிக்கை, மேலீடு முதலிய காதணிகளோடு அணியும் ஒரு பொன் அணி. பொன் கம்பிகளை உருண்டையான வட்ட வடிவில் பின்னி முகப்புவைத்து காதில் அணிவர். உட்கூடாக செய்யப்படும் இந்த அணியின் உள்ளே மெழுகு அடைக்கப்பட்டிருக்கும்.

34. முருகு :

(அ) பொன் முருகு : இது வில் போன்று வளைந்து அரை வட்ட பிறை போன்று இருக்கும் பொன் அணி. நடுவில் பெருத்து ம இரு நுனியும் சிறுத்தும் இருக்கும். இது காதின் மேற்புறத்தில் அணியப்படும்.

(ஆ) விசிறி முருகு : காதின் மேற்பகுதியில் இடப்பெற்ற துளையில் விசிறி போல் செய்து அணியப்படும். ஒரு பொன் அணி. இது பூடி அணிக்குப் பக்கத்தில் அணியப்படும். பதக்கம் போல் இருக்கும்.

(இ) மணி விசிறி முருகு : காதில் மேற்புறம் விசிறி போல் செய்த பொன் அணியில் மணிகள் பதிக்கப் பெற்றால் அதனை மணி விசிறி என்று அழைப்பர். இது இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்திலே வழக்கில் இருந்து மறைந்து வந்தது.

35. வல்லிகை :

வல்லிகை, கொடி போன்ற பொன் இழையில் பின்னப்பட்ட பழங்கால காதணி. பிங்கல நிகண்டு இதை காதணிகளுள் ஒன்றெனக் குறிப்பிடுகிறது.

36. வாளி :

கம்பி வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட காதணியாகும். முதன் முதலாகக் காதணி அணியும் பொழுது கம்பி வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட வாளியோ அல்லது பொன் கம்பி வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட வாளியோ அணியப்பட்டிருக்கலாம் (நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம் 73:3).

மூக்கணிகலன்கள்

தமிழ் நாட்டு மகளிர் முற்காலத்தில் மூக்கணிகள் அணிவது வழக்க மில்லை. முற்காலத் தமிழர் ஓவியங்களிலோ சிற்பங்களிலோ இலக்கியங்களிலோ மூக்கணிகள் காணப்படவில்லை. ஆனால் பிற்காலத்தில் தமிழர்கள் மூக்கணிகள் அணிந்து வந்தனர். அவர்கள் மூக்கின் நடுத்தண்டில் துவாரமிட்டு அதில் அணியும் அணிகலனுக்கு புல்லாக்கு என்று பெயர். மூக்கின் இடப்பக்கம் துவாரமிட்டு அதில் ஒரு சிறு தங்கக் கம்பியோ, ஒரு கல் பதித்த கம்பியோ, அல்லது மூன்று கல் பதித்த கம்பியோ அணிந்தார்கள். மூக்குத்தி, முக்கட்டு, நத்து, பேசரி என்றெல்லாம் மூக்கணிகள் வழங்கப்பட்டன. சிலர் வலப்பக்கம் அணிவதும் உண்டு. பணக்காரப் பெண்கள் வைர மூக்குத்தியும் நீலக்கற்கள் பதித்த பேசரியும் அணிந்து வந்தனர். தமிழ்நாட்டு மூக்கணிகள் அழகு பொலியும் சிறந்த வேலைப்பாடுகள் உடையனவாய் விளங்கின. சிற்றணிகளான மூக்கணிகள் அணியும் பழக்கம் தமிழ்நாட்டு மகளிரிடையே படிப்படியாக குறைந்து விட்டது. இப்போது கிராமத்து மகளிரே மூக்கணியை விரும்பி அணிகின்றனர்.

கழுத்தணிகலன்கள்

அணிகலன்களில் கழுத்தணிகலன்கள் அதிகக் சிறப்புடையனவாகும். பேரணிகலன்களில் பெரும்பாலானவை கழுத்தணிகளாகவே இருக்கும். தமிழ் மகளிருக்கு மணமகன் அணியும் மங்கல அணி கழுத்தணிகலனாக இருக்கிறது. விலையுயர்ந்த மணிகளைக் கொண்ட

அணிகலன்கள் அனைத்தும் கழுத்திலே இடம் பெற்றிருக்கும். மேலும் அதிக எடையுள்ள பெருத்த அணிகலன்களைத் தலை முடிகளோ, காதுகளோ, மூக்கோ, கையோ, விரலோ தாங்க முடியாது. எனவே கனமான அணிகலன்களும் அதிகமான அணிகலன்களும் கழுத்தில் அணியப் பெறுகின்றன.

ஆதிகாலத் தமிழர் உவகை கொண்டு ஆடும் போதெல்லாம் கழுத்தில் பூ, இலை, காய், பழம், கொட்டை இவற்றைக் கோத்த மாலைகளை அணிந்து ஆடினர். அந்த வழக்கம் இன்றும் தமிழரிடம் நீடித்து வருகிறது. இன்றும் ஒருவரை வரவேற்று மாலை அணிவதும் பாராட்டிப் பொன்னாடைப் போர்த்துவதும் கழுத்தில்தான். பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள் திறமைக்க இசை வல்லுநர்களுக்கும் ஆடல் கலைஞர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் விலையுயர்ந்த பொன்னரி மாலை, மணிவடம், முத்துமாலை முதலியவற்றைக் கழுத்தில் அணிவிப்பதே வழக்கமாய் இருந்தது. தமிழர்தம் முக்கியமான கழுத்தணிகள் பின்வருமாறு:

1. அட்டிகை:

கழுத்தை ஓட்டி அணியப்படும் ஒரு பொன் அணி. இது தகட்டு வடிவிலும் சங்கிலி வடிவிலும் உண்டு. நடுவே பதக்கம் தொங்கும். கல்பதித்த அட்டிகை கல் அட்டிகை எனப்படும்.

2. அரும்புச்சரம்:

பொன்னால் அரும்பு வடிவில் செய்து பொன் நாணில் கோக்கப்பட்ட ஒரு கழுத்தணிகலன்.

3. ஆமைத்தாலி:

இது ஆமை வடிவான அணி. இதை வைணவர்கள் அணிவர். இந்த அணி திருமாலுக்குகந்தது. 'ஆமைத்தாலி கண்ட அனந்த சயன்' என்கிறது நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம் (73:3).

4. உட்கட்டு:

இதைப்பேச்சு வழக்கில் ஒக்கட்டு என்கின்றனர். இது உட்கழுத்தில் அணியப்படும் ஒரு பொன்னணி. இது ஒரு பக்கம் நேராகவும் மற்றொரு பக்கம் முக்கோணம் போலவும் உள்ள பல துண்டுகள் கோக்கப்பட்ட அணிகலனாகும். இது இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுபகுதி வரை இருந்து வழக்கொழிந்துப் போயிற்று.

5. ஏகவடம் :

நவமணிகள் இழைத்த ஒற்றைச் சரத்தாலான ஒரு வகைக் கழுத்தணி. இது பொன்னாலானது. இன்று வழக்கில் இல்லை.

6. ஏகவல்லி :

முத்துக்களாலான கழுத்தணி. இது சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. ஆனால் பெருங்கதையில் பல இடங்களில் இந்நகை சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது (பெருங்கதை 2:7.22-23,87:2).

7. கண்டமாலை :

இது கழுத்தில் அணியும் பொன்னாலான மாலை.

8. கண்டசரம் :

இதை கண்டிகை என்றும் கூறுவர். பல பூக்கள் வடிவமான பொன் மணிகள் ஒன்றாகக் கோர்க்கப்பட்ட அணிகலன். அழகிய கண்டிகையோடு முத்துத் தோள்வளை சேர்த்துக் கட்டுவது வழக்கம் (சிலப்பதிகாரம் 6:89-90).

9. கழற்சிக்காய்மாலை :

இது கழற்சிக்காய் வடிவில் செய்யப்பெற்ற பொன் அணி. இது மிகத் தொன்மையான தமிழ் மக்கள் கண்ட நாகரிகத்தில் எழுந்த அணிகலனாகும் (பெருங்கதை 1:46.211-212).

10. களிகை :

இது சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. 'இலைப் பெருங்களிகையும்' என்று பெருங்கதை கூறுகிறது.

11. காசுமாலை :

இது கழுத்திலிருந்து வயிறு வரை தொங்கும் பேரணிகலனாகும். அடுக்கடுக்காய் பொற்காசு களுக்கு மடை வைத்து பொன் அல்லது வெள்ளிச் சரட்டில் கோத்து அணிவார்கள். காசு கிடைக்காவிடில் காசுகள் போன்று அச்சிட்டுக் கோத்து அணிவார்கள். பவுன்களைக் கோத்து அணிவது பவுன்மாலை எனப்பட்டது. இது இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. கோயில்களில் திருவுருவங்களுக்குப் பவுன்மாலை அணிந்து வருகிறார்கள்.

12. காறை :

இது பொன்னாலான கழுத்தணி. இது வட்டவடிவமாகக் கம்பி போல் செய்யப்பட்டது. முன்புறம் இடையிடையே பூக்கள் போன்ற அணிகள் இருக்கும் (நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம் 38:3).

13. கிறி :

இது முற்கால அணிகலன் பட்டியல்களில் காணப்படவில்லை. இது வைணவர்கள் அணியும் கழுத்தணி.

14. கொத்தமல்லி மாலை :

கொத்தமல்லி வடிவில் பொன்னில் செய்யப்பெற்ற அழகிய அணி. நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கொத்தமல்லிகள் இடம் பெற்றிருக்கும்.

15. கோதை :

இது பூ வடிவப் பொன் அணி. பழந்தமிழர் அணிந்த கழுத்தணி. 'கோதை மாப்பிற் கோதையானும்' என்று புறநானூறு (48) கூறுகிறது.

16. கோவை :

ஐந்து அல்லது ஆறு வடங்களாகச் செய்யப்பட்டு பின்புறம் படுகண் நோக்கு வாயோடு கூடிய முகப்பையுடைய கழுத்தணி. பொன்னாலானது (சிலப்பதிகாரம் 6:102).

17. சங்கிலி :

மூன்று அல்லது நான்கு சங்கிலிகள் உள்ள கழுத்தணி. பொன்னாலானது. முகப்பில் கற்கள் பதிக்கப் பெற்ற அழகிய அணி.

18. சந்திரப் பிறை :

இது பிறை வடிவக் கழுத்தணி. சந்திரப் பிறையும் சந்திரகாரமும் ஒரே விதமான அணிகலன் என்று கூறப்படுகிறது.

19. சரப்பளி :

இது சிறுசிறு குண்டுகளாகச் செய்யப்பெற்று பொன்சரட்டில் கோக்கப்பட்டிருக்கும். இரண்டு அல்லது மூன்று வடங்களாக இருக்கும். சரப்பள்ளி அணிந்து வந்த பெண் என்று முற்காலத்தில் பெருமையாகப் பேசிக் கொள்வார்கள்.

20. சவடி :

கனமான பொன் தகடுகள் பிறை போல் செய்யப்பட்டு ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பெற்றிருக்கும் அணி. சந்திரகாரம், சரப்பளி, சவடி அணிவது செல்வக் குடும்பத்து மரபு. இன்று இந்நகை வழக்கில் இல்லை.

21. சன்ன வீரம் :

இது பிரலம்பம் என்று அழைக்கப்படும். இது பூணூல் மாலை. கிரைவேயகம், நாகயஞ்ஞகுத்திரம், இரத்தின பந்தம், உபக்கிரீவம், நிஸ்தலாவலி இவைகளால் அலங்கரிக்கப்படுவது. இவை ஒன்றோடொன்று இணைந்து தொங்கும். இது இன்று தெய்வ உருவங்களுக்கு அணியப்பட்டு வருகிறது.

22. சூலம் :

முற்காலத்தில் இவ்வித அணி ஒன்றிருந்தது. ஆனால் இது பற்றி நமக்கு விளக்கமான இலக்கியச் சான்றோ பிறசான்றுகளோ கிடைக்கவில்லை.

23. சுத்துமணி :

சுத்துமணி பொன்தகட்டால் உட்கூடாகச் செய்யப்பட்டு உள்ளே மெழுகடைக்கப்பட்ட பல மணிகளையுடைய நல்ல வேலைப் பாடமைந்த கழுத்தணி. இது வட்டமாகவும் நீண்ட சதுரமாகவும் உருண்டையாகவும் செய்யப்பட்ட பலவிதமான மணிகள் கோக்கப்பட்ட அணிகலன். இதன் நடுவே மங்கல அணியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் 'தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்தில் பூண்டு' அணிகலனை அணிவதில்லை.

24. தாலி :

(அ) ஐம்படைத் தாலி : இது சிறுவர்கள் அணி. திருமாவின் ஐம்படைகளான சங்கு சக்கரம், கதை, கடகம், சார்ங்கம் என்னும் ஆயுத வடிவில் அணிசெய்து சிறுவர்களுக்குப் பழங்காலத் தமிழர் அணிந்து வந்தனர். இது ஐம்படைத்தாலி எனப்பெறும் (மணிமேகலை 3:137-138).

(ஆ) தாலிக் கொழுந்து : இது பழங்கால அணியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் 'தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்தில் பூண்டு' என்று நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் (172:2) கூறுகிறது.

(இ) சிறு நெற்றாலி : சில அரும்புகளைத் தொழில் நுட்பத்துடன் நச்சுப் பாம்பின் பல் வரிசை போல் அமைத்துச் செய்யப்பெற்ற கழுத்தணி.

(ஈ) பன்னிரைத் தாலி : பாம்பின் பல் போன்று பசும்பொன்னால் செய்து, பற்களைக் கோத்த கழுத்தணி 'பாம்பெயிற்றன்ன பன்னிரைத்தாலி' என்று பெருங்கதை (2:7.97).

(உ) பன்மணித்தாலி : இது பழங்கால அணிகலன் இல்லை. 'மும்மணிக்காகும் பன்மணித்தாலியும்' என்று பெருங்கதை (5:9.49) கூறுகிறது.

(ஊ) புலிப்பல்தாலி : பொன்னில் புலிப்பல் பொதித்து செய்யப்படும் கழுத்தணி. முற்காலத்தில் புலியை வென்ற வீரன் தன் மனைவிக்கு பரிசாக இந்த அணியை அணிவித்து வந்தான் (புறநானூறு 374:19).

(எ) புலிநகத்தாலி : புலியை வென்ற வீரன் அதன் நகங்களை எடுத்து வந்து தன் துணைவிக்குப் பரிசளித்தான். அவள் அதைப் பொன்தகட்டில் பொதியச் செய்து கழுத்தணியாக அணிந்தாள்.

(ஏ) பொன்றாலி : பொன்னாலான கழுத்தணி. மங்கல அணி அல்ல.

(ஐ) பின்றாலி : இது பூட்டவும் கழற்றவும் வல்லதால் இரு புறங்களிலும் துளையுடன் கூடிய சிறுகுண்டுகள் வைக்கப் பட்டிருக்கும். இவற்றைப் பிணைக்கக் கொக்குவாய் என்ற கொக்கி ஒன்றும் உண்டு. நவமணிகள் பதித்த இப்பேரணியை பெரிய முகப்புடையை முத்தாரமாகச் செய்து பின்புறம் தொங்க விடுவதால் பின்றாலி எனப்பட்டது. இது திருமணத்தில் கட்டப்படும் தாலியன்று.

(ஓ) மணித்தாலி : மணிகளால் செய்யப்பெற்ற கழுத்தணி.

25. தாழ்வடம் :

கழுத்தின் அடியில் அணிகலன்களின் கீழ் அணியப்படும் சரடு போன்ற ஒரு பொன் அணிகலனாகும்.

26. திரு :

இது பழங்கால தமிழ்நாட்டு கழுத்தணிகளில் ஒன்று. பொன்னா லானது. இது பிங்கலந்தை நிகண்டில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

27. தும்பு :

தும்பு என்பது நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிப் பெண்கள் அணியும் ஒரு வகைத் தாலி. பொன்னாலானது.

28. தொடையல் :

தொடையல் பொன்னாலான கழுத்தணி. இது தோள் வரை பரந்து கிடப்பதால் தோளணியாக பிங்கலந்தை நிகண்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

29. ஞாண் :

ஞாண் என்றும் சரடு என்றும் கூறப்படுகிறது. முற்காலத்திய அணி. பொன் கம்பியால் திரட்சியாகப் பின்னப்பட்ட கழுத்தணி. வழக்கில் உள்ளது.

30. நுண்தொடர் :

இது தமிழர் கண்ட பழங்கால அணிகலன். 'சங்கிலி நுண்தொடர்' என்று சிலப்பதிகாரத்தில் (6.99) சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது.

31. நெல்லிக்காய் மாலை :

இது பன்டைக் காலத் தமிழர் கண்ட தொன்மையான அணிகலனாகும். இது பொன்னாலானது. இதை அணிவது நெல்லை மாவட்ட தமிழ் முஸ்லிம் பெண்களிடம் இன்றும் வழக்கில் உள்ளது.

32. நேர்ஞ் சங்கிலி :

இது பொன்னாலான சிறிய கழுத்தணிகலன்.

33. பதக்கம் :

சரடு முதலியவற்றில் கோக்கப்பட்டு கழுத்தில் அணியப்படும் அணி. இது கல்லிழைத்துக் கழுத்தில் முன்புறம் தொங்கும் ஒரு வட்டமான அணிகலனாகும்.

34. பவள மாலை :

பவளங்கள் கோத்த மாலை. இடையிடையே பொன் மணிகள் கோக்கப்படுவதும் உண்டு. பவளம் சிவப்பாகவும் வெள்ளையாகவும் இருக்கும்

35. பன்மணி மாலை :

பல மணிகளையும் முத்துக்களையும் பவளங்களையும் பொன்னையும் தொகுத்துக் கோர்த்து பன்மணிமாலை செய்யப்பட்டது (சீவக சிந்தாமணி 1652:2-3).

36. பூங்கொடி பொற்காலம் :

இது பூங்கொடி வடிவமான பொன்னணி ஆகும். இவ்வணி பெருங்கதையில் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது (பெருங்கதை 2:19,10-11).

37. பொன்னரிமாலை :

தமிழ்மன்னர்கள் விறலியருக்கும் பாடினியருக்கும் அவர்களது திறனுக்காகப் பொன்னரி மாலையைப் பரிசாக அளித்து வந்தனர் (பொருநர் ஆற்றுப்படை 161,162).

38. பொட்டு :

பொன்னாலான ஒரு வகைத் தாலி. இது பழைய அணிகலன்களில் ஒன்று. இது இராமயணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

39. பொற்சரடு :

பொற்கம்பியால் பின்னப்பட்டுக் கொடியாகச் செய்யப்பட்ட சரடு. அழகிய முகப்புடன் விளங்குகிறது.

40. பொன்னாண் :

பொன் கம்பியாலான பொற்கொடி. இது ஒரு கழுத்தணி.

41. பொன்மணிமாலை :

பொன்மணிகள் பல கோக்கப்பெற்ற அழகிய கழுத்தணி.

42. மங்கல அணி :

மங்கல அணி என்பது மணமகன் கட்டும் திருமணச் சின்னம் (சிலப்பதிகாரம் 2:63-64).

43. மணிவடம் :

இரத்தினமணிகள் கோக்கப்பட்ட ஒரு வடம். இந்த அணிகலனில் மூன்று வடங்கள் கோக்கப்பட்டு இருப்பதும் உண்டு.

44. மணியாரம் :

இது முற்காலத் தமிழர் அணிந்து வந்த கழுத்தணி. பொன்மணிகள் கோத்துப் பெரிதாகச் செய்யப்பட்ட அழகிய அணி.

45. மணிமிடை பவளம் :

இவ்வணிகலன் பொன்மணியும் பவளமும் கலந்து அணிய படுவதாகும். (அகநானூறு 2 ஆம் பிரிவின் பெயர் - 'மணிமிடைப் பவளம்').

46. மதாணி :

கழுத்தணிகலனின் தொங்கலுக்கு மதாணி என்று பெயர். 'திண்கதிர் மதாணி' என்று சிலப்பதிகாரம் மதுரை காண்டத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

47. மருதங்காய் மாலை :

மருதங்காய் வடிவிலான மிகத் தொன்மைகாலப் பொன் அணி. இன்றும் தமிழக முஸ்லிம்கள் இதை அணிந்து வருகின்றனர்.

48. மிளகுமாலை :

மிளகு வடிவிலான பொன் அணி. இது இரண்டு மூன்று வடங்கள் உள்ளதாய் இருக்கும். கொத்தமல்லி மாலையில் உள்ளதைப் போல் இதில் வரிவரியான கோடுகள் இல்லாததால் அழுக்குப் படியாது. உள்ளே உட்கூடாக இருக்கும். வழக்கில் உள்ள அணி.

49. முத்துவடம் :

இதில் நடுவே பெரிய முத்தும் இருபுறமும் வரவரச் சிறிய முத்துகளாகச் சிறுத்துக் கொண்டே போய் இறுதியில் மிகச் சிறிய முத்துக்கள் கோக்கப்பட்டிருக்கும்.

50. முத்துமாலை :

இது முத்துக்கள் கோக்கப்பட்டு மகளிர் கழுத்தில் அணியும் அணிகலன்.

51. முத்துவள்ளி :

இந்தப் பொன் அணி சங்ககாலத்தில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பெருங்கதையில் (1:34,203) 'முத்தவள்ளியொடு மும்மணிச் சுடர்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது.

52. மும்மணிக்காசு :

'மும்மணிக்காசும் பன்மணித்தாலியும்' என்று பெருங்கதையில் (5:9,49) இவ்வணி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

53. மோகனமாலை :

இது அழகிய பொன் கழுத்தணி. பிற்காலத்தில் எழுந்தது என்றாலும் இன்று வழக்கில் இல்லை.

தோள் அணிகலன்கள் :

இந்த அணிகளை முழங்கைக்கு மேல் அணிவர். தமிழரின் முக்கிய தோளணிகள் பின்வருமாறு:

1. கேயூரம் :

இது வங்கி எனப்படும். இந்த அணியைப் பற்றி சிற்ப நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதைப் பெரிதும் நாட்டியமாடும் பெண்கள் அணிந்து வந்தனர். இவ்வணிகலன் முழங்கைக்கு மேலே அணியப்படும். இது அமைப்பில் பெரிதான நெளிவு மோதிரம் போலிருக்கும். இதில் முன்புறம் எட்டு இதழ் தாமரைப் பூவை அமைக்கலாம். நடுவில் அழகான சதங்கைகள் கோத்துத் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும். முற்காலத்தில் கேயூரம் போல் பலவகை அணிகள் இருந்தன. அவை வருமாறு :

(அ) இரத்தின வங்கி: பொன்னில் இரத்தினங்கள் பதித்து கேயூர அமைப்பில் செய்யப்பட்ட தோளணியாகும். இன்றும் கோயில்களில் தெய்வங்களுக்கு அணிவிக்கப்பெறுகிறது.

(ஆ) பாசிப்பந்து : பாசிப்பந்தும் கோபுர வடிவில் பாசிக் கொத்துப் போன்ற அமைப்புடையது. இதில் இலைகளும் வேறு பல உருவங்களும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு அமைக்கப்பட்டதைப் பத்திரிபூரிதம் என்பர். பத்திரிபூரிதத்தின் கீழ்புறமுள்ள காம்பு தோள் முழுவதும் பரவியிருக்கும். இதன் அகலம் 3,4 அங்குலம் இருக்கும். அகலம் உயரத்தில் பாசி இருக்கும்.

(இ) அங்கதம் : தெய்வங்களுக்கு உகந்தது. சிற்பநூல்களில் இது பற்றி அதிகம் கூறப்பட்டுள்ளன. கேயூரம் போன்றது என்றாலும் இது தோள் மத்தியில் இது அணியப்படும்.

(ஈ) கடத்திரயம் : கேயூரம் போன்றதெனினும் சிற்சில வேறுபாடுகள் இருக்கும். கணுக்கைக்கு மேல் அணியப்படும். பொன்னால் எழிலுறச் செய்யப்பெற்றது. சிலவற்றில் இடை இடையே சில மணிகளும் பதிக்கப் பெற்றிருக்கும். நூறாண்டுகளுக்கு முன்பே இது வழக்கிழந்துப் போயிற்று. ஆனால் கோயில் சிற்பங்களில் காணலாம்.

2. கொந்திக்காய் :

இது முற்கால அணிகலன். இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை தமிழகத்தில் வழக்கிலிருந்து வந்தது. பவள மணிகளும் பொன் மணிகளும் கோத்து முழங்கைக்கு மேலே தோளின் கீழே அணியப்படும். இது அதிக மதிப்பில்லாத அணியாய் இருந்ததால் ஏழை மக்களிடமும் இடம் பெற்றிருந்தது.

3. சுத்து :

இது இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி காலம் வரை தமிழகத்தில் வழக்கிலிருந்தது. மூன்று பொற்கம்பிகளை ஒன்றாக இணைத்து முன்புறம் முகப்பு வைத்துக் கீழே மூன்று சதங்கைகள் தொங்கும்படி செய்து, அழகு பொலிய அணிந்து வந்த பொன் அணி. முகப்பில் ஒன்றிரண்டு மணிகளும் இடம் பெற்றிருக்கும்.

4. தோள் பதக்கம் :

இது பொன்தகட்டில் மாணிக்கங்கள் பொதித்து முத்துக்கள் பதித்து அழகுறச்

செய்யப்பெற்ற அணி. முற்காலத்தில் அரசிகள் ஆவலுடன் இதை அணிந்து வந்தனர்.

5. தொடி :

(அ) கழல் தொடி : முற்காலத் தமிழகத்தில் வீரர்கள் தோள்களில் கொடியணிவர். இது நுண்ணிய அழகு வேலைப்பாடுகள் உடையது (மணிமேகலை 4:4, அகநானூறு 209:12).

(ஆ) கோல் தொடி : இது பழங்காலத் தமிழ் மறவர்கள் அணிந்த சீரிய அணிகலன்(48:6).

(இ) தோள்வலயம் (சலாகை) : இது மகளிர் அணிவது. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தோள்வளைகளைக் களைவது இலக்கியங்களில் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. (சீவக சிந்தாமணி 1370:4) யானைத் தந்தத்தாலும், சங்கினாலும், வெள்ளியினாலும் இவ்வணி செய்யப் பெற்றது. மாதவி முத்துவளை அணிந்திருந்ததை சிலப்பதிகாரம் (89:90) சிறப்பித்துக் கூறுகிறது.

(ஈ) வாகுவலயம் : அகலத்தைப் போல் இருமடங்கு உயரம் உள்ளதாய் அமைக்கப்பட்ட பொன் அணிகலனாகும். இதில் மணிகளும் பதிக்கப் பெற்றிருக்கும். இதை மிகத் தொன்மையானக் காலத்திலிருந்தே பெரும்பாலும் மன்னர்களும் தெய்வங்களும் அணிந்து வந்ததாகத் தெரிகிறது. மக்களும் இதை அணிந்தனர் (பரிபாடல் 7:46-48).

மார்பணிகலன்கள்

பழந்தமிழர் மார்பில் ஆடைக்குப் பதிலாக மார்பணிகலன்களைப் பூண்டனர். இலக்கியங்களில் மன்னர்கள் மற்றும் மங்கையர் மார்பணிகளைப் பற்றி தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவை பின்வருமாறு :

1. இதய வாசனை :

சங்கக்கால மன்னர்கள் மார்பில் மணிப்பூண் அணிந்திருந்தனர் என்று தெரிகிறது. 'கல்லார் மணிப்பூண் மாப்பு' என்று சிந்தாமணி (296:1) கூறுகிறது. 'இலைப்பெரும்பூணும் இதய வாசனையும்' என்று பெருங்கதை (2:19:117) கூறுகிறது. இதய வாசனை ஒரு மார்பணி என்று உரையாசிரியர்கள் உரைக்கின்றனர்.

2. நாமரவளி :

நாமரவளி என்னும் மார்பணி பழங்கால இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. ஆனால் 'நாமரவளியும் காமர் கைவினை' என்று பெருங்கதை (2:5:142) கூறுகிறது. எனவே இது பிற்கால மகளிர் அணிந்த மார்பணியாகும்.

3. நித்திலமதாணி :

ஆண்கள் மார்பில் அணியும் ஒரு அணிகலனாகும். திருமால் மார்பில் முத்துக்களாலான அழகியப் பதக்கம் வெண்ணிறத்தாலு

ம் வட்ட வடிவாலும் முழுமதியை ஒத்திருந்தது என்று பரிபாடல் (2:30) சிறப்பித்துச் சொல்கிறது.

4. பூங்கொடிப் பொற்கலம் :

இது மகளிர் மார்பில் பூணும் ஓர் அழகிய நகை. பெருங்கதை (2:19.110-111) இதை சிறப்பித்துக் கூறுகிறது.

5. பூண் :

மங்கையர் தங்கள் கொங்கை மறைய மார்பில் பூண் என்ற அணிகலன்களை அணிந்தனர். இது இலை வடிவில் செய்யப் பெற்றிருந்தது. இதை சீவக சிந்தாமணி இலைப்பூண் என்று குறிப்பிடுகிறது. பெருங்கதையிலும் (11:40.14-15) இது பற்றிச் சொல்லப் படுகிறது.

6. பொற்கச்சு :

மகளிர் கச்சு வடிவமாக மார்பில் பூணும் பொன் அணி. இது பூங்கொடி வடிவில் அழகுற அமைந்திருக்கும். பல சிற்பங்களில் அழகு பொலிய விளங்குகிறது.

கை அணிகலன்கள்

மிகத் தொன்மையான காலத்தில் குறிஞ்சி நில தமிழ் மகளிர் கைகளில் கொடிகளையும் மலர்களையும் பூக்களையும் முன்கையிலும் மணிக்கட்டின் மீதும் கட்டி வந்தனர். அதன் பிறகு முதியவர்கள் தம் குழந்தைகளைப் பேய் பிசாசு விலங்கு முதலியவைகளிடமிருந்து காப்பதற்கு மந்திரம் ஒதிய நூல்களைக் கட்டி வந்தனர். அந்நூல் காப்பு எனப்பட்டது. பிறகு காப்பு பொற்குழாயில் மந்திரம் எழுதிய தகட்டை அடைத்துச் செய்யப்பட்டது.

தமிழர்களின் முக்கிய கை அணிகலன்கள் பின்வருமாறு :

1. ஆடகம் :

இது அழகிய முன்கைப் பொன் வளையாகும். இதில் முகப்பில் மாணிக்கமும் பத்திகளில் வைரமும் பதிக்கப் பெற்றிருக்கும். இதன் விளிம்புகளில் அழகிய பூ வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கும். இது பிற்காலத்தில் பாட்டில் அல்லது பாட்டிலா என்று கூறப்பட்டது. இன்று இந்த அணிகலனும் வழக்கில் இல்லை.

2. ஆளிக்காப்பு :

பொன்னால் வட்ட வடிவாகச் செய்யப்பட்ட காப்பு ஆகும். இதன் முகப்பு அழகுற மணிகள் பதிக்கப்பட்டிருக்கும். இது இன்று வழக்கில் இல்லை.

3. இடைச்சரி :

அகன்ற கையணி, இது காப்பு, கொலுசு ஆகிய அணிகளுக்கு இடையே அணியப்பட்டு வந்தது.

4. கங்கணம் :

இது கடகம் போன்ற அணி. இது நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே வழக்கில் இருந்து மறைந்து விட்டது. ஆனால் பொன் கங்கண அணிக்குப் பதிலாக கங்கணம் என்று மெழுகால் செய்யப்பெற்ற அணியை இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை மக்கள் அணிந்து வந்தனர் (நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம் 109:2).

5. கடகம் :

இது ஆண்களும் பெண்களும் அணியும் கையணியாகும். இது மகர மீன் கவ்விய கொடி வடிவம் உடையதாக இருந்தது. இக் கடகம் இலை வடிவமும் பெற்றிருந்தது (முல்லைப்பாட்டு 76).

6. காப்பு :

பொன்னாலான கையணி. இது பொன்தகட்டை உள்கூடாகச் செய்து, உள்ளே மெழுகடைத்து நீண்ட காலமாக வழக்கில் இருந்து வருகிறது.

7. குருடு சரி :

குருடு போன்ற பொன் அணி ஆகும். இது சிறுவடங்கள் தொங்கும் படியாகச் செய்து கையில் அணிந்து கொள்ளப்படும் கையணியாகும்.

8. கைக்கட்டு :

மகளிர் பொன் மணியும் பவளமும் கோத்துக் கையில் கட்டிக் கொள்ளும் பழங்காலக் கையணி கைக்கட்டு எனப்படும்.

9. கைச்சரி :

கைச்சரிகை என்பது காப்புக்கு மேற்பகுதியில் கையில் அணியப்படும் சரிகை என்னும் அணிகலனாகும். இது மேலே பருத்தும் கீழே சிறுத்தும் சிறுகுழாய் வடிவிலிருக்கும். இது பொன்னால் செய்யப் பெற்ற அணி. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வெள்ளியால் செய்து அணிந்து வந்தனர்.

10. கைவளை :

கை வளை பல வகைப்படும். அது வால் வளை, சில் வளை, நிரை வளை, பொன்வளை, வலம்புரி வளை, தந்த வளை என்று கூறப்பட்டது. சில்வளை விறலியர்க்கு அடையாளமாக அணியப் பட்டது (புறநானூறு 60:5).

11. கொலுசு :

இது காப்புப் போன்ற பொன் அணிகலன். ஆனால் இதன் மேலே நடுவில் உயர்ந்தும், இருபுறமும் தாழ்ந்தும் பொடிக் கயிறுகள் அடுக்கக்கூடிய சுற்றப்பட்டது போல் செய்யப்பட்டிருக்கும். பிற்காலத்தில் மெழுகால் செய்த கொலுசுகளை வளையல்காரர்கள் செய்து விற்று வந்தனர்.

12. சங்குவளை :

முற்காலத் தமிழர் ஏராளமாகச் சங்கு வளைகளை அணிந்து வந்தனர். பாண்டியர் பழம்பெரும் துறைமுகமான கொற்கையில்

சங்கறுக்கும் தொழில் மிகவும் சிறப்புற்றிருந்தது.

13. சூடகம் :

இது ஒரு பொன் அணி. வைரம் பதிக்கப்பெற்று மகளிர் கையில் அழகுறத் திகழும் அணி (பெருங்கதை 3:6.91). மாதவி சூடகம் அணிந்திருந்ததாக சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது (சிலப்பதிகாரம் 91-94).

14. தந்த வளை :

முற்காலத் தமிழக மகளிர் சங்கு வளை, பவள வளையோடு யானை தந்தத்தினால் செய்யப் பெற்ற தந்த வளையையும் அணிந்து வந்தனர். தந்த வளை சங்கு வளையை விட மிகவும் பளப்பளப்பாகத் திகழ்ந்தது. விலையிலுமுயர்ந்தது.

15. தொடி :

பண்டைய தமிழக மாதர்கள் பல்வகைத் தொடிகளை அணிந்து வந்தனர். நண்டின் கண் போன்ற அறுப்பு வேலைகள் செய்த அழகிய தொடிகளைத் தம் சிறு குழந்தைகளுக்கு அணிந்து வந்தனர் (கலித்தொகை 35:6-7).

16. தோடா :

இது கையில் அணியும் ஒருவகைக் காப்பு. பிற்காலத்தில் புலவர்களுக்கும் வீரர்களுக்கும் மன்னர்கள் பரிசாகப் பொன்னால் செய்த தோடாவை அளித்து வந்தனர்.

17. நவரத்தின வளை :

ஒன்பது வகை நவரத்தினங்களும் பதித்துச் செய்யப் பெற்ற பொன்வளை நவரத்தின வளை எனப்பட்டது. இதனை முற்கால அரசு மகளிர் விரும்பி அணிந்தனர். பிற்காலத்தில் பெரிய வணிக மகளிர் அணியத் தலைப்பட்டனர். இன்று இவ்வணி வழக்கில் இல்லை.

18. நீலக்கடைச் செறி :

நீலக்கடைச்செறி என்பது பண்டைக்கால தமிழக மகளிர் கையில் செறிவாக அணியும் கையணி (கலித்தொகை 43:9-10).

19. பரியகம் :

பரியகம் பொன்னாலான கைக்காப்பு ஆகும் (சீவக சிந்தாமணி 674:3).

20. பவளவளை :

பழங்கால மகளிர் பவளம் பதித்த பவளவளைகளோடு சுவளைப் பசுந்தண்டினையும் ஆம்பல் தண்டினையும் அணிந்து வந்தனர் என்று சங்கப் புலவர் பலர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர் (பரிபாடல் 11:101-102).

21. பாடலா :

காப்புப் போன்ற ஒரு பொன் கையணி. இதன் முகப்பு நடுவில் உயர்ந்து உருண்டும், இருபுறமும் 'டயமண்ட்' வடிவில் இரு தகடுகள் இணைக்கப்பட்டும் இருக்கும்.

22. பைந்தொடி :

பொன் வளையின் முகப்பில் மரகத மணிகள் பதித்துச் செய்யப் பெற்றது பைந்தொடி எனப்பட்டது. இதனை பழங்கால மக்கள் விரும்பி அணிந்து வந்தனர்.

23. பொன் வளை :

இது பொற்றொடி எனவும் அழைக்கப்படும். சிறு குழந்தைகளுக்கு பொற்றொடி அணிந்து வந்தனர். இன்றும் இவ்வழக்கம் இருந்து வருகிறது. முற்காலத்தில் மக்கள் பொற்றொடி அணிந்தனர் (அகநானூறு 16:5).

24. மகரப்பகுவாய் :

மகரமீன் கவ்விய கொடி உருவத்தில் செய்யப்பெற்ற வளை, மகரப்பகுவாய் எனப்படும். 'மரியிலைக் கம்மமொடு மகரங்கவ்வி' என்று பெருங்கதை (219:135-137) கூறுகிறது.

25. முறுக்கு :

பொற்கம்பிகளை முறுக்கி ஒன்றின் மீது ஒன்று பொருந்த இணைத்துச் செய்யப்பெற்ற வளையே முறுக்கு எனப்பட்டது.

26. முத்துக்கொலுசு :

பொற்கொலுசின் மேலே வரிசையாக சுமார் 70 முத்துக்களாக ஒவ்வொரு கொலுசிலும் பதிக்கப் பெற்ற அழகிய கொலுசு முத்துக் கொலுசு எனப்படும்.

27. வால்வளை :

இது வெள்ளியால் செய்யப் பெற்ற ஒரு கைவளை. கைகளில் மஞ்சள், சிவப்பு, பச்சை வண்ணங்கள் கூடிய கையணிகளோடு வெள்ளி நிறக் கையணியும் வெள்ளியால் செய்த வால்வளையும் சங்கினால் செய்த வால்வளையும் அணியப்பட்டு வந்தன.

28. வண்டு :

இதுவும் பொன்னால் செய்யப் பெற்ற ஒரு கையணியாகும்.

29. வலம்புரிவளை :

வலம்புரிச் சங்கினால் செய்த வளை வலம்புரிவளை என அழைக்கப்பெறும். இதை முற்காலத் தமிழ் மக்கள் மிக ஆவலோடு அணிவர். செல்வக்குடிப் பெண்கள் வைரவளையோடு சங்கு வளையும் அணிவர் (நெடுநல்வாடை 141:42) இன்று தமிழகத்தில் சங்குவளை அணியும் வழக்கம் மறைந்து போய் விட்டது.

கைவிரல் அணிகலன்கள்

மிகப் பழமையான காலத்திலிருந்தே தமிழர்கள் கைவிரல்களில் பலவிதமான அணிகளை அணிந்து வந்தனர். இது கைவிரலணி, மோதிரம், விரலாழி, கணையாழி என்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்டு வருகிறது. பொன்னிலும், பொன்னில் மணிகள் பதித்து

ம் கைவிரலணிகள் அழகுறச் செய்யப்பெற்றது. ஆதியில் கை விரலணிகள் பூ, இலை, பாம்பு, சுறாமீன்வாய் வடிவங்களில் இருந்தன. ஆதித் தமிழர்கள் சங்கு மோதிரங்களையும் அணிந்து வந்தனர். இன்று தமிழர்கள் இல்ல மணவிழாக்களில் மோதிரம் மாற்றல் ஒரு சடங்காக நடைபெறுகிறது. மணமகன் மணமகளுக்கு மோதிரம் அணிவதும், மணமகள் மணமகனுக்கு மோதிரம் அணிவதும், மணமகள் மணமகனின் அண்ணன் அல்லது தம்பிக்கு மோதிரம் பரிசளிப்பதும் மணவிழா சடங்கில் இடம் பெறுகின்றன. தமிழர்களின் முக்கிய கைவிரலணிகள் பின்வருமாறு :

1. ஏனாதி மோதிரம் :

பழந்தமிழ் மன்னர்கள் சிறந்த போர் மறவர்களுக்கு ஏனாதி என்ற பட்டமும், ஏனாதி என்னும் பொன் மோதிரமும் பரிசளித்து வந்தனர் (சீவகசிந்தாமணி 2569:2).

2. சங்கு மோதிரம் :

ஆதியில் தமிழர்கள் சங்கினால் மோதிரம் செய்து அணிந்தனர். இன்றும் இம்மோதிரம் தமிழகத்தில் வழக்கிலிருந்து வருகிறது.

3. சிவந்திப்பூ மோதிரம் :

இது சிவந்திப்பூ வடிவில் மணிகள் பதிக்கப்பெற்ற மோதிரமாகும். பொன்னில் மணிகள் பதித்து செய்யப்பெற்ற இம்மோதிரம் தமிழகத்தில் இன்றும் வழக்கிலுள்ளது.

4. சிறுதாள் :

காந்தள் மலர் போன்ற மெல்லிய விரலில் அவ்விரல் மறையும்படி அணியும் சிறுமணிகள் பதித்த அழகிய மோதிரத்தைச் சிறுதாள் என்று கூறுவர். இது இன்றும் வழக்கிலுள்ளது.

5. செங்கேள் கிளர்மணி :

இம்மோதிரம் பொன்னில் செந்நிற மாணிக்கக் கற்கள் பதித்துச் செய்யப் பெற்ற தொன்மையான காலத்திய கைவிரலணி செந்நிறக் கற்கள் பதிக்கப்பெற்றதால் செங்கேள் கிளர்மணி மோதிரம் எனப் பெயர் பெற்றது. இம்மோதிரம் இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. இரத்தினம் பதித்த மோதிரத்திற்கு அடுக்காளி என்று பெயர் (சிலப்பதிகாரம் 6:66).

6. மரகத் தாள்செறி :

சிறு வைரங்கள் சூழ நடுவே ஒரு பெரிய மரகதமணி பதித்துச் செய்யப் பெற்ற மோதிரம் மரகதத் தாள்செறி எனப்பட்டது. இந்த மோதிரம் 2000 ஆம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகத்தில் வழக்கில் உள்ளது. 'வாங்குவில் வயிரத்து மரகதத் தாள்செறி' என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. சுட்டுவிரலில் அணியப்படும் இவ்விரலணி வட்டப் பூ, மரகதக் கடைசெறி, மரகத நாயகம் என்றெல்லாம் கூறப்படும்.

7. மணி மோதிரம் :

மணிகள் பதித்து அழகுறப் பொன்னால் செய்யப் பெற்ற மோதிரம் (கலித்தொகை 85:16).

8. மாணிக்கத்தாள் :

சூழவும் மாணிக்கங்களும் நடுவில் வைரமும் பதித்த மோதிரத்தை மாணிக்கத்தாள் செறி என்று கூறுவர். இது மிகப்பழங்காலத்திலிருந்து அணிந்து வரப்படும் மோதிரம்.

9. முடக்கு மோதிரம்:

சுறாமீன் வாய் திறந்தாற் போல் செய்யப்பெற்ற மோதிரத்தை முற்காலத் தமிழர்கள் முடக்கு மோதிரம் என்றனர். பிற்காலத்தில் இது நெறி மோதிரம் என்று நெடுநல் வாடையிலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் கூறப்படுகின்றது. இது இன்று நெளிவு என்னும் பெயரில் வழக்கில் உள்ளது.

10. முத்திரை மோதிரம் :

மன்னர்கள் தங்கள் முத்திரையை (அரச இலட்சினையை) பொறித்த மோதிரத்தைக் கைவிரல் களில் அணிந்து வந்தனர். முக்கிய சாசனங்களில் இந்த முத்திரை மோதிரம் பதிக்கப் பெற்று வந்தது. பாண்டியர்கள் இரண்டு மீன் செங்குத்தாய் உள்ள முத்திரை மோதிரத்தை அணிந்து வந்தனர்.

11. மோசை :

முன்கை வளையலோடு சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருந்த மோதிரம் மோசை எனப்பட்டது (நற்றிணை 188:2-3).

12. பொன் மோதிரம் :

பொன்னாலான மோதிரம். இதில் பெயர் பொறித்தலும் உண்டு. சீவகன் தன் பெயர் பொறித்த மோதிரத்தைக் குணமாலைக்கு அளித்தான் என்று சிந்தாமணி (1040:9) கூறுகிறது.

இடையணிகலன்கள் (நுசுப்பணிகலன்கள்)

முற்காலத்தமிழர் இடுப்பில் பலவிதமான இடையணிகளை அணிந்து வந்தனர். ஆண்களும் பெண்களும் இடுப்பில் ஆடை நகிழாதிருக்க அரைஞாள் அணிந்து வந்தனர். மகளிர் ஓட்டியாணம் என்ற இடை அணியையும் அணிந்தனர். முற்காலத்திலிருந்தே ஆடல் மகளிர் ஓட்டியாணம் அணிந்து வருகின்றனர். பழந்தமிழ் மகளிர் இடையில் பொன் பட்டிகைகளையும் சங்கிலிகளையும் அணிந்தனர். பட்டிகைகளில் 2 முதல் 62 வடங்கள் வரை தொங்கும். முத்து, பவளம், மாணிக்கம், மரகதம், வைரம் பதித்தனவாய் வடங்கள் பலவகைப்பட்டிருந்தன. சிறுமிகள் அரைவடம் என்னும் அணிகலனும் அணிந்து வந்தனர். தெய்வங்களுக்குத் கடிசூத்திரம் என்னும் நுசுப்பணி அணிவிக்கப்பட்டு வருகிறது. பல அழகிய சிற்பவடிவங்களில் இவ்வணிகலன் காணப்படுகிறது. தமிழர்தம் முக்கிய இடையணிகள் பின்வருமாறு:

1. அரசிலைப் பொன் அடர் :

இது அரசிலை வடிவாகப் பொன்தகட்டால் செய்யப்பட்ட இடையணி. இது மகளிரின் அழகிய வயிற்றில் உள்ள நீர்ச்சுழி போன்ற கொப்பூழின்கண் பயத்தால் நுழைய வரும் பாம்பு போன்ற காணப்படும் என்று பெருங்கதை (2:7, 22-24) கூறுகிறது.

2. அரைஞாண் :

ஆண்கள் இடுப்பில் அணியும் ஒரு பொற்கொடி. ஏழைகள் வெள்ளிக் கொடியும் அணிவர். சில இடங்களில் மகளிரும் இடையில் வெள்ளிக் கொடி அணியும் பழக்கம் இன்றும் நீடிக்கிறது. மூன்று நூலால் ஆன இதன் முகப்பில் சிங்கம் அல்லது யாளி உருவம் இருக்கும்.

3. அரைமுடி :

முற்காலத் தமிழ் மகளிர் இடையணி. இதை அரசிலை வடிவில் பொன்னால் செய்து இடையில் உள்ள கொடியில் தொங்க விட்டனர். இது அல்குலை மறைப்பதெற்கென்று செய்யப்பட்ட அணி. வெள்ளியிலும் கண்ணாடியிலும் செய்து அணிவதுமுண்டு.

4. ஏணிப்படுகால் :

இது மேகலை இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு நுகுப்பணி. நீர் (புனல்) விளையாட்டின் போது ஏணிப்படுகாலை இடையில் இறுகப்பூட்டிக் கொண்டனர் என்று பரிபாடல் (10:10-11) கூறுகிறது.

5. கோவை :

கோவை பொன்னலான பழங்காலத்ய அணிகலன். 'காமன் தூமணி செய்ததகு கோவை' என்று சிலப்பதிகாரம்(4:29-30) கூறுகிறது.

6. கடிசூத்திரம் :

கடிசூத்திரம், ஓட்டியாணம் போன்ற இடையணி. இதன் பொன் பட்டிகையில் முன்புறம் சிறுசிறு சதங்கைகள் தொங்கும். முகப்பு சிங்கத் தலை போன்றிருக்கும். தஞ்சைக் கல்வெட்டு இதனைப் பட்டிகை என்று கூறுகிறது. இதிலிருந்து தொங்கும் பல வளைவுகளைக் கொண்ட முத்துச் சரங்களை ஊருதாமம் என்பர். இச்சரங்கள் இடையிலிருந்து தொடை வரை 3 அங்குல நீளத்திற்கு தொங்கும். பழங்காலப் பல்லவர், சோழர் சிற்பங்களில் ஒரே ஒரு முத்துச்சரம் தான் உள்ளது. கல்சிற்பங்களில் ஒவ்வொரு தொடை மீதும் இரு முத்துச் சரங்களும் நடுவில் ஒரு சரமுமாக ஐந்து முத்துச்சரங்கள் தொங்கும். இதனைக் கிரிதரிமாசியம் என்பர்.

7. கொடி :

பொன் இழைகளில் பின்னப்பட்டுப் பின்னர் சிறிய அச்சில் உள்ளே புகுத்தி இழுத்துக் கம்பி வடிவாகச் செய்த ஒரு இடையணி. இது வெள்ளியிலும் உண்டு.

8. பாண்டில் :

மேகலையைப் போன்ற இடையணி. மேகலையோடு சேர்த்து அணியப்படுவது. இது வட்டமாகப் பொன்னால் செய்யப்பட்டிருக்கும். இதனைச் சுற்றி பொன்மணிகள் கோக்கப்பட்டிருக்கும் (ஐங்குறு நூறு 316:1).

9. பொற்றோரை :

இந்த இடையணி பொன்னால் மெல்லிய இழை போன்று செய்யப் பெற்ற வடமாகும். 'அல்குற் பொற்றோரை மின்ன' என்று சீவக சிந்தாமணி (2132:1) கூறுகிறது.

10. பொற்பட்டி :

இது ஆடையை நெகிழவிடாது இடையில் அணியும் நீண்ட பொன்தகடாகும்.

11. அரையணி :

(அ) தாமம் : இது பதினெட்டு முத்துக்கோவைகள் தொங்கும் இடை (அரை) அணி. ஆடையின் மீது அழகுறப் பழந்தமிழ் நாட்டு மகளிர் இதை அணிந்து வந்தனர். இதை திருமாவின் அணியாக வைணவப் பாசுரம் போற்றுகிறது.

(ஆ) பருமம் : இது பதினாறு கோவை கொண்ட அரைப்பட்டிகை.

(இ) மேகலை : இது இடையணி. எட்டுப் பவளக் கோவைகளால் ஆனது. இரு பவளக் கோவை கொண்ட மேகலை என்றும் ஏழு பவளக் கோவை கொண்ட மேகலை என்றும் இருவகைகள் உண்டு (பரிபாடல் 10:10-11, சிலப்பதிகாரம் 4:29-30).

12. மாணிக்க மேகலை :

இது மேகலை வகை இடையணி. இது மாணிக்க வடங்களால் செய்யப்பட்டதாகும். முத்து, பவளம் முதலியவைகளில் மேகலை செய்யப்பட்டிப்பது போல் மாணிக்கக் கற்கள் பதித்தும் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. பவளமேகலையை விட மாணிக்க மேகலை மிக அழகுடையதாக மதிக்கப்பட்டது.

13. காஞ்சி :

இது மேகலை வகை இடையணி. இது எட்டு முத்து வடங்கள் கோக்கப்பட்டது. மதுரையில் நடை பெற்ற புதுப்புனல் நீராட்டு விழாவில் மகளிர் தம் இடையில் காஞ்சி அணிந்திருந்ததாக பரிபாடல் (7:46-47) கூறுகிறது. இந்த அணி இன்று வழக்கில் இல்லை. 16 வடங்கள் கோத்த காஞ்சி அணி சிற்பங்களிலும் சிற்பநூல்களிலும் காணப்படுகிறது.

14. கலாபம் :

இது ஓட்டியாணம் போல் இடையை இறுக்கிப் பிணைக்கத் தக்கதாய், பட்டிகையாகவோ சங்கிலியாகவோ இருக்கும். இது பொன்னால் செய்யப்பட்டு அரைப்பட்டிகையும் எழில் முகப்பும் கீழே அழகுறத் தொங்கும் 16 முத்துவடங்களும் உடையதாய் விளங்கும் இடையணி யாகும் (பெருங்கதை 2:4, 122-123). இத்தகைய மேகலைகளை மகளிர் மட்டுமல்லாமல் சிறு குழந்தைகளும் அணிந்து வந்தனர்.

15. விரிசிகை :

இது மேகலை வகை இடையணி. அரியது. அழகு மிக்கது. ஆடையின் மீது அணியப்படுவது. விரிசிகை முப்பத்திரண்டு மணிக் கோவைகளை உடைய மகளிர் இடையணி (சிலப்பதிகாரம் 6:88). மேகலையும் மேகலை இனத்தைச் சார்ந்த விரிசிகையும் அகநானூறு, புறநானூறு, கலித்தொகை, பரிபாடல், திருமுருகாற்றுப் படை, மணிமேகலை முதலியவற்றில் எல்லாம் இடம் பெற்றிருப்பதால், இது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிறந்து, தமிழகத்தில் இருந்து வரும் அணிகலன் ஆகும்.

16. மணியணி :

மணியணி ஏழு வடங்கள் உடையது இடையணி.

மேற்கண்டவை தவிர, அத்து, அரைப்பட்டிகை, இரதனம், உதரபந்தனம், கீர்த்திமுகம், மணிக்கோவை, ஐம்படைக்கோவை, கச்சி போன்ற இடை அணிகலன்களும் முற்காலத் தமிழர்களிடம் இடம் பெற்றிருந்தன.

[Top]

தொடையணிகலன்கள்

தமிழர்களின் பொற்காலமாகிய சங்கக் காலத்தில் இவ்வணி இடம் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் சிலப்பதிகாரத்தில் இவ்வணி தோன்றிவிட்டதாகத் தெரிகிறது. தமிழர்தம் தொடையணி கலன்கள் வருமாறு :

1. குறங்குச் செறி :

இது தொடையில் அணியப்படும் ஒரு பொன் அணிகலன். இக்குறங்குச்செறி கிம்புரி வடிவில் இருந்ததாகச் சீவக சிந்தாமணி (2445:1) கூறுகிறது. இது தவிர, மீன் வடிவாகச் செய்யப்பட்ட குறங்கணியும் அக்காலத்தில் இருந்தது. தொடையைக் கவ்வி இருக்குமாறு இவ்வணி செய்யப்பட்டிருந்தது. இவ்வணி உடையின் மேல் தொடையில் அணியப்பட்டதாகக் கூறுவாரும் உண்டு.

2. கவான் செறி :

இதைப் பற்றிய விளக்கம் ஒன்றும் தெரியவில்லை. குறங்கு என்பதற்கு கவான் என்று பொருள் கூறப்படுகிறது. எனவே குறங்குச் செறியும் கவான் செறியும் ஒரே வித அணிகலன் என்று கூறப் படுகிறது.

காலணிகலன்கள்

காலணிகலன்கள் காலின் அடிபாகத்தில் பொருந்துமாறு அணியப் படுவது. இவை வரலாற்றுச் சிறப்புடையவை. காப்பியச் சிறப்புடையனவாகவும் திகழ்ந்தன. தமிழர்தம் முக்கிய காலணிகலன்கள் வருமாறு :

1. அரியகம் :

மிகப் பழங்காலந்தொட்டு தமிழர் அணிந்து வரும் காலணிகலன். இதனைப் பாதசாலம் என்றும் கூறுவர். சிலப்பதிகாரத்தில் 'அரியகம் காலுக்கு அமைவுற அணிந்து' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இது பொன்னாலானது.

2. அரவம் :

பொன்னால் பாம்பு வடிவில் செய்யப்பெற்ற காலணிகலன். இன்று இது வழக்கில் இல்லை.

3. கழல் :

(அ) வீரக்கழல் : ஆடவர்களின் காலணிகலன். மன்னர்கள் பகை அரசர்களை வென்று அவ்வரசர்களின் பொன்முடிகளால் கழல் செய்து வீரத்தின் சின்னமாக காலில் அணிவர்.

(ஆ) கொடைக்கழல் : மன்னர்கள் வீரர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் கொடையின் சின்னமாக அளிக்கும் காலணிகலன் கொடைக்கழலாகும்.

(இ) பொலன் கழல் : பொன்னால் ஆன கழல் பொலன் கழல் எனப்பட்டது (சீவக சிந்தாமணி 258.7:8).

4. கண்டை :

பெரிய மணிகள் கோத்த காலணிகலன். போர் மறவர்கள் காலில் அணிவது. யானை மணியும் கண்டை மணி எனப்படும். வீரர்கள் இதை அணிந்ததால் வீரக்கண்டை எனவும் கூறப்படும்.

5. காற்சரி :

இது குழாய் போன்ற தகட்டால் செய்யப்பட்ட காலணிகலன். இதன் மேற்புறம் பெரிதாகவும், கீழ்புறம் சிறிது சிறுத்தும் காலுக்கு ஏற்ற விதமாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்கும்.

6. காற் கொலுசு :

காற்கொலுசும் சதங்கையும் ஒரே அணிகலன் என்று கூறப் படுகின்றன. வெள்ளியிலானது. இக்கொலுசின் கீழ்ப்பக்கம் சதங்கைகள் தொங்கும். இது அரியகம் போன்ற அணிகலனாகும்.

7. கால்வளை :

கால்வளையும் தண்டை எனப்படுவதும் ஒரே வித அணியே என்று கூறுவர். இது வளையல் போன்ற காலணிகலன்.

8. கிண்கிணி :

இது தவளையின் வாய் வடிவிலமைந்த காலணிகலன். 'தேரை வாய்க் கிண்கிணி ஆர்ப்ப' என்று கவித்தொகை கூறுவதும் 'தவளையாய் பொலஞ்செய் கிண்கிணி' என்று குறுந்தொகை கூறுவதும் இதை உறுதி செய்கின்றன. கிண்கிணி என்று ஒலிப்பதால் கிண்கிணி என்ற பெயர் எழுந்தது.

9. சாலகம் (பட்டைக் கொலுசு) :

இது பாதங்களின் மீது, கணக்காலுக்குக் கீழே அணியப்படும். இதனைப் பட்டைச்சரம் என்று, பட்டைக்கொலுசு என்றும் பகர்வர். முத்துக்கள் போல் தனித்தனியே செய்து சாலகத்திலே கோக்கப்பட்டு வலை போன்று இணைந்து நிற்கும் சிறுபட்டைகள் இதில் உண்டு. இவ்வணி இப்பொழுது படிப்படியாய் மறைந்து வருகிறது.

10. சிலம்பு (குடைச் சூல்) :

சிலம்பு நீண்ட வட்டமான காலணிகலன். இது உட்கூடாகச் செய்யப்பெற்று, உள்ளே பரல்கள் போடப்பட்டிருக்கும். சிலம்பினுள் முத்துக்களும் மாணிக்கங்களும் முற்காலத்தில் பரல்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன. இந்த அணிகலன் பெயரால் சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெருங்காப்பியம் எழுதப் பெற்றது. 'முத்தரி பொன்சிலம்பு ஒலிப்பத் தத்துற்று' என்று நற்றினை நவில்கிறது. 'நீடாழ்பு தோக்கை நித்தில வரிச் சிலம்பு' என்று பரிபாடல் பகர்கிறது. சிலம்பணிந்து நடந்தால் பரல்கள் கர் கர் என்று ஒலி எழுப்பும்.

11. சிறுமணி :

சிறுமணி என்பது சதங்கைகள் கோத்துச் செய்யப்பட்ட காலணிகலன். இது வெள்ளியிலானது. இது இன்று வழக்கில்லை.

12. நெகிழம் :

நெகிழம் என்பது ஒரு வகைச் சிலம்பு. பொன்னாலானது. நெகிழமும் நூபுரமும் ஒரே வித அணி என்று கூறப்படுகிறது.

13. பரியகம் (காற்சவடி) :

பரியகம் பொன்னால் செய்த சிறு வடங்களைச் சேர்த்து முறுக்கி ஒரு புறத்தைக்கால் பெருவிரல் மோதிரத்தில் பொருத்தி மற்றொரு புறத்தைச் சிலம்பின் கீழ் அணிவர். இதனைப் பாதசாலம் என்றும் கூறுவர். பரியகமும் அரியகமும் ஒன்றென்று சிலர் கூறுவர். சிலப்பதிகாரத்தில் (6:84-85) இவை வெவ்வேறு அணிகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

14. பரிவடிப்பு :

பரிவடிப்பு பழங்காலத் தமிழர் கண்ட காலணிகலன்களில் ஒன்று. இது போர் மறவர்கள் குதிரை மீதேறி, அதை விரைந்து செலுத்துவதற் கென்று காலில் இடம் பெற்ற ஒரு வெள்ளி காலணிகலனாகும். இதைப் புறநானூறு 'கடுமா கடைஇய விடுபரி வடிப்பின்' என்று கூறுகிறது.

15. பாடகம் :

பாடகம் சிலம்பின் மேலே அணியப்படும் ஒரு காலணிகலன். இது அகலமாகக் கனமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும். 'பரியகம் நூபுரம் பாடகம்' என்று சிலப்பதிகாரமும் 'நூபுரம் கலந்த பாடகக் கம்பலும்' என்று பெருங்கதையும் இவ்வணியைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன.

16. புசங்கக் கடகம் :

பாம்பு வடிவாகச் பொன்னால் செய்யப்பட்ட தண்டை, புசங்கக் கடகம் என்று கூறப்படும். பிற்காலத்தில் எழுந்த அணி.

17. புனையாரம் :

இது ஓர் அழகிய வெள்ளிக் காலணிகலன். பிற்காலத்தில் உருவான அணி. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இந்த அணிகலன் இடம் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை.

18. தண்டை :

இது கட்டியாகவும் உட்கூடாகவும் செய்து அணியப்படும். முற்காலத்தில் இது பொன்னாலும் பிற்காலத்தில் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்டது. இது வட்டமான வளையம் போன்றிருக்கும். இரு நுனிகளும் சதுரமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும். இது பழங்கால அணி.

19. நூபுரம் :

நூபுரமும் சிலம்பும் ஒரே வித அணிகலன்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது. நூபுரத்தை சிலப்பதிகாரமும் (6:84), பெருங்கதையும் (3:2.232) சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன.

20. வெள்ளித்தளை :

வெள்ளியினாலான காலணிகலனாகும். இது சிறு வெள்ளிக் கம்பியினால் பின்னப்பட்ட சவடி போன்ற அணியாகும். திருமாலுக்கு உகந்த இவ்வணி வைணவ சமய நூற்களில் காணப்படுகிறது (நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம் 25.3).

கால்விரல் அணிகலன்கள்

கால்விரல்களில் அணியப்படும் காலாழிகளைப் பெண்களே அணிவர். ஆண்கள் கால்விரல்களில் எவ்வித அணிகலன்களும் அணிவதில்லை. அதோடு கைவிரல்களில் அணிவது போல் கால்விரல் களில் பொன் அணிகளோ மணி பதித்த அணிகளோ அணிவதில்லை. இக்கால்விரலணிகள் தமிழ்நாட்டில் மிகத் தொன்மையான காலத்திலிருந்தே மகளிரால் அணிந்து வரப்படுகின்றன. தமிழர்தம் முக்கிய கால்விரலணிகள் பின்வருமாறு :

1. கால் மோதிரம் :

கால் பெருவிரலில் அணியப்படும் ஒரு வளையமே கால் மோதிரமாகும். இதைப் பெருவிரல் சுற்று என்று கூறுவார்கள். பீலி, காலாழி இன்றிக் கலியாணமா என்பது பழமொழி. பிற்காலத்தில் கால் மோதிரம் வேறு வேறு வடிவந்தாங்கி தமிழ்நாட்டு மகளிர் கால் விரலில் இடம் பெற்றுள்ளது. இன்று வழக்கில் இல்லை.

2. காலாழி :

காலாழி என்பதும் கால் மோதிரம் என்பதும் ஒன்றே என்று கூறப்படுகிறது. சிலப்பதிகார உரையாசிரியர் மகரவாய் மோதிரம், பீலி, காலாழி முதலியவை கால் விரல் மோதிரமே என்று கூறியுள்ளனர்.

3. தாழ்செறி :

தாழ்செறி ஒரு கால் விரலணி. சிலப்பதிகாரத்தில் 'மரகதத் தாள் செறி' என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் மரகதம் பதிக்கப் பெற்ற கைவிரலணி என்று கூறுவாரும் உண்டு.

4. நல்லணி :

நல்லணி ஒரு கால்விரல் அணி. சிலப்பதிகாரத்தில் "நலத்தகு மெல்விரல் நல்லணி செறி" என்று கூறுவதன் மூலம் இது கால்விரலணி என்று தெளிவாகிறது.

5. பாம்பாழி :

பாம்பு வட்டமாகத் தன் வாலைச் சுற்றி வைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் போல் செய்யப்பட்ட ஒரு கால் விரலணியாகும். தலை உடலோடு ஒட்டியிருக்கும். வெள்ளியிலானது.

6. பில்லணை :

இணைந்த இரு வட்ட வடிவத்தின் மீது மற்றொரு இணைந்த இரு வட்ட வடிவத்தை வைத்தாற் போன்று, எண் எட்டைப் போன்று இருக்கும். இந்த வட்டங்கள் வரிசையாகக் கொடுகள் சுற்றி வைக்கப் பட்டது போலிருக்கும். நடுவில் சொக்கட்டான் கட்டம் போல் ஒரு சதுரம் இருக்கும். இது இன்று வழக்கில் இல்லை.

7. பீலி:

பீலி, கால்பெருவிரலுக்கு அடுத்த விரலில் அணியப்படும் ஒரு அணிகலனாகும். இதன் அடியில் எல்லாக் கால்விரல் அணிகளுக்கும் இருப்பது போல், விரலைச் சுற்றும்படியாக ஒரு செம்பு அல்லது வெள்ளி வளையம் பொருத்தப்பட்டிருக்கும். வளையத்தின் மீது ஒரு தகடு வைக்கப்பட்டு அதன் மேல் பழத்தட்டில் பழங்கள் வைத்திருப்பது போல் அணியணியாய் உருண்டை முத்துக்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். பீலியில் அடுக்குப் பீலி, வெங்காயப் பீலி என்று இருவகையுண்டு. தாலிக்குப் பீலி துணை என்பது பழங்காலப் பழமொழி.

8. மகரவாய்க் கால்விரலணி :

மகரமீனின் திறந்த வாய் போல் இருக்கும் அணி. வெள்ளியாலானது. இன்று இவ்வணியைப் பார்ப்பது அரிது.

9. முஞ்சி :

இதைப் பெண்கள் மிஞ்சி என்று கூறுவர். இவ்வணி மேலே இரு வட்டமான தகடுகள் பொருத்தி அதின் மீது நடுவே 'டயமண்ட்' வடிவமுள்ள ஒரு வெள்ளித் தகடு பொருத்தப்பட்டிருக்கும். சுற்றிலும் மிளகு போன்ற உருண்டை வடிவமான காய்களும், இடையிடையே கடுகு போன்ற சிறுமணிகளும் வரிசையாக இடம் பெற்றிருக்கும்.

10. மெட்டி :

இது ஆதியில் வெள்ளியாலும், பின்னர் கலப்பு உலோகத்தாலும் செய்யப்பட்டது. உறுதியான கம்பியை வளைத்து உருவாக்கப்பட்டது. இது ஒவ்வொரு விரலிலும் இரண்டு மூன்று இடம் பெற்றிருக்கும். இன்றும் இது வழக்கில் இருக்கிறது. தமிழர் இல்ல மணவிழாவில் மணமகன் மணமகளின் கால்விரலில் மெட்டி அணிவிப்பது ஒரு சடங்காக நடைபெறுகிறது.

குழந்தை அணிகலன்கள்

தொன்று தொட்டு தமிழகத்தில் குழந்தைக்கு காது குத்துதலை ஒரு விழாவாக நடத்துகின்றனர். தமிழகத்தில் இன்றும் ஒரு வீட்டில் குழந்தை பிறந்து விட்டால் அதன் உற்றாரும் உறவினரும் கை விரலில் மோதிரங்கள், கழுத்தில் சங்கிலி, கையில் காப்பு, இடையில் பொற்கொடி, பொற்சதங்கை, காலில் கொலுசு செய்து போடுவது வழக்கிலிருந்து வருகிறது. இந்த நூற்றாண்டின் மத்திய காலத்திற்குப் பிறகு தமிழர்கள் வீட்டில் ஆண் பிள்ளைகளுக்கு காது

குத்துவதை நிறுத்திவிட்டார்கள். பழங்காலத்தில் குழந்தைகள் கழுத்தில் ஐம்படைத்தாலி அணிவிக்கப்பட்டிருந்ததை மணிமேகலையும் (3:137) புறநானூறும் எடுத்துரைக்கின்றன.

சதங்கை போன்ற காலணிகளைச் சிறுவர்கள் அணிந்து வந்ததை 'பொற்கால் புதல்வர்' என்று பட்டினப்பாலை கூறுகிறது. பழங்காலத் தமிழர்கள் குழந்தைகளுக்குத் தலையில் சிறுகட்டியும், காத்தில் சிறு குண்டலமும், கழுத்தில் ஐம்படைத்தாலியும், கையில் காப்பும்,

விரலில் மோதிரமும், இடுப்பில் பொன் ஞாணும் அரைச்சதங்கையும், காலில் தண்டை சதங்கை போன்ற அணிகலன்களையும் அணிவிப்பர். பெண் குழந்தையானால் இடையில் அரைமூடி என்னும் பொன் அணியை அணிவித்து வந்தனர். மற்றும் சில குழந்தை

அணிகலன்கள் பின்வருமாறு :

1. முஞ்சம் :

பண்டைத் தமிழகத்தில் தாய்மார்கள் தம் அருமைச் சிறார்களுக்குத் தலையில் வைத்தும் முடிக்கும் தலையணி. இது பொன்னாலானது (பரிபாடல் 16:7-9).

2. அரைச்சதங்கை :

சிறு குழந்தைகளில் ஆணிற்ரும் பெண்ணிற்கும் இந்த அணியைப் பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் செய்து அணிவிப்பர். தொன்றுதொட்டு இவ்வணி வழக்கில் உள்ளது. ஆண் குழந்தைகளுக்கு அணிவது குறைந்து வருகிறது.

3. சதங்கை :

பொன்னால் உட்கூடாகச் செய்து நுனியில் சிறு அரும்புகள் வைத்து மேலே மடை வைத்துள்ள சிறு அணியாகும். இதை 40 அல்லது 50 சதங்கைகள் கயிற்றிலோ அல்லது பொன், வெள்ளிக் கொடியிலோ கோத்து இடுப்பில் அணிவர். இது சிறுவர் சிறுமியர் அணியும் அணி.

4. பாசித்தாமம் :

இது உயர்ந்த மரகத மணிகள் பதித்துச் செய்யப்பெற்ற பொன் வளையாகும். இக்காலத்தில் கூட இக்கையணி குழந்தைகளுக்குச் செல்வர்கள் அணிந்து வருகின்றனர். உலகிலுள்ள எந்த நாட்டிலும் புலவர்கள் பேரிலக்கியங்களை அணிகலன்களின் பெயரால்

உருவாக்குவதில்லை. தமிழ்ப் புலவர்கள்தாம் தேனிணும் இனிய தாய்மொழிக்குச் சிறப்பளிக்கும் ஐம்பெரும் காப்பியங்களையும் சிந்தாமணி, சிலம்பு, மேகலை, குண்டலம், வளை என்னும் பெயரால் உருவாக்கியுள்ளனர். இவை ஒரே காலத்தில் உருவாக்கப்படவில்லை. இதனால் இக்காப்பியங்கள் தமிழ்ப் புலவர்கள் அணிகலன்கள் மீது கொண்டிருந்த மதிப்பை எடுத்துக்காட்ட ஏற்றச் சான்றாக அமைகின்றன.

இன்று அணிகலன்களைக் காணவும் அவை பற்றி ஆராயவும் முன்வருபவர்கள் பண்டைய அணிகலன்களைக் கண்ணால் பார்க்கவே முடிவதில்லை. ஒரு சில அணிகலன்கள் நமது திருக்கோயில்களில் இருக்கின்றன. ஆனால் முற்காலத்திலிருந்த அணிகலன்களின் பெயர்களும், அவை எந்த உறுப்புக்களில் அணியத் தக்கன என்றும், என்னப் பொருளால் செய்யப்பட்டன?

எவ்வித மணிகள் அழுந்தப் பெற்றன என்றும் நமது சங்ககால இலக்கியங்களும் நூல்களும், பிற்கால இலக்கியமான பெருங்கதையும், ஐம்பெரும் காப்பியங்களும் விளக்கம் தந்துள்ளன.

நமது கல்வெட்டுகளிலும் செப்பேடுகளிலும் கோயில்களுக்கு அணிகலன்களைக் காணிக்கையாக அளித்த மன்னர் பெயரும் அணிகலன்களின் பெயர்களும் அதன் எடை, பரிசளித்த ஆண்டு முதலிய விவரங்களும் தரப்பட்டுள்ளன. மேலும் கோயிற் சிற்பங்களில் காணப்படும் அணிகலன்களின் பெயர்கள் கல்வெட்டுகளிலும் செப்பேடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. தமிழ்க் கலைக் கருவூலமாகக் கருதப்பெறும் சிற்ப நூல்களில் பழந்தமிழர் அணிகலன்களின் பெயர்கள், அவற்றின் அமைப்பு, அணியத்தக்க இடம், அவற்றை அணியும் முறை ஆகியன குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

பழங்கால கோயில்களில் இன்றளவும் இருக்கும் நகைகள் மற்றும் கல்வெட்டுகளிலும் செப்பேடுகளிலும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் சிற்பநூல்களிலும் கிடைக்கப் பெற்ற சான்று களைக் கொண்டே தமிழர்தம் அணிகலன்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தொகுப்பு : ஜெ. சாந்தாராம்

கட்டுரைக்கு உதவிய நூல் :

தமிழ்நாட்டு அணிகலன்கள் - சாத்தான்குளம் அ.இராகவன் (1970).

தமிழ் நாட்டுப் பழங்குடிகள்

தமிழ்நாடு நாகரிகத்தில் சிறந்து விளங்கும் நகரத்து மக்களையும் நாகரிகமே இன்னதென்று தெரியாத எத்தனையோ பழங்குடி மக்களையும் கொண்டுள்ளது. பழங்குடிகளின் பழக்கவழக்கங்கள், சமய நம்பிக்கைகள், சமூக அமைப்பு, நுண்கலை இவற்றை அறிவதன் மூலம் தமிழ் நாட்டின் பழங்காலப் பண்பாட்டை அறிய வருகிறோம். தமிழ் நாட்டின் மலைபிரதேசங்களில் வாழும் பழங்குடிகளான தோடர் கோத்தர், படகர், இருளர், கசவர், காட்டு நாயக்கர், பணியர், குறும்பர், முதுவர், பளியர், பளிஞர், சோளகர், விங்காயத்தார் காணிக்காரன், புலையர், மலசர், காடர், பச்சை மலையாளிகள், பஸ்தர், மண்ணான், ஏரவள்ளர், தெட்டிய நாயக்கர், லம்பாடியர் ஆகிய 23 முக்கியப் பழங்குடிகளைப் பற்றி இங்கே கூறப்படுகிறது. மேற்கண்டவர்களைத் தவிர அடியான், அரநாயடன், கம்மர், கொண்ட காபு, கொண்ட ரெட்டி, கொரகர், வலையர், குடியர், குரிச்சனி, குருமன், மலைய கருமான், கொச்சு வேலன், மலைக் குறவன், மலை அரயன், மலையன், மலை வேடன், முத்துவன், பன்றியன், பாளியன், உள்ளான், ஊராளி, விஷாவன் போன்றோரும் மிகவும் சிறுபான்மையினராக மலை பிரதேசங்களில் வசிக்கிறார்கள்?

தோடர்கள்

இவர்கள் பல நூற்றாண்டுகாலமாக தமிழகத்தில் நீலகிரி மலையில் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். தோடர்களது வாழ்க்கை எருமையைச் சுற்றியே சுழல்வதால் இவர்கள் 'எருமையின் குழந்தைகள்' என்றழைக்கப்படுகிறார்கள். இந்தியாவில் மட்டுமின்றி உலகத்திலேயே

உள்ள பழங்குடிகளுள் நீலகிரி தோடர்கள் (தொதவர், தோதவர்) தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவர்கள். இவர்கள் நீலகிரி மாவட்டத்தில் நீலகிரி மலை, உதகமண்டலம், கூனூர் பகுதிகளில் மட்டும் தான் காணப்படுகின்றனர்.

தோடர் வரலாறு :

1602 ஆம் ஆண்டு கொச்சி சிரியன் கிறிஸ்துவப் பாதிரியார் ஃபெர்ரினி என்பவர்தான் முதன்முதலில் தோடர்களைக் கண்டு பிடித்தார். அதைத் தொடர்ந்து உலகின் கவனத்தையே தோடர்கள் கவர்ந்தனர். டாக்டர் போப் என்பவர் 'தொழுவன்' (மந்தையுடையவன்) என்ற தமிழ்ச் சொல்லிருந்து தொதுவன் என்று பெயர் ஏற்பட்டதாக கூறுகிறார். மைசூர் மன்னன் விஷ்ணுவர்த்த

ன் நீலகிரியைக் கைப்பற்றியதாக கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகிறது. முதன்முதல் தோடர்களைப் பற்றி இக்கல்வெட்டில்தான் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டின் காலம் கி.பி.1117. எனவே கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டிலே தோடர்கள் நீலகிரியில் இருந்தனர் என்பதை அறிகிறோம். இவர்கள் தங்களை பஞ்ச பாண்டவ வம்சம் எனக் கூறிக்கொள்வதில் பெருமை கொள்கின்றனர். இவர்களது நாட்டுப் பாடல்களிலும் பஞ்ச பாண்டவ வம்சம் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அதற்கேற்ப ஒரு பெண்ணை பல ஆண்கள் மணக்கின்ற வழக்கமும் (polyandry) இவர்களிடையே உண்டு. தோடர்களது பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்களை ஒப்பிடுமிடத்து இந்துக்களுக்கும் தோடர்களுக்கும் இடையே பல வகைகளில் ஒற்றுமையையும் மற்றும் மத சம்பந்தமான சடங்குகளில் வேற்றுமையையும் காண்கிறோம்.

உடல் அளவுகளைக் கொண்டு (Anthropometri data) தோடர்கள் தொல்மத்தியத்தரைக்கடல் இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் (protomediterranean) என்று மானிடவியல் அறிஞர் டாக்டர் அய்யப்பன் கூறுகிறார். இக்கருத்தை அறிஞர் பலர் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். தோடர்கள் நீலகிரியிலேயே பிறந்து வளர்ந்த பழங்குடி மக்களாவர். பல நூற்றாண்டு காலமாக தனித்து வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் பலனாகப் பல சிறப்புத் தன்மைகளை அவர்களிடம் காண்கிறோம். தோடர்களில் ஆண்கள் சிவந்த தாமிர நிற மேனியுடையவர்கள் பெண்களின்

மேனி இன்னும் அழகான தாமிரப் பொன் நிறமானது. தோடர்களுள் ஆண்கள் ஐந்து அடி ஏழு அங்குல உயரமும், பெண்கள் ஐந்து அடி ஒரு அங்குல உயரமும் உள்ளவர்கள். இவர்களுடைய தலை நீளமானது. உயர்ந்து வளைந்த மண்டையோடு உடையது. பொதுவாக நீண்ட முகமும் நீண்ட எடுப்பான மூக்கும் உடையவர்கள். ஆண்கள் தம் மீசையையும் தாடியையும் எடுக்கும் வழக்கம் இல்லை. முக்கியமான சடங்குகளின் போதுதான் தாடி மீசையை எடுக்கிறார்கள். ஆண்களுக்கு மார்பு, கை, கால் எங்கும் அடர்த்தியான மயிர் உண்டு. ஆண் தோடர்கள் கம்பீரமான தோற்றமும், சுறுசுறுப்பான நடையும், உடலுறுதியும் உள்ளவர்கள். முரட்டுத்தனமான எருமைகளைத் துரத்திப் பிடிக்கும் பலமுடையவர்கள். தினமும் முப்பது மைல் தூரம் கால் நடையாக மூட்டைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு சிறிதும் சலிப்பின்றி நடக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்கள். இவர்கள் பிறரைக் கண்டு பயப்படுவதும் கூச்சப்படுவதும் இல்லை. பொறுமையும் சாந்தமும் தன்னம்பிக்கையும் சினேக பாவமும் நிறைந்தவர்கள்.

தோடர் மொழி :

தோடா மொழி தென் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்ததாகும். பெரும்பாலான இந்தியப் பழங்குடிகள் தங்கள் மொழியை ஆள்பாஷை என்று அழைப்பது போலவே தோடர்களும் அழைக்கின்றனர். இம்மொழி பேசும் தோடாப் பழங்குடிகள் நீலகிரிக்குக் கிழக்குப்பகுதியிலும் தெற்குப் பகுதியிலும் தமிழும், மேற்குப் பகுதியில் மலையாளமும், வடக்குப் பகுதியில் கன்னடமும் பேசுகின்றவர்களுக்கு நடுவே வாழ்கின்றனர். இவர்களின் தனித்த வாழ்க்கையால் எந்த மொழியின் செல்வாக்கினையும் இம்மொழியில் காண முடியாது. இம்மொழிக்கு எழுத்து வடிவம் கிடையாது. ஆனால் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் (oral literature) நிறைய உண்டு. தோடர்களால் இலட்சங்கள் வரை எண்ண முடிகிறது. இது தோடா மொழியின் வளர்ச்சியையும் அதை பேசும் மக்களின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியையும் காட்டுகிறது. ஏனெனில் அந்தமான் தீவில் வாழும் ஒங்கே பழங்குடி மக்களால் மீண்டும் மீண்டும் மூன்று வரைதான் எண்ண முடிகிறது. இது அவர்களது பழமை நிலையைக் காட்டுகிறது.

பெர்னார்ட் ஸ்மித் (1837) ரக்கரெட் (1848), டாக்டர் கால்டுவெல் (1856)

ஜே. ஸார்ட் (1868), கிரீயர்லன் (1906) போன்ற மேனாட்டு அறிஞர்கள் தோடா மொழி தமிழின் கிளை மொழியே என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். மானிடவியல் அறிஞர் டாக்டர் அய்யப்பன் போன்றோரும் தோடர்மொழி கன்னடத்தைக் காட்டிலும் தமிழோடு மிக நெருங்கியத் தொடர்புடையது என்று குறிப்பிடுகிறார். டாக்டர் ஆப்பர்ட் தோடர்கள் பேசும் மொழி தெலுங்கின் கிளை மொழி என்கிறார். டாக்டர் மேட்ஜ் (1864) தோடர்கள் பேசுவது கன்னடமொழியின் ஒரு வகை என்கிறார். பேராசிரியர் எம்னோ (Eneaneau), டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம், டாக்டர் ச. சக்திவேல் போன்றோரின் ஆய்வில் தோடர் பேசும் மொழி எம்மொழியின் கிளையுமன்று அதொரு தனி தென் திராவிட மொழியைச் சார்ந்தது என்று தெளிவாக குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

தோடர்களின் பேச்சு மொழிக்கும், அவர்கள் பாடும் பாடல் (song) மொழிக்கும் சிறிது வேறுபாடு உண்டு. தற்காலத் தமிழின் அன்றாடச் சொற்களோடு சங்க காலத் தமிழ்ச் சொற்களான திட்டை, நஞ்சு, கூகை, உகிர், மிறு, புள், மீன், கரும்பொன், கோடு, உணங்கு, துவி, திங்கள் போன்றவையும் தோடா மொழியில் வழங்கப்படுகின்றன. தோடர்கள் மூன்று வகையான புனித மொழியைப் (sacred language) பயன்படுத்துகின்றனர். (1) வழிபாட்டுச் சமயச் சடங்குகளுக்குரிய குவஸ்வம் எனும் மொழி (2) பால்பண்ணையில் (தீ) பயன்படுத்தப்படும் புனித மொழி (3) தெய்வங்களைப் பற்றிய கதைகளில் பயன்படுத்தப்படும் தெய்வ மொழி. தமிழர்கள் குறுமொழியை (Slang) பயன்படுத்துவதுப் போன்று தோடர்களும் தமிழர் மற்றும் படகர், கோதீதர், குறும்பர், காட்டிலாகா அதிகாரிகள் முன்பு இரகசிய மொழியொன்றைப் (secret language) பேசுகின்றனர். பேச்சு மொழியில் சில சொற்களுக்கு ஒரு பொருளும் இரகசிய மொழியில் வேறு பொருளும் உண்டு.

தோடர் கால்வழி அமைப்பு இனப் பிரிவு :

தோடாப் பழங்குடி மக்களிடையே தேர்த்தான், தெவிளியான் எனும் இருபெரும் பிரிவுகள் உண்டு. ஒரு பிரிவைச் சார்ந்தவர் மற்ற பிரிவில் திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டார்கள். ஆனால் மற்ற பிரிவைச் சார்ந்த பெண்ணைக் காமக் கிழத்தியராக வைத்துக்கொள்வர். அப்பெண்ணின் கணவனது சம்மதத்துடனே பூக்குளி (போர்வை) பரிசளித்து தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளின்ற பழக்கம் இன்றும் உள்ளது.

தோடர்-அன்றாட வாழ்வு :

தோடர்கள் வாழ்விடத்திற்கு மந்து என்று பெயர். தோடரது குடிசை வட்ட வடிவமாய் இருக்கும். சிறியது. மரங்களாலும், மூங்கிலாலும், பிரம்பினாலும், புற்களாலும் கட்டப்பட்டிருக்கும். கோயிலின் கூரை உயரமான கூம்பு வடிவம் உடையதாய் இருக்கும். பால்பண்ணை அவர்கள் வசிக்கும் குடிசையை விட சற்றுப் பெரியதாய் இருக்கும். தோடர்கள் கேழ்வரகு, சாமை, கிழங்கு, தேன் முதலியவற்றை உண்பர். எருமைப் பாலை அதிகம் விரும்பி உண்பர். விழாக்களின் போதும், சமயச் சடங்குகளின் பே

ராதும் அனைவரும்

குடிக்கின்றனர்.

தோடர்கள் சந்திக்கும் பொழுது தங்களுக்கே உரிய முறையில் வணக்கம் செலுத்துகின்றனர். பெரியவர் ஒருவர் இளைய பெண்மணி ஒருத்தியைக் காண நேர்ந்தால் தமது பாதங்களை ஒவ்வொன்றாக மாற்றித் தன் முன்னால் அமர்ந்திருக்கின்ற பெண்ணின் சிரசில் வைக்கிறார். அவள் தன் கரத்தால் அவருடைய பாதங்களைப் பரிஷுடன் பற்றிச் சுமக்கிறாள். வயதான பெண்மணியும் ஓர் இளைய ஆண்மகனும் சந்திக்கும் பொழுதும் மேற்கூறியபடி வணக்கம் செலுத்தப்படுகிறது. இதனை தோடர் மொழியில் 'கோல் மீள் விடுத்' (கால் மேல் பிடித்தி) என்பர். தோடரல்லாத மற்றவர்களைக் கை கூப்பி வணக்கம் செய்கிறார்கள்.

பஞ்சாயத்து என்பது தோடர் இனத்தின் வலிமை மிக்கதோர் அம்சமாகும். கோயில் பூசாரிகளை நியமிப்பது முதல் திருமணங்கள், விவாகரத்து, மாற்றான் மனைவியை அழைத்துச் சென்றது போன்ற விவாகரங்களை முதியவர்கள் அடங்கிய நோயும் எனும் பஞ்சாயத்து விசாரித்துத் தீர்ப்பு வழங்குகிறது. தோடர்கள் சமயச் சடங்கு அனைத்திலும் எருமைக்கே முதலிடம் கொடுக்கின்றனர். தெய்வத்திற்கு அடுத்தபடியாக எருமையைத்தான் வணங்குகின்றனர். எனவேதான் எருமைகளைப் புனித எருமைகள், சாதாரண எருமைகள் என இரு பிரிவாகப் பிரித்துள்ளனர்.

தோடர்கள் எருமைகளை வளர்ப்பதையும் பால் கறப்பதையும் ஒரு தெய்வ வழிபாடெனக் கருதி பல சடங்குகளையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் அமைத்துப் பல நூற்றாண்டுகளாக அனுசரித்து வருகின்றனர். தோடர்கள் இறந்தவர்களை எரிக்கின்றனர். தோடர் சமூகத்தில் பெண்கள் சமயச் சடங்குகளில் கலந்து கொள்வதில்லை. கோயிலுக்கு அருகிலும் செல்லக் கூடாது. பூசாரி நடக்கும் வழியிலும் செல்லக் கூடாது.

பெண்கள் பருவமடைந்தவுடன் தனிக் குடிசையில் வைக்கின்றனர். அமாவாசைக்குப்பின் அவளைக் குளிக்கச் செய்து தீட்டுக்கழித்து வீட்டிற்கு அழைத்து வருகிறார்கள். அன்று விருந்தும் நடனமும் நடைபெறும். தோடர்களிடையே பெண் குழந்தை பிறந்தவுடனேயே இளவயதில் நிச்சயிக்கப்பட்ட பெண் மற்றொருவனை மணந்து கொண்டால் மணந்தவன் முன்பு நிச்சயிக்கப்பட்டவனுக்கு எருமைகள் கொடுக்க வேண்டும்.

பெண்கள் கர்ப்பமடைந்த ஏழாவது மாதம் வில்லம்புச் சடங்கு நடத்துகிறார்கள். இச்சடங்கை தோடர்கள் விமரிசையாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். இச்சடங்கில் வில் அளிக்கிறவனே மரபுப்படி அப்பெண்ணுக்கு கணவனாகிறான். அவளை மணம் செய்த கணவனும் வில்லை அளிக்கலாம்; கணவனுடன் பிறந்த சகோதரரும் வில் அளிக்கலாம். வில் அளிப்பவரே அக்குழந்தைக்கும் அதன் பிறகு பிறக்கும் குழந்தைக்கும் தந்தையாகிறார். அமாவாசையன்று தான் இச்சடங்கு நடைபெறும். இப்போது பெண்களின் எண்ணிக்கை பெருகியதன் காரணம் பல்கணவர் மணம் மறைந்து பலமனைவி மணம் அதிகரித்து வருகிறது.

தோடாப் பெண்கள் அவர்களின் பூக்குளி எனும் போர்வையை பல வண்ண எம்பிராய்டரி வேலைகள் செய்து அணிவார்கள். அவர்களுக்கென ஊட்டியில் எம்பிராய்டரி தொழில் பள்ளி ஒன்று இயங்குகிறது. கிறிஸ்துவ மதம் மாறிய தோடர்கள் பெரும்பாலும் பழங்குடி பழக்க வழக்கங்களை விட்டுவிட்டனர். தோடர்கள் இப்போது சமைத்து உண்ணும் பழக்கத்தைப் பரவலாகக் கொண்டுள்ளனர். முதிய ஆண்கள் குமண் (கோவணம்) தார்ப் (வேட்டி போன்றது) பூக்குளி (போர்வை) ஆகியவற்றை அணிந்தும் முதிய பெண்கள் தார்ப் (மாப்பிலிருந்து கால்வரை நீண்ட ஆடை), பூக்குளியை அணிந்தும் வந்தாலும், இப்போது இளைஞர்கள் பேண்ட் சட்டையும், பெண்கள் பாவாடை, சேலைசட்டையும் அணிந்து வருகின்றனர். தோடர்களின் இளந்தலைமுறையினர் படிக்கும் ஆர்வம் கொண்டுள்ளனர். தமிழக அரசினரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட உண்டி உறைவிடப்பள்ளி இதற்கு உதவுகிறது. தோடர்கள் தொழிற்சாலை களிலும் பணி புரிகின்றனர். நீலகிரி மலையை அரசினர் மட்டுமன்றி, தனியாரும் விலைக்கு வாங்கி ஆக்ரமித்து விட்டதால், சொத்துடைமை பற்றிய கருத்து இம்மக்களிடையே ஏற்பட்டுள்ளது இதனால் பால் மணம், பல்கணவ, பலமனைவி மணம் போன்ற பழக்கங்கள் மறைந்து வருகின்றன.

கோத்தர்

கோவ் மக்கள் என்றழைக்கப்படும் கோத்தர்கள் நீலகிரி மலையில் உள்ள ஏழு இடங்களில் வசிக்கின்றனர். இவர்கள் சிவந்த நிறமுடைய வர்கள். பெண்கள் நான்கு அடியும் ஆண்கள் ஐந்து அடியும் உயரமுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் வெண்ணிறத் துணியை இரட்டையாக மடித்து உடலைப் போர்த்திய நிலையில் உள்ளனர். கோத்தர்கள் நீலநிறமுள்ள கண்களும் நீண்ட மூக்கும் அகன்ற நெற்றியும் கருத்த தலைமயிரும் உடையவர்கள். ஆண்களும் பெண்களும் தலைமுடியைச் செருகிக் கொண்டை போட்டுள்ளனர். இது போலவே இருபாலரும் காதுகளில் ஆபரணங்கள் அணிந்து உள்ளனர். இந்த வழக்கம் இன்றைய இளைஞர்களிடம் மாறிவரக் காணமுடிகிறது.

கோத்தர்கள் வாழுமிடமான சேரி கோக்கால் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இம்மக்களின் குடியிருப்புகள் நீரோடையை ஒட்டி அமைந்து இருக்கின்றன. குடியிருப்புகள் நீரோடையை மையமாக வைத்து அக்கேரி, பிப்கேரி, கொர்க்கேரி எனப் பிரிவுகளுடன் அமைந்துள்ளன. இம்மக்களின் வீடுகள் (பய்கள்) ஒரு திண்ணை, ஒரு படுக்கை அறை ஓர் அடுப்பங்கரை என அமைந்துள்ளன. எல்லா வீடுகளும் படுக்கை அறையில் மரப்பலகைகள் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட ஒரு மச்சு, அதாவது மாடியும் கொண்டுள்ளன. இரயில் பெட்டி இணைப்புகள் போல கோத்தர்களின் வீடுகள் இணைத்துக் கட்டப்பட்டுள்ளன. ஊருக்கு நடுவே பசும்புல் மெத்தை கொண்ட ஒரு சிறு சமவெளி கொண்டுள்ளது. இதில் விழாச் சடங்கு குறித்த ஆண் பெண் ஆட்டங்கள் நடைபெறும். மேலும் ஊர் பஞ்சாயத்தும் இவ்விடத்திலேயே நடைபெறும். ஊருக்குள்ளே ஊருக்குப் பொதுவான ஓர் இரும்புக் கொல்லப்பட்டறைக் கூடாரம் உண்டு. ஊருக்கு வெளியை இம்மக்களுக்கான சடுகாடு உள்ளது. இம்மக்கள் மாமா மகள், அத்தை மகள் ஆன முறைப் பெண்ணையே மணக்கின்றனர்.

ஒரு சேரியில் உள்ளவர் மறு சேரியில் உள்ளவருக்கு சகோதர உறவு ஆவார். இதனால் ஒரு சேரிக்குள்ளேயே திருமண உறவு கொள்வது கிடையாது. மறு சேரியில் உள்ளவரைத்தான் திருமணம் செய்து கொள்வர். பலதார மணம் செய்யும் தோடர்களோடு தோடர் கொண்டு வாழ்ந்த போதிலும் கோத்தர்களிடம் ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற உறவே காணப்படுகிறது. இவர்களின்

டயே திருமணத்தின் போது எருமை மாடு சீதனமாக அளிக்கப்படுகிறது. கம்பட்டராயன் விழாவின் போது மறுமணம் செய்து கொள்பவர்கள் மணம் செய்து கொள்ளலாம்.

கோத்தர்கள் காகம் கரையுமானால், அக்காகம் எந்தத்திசை நோக்கிக் கரைகிறதோ அங்கிருந்து கெட்ட செய்தி வருமென்றும், கருங்குருவி பயணத்தின்போது குறுக்கே பாயுமானால் பயணம் சிறக் காது என்றும், எருமைக்கு நோய் வந்தால் கடவுள் மக்களுக்கு செய்துள்ள கோளாறு என்றும் நம்புகின்றனர். தோடர்கள் போ லல்லாமல் கோத்தர்கள் விவசாயத்திலும் கைத்தொழிலிலும் முக்கிய கவனம் செலுத்துகின்றனர்.

கோத்தர்கள் கம்பட்டராயன் விழாவை இருப்பத்தொரு நாட்கள் வெகு சிறப்பாக கொண்டாடுகிறார்கள். உருவமற்ற அய்யனூர், அம்மனூர் சாமியை வணங்கும் கோத்தர்களது திருவிழா பதின்மூன்று நாட்கள் வரை தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றன. பூசாரி உண்டாக்கும் தீக்குண்டத் திலிருந்து பெண்கள் வீட்டு அடுப்பு எரிக்கத் தீயைப் பெறும் விழா, பெண்கள் ஆண்கள் துணையுடன் சட்டிப்பாணை செய்யும் விழா, மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பு விழா (இளைஞர் கணக்கெடுப்பு விழா), கொட்டகை கட்டி ஆட்டம் ஆடி ராக்காவல் இருக்கும் விழா, ஆடவரும் பெண்டிரும் ஆடும் தொட்டாட் நாள் (பெரிய ஆட்டத்திருநாள்) விழா, பூப்படையாத பெண்கள் இலைதழைகளால் மாறுவேடம் புனைந்தாடும் குன் ஆட் நாள் (சிறிய ஆட்டத் திருநாள்) விழா, பணியாரப் பண்டிகை (அறுவடை விழா), நீத்தார் நினைவு விழா, ஏர்த்திருவிழா முதலிய விழாக்கள் கோத்தர் பழங்குடி மக்களால் கொண்டாடப்படுகின்றன.

பூசாரிகளின்றி இவர்தம் விழாச் சடங்குகள் எதுவும் நடைபெறு வதில்லை. கோத்தர்களின் அனைத்துச் செயற்பாடுகளிலும் ஒன்று கூடி செய்யும் குழுமநிலை இன்றளவும் காணப்படுகிறது. கோத்தர் பேசும் மொழி தென்திராவிட மொழியின் கிளைமொழியாகும். தோடர்களும் கோத்தர்களும் படகர்களும் பல நூற்றாண்டு காலமாக ஒன்றாக வாழ்ந்திருந்தாலும், அவர்கள் வாழ்மிடங்கள் ஒன்றுக்கொன்று மிக அருகாமையில் இருந்திருந்த போதிலும், ஒருவர் பேசும் மொழியை மற்றொருவர் புரிந்து கொள்வது மிகவும் கடினமாக உள்ளது. மேலும் ஒருவருக்கொருவர் புரியாத மூன்று தனிமொழிகளில் பேசுகின்றனர். தோடர்களது ஈமச்சடங்கில் பறை முழக்குவது கோத்தரது தொழிலாகும். தோடரது ஈமச்சடங்கில் பலியிடப்படும் எருமையை கோத்தர் பெற்று வந்து திண்பர். இதனால் தோடர்கள் கோத்தர்களை தீண்டத்தகாதவர்களாய் நடத்துகின்றனர் என்பது விளங்கும்.

படகர்

நீலகிரியில் மிகப் பெரும்பான்மையாக வாழ்பவர்கள் படகர் பழங்குடி மக்கள். இவர்கள் மால் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு மைசூரிலிருந்து வந்து நீலகிரியில் குடியேறியவர்கள். இதனால் படகரை வடுகர் (வடக்கிலிருந்து வந்தவர்) என்றும் அழைப்பர். இவர்கள் கொச்சைக் கன்னடமும் தமிழும் கலந்து பேசுகிறார்கள். கோத்தர்கள் குடிகொண்டிள்ள பகுதிகளைச் சுற்றி படகர்கள் வாழ்கின்றனர். படகர்கள் கொண்டாடும் விழாக்களுக்குக் கோத்தர்கள் இசைக்கருவி வாசிப்பவர்களாக உள்ளனர். கோத்தர்களின் விழாக்களுக்குப் படகர்கள் மேளதாளங்களுடன் மரியாதையாக அழைக்கப்படுகின்றனர். படகர்கள் வாழ்க்கைத் தரம் கூடியவர்களாகவும் எண்ணிக்கையில் கூடியவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர்.

படகர்களது குலதெய்வம் இருடையா என்றும் மாலிங்கா என்றும் வழங்கப்படுகிறது. எத்தை என்று சக்தியை வணங்குகிறார்கள் சிவனையும் வழிபடுகிறார்கள். ஜலையில் இருடையா தெய்வத்திற்கு விழா எடுத்து அறுவடை நடத்துகிறார்கள். உயிர்ப்பலி கொடுக்கும் வழக்கம் கிடையாது. திருமணம் பெரியவர்கள் ஏற்பாட்டின் படியே நடைபெறுகிறது. குழந்தை பிறந்தால் பெரும்பாலும் பாட்டன் அல்லது பாட்டியின் பெயரையே வைப்பர். யாரேனும் இறந்தால் ஊரிலுள்ள ஆண்களும் பெண்களும் பாடல் பாடிக்கொண்டே சடுகாடு செல்வர். இவ்வாறு எல்லா வகையிலும் படகர்கள் ஒன்று கூடி ஒரே சமுதாயமாக வாழ்கின்றனர்.

இருளர் :

நீலகிரியில் வாழும் இருளர்களை மலைதேச இருளர்கள் என்றழைக்கின்றனர். இருளர் என்பது இருள் எனும் சொல்லிலிருந்து பிறந்ததாகும். இவர்கள் நீலகிரி மாவட்டத்திலுள்ள பால்பனை, செம்பனாரை, கோழிக்கரை, மெட்டுக்கல், கண்டிபட்டி, அரக்கேகாடு, குஞ்சப்பனை, கள்ளம்பள்ளி, குடகூர், அல்லி மாயாறு போன்ற இடங்களில் வாழ்கின்றனர். கோயம்புத்தூரில் அத்தப்பாடியிலும், ஆனைமலையில் சாடிவயலிலும், காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்திலும் செங்கல்பட்டிலும் வசிக்கிறார்கள். தர்மபுரி, விழுப்புரம், கடலூர், வேலூர், திருவண்ணாமலை மாவட்டங்களிலும், செங்கல்பட்டிலும் வசிக்கும் இருளரை விறலியர் என்று அழைக்கிறார்கள்.

இருளர் தோற்றத்தில் அதிக உயரமில்லை. பெண்கள் ஆண்களை விட உயரம் குறைவு. இருளர் குடிசைகள் மூங்கில், ஓலைநாரர், புல், வாழைமட்டை, இவற்றால் கட்டப்பட்டுள்ளன. இவை சிறியவை. பத்தடி சதுரமுள்ளவை. குஞ்சப்பனையில் உள்ள இருளர்கள் விவசாயக் கூலிகளாக உள்ளனர். மற்றும் ரப்பர், காபி, ஏலக்காய் தோட்டங்களில் வேலை செய்கின்றனர். கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் அத்தப்பாடி பள்ளத்தாக்கில் வசிக்கும் இருளர்கள் மற்ற இடங்களில் உள்ள இருளர்களை விட வித்யாசமானவர்கள். இவர்களில் ஆண்கள் காதில் கடுக்கன், கையில் வெள்ளிக்காப்பு, இடுப்பில் ஆடை அணிகின்றனர். பெண்கள் முழங்காலுக்கு கீழ்வரை ஒரு துணியையும் மார்பை மறைக்க ஒரு துணியையும் அணிகின்றனர். ஆணும் பெண்ணும் பகிரங்கமாகப் புகை பிடிக்கின்றனர். அத்தப்பாடியில் இருளர் குழந்தைகளுக்கென ஒரு பள்ளிக்கூடம் உள்ளது.

கோயம்புத்தூர் என்ற பெயரே கோயன் என்ற இருளின் பெயரால் அமைந்ததாகும். சத்தியமங்கலப் பகுதியை ஆண்ட இவன் ஒரு காலத்தில் பலம் வாய்ந்தவனாக இருந்திருக்கிறான். இன்றும் சத்தியமங்கலம் பகுதியில் இருளர்கள் வசித்து வருகின்றனர். இருளர்கள் பேசும் மொழி பழந்தமிழும், கன்னடமும் கலந்த மொழியில் அமைந்திருக்கிறது. இருளர்களிடையே இரண்டு அகமணப் பகுப்புகள் (endogamous groups) உள்ளன. கொப்புளிகை, குரள்கை, புங்கை, கொடுவன், கல்கட்டி, சாம்பன் தேவன் போன்றவை உயர்ந்த பிரிவாகும். சோலைகர், வெள்ளைகர், உப்பலிகர், கரிந்திகர், லோரிகர் போன்றவை தாழ்ந்த பிரிவைச் சேர்ந்தவை. இருளர்களிடையே கடத்தல் மணமும், உடன்போக்குத் திருமணமும், பணிசெய்து திருமணம் செய்கின்ற வழக்கமும் இருந்தது. இப்போது பெரியவர்கள் பார்த்து நிச்சயிக்கும் திருமணமே நடைபெறுகிறது. இவர்கள் கடைப்பிடித்து வந்த விதவைகள் மறுமணப் பழக்கமும் அருகி வருகிறது.

பருவமடைந்த பெண்ணை தனிக்குடிசையில் ஏழு நாட்களுக்கு வைத்திருக்கின்றனர். ஏழாவது நாளன்று தாய்மாமன் அக்குடிசையை எரிப்பான். அன்று அப்பெண் குளித்துப் புத்தாடை அணிவித்து விருந்துடன் சடங்கு முடிவடைகிறது. இருளர்கள் பிணத்தை எரித்து, சாம்பலைப் புதைத்து, அதற்கு மேல் கோயில் எழுப்பும் வழக்கம் உள்ளவர்கள். இதைக் கல்லெடுத்தல் என்பர். பங்குனி உத்திரத் திருவிழாவையும், மாவளன் (மாசி விழா) என்னும் விழாவையும் சிறப்பாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். மாசி விழாவில் ஆண்கள் தீமிதிக்கின்றனர். இதைப் பெண்கள் பார்க்க அனுமதிக்கப் படுவதில்லை. இதைத் தவிர மண், தழை, கொம்பு, இலைகளைக் கொண்டு தாங்களே செய்த பொம்மைகளைக் கொலுவில் வைத்து நவராத்திரி விழவையும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

கசவர்

கசவப் பழங்குடி மக்கள் நீலகிரி மாவட்டத்திலுள்ள மசினிக்குடி, சிறூர், குண்டத்துப்பட்டி, அரக்கோடு, புளிஞ்சோறு, கதரப்பட்டி, அதரப்பட்டி, உதகரைப்பட்டி, இதியனப்பட்டி, ஜகலிகதவு, குத்தனபல்லி, மாயார், ஆணைக்கட்டி, தெங்குமரோடா முதலியப் பகுதிகளில் வசிக்கின்றனர். இவர்கள் தடித்த உதும் கூர்மையான கண்ணும், சுரண்ட மயிரும், கருத்த நிறமும் உடையவர்கள். பெண்களது முகம் வட்ட வடிவமாகவும் மூக்கு பந்து போன்றும் உள்ளது. பெண்கள் பெரும்பாலோர் சேலை கட்டுகின்றனர். வெள்ளி பித்தளையால் ஆன நகைகளையும் அணிகின்றனர். கசவர்கள் வாழும் குடிசைக்குச் சுவர் கிடையாது. சுவருக்குப் பதில் மூங்கில், காட்டுக் கம்பு முதலியவற்றை நட்டு மேலே கூரை வேய்ந்திருப்பர். கசவர்கள் வீட்டைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் வாழை மற்றும் காய்கறிகளைப் பயிரிடுகின்றனர். காட்டுப் பொருட்களைச் சேகரித்தும், தேன் எடுத்தும் வாழ்கின்றனர். காட்டு மிருகங்களிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாக்க மாடங்கள் அமைத்து அதன்மீது தங்குவதுண்டு. பெரும்பாலோர் கூலி வேலை செய்து பிழைக்கின்றனர். எருமை இறைச்சியைத் தவிர எல்லா இறைச்சியையும் உண்கிறார்கள்.

கசவர் பேசும் மொழி எம்மொழியின் கிளையுமன்று. அது தனித்த மொழி, தென்திராவிட மொழிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்தது. இவர்களது பஞ்சாயத்துக்கு மூப்பனே தலைவன். இவர்களிடையே நடைபெறும் சண்டை சச்சரவுகளை இவரே தீர்த்து வைப்பார். இவர்கள் வணங்கும் விஷ்ணுவை ரெங்கசாமி என்று அழைக்கின்றனர். இவர்கள் பொங்கல் நாளை அறுவடை விழாவாக மிகவும் விமரிசையாகக் கொண்டாடுகின்றனர். உகாதி பூஜை, கார்த்திகை பூஜை போன்றவற்றையும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

பெண்கள் பருவமடைந்தவுடன் தனிக்குடிசையில் வைக்கின்றனர். பன்னிரண்டாவது நாளன்று தாய்மாமன் இக்குடிசையின் முன்புள்ள பந்தலை அழித்து விடுவான். அப்பெண் குளித்துப் புத்தாடை அணிவான். பெற்றோரால் நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணமே பெரும்பாலும் நடைபெறுகிறது. மாப்பிள்ளை மணப்பெண்ணின் பெற்றோருக்கு ஆடைகள் கொடுக்கும் நிகழ்வுக்கு பால் கூலி என்று பெயர். மணமகன் மணமகள் கழுத்தில் தாலி கட்டியபின் விருந்தும் நடனமும் நடைபெறும். அண்ணன் இறப்பின் அண்ணியைத் திருமணம் செய்யமாட்டார்கள். தம்பி இறப்பின் தம்பி மனைவியை அண்ணன்மார்கள் மணந்து கொள்ளலாம். மனைவியை இழந்தவர்களும் விவாகரத்து பெற்றவர்களும் மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம். இறந்தவர்களைப் புதைத்து அதன் மீது கல் வைக்கின்றனர். அதற்குக் கோட்டைக்கல் என்று பெயர். ஆண்டு தோறும் அதற்கு பூஜை நடத்துவர்.

காட்டு நாயக்கர்கள்

இவர்கள் நீலகிரியிலுள்ள கூடலூர் வட்டாரத்தில் வாழ்கின்றனர். இவர்களை ஒணக்கடி என்றும் அழைக்கின்றனர். நல்ல உயரமும் கருத்த நிறமும் சுருண்ட மயிரும் உடையவர்கள். பெண்கள் நீண்ட மூக்கும் வட்ட வடிவ முகமும் உடையவர்கள். ஆண்கள் வேட்டியும் பெண்கள் மாப்பகம் வரை சேலையும் கட்டுகிறார்கள். காட்டு நாயக்கன் என்றால் காடுகளின் தலைவன் என்று பொருள். இவர்கள் குரங்கின் மாமிசம் உண்பார்கள். காட்டுப் பொருட்களைச் சேகரித்து வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். மாட்டிறைச்சி தவிர எல்லா இறைச்சி வகைகளையும் உண்கின்றனர். சிலர் காட்டிலக்காவின் அடிவாரத்தில் வாழ்கின்றனர். இவர்களால் ஆயிரம் வரை எண்ண முடிகிறது.

இவர்கள் தந்தை கால்வழியமைப்பைப் (patrilineal) பின்பற்றுபவர்கள்.

ஒவ்வொரு குடியிருப்புக்கும் பெருந்தனக்காரன் ஒருவன் உண்டு. திருமணம், விவாகரத்து போன்றவற்றிற்கு அவனது அனுமதியைப் பெற்றேயாக வேண்டும். இவர்களிடையே நடைபெறும் வழக்குகளை ஐவர் கொண்ட பஞ்சாயத்தார் தீர்த்து வைக்கின்றனர். இவர்கள் வீட்டை மனை என்றும் கொன்மாரி என்றும் சொல்வர் இயற்கையை வழிபடுகின்றார்கள். பேய் பிசாசுகளிலும் இவர்களுக்கு நம்பிக்கை யுண்டு. பைரவன் என்ற பெயரால் சூரியன், சந்திரன் ஆகியவற்றை வழிபடுகிறார்கள். மஸ்தியையும் மாலதெய்வத்தையும் விரும்பி வழிபடுகிறார்கள். பெரும்பாலும் கோயில்களுக்குச் செல்வதில்லை. ஆனால் விழா கொண்டாடுகிறார்கள். மாரியம்மனுக்கு கோழி முதலியவற்றைப் பலி இடுகின்றனர். மிஸ் பண்டிகை என்பதை இவர்கள் ஏப்ரலில் கொண்டாடுவர்.

பூப்பு நீராட்டு விழாவில் விருந்து நடனமும் நடைபெறும், மாமனார் வீட்டில் பணி செய்து திருமணம் செய்யும் வழக்கம் இவர்களிடையே உண்டு. வெளியாட்களுடன் பெண்கள் தொடர்பு கொண்டால் அவ்வினத்தை விட்டே நீக்கி விடுவர். விவாகரத்தானவரும் மனைவியை இழந்தவரும் மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம். ஆண்கள் பல பெண்களை மணந்து கொள்வதுடன் காமக்கிழத்தியரையும் வைத்துக் கொள்ளலாம். திருமணத்தன்று குலதெய்வத்திற்குப் பூஜை செய்கிறார்கள். விதவைகள் தங்களுக்கு விருப்பமானவர்களுடன் விவாகம் செய்வது தற்பொழுது குறைந்து வருகிறது. இறந்த

வர்களைத் தாங்கள் வசிக்கும் இடத்திற்கருகிலேயே புதைக்கின்றனர். திருமணமாகாதவரது ஆவி தீங்கு விளைவிக்கும் என நம்புகின்றனர்.

பணியர்

பணியப் பழங்குடி மக்கள் உதகை மலை கூடலூர் வட்டாரத்தில் ஆங்காங்கே சிதறுண்டு வாழ்கின்றனர். கருத்த நிறமும், தடித்த உதும், சுருண்ட மயிரும், பருத்த மூக்குமுடையவர்கள். ஆண் பெண் இருபாலாரும் காதணி அணிகிறார்கள். பெண்கள் காதில் நீண்ட வட்ட வடிவமான ஓலைகளை அணிகிறார்கள். பெண்கள் மார்பை மறைக்க கச்சை அணிகிறார்கள். இவர்கள் தமிழ்ச் சொற்கள் நிறைந்த மலையாளக் கிளை மொழி ஒன்றைப் பேசுகிறார்கள். இவர்கள் நீக்ராயிட் இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்கள் உருவத்தோற்றத்தைப் பார்க்கும் போது ஆப்பிரிக்க, கபீர் பழங்குடிகளை ஒத்துள்ளனர் என்று உருவத் தோற்ற மானிடவியலார் கூறுகின்றனர். இவர்கள் தந்தவழி அமைப்பைப் பின்பற்றுகின்றனர்.

இவர்கள் வாழும் குடிசையைச் சாலை என்றும், கிராமத்தைப் பாடி என்றும் கூறுகின்றனர். கிராமப் பெருந்தனக்காரரை மூப்பன்மார் என்றழைக்கின்றனர். எல்லா வழக்குகளையும் பஞ்சாயத்தார்தான் தீர்க்கின்றனர். பணியர் கடும் உழைப்பாளிகள். பெரும்பாலும் எல்லா மக்களும் கூலி வேலை செய்தே பிழைக்கின்றனர். நீரை விஷமாக்கி மீன்பிடிக்கின்றனர். கருங்குரங்கின் இறைச்சியை விரும்பி உண்கின்றனர். பேய் வழிபாடு இவர்களிடையே உண்டு முன்னோரது ஆவியை பெனா என்றழைக்கின்றனர். கூளி என்ற தெய்வத்தை வழிபடுகின்றனர். கூளி தெய்வத்திற்குப் பூஜை போடும் போது கோமரம் என்ற தெய்வத்தின் பெயரால் அசரீரி சொல்வதுண்டு. சூன்ய முறையும் இவர்களுக்குத் தெரியும். காட்டு பசுவழியையும் சனீஸ்வரனையும் வழிபடுகிறார்கள்.

இவர்கள் ஒருதார மணத்தை பின்பற்றுகிறார்கள். மணவியை இழந்தவர்களும் விதவைகளும் மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம். இவர்களிடையே ஓடிப் போய் திருமணம் செய்கின்ற உடன் போக்குத் திருமணமும் உண்டு. மூப்பன்மார் முன்னிலையில் திருமணம் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. வருங்கால மாமனார் வீட்டில் பணி செய்து திருமணம் செய்வதும் உண்டு. ஒவ்வொரு வருடமும் மாப்பிள்ளை மணப்பெண்ணின் தந்தைக்கு கொஞ்சம் பணம் கொடுக்க வேண்டும். இதற்குத் தலப்பாட்டம் என்று பெயர். மாமனார் இறந்தால் மாமியாருக்குக் கொடுக்க வேண்டும். குழந்தை பிறந்தால் பத்து நாட்களுக்குத் தீட்டு அனுஷ்டிக்கின்றனர். இவர்கள் குழந்தைகளைத் தொட்டிலில் படுக்க வைப்பதில்லை.

பிணத்தை வடக்கு தெற்காக வைத்து புதைக்கின்றனர். இறந்தவரின் ஆன்மா சாந்தியடைய விருந்து நடனமும் நடைபெறும். ஓணம், விஷு, யுகாதி, சங்கராந்தி போன்ற விழாக்களையும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

குறும்பர்

நீலகிரியில் பெட்ட குறும்பர், முள்குறும்பர், ஜேனு குறும்பர், ஹாலு குறும்பர் எனப் பலவகைப்பட்ட குறும்பப் பழங்குடி மக்கள் வாழ்கின்றனர். புதுக்கோட்டை, தர்மபுரி மாவட்டங்களிலும் குறும்பர்கள் வாழ்கிறார்கள். குறும்பர்கள் நடாண்ட இனம் என்றும் பல்லவ வம்சத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும் கருத்து நிலவுகிறது. குறும்பர் கிராமங்களை மொட்டா என்றும் கோம்பை என்றும் சொல்கிறார்கள். இவர்கள் மண்ணால் கட்டப்பட்டு மூங்கிலால் வேயப்பட்ட குடிசைகளில் வசிக்கின்றனர். குறும்பர்களில் மிகப் பழமையானவர்கள் பெட்டக்குறும்பரும் ஜேனுக்குறும்பருமாவர். பெட்டக் குறும்பர் நீலகிரியில் கூடலூர் வட்டாரத்தில் வசிக்கின்றனர். ஆண்கள் சிறு கொண்டைப் போட்டு, கையில் பித்தளைக் காப்பு அணிந்திருப்பர். மலையாளப் பெண்களைப் போல பெட்டக் குறும்பப் பெண்கள் மார்பு வரை ஆடை அணிகின்றனர். சிலர் பச்சையும் குத்தியுள்ளனர். கழுத்தில் கறுப்பு மணிச்சரமும் காதில் ஓலைச் சுருளும் அணிந்திருக்கின்றனர். பெட்டக் குறும்பரிடையே காதலித்து திருமணம் செய்வது நிலவுகிறது. பெரும்பாலும் பெண்கள் பருவடைந்த பின்புதான் திருமணம் செய்கின்றனர். விதவைகள் மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம். பஞ்சாயத்தார் மூலம் விவாகரத்து பெறப்படுகிறது. இறந்தவர்களைப் புதைக்கின்றனர். பெட்டக்குறும்பர்களிடையே ஆனே, பே வினோ, கொள்ளி என மூவகைப் பிரிவுண்டு. காட்டுப் பொருட்களைச் சேகரித்தும், வேட்டையாடியும், கூலி வேலை செய்தும் பிழைக்கின்றனர். பொம்மன், மாரி போன்ற தெய்வங்களை வணங்குகின்றனர். இவர்கள் பேசுவது பெட்டக் குறும்பா எனும் தனி மொழியாகும். மற்றக் குறும்பர்கள் பேசுவது கன்னட மொழியின் கிளை மொழியாகும். குறும்பர்கள் குழல் வாசிப்பதில் சமர்த்தர். குழல்களைத் தாமே செய்து கொள்கின்றனர்.

முள் குறும்பர்கள் நீலகிரியில் வாழ்கிறார்கள். தோற்றம், மொழி, பண்பாடு, வாழும் விதம், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றில் முள் குறும்பர்கள் மற்றக் குறும்பர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவர்கள். முற்குறும்பர்கள் கருத்த நிறமும் நடுத்தர உயரமும் நீண்டு அகன்ற மூக்கு உடையவர்கள். ஆண்கள் மலையாள நாயர்களைப் போன்று தலைமுடியை இடப்புறத்தில் முடிச்சுப்போட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

அறிவியல் தொழில் நுட்பம்

பழந்தமிழர் தொடக்ககாலம் முதல் தன் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்ற படிப்படியாக எடுத்த முயற்சிகளின் விளைவாக தொழில் நுட்பங்கள் வளர்ந்தன. பழந்தமிழரின் தொழில் நுட்பங்களை அறிய இன்று நமக்குக் கிடைத்த சான்றுகளில் பெரும்பாலானவை இலக்கியச் சான்றுகளே. இந்த அடிப்படையில் பின்வருமாறு அவற்றைப் பிரித்துக் காணலாம்.

1. பயிர்த்தொழில் நுட்பம் :

பண்டையத் தமிழ் மக்களுள் நீர்வளமும் நிலவளமும் மிக்க மருத நில மக்களின் முதன்மைத் தொழிலாகப் பயிர்த்தொழில் விளங்கியது. இவர்களின் வேளாண்முறைகளை சங்கப் பாடல்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

2. நெசவுத் தொழில் நுட்பம் :

பழந்தமிழர்கள் தழை, நார், பருத்தி, பட்டு ஆகியன கொண்டு நெய்யப்பட்ட ஆடைகளைப் பயன்படுத்தினர். நெய்வதற்குப் பல கருவிகள் இருந்ததற்கு இலக்கியச் சான்றுகள் பல உள்ளன.

3. பாத்திரங்கள் செய்தொழில் நுட்பம் :

பழந்தமிழர்களில் குயவர்களும், கைவல் கம்மியர்களும் பாத்திரங்களைச் செய்தனர். தசம்பு, குழிசி, அகல், தொகுவாய் கன்னல், காடி, தாம்பாளம் போன்றவற்றை செய்யும் தொழில் நுட்பம் அறிந்திருந்தனர்.

4. தச்சுத் தொழில்நுட்பம் :

கருவிகளைப் பயன்படுத்தி மரத்தைக் கொண்டு தாம் விரும்புவதற் கேற்ப பொருட்களை அமைத்தனர். கதவுகள், தேர்கள், கட்டில், சகடம், பாண்டி, சிறுவர்களுக்கான பொம்மைகள் ஆகியவற்றை செய்தனர்.

5. கலம் செய்யும் தொழில் நுட்பம் :

மீன் பிடிப்புக்கும் நீர் விளையாட்டிற்கும் பழந்தமிழர் கட்டுமரவகைக் கலன்களையும், வணிகப் பயணத்திற்கும் கடல்போருக்கும் தோணி வகைக் கலன்களையும், நீண்ட தூர கடற்பயணத்திற்கு பெரிய கலங்களான வள்ளம் வகைக் கலன்களையும் செய்து பயன்படுத்தினர்.

6. உலோகத் தொழில்நுட்பம் :

பழந்தமிழர் கி.மு. 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இரும்பின் பயன்பாட்டை அறிந்திருந்தனர். இரும்பை உருவாக்கி அதிலிருந்து அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருட்களையும், போர்க் கருவிகளையும் செய்தனர்.

7. அணிகலத் தொழில்நுட்பம் :

ஆடவரும், பெண்டிரும், சிறுவர், சிறுமியரும் தொழில்நுட்பம் வாய்ந்த பல்வேறு அணிகலன்களை அணிந்தனர். தங்கம், வைரம், முத்து, மரகதம், வெள்ளி, மணி, புலிப்பல் ஆகியவை அணிகலன் செய்வதற்குரிய பொருட்களாக இருந்திருக்கின்றன.

8. கைவினைத் தொழில்நுட்பம் :

சிறுவர்கள் விளையாட நடை வண்டிகளையும், நெட்டியினால் செய்த மலர் மாலைகளையும், கட்டுவதற்கு கயிறுகளையும் செய்தனர்.

9. ஓவியத் தொழில்நுட்பம் :

பழந்தமிழர் துணி, கதவு, சுவர், பாறைகள், குகைகள், பாத்திரங்கள் ஆகியவற்றில் ஓவியம் வரையும் நுட்பம் அறிந்திருந்தனர்.

10. இசைக்கருவித் தொழில் நுட்பம் :

பழந்தமிழர் யாழ்கள், குழல்கள், பறைகள் இன்னும் பல இசைக் கருவிகளை உருவாக்கினர்.

11. தோல்தொழில்நுட்பம் :

பதனிட்ட தோலில் இருந்து பலவகைப்பட்ட பல்வேறு வண்ணங் களிலான பொருட்களை செய்யும் தொழில்நுட்பம் அறிந்திருந்தனர்.

12. கடைசல் தொழில்நுட்பம் :

இரும்பு, செம்பு, மரம், யானைத் தந்தம் ஆகியவற்றைக் கடைந்து பல காட்சி பொருட்களைப் பழந்தமிழர் உருவாக்கினார்கள். கடையும் தொழிலுக்குரிய கருவிகளை விற்பதற்கென்றே பூம்புகாரில் ஒரு கடை இருந்தது.

13. கட்டடத் தொழில்நுட்பம் :

புல்லாலும், தழையாலும் கூரை அமைத்து வாழ்ந்த பழந்தமிழர் பின்பு கல்லால் வீடுகட்டி வாழ்ந்தனர். அரசர் வாழும் அரண்மனைகள், செல்வந்தர்கள் வாழும் முகில் தோய் மாடங்கள் ஆகியவற்றைக் கட்டினர். ஆற்று மணற்பரப்பில் வியப்புக்குரிய சாதனையாக கல்லணையையும் மண் தீவான திருவரங்கத்தில் கோயிலையும் கட்டினர்.

14. வானொளித் தொழில் நுட்பம் :

விசை பொருத்திய வானொள்திகளையும் பழந்தமிழர் உருவாக்கக் கற்றிருந்தனர். மன்னர்கள் அதிலிருந்து பறந்து கொண்டே போர் செய்தனர்.

15. பிற தொழில்நுட்பம் :

உயரமான கட்டிடங்களில் இடிதாங்கிகள் அமைக்கவும், நேரத்தை அறிய நாழிகை வட்டில் என்ற கருவியை உருவாக்கவும் பழந்தமிழர் அறிந்திருந்தனர். இனி, மேற்கூறப்பட்ட பழந்தமிழர்தம் தொழில் நுட்பத்திறங்களைச் சற்று விரிவாகக் காண்போம்.

பயிர்த் தொழில்நுட்பம்

பண்டைத் தமிழர் பயிர்களைப் பயிரிடுவதற்குத் துணையாக சில கருவிகளை உருவாக்கினார்கள். ஏர் எனும் கலப்பையால் நிலத்தை உழுதனர். ஏரிலுள்ள கொழு நிலத்தில் ஆழப்பதிந்து மண்ணை மேல் கீழாக்குவதற்குப் பயன்படுவதைச் சங்க இலக்கியமான பெரும் பாணாற்றுப்படையில் (197 - 200) அறிகிறோம். நன்கு உழுத நிலத்தின் மண்கட்டிகளை உடைத்து சமன்செய்ய தளம்பு என்னும் கருவியைக் கையாண்டதை புறநானூறு (61-3) விளக்குகிறது.

விதைத் தானியத்திற்கு ஏரிகள் வாய்க்கால்கள் குளங்கள் கிணறுகள் வெட்டி நீர்ப்பாசனம் செய்தனர். பழந்தமிழர் மிகநேரியத் தொழில் நுட்பத்தோடு ஏரிகளை அமைத்தனர். பள்ளமான பகுதிகளாய் இல்லாமல் அறைகளும் பொறைகளும் இடையிடையே கரையாக விளங்குமாறு பிறைவடிவில் ஏரிக்கட்டிக்கரையை அமைத்தனர் என்பதை புறநானூறு (118-1-2) உணர்த்துகிறது. பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் (22-11-13) கிணறு தோண்ட இரும்புக் கோடரியைப் பயன்படுத்தியதைச் சொல்கிறது.

வயல்களுக்கு நீர்பாய்ச்ச, குளங்களிலிருந்து பட்டையினாலும் (மதுரை காஞ்சி 59-90), மாடுகளைக் கொண்டு ஆம்பி மூலமும், ஏற்றத்தில் வாளியைப் பொருத்தியும் மூன்று வகைகளில் நீர் இறைத்தனர். பயிர்களின் இடையிடையே எழுந்த களைகளைக் களைவதற்குத் தொகுப்பு எனும் கருவி இருந்ததை பெரும்பாணாற்றுப்படை (201-202) அறிவிக்கிறது. கரும்பிலிருந்து சாற்றினைப் பிரித்தெடுக்க எந்திரம் பயன்படுத்தியதை பெரும்பாணாற்றுப்படையும் (260 - 262) புறநானூறும் எடுத்துரைக்கின்றன. உழவுத் தொழிலில் பயன்படும் அரிவாள் மழுங்கி விட்டால், சேற்றில் படிந்து வாழும் ஆமையின் வளைந்த முதுகு ஓட்டில் தேய்த்து தீட்டி கூர்மை செய்து கொள்வதை பற்றி புறநானூறு (379 -3-5) கூறுகிறது.

தமிழர்கள் உழவுத் தொழில் நுட்பத்தில் தலைசிறந்து விளங்கியதால் வள்ளுவர் 'உழவு' எனும் தனி அதிகாரமே திருக்குறளில் வகுத்துள்ளார். உழவு நுட்பம் பற்றியும் (குறள் 1037) பயிர்விளை நுட்பத்தைப் பற்றியும் (குறள் 1038) வள்ளுவர் கூறியிருப்பதிலிருந்து தமிழரின் பயிர்த் தொழில் நுட்பத்தை அறிய வருகிறோம்.

நெசவுத் தொழில் நுட்பம்

பழந்தமிழர் தழை (ஐங்குறுநூறு 191 - 193) மரநார், பருத்தி, பட்டு ஆகியவை கொண்டு நெய்த ஆடைகளை அணிந்தனர். இவற்றுள் பருத்தி பட்டு ஆடைகளை அதிகமாக உடுத்தினர். பருத்தியிலிருந்து பஞ்சு எடுப்பது முதல் ஆடை நெய்து முடிக்கும் வரை பலவகைக் கருவிகள் பயன்பட்டமைக்கான சான்றுகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

பருத்திக் கொட்டையிலிருந்து பஞ்சைப் பிரித்தெடுக்க வில் என்னும் கருவியைப் பயன்படுத்தியதை அகநானூறும் (6,2) நற்றிணையும் (647, 4) எடுத்துரைக்கின்றன. பஞ்சை தூய்மை செய்த பின் நூல் நூற்றலை பெண்கள், குறிப்பாக கைம்பெண்கள் பெரிதும் மேற்கொண்டனர். நூலை இராட்டினத்தில் நூற்று, பிறகு இதனை நீளமாக விரித்து, பசையிட்டுத் தேய்த்து மெருகேற்றி நெசவுக்கு ஏற்றபடி பாலாற்றுவர். பின்னர் ஊடுநூல் துணையுடன் நெசவு செய்வர் என்று அகநானூறு (293,4,5) சொல்கிறது. இவ்வாறு நெய்யும் போது மிக நெருக்கமாக நூல் இழைக்கப்படுவதாக மலைபடுகடாம் (52) உணர்த்துகிறது.

பழந்தமிழர் துணி நெசவில் மேலும் பல கைவினைத் திறன்களை கொண்டிருந்தனர். ஆடை ஆவி போல் மென்மையாக இருந்ததாக பெரும்பாணாற்றுப்படை (469) சுட்டுகிறது. நெய்யப்பட்ட இழைகளின் வரிசை வெளி தெரியாதவாறு பூவேலைப்பாட்டுடன் நுண்ணிய நூலால் ஆன ஆடைகளைக் குறித்து நற்றிணை (90,4) பாடுகிறது. ஆடையிலுள்ள அழுக்கை அகற்றும் உவர்ப்பு நீரில் ஊற வைத்து வெளுத்த தூய ஆடையை தலைவன் போர்க்களத்திற்கு அணிந்து சென்றான் என்று புறநானூறு (311-12) ஆடைகள் பற்றிய பழந்தமிழர் தொழில்நுட்ப முறையை விளக்குகிறது. தூய வெள்ளிய ஆடையைக் குறித்து புறநானூற்றில் (286-5, 279-8) பல பாடல்களில் பாடப் பெறுகிறது.

பழந்தமிழர் எலிமயிர், ஆட்டுமயிர் கொண்டு உயர் நுட்பத்தோடு நெய்தற்கலையை வளர்த்தனர். (சிலப்பதிகாரம் 14-205-207). மேலும் துகில் முதல் பனிப்பொத்தி வரை முப்பத்தாறு வகை ஆடைகளை சிலப்பதிகாரம் விவரிக்கிறது.

பாத்திரங்கள் செய்தொழில் நுட்பம்

பாத்திரங்கள் செய்வதற்குத் திகிரி பயன்பட்டது. தகம்பு (நற்றிணை 84,6) என்னும் பாத்திரம் தயிர் வைக்கவும், குழிசி (பெரும்பாணாற்றுப் படை 99) சோறு சமைக்கவும், தயிர் வைக்கவும், அகல் (பெரும்பாணாற்றுப்படை 377) அப்பம் சுடவும் பயன்பட்டன. நீர் அருந்துவதற்கென குவிந்த வாயை உடைய தொகுவாய் கன்னல் (நெடுநல்வாடை 65) இருந்தது. இவ்வகைப் பாளை இன்றும் பழக்கத்தில் உள்ளது. ஊறுகாய் வைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட மிடா காடி எனவும், வாய் அகன்ற தாம்பாளம் மலர்வாய்ப் பிழா எனவும் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் (57,276) குறிக்கப்படுகின்றன.

குயவன் மட்கலம் வளையும் உருளை சுழல்வது போல சேயாற்றின் குமிழி சுழலும் என்கிறது மலைபடுகடாம் (375). நெருப்பில் சுட்டுப் பாத்திரங்கள் செய்யப்பட்டதை நற்றிணை (84) சொல்கிறது. பொலங்கலம், பெறலருங்கலம், பொள்கலம், பொலம்புனை கலம், பொன் செய் வள்ளம், பொன் நன்கலம், அரிது பெறு பொலங்கலம் (சிறுபாணாற்றுப்படை 86, 158, நற்றிணை 110, 153, ஐங்குறுபத்து 391, புறநானூறு 180) என்று அரசனும் உயர்குடியினரும் பயன்படுத்தும் பாத்திரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்பாத்திரங்களைச் செய்வோரை கைவல் கம்மியர்கள் எனச் சங்க இலக்கியம் குறிக்கிறது. பொன், வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் அரண்மனை மற்றும் செல்வர் இல்லங்களைத் தவிர வேறெங்கும் பயன்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை.

அம்பணம் என்று நெல் அளக்கும் மரக்காலும், தூலாம், தெரிகோல், நேர்கோல் என்று தராசும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பொன்னாலும் யானைத் தந்தத்தாலும் தராசு செய்யப்பட்டது. கா, கழுஞ்சு என்பன எடைக்கற்களாகும் என்றச் செய்திகளைப் பதிற்றுப்பத்து (7) புறநானூறு (39,6) அகநானூறு (349) கலித்தொகை (42) ஆகியனத் தருகின்றன. இறந்த மனிதவுடலை வைத்து புதைக்க ஈமத்தாழிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. தலைவன் இறந்தவுடன், அவனோடு தலைவியும் உடனிறத்தற்கு ஏற்ற விதத்தில் ஈமத்தாழியை அகலமாக வளைந்து தரவேண்டும் என்று கேட்பதாக புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று கூறுகிறது. நெருப்பில் சுட்டால் செந்தாழி (புறநானூறு 238,1) என்றும், கண்ணகல் தாழி, கவிசெந்தாழி என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன.

கிள்ளி வளவன், இளவெளிமான் என்ற மன்னர்கள் தாழியில் புதைக்கப்பட்டதை சங்கப்பாடல்கள் (குறுந்தொகை 283, புறநானூறு 256, 238, 228) தெரிவிக்கின்றன.

தச்சுத் தொழில் நுட்பம்

யானைகள் மோதினாலும் விழாதவாறு கணைய மரம் செறிக்கப்பட்ட மிக வலிமையான கதவுகள், மன்னன் முதலான உயர்குடிகள் செல்வதற்குரிய தேர்கள், கட்டில், சகடம், பாண்டி, சிறுவர்களுக்கான பொம்மைகள் ஆகியவற்றைத் தச்சர்கள் அமைத்தனர்.

கதவுகள் வேண்டும் போது திறக்கவும், வேண்டாத போது மூடிக்கொள்ளவும் ஏற்றவிதத்தில் பட்டங்களும் அணிகளும் இணைத்து முடுக்கப்பட்டுத் தாழ் உடையனவாகச் செய்யப் பட்டிருந்தன. (நெடுநல்வாடை 62,63). இவை ஏட்டுக்கதவு என்றும் ஒற்றைக்கதவு என்றும் இருநிலைகளில் அமைக்கப்பட்டன. கதவுகள் செல்வர்க்கு ஊட்டப்பட்டு அழகுபடுத்தப்பட்டன. இரட்டைக்

கதவுகளில் ஐயவியும் நெய்யும் பூசப்பட்டு, கறையான் பூச்சிகள் அரித்தலிருந்து காக்கப்பட்டன. கைவல் கம்மியன் என்று தச்சன் அழைக்கப்பட்டுள்ளான். புலி போன்ற அடையாளங்களை கதவுகளில் பொறிப்பது வழக்கமாயிருந்தது (நெடுநல்வாடை 6 1-63, மலைபடுகடாம் 80, 81-86, பட்டினப்பாலை 40).

தேரின் அமைப்புப் பற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் (46 - 50) கூறப்பட்டுள்ளது. மாண்வினைத்தேர், பொலந்தேர், புணைதேர், இயல்தேர், கடுந்தேர், கொடித்தேர் என்று பலவகைத் தேர்கள் இருந்துள்ளன. வைகல் ஒன்றில் எட்டுத் தேர்கள் செய்யும் ஆற்றல் படைத்த தச்சர்கள் இருந்தனர். தேர் செய்து அரக்கு நிறம் ஊட்டப்பட்டதும் தேரினை வெள்ளோட்டம் (முதல் ஓட்டம்) விட்டுப்பார்த்துப் பின் ஊர்ந்து செல்வது வழக்கமாக இருந்தது (அகநானூறு 4, புறநானூறு 4,7,12,14,15,87, சிறுபாணாற்றுப்படை 250 - 262).

கட்டிலின் கால் சிங்க முகத்தினதாக இருந்தது. இதன் மீது அன்னத்தின் தூவி நிறைக்கப்பட்டிருக்கும். மூட்டு வாயை சிற்றுளியால் செதுக்கி அழகு படச் செய்த கட்டில் பாண்டில் என்று கலித்தொகை (13), ஐற்குறுநூறு (410), நெடுநல்வாடை (115 - 124) ஆகியவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கலம் செய்யும் தொழில் நுட்பம்

கப்பலை வடிவமைப்பவர்களும் செலுத்துபவர்களும் கம்மியர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர். கலம்புனர் கம்மியர், கலஞ்செய் கம்மியர் என்று மணிமேகலை (7-70, 25-124) அழைக்கிறது. தமிழ் இலக்கியத்தில் 18 வகை கலன்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கலன்களை உருவ அடிப்படையிலும் கட்டுமானப் பொருட்களின் அடிப்படையிலும் மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம் (1) கட்டுமரவகை (2) தோணி வகை (3) வள்ளம் வகை.

மிதவை, புணை, கட்டுமரம், தெப்பம் ஆகியவை கட்டுமர வகைக் கலன்களாகும். இவ்வகைக் கலன்கள் மீன்பிடித் தொழிலுக்கும் (அகநானூறு 280-7-11) நீர் விளையாட்டுக்கும் (குறுந்தொகை 168-5, பரிபாடல் 6-35) பயன்படுத்தப்பட்டன. இவ்வகைக் கலன்களில்

போதிய பாதுகாப்பும் வசதியும் இல்லை. நீண்ட பெரிய மரத்தில் நடுவில் குழித்து அரை வடிவ சந்திரன் அமைப்பில் செய்யப்பட்ட கலன்கள் தோணிவகைக் கலன்களாகும். இவை மீன் பிடிப்பதற்கும் (குறுந்தொகை 123-5,6) நீர் விளையாட்டுக்கும் (பரிபாடல் 10-70,71) உல்லாசப்பயணத்திற்கும் (நற்றிணை 189-4,5) கடற்கொள்ளை மற்றும் கடல் போருக்கும் (புறநானூறு 126-14,16) வணிகத்திற்கும் (பதிற்றுப்பத்து 52-3,4, மதுரைக்காஞ்சி 321-324, சீவக சிந்தாமணி 503-3,4, பெருங்கதை 3-26, 75-79) முத்துக்குளித்தலுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

தோணி, படகு, சோங்கு, ஓடம், முடுகு, கைப்பரிசு ஆகியன தோணிவகைக் கலன்களாகும். படகு தோணியை விட பெரியது எனவும், சோங்கு தோணியை விட பெரியது எனவும் திருவிளையாடற்புராணம் (3-57, 38-1,4) எடுத்துரைக்கிறது. மேற்கூறப்பட்ட இருவகைக் கலன்களும் நீண்ட தூரக் கடற்பயணத்திற்கு ஏற்ப இல்லாததால், அதைவிட வசதியும் பாதுகாப்பும் பெரிதுமான கலன்களை ஏரா எனும் அடிமரத்தின் மேல் இருபக்கங்களிலும் பலகைகளை அடித்து இடைவெளிகளில் நீர்புகாதவாறு பஞ்சு மற்றும் தார் பூசிப் பெரிய கலன்களை அமைத்தனர். இவ்வகைக் கலன்கள் வள்ளம் வகைக் கலன்களாகும். அம்பி, திமில், நாவாய், வங்கம், கலம், மதலை, கப்பல், பஃறி ஆகியவை இவ்வகைக் கலன்களில் அடங்கும்.

கலன்கள் யானை, குதிரை, சிங்கம் போன்ற விலங்குகளின் முகச் சாயலில் உருவாக்கப்பட்டதாக சிலப்பதிகாரம் (13-176,179) எடுத்துக்காட்டுகிறது. நாவாய், வங்கம், கலம் போன்ற பெரிய கலன்கள் அயல்நாட்டு வணிகத்திற்கும் கடல் பயணத்திற்கும் பயன்பட்டதால் அவை பாய் (மதுரைக்காஞ்சி 536) மற்றும் பாய்மரங்கள் பொருத்தப்படுவதற்கேற்பச் செய்யப்பட்டன. துடுப்பு மூலம் செலுத்தப்படும் கலனிருந்ததை, கம்பரமாயணம் (2-7, 5-3,4) காட்டுகிறது. மதலை எனும் கலனில் வெளிநாடுகளிலிருந்து யானைகளைக் கொண்டு வரப்பட்டதைக் குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழில் (38-1) அறியலாம்.

கலன்களில் பழுதுகள் ஏற்பட்டால் அவற்றைச் சீரமைக்கும் தொழில் திறத்தையும் பழந்தமிழர் பெற்றிருந்ததை பரிபாடல் (10-5 3,55) எடுத்தியம்புகிறது. கலன்களை நடுக்கடலில் நிறுத்தி வைப்பதற்கு நங்கூரம் அமைக்கும் தொழில் நுட்பம் அறிந்து, அதற்கேற்ற அமைப்பில் கலன்கள் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதை மதுரை காஞ்சி (375-379) வழி அறிகிறோம்.

தமிழர்தான் முதன் முதலில் நீரில் மிதக்கத்தக்க மரங்களைப் பிணைத்து கட்டுமரத்தைக் கண்டறிந்தவர்கள் என்று ஜேம்ஸ் கேஹார்நெல் என்ற மேனாட்டு அறிஞர் தமது "Indian Boat Designs" என்ற நூலில் (Volume VII No.3) கூறுகிறார். கட்டுமரத்தை ஆங்கிலத்தில் CATAMARAN என்ற சொல்லால் குறிப்பதும் இதை உறுதிப்படுத்துகிறது. மேலும் தமிழர்கள் கடலடி நீரோட்டத்தின் தன்மையையும் வேகத்தையும் அறிய தாவுக்கயிறு என்ற கருவியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (நம் நாட்டுக் கப்பற்கலை - அ. இராகவன் - பக். 135).

உலோகத் தொழில் நுட்பம்

கி.மு. 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பழந்தமிழர் இரும்பின் பயன்பாட்டை அறிந்திருந்தனர். இரும்பை உருக்கி அதிலிருந்து பல பொருட்களை உருவாக்கினர். இரும்பின் வடிவமும் (அகநானூறு 56-3, 4-3-4) இரும்பின் தன்மையும் (அகநானூறு 185 -4, 5) பற்றி அறிந்திருந்தனர். இரும்பின் இயற்பண்புகளையும், வேதிப் பண்புகளையும் பற்றிய தொழில் நுட்ப அறிவு படைத்திருந்தனர். இரும்பை காய்ச்சி உருக்கி வடிக்கும் திறன் பெற்றிருந்ததை (புறநானூறு 312-3 அகநானூறு 72-3,6, 202-5,7 பெரும்பாணாற்றுப்படை 222-223) சங்க இலக்கியங்களால் அறியமுடிகிறது. இரும்பை வார்க்கும் திறன் பெற்றிருந்ததைப் பற்றி குறுந்தொகை (155-3,4) கூறுகிறது.

உலைக்களத்தில் இரும்பை அடித்து நீட்ட பட்டடைக் கல்லைப் பயன்படுத்தினர் (குறுந்தொகை 12,2). அம்பு, வில், கணை, வாள், எஃகு, பகழி, திருகு, வேல், சாவம், தோல், தோமரம், வச்சிரம், வாள் எனப்படும் போர்க்கருவிகளைச் செய்தார்கள் (புறநானூறு 235, 259, 260, 269, 274, மதுரை காஞ்சி 183, குறுந்தொகை 169 - 171, பட்டினப்பாலை 78-81, கலித்தொகை 4, சிறுபாணாற்றுப்படை 98, பதிற்றுப்பத்து 61-2, 6-4, பரிபாடல் 5,9) இரும்பைச் சூடேற்றி விரிவடையச் செய்து உடனே அதில் நீர்தெளித்து ஆயுதம் செய்யப் படுவதாக பெரும்பாணாற்றுப்படை (204 - 207) குறுந்தொகை (12), சிறுபாணாற்றுப்படை (9) நற்றிணை (133) ஆகியன குறிப்பி

டுகின்றன. சாணைக்கல்லின் உதவியால் கருவிகள் ஆயுதங்கள் போன்ற வற்றிற்குச் சாணை பிடிக்கும் தொழிலைக் கற்றிருந்தனர். (புறநானூறு 36-6,8, குறுந்தொகை 12-3,4, அகநானூறு 1-5) உலோகப் பொருட்கள் சீர்கெட்டால் அவற்றை பழுது பார்க்கவும் தெரிந்திருந்தனர் (புறநானூறு 95-4,5). சங்க காலம் முதலே உலோகப் பொருட்கள் துருப்பிடித்து கெட்டுப் போகாமல் பாதுகாக்கப்பட்டதை தொண்டைமாவின் படைக்கலக் கொட்டிலில் படைக்கலங்கள் நெய் பூசப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டு வந்ததிலிருந்து அறிய முடிகிறது (புறநானூறு 95-1,5).

போர்வீரர்கள் பயன்படுத்தும் கருவிகள் தவிர, நாட்டையும் நகரையும் சூழ்ந்திருக்கும் அரண்களாகிய கோட்டைகளில் நுட்பங்கள் அமைந்த பல பொறிகள் அமைந்திருந்தன. தானே சென்று கட்டும் சங்கிலியான துவக்கு சங்கிலி (சீவகசிந்தாமணி 101-4) வந்தோர் மேல் கல், எஃகு உருண்டை, உருகிய செம்பு மற்றும் நீர் ஆகியனவற்றை உமிழும் கருவிகளான கல் உமிழ் கலன், எரி உமிழ் வச்சிரம் (சீவகசிந்தாமணி 102,103. கலித்தொகை 105-14, சிலப்பதிகாரம் 105,120), தானே அம்பைப் பூட்டி எய்யும் விற்றொறிகளான வானவில் பொறிகள் உள்ளிட்ட இன்னும் பல பொறிகளையும் (சீவகசிந்தாமணி 101-1,2, மதுரை காஞ்சி 29,67, பதிற்றுப்பத்து 20, மணிமேகலை 28-23,4, சிலப்பதிகாரம் 15-207,17) பழந்தமிழர் வடிவமைத்துள்ளனர். பூமெராங் என்று ஆப்பிரிக்க பழங்குடி மக்கள் பயன்படுத்திய கருவியை தமிழர்கள் செய்து வளைதடி என்றும் காழ் என்றும் பெயரிட்டனர் (ஐங்குறு நூறு 421, பெரும்பாணாற்றுப்படை 90).

அணிகலத் தொழில் நுட்பம்

தலை முதல் கால் வரை தொழில் நுட்பம் வாய்ந்த பல்வேறு அணிகலன்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. தங்கம், வைரம், முத்து, மரகதம், வெள்ளி, மணி, புலிப்பல் ஆகியவை அணிகலன்கள் செய்வதற்குரிய பொருட்களாக இருந்திருக்கின்றன. பொன்னை உரைத்துப் பார்க்க கட்டளைக்கல் (பெரும்பாணாற்றுப்படை 2 20) என்ற உரைக்கல்லைத் துணை கொண்டனர். பற்றவைத்தல் முறைகளையும், உடைந்து போனால் சீர் செய்யும் முறைகளையும் அறிந்திருந்தனர்.

கடற்கரை மண்ணைச் சூடாக்கிப் பற்ற வைத்தனர் (நற்றிணை 363) பொன்னால் அணிகலன் செய்யும் போது அரக்கால் செய்த கருவியில் வைத்து அதை உலையிலிட்டு ஊதுவர் (குறுந்தொகை 155-3,4) இந்த உலையை மண்குடத்தின் உடைந்த மேற்பாகத்தைக் கொண்டு செய்வர்.

சாதாரண மட்குடத்தை நடுவில் உடைத்து வாய்ப்பாகத்தை கீழே வைத்து, அடிப்பகுதியில் உள்ள உட்புறத்தை அகன்ற ஓட்டுச் சில்லால் மூடி, அதன் மீது நெல் உமியைப் பரப்பி, அதன் மேலே மரக்கரிக்களைப் பரப்பி நெருப்பு மூட்டுவர். நெருப்பின் மத்தியில் மரக்கரி உள்ள பகுதியில் சிறுபள்ளம் செய்து அதன் மேல் தங்கத்தை வைத்து உருக்குவர். பின்னர் அதை எடுத்து நீரில் போட்டு குளிர்ந்ததும் சுத்தியால் அடிப்பர். பெரிய அளவில் பொன் இருந்தால் துருத்தியைப் பயன்படுத்தினர். இவ்வாறு செய்யப்பட்ட அணிகள் கழுத்தணி, கையணி, விரலணி, இடையணி, காலணி எனப் பலவகைப்பட்டன.

இவற்றில் தொய்யகம் (கலித்தொகை 28-6) தெய்வவுத்தி (திருமுருகாற்றுப்படை 23), சுரிதகம் (நற்றிணை 86-5,7) முஞ்சம் (பரிபாடல் 16-8) பிறை (கலித்தொகை 81-3) போன்றவை தலையணிகளாகும். கழுத்தணிகளாக அணியப்பட்ட முத்து மாலைகளும் பொன்னரி மாலை களும் நுட்பமான வேலைத்திறனைக் காட்டுவனவாகும். கையணிகளாக நீலக்கடைசெறி, கடகம், தொடி போன்றவை அணியப்பட்டன. மகளிர் விரும்பி அணியும் நீலக்கடைசெறி அணிகலன் கைப்போன்று மலர்ந்திருக்கும் காந்தள் மலரின் மேல் வண்டொன்று அமர்ந்திருப்பது போன்ற அமைப்புடையது (கலித்தொகை 43-9). நண்டின் கண்போன்ற தொடிகள் குழந்தைகளால் அணியப்பட்டன (கலித்தொகை 85-6,7).

மீன்வாய் திறப்பது போன்ற வடிவுடைய பகுவாய் மோதிரம், முடக்கு (நெடுநல்வாடை 143-144) என்னும் அழகிய வேலைப்பாடமைந்த மோதிரம், கல் பதித்த மோதிரம் போன்றவை மக்களால் அணியப்பட்டன. மோசை (நற்றிணை 188-3,4) என்னும் அணியின் தொழில்நுட்பம் தற்காலத் தொழில்நுட்பத்தை ஒத்து விளங்குகிறது. இது கைவளையும் விரல் மோதிரங்களும் பல முத்து வடங்கள் தொங்குமாறு செய்யப்படும். நுண்ணிய வேலைப்பாட்டுடன் செய்யப்பட்ட மேகலை, காஞ்சி போன்ற இடையணிகளை சங்ககாலப் பெண்கள் அணிந்தனர் (திருமுருகாற்றுப்படை 1 6). பெண்கள் அணியும் காலணியான சிலம்புகளின் உள்ளே பரற்கற்கள் இடப்பட்டன. மற்றொரு காலணியான கிண்கிணிகள் அங்காந்த தேரை வடிவிலும் தவளைவாய் வடிவிலும் செய்யப்பட்டன (கலித்தொகை 86-9). ஆடவர் காலணியான கழல் வீரத்தின் சின்னமாகப் பொன்னால் செய்யப்பட்டு மணிகளால் வேய்ந்திருந்தன.

கைவினைத் தொழில்நுட்பம்

சிறுவர்கள் விளையாடி மகிழ்வதற்காக பழந்தமிழர்கள் நடைவண்டிகளையும் (கலித்தொகை 81-8) சிறுதேர்களையும் செய்தார்கள். நெட்டியினைக் கொண்டு மலர் மாலைகளையும் பொம்மைகளையும் செய்தனர். சங்கக்கால மக்கள் கயிற்றினைத் திரித்து தேவைக்கேற்ப மெல்லிய கயிறுகளையும் தின்மையான கயிறுகளையும் செய்தனர் (குறுந்தொகை 7-3,4).

ஓவியத் தொழில்நுட்பம்

பழந்தமிழர் துணி, கதவு, சுவர், பாறைகள், குகைகள், பாத்திரங்கள் ஆகியவற்றில் ஓவியம் வரைந்தனர். ஓவியங்களை தீட்ட பல தொழில்நுட்பங்களை கையாண்டனர். சுவரில் சுதை பூசி அது ஈரமாக இருக்கும் போதே பல்வகை ஓவியங்களைத் தீட்டினர். இவ்வோவியங்கள் சுதை ஓவியங்கள் எனப்பட்டன (அகநானூறு 369-7,8). வெவ்வேறு வண்ணங்களைத் தயாரிக்கவும் வரையப்படும் ஓவியங்கள் காலத்தால் அழியாமலிருக்கவும் பலவித மூலிகைகளின் சாறினைப் பயன்படுத்தினர்.

இசைக்கருவித் தொழில்நுட்பம்

இசைக்கருவிகள் அவற்றிலிருந்து பிறக்கும் இசையின் வகை கொண்டு உருவாக்கப்பட்டன. நரம்பு இசைக்கருவியான யாழில் மகரயாழ், செங்கோட்டியாழ், வில்யாழ் என்று பல வகை இருந்தன.

யாழின் தலைப்பாகம் நடுவில் பிளவு பெற்று மானின் பிளந்த குளம்பு போலிருக்கும். விளக்கொளி போன்ற சிவந்த தோலால் இப்பகுதி இறுக்கமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும். நுனிப்பகுதியில் வளைக்குள்ளிருந்து பார்க்கும் நண்டின் கண் போன்ற ஆணிக ளிருக்கும். அதன் பிறை வடிவில் துளை அமைந்திருக்கும் யாழின் தண்டு கரியதாக நீண்டு அதில் சுற்றி இசை நரம்புகள் கட்ட டப்பட்டிருக்கும் (பொருநராற்றுப் படை 4-20). சிறுபாணாற்றுப்படை (221-229) பெரும்பாணாற்றுப்படை (4-16) மலைபடுகடாம் (21-37) ஆகியனவும் யாழின் அமைப்புப் பற்றிப் பேசுகின்றன.

பறை, பெரும்பறை, சிறுபறை ஆகிய முழவு தோல் கருவிகள் இருந்தன. வாரினால் வரிந்து முழவு கட்டப்பட்டிருக்கும் (மலைபடுகடாம் 2-3). ஓசை அமைதிக்காக முழவின் பக்கங்களில் மண் எனும் பசை பறைகளில் பூசப்படும் (பொருநராற்றுப்படை 109) மிருகங்களின் கொம்புகளைத் துளை செய்து ஊதும் இசைக்கருவி உயிர் எனப்பட்டது. இதுவே இக்காலத்தில் ஊதுகொம்பு எனப் படுகிறது. இவை தவிர மூங்கில்களாலான குழல்களையும் பயன்படுத்தினர்.

தோல் தொழில் நுட்பம்

உட்புறத் தசை அடுக்குகளைக் களைந்து எஞ்சிய தோலைக் கொண்டு பல்வேறு பொருட்களை உருவாக்கினார்கள் (பதிற்றுப் பத்து 10-11). தோலினைத் துவிரிட்ட நீர்த்துறையில் முழுதும் மறைய அழுத்திய பின் அதனைப் பதனிட்டனர் (பரிபாடல் 21-4, 5). பின்னர் தோலை மிருதுவாக்க அதில் நெய் சேர்த்தனர். தோல்கள் பல வண்ணங்களில் தயாரிக்கப்பட்டன (அகநானூறு 21-7,8).

புலித்தோலால் வாளிடும் உறைகள் செய்யப்பட்டன (பதிற்றுப்பத்து). போரிடும் போது உடலில் காயம்படாமல் இருக்கக் கவசமும் தோலால் செய்து கொண்டனர் (புறநானூறு 13,2). தோலினால் பைகளும், நீர்வைக்கும் குடுவைகளும் செய்தனர் (கலித்தொகை 106-1,2). கொல்லன் பட்டறையில் பயன்படுத்தி ஊதுலைக் கருவியும் செருப்பணியும் (பெரும்பாணாற்றுப்படை 206-7,69) தோலால் செய்யப்பட்டன.

கடைசல் தொழில் நுட்பம்

மரம், உலோகம் போன்ற பொருள்களை தாம் விரும்பியபடி வளைவு, உருண்டை வடிவங்களில் உருவாக்குவது கடைசல் தொழிலாகும். இரும்பைக் கடைந்து போர்க்கருவிகளைச் செய்தனர் (புறநானூறு 345). செப்பைக் கடைந்து அழகிய சிமிழைச் செய்தனர் (சீவகசிந்தாமணி 2006, கூர்மபுராணம்-தக்கன்வேள்வி 52). யானைத் தந்தத்தை அறுத்தும் செதுக்கியும் கடைந்தும் வெண்ணிறமான சிறுபூவான இருப்பைப்பூ வடிவில் கூட யானைத்தந்தத்தால் காட்சிப் பொருள்கள் செய்யப்பட்டதை அகநானூறு (267, 331) எடுத்துரைக்கிறது. சங்கைக் கடைந்து வளையல், விரலணி, காதுணி போன்ற பொருட்கள் செய்யப்பட்டன (மதுரைக்காஞ்சி 511) அன்றைய பூம்புகாரில், யானைத்தந்தம் முதலியனவற்றைக் கடையும் தொழிலுக்குரிய கருவிகளுக்கெனத் தனியே ஒரு கடை அமைந்திருந்ததைச் சிலப்பதிகாரம் (14-176) எடுத்துரைக்கிறது.

கட்டடத் தொழில்நுட்பம்

பழந்தமிழர் முதலில் புல்லாலும் தழையாலும் கூரை அமைத்து வாழ்ந்தனர். பிறகு கல்லினால் வீடுகட்டி வாழ்ந்தார்கள். சங்க கால மக்களில் எளியவர்கள் இல்லங்களின் கூரை கூவை இலையாலும் (புறநானூறு 19) புல்லாலும், ஈந்தின் இலையாலும் (பெரும்பாணாற்றுப் படை 88) புதிய வைக்கோலாலும் (பெரும்பாணாற்றுப்படை 225) பசிய தழைகளாலும் (புறநானூறு 212, 2) ஊகம் புல்லாலும் வேயப் பட்டிருந்தன. செல்வந்தர்களின் இல்லங்கள் சுட்டச் செங்கற்களால் கட்டப்பட்டிருந்தன என்பதை சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டம் என்ற அடியால் அறிய முடிகிறது.

செங்கற்களையும் மரவிட்டங்களையும் கொண்டு கட்டப்பட்ட சுவர்மீது சுண்ணாம்பு பூசுவர் (நெடுநல்வாடை 110). மண்ணை அரைத்துச் சில குடியிருப்புகள் கட்டப்பட்டிருந்தன (புறநானூறு 341,5) கிளிஞ்சலை நெருப்பில் சூடுவதன் மூலம் சுண்ணாம்பைப் பெற்றனர். (மதுரைக் காஞ்சி 401) இச்சுண்ணாம்பைக் கொண்டு கட்டடங்களைக் கட்டினர். அரண்மனையில் மேல் மாடத்திலிருந்து மழைநீர் கீழிறங்கி வருவதற்கென இருந்த குழாய் போன்ற அமைப்பு மகரவாயினைப் போன்று இருந்ததாக நெடுநல்வாடை (96) கூறுகிறது.

அரண்கள் எளிதில் பகைவர்களால் கைப்பற்றமுடியாதபடி மிகுந்த வலிமையுடன் கட்டப்பட்டன. மதிலின் உட்புறத்தில் அமைந்த ஞாயில் என்ற மறைவிடத்திலிருந்து பகைவர்கள் மீது அம்பு எய்வார்கள் (புறநானூறு 355-1). அரணைச் சுற்றி முதலைகள் உலாவும் அகழிகள் அமைக்கப்பட்டன.

ஆற்றுமணலில் அஸ்திவாரம் எழுப்பி கரிகாலன் கட்டிய கல்லணையும், அதே போல் காவிரியும் கொள்ளிடமும் சேருமிடத்தில் உள்ள மணல் தீவான திருவரங்கத்தில் கோவிலைத் தாங்கும் 16 தூண்களை எழுப்பியதும் இன்றுவரை வியப்புக்குரிய தொழில்நுட்பச் சாதனைகளாகும்.

மணிமேகலையும் (சிறைக்கோட்டம், அறக்கோட்டம் 107-15) பெருங்கதையும் (1,58, 40-44) சிலப்பதிகாரமும் (3, 97-106) மன்னன் அரண்மனையின் அழகையும் அமைப்பையும் விவரிக்கின்றன. தஞ்சைப் பெரிய கோவிலின் கோபுரத்தின் உச்சியில் 80 மீ கனபரிமாணமுள்ள 80 டன் எடையுள்ள கல்லைத் தஞ்சைக்கு அருகிலிருக்கும் சாரப்பள்ளம் என்ற ஊரிலிருந்து கோபுர உச்சி வரை சாய்வுத்தளம் அமைத்து எடுத்துச்சென்றுள்ளனர்.

வானவூர்தி தொழில்நுட்பம்

சீவகசிந்தாமணி (239) காட்டும் மயிற்பொறி ஒருவித வானவூர்தியாகும். இன்றைய விமானத்தையும் மயிலின் வடிவத்தையும் உற்று நோக்கின் இவ்விரண்டின் உருவஅமைப்பும் ஒன்றே ஆகும். மயிலின் தலை, அதிலமைந்த கொண்டை, இறக்கைகள், வால் ஆகியவற்றை ஆகாய விமானத்தின் தலைப்பகுதி, அதிலமைந்த காற்றாடி அமைப்பு, இறக்கைகள், வால்பகுதி ஆகியவற்றோடு பொருத்திப் பார்த்தால் இது புலப்படும். இயக்குபவன் இல்லாமலேயே இயங்கும் வானவூர்தியைப் பற்றி வலவன் ஏவா வானவூர்தி என்று புறநானூறு (278-18) குறிப்பிடுகிறது.

பறந்து கொண்டே போர் செய்யத்தக்க அளவில் அமைக்கப்பட்டிருந்த தூங்கெயில் எனும் வானவூர்தியிலிருந்து போர் புரிந்த ஒருவனை வென்ற சோழ மன்னனை சிறுபாணாற்றுப்படையும் (81-2) புறநானூறும் (39) புகழ்கின்றன.

இவை மட்டுமின்றிக் கண்ணகியை அழைத்துச் சென்றதாகச் சிலப்பதிகாரம் காட்டும் ஆகாய விமானமும், கம்பராமாயணம் காட்டும் இராவணன் பயன்படுத்திய புட்பக விமானமும் வானவூர்தியின் வேறு வடிவங்களாகும்.

பிற தொழில்நுட்பம்

வானளாவ உயர்ந்த கோபுரங்களிலும், அரண்மனைகளிலும் மாடங்களிலும், சூல வடிவினையுடைய இடிதாங்கிகள் பொருத்தப்பட்டிருந்ததை இலக்கியங்கள் (சிந்தாமணி முத்தி 405-2, கம்பராமாயணம்-அயோத்தி 11-2, 3-4, சூளாமணி 3) காட்டுகின்றன. பொழுதை அறிவதற்கு நாழிகை வட்டில் என்ற கருவி பயன்பட்டது. அடிப்பாகத்திலுள்ள துளை வழியே நீர் வந்து சேர்ப்பெறும் நாழிகை வட்டில் என அக்கருவியின் தொழில்நுட்பத்தைக் கம்பராமாயணம் எடுத்துரைக்கிறது.

மேலும் பழந்தமிழர்தம் அறிவியல் தொழில் நுட்பத்திறனை விளக்கவல்ல அகழ்வாய்வு பொருட்கள் ஆங்காங்கே கிடைத்துள்ளன. சங்க இலக்கியம் இதற்குரிய ஆதாரக் குறிப்புகளை நிரம்பப் பெற்றுள்ளது. தொழிற்கல்வி சிறந்து மேம்பாடுபெற வேண்டியது இக்காலத்தின் இன்றியமையாத தேவை என்பதால், பழந்தமிழரின் தொழில்திறன்களை அறிவதன் மூலம் பண்டையப் காலத்திலிருந்தே தொழில் கல்விக்கான பாரம்பரிய வேரை நாம் பெற்றிருப்பதை உணர்ந்து, இன்னும் சிறக்கத்தக்க செயல்பாடுகளைக் கை கொள்வோம்.

தொகுப்பு : ஜெ. சாந்தாராம்

இக்கட்டுரை எழுத உதவிய கட்டுரைகள்

1. பண்டைத் தமிழரின் தொழில்நுட்பம் - ச. லதா, ர. விஜயலட்சுமி
2. பண்டைத் தமிழரின் தொழில்நுட்பத்திறன் - தி. கமலி
3. பழந்தமிழரின் பொறியியல் திறன் - ந. மால் முருகன்
4. புறநானூற்றில் பொறியியல் கூறுகள் - கா. கணகநாதன்
5. பழந்தமிழர்களின் இரும்புத் தொழில்நுட்பம் - வே.சா. அருள்ராஜ்
6. தமிழ் இலக்கியங்களில் கடைசல் தொழில் - சா. கிருட்டிணமூர்த்தி
7. பிற்காலச் சோழர்கால தொழில்நுட்பத்திறன் - தா. ஈசுவரப்பிள்ளை
8. பண்டைத்தமிழரின் கப்பல் கட்டும் தொழில்நுட்பத்திறன் - வே.சா.அருள்ராஜ்

விளையாட்டுகள்

ஒரு நாட்டின் இயற்கை அமைப்பையும் சூழ்நிலையையும் பழக்க வழக்கங்களையும் பொறுத்து வேறுபட்டு அமையும் விளையாட்டு நம்பிக்கை சார்ந்ததாகவும், உடல் மற்றும் அறிவுத் திறன் வளர்ச்சிக்காவும், பிறர் கண்டு மகிழ்வதற்காகவும் ஆடப்படுகின்றன.

பழந்தமிழர் விளையாட்டுகள்

பல பழந்தமிழர் விளையாட்டுகள் இன்றளவும் விளையாடப் பெறுகின்றன. அவற்றில் இன்று விளையாடப் பெறாத சில விளையாட்டுப் பந்தாட்டம், ஊஞ்சல், மல்லாட்டம், கழைக்கூத்து, வல்லாட்டம்) இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன.

ஆடவர் விளையாட்டுகள் :

ஆடவர் விளையாட்டுகள் பெரும்பாலும் புறவிளையாட்டுகளாகவே (outdoor games) உள்ளன. ஜல்லிக்கட்டு, பாரிவேட்டை, சிலம்பம், புவர் விரும்பி ஆடும் முக்கிய விளையாட்டுகள் ஆகும்.

மகளிர் விளையாட்டுகள் :

மகளிர் விளையாட்டுகள் பெரும்பாலும் உடல் விளையாட்டுகளாகவே (Indoor games) உள்ளன. காயம், மல்லாங்குழி, கப்பாக்கல், மீன்கள்

சிறுவர் சிறுமியர் விளையாட்டுகள் :

எலியும் பூனையும், சோளக்கதிர், சிறுவீடு, குலைகுலையாய் முந்திரிக்காய் ஆகியன சிறுவர் சிறுமியர் சேர்ந்து பங்கு கொள்ளும் முக்கிய விளையாட்டுகள்.

சிறுவர் விளையாட்டுகள் :

கிட்டிப்புள், குத்து விளையாட்டு, பச்சைக் குதிரை, குத்துப் பம்பரம், குண்டு விளையாட்டு, எறிபந்து, காற்றாடி, பட்டம், வண்டியுருட்டு

சிறுமியர் விளையாட்டுகள் :

சில்லி, சோற்றுப்பாளை, கும்மி, திரிதிரி, கண்கட்டி விளையாடுதல், மலையிலே தீப்பிடிக்குது, தாயம், பல்லாங்குழி, தட்டாங்கல் முதலிய

குழந்தை விளையாட்டுகள் :

உச்சரிப்பு விளையாட்டு, வினா விடைச் சங்கிலி, பருப்புக் கடைதல் ஆகியன கிராமபுற குழந்தைகள் பங்கு பெறும் முக்கிய விளையாட்டுகள்.

இனி, இத்தனித்தனிப் பிரிவினரின் முக்கிய நாட்டுப்புற விளையாட்டுகள் பற்றி சற்று விரிவாகக் காண்போம்.

பழந்தமிழர் விளையாட்டுகள் :

1. புனல் விளையாட்டு :

பண்டைத் தமிழகத்தில் ஆற்றருகே இருந்த மக்கள் எல்லோரும் ஆண்டுதோறும் ஆற்றில் புதுவெள்ளம் வந்தவுடன் ஒருங்கே சென்ற கரையவர் மருவி திரையகம் பிதிர திடுமென நெடுநீர் குட்டத்தில் குதித்து நீந்தி மண்ணெடுத்து கல்லா இளைஞர் மகிழ்ந்தனர் (புறநாடு

நீராடுவோரெல்லாம் புதுவெள்ளம் வரும் ஆற்றில் இடுவதற்குப் பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் செய்த மீன் முதலிய காணிக்கை களை காதலர் மீது வாச நெய்யையும் வண்ண நீரையும் தெளிப்பதற்கு துருத்தி கொம்பு சிவிறி முதலிய விளையாட்டுக் கருவிகளையும், நீர்திருவிழா கோலம் பூண்டிருக்கும்.

நீந்த வல்லவர்கள் சற்று ஆழத்திலும், அல்லாதார் கரையருகிலும் நீராடுவதும், உடம்பில் பூசும் சுண்ணம் சாந்து குழம்பு முதலியன வதம் கணவன்மார் பிற பெண்டிரோடு கூடிப் நீராடினாரென்று மனைவியர் ஊடல் கொள்வதும் புனல் விளையாட்டு நிகழ்ச்சிகளாகும்.

2. பொழில் விளையாட்டு :

நகரமாந்தரெல்லாம் இளவேனில் காலத்தில் ஊருக்குச் சற்றுத் தொலைவில் உள்ள ஒரு சோலைக்குச் சென்று தனித் தனியாகவும் கூட்ட

சோலையை அடைந்த பின் சமையலில் ஈடுபடுவோர் தவிர ஏனையோரெல்லாம் வெவ்வேறு இடம் சென்று விடுவர். ஆடவருள் பெ பறித்துண்ணல் விளையாடுதல் பொருட்டும் பிரிந்து விடுவர். பெண்டிர் சமையல் செய்ய, சிறார்கள் மலர் கொய்து மாலை தொடுக்கவு

3. பந்தாட்டம் :

இதனை மகளிர் மட்டுமே ஆடினர். இவ்விளையாட்டு வீட்டிற்கு வெளியிலும் முற்றத்திலும் மாடத்திலும் மணல் மேட்டிலும் ஆடப்பட்ட கப் பாடல்களில் வரும் ஆடுபந்து, எறிபந்து என்னும் தொடர்கள் விளையாடும் முறைகளைத் தெரிவிக்கின்றன. வாளைத் தொடுமளவு டங்களை மகளிர் ஆடினார்கள் என்பதை அறியலாம்.

4. ஊஞ்சல் :

பழங்காலத்தில் பருவப் பெண்கள் மகிழ்ந்து விளையாடிய ஆட்டங்களில் ஒன்று ஊஞ்சல் ஆட்டம். பனைமடலுக்குக் கருக்கு நீக்கிப் பிணைத்து ஊஞ்சலை அமைத்தார்கள் (நற்றிணை 90/6-10). கருங்கால் வேங்கை மரத்திலும் ஊஞ்சல் கட்டப்பட்டது. (நற்றிணை 368/1-4) கட்டி விளையாடினார்கள்.

5. மல்லாட்டம் :

இது இரண்டு ஆடவர்கள் விளையாடும் புற விளையாட்டு. சோழன் போர்வைக்கோ பெருநற்கிள்ளிக்கும் முக்காவனாட்டு ஆழார் மல் மறவர்கள் கையிலும் கலத்திலும் சண்டை செய்தனர் என்று குறிப்பிடுகிறது. ஆகவே சங்க காலத்தில் மல்லாட்டம் (wrestling), கைக்குத் ஒன்றாக மல்லாட்டத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. பின்னர் அறுபத்து நான்கு கலைகளுள் ஒன்றாகவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

6. கழைக்கூத்து :

இந்த ஆட்டம் ஆரியக் கூத்து என்றும் கயிற்று நடனம் என்றும் சுட்டப்படுகின்றது. விழா நாட்களில் ஆடல்மகளிர் உடற்பயிற்சி வித் நடக்கும் போது வாத்தியங்கள் பல ஒலிக்கப்படுகின்றன. மகளிர் கயிற்றில் நடந்தும் ஆடியும் பொதுமக்களை மகிழ்விக்கின்றனர். இது

7. வல்லாட்டம் :

தொல்காப்பியர் எழுத்ததிசாரத்தில் புணர்ச்சி இலக்கணம் கூறுமிடத்து வல்லாட்டம் (373, 374) பற்றி குறிப்பிடுகிறார். இந்த ஆட்டத்தை 3-14) குறிப்பிடுகின்றது. வல்லாட்டம் போட்டி விளையாட்டாக ஆடப்பட்டது என்று பரிபாடலின் (29/13-14) வாயிலாக அறியலாம். திருவள்ளூர் காலத்தில் வல்லாட்டம் சூது விளையாட்டாக இருந்திருக்கிறது.

ஆடவர் விளையாட்டுகள்

ஜல்லிக்கட்டு :

ஜல்லி என்பது விழாவின் போது மாட்டின் கழுத்தில் கட்டப்படுகிற வளையத்தினைக் குறிக்கும். புளியங் கம்பினால் வளையம் செய்து

ஏறு தழுவுதல் (மஞ்சு விரட்டுதல்) என்ற சொல் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காளையை அடக்கும் வீர விளையாட்டின் பெயராகப் பழவிப் போரிட்டு அடக்குவதால் 'கொல்லேறு தழுவுதல்' என்றும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது. பண்டைக்காலத்தில் ஐந்திணை நிலங்க இவ்வேறு தழுவுதல் (மலைபடுகடாம் 330-335, முதல் ஏழு முல்லைக்கலிப் பாடல்களில் ஆறாம் பாடலைத் தவிர மற்ற பாடல்கள்) இட தொடர்பிருந்தது (சிலப்பதிகாரம், ஆய்ச்சியர் குரவை: 17-18). குரவைக் கூத்து ஏறு தழுவுதலுக்குரிய நாளுக்கு முதல் நாள் மாலையிலாறு தழுவுதல் மண விளையாட்டின் தொடர்புடையதாய் அமைந்திருந்தது. காளையை அடக்கிய மணமாகா இளைஞர் பெண்ணினைப் பாரி பெறுவதுண்டு. இன்று ஏறு தழுவுதல் என்ற பெயர் வழக்கில் இல்லை. இருப்பினும் ஏறுதழுவலின் எச்சமாக இன்றைய ஜல்லிக்கட்டு

ஏறு தழுவதற்கும் ஜல்லிக்கட்டுக்கும் சில வேறுபாடுகளே உள்ளன. முல்லை நிலத்து மக்களாகிய ஆயரிடம் மட்டுமே ஏறுதழுவுதல் இ ஜல்லிக்கட்டு உள்ளர், மறவரிடையே பெண் கொடுப்பதற்கான தேர்வு களனாக உள்ளது. இருப்பினும் ஜல்லிக்கட்டில் வென்றவர் பண ல. ஆனால் ஜல்லிக்கட்டு கிராமிய தேவதைகளின் வழிப்பாட்டு நம்பிக்கையுடன்

கொடுப்பது மிகவும் சிறப்பாகும். ஆனால் ஜல்லிக்கட்டு கிராமிய தேவதைகள் பாலியல் காலத்திலும் மலையிலும் வலி சி காலங்களி

ஆடவர் விளையாட்டுகள்

ஜல்லிக்கட்டு :

ஜல்லி என்பது விழாவின் போது மாட்டின் கழுத்தில் கட்டப்படுகிற வளையத்தினைக் குறிக்கும். புளியங் கம்பினால் வளையம் செய்

ஏறு தழுவுதல் (மஞ்சு விரட்டுதல்) என்ற சொல் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காளையை அடக்கும் வீர விளையாட்டின் பெயராகப் தழுவிப் போரிட்டு அடக்குவதால் 'கொல்லேறு தழுவுதல்' என்றும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது. பண்டைக்காலத்தில் ஐந்திணை நில இவ்வேறு தழுவுதல் (மலைபடுகடாம் 330-335, முதல் ஏழு முல்லைக்கவிப் பாடல்களில் ஆறாம் பாடலைத் தவிர மற்ற பாடல்கள்) (தொடர்பிருந்தது (சிலப்பதிகாரம், ஆய்ச்சியர் குரவை: 17-18). குரவைக் கூத்து ஏறு தழுவுவலுக்குரிய நானூக்கு முதல் நாள் மாலையி றுதழுவுதல் மண விளையுடன் தொடர்புடையதாய் அமைந்திருந்தது. காளையை அடக்கிய மணமாகா இளைஞர் பெண்ணினைப் ப பெறுவதுண்டு. இன்று ஏறு தழுவுதல் என்ற பெயர் வழக்கில் இல்லை. இருப்பினும் ஏறுதழுவலின் எச்சமாக இன்றைய ஜல்லிக்கட்டு

ஏறு தழுவுதற்கும் ஜல்லிக்கட்டுக்கும் சில வேறுபாடுகளே உள்ளன. முல்லை நிலத்து மக்களாகிய ஆயரிடம் மட்டுமே ஏறுதழுவுதல் ஜல்லிக்கட்டு உள்ளர், மறவரிடையே பெண் கொடுப்பதற்கான தேர்வு களனாக உள்ளது. இருப்பினும் ஜல்லிக்கட்டில் வென்றவர் பைலை. ஆனால் ஜல்லிக்கட்டு கிராமிய தேவதைகளின் வழிப்பாட்டு நம்பிக்கையுடன் தொடர்புடையதாகத் திகழ்கிறது. அம்மை, வைகுரி போன்ற கொடிய நோய்கள் பரவிய காலத்திலும், மழையில்லா வறட்சி காலங்

ஸ்பெயின், போர்ச்சுகல், மெக்ஸிகோ நாடுகளில் காளைப் போர் முக்கியமான தேசியப் பொழுதுப் போக்கு விளையாட்டாக இன்று இம்மேனாட்டுக் காளைப் போரும் ஜல்லிக்கட்டும் ஒன்று போலத் தோன்றினாலும், இரண்டும் முற்றிலும் வேறுபட்டவை ஆகும்.

பாரிவேட்டை :

பாரி என்றால் கொட்டு முழக்கத்துடன் செய்யும் இராக்காவலைக் குறிப்பதாக உள்ளது. பாரி வேட்டையிலும் கொட்டு முழக்கத்துட் றுக்கும் பண்டைய பழக்கமே பாரி வேட்டையாக நிலவுகிறது. பாரி வேட்டை தற்போது தமிழகத்தில் சிவகங்கை மாவட்டம் பிரான் வழக்கம். இவ்வேட்டை வினை கருப்பணசாமி, அய்யனார்சாமி போன்ற வேட்டைக்காரர் சாமிகளின் வழிபாட்டுடன் தொடர்பு டை

விழா நாளன்று வேட்டைக் கொம்பினால் ஒலி எழுப்பப்படும். அப்போது வேட்டைக்குச் செல்வோரெல்லாம் ஒருங்கே கூடிவிடுவர் ட்டைநாயும் உடன் வருவதுண்டு. முதல் வேட்டையில் முயல் சாய்ந்ததாகக் கொள்ளலாம். அதன் தலையினைத் திருப்பி ஒரு புல்லினை எடுத்து அதன் வாயில் வைப்பர். இப்புல்தான் முயலின் வாழ்வில் கன

முயலினை வேட்டையாடியவர் முயலின் காதளவுவைத்துத் தலையினை வெட்டிக் கொடுப்பார். இதற்கு 'தரம்' என்று பெயர். இவ்வ வெட்டி எடுப்பர். முயலின் வயிற்றினைக் கிழித்து, ஈரலை மட்டும் வெளியே எடுத்துக் கம்பியில் கோர்த்துத் தீயில் வாட்டுவர். பிள் து விடுவர்.

வேட்டையாடிய விலங்குகளின் தலைக்கறியினையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து, எடுத்துச் சென்ற சமையல் பொருட்களை வைத்து உன ங்கினைத் தூக்கி நிறுத்தி தாரை, தம்பட்டை முழங்க ஊரெல்லாம் சுற்றி வருவர். தங்கள் வீரத்தினைக் காட்டுவதற்காக இப்படிச் செய்கின்றனர். பழங்காலத்தில் அரசர்கள், குறுநில மன்னர்கள், ஆங்கிலேய

சிலம்பம் :

சிலம்ப விளையாட்டு கம்பு விளையாட்டென்றும், நெற்றிப்பொட்டுக் கம்பு விளையாட்டென்றும், உயில் சிலம்பு என்றும் அழைக்கப் கரடி ஆட்டம் என்றும், கேரளாவில் நெடுவடி என்றும் அழைக்கப் படுகிறது. சிலம்புதல் என்றால் ஒலித்தல் என்று பொருளாகும். பெறுவதால் இவ்விளையாட்டு சிலம்பு என்று பெயர் பெற்றது.

சிலம்ப விளையாட்டு பயிற்சி நிறைந்த வீரவிளையாட்டு ஆகும். இதற்கான பயிற்சியைத் தருபவர் சிலம்ப வாத்தியார் என்றழைக்க வர்க்கு மட்டும் சிலம்ப விளையாட்டைக் கற்றுத் தருவார். இவ்வாறு ரகசியக்கலையாக சிலம்ப விளையாட்டு போற்றப்படுவதால், (

கம்பு வீசுந்திறன், காலடி எடுத்து வைக்கும் முறை, வேகமாகச் செயல்படும் திறமை இம்முன்றும் சிலம்ப விளையாட்டின் அடிப்பை கைவரப் பெற்றவர் 'வீடுகட்டுதல்' என்ற முறையில் தேர்ச்சி அடைந்தவராகிறார். பகைவர் கம்பு தன் உடல் மேல் படாத வண்ணம் என்றும், கோட்டை கட்டுதல் என்றும் சொல்வர். விளையாட்டின் துவக்கத்தில் வணக்கம் செலுத்துதல் என்ற முறை உண்டு. முதலி

எதிரியின் கம்பு தன் உடல் மேல் படாமல் தடுத்தல், தன்னுடைய கம்பினால் எதிரியின் உடலைத்தொடுதல் ஆகிய செயல்களைக் ணக் கொண்டு கணக்கிட்டும் வெற்றி தோல்வியை நிர்ணயிப்பர். தமிழகத்தில் சிலம்ப விளையாட்டு தற்காப்பு கலையாகவும், வீரவிளையாட்டாகவும், விழாக் காலங்களில் கேளிக்கையாட்டமாகவும், பாடல்பாடி

புலிவேடம் :

இது வீரவிளையாட்டான சிலம்பத்தின் இன்னொரு வடிவமாகும். விளையாடுபவர்கள் உண்மை யிலேயே புலி வேடந்தரித்து ஆடு சிலம்ப விளையாட்டில் தனக்கு நிகர் எவருமில்லை என்றகுறிப்பினை வெளிப்படுத்துவது இவ்வீர விளையாட்டின் நோக்கமாக அ

புலிவேடமிடுபவர் கையில் புலிநகம் மாட்டியிருப்பர். உடல் முழுவதும் புலியினைப் போல வரிக்கோடுகள் போடப்பட்டிருக்கும். இ சிலம்பப் பயிற்சியில் தேர்ச்சி அடைந்தவராக இருப்பர். இன்னொருவரும் புலிவேடமிட்டிருப்பார். ஆனால் இவருக்கு வால் பிடிப்

சிலம்பப் பயிற்சி அளித்த ஆசிரியர் வீட்டிலிருந்து ஆட்டம் துவங்கும். நகர் மொட்டு என்றவாத்தியத்தின் ஒலிக்கேற்ப புலியாக இ கும் மோதல் வந்துவிடவும் கூடும். அச்சமயம் ஒண்டிப் புலிக்காரர் பக்கத்தில் ஓர்ஆடு நிறுத்தப்பட்டிருக்கும். புலி வேடமிட்டவர் ஈ டகளையெல்லாம் தகர்த்தெறிந்து செயல்பட வேண்டும்.

சிலம்ப விளையாட்டில் தன்னை யாராலும் எதிர்க்க முடியாது அல்லது எதிர்த்தாலும் வெல்ல முடியாது என்று நினைப்பவர் புலிலே லிருந்து துவங்கி கோயிலுடன் முடிவு பெற்று விடும். போட்டியாட்டத்தில் ஈடுபட்ட வராயிருந்தால் மனவேற்றுமை நீங்கி ஒன்றாகத்

சடுகுடு :

இவ்விளையாட்டு பலிஞ்சடுகுடு எனவும், பலீன் சடுகுடு எனவும் வழக்கில் வழங்கப் பெறும். பலிஞ்சப்பளம் என ஆந்திராவிலும்,

பழந்தமிழ்நாட்டில் அரசர்களிடையே நிரைகளைக் கவருபவர் (வெட்சித்திணை) கவரப்பட்ட நிரைகளை மீட்பவர் (கரந்தைத் திணை) நிரைகளை (மாட்டு மந்தையை) கவர வருபவர் தம்மை வளைத்துப் பிடிக்கும் எதிர்கட்சி வீரரிடம் போரிட்டுத் திரும்ப மீள்வர். மீட்பவர். நிரைகவர அல்லது நிரை மீட்கச் சென்றதால் ஏற்பட்ட போரின் முடிவு வெற்றி அல்லது தோல்வியில் முடிவுறும். போருக்கு டர்ச்சியால் பலிஞ்சடுகுடு என்ற பெயர் கொண்ட விளையாட்டு பழந்தமிழரிடையே உருவானது. இன்றும் தமிழ்நாட்டு கிராமங்களில் அடக்குவதற்காகப் பாடுவது மரபாக உள்ளது. நடுக் கோட்டிலிருந்து பாடிப் போகிறவரை எதிர்கட்சிக்காரர்கள் பிடித்து விட்டால் அவர் பாடும் பாடல்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகள் கீழ்வருமாறு:

(1) சடுகுடு மலையிலே ரெண்டாளு
அதிலே ஓராளு குண்டாளு
அக்கா புருஷன் கோமாளி
தங்கச்சி புருஷன் தக்காளி..... தக்காளி

(2) நான்தான் ஓப்பன்டா
நல்லமுத்து பேரன்டா
வெள்ளிச் சிலம்பெடுத்து
விளையாட வாரென்டா
தங்கச் சிலம்பெடுத்து
தாலிக்கட்ட வாரென்டா...வாரென்டா

ஆடவர் விளையாட்டான சடுகுடு சிறுவர்களிடையேயும் இடம் பெறுகிறது. பழந்தமிழர் காலத்திலிருந்து விளையாடப் பெறும் சடுகுடு விளங்குகிறது. கபடி விளையாட்டு இப்போது உலகம் முழுவதும் விளையாடப்படுகிறது. விளையாடுகையில் மூச்சினை அடக்குவது தமிழ்நாட்டைச் சாந்தவர்களாகவே உள்ளனர். இந்திய அணி தற்போது உலகிலேயே முதலிடம் வகிக்கும் சிறந்த அணியாக தொட

இளவட்டக்கல் :

இது ஒரு திறன் சோதிக்கும் விளையாட்டாகும். மறவர் இனத்தவர் மணவினை கொள்வதற்கு இவ்விளையாட்டைப் பயன்படுத்துவர்க் கல்லினைத் தூக்கி உயர நிறுத்துகிறாரோ?

எமது எதிர்காலம்? - ராகவன் (ஜேர்மனி)

தள்ளாடியபடியே நான் வீடு வருகையில் யாரது வீட்டு வாசலில் நிற்பது? வீடு தேடும் கள்ள அகதித் தமிழனொருவன்! -சென்ற வருடக் கடைசியில் "ஒரு ஜேர்மனியின் அனுபவம்" எனும் தலைப்பில் புதிய நாளிகளின் ஒரு குழுவான De Republikaner (குடியரசுக்கட்சி) வினால் வெளியிடப்பட்ட தேர்தல் பிரச்சாரக் கவிதையிலிருந்த சில வரிகள் இவை.

இலங்கையில் உயிர் வாழவும், வாய் திறக்கவும் முடியாத சூழ்நிலையில் பெருந்தொகைப் பணத்தைச் செலவழித்து பல கஷ்டங்கள் மத்தியில் பல நாடுகளினூடே-நம்பிக்கையோடு -ஐரோப்பாவை வந்தடைந்த தமிழர்களினதும் மற்றும் மூன்றாம் உலக நாடுகளைச் சேர்ந்த அகதிகளினதும் கதி மீண்டும் கேள்விக்குறியாகிறது. குறிப்பாக ஜேர்மனியில் இவ் வருட நடுப் பகுதியில் பலர் திருப்பியனுப்பப்பட்ட போவதாகப் பயந்திருந்தனர். இது பின்னர் 31.12.1988க்குப் பின்னர் வந்து அரசியல் தஞ்சம் கேராரி நிராகரிக்கப்பட்டவர்கள் திருப்பியனுப்பப்படுவர் என மாற்றப் பட்டுள்ளது. அதாவது அகதிகள் 1 நிமிடம் முந்தி வந்தவர்கள். 1 நிமிடம் பிந்தி வந்தவர்கள் எனப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஜேர்மனியில் இன்று

"அகதிகள் வெள்ளம்"

"பொருளாதார அகதிகள்"

"வள்ளம் நிறைந்துவிட்டது"

போன்ற வார்த்தைகளை இப்போது சாதாரணமாகவே அரசியல்வாதி களிடமிருந்து, தொலைக்காட்சி, பத்திரிகை வானொலியிலும், சாதாரண ஜேர்மன் மக்களிடையேயும் கேட்கக் கூடியதாகவுள்ளது.

ஜேர்மன் மக்கள் வெளிநாட்டவராலும், அகதிகளாலும் நமது வேலை, வீடுகள் பறி போவதாகவும் தமது நாட்டின் சுத்தமும், சட்டங்கள் - ஒழுங்குகளும், கலாச்சாரமும் அழிவதாகவும் கருதுகின்றனர். முக்கியமாகத் தமது வரிப் பணத்தில் வாழும் ஒட்டுண்ணிகளாகவே அகதிகளை இவர்கள் எண்ணுகின்றனர். குறிப்பாக மூன்றாம் உலக நாடுகளிலிருந்து வரும் குடியேற்ற வாசிகள் மீதும், அகதிகள் மீதும், நாடுகளற்ற ஐரோப்பிய நாடோடி வாழ்க்கை நடத்தும் சிந்தி, ரோமா* இன மக்கள் மீதும் அதிக எதிர்ப்புணர்வும், வெறுப்புணர்வும் வளர்ந்தும், வளர்க்கப்பட்டும் வருகிறது.

இலங்கை, இந்தியா, பாகிஸ்தான், பங்காளதேஷிலிருந்து வருபவர்கள் பயங்கரவாதிகள், தொற்று வியாதிக்காரர்கள், போதைப் பொருள் கடத்தல்காரர்கள், காட்டு மிராண்டிகள் என்ற அபிப்பிராயமும் வேரூன்றப்பட்டுள்ளது.

குடியேற்றவாசிகளும், அகதிகளும்

இரண்டாம் உலகப் போரின் பெரும் இழப்பினையடுத்து வெளிநாடுகளிலிருந்து பலர் வந்து மேற்கு ஜேர்மனியில் குடியேறத் தொடங்கினார்கள். முக்கியமான கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து (கிழக்கு ஜேர்மனி உட்பட) 1945-1949 காலப்பகுதியில் மட்டும் 120 இலட்சம் ஜேர்மனியர் வந்து குடியேறினர். 1961இல் கிழக்கு மேற்கு ஜேர்மனியைப் பிரித்து பேர்லின் மதில் கட்டப்பட்டவுடன் கிழக்கு ஜேர்மனியிலிருந்து வருபவர் தொகை வெகுவாகக் குறைந்தது. எனினும் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த வர்களினால் மேற்கு ஜேர்மனிக்குத் தேவைப்பட்ட உழைப்புச் சக்திப் பிரச்சினை ஓரளவுக்குத் தீர்க்கப்பட்டதுடன், ஜேர்மனிய மக்கள் தொகையும் அதிகரித்தது.

தொழில் வளர்ச்சியினால் தொழிலாளர் பற்றாக்குறை பெருமளவு ஏற்படவே 1955-1973 வரையான காலப் பகுதியில் ஒப்பந்த அடிப்படையில் மத்திய தரைக் கடலையண்டிய நாடுகளான கிரீக், இத்தாலி, போர்த்துக்கல், யுகோஸ்லாவியா, ஸ்பெயின், துருக்கி, மொறாக்கோ, துனேசியஸ் நாடுகளிலிருந்து பல இலட்சக் கணக்கானோர் தொழிலாளிகளாக மேற்கு ஜேர்மனிக்குத் தருவிக்கப்பட்டனர். இரண்டாம் உலகப்போரில் அழிந்த மேற்கு ஜேர்மனியை மீண்டும் கட்டியெழுப்பிட-பொருளாதார அதிசயத்தை நிகழ்த்த - வெளி நாட்டுத் தொழிலாளரின் (Gastarbeiter) பங்கு முக்கியமானது. இவர்கள் இன்றும் கூட குடியேற்ற வாசிகள் (Immigranten) அல்லது வெளி நாட்டவர் (Auslander) என்றே அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இன்று ஜேர்மனியில் அகதிகள் தவிர்ந்த வெளிநாட்டவரில் பெரும் பகுதியினர் சுமார் 20 வருடங்களுக்கு மேல் இங்கு வாழ்ந்து வருபவர்கள் இவர்களின் குழந்தைகளில் 100க்கு 80பேர் இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்து வருகிறார்கள். எனினும் இவர்கள் அனைவரும் இரண்டாந்தரப் பிரசைகளாகவே நடத்தப்பட்டு வருகின்றனர்.

ஜேர்மனியில் சுமார் 50 இலட்சம் வெளிநாட்டவர்கள் இருப்பதாக மார்ச் 91இல் எடுக்கப்பட்ட கணக்கெடுப்பு தெரிவிக்கிறது. இது இணைந்த ஜேர்மனியின் மொத்தசனத் தொகையில் 65% ஆகும். அரசு தெரிவிக்கும் இத் தகவல் பிழையானதென்றும், வேண்டுமென்றே மிகைப்படுத்தப்பட்ட தொகையைக் கூறி ஜேர்மன் மக்களை அரசு பயப்படுத்துவதாகவும் அண்மையில் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் ஒருவர் குற்றம் சாட்டியுள்ளார். அரசினால் தெரிவிக்கப்படும் தொகையைவிட மிகவும் குறைவாகவே வெளிநாட்டவர் இங்கிருப்பதாகவும், அரசு அடுக்குமுறை கணக்கெடுக்கும்போது பொது நிறுவனங்களின் முன்னிலையில் நடத்தினால் இந்த உண்மை தெரியவரும் என்றும் அவர் மேலும் கூறியுள்ளார்.

பிரான்ஸில் 8% பெல்ஜியத்தில் 9% சுவீடில் 16% லக்ஸம் பேர்க்கில் 23% ஆக வெளிநாட்டவர் தொகை இருக்கின்றதென அவ்வவ் நாட்டு அரசுகள் தெரிவிக்கின்றன. இவர்கள் பொருளாதாரத்தை வளப்படுத்த தொழிலாளிகளாகத் தருவிக்கப்பட்டவர்களே.

வேலைக்காக மேற்கு ஜேர்மனிக்கு வரவேற்கப்பட்டவர்கள் மேல் திட்டமிட்ட முறையில் பல கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. தங்களின் உழைப்புச் சக்தியை இங்கு பறி கொடுத்த வெளிநாட்டுத் தொழிலாளர்கள் வெறும் சக்கையாகத் தமது நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போக விரும்பவில்லை. எனினும் இரண்டாம் உலகப் போரின் பின்பு ஜேர்மனியில் தோன்றிய முதலாளியப் பொருளாதார நெருக்கடியில் 1967-68 காலப் பகுதியில் பல வெளிநாட்டவர்கள் தாமாகவே தம் சொந்த நாடுகளுக்குத் திரும்பிச் சென்றனர். ஆனால் எண்ணெய் விலையேற்றத்தின்போது ஏற்பட்ட இரண்டாவது நெருக்கடியின்போது 1972-1973 காலப் பகுதியில் தம் விருப்பினாலான வெளியேற்றம் பெருமளவில் நடக்கவில்லை.

கால ஓட்டத்தில் வெளிநாட்டுத் தொழிலாளரின் பாத்திரம் ஜேர்மனியப் பொருளாதாரத்தில் இணைந்து விட்டது. தொழிற்சாலைகளில் கனிசமானவிலும், கட்டிட வேலை மற்றும் ஜேர்மனியர் அதிகம் விரும்பாத கடினமான, அழுக்கான வேலைகளிலும், ஆபத்தான வேலைகளிலும் வெளிநாட்டவரே அன்றிலிருந்து இன்றுவரை ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

தொழிலாளராக வந்த வெளிநாட்டவரை விட அகதிகள் பலரும் ஹோட்டல்கள், விடுதிகள், தோட்டங்கள், பன்றி மாட்டுத் தொழிலாளர்கள் மற்றும் ஆபத்தை உண்டு பண்ணும் இரசாயனக் கூடங்களிலும் எந்தவித பாதுகாப்புமின்றி வேலை செய்து வருகின்றனர். பலருக்கு வேலை அனுமதிப் பத்திரம் மறுக்கப் பட்டுள்ளதால் "களவாக" மிகவும் குறைந்த சம்பளத்திற்கு வேலை செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் தமது சம்பளத்தை தமது சொந்த நாட்டுச் செலாவணியில் கணக்குப் பார்த்து சந்தேகமும் (?) அடைந்து கொள்கின்றனர்.

இக்குறைந்த சம்பள விகிதத்தால் ஜேர்மனியின் செல்வம் மேலும் மேலும் செழிக்கிறது. வெளிநாட்டவர் உற்பத்திகளில் ஈடுபடும் அதே நேரம் நுகர் பொருட்களையும் வாங்குவதால் மூலதனத்தையும் அதிகரிக்கச் செய்கின்றனர்.

ஜேர்மனியில் ஓய்வூதியம் பெறுபவர் தொகை அதிகரிப்பதால் ஏற்படும் சமமின்மையை வெளிநாட்டவரே நிரப்புகிறார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜேர்மனியில் வாழும் வெளிநாட்டவரில் அகதிகள் சிறு தொகையினரே எனினும் அகதிகளில் பெருந்தொகையினர் "பொருளாதார அகதிகளே" என்றும், இவர்களை விரட்டும் வகையில் அகதிகள் சட்டம் மாற்றப்பட வேண்டும் எனவும் கோஷங்கள் தற்போது அதிகரித்து வருகின்றன.

ஐக்கியநாடுகள் சபையின் அகதிகள் ஆணையகம் (UNHCR) தெரிவிக்கும் கணக்கின்படி 150 இலட்சம் மக்கள் அகதிகளாக தம் சொந்த நாட்டைவிட்டு வெளியேறியுள்ளனர். இதில் பெரும் பகுதியினர்-125 இலட்சம் பேருக்கு மேல்-ஆசிய, ஆபிரிக்க, தென்மெரிக்க பகுதிகளில் தமது அண்டை நாடுகளான வறிய நாடுகளிலேயே தஞ்சமடைந்துள்ளனர். மிகுதி 25 இலட்சத்திற்கும் குறைவானவரே அகதிகளாக மேற்கு ஐரோப்பா, கனடா, வட அமெரிக்கா நாடுகளிற்கு வந்துள்ளனர்.

மேற்கு நாடுகளுக்கு அகதிகளாக வந்த இலங்கையைச் சேர்ந்த தமிழரின் தொகையை விட, அயல் நாடான இந்தியாவுக்கு அகதிகளாகச் சென்றவர்களின் தொகை அதிகமானதாகும். இந்தியாவுக்கு அகதிகளாகப் போனவர்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்கள் எழுத்தில் வடிக்க முடியாதவை. இவர்களும் இன்று இலங்கைக்கு நாடுகடத்தப்படும் அபாயத்தை எதிர் நோக்கியுள்ளனர்.

இதைவிட தங்களின் சொந்த நாடுகளிலேயே பெருந்தொகையான மக்கள் அகதிகளாக முகாம்களிலும், காடுகளிலும், பதுங்கு குழிகளிலும் வாழ்கின்றனர். இலங்கையில் இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மக்கள் அகதிகளாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

அகதிச் சட்டங்கள்

"எந்தவகையான அரசியல் துன்புறுத்தல்களிற்கு உள்ளானவரும் இங்கு அகதி உரிமை பெறத் தகுதியுடையவர்" என்கிறது ஜேர்மனிய அகதிகள் அடிப்படைச் சட்டம். 1949இல் இயற்றப்பட்ட இச்சட்டத்திற்கு கடந்தகால ஜேர்மனிய நாஸி-பாஸில ஆட்சி ஏற்படுத்திய அழிவையும் இழிபெயரையும் சரிக்கட்ட வேண்டியிருந்ததாலும் இரண்டாம் உலகப்போரில் தாம் அகதிகளாக வெளிநாடுகளில் பட்ட அனுபவங்களினாலும் ஆதரவு கிடைத்தது. அத்துடன் ஐ.நா. அகதிகள் சபையின் "ஜெனிவா உடன்படிக்கை" 1958ல் முக்கியமாக கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து வரும் அகதிகளைக் கருத்திலெடுத்தே செய்யப்பட்டது. மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போரின் படிப்பினை இவ்வாறான ஒரு உடன்படிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ளும் தேவையை மேற்கு நாடுகளுக்கு ஏற்படுத்தியது.

கிழக்கு ஐரோப்பாவிலிருந்து வந்த அகதிகளை மேற்கு ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியாவில் குடியமர்த்துவது பெரும் பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை. அதில் அந்தந்த நாடுகளின் அரசியல் பொருளாதார நலனும் மக்களிடையே நிற, மத, கலாச்சார வேறுபாடுகள் குறிப்பிடத்தக்களவு இன்மையும் இதற்குக் காரணமாயிருந்தன. ஆனால் 60களின் கடைசியில் ஆசியா, ஆபிரிக்கா, தென் அமெரிக்காவிலிருந்து (அதாவது மூன்றாம் உலக நாடுகளிலிருந்து) அகதிகள் வரத் தொடங்கினர். இதனால் ஜெனிவா உடன்படிக்கையானது இவர்களைக் கவனத்திலெடுக்க வேண்டியதாயிருந்தது. இவ்வுடன்படிக்கை இதற்கேற்ப 1967 இல் மீண்டும் விரிவுபடுத்தி எழுதப்பட்டது.

இங்கு வந்து தஞ்சம் கேட்கும் அகதிகளில் 90% ஆனோரின் விண்ணப்பங்கள் "ஜேர்மனிய அகதிகள் சட்டத்தின் படி" நிராகரிக்கப்படுகின்றன! போதிய காரணங்கள் இருப்பின் நிராகரிக்கப்பட்டவர் மீண்டும் விண்ணப்பிக்கலாம்! திரும்பவும் அதே சட்டப் பிரகாரம் அவர் விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்படலாம்!! விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டோர் நாடு திரும்பியனுப்பப்பட்டால் உயிர், உடல் பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படுவார்களாயின் (?) ஜெனிவா உடன்படிக்கையின் படி "மனிதாபிமான" காரணங்களால் தற்காலிகமாக இங்கு தங்க சில அகதிக் குழுக்கள் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளனர். எனினும் துருக்கியிலும், ஈராக்கிலும் குர்திஷ் மக்கள் பெருமளவில் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போதுதான் இங்கிருந்து தஞ்சம் நிராகரிக்கப்பட்ட குர்திஷ் அகதிகள் தாக்குதல்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பகுதிகளுக்கு பலவந்தமாக நாடுகடத்தப்பட்டார்கள். இதே போல் யூகோஸ்லாவிய அகதிகள் அப்பகுதிகளுக்கு பலாத்காரமாக நாடு கடத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அகதிகள் முகங்கொடுக்கும் பிரச்சனைகள் :

1. பெரும்பாலானோர் தனியான முகாம்களில் வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவை நகரை விட்டு ஒதுக்குப் புறமாகவே அமைக்கப்பட்டுள்ள இந்த முகாம்களில் பெரும்பாலானவை பலகைகளால் அடைக்கப்பட்ட அறைகளாகும்! இன்று வளர்ந்து வரும் வெளிநாட்டவர் விரோதத்தால் இப்படியான முகாம்கள் நாஸிகளால் தாக்கப்படும் போது உடனடி உதவிகள் இம் முகாம்களுக்குக் கிடைக்காமல் போவதுடன் பாதிப்புகள் பற்றிய செய்திகளும் வெளியில் வரும் சந்தர்ப்பங்களும் மிகவும் குறைவாகும்.
2. அகதிகள் தாங்கள் வாழும் இடங்களை விட்டு வேறு இடங்களுக்குச் செல்ல முடியாது.
3. இன நிறவாத பாகுபாட்டிற்கு உள்ளாவதால் அகதிகள் பலரின் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டு வருகிறது. சிலர் மனநோய் வைத்தியசாலைகளில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.
4. பொலிஸாரின் மறைமுக ஒத்துழைப்புடன் அகதிகளுக்கு எதிரான வன்முறைகள் அதிகரித்து வருகின்றன.
5. ஏராளமான அகதிகள் இன்னமும் நாடுகடத்தப்படும் அபாயத்திலேயே உள்ளனர்.

ஜேர்மனிய அரசியலும் வெளிநாட்டவரும்

வெளிநாட்டவர் பிரச்சினை இரண்டாம் உலகப் போரினையடுத்து ஜேர்மனிய அரசியல் வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பிடித்தே வந்துள்ளது. 1973-இல் CUD ஆட்சி செய்த மாநிலங்களில் ஒப்பந்தம் முடிந்த வெளிநாட்டுத் தொழிலாளரை வெளியேற்ற முயற்சிகள் மேற் கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் அது அவ்வளவாகக் கைகூடவில்லை. பின் 80 களில் தேர்தல் காலத்தில் அப்போது எதிர்கட்சியாக இருந்த CDU/CSU கூட்டணி அகதிகள் பிரச்சினையே பிரச்சாரம் செய்தன. இக்காலப் பகுதியில் 2 வியட்நாமியர்கள் கொல்லப்பட்டனர். 986 களில் நடந்த பல்வேறு தேர்தல்களில் SPDயின் பிரச்சாரத்திலும் அகதிகளின் பிரச்சினையே முக்கிய இடம் பிடித்தது. தற்போது பெரும்பாலும் எல்லாக் கட்சிகளும் அகதிகளின் பிரச்சினையைத்தான் தூக்கிப்பிடித்துள்ளன.

1989 யூனில் நடந்த ஐரோப்பிய பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வெளிநாட்டவர் மற்றும் அகதிகள் பிரச்சினைகளை முக்கியமாக வைத்து வெளிநாட்டவரே வெளியேறு என்ற கோஷத்துடன் போட்டியிட்ட நாஸிக் கட்சியான Republikaner 20 இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட வாக்குகளை ஜேர்மனியில் பெற்றது. இது ஆளும் வலதுசாரிக் கூட்டணிகளுக்கு (CDU/CSU) பெரும் தலையிடிையைக் கொடுத்தது. ஆனால் 1991 டிசம்பரில் நடைபெற்று இணைந்த ஜேர்மனிக்கான முதலாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலில் ஜேர்மனிய தேசியவாதமும் பொருளாதாரக் கற்பனையும் மிகை எதிர்பார்ப்புகளும் வலதுசாரிக் கூட்டணியை மீண்டும் பெரு வெற்றியீட்டச் செய்தது.

இணைந்த ஜேர்மனியின் செலவு, வளைகுடாயுத்தத்திற்கான கூலி, ரஷ்யாவுக்கான பொருளாதார உதவிகள், தலைநகரை Bonn லிருந்து Berlinக்கு மாற்றியதால் ஏற்பட்ட செலவு போன்ற பல காரணங்களினால் வரிச்சுமை சாதாரண மக்கள் மேல்தான் சுமத்தப்பட்டுள்ளது.

முக்கியமாக முன்னாள் கிழக்கு ஜேர்மனியில் வாழும் ஜேர்மனியருக்கு மேற்கு ஜேர்மனி ஆளும் கூட்டணிக் கட்சியினால் தேர்தலுக்கு முன் கொடுக்கப்பட்ட ஆசை வாக்குறுதிகளுக்கு எதிரான முறையில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம், வீட்டு வாடகை உயர்ச்சி, பொருட்கள் விலையேற்றம், வீடில்லாத திண்டாட்டம் என்பனவே திணிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நிலையில் அம்மக்களின் கோபத்தை முதலாளித்துவத்தின் மீதும், அரசாங்கத்தின் மீதும் திருப்புவதற்குப் பதிலாக அங்கு வாழ்ந்திடும் மூன்றாந்தரப் பிரச்சைகளான அகதிகளுக்கும் வெளிநாட்டுத் தொழிலாளருக்கும் எதிராகத் திருப்புவது இலகுவாகவேயுள்ளது. இவ்வெறுப்புணர்வு அகதிகளைப் பாதையில் வைத்துக் கொல்லுமளவிற்கு வெறியூட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த கொலை வெறியினால் கிழக்கு ஜேர்மன் பகுதிகளுக்குப் பலவந்தமாக அனுப்பப்பட்ட அகதிகள் மேற்கு ஜேர்மனிக்குத் தப்பியோடி வருகிறார்கள்.

இந்நிலையில் "அகதிகள் வெளிநாட்டவர் பிரச்சினை" ஒன்றே ஆளும் கூட்டணிக்கு தன்னை மக்களின் வெறுப்பிலிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ள கைகொடுத்து வருகிறது. எதிர்கட்சிகளும் சமரசங்களுடன் இதற்கு ஒத்துப் போகின்றன. அகதிகள் அடிப்படைச் சட்டம் மாற்றப்பட வேண்டும் என்றும், புதிய வெளிநாட்டவர் சட்டம் கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்பது பற்றியும் பாராளுமன்றத்தில் தொடர்ந்து விவாதங்களும், சர்வகட்சி மகாநாடுகளும் நடைபெற்று வருகின்றன. ஏற்கெனவே அகதிகள் மீது மக்கள் கொண்டிருக்கும் நிற, இன வெறியிலான வெறுப்புக்கு இவ்விவாதங்கள் மேலும் எண்ணெய் ஊற்றுகின்றன.

இவற்றின் ஒரு பகுதியாக ருமேனியா, யூகோஸ்லாவியாவிலிருந்து வரும் அகதிகளை இனிமேல் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்றும் மாதாந்தம் ஆகக் கூடியது 300 அகதிகளுக்கு மேல் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை என்றும் அகதிகளுக்கான உதவிப் பணத்திற்குப் பதிலாக குறிப்பிட்ட பொருட்களை வாங்கக் கூடிய வவுச்சர்களை கொடுப்பதென்றும் வெவ்வேறு மாநிலங்களில் முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஐரோப்பாவும், அகதிகளும்

மேற்கேரோப்பிய நாடுகளில் அகதிகள், வெளிநாட்டவர் மீது கடும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. பிரான்ஸில் "உத்தியோக பூர்வமில்லாமல்" குடியேறியுள்ளவர்களேன கருதப்படும் சுமார் 1 இலட்சம் அகதிகளை நாடுகடத்த முயற்சி நடக்கிறது. சுவீடில் குற்றங்களை இழைத்ததாகக் கருதப்படும் அகதிகள் தொடர்ந்து நாடு கடத்தப்பட்டு வருகின்றனர்.

"மூன்றாம் உலக" மக்கள் பெருமளவில் வருவது தமது நாட்டின் எதிர்கால நலன்களுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் என மேற்கேரோப்பிய அரசியல்வாதிகள் கருதுவதால் இம்மக்களின் வருகையைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய பல்வேறு தடைகளைக் கொண்டுவருகின்றனர். குறிப்பாக மேற்கேரோப்பிய நாடுகளிடையே கூட்டாகச் செய்யப்பட்டுள்ள Trevi Group, Schengen உடன் படிக்கைகளின் முக்கிய நோக்கம் "மூன்றாம் உலகினின்றும்" வருபவர்களை எல்லையில் வைத்தே திருப்பியனுப்புதல், விஸா இல்லாமல் உள்ளே வரத் தடைவிதித்தல், தங்கள் நாடுகளில் வாழும் வெளிநாட்டவர் பற்றிய அனைத்து விபரங்களையும் தமது தேச நாடுகளுக்கும் பகிரங்கப்படுத்துவது, கொம்பியூட்டர் வலைப்பின்னல் பரிவர்த்தனை, "பயங்கரவாதற்கு எதிரான கூட்டு நடவடிக்கை" என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாகும். மூன்றாம் உலகநாட்டினருக்கும், முதலாளித்துவ எதிர்ப்பாளருக்கும், புரட்சியாளருக்கும் எதிராகக் கூட்டாக அடக்குமுறையைப் பிரயோகிப்பதும் ஐரோப்பியக் கூட்டின் நோக்கமாகும். அத்துடன் அமெரிக்கா, ஐப்பான் ஏகாதிபத்தியங்களிற்கு தாக்குப்பிடிக்கும் முகமாகவும், அவற்றை பொருளாதாரரீதியில் வெற்றி கொள்வதற்காகவும் மேற்கு ஐரோப்பியக் கூட்டு மேலும் விரிவடைகிறது.

தமக்கிடையே எல்லைகளை நீக்குவதும், இதன் மூலம் பொருட்கள், மூலதனம், மனித வளம் என்பவற்றை சுலபமாகப் பரிமாறிக் கொள்வதும் நடைபெறுவது. இணையும் மேற்கேரோப்பாவிற்கு புதிய சந்தையாகவும், மலிவான உழைப்புச்சக்தி வங்கியாகவும் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் விளங்கும். சோவியத் ரஷ்யா, கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் வீழ்ச்சியையடுத்து மூன்றாம் உலகானது இந்நாடுகளுடன் சேர்ந்துவிடும் அரசியல் அபாயமும் தற்போது இல்லை. அத்துடன் மூன்றாம் உலக நாடுகளிலிருந்து சுரண்டலும் இதனால் ஏற்படும் பொருளாதார அரசியல் நெருக்கடியும் உருவாக்கும் அகதிகள் மேற்கு நாடுகளுக்கு வருவதைத் தடுக்க கடும் சட்டவிதிகளைக் கொண்ட "புதிய மதிர்சுவர்" எழுப்பப்பட்டு வருகிறது.

எனவே இந்நிலையில் அகதிகள், குடியேற்ற வாசிகள் உருவாவதற்கான அடிப்படைக் காரணத்தை அறிய முயல்கையில் தவிர்க்கவியலாதபடி காலனித்துவ, நவகாலனித்துவ வரலாற்றைப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

காலனித்துவ-நவகாலனித்துவ வரலாறு

இந்தியாவின் வளம் பற்றி அறிந்த ஐரோப்பியர்கள் 15ஆம் நூற்றாண்டுக் கடைசியில் கடற் பயணங்களை மேற்கொண்டனர். ஸ்பானியனான கொலம்பஸ் தலைமையில் புறப்பட்ட குழுவொன்று 1492 இல் அமெரிக்கக் கண்டத்தை வந்தடைந்தது. இதையே அவன் இந்தியாவென்று நம்பி அங்கு வாழ்ந்த பூர்வீக மக்கள் எதிர்பார்த்தவாறு கறுப்பு நிறமாக இல்லாமல் சிறிது சிவப்

பாக இருந்தமையினால் "சிவப்பு இந்தியர்" எனக் குறிப்பிட்டான். இதே காலப் பகுதியில் போர்த்துக்கீசர் இந்தியாவின் கோவா பகுதியை வந்தடைந்தனர்.

இவ்வாறு ஐரோப்பியர்கள் ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா கண்டங்களை வந்தடைந்தனர். வியாபாரம் செய்யவென்று வந்தவர் அந்நாடுகளையே தமதாக்கினால் இன்னும் எவ்வளவோ இலாபமென படிப்படியாக தமது அதிகாரத் தின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். முக்கியமாக வட அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா கண்டங்களின் சொந்த மக்களை, அவர்களின் கலாச்சாரங்களை, வாழ்வை அழித்தனர். இவ்வாறு அந்நாட்டு பூர்வீக மக்களின் கொடுமான அழிப்புடன் தமது அதிகாரத்தை நிலை நிறுத்தினர்.

தென்னமெரிக்கா, ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா கண்டங்களிலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன அங்கிருந்த கிராமிய தன்னிறைவுப் பொருளாதார அமைப்புமுறை குலைக்கப்பட்டது. நகரங்களில் தொழிற்சாலைகள் தோன்றின. முக்கிய விளைவாக அங்கிருந்த பொருளாதார அமைப்புமுறை முதலீட்டு வர்க்கம் மேல்தட்டு வர்க்கம், மத்திய தர வர்க்கம், என்ற சுரண்டல் அமைப்பு முறையாக மாற்றமடைந்து பெருந் தொகையில் பட்டினிச் சாவுகளையும் வேலையில்லாத் திட்டாத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

காலம் செல்கையில் உள்நாடுகளில் காலனித்துவ எதிர்ப்பும், இரண்டாம் உலகயுத்த முடிவில் ரஷியாவின் வெற்றியும், ஆசிய ஆப்பிரிக்க, தென்னமெரிக்க நாடுகளில் காலனித்துவத்தைத் தொடர முடியாமற் பண்ணின. ஆனால் அது அவ்வவ் நாடுகளில் உருவாக்கியிருந்த பொருளாதார அமைப்பு முறையும், அதிகார வர்க்கமும், படித்த புதிய மத்தியதர வர்க்கமும் மீண்டும் நவ காலனித்துவமாக காலனித்துவ நாடுகளை ஐரோப்பிய, அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தைச் சார்ந்திருக்கச் செய்தன.

காலனித்துவத்திலிருந்து நவ காலனித்துவமாகச் "சுதந்திரமடைந்த நாடுகளின்" அதிகார வர்க்கமும், முதலாளிகளும், பண்ணையார்களும் இன்னும் மூர்க்கமாக தமது பங்கிற்கு மக்களைச் சுரண்டினர். இன்றும் இன்னும் புதிய மேற்குநாட்டுத் தொழிற் சாலைகளை கொடுர் சுரண்டலுக்குத் திறந்து விட்டனர். இவர்கள் எமது நாடுகளிலும் தொழிலாளருக்கு கிடைத்த அற்ப சொற்ப சலுகைகளையும் தடை செய்தனர். உதாரணமாக, கொழும்பு வர்த்தக வலயத்தில் வேலை செய்யும் தொழிலாளருக்கு தொழிற்சங்கம் அமைக்கும் உரிமை மறுக்கப்பட்டதைக் குறிப்பிடலாம்.

எமது நாடுகளில் அதிகரிக்கும் வறுமை, வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் என்பவற்றிற்கு எதிராக மக்கள் திரளும்போது அவை அதிகாரவர்க்கத்தினால் கொடுமான அடக்கப்படுகின்றன. இதற்காக போலீஸ், இராணுவத்தின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட்டு ஆயுதங்கள், இராணுவத் தளவாடங்கள் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன. இதனால் குறையும் அந்நியச் செலாவணிக்காக அரசு மீண்டும் தேயிலை, கோப்பி, சணல் என்று வர்த்தகப் பயிர்ச் செய்கையில் மூலதனமிடுவதும் மூலவளங்களை இன்னும் இன்னும் மலிவாக ஏற்றுமதி செய்வதும் நடைபெறுகிறது. இதனால் உள்நாட்டு உணவு உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டு மீண்டும் வறுமை, வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் என்பன அதிகரித்து அதிகாரவர்க்கத்திற்கு எதிராக மக்கள் திரளுவதும், அரசு அடக்குவதும் என ஒரு சங்கிலித் தொடராக நடை பெற்றுவருகிறது.

மேற்கைரோப்பிய-அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியங்கள் தமது நலன்களைப் பாதுகாக்க உள்நாட்டில் தமது மூலதனங்களைக் காப்பாற்ற மூன்றாம் உலகநாடுகளில் தங்கள் தரக்களான தலைமைகளைக் காக்க நிதி, ஆயுத இராணுவமாக எல்லா வகையிலும் உதவும்.

எனவே பொதுவாக எமது பொருளாதார அரசியல் அமைப்பு முறை தொடர்ந்து கீழே சென்று கொண்டிருப்பதே யதார்த்தத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

தென்னமெரிக்காவின் தங்கமும் பொதுவாக மூன்றாம் உலகநாடுகளிலிருந்து சுரண்டப்பட்டுக் கொண்டு செல்லப்படும் மூலதனம், மூலவளங்களும் கூலியழைப்பும் ஐரோப்பிய, அமெரிக்க தொழில் வளர்ச்சிக்கு அடித்தளம் போட்டுக் கொடுக்கின்றன. இன்றும் இது தொடருகின்றது. எனவே மூன்றாம் உலகநாட்டு மக்கள் பொருளாதார அகதிகளாக்கப்படுவர். இந்நெருக்கடி உச்சக்கட்டம் டைகையில் அரசியல் அகதிகளாக்கப்படுவர். அதனால் இருபிரிவினரையுமே அரசியல் அகதிகளாகவே காணலாம். எனவே இன்றும் நீடித்துக் கொண்டிருக்கும் காலனித்துவ, நவ காலனித்துவ சுரண்டல் வடிவத்தின் விளைவுகளில் ஒன்றே ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளை நோக்கிய மூன்றாம் உலகநாட்டு அகதிகளின் வருகையாகும்.

நாம் செய்யவேண்டியவை

1992 உடன் காலனித்துவம் 500 ஆண்டை நிறைவு செய்கிறது. இந்நிறைவுடன் இன்னும் இறுக்கமாகும் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் கூட்டானது இன்னும் மூர்க்கமாக மூன்றாம் உலகநாட்டு மக்களைச் சுரண்டும். இந்நாடுகளிலிருந்து தப்பியோடி வருபவர்களை எல்லைகளிலேயே நிறுத்தும். உள்நுழைந்தவர்களின் உரிமைகளைப் பறித்து அடக்கும்.

இந்நிலையில் இங்கிருக்கும் நாம் என்ன செய்யலாம்?

1. எமது இங்கு வாழும் உரிமையை வலியுறுத்துதல்.
2. எமது நாடுகளில் வாழ்கின்ற மக்களின் குரலை இங்கு ஒலித்தல்.
3. எம்நாட்டின் அதிகார வர்க்கத்தினரின் அடக்குமுறைகளையும், அதற்கு இம்மேற்குலக முதலாளித்துவம் எவ்வாறு உதவுகின்றது என்பதையும், தொடரும் மேற்குலக நாடுகளின் கொடுர் சுரண்டலையும், மேற்குலக நாடுகளின் ஆயுத, இராணுவ உதவிகளையும் தொடர்ந்து அம்பலப்படுத்துதல்.
4. நாட்டைவிட்டு வெளியேறி வெவ்வேறிடங்களில் சிதறியிருந்தாலும் எமது நாடுகளின் சமூக மாற்றத்திற்காக எமது சக்திகளை ஒருங்கிணைத்து முடியுமானவர்களுக்கு உழைத்தல்.
5. தமது நாடுகளிற்கு வரும் மூன்றாம் உலக நாட்டவர் மேல் வெறுப்பை உமிழும் இம் மேற்கத்தையர் தமது விடுமுறையை உல்லாசமாகக் கழிக்க இதே மூன்றாம் உலகநாடுகளைத் தேடிப்போய் தமது அந்நியச் செலாவணி மூலம் அந்நாட்டு அதிகார வர்க்கங்களுக்கு முண்டு கொடுப்பதும், தமது பாலியல் இச்சைகளுக்கு அங்குள்ளவர்களைப் பயன்படுத்துவதும், தமது நாடுகளுக்குத் திரும்பியதும் தாம் போய்வந்த நாட்டின் மக்கள் பற்றி பொய்ப் பிரச்சாரம் செய்வதும் போன்ற இழிசெயல்களை எதிர்க்கவேண்டும்.

6. இங்கு இன, மத, நிற, கலாச்சார அடக்குமுறைகளைக்கு ஆளாகுபவர்கள் என்ற ரீதியிலும் மூன்றாம் உலகநாட்டு மக்கள் என்ற ரீதியிலும் மூன்றாம் உலக நாட்டு அகதிகள் ஒன்றுபட்டு போராட்டங்களை முன்னெடுக்க வேண்டும்.

நன்றி : துண்டில் (ஜேர்மனி)

ஆஸ்திரேலியாவில் தமிழ் மொழி கற்றல், கற்பித்தல் - கலாநிதி ஆ.கந்தையா (ஆஸ்திரேலியா)

ஆஸ்திரேலியாவின் ஆட்சி மொழி ஆங்கிலம். பாலர் வகுப்பிலிருந்து பல்கலைக் கழகம் வரை ஆங்கிலமே கற்பித்தல் மொழியாக உள்ளது. எனினும் ஒவ்வொரு இனத்தவரும் இரண்டாவது மொழியாகத் தத்தம் தாய்மொழியைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு அரசு வாய்ப்பளிக்கின்றது.

ஆஸ்திரேலியா ஆறு மாநிலங்களையும் இரண்டு மண்டலங்களையும் கொண்டுள்ளது. நியூசவுத்வேல்ஸ்(NSW), விக்டோறியா, குயின்ஸ்லாந்து, தெற்கு ஆஸ்திரேலியா, மேற்கு ஆஸ்திரேலியா, தஸ்மேனியா என்பன மாநிலங்கள். வடக்கு ஆஸ்திரேலியாவும் ஆஸ்திரேலியாவின் தலைநகரப் பகுதியும் (ACT) மண்டலங்கள். எல்லா மாநிலங்களிலும், மண்டலங்களிலும் தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர். கீழ்வரும் அட்டவணை ஆறு மாநிலங்களிலும் இரண்டு மண்டலங்களிலும் வாழ்கின்ற தமிழர்களின் எண்ணிக்கையைத் தனித்தனியாகக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆறு மாநிலங்களிலும் இரண்டு மண்டலங்களிலும் இடம்பெறும் தமிழ் கற்றல், கற்பித்தல் பற்றி எடுத்துரைப்பது மிகக்கடினம். காலமும் தூரமும் தடைகளாக உள்ளன. எனவே, இவ்வறிக்கை நியூசவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்தில் தமிழ் மொழி கற்றல், கற்பித்தலை மட்டுமே எடுத்துரைக்கும்.

நியூசவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்தில், பள்ளிகளில் கற்பித்தற்கான மொழிகளாக 13 மொழிகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இம் மொழிகளைப் பேசுகின்ற இனத்தவர்களின் பிள்ளைகளுக்கு ஆரம்ப, உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் இம் மொழிகளைக் கற்றுக் கொள்ள வாய்ப்பளிக்கப்படுகின்றது. இன்னும், 20 மொழிகளில் சனிக்கிழமைகளில் வெவ்வேறு நிலயங்களில் சனிக்கிழமைகளில் வெவ்வேறு நிலயங்களில் கற்பிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் பள்ளிகளில் அல்லது சனிக்கிழமைப் பள்ளிகளில் கற்பித்தற்கான மொழியாகத் தமிழ் மொழியை அரசு இன்னும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

மக்களின் எண்ணிக்கை, ஆஸ்திரேலியாவின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு வழங்கக் கூடிய பங்களிப்பு என்பவற்றை நோக்கியே ஒரு மொழியை முன்னுரிமை மொழியாக அனுமதித்து, அதனைப் பள்ளிகளில் கற்பித்தலுக்கு அரசு ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகின்றது. 1991-ஆம் ஆண்டு (Australian bureau of statistics) மேற்கொண்ட குடிசனத்தொகைக் கணக்கின்படி, ஆஸ்திரேலியாவில் வாழ்கின்ற தமிழர்களின் எண்ணிக்கை பின்வருமாறு அமைகின்றது:

நியூசவுத்வேல்ஸ்	5372
விக்டோறியா	4338
குயின்ஸ்லாந்து	541
தெற்கு ஆஸ்திரேலியா	433
மேற்கு ஆஸ்திரேலியா	864
தஸ்மேனியா	76
வடக்கு மண்டலம்	161
ஆஸ்திரேலிய தலைநகர் மண்டலம்	419
மொத்தம்	12204

தமிழர்களின் அமைப்புகள் இக்கணிப்பை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்றன. நியூசவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்தில் மட்டும் 10,000 தமிழர்கள் வரை வாழ்கின்றனரென அவ்வமைப்புகள் மதிப்பிடுகின்றன. 1991-ஆம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட கணிப்பு, நியூசவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்தில் வாழ்கின்ற தமிழர்களையும் அட்டவணையில் உள்ளவாறு பிறந்த நாடுக்கு அமையப் பகுத்துக் காட்டுகின்றது.

பிறந்தவிடம்	ஆண்கள்	பெண்கள்	ஆட்கள்
ஆஸ்திரேலியா	53	58	111
இங்கிலாந்து	24	18	42
இந்தியா	501	483	984
மலேசியா	207	225	432
சிங்கப்பூர்	64	71	135
இலங்கை	1649	1524	3173
ஏனைய நாடுகள்	47	66	113
மொத்தம்	2545	2445	4990

தமிழ் மொழியை முன்னுரிமை மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் தமிழ் மொழியில் பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள அரசு வாய்ப்பளித்து வருகின்றது. அவை பின்வருமாறு:

1. மொழிபெயர்ப்பு, மொழிபெயர்த்துரைத்தல் என்பன தமிழ் மொழியிலும் நடைபெறுகின்றன. (இச்சேவை 90 மொழிகளில் ஆஸ்திரேலியாவில் இடம் பெறுகின்றது) தமிழிலுள்ளவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்ப்பதற்கும், ஆங்கிலம் பேச முடியா

தவர்களுக்கு மொழிபெயர்த்துரைப்பதற்கும் அரசு முறையே மொழிபெயர்ப்பாளர்களையும், மொழி பெயர்த்துரைப்பவர்களையும் நியமித்துள்ளது. ஆஸ்திரேலியாவில் எந்தவிடத்தில் வாழ்ந்தாலும் ஆங்கிலம் பேசமுடியாத ஒருவர், தமது பிரச்சனையை எடுத்துரைப்பதற்கு தொலைபேசி மொழிபெயர்த்தல் சேவை பெரிதும் உதவுகின்றது. இது முக்கிய ஒரு சேவையாக அமைந்து விளங்குகின்றது.

2. வானொலி ஒலிபரப்புகள் தமிழ் மொழியிலும் நடைபெறுகின்றன. அரசு, தனியார் மாடங்களில் இவ்வொலிபரப்புகள் இடம் பெறுகின்றன.
3. ஏனைய மொழிகளுக்குள்ளது போல மாநில அரசின் அலுவல்களில் தொழில் செய்யும் தமிழர்கள், தமிழ் மொழியில் தேர்ச்சி பெற்றால், அவர்களுக்கு உதவிப் பணத்தொகை ஒன்றை மாநில அரசு வழங்குகின்றது.
4. மாநில நூல் நிலையம் தமிழ் நூல்களையும் வாங்குகின்றது. உள்ளூராட்சி நகரங்களிலுள்ள பொது நூல்நிலையங்கள், மாநில நூல் நிலையத்திலிருந்து தமிழ் வாசிப்போருக்கு வழங்குகின்றன.
5. சிறப்புத் தொலைக் காட்சிச் சேவையில் (SBS) தமிழ் திரைப்படங்களை ஒளி பரப்புச் செய்வதற்கும் ஒழுங்குகள் உண்டு.
6. தமிழர்களின் அமைப்புகள் ஒழுங்கு செய்து நடத்துகின்ற தமிழ்ப்பள்ளிகளுக்கு நிதி உதவி செய்து தமிழ் கற்பித்தலுக்கு அரசு ஊக்கமளிக்கின்றது.

ஆஸ்திரேலியா ஒரு கண்டம். அதில் நியூசவுத் வேல்ஸ் ஒரு மாநிலம். பெரிய பரந்த மாநிலமாக அது அமைந்துள்ளது. 1991-ஆம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட கணிப்பின் படி அம்மாநிலத்தின் உள்ளூராட்சிப் பகுதிகளில் வாழ்கின்ற தமிழர்களின் எண்ணிக்கை அடியில் காணும் அட்டவணைப்படி அமைகின்றது.

உள்ளூராட்சிப் பகுதி	ஆண்கள்	பெண்கள்	ஆட்கள்
ஸ்ரத்பீல்ட்	300	308	608
பிளாக்ரவுன்	257	246	503
றையிட்	194	203	397
ஓபன்	195	164	359
பரமடா	149	158	307
ஹோன்ஸ்பி	139	138	277
பென்றித்	128	115	243
பேர்ட்	100	90	243
ஆஸ்பீல்ட்	100	75	175
ஹொல்ரோயிட்	99	92	191
ஹமால்ரவுன்	91	97	188
போல்ஹாம் கில்ஸ்	93	92	185
கன்றபரி	76	70	146
ஏனைய உள்ளூராட்சிப் பகுதிகள்	629	609	1238
மொத்தம்	2550	2457	5007

தமிழ்ப் பள்ளிகள்

மேலுள்ள அட்டவணையில் நியூசவுத்வேல்ஸில் தமிழர்கள் வாழ்கின்ற உள்ளூராட்சி நகரங்கள், அவர்களின் எண்ணிக்கைக்கு அமைய நிரற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எனினும், தமிழர்களின் அமைப்புகள் தனிப்பட்ட முறையில் வெவ்வேறு இடங்களில் அரசின் உதவியுடன் தமிழ்ப்பள்ளிகளை அமைத்துள்ளன. பின் வரும் ஆறு இடங்களில் தமிழ்ப் பள்ளிகள் தற்போது நடைபெறுகின்றன: ஹோம்புள், வென் வேர்த்வலி, மவுண்ட், ஈஸ்ட்லூட், ஆஸ்பீல்ட், செவிண்ட்லில்ஸ்.

இப்பள்ளிகளில் 500க்கும் அதிகமான தமிழ்ப் பிள்ளைகள் படிக்கின்றனர். இலங்கைத் தமிழர்களின் பிள்ளைகளே அதிகமாக உள். இந்தியத் தமிழ்ப் பிள்ளைகள் ஆஸ்பீல்டிலும் செவிண்ட் ஹில்ஸிலும் உள்ள பள்ளிகளில் படிக்கின்றனர். தமிழ்ப் பள்ளிகள் சனிக்கிழமைகளில் பிற்பகல் 2.00 மணியிலிருந்து 4.30 மணிவரை நடைபெறுகின்றன. 50 ஆசிரியர்கள் வரை பணி செய்கின்றனர். இத்தமிழ் வகுப்புகள் ஒவ்வொன்றும், நியூசவுத்வேல்ஸ் அரசின் இனங்களுக்கான பள்ளிகள் (Ethnic Schools) சபையின் அனுமதி பெற்றுத் தனித்தனியாகவே இயங்குகின்றன. இத்தமிழ்ப் பள்ளிகள் யாவையும் ஒன்று சேர்க்க நியூசவுத்வேல்ஸ் தமிழ்ப்பள்ளிகள் சம்மேளனம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இச் சம்மேளனம் தமிழ்ப் பள்ளிகளிடையே ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்தி தமிழ் கற்பித்தலைச் சீரான வகையில் வழி நடத்தி வருகின்றது. மாணவர்கள்: தமிழ் மொழியைக் கற்கின்ற மாணவர்களில் ஆஸ்திரேலியாவிலே பிறந்தவர்களும் உள். ஏனையோர் குடிபெயர்ந்து வந்த நாட்டில் பிறந்தவர்கள். ஆனால் இப்போது இவ்விரு பிரிவினரும் ஆஸ்திரேலிய சூழ்நிலையில் வாழ்கின்றனர். இவர்களில் பலர் தமிழ் பேசக்கூடியவர்கள். இருபகுதியினரும் ஆங்கிலத்தை நன்றாகப் பேசுவர். தமிழ் பேசக் கூடியவர்களுக்குத் தமிழைக் கற்பிப்பது எளிது. தமிழ் பேசமுடியாதவர்களுக்குத் தமிழைக் கற்றுக் கொடுப்பது சிறிது கடினம். எனவே, இவ்விரு பிரிவினர்களுக்கும் ஏற்பக் கற்பித்தல் முறைகளும் வேறுபட்டிருப்பது அவசியமாகும்.

பாடநூல்கள்

நியூசவுத்வேல்ஸ் தமிழ்ப்பள்ளிகளுக்கெனத் தனியாகப் பாடநூல்கள் இன்னும் எழுதப்படவில்லை அதன் காரணமாகப் பகுதி நேர சிங்கப்பூர்ப் பாடத்திட்ட மேம்பாட்டுக் கழகத்தின் பாடநூல்களே கற்பித்தலுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆஸ்திரேலிய சூழ்நிலைக்கு ஏற்பவும் நூல்கள் ஆக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து வலுப்பெற்றுவந்தது. அதன் பயனாகப்புதிய பாடத்திட்டத்திற்கு அமையப் பாடநூல்கள் ஆசிரியர் வழிகாட்டிகள், மாணவர் வழிகாட்டிகள் என்பன எழுதுவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இவைகளைத் தயாரிப்பதற்கென ஒரு செயற்குழு நியமிக்கப்பட்டுள்ளது. விரைவில் பாடநூல்களும் வழிகாட்டிகளும் வெளிவருமென எதிர்பார்க்கிறோம்.

ஆசிரியர்கள்

தமிழ் மொழியைக் கற்பித்தலுக்குச் சிறப்புப் பயிற்சியைப் பெற்ற ஆசிரியர்கள் இங்கு இல்லாமல் இருப்பது பெரும் குறையாகும். தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்றிருப்பது அவசியம். அத்துடன் சில ஆசிரியப் பயிற்சிக்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ள ஆசிரியர்கள் பல்லினப் பண்பாட்டுப் பள்ளிகள் சபை நடத்தும் பயிற்சி நெறியினைப் பகுதி நேர ஆசிரிய மாணவர்களாகப் படித்து வருவது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும். இத்துடன் ஆசிரியர்களுக்குக் கருத்தரங்குகள், கலந்துரையாடல்கள், வேலைக்களங்கள் என்பன நடத்துவதற்கும் ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆஸ்திரேலிய சூழ்நிலையை அறிந்து பணிசெய்யவும், ஆஸ்திரேலிய சூழலுக்கு ஏற்ற சொல்வளத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் இவ்வொழுங்கு பெரிதும் உதவியாக அமையும் என்று கருதப்படுகின்றது. நல்லாசிரியர்கள் ஆசிரியர்களாகவே பிறந்தவர்கள். அவர்கள் ஆக்கப்பட்டவர்கள் அல்லர். எனவே, ஆசிரியர்கள் தாமாகவே எடுக்கின்ற முயற்சிகள் அவர்களை நல்லாசிரியர்களாக ஆக்கித் தமிழ்ப் பணிக்கு வழிநடத்திச் செல்லுமென நம்புகின்றோம்.

பெற்றோர்கள்

நியூசவுத் வேல்ஸிலுள்ள தமிழ்ப் பெற்றோர்கள், தம் பிள்ளைகளின் தமிழ் மொழிக் கல்வியில் மிகவும் அக்கறையுள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர். தம் பிள்ளைகள் தமிழில் உரையாட வேண்டும் என்ற உள்ளவினைவு அவர்களிடம் வலுப்பெற்றுள்ளது. தமிழ்ப் பண்பாட்டைக் கடைப்பிடித்து வாழவேண்டும் என்ற ஆர்வமும் அவர்களிடையே நிலவுகின்றது. பிறந்த நாட்டைவிட்டு ஆஸ்திரேலியாவில் குடிபுகுந்தாலும், தமிழையும் தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் பேணிக்காக்க வேண்டும். தமிழ் பேசும் தமிழர்களாய் வாழ்ந்து தமிழ்ப் பண்பாட்டின்வழி ஒழுக்கவேண்டும் என்ற உறுதியான உள்ளத்தோடு அவர்கள் வாழ்வதை இங்கு காணலாம். இதன் காரணமாக, தமிழ்ப் பள்ளிகளுக்கு வருகை தரும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை, நாளுக்குநாள் அதிகரித்து வருகின்றது. வகுப்புகளுக்கு ஒழுங்காக வருகை தந்து, ஆர்வத்தோடு தமிழைக் கற்கின்ற நிலையும் ஏற்பட்டுள்ளது. தமிழ்ப் பெற்றோர்களில் பலர் தம் குழந்தைகள் தமிழ் மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளவும், தமிழில் உரையாடவும், தமிழ்ப் பண்பாட்டைப் பேணவும் பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொள்கின்றனர். அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக அமையும்.

1. வீட்டில் குழந்தைகளைத் தமிழிலேயே உரையாட ஊக்குவிக்கின்றனர். ஆங்கில மொழி ஆட்சி மொழியாக இருப்பதால் வீட்டிற்கு வெளியே பிள்ளைகள் ஆங்கிலத்திலேயே பேச வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றனர். பள்ளியில் ஆங்கில மொழியின் வாயிலாகவே படிக்கின்றனர். எனவே, தமிழ் மொழியான தாய் மொழியை மறந்து விடாது இருப்பதற்கு அதனை வீட்டு மொழியாகக் கொள்ள வேண்டியுள்ளதைத் தமிழ்ப் பெற்றோர் உணர்ந்து வாழ்வது போற்றப்பட வேண்டியதாகும்.
2. சிறந்த நல்ல வீடியோ தமிழ்த் திரைப்படங்களை வீட்டில் அடிக்கடி தொலைக்காட்சிப் பெட்டி வாயிலாகப் பார்ப்பதற்குப் பிள்ளைகளுக்கு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றனர். நல்ல திரைப்படங்கள் தமிழ் மொழியின் பழக்கத்தை ஏற்படுத்தவும், உரையாடவும் வழி செய்யும். தமிழ்ப் பண்பாட்டை அறிந்து கொள்ளவும், அதனைப் பேணி வாழவும் வழி செய்யும். வெளி நாடுகளில் தமிழர்களிடையே தமிழை வாழும் மொழியாக நிலைத்து நிற்கச் செய்வதற்குத் தமிழ்த் திரைப்படங்கள் பெருமளவிற்கு உதவும் என்பதை இங்கு எடுத்துரைக்க வேண்டியதில்லை!
3. தமிழ் நூல்களை வாசிப்பதற்கும் தம் பிள்ளைகளை ஊக்குவிக்கின்றனர். மத்திய நூலகம் வழங்குகின்ற வாய்ப்பைப் பயன்படுத்த அவர்கள் தவறவில்லை. பொதுநூலகங்களின் வாயிலாக மத்திய நூலகத்திலுள்ள தமிழ் நூல்களின் சிறுவர்களுக்கான படைப்புகளைப் பெற்று அவற்றை வாசிக்க வைத்து தமிழ் வாழ்வழி செய்கின்றனர் ஸ்ரத்தீல்ட் இல் உள்ள தமிழர் தகவல் நிலையமும், தமிழ் நூலகமும் வழங்குகின்ற வாய்ப்புகளையும் நன்கு பயன்படுத்துகின்றனர்.
4. ஒலிப்பதிவு செய்த தமிழ்ப்பாடல்களைக் கேட்டு அனுபவித்து இன்புறுவதற்குப் பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளுக்கு வாய்ப்பளி்க்கின்றனர். கார்வண்டியில் பிரயாணம் செய்யும் போதும் தமிழ்ப் பாடல்களைக்கேட்டு மகிழ்கின்றனர். இனிய தமிழ்ப் பாடல்களைக் கேட்டு மகிழவும், அவற்றைப் பிள்ளைகள் கேட்டு அனுபவிக்கவும் ஒலிப்பதிவு நாடாக்களை அவர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர்.
5. நடனம், இசை என்பனவற்றைத் தத்தம் குழந்தைகளுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கவும் பெற்றோர் அக்கறை காட்டுகின்றனர். தமிழ்ப் பண்பாட்டைப் பேணவும், மனப் பண்பாட்டை வளர்க்கவும் இக்கலைகள் பெரிதும் பயன்படும்.
6. இந்து ஆலயங்களிலும் தமிழ் மொழிக்கு இடமளிக்கப்படுவது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும். கூட்டு வழிபாடு, அறிவிப்புக்கள் என்பன தமிழ் மொழியிலும் நடைபெறுகின்றன. தேவார வகுப்புகளையும், வழிபாடுகளையும் திருப்பலிப் பூசையையும் வசதிக்கேற்ப தமிழில் நடத்துகின்றனர். இவை தமிழ்ப் பிள்ளைகளின் தமிழறிவைப் பெருக்க வழி செய்யும்.
7. தமிழ்ப் பண்டிகைகளைத் தவறாமல் கொண்டாடுகின்றனர். பொங்கல், தீபாவளி, புத்தாண்டு போன்ற பண்டிகைகளைத் தமிழர்கள் எங்கு வாழ்ந்தாலும் கொண்டாடி மகிழத் தவறுவதில்லை. தமிழ்ப் பண்பாட்டைப் பேணிக்காக்க இவை பெரிதும் பயன்படும். எனவே, தமிழ் மொழி பேசும் மொழியாக கடல் கடந்து வாழும் தமிழர்களிடையே நிலைத்து வாழ வழிசெய்வதற்குப் பெற்றோர் பெரும் பங்களிப்பைச் செய்ய வேண்டியவர்களாக உள்ளனர்! வாழ்க தமிழ்! வாழ்க தமிழர்!

நன்றி : 'தமிழ் உலகம்' ஆஸ்திரேலியா-இலை, 1994, ஆஸ்திரேலியா

திரு.தனிநாயக அடிகள்

இலங்கைத் தமிழ் மரபில் 2-8-1913 இல் இவர் தோன்றினார். யாழ்ப்பாணத்திலும், கொழும்பிலும் கல்வி பயின்றார். உரோம் நகரத்திலும், இலண்டனிலும் சுற்றுச் சமயத்துறையிலும், ஒப்புமைக் கல்வியிலும் டாக்டர் பட்டங்கள் பெற்றார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தமிழ் எம்.ஏ., எம்.லிட., ஆகிய பட்டங்களையும் பெற்றுள்ளார். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் சில காலம் ஆசிரியராக இருந்த பிறகு 1952 முதல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் விரிவுரையாளராகத் தொண்டாற்றி வருகின்றார். உலகம் முழுவதும் சுற்றியுள்ளார். ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சிசேர் அரிய பல நூல்களைத் தமிழிலும் பிற மொழியிலும் இயற்றியுள்ளார். 'தமிழ்ப்பண்பாடு' என்னும் ஆங்கில இதழின் ஆசிரியர் குழுத் தலைவராவார். ஆங்கிலம், இத்தாலி, இலத்தீன், பிரெஞ்சு, ஸ்பானியம், ஜெர்மனி ஆகிய மொழிகளில் சிறந்த தேர்ச்சியும், போர்த்துகீசியம், ஹிப்பூ, கிரேக்கம், வடமொழி, சிங்களம், உருசியம் ஆகிய மொழிகளில் ஓரளவுக்குப் புலமையும் உடையவர்.

வெளிநாடுகளில் தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறையில் பணியாற்றுவதற்குத் தமிழறிஞர்களுக்குக் கணக்கற்ற வாய்ப்புக்கள் உள. கீழ்த்திசை நாடுகளில் தமிழ்ப் பண்பாடு மிகவும் பழைமையான காலத்திலேயே பரவியது. சாவகம், சுமத்திரா போன்ற இடங்களுக்கு, இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரேயே தமிழ்மக்கள் குடியேறி இருக்கவேண்டுமென்பது கெல்டேன் போன்ற அறிஞர்களின் கருத்து. தமிழ் நாட்டிலிருந்து மரக்கலங்கள் பண்டு அந்நாடுகளுக்குச் சென்று வணிகம் நடத்தியன என்றும், அவ்வணிகம் நிலைபெற்று நீண்ட நாள் நடந்தது என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். இன்றும் சுமத்திராவில் வாழ்ந்துவரும் காரா பட்டாக் வகுப்பினரின் உட்பிரிவினராகவிருக்கும் சீம்பீரிங் என்பார் தங்களைச் சோழர், சேரர், பாண்டியர், கலிங்கர் என்று வகுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

சாவகத்தில் எழுப்பப் பெற்றிருக்கும் "பிரம்பானான்" எனும் கோயில் சைவ சித்தாந்தத் தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட கோயில் என்பர். அதேபோன்று "திசாங்" சமவெளியில் உள்ள கோயில்கள் பலவும், "பனத்தரான்" எனும் கோயிலும் திராவிட தென்னிந்திய மக்களின் கட்டடக்கலையை ஒட்டி அமைக்கப்பெற்றவை.

இந்தோனேசியா மொழியில் வழங்கும் சொற்கள் பல, அம்மக்கள் தமிழ்நாட்டுடன் கொண்ட வணிகத் தொடர்பைக் குறிப்பன. எடுத்துக்காட்டாக, கப்பலைக் 'கபல்' என்கின்றனர். வேறு சில சொற்கள்: வாடை, சுக்கு, இஞ்சி, கஞ்சி, கொத்து மல்லி, குதிரை, கூடை, பெட்டி, பிட்டு போன்றவை. தாலி என்ற சொல்லைக் கொடி என்ற பொருளிலும் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர்.

பாலித் தீவில் இந்து சமயக் கோயில்கள் பல உள. அங்கிருக்கும் ஓரிடத்திற்குக் 'கபல்' என்று பெயர். அவ்விடத்தில் தமிழ்நாட்டுக் கப்பல் ஒன்று கரையில் மோதுண்டு உடைந்ததாகக் கூறுவர். பொதுவாகத் தென்கிழக்குத்திசை நாடுகளின் இசையும், நாட்டியமும், நிழற்கூத்தும் இந்தியக் கலைகளுடன் தொடர்புடையன என்று கருதுவதற்கு இடமுண்டு. ஆயினும் இத்துறைகளில் ஆய்வு நிகழ்த்துவதற்கு நம்மவர் தென்கிழக்குத் திசைமொழிகளை அறிவதுடன், நன்றாகப் பிரஞ்சு மொழியையும் டச்சுமொழியையும் பயின்றிருத்தல் வேண்டும். சேடிசு, கேண் போன்றவர்கள் எழுதிய நூல்களிலிருந்து நம்மவரும் பல வரலாற்றுண்மைகளை அறிதல் கூடும்.

இதுகாறும் நம் அறிஞர்கள் இவ்வாராய்ச்சிகளை நிகழ்த்துவதற்குத் தென்கீழ்த்திசை நாடுகளுக்குச் சென்றிலர். அவர்கள் செல்லாது இருக்கும் தறுவாயில் ஒருசில தொடர்புக் குறிப்புக்களையே நாம் பொதுவாகக் கூறிக்கொண்டு வருதல் கூடும். மலேயா போன்ற இடங்களில் தமிழரின் வழிபட்டுத் தெய்வங்களின் சிலைகளும், பண்டு தமிழ் பேசும் மக்கள் அமைந்த கோவில்களும் உள. ஆயினும் மலேயாவைக் கடந்து கம்போதையா வியட்னாம் போன்ற இடங்களுக்குச் சென்றால் அங்கு நாம் காணும் தமிழரின் சின்னங்கள் பெருவியப்பைத் தருகின்றன.

வியட்னாமின் துரானில் இருக்கும் பழம் பொருட் சாலையில் உள்ள நந்திகளைப் போல் அழகு வாய்ந்த நந்திகளைத் தமிழ்நாட்டில் நான் கண்டிலேன். மேலும் வியட்னாமின் பல பாகங்களில் சிலவிங்கம் அமைத்த கோயில்கள் பல உள்ளன. மரங்களும் செடிகளும் அவற்றின் சுவர்களின் மேல் வளர்ந்தும் படர்ந்தும் வருகின்றன. அந்நாட்டின் ஒருபகுதி சம்பா என்றே அழைக்கப் பெற்றது. சம்பாவில் வாழ்ந்து வரும் சாம்பரின் வரலாற்றைத் தமிழறிஞர்கள் படித்தல் வேண்டும். வியட்னாமிற்கு அண்மையில் இருக்கும் அம்கோர்வாட், அம்கோர்தொம் எனும் பெருநகரின் கட்டிடங்கள், கிமேர் (Khmers) எனும் இனத்தவரால் ஒன்பது பத்தாவது நூற்றாண்டுகளில் சிறப்புற எழுப்பப்பெற்ற முகில்களை வரடும் கட்டிடங்கள். அங்குச் சுவர்களமீது செதுக்கப்பெற்றிருக்கும் மகாபாரதம், இராமாயணம் முதலிய வரலாற்றுச் செய்திகள் இவை யாவையும் இதுகாறும் தமிழ் அறிஞர்கள் பார்க்கவியட்டனர் அல்லர். அங்குள்ள கட்டிடங்கள் பல, அகத்தியர், கணபதியின் சிலைகள் பல, யானையின் உருவங்கள் பல பல்லவரினுடைய கட்டிடச் சிற்ப முறைகளைக் காட்டுவன.

கிமேர் இனத்தாரின் அரசரின் பெயர்களும் வர்மன் என்ற விசுவதியைக் கொண்டவை. "அம்கோர்" என்ற சொல்லும் "நகர்" என்ற திராவிடச் சொல்லின் திரிபாகும்.

கம்போதியாவின் அரண்மனையில் நடைபெற்று வந்த நாட்டியக்கலை பரத நாட்டியக் கலையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத்தக்கது. தாய்லாந்தில் சிறப்பாகத் தமிழ்ப் பாக்களைத் தாய் மன்னரின் முடிசூட்டு விழாவில் பாடிவருகின்றனர் என்பதை இன்று தமிழர்கள் சிலரேனும் அறிவர். பேங்காக் மாநகருக்குச் சென்றிருந்தபொழுது இந்து சமயப் பிராமணர் என்பவர் இருக்கும் கோவில்களைப் பார்க்கச் சென்றேன். அங்கு அவர்களுடைய ஏடுகளிலிருந்து, தம் மன்னரின் முடிசூட்டு விழாவில் பாடிவரும் செய்யுட்களை அவர்கள் பாடியபொழுது தமிழ் என்று அறியாது பாடும் "ஆதியும் அந்தமும்... சோதியை" எனும் திருவெம்பாவைப் பாட்டைக் கேட்டுப் பெருவியப்பு எய்தினேன்.

திருப்பாவை, திருவெம்பாவைத் திருநாட்களைப் பண்டு மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடி வந்தனர் தைநாட்டு மக்கள். அக்கொண்டாட்டம் பொதுமக்களின் கொண்டாட்டமாகவும் அமைந்தது என்பதற்கு அங்குள்ள மாபெருங் கோயிலுக்கு அண்மையில் உள்ள உயர்ந்த ஊஞ்சல் நிலைகளே சான்றாவன. இன்றும் திருப்பாவைத் திருநாளை அப்பிராமணர்கள் கொண்டாடி வருகின்றனர். அங்குள்ள அவர்களின் கோயில் அமைப்பும் வழிபாடும் தென்னிந்தியக் கோவில் அமைப்புக்களையும், வழிபாட்டு முறையினையும் தழுவி உள்ளதாக அவர்களின் அரசுகரு எனக்குக் கூறினார்.

தை மொழியில் இருக்கும் இராமாயணம் வால்மீகியின் இராமாயணத்தைத் தழுவினது அன்றென்றும், பெரும்பாலும் கம்பரின் இராமாயணத்தையே தழுவி இருத்தல் கூடுமென்றும் பியானுமன் எனும் தை அறிஞர் எனக்குத் தெரிவித்தார். மேலும் தம் மொழியில் ஐ விசுவதியும் அன் விசுவதியும் கொண்ட சொற்கள் பலவென்றும், தம் இராமாயணத்தின் காவியச் செல்வர்கள், (

பாத்திரங்களின் பெயர்கள்) பெரும்பாலும் இராமன், சக்ரீவன் என்ற தமிழ்ப் பெயர்களைப் போலவே அமைந்திருக்கின்றன வென்றும் குறிப்பிட்டார். அதே அறிஞர் 'தங்கம்' எனும் சொல் தமிழிற்குச் சீனத்திலிருந்து தை நாட்டின் வழியாக வந்த ஒரு சொல் என்றும் கருதினர்.

"தமிழ்" என்ற சொல்லைத் "தமின்" என்று முகரத்தின் இடத்தில் னகரம் கொடுத்துப் பயன்படுத்துகின்றனர் தை மக்கள். ஆனால், தைமொழியில் தமிழ் என்ற சொல் கொடுமையான மகன் எனப் பொருள்படும். பல்லவர் சோழர் காலத்தில் செல்வாக்குப் படைத்த பல்லவ, சோழ மன்னர்களின் அரண்மனை முறைகளையும், சடங்குகளையும் கடைப்பிடித்த தை மக்கள் பிற்காலத்தில் தமிழ் என்னும் சொல்லுக்கு இத்தகைய பொருளைக் கொடுப்பதற்குக் காரணமாக அந்நாடுகளுக்குப் பெருந்துன்பம் நேர்ந்தது. அதனால் ஈழத்தில் முதலிய வெளிநாடுகளின்மீது படையெடுத்ததன் காரணமாக அந்நாடுகளுக்குப் பெருந்துன்பம் நேர்ந்தது. அதனால் ஈழத்தில் வாழ்ந்த புத்த பிக்குகள் தம் நாட்டைவிட்டுப் புத்தமதக் கோட்பாடுகளைப் பேணிவரும் தை நாட்டின் கண் சென்று அடைக்கலம் புகுந்தனர். அங்ஙனம் சென்ற புத்தர்கள், தென்னாட்டுத் தமிழ் மன்னர்களால் தம் நாட்டிற்கு ஏற்பட்ட அழிவினை அறிவித்தனர். அதனால் பண்டு உயர்சொல்லாக வழங்கிய தமிழ் எனும் சொல் இப்பொழுது இழிவுச் சொல்லாக வழக்கில் திரிந்து வழங்குகின்றது. இப்பொருள் மாற்றத்தை உறுதிப்படுத்தும்பொருட்டு, வானுந்தி நிலையத்தில் பணியாற்றும் பாமரன் ஒருவனை அணுகி "அப்பா, தமின் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் யாது?" என்று வினவினேன். அதற்கு அவன் சிறிதும் தயங்காது "By Tamin I mean a cruel black Indian" என்று விடையிறுத்தது வியப்பை விளைத்தது.

தமிழ்நாட்டிற்கு வடமேற்குத் திசையிலிருக்கும் நாடுகளிலும் தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கு எல்லையற்ற இடமுண்டு. இன்று வரையிலும் நாம் அறிந்த பண்புள்ள பண்பற்ற திராவிட மொழிகள் ஏறக்குறைய இருபது என்று கூறுவர். மொகஞ்சதரோவை நான் பார்க்கப் போயிருந்த பொழுது அங்குப் பிராகுவி மொழி பேசும் மக்கள் சிலருடன் உரையாடினேன். பாகிஸ்தானத்தில் கிணறு தெரடும் குலத்தினர் ஒரு சிலர் ஓட்டர் எனப் பெயரிடப்பெறுவர் என்றும், அன்னார் திராவிடமொழி போன்ற ஒரு மொழியைப் பேசி வருகின்றனர் என்றும் என்னிடம் கூறினர். நான் ஓட்டர் எனும் அம்மக்களை நேரில் கண்டு அவர்களுடன் பேசுவதற்குரிய வாய்ப்பினைப் பெற்றிலேன். மேலும் இவ்வாண்டு மாஸ்கோ மாநகரில் ஆப்கானிஸ்தானத்திலிருந்து வந்த ஆங்கில அறிஞர் ஒருவருடன் உரையாடிய பொழுது, அன்னார் ஆப்கானிஸ் தானத்தில் ஒரு வகுப்பினர் (ஏறக்குறைய 200 குடும்பங்கள்) திராவிடமொழி போன்ற மொழி ஒன்றினைப் பேசி வருவதாகவும், இதுகாறும் அம்மொழியினை அறிஞர் எவரும் ஆராய்ந்தவர் என்றும் செப்பினர். எனவே, நம் அறிஞர்கள் இந்நாடுகளுக்குச் சென்று இம்மொழிகளைப் பேசும் மக்களைப் பற்றிய செய்திகளை ஆய்ந்து வருவாராயின் இன்னும் சில திராவிட மொழிகள் இயங்கி வருவதாக நாம் அறிய வந்தாலும் வரலாம்.

பினிஷ் மொழி திராவிட மொழிகளுடன் தொடர்புடையது எனக் காட்டுவெல் முன் கூறியுள்ளதை மீண்டும் ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழக அறிஞர் பாரோ (Burrow) இக்காலத்திலும் வற்புறுத்தி வருகின்றார்.

மொழி இயலில் தமிழராகப் பிறந்த தமிழ் அறிஞர்கள் ஈடுபடும்பொழுது பிற நாட்டுத் தமிழறிஞர் தமிழ்மொழியையும், பண்டைய இலக்கியங்களையும் நன்கு அறியாது ஆராயும் வழக்கின் சில வழக்களை நாம் நீக்குதல் கூடும். மேல்நாட்டு அறிஞர் ஒருவருடன் நானும் தொடர்பு சிலரைக் கண்டு (உதகமண்டலத்தில்) சில பொருள்களுக்குத் தம்மொழியின் பெயரைக் கூறுமாறு கேட்டோம். அஃதாவது பறவை ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டி அதற்கு அவர் மொழியில் பெயர் யாது? என்று கேட்டோம். அதற்கு அத் தொடர்பை "பின்" என்று கூறினான். மேல் நாட்டறிஞரோ தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபு என்று அதனை உணர்ந்திலர். எனவே தமிழ் ஆய்வுகளைத் தமிழின் வெவ்வேறுகால இலக்கியங்களை நன்கு பயின்ற அறிஞர்கள் உயர்ந்த முறையில் நடத்தும்தொழுது ஏனையோர்க்கில்லாத வாய்ப்புக்களைப் பெறுகின்றனர். வழிவகைகளையும் காண்கின்றனர். ஆயினும் அவர்களுக்குப் பன்மொழிப் புலமை இவ்வாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத அடிப்படையாகும். "யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவது எங்கும் காணோம்" என்ற அடியை உண்மையுடன் கூறுவதைத் தமிழ்மொழி ஒன்றனையே அறிந்த புலவர்க்கு இயலாது. பாரதியார் ஆங்கிலத்தையும், பிரஞ்சுவையும், இந்தியையும், வடமொழியையும், வங்கமொழியையும் அறிந்ததால்தான் அவ்வாறு கூற உரிமையுடையவரானார். இன்றிருக்கும் புதுப்பேச்சுக் கருவிகளைக் கொண்டு புதுமொழிகளைப் பயில்வது பண்டினும் எளிதாகும்.

பண்டைக் காலத்தில் கிரேக்க நாடு, ரோமநாடு போன்ற மேல்நாடுகளுடன் தமிழ்மக்கள் கொண்ட வணிகத்தொடர்பு மிகவும் சிறந்தது என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்களும், சிலப்பதிகாரமும் நல்ல உறுதியான ஆதாரமாக அமைகின்றன. அரிசி, இஞ்சி, சீமை, கருவாய் போன்ற தமிழ்ச்சொற்கள் கிரேக்க மொழியில் உள்ளன. ஆயினும் Paleography, Paleontology போன்ற சொற்களில் வரும் "பழைய" எனும் பகுதியையும், இக்காலக் கிரேக்க மொழியில் நீருக்கு, "நேரோ" எனும் சொல்லும், இன்னும் நாம் கிரேக்கம் போன்ற பண்டைய மொழிகளுடன் ஆய்வு செய்வதற்கு இடமுண்டு என்பதைக் காட்டுகின்றன. கிரீட் தீவின் பண்பாட்டில் காணாமாட்டின் வழிபாடும், ஏறுதழுவுதல் போன்ற விளையாட்டும் கி.மு.2000க்கு முன் நிலவிய மீனோஸ் காலத்தின் பண்பாட்டில் இடம்பெற்றுள்ளன. இன்னும் செட்டிநாட்டில் இடம்பெறும் விளையாட்டும், முல்லைக்கலிகூறும் ஏறுதழுவுதலும் தமிழ்-கிரீட்டர்களின் பண்டைத் தொடர்பினைக் காட்டுகின்றன என்பது அறிஞர் சிலரின் முடிவு.

தமிழ் நூல்கள் பதினேழாம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளில்தான் அச்சேறின என்ற ஒரு கருத்தும் பரவிவருகின்றது. ஆயினும் தமிழ்மொழிதான் இந்திய மொழிகளில் முதன் முதல் அச்சினைக் கண்ட மொழி. 1554 இல் லிஸ்பன் மாநகரில் இலத்தீன் எழுத்துக்களைக் கொண்டு தமிழ்ச் செபங்களை ஒலிபெயர்த்த நூலினை அச்சிட்டனர். அஃதில் ஒரு வரி தமிழ் ஒலிவடிவைக் காட்டி, மற்றொரு வரி போர்த்துக்கீசிய மொழியில் பொருளைத் தர, மூன்றாவது வரி தமிழ்ச்சொல்லிற்கு நேராகிய போர்த்துக்கீசியச் சொல்லைத் தருகின்றது. இவ்வாறு மும்மூன்று வரிக்களாகவும் இரு நிறங்களிலும் அச்சிடப்பெற்ற அழகிய இந்நூல் ஐரோப்பிய அச்சுக்கலைக்கே அணியாக விளங்குகின்றது. மேலும் 16 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் போர்த்துக்கீசிய மொழியில் எழுதப் பெற்ற தமிழ் இலக்கண நூல்களையும் லிஸ்பான் நூற்கூடங்களிற் கண்டேன். வத்திக்கான் நூற்கூடத்தில் இருந்த கையெழுத்துப் பிரதிகள் சிலவற்றையும், ஒருமுறை ஆராய்ந்த பொழுது, அங்குப் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் அம்பலக் காட்டில் அச்சிடப்பெற்ற போர்த்துக்கீச தமிழ் தமிழ்போர்த்துக்கீச அகரவரிசையையும் கண்டேன். 664 பக்கங்கள் கொண்டதும் 'புன்னைக்காயல்' என்னுமிடத்தில் 1586 ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப் பெற்றதுமான கத்தோலிக்கத் திருத்தொண்டர் வரலாறு என்னும் நூலினையும் கண்டெடுத்தேன். இன்னும் பல பயனுள்ள கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் பண்டு அச்சிடப்பெற்ற தமிழ் நூல்களையும், ஐக்கார்த்தா, லிஸ்பன், பாரீஸ், வத்திக்கான், கொப்பென் கெய்கன், இலண்டன் இன்னோரன் நகர்களிலுள்ள நூற்கூடங்களில் கண்டிருக்கின்றேன். எதிர்காலத்தில் இந்நகர்களுக்குச் செல்லும் தமிழறிஞர்கள் வரலாற்றிற்குப் பயன்படும் இத்தகைய நூல்களையும் கையெழுத்துப் பிரதிகளையும், கடிதங்களையும் ஆய்தல் வேண்டும்.

மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் பலர் இன்றும் தமிழ் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். கலிபோனியாவிலிருக்கும் 'ஏமெனூ' என்பவர் 'கோத்தர்' மொழியினை நன்கு கற்றவர். அன்னார் திராவிட மொழியியலில் ஈடுபட்டு வருகின்றார். ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகத்தில் பாரோ (Burrow) என்பவர் வடமொழிக்கும் தென் மொழிக்கும் இருக்கும் தொடர்பினையும் திராவிடமொழி

களின் ஒப்பியல் பான்மையையும் ஆராய்ந்து வருகின்றார். பாரீஸ் நகரில் 'மெல்' என்பவரும் பீலியோசா என்பவரும் தமிழ் இலக்கணத்தையும் இலக்கியத்தையும் ஆய்ந்து வருகின்றனர். ஜெர்மனியில் இருக்கும் லெமன் (Lehman) என்பவர் தாயுமானவர் பாடல்களைச் செர்மன் மொழிகளில் பெயர்த்தவர். தஞ்சை மாவட்டத்தின் சீர்காழியில் ஏழாண்டுகள் வாழ்ந்தவர். இன்று கிழக்குச் செர்மானியின் பல்கலைக்கழகமொன்றில் தமிழ் கற்பித்து வருகின்றார். செக்கஸ்லோவாக்கியாவில் இருக்கும் சுவலேபிலும் "லெனின் கிராடிஸ்" இருக்கும் ரூடன் என்பவரும் இளைஞர்; தமிழ்ப் பற்றுடையவர்; செந்தமிழைச் செம்மையுடன் பேசுகின்றவர், எழுதுகின்றவர். இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பாடங்களை நடத்தும் 'மார்' என்பவரும் 'ஆசர்' என்பவரும் மாஸ்கோ பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் ஆராய்ச்சி செய்யும் "ஆந்திரேனோ" என்பவரும் 'பியர்த் கோஸ்கீ' என்பவரும் தமிழில் பெரும் ஈடுபாடு உள்ள மேனாட்டு இளைஞர். இவர்களுடைய தமிழ்ப் பற்றும், தமிழறிவும், இக்காலப் பன்மொழிப் புலமையும், இக்கால ஆராய்ச்சி முறைகளும் நம்மவர்க்கும் இருக்குமாயின் தமிழ் ஆராய்ச்சி காணவிருக்கும் எதிர்கால வெற்றிகள் கணக்கற்றவை என்பதும் எல்லையற்றவை என்பதும் திண்ணம்.

தமிழ் மக்களும், தமிழ்ச் சின்னங்களும், தமிழ்ப் பண்பாட்டை நினைவூட்டும் பழக்க வழக்கங்களும் பாரெங்கும் பரவி இருக்கின்றன. பிரஞ்சுமொழியில் 1863இல் தமிழ் இலக்கண நூலொன்றை எழுதியவர் "மார்டினீக்" தீவுகளில் தமிழ் மக்கள் வாழ்வதாகவும், ஆதலால் அங்கு ஆட்சி செலுத்தும் பிரஞ்சுமக்களுக்குத் தமிழ் இலக்கண நூற் பயன்படுவதாகவும் தம் முகவுரையில் கூறியிருக்கின்றார். இவ்வண்ணம் இடையமரிக்கா, அடலாண்டிக் தீவுகள், தென்னாப்பிரிக்கா, மரீசியஸ் தீவு, மலேயா, பியூஜி தீவுகள் ஆகிய எங்கும் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்; தமிழ்மொழியையும் பயின்றவருகின்றனர். இந்தியத் தமிழ்நாடு தமிழகமெனச் சிறப்பாகக் கூறப்படுமேல் ஈழநாட்டிலும் தமிழகம் உண்டு. மலேயாவிலும் தமிழ் மக்கள் பெருந்தொகையாக உள்ளனர். சென்னை, புதுடி, கொழும்பு, சிங்கப்பூர், குவாலாலம்பூர், இலண்டன் மாநகர், மாஸ்கோநகர் போன்ற நகர்களிலிருந்தெல்லாம் தமிழ் ஓசை ஒலிபரப்பக்கேட்டல் கூடும். தமிழ்ப் பேசும் படங்களைக் கீழ்த்திசைச் சைக்கோனிலிருந்து மேற்றிசை கெய்ரோ வரையும் காட்டுவதாக அறிந்திருக்கின்றேன். இத்தகைய தமிழ்ப் பரப்பின் பான்மையையும், செறிவையும் இயல்பையும் வகையையும் தமிழறிஞர் வருங்காலத்தில் வரையறுத்துக் கூறத் தமிழ்த்துறைகளைக் கொண்ட பல்கலைக்கழகங்கள் மேலான வாழ்ப்புக்களை அளித்தருள்க.

பிறமொழியுள் தமிழ்ச்சொல்

உலகத்தில் எழுத்தானியன்ற பழைய நூல்களிடையக் காணப்பெறும் பண்டைய திராவிட சொல் மயிலின் பெயர்க்குரிய சொல்லாகும். கி.மு. 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே தர்ஷிஷ்டி, உவரி முதலிய இடங்களிலிருந்து மன்னன் சாலமனுடைய கப்பல்களில் ஏற்றிக்கொண்டு வரப்பட்ட வாணிபப் பொருள்களுள் மயிலிறகும் ஒன்றாகும் என்பது எபிரேய விவிலிய நூலில் காணப்படும் சான்றாகும். இவ்விடத்தில் மயிலிறகு என்பதற்கு அரசர் பகுதியில் 'துகி' என்ற சொல்லும் வரலாற்றுப் பகுதியில் 'துகி' என்ற சொல்லும் வருகின்றன.

"கால்டுவெல் ஒப்பிலக்கணம்"

செந்தமிழ்ச்செல்வர்.பன்மொழிப் புலவர் கா.அப்பாத்துரை

முன்னுரை:

தமிழர் தொல்மரபுக்கு மூலவகைச் சிறப்புகள் உண்டு. அது பழமையிற் பழமைப் பண்பும் புதுமையிற் புதுமைப் பண்பும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றது. அதனுடன் அது தன்னிறை முழுமை, தனித்தன்மை ஆகியவற்றுடன் கூடவே இந்தியா அளாவிய, உலகளாவிய பொதுமையும் உடையது. மூன்றாவதாக, பருவந்தோறும் கடல்நீர் முகந்து சென்று உலகுக்கு வளம் வழங்கும் வான்முகில் போல, அது மறை பட்ட மனித இன ஊழிகள், மாண்ட நாகரிகங்கள் ஆகியவற்றை அளாவி வாழ்ந்து, தன் நீடு வாழ்வின் பட்டறிவு காரணமாக, மனித நாகரிக ஊழிகளிடையே பாலமாய் அமைந்து, ஓர் ஊழிப் பெருவாழ்வின் பயனைப் பின்வரும் ஊழிகளுக்கு வழங்கி, தானும் வளர்ந்து, இந்தியாவையும் நாகரிக உலகையும் வளர்ச்சியில் ஊக்கும் திறமுடையதாய் இலங்குகின்றது.

பழமை புதுமை இணைவு:

பழமையிற் பழமை, புதுமையிற் புதுமை, மாறா இளமை ஆகியவற்றை மனித இனம் கடவுளுக்கே உரிய பண்புகளாகக் கருதியுள்ளது. இதனாலேயே மணிவாசகப் பெருமான் இறைவனை,

"முன்னைப் பழம்பொருட்கும்

முன்னைப் பழம்பொருளே

பின்னைப் புதுமைக்கும்

பேர்த்தும்அப் பெற்றியனே!"

என்று பாடியுள்ளார். ஆனால், இதே பண்பினைத் தேசியக் கவிஞர் பாரதியார்,

"தொண்டு நிகழ்ந்தது அனைத்தும் உணர்ந்திடு

சூழ்கலை வாணர்களும் - இவள்

என்று பிறந்தவள் என்று உணராத

இயல்பின ளாம், எங்கள் தாய்!"

என்று பாரத அன்னைமீது சார்த்திப் பாராட்டியுள்ளார். மனோன்மயம் ஆசிரியர் சுந்தரனாரோ இதே முறையில்,

"பல்லுயிரும் பலஉலகும்

படைத்தளித்துத் துடைக்கினும்ஓர்

எல்லையறு பரம்பொருள்முன்

இருந்தபடி இருப்பதுபோல்

.....

.....

உன்உதரத்து உதித்தெழுந்தே

ஒன்றுபல ஆயிடினும்

..... உலகவழக்கு

அழிந்தொழிந்து சிதையான்

சீரிளமைத் திறம்வியந்து

செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே!"

என்று தமிழன்னையின் கன்னித் தாய்மைப் பண்பைப் பரவியுள்ளார்.

இங்ஙனம் உலகெங்கணும் கடவுள் ஒருவருக்கே உரிமையாக்கப்பெற்ற இந்தக் கன்னித் தாய்மைப் பண்பு பாரத நாட்டு எல்லை வியல் உலக அன்னையாகிய கடவுளுக்கும் பாரத அன்னைக்கும் ஒருங்கே உரிய ஈரொருமைத் தேசியப் பண்பாகவும், தமிழக எல்லையினுள் கடவுள், தாய்நாடு, தாய்மொழி ஆகிய முத்திரங்களுக்கும் ஒருங்கே உரிமைப்பட்ட மூவொருமைத் தேசியப் பண்பாகவும் படிப்படியாகச் செறிவுற்று வருவதைக் காண்கிறோம்.

இப் பண்பிணைவு வெறும் சமய மரபோ, அழகிய கவிதை மரபோ அன்று என்பதைத் தமிழக ஆராய்ச்சியும், இந்திய தேசிய, உலக நாகரிக ஒப்பீட்டாராய்ச்சியும் நமக்குத் தெளிவுறக் காட்டவல்லன.

இன்று உலகில் வாழும் ஆயிரக்கணக்கான மொழிகளிடையே ஈராயிர, மூவாயிர ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட மொழிப் பழமையும், 25 நூற்றாண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட இலக்கிய வாழ்வுத் தொடர்ச்சியும் உடைய மொழிகள் சீனமும் தமிழும் மட்டுமே. இவை தம்மளவில் இலக்கியப் பழமை உடையவை மட்டுமல்ல; தம்மைச் சூழ வாழும் மொழிகளுக்கும் நீடு வாழ்வுப் பண்பு பரப்பியுள்ளவை ஆகும். ஏனெனில், உலகில் ஆயிர அல்லது அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட இலக்கிய வாழ்வுடைய மொழிகள் சீனம் சூழ்ந்த கொரிய, சப்பானிய மொழிகளும், தமிழகம் சூழ்ந்த கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் ஆகிய தமிழின மொழிகளும், பண்டைய உரோமானிய ஆட்சிக்கு உட்பட்ட இத்தாலி, இங்கிலாந்து, பிரான்சு போன்ற மேலை நாட்டு மொழிகளுமேயாகும்.

தவிர, உலகில் தம் பழமையாலும், உயர் நாகரிகச் சிறப்பாலும், தம் கலை இலக்கிய வளத்தின் ஆற்றலாலும், கிரேக்கம், இலத்தீனம், சமஸ்கிருதம் முதலிய மொழிகள் உலகுக்கு வழிகாட்டும் உயர்தனிச் செம்மொழிகளாக உலக நாடுகளால் போற்றப்படுகின்றன. இவற்றை ஒப்பத் தமிழ் மொழியும் உயர் தனிச் செம்மொழியாய்த் திகழ்வதுடன், மேலும் ஒரு பெருஞ் சிறப்பைத் தனதாகக் கொண்டுள்ளது. ஏனெனில், அஃது இன்றைய புத்துலக நாகரிக மொழிகளுடனும் ஒரு புத்துலக நாகரிக மொழியாகத் தொடர்ந்து இளமை நலத்துடன் வாழ்ந்து வளருகிறது. இதனால் அஃது இன்றைய உலகின் உயிர்வளமுடைய ஒரே உயர்தனிச் செம்மொழியாய் விளங்குகிறது.

தன்னிறைவு முழுமை:

இந்தியாவை உலகினுள் ஒரு சிறு உலகம் என்று கூறுவதுண்டு. இதுபோலவே தமிழகத்தையும் இந்தியாவின் செறிவடக்கமான ஒரு சிறிய இந்தியா என்றும், நாகரிக உலகின் ஒரு சிறிய மணிப்பதிப்பு என்றும் கூற இடமுண்டு.

மேலை உலகுக்கு கிரேக்க இலத்தீன மொழிகளும், இசுலாமிய உலகுக்கு அரபும் இடைக்காலப் பழம் பாரசீகமும், இந்தியாவுக்குச் சமஸ்கிருதமும் போல, தமிழகத்துக்கும் அது சூழ்ந்த இந்திய, தென்கிழக்காசியப் பகுதிக்கும் தமிழே நெடுங்காலமாக உயர்தனிச் செம்மொழியாய் இயங்கி வந்துள்ளது. இதனாலேயே இந்திய மொழி இலக்கியங்களில் தமிழ் பக்தி இலக்கியத்தின் செல்வாக்கு மிகுதியாய் உள்ளது. மேலும் சமஸ்கிருத அத்தயாதம் இராமாயணத்திலும், இந்தியத் தாய்மொழிகளின் இராமாயணங்களிலும், தமிழ்க் கவிஞர் கோமான் கம்பனின் சீரிய தமிழ்ப் பண்பின் தடத்தைக் காண முடிகிறது. தவிர பர்மிய மொழி, சிங்களம், மலேசிய, இந்தோனேசிய மொழிகள் ஆகியவற்றில் சங்க இலக்கியத்தின் சாயலைக் காண்கிறோம். இம்மொழிகளின்

இராமாயண பாரதங்கள் நமக்கு முழுதும் வந்தெட்டாத சங்ககாலத் தமிழ் பாரத இராமாயணங்களின் பெயர்ப்பாகவே நிலவியிருந்தன என்று அறிகிறோம்.

அகல் உலகின் வேதங்களாக விவிலியமும் திருக்குமாரனும், இந்தியாவின் வேதங்களாக இருக்காதி மூவேதங்கள் அல்லது நால்வேதங்களும் புத்தரின் திரிபிடகமும் விளங்கி வருவதுபோல, தமிழகத்துக்கு உலகப் பொது மறையாம் முப்பால் அல்லது நார்ப்பால் கூறும் திருக்குறளும், சைவரின் வேதமான தேவார திருவாசகங்களும், வைணவரின் வேதமான திருநாலாயிரமும் முத்திர வேதங்களாய் மிளிர்கின்றன. சிவபிரான் தம் தென்முகத் திருவுருவில் (தட்சிணாமூர்த்தி வடிவில்) நான்முகத்துடன் கல்லாலின் கீழிருந்து நால்வர்க்கு அருளிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பனவே நான்மறைகள் என்று சம்பந்தர் தேவாரம் கூறுகிறது.

இந்தியாவின் பழம்பெருஞ் சமயங்களான சைவம், வைணவம், புத்தம், சமணம் ஆகிய நான்குடன், அகல் உலகின் பெருஞ் சமயங்களான கிறித்துவம், இசுலாம் ஆகிய எல்லாச் சமயங்களின் சார்பாகவும் பேரளவான, தனி உயர் சிறப்பும் பண்பும் வாய்ந்த இலக்கியப் பரப்புத் தமிழிலே உள்ளது. உண்மையில் இச் சமயங்களுக்கு உரிமையுடைய மற்ற உலக நாடுகளில், உலக மொழிகளில் சமய சாத்திரங்கள், ஏடுகள் மலிந்துள்ள அளவிற்கு மணிமேகலை போல, சிந்தாமணி போல, சீராப்புராணம் போல, தேம்பாவணி போல, உயரிய நல்லிலக்கியங்கள் காண்பதரிது என்னலாம். ஈழம் (இலங்கை), மலேசியா போன்ற கடல் கடந்த பகுதிகளிலும் இத்துறை வளம் பெருகியுள்ளன, பெருகுகின்றன.

தற்கால உலகுக்கு மேலை மருத்துவமும், இசுலாமிய உலகுக்கு யூனானியும், இந்தியாவுக்கு ஆயுர்வேதமும் அமைந்துள்ளமை போல, தமிழகத்துக்கு வைத்தியநாதர் என அழைக்கப்படும் சிவபெருமானும் முருகனும் பதினெண் சித்தரும் வளர்ந்த சித்த மருத்துவ நெறி தனி நெறியாகத் திகழ்கிறது. மலைவளம், பூண்டுவளம், வைப்புமுறை, நோய்க்குணம் முதலிய ஏட்டுப் பெயர்களே இதன் நேர்க்காட்சி, அறிவியல் தன்மைகளைப் புலப்படுத்தும். உலகின் பிறநெறிகளுக்கு நாடித் தேர்வு முறையை வழங்கியதும், கற்பம் (சாவாநிலை, ஊறுபடா உடல் உறுதி) என்னும் நெறியை வழங்க இருப்பதும் இதன் தனிச் சிறப்புகள் ஆகும்.

தற்கால உலகுக்கு மேலை வானியல் போல, இந்தியாவுக்கு ஆரியப்பட்டரும் வராகமிகிரரும் வழங்கிய வானியல் போல, தமிழகத்துக்கும் நேர்க்காட்சி நெறி (திருக்குமுறை) என்ற தனி முறை நிலவி வந்துள்ளது. தமிழில் நாள் அல்லது நாள் மீன் என்ற குறிக்கப்படும் விண்மீன் குழு (27 நட்சத்திரம்) மரபு இத்தமிழ்நெறி இந்தியாவுக்கும் உலகுக்கும் அளித்த அறிவுக் கூறையாகும். ஆண்டும் மாதமும் இரண்டுமே கதிரவன் அடிப்படையில் கணிக்கப்பட்டதும், நேர்க்காட்சியளவைக் கணிப்பும் இதன் சிறப்புப் பண்புகள் ஆகும். இந்நெறியின் தனி உயர் சிறப்புக்கு நாள் பாகுபாட்டு முறையே சான்று பகரும். இந்தியாவும் இசுலாமிய உலகும் அகல் உலகும் முறையே விடியலிலிருந்து மறுவிடியல்வரை, கதிரவன் மறைவிலிருந்து மறுகதிரவன் மறைவுவரை, நள்ளிரவிலிருந்து மறு நள்ளிரவுவரை என நாள் எல்லை கொள்வது போல, சங்க காலம்வரை பழந்தமிழர் நண்பகலிலிருந்து மறுநண்பகல்வரை ஒரு நாளாகக் கணித்தனர்.

சங்க காலம்வரை தமிழர் நள்ளிரவை நடுநாள் அல்லது நடுநாள் யாமம் என்றே குறித்தனர். நண்பகலைப் பகல் என்றனர். ஒருநாளை மறுநாளிலிருந்து பகுத்துக் காட்டும் எல்லையாதலால், அது பகல் எனப்பட்டது. இச்சொல் வழக்குகள் தமிழரின் நாட்கணிப்பைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

உலகெங்கும் ஆண்டுக் கணிப்பும் மாதக் கணிப்பும் ஒத்திசைவில்லாமல் செயற்கையாக இட்டுக்கட்டப்பட்டவையாயிருக்க, இந்தியாவில் மட்டும் அது வானியல் கணிப்பு முறையில் அமைந்துள்ளது. இது தமிழரின் கதிரவன் நாள்மீன் ஆகியவற்றின் நேர்க்காட்சிக் கணிப்பு முறையின் அடிப்படையிலேயேயாகும். ஏனெனில், இது வேத மரபு அறியாத ஒன்று.

தமிழகம் தனக்கென்று அமைத்துக்கொண்ட கலை முறைகளும் அறிவியல் முறைகளும் இன்னும் பல. இவற்றுள் சில கீழே விரிக்கப்படுகின்றன.

தனித்தன்மை

(அ) முத்தமிழ் மரபு:

தமிழர் தொல்மரபுகளில் முதன்மையானது முத்தமிழ் மரபேயாகும். கலைகளிலே மொழித் தொடர்பு கொண்ட கவின்கலைகள் இலக்கியம், இசை, நாடகம் ஆகிய மூன்றே என்று கண்டவர் தமிழர். இதனாலேயே அவர்கள் அவற்றை இயல் தமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என மூன்று தமிழ்களாகக் கொண்டனர். ஏனெனில், சிலப்பதிகாரம் மூலமாகவும், அதன் உரைகள் மூலமாகவும் நாம் இயல் இலக்கியம், இயல் இலக்கணம், இசை இலக்கியம், இசை இலக்கணம், நாடக இலக்கியம், நாடக இலக்கணம் என மூன்றிலும் விரிவான இலக்கிய இலக்கணப் பரப்பு இருந்ததாக அறிகிறோம். மூன்று தமிழில் முதல் தமிழைத் தமிழர் இலக்கியம் என்று குறியாமல் இயல் என்றே குறிப்பிட்டது இதனாலேயேயாகும். இம் முத்தமிழ் மரபு தொல்காப்பியத்துக்கு முந்தியது என்று திண்ணமாகக் கூறலாம். ஏனெனில், தொல்காப்பியக் காலத்திலிருந்து சங்க காலம் வரை இது படிப்படியாகத் தேய்ந்து கொண்டே வந்தது. கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டில் சம்பந்தராலும், எட்டு, ஒன்பது, பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் சோழப் பேரரசராலும் ஓரளவு புதுப்பிக்கப்பட்டு அது முற்றிலும் அழியாமல் சில காலம் பாதுகாக்கப்பட்டது.

இன்று தமிழகத்துக்கு நாகரிக உலகிலேயே பெரும் புகழ் அளித்துவரும் கலைகளில் முதன்மையானவை கருநாடக இசையும் பரத நாட்டியமுமேயாகும் என்பதை எவரும் அறிவர். ஆனால், இவற்றுக்குத் தாய் தேவார கால, சோழப் பேரரசர் கால இசை நாடகமே என்பதும், தாய் பெற்ற தாய் அல்லது பாட்டி சங்க கால இசை நாடகம் என்பதும், பாட்டியைப் பெற்ற முப்பாட்டி முத்தமிழ் மரபுக்கால இசை நாடகம் என்பதும் ஆராய்ச்சியால் காணப்படவேண்டிய, காணப்படத்தக்க செய்திகள் ஆகும். ஏனெனில், கருநாடக இசைக்கும் பரத நாட்டியத்துக்கும் மூல ஏடாகக் கருதப்படும் சமஸ்கிருத பரத நாட்டிய சாத்திரம் தமிழ் மரபிலே நின்று இலக்கியம் அல்லது கவிதை, இசை, நாட்டியம் அல்லது நாடகம் ஆகிய மூன்றுக்கும் பொதுவாகவே இயல்வதாகும். அதனுடன் அது முத்தமிழ் மரபுக்காலத்தவரான ஆதிபரத முனி இயற்றிய பரத நூலன்று. அதன் தழுவல் சுருக்கமேயாகும்.

தவிர, கருநாடக இசையும் பரத நாட்டியமும் மதகுருக்களின் நலனும் சமுதாயத்தில் இன்ப வாழ்வின் நுகர்ச்சியும் மட்டும் கருதி பக்தி, காதல் என்ற இரகசைகளுக்கும் கட்டுண்டு குறுக்கப்பட்டு, தனி மனிதர் கலைகளாக, சமுதாயக் கலைகள் எ

ன்ற நிலையினின்றும் விலகியவை ஆகும். பண்டைத் தமிழர் மரபின் இசை நாடகங்களோ தனி மனிதர் கலைகள் அல்லது தெளிந்த கலைகளாக இயங்காமல் மக்கட்கலைகளாக, சமுதாயக் கலைகளாக இயங்கின. அவை எல்லாச் கலைகளையும் தழுவி வாழ்க்கை முழுவதும் பொருளாகக் கொண்டவை. விரைவு, நளினம், எளிமை, நுகர்ச்சி ஆகிய சமுதாய மக்கட்பண்புகள் கொண்டவை. முத்தமிழ்க் கால இசை நாடக மரபு இதனால் கருநாடக இசைக்கும் பரத நாட்டியத்துக்கும் மட்டும் மூல மரபன்று; இந்தியாவிலும் உலகிலும் உள்ள மற்ற இசை நாடக மரபுகள் எல்லாவற்றுடனும் தொடர்புடையது. சங்க கால இசை மரபு வேதகால இசை மரபுடனும், சீன, கிரேக்க இசை மரபுகளுடனும் ஒப்புடையதாயிருப்பது இதனை வலியுறுத்தும்.

(ஆ) தமிழக, கேரள நாடக மரபு

உலக வரலாற்றில் நாம் இரு வேறு நாடக மரபுகளைக் காண்கிறோம். முதலாவது, துன்பியல் (Tragedy) என்னும் இன்பியல் (comedy) என்றும் இரு பாகுபாடுகளுடன் கூடிய கிரேக்க இலத்தீன் ஐரோப்பிய மரபு ஆகும். இவை முறையே உயர் வகுப்பினருக்காகவும் பொதுமக்களுக்காகவும் நடத்தப்பெற்றன. அதனுடன் இவை கிரேக்க தெய்வங்களான தயோனிசியசுக்கும் (சிவபிரான் போன்றவர்) அப்போலோவுக்கும் (திருமால் போன்றவர்) உரிமைப்பட்டவை. முந்தியது கட்டுக்கோப்புடையது, பிந்தியது பல்சுவையுடையது. இரண்டாவது மரபு, கட்டுக்கோப்புத் தளர்வான முழு வாழ்க்கை நாடகம். இது சமஸ்கிருதத்துக்கும், தென்கிழக்காசியா, சீனம், கொரியா, சப்பான் ஆகிய கீழ்த்திசைப் பரப்புக்கும், சேக்சுப்பியர் கால இங்கிலாந்துக்கும் உரியது ஆகும். இந்த இரு மரபுகளில் முந்தியதன் இரு பிரிவுகளும் கேரளத்தின் சாக்கியார் கூத்து (சிலம்பு கூறும் பறையூர்ச் சாக்கையர் கூத்து), துள்ளல் நாடகம் ஆகிய பிரிவுகளுடனும், சிலம்பின் உரைகள் கூறும் வேத்தியல் (வேந்து இயல், அதாவது அரசர் குடிமரபுக்குரியது), பொதுவியல் என்ற பிரிவுகளுடனும் சாந்திக் கூத்து, வினோதக் கூத்து ஆகிய பிரிவுகளுடனும் தொடர்புடையவை ஆகும். பிந்திய மரபோ, தமிழில் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்றும், மலையாளத்திலும் சமஸ்கிருதத்திலும் சம்பூ என்றும் வழங்கப்படும் காப்பிய (தொல்காப்பிய தோல்) நெறி பின்பற்றிய நாடக மரபு ஆகும். மேலையுலகில் திருமறைகள் (Mysteries), திருவிளையாடல்கள் (Miracles) என்ற வடிவங்களில் வளர்ந்த வளர்ச்சி இது. (இவற்றின் விரிவினைக் கட்டுரையாசிரியரின் 'சிலம்பு தரும் செல்வம்' என்னும் ஏட்டில் காணலாம்)

(இ) முச்சங்க மரபு:

நாகரிக உலக வரலாற்றில் சங்கம் வைத்து மொழி, கலை, இலக்கியம் ஆண்ட நாட்டினங்கள் பிரான்கம் தமிழகமுமே. பிரான்சு நாட்டில் இது கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் பதினாறாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட வளர்ச்சி. தமிழகத்தில் இதன் பழமையெல்லை அறியப்படவில்லையாயினும், தமிழ் மரபுக்குரிய மூன்று சங்கங்களில் மூன்றாவது முடிவுற்ற காலம் கி. பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டு (கி.பி.150) என்று திண்ணமாக அறிகிறோம்.

தமிழகத்தில் சங்கம் என்பது மொழியையும், இலக்கியத்தையும், கலை இயல்புகளையும் ஆக்கவும், அரங்கேற்றி ஆராய்ந்து ஏற்கவும், துடைத்தொதுக்கவும் கல்வி அமைப்புகள் ஆளவும் ஏற்பட்ட தேசிய, தேசங் கடந்த நிறுவனம் ஆகும். ஏனெனில், மூவரசு வேறுபாடன்றி இது தமிழகம் முழுமைக்கும் ஒரே அமைப்பாய் இருந்ததுடன், தற்காலக் கேரளம், கருநாடகம், ஆந்திரம், ஈழம் (சிரீலங்கா) ஆகிய பரப்புகளின் புலவர்களையும் கொண்டிருந்தது. பிரகத்தன் என்ற ஆரிய அரசன்கூட அதில் வீறுமிக்க புலவனாயிருந்தான். இதில் புலவர் எண்ணிக்கை (600), பெண்பாலார் தொகை (31), அரசர், வணிகர், சோதிடர் (கணி), மருத்துவர், ஆசிரியர் (கணக்காயர்), தொடக்க ஆசிரியர் (இளம்பால் ஆசான்) ஆகிய புலவர் நிலை வேறுபாடு, பல நாடுகள், நகரங்கள், தெருக்கள் என அவர்களின் பெயர்களால் தெரிய வரும் இடப்பரப்பு. ஆடவரினும் பெண்டிரினும் குயவர், குறவர், எயினர் (வேடர்), பேயர் (சண்டாளர் அல்லது மலைக் குடியினர்) உட்பட்ட அவர்கள் இனப்பரப்பு ஆகியவற்றை நோக்கி, சங்க காலத்தின் கல்வி நிலையம் சங்கத்தின் விரிந்தகன்று ஆழ்ந்த பெயராண்மை நிலையும் நன்கு விளங்கும். உலகில் எந்த மொழியும் எந்தக் காலத்திலும் காணாத கனவு நிலைக் காட்சியாக இது திகழ்கிறது.

(ஈ) இலக்கண மரபு:

இன்றளவும் சமஸ்கிருதத்திலும் ஏனைய நாகரிக உலக மொழிகளிலும் இலக்கணம் என்பது மொழியின் இலக்கணமாக, எழுத்தும் சொல்லும் மட்டும் ஆராய்வதாகவே உள்ளது. தமிழில் எழுத்து, சொல், பொருள் (மூன்றாவதாகிய பொருளே பொருள், யாப்பு, அணி ஆகிய மூன்றும் உள்ளடக்கியது) என்னும் தொல்காப்பிய மரபிலும், சங்க காலம் வரை தொல்காப்பியத்துக்கு எதிரிடையாக வழங்கிய எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கண மரபிலும் நாம் மொழியின் இலக்கணம் (எழுத்து, சொல்), இலக்கியத்தின் இலக்கணம் (யாப்பு, அணி), இலக்கியத்துக்குப் பொருளான இயற்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்ட வாழ்க்கையின் இலக்கணம் (பொருள்) ஆகிய விரிவைக் காண்கிறோம். முத்தமிழ் மரபுக்காலத்தில் இலக்கணம் இன்னும் விரிவானதாக இருந்தது. ஏனெனில், இயல் இலக்கணம், இசை இலக்கணம், நாடக இலக்கணம் ஆகிய அதன் முப்பெரும் பிரிவுகளில், மேற்கூறப்பட்ட பிரிவுகள் அனைத்தும் முதற் பிரிவினுள்ளே அடங்கும். தமிழரின் இலக்கணத்தின் இம் மாபெருவிரிவினுள்ளே, அணியியல் சமஸ்கிருதத்தில் அலங்கார சாத்திரம் என்னும் தனி மரபாகவும், பொருள் தற்கால மேலையுலகில் திறனாய்வு (Criticism) என்னும் தனித்துறையாகவும், இது போலவே யாப்பும் இசையும் நாடகமும் எங்கும் தனித்துறைகளாகவும் வழங்கி வருகின்றன. ஒலிநூல், மொழிநூல், மொழியியல் ஆகிய பிற தனி இயல்களும் முத்தமிழ்க் கால, தொல்காப்பியர் கால இலக்கண மரபில் அடங்கி, இன்று தனிப் பெருந்துறைகளாகப் பிறங்கி வருபவையேயாகும்.

மொழியின் இலக்கிய வடிவத்தை மட்டும் அதன் மெய்யான வடிவமாகக் கருதுபவர் இன்றுகூட உண்டு. ஆனால், தமிழ் இலக்கண மரபு தொல்காப்பிய காலத்துக்கு முன்னிருந்தே 'வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரகு முதலின்' என விதிமுறைகளைத் தொடங்கி, பேச்சு மொழியையும் இலக்கிய மொழியையும் இலக்கணத்துக்கு ஒருங்கே உரியனவாகக் கொண்டு பேச்சு மொழியில் மட்டும் வழங்கிய சொல்லைத் 'திசைச் சொல்' என வகுத்துரைத்தனர். இதுபோலவே இலக்கணத்தைப் பின்பற்றித் தான் இலக்கியம் அமைகிறது என்று இன்றும் பலர் நம்புகின்றனர். ஆனால், உரையாசிரியர் அகத்திய சூத்திரம் என்று எடுத்துக்காட்டும் தொல்காப்பியத்துக்கு முற்பட்ட பழஞ் சூத்திரம்,

"இலக்கியம் இன்றி இலக்கணம் இன்றே,

எள்ளின் றாகில் எண்ணெயும் இன்றே!

எள்ளினின்று எண்ணெய் எடுப்பது போல,

இலக்கியத் தினின்று எடுபடும் இலக்கணம்"

என்று கூறுகிறது. மொழி நடையாலும் கருத்தாலும் இஃது இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஓர் அறிஞர் கூறுவதோ என்ற தோற்றம் அளிக்கிறது.

(உ) இலக்கிய மரபு:

தொல்காப்பியம் மூலமே, தொல்காப்பியருக்கு முற்பட்ட முத்தமிழ் மரபுக்கால இலக்கியப் பரப்பில் தோல் (இதிகாசம்), தொன்மை (புராணம்), விருந்து (பஞ்ச தந்திரம் போன்ற விலங்குக் கதைகள், பிற்காலத்து 96 பிரபந்தங்கள் அல்லது சிற்றிலக்கியங்கள் போன்ற படைப்புகள்), அங்கதம் (வசைப்பாட்டு), அம்மை, அழகு, வண்ணம் முதலிய படிவங்கள் இருந்தன என்று அறிகிறோம். தவிர, சிலம்பின் உரையால் பதினெட்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் புதிதாகத் தோன்றிய சிந்து முதலிய நாடக மெட்டுகள் முத்தமிழ் மரபுக் காலத்தின் மக்கள் மரபுத் தொடர்ச்சியே என்று அறிகிறோம். ஏழாம் நூற்றாண்டில் புதிது தோன்றியதாக, அல்லது சமஸ்கிருதத்திலிருந்து மேற்கொள்ளப்பட்டதாகக் கருதப்படும் விருத்தம், துறை போன்ற பாவினங்களுக்கும் இது பொருந்தும். உண்மையில் தமிழ் இலக்கணங்கள் காட்டும் மேற்கோள்களான பாவின வகைகள் விருத்தமும் துறையும் காணாத விரிவும் பழமையும் உடையவை.

(ஊ) ஐந்திணை மரபு:

இலக்கியத்துக்கு இலக்கியமான உலக வாழ்வையே தொல்காப்பியர் பொருள் எனக் கண்டார். இதனை அவர் காண்போர் வேறு, நடப்போர் வேறு என்ற வேறுபாடல்லாத உலகளாவிய அகண்டமான நாடகமாகக் கருதினர். இதில் நிலம் காலம் என்னும் முதற்பொருள்கள், முறையே அந்த நாடகத்துக்குரிய அரங்க மேடை, காட்சிக் களங்கள் ஆகும். மக்கள் எல்லாருமே நாடக உறுப்பினராகவும், பார்வையாளராகவும் ஒருங்கே அமைகின்றனர். அதனுடன் அவர்களும் அவர்கள், உணவு, உடை, உறையுள், வாழ்க்கைச் சூழல்கள், தொழில்கள், கலைகள் (இசை, இசைக்கருவிகள்) ஆடல் பாடல் கேளிக்கைகள், சமுதாய வழிபாடுகள், விழாக்கள் தெய்வங்கள், ஆட்சி, போர்முறைகள் ஆகிய யாவுமே திரைகள், திரைக்காட்சிகள் போன்ற நாடகக் கருவிகளாகிய கருப்பொருள்கள் ஆகின்றன. அவர்களது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளே - காதலும் போரும். சமுதாய சமய அரசியல் கலை வாழ்வுகளே நாடகக் கதை நிகழ்ச்சியாகிய உரிப்பொருள் ஆகிறது.

மேலே கண்ட முதல், கரு, உரி என்னும் முப்பொருளையும், அகம், புறம் என்னும் பாகுபாடு இரண்டாகவும், அந்த இரண்டினையுமே வகைப்படுத்துகின்றன. அகத்தின் எழுதிணை, புறத்தின் எழுதிணை ஆகிய இந்த இருமை எழுதிணைகளிலும் உண்மையான தமிழ்க் காதல் அதாவது காதலுடன் இணைந்த மணம், மணத்துடன் இணைந்த காதல் அகத்திலும், உண்மையான தமிழ்ப்போர் அதாவது அறத்துடன் இயைந்த போர் புறத்திலும் முறையே அகன் ஐந்திணை அல்லது அன்பின் ஐந்திணை என்றும் புறன் ஐந்திணை அல்லது பண்பின் ஐந்திணை என்றும் அழைக்கப்பட்டன. இங்கே காதல் என்பது உலகியல் காதலை மட்டுமன்று, ஆன்மிகக் காதலாகிய உயிர் - இறை ஒருமைப்பாடு அதாவது உயரிய சமய வழிபாட்டையும் உட்படுத்தும். அதுபோல, அரசியல், பொது வாழ்வுச் சமயச் செய்திகளையும் உள்ளடக்கும். இவற்றுள் சமய வழிபாடு அகம் புறம் என்னும் இரண்டிலும் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஏனெனில், உண்மைக் காதல் எவ்வாறு காதலிருவர் அன்றிப் புறத்தே சமுதாயம் அறியாமல், அக் காதலர் தாமும் தம் இருமை மறந்து உள்ளத்துள் ஒருமைப்பட்டு நுகர்வதாகுமோ அவ்வாறே, உண்மை வழிபாடும் பத்தன் இறைவன் ஆகிய இருவரன்றிப் புறத்தே எவரும் அறியாமல், அவ்வுயிர் இறை ஆகியவரும் இருமை மறந்து உள்ளொருமையுடன் நுகர்வதாகும்.

தமிழ்ப் பண்புக்கு மாறான காதல் (மணமில்லாக் காதல், காதலில்லா மணம்), தமிழ்ப் பண்புக்கு மாறான போர் (முறையற்ற போர்), பயனில் கல்வி, பயனில் வாழ்க்கை (நிலையாமை போதனை), பண்பிலாச் சமய வழிபாடு ஆகியவை அகத்தில் புறமாகிய அகப்புறத்திணை இரண்டாகவும், புறத்தில் புறமாகிய புறப்புறத்திணை இரண்டாகவும் வகுத்துணர்த்தப்பட்டன.

தனிமனித, சமுதாய, அரசியல், சமய, குடும்ப, கலை வாழ்வுகளில் இலக்கு வாழ்வும் (இலக்கு நடுவிய போக்குமாக) இலக்கியம் காட்ட வேண்டிய இப்பண்புகளையே தமிழ் இலக்கணம், சிறப்பாகத் தொல்காப்பியம் ஐந்திணை மரபாக வகுத்துரைத்துள்ளது.

(எ) தேசிய, அரசியல் மரபுகள்:

மனித இன வரலாற்றில் ஆங்கில இனம், டச்சு இனம், போர்ச்சுகீசிய இனம், பிளீசிய இனம், அரபு மலேசிய இனங்கள் ஆகியவற்றைப் போலவே தமிழினமும் தொன்றுதொட்டுக் கடலோடி இனமாக வாழ்ந்து வந்துள்ளது. இஃது உலகளாவிய கடல் வாணிகத் தொடர்பாகப் பரவி, பல நாடுகளில் வாணிகக் கழகங்களை நிறுவியாண்ட வாணிகக் குழுக்களைத் தோற்றுவித்திருந்தது. இதனால் தொல்காப்பியம் முதலிய அகத்திணை இலக்கியங்களில் காதலர் பிரிவு வகைகளில் ஒன்றாகக் கடல் வாணிகப் பிரிவு கூறப்படுகிறது. வாணிகச் செல்வாக்கு மூலம் அரசரால் மதிக்கப்பட்டவர்கள் செட்டி, எட்டி, காவிதி என்ற படிப்படியான உயர் பட்டங்கள் பெற்றனர். பல நாடுகளிலும் தற்காப்புக்காக வாணிகக் குழுக்கள் தனிப் படைகளை வைத்திருந்தன. இவை கைக்கோளர் படைகள் எனப்பட்டன.

அராபியருடனும் மலேசியருடனும் கடல் வாணிகப் போட்டி காரணமாகக் கடற்போர்கள் நிகழ்ந்தன. இது தமிழகப் பேரரசுகளைக் கடலாண்ட, கடல் கடந்த நாடாண்ட பேரரசுகளாக்கின. கலிங்கர் ஆந்திரருடன் பல்லவரும், பாண்டியரும், சோழரும் இலங்கையையும் தென்கிழக்காசியப் பேரரசுகளையும் வென்று தம் நாளைய உலகக் கடற் பேரரசராக ஆண்டனர். பேரரசுகள் (கி.பி.பதினான்காம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்) வீழ்ச்சியடைந்த பின்னும் கூடச் சிற்றரசராகிய பாண்டியரும் கேரள சாமுத்திரியும் மற்ற இந்தியப் பேரரசுகளையும் போலவே கடல் வலிமையற்றிருந்த விசயநகரப் பேரரசுக்கு உதவும்படி கடல் கடந்த நாடுகளில் படையெடுத்து வெல்லும் ஆற்றலுடையவராயிருந்தனர்.

(ஏ) குடியரசு மரபு:

கிரேக்க உரோம நாடுகளைப் போலவே, இந்தியாவிலும் தமிழகத்திலும் குடியரசுகள் முடியரசினும் முற்பட்ட பழமையுடையவையாயிருந்தன. புத்தர் பிரான் பிறந்த சாக்கியர் குடியும், குப்தப் பேரரசர் பெண் கொண்ட விச்சாவியர் குடியும், ஆந்திரப் பே

பரரசும், தமிழரசர் மணத்தொடர்பு கொண்ட வேளிர் குடிகளும் யாவும் குடியரசுகள் அல்லது குடியரசுக் குழுக்களே. பல குடியரசுகளின் இணைவாகவே சேர அரசு அப்பெயர் பெற்றது. கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டுவரைகூடச் சேர அதாவது கேரள நாட்டு அரசர் இக்குடியரசுகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுப் பெயரளவிலேயே பேரரசராக நிலவினர். இது பாண்டியருக்கும் சோழருக்கும் பொருந்தும். ஏனெனில் சேரர் ஏழு வேளிரின் கூட்டாக அமைந்து சேரர் எனப்பட்டது போலவே, பாண்டியர் ஐந்து வேளிரின் கூட்டாக அமைந்து பஞ்சவர் எனப்பட்டனர். சோழரும் ஐந்து வேளிகளின் கூட்டாகவே வாழ்ந்தனர். முடியரசர் வலிமையான காலங்களில் குடியரசுப் பண்பு மறைந்து முடியரசர் வலிமையிழந்த காலங்களில் அது மீண்டும் தலை ஓங்கிற்று. ஆந்திர நாட்டில் குடியரசர் சளுக்கர், குறும்பர் என்றழைக்கப்பட்டனர். குடமன்னராகிய வேளிரே மன்னருக்கு முடிகூட்டும் உரிமையுடையவர்; இதனையே கம்பர் பெருமான் வேளாளர் முடிகூட்டும் உரிமை எனக் கூறியுள்ளார்.

முடியரசின் கீழும் குடியரசுப் பண்புகள் தொடர்ந்தன. ஐம்பெருங் குழு இந்நாளைய பொதுமக்கள் அவை போன்றும், என்பேராயம் இந்நாளைய மேலவைபோலவும் இயங்கின. பெரியாரைத் துணைக் கோடல், பெரியாரைப் பிழையாமை என்னும் அதிகாரங்கள் மூலம் அரசனுக்கும் அமைச்சருக்கும் திருவள்ளுவர் அறிவு கொளுத்தும்போது, அவர் பெரியார் என்று கூறியது இந்த எண்பேராயத்தையேயாகும். ஏனெனில், அமைச்சரைத் தேர்வதும், அவர்களையோ அரசரையோ வீழ்த்துவதும் இந்தப் பெரியார் அவையின் உரிமைகள் ஆகும்.

இப் பண்புகள் தமிழகத்துக்கு மட்டும் உரியன அல்ல; நாகரிக உலக முழுவதும் பரவியிருந்தவை. பெயர்களில்கூட இதனைக் காணலாம். ஆயம் என்பதன் பகுதியான ஆய்-தலைவன், அறிவன்-தந்தை என்னும் பொருள்கள் உடையது. கிரேக்க நாட்டில் பேராயம் அரியொ பகசு (அறிவர் மலை அல்லது அறிவர் மன்றம்) எனப்பட்டது. பண்டை இங்கிலாந்தில் பேரவை விட்டெனா யெமோட் (Witeno Gemot) அல்லது அறிஞரின் கூட்டம் எனப்பட்டது.

பண்டைக்காலக் குடியரசுகளில் வேள் தலைவனாய் வேள் குடியில் மூத்தவர் அல்லது திறமையுடையவர் என்ற முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். முடியரசில் அரசரே இவ்விடம் ஏற்றார். இந்நாளைய குடியரசுகளின் வகையிலும், இங்கிலாந்தில் அரசர், பிரான்சு அமெரிக்கா இந்தியா முதலிய நாடுகளில் தலைவர் அதே இடம் பெற்றுள்ளார்.

திருவள்ளுவர் பொருட்பாலில் விளக்கும் ஆட்சிமுறை இவ்வாறு இன்றைய இங்கிலாந்தைப் போல அரசரைத் தலைவராகக் கொண்ட குடியரசேயாகும். பொருட்பாலின் மூன்றாவது பிரிவாகிய குடியியல் இக் குடியாட்சியின் அடிப்படைப் பண்புகளை, குடியாட்சியை நல்லாட்சியாக்கும் சமதருமப் பண்பு, பொதுவுடைமைப் பண்பு ஆகியவற்றை வலியுறுத்துவதேயாகும்.

(ஐ) கல்வி மரபு:

பள்ளி வகுப்புகளுக்கான இலக்கியம் (ஆத்திசூடி முதலியன) வயது வரிசை, வகுப்பு வரிசைப்படி இன்றுள்ள நிலையில் கி.பி. ஒன்பது அல்லது பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஓளவையார் கால முதல் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் அதிவீரராம பாண்டியன், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் குமரகுருபரர் போன்றவர்களால் வளர்க்கப்பட்டதேயாகும். ஆனால், சங்க காலத்தில் இதே மரபு இருந்தது என்பதைப் புலவர் பெயர்களில் வரும் கணக்காயர் (பள்ளியாசிரியர்), இளம்பால் (தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர்) என்னும் அடைமொழிகள் காட்டும். முதுமொழிக்காஞ்சி, நாலடியார் முதலிய ஏடுகளும், திருக்குறளும், ஆத்திசூடி போன்ற கல்வி வரிசைப்பட்டனவோ என்று கருத இடமுண்டு. அகத்திணை இலக்கியத்தில் பிரிவின் வகையாகக் கூறப்படும் கல்வியிற் பிரிவு மணமானவர்களுக்காதலால் அஃது இன்றைய கல்லூரி, பல்கலைக்கழகக் கல்வி போன்ற உயர் நிலைக் கல்வியே என்பதில் ஐயமில்லை.

திருவள்ளுவர் கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி, அறிவுடைமை என்னும் நான்கு அதிகாரங்களையும் பொருட்பாலில் இறைமாட்சியை அடுத்து அமைத்திருப்பதை நோக்க, உரையாசிரியர் கருதுவதுபோல அது தனிமனிதர் அல்லது அரசர் கல்விபற்றியது அன்று; பள்ளி, கல்லூரி, பல்கலைக்கழகம் உட்பட்ட தேசியக் கல்விபற்றியதே ஆகும் என்று கூறத்தகும். ஏனெனில், கல்லாமை அதிகாரம் கல்லாமை ஒழிப்புக் குறித்ததேயாகும். கேள்வி அதிகாரம் மக்கட் கல்வி முறையேயன்றி வேறன்று. அறிவுடைமை அதிகாரம் வாழ்வில் கல்வியின் பயன்பற்றியதாகும். முச்சங்க மரபு காட்டும் கல்வி நிலையுடன் திருக்குறளில் கூறப்படும் கல்வியின் குறிக்கோளை நோக்க, தமிழர் தேசியக் கல்வி இலக்கு எல்லாரும் எழுத்தறிவு பெறுதல் என்னும் இன்றைய கல்வி இலக்கினும் எத்தனையோ உயரியது என்னலாம். அது வாணிக நலனோ அரசு நலனோ மட்டும் குறித்த தேசியக் கல்வி இலக்கன்று; மனித இன நலன் குறித்த உலகக் கல்வியாகும். 'அறிதோற்றியாமை', 'இலங்கு நூல் கற்றார்', 'கற்றதனாலாய பயன்... வாலறிவன் நற்றாள் தொழல்' என்னும் திருவள்ளுவர் குறிப்புகள் அந்த இலக்கை முழு உலக நலனாகிய இறைவனடி சேர்தல் வரை கொண்டு செல்கின்றன.

(ஔ) பண்பு மரபு:

பக்தித் துறையிலும் ஒழுக்கத் துறையிலும் உலகின் ஒப்புயர்வற்ற இலக்கியம் படைத்த மொழி தமிழ். உண்மையில் இவ்விரு துறைகளுக்கும் ஒரு முத்தாய்ப்பாக விளங்குவதே திருக்குறள். ஏனெனில் அது பக்தியையும் ஒழுக்கத்தையும் மட்டுமின்றி, கல்வியையும், அறிவையும், காதல், அன்பு, அருள் ஆகியவற்றையும், கலை, அழகு ஆகியவற்றையும், வீரம், ஆற்றல், இன்பம் ஆகியவற்றையும் இணைத்து முதல் அதிகாரத்திலேயே எல்லா மனித இன நலக் குறிக்கோள்களையும் தன்னகம் கொண்ட குறிக்கோளாகக் கடவுளை நமக்குச் சித்திரித்துக் காட்டுகிறது. நாத்திகர்கள்கூட ஏற்கும் கடவுட் குறிக்கோள் இது. மக்களுக்காக ஆட்சி என்ற குடியாட்சிப் பண்பு போல, மக்களுக்காகச் சமயம், மக்களுக்காகக் கடவுள் என்ற தமிழ் வள்ளுவக் குறிக்கோளை இது புலப்படுத்துகிறது.

தமிழில் எல்லாச் சமய இலக்கியங்களும் இத்தமிழ்ப் பண்பில் குளித்து அவ்வச் சமயத்துக்குத் தூய்மையும் உயர்வும் அளித்துள்ளன. புத்தர் தோத்திரமாயினும், அருகன் தோத்திரமாயினும், சைவ வைணவத் தோத்திரமாயினும், கிறித்துவ இசுலாமியத் தோத்திரமாயினும் எல்லாவற்றிலும் இத் தமிழ்ப் பண்பு மிளிர்வது காணலாம். சமயங்கடந்த, நாடு மொழி இனங் கடந்த, உயர்வு தாழ்வு வேறுபாடற்ற, அன்பில் நிறைந்த தன்மையே கடவுட்பண்பு. அதுவே தமிழ்ப்பண்பு. 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்', 'ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்', 'வானுலகம் வேண்டேன், நரகம் புக அஞ்சேன், உன் பெயர் கூறும் உரிமை போதும்', 'புழுவாய்ப் பிறக்கினும் உன் அடி வழுவாதிருக்க வேண்டும்', 'யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்', 'மேல் உலகம் இல் எனினும் ஈதலே நன்று' என்ற சீரிய கருத்துகளைத் தமிழிலக்கியத்தில் தொடக்கம் முதல் இன்றுவரை தொடர்ந்தே காணலாம்.

தீது தீர்ந்த, வடு நீங்கிய, மாலிவாத, அலகிலாத என்னும் அடைமொழிகளைக் கடவுளுக்கும் பண்புகளுக்கும் வழி வழியாகத் தமிழர் வழங்கியுள்ளனர். திருவள்ளுவரின் அதிகாரங்களில் பெரும்பாலானவை எதிர்மறையாகவே அமைந்துள்ளதன் குறிப்பு இதுவே. தீமையைப் படிப்படியாக விலக்கிய தூய பயிற்சி நலப்பண்பையே தமிழர் யோக முறையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை இது காட்டுகிறது. தீமையையே இப்பயிற்சியால் நன்மையாக்கி நன்மைக்கு ஆற்றல் தரும் பண்பாக, இதனை வள்ளுவர் மரபில் நின்ற தமிழ் மரபு கொள்கிறது.

5. முடிவுரை:

தமிழ் ஒரு மொழி மட்டுமன்று, ஒரு பண்பு. அது மொழி கடந்த, சமயங் கடந்த, நாடு கடந்த, இனங் கடந்த பண்பு. தமிழ்க் கண்ணோட்டத்துடன் ஒருவர் எம்மொழி பயின்றாலும், எச்சமயம் தழுவினாலும், எந்நாட்டுக்குத் தொண்டாற்றினாலும், அவர் அவ்வம்மொழியையும், சமயத்தையும், நாட்டையும், தம்மையும் உடனடி வெற்றி அதாவது உலகியல் வெற்றி நோக்கி மட்டுமன்று, நிலையான வெற்றியாகிய ஆன்மிக வெற்றி நோக்கியும் உயர்த்தி விடுவர் என்பது உறுதி.

தனிநாயக அடிகள், M.A., M.Lit., Ph.D., D.D.

மற்ற நாடுகளையும் மக்களையும் உட்படுத்தி அன்பு பாராட்டிவரும் இயல்பு இருபதாம் நூற்றாண்டில் விமானப் போக்குவரத் தோடு தோன்றியதோர் பண்பு என்று நினைக்க இடமேயில்லை. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றிய காலத்திலேயே தமிழ்ப் புலவர் இப் பண்பைப் பாராட்டிப் பாடுவாராயினர். விரைவான போக்குவரத்தோடு பல்வேறு அரசுகளை இணைக்கும் கழகங்களே இல்லாத அக் காலத்திலேயே ஒரு நாட்டவர் மற்ற நாட்டினரோடு உறவு பாராட்ட விரும்பியுள்ளனர் என்பதற்கு நாம் அடிக்கடி கூறும் இரு செய்யுட்கள் நமக்கெடுத்து இயம்புகின்றன.

கணியன் புங்குன்றனார் கூறிய,

"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" எனும் கொள்கை எல்லா நூற்றாண்டுகளுக்கும் பொருத்தமாகி இன்று உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் கோட்பாடாகவும் மிளர்கின்றது. திருவள்ளுவர் கூறிய,

"யாதானும் நாடாமா லுராமா வென்னொருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு"

(குறள், 397)

என்னும் திருக்குறட்பா, முன்பினும் நம் காலத்திற்குப் பொருத்தமான அறிவுரையாக விளங்குகின்றது. நாடுகள் பல; மக்கள் பலர். வேற்று நாடுகளின் மக்களையும், தத்துவத்தையும், பண்பையும், மொழிகளையும், இலக்கியங்களையும் நம் நாட்டில் உள்ளவைபோல அறிந்திருக்க வேண்டுமாயின் நம் வாழ்நாட்கள் போதாததால், உயிரிருக்கும்வரை அவற்றைக் கற்றுக்கொண்டே இருத்தல் வேண்டும் என்பது உள்ளடங்கும் கருத்தாகும்.

தமிழ் மக்கள் அக் காலத்திலேயே தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுக்கும், நடுமேற்கு நாடுகளுக்கும் சென்றிருந்தனர் என்பதை வரலாற்று முறையில் அறிகின்றோம். கற்றோர்க்கு எங்குச் சென்றாலும் வரவேற்பு உண்டென்றும் அவர் பல நாடுகளுக்குச் சென்று வந்தனர் என்றும், அந்நாடுகளையும் நம் நாட்டினைப் போலக் கருதினரென்றும் அழகாகப் பழமொழி நானூறு நான்காம் செய்யுள் கூறுகிறது.

"ஆற்றவும் கற்றார் அறிவுடையார், அஃதுடையார்
நாற்றிசையும் செல்லாத நாடில்லை - அந்நாடு
வேற்றுநா டாகா; தமவேயாம் - ஆயினால்
ஆற்றுணா வேண்டுவ தில்".

'ஊர்', 'நாடு', 'கேளிர்' எனும் சொற்கள் தமிழ்மொழியின் வெவ்வேறு காலத்தில் வெவ்வேறு கருத்துகளைக் கொண்டிருக்கலாம்; ஆயினும் இம் மேற்கோள்கள் காட்டும் பரந்த ஆளுமையும் (Personality) மனித இன நலக் (humanism) கோட்பாடும் இலத்தீன் புலவர் தெரென்ஸ் (Terence) கூறிய "நான் மனிதன்; மனிதனைச் சார்ந்த எதுவும் எனக்குப் புறமன்று" எனும் அடியொன்றுடனே ஒப்பிடத் தகும. (Homo sum; Nil humani a me alienum puto). கோடன் ஒல்போட் (Gorden Allport) எனும் உளநூல் வல்லுநரின் கூற்றின்படி செறிவுடைய முதிர்ந்த ஆளுமைக்கு மூன்று இலக்கணங்கள் இன்றியமையாதவை. முதல் முதல் அத்தகைய மனிதன், என்றும் விரிந்து கொண்டுவரும் ஈடுபாடுகளை வளர்ப்பவனாக இருத்தல் வேண்டும்; பிறருடைய நலத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் அவன் எவ்வளவிற்குப் பாடுபடுகிறானோ அவ்வளவிற்கு அவன் தன்னுடைய ஆளுமையை விரியச் செய்து செப்பமாக்குகின்றான். இரண்டாவது, பிறர் தன்னை எங்ஙனம் கணிக்கின்றார்களோ அவ்வாறே தன்னை அறிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் படைத்தவனாக இருத்தல் வேண்டும் (Self-Objectification). மூன்றாவது, தன்னுடைய வாழ்க்கைக்கு ஒற்றுமை நிறைவினைத் தரும் வாழ்க்கைத் தத்துவத்தைக் கடைப்பிடித்து நடத்தல் வேண்டும் (Unifying Philosophy of life-self-unification).

இலட்சியங்களைக் கடைப்பிடித்தும் கற்பித்தும் வருவதால்தான் சமுதாயம் முன்னேறி மக்களுக்கு வேண்டிய இன்பத்தையும் சீர்திருத்தத்தையும் நல்குகின்றது. இலட்சியங்கள் இல்லாத சமுதாயம் பாழாய்ப் போகும் என்னும் உண்மையைப் பண்டைக்காலத் தமிழரும் நன்குணர்ந்திருந்தனர். இலட்சியம் இல்லாதவன் வெறும் யாக்கை என்பதை "பூடகை யில்லோன் யாக்கை போல" என்னும் அடியில் புலவர் ஆலத்தூர் கிழார் புறநானூற்றில் நிலைநாட்டுகின்றார்.

விரிவாகும் ஆளுமையை உருவாக்கும் நோக்கம் மக்கள் உள்ளத்தில் என்றும் இருந்தால், சமுதாயம் இன்பத்தை அளிக்கும் சமுதாயமாகக் காணப்படும். எவ்வளவிற்குப் பிறர் நலத்திற்காக மனிதன் பாடுபடுகின்றானோ அவ்வளவிற்கு அவன் ஆளுமை நன்கு வளரும். பிறருக்காகப் பணி செய்வதால்தான் ஒருவன் தன்னுடைய வாழ்க்கையைப் பண்புடைய வாழ்க்கையாக்குகின்றான். 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' எனும் குறிக்கோள், வாழ்க்கையைத் தன்னலம் தேடும் துறையிலிருந்தெடுத்து ஆளுமையை நிறைவாக்கும் பண்பாக்குகின்றது. பிறர் நல இயல் (Altruism) எனும் பண்பு மக்கள் வரலாற்றில் படிப்படியாகத்த

ான் தோன்றும். நல்ல அறிவு வளர்ச்சியில்லாத சமுதாயத்தில் சொந்த இனத்தாரோடுதான் மனிதன் உறவு கொண்டாடுவான். தன்னுடைய குடும்பத்தையும் தன் சிறு இனத்தையும் (Tribe) காப்பாற்றவே முயல்வான். படிப்படியாக அறிவு வளர வளர மக்கள் அனைவரும் எங்கு வாழ்ந்தாலும் தன் இனத்தவரென்றும், எல்லா உயிர்க்கும் அன்பு காட்டுதல் வேண்டுமென்றும் சிந்தனை அவனுக்குத் தோன்றும்.

வெவ்வேறு பண்பாடுகள் வெவ்வேறு காலத்தில் பிறர் நல இயலைக் கற்பித்து வந்திருக்கின்றன. சீன நாட்டில் கி.மு. 604 ஆம் ஆண்டில் பிறந்த லாவோட்சேயும் (Lao-Tse) அவருக்குப் பின்பு கொன்பூசியசும் (Confucius, கி.மு. 551-479) தம் காலத்திலேயே இந்தக் கொள்கையை ஒருவாறு தெளிவாகக் கற்பித்துப் பிறர்பாலும் தமக்குப் பொறுப்புண்டு என்னும் உண்மையை வற்புறுத்தினர். ஆனால் பிளாதோ, அரிஸ்டோட்டில் போன்ற கிரேக்கத் தத்துவ வல்லுநர்கள் கிரேக்கக் குடியினரை மட்டுமே தம் சிந்தனைக்குள் உட்படுத்தி, வேறு நாட்டினரைப் பற்றிக் கவலை செலுத்தவில்லை. பிறநாட்டார் தம் இலட்சிய அரசைக் கெடுக்காவண்ணம், தம் இலட்சிய அரசின் தலைநகரைக் கடலோரத்திலோ துறைமுகத்திலோ அமைக்காது அன்னியர் செல்லாதவாறு பத்துக்கல் கடற்கரையிலிருந்து உள்நாட்டில் அமைக்க வேண்டுமென்று கூறினர். பிராமண தருமசாத்திர நூல்கள் பிராமணர் அல்லாதாரைப் பற்றி கவனம் செலுத்தவில்லை. பண்டைக் காலத்தில் அவை கூறியது என்னவெனில், 'விந்திய மலைத்தொடர்க்கும் இமயமலைக்கும் இடையே உள்ள நிலப்பரப்பே கருமபூமி; முத்தி பெறுவதற்கு அப்பூமியிலேயே பிறந்திருக்க வேண்டும்' என்பதே. தமிழ் மக்களிடமோ, ஸ்டாயிக்வாதிகள் கூறியதுபோல மக்கள் அனைவரும் உடன்பிறந்தாரென்றும், பிறப்பே பா, சாதியோ, சமயமோ அவர்களைத் தாழ்த்தவோ உயர்த்தவோ வல்லவை அல்லவென்றும் கொண்ட நம்பிக்கை பண்டுதொட்டே நிலவியுள்ளது. இந்திய வரலாற்றின் பண்டைக் காலத்திலேயே இத்தகைய அரிய கொள்கையைத் தமிழ் அறிஞர் கடைப்பிடித்திருந்தனர் என்னம் உண்மை பெரும் வியப்பைத் தருகின்றது. எனவே, உலக ஒழுக்க இயலை (Ethics) நன்கறிந்து எழுதிய உலகமேதை அல்பேர்சுவைட்சர் திருக்குறளைப்பற்றி "இத்தகைய உயர்ந்த கொள்கைகளைக் கொண்ட செய்யுட்களை உலக இலக்கியத்திலேயே காண்பது அரிது" என்று கூறுவார்.

ஆனால், இத்தகைய கொள்கைகள் திருவள்ளுவர் காலத்திற்கு முன்பே தமிழ் மக்களால் போற்றப்பட்டுள்ளன.

தமிழ் இலக்கியத்தை ஆராயும்பொழுது, இப்பிறர்நலக் கொள்கையையும், பிறர் அன்பு உணர்ச்சியையும் முதல் முதல் பரப்புவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் தமிழ்நாட்டுப் பாணரும் தமிழ்நாட்டுப் புலவருமாவார். பாணர்க்கும் புலவர்க்கும் சொந்த ஊரும் நாடும் உண்டு. ஆயினும் அவர்கள் தமிழ் உலகமெங்கும் சென்று அரசர்களையும் வள்ளல்களையும் மக்களையும் வாழ்த்தி வந்ததால் 'தமிழகம்' என்ற ஓர் ஒற்றுமை உணர்ச்சி உண்டாகியது. அவர்கள் சிறப்பாகக் கருதிய வள்ளல்களும் அரசர்களும் உளர். போர்க்காலத்தில் தம் சொந்த அரசர்களையும் வள்ளல்களையும் பேணினர். ஆயினும் எங்குத் தமிழ் மொழி பேசப்பட்டதோ அங்கெல்லாம் சென்று தம் பரிசில் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வந்தனர். புலவர் தூதுவராகவும் நண்பராகவும் தமிழ்நாட்டு மன்னர் இடையில் சென்று போரைக் குறைக்கவும் நீதி வளர்க்கவும் முயன்றனர். எனவே, தமிழ் அரசுகளிடம் நட்பும் உறவும் வளருமாறு பாடுபட்டு வந்தனர்.

பெருநில மன்னரும் குறுநில மன்னரும் உறவினை வளர்க்கக் காரணமாக இருந்தவை உடன்படிக்கைகளும்ல்ல; பொது அரசியல் மன்றங்களும்ல்ல; அவர்கள் அனைவரும் வளர்ந்த தமிழ் மொழியே காரணமாக இருந்தது. அம்மொழி பரவிய நிலம் அனைத்தையும் 'தமிழகம்' என்றும் 'தமிழ்நாடு' என்றும் வாழ்த்தினர். இவ்வாறு வாழ்த்தியதால் மூவேந்தருடைய சொந்த ஆட்சியோ குறுநில மன்னருடைய சொந்த ஆட்சியோ குறையவில்லை. தமிழ், தமிழ் ஆற்றல், தமிழ்கெழுமூடல், தமிழ் கெழுமூவர், தமிழ்ப்பாவை, தமிழ்முழுதறிதல், தமிழ் நன்னாடு, தமிழ் நாட்டகம் என்னம் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் பன்முறை சங்க இலக்கியத்திலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் தோன்றுகின்றன. இச்சொற்கள் தமிழ் அரசரையும் தமிழ் மக்களையும் பெரும்பாலும் குறித்தாலும், தமிழ் இனத்தாரை ஒற்றுமைப்படுத்தும் கருவி தமிழ்மொழியென்பது தெளிவாகும்.

"தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானம்"

(புறம், 19:2)

"தண்டமிழ் பொதுவெனப் பொறாஅன்"

(புறம், 51:5)

"வையக வரைப்பிற் றமிழகங் கேட்ப"

(புறம், 168:18)

தமிழ் மூவேந்தரைத் "தண்தமிழ்க் கிழவர்" (புறம், 35:3) என்றும், தமிழ் நாட்டினை, "பொதுமை சுட்டிய மூவருலகம்" (புறம், 35:7) என்றும் தமிழ்ப் புலவர் பாடுகின்றனர். பிறநாடுகளைக் குறிப்பிடும்பொழுது வேற்று நாடோ பிற நாடோ என்று குறித்திடாது, மொழி மாறும் நாடு - மொழி பெயர் தேயம் - என்றே வரையறுத்துக் கூறுகின்றனர். பாணர்க்கும், புலவர்க்கும், இவர்கள் கற்பித்த மக்களுக்கும் இருவேறு பற்றுண்டு; ஒன்று தம் சொந்த மன்னற்கும், மற்றொன்று தமிழ்மொழி பேசும் தமிழ் மக்கள் வாழும் முழு நாட்டிற்கும் ஆகும். தமக்குள்ளே தமிழ் மன்னர் அடிக்கடி போரிட்டனர். ஆனால், வேற்று நாட்டவர் தாக்கும் போது, பன்முறை ஒன்று சேர்ந்து, "வடபுல மன்னர் வாட"ப் (புறம், 52:5) போரிட்டனர்.

செந்தமிழ்க் காப்பியமாக விளங்கும் சிலப்பதிகாரம் இவ்விருவேறு பற்றினை ஆழமான கருத்துடன் காட்டுகின்றது. தமிழ்ப் பற்றும் தமிழ் நாட்டுப் பற்றும் இக் காப்பியத்தில் அழகாகத் தோன்றுவதுடன் ஒவ்வொரு தமிழ் அரசின் பற்றும் பண்பாடும் மிளிர்கின்றன. வடபுல மன்னர் தமிழ் ஆற்றலை ஏனெனம் செய்வதைத் தாங்க முடியாத அரசன், வடமலை மட்டும் படையெடுத்துச் செல்கின்றான்.

"அருந்தமி ழாற்றல் அறிந்தில ராங்கு"

(சிலப், 26:161)

"..... அருந்தமி ழாற்றல்

(சிலப்.27:189-190)

வடநில மன்னரின் ஏளனத்தைத் தாங்க முடியாத தமிழரசர் தமக்குள்ளே போர் செய்யவும் பின் வாங்கியிருக்கமாட்டார்.

பாணரும் புலவரும் இயற்றிய இலக்கியம் பரவப் பரவ பிற தமிழ் அரசுகள் பற்றியும் அங்குள்ள மக்களுடைய வாழ்க்கைப் பற்றியும் செல்வங்கள் பற்றியும் தமிழ் மக்கள் அறிய வந்தனர். அகப்படல்களில் ஐந்து நிலங்கள் பற்றியும் புலவர் வருணித்ததால் தமிழ் நிலத்தின் பற்று மக்கள் உணர்ச்சியில் இடம்பெற்று வளர்ந்தது. சங்க காலத்தின் வரலாற்றைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கும் போர்கள், நட்புறவு, பேரூர்கள், மலைகள், வழிகள் இன்னோரன்ன செய்திகளிலிருந்தே அறிகின்றோம். அரசரின் பெயரும் வள்ளல்களின் பெயரும் அவ்விலக்கியத்தில் இருந்தே நமக்குத் தெரிய வருகின்றன.

அகத்திணை இலக்கியம் பல்வேறு முறைகளில் பரந்த மனப்பான்மையையும் விரிவான ஆளுமையையும் வளர்த்தது. பெரும் பொழுது, சிறுபொழுது, எல்லா நிலங்களின் கருப்பொருள் இவற்றையெல்லாம் கட்டாயமான முறையில் புலவரும் பாணரும் இலக்கியம் பயிலவோரும் கற்று வந்தனர். தொல்காப்பியர் நிலத்தைப் பிரித்த முறை உலகின் பிரிவாகவே அமைந்தது.

"படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே"

(தொல். 948)

பாலை நிலத்துச் செய்யுட்களில் தலைவன் போர்ப் பொருட்டோ, பொருட் பொருட்டோ, கல்வி பொருட்டோ, தூதின் பொருட்டோ, வேற்று நாடுகளுக்குச் சென்றதால் அந்த அந்த நாடுகளைப் பற்றி நினைப்பதற்கு வாய்ப்பு இருந்தது. மலைகளும், கொடிய விலங்குகள் உள்ள காடுகளும், முரசொலி கொட்டும் கடலும் தான் செல்ல முடியாத இடங்களைப் பற்றித் தலைவிக்கு எண்ணம் உண்டாக்குகின்றன.

களவொழுக்கத்திலும் கற்பொழுக்கத்திலும் பிற உயிரொன்றைக் காதுலிப்பதாலும், குழந்தைகளைப் பேணுவதாலும், இருவருடைய ஆளுமையும் இன்னும் விரிவாக வாய்ப்புண்டு. புலவர் தம் செய்யுட்களில் தலைவன் போலும், தலைவி போலும், செவி வித்தாய் போலும், தோழி போலும் கற்பனை செய்து பாடுவதால் பிறர் தம்மை எவ்வாறு கருதுகின்றனர் என்று அறியும் பண்பும் அவருக்கு எளிதாக அமைந்திருக்க வேண்டும்.

அன்பின் வாழ்க்கையிலும் பிறருடன் கலந்து வாழும் முறைகளிலும் அல்லது பிறர் நல இயலை வளர்ப்பதிலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் இன்றியமையாத கொள்கை தோன்றுகின்றது. ஆய் என்னும் வள்ளலைப் போற்றுவதற்குக் காரணம் என்னவெனின் அவன் நன்மையை நன்மைக்காகவே செய்து வந்தான். பிறர் போற்றுவார்களென்றோ வேறு நலன்களைப் பெறலாமென்றோ அவன் நன்மையில் ஈடுபடவில்லை என்பதே.

"இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்
அறவிலை வணிகள் ஆஅய் அல்லன்".

(புறம். 134)

அவர்களுடைய குறிக்கோள் தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளராக வாழ்வதாகும்.

'உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்' என்னும் புறப்பாட்டு இந்தப் பண்பை அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவ்வுலகம் உண்டு; இவ்வுலகம் உண்டென்பதை மக்கள் அறிவது எங்ஙனம்? இந்திரருடைய அமிழ்தம் கிடைப்பினும் தனியே உண்ணமாட்டார்; புகழெனின் உயிரையும் கொடுத்து வாங்குவார்; பழியென்றால் உலகம் முழுவதையும் பெற்றாலும் செய்யமாட்டார்கள். இத்தகையராகித் தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்பவர் உலகில் இருப்பதால்தான் உலகம் உண்டு என்று நாம் தெளிவாகக் காட்டலாம்

"உண்டா லம்மஇவ் வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே...

புகழெனின் உயிரும் கொடுக்குவர்; பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர்...
அன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே".

(புறம். 182)

இவ்வுண்மையையே திருவள்ளுவரும்,

"பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம், அது இன்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்".

(குறள், 996)

என்று கூறினார்.

பிறர்க்காக வாழும் மக்கள் இவ்வுலகில் இல்லையென்றால் - நாம் வாழ்வது அரிது. பிறர்க்காக வாழ்வதே உயர்ந்த பண்பும் பண்பாடும்.

பண்புடைமையெனும் அதிகாரத்திற்கு உரை கண்ட பரிப்பெருமாள் கூறுவார்: "பண்புடைமையாவது யாவர்மாட்டும் அவரோடு அன்பினராய்க் கலந்து ஒழுகுதலும், அவரவர் வருத்தத்திற்குப் பரிதலும், பகுத்து உண்டலும், பழிநாணலும் முதலான நற்குணங்கள் பலவும் உடைமை".

"அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்
மக்கட்பண் பில்லா தவர்"

(குறள், 997)

"நகல்வல்லர் அல்லார்க்கு மாயிரு ஞாலம்
பகலும்பாற் பட்டன்று இருள்"

(குறள், 999)

என்று வள்ளுவரே உரைக்கின்றார். திருவள்ளுவரின் கருத்தையும் பிற ஆசிரியரின் கருத்தையும் ஒவ்வொரு தலைமுறைக்கு ஏற்றவாறு விளக்குதல் நம்முடைய கடமையாகும். சிரிப்பு (humour) எனும் பண்பைப் பற்றி 18 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் தமிழ்ப் புலவர் கூறியிருப்பது எவ்வளவு வியப்பைத் தருகின்றது.

மன்னரையும் வள்ளல்களையும் புலவர் வாழ்த்தும் போது அவர்களுடைய வீரத்தைப் புகழ்ந்தேத்துவதோடு அன்னாரின் கொடைவன்மை, காட்சிக் கெளியராதல், 'நீர் அன்னசாயல்' இப் பண்புகளையும் பாராட்டுகின்றனர். இத்தகைய நல்ல பண்புடைய மன்னரும் வள்ளல்களும் இருக்கும் நாட்டில் மலர்களும், தென்றலும், சுனையும் சிறப்பான நறுமணத்தையும் தீஞ்சுவையையும் இன்பத்தையும் அளிக்கின்றன. எங்கும் இனிதாயிருக்கும் தென்றல் ஓரியின் கானத்தில் தவழ்ந்து வரும்போது இன்னும் இனிதாயிருக்கும். தண்மையுள்ள சுனை பாரியின் பறம்பில் இன்னும் பன்மடங்குத் தண்மையுள்ளதாகும். நெல்லிக்கனியை உண்டபின் தண்-

ரைக் குடித்தால் தீஞ்சுவை நாவிற்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால், தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியான பண்ணனுடைய சிறு தோட்டத்தில் உள்ள நெல்லிக்கனியை உண்டபின் நீரைக் குடித்தால் இன்னும் பன்மடங்கு அதன் சுவை தெரியும்.

"தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யானன்
பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை நுண்ணிலைப்
புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர்
நீர்குடி சுவை..."

(அகம். 54:13-16)

அமெரிக்காவின் பிறர் நல இயலைப் பற்றிச் சிறந்த ஆராய்ச்சி செய்து வந்த 'Pitrim A.Sonokin' என்பவர் ஒரு நூலில் கூறுவது என்னவெனில், மேலை நாட்டுச் செய்தித் தாள்கள் பெரும்பாலும் குற்றவாளிகளையும் தீய செயல்களில் ஈடுபடுபவரையும் பற்றியுமே விளம்பரம் செய்து வருகின்றன. ஆனால், நன்மை செய்பவர்கள் பற்றியும் அவர்களின் நற்செயல்கள் பற்றியும் ஒரு சில செய்திகளே தருகின்றன. சமுதாய இயல் ஆராய்ச்சியும் அவ்வாறே குற்றவாளிகளையும் தீயோரையும் நன்கு படித்து வருகின்றது. ஆனால், தூய வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் நல்லோரைப் பற்றிப் படிப்பதில்லை. தூயோர் ஒரு சமுதாயத்தின் ஆக்கப் பண்பைக் காட்டுகின்றனர்; அவர்கள் காட்டும் அன்பும், பற்றும் இல்லையெனில் சமுதாயமே பாழாய்ப் போய்விடும்.

இதுகாறும் வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடை உள்ள நிலப் பரப்பில் விரிவான ஆளுமையின் வளர்ச்சியைக் கண்டோம். ஆனால், தமிழ் ஈடுபாடு தமிழகத்தோடு நிற்கவில்லை. பேரரசர் அசோகனின் காலத்திலேயே தமிழ் அரசுகள் நன்கு இயங்கின. காரவேலனின் கல்வெட்டிலிருந்து (கி.மு.165) தமிழ் அரசுகளின் ஒற்றுமையும் புலப்படுகின்றது. தமிழகம் ஒதுங்கி ஒரு மூலையில் இருக்கவில்லை என்பதற்கு கிரேக்கத் தூதர் மெகஸ்தினிசும், கவுடில்யரின் நூலும், வடமொழிக் காப்பியங்களும், சங்க இலக்கியத்தில் நந்தர்மோரியரைக் குறிப்பிடும் இடங்களும் சான்று பகர்கின்றன.

சமயமும் வணிகமும் காரணமாக வட இந்தியாவுடன் தமிழ் மக்கள் நெருங்கிய தொடர்பை நிலை நாட்டினார்கள். வட இந்திய வணிகப் பொருள்கள் - வடவளம் - தமிழ்நாட்டுத் துறைமுகங்களில் குவிந்து கிடந்தன. வடநாட்டுத் தொழில் வல்லுநர் தமிழ்நாட்டு வினைஞரோடு சேர்ந்து அரும் தொழில்களைச் செய்துவந்தனர்.

"மகத வினைஞரும் மராட்டக் கம்மரும்
அவந்திக் கொல்லரும் யவனத் தச்சரும்
தண்டமிழ் வினைஞர் தம்மொடு கூடி..."

(மணி. 19:107-109)

வைதிக சமயம் தமிழ்நாட்டில் பரவத் தொடங்கியதும், இமயமலையும், கங்கைப் பேரியாறும் தமிழ் மக்களாலும் ஒருவாறு வணங்கப்பட்டன. பிராமண சமயம் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த காலத்திலேயே சமணரும் புத்தரும் வந்து சேர்ந்தனர். தம் சமய நூல்

களில் உள்ள சிந்தனையை வடநாட்டு ஆசிரியர் தமிழில் கூறி வந்தனர். இவ்வாறு தமிழ்நாடு வட நாட்டுடன் நெருங்கிய உறவைப் பாராட்டி வந்தது.

சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் கூறும் மறுபிறப்புத் தத்துவத்தின் பயனாகத் தமிழ்க் காப்பிய மாந்தர் வடநாட்டில் தோன்றினர்; வடநாட்டவர் தமிழ்நாட்டில் தோன்றினர். கண்ணகியும் கோவலனும் கபிலவஸ்துவில் பிறப்பதாகவும் புத்த சமயத்தைக் கடைப்பிடித்து முக்தி பெறுவதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. கோவலனே முற்பிறப்பில் கலிங்க நாட்டரசன் சேவையில் இருந்ததாகவும், தமிழ்நாட்டில் பிறந்த ஆபுத்திரன் இன்னும் ஒரு பிறவியில் சாவக நாட்டின் அரசனாக இருந்ததாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

வட இந்தியாவுடன் தொடர்புகள் வளர வளர கங்கையும் இமயமும் அடிக்கடி தொகை நூல்களில் கூறப்பட்டு வருகின்றன. இமயமலை, நீடிக்கும் உறுதிக்கு மேற்கோளாகக் காட்டப்படுகின்றது. அதுவே, 'பொன்படு நெடுங்கோட்டிமயம்' புகழ் விரும்புகின்றவர்கள் இமயக்கோடு போன்ற உயரம் அளவு அப் புகழை நிலைநாட்ட வேண்டும்.

"..... இமயத்துக்
கோடுஉயர்ந் தன்ன தம்இசை நட்டுத்
தீதுஇல் யாக்கையொடு மாய் தல்தவத் தலையே".

(புறம். 214:11-13)

நீண்ட வாழ்க்கைக்கும் பன்மைக்கும் உவமையாகக் குமரி ஆறு, காவேரி போன்ற மணல் நிறைந்த இடங்களைக் கூறுவதுடன், கங்கையையும் இமயத்தில் பெய்யும் மழையையும் உவமையாகச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள் புலவர்கள்.

"இமயத் தீண்டி இன்குரல் பயிற்றிக்
கொண்டல் மாமழை பொழிந்த
நுண்பல் துளியினும் வாழிய பலவே".

(புறம். 34:21-23)

சில புலவர்கள் இமயத்தையும் கங்கையையும் தமிழ்நாட்டு மலைகளுடனும் ஆறுகளுடனும் சேர்த்துப் பாடுகின்றனர்.

"வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்"

(புறம். 6)

"குமரியம் பெருந்துறை அயிரை மாந்தி
வடமலைப் பெயர்குவை யாயின்"

(புறம். 67)

சில வேளைகளில் இத் தெற்கு வடக்கு இணைப்பு, போராலும் வெற்றியாலும் வரும் பயனாகின்றது.

"..... பொன்படு நெடுங்கோட்டு
இமயஞ் சூட்டிய ஏம விற்பொறி"

(புறம். 39:14?15)

"பஃறுளி ஆற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமும் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி!"

(சிலம். 11:19-22)

இன்னும் ஒரு புறப்பாட்டில் இமயமலையே இவ்வுலகைத் தாங்குகின்றது. ஆனால், தெற்கில் ஆய்வள்ளவின் குடியில்லையென்றால் உலகமே பிறழும்.

"வடதிசை அதுவே வானறோ யிமயம்
தென்றிசை யாஅய் குடியின் றாயிற்
பிறழ்வது மன்னோவிம் மலர்தலை யுலகே"

(புறம். 132:7-9)

வட இந்தியாவில் தென்னாட்டிற்கு இருந்த ஈடுபாடு, ஒருவாறு வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளும் இருந்த காலத்திலேதான், வணிகத்தின் பொருட்டு வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்த மக்கள் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இப் பிற நாட்டவர் துறைமுக நகர்களில் தம் இல்லங்களை அமைத்துத் தம் வணிகத்தை நடத்தி வந்தனர். நம் காப்பியங்கள் துறைமுகங்களில் பல்வேறு மொழிகள் பேசப்படுவதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இப் பிற நாட்டவரைப் 'புலம்பெயர் மாக்கள்', 'மொழிபெயர் தேயத்தோர்', 'யவனர்' என்றும் வருணிக்கின்றனர். இருவேறு வணிகம் தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்று வந்தது. ஒன்று, தமிழ்நாட்டில் உள்ள பொருள்களுக்கு (முத்தும், பவளமும், மிளகும்); இன்னொன்று, இந்தியாவின் கிழக்கே உள்ள நாடுகளிலிருந்து வந்த பொருள்களுக்கு வங்கத்திலிருந்தும், சீனத்திலிருந்தும் கப்பல்களில், கடாரத்திலிருந்தும், சாவகத்திலிருந்தும் கப்பல்களில் அந்த நாடுகளில் கிடைத்த பொருள்களைத் தமிழ்நாட்டிற்குக் கொண்டுவந்து அங்கு இறக்கினர். இன்னும் ஒரு பருவக்காற்றுடன் மேலை நாடுகளுக்குக் கப்பல்களில் ஏற்றினர். இவ்வணிகம் நடைபெறும் பொருட்டு வேற்று நாடுகளிலிருந்து பெருந்தொகையான மக்கள் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்துவந்திருக்க வேண்டும். இத்தகைய வரலாற்று நிலையில், வள்ளுவருடைய "யாதானும் நாடாமால் ஊராமால்" என்னும் குறட்பா விரிவான புதிய விளக்கத்தைத் தரவல்லது.

திருக்குறளில் 'பூட்கைமகள்' அல்லது இலட்சிய புருடனுடைய இயல்புகள் பல கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்று, பிறர்பால் அன்புடைமை.

"அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையா
ரென்பு முரியர் பிறர்க்கு"

(குறள். 72)

இல்லற வாழ்க்கையின் நோக்கம் ஈகை, விருந்தோம்பல் போன்ற பண்புகளால் ஆளுமையை வளர்த்தல்.

"இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு"

(குறள். 81)

பகைவருக்கும் நன்மை செய்பவன் சான்றோன்

"இன்னா செய்தார்க்கு மினியவே செய்யாக்கா
லென்னா பயத்ததோ சால்பு!"

(குறள். 987)

பெருமை, சான்றாண்மை, பண்புடைமை, நட்புப் போன்ற அதிகாரங்களில் இச்சான்றோரின் இயல்புகள் எல்லாம் தரப்பட்டிருக்கின்றன. சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி, கோவலனிடமிருந்து பிரிந்திருந்த காலத்திற்கு வருந்துவது விருந்தோம்பல் செய்யும் வாழ்க்கையை இழந்ததால்தான்.

"அறவோர்க் களித்தலும் அந்தண ரோம்பலும்
துறவோர்க்கு எதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை"

(சிலப். 16:71-73)

தமிழ் மக்கள் 'சான்றோன்' எனப்படும் இலட்சிய மகனைப் பாராட்டிய காலத்தில் இத்தாலிய நாட்டில் உரோமையர் Sapiens அறிவுடையோன் எனப்படும் இலட்சிய புருடனைப் போற்றி வந்தனர். இவ்வாறு உலகின் பல பாகங்களில் ஒற்றுமைப் பண்புகளை நாம் காண்டல் கூடும். உரோமையருடைய 'சாப்பியன்ஸ்' அல்லது சான்றோன் சமுதாயத்திலிருந்து விலகி, தன் சொந்தப் பண்புகளை வளர்க்கவேண்டும்; நடுநிலைமையும் மனம் கலங்காமையும், நொதுமல் தன்மையும் துலக்கமாய்க் கொண்டவன் உரோமைய சான்றோன். அவன் துன்பத்தால் வருந்துவதும் இல்லை; இன்பத்தால் மகிழ்வதும் இல்லை. அவன் பற்றுக்களை அறுப்பவன்; தீயவை செய்யாதவன்.

தமிழ் இலக்கியத்தின் சான்றோன் இருப்பதால்தான் உலகம் இருக்கின்றது. சான்றோர் தம் சான்றாண்மையில் குன்றுவாரெனின் உலகமே தன் தாங்கும் தன்மையில் குன்றும். ஸ்டாயிக் வாதிகளின் படி அவர்களுடைய இலட்சிய புருடர் ஒரு சிலரே. அச்சிலர் தனிமையாகத் தம் இல்லங்களில் வாழ்ந்து வருபவர். திருக்குறளில் சான்றோரோ பலர். ஒவ்வொரு மகனும் சான்றோனாகுதல் கூடும். அவன் அவ்வாறு ஆவதே கல்வியின் நோக்கம். ஒவ்வொரு தாயும் தன் மகன் சான்றோன் ஆதல் கூடும் என்று எதிர்பார்ப்பான்.

தன் பிள்ளையைச் சான்றோனாக்குதல் ஒவ்வொரு தந்தைக்கும் கடனாகும். தமிழ்ச் சான்றோன் சமுதாயத்திலே வாழ்ந்து தன்னால் இயன்றவரை சமுதாயத்திற்குப் பல நன்மைகளைச் செய்வான். உரோமருடைய சான்றோர் அரிதாகவே சமுதாயத்தில் தேதான்றுவர். தமிழ்ச் சான்றோர் பலர் வாழும் ஊரே வாழ்க்கைக்கு இன்பத்தைத் தரும். பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ் சோழனுக்குக் கூறியதுபோல

"ஆன்றவின் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே"

(புறம். 191:67)

கிரேக்க உரோம எழுத்தாளர் தம்முடைய ஒழுக்கத் தத்துவங்களைப் பெரும்பாலும் பரந்து விரிந்த உரைநடை நூல்களாகவே எழுதினர். அத்தகைய நூல்களில் ஒரு பொருளைப் பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து ஆராயவும் எடுத்துக்காட்டுகள் - கதைகள் முதலியவற்றைக் கொண்டு விளக்கவும் கூடும். ஆனால், திருக்குறள் குருட்பாக்களாக அமைந்துள்ளது. செனக்கா (Seneca), மார்க்ஸ் அவரேலியஸ் போன்ற தத்துவஞானிகள் தம் நூல்களின் பல பக்கங்களிலும், பல இடங்களிலும் 'நேரத்தையும் காலத்தையும் வீண் போக்காது அறத்திலும் மெய்யுணர்விலும் ஈடுபடுதல் வேண்டும். ஏனெனில், வாழ்க்கை நிலையாதது' என்று வற்புறுத்துகின்றனர். வள்ளுவரோ குறட்பாக்களைக் கையாளுவதால் விரித்து விளக்காது ஒரே அடியில் அதே கருத்தைச் சுருங்கச் சொல்லுவார்.

"அன்றறிவாம் என்னா தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்கால் போன்றாத் துணை".

(குறள். 36)

பிளாத்தோவும் அரிஸ்டோட்டிலும் பல நூல்களில் அரசியலைப் பற்றி விரித்துரைக்கின்றனர். திருக்குறளோ அறுநூறு குறட்பாக்களில் ஆயிரத்து இருநூறு அடிகளில், அரசியலுக்கும் குடிகளுக்கும் பொருந்தும் நீதிகளைக் கூறுகின்றது. பிளாத்தோ, அரிஸ்டோட்டில் காலத்தில் கிரேக்க நாட்டில் பரவியிருந்த கொள்கைகளைப் போலத் தமிழ்நாட்டிலும் நல்ல அரசைப் பற்றிய கொள்கைகள் வளம் பெற்றிருந்தன என்பதற்குத் திருக்குறளே சான்று. தமிழ் நாட்டில் பரவிய கருத்துகளைத் தம் சிந்தனையின் கருத்துகளுடன் சேர்த்துத் தம் நூலை யாத்திருக்க வேண்டும் திருவள்ளுவர். வள்ளுவர் கூறும் நீதிகளுக்கு மேற்கொள்ளும் வரலாற்று ஆதாரங்களும் சங்க இலக்கியத்தில் நிரம்பக் கிடைக்கின்றன. மக்கள்நலவாதிக்கு உடல் இன்பமுமுண்டு; மனநல இன்பமுமுண்டு. ஆனால், மனநல இன்பமே மேலானது. புதல்வர் மெய் தீண்டியதால் வரும் இன்பம், அன்னாரின் சிறுகை அளவிய கூழை உண்பதால் வரும் இன்பம், அன்னாரின் மழலைச் சொற் கேட்பதால் வரும் இன்பம் இவை புலன்களின் இன்பம். ஆயினும் மனநலம், உள்ளத்தின் உவகை இவை அறத்தின் நோக்கமும் பயனுமாம்.

"அறத்தான் வருவதே இன்பம்"

(குறள். 39)

"இருள்நீங்கி இன்பம் பயக்கும்"

(குறள். 352)

"மனநலம் மன்னுயிர்க்கு ஆக்கம்"

(குறள். 457)

அரிஸ்டோட்டில் ஒழுக்க உணர்ச்சியை ஒருவனுக்குள்ள இசையைச் சுவைக்கும் உணர்ச்சியோடு ஒப்பிடுகின்றார். இசையை நுகரும் உணர்ச்சி இயல்பாகவே சிலரிடம் மிகுதியாகவும் வேறு சிலரிடம் குறைவாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இசை விரும்புவன் இசையில் ஈடுபடுவதுபோல ஒழுக்கத்தை விரும்புவன் நல்லொழுக்கத்தில் ஈடுபட்டு அதனால் வரும் இன்பத்தைப் பெறுகின்றான். அறச்செயல்களை மீண்டும் மீண்டும் செய்வதால் அறப்பயிற்சி இயல்பாகவே வரும் என்றார் அரிஸ்டோட்டில். அவ்வாறே ஒழுக்கமுடையவர் மறந்தும் தீயவை செய்ய முற்படார் என்கின்றார் வள்ளுவர்.

"ஒழுக்க முடையவர்க்கு ஒல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயாற் சொல்ல"

(குறள். 139)

பிளாத்தோவின் அரசியலில் வகுப்பு வேற்றுமைகள் பல உள. குடிகளை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கின்றார் பிளாத்தோ - காவலர் வகுப்பு, படைவீரர் வகுப்பு, தொழிலாளர் வகுப்பு. குடிகள் தம் பிறப்பால் இவ்வகுப்புகளுக்கு உரியவராகின்றனர். பொன்னை (பொற்குணங்களை)த் தம் உடலமைப்பில் மிகுதியாகக் கொண்டவர் பொன் வகுப்பில் இருக்கின்றனர் என்றும், வெள்ளியைத் தம் உடலமைப்பில் கொண்டவர் வெற்றி வகுப்பில் சேர்ந்தவரென்றும், இரும்பையும், பித்தளையையும் தம் உடலமைப்பில் கொண்டவர் இறுதியான இரும்பு. பித்தளை வகுப்பில் சேர்ந்தவரென்றும், வகுப்பு வேற்றுமைக்குச் சமாதானம் கூற முடியும் என்பர் பிளாத்தோ. வெள்ளி வகுப்புப் பெற்றோர்க்குச் சிலவேளை பித்தளைக் குழந்தை தோன்றக்கூடும்; சிலவேளை பித்தளைப் பெற்றோர்க்குப் பொன் கலந்த புதல்வன் தோன்றக்கூடும். இவ்வாறு மாறுபட்ட குணங்களுடன் புதல்வர் தோன்றுவாராயின் குணங்களுக்கு ஏற்றவாறு அப் புதல்வர் மேல்வகுப்புக்கு ஏறவும் அல்லது தாழ்ந்த வகுப்பிற்கு இறங்கவும் வேண்டும். இத்தகைய வகுப்பு மாற்றம் அரிதாகவே நிகழக்கூடும். ஆனால், இம் மூன்று வகுப்புகளில் பிறந்தவர்கள் பெரும்பாலும் அந்தந்த வகுப்புகளிலேயே வாழ்ந்து தொழிலாற்றி உயிர் துறப்பர். தொழிலாளர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்க்குக் குடியரிமைகள் இல்லை; அன்னார்க்குக் கல்வி உரிமைகளும் இல்லை; ஒழுக்க வாழ்க்கைக்கு உரியவர்களாகவும் கருதப்பட்டனர். ஒருவன் தன் தொழிலிலிருந்து வருவாய் பெறுவானாயின் அவன் அறநெறி வாழ்க்கைக்கு உரிய அல்லன் என்பர் அரிஸ்டோட்டில். தமிழ் நூல்களின் மனப்பான்மையோ உலகளவு பரந்துள்ளது. குடிமையையும் குலத்தையும் போற்றினாராயினும் கல்வியையும் உயர்வையும் ஒழுக்க வாழ்க்கையையும் எவர்க்கும் மறுத்தார் அல்லர் திருவள்ளுவர்.

"மேல்இருந்தும் மேல்அல்லார் மேல்அல்லர் கீழ்இருந்தும்
கீழ்அல்லார் கீழ்அல் வவர்".

(குறள். 973)

என, சாதிக்கொரு ஒழுக்கம் என்பதை மறுத்தார். மேலும், மக்கள் தாம் பிறந்த குடியை உயரச் செய்வதே அவர்க்கு ஆண்மை யும் சிறப்புமென்றும் வரையறுத்தார்.

"நல்லாண்மை என்பது ஒருவற்குத் தான்பிறந்த இல்லாண்மை ஆக்கிக் கொள்ளல்"

(குறள். 1026)

வகுப்பு வேற்றுமைகளைக் கடந்து மக்கள் அனைவரும் மென்மேலும் முன்னேற்றம் அடைதல் கூடுமென்றும், அவருக்கு முன்னோரிடமிருந்தும் சூழ்நிலையில் இருந்தும் குணங்கள் சில வந்தடைந்தாலும், மக்கள் தம் முயற்சியால், அத்தீய குணங்களாக அகற்றுதல் கூடுமென்றும் வள்ளுவர் வற்புறுத்துகின்றார்.

"பொருள்அல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும் பொருள்அல்ல தில்லை பொருள்".

(குறள், 751)

'மதிக்கப்படாதார் அறிவில்லாதார், இரிகுலத்தார். மதிக்கப்படுவாராகச் செய்தல் அறிவுடையாரும் உயர்குலத்தாரும் அவற்பாற் சென்று நிற்கப்பண்ணுதல்' என்பர் பரிமேலழகர், இக் குறட்பாவை விளக்கி, கி.மு.ஐந்து, ஆறாம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியில் பிராமணருடைய செல்வாக்கு நன்கு பரவியிருந்தது. இந்தியாவின் வடகிழக்கிலோ துறவறமே சிறந்த வழியாகக் கருதப்பெற்று எண்ணிறந்த துறவறக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இத் துறவறக் குழுக்களுள் சிறந்தவர் மகாவீரரின் சமணர், புத்தருடைய துறவிகள், கோசலருடைய அறிவுரைகளும் அவற்றை விளக்கிய ஏனைய நூல்களும் துறவறமே ஈடேற்றத்திற்கு ஒப்பற்ற வழியென்று வலியுறுத்துவதைக் காண்கின்றோம். சங்க இலக்கியங்களுள் திருக்குறளும் இல்லறமே ஒப்பற்ற வழியென்று கூறுவதாகப் பலர் கருதுகின்றனர். துறவறத்தை வள்ளுவர் இணையற்ற வாழ்க்கை நிலையாகக் கூறினாராயினும் இல்லறத்தையே நன்றாக விளக்கி இல்லறமே துறவுக்கும் உறுதுணையாக நிற்பது என்பதை நிலைநாட்டுகின்றார். தரும் பதத்துடனும், ஏனைய புத்த நூல்களுடனும் சங்க நூல்களை ஒப்பிடும்பொழுது புத்த நூல்கள் துறவறத்தின் சாசனமாக விளங்க, பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் இல்லறத்தின் சாசனமாக விளங்குகின்றன.

உரோமப் பேரரசின் சிந்தனையாளரும் ஏறத்தாழ, தமிழ்ப் புலவரைப் போல அதே காலத்தில் 'ஒன்றே உலகம்' என்ற கொள்கையைப் பாராட்டி வந்தனர். ஸ்டாயிக்வாதிகள் உலகில் ஒற்றுமை உண்டென்றும், மக்கள் அனைவரும் ஒரே குலத்தவரென்றும், எல்லா உயிர்களும் தொடர்பாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்றும் கற்பித்தனர். ஒன்றே உலகம் என்ற மனப்பான்மையும் கொள்கையும் முதல் முதல் மேலை நாட்டில் ஸ்டாயிக்வாதிகளால் போற்றப்படுகின்றது. செனக்கா எனும் தத்துவ ஞானி கூறுவார் :

"ஓவ்வொருவனையும், அவனுக்கு எத்தகைய பண்புகள் இருப்பினும், நான் பொருட்படுத்தி அவன் மகன் ஆதலால் போற்ற வேண்டும். எல்லா மக்களின் நாடுகளும் என் தாய்நாடு என்றும், என் தாய்நாடு எல்லா மக்களுக்கும் தாய்நாடு என்றும் நாம் கருதல் வேண்டும்".

மார்க்ஸ் அவுரேலியஸ் என்னும் பேரரசர் கூறுவார்: "நான் பகுத்தறிவும் கூட்டுறவும் உடையவன்: நான் அண்டோநீன்ஸ் ஆதலால் உரோமுக்கு உரியவன்; நான் மனிதன் என்பதால் உலகிற்கு உரியவன்".

இவ்வாறு உலக மாந்தரின் ஒற்றுமைத் தன்மை மிகவும் அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மக்கள் அனைவரும் மக்கட்டன்மையை வளர்க்கவேண்டுமென்று எழுதப்பட்ட நூல் திருக்குறள். திருக்குறளில் தமிழ் என்னும் சொல் ஒருமுறையேனும் தோன்றுவதில்லை. எனவே, "மக்கள் அனைவரின் புலவர்", "உலகப் புலவர்" என்று போப் அய்யர் திருவள்ளுவரைப் போற்றுவது மிகவும் பொருத்தமாகும்.

மக்கள் அனைவரையும் ஒரே குலத்தவர் என்று கருதுவதோடு உயிர்கள் அனைத்தையும் மக்களோடு சேர்த்து ஒரே குலத்தவை என்று கருதும் பண்பும் திருக்குறளுக்கும் ஸ்டாயிக்வாதிகளுக்கும் பொதுவான ஒரு நம்பிக்கை. மார்க்ஸ் அவுரேலியஸ் கூறுவார்: "பகுத்தறிவு இல்லாத விலங்குகளையும் ஏனைய உயிர்களையும் பெருந்தன்மையோடு நாம் நடத்துதல் வேண்டும்".

உரோமர் எழுதும்பொழுது 'நாம்', 'நம்மவர்' என்ற செருக்கோடு உரோமரைக் கருதியே எழுதுகின்றனர். ஆனால், வள்ளுவரே எல்லா உலகிற்கும் எல்லா மாந்தர்க்கும் பயன்படும் முறையில் தமிழோ தமிழ்நாடோ என்ற குறிப்பேதும் இல்லாமல் உலகலாம் தழுவுதற்குரிய பான்மையில் தம் நூலை யாத்துள்ளார்.

விரிவாகும் ஆளுமையைப் பற்றி ஒரு சில உண்மைகளை இங்குத் தந்துள்ளோம். திருவள்ளுவரோ இரண்டு அறிவுரைகளில் இந்த இலட்சியத்தை எவ்வாறு அடையலாம் என்று காட்டியுள்ளார்.

"உள்ளற்க உள்ளம் சிறுகுவ"

(குறள். 798)

என்றும்,

"உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல்"

(குறள். 596)

என்றும் கற்பித்துள்ளார்.

தமிழரும் தமிழ்நாகரிகமும்

பேராசிரியர், திரு. கா.பொ.இரத்தினம்

10-3-1914 இல் யாழ்ப்பாணத்து வேலணையில் பிறந்தார். தந்தையார் பொன்னம்பலம்; தாயார் பத்தினிப் பிள்ளை. இலண்டன் பல்கலைக்கழக பி.ஏ. (ஆனர்சு), சென்னைப் பல்கலைக் கழக பி.ஓ.எல்., எம்.ஏ, வித்துவான் முதலிய பட்டங்களைப் பெற்றார். இலங்கை அரசினரின் தமிழ் ஆராய்ச்சிப் புலமைப் பரிசில் பெற்ற, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டாண்டுகள் தமிழ் ஆராய்ச்சி செய்தார். கொழும்பு அரசினர் ஆங்கில ஆசிரியர் கல்லூரியில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார். சென்ற ஐந்தாண்டுகளாக இலங்கை அரசுகளும் மொழித் திணைக்களத்தில் தமிழாராய்ச்சித் தலைவராகப் பணியாற்றி வருகிறார். திருக்குறளை உலகெங்கும் பரப்பும் நோக்குடன் தமிழ்மறைக்கழகத்தை நிறுவி நடத்துகிறார். மாஸ்கோவில் நடைபெற்ற கீழை நாட்டியற் புலவர்களின் உலகமாநாட்டில் சொற்பொழிவாற்றியுள்ளார். 'இலங்கையில் இன்பத் தமிழ்' போன்ற பல அரிய தமிழ் நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

இவ்வலகில் ஈராயிரத்து எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்றாறு மொழிகள் உள. இவற்றுள், பத்துலட்சத்துக்கு மேற்பட்ட மக்களாற் பேசப்படும் மொழிகள் இருநூறு; நாலு கோடிக்கு மேற்பட்ட மக்களாற் பேசப்படுவன இருபது. இந்த இருபது மொழிகளிலே தமிழும் ஒன்றாகும். எனினும், இது சமஸ்கிருதம், கிரிக்கு, இலத்தின் என்பனவற்றைப் போன்றதொரு உயர்தனிச் செம்மொழியாகவும் விளங்குகிறது. தமிழோடு பழைமைபாராட்டும் மொழிகள் மாற்றமடைந்தும், இறந்தும் போய்விடத் தமிழ்மொழி மட்டும் இன்றும் இளமையோடு இலங்குகின்றது. மொழிவரலாற்றிலே, ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்ததுபோல் இன்றும் குன்றாத இளமையுடன் வாழும் உயர் தனிச் செம்மொழிக்கு உதாரணமாகத் தமிழ்மொழியினை மட்டுமே குறிப்பிடலாம்.

இப்பொழுது தமிழ்மொழி தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் மட்டுமின்றி மலாயா, சிங்கப்பூர், பர்மா, பிச்சித்தீவுகள், மொரிசியசு, தென் ஆப்பிரிக்கா முதலிய இடங்களிலும் வழங்கி வருகிறது.

"தமிழகம்" எனுஞ் சொல்லே தமிழ் வழங்கும் நாடுகளைக் குறித்தற்குப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இச்சொல்லை, தொலமி என்பார், 'தமிர்க்கா' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தமிழகத்திலே தமிழினைப் பேசி வாழ்ந்த மக்கள் தமிழர் எனப்பட்டனர். தமிழர்கள் இந்தியாவின் பழங்குடியினரே, பின்னர் வந்த ஆரியர்களையும் பிற சாதியினரையும் போல வேறிடத்திலிருந்து இந்தியாவுக்குட் புகுந்த குடியினரோ என்பது முன்னர் விவாதத்துக்குரியதாயிருந்தது. ஐரோப்பிய அறிஞர்களும் இந்திய அறிஞர்களும் இது பற்றிப் பல கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

கால்டுவெல் (A Comparative Grammar of the Dravidian Languages), கனகசபைப் பிள்ளை (Tamils 1800 years ago), மாசுமன் (History of India), பேக்குயூசன் (History of Indian and Eastern Architecture), கென்னடி J.R.S. Journal, திருப்பதி (Ancient India) முதலானோர் தமிழர் தோன்றியவிடம் இந்தியாவுக்கு வெளியே எனக் குறிப்பிட்டுள்ளர் எனினும் இவர்களுடைய கொள்கைகள் பொருத்தமற்றனவெனவும் தமிழர்கள் தென்னிந்தியாவுடன் தொடர்ந்து பரந்திருந்த இலெமூரியாக் கண்டத்தையே தம் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்கள் எனவும் பூரணலிங்கம் பிள்ளை (History of Tamil Literature and Tamil India) முதலானோர் கூறியுள்ளார். மொகஞ்சதாரை, ஆரப்பா முதலிய இடங்களில் எடுக்கப்பட்ட புதை பொருள்களும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களும் இவர்களுடைய கருத்தை அரண் செய்கின்றன.

இலெமூரியாக்கண்டம் இக்காலத் தமிழ்நாடுகளையுள்ளடக்கி இந்து சமுத்திரத்திற் பெரும் பகுதியிற் பரவியிருந்தது. (Lost Lemuria - Scott Eliot) தமிழ் இலக்கியங்கள் இக்கண்டத்தையே சம்புத்தீவு அல்லது நாவலந்தீவு எனக் குறிப்பிடுகின்றன என்பர். அடுத்தடுத்து உண்டான பெருங்கடல் கோள்களினால் இப்பரந்த கண்டம் மறைந்து போக விந்தியமலைக்குத் தெற்கேயுள்ள தக்காணம் மட்டுமே எஞ்சிற்று. புவியவரலாற்றியல், மனிதவியல், சரித்திரம் முதலிய துறைகளிலே தேர்ந்த பேரறிஞர்கள் இக்கடல்கோள்கள் நிகழ்ந்தனவென்பதை ஏற்றுள்ளர். பேராசிரிய சிக்கில் (History of creation and Pedigree of Man) மனித இனத்தின் தொட்டிலைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்தும் தக்காணம் மிகப்பழையதொரு நிலப்பகுதியென்பதை வலியுறுத்துகிறது. இறைசினி (The Peoples of India - H.Risely, p.) என்பார் தக்காணம் உலகின் மிகப்பழைய பூப்பகுதிகளில் ஒன்று என்றுரைத்துள்ளார். இவற்றால், தக்காணம் பல்லாயிர ஆண்டுகளாக நிலைத்துள்ள பூப்பகுதி என்பது தெளிவாகின்றது. எனவே இறைசினி என்பார் கூறுவது போலத் தக்காணத்திலே தமிழர் சரித்திர காலந்தொடக்கம் மட்டுமன்றி, அளவிட்டுக் கூறமுடியாத காலமாக ஆங்கு வாழ்ந்து வருகிறார்கள் எனலாம். தமிழ்ச் சொற்களையும், தமிழ் மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் ஆராய்ந்து தமிழர் தென்னிந்தியாவின் பழங்குடிகளே என, பி.டி.சீனிவாச ஐயங்கார் (History of the Tamils, p.23.) முடிவு செய்துள்ளார்.

இவ்விடத்திலே திருக்குறள் செய்யும் ஒன்றிலே வரும் பழங்குடி எனுஞ்சொல்லுக்குப் பரிமேலழகர் கூறும் விளக்கவுரை குறிப்பிடத்தக்கது. "தொன்று தொட்டு வருதல் சேரசோழ பாண்டியரென்றாற்போலப் படைப்புக் காலந்தொடங்கி மேம்பட்டுவருதல்" என்கிறார் பரிமேலழகர். புறப்பொருள் வெண்பாமாலையிலே ஒரு குடியின் பழைமை "கற்றோன்றி மண்டோன்றாக் காலத்தே வானோடு, முற்றோன்றி மூத்தக்குடி" எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவையெல்லாம் தமிழர் கடல்கோள்களுக்கு இரையான இலெமூரியாக் கண்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதையும் இக்கண்டத்தில் இப்பொழுது தக்காணமே எஞ்சியுள்ளது என்பதையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

"திராவிடர்களின் பிறப்பிடம் இந்தியாவின் தென்பகுதி எனக்கொள்ளலே மிகப் பொருத்தமானது. இந்தியாவுக்கு வெளியேயுள்ள எப்பகுதியுடனும் அவர்களை இணைக்கும் ஐதீகக் கதை ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் உறவு கொண்டாடத்தக்க இனத்தவர்களுள் இந்தியாவுக்கு வெளியேயில்லை. யாமறிந்த அளவில் அவர்கள் இந்தியாவின் பழங்குடிகளே யாவர்" எனக் கலாநிதி பேக்குயூசன் (Linguistic Survey of India Vol.IV.) கூறியுள்ளார். இவருடைய கூற்றைக் கலாநிதி கிறையேசனும் வலியுறுத்தியுள்ளார். இந்தியாவின் மொழியியற் கணிப்பு எனும் நூலில் கிறையேசன் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்: திராவிடர்கள் பொதுவாக இந்தியாவிலே அன்றேறல் தென் இந்தியாவிலே தோன்றியவர்கள் என்றே கொள்ளப்படுகின்றனர். இவர்கள் தென்னிந்தியாவின் பழங்குடிகள் அல்லர்

என்பதை அறிவிக்கும் சான்றொன்றுமில்லை". டாக்டர் மாக்கிலைன் (Manual of Madras Administration, Vol. 1.) என்பவரும் இக்கருத்தையே வெளிப்படுத்தினார்.

இலெமுரியாக் கண்டத்தில் அன்றேல் அதன் ஒருபகுதியாகிய தக்காணத்தில் வாழ்ந்த பழந்தமிழர் வட இந்தியாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் வெளியிலும் சென்று வாழ்ந்தனர். (India and Pacific World p.279-Kalidas Nag.) இதனாலேயே கி.மு. 3000 ஆண்டில் மொகஞ்சதாரை அரப்பா எனுமிடங்களிலே மிகச் சிறந்த நாகரிகம் படைத்த மக்கள் வாழ்ந்தனரென அறிகிறோம். மொகஞ்சதாரை நாகரிகத்தைக் கெராசு அடிகளார் திராவிடரின் நாகரிகத்துடன் இணைத்துக் காட்டியுள்ளார். (Sight of the Mohenja Daro Riddle - The New Review - No. 19. Vol. IV.) திராவிடருக்கு இத்தகைய பழமையை அளிக்க விரும்பாத சிலர் மொகஞ்சதாரை நாகரிகத்தை இன்னும் திராவிட நாகரிகம் என்று முற்றாக ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

சிவ வழிபாடு தென்னிந்தியத் தமிழருக்கேயுரிய தனி வழிபாடென்பதை மாக்கமுல்லர், போப் போன்ற மேனாட்டு அறிஞர்களும் ஒப்புக் கொண்டுள்ளார். (South Indian Bronzes P. 47, G.O. Gangly.) சிவன் திராவிடருடைய கடவுளே என்பதை கே.எம்.பணிக்கர் அவர்களும் 'இந்திய வரலாற்றுக் கணிப்பு' எனும் தமது நூலிற் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டி நிறுவினார். மொகஞ்சதாரை மக்களிடையே காணப்பட்ட சிவவழிபாடு அவர்களைத் திராவிடருடன் எவ்வித ஐயத்துக்குமிடமின்றி இணைக்கின்றது.

சேர்யோன்மாகஸ் என்பவர் "மொகஞ்சதாரை நாகரிகம் பிற நாடுகளிலிருந்து புகுந்தது என்றோ, அதன் இயல்பு பிற நாடுகளாற் பாதிக்கப்பட்டதென்றோ கொள்ளுதற்கு எவ்வித காரணமுமில்லை" என்று எழுதியுள்ளார். (Mohenjo Daro and Indian Civilization) எனவே, மொகஞ்சதாரை நாகரிகம் ஆரிய நாகரிகத்துக்கு முந்திய இந்திய நாகரிகத்தின் திராவிட நாகரிகமே என்பதும் புலப்படுகின்றன. "இந்தியக்குடா நாட்டின் பழங்குடிகள் திராவிடரேயாவார். அவர்களுடைய நாகரிகமே மொசப்பொத்தேமியாவுக்குப் பரவிச் செமிற்றிற்கு நாகரிகத்தின் அடிப்படையாக விளங்கிற்று" என்று இறைசிலி கூறுவதும் கருத்தத்தக்கது. "அணிமைக் கீழை நாடுகளின் பழைய வரலாறு" எனும் நூலில் ஓல் என்பாரும் இத்தகைய கருத்துகளை வெளியிட்டுள்ளார். "இந்திய நாகரிகமும் பண்பாடும் ஆரியர் வருகைக்கு முன்பே தோன்றியன; இந்திய ஆரியருடைய நாகரிகமும் தாழ்வும் திராவிடராலேயே உண்டானவை" எனவும் ஓல் கூறியுள்ளார். (Ancient History of the Near East - J.R. Hall) மொகஞ்சதாரை நாகரிகத்துக்கு ஏறக்குறைய 2000 ஆண்டுகளுக்குப் பின், கி.மு. 1500 அளவில் பஞ்சாப்பு வெளியினுள்ளே ஆரியர்கள் புகுந்தனர். அப்பொழுது அவர்கள் அங்கிருந்த மக்களைத் தாசர்கள் என வழங்கினர்; அவர்களுடைய மொரிட்டனர். இப்போரே வேத நூல்களின் சரித்திரப் பின்னணியாகும்.

மொகஞ்சதாரை நாகரிகத்துக்குத் திராவிட நாகரிகத்தோடு சிறப்பாகத் தமிழ் நாகரிகத்தோடு உள்ள தொடர்பு எத்தகையதாயிருப்பினும், இந்தியத் தமிழர் ஆரியர் இந்தியாவுக்கு வருவதற்குப் பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே மிகச் சிறந்துயர்ந்த நாகரிகத்தை உடையவர்களாயிருந்தனர் என்பது மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாததோர் உண்மையாகும்; நேரு, சிலேற்றர், இராப்சன், ஓல் முதலிய பலரும் இதனை எடுத்தியம்பியுள்ளார். (Discovery of India - Jawaharlal Nehru. Dravidian Element in Indian Culture - G. Slater, Ancient India-Robson) "ஆரியர் இந்தியாவுக்கு வருவதற்கு முன்னரே தமிழ்மொழி நல்வளர்ச்சி யடைந்திருந்தது" எனக் குமயூம் கபீர் என்பார் தமது "இந்திய மரபுரிமை" எனும் நூலிற் கூறியுள்ளார். (The Indian Heritage - Humayun Kabir) இருக்கு வேதப் பாடல்களும் இவ்வண்மையை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. "தாசர்கள் அல்லது தமிழர்கள் எனப்படுவோர் இந்தியா முழுவதிலும் பல்வேறு நகரங்களில் வாழ்ந்தனர். அவர்களுடைய அரசர்கள் பெருஞ்செல்வர்களாயிருந்தனர்; அளவில்லாப் பசுக்களையும் குதிரைகளையும் தேர்களையும் உடையவர்களாயிருந்தனர். இவையாவும் நூறுகதவுகளையுடைய கோட்டைகளாயிருந்தன. தாசர்கள், பொன் வைர நகைகளை அணிந்து தம்மை அழகுபடுத்தினர். அவர்கள் ஆரியருடைய சமயக் கிரியைகளை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. வணிகர்கள் 'பணிக்கர்' என வழங்கப்பட்டனர். இவர்கள் ஐரோப்பிய ஆப்பிரிக்க நாடுகளுடனும் கடல் வழியாகவும் நிலவழியாகவும் வியாபாரஞ் செய்தனர்".

உவில் துறந்து என்பார் திராவிட மக்களைப் பற்றிப் பின்வருமாறு "எமது கீழைத் தேயமரபுரிமை" எனும் தமது நூலிற் கூறியுள்ளார். "ஆரியர்கள், திராவிடர்களிடையே புகுந்தபொழுது திராவிடர்கள் முன்னரே நாகரிகமடைந்த மக்களாயிருந்தனர். திராவிட வணிகர்கள் சுமேரியாவுக்கும் பாபிலோனியாவுக்கும் கப்பல்களிற் சென்றனர். அவர்களுடைய நகரங்களில் போகப் பொருள்கள் பல இருந்தன. அவர்களிடமிருந்தே ஆரியர்கள் கிராமச் சமுதாயம், நிலவாட்சி, வரி முதலியனவற்றைக் கற்றனர். இன்றுவரை தக்காணம் மக்கட்குலம், பழக்கவழக்கங்கள், மொழி, இலக்கியம், கலைகள் முதலியவற்றிலும், சிறப்பாகத் திராவிடமாகவே இருக்கிறது".

ஆரிய நாகரிகமும், சமஸ்கிருதமொழியும், வடஇந்திய மொழிகளும் தமிழரின் நாகரிகத்தாலும், தமிழ் மொழியாலும் வளப்படுத்தப்பட்டன. படிப்படியாக ஆரியர் வடஇந்தியாவிலிருந்த பழங்குடிகளோடு கலந்து வடஇந்தியாவில் பெரும்பான்மைச் சாதியினராக ஆகினர். எனினும், தென் இந்தியாவில் வாழ்ந்த மக்களை ஆரியர் தம் வலிமையினால் அடக்கி ஆளமுடியாதவர்களாயினர். வட இந்தியப் பேரரசுள் ஒருவராக விளங்கிய அசோகரும் தமது மவுரியப் பேரரசைக் கலிங்கம் வரையுமே விசாலிக்கச் செய்தார். காவேரி, தாமிரவருணி எனும் ஆறுகளின் வளம்மிக்க வெளிகள் ஆரியரைக் கவர்ந்தன. எனவே அவர்கள், குடியேற்றுக்காரர்களாகவும், ஆசிரியர்களாகவும், சமயக்குருக்களாகவும் தமிழகத்திலே நுழையத் தொடங்கினர். இவ்வாறு நுழைந்தவர்கள் தமிழ் அரசர்களிடத்துப் பெருஞ் செல்வாக்கு உடையவர்களாகவும் ஆகினர். ஆரியருடைய நுழைவினால் ஆரியருடைய பழக்க வழக்கங்களும், சமயக்கோட்பாடுகளும், பிறவும் தமிழரிடையே பரவத் தொடங்கின. எனினும், தமிழருடைய சமுதாய அமைப்பும், மொழியும், பழக்க வழக்கங்களும் இன்றும் பெரும் மாறுபாடு அடையாமற் தனித் தனித்தன்மையுடன் நிலைத்து நிற்கின்றன.

தமிழகத்திலே நுழைந்த ஆரியர்களும் பெரும்பாலானோர் பிராமணர்களாவார். இவர்களே இப்பொழுது தமிழகத்திற் காணப்படும் சாதிவேற்றுமைகளையும் குருட்டுப் பழக்க வழக்கங்களையும் நிலைநாட்டினர். பிராமணர்கள் தங்களை உலகத்தில் மிக உயர்ந்த சாதியினர் இவ்வுலகத்தேவர் (பூசுரர்) எனக் கூறிக் கொண்டு தம் தரத்துக்காகச் சைவசமயத்திலும் சாதிவேற்றுமையைப் புகுத்தினர். இவர்கள் தங்கள் சமஸ்கிருத மொழியைத் தேவபாடை என்று போற்றித் தமிழை இழித்தனர். தமிழின் தனித்தன்மையையும் முதன்மையையும் பழமையையும் மறைத்து அதனைச் சமஸ்கிருதத்தின் ஒரு கிளை மொழியாக்கிவிட முயன்றனர். இப்பிராமணர்கள் பிற மக்களோடு கலவாது தனித்து வாழ்ந்தனர். இவர்கள் வாழ்ந்த இடங்கள் "சதுர்வேதிமங்கலம்" எனவும் "பிரமபுரம்" எனவும் வழங்கப்பட்டன. இவ்விடங்கள் வேதப்படிப்பின் இருப்பிடங்களாக விளங்கின.

பௌத்தமும், சமணமும் தென்னிந்தியாவிற்கு பரவின பொழுது அவை ஆரிய நாகரிகத்தைத் தென்னிந்தியாவிற்கு புகுத்தித் தமிழரின் நாகரிகத்தை மாற்ற முனைந்தன. பௌத்தர் சமணர்களின் இலக்கிய இலக்கண நூல்கள் தமிழ் இலக்கியத்தை வளப்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கதே.

சரித்திரத்துக்கு முற்பட்ட காலந் தொடக்கம் தென் இந்தியாவிலுள்ள தமிழகத்தில் வாழ்ந்துவரும் தமிழரின் வரலாற்றினை நன்கு அறிதற்குச் சான்றுகள் இன்னும் போதிய அளவுக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனினும், சேர சோழ பாண்டியப் பேரரசுகளைப் பழங்காலத்திலேயே பல நாடுகள் அறிந்திருந்தன. கி.மு. நாலாம் நூற்றாண்டில் வரையப்பட்ட அசோகரின் கல்வெட்டுக்கள் இவற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. (Rock Edicts, II, xiii) சந்திரகுப்த மவுரிய அரசவையிலே கிரேக்க தூதராகயிருந்த மெகத்தெனிச பாண்டிய அரசையும், அதன் செல்வம், படை முதலியவற்றையும் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். கி.மு. நாலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் எனக் கருதப்படும் சமக்கிருத இலக்கண ஆசிரியராகிய காத்தியாயனர் இப்பேரரசுகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். வால்மீகியின் இராமாயணமும் பாரதமும் இவற்றைப் பற்றி வருணித்துள்ளன. இசுத்தாபோ ஒரு பாண்டிய அரசனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (கி.மு.22). பெரிப்பிளசும் (கி.மு.81) தலமியும் (கி.பி.180) தென்னிந்தியாவில் சிறந்த துறைகளைப் பற்றிய விவரங்களைத் தந்து அத்துறைகள் மிகப் பழமையுடையன என்று கூறியுள்ளார்.

இத்தகைய பிறநாட்டாரின் குறிப்புக்களைவிடத் தமிழரின் பழைய வரலாற்றையும் அவர் தம் நாகரிகத்தையும் நாம் அறிந்து கொள்ளுதற்கு இப்பொழுது சங்க இலக்கியங்களே உதவுகின்றன.

தமிழிலக்கண விலக்கியங்களும், பரம்பரை வரலாறுகளும் ஏறக்குறையக் கிறித்துவுக்குப்பின் மூன்று சங்கங்கள் ஒன்றையடுத்தே தான்றாக நிலைத்து விளங்கின என்றுரைக்கின்றன. இவற்றைப் பற்றிய வரலாறுகளை இறையனார் அகப்பொருளுரையிலே காணலாம். இவ்வுரை முதற் சங்கம் கிறித்துவுக்குப் பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தொடங்கியதெனக் கூறுகிறது. இதன் ஆண்டுக் கணக்குகளையும் பிற விவரங்களையும் பலர் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்குகின்றனர். எனினும், இச் சங்கங்கள் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குமுன் இருந்தன என்பதை மறுத்தல் முடியாது. (The Pandyan Kingdom, P.36-K.A.M. Sastri) இச் சங்கங்களைப் பற்றி இலக்கிய இலக்கண நூல்களினும், புராணங்களினும் கல்வெட்டினும் காணப்படும் செய்திகளை இலகுவில் ஒதுக்கித் தள்ளல் ஒண்ணாது.

தக்காணத்தின் பழைய வரலாறு இன்னும் நன்கு ஆராயப்படவில்லை. தென்னிந்தியாவிலே புதைபொருள் ஆராய்ச்சி தொடக்க நிலையிலேதான் இருக்கிறது. புதைபொருள் ஆராய்ச்சி வளர்ச்சியடைந்தால் இச்சங்கங்களின் வரலாற்றை மட்டும் அன்றிப் பழந்தமிழரின் நாகரிகத்தையும் நன்கு அறிதற்கு ஏற்ற புதைபொருள்கள் பல கிடைத்தல் கூடும். இதற்குத் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள ஆதிச்சநல்லூரில் எடுக்கப்பட்ட பிணத்தாழிகளையும் இரும்புக் கருவிகளையும் உதாரணமாகக் கூறலாம். கி.மு. 1200 அளவில் ஆதிச்சநல்லூரிலே தமிழர் நெல்லைப் பயிரிட்டனர். அங்கேயே இரும்புக் கைத்தொழிலும் தோன்றிற்று.

கி.மு. 4000 ஆண்டளவிலேயே சால்தியர் போன்ற பழங்குடி மக்களுடனும் (Hibbert Lectures p.137-Prof. A.S.Sayce.) சாலமோன் போன்ற அரசர்களுடனும் (Kings, IX-X.) வியாபாரஞ் செய்த தமிழர் சிறந்த கல்வியும் உயர்ந்த நாகரிகமும் உடையவர்களாகவே இருந்திருப்பார். திசையறி கருவி கண்டுபிடிக்கப்படாத பழங்காலத்திலே திரைகடலோடி வாணிகஞ் செய்த தமிழர் புவியியல், கணிதம் முதலியவற்றை நன்கு அறிந்தவர்களாகவும் பிறநாட்டு மக்களின் மொழிகளைப் பயின்றவர்களாகவும் இருந்திருப்பார்.

முன்னர்க் குறிப்பிட்ட தமிழ்ச்சங்கங்களைத் தமிழ் அரசர்களே நடத்திவந்தனர். நன்முறையில் நிறுவப்பட்ட அரசாங்கம் கல்வியை வளர்ப்பதற்குப் புலவர்களுக்குப் பொருளுதவி செய்து அவர்களை ஆதரிப்பது விந்தையான செயலன்று. அரசர்களின் ஆதரவினால் புலவர்கள் தம் வாழ்நாளை இலக்கியத்தைப் படைத்தலிலே கழித்தனர்.

இச் சங்கங்களின் காலத்திலே தோன்றியனவெனக் கூறப்படும் நூல்களில் இப்பொழுது தொல்காப்பியமும், மேற்கணக்குக் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுமே கிடைக்கின்றன. ஏனையவெல்லாம் கடலாலும், நெருப்பாலும் கரையானாலும் அழிக்கப்பட்டன. இரண்டாஞ்சங்க காலத்தில் நிகழ்ந்த கடல்கோளினால் அழிக்கப்பட்ட நூல்களைப் பற்றித் திருவிளையாடற் புராணம் குறிப்பிடுகிறது.

தொல்காப்பியமே இப்பொழுதுள்ள தமிழ்நூல்களில் மிகப் பழையதெனக் கொள்ளப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் தோன்றிய காலம் பற்றிக் கருத்து வேற்றுமைகள் உண்டு. (The Chronology of the Ancient Tamils appendix, IX-Sivaraja Phillai) தொல்காப்பியப் பாயிரத்திலே ஐந்திரம் எனும் வடமொழி இலக்கண நூலைப் பற்றிக் குறப்படுவதால் தொல்காப்பியம் கி.மு.ஏழாம் நூற்றாண்டிலே தோன்றியதெனக் கூறப்படும் பாணினீய இலக்கண நூலுக்கு முந்தியதெனச் (இலக்கிய வரலாறு - கா.சு.பிள்ளை, பக்கம், 59.) சிலர் கருதுகின்றனர்.

கடைச்சங்க நூல்கள் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியவை என்பது எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்ட முடிவாகும். தொல்காப்பியமே இக்கடைச் சங்க நூல்களுக்கு இலக்கணமாக யிருந்ததென்பார். தொல்காப்பியம் ஓர் இலக்கண நூலாதலின் அதற்கு முன் பல இலக்கிய நூல்களிலிருந்திருத்தல் வேண்டும். தொல்காப்பியத்திலேயே இதற்குப் பல சான்றுகள் உண்டு. ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்குள் நுழைந்த காலத்திலேயே சிறந்த தமிழர்கள் பல நூல்களை ஆக்கியிருப்பார்கள் என்பதும், அந்நூல்கள் யாவும் அழிந்துவிட்டன என்பதும், அந்நூல்களிலே தொல்காப்பியமே எஞ்சியுள்ளதென்பதும் அறிஞர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க முடிவுகளேயாகும்.

தொல்காப்பியத்தையும் கடைச்சங்க நூல்களையும் பற்றிப் பிற நாட்டினர் இன்னும் நன்கு அறிந்து கொள்ளவில்லை. சமக்கிருத நூல்கள் பல ஐரோப்பிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டமையால் சமக்கிருதத்தை மேனாட்டு அறிஞர்கள் நன்கு கற்பதற்கு வாய்ப்பு உண்டாயிற்று. இதனால் இந்திய ஆரியருடைய பண்பாடு நாகரிகம் முதலியன பற்றிப் பல நூல்கள் எழுதப்பட்டன. இந்தியாவின் பழமையையும் பெருமையையும் பற்றிப் பேசும் பிற நாட்டறிஞர்கள் ஆரிய நாகரிகத்தையும் சமக்கிருத மொழியையும் பற்றியே பேசத் தொடங்கினர். பேராசிரியர் சூல்க புளொக்குக் கூறுவதைப் போல் தனியியல்புடைய பழம்பெரும் பண்பாட்டையும், உலகிலேயே பழமைமிக்க நாகரிகத்தையும், இந்தியாவில் மிகப் பழைய மொழியினையும் உரிய தமிழரைப் பற்றிப் பிற நாட்டார் நன்கு அறிதற்குப் போதிய வாய்ப்புகள் உண்டாகவில்லை. அவர்களுடைய நூல்கள் ஐரோப்பிய மொழிகளிலே மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை. இப்பொழுது தமிழரையும் தமிழையும் பற்றிப் பிற நாட்டினர் சிறிது அறியத் தொடங்கியதற்கு ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் சிலருடைய அருந்தொண்டே காரணமாகும். இந்த அறிஞர்களுக்கும் கடைச்சங்க நூல்கள் முழுவதும் முன்னர்க் கிடைக்கவில்லை.

சங்க இலக்கியங்கள் தமிழரின் உயர்ந்த பண்பையும் சிறந்த நாகரிகத்தையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. சேர சோழ பாண்டிய அரசர்களுடைய தலைநகரங்களைப் பற்றி அவை வருணிக்கின்றன. இந்நகரங்களிலே பல நாட்டு மக்கள் சேர்ந்து உறைந்தனர். நகராட்சி நன்முறையில் நடைபெற்றது. பெருவீதிகளும் சிறு வீதிகளும் செம்மையாக அமைக்கப்பட்டன. வீதிகள் வெ

ளிச்சமிடப்பட்டிருந்தன. பல ஏழுநிலை மாடங்கள் நகர்களை அலங்கரித்தன. நகர மக்களின் பலர் பெருஞ் செல்வர்களாயிருந்தனர். இலக்கியம், இசை, நாடகம், ஓவியம் முதலிய கவின்கலைகள் போற்றி வளர்க்கப்பட்டன. மகளிர் விலையுயர்ந்த அணிகளையும் ஆடைகளையும் அணிந்தனர்; நறுமணம் மிக்க பூமாலைகளாலும் சாந்துகளாலும் தம்மை அழகுபடுத்தினர்.

ஊராட்சி மன்றங்கள் செம்மையாகத் தொழிலாற்றின; நாட்டுமக்கள் சமூகவாழ்வுக்கு வேண்டிய பல தொழில்களையும் செய்து நாட்டில் செல்வத்தைப் பெருக்கினர்.

அரசர்கள் நீதி தவறாது கோலோச்சினர். அவர்களுக்கு அறிவுரை கூறும் பல அவைகள் இருந்தன. ஐம்பெருங்குழு, என்பேராயம் முதலியனவும் அரசவமைப்பில் அடங்கியிருந்தன.

சமயம், தத்துவம் முதலிய துறைகளிலும் தமிழர் முன்னேற்றமடைந்திருந்தனர். தமிழ் நூல்களின் பெரும்பாலான அறநெறிகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. இவை ஒவ்வொரு மனிதனுடைய கடமைகளையும் அவன் சமுதாயத்துக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளையும் வலியுறுத்தி ஒரு சிறந்த சமுதாய அமைப்புக்கு வழிகோலின. "யாரும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" எனும் பேருண்மையை ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழர் உணர்ந்து கடைப்பிடிக்க முயன்றனர். நாகரிக முதிர்ச்சியின் றோன்றும் இக்கருத்துத் தமிழ் மக்களின் பரந்த நோக்கத்தையும், உயர்ந்த குறிக்கோளையும், ஒருலக்கொள்கையையும், சமரச சன்மார்க்கத்தையும் நன்கு புலப்படுத்துகிறது. பல்லாயிர ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து படிப்படியாக ஒப்பற்ற உயர்நிலையடைந்த தமிழ் மக்களின் வரலாற்றையும் நாகரிகச் சிறப்பையும் விரித்து விளக்குவதற்கு எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நேரம் போதாது. எனவே, உங்கள் கருத்தைக் கவரத்தக்க சிலவற்றைத் தொட்டுக் காட்டியுள்ளேன். இனி, இவற்றை விரிவாக அறிய முயலுதல் உங்கள் கடமையாகும். என் உரையை முடிப்பதற்குமுன் தமிழ் இலக்கியத்தின் தனிச் சிறப்பை உங்களுக்கெடுத்துக் காட்ட விரும்பினேன். விரித்துரைக்க வாய்ப்பில்லை. அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ந்துளது தமிழிலக்கியத்தின் பெரும் பகுதி. 'அகப்பொருள்' பற்றிய தமிழ் இலக்கியச் செல்வத்துக்கு இணையான இலக்கியத்தை இவ்வுலகில் வேறெம் மொழியிலுங் காணல் முடியாது. தமிழ்ப் பண்பாடு அன்பிலேயே தோய்ந்துளது என்பதை இவ்விலக்கிய நூல்கள் நன்கு காட்டுகின்றன.

தமிழிலக்கிய நூல்களிலே தமிழ்ப்பண்பாட்டின் களஞ்சியமாக விளங்குவது திருக்குறளேயாகும். தன்னோடு தொடர்பு கொண்டோர் உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொள்ளும் பேராற்றல் படைத்தது இந்நூல். இதன் பெருமை உலகெங்கும் பரந்துளது; பல மொழிகளில் இது மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலைப் பற்றி அல்பேட்டுச்சுவைச்சர் எனும் பேரறிஞர், "உலக இலக்கியத்திலே இந்நூலைப் போலச் சிறந்துயர்ந்த ஞானத்தைக் கொண்ட நூல் வேறில்லை" (The Development of Indian Thought - Dr. Albert Sobweitzer) என்று கூறியுள்ளார். இத்தகைய ஒப்புயர்வில்லா உலகப் பெருநூல் என்றும் உங்கள் தாய்மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்படாவிடின் இதனை உடனே மொழிபெயர்க்க ஆவன செய்யுங்கள் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தொல் தமிழர் முதன்மைச் செல்வம்

அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழியினைத் தம் தாய்மொழியாகக் கொண்டு வாழும் தமிழ்ப்பெருமக்கள் தம்முயிரினுஞ் சிறப்பாக நாடு, மொழி, நன்னெறி மூன்றினையும் ஒருங்கு கைக்கொண்டொழுகும் ஒண்மையர். இம் மூன்றனுள்ளும் மொழியினை விழியெனக் கொண்டோம்பி வருகின்றனர். அம்மொழியினுக்கு அழகும் அரணுமாயிருப்பது தொல்காப்பியம். அத்தொல்காப்பியத்தில் வாழ்க்கையை வனப்புறுத்துவது பொருளதிகாரம். அதில் 'முதல், கரு, உரி' என மூன்று பாகுபாடுகள் உள்ளன. இம் மூன்றும் முறையே வாழ்க்கைக்கு இடமும் துணையும் இன்பமுமாகும். இவற்றில் நடுவாயமைந்த துணையில் தெய்வத்துணையே முதன்மைபெற்றுத் திகழ்கின்றது. அதனால் தமிழர் முதன்மைச் செல்வம் தனிப்பெருந் தெய்வம். 'செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வம் செல்வமே' என்னும் தமிழ்மாமறையுங் காண்க..

இஸ்லாமியப் பண்பாடும் தமிழ்ப் பண்பாடும்

பெரும்புலவர் சி.நயினார் முகம்மது

முன்னுரை:

'இஸ்லாம் எங்கள் வழி - இன்பத் தமிழ் எங்கள் மொழி' என்பது தமிழக முஸ்லிம்களின் குறிக்கோளாகும். இஸ்லாமியப் பண்பாடும் தமிழ்ப் பண்பாடும் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு இரு கண்கள் போன்றவை; உயிரும் உடலும் போன்றவை. இவ்விரு பண்பாடுகளின் இயல்பையும் இயைபையும் தெரிந்து புரிந்து கொண்டு போற்றினால் நந்தமிழ் நாட்டு மக்களிடையே அன்பும் ஆதரவும் மலரும்; மக்கள் வாழ்வில் வளமும் நலமும் வளரும். பண்பாடு எனும் சொல்லின் பொருளை அறிந்து கொள்வது இத்தருத்த துணையாகும்.

'பண்பாடு' எனும் வினையின் அடியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல் 'பண்பாடு'. 'கல்சர்' (Culture) எனும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு நேர் தமிழ்ச் சொல்லாக இது ஆளப்படுகிறது. இது வேளாண்மை தழுவின சொல். மேடு பள்ளமாகவும், கல்லும் கருமொகவும், புல்லும் புதருமாகவும், மரஞ்செடி கொடிகளாகவும் இருந்த வன்னிலத்தை, வேண்டாதவற்றையெல்லாம் அப்புறப்படுத்தி, சமன் செய்து, நீர் பாய்ச்சி, பரம்படித்து, உரமிட்டுப் பயிர் செய்வதற்கு ஏற்ற நன்னிலமாகப் பக்குவப்படுத்துவதைப் பண்படுத்துதல் என்பர். சமுதாயத்தின் உறுப்பினராகிய மனிதர் மனதில் உள்ள காம, குரோத, உபோல, மோக மத, மாச்சரியங்களை அகற்றி அன்பு நீர் பாய்ச்சி, அறிவு ஏர்பூட்டி உழுது, ஒப்புரவுப் பரம்படித்து, வாய்மை உரமிட்டுப் பக்குவப்படுத்தினால் அறப்பயிர் செழித்து வளர்ந்து பலன் தரும். இப்படி அமைவதையே பண்பாடு குறிக்கும்.

"பண்பாடு என்பது மனிதன் சமுதாயத்தில் ஓர் உறுப்பினன் என்ற நிலைமையில் அறிவு, நம்பிக்கை, அறவாழ்க்கை, சட்டம், வழக்கங்கள் முதலிய பற்றிப் பெற்ற ஒருவித வாழ்க்கை முறையாகும்" என்பார் இ.பி.டெய்லர்(1).

ஓரினத்தின் பண்பாடு அதன் இலக்கியம், நடையுடை, மொழி, கலைகள், குறிக்கோள், சமயம், சமயப்பொறை, அரசியல் கொள்கை, வரலாறு, சமுதாய நிலை, பெண்களின் நிலை, அறிவியற் சிறப்பு, கல்வி நிலையங்கள் முதலியன மூலம் விளக்கமுறுகிறது எனப் பேராசிரியர் தட்சிணாமூர்த்தி கூறுகிறார். (2) இவ்வுட்படையில் இரு பண்பாடுகளின் இயல்புகளையும் இணைவையும் காணலாம்.

இஸ்லாம்:

ஆதி மனிதர் ஆதம் (அலை) கால முதல் இருந்துவரும் தொன்மையது இஸ்லாம். நபிகள் நாயகம் (சல்) தோன்றுவதற்கு மு

ன்னர் உலகின் பல பாகங்களிலும் பல்வேறு காலங்களில் நபிமார்கள் தோன்றி மக்களுக்கு வழிகாட்டி வந்துள்ளனர். உலகில் நபிமார் அனுப்பப்படாத எந்த ஓர் இனமும் இல்லை என்று திருக்குர்ஆன் கூறுகிறது (35:24). இறைவன் ஒருவனே அவனுக்கு இணை துணை இல்லை; பெண்டு பிள்ளைகளில்லை, முற்றறிவுடையோன், அனைத்தையும் படைத்துப் பாதுகாப்பளிக்கும் வல்லவன்; அருளாளன்: அன்புடையோன். அவ்வொருவனின் படைப்பாகிய மனிதர் அனைவரும் சகோதரர்; ஒருவர்க்கொருவர் உதவி செய்து ஒற்றுமையாக வாழவேண்டும் என்பதே இஸ்லாம். இவ்வறிவார்ந்த கொள்கைகளை அறிந்த கெதே எனும் ஜர்மானிய அறிஞர் சிந்தனைத் திறனுள்ள ஒவ்வொருவரும் இஸ்லாத்தைச் சேர்ந்தவரே என்று குறிப்பிடுகின்றார். இன்றைய உலகிற்குப் பெரிதும் தேவையான நெறிகளைக் கொண்டது இஸ்லாம் என்று இக்கால அறிஞர் பெருமக்களும் கூறுகின்றனர். இவற்றால் இஸ்லாம் முன்னைப் பழமைக்கும் பழமையதாய்ப் பின்னைப் புதுமைக்கும் அப்பெற்றியதாய் விளங்கும் சிறப்பினது என்பது புலனாகிறது.

தமிழ்:

தமிழ் மொழியும் தொன்மைச் சிறப்புமிக்கது; வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முந்தியது.

'என்றுமுள தென்றமிழ்' எனும் கம்பராமாயணத் தொடரும்

பற்பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் - இந்தப்

பாரில் இருந்தறம் பூண்டவன்

அற்புதம் இன்னமுங் கண்ணியே - புது

அழகுதரும் தமிழ் அன்னையே - எனும் நாமக்கல் கவிஞரின் பாடலும் தமிழ்மொழியின் தொன்மைச் சிறப்பையும் புதுமைச் சிறப்பையும் புலப்படுத்துகின்றன.

"கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளுடன்

முன்தோன்றி மூத்த குடி" என்னும் ஐயனார்தனார் நூற்பா தமிழரின் பழமையையும் வலிமையும் விளக்குகிறது.

ஒன்று : நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் செயற்கரிய சாதனைகளையும் போதனைகளையும் அறிந்த தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. கல்யாணசுந்தரனார்.

அரேபியா நாட்டில் தோன்றி
ஆண்டவன் ஒருவன் என்னும்
மரபினை வாழச் செய்த
மகுமது நபியே - போற்றி
தரையினில் பொதுமை மல்கிச்
சகோதர நேயம் வாழக்
கரவிலா மறையைத் தந்த
கருணையே போற்றி! போற்றி!
என வியந்து போற்றுகின்றார்.

இங்கு இஸ்லா இஸ்லாத்தின் ஓரிறைக் கோட்பாடும் சமத்துவ சகோதரத்துவமும் வியந்து பாராட்டப்படுகின்றன.

ஓரிறைக் கோட்பாடு புதியதன்று. ஆதம் நபி முதலாக அனைத்து நபிமார்களாலும் போற்றப்பட்டு வந்தது. ஆதலின் ஏகத்துவம் தொன்றுதொட்டு இருந்துவரும் ஒரு மரபாகும். இம்மரபு மக்களால் தொடர்ந்து போற்றப்படவில்லை. பல தெய்வ வணக்கம் இடையிடையே புகுந்து செல்வாக்குப் பெற்றுவிட்டது. நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஏகத்துவ மரபை நிலைநாட்டினார்கள். மாறி மறைந்து வந்த இம்மரபு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. உயிர் பெற்று இன்றும் வாழ்ந்து வருகிறது; என்றும் தொடர்ந்து வாழ்ந்துவரும் நிலைபேறும் பெற்றுவிட்டது.

ஓர் இறைவனால் படைக்கப்பட்டவரே உலக மக்கள்; தந்தை ஆதம் (அலை) அவர்களிலிருந்து தோன்றிப் பெருகிப் பரவிய வரே; எல்லா நபிமார்களும் எல்லோரும் ஒன்றே என்று போதித்துள்ளனர். இருந்தும் மக்களிடையே நிலத்தாலும் மொழியாலும் நிறத்தாலும் பிறப்பாலும் எண்ணற்ற வேற்றுமைகள் புகுந்துவிட்டன. ஏற்றத்தாழ்வுகள் மிகுந்துவிட்டன. சாதிக் கொடுமைகள் சகிக்க முடியவில்லை. இப்பிரிவினைக் கொடுமையைக் கண்ட பாரதியார்,
நெஞ்சு பொறுக்கு தில்லையே - இந்த
நிலைகெட்ட மனிதரை நினைத்து விட்டால்
கொஞ்சமோ பிரிவினைகள் - ஒரு
கோடியென்றால் பெரிதாமோ
என்று கொதித்தெழுகின்றார். இவ்வாறு நடைமுறையில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் மிகுந்திருந்த போதிலும் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் ஓரிறைக் கோட்பாட்டையும் மனித நேய ஒருமைப்பாட்டையும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர்.

'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்ற திருமுலர் பாடல் அடியும்,

'யாரும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற கணியன் பூங்குன்றனார் தொடரும்,

பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா

செய்தொழில் வேற்றுமை யான்

என்ற திருக்குறளும் இதற்குச் சான்றுகள்.

ஏகத்துவமும் சகோதரத்துவமும் இரு பண்பாடுகளிலும் இருந்து வருகின்றன. எனினும் நடைமுறையில் பல பேதங்கள் வந்து புகுந்துவிட்டன. இந்நாட்டின் பழங்குடியினர் ஒதுக்கப்பட்டனர்; ஒடுக்கப்பட்டனர்; தாழ்த்தப்பட்டனர்; தள்ளிவைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் உரிமை வேட்கை கொண்டு சமூக அந்தஸ்து வேண்டித் தவித்தனர். சமத்துவமும் சகோதரத்துவமும் நடைமுறையில் உள்ள இஸ்லாத்தில் இப்பழங்குடியினர் பலர் இணையலாயினர்.

இஸ்லாம் வானால் பரப்பப்பட்டது என்னும் பொய்யான தவறான கருத்தைப் பரப்பி வந்துள்ளார்; இவர்களைப் பாரதம் மன்னிக்காது. கைபர் கணவாய் வழி இஸ்லாம் இந்தியாவிற்கு வரவில்லை. முஸ்லிம் வணிகர்கள் கடல் வழி வந்துள்ளனர். மேற்குக் கடற்கரையிலும் கிழக்குக் கடற்கரையிலும் குடியேறினர். இவர்களின் நேர்மையும் வாய்மையும், தூய்மையும், சகோதர நேயமும் தமிழ் மக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. இஸ்லாமியச் சுடர்களான சூபிகளின் தூய்மையும் சேவையும் இந்நாட்டு மக்களை

வெகுவாகக் கவர்ந்தன. ஆதலின் பலர் விரும்பி மதம் மாறினார்களே தவிர, வலிந்து மதமாற்றம் செய்யப்படவில்லை.

'மதத்தில் கட்டாயமில்லை' (2:256) என்றும்

'உங்கள் வழி உங்களுக்கு, எங்கள் வழி எங்களுக்கு 106:6) என்று திருக்குர்ஆன் கூறுகிறது.

ஆதிக்க ஆசை படைத்த சில மன்னர் படையெடுத்து வந்தனர்; இந்திய மக்களைத் தாக்கினர்; நாடு நகரங்களையும் சில வேளைகளில் கோயில்களையும் தாக்கிக் கொள்ளையிட்டுப் பொன்னையும் பொருளையும் வாரிச் சென்றனர் என்பர். இப்படிச் செய்தவர் மிகச்சிலரே. இவர்கள் மட்டுமா இப்படிச் செய்தனர்? இந்திய நாட்டுப் பிற சமய மன்னர்களில் பலரும் பகையரசர் நாட்டு விளைநிலங்களையும் நகரங்களையும் கோட்டை கொத்தளங்களையும் ஏன் கோயில்களையும் அழிக்கவில்லையா? இவ்வாறு செய்வது அறமன்று. எனினும் இதனை அரசியல் தர்மமாக ஆதிக்க வெறியினர் கொண்டுள்ளனர்.

சமயப்பொறை: பாரதத்தின் முதல் குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் இராஜேந்திரபிரசாத், "இந்துக் கோயில்களுக்கும் திருத்தலங்களுக்கும் முஸ்லிம் மன்னர்களால் ஏற்பட்ட நாசத்தை எடுத்துரைப்பதைப் போல் அவர்கள் இந்துக் கோயில்களுக்கும் திருத்தலங்களுக்கும் வழங்கியுள்ள அறக்கட்டளைகளையும் அறிஞர் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவரானால் பயனுள்ள பணியாக அமையும்" என்று கூறியுள்ளார்.

இந்துக்களின் கடும் பகைவர் என்று வெள்ளையரால் திட்டமிட்டுப் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்ட ஓளரங்கசீப் மன்னர் ஜகதாம்புலி ஷிவ் சங்கர் மந்திரி 'உஜ்ஜினியிலுள்ள மகா காலேசுவரர் கோயில், சித்திரக் கூடத்திலுள்ள பாலாஜி கோயில், ஷத்ரன்ஜே ஜெயின் கோயில், கௌகத்திலுள்ள அம்பராந்த் கோயில்' காசி ஆலயம் மேலும் சீக்கியரின் குருத்துவாரங்கள் முதலியவற்றிற்கும் ஓளரங்கசீப் ஜாகிர்கள் வழங்கியுள்ளார் என்று ஆவணங்கள் கூறுகின்றன. ஓளரங்கசீப் படையில் இந்து வீரர்களும் இந்துத் தளபதிகளும் இருந்திருக்கின்றனர் என்பன போன்ற வரலாற்று உண்மைகளை கவி.காமு.ஷெரிப் விளக்குகிறார். 4 திப்பு சுல்தான், கோவை குறிச்சி செல்லாண்டி அம்மன் கோயிலுக்கும், சேலம் மின்னக்கல் கோபால கிருட்டினர் கோயிலுக்கும் கொடையளித்துள்ளார். இப்படி எத்தனையோ அறச்செயல்களைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார் கல்வெட்டறிஞர் புலவர் இராசு. 5.அவற்றுள் சில வருமாறு:

மதுரை, கோரிப்பாளையம் பள்ளிவாசலுக்குக் கூன்பாண்டியன் கோலிகுடி, சொக்கிசுளம், வீவிகுளம், கண்ணானேம்பல், சிறுதுரை, திருப்பாவை ஆகிய ஊர்களை தானமாக அளித்தார். இதனை வீரப்ப நாயக்கன் உறுதிப்படுத்தி அங்குக் கல்வெட்டும் பெரித்தார். 'சிவமயம்' என்ற தொடங்கும் அக்கல்வெட்டு இன்றும் அப்பள்ளிவாசலில் உள்ளது. நாயக்க அரசியர் மீனாட்சியும் மங்கம்மாளும் திருச்சியிலும் மதுரையிலும் பல பள்ளிவாசல்களுக்கும் இஸ்லாமியப் பெரியார்களுக்கும் கொடையளித்தனர். இராமேசுவர ஆயில் காயில் தர்காவிற்கும், ஏறுவாடி சையது இபுறாகீம் வலிதர்காவிற்கும் முத்துக்குமாராகிய ரகுநாத சேதுபதி பெருங்கொடைகள் அளித்தார். தஞ்சை மராட்டிய மன்னர் குடும்ப மேற்பார்வையில் வடக்கு அலங்கம் பட்டே உசேன் தர்கா போன்ற பல நிறுவனங்கள் உள்ளன. பிரதாபசிங் நாகூர் தர்காவின் முன்புள்ள நிலைக் கோபுரத்தை நிறுவினார்.

சேதுபதியின் இனிய நண்பராகவும், அமைச்சராகவும் வள்ளல் சீதக்காதி விளங்கினார் என்பர். குலசேகரப் பாண்டியனுக்கு பிள்ளைப் பட்டமுடைய தகியுதீன் என்பார் அமைச்சராக இருந்தார்.

இந்துக் கோயில்களுக்கும் பிற சமய ஆலயங்களுக்கும் முஸ்லிம் மன்னர்கள் மான்யம் அளித்தனர். தமிழ் முஸ்லிம் பெருமக்களும் இந்து சமயக் கோயில்களுக்கும் உதவியுள்ளனர். நெல்லையப்பர் கோயிலில் உள்ள உமா மகேசுவரர் சிலை அன்வருதீன் என்பவரால் செய்தளிக்கப்பட்டது. இலுப்பூர் பெருமாள் கோயில் கொடிக் கம்பம் செய்து கொடையாக அளித்தார் சையத் அலிகான்.

இவைபோன்ற பல செய்திகள் கல்லின் மேல் எழுத்தாக உள்ளன.

தாக்கமும் தனித் தன்மையும்: இஸ்லாம் இந்து சமூகத்தின் அடிப்படைத் தன்மையை மாற்ற முயலவில்லை. எனினும் இஸ்லாத்தின் சகோதரத்துவமும், சமத்துவ உணர்வும் ஓமிறைக் கோட்பாடும் இந்தியச் சிந்தனையாளர்களிடத்தும் சீர்திருத்தக்காரர்களிடத்தும் அமுத்தமாகப் பதிந்துள்ளன. பல தெய்வவழிபாட்டையும் சாதிப் பிரிவினையையும் கண்டிக்கும் நிலை தென்னகத்தில் தோன்றியது என்று இஸ்லாம் இந்து சமயத்தில் செலுத்திய செல்வாக்கு பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர் சோப்ரா கூறுகிறார். தமிழ்நாட்டுச் சித்தர்கள் தீவிர சீர்திருத்தக்காரர்களாக விளங்கியது இஸ்லாத்தின் செவ்வாக்கினால்தான் என்றும் கூறுவர்.

நட்ட கல்லை தெய்வமென்று

நாலுபுட்பம் சாற்றியே

சுற்றிவந்து மொனமொன்று

சொல்லும் மந்திரம் மேதடா

நட்ட கல்லும் பேசுமோ

நாத னுள்ளிருக் கையில்

சுட்ட சட்டி சட்டுவம்

கறிச் சுவை யறியுமோ

என்ற சிவ வாக்கியர் பாடலும், இராமனந்தர் சாதி வேறுபாடின்றி மாணாக்கர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டதும் இதற்குச் சான்றுகளாகும்.

நாட்டுப்பற்று : கி.பி.14 ஆம் நூற்றாண்டில் மாலிக்காபூர் தென்னகத்தின் மீது படையெடுத்தபோது பாண்டிய நாட்டுப் படைத் தளபதியாகிய முஸ்லிம் வீரர் அவரை எதிர்த்துப் பாண்டியர்க்காகப் போரிட்டு நாட்டுப் பற்றைக் காட்டியுள்ளார்.

மொழிப்பற்று : முஸ்லிம்கள் மொழிப்பற்றிலும் சிறந்துள்ளனர். இலக்கியங்கள் படைத்துள்ளனர். நூல்கள் இயற்றியுள்ளனர். சேராறு, ஆணம், உண்ணுதல், பசியாறுதல், நோன்பு, தொழுகை, வணக்கம், எழுவான், படுவான், பொழுது வணங்கிப்பூ முதலிய செந்தமிழ்ச் சொற்களை வழக்கிறந்து போகாமல் வழங்கி வருகின்றனர். ஏறத்தாழ 5000 அராபி, உருது, பாரசீ ஆகிய மொழிச் சொற்களை வழங்கித் தமிழுக்கு வளம் சேர்த்துள்ளனர் என்று முனைவர் அ.தட்சிணாமூர்த்தி கூறுகிறார்.7

1947ல் நம் இந்திய நாடு வெள்ளையர் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றதும் ஆட்சி மொழியைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முயற்சி நடைபெற்றது. அரசியல் நிர்ணய சபையில் விவாதம் நடந்தது. அப்போது காயிதே மில்லத் முகம்மது இஸ்மாயில் தொன்மைச் சிறப்பும் இலக்கிய வன்மைச் சிறப்பும் கொண்ட தமிழ் மொழியே தேசிய மொழியாகும் தகுதி பெற்றது என்று முழங்கினார்.8

இலக்கியம் : இலக்கியத்திலும் இரு பண்பாடுகளும் இணைந்து தத்தம் இயல்பு காத்துள்ளன. தமிழ் மொழி தொன்மை நலம் மட்டுமல்லாமல் இலக்கிய வளமும் மிக்கது. சங்க காலத்தில் தனிச் செய்யுட்கள் தோன்றின. இடைக்காலத்தில் காப்பியங்கள் எழுந்தன. பிற்காலத்தில் பிரபந்தங்களும் புராணங்களும் பிறந்தன. நால்வகைப் பாக்களும் மூவகைப் பாவினங்களும் பிற பாடல் வடிவங்களும் பல்கிப் பெருகின. இவை இயல் இசை நாடகங்களாகப் பரிணமித்தன. இவ்வனைத்துப் பாடல் வடிவங்களிலும் இலக்கிய வடிவங்களிலும் முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள் எண்ணற்ற இலக்கியக் கருவூலங்களைப் படைத்துத் தித்திக்கும் முத்தமிழுக்கு வளஞ் சேர்த்துள்ளனர். 25 பைந்தமிழ்க் காப்பியங்களைப் படைத்தளித்துள்ளனர். பிரபஞ்சங்கள் பலவும் படைத்துள்ளனர். படைப்போர், முனாஜாத், கிஸ்லா, நாமா, மஸ்அலா, ஏசல், நொண்டி நாடகம், திருமண வாழ்த்து ஆகிய புதுவகை இலக்கியங்களையும் அறிமுகம் செய்துள்ளனர். இதுகாறும் ஏறக்குறைய 1200 இஸ்லாமியச் செய்யுள் இலக்கியங்கள் பற்றிய விவரங்கள் கிடைத்துள்ளன. உரைநடை நூல்களோ ஏராளம். இவ்விவலக்கியங்களில் இஸ்லாமிய மரபும் தமிழ் மரபும் கைகோர்த்துக் களிநடம் புரிகின்றன.

இஸ்லாமிய இலக்கியங்களின் பாடுபொருட்கள் நபிகள் நாயகம், பிற நபிமார்கள், கலிபாக்கள், இறை நேசச்செல்வர்கள் முதலியோரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளும், இஸ்லாமிய புனிதத்தலங்கள், நெறிமுறைகள், வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் முதலியனவுமாகும். இப்பாடு பொருள்களைக் கொண்ட இலக்கியங்களில் இரு பண்பாடுகளும் இணைந்து வருவதைக் காணலாம். தமிழறிஞர் தெ. பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் உமறுப் புலவரைப் பற்றிக் கூறும்போது,

"இஸ்லாம் தமிழ் என்ற இரண்டு பண்பாடுகளும் தங்களின் தனித்தன்மை இழந்து போகாமல் இணைந்து அளவளாவி உலக அரங்கிற்கு உயரவேண்டும் என்று என்று உமறுப்புலவர் கனவு கண்டார்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். 6 இது உமறுப் புலவருக்கு மட்டும் உரியதன்று; முஸ்லிம் தமிழ்ப்புலவர் அனைவர்க்கும் பொருந்தும்.

தண்டியலங்காரம் கூறும் காப்பிய இலக்கணங்களைப் போற்றியுள்ளனர். தொல்காப்பியமும் யாப்பருங்கலக்காரிகையும் அகப்பொருள் புறப்பொருள் இலக்கண நூல்களும் கூறும் விதிமுறைகளைப் பின்பற்றியுள்ளனர். தமிழ் இலக்கிய மரபுகளையும் போற்றியுள்ளனர். ஆனால் இஸ்லாமிய நெறிமுறைகளுக்கு முரண்படாமல் பாடியுள்ளனர். வறண்ட அரபுப் பாலவனத்தைப் பாட வந்த இப்புலவர்கள் தமிழ்ச் சோலை வனத்தையே தீட்டிக் காட்டுகின்றனர். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் வருணிக்கப்படுகின்றன. தமிழகத்து மலர்களும் கனிகளும் பூத்துக் காய்த்து, கனிந்து குலங்குகின்றன. விலங்குகளும் பறவைகளும் காணப்படுகின்றன. பெண்கள் திலகமணிகிறார்கள், ஆரத்தி எடுக்கப்படுகிறது. காளி, மன்மதன், திருமகள், சூர் முதலியோர் வருகின்றனர். ஆதிசேடன், கற்பகத்தரு, சிந்தாமணி, பாற்கடல், அமுதம், ஆலகாலம், இமயம், மேரு எண்டிசைக்கிரிகள், நாரகுலம், ஐம்பத்தாறுதேயம், வேதாளம், இருக்கு வேதம் எல்லாம் கூறப்படுகின்றன. மண ஊர்வலம் வரும்போது மணமகனைக் காண ஏழு பருவ மகளிரும் வந்து மனம் பறிகொடுக்கின்றனர்.

இவ்வாறு தமிழ்ச் சூழலில் காப்பியத்தை நடத்திச் செல்வது தமிழ் மக்கள் விரும்பிப் படிக்கவேண்டும், இலக்கணக் குறை ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான்.

இஸ்லாமிய மரபுகளை அவர்கள் போற்றியுள்ளனர். இஸ்லாம்தான் இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் அடிப்படை ஆதலின் இறைவனுக்கே வணக்கம் கூறுகின்றனர். நபிமார்களுக்கும் ஏனைய மார்க்கச் சான்றோர்களுக்கும் வாழ்த்துப் பாடுகின்றனர். ஓரிறைக் கோட்பாட்டை ஒருபோதும் விட்டுவிடவில்லை. தலைமாந்தரை ஒருமையிலும் அன், ஆன், அள், ஆள் விகுதியிட்டுக் கூறுவதில்லை; அர், ஆர் சிறப்பு விகுதியிட்டே குறிப்பிடுகின்றனர். தலை மகளிர் வருணனைகளில் விரசம் தோன்றாது பார்த்துக் கொண்டுள்ளனர். அங்க வர்ணனைக்குப் பதிலாகப் பண்புச் சித்திரங்களைப் படைத்துக் காட்டுகின்றனர்.காதலிலும் தரம் கெடாமல் கண்ணியம் காக்கின்றனர்.

அண்ணல் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் அன்னை ஆமினாவைக் கன்னிப் பெண்ணாகக் காட்ட வந்த கவிஞர் உமறு, அறந்தினுக் கில்லிடம் அருட்கோர் தாயகம் பொறுத்திடும் பொறுமையில் பூமிக்கென் மடங்கு) உறைப் பெருங் குலத்தினுக் கொப்பிலா மணிச் சிறப்பனுக் குவமை யில்லாத செவ்வியே (நபியவதார-11)

என்று பண்பழகையே வர்ணிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கதிஜா நாயகியார் ஏற்கனவே இருவரை மணந்து விதவையானவர்; 40 வயதானவர் என்பது வரலாறு. தமிழ்க் காப்பிய மரபைப் போற்றி அவரைக் கன்னி பெண்ணாகவே உமறு வர்ணிக்கிறார். அகப்பொருள் இலக்கணத்திற்காகச் சில காட்சிகளையும் அமைத்துக் காட்டுகிறார். ஆனால் கண்ணியத்தைக் காக்கத் தவறவில்லை. நபிகள் நாயகத்தைக் கண்டு அழகு வெள்ளத்தில் திளைத்து மனம் பறிகொடுத்த கதிஜாவை, பார்த்தகண் பறித்து வாங்கப் படாமையால் நறவம் சிந்தப் பூத்தகொம் பனைய மெய்யின் நானெனும் போர்வை போர்த்து கூர்த்தவா வெளிப்படாமல் கற்பெனும் வேலி கோலி சேர்த்ததன் உளங்காணாது திருந்திழை வருந்தி நின்றார் (பாதை போந்த படலம்)

என்று சித்திரிக்கிறார். அண்ணலும் 'காரிகை வடிவை கண்ணால் நோக்கியும் நோக்காதும் போல' சென்றார்கள் என்று கூறுகிறார். எட்டையபுரத்து உமறு கத்தாப் புலவர் பாடியதாக அமைந்துள்ள சீதக்காதி திருமண வாழ்த்து இலக்கியத்திலும் தமிழ் மரபுகள் மிகுந்துள்ளன. திருமண நிச்சயம் பண்ணுவது, பந்தக்கால் நடுவது, பந்தல் தோரண அலங்காரம், மணவறை அமைப்பது, தாலிகட்டுவது, சீர்வரிசை ஆடை, அணி அலங்காரம், விருந்து முதலிய வர்ணனைகளில் தமிழ் மரபு மிகுந்திருப்பதை காணலாம்.

மஸ்தான் சாகிபு பாடல்களில் சித்தர் சொல்லாட்சி மிகுந்துள்ளது. சிவராஜயோகம், சிவன், சச்சிதானந்தம், அகத்தீசன், நந்தீஸ்வரன், மனோன்மணி, தாட்சிணார்த்தம் முதலிய சொற்கள் ஆளப்பட்டுள்ளன. இவை இந்து சமயக் கடவுளரையும் அவர்தம் வடிவங்களையும் குறிப்பிடுவனவல்ல. சிலவற்றை அவற்றின் உண்மைப் பொருளிலும், சிலவற்றைக் குறியூடுகளாகவும் ஆளுகிறார்.

சிவராஜ யோகம் - யோகவகையில் ஒன்று.
சிவம் - மங்கலம், நன்மை - செம்மை
சச்சிதானந்தம் - உண்மை, அறிவு, இன்பம்
அகத்தீசன் - அகத்திலுள்ள இறைவன்

நந்தீஸ்வரன் - சித்தர் தலைவன் (இறைவன்)

தட்சிணார்த்தம் - குருவாக வந்து உபதேசித்தல்.

இவ்வாறு இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவர்கள் இஸ்லாமியக் கொள்கைளைத் தமிழ் மரபில் ஏற்றிக் கூறுவர்.

பல முஸ்லிம் புலவர்கள் முஸ்லிம் அல்லாதவர்களையும் பாடியுள்ளனர். புலவர் நாயகம் முஸ்லிமல்லாதார்க்குச் சீட்டுக் கவி அனுப்பியுள்ளார். குலாம் காதிறு நாவலர் மதுரைப் பிள்ளை பேரில் ஒரு கோவை இலக்கியம் பாடியுள்ளார். பாண்டித் துரைத் தேவரைப் போற்றி மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் புலவர் ஆற்றுப்படை இயற்றியுள்ளார். சதாவதானம் செய்குத் தம்பிப் பாவலர் அழகப்பா கோவையும், சசியோத்தமன் கோவையும் செய்துள்ளார். தமிழன்னை மீது இனிய ஒரு பாடலும் தீண்டாமை ஒழிப்பு, மது ஒழிப்பு பற்றிய தேசியப் பாடல்களும் பாடியதுடன் அன்பர்களின் விருப்பத்திற்கேற்ப சிவன், முருகன், சரஸ்வதி, திருமால் முதலியோர் பற்றிப் பாடல்களையற்றித் தந்துள்ளார். அருட்பா - மருட்பா பூசலில் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டு இராமலிங்க சுவாமிகள் பாடல், அருட்பாவே என்று நிறுவினார். போடி காண் முகம்மதுப் புலவர் ஆசியச் சுடர் என்று புத்தரைப் பற்றிப் பாடியதுடன் பல தேசியப் பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார். கம்பம் பீர்முகம்மதுப் பாவலர் தேசத்தலைவர்களைப் போற்றி காந்தி மாலிகை எனும் நூல் செய்துள்ளார். முத்தண்ணா என்னும் நாவலையும் படைத்துள்ளார். திருவையாறு அப்துல் கபீர், முருகன் பற்றியும் மற்றும் இந்து சமயப் பெரியார்களைப் பற்றியும் சித்திரக் கவி புனைந்துள்ளார். சதாவதானம் செய்குத் தம்பி பாவலர், பா.தாலுத்ஷா, திருச்சி பிச்சை இப்ராஃம் புலவர், உடுமலைப்பேட்டை கா.நயினார் முகம்மது ஆகியோர் கம்பராமாயண விரிவுரை நிகழ்த்தி இந்து சமய இலக்கிய அன்பர்களுக்கு மகிழ்வுட்டினர். இன்றும் பல முஸ்லிம் அறிஞர்கள் இப்பணியைத் தொடர்ந்து நடத்தி வருகின்றனர். அவருள் நீதிபதி மு.மு.இஸ்மாயில் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

இந்து சமயப் புலவர்களும் எழுத்தாளர்களும் அல்லாஹ், நபிகள் நாயகம், முஸ்லிம் வள்ளல்கள் மற்றும் பல பாடு பொருட்களைக் கொண்டு பாடல்களும் நூல்களும் கட்டுரைகளும் இயற்றியுள்ளனர். பாரதியார் பாடல் தொகுப்பில் அல்லா பற்றிய பாடல்கள் உள்ளன. நபிகள் நாயகத்தின் இறை நம்பிக்கை பற்றி உரைநடையில் பாராட்டியிருப்பதுடன், முஸ்லிம்களைப் பற்றியும் இஸ்லாம் பற்றியும் அவர் எழுதியுள்ளார். கவிஞர் தி.ச.மு.மேகலை, கவிஞர் கோபாலசாமி, ஈரோடு தமிழன்பன், கவிஞர் கா.பெருமாள், பொற்கிழிக் கவிஞர் சண்முகம், செளந்தரா கைலாசம் முதலியோர் இஸ்லாம் பற்றிப் பாடியுள்ளனர். அ.லெ.நடராசன், டாக்டர் வித்தியானந்தம், முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ.விசுவநாதம், சிலம்பொலி செல்வப்பன், சித்துலிங்கன் முதலியோர் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களைப் பற்றியும் இஸ்லாத்தைப் பற்றியும் நூல்களையற்றியுள்ளனர்.

அச்சுக்கலை அதிகமாகப் பரவாதிருந்த காலத்தில் இஸ்லாமிய நூல்கள் பலவும் இந்து சமயத் தமிழர்களால் நடத்தப்பட்ட அச்சுக்களிலேயே அச்சிடப்பட்டுள்ளன. சில முஸ்லிம் புலவர்களுக்கு இந்து சமயச் செல்வர்கள் புரவலராகவும் இருந்துள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக: ஆலிப் புலவர் தம் மீ.றாஜ் மாலையை அரங்கேற்ற முஸ்லிம் செல்வர்கள் உதவ முன்வராதபோது பாவாடைச் செட்டியார் உதவியுள்ளார். முஸ்லிம் வள்ளல்கள் முஸ்லிம் அல்லாத தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்துள்ளனர். வள்ளல் சீதக்காதி படிக்காசுப் புலவருக்கும், கந்தசாமிப் புலவருக்கும் வரையாது வழங்கியுள்ளதைப் பலரும் அறிவர்.

பெண்கள் : இசுலாத்தில் பெண்களுக்குப் போதுமான உரிமைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. படிப்புரிமை, சொத்துரிமை, மணம் புரிவது, மணவிலக்கு, மறுமணம் முதலியவற்றில் உரிமை எனப் பல உரிமைகள் உண்டு. மணமகன் பெண்ணுக்கு அன்பளிப்புத் தொகை வழங்க வேண்டும். இது மகர் எனப்படும். சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமுதாயத்திலும் மணமகன் மணமகளுக்குப் பரிசளிக்கும் வழக்கம் இருந்தது. எப்படியோ வரதட்சிணைக் கொடுமை புகுந்து, வளர்ந்துவிட்டது. ஒருவேளை பெண்ணுக்குச் சொத்துரிமை இல்லாதிருந்ததால் இப்படி நேர்திருக்கலாம். (இது இஸ்லாமியப் பண்பாட்டின் தாக்குமாகும்). இருப்பினும் வரதட்சிணைக் கொடுமை வளர்ந்துவிட்டது. இது முஸ்லிம் சமுதாயத்திலும் ஊடுருவிவிட்டது. இத்தீமை கண்ட இறைநகர் மறைமணி என்ற ஒரு முஸ்லிம் பெண்பாற் புலவர்.

கைக்கூலி வாங்குகின்ற கயவனே - நீயும்
கையிழந்த காலிழந்த முடவனோ
மெய்வருந்த உழைத்திடுவாய் மூடனே - பெண்கள்
உய்யும் நெறி நீயறிவாய் நீசனே.
என்று சாடுகிறார்.

உணவு : தமிழர் உணவில் நெல்லரிசி முக்கிய இடம் வகிக்கிறது. ஊனும் மீனும் உண்டு வந்தனர். சங்க இலக்கியத்தில் ஊன் சோறும் மதுவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இஸ்லாத்தில் மது விலக்கப்பட்டுள்ளது. முஸ்லிம்கள் அறிமுகப்படுத்தியுள்ள பலவு எனும் பிரியாணி தமிழ்நாட்டில் பலராலும் விரும்பி உண்ணப்படுகிறது. மிட்டாய், ஜிலேபி போன்ற இனிப்புகளும் முஸ்லிம்கள் அறிமுகப்படுத்தியவை என்பர்.

உடை : சங்க காலத்தில் பெரும்பாலும் தமிழர் இடையிலே ஒரு முண்டும் மேலே ஒரு துண்டும் அணிந்தனர். உடுப்பது இரண்டே எனும் தொடர் இதனை உணர்த்தும்; இடையிலே கட்டுவதை வேட்டி என்பர். முஸ்லிம்கள் லுங்கி என்னும் கயிலியை அணிவர். இந்துக்களில் பெரும்பாலோர் இரவு நேரங்களில் லுங்கியே அணிந்து வருகின்றனர்.

திருமணம் : பெண்ணின் இசைவு திருமணத்திற்கு இன்றியமையாதது. திருமணம் ஐமா அத்தார் முன் நிகழும். பெண்ணின் இசைவு இன்றியமையாதது. ஈ.வெ.ரா. பெரியாரும் அவரைச் சார்ந்தோரும் தொடங்கி தொடர்ந்து நடந்து வரும் வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் என்னும் சீர்திருத்த திருமணம் இதன் பிரதிபலிப்பு எனலாம்.

நம்பிக்கையும், பழக்க வழக்கங்களும் பயணம் செல்லும்போது சகுனம் பார்ப்பது தமிழர் பழக்கம். பூனை குறுக்கிட்டால் பயணம் கெடும். பல்லி ஒலிப்பது, பறவை செல்லும் பக்கம் முதலியன சகுனம் பார்ப்பதில் அடங்கும்; ஒன்றைத் தொடங்கும்போது நாளும் கோளும் பார்ப்பதும் தமிழர் பண்பாடு. குறிபார்ப்பதும் உண்டு. இவை இஸ்லாமியப் பண்பாடல்ல. எனினும் பல முஸ்லிம்கள் இவற்றைப் போற்றி வருகின்றனர்.

தீய ஆவிகள் : பேய், பிசாசு போன்ற தீய ஆவிகள் மயானக் கரையில் திரியும் என்று தமிழர் நம்பி வந்துள்ளனர். பேயோட்டவும் செய்துள்ளனர். இந்த நம்பிக்கை முஸ்லிம்களிடமும் ஊடுருவிவிட்டது.

விழாக்கள் : இந்திர விழா, இளவேனில் விழா முதலிய பல விழாக்களைப் பண்டையத் தமிழர்கள் கொண்டாடினர். தற்போது தமிழரால் பொங்கலும், தீபாவளியும் கொண்டாடப்படுகின்றன. முஸ்லிம்களுக்கு ஈகைத் திருநாளும் தியாகத் திருநாளும் இருபெரும் விழாக்கள். தீபாவளி என்று முஸ்லிம் சிறுவர் பட்டாசு வெடித்து மகிழ்வதும் உண்டு.

இறப்பு : இறப்பை எவராலும் தடுக்க முடியாது. இந்துத் தமிழர், வினைக்கேற்ப மறுபிறப்புண்டு என்ற நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். இறந்தபின் உடம்பை அடக்கவோ, எரிக்கவோ செய்வர். எரிப்பது இஸ்லாமியப் பண்பாடன்று. மறுபிறப்புக் கோட்பாட்டிலும் உடன்பாடில்லை. அடக்கச் செல்லும்போது ஆரவாரம் இருக்காது. இறந்தவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிப் பயன்படுத்தி

ய பொருட்களைப் படைப்பது தமிழ்ப்பண்பாடு. சமாதி வழிபாடும் உண்டு. இஸ்லாத்தில் இவ்விரண்டும் மறுக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் முஸ்லிம்களில் சிலர் இவற்றைப் போற்றி வருகின்றனர்.

கலைகள் : சிற்பம், ஓவியம், இசை, நாடகம் முதலியன பண்பாட்டின் இனிய கூறுகளாகும். உருவங்களை மண்ணிலோ மரத்திலோ உலோகங்களிலோ படைப்பர். உருவம் படைப்பது, இஸ்லாமிய மரபன்று. ஆனால் கட்டடக்கலையில் முஸ்லிம்கள் ஒரு தனி நிலையையே உருவாக்கியுள்ளனர். ஓவியமும் நாடகமும் தமிழரிடம் உயர்ந்த இடம் பெற்றுள்ளன. வேடம் தரிப்பதை இஸ்லாம் வரவேற்பதில்லை. ஆனால் இசைக்கலையில் தங்கள் முத்திரைகளைப் பதித்துள்ளனர். அரபி, ஹுஸைனி ஆகிய ராகங்களும் சிதார், கஞ்சிரா ஆகிய இசைக்கருவிகளும் சான்றுகள்.

முடிவுரை : இவ்விரு பண்பாடுகளும் வேறுபட்டுள்ளன. ஆனால், இணைந்து சங்கமமாகி உள்ளன. எனினும் தனித் தன்மை காத்துள்ளன. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை விளக்கம் பெறுகிறது. இதனைப் புரிந்து கொண்டால் வெறுப்பேது? பகை ஏது?

1. கலைக் களஞ்சியம், தமிழ் வளர்ச்சி இயக்கம், சென்னை தொகுதி 6.
2. தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், அ.தட்சிணாமூர்த்தி தஞ்சை, 1980, ப.4.
3. இஸ்லாமியப் பண்பாடும் தமிழ்ப் பண்பாடும் எஸ்.எ.சுலைமான், இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கழகம் திருச்சி 1978, ப.17-18.
4. இஸ்லாம் இந்து மதத்திற்கு விரோதமானதா? கலைமாமணி கவி.காமு.ஷெரிப் சீதக்காதி வெளியீட்டகம் சென்னை 1985, பக் 32-33,38.
5. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் ஓர் அறிமுகம் சீதக்காதித் தமிழ்ப் பணிக் கழகம், டாக்டர் ஜாகிர் ஹுசைன் கல்லூரி இளையான்குடி 1980, பக் 72-81.
6. சீரா ஆய்வுத் திரட்டு, டாக்டர் ஜாகிர் ஹுஸைன் கல்லூரி, இளையான்குடி,
7. தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும் ப. 315.
8. காயிதே மில்லத் நினைவு மலர், முஸ்லிம் அனாதை நிலையம், பானையங்கோட்டை 1990, ப.211.

தமிழகத்தின் பாரம்பரியத்தில் ஏரிகளின் பங்கு,
பராமரிப்பு மற்றும் பாசன மேலாண்மை
-ஓர் ஆய்வு

மு.வே. சோமசுந்தரம்
ந.வே. பண்டரிகாந்தன்
ந. சோமன்
வி.சி.ஆ. ஆசோக்குமார்

முன்னுரை

இந்தியாவின் மக்கட்தொகையின் 70 விழுக்காடு விவசாயத்தை முதன்மையான நம்பியுள்ளனர். தென்மேற்குப் பருவ மழை இந்தியாவில் ஜூன் முதல் செப்டம்பர் மாதம் வரை பரவலாகப் பொழிகிறது. தென் மேற்குப் பருவ மழையின் பங்கு மேற்கு தொடர்ச்சி மலைப்பகுதியில் அதிகமாகவும், வடகிழக்குப் பருவமழையின் பங்கு கடலோரப் பகுதிகளில் அதிகமாகவும் இடைப்பட்ட சமவெளிப் பிரதேசங்களில் தென்மேற்கு மற்றும் வடகிழக்குப் பருவமழையின் அளவு சமமாகவும் அமைந்துள்ளது. ஆனாலும், பருவமழையின் அளவு சமமாகவும் அமைந்துள்ளது. ஆனாலும், பருவமழையின் மொத்த அளவு தமிழ்நாட்டில் நிலையாக உள்ளது. இந்த ஆராய்ச்சியின் முடிவுப்படி தென்மேற்குப் பருவமழையும் வடகிழக்குப் பருவமழையும் எதிர்மறை உறவு கொண்டுள்ளதாக அமைந்துள்ளன. அவைகளிடம் ஒரு நிரவல் மனப்பான்மை காணப்படுகிறது. அதாவது, தென்மேற்குப் பருவ மழை வலுவாக அமைந்தால் வடகிழக்கு பருவமழை குறைவாகவும், தவறவும் புள்ளியியல் கணக்குப்படி வாய்ப்புள்ளது. அதே சமயம், தென்மேற்குப் பருவமழை குறைவாக அமைந்தால், வடகிழக்குப் பருவமழை அதிகமாகக் கிடைக்க ஒரு சரிக்கட்டும் மனப்பான்மை தெரிய வந்துள்ளது.

நமது நாடு சுதந்திரம் அடைந்தபோது பெரிய நீர்த்தேக்கங்களின் கொள்ளளவு 18,000 மில்லியன் கன மீட்டர் (மிகமீ) ஆக இருந்தது. இவ்வளவு 1970ல் 1,46,000 மி.க.மீ. ஆக உயர்ந்து தற்போது (1990ல்) 2,39,00 மி.க.மீ. ஆக உயர்ந்துள்ளது. ஆனால் மொத்த கொள்ளளவில் 40-45 விழுக்காடாக 1950ல் இருந்த ஏரிகளின் கொள்ளளவு 15,000 மி.க.மீ. ஆக இருந்தது. (ராவ் 1979, மத்திய நீர்ப்பாசன மற்றும் மின் உற்பத்தி வாரியம், 1992). பண்டைக்கால தமிழர் நாகரீகத்தைப் பற்றி ஆராயும்போது நமது அரசர்களும் கோவில் நிர்வாகிகளும் நீர் உறிஞ்சும் தன்மையற்ற நிலங்களைக் கண்டறிந்து அவைகளில் ஏரிகளை அமைத்ததாகத் தெரிய வருகிறது. குறிப்பாக, இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தை இதற்கு மேற்கோளாகச் சொல்லலாம். வைகை நதியிலிருந்து வெள்ளத்தைக் கடலோடு சேராமல் தடுத்து ஏரிகளுக்குத் திருப்பிய சாதனை இதனில் அடங்கும். இந்த வகையில் 60 விழுக்காடு நிலங்கள் ஏரிகளால் பாசனம் பெறும் நிலையை ஆந்திரப் பிரதேசம், தமிழ்நாடு மற்றும் கர்நாடக மாநிலங்களில் அமைந்துள்ளன. இந்த மூன்று மாநிலங்களில் பயிரிடப்பட்ட நிலங்களில் 7 விழுக்காடு ஏரி நீர்ப் பாசனத்தாலும், மொத்த பாசனமளிக் கப்பட்ட நிலங்களில் 24 விழுக்காடு ஏரி பாசனத்தாலும் பயன்பெறுகின்றன. இப்புள்ளி விவரங்களைத் தேசிய அளவோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது (பயிரிட்ட நிலங்களில்) 2 விழுக்காடு ஏரிகளாலும், மொத்தம் பாசனமளிக்கப்பட்ட நிலங்களில் 8 விழுக்காடு ஏரிகளாலும் பயன்பெறுகின்றன. இப்புள்ளி விவரங்களின் மூலம் இந்த மூன்று தென் மாநிலங்களில் நீர்ப்பாசன தேவையில் ஏரிகளின் பங்கு தெளிவாகிறது.

ஏரி வரலாறு

தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஏரிகள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் கட்டப்பட்டதாகும். அவற்றை மக்களின் முயற்சியாலேயே அக்காலத்தில் கட்டியிருக்கின்றனர். ஏரிகள் கட்டுவதில் கோயில் நிர்வாகிகள், சிற்றரசர்கள் மற்றும் அரசர்கள் பெரும் பங்கு வகித்திருக்கின்றனர். யூவான் சுவாங் என்ற சீனத் தூதுவர் இந்தியாவையும், இந்திய மக்களையும் அறியும் பொருட்டு வந்த போது அவரின் குறிப்புக்களிலிருந்து இவை தெரிய வருகின்றன. மேலும் ஏரிகளின் அருகே காணப்படும் கல்வெட்டுக்களிலிருந்தும்

இது தெரிய வருகிறது. பெரியார் மாவட்டத்தில் ஈரெட்டி மலைத்தரட்டுப் பகுதியில் ஒரு கருங்கல் கிடைத்துள்ளது. அது எரிமதகை அடைக்கும் கல். அதில் 'துறகையுள்ளாறு கல்' என இரண்டாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் எழுத்து காணப்படுகிறது. சேலம் மாவட்டம் சேத்தநாயக்கன் புதாரில் எரிமதகு அருகில் ஒரு ஏழாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் எழுத்து காணப்படுகின்றது. தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் 2.44 மிக்ரி கொள்ளவு உள்ள பனமலை எரி கி.பி. 700 வாக்கில் இராசசிம்மப் பல்லவனால் அமைக்கப்பட்டது. ஓங்கூர் எரி கி.பி. 745 ஆம் ஆண்டில் இரண்டாம் நந்திவர்மன் பாலத்தில் சேத்தன் மகன் தாமன் என்பவனால் அமைக்கப்பட்டது. (கொடுமுடி. ச. சண்முகன், 91, எரிப்பாசனம் பிரச்சனைகள்). எரியின் தற்போதைய மதகு அருகில் அருகில் கரையில் உள்ளவாயில் இரண்டு கற்கள் தென்படும். அவற்றுள் ஒன்றில் கல்வெட்டுகள் இருக்கும். மதகு உள்வாய் அருகில் சிறிய பலகைக் கற்கள் தென்படும். அக்கற்களில் இருக்கும் எழுத்துகள் தமிழ்மொழியிலேயே உள்ளன. அவற்றில் "மடையும் அடைத்து தூம்பும் செய்வித்தான்" என்ற வாசகம் அடிக்கடி காணப்படுகின்றது. பின்னர், நிலங்கள் மிராசதாரர்களின் கையில் இருந்த பொழுது எரிபராமரிப்பை ஊர் மக்களே தங்கள் நிலத்தில் விளைந்த பொருட்களைக் கொண்டு செய்து வந்தனர்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் அரசர்கள், சிற்றரசர்கள், ஐயந்தாரர்களிடம் எரிப் பராமரிப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டது. மிராச தாரர்களின் பிடியை ரயாட்வாரி முறை அப்புறம்படுத்தியது. அஇதுவரை விவசாயப் பெருங்குடி மக்களே பராமரித்து வந்த "குடிமராமத்து முறை" தளர்வடைந்தது. எரிகளின் சீரழிவு நிலவருவாயைப் பெரிதும் பாதித்தது. ஆங்கிலேயர்கள் எரி பராமரிப்பில் அக்கறை கொள்ளாவிட்டாலும், நில வருவாய் பாதிப்பை அடுத்து சிறிது சிறிதாக எரிப்பராமரிப்பில் அக்கறை காட்டத் துவங்கினர். அவர்கள் 19ம் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதியிலும், 20ம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலும் சீரழிந்த நிலையில் உள்ள எரிகளைச் செப்பனிடவும், புதிய எரிகளைக் கட்டவும் ஆறுகளின் குறுக்கே அணைக்கட்டுகள் கட்டி எரி நீரைப் பெருக்கவும் செய்தனர். பாலாறு, வைகை, தாமிரபரணி ஆறுகளின் குறுக்கே இவ்வாறே அணைக்கட்டுகள் கட்டப்பட்டன. சென்னைப் பிரதேசத்தில் 1978-80ல் வறட்சிக் குழுவின் பரிந்துரையை ஏற்று, அரசாங்கம் 1883ல் எரி சீத்திருத்தத் திட்டத்தைத் துவங்கினர். அத்திட்டம் எரிகளை அளவு செய்யவும், மற்றும் எரிக்கரை, மதகு, மறுகால் போன்ற எரியின் அமைப்புகள் குறிப்பிட்ட அளவில் அமையவும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. 1906ல் அத்தகைய கோட்டங்கள் நான்கிற்கு அனுமதி அளிக்கப்பட்டது. 1912ம் ஆண்டு மேலும் ஒரு கோட்டம் துவக்கப்பட்டது. 1918ம் ஆண்டில் இரண்டு கோட்டங்கள் கைவிடப்பட்டது. 1918ம் ஆண்டில் இரண்டு கோட்டங்கள் கைவிடப்பட்டன. 1922ம் ஆண்டில் அனைத்துக் கோட்டங்களும் கைவிடப்பட்டன. 1928ல் மூன்று கோட்டங்களும் கைவிடப்பட்டன. 1941-43ல் மீண்டும் ஒரு சில கோட்டங்களே துவக்கப்பட்டன (பாலிகா, வளர்ச்சி ஆராய்ச்சி நிறுவனம், 1986).

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே கட்டப்பட்ட எரிகள் கவின்பாரின்றி, கால சழற்சியில் சீரழிந்து வருகிறது. நீர்ப்பிடிப்பு பகுதிகள் சரிவரப் பராமரிக்கப்படாததால் எரியில் மண்தூர்ந்து எரியின் கொள்ளளவு குறைந்தது. எரியின் அடிமணலை எடுத்து விவசாயிகள் வயலுக்கு உரமாக இட்டு வந்தனர். தற்சனயம் உரங்கள் மானியவிலையில் அரசாங்கம் அளிக்கத்தொடங்கியதால், விவசாயிகள் அடிமணலை எடுத்து வயலுக்கு இடுவதில்லை. எரியின் நீர்வரத்துக் கால்வாய்கள் மண் தூர்ந்து, ஆக்கிரமிப்புகளாலும், பாதிக்கப்பட்டு எரிக்குச் சரிவர நீர் வந்து சேருவதில்லை. நீண்ட காலமாக மதகுகள் செப்பனிடப்படாத தால், நீர் கசிந்து தண்-

ர் கொள்ளளவு குறைகிறது. எரிகரைகள் சரிவர பராமரிக்கப்பட்டதால், மழைக்காலத்தில் வெள்ளத்தினால் உடைந்துபோக ஏதுவாகிறது. மற்றும், எரியின் மறுகரை உயர்த்தப்பட்டு ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுப் பயிரிடப்படுகின்றன. இவ்வகை ஆக்கிரமிப்புகள் எரியின் கொள்ளளவைப் பெரிதும் பாதிக்கின்றன.

தமிழகத்தில், 1980 வாக்கில், திட்டச் செலவீடுகளின் பெரும்பகுதி சிறப்பு சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களிலேதான் இருந்தது. சிறிய பகுதி சிறிய மழை நீர் எரிகளை மறுகரையில் ஆழப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் தனியார் வசம் இருந்தது தெரிய வந்தது. (இந்திய அரசாங்கம், 1959). எரி ஆக்கிரமிப்புக்கு மக்கட்தொகைப் பெருக்கமே முக்கியமான காரணமாகக் கருதப்படுகிறது. மக்கட்தொகை பெருக்கம் 1960-70, 1970-80 மற்றும் 1980-90 ஆண்டுகளுக்கிடையே முறையே 12%, 22% மற்றும் 18% ஆகும். இவற்றிலிருந்து நிலத்தேவை அதிகரித்திருப்பது தெரியவருகிறது. (உமாசங்கர், 1992). மக்கட்தொகை பெருக்கம் எரிகள் அதிகம் அமைந்துள்ள மாவட்டங்களில்தான் பெரும்பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஓராயிரம் மக்கட்தொகை அதிகமாவதற்கு, மொத்தம் ஓராண்டில் பயிரிடப்பட்ட பயிரின் பரப்பளவு 107 ஹெக்டேர் குறைந்துள்ளது. ஆனால் எரிகள் குறைவாக அமைந்துள்ள மாவட்டங்களில் 5 ஹெக்டேல் பரப்பளவே குறைந்துள்ளன. மேலும் மேலும் மக்கட்தொகை அதிகரிக்கும் ஆக்கிரமிப்புக்களும் அதிகமாகும். எனவே, அரசாங்கம் தகுந்த நடவடிக்கைகள் எடுத்து ஆக்கிரமிப்புக்களை அகற்றுவது மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய தலையாய கடமையாகும்.

எரிகள் சீரமைப்பு மற்றும் நவீனமாக்குதல்

எரிகளைச் சீரமைக்க பொதுப்பணித்துறை ஐரோப்பியப் பொருளாதாரக் குழுமத்தின் உதவியைப் பெற்றது. முதல் நிலையில் 100-200 ஹெக்டேர் ஆயக்கட் உடைய 200 எரிகள் நவீனப்படுத்தப்பட்டன. இரண்டாம் நிலையில் 250 எரிகள் நவீனப்படுத்த எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டாம் நிலையில் நவீனப்படுத்தப்பட்ட ஒரு எரியின் அமைப்பை வரை படம் 3ல் காணலாம். நவீனப்படுத்த தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட எரிகள் தேர்ந்தெடுக்க சில அடிப்படைத் தத்தெடுக்கப்பட்ட எரிகள் தேர்ந்தெடுக்க சில அடிப்படைத் தத்துவங்களைப் பொதுப்பணித் துறை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. முதலாவதாக, சமமதிப்புள்ள நீர் பிடிப்புப் பகுதி பரப்பளவு (ஹெக்டேர்), ஆயக்கட்டு (ஹெக்டேர்) ஆகியவற்றின் விகிதம் 8-10ற்குள் அமைய வேண்டும். இரண்டாவதாக, 75% நம்பகமான நீர்வரத்து, சராசரி ஓராண்டு நீர்வரத்து (மிக்ரி) ஆகியவற்றின் விகிதமும், 75% நம்பகமான ஓராண்டு நீர்வரத்து (மிக்ரி), பாசனமளிக்கப்பட்ட பரப்பளவு (ஹெக்டேர்) ஆகியவற்றின் விகிதமும் அதிகமாக இருக்கவேண்டும். மூன்றாவதாக, எரியின் மொத்த கொள்ளவு (கனமீட்டர்/செகண்டு) பாசனமளிக்கப்பட்ட பயிரின் பரப்பளவு (ஹெக்டேர்) ஆகியவற்றின் விகிதமும் அதிகமாக இருக்க வேண்டும். மேற்கூறிய அடிப்படைத் தத்துவங்கள் கண்டிப்பாகப் பின்படுத்தப்படுகிறது என்ற சந்தேகம் எழுகிறது. ஏனெனில், பொதுப்பணித்துறையில் நவீனப்படுத்த எடுக்கப்பட்ட எரிகளான பாண்டேஸ்வரம், பொன்பாடி, படப்பை, திருக்காச்சியூர் (செங்கற்பட்டு எம்.ஐ.ஆர் மாவட்டம்) மற்றும் நார்த்தம்பூண்டி (வடஆற்காடு அம்பேத்கர் மாவட்டம்) எரிகளில் சமமதிப்புள்ள நீர்ப்பிடிப்புப் பகுதி பரப்பளவு (ஹெக்டேர்), ஆயக்கட்டு (ஹெக்டேர்) ஆகியவற்றின் விகிதம் முறையே 1.54, 10.83, 3.07, 3.33, 5.34 ஆகும். பெரும்பாலான நவீனப்படுத்தப்பட்ட எரிகள் சமுதாயத்தில் பிற்படுத்தப்பட்ட விவசாயிகளைக் கொண்ட எரிகளேயாகும். மேலும், 80 சிறிய 4.50 ஹெக்டேருக்குள் ஆயக்கட்டு உடைய முன்னாளைய ஜயீன் எரிகளும் இரண்டாம் நிலையில் நவீனப்படுத்த எடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. மூன்றாம் நிலைக்கு ஆயக்கட்டு 40-200 ஹெக்டேருடைய எரிகள் மொத்தம் 3000 தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பரிசீலனையில் உள்ளது. இந்நிலையில், மழைநீர் எரிகள் மற்றும் ஆற்றுநீர் பாசன எரிகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இந்நிலைக்கான உத்தேசிக்கப்பட்ட செலவு ரூபாய் இருநூறு கோடி ரூபாயாகும். முதல் நிலையிலும், இரண்டாம் நிலையிலும் நவீனப்படுத்தப்பட்ட எரிகளுக்கான செலவுகளில் 50%க்கும் மேலாக கால்வாய் பூசுவதற்கே செலவிடப்பட்டுள்ளது.

வேளாண்மை கல்வி

தமிழகத்தில் வேளாண் சாகுபடி முறைகள் நவீனமாக்கப்பட்டு வரும் சூழ்நிலையில் வேளாண்மை தொடர்பான தொழில் படிப்புகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகின்றன.

கோவையில் உள்ள தமிழ்நாடு வேளாண்மைப் பல்கலைக் கழகம் வேளாண்மை தொடர்பான பல்வேறு படிப்புகளை வழங்குகிறது. கோவை, மதுரை, சிதம்பரனார் மாவட்டம் கிள்ளிக்குளம், திருச்சி மாவட்டம் கொட்டப்பட்டு ஆகிய இடங்களில் உள்ள வேளாண்மைக் கல்லூரிகளில் பி.எஸ்சி வேளாண்மை படிக்கலாம்.

மதுரை மாவட்டம் பெரியகுளத்தில் உள்ள தோட்டக்கலை மற்றும் ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் பி.எஸ்சி தோட்டக்கலைப் பட்டப்படிப்பு உள்ளது. மேட்டுப்பாளையம் வனக்கல்லூரி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் பி.எஸ்சி வனவியல் படிக்கலாம். திருச்சி மாவட்டம் குமுளூரில் உள்ள விவசாயப் பொறியியல் கல்லூரியில் பி.இ வேளாண் பொறியியல் பாடப் பிரிவு உள்ளது.

இந்த வேளாண் படிப்புகளில் சேரவும் அண்ணாப் பல்கலைக்கழகம் நடத்தும் நுழைவுத் தேர்வை எழுத வேண்டும். பிளஸ் டூ தொழிற்பயிற்சிக் கல்வி மாணவர்களுக்கு 5 சதவீத இடங்கள் ஒதுக்கீடு செய்யப்படும்.

பி.எஸ்சி வனவியல் படிப்பில் சேருபவர்கள் 163 செ.மீ. உயரமும் மார்பளவு சாதாரண நிலையில் 79 செ.மீ விரிவடைந்த நிலையில் 84 செ.மீ இருக்க வேண்டும். தாழ்த்தப்பட்ட பழங்குடியினருக்கு உயரம் குறைந்தபட்சம் 152.5 செ.மீ இருந்தால் போதுமாம்.

தமிழர் கட்டடக் கலை

சங்ககாலம்

தமிழகத்தில் எல்லாக் கலைகளுக்கும் தொடர்ச்சியான மரபு இருப்பது சிறப்பான செய்தியாகும். கட்டடக் கலைகளின் தொடர்ச்சியாகவே ஓவியம், சிற்பம் போன்ற பல கலைப்பிரிவுகள் வளர்த்தொடங்கின.

சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட கட்டடக்கலை :

சங்க காலத்தை 'மெகலிதிய' பண்பாட்டுக்காலம் எனலாம். இக்காலம் கி.மு. 1000 முதல் கி.பி.500 வரை என்று வரலாற்றறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இக்காலத்தில் கிணறு, சிறுகுளம், நீர்த்தேக்கம் போன்றவற்றை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். மேடான இடங்களில் தங்கள் இருப்பிடங்களை உண்டாக்கி இருந்தனர். குடியிறுப்புகள் நீர் நிலையங்களின் அருகிலேயே இருந்ததை வரலாறு காட்டுகிறது. சுட்ட செங்கற்களைக் கொண்டு வீடுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இதற்கான சான்றிடங்கள் வருமாறு :

1.	காவிரிப்பூம்பட்டினம்	- உள் முகப்பு கொண்ட நீர்த்தேக்கம்
2.	திருக்காம்புலியூர்	- நெற்களஞ்சியம்
3.	அரிக்கமேடு	- சாயத்தொட்டி.

இது போன்ற இடங்களில் சுட்ட செங்கற்கள் சுண்ணாம்புக் காரையுடன் கிடைத்துள்ளது. வீடுகளின் இடையே தூண்கள் நிறுத்தும் குழிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

சானூர் புதைக்குழி

பட்டடைக்கல்

புதைவடை

இறந்தவர்களை புதைக்கும் பல்வேறு புதையிடங்களை ஆய்வு செய்த போது, கட்டடக்கலைக்கான பல வடிவங்களைக் காண முடிகிறது. சிறு பாறையிடுக்குகளில் பெரும் கற்களைக் கொண்டு மூடுதல். பெரும்பாறைகளைக் கொண்டு அறை உண்டாக்குதல், பாறைகளை வட்டமாக கொண்டு மேலே மூடுதல், சுடுமண் சவப்பெட்டிகள், பாறைகளை குடைந்து சவங்களை மூடுதல் போன்ற பல பாணிகளைப் பார்க்கும் போது கட்டடக்கலை, இருப்பிடங்களில் இருந்து தொடங்கப்படாமல் இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் முறையிலிருந்து தோன்றியிருப்பது வியப்பளிக்கும் உண்மையாகும்.

சங்க கால கட்டடக்கலை :

சங்ககால கட்டடக் கலையைக் காண்பதற்குப் பூம்புகாரில் சில எச்சங்கள் உள்ளன. மற்றவை பற்றி அறிய இலக்கியங்களே வழிகாட்டுகின்றன. பூம்புகாரில் முற்கால சோழராட்சிக்குபின் வந்தவர்கள் யாரும் அடுத்தடுத்து கட்டிடங்களைக் கட்டாததாலே அங்கு எஞ்சியிருப்பவை சங்க காலக்கட்டடக்கலை என்பது தெளிவாகிறது. மதுரை தொடர்ச்சியாக மாநகராக இருந்ததால் பல மாறுதல்களை அடைந்து விட்டது. மதுரை எப்படி இருந்தது என்பதை மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, பரிபாடல் மூலம் அறிகிறோம். தாமரை மலர் வடிவத்தில் நகரமைப்பு இருந்ததாம். கோவிலை நடுநாயகமாக வைத்து, சுற்றியுள்ள தெருக்கள் வட்டவடிவமாக அமைக்கப்பட்டிருந்ததை இன்றும் கூட பார்க்கலாம். சாக்கடை தரைக்கு அடியில் கட்டப்பட்டிருந்தது. அந்தப் புதை சாக்கடையில் யானை நடந்து செல்லும் அளவில் பெரிதாக கட்டப்பட்டிருந்ததாக சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. மதிவை அடுத்து இருந்த பகுதி புறஞ்சேரி எனப்பட்டது. அதில் சமணர், பௌத்தர், அந்தணர் பள்ளிகள் இருந்தன.

புகார்-பட்டினப்பாக்கம், மருவூர்ப் பாக்கம் என இருபிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. கோட்டை, மதில், அகழி, மாடமாளிகைகள், கூடல்கோபுரங்கள் சிறந்திருந்தன. சாலைகள் ஆறுகள் போல விரிந்து கிடந்தன. கடற்கரையில் பெரிய கலங்கரை விளக்கம் இருந்தது.

புகார் துறைமுகத்தில் பல கப்பல்கள் வந்து நிற்கும் அளவுக்கு பெரியதாக இருந்தது. இரு பக்கங்களுக்கும் நடுவில் சோலை இருந்தது. அதில் நாளங்காடி, அல்லங்காடி என்ற சந்தைகள் விளங்கின. வெளிநாட்டார்களுக்கு என்று 'யவனச்சேரி' இருந்தது. பட்டினப்பாக்கத்தில் உயர் குடியினர் வாழ்ந்து வந்தனர். நிறைய வீதிகளின் பெயர்களை, பட்டினப்பாலை தருகிறது. ஊரின் கடைக்கோடியில் இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் 'ஈமப்புறக்காடு' இருந்தது.

புத்தவிகாரை :

பல்லவனீச்சுரம் பகுதியில் புத்த விகாரை தோண்டி எடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் 3.5 மீ பக்கம் கொண்ட சதுரமான நான்கு அறைகள் உள்ளன. அவை செங்கற்களால் கட்டப்பட்டுள்ளன. செங்கற்களின் அளவு 42 செ.மீ, 21 செ.மீ, 10 செ.மீ உள்ள செங்கற்கள் பலவகைகளில் கிடைக்கின்றன. சுவர் 170 செ.மீ அகலம் இருக்கிறது. செங்கல் சுவர்கள் அடியில் பெருந்தும் மேலே பேசுபாக அகலம் குறைந்து காணப்படுகிறது. இந்த முறை, தற்கால கட்டட அடித்தளத்திற்கு முன்னோடியாக உள்ளது.

வானகிரி நீர்த்தேக்கம் :

வானகிரிப் பகுதியில் ஒரு குளத்தின் பகுதி தோண்டி எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நீர்த்தேக்கம் பிறை நிலா வடிவி காணப்படுகிறது. சுவரில் தூம்புப்பகுதி ஒன்று இரு பக்கங்களிலும் வளைவுகளுடன் அமைந்துள்ளது. அதன் அகலம் 84 செ.மீ. இது குளத்திற்கு உள்ளே தண்டர் செல்லுவதற்கான வழியாக இருக்கலாம் என்று தொல்லியல் அறிக்கை சொல்லுகிறது. கனமான சுவரில் உள்ள செவ்வகத் துளையின் வழியே தண்டர் செல்லும் போது, நீர்த்துமுளியின் பாதை குறுகி, பின்னர் அகன்று செல்லும். அதனால் நீர்ப்பு முனையை அகலமாகத் தொடங்கி குறுகலாக முடிப்பது நீரியலார் மரபு. அப்போதுதான் பெரும் நீர்ப்போக்கு இருக்கும். இந்நியதிக் கேற்பவே இத்துடம்பு அமைந்திருப்பது, அக்காலப் பொறியியல் புலமைக்குச் சான்றாகின்றது.

கழிவுநீர் வடிகால் அமைப்பு :

கழிவு நீரை அகற்றும் திறனை வைத்து மக்கள் நாகரிகத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம். சங்க காலத்தில் புதை சாக்கடைகளை 'கரந்துபடை' என்று அழைத்தனர். பல சாக்கடைகளிலிருந்து வரும் நீரைத்திரட்டி, ஊருக்கு வெளியே கொண்டு செல்லும் அமைப்பு 'அரிக்கமேட்டு' அகழ்வாராய்ச்சியில் கிடைத்துள்ளது. இத்தகைய கழிவுநீர் சாக்கடைகளை செங்கல்லாலான சுருங்கைகள், கல்லாலான சுருங்கைகள் மூலம் அகழியில் கொண்டு சேர்த்தனர் என்று மணிமேகலை சொல்கிறது. சாக்கடைகள் சாலையின் ஓரத்திலும் குறுக்கு நெடுக்காகவும் 'சுருங்கை' வழியாக 'நீர் அடியில்' கொண்டு செல்லப்பட்டது. இந்த சுருங்கை என்னும் சொல்லையே பெரிய அளவில் நிலத்தடியில் இருந்ததை 'சுரங்கம்' என்ற சொல்லால் அழைக்கிறோம்.

பொதுவான நகரமைப்பு :

நகரமைப்பு பொதுவாக தாமரைப் பூ போல வட்டமாகவே அமைக்கப்படும். ஆனால் புகார் நீள்வட்ட வடிவமாக இருந்தது என்கிறார் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி.

நகரம் கோட்டையுள் அமைந்திருக்கும். கோட்டையைச் சுற்றி அகழிகள் இருக்கும். அகழிக்கு ஆற்றிலிருந்து நீர்வரும். அதனால் அகழி எப்போதும் நீர் நிறைந்திருக்கும். மதுரை சுற்றி வையை; புகாரைச் சுற்றி காவிரி; வஞ்சியைச் சுற்றி ஆன்பொருளை. அகழியைத் தாண்டி கோட்டையினுள் செல்ல பாலங்கள் இருந்தன. யானைகள் கூட்டமாக செல்லக் கூடியளவு பெரிய பாலங்கள் இருந்தன. அது 'சுருங்கை வீதி' என அழைக்கப்பட்டதாக சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. அகழியைச் சுற்றி காவல் காடுகள் இருந்தன. அதை 'மிளை' என்றனர். அகழியைச் சுற்றி வெகு தொலைவிற்கு காடுகள் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. எதிரிகளைத் தடுத்து நிறுத்த இக்காடுகள் பயன்பட்டன. இக்காடுகளை 'அருங்குழுமிளை, சூழ்மிளை, இலைசூழ்மிளை, சுருமிளை என மதுரைக்காஞ்சி அழைக்கிறது.

கோட்டைக் குறிக்க 'எயில், இஞ்சி, மதில், ஞாயில்' என பல சொற்கள் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. உயர்வு, அகலம், திண்மை, அருமை நான்கும் கோட்டையின் இயல்பு என்கிறது குறள். கோட்டை, கல், மண், மற்றும் கல்லைப் பிணிக்க செம்பும் பயன்படுத்தப்பட்டு கட்டப்பட்டது.

வீதிகளும், சாலைகளும் அகலமாக இருந்தன. தேர்கள் தொடர்ந்து ஓடுவதால் குண்டும், குழியுமாக ஆகிவிடுகிறது என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது. தெருக்கள் பெரும்பாலும் நேராக அமைக்கப்பட்டது. நெடுங்கல்வீதி, நெடுந்தெரு, அகல்நெடுந்தெரு என்று இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

மாடங்கள் :

நெடுநிலை மாடங்களில், இறுதி மாடங்கள் குவிமாடங்களாக இருந்தன. அவற்றின் வடிவம் அறைவட்டமாக இருந்தது. வெண்குதையால் அவை ஆக்கப்பட்டிருந்தன. பெரிய கட்டடங்களில் தெருவோரத்து நெடுஞ்சுவரில் தனியாக ஒரு மாடம் துருத்திக் கொண்டிருக்கும் இதை 'மதலை மாடம்' (Balcony) என்பர். கட்டடங்களின் கடைசி பகுதி 'மொட்டை மாடியாக', 'வேயாத மாடமாக' இருக்கும். இதை 'நிலா முற்றம்' என்பர். 'முற்றம்' ஒவ்வொரு வீட்டிலும் காணப்படும். இதை 'முன்றில்' என இலக்கியம் கூறுகிறது. முற்றங்களில் மணலைப்பரப்பி பொழுது போக்கும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது.

காற்றோட்டம் :

மாளிகைகள், மாடங்கள், இல்லங்களில் காற்றோட்டத்திற்கு ஏற்ற வழிவகைகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. கோடைகாலத்தில் அதிக ளவு தென்றல்காற்று வரும்படியும்; குளிர்காலத்தில் குறைவான அளவு வாடைக்காற்று வரும்படியும் 'காலதர்' என்னும் சாளரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

கட்டடங்களில் அமைந்துள்ள தூண்கள் அழகாக வடிவமைக்கப்பட்டன. இவை பீடம், குடம், கால், பொதியல் எனப் பல உறுப்புகளைக் கொண்டிருந்தன. தூண்களின் தலைப்பு மலர்ந்த குவளை மலர் போன்ற உருவில் அமைந்திருந்தது என்கிறது நெடுநல்வாடை. தூண்களுக்கு மேலும் கீழும் பொன்பட்டையிட்டு பாதுகாப்பு செய்தனர் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை பேசுகிறது.

பொதிகைகளை மலர்ந்த மலர்கள் போல் அமைப்பதில் பொறியியல் நுணுக்கம் இருந்தது. தூண்களின் குறுக்கு வெட்டுத் தேர்ந்ததுப் பரப்புச் சிறியதாக இருக்கும். மேலே வரும் உத்திரத்தின் சுமையை நேரடியாக மாற்றுவது நல்லதல்ல. அதனால் அதிகப் பரப்புடைய பொதியலை மேலே வைத்து, உத்திரத்தின் கனத்தைத் தூணுக்குப் பாதுகாப்பாக மாற்றினர். சுமையின் அ

முத்தத்தால் தூண்கள் பிளந்து விடாமல் இருப்பதற்காக தகட்டால் காப்புகள் அமைத்தனர்.

புகார், மதுரை, வஞ்சி, காஞ்சி முதலிய நகரங்களில் எண்ணற்ற கோயில்கள் இருந்தன. அதில் 'அருகர் கோட்டம்' என்ற சமணக்கோவில் மட்டுமே கற்கோயிலாக இருக்கலாம் என்று அறிஞர்கள் எண்ணுகின்றனர்.

கட்டட பணி முறை :

கட்டட பொறியாளர்களை 'நூலறிபுலவர்' என்கிறது இலக்கியம். அரண்மனை கட்டப்பட்ட முறை பற்றி நெடுநல்வாடை கூறுகிறது:

"ஒரு திறம் சாரா வரைநாள் அமைத்து நூலறி புலவர் நுண்ணுதிற் கயிறிட்டுத் தேயங்கொண்டு தெய்வம் நோக்கிப் பெரும்பெயர் மன்னர்க் கொப்ப மனைவகுத்து" -என்ற அடிகளால் உணரும் செய்தி: பொறியியல் புலமைமிக்க பெருந்தச்சர்கள், நுணுக்கமாகக் கயிறு போட்டு அளந்து, மனைகளை வகுத்தனர். தெய்வத்தை வணங்கிய பின்னர் பணியினைத் தொடங்கினர். குளிர்காலம், மழைகாலம் போனபின்னர், கட்டடம் கட்டத் தொடங்கினர். கட்டடங்களை கிழக்கு, மேற்காகவோ, தென்-வடக்காகவோ அமைத்தனர். வடக்குத் திசையைக் கோள்களின் நிலைகளில் இருந்து கணக்கிட்டனர். சூரியன் சமூர்சியிலிருந்து வடக்குத் திசையை அறியும் தமிழகத்து முறை இன்றும் பொறியியலில் பின்பற்றப்படுகிறது.

மனைகளைப் பல சதுரங்களாக வகுத்துக் கொண்டு, அதில் கட்டடப் பகுதிகளை அளந்து வைப்பது கயிறிடுதல், நூல் வாங்குதல் முதலான தொடர்களால் குறிக்கப்படுகிறது. கயிறு என்னும் பெயரில் ஓர் அளவும் தமிழகத்துக் கல்வெட்டுகளில் காணக்கிடைக்கிறது.

குடைவரைகள் (Cave Temples) :

பல்லவர்களுக்கு முன்பே குடைவரைகளைப் பாண்டியர்கள் அமைத்துள்ளனர் என்பதற்கு ஏராளமான ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் பிள்ளையார்பட்டி குடைவரை உண்டானதற்கு அங்கேயே கல்வெட்டு காணக்கிடைக்கிறது. பாண்டியர்களின் குடைவரைகளை திருமெய்யம், குன்றக்குடி, மலையடிப்பட்டி, குன்னாண்டார் கோயில், குடுமியான்மலை, கழுக்குமலை, திருப்பரங்குன்றம், ஆனை மலை, திருமால்புரம் முதலிய ஊர்களில் காணலாம். கோகர்ணம், திருப்பரங்குன்றம் முதலிய இடங்களில் அழகான பல சிற்பங்களைக் கண்டு களிக்கலாம். பிற்கால அதியமான்களில் ஒருவரான அதியேந்திரன் நாமக்கல்லில் இருகுடைவரைகளை குடைந்தார்.

ஓற்றைக் கற்கோவில் (Monolithic Temple) :

பல்லவர்களே இம்முறையை சிறப்பாக செய்திருக்கின்றனர். பல்லவர்கள் சிறுகுன்றை செதுக்கி கோயிலாக்கினர். பாண்டியர்களே மலையின் ஒரு பகுதிகளை மட்டும் செதுக்கி கோவிலாக்கி இருப்பதை கழுக்கு மலையில் உள்ள 'வெட்டுவான் கோயிலில்' பார்க்கலாம். இக்கோயில் மேலிலிருந்து கீழாக செதுக்கி இருப்பதை காணலாம்.

தமிழரின் கோயிற்கலை வரலாறு

கோ + இல் = கோயில் என்னும் சொல்லே தூய தமிழால் ஆனது. உருவ வணக்கமும், கோயில் கட்டி வழிபடுவதும் திராவிடர்களுடையது. ஆரியருக்கு உருவ வணக்கம் கிடையாது. இன்றும் கூட கோயிலுக்கு வெளியே வேள்வி (யாகம்) செய்வதைப் பார்க்கலாம். தமிழகத்தில் கோயிற்கலை மரபு தொடர்ச்சியாக காணப்படுவது போல வேறு எங்கும் காண முடியாது. பிற்காலத்தில் கோயில் கட்டும் கலை வடமொழியில் எழுதப்பட்டது கோயில் கட்டும் ஆச்சாரியர்கள் தமிழ் பேசுபவர்களாகவும், கட்டடக்கலை பற்றிய நூல் மட்டும் வடமொழியில் இருப்பது ஆச்சாரியமா இருக்கும். மனிதனின் நின்ற கோலத்திலும், படுத்த கோலத்திலும் உள்ள கோயில்களை அமைத்தனர். கோயிலுக்கு மிக முக்கிய அங்கங்களாக கோபுரம் (வாயில்), கொடிமரம், நந்தி, மூலவர் என்கி அமைப்புக்குப் பின் மெய்யியல் உண்டு. பல்லவர், பாண்டியர், சோழர், விஜயநகர, நாயக்க கால கோயிற்கலை மரபு தமிழகத்திற்கு இருக்கிறது. இம்மரபில் குடவரைகள், ஓற்றை கற்கோவில்கள், கட்டடக்கற்கோவில்கள், என்ற மூன்று பெரும்பகுதிகளில் எல்லா கோவில்களையும் அடக்கி விடமுடியும். சங்க கால கோவில்கள் அனைத்தும் மரம், சுதை, செங்கல்லால் கட்டப்பட்டவை அழிந்து விட்டன. நமக்கு இன்று காணக்கிடைக்கும் கோயில்கள் அனைத்தும், கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் கிடைக்கிறது. இன்றைய கோவில்கள் மீண்டும் செங்கல், காங்கிரீட் கொண்டு கட்டப்படுகின்றன.

சங்ககாலத்தில் கோயிற்கலை:

சங்க இலக்கியம் புகார், காஞ்சி, வஞ்சி, மதுரை முதலிய இடங்களில் கோவில்கள் இருந்தமையை விரிவாக விளக்குகிறது. சங்க மருவிய இலக்கியங்களான சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை மேலும் விரிவான தகவல்களை தருகின்றன. சைவ, வைணவக் கோவில்கள் தவிரப் புத்தப் பள்ளிகள், சமணப்பள்ளிகள் இருந்தமைக்கான ஆதாரங்கள் நிரம்பக் கிடைக்கின்றன.

முருகன் கோயில்:

கோயில்கள் 'கோட்டம்' என்று அழைக்கப்பட்டன. காடு, சோலை, அரங்கம், ஆற்றங்கரை, குளக்கரை, ஊரின் நடுவே இருந்த சதுக்கங்கள், பல சாலைகள் கூடும் சந்திகள், பொதுமன்றங்கள், போன்ற இடங்களில் வேலன் கோவில்கள் இருந்தன என்று திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகிறது.

திருமால் கோயில்கள்:

பூம்புகார், திருவரங்கம், திருவேங்கடம், போன்ற இடங்களில் திருமாலுக்கான கோயில்கள் இருந்தன. வஞ்சியில் மட்டும் 'ஆடகமாடம்' இருந்ததாம். இங்கெல்லாம் திருமால் பள்ளிகொண்ட தோற்றமே விவரிக்கப்படுகிறது.

சிவன் கோயில்:

வஞ்சி மாநகரத்தில் நெடிய உருவில் சிவன் கோயில் காணப்பட்டதாம். மதுரையில் இருந்த கோயில் வெள்ளியம்பலம் எனப்பட்டது. சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் சிவன் கட்டப்படுகிறார். புகாரில் இருந்த கோயிலை 'பிரவாயக்கைப் பெரியோன்' கோயில் என்றும், 'நுதல் விழி நாட்டத்து இறையோன்' கோயில் என்றும் சிலப்பதிகாரம் சிறப்பாக வர்ணித்துள்ளது.

இந்திரன் கோயில்:

சங்க காலத்தில் இந்திரன், சிறப்பாக வழிபடப்பட்டதற்கான ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன. இந்திரனின் வச்சிரம் நடப்பட்டு வணங்கப்பட்டது. இந்திரனுக்கு ஏழுவகைக் கோயில்கள் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

சமணப்பள்ளிகள்:

ஜைனரை = சமணர் = அருகர் என்று அழைப்பது தமிழர் வழக்கமானது. இதைப் பார்க்கும் போது தமிழகத்துடன் எந்த அளவுக்கு நெருக்கமாக தொடர்புகொண்டிருந்தனர் என்பது தெரியவருகிறது. மதுரை, புகார், காஞ்சி போன்ற இடங்களில் கோட்டங்கள் இருந்தன. இது தவிர தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் குறிப்பாக ஆனமலை, புகளூர், சித்தன்னவாசல், திருமலை, திருப்பருத்திகுன்றம், ஆறுநாட்டர்மலை, திருப்பரங்குன்றம், வெள்ளிமலை முதலிய இடங்களில் சமணப் பள்ளிகள் இருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன. இந்த இடங்களிலெல்லாம் சமணக்கற்படுக்கைகள், கோயில்கள் முதலியவை இருக்கின்றன.

புத்த விகாரம்:

புகாரில் புத்த பீடகை இருந்ததை மணிமேகலை தெரிவிக்கிறது. அங்கிருந்த பாதபீடகைப் படிமையை மக்கள் தொழுதனர்.

கொற்றவை கோயில்:

தொல்காப்பியம் 'கொற்றவை' வணக்கத்தைத் தெரிவிக்கிறது. மதுரையில் கொற்றவைக்குக் கோயில்கள் இருந்ததைச் சிலப்பதி காரம் செப்புகிறது. மதுரை புறஞ்சேரியில் ஐயை கோட்டம் அமைந்திருந்தது. இது தவிர வேல் வைத்து வழிபடும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. காவிரி கடலோடு கலக்கும் இடத்தில் காமவேள் (மன்மதன்) கோட்டம் அமைந்திருந்தது. மரங்கள் கூடக் கோட்டம் அமைத்து வழிபடும் இடங்களாகக் கருதப்பட்டன.

கோயிலின் வகைகள்:

சங்க காலத்திற்குப் பின் கட்டப்பட்ட கோயிலின் வகைகளை

1. குடைவரை
2. ஒற்றைக் கற்கோயில்கள்
3. கட்டிடக் கோயில்கள் என்று மூவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

குடைவரை கோயில்:

மாமண்டூர், பல்லாவரம், வல்லம், திருச்சி முதலிய இடங்களில் பல்லவர் பாணி; பிள்ளையார் பட்டி, திருப்பரங்குன்றம், அரிட்டாபட்டி, திருமெய்யம், குடுமியாமலை, கழுகுமலை, ஆனமலை, திருமால்புரம் முதலிய இடங்களில் பாண்டியர் பாணி குடைவரைக் கோயில்களைக் காணலாம்.

ஒற்றை கற்கோயில்:

மாமல்லபுரத்தில் உள்ள பஞ்சபாண்டவ ரதம் இதற்கு எடுத்துக்காட்டு.

கட்டிடக் கோயில்:

பாண்டியர், சோழர், பல்லவர், பழுவேட்டரையர்கள், அதியமான், விஜயநகரமன்னர்கள், நாயக்கர் போன்ற ஆட்சியாளர்கள் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் தமிழகம் முழுவதும் காணப்படுகின்றன.

பல்லவர் காலக் கோயில்கள்:

மாமல்லபுரம், காஞ்சிபுரம், பனைமலை, தளவானூர், கூரம், திருவதிகை முதலியன.

அதியமான் கோயில்:

நாமக்கல்

சோழர் கால கோயில்கள்:

நார்த்தாமலை, குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டம், பூநீநிவாச நல்லூர், திருவாரூர், திருப்புறம்பயம், புள்ளமங்கை, திருவாடுதுறை, திருவாமாத்தூர், நங்கவரம், திருமால்புரம், ஏறும்பூர், காட்டு மன்னார்குடி, செம்பியன் மாதேவி, கோனேரி ராஜபுரம், திருநறையூர், கண்டராதித்தம், விருத்தாசலம், திருவண்ணாமலை, நல்லூர், தஞ்சாவூர், கங்கை கொண்ட சோழபுரம், தாராசுரம், திருபுவனம், பழையாறை, திருவொற்றியூர், கூழம்பந்தல்.

பழுவேட்டரையர் கோயில்கள்:

மேலப்பழுவூர், கீழப்பழுவூர், திருவாலந்துறை.

வெளிர்கோயில்கள்:

கொடும்பாளூர்.

ஏழுவகை கோயில் அமைப்புகள் :

பல்லவர் காலத்தில் வாழ்ந்த திருநாவுக்கரசர் (அப்பர்) கோயில்களை ஏழு வகையாகப் பிரித்துக் காண்கிறார்.

'பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமாள் சேரும் பெருங்கோயில் எழுபதினோ டெட்டும் மற்றும் கரக்கோயில் கடிபொழில் சூழ் ஞாழற் கோயில் கருப்பறிய பொருப்பனைய கொகுடிக் கோயில் இருக்கோடி மறையவர்கள் வழிபட்டேத்தும் இளங்கோயில் மணிக்கோயில் ஆலக்கோயில் திருக்கோயில் சிவனுறையும் கோயில் சூழ்ந்து தாழ்ந்திறைஞ்சத் தீவினைகள் தீரும் அன்றே'

என்று அடைவுத் திருத்தாண்டகத்தில் பாடுகிறார்.

1. பெருங்கோயில்:

பெருங்கோயில்கள் என்பவை செயற்கையாக அமைக்கப்பட்ட குன்றுகளில் மீது எடுக்கப்பட்ட கோயில்களாகும். இக்கோயில் களின் விமானம், யானை உறங்குவது போன்ற நிலையில் அமைக்கப் பட்டிருக்கும். இதை 'துங்கானை மாடக்கோயில்' என்று கூறுவார்கள். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திருப்பெண்ணாகடம், திருப்பனந்தாள் முதலிய ஊர்களில் உள்ள கோயில்களைக் குறிப்பிடலாம். இவை யானை ஏறமுடியாதபடி, மிகவும் உயரமான படிக்கட்டுப் பாதையுடன் அமைத்துக் கட்டப்பட்டவையா

கும். இத்தகைய மாடக்கோயில்களை சோழன் கோச்செங்கணானால் எழுபது கட்டப்பட்டது என்று திருமங்கையாழ்வார் பாசரம் தெரிவிக்கிறது.

2. கரக்கோயில்:

கோயில் கருவறை தேர்போன்று வடிவமைக்கப்பட்ட கோயிலைக் கரக்கோயில் என அழைத்தனர். இதற்கு ஆதாரமாக காட்டு மன்னார் கோயிலிலிருந்து தெற்கே ஐந்து மைல் தொலைவிலுள்ள மேலைக் கடம்பூர் கோயிலைக் கூறலாம்.

3. ஞாழற் கோயில் :

ஞாழல் என்ற ஒருவகை மரத்தின் கீழ் அமைந்த கோயிலாகும். திருப்பாதிரிப்புலியூரில் உள்ள கோயில் ஞாழற்கோயில் என்று கல்வெட்டு கூறுகிறது.

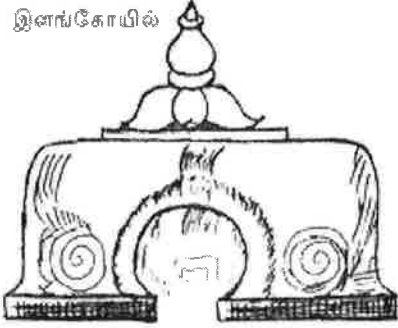
4. கொகுடிக்கோயில்:

கொகுடி என்பது ஒருவகை முல்லைக்கொடி. இக்கொடிகள் மிகுதியாக உள்ள இடத்தில் அமைக்கப்பட்ட கோயிலுக்கு கொகுடிக்கோயில் என்று பெயர். தலை ஞாயிறு கோயில் கொகுடிக்கோயில் எனத் தேவாரம் சொல்கிறது.

5. இளங்கோயில்:

பழைய கோயிலைப் புதுப்பிக்கும் போது, அமைவது இளங்கோயிலாகும். கீழ்க் கடம்பூர் கோயில் இளங்கோயில் வகை சார்ந்தது.

இளங்கோயில்

6. மணிக்கோயில்: திருநறையூர் திருக்கோயிலும், சிதம்பரமும் மணிக்கோயில்கள் ஆகும்

7. ஆலக்கோயில் :

ஆலமரத்தின் கீழ் அமைந்துள்ள கோயில் ஆலக்கோயிலாகும். திருக்கச்சூர், சிங்கபெருமாள் கோயில் போன்றவை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

அறுபடை வீடுகள்:

முருகனது படைவீடுகளை 'அறுபடை வீட்டுத் தலங்கள்' என்று தொகுப்பு முறையில் கூறுவர். அவை (அ) திருப்பரங்குன்றம் (ஆ) திருச்செந்துார் (இ) திருவேரகம் (ஈ) திருவாவினன்குடி (உ) குன்றுதோறாடல் (ஊ) பழமுதிர்ச்சோலை முதலிய ஆறு தலங்களாகும்.

பாடல் பெற்ற தலங்கள்:

தமிழகத்தில் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 9ஆம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள காலம் 'பக்தி இயக்க காலமாக' போற்றப்படுகிறது. தேவாரம் பாடிய அப்பர், சுந்தரர், ஞானசம்பந்தர் மூவரும் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் முழுதும் சென்று பாடிய ஊர்கள் 'பாடல்பெற்ற தலங்கள்' என்ற அடைமொழியைப் பெறுகின்றன. இவர்களால் பாடல்பெற்ற தலங்கள் 275 சிவன் கோயில்கள் ஆகும்.

வைப்புத்தலங்கள்:

தேவாரம் பாடிய மூவர் நேரில் சென்று பாடாமல், தேவாரத்தில் எங்கேனும் பெயர் மட்டும் கூறப்பட்டுள்ள தலங்களே வைப்புத் தலங்கள் என்பர். இவ்வாறு உள்ள ஊர்களில் 280 திருக்கோயில்கள் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன.

திவ்விய தேசங்கள்:

நாயன்மார்கள் போலவே, வைணவத்தை வியந்து போற்றிய ஆழ்வார்களால் பாடப்பட்ட தலங்களை, மங்களாசாசனம் செய்யப்பட்ட தலங்கள், என்று அழைப்பார்கள். மங்களாசாசனம் பெற்ற கோயில்களின் எண்ணிக்கை 108. இவ்வூர்களை திவ்விய தேசங்கள் என்பர். இவ்வாறு தமிழ்நாட்டில் இருப்பவை 95.

திருப்புக்கழ் கோயில்கள் :

அருணகிரி சுவாமிகளால் பாடப்பட்ட நூலே 'திருப்புக்கழ்'. இவரால் போற்றிப்பாடப்பட்ட கடவுள் முருகன். திருப்புக்கழால் பாடல்பெற்ற முருகன் கோயில் தலங்கள் 106 ஆகும். தமிழகம் தவிர இந்தியாவின் பிற இடங்களில் பாடல் பெற்ற இடங்கள் என்று போற்றும் பண்பாடு கிடையாது. பக்தி இயக்கம் தமிழகத்திலிருந்து இந்தியா முழுவதும் சென்றதால் இந்தப்பண்பாடு தமிழருக்கே உரியதாக இருக்கிறது. கோயில்களை வகைப்படுத்தி பார்க்கும் மரபும் தமிழகத்திற்கே உரியது.

பஞ்ச பூதத் தலங்கள்:

பஞ்ச பூதங்கள்: நிலம், நீர், தீ, காற்று, விசம்பு என்கிற ஆகாயம். இவற்றை வடமொழியில் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், என்பர்.

1. காஞ்சிபுரம், திருவாரூர் - பிருதிவித்தலம் - நிலம்
2. திருவானைக்காவல் - அப்புத்தலம் - நீர்
3. திருக்காளத்தி - வாயுத்தலம் - காற்று
4. திருவண்ணாமலை - தேயுத்தலம் - தீ
5. சிதம்பரம் - ஆகாசத்தலம் - வானம்

அட்ட வீரட்டத் தலங்கள்:

சிவபெருமானால் எட்டு வகையான வீரச் செயல்கள் நிகழ்த்தப்பட்ட இடங்கள் வருமாறு:

1. திருக்கண்டியூர் - பிரமனின் தலைகொய்த்தலம்
2. திருக்கோவலூர் - அந்தகாசுரனை அழித்த தலம்
3. திருவதிகை - திரிபுரத்தை எரித்த தலம்
4. திருப்பறியலூர் - தக்கனின் தலை பறித்த தலம்
5. திருவிற்சூடி - சலந்தராசுரனை அழித்த தலம்
6. வழலூர் - யானையின் தோலை உரித்து அழித்ததலம்
7. திருக்குறுக்கை - காமத்தகனம் செய்த தலம்
8. திருக்கடலூர் - காலனைக் காலால் கடிந்த தலம்

சப்த விடங்கத் தலங்கள்:

தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள திருவாரூர், திருநள்ளாறு, திருநாகைக்காரோணம், திருக்காறாயில், திருக்கோளிலி, திருவாய்மூர், திருமறைக்காடு இங்குள்ள சிவனுக்கு ஒவ்வொரு ஊரில் ஒரு பெயரும், வேறு வேறு நடனங்களும் உண்டு.

ஊர் - பெயர் - நடனம்

1. திருவாரூர் - வீதிவிடங்கர் - அசபாநடனம் - மேலும் கீழுமாக ஏறி இறங்கியும், முன்னும் பின்னுமாகச் சென்று வந்தும் அடியவர்கள் மந்திரங்களை வாய்விட்டுச் சொல்லாமல் மனத்தில் செபிக்கின்ற நிலையில், அவர்களின் உள்ளத்தில் மகிழ்ந்திருந்து இறைவன் ஆடுவது போன்ற நடனம்.
2. திருநாகைக்காரோணம் - சுந்தரவிடங்கர் - பாராவாரதரங்கநடனம் கடல் அலைகளின் அசைவை ஒத்து ஆடும் நடனம்
3. திருநள்ளாறு - நகவிடங்கர் - உன்மத்த நடனம் பித்துக் கொண்டவன் தலைசுற்றி ஆடுவதுபோல ஆடும் நடனம்.
4. திருமறைக்காடு - புவனிவிடங்கர் - அம்சபாத நடனம் அன்னம் நடப்பது போன்று ஆடும் நடனம்
5. திருக்காறாயில் - ஆதிவிடங்கர் - குக்குடநடனம் கோழி நடப்பது போல ஆடும் நடனம்
6. திருவாய்மூர் - நீலவிடங்கர் - கமல நடனம் - நீர்நிறைந்த குளத்தில் ஒற்றைத் தாளில் நிற்கும் தாமரை மலர், காற்றால் தள்ளுண்டு மெல்லென ஆடுவது போன்ற நடனம்.
7. திருக்கோளிலி - அவனிவிடங்கர் - பிருங்க நடனம் - மலர்களுக்குள் வண்டு குடைந்து சென்று ஆடுவது போன்ற நடனம் சக்தி கோயில்கள்:

1. திருவொற்றியூர் - வடிவுடையம்மை
2. திருமயிலை - கற்பகாம்பாள்
3. திருக்கழுக்குன்றம் - திரிபுரசுந்தரி
4. காஞ்சிபுரம் - காமாட்சியம்மை
5. திருவண்ணாமலை - உண்ணாமுலையம்மை
6. சிதம்பரம் - சிவகாமியம்மை
7. திருவானைக்கா - அகிலாண்டேஸ்வரி
8. திருக்கடலூர் - அபிராமி
9. திருக்காளத்தி - ஞானப்பூங்கோதை
10. திருவையாறு - அறப்பெரும் செல்வியம்மை
11. திருவாரூர் - கமலாம்பிகை
12. நாகப்பட்டினம் - நீலாயதாட்சி
13. திருநள்ளாறு - போகமார்த்த பூண்முலையம்மை
14. திருநெல்வேலி - காந்திமதியம்மை
15. வைத்தீஸ்வரன் கோவில் - தையல் நாயகியம்மை
16. மதுரை - மீனாட்சியம்மை
17. இராமேஸ்வரம் - மலைவளர் காதலியம்மை
18. கன்னியாகுமரி - பகவதியம்மை
19. திருவேற்காடு - தேவி கருமாரியம்மை
20. சமயபுரம் - மாரியம்மன்
21. தில்லை - காளியம்மன்
22. கோயம்புத்தூர் - கோணியம்மன்
23. காரைக்குடி - கொப்புடையம்மன்
24. திருமுல்லைவாயில் - பச்சையம்மன்
25. பட்டீஸ்வரம் - துர்க்கை முதலிய புகழ்பெற்ற சக்தி தலங்கள் தமிழகம் முழுவதும் மக்களால் வழிபடும் கோயில்களாக திகழ்கின்றன.

ஐவகை சபைகள்:

ஆடும் கூத்தர்க்கு அணிசேர்க்கும் சபைகள் ஐந்து அவையாவன:

1. திருவாலங்காடு - இரத்தினசபை - ஊர்த்துவதாண்டவமூர்த்தி

2. சிதம்பரம் - கனகசபை (பொன்னம்பலம்) - ஆனந்ததாண்டவம்
3. மதுரை - இரசிதசபை (வெள்ளியம்பலம்) - ஞானசுந்தரதாண்டவம்
4. திருநெல்வேலி - தாமிரசபை
5. திருக்குற்றாலம் - சித்திரசபை

பரிவாரத்தலங்கள்:

கோயிலின் கருவறையில் மூலவர் இருப்பார். கருவறையைச் சுற்றி சிறுகோயில்களில் பரிவார தேவதைகளை அமைப்பது தமிழர் முறை. அவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட பரிவாரத் தெய்வங்களும், அவற்றிற்குரிய தலங்களையும் காண்போம்.

பரிவாரத் தெய்வங்களே தலச்சிறப்புக்கும் காரணமாகிவிடும். அவ்வாறு அமைந்துள்ள ஊர்களும், தெய்வங்களும் பின்வருமாறு :-

1. விநாயகர் - திருவலஞ்சுழி
2. முருகர் - சுவாமிமலை
3. நந்தி தேவர் - திருவாவடுதுறை
4. சண்டிகேஸ்வரர் - திருச்சேய்ஞலூர்
5. நடராசர் - சிதம்பரம்
6. தியாகராசர் - திருவாரூர்
7. தட்சிணாமூர்த்தி - ஆலங்குடி
8. வைரவர் - சீர்காழி
9. அம்பிகை - திருக்கடலூர்
10. சூரியன் - சூரியனார்க்கோவில் (ஆடுதுறை)
11. சனிபகவான் - திருநள்ளாறு

பிள்ளையார்க் கோயில்கள்:

கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு பிறகே தமிழகத்தில் விநாயகர் வணக்கம் தோன்றியது. பின்னர் அங்கு இங்கு எனாதபடி இவ்வழிபாடு எங்கும் பரவியது. ஆற்றங்கரை, குளக்கரை, சந்துமுனைகள், மரத்தடிகளில், விநாயகர் இடம் பிடித்துக்கொண்டார். விநாயகர் கோயில்கள் தமிழகத்தில் சிறப்பாக காணப்படும் இடங்கள்:

1. பிள்ளையார்பட்டி - தேசிவிநாயர்
2. திருவலஞ்சுழி - வெள்ளைவிநாயகர்
3. திருவாரூர் - வாதாபிவிநாயகர், மாற்று உரைத்த விநாயகர்
4. மதுரை - சித்தி விநாயகர்
5. திருநறையூர் - பொல்லாப்பிள்ளையார்
6. திருவெண்ணெய்நல்லூர் - பொல்லாப்பிள்ளையார்
7. திருப்பறம்பியம் - பிரளயம் காத்த விநாயகர்
8. திருவீழிமிழலை - படிக்காசு விநாயகர்
9. திருக்கடலூர் - கள்ளவாரணப்பிள்ளையார்
10. காஞ்சிபுரம் - விகடசக்கர விநாயகர்
11. திருச்சிராப்பள்ளி - உச்சிப்பிள்ளையார்
12. திருவையாறு - ஓலமிட்ட விநாயகர்

ஆதாரத்தலங்கள்:

மனித உடலில் ஆதார மூலங்கள் எட்டு இடங்களாகும். அந்த இடங்களிலிருந்து இறைவனை உள் முகமாக மனத்தில் துதித்து வழிபடும் முறை பற்றி யோக நூல்கள் சிறப்பாகச் சொல்கின்றன. இந்த எட்டு இடங்களையே ஆதாரத்தலங்கள் என்று சைவ உலகம் சிறப்பிக்கிறது.

1. மூலாதாரம் - திருவாரூர்
  2. சுவாதிட்டானம் - திருவானைக்கா
  3. மணிபூரகம் - திருவண்ணாமலை
  4. அநாகதம் - சிதம்பரம்
  5. விசுத்தி - திருக்காளத்தி
  6. ஆக்ஷை - காசி
  7. பிரமரந்திரம் - கயிலை
  8. துவாதசாந்தம் - மதுரை
- என்று பரஞ்சோதி முனிவர் தனது திருவிளையாடல் புராணத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்.

சித்தர்கள் வாழும் இடங்கள்:

தமிழகத்தில் வாழ்ந்த சித்தர்கள் சமாதியான இடங்களை, 'சித்தர்கள் வாழும்' இடங்கள் என்று சித்த மரபினர் அழைப்பார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் வாழும் இடங்களாக பின்வருவனவற்றைக் கூறலாம்.

1. திருமூலர் - சிதம்பரம்
2. திருநந்திதேவர் - சீர்காழி
3. தன்வந்திரி - வைத்தீஸ்வரன் கோயில்
4. கமலமுனி - திருவாரூர்
5. சட்டைமுனி - திருவரங்கம்
6. கருவூர் தேவர் - கரூர்
7. போகர் - பழனி
8. சுந்தரானந்தர் - மதுரை

9. மச்சமுனி - திருப்பரங்குன்றம்
11. கோரக்கர் - திருப்பருப்பதம்
12. குதம்பைச் சித்தர் - திருக்கழுக்குன்றம்
13. அகப்பேய் சித்தர் - திருக்கழுக்குன்றம்
14. பாம்பாட்டிச்சித்தர் - திருக்கடவூர்
15. கவரிமான் சித்தர் - திருக்காளத்தி
16. பதஞ்சலி முனிவர் - இராமேஸ்வரம்
17. இடைக்காட்டு சித்தர் - திருவண்ணாமலை
18. இராமதேவர் - அழகர்மலை
19. வான்மிகி முனிவர் - எட்டுக்குடி
10. கும்பமுனி - திருவனந்தபுரம்

கோயில் கலைகள்:

கோயில்கள் வழிபடும் இடமாக மட்டும் இருக்கவில்லை. அவை பண்பாட்டுக் கருவூலங்களாகவும் விளங்குகின்றன. கோயில்கள் தான் தமிழரின் கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, நடன- நாடகக்கலைகளை பாதுகாத்து வந்தன. இதுதவிர தமிழரின் வரலாற்றுப் பெட்டகங்கள் என்று அழைக்கப்படும் கல்வெட்டுக்கள் கோயில்களில்தான் பெருமளவு கிடைத்துள்ளன.

கோயில்கள் கல்விச்சாலைகளாக திகழ்ந்ததை திரிபுவனம், எண்ணாயிரம், திருமுக்கூடல் முதலிய ஊர்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆவணங்களை தொகுத்து வைக்கும் இடங்களாகவும், சரசுவதி பண்டாரம் என்னும் நூலகங்களாகவும், ஆதூர சாலை என்னும் மருத்துவமனைகளாகவும், கோட்டைகளாகவும் பயன்பட்டு வந்துள்ளன.

திருக்கோயிலின் தத்துவம்:

ஆலய அமைப்பின் - ஆலயத்தின் முதன்மையான நோக்கம் ஆன்ம தத்துவத்தை உணர்த்துவதே ஆகும். மனிதனுக்கும் மனித உடம்பிற்கும் வேறுபாட்டை நீக்கி, மனிதன் உடம்பல்ல, குணமல்ல, அறிவுமல்ல அவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட ஆன்மாவே மனிதன் என்ற உண்மையை உலகுக்கு உணர்த்துவதே ஆலயம் ஆகும்.

ஆலயத்தை ஆ + லயம் என பிரித்தால் ஆ என்பது பசு என்ற பொருளையும் லயம் என்பது லயித்தல் என்ற பொருளையும் குறிக்கும். பசு என்பது சீவான்மாவை குறிக்கும். பதி-பசு-பாசம் என்னும் சூத்திரத்தின்படி பசு என்பது சீவான்மாவா ஆகும். ஆலயம் என்பது சீவனை லயிக்க செய்வது எனப்பொருள்படும்.

இந்த ஆன்மா, ஆறுவகையாக பிரிக்கப்படுகிறது. ஆன்மாவின் இந்த ஆறுநிலைகளையும் உணர்த்தும் அறிகுறிகளாக இறைவன் திருக்கோயில்கள் அமைந்து விளங்குகின்றன.

1. முன்கோபுரம் - தூலலிங்கம் - பூதான்மா
  2. மகாபலிபீடம் - பத்திரலிங்கம் - அந்தரான்மா
  3. கொடிமரம் - துவஜலிங்கம் - தத்துவான்மா
  4. மூலவர் - சதாசிவலிங்கம் - சீவான்மா
  5. ஆசாரியர் - ஆன்மலிங்கம் - மந்திரான்மா
  6. பரவெளி - அகண்டலிங்கம் - பரமான்மா
- மனிதனுக்கு உயிர்போன்று கோயிலுக்கு கருவறை (மூலஸ்தானம்) அமைகிறது.

திருக்கோபுரம் - நான் உடலல்ல, உள்ளிருக்கும் ஆன்மா என்ற உண்மையை உணர்த்துகிறது. பிரகாரம் என்னும் உடம்பு ஆன்மாவை மறைத்துக்கொண்டு இருக்கிறது. பிரதான வாயில் வழியாக இறை வழிபாட்டின் மூலம்தான் மனிதன் ஆன்மாவை அறியமுடிகிறது. ஆசையாகிய மிருகத்தை பலியிடும், அந்தரான்மாவாக பலிபீடம் விளங்குகிறது. அந்தரான்மா நிலையடைந்தவன், தத்துவான்மா நிலையை உணர்த்தும் சின்னமாக பலிபீடம் விளங்குகிறது. சீவான்மா பரமான்மாவை நோக்குதல் வேண்டும் என்னும் கருத்தை விளக்க அமைக்கப்படுகிறது. திருக்கோயிலின் சிவலிங்கம், அதிகாரந்தி, கொடிமரம் ஆகிய மூன்றும் ஒரே வரிசையில் அமைக்கப்பட்டன. இம்மூன்றையும் பதி, பசு, பாசம் என்று சைவ நூல்கள் கூறுகின்றன. தமிழர்களின் கோயிலமைப்பு, மனித உடலின் பிரதி பிம்பமாகவே காணப்படுகிறது. இதையே திருமூலர்

'உள்ளம் பெருங்கோவில், ஊண் உடம்பு ஆலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்கு சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே'

- என்று எளிமையாக கோயில் தத்துவத்தை விளக்குகிறார்.

கோயில் கட்டட உறுப்புகள் :

கோயில் அமைக்கும் வழக்கம் திராவிடர்கள் வழங்கிய கொடை. உருவ வணக்கம் திராவிடர்களுடையது. ஆகவே அதன் இலக்கணத்தையும் திராவிடர்கள் தான் கொடுத்திருக்க முடியும். வடஇந்திய கோயில்கள் ஆகம முறையில் அமைக்கப்பட்டவை அல்ல. தென் இந்திய கோயில்களுள் குறிப்பாக தமிழக கோயில்களை மட்டுமே ஆகம அளவிற்குள் கொண்டு வரமுடியும். மலைவளம் குறைந்த தமிழகத்தில் இவ்வளவு கோயில் இருப்பது வெளிநாட்டார்க்கு வியப்பை அளிக்கிறது. கேரளம், கர்நாடகம், ஆந்திரம் போன்ற மாநிலங்களில்தான் அதிக மலைப் பிரதேசங்கள் இருக்கிறது. தமிழகம் சமவெளிகளை அதிகம் கொண்டது. அதனால்தான் வெளிநாட்டாருடைய தனிக்கவனத்தை இக்கோயில்கள் கொண்டிருக்கின்றன.

கோயில் உறுப்புகள்:

கோயிலின் பகுதிகளாக முடி, தலை, கழுத்து, தோள், உடல், அடிப்பகுதி என ஆறாக பிரித்திருக்கிறார்கள் தமிழக சிற்பிகள். மனித உடலின் அளவுப்படியே இதன் அமைப்பும் அமைந்திருப்பது விசக்கத்தக்க செய்தி. இனி இவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் காணலாம்.

முடி (ஸ்தூபி) குடம்:

கருவறையின் குவி முனையாக உள்ள விமானத்தின் உச்சியில் அமைக்கப்படும் உறுப்பே குடம். இது குவிந்த தாமரை போல் இருக்கும். பல்லவர் காலம் முழுவதும் இது கற்களாலே அமைக்கப்பட்டது. சோழர் காலத்திலிருந்து உலோகத்தால் செய்யப் பட்டது. இதை கலசம் என்கிறோம்.

தலை (சிகரம்):

சிகரத்தின் அமைப்பைக்கொண்டு கோயிலையே பலவகையாகப் பிரிக்கும் வழக்கம் உள்ளது. எட்டுப்பட்டைகளை உடைய சிகரத்தை 'திராவிட சிகரம்' என்பர். தமிழகத்தில் இவையே அதிகமாக இருக்கிறது. இது தவிர நான்கு பட்டைகளைக் கொண்ட விமானம் 'நாகர சிகரம்' என்றும், வட்டமாக அமைந்த விமானத்தை 'வேசர சிகரம்' என்றும் சொல்வார்கள். பின்னூள்ள இரண்டும் வடஇந்தியாவில் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. இம்மூன்று முறைகளும் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலும் காணப்படுகின்றன. இது தவிர 'தூங்கானை மாட்கோயில்' வகைகளும் தமிழகத்தில் உண்டு. இதை வடமொழியினர் 'கஜபிருஷ்டம்' என்பர்.

கழுத்து (கீரிவம்) கண்டம்:

கழுத்துப்பகுதி சதுரமாகவோ, வட்டமாகவோ, எண் பட்டையாகவோ அமைக்கப்படும். நான்கு திசைகளிலும் நான்முகன், திருமால், சிவன், முருகன் அல்லது இந்திரன் முதலிய தெய்வ உருவங்களைப் பொருத்துவார்கள். தென்திசையில் கட்டாயம் சிவன்தான் காட்சியளிப்பார். மேற்கில் திருமாலும் வடக்கே நான்முகனும் பொதுவாகக் காணப்படும். இந்த தெய்வ உருக்களை தவிர இடைப்பட்ட பகுதி சுமமா விடப்படும் அல்லது திசைக்காவலர்களின் உருவங்கள் வைக்கப்படும்.

தோள் (பிரஸ்தாரம்) கூரை :

கூரையே அறையை மூடும் பகுதியாகும். இதனைத் தோள் உறுப்பு என்றும் கூறுவார்கள். இது பூதவரி, கொடுங்கை, யாளிவரி என மூன்று பகுதிகளை உடையது. கூரைக்கு மேல் கர்ணக்கூடு, பஞ்சரம், சாலை என்னும் உறுப்புகள் உண்டு. கூடு என்பது பிரஸ்தரத்தின் மூலையில் அமைக்கப்படும் உறுப்பு. சாலை என்பது அதன் மத்தியில் அமைக்கப்படும் உறுப்பு. பஞ்சரம் என்பது கர்ணக்கூட்டிற்கும் சாலைக்கும் இடையில் அமைக்கப்படும் சிறு உறுப்பாகும். பொதுவாக ஒன்றோ அல்லது அதற்கும் மேற்பட்டோ அமைக்கப்படும் தளங்கள் எல்லாம் கூரைக்கு மேல் கட்டப் பட்டவையாகும்.

உடல் (கால்) சுவர்:

அடிப்பகுதிக்கு மேலே உள்ளது சுவர். இதனை 'கால்' என்றும் அழைப்பார்கள். இப்பகுதி கருவறையை சுற்றி அடைத்திருக்கும் பகுதியாகும். இச்சுவரின் பகுதிகள் அரைத்தூண்கள், கோட்டங்கள், மகரத்தோரணங்கள் அமைக்கப்பட்டு அழகுபடுத்தப்படும்.

இக்கோட்டங்களில் திசைக்கேற்ப தெய்வங்கள் வைக்கப்படும். கருவறையின் முன்பக்கம் சிறுமண்டபம் ஒன்று அமைப்பது உண்டு. இதை இடைநாழிகை (அர்த்த மண்டபம்) என்பர். இது கருவறையின் ஒரு பகுதியாகவே கருதப்படும். இடைநாழிகை வாயிலின் இருபுறத்திலும் வாயிற் காவலர்கள் (துவாரபாலகர்கள்) உருவங்கள் அமைக்கப்படும். சுவரின் வெளிப்புறத்தில் மூன்றும், இடைநாழிகை

சுவரின் இருபக்கங்களில் உள்ள வெளிச்சுவர் இரண்டிலுமாக ஐந்து கோஷ்ட (கோட்ட) பஞ்சரங்கள் அமைக்கப்படுவது உண்டு. கோஷ்ட பஞ்சரம் என்பது சிற்ப வேலைகளுடன் கூடிய மாடங்கள் ஆகும். இம்மாடங்களில் பிள்ளையார், தட்சிணாமூர்த்தி, விங்கோத்பவர், பிரம்மன், தூர்க்கை (கொற்றவை) ஆகிய உருவங்கள் அமைப்பது உண்டு. இந்த வழக்கம் சோழர் காலத்திற்கு பிறகு ஏற்பட்டிருக்கும் என்று தெரிகிறது. பல்லவர் கால கோயில்களில் கோஷ்ட பஞ்சரங்களில் இத்தெய்வ உருவங்கள் காணப்படவில்லை.

கோட்ட பஞ்சரங்களுக்கு இடையே கும்ப பஞ்சரம் என்னும் சிற்ப உறுப்பு காணப்படுகிறது. இது அடியில் குடம் போன்ற சிற்ப வேலைபாட்டையும், மேலே கொடி போன்ற சிற்ப வேலை பாட்டையும் கொண்டது.

அடிப்பகுதி (அதிட்டானம்):

அதிட்டானம் என்பது கோயிலின் அடிப்பகுதியாகும். இது பல உறுப்புகளை கொண்டது. உபானம், ஜகதி, குமுதம், பத்மம், அந்தரி, வாஜனம், பட்டிகை என்ற ஏழு பகுதிகள் இதில் அடங்கும். இவற்றை பாதக்கட்டு, தாமரைக்கட்டு என்று இருவகையாய்ப் பிரிப்பார்கள். அதிட்டானத்தின் கீழ்ப்பகுதி உபபீடம் எனப்படும். இதை மூன்றங்க உபபீடம், ஆறங்க உபபீடம் எனப் பிரிக்கலாம்.

மூன்றங்க உபபீடம் - வாஜனம், கண்டம், உபானம் எனப் பிரிக்கப்படுகிறது. ஆறங்க உபபீடம் - கம்பு, வாஜனம். கம்பு, கண்டம், கம்பு, உபானம் என பிரிக்கப்படுகிறது. உபபீடங்களை தஞ்சை பெரியகோயிலிலும் கங்கை கொண்ட சோழ புரத்திலும் பார்க்கலாம். கோயில் கட்டிடத்தின் உயரத்தை அதிகப்படுத்துவதற்கு, அழகுப்படுத்துவதற்கு உபபீடம் அமைப்பதுண்டு. உபபீடம் இல்லாமலும் பல கற்கோயில்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. கட்டடப் பகுதி முழுவதையும் தாங்கி நிற்பது அதிட்டானம் தான் எனவே அதை உறுதியாக அமைப்பார்கள்.

-ப. திருநாவுக்கரசு

உதவிய நூல்கள்

1. இந்திய ஆலயங்கள் - சி. முத்துப்பிள்ளை. பகுதி 1
2. தமிழக திருக்கோயில்கள் - ந.ரா. முருகவேள் 5-ஆம் உலகத்தமிழ் மாநாட்டு மலர்
3. தமிழக கோயில் கலைகள் - இரா. நாகசாமி

தமிழரின் ஓவியக்கலை வரலாறு

கலைகளுக்கெல்லாம் தாய்க் கலையாக 'ஓவியக்கலை' விளங்கி வருகிறது என்பது அறிஞர்களின் முடிவு. தமிழர்களின் ஓவியக் கலைமரபு வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலங்களில் இருந்து இன்று வரை தொடர்ச்சி அறுபடாமல் இருந்து வருவது தமிழர்களுக்கும் தமிழ்நாட்டிற்கும் பெருஞ்சிறப்பை உணர்த்துகிறது. இந்தியா முழுவதும் 'சித்திரம்' என்று அழைக்கப்படும் சொல், தமிழகத்தில் மட்டும் தான் 'ஓவியம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட ஓவியங்கள் கிடைத்தளவு சங்ககால ஓவியங்கள் கிடைக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் மரம், செங்கல் கொண்டு கட்டப்பட்ட அரண்மனைகள், வீடுகள் போன்றவற்றில் சங்க கால ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டன. அவை சில நூற்றாண்டுகளில் அழிந்து விட்டன. கற்பாறைகளிலும், குடைவரைகளிலும் வரையப்பட்ட ஓவியங்கள் இன்றளவும் பாதுகாப்பாக உள்ளன. சங்க இலக்கியங்களில் இருந்தே, அக்கால ஓவியங்களை அறியமுடிகிறது. கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து 20-ஆம்நூற்றாண்டு வரை கோவில்களில் வரையப்பட்ட ஓவியங்கள் சில இடங்களில் சிதைந்தும், சில பாதுகாக்கப்பட்டும் வருகிறது. பாண்டியர், பல்லவர், சோழர்களின் மரபுகள் பிற்காலத்தில் சிங்கள, விஜயநகர, நாயக்க ஓவியங்கள் வளருவதற்குப் பெருந்துணை புரிந்திருக்கின்றன. தமிழர் ஓவிய மரபிற்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கும் இடங்கள் - திருமலைபுரம், சித்தன்னவாசல், தஞ்சாவூர். தமிழரின் ஓவியக்கலை அழியாமல் அவற்றைக் காப்பாற்றி உலகுக்குத் தெரிவித்தவர்கள்: பேரா.மு.வோ துப்பராயால், கோபிநாதராவ், பேரா.கோவிந்தசாமி பிள்ளை, அனந்தபுரம் கிருஷ்ணமூர்த்தி, இரா. பவுந்துரை போன்றவர்கள். இவர்களுக்கு தமிழகம் என்றென்றும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட ஓவியங்கள் (Pre-Historic Art) :

இந்தியாவில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட ஓவியங்கள் மிகுதியாக தமிழகத்தில்தான் உள்ளன. 1997-ஆம் ஆண்டு வரை 22 இடங்களில் தொல்பழங்கால ஓவியங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்தில் இயற்கையாய் அமைந்த குகைகள் என்பது கிடை யாது. இருப்பவை எல்லாம் இருபாறைகளின் மூடுண்ட பகுதி, அல்லது உட்குவந்த பாறையிடுக்குகள் என்பவையே அதிகளவில் இருக்கின்றன. இந்த இடங்களில்தான் தமிழரின் மூத்த குடிகள் தங்கி இருந்திருக்கின்றனர்.

கீழ்வாழை ஓவியம்

தாங்கள் இருந்த பகுதிகளில் கிடைக்கும் கற்களைப் பொடியாக்கி வண்ணத்தைத் தயாரித்து ஓவியங்களை வரைந்திருக்கின்றனர். தமிழக பாறை ஓவியங்கள் முழுவதும் சிகப்பு, காவி, வெள்ளை என்ற மூன்று நிறங்களில் மட்டுமே வரையப் பட்டுள்ளன. ஓவியங்களை வரைவதற்கு முன்பு வண்ணக் கோடுகளையும், விலங்குகளின் உள் அமைப்புகளையும் வரைந்து பார்த்திருக்கின்றனர்.

இதற்கான ஆதாரங்களை செத்தவரை, ஆலம்பாடி என்ற இடங்களில் பார்க்கலாம். இந்தியாவுக்கு ஆரியர்கள் தான் குதிரையைக் கொண்டு வந்தனர் என்ற வடநாட்டு வரலாற்றாசிரியர்களின் கூற்றுக்களை மறுப்பது போல, மல்லப்பாடி என்ற ஊரிலும் வேட்டைக்காரர் மலையிலும் வேட்டையாடும் ஓவியமும் கிடைத்துள்ளன. மனிதனின் நாகரீகமடையாத வேட்டைச்சமூகத்தை இனக்குழு சமூகம் என்கிறோம். இச்சமூகத்தில் வேட்டைக்கா க மந்திரச்சடங்கு செய்விப்பது உண்டு. அப்போது கைகோர்த்துக் கொண்டு ஆடுவது, நரபலியிடுவது, சடங்குக்காக பூசாரி ஆடுவது போன்றவை நடைபெறும். இதுபோன்ற காட்சிகள், கருஞ்சி வப்பு வண்ண ஓவியமாக 'கீழ்வாழை' என்ற கிராமத்தில் உள்ள, சிறுகுன்றின் உச்சியில் காணப்படுகின்றன. இது போன்றதொரு காட்சி இந்தியாவில் வேறெங்கும், இது வரை கண்டுபிடிக்கப் படவில்லை.

அடுத்து, இதே ஊரில் நிறைய குறியீட்டு ஓவியங்கள் பாறைகளில் காணப்படுகின்றன. சூரியனைக் குறிக்கும் அடையாளமும், வேட்டையைக் குறிக்கும் வில்லும், இதுதவிர உடுக்கு குறிகளும் காணக்கிடைக்கின்றன.

இதே போன்ற குறியீடுகளை, கீழ்வாழைக்கு 20. கி.மீ. தூரமுள்ள ஆண்டிமலையிலும் பார்க்கலாம்.

இக்குறியீடுகளின் முக்கியத்துவம், எல்லோரையும் வியப்படைய வைக்கும். ஏனெனில் சிந்து வெளியில் கிடைத்திருக்கும் குறியீடுகளுக்கும், கீழ்வாழை குறியீடுகளுக்கும் உள்ள ஒப்புமைதான்!

சிந்துவெளி பள்ளத்தாக்கிற்கும் - கீழ்வாழை சிந்துருக்கும் ஆயிரக் கணக்கான கி.மீ. இடைவெளியிலிருந்தும், இந்தக் குறியீடுகளின் ஒப்புமையால் இவை ஒரே மனிதர்களின் பண்பாடு என்பது தெரியவருகிறது.

தமிழிசை

தொல்காப்பியமும் சங்க காலத்து நூல்களும் தரும் இசை இலக்கணம் அழிந்தது. மீண்டும் வழக்குக்கு வருதல் வேண்டும். இசை வரலாறு சங்கீத மும்மூர்த்திகளை மையமாகக் கொண்டு பெரிதும் எழுதப்பட்டு ஏராளமான நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டுள்ளன. தமிழக இசை தொல்காப்பியத்தில் தொடங்குதல் வேண்டும்; இசை என்னும் ஆலமரம் தொல்காப்பியத்தில் வேரூன்றி, சங்க இலக்கியத்தில் முளைக்க கிளம்பி, சிலப்பதிகாரக் காலத்தில் நல்ல பெரிய அடிமரமாகித் தேவார திவ்வியப் பிரபந்தங்களின் பாசுரக் காலங்களில் கிளையாகி, கீர்த்தனைக்காலத்தில் பூத்துக் காய்த்துக் கனிந்து நிற்கிறது.

1. பழந்தமிழிசைக் காலம் என்பது சங்க இலக்கியக் காலத்து இசை நிலைக் காலம் (கி.மு.350-100). தொல்காப்பியம் நான்கு நிலங்களின் அடிப்படையில் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் எனும் பெரும் பண்கள் பற்றி விரித்து உரைத்துள்ளது. இவை மீண்டும் உயிர்ப்பெற்று நிலைத்து வாழுதல் வேண்டும்.

2. சிலப்பதிகாரம் (கி.பி. 2ஆம் நூற்.) ஒரு முழுமையான வளமையான இசை இலக்கணத்தை அடக்கிக்கொண்டு உள்ளது.

3. தேவார திவ்விய பிரபந்தக் காலத்தைப் பாசுரக் காலம் எனலாம் (கி.பி. 6,7,8,9 நூற்.) பாசுரங்கள் பதிகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டவை. அவை வாரப் பாடல்களால் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. பதிகப்பெரு வழியமைப்பு என்பதன் நெறிகளையும் முறைகளையும் நாயன்மார்கள் பின்பற்றியுள்ளனர். தேவார இசை முறை வளர்தல் வேண்டும். நாள் நடைமுறை வாழ்க்கையிலும் தெய்வப் பூசனையிலும், குடும்ப விழாக்களிலும் தேவாரம் இடம்பெற வழிவகைகள் காணல் வேண்டும்.

4. கீர்த்தனைக்காலம் (கி.பி. 17,18,19,20 ஆம் நூற்.) இசை வரலாற்றில் சிறப்பான காலம். புரந்தரதாசரும் அன்மமாச்சாரியாரும் 'கீர்த்தனையின் பிதாக்கள்' என்பர். இவர்கட்கு முன்னரே தேவாரத்திலும் சித்தர்கள் பாடல்களிலும் கீர்த்தனையின் கூறுபாடுகள் உள்ளன. தேவாரத்தில் பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணம் பகுப்புகள் இல்லாவிடின் இவற்றின் இசை வடிவங்கள் உண்டு. தெலுங்கு, சமசுகிருதச் சங்கீத மும்மூர்த்திகட்கும் முந்தியவர்கள் சீர்காழித் தமிழிசை மூவர்கள். இவர்களின் வழியினரே சங்கீத மும்மூர்த்திகள்.

அரசர் அண்ணாமலையாரின் சீர்திருத்தத்துடன் உழைத்த இசை மேதையர்கள் பலர். இவர்களின் நெறிகள் பரவுதல் வேண்டும்.

சங்கீத ரத்தனாகரத்தின் வழிவந்துள்ள சமசுகிருத இசைக்கலைச் சொற்கள் (Musical Technical Terms) தமிழ்நாட்டில் வேரூன்றிக் கொண்டன. சிலப்பதிகாரத்தின் இசை இலக்கணமும் - அது வழங்கியுள்ள கலைச் சொற்களும் மீண்டும் வழக்குக்கு வருதல் வேண்டும். இன்றேல் தமிழிசையானது சமசு கிருதத்திற்குரியது எனக் கொள்ள நேரிடும்.

இசையரங்குகளில் தமிழ்ப் பாடல்களைத் 'துக்கடா' எனக் கொள்ளும் மனப்பான்மை மாற ஆவன செய்தல் வேண்டும்.

இவற்றிற்கு வேண்டிய திட்டங்கள் வருமாறு :

1. நெறியான இசை வரலாறு தொல்காப்பியம் தொட்டு எழுதல் வேண்டும்.
2. சிலப்பதிகாரத்தின் கதையை விளக்கும் நூல்களைத் தமிழ் இலக்கிய அறிஞர்கள் பலர் எழுதியுள்ளனர். ஆனால் சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள இசை முதலிய கலைகளை விளக்கும் உரை நூல்கள் மலர்தல் இன்றியமையாதது. இன்று ஒன்றுகூடக் கிடைக்காது. இது மிகப்பெரிய செயல்திட்டம்.
3. பத்திப் பாடல்களையன்றி, வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் மறுமலர்ச்சிப் பாடல்கள் செல்வாக்குப் பெறல் வேண்டும். பாடல்கள் மூலம் உயர்கருத்துக்களை உருவாக்கும் திட்டங்களை அமைத்தல் வேண்டும்.

இக்கட்டுரை குறித்துக் காட்டும் முன்னேற்றத் திட்டங்களுள் தலையாயது ஒன்று; சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள இசை, நடனம், நாட்டியம், நாடகம் முதலிய கலைகளை விளக்குகின்ற ஓர் உரைநூல் ஆங்கிலத்தில் வெளிவரல் வேண்டும். இதன் மூலம் உலக இலக்கிய, கலை, பண்பாடுகளில் தமிழகம் உயர்ந்த இடம்பெறும்; வரலாற்றில் தனி இடம் பெறும்.

• 'நேற்று இசையியல்' என்பது நீண்ட பல நூற்றாண்டுகளின் தொன்மையான இசைக் காலத்தைக் குறிப்பது. இதனை இவ்வாறு பகுக்கலாம்:

1. தொல்காப்பியக் காலம் (கி.மு. 4,3,2,அம் நூற்.)
2. பாணர்-விறலியர் காலம்-சங்க இலக்கியக் காலம் (கி.மு. 3, 2, 1ஆம் நூற்.)
3. சிலப்பதிகாரக் காலம் (கி.பி. 2ஆம் நூற்.)
4. நாயன்மார், ஆழ்வார் காலம் (கி.பி. 7,8,9 ஆம் நூற்.)
5. தெலுங்கு-மராட்டிய மன்னர்கள் ஆண்ட காலம் (விசய நகரம் 1335-1565, மராட்டியர் 17ஆம் நூற்.)
6. ஆங்கிலேயர் ஆண்ட காலம் (கி.பி. 1765 ராபர்ட் கிளைவ் முதல் 1947 வரை).

• 'இற்றைக் காலம்' என்பது அடிமை இந்தியாவின் காலமும் அதனை ஒட்டிய விடுதலை இந்தியாவின் காலமும் எனக் கொள்ளலாம்.

• 'நானைக் காலம்' என்பது இனி இசையியலில் செய்ய வேண்டிய சீர்திருத்தக் காலம் (21ஆம் நூற்.)

இவ்வாறு மூன்று பகுப்புகளாக பிரிக்கலாம். தமிழ் இசையியலின் வரலாற்றில், பண்டைய சங்க இலக்கியக் காலமே சிறந்த காலம். அது தொடர்ந்து வரும் பல நூற்றாண்டுப் பரப்புடையது. இலக்கியச் சான்றுகள் நிறைந்த காலம். அதுவே நானைக்கும் வழியும் ஒளியும் காட்டும் காலம். தெலுங்கு இசை விஜய நகரப் பேரரசுக் காலத்தில் (1336-1565) தொடங்கி ஆழமாக வேர் ஊன்றிக் கொண்டது. அமெரிக்க நாடு வெளியிட்டுள்ள புகழ்மிக்க ஓர் இசைப் பேரகராதி "The New Harvard Dictionary of Music" என்பதில் தமிழ் இசை என்பது தெலுங்கு இசை என்றே கூறிவிடலாம் என்ற கருத்தை விரித்து உரைத்துள்ளது. இதுபோன்ற பொருந்தாத திருந்தாத பொய்மைக் கருத்துக்களை மாற்றுவதும் நற்பெரும் கருத்துக்களை நாட்டில் பரப்புவதும் உலகுக்குச் செய்யும் தொண்டாகும்.

1. தொல்காப்பியம்: ஒரு தொன்மையான இயற்றமிழின் இலக்கண நூல் மட்டுமன்று; அது பல இசை இலக்கணக் குறிப்புகளையும் கொண்டு விளங்குகிறது. இசை இலக்கண வரலாறு தொல் காப்பியத்தில் தொடங்குதல் வேண்டும். பழங்காலத்தில் தமிழ் இசை இலக்கண நூல்கள் பல இருந்தன. அவை இறந்து மறைந்தன. ஆயினும் என்ன? தொல்காப்பியத்திலும், பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை என்னும் சங்க கால இலக்கியங்களிலும் மிகச் சிறப்பாகச் சிலப்பதிகாரத்திலும் இசை பற்றிய குறிப்புகள், கலைச் சொற்கள் (Musical Technical Terms), இசை வரலாற்றுச் செய்திகள் மிகுதியாகக் காணக் கிடைக்கின்றன. அவற்றைத் தொகுத்துப் பல தலைப்புகளின் கீழ் வகுத்து விளக்கும்போது பழங்காலத்திற்குரிய முழுமையான இசை இலக்கணம் கிடைத்து விடுகிறது.

2. மேலும் சங்க காலத்து நூல் - 'பஞ்ச மரபு' எனப் பெயர் பெற்ற 'ஐந்தொகை மரபு' என்னும் நூல் இறந்துபட்டது என்று நினைத்துக் கொண்டுள்ளோம். அது இறக்கவில்லை. ஏடு தேடிய வாழ்க்கையர் -மு.ரா. தெய்வசிகாமணியார் என்னும்

பந்தமிழ்ப் புலவர் பஞ்சமரபு நூலை ஏட்டுச் சுவடியாகக் கண்டுபிடித்தார். பொள்ளாட்சி நா.மகாலிங்கனார் பெருஞ்செலவில் அதனை வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூலுக்குப் பேராசிரியர் வீ.ப.கா. சுந்தரம் அவர்களைக் கொண்டு ஒப்பீட்டு விரித்தியுரை எழுதச் செய்துள்ளார் (1991). பஞ்சமரபுக் காலம் கணிக்கும்போது இசைச் செருகல்களை நன்காய்ந்து கண்டு நீக்கி அது சங்ககால நூல் என்று காலம் கணித்து அந்நூலில் காட்டப்பட்டுள்ளது². இதில் பாணர்களைப் பற்றிய செய்தியும் நானிலப் பண்களை "நானில யாழ்கள்" என்று குறிப்பிடும் முறையும் காணப்படுகின்றன. தொன்மை மன்னன் முடத்திருமாறனை முன்னிலைப்படுத்தி வெண்பாக்கள் போற்றுகின்றன. மிகப்பழம் பண்களை விளக்குகின்றன.

தொல்காப்பியர் கருத்திற்கும் முந்திய நூற்றாண்டுகளில் தமிழிசையோர் தமிழிசைப் பெரும் பண்களை நிலங்களின் அடிப்படை யில் நான்கு என வகுத்தனர். அவற்றை 'யாழ்' எனக் குறிப்பிட்டனர். யாழ் என்றது ஆகுபெராகும். பெரும் பண்ணைக் குறிப்பது அதாவது ஏறு இறங்கு நிரலில் ஏழு இசை நரம்புகளைக் கொண்ட தலைமைப்பண்ணைக் குறிப்பது (7+7) (Heptatonic Scale). முல்லையாழ், குறிஞ்சியாழ், மருதயாழ், நெய்தல்யாழ் என்று பாணர்கள் பகுத்து, வரிசையில் நிறுத்தினார்கள். பின்னர், 'யாழ்களைச் சங்க காலத்தவர்கள் 'பாலை' என்று குறிப்பிட்டனர். இவற்றிற்குரிய வரிசையைச் சிலப்பதிகார உரைகளும் பஞ்சமரபு நூலும் தெளிவாகக் காட்டி நிலைநிறுத்துகின்றன. தமிழகத்திற்கு ஆதி அடிப்பாலை (The Basic Standard Mode) என்பது 'முல்லை யாழ்'. இது இன்றைய 'அரிகாம்போதி' என நல்லாய்வாளர்கள் பலர் சிறப்புக் குறிப்புகளைக் கொண்டு நிலைநாட்டியுள்ளனர். முல்லை யாழே இந்திய இசைக்கும் உலகின் பல நாட்டிசைக்கும் முந்தியச் செவ்விசை முழுமைப்பண். முதலில் தோன்றியது. உலகில் தொன்மைக் காலத்திலே விரிவான எழுத்துச் சான்று பெற்றது.

இனி, 'சாமகாணப் பண்' என ஒன்று உண்டு என்கிறார்கள். அதற்குரிய இன்றைய பண் இதுதான் என்று உறுதியாய் அறுதியிட்டுக் கூற முடியவில்லை. சிலர் சுரகரப்பிரியா என்பர்; சிலர் தோடி என்பர்; வேறு சிலர் வேறு இராகம் கூறுவர். இவ்வாறு அடிப்படைப் பாலை பற்றிக் குழம்புவதற்குக் காரணம் என்ன? இதைக் கண்டுபிடித்துக் கொள்ளத்தக்க பாடலோ, குறிப்போ ஒன்றுகூட வட இந்தியா இசையில் கிடைக்கவில்லை³. எனவே சாமகாணம் இந்திய இசைக்கு மூலம் என்றோ, அடிப்படைப் பாலை என்றோ கூறுவது ஆதாரம் அற்றச் செய்தியாகும். மேலும் பஞ்சமரபு "தாரத்து உழை தோன்றப் பாலை யாழ்" என்னும் சூத்திரமாக அமைந்த பாடலடியால் ஆதி அடிப்படைப் பாலை யைத் திட்டம் செய்து கூறுகிறது. சிலப்பதிகாரத்தின் உரைகள் அடிப்படையை நிறுவப் பல சான்றுகள் பல இடங்களில் காட்டியுள்ளன. சான்றுகளுள் ஒன்றை இன்றைய சுரங்களின் வழியாக விளக்குதலே அறிந்து கொள்ளத் துணைபுரியும். இறங்கிய நிடாதம் (நி¹) = (தா¹) முதல், இணை நரம்புகள் தொடுத்துத் தொகுத்தால் முல்லை யாழ் கிடைக்கிறது. (0-7): நி¹-ம¹ - ச்ச - பப - ரி²ரி² - த²த² - க², இவற்றை வரிசைப்படுத்தினால் 'ச ரி² க² ம¹ ப த² ரி¹ ச' என்று வரும்; (இது இன்றைய அரிகாம்போதி). இணை முறைத் தொடுத்தல் என்பது 12 சுரத்தானங்களை நிறுத்தி ஏழாம் நரம்பு (0-7) முறையாக மேன்மேல் சங்கிலித் தொடராகத் தொகுத்தலால் வருவது.

சுரக் குறியீட்டு விளக்கம்

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	1
ச	ரி ¹	ரி ²	க ¹	க ²	ம ¹	ம ²	ப	த ¹	த ²	நி ¹	நி ²	ச
C	d	D	e	E	f	F	g	a	A	b	B	c

நி¹ நி² ச ரி¹ ரி² க¹ க² ம¹ நி¹ -> ம¹ இவை இணை நரம்புகள் (Notes of Consonance)

0 1 2 3 4 5 6 7 - '0 -> 7' இது முறை; ஏழாம் நரம்பு இணை நரம்பு

'நி¹' = நின்ற நரம்பு; 'ம¹' என்பது எய்திய நரம்பு.

மிகத் தொன்மைதொட்டுத் தமிழிசை முறையில் 12 சுரத்தானங்களே (12 Semitones); இவற்றுள் ஏறிய சுரங்கள் 7; இறங்கிய சுரங்கள் 5; (7+5=12) சுரத் தானங்கள் சிலப்பதிகாரத்திலும் இக்காலத்திலும் 12 தானங்களே உண்டு; 16 சுரத்தானம் என்று பகுப்பது பண்டு கிடையாது. பிற நாட்டிசையில் இல்லாத 16 சுரத்தான அமைப்புகளைப் பற்றிப் பின்னர் இடம் கிடைப்பின் விளக்குவோம். ஐரோப்பிய நாட்டு இசை முறையில் அடிப்படைப்பாலை என்பது "C" Major Diatonic Scale ஆகும். இது 17 ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கி வழக்குக்கு வந்தது.

எனவே உலக நாடுகளின் இசை முறைகட்கும் முந்தியத் தென்னகத்தின் எழுத்துச் சான்றுகள் அடிப்படைப் பாலைக்குக் கிடைத்துள்ளன. அது முல்லையாழ் என்பதுவே. இது நெடுக ஆய்ந்து இக்கட்டுரையாளரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது (இங்கு இது சிறு கட்டுரை; விரிவு இல்லை.) இனிப் பண்களை விளக்குவதற்கு முன்னர்ச் சுரக் குறிப்புகளை அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

'ரி¹' என்பதுவும் 'd' என்பதுவும் இறங்கிய வகைச் சுரங்கள் (flat notes); 'ரி²' என்பதுவும் 'D' என்பதுவும் ஏறிய வகைச் சுரங்கள் (sharp notes). இவை போலவே பிற சுரங்கட்கும் கொள்க. இம்முறை மிகமிக எளியது; இக்கட்டுரை இதையே பின்பற்றிச் செல்கிறது.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் உலக இசை வரலாற்றில் முதன்முதல் நாற்பெரும் பண்களை "முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் எனச் சொல்லிய முறையாலும்" (தொல். அகத். 6), இவற்றையே பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்று (பஞ்சமரபு செய். 22) குறித்தமை யாலும் வரிசைப்படுத்தினது அறியலாகும். சிலப்பதிகாரத்தில் பதிகவுரையில் அடியார்க்கு நல்லார்

நிரல்	தொல்.காலம்	சங்க காலம்	பிற்றைக் காலம்	சுரங்கள்
	யாழ்	பாலை	இராகம்	

1.	முல்லை யாழ்	செம்பாலை	அரிகாம்போதி	$ச ரி^2 க^2 ம^1 ப த^2 நி^1 ச்$
				C D E F G A b C'
2.	குறிஞ்சி யாழ்	படுமலைப் பாலை	நடபைரவி	$ச ரி^2 க^1 ம^1 ப த^1 நி^1 ச்$
				C D e F G a b c'
3.	மருத யாழ்	கோடிப்பாலை	கரகரப்பிரியா	$ச ரி^2 க^1 ம ப த^2 நி^1 ச்$
				C D e F G A b C
4.	நெய்தல்	விளரிப்பாலை	தோடி	$ச ரி^1 க^1 சி^1 ப த^1 நி^1 ச்$

நாற்பெரும் பண்களை முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என வரிசைப்படுத்தி நிறுத்தி, மிக நன்கு விளக்கியுள்ளார் (சிலப். பதி. உரை. பக் 14-17). மு. ஆபிரகாம் பண்டிதரும், விபுலானந்தரும் அடியார்க்கு நல்லாரின் பதிகவுரையைப் பயன்படுத்தி ஆய்வை நெடுக நடத்தியிருந்தார்கள் என்றால், முல்லை யாழைப் பற்றித் தெளிவு கண்டிருப்பார்கள். பண்களை வரிசைப்படுத்தி நிறுத்தும் முறைக்கு மூலம் தொல்காப்பியம் காட்டிய யாழ் வரிசை முறையே.

இந்த நான்கு பாலைகள் சங்க இலக்கியக் காலத்தில் இருந்தன. பின்னர் அவை ஏழ்பெரும் பாலையாக வளர்ந்து ஓங்கின. இந்த ஏழ்பாலைகளே வேறு பெயர் பெற்றுத் தமிழக இசையில் பெரிதும் போற்றப்பட்டுள்ளன. இந்த ஏழ்பாலைகளே இன்றும் மிகுதியாக நாளும் தமிழக இசை அரங்குகளில் அகலமாக ஆழமாக ஒலிக்கின்றன. இவற்றின் பெயர்களை இன்று மாற்றியுரைக்கின்றனர். தொன்மைப் பெயர்களை மீண்டும் வழக்கினுக்குக் கொண்டுவருதல் வேண்டும்.

மேற்கண்ட இராகங்களுள் கல்யாணி என்பது முழுவதும் ஏறிய வகைச் சுரங்கள் பெறுவது. தோடி என்பது முழுவதும் இறங்கிய சுரவகை பெறுவது.

குறிப்பு : '7' மேற்செம்பாலை என்பது 'குரல் புணர் நல்யாழ்' (மதுரைக். 605) என்றமையால், அதனுடைய பண்ணியல்கள் (6+6) கல்யாணியில் கிடைக்கும். இனி இப்பெரும் திறப்பண்கள் ஏழும் பண்டைய இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை இன்றும் பெரிதும் பாடப்படுகின்றன. பயன்படுமாறு இங்கு விளங்கி ஒழுங்குப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தெலுங்கு, மராட்டிய, கன்னட இசைகளில் இந்தத் திறப்பண்கள் செல்வாக்குப் பெற்று ஒலிக்கின்றன. இன்று இசையரங்குகளிலும் பண்களின் சங்க காலப் பெயர்கள் கூறப்படுதல் வேண்டும். முதலில் தெலுங்கு, சமசுகிருதத்தில் இராகங்கட்கு இட்டுள்ள பெண்பால் பெயர்களையும் இணைத்துக் கூறலாம்; நாளடைவில் நீக்கலாம். பண்ணுக்குப் பழம் பெயர் கூறும்போது தொன்மை மரபு தொடர்ந்து வருகிறது. இலக்கியங் களைப் பொருள்புரிந்து படிக்க உதவுகிறது. தென்னக இசையை வாழும் தமிழிசை ஆக்கிவிடலாம். பழந்தமிழிசை

1.	செம்பாலை	அரிகாம்போதி	= ச ரி^2 க^2 ம^1 ப த^2 நி^1 ச்
2.	படுமலைப்பாலை	நடபைரவி	= ச ரி^2 க^1 ம^1 ப த^1 நி^1 ச்
3.	செவ்வழிப்பாலை	இருமத்திமத்தோடி	= ச ரி^1 க^1 ம^1 ம^2 த^1 நி^1 ச்
4.	அரும்பாலை	சங்கராபரணம்	= ச ரி^2 க^2 ம^1 ப த^2 நி^2 ச்
5.	கோடிப்பாலை	கரகரப்பிரியா	= ச ரி^2 க^1 ம^1 ப த^2 நி^1 ச்
6.	விளரிப்பாலை	தோடி	= ச ரி^1 க^1 ம^1 ப த^1 நி^1 ச்
7.	மேற்செம்பாலை	கல்யாணி	= ச ரி^3 க^2 ம^2 ப த^2 நி^2 ச்

இன்றுவரை தொடர்ந்து வருவது என்று எஸ். இராமநாதன் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அனைத்துப் பண்களுக்கும் சங்க காலப் பெயர்கள் இல்லை. சுரங்கள் வழிப் பெயரிடல் வேண்டும்.

இந்த ஏழு பாலைகட்குரிய திறப்பண்கள் வருமாறு:

(Pentatonics From Hepta Tonics)

திறப்பண்	பிற பெயர்கள்	இன்றைய பண்
1. முல்லைத்தீம் பாணி (5+5)	முல்லைப்பாணி, ஆயன்பாணி முல்லையந் தீங்குழல் மாயோன்பாணி, சாதாரி	=மோகனம் (ச ரி^2 க^2
2. குறிஞ்சிப்பாணி (5+5)	செந்துருத்தி	=மத்தியமாவதி (ச ரி2
3. இந்தளம் (5+5)	தடவு, சாரைப்பாணி	=இந்தோளம் (ச க1 ம
4. கொன்றையம் தீங்குழல் (5+5)	சிவனுக்குரிய பாணி	=சுத்தசாவேரி (ச ரி2 ப
5. வைகறைப்பாணி (5+5)	மருதப் பாணி	=சிவரஞ்சனி (ச ரி2 க
6. ஆலம்பலுந் தீங்குழல் (5+5)	நெய்தல் பாணி	=சுத்தசந்யாசி (ச க1 ப
7. ஆசான் பண்ணியல் (6+5)	குரல்புணர்	=சமூப, பழநி^2, ரி^2-> த
	பண்ணியல்	=ச ரி^2 க^2 ப த^2 நி^2 ச்

1. சங்க இலக்கியக் காலம் என்பது பாணர்களும் விறலியர்களும் (The Bards and Ministrels) இசை வளர்த்த காலம். இவர்கள் மேற்காட்டிய ஏழ்பெரும் பாலைகளையும் அவற்றின் வழித்திறங் களையும் (சிலப். ப. 138) பயன்படுத்தி வந்தனர்; கலையில் வல்லுநர்களுக்குப் 'பெரும்பாணர்' எனப் பெயர் தந்து போற்றினார்கள் (சிலப். ப. 168). குழற்பெரும் பாணர், யாழ்ப்பெரும் பாணர், பாடு பெரும் பாணர் எனப் பல வகையினர் இருந்தனர் (சிலப். ப. 138). இவர்கள் கூடி வாழ்ந்த ஊர்களைப் 'பெரும்பாண் இருக்கை' என்றனர். இவர்கள் கலையிலும் பொருள் நிலையிலும் வளர ஒருவரை ஒருவர் ஆற்றுப்படுத்தினார்கள்; உதவிகள் புரிந்தனர். எவ்வளவு ஒற்றுமை எவ்வளவு பற்றுமை.

குழலினும் யாழினும் குரல்முதல் ஏழும்

வழுவின்றி இதைது வழித்திறம் காட்டும்

பெரும்பாண் இருக்கையும் (சிலப். 5 : 35-7)

என்றமையால் பல வகைப் பெரும் பாணர்கள் பெரும் நகர்க்கு அருகில் தனித்து ஊர்களில் கூடிவாழ்ந்து தம்முள் கலைத்திறம் பகுத்தறிந்தர். இவ்வாறு ஏழ்பெரும் பண்களை இசைக்கும் திறமையும், அவற்றின் வழித் திறப்பண்ணை (Pentatonics, Hexatonics) இசைக்கும் திறமையும் பெற்றவர்களே பெரும் பாணர் எனப்பட்டனர். பெரிய யாழை வைத்திருந்ததனால் பெற்ற பெயரென்று பலர் கட்டுரைத்துள்ளனர். இது பிழைபட்ட கருத்து. 'கர்னாடிக் மியூசிக்' என்று ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் நாள் இதழ்களில் எழுதுகிறார்கள். இந்த இதழ்க் கட்டுரையாளர் பலர்க்கும் சிலப்பதிகார இசை நுணுக்கம் தெரியாது. கர்னாடிக் சங்கீதம் - 'பொது' என்று அந்தரமாய் வானத்திலிருந்து விழுந்துவிடவில்லை. இதற்கு வேரும் அடிமரமும் பழந்தமிழ்சையே. தாயை மறந்து தான்தோன்றிகளாய்ப் பேசுவதுதான் கருநாடக இசையைத் தலைமை என்று கூறுவது. 13ஆம் நூற்றாண்டு சங்கீத ரத்தினாகர நூலுக்குப் பிறகே இந்த இசையில் சமசுகிருதக் கலைச் சொற்களைப் புகுத்தினார்கள்.

ஒரு சிறு கதை : தலைவி கணவனுடன் இல்லறம் நடத்தி வருவதைத் தோழி கண்டு மகிழ்ச்சி சென்றாள். அங்குத் தலைவியை நோக்கி "உன் கணவன் எப்படி" என்று கேட்டாள். தலைவி தன் இல்லறச் சிறப்பை விளக்கினாள்: "தோழியே! நம்முட்கு அதிகமாக அஞ்சியின் பாணன் வந்து அமர்ந்து யாழில் முதலில் முல்லை யாழை வாசிப்பான். பின்னர் பண்ணுப் பெயர்த்து ஏழு பெரும் பண்களை ஒன்றாம் பண், இரண்டாம் பண் என்னும் எண்ணுமுறை வரிசையில் வாசிப்பான். வாசிக்கும்போதும் தலைமைப் பெரும் பண்ணிலும் ஒவ்வொரு பெரும்பண்ணும் மேலும் மேலும் இன்சுவையில் விஞ்சும். இவை போலவே தலைவன் என்பால் பொழியும் அன்பும் அருளும் தலைநாளிலும் விஞ்சிவிடுகின்றன. புதுப்புதுத் திறப்பண்கள் போலப் புதுப்புது இன்ப வகைகளைப் பொழிந்து தள்ளுகிறான். போகப் போகப் புதிய விளையாட்டுக்கள் பொங்கும் திருமண நாளிலும் திகட்டாத இனியன். இவ்வளவுதான் உனக்குச் சொல்லமுடியும். நீயே கற்பனை செய்து கொள்ளடி" என்றாள்.

எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணி னுள்ளும்

புதுவது புனைந்த திறத்தினும்

வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே .(அகநா. 352 : 15-17)

'சங்க இலக்கியங்களிலே பண்ணுப் பெயர்ப்புக் குறிப்புகளும்' முறைகளும் (Modal Shift of the Tonic Notes) பலப்பல உண்டு. ஏழ்பெரும் பண்களின் பெயர்களும் அவற்றின் நீர்மைகளும், அவற்றிற்குரிய பெரும்பொழுதும் சிறுபொழுதும், சுவை நயங்களும் மெய்ப்பாட்டு நயங்களும் அவற்றை வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தியமையும் பற்றிச் செய்யுட்களில் பரக்கக் காணலாம். சங்க காலப் பெரும்பண்களின் பெயர்களையே இசையரங்குகளில் கூறப்படும் நற்காலம் மலர்தல் வேண்டும். கழிபட்டவர்கள் கழியக் கழிய - ஒளிபெற்றவர்கள் ஒளிர் ஒளிர் நாடும் கலையும் நாளும் முன்னேறும் என்னும் நம்பிக்கை கொள்வோம்.

சிலப்பதிகாரக் காலம் (சிலம்புக் காலம்): சங்க இலக்கியப் பாணர் விறலியரின் காலம் பண் இசையில் இமயம் போன்று உயர்ந்துள்ளது என்றால், அதனையடுத்த சிலம்பு இசைக்காலம் இமயத்தின் கொடுமுடிகள் (Highest Peaks) போன்று உயர்ந்துள்ளது. ஒரு முழுமையான வளமையான - தொன்மையான நன்மையான இசையிலக்கண வகைகள் வளர்ந்து இசை இலக்கிய மலர் வளமாய் திகழ்கின்றன. ஏழ்பெரும் பாலைகள் (7 heptatonic scales), 15 திறப்பண்கள் (15 Pentatonic scales), 6 பண்ணியல்கள் (6 Hexa tonic scales) தெளிவாய் ஆரோகண அவரோகணச் சுரங்களைக் கொண்டுள்ளன (15+6 = 21). பண்களைப் பாடுகையில் சுரங்களை அடுக்கியும் பின்னியும் தாண்டியும் அமைத்துப் பாடும் ஆளத்தி முறைகள் (ஆலாபனை = Expansion of Raga Singing), வார்தல் வடித்தல் முதலிய 8 வகை இசைக்கரணங்கள் (8 Kinds of Embellishments or graces), 8 வகை எழல்கள் என்னும் சுருதி செப்பனிடும் முறைகள் (Tuning Methods) முதலியவற்றைப் பற்றிச் சிலம்பும் (கி.பி. 2ஆம் நூற்.) அடியார்க்கு நல்லாரும் (கி.பி. 11-12ஆம் நூற்.) விரிவாகச் சான்றுகள் காட்டியும் வரையறைகள் கூறியும் விளக்கியுள்ளனர். சிலப்பதிகார இசை கிடைத்தற்கரிய பெரும் இசைக் கருவூலம். இவை எல்லாம் உலக இசை வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெறுவன. சீரிய செல்வக் குவியல்கள் யாழியல், குழலியல், அரங்க அமைப்பு இயல், இசைக் கருவியியல் முதலியவை வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை பிரிக்காலைப் பெருநூல்களுக்கு வழிகாட்டியாகவும் முன்னோடிகளாகவும் விளங்குகின்றன. சங்கீத ரத்னாகரம் இதற்குப் பின்னர்த் தோன்றியதே

'நாட்டிய நன்னூல் நன்கு கடைப்பிடித்து' (சிலப்.3:40) மாதவி ஆடினாள். இந்த நாட்டிய நன்னூல் என்பது தமிழகத்துள் மிகப் பழைய நூல். இதன் வழித் தோன்றிய நூல்களையே சிலம்பின் உரையாசிரியர்கள் உரை எழுதப் பயன்படுத்தினர். (1) அதன் செய்திகளால் அறிவன்: "மூன்று தமிழுக்குரிய ஆசான் நாட்டியம் நடத்துபவன்" என்றறியலாகும். (2) வேத்தியல், பொதுவியல் என்ற தமிழுக்குரிய பகுப்புகளினாலும் (சிலப். 3:39, 14:149), (3) வாரம் இரண்டும் வரிசையில் பாடிய முறைகள் (சிலப். 3:136, 14:155) என்பதாலும், (4) ஆடலுக்குப் பயன்படுத்திய வரிப்பாடல் வகைகளாலும் (சிலப். 8:77, 109), (5) வாரப்பாடல் என்னும் வகைகளாலும் (சிலப். 7:12-6 அரும்புத), (6) பண்டைக்காலத் தாள முறைகளாலும் (சிலப். 7:12-6 அரும்புத), (7) குறிப்பிட்டுள்ள நடனக்கலையின் வகைகளாலும், (24+14 = 48) பாத அடைவுகளாலும், (உ.வே.சா.நூல் அடிக்குறிப்பு 3:14), (8) அவிநய வகைகளாலும் பிற்பிற எடுத்துக்காட்டுகளாலும் நாட்டிய நன்னூல் தமிழகத்திற்குரியது என்பது அறியலாகும். ஆறன் மட்டம்

(3+3 = 6) 'எட்டன் மட்டம்' (4+4 = 8) என்பன போன்ற, தாளங்கள், தாங்கொண்டுள்ள எண்ணிக்கைகளின் வழியில் பெயர் பெற்றன; பகுப்புக்கு ஏற்றவாறும் பெயர் பெற்றன.

ஒருபக்கம் ஏறியும் மறுபக்கம் சாய்ந்தும் உள்ள பகுப்பை நோக்கினார்கள் 2+3 = 3+4; இப்பகுப்புள் ஏற்றம் இறக்கம் பெற்றுச் சாய்ந்து உள்ளமையால் இவற்றைச் சாய்ப்புத் தாளம் என்றனர். இவை மட்டமில் தாளம் என்றும் பெயர் பெற்றன. மட்டமில்லாத பகுப்புத் தாளங்கள் (சாய்ப்புத் தாளங்கள்) மூன்றன் சாய்ப்பு (1+2 =3), ஐந்தன் சாய்ப்பு (2+3=5), ஏழன் சாய்ப்பு (3+4 =7) என்பன போன்ற பல தாளங்கள் இருந்தன (சிலப். 3:16 அடியார்க்). எ-டு. "ஆறும் நாலும் அம்முறை போக்கல்" (சிலப். 3:15:154) என்னும் தாளத்திற்கு மாதவி ஆடினாள் என்று இளங்கோவடிகள் கூறியுள்ளார். இது மாதவி நடனத்திற்குப் பயன்பட்ட தாளவகைகளுள் ஒன்று; இதனினும் பிறதாளப் பெயர்களை அமைத்துக் காட்டலாம். பிற்காலத்தில் பெண்களின் பெயர்களைத் தாளங்கட்கு இட்டு, இலக்கண எழில் அரண்மனையைக் குட்டிச் சுவர் ஆக்கிவிட்டனர். பெண்ணின் பெயர்கள் தாள எண்ணிக்கையைக் காட்டா; தாளப் பெயர்கள் எண்களின் வழியில் அமைவது சிறப்பு. அதுவே மாணவர்கள் கற்க எளிது; அவர்கட்குப் பொருள் தெரிவிப்பது.

மேலும் அம்முறையே உலக இசை முறையோடு ஒட்ட ஒழுக்குவது. எனவே பயன்படும் சிறப்புத் தாளங்களின் பெயர்களைத் தமிழ்ப் பெயராக்கிப் பகுத்தறிவுடன் இசை இலக்கணம் அமைப்போம். முழுவின் கொட்டுதல் வகைகள் உலகு, தமிழகம் வந்து கற்றுக் கொள்ளும் வண்ணம் கொட்டு முழக்கியல்கள் விரிந்து விளங்குகின்றன. இது வீண் பேச்சும் அன்று; மிகையும் அன்று. கொட்டும் வகைகள் குறைப்பு முறைகளில் (Deminishing structures) நிறைப்பு முறைகளில் (Increasing structures), இவற்றின் கலப்பு முறைகளில் (Compound structures) எனப் பலவகை முறைகளும் உள்ளன. மேலும் தீர்மான வகைகளும் முத்தாய்ப்பு வகைகளும் பத்திப்பத்தியாய் உள்ளன⁷. நடைமுறையில் கொட்டுகளை முழக்கும் முறைகள் மிகமிக விரிந்து பரந்து உள்ளன.

இனிச் சிலப்பதிகாரத்தின் இசைப்பாடல் வகைகள் பற்றி அறிவோம். சங்க காலத்தில் கலிப்பாடல், பரிப்பாடல் முதலிய நீண்ட பாடல்கள் இருந்தன. இந்தப் பெரும் பாடல்களின் உறுப்புக்களாகிய தரவுகள், தாழிசைகள், விருத்த வகைகள் பெருகிச் சிலம்புக் காலத்தில் இசையின் பாடுதிறைக்கு வளமும் வளப்பும் ஊட்டின. வாரப் பாடல்களும் தாளத்திற்கும் பண்ணிற்கும் உரிய இசை வடிவங்களே. விருத்தங்களும் வெண்பாக்களும் அவ்வாறே. வாரப்பாடல்கள் என்னும் ஒருவகைப் பாடல்கள், சிலம்பில் பெரிதும் பயன்பட்டன. வாரப் பாடல்கள் என்பன நாலடிகளை உடையன; எதுகை மோனை முதலிய தொடைகள் நயமுற பெரிதும் இடம் பெறுவன. வாரப் பாடலில் பாடலின் சொற்கள் தாளவடிவுகளைப் பெற்று ஒசை ஒழுங்குற்றுத் திகழ்வன. இவ்வாறு வாரப் பாடல்களின் அமைப்பைச் சிலம்பு விளக்குகின்றது.

வாரம் என்பது வகுக்கும் காலை

நடையினும் ஒலியினும் எழுத்தினும் நோக்கி

தொடையமைந்து ஒழுகும் தொன்னமைத்து என்ப

(சிலப். 7:12-6 உரை மேற்கோள்).

இந்த மேற்கோள் பாடல், தேவார மூவர்களுடைய பாடல்களின் அமைப்பை விளக்கும் அழகுப் பாடல். வாரப் பாடல்கள் என்பவை வரிப்பாடல்களில் அடங்குபவை. வாரப் பாடல்கள் அடிவரையறையும் அடிகளிடையே அமைப்பு ஒற்றுமையும் உடையவை. உள்ளத்தினின்றும் தாளத்துடனும் பண்ணுடனும் பாடலாகச் சுரந்தவைகள் - 'பாசுரங்கள்' எனப்பட்டன. சிலப்பதிகாரம் காட்டும் பல பாடல் வகைகளின் அமைப்பு வகைகள், நாயன்மார் மூவர் பாடிய தேவாரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. தேவாரத்தில் சில புதிய அமைப்புகளும் மூலப் பாடல்களும் புதியனவாய் மலர்ந்துள்ளன. தேவாரப் பாடல்கள் வெறும் பத்திப் பாடல்கள் மட்டுமே என்று எண்ண வேண்டாம். இசையிலக்கணம் பூத்த பாடல்கள் மிகவும் உள்ளன. தமிழ் ஆழமுடையவர் தேவாரக் கடல் மூழ்கி இசை இலக்கண முத்துக்களை எடுக்கலாம்.

தேவாரத்தில் கீர்த்தனைகளாகவே இசை வடிவம் பெற்ற பாடல்கள் உண்டு. அவை பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணம் என்ற பகுப்புக்களைப் பெறவில்லையெனும், அப்பகுப்புக்களின் இசை வடிவங்களைப் பெற்றுள்ளன. எனவே, கீர்த்தனைகளைத் தோற்றுவித்தவர்கள், தெய்வக்கலைமிகு தேவார மூவர்களே. கன்னட நாட்டுப் புரந்தரதாசரும் அல்லர்; தெலுங்கு நாட்டு அன்னமர் ச்சாரியரும் அல்லர்; இவர்கள் தேவாரக் காலத்துக்கு மிகமிகப் பிற்பட்டவர்கள். கன்னட மொழியிலும் தெலுங்கு மொழியிலும் கீர்த்தனைகளின் இசை வடிவங்களைத் தேவாரத்தைப் பின்பற்றி அமைத்துக் கொண்டு, அவற்றிற்குப் பல்லவி-சரணம் முதலிய பெயர்களைப் புகுத்தினர். அவ்வளவே.

பத்தித் திருப்பாடல்களின் காலம் : (கி.பி. 6, 7, 8, 9 நூற்றாண்டுகள்) தேவாரங்களை நாயன்மார்களும் திவ்வியப் பிரபந்தங்களை ஆழ்வார்களும் பாடினார்கள். தேவாரப் பாடல்கள் எண்ணாயிரத்துக்கும் மேலே. திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் நாலாயிரம். தேவாரப் பாடல்களின் சொல் வடிவம் பற்றி முன்னரே கண்டோம். திவ்வியப் பிரபந்தப் பாடல்களும் வாரப்பாடலின் வடிவுகளை உடையவையே. இசைத் துறையில் இன்று ஒன்றாம் காலம், இரண்டாம் காலம் பாடும் முறையைப் பண்டையோர் 'வாரம் பாடுதல்' என்றனர். வாரம் இரண்டும் வரிசையில் பாடும் தோரிய மடந்தையர்கள் வாரம்பாடி இறை வழிபாடு நிகழ்த்திய பின்னரே மாதவியின் நாட்டிய ஆடல்கள் தொடங்கின. வாரப் பாடல்களைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டார். 'முதல் வழியாயினும்' (தொல். மரபியல் 109) என்னும் சூத்திரத்தில் முதல் வாரத்திலும், பின்னர்ச் சுருங்கி இரண்டாம் வாரத்திலும் அமைவது போன்று முதல் நூலிலிருந்து வழிநூல் சுருங்கி அமைதல் வேண்டும் என்று தொல்காப்பியர் விளக்கியுள்ளார். பிற்காலத்தில் வாரம் எனும் சொல்லோடு 'தே' எனும் முன்அடைமொழி சேர்ந்து 'தேவாரம்' எனப் பெயர் உண்டாகியது. பாடும் ஒருவகை சார்ந்த இசைத் துறை வழியாகப் பெற்ற பெயரே 'தேவாரம்' என்பது. தொன்மை வழக்கும் இசை மரபும், தமிழ் இலக்கணமும் நன்கு அறியாதார் 'வாரம்' என்பதற்குத் தத்தம் போக்கில் 'அன்பு' என்றும் 'மாலை' என்றும் பொருள் கூறிக்கொண்டு பழம் இசை மரபின் மாட்சியைக் கெடுத்தனர். இவ்விளக்கங்கள் மிகப் பிற்காலத்தன. மேலும் தொல்காப்பியர், இளங்கோவடிகள், சிலம்பின் ஈருரைஞர்கள் கூறியுள்ள விளக்கங்கட்கு முரண்பட்டவை (Folk etymology = கல்லார் வேர்ச்சொல் விளக்கம்); நாட்டுப்புற விளக்கங்கள்.

தேவாரம் கீர்த்தனைகளைத் தோற்றுவித்தது; மேலும் விருத்த வகைகளையும் சந்தப் பாடல்களையும் தோற்றுவித்தது. எ-டு: 'என்ன புண்ணியம் செய்தனை நெஞ்சமே' (சம். 2:106:1) என்னும் பாடல் சரியான கீர்த்தனை. மேலும் 'தலையே நீ வணங்காய்

' என்னும் அங்கமாலை, சாதாரிப் பண்ணில் (மோகனம்) மூன்றன் சாய்ப்பில் (ரூபகம்) அமைந்தது (நாவுக்.4:9); பல்லவி போன்ற இதன் முதலடி மீண்டும் வருவது (like refrain); கீர்த்தனையின் நல்ல வடிவையது.

இடரினும் தளரினும் (சம். 3 : 4 : 1-10)

மாதர் மடப் பிடியும் (சம். 1 : 136 : 1-10)

காதலாகிக் கசிந்து (சம். 3 : 49 : 1-10)

முதலிய பலப்பல பாடல்கள், பிற்காலக் கீர்த்தனைகளுக்கு அப்படியே அமைப்பைக் காட்டியவைகளாகவே உள்ளன. இவற்றின் தாளப் பகுப்பு வடிவங்கள் சிறப்பான பின்னவில் அமைந்துள்ளன. மேலும் நான்கள் அலகு (4/4), ஐந்தனலகு (5/4), ஏழனலகு (7/4) முதலிய தாள நடைகளில் எல்லாம் தேவாரப் பாடல்கள் உண்டு. சொல்கட்டு அளவுகளை 'மீட்டர்' (Meter) என்பர் மேலைநாட்டினர். ஐரோப்பிய இசைச் சொல்கட்டுகள் கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டில் நன்னிலைக்கு வந்தன [N. Har. Dict. M:P.489 (1986)]⁷.

இனி, எடுத்துக்காட்டாக மூன்று எண்ணிக்கைச் சாய்ப்புத் தாளத்தின் (ரூபக தாளத்தின்) உட்பகுப்புகளை இவ்வாறு பகுத்துக்காட்டலாம்.

1 + 1 + 1 = 3; 1 1/2 + 1 1/2 = 3; 3/4 + 3/4 + 3/4 + 3/4 = 3; 1 3/4 + 1 1/4 = 3 என்பன போன்றவை மூன்றன் எண்ணிக்கையின் உட்காலப் பகுப்புகள். இப்பகுப்புகளில் தேவாரப்பாடல்கள் அமைந்து பிற்காலக் கீர்த்தனைகட்குத் தாளத் துறையில் ஒளியும் வழியும் காட்டியுள்ளன. இவற்றைத் தாளமிட்டுப் பாடிப் பார்த்து இன்புறலாம். ஒப்பீடான கீர்த்தனைகளும் கண்டு கண்டு இன்புறலாம். இவை செயல்பாடு பற்றியன. இக்கட்டுரையின் பெரும்பகுதி நேரில் செய்து காட்டி விளக்கற்குரியன.

ஆதி தாளம் (எட்டன் மட்டம்)	(4 + 2 + 2 = 8)
ரூபக தாளம் (மூன்றன் சாய்ப்பு)	(1 + 2 = 3)
கண்ட சாடி (ஐந்தன் சாய்ப்பு)	(2 + 3 = 5)
மிசர் சாடி (ஏழன் சாய்ப்பு)	(3 + 4 = 7)

தமிழரின் ஆடற்கலை:

தமிழரின் ஆடற்கலையானது அறிவியல் முறையில் வளர்ந்து, பின்னர் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்துள்ளது. சங்க காலத்தில் வேலன் வெறியாடல், குரவைக் கூத்து முதலியவற்றிலிருந்து வளர்ந்து வேத்தியல், பொதிவியல் என்னும் இரு வழிகளில் வளர்ந்து இன்றைய பரதத்தை அடைந்துள்ளது.

தமிழரின் ஆடற்கலை கருவூலம் என்று சொல்லத்தக்களவில் சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள 'அரங்கேற்றுக் காதை' இருக்கிறது. இவ்விலக்கியத்திற்கு உரையெழுதிய அடியார்க்கு நல்லார் அக்காலத்தில் இருந்த நடனக் கலையை நன்கு விளக்கி எழுதியுள்ளார். பழந்தமிழரின் நாட்டிய முறைகளை இலக்கியம், சிற்பம், ஓவியம், கல்வெட்டுமூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. சோழர்காலத்தில் இருந்த 400 ஆடல் மகளிரைப் பற்றிய செய்தி நம்மை வியக்க வைக்கிறது. பரதத்தின் இன்றைய முறையைக் கொண்டு வந்தவர்கள்: 'தஞ்சை நால்வரே' இவர்களின் பணி மறக்கமுடியாதது. இவர்களின் பணி தென்னகம் முழுவதும் பரவியுள்ளதே, இவர்களின் மேதமையை உணர்த்துகிறது.

மரபு வழி வந்துள்ள நடனக் கலைஞர்களான வீணை தனம்மாள், பாலசரஸ்வதி குடும்பங்கள் கலைக் குடும்பங்களாக இருந்ததை 'குடும்பமரம்' (Family Tree) விளக்குகிறது. பரதக்கலையின் இரு பாணிகளான பந்தனை நல்லூர் பாணி, வழுவூர் பாணி இன்று வளர்ந்து செழித்துள்ளதை இன்றைய நடனக் கலைஞர்கள் மூலம் உணர்ந்து கொள்கிறோம்.

சங்க காலத்தில் ஆடற்கலை :

பேச்சு, எழுத்துக்கு முன்பே தனது கருத்தை கூறுவதற்கு மனிதன் பயன்படுத்தியது 'ஊமைப் பேச்சு' வகை - அபிநயமே! இக்கலையே பின்னர் ஆடற்கலையாக வளர்ந்தது என்பது அறிவியல் அறிஞர்களின் முடிவு. மொழிதோன்றிய பின்னர் இனக்குழுவாக வாழ்ந்த பழந்தமிழன், தன் வழிபாட்டிலும், போர் நிகழ்ச்சிகளிலும் ஆடிய கூத்துகளே பின்னர் பரதமாக மாறியது என்பது தமிழறிஞர்கள் முடிவு. சங்க இலக்கியங்களும், தொல்காப்பியமும் அக்காலத்தில் ஆடப்பட்ட கூத்துக்களைப் பற்றி தெளிவான வரையறையைத் தருகின்றன. சங்க காலத்தில் வேலன் எனப்படும் பூசாரி, காதல் நிலையில் உள்ள தலைவியிடமிருந்து கட்ட தேவதைகளை விரட்ட அமர்த்தப்படுகிறான். பூசாரியும் முருகக் கடவுளின் பெயரை உச்சரித்து மந்திரம் சொல்லி, ஆட்டைப் பலிகொடுத்து 'வெறியாடல்' ஆடுகிறான். இதனால் இது வேலனாட்டம் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. பூசாரி செந்நிறமான வெட்சி மலர்களை அணிந்தாக இலக்கியம் கூறுகிறது. குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல், மருதம் முதலிய நான்கு நிலங்களிலும், அந்தந்த நிலத்திற்குரிய கூத்தர் இருந்து வந்தனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் குறப்பெண்கள் தங்கள் குறிஞ்சி நிலக் கிழவனாகிய முருகப் பெருமானை வழிபட்டு ஆடும் கூத்து 'குன்றக் குறவை' எனப்படும். இதுவே முல்லை நில மக்களால் மாயோனை (திருமால்)த் துதித்து ஆடப்படுமானால் அது 'ஆய்ச்சியர் குரவை' எனப்படும். நெய்தல் நில பரதவர்களும், மருதநில உழவர்களும் 'குரவை'க் கூத்தாடியதை மதுரைக் காஞ்சியும், பதிற்றுப்பத்தும் தெரிவிக்கின்றன.

குரவைக் கூத்து எப்படி ஆடப்பட்டது என்பதை அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கியுள்ளார். "எழுவர் மங்கையர் செந்நிலை மண்டலக் கடகக் கைக்கோத்து அந்நிலைக்கொப்ப நின்று ஆடும்" கூத்தாகும். பெண்கள் வட்டமாக நின்று கைக்கோத்துக் கொண்டு ஆடும் வழக்கத்தை இன்றும் கூட பழங்குடி நடனங்களில் காணலாம். நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் என்பவற்றின் அடிப்படையில் தோன்றிய பண்டைய ஆடல் வகைகளில் குரவை ஆடல்-கூத்து முக்கியமானது. குரவைக் கூத்து ஏன் ஆடப்பட்டது எனப்பதற்கும் விடை இருக்கிறது. மாடு வளர்க்கும் ஆயர்கள் தமக்கு வர இருக்கும் துன்பத்தை நீக்க வேண்டுமென தம் கு

லதெய்வமான மாயோனை வேண்டி ஆடுவார்கள். அவர்கள் வாழ்வில் கெட்ட சகுனமாக கருதுவது: "பசுக்கள் நடுங்குவது, பசுவின் கழுத்தில் கட்டிய மணி தானே அறுந்து விழுதல், உறியில் இருந்து இறக்கிய வெண்ணெய் உருகாதது போன்றவை கண்டு ஆடப்படுமாம். இதுபோலவே வேட்டுவகுல மக்கள் தமக்கு வேட்டை கிடைக்காத போது ஐயை ஏனும் குலதெய்வத்தின் கோபமே காரணமெனக் கருதுவர். இதைப்போக்குவதற்காக இளம் பெண் ஒருத்தியை ஐயை போல் அலங்கரித்து, புலித்தே தாலாடையும், புலிபல் தாலியும், பன்றியின் கொம்பினால் ஆன பிரையும் அணிவித்து-அவளை ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்று ஐயையின் கோயில் முன்னால் ஆடுவர். இது 'வேட்டுவ வரி' எனப்படும்.

இனி போரில் வெற்றி கிடைப்பதற்காக ஆடப்பட்ட கூத்துகளைக் காணலாம்.

- 1) போரில் வென்ற வீரர் தம் அடையாளப் பூவைச் சூடி ஆடும் 'கருங்கூத்து'.
- 2) வெற்றியைப் பாராட்டிப் பெண்கள் ஆடும் 'வள்ளிக்கூத்து'
- 3) களத்தை விட்டு ஓடாத இளைய வீரனுக்குக் காலில் கழலைக் கட்டி, இருபாலரும் ஆடும் கழலிலைக்கூத்து.
- 4) வெற்றி பெற வேண்டும் என ஆடும் 'துணங்கைக் கூத்து' முதலியவை

துணங்கைக் கூத்து : இந்த ஆட்டம் 'முடக்கிய இரு கைகளையும், விலாப்புடைகளில் ஒற்றியடித்துக் கொண்டு அசைந்தாடும்' ஒரு வகைக் கூத்து. போர்க்களத்தில் இறந்து கிடக்கும் சடலங்களின் மத்தியில் இவ்வாடல் நடைபெற்றதாம். பண்டைய நம்பிக்கை ஒன்றின் வழியாகவே இவ்வாடல் பிறந்தது. பிணம் தின்னும் பேய் மகளிர், போர்க்களத்துப் பிணங்களைத் தின்று மகிழ்ச்சியினால் ஆடுவதாக நம்பியமக்கள், தாமும் அதுபோல ஆடினால், பகைவரை வெல்லலாம் எனக் கருதினர். துணங்கை என்பது துளங்கு என்பதனடியாகப் பிறந்த சொல். துளங்கு என்பது துள்ளல் என்பதைக் குறிக்கும். எனவே துணங்கை என்பது துள்ளி ஆடும் வகையைக் குறிக்கும். யாழிசைத்து பாடும் பாணனின் மனைவி பாடினி-யை 'விறலி' என்றனர். இவ்விறலியர் பாணர்-கூத்தர்களுடன் சென்று அரசர், வள்ளல்கள் முன் ஆடி பரிசுபெற்றுச் செல்வது வழக்கம். இவளைக் குறுந்தொகை 'ஆடுமகள்' என்கிறது. விறலியர் அதிகம் இருந்த ஊரே 'விறாலி மலை'. விறலியை-கூத்தி, ஆடுமகள், ஆடுகள் மகள் என அழைக்கப்பட்டது போலவே கூத்தனையும், ஆடுமகன், ஆடுகள் மகன் எனவும் அழைத்தனர். இது தவிர புகழ்க்கூத்து, வசைக் கூத்து, வள்ளிக்கூத்து, சாந்திக் கூத்து முதலியவை இருந்ததைத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது. இக்கூத்தர்கள் ஆடிய களம் 'ஆடுகளம்' எனப்பட்டது. விழாக்காலங்களில் கூத்தர்கள் ஆடினார்கள். மற்ற காலங்களில் அரசர், வள்ளல்களை நாடி-ஆடி பரிசில் பெற்றனர். இவர்களது கலையைக் கூறும் நூலே 'கூத்தநூல்'.

சிலப்பதிகாரக்காலம் :

தமிழிலக்கியத்தில் ஐம்பெரும் காப்பியங்களில் ஒன்றாக சிலப்பதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளனர். இஃது இயல், இசை, நாடகம் என்ற மூன்றும் கலந்த படைப்பு. இதன் காலம் கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டு என்பர். சிலப்பதிகாரத்தில் 'அரங்கேற்றுக் காதை'யில் இசை, நாடகம், நாடகம் பற்றி பல செய்திகளை இளங்கோவடிகள் தந்துள்ளனர். இவையனைத்தும் அவர்காலத்திற்கு முன்பே இருந்து வந்தவையாகும். இளங்கோவடிகள் கூறியவற்றிலிருந்து தான் சங்க இலக்கியம் கூறும் ஆடலின் வகைகளை உணரமுடிகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் கூறிய ஆடல்களின் வளர்ச்சி நிலைதான் இன்றைய பரதம். சிலப்பதிகாரம் பழைய நூலானதாலும், கலைக்கு இலக்கணமாக அவர் கூறியுள்ளது சாதாரணமாகப் படிக்கும் போது புரியாது. கி.பி.11-13-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்தவர் என அறிஞர்கள் கணிக்கும்-அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை எழுதாமல் போயிருந்தால் பண்டையக்கால ஆடற்கலை இலக்கணங்கள் யாருக்கும் தெரியாமலே போயிருக்கும். அதனால் ஆடற்கலைப் பற்றி பேசும் தமிழர் ஒவ்வொருவரும் அடியார்க்கு நல்லாரை நினைவு கூர்வது பெரும் கடமையாகும். அடியார்க்கு நல்லார், சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை எழுதுவதற்கு பழங்கால இசை, நாடக, நடன நூல்களை மேற்கோளாக காட்டுகிறார். அவர்காட்டும் பழங்கால கலை நூற்கள் வருமாறு:

க) பழந்தமிழ் இசை இலக்கண நூற்கள்:

அ) இசை நுணுக்கம் - சிகண்டி முனிவர்	ஆ) இந்திர காளியம் - யாமளேந்திரர்
இ) பஞ்சபாரதீயம் - தேவவிருடி நாரதன்	ஈ) பஞ்சமரபு - அறிவனார்.
உ) பெருங்குருகு -	ஊ) பெருநாரை

ங) பழந்தமிழ் நாடக இலக்கண நூல்கள்:

அ) குணநூல்	ஆ) கூத்தநூல்	இ) சயந்தம்
ஈ) செயிற்றியம் - செயற்றியனார்	உ) பரத சேனாபதீயம் - ஆதிவாயிலார்.	ஊ) பரதம்
எ) மதிவாணர் நாடகத் தமிழ்நூல் - மதிவாணனார்	ஏ) முறுவல்	

அடியார்க்கு நல்லார் காட்டியுள்ள நூற்களில் பல அந்நியர் நம்மை ஆண்ட 700 ஆண்டுகளில் மறைந்துவிட்டன. பல நூற்களின் சாரத்தை வடமொழி, தெலுங்கு, மராட்டியில் மொழிபெயர்த்து வைத்துக் கொண்டு அம்மொழியினரே அக்கருத்துகளுக்கு உரிமையாளர் போல கடந்த 300 வருடங்களாகக் கூறி வருகின்றனர். மறைந்த நூற்களில் உள்ள சூத்திரங்களை உரையாசிரியர்கள் மேற்கோள்காட்டுபவை மட்டும் கிட்டத்தட்ட 300 சூத்திரங்கள் இன்றும் கிடைத்துள்ளன. பழைய நூற்களில் தற்போது கிடைத்து அச்சி ஏறியுள்ளவை: பஞ்சமரபு, கூத்தநூல் என்ற இரண்டு மட்டுமே. இதன் விரிவை மயிலை சீனி. வேங்கடசாயி எழுதிய 'மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள் புத்தகத்தில்' பார்க்கலாம். சிலப்பதிகாரத்தில் நடனக் கலைபற்றிய பல விவரங்களை அரங்கேற்றுக் காதையில் விளக்க மாகத் தரப்பட்டுள்ளன. நடன மகள் சிறப்பாகக் கூத்து, பாட்டு, அழகு இம்மூன்று நிலைகளிலும் உயர்வு பெற்றிருக்க வேண்டும். அவள் 7 முதல் 12 வரை கூத்துக் கலையில் பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டும் நடன

மக்களை பயிற்றுவிக்கும் ஆடல் ஆசிரியன் இருவகைக் கூத்துக்களில் வல்லவனாக இருக்க வேண்டும் என்கிறார். இருவகைக் கூத்து என்பது,

அகக்கூத்து - புறக்கூத்து	வேத்தியல் - பொதுவியல்
வரிக்கூத்து - வரிச்சாந்திக்கூத்து	சாந்திக்கூத்து - விநோதக்கூத்து
தமிழ்க்கூத்து - ஆரியக் கூத்து	இயல்புக்கூத்து - தேசிக்கூத்து

இவற்றின் விரிவை நூற்களிற் காண்க என்கிறார்-அடியார்க்கு நல்லார்.

சாந்திக்கூத்து :

சாந்திக்கூத்து என்பது சொக்கம், மெய் கூத்து, அவிநயம், நாடகம் என்று நான்கு உட்பிரிவுகளைக் கொண்டது. சொக்கம் என்பது சுத்த நிருத்தம் என்று அழைக்கப்படும். நாயகன் சாந்தமாக ஆடிய கூத்து ஆதலின் இது 'சாந்திக் கூத்து' என்று அழைக்கப்பட்டது.

மெய்க்கூத்து :

மெய்க்கூத்து என்பது அகச்சுவையை மையமாகக் கொண்டது. தன்னைத் தலைவியாகக் கொண்டு பரமனைத் தலைவனாகக் கொண்டு ஆடுதலின் இது அகமார்க்கம் என்று அழைக்கப்படும். "அகத்தெழு சுவையால் அகமெனப்படுமே" என்று சயந்த நூலாசிரியர் குறிப்பிடுவார்.

இது தமிழ் நாட்டிலே மலர்ந்த ஒன்று; வடுக நாட்டில் உருவான ஒன்று; ஈழத்து மரபு என மூன்று 'அக மார்க்கம்' இருந்ததை சிலப்பதிகார உரை தெரிவிக்கிறது.

அபிநயக் கூத்து :

அபிநயக் கூத்து என்பது, கதை தழுவாது பாட்டினது பொருளுக்குக் கைகாட்டி வல்லபம் செய்யும் பலவகைக் கூத்து.

நாடகம் :

கதையைத் தழுவி வரும் கூத்துக்கு 'நாடகம்' என்று பெயர். வீரம், அச்சம், வெகுளி, இழிவு, வியப்பு, இன்பம், துன்பம், நகை, நடுவுநிலை என்னும் ஒன்பது சுவைகள் நடிப்பிற்குரியவை. நடிப்பவர் இவற்றை நன்கு புலப்படுத்தி நடிக்க வேண்டும். சோம்பலுக்கு உரிய நடிப்பு, பெருமைக்கு உரிய நடிப்பு, வெட்கத்திற்குரிய நடிப்பு, மழையில் நனைவதற்கு உரிய நடிப்பு, பனியில் இருப்பதற்குரிய நடிப்பு, வெயிலில் செல்வதற்குரிய நடிப்பு என்று நடிப்பு 24 வகையாகப் பகுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு வகைக்கும் இலக்கணம் உண்டு.

கை நடிப்புகளில் ஒரு கையினால் நடித்துக் காட்டுதல், இரு கைகளினால் நடித்துக்காட்டுதல் என்னும் பிரிவுகள் உண்டு. ஒரு கையினால் நடித்துக் காட்டும் நடிப்புகள் குடங்கை, வலம்புரி, எனத் தனித்தனிப் பெயர்கள் பெற்றுள்ளன. இந்த நடிப்புகளில் கைவிரல் முடங்குகள்,

நிமிர்தல், குனிதல், விரிதல், தொடுதல், விடுதல் முறைகளில் இயக்கிக்காட்டப்படும். இரண்டு கைகளால் நடித்துக் காட்டும் நடிப்புகள் 15 வகைப்படும் அவை அஞ்சலி, புட்பாஞ்சலி, அபய அத்தம், மகரம் எனப் பல பெயர்களைப் பெற்றுள்ளன.

சாந்திக் கூத்தர் :

சாந்திக் கூத்தாடுபவர் முகத்திலே வண்ணம்பூசி, தலையிலே வாசிகை அணிந்து, ஆடுவார்களாம். 'வாசிகை பூண்டு மணித் தேதாணி யணிந்து மூசிய சண்ணம் முகத்தெழுதி-தேசுடனே ஏந்து சுடர்வாள் பீடித்தீட்டசனுக்கும் காளிக்கும் சாந்திக் கூத்தாடத் தகும்' - என உரைக்கிறது ஒரு பழம்பாட்டு.

கூத்து வகைகள் :

குரவைக் கூத்து, குடக் கூத்து, கலிநடம், கரணம், தோற்பாவை முதலியவை விநோதக் கூத்துகளாகும். குரவைக் கூத்து என்பது எழுவராவது, எண்மராவது அல்லது ஒன்பதின் மராவது கை இணைந்து காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் கொண்டு குரவைச் செய்யுளைப் பாட்டாகக் கொண்டு ஆடுவது. குரவை என்பது வரிக்கூத்தில் ஒருவகை என்று கூறுவர். தோலால் பாவை செய்து ஆடுவது தோற்பாவை என்பது. பல்வேறு உருவங்களையும் பழித்துக் காட்டி ஆடும் கூத்து வசைக் கூத்து என்பதாகும். மன்னனது வெற்றியையும், மாற்றானின் தோல்வியும் பாடி ஆடுவது வென்றிக் கூத்து எனப் பெயர்பெற்றது.

நடன ஆசான் :

"இருவகைக் கூத்தின் இலக்கணம் அறிந்து, பலவகைக் கூத்தும் விளக்கினிற் புணர்ந்து, பதினோர் ஆடலும், பாடலும் கொண்டு மீதிமான் கொள்கையின் விளங்க அறிந்து ஆங்கு ஆடலும் பாடலும், பாணியும் தூக்கும் கூடிய நெறியிற் கொளத்தும் காலை - பிண்டியும் பிணையலும் எழிற்கையும் தொழிற்கையும் கொண்ட வகை அறிந்து, கூத்துவரு காலை, கூடை செய்து

கை வாரத்துக் களைதலும், வாரஞ் செய்த கை கூடையிற் களைதலும், ஆடல் செய்த கை பிண்டியிற் களைதலும், குரவையு ம் வரியும் விரவல செலுத்தி, ஆடற்கு அமைந்த ஆசான்".

-என இவ்வளவு செய்திகளையும் நாட்டிய ஆசான் நன்கு தெரிந்திருக்க வேண்டும் என கூறுவதன் மூலம் ஆடற்கலையின் அன்றைய வளர்ச்சியை இளங்கோ அடிகள் எடுத்துக்காட்டுகிறார். நாட்டிய ஆசிரியன், கூத்தின் சகல இலக்கணங்களையும் அறிந்தவனாகவும், அவற்றுக்கான பாடல்களையும் இசை அமைப்புகளையும் தாளங்களையும், ஏற்ற முறையில் ஒன்றிணைத்து , நாட்டியத்தை அமைப்பதில் வல்லவனாகவும் விளங்கினான். இன்றைய மொழியிற் கூறுவதெனின் ஆடல் ஆசானானவன் சிறந்த நாட்டிய இயக்குனராக (Choreographer) விளங்குவான் என்கிறது சிலப்பதிகாரம்.

மாதவி ஆடிய பதினொரு கூத்துக்கள் :

கூத்துகளில் வேத்தியல்-பொதுவியல் என்று பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. பொதுவியல் பொதுமக்கள் முன்னிலையில் ஐனரஞ்சகமாக ஆடப்பட்டது. வேத்தியல் என்பது மன்னர் மேட்டிமையோர் (Elites) முன்பு இலக்கண முறைப்படி ஆடப்பட்டது.

மாதவி தனது பன்னிரண்டாவது வயதில் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானின் முன்பு பதினொராடல் ஆடினாள் என்றும், அவை வ ஒவ்வொன்றுக்குமுரிய அப்பாடல்கள் "தாளம்" என்ற அளவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு ஒரு நெறிப்பட்ட வர்ணமெட்டில் அமைந்த இசை வகைகளாய் (Systematised musical forms for Dances) முறைப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் இருந்தன என்றும் உரை முடிகிறது. பதினொராடல் பிரிவுகள்:

ஆடியதெய்வம் - ஆடல் வகை - விளக்கம்

அ) மாயவன்

1) அல்லியம் கண்ணன் தன் மாமன் கஞ்சனது வஞ்சனையால் வந்த யானையின் கொம்பை ஒடித்து ஆடியது.

2) குடக்கூத்து காமன் அநிருத்திரனைப் பாணாகூரன் மகள் உடை காதலித்து விரும்பியதால், பாணாகூரன் அநிருத்திரனைச் சிறைவைக்கச் சோ நகர வீதியில் திருமால் பஞ்ச உலோகத்தாலும், மண்ணாலும் அமைந்த குடங்கொண்டு ஆடியது.

3) மல்லாடல் வாணன் என்ற அசுரனைக் கொல்ல திருமால் மல்லனாய்ச் சென்று உடம்பினை இறுகப் பிடித்து நெரித்துத் தொலைத்து ஆடியது.

ஆ) விடையவன்

4) கொடுகொட்டி முப்புரம் எரித்த போது தேவர்கள் வேண்டி, உமையவள் பார்க்கச் சிவபெருமான் நெற்றிக்களிப்பினால் கை கொட்டி நின்று ஆடியது.

5) பாண்டரங்கம் முப்புரம் எரித்த போது பிரமன் காணும் படி சிவபெருமான் உமை வடிவில் வென்றணிந்து ஆடியது.

இ) ஆறுமுகன்

6) குடைக்கூத்து முருகனோடு போராட வந்த அவுணர்கள் போரிட முடியாது படைக்கலங்களைக் கீழே எறிந்து வருத்தமுற, அவர்களுக்கு நல்லுணர்வுண்டாகத் தன் குடையைத் திரையாக முன்னே சாய்த்து முருகன் ஆடியது.

7) துடிக்கூத்து வஞ்சனையால் கடல் நடுவே ஒளிந்த சூரனை வெல்ல, முருகன் துடிகொட்டிகடலில் ஆடியது.

ஈ) காமன்

8) பேடிக்கூத்து காமன் தன்மகள் அநிருத்திரனை மீட்கச் சோ நகரத்தில் ஆண்மைமாறிய பெண்மைக்கோலத்தில் ஆடியது.

உ) அயிராணி

9) கடையக் கூத்து இந்திரன் மனைவியாகிய அயிராணி பாணாகூரனுடைய சோ நகரத்தில் வயல் புறத்தே உழத்தியர் கோலத்தில் ஆடியது.

ஊ) மாயோள் 10) மரக்கால் கூத்து பாம்பு, தேள் முதலான கொடிய இனங்களை ஏவிய அவுணர்களின் செயலை எதிர்த்து மரத்தைக் காலாகக் கட்டி, அவற்றைச் சினத்தோடு மிதித்துக் கொற்றவை என்ற மாயவன் ஆடியது.

எ) திருமகள்

11) பாவைக்கூத்து அவுணர்கள் கொடும்போர் செய்ய முற்பட்ட போது, அவர்கள் மோகித்து விழும்படி கொல்லிப்பாவை வடிவில் திருமகள் ஆடியது.

சாக்கையன் கூத்து :

சாக்கையன் ஆடுவது 'சாக்கைக்கூத்து'. சாக்கையன் ஒருவன் சேரன் - செங்குட்டுவனுக்கு முன் சிவபெருமான் ஆடிய 'கொட்டிச் சேதம்' என்னும் கூத்தை ஆடினான் என்று சிலப்பதிகாரம் செப்துகிறது. இன்றைக்கும் சாக்கையர் ஆட்டம், பண்டைய தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியான சேர நாட்டில் (கேரளாவில்) ஆடப்பட்டு வருகிறது.

கலித்தொகை கூறும் ஆடல்கள் :

சிவபெருமான் 'கொடுகொட்டி' என்றும் திருக்கூத்தை ஆடும்போது இறைவி அருகில் நின்று தம்கைகளில் 'சீர்' என்னும் தாளத்தைக் கொட்டினான் அன்று கலித்தொகை கூறுகிறது. பாண்டரங்கக் கூத்தை இறைவன் ஆடியபோது உமையவள் அருகில் நின்று 'துடக்கு' என்னும் தாளத்தைக் கொட்டியதாகவும் கூறுகிறது.

சிவபெருமான் திருக்கூத்துகள் :

சிவபெருமானின் 'நடராச திருக்கோலம்' உணர்த்தும் உண்மைகள்: "படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தல் ஆகியவைகளை சிவ நடனம் குறிக்கிறது என்பார்கள். நடராச உருவத்தில் வலப்புற மேற்கரத்தில் உள்ள உடுக்கை படைத்தலையும், மற்றைய வலப்புறக் கையின் அபய முத்திரை காத்தலையும், இடப்புற மேற்கையில் உள்ள தீப்பிழம்பு அழித்தலையும், துடக்கிய இடப்பாதத்தை இடக் கையாற் காட்டி நிற்கும் அமைப்பு அருளலையும், கீழே கிடக்கும் முயலகளை அழுத்துவது மறைத்தலையும் குறிக்கும்.

சிவபெருமான் ஆடிய ஏழுவகை தாண்டவங்களை, அற்புத்த தாண்டவம், அநவரத்த தாண்டவம், ஆனந்த தாண்டவம், பிரளயந் தாண்டவம், சங்காரத் தாண்டவம், காளி தாண்டவம், கௌரி தாண்டவம் என ஏழாகப் பிரித்துள்ளனர். இவற்றில் இன்று நாம் காணும் நடராசர் சிற்பம் ஆனந்த தாண்டவத்தையே காட்டி நிற்கிறது.

"காளியோ டாடிக் கனகா சலத்தாடிக்
கூளியோ டாடிக் குவலசயத்தே ஆடி
நீடியநீர் தீ கால் நீள்வானிடையாடி
நானுற அம்பலத் தேயாடும் நாதனே" என்று திருமுலரும்,
"அடிபேரில் பாதாளம் பேரும் அடிகள்
முடிபேரில் மாமுகடு பேரும்-கடகம்
மறித்தாடும் கைபேரில் வான்திசைகள் பேரும்
அறிந்தாடும் ஆறு என் அரங்கு?"

-என்று காரைக்கால் அம்மையாரும் பாடி இருக்கின்றனர்.

சிற்பக் கலையில் ஆடற்கலை :

பல்லவர் காலம் :

இராஜசிம்மப் பல்லவன் கட்டிய காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள-கயிலாசநாதர் கோயிலில், சிவன் எட்டுக்கைகளுடன் ஆடும் பலவகை நடனங்கள் சிற்ப உருவில் அமைந்துள்ளன. இங்கு பதாகை நடனம், லதா விருசிக நடனம், ஊர்த்துவ தாண்டவம், ஆனந்த தாண்டவம் முதலிய நடன வகைகளைக் காணலாம். மேலும் பல ஆடல்களின் சிற்பங்களையும் காணலாம். காஞ்சி வைகுந்தப் பெருமான் கோயிலில் கூத்தன், கூத்தியர் உருவங்கள் உள்ளன.

சோழர் காலம் :

சிவபெருமான் ஆடிய 108 கரணங்களில் 81 கரணச் சிற்பங்களை தஞ்சை பெரிய கோயில் உள்ளன. மற்றவை செதுக்க இடம் விடப் பட்டுள்ளது. இச்சிற்ப தொகுதி முழுவதும் ஆண் (சிவன்) ஆடுவதாகவே சித்தரிக்கப் பட்டுள்ளது. அர்த்த மண்டப புறச்சுவர் மாடத்தில் சிவபெருமானின் ஆடும் காட்சி அழகாக வடிக்கப் பட்டுள்ளது. விமானத்தில் ஆடிக் கொண்டும், பாடிக் கொண்டும், விணை இசைத்துக் கொண்டும் நிறைய சிற்பங்கள் உள்ளன.

தஞ்சையை அடுத்து, கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் சிவபெருமான் ஆடலுக்குக் காரைக்கால் அம்மையார் பேவுருவில் கைத் தாளம் போட, பூதகணங்கள் இசைக்கும் காட்சி அற்புதமாக செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் இராசராசன் காலத்தில் (கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டு) கட்டப்பட்ட தாராகரம் ஐராவதீஸ்வரர் கோயிலில் எண்ணற்ற ஆடற்கலை சிற்பங்களைக் காணலாம். கோயிலின் மேற்குத் திருச்சுற்று மதில் அடித்தளத்தில் தாளக் கருவியிசைக்கு ஆடும், ஆடல் மகளின் சிற்பம் கண்ணையும், கருத்தையும் கவரும் வண்ணம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆடல் மகள் படுத்துக் கொண்டு மூன்று திக்குகளிலும் கழன்று ஆடும் அழகை, இயங்கும் சிற்பமாக, ஒரு உடலாகவும் மூன்று திக்குகளிலும் இரண்டு, இரண்டு, கால்களாக வடித்திருக்கும் அழகை சொல்லில் விளக்க முடியாது.

13-ஆம் நூற்றாண்டில் வடிக்கப்பட்ட ஆடற்கலை சிற்பங்களைக் குடந்தை சாரங்கபாணி கோயில் கோபுரக் கரண சிற்பக் கூட்டத்தில் ஊர்த்துவ தாண்டவக் கூத்திற்குக் குடமுழாவும் தாளமும் சேர்ந்திசைக்கும் காட்சியும் இது போல பல நடன அடவகளைக் காட்டும் சிற்பங்களைக் காணலாம்.

திருவொற்றியூரில் 13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த ஒரு கல்மண்டபத்துடனில் வண்ணம்பூசி ஆடும் சாந்திக் கூத்தர் சிலை ஒன்றுள்ளதாக நாகசாமி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நாயக்கர் காலம் :

நாயக்கர் காலத்தில் புதுப்பிக்கப்பட்ட கோயில்களில் சிதம்பரம், திருவண்ணாமலை, முதலிய இடங்களில் சோழர்களால் வடிவக்கப்பட்ட சிற்ப அமைதியை அப்படியே சிதம்பரத்தில் காணலாம். சிதம்பரத்தில் திமிரி நாதசுரம் வாசிக்கும் காட்சி, சாரிந்தா இசைக்கும் காட்சி போன்றவை புதிதாக வடிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆடல் கலையின் 108 கரணங்களையும் இங்குக் காணலாம். ஒவ்வொரு கரணத்தின் மேலும் வடமொழி நடன சூத்திரங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. சோழர்காலத்தில் வடிக்கப்பட்ட கரணச் சிற்பங்களில் வடமொழிச் சூத்திரங்களைப் பார்க்க முடியாது. தமிழரின் ஆட்சியுரிமை இழந்த 300 ஆண்டுகளில் தமிழ்க்கலைகள் வட மொழியாக்கம் பெற்றதை இவை காட்டுகின்றன.

தமிழகம் தவிர பிற இந்தியப் பகுதிகளில் பரதம் வளரவில்லை. அப்படி வளர்ந்திருந்தால் அந்தந்த மாநிலங்களில் கரணச் சிற்பங்களை வடித்திருப்பார்கள். இதன் மூலம் பரதத்தின் முழுஉரிமையாளர்கள் தமிழர்களே என்பது தெரிகிறது. பரதர் வடமொழியில் எழுதினார். பிறகே அது பல மாநிலமொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது என்கிற பொய்யான கூற்றைத் திரும்பத் திரும்ப கூறியும் - எழுதியும் வருகின்றனர். வடநாட்டில் ஏன் பரதக்கலை-கரணச் சிற்பங்கள் வடிக்கப்படவில்லை? வட நாட்டில் ஏன் பரதம் ஆடப்படவில்லை? என்ற கேள்விகளுக்கு

இதுவரை பதிலில்லை. பரதர் காஷ்மீரத்தில் பரத நாட்டிய நூலை எழுதினார் என்றால், காஷ்மீரத்தில் ஏன் ஆடவில்லை என்று நீதிபதி மகாராஜன் 5-ஆம் உலகத்தமிழ் மாநாட்டில், பத்மா சுப்பிர மணியத்திடம் வைத்த கேள்விக்கு இன்று வரை பதிலில்லை. வடமொழி நூற்கள் முழுவதும் குப்தர்கள் காலத்தில் தான் எழுதப்பட்டன. அதனால்தான் சங்க இலக்கியம்-வடமொழியை 'எழுதாக்கிவி' 'எழுத்தில்லாத சொல்' என்கிறது. மத்திய இந்தியக் கழகத்தில் பணிபுரிந்த டாக்டர் என்.வி. இராஜகோபாலனின் ஆராச்ச்சியில் 'பரதநாட்டிய சாஸ்திரம்' தொல்காப்பியத்திற்குப் பிந்தியதென்றும், தொல்காப்பியம் கூறும் அகப்பொருள் இலக்கணத்தினின்றும், பல அம்சங்களைப் பரதநாட்டிய சாஸ்திரம் கையாண்டுள்ளதென்றும் சான்றுகள் காட்டுகிறது.

தொல்காப்பியத்தை மட்டும் பரதநாட்டிய சாஸ்திரம் உட்கொள்ள வில்லை. சிலப்பதிகாரத்தையும் விழுங்கி இருக்கிறது என்பதையே தற்போது வரும் பல ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. கி.பி.5-ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் பிற்பட்டது பரதரின் 'நாட்டிய சாஸ்திரம்' என்று தமிழறிஞர் வையாபுரிப்பிள்ளையும், இசைமேதையான சாம்பமுர்த்தியும் தெரிவித்துள்ளனர்.

தமிழர் சிற்பக்கலையின் தனித்துவம்

தமிழகம் படைத்த சிற்பங்கள் இன்று உலகமே வியந்து பாராட்டும் அளவிற்குப் புகழ்பெற்று விளங்குகின்றன. தமிழக சிற்பக்கலை வரலாறு சங்க காலத்திற்கு முன்பு தொடங்குகிறது; சுடுமண் சிற்பங்களே கல், சுதை, உலோக சிற்பங்களுக்கு முன் மாதிரிகளாக இருந்திருக்கின்றன. சங்க காலத்தில் பெருமளவு சுதை சிற்பங்கள் தனியாகவும், மற்ற இடங்களிலும் பொருத்தி இருந்ததை இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது. கற்சிற்பங்கள் பல்லவர்கள் காலத்தில் உன்னத நிலையை அடைந்தது. பல்லவர்கள் கால சிற்பிகள் கல்லில் பல்வேறு வடிவங்களில் கோவில்கள், சிலைகள், இயற்கைக் காட்சிகளைச் செதுக்கிப் பார்த்தனர். அவர்களுக்கு முன்மாதிரிகளாக இருந்தவை சுதை, சுடுமண், மரசிற்பங்கள் போன்றவைகளே. பல்லவர்களைத் தொடர்ந்து பாண்டியர்கள் அவர்கள் வழியைப் பின்பற்றினர். சிற்சில இடங்களில் தங்களின் முத்திரைகளைப் பதிக்கவும் மறக்கவில்லை. சோழர்கள் காலத்தில்தான் சிற்ப நூற்களின் அளவுக்கு ஏற்ப நூல்பிடித்தார் போல கோவில்களும், சிற்பங்களும் ஒன்று போல படைக்கப்பட்டன. பல்லவர்களுக்குப்பின் சோழர்கள் தனிபாணியை உண்டாக்கினர். சோழர்கள் படைத்த கோயில்களும், சிற்பங்களும் இன்றும் உயிர்பெற்று நம்முடன் பேசும். சோழர்களைப் பின்பற்றிய விஜய நகரத்தார்களும், நாயக்கர்களும் நுட்பவேலைபாடுகளைச் செய்து காண்பித்தனர். பல்லவர்-சோழர்-நாயக்கர் காலக் கட்டங்களில் தமிழரின் சிற்பக் கலையின் தொடர்ச்சி காரணமாக பல வளர்ச்சி நிலைகளை காண முடிகிறது. இன்று வரை அதன் தொடர்ச்சி இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. இந்தியாவில் வேறெந்த மாநிலத்திலும் இது போன்ற மரபைக்காண முடியாது.

இந்திய விடுதலைக்குப் பிறகு மூன்று பெரும் சிலைகள் வடிக்கப்பட்டதும் தமிழகத்தில்தான். பிரல்லா குடும்பத்திற்காக வடநாடு சென்ற 'கிருஷ்ணர்'; ஆந்திர அரசுக்காக தமிழக சிற்பிகள் செய்த புத்தர். இன்று இச்சிலை செகந்திரபாத் உசேன் சாகர் ஏரியில் கம்பீரமாகக் காட்சியளிப்பதைக் காணலாம். காஞ்சிபுரம் அருகில் உள்ள ஏனாத்தூரில் 'சங்கரரின் சிலை' நிறுவப்பட்டுள்ளது. இம்மூன்று சிலைகளும் தமிழக சிற்பிகளின் கை வண்ணத்தை பறை சாற்றுபவை. இவை தவிர மிகப்பெரிய நடராசர், ஜப்பான் செல்ல இருக்கிறார்.

ஹோய்சாளர், கடம்பர், கல்யாணி சாளுக்கியர், என்றெல்லாம் வரலாறு கூறும் மரபிற்குரிய சிற்பிகள் எங்குச் சென்றனர்? ஆனால் தமிழகம் படைத்த பல்லவர்பாணி, பாண்டியர் பாணி, அதியர், பழுவேட்டரையர், சோழர் பாணி மட்டும் தான் இன்றளவும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதைத் தான் தமிழகச் சிற்பிகள் உணர்ந்தி வருகின்றனர்.

சுடுமண் சிற்பங்கள்

சிற்பக் கலையின் முதல்கட்டமாக இருப்பது சுடுமண் சிற்பங்களே. புகார், உறையூர், காஞ்சி, அரிக்கமேடு, கொற்கை முதலிய இடங்களில் செய்த அகழ்வாய்வுகளில் நிறைய சுடுமண் சிற்பங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை கோவை, தஞ்சை, முகவை, தர்மபுரி முதலிய இடங்களில் ஆய்வு செய்து சுடுமண் சிற்பங்களைத் திரட்டியுள்ளது. கோவை மாவட்டத்தில் உள்ள போளூவாம் பட்டியில், பல்லவர்கால சுடுமண் சிற்பங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சோழர் காலத்தில் கல், செப்பு சிலைகளைப் போலவே சுடுமண் சிற்பங்களும் செய்யப்பட்டுள்ளன. தஞ்சை மாவட்டத்தில் அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்டவை, இக்காலத்தில் செய்யப்பட்ட சிற்பங்களே. கோவை மாவட்டத்தில் 12-13-ஆம் நூற்றாண்டு சிற்பங்களும், இராமநாதபுரத்தில் 14-15-ஆம் நூற்றாண்டு சிற்பங்களும் கிடைத்துள்ளன. தஞ்சைக்கு அருகில் உள்ள "இராஜாளி விடுதி" என்ற இடத்தில் கிடைத்துள்ள சுடுமண் சிற்பங்கள் நாயக்கர் காலத்தை சேர்ந்தவை. இன்றும் தமிழகத்தில் காணப்படும் மதுரை வீரன், ஐயனார், சுடலைமாடன், முதலிய தெய்வங்களையும் அவற்றின் பரிவாரங்களான யானை, குதிரை, நாய் முதலிய வற்றையும் சுடுமண்ணால் செய்து வழிபடும் வழக்கம், சங்ககால மரபு வழியை உறுதிப்படுத்துகிறது.

சங்க கால சிற்பக்கலை

சங்க காலத்தில் இருந்த கோயில்களில் நிறைய சிற்பங்கள் இருந்தன. தெய்வ உருவங்களை 'படிமை' என்றும் மனித உருவங்களை 'பிரதிமை' என்றும், பெண் உருவங்களை 'பாவை' என்றும் சங்க கால சிற்ப நூலார் அழைத்தனர்.

சிற்பங்களை மண், கல், மரம் கொண்டு செய்தனர். இவற்றால் செய்யப்பட்ட தெய்வப் படிமங்களை இல்லங்களிலும், கோயில்களிலும் வைத்து வழிபட்டனர். இந்திர விழாவைக் காண காவிரிப் பூம்பட்டினம் வரும் மக்கள், அந்நகரிலுள்ள மாளிகைகளில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் தேவர், மக்கள், விலங்குகள், பறவைகள், ஊர்வன முதலிய சிற்பங்களைக் கண்டு சென்றனர் என்கிறது மணிமேகலை.

சிவன், திருமால், முருகன், பலராமன், முதலியோரின் சிற்பங்களைப் பார்த்தவுடன் மக்கள் புரிந்து கொள்ளும்படி அமைக்கப்பட்டிருந்ததை சிலப்பதிகாரம் உரைக்கின்றது.

சங்க காலத்தில் செய்யப்பட்ட சிற்பங்கள் அனைத்தும் புடைப்புச் சிற்பங்களே. இவைகளைச் செய்து பொருத்தும் வழக்கமே நிலவியது. இச்சிற்பம் செய்வோரை "மண்டலார்" என்கிறது சங்க இலக்கியம். புத்தரின் 'பாத பீடிகை'கள் இவ்வாறு வணங்கப்பட்டன.

சுதையால் செய்யப்பட்ட சிற்பம் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் காணப்படுகிறது. அது சம்பாபதி அம்மன் கோயிலில் காணப்படும் சதை சிற்பமாகும்.

சங்க காலத்தில் ஒரே பொருளால் செய்யப்பட்ட சிற்பம் 'தூய்மை உருவம்'(சுத்தம்) எனப்பட்டது. இரண்டு பொருட்களால் செய்யப்பட்ட சிற்பம் 'இருபொருள் உருவம்' (மிஸ்தர்ம்) எனப்பட்டது. இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட பொருட்களால் செய்யப்பட்ட சிற்பத்தை கலப்பட உருவம் (சங்கீரணம்) என்றனர்.

தெய்வ உருவம் (படிமை) மனித உருவம் (பிரதிமை) இயற்கை உருவம், கற்பனை உருவம் ஆகிய நான்கு பெரும் பிரிவுகள் இருந்தன. இவையே பின்னர் உலகப் புகழ்பெற்ற தமிழக சிலைகள் உருவாக காரணமாக இருந்தன.

சிற்பக் கைகள் வை. கணபதி ஸ்தபதி

நம் நாட்டுச் சிற்பக் கலை மரபின் சிறப்பியல்புகளில் ஒன்று ஆடற்கலையின் இலக்கணங்களை இக்கலையில் புகுத்தியமையாகும். சிற்ப வடிவங்கள் நின்றாலும், அமர்ந்தாலும், கிடந்தாலும் வேறு எந்த அமைதியில் இருப்பினும் அவை ஆடற்கலை இலக்கணத்திற்கு ஏற்றவாறு அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

ஆனால், சிற்பியானவன் ஆடற்கலை இலக்கணத்தை அப்படியே கையாளவில்லை. அதற்கு மாறாக, ஆடற்கலை இலக்கணத்தை நன்கு உணர்ந்து, மனத்துட்கொண்டு, வேண்டிய அளவிற்கு அதைத் தழுவித் தன்னுடைய அழகுணர்ச்சியையும் புகுத்தி, தான் எப்பொருளில் எவ்விடத்தில் எதற்காக அமைக்கின்றானோ அவற்றிற்கேற்றவாறு, சிற்ப வடிவத்தை ஓடித்து, வளைத்து, நெளித்து, கைகளையும் கால்களையும் பல அமைதிகளில் காட்டி, பார்ப்போர், கலை அழகை மட்டுமின்றி அதன் உட்கிடக்கையையும் உணரமாறு செய்துவிடுகிறான். இத்தகைய செயலில் ஈடுபடும்பொழுது உடற்கூறுகளை இயல்புக்கு மீறி மிகையாக அமைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது. இதனால், கை முத்திரைகளிலும் ஆசனங்களிலும் உடல் வளைவுகளிலும் தனித் தன்மை உருவாகிறது. அதனால், சிற்பக் கை அமைதி, உடல் அமைதி பற்றிய வரம்புகளை உணர்த்தும் இலக்கண நூல்கள் தோன்றுவதாயின.

சிற்பக் கைகள் 32 வகைப்படும். அவற்றில் கீழ்க்கண்ட கை முத்திரைகளை கையாளப்படுகின்றன. அவற்றை 'கை அமைதி' என்னும், 'சிற்பக்கை' என்றும், 'முத்திரை' என்றும், 'ஹஸ்த முத்திரை' என்றும் நம் நாட்டுச் சிற்பிகள் கூறுகிறார்கள். இந்த முப்பத்திரண்டு ஹஸ்த பேதங்களையும் படமாகப் பின்னே காணலாம்.

பரதம் - அதன் முத்திரைகள்

சா. கணேசன்

கூத்து, நடட்டம், நாடகம் என்றெல்லாம் சொல்லப்படும் ஆடல் தமிழரின் தனிப்பெருங் கலைகளுள் ஒன்று. பாவம், ராகம், தாளம் அதன் அடிப்படை. அந்த மூன்று சொற்களின் முதல் எழுத்து (ப-ர-த) முறைப்படி அமைய, மூன்று சொற்களின் இறுதி எழுத்து (ம்) இறுதியில் அமைய, 'பரதம்' என்ற பொருள் சிறந்த சொல்லே இக்கலைக்குப் பெயராயிற்று. இன்று உலகெலாம் புகழ் பூண்டு மிளிர்ந்தாலும் இது முழுக்க முழுக்கத் தமிழ்க்கலையே! தமிழ் நிலத்திலேதான் முளைத்துக் கிளைத்து மலர்ந்து மணம் பரப்பிற்று.

இக்கலை தமிழ்க்கலை என்பதற்கும், இக்கலையில் தமிழர் எத்துணை ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பதற்கும் சான்றுகள் பல காட்டலாம். என்றாலும், கூத்தையே உருவமாக்கி, அதைத் தெய்வமாக மூர்த்திகரித்து, கூத்தப்பிரான், ஆடவல்லான், அம்பலத்தாடி, நடராசன் என்றெல்லாம் பற்பல பெயர்கள் சூட்டிக் கோயிலும் கட்டி அதனுள் வைத்துப் போற்றி, வாழ்த்தி வணங்கி வழிபட்டுக் கொண்டாடி வரும், வேறெங்கும் காணமுடியாத, அருமை ஒன்றே போதாதா?

இக்கலை பற்றிய இலக்கண நூல்கள், விளக்க நூல்கள் பற்பல இருந்திருக்கின்றன; இன்றும் சில உள. அவற்றையெல்லாம் ஆய்ந்து, தேர்ந்து அக்காலத்து அறிஞர் மொழியாக, நூல் மொழியாக விளங்கிய சமஸ்கிருதத்தில் ஒரு நற்கலைஞர் 'பரத சாஸ்திரம்' (பரத-கலை) என்னும் பெயரால் நூலொன்றை ஆக்கி அளித்துள்ளார். அவர் பெயர் அறியக் கூடாமையால் "பரத முனிவர்" என்று பிற்காலத்தவர் வழங்கலாயினர். அந்த நூலின் அடிப்படையில் பின்னர் பல்வேறு நூல்கள் சமஸ்கிருதத்திலும், தமிழிலும், தெலுங்கிலும் தோன்றலாயின, அல்லது ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றிற்கு மொழிபெயர்க்கப்படலாயின. காலஞ்சென்ற முதுபெருங்கலைஞர் ஆனந்த குமாரசாமி அவர்கள் 'mirror of Gesture' என்ற பெயரில் அபிநய தர்ப்பணம் என்ற நூலை மொழிபெயர்த்துள்ளதும் ஈண்டு மனக்கொளத் தக்கதாகும்.

பரதத்தின் உயிர்நாடி பாவம். அபிநயத்தின் மூலமே பாவம் வெளிப்படும். ஆனால், ஒலியோ, ஒலிக்கூட்டமான சொல்லோ இன்றி இயங்குவது அம்மொழி. என்றாலும், சொல் இல்லாமலேயே, பொருளை அல்லது கருத்தை உணர்த்த வல்லது அபிநயம். எல்லா மொழியினர்க்கும் அது பொது. எனவே, அதை 'மொழியா மொழி' என்றோ, அல்லது 'பொருள் மொழி' என்றோ கூறலாம்.

மற்ற மொழிகளைப் போலவே அதற்கும் நெடுங்கணக்கு (அரிச்சுவடி) உண்டு. கைகளே எழுத்துக்களாகும். அதிலும், உயிர், மெய், உயிர்மெய் என மூவகை உண்டு. அவற்றை, முறையே தொழிற்கை, எழிற்கை, இணைக்கை என்பது தமிழ்நெறி. சம்ஸ்கிருதத்தில் அசம்யுதம் (தனிக்கை) சம்யுதம் (இணைக்கை) என இருவகையே உண்டு. முத்திரை பிடித்த தனிக்கையை தொழிற்கை (அசம்யுத ஹஸ்தம்) என்போம். முத்திரை பிடித்து இரு கையும் சேர்ந்து தொழிற்படுவதை இணைக்கை (சம்யுத ஹஸ்தம்) என்போம். ஒருகை முத்திரை பிடித்திருக்கும்போது, தொழிற்படாமல் வறிதேயிருக்கும் கைக்குத் தமிழில் மட்டுமே (எழிற்கை என்று) பெயர் சுட்டப்படுகிறது. இனி கூத்தியலின் பொது, அடிப்படையில் ஒரு சிறிதை மட்டும் பார்த்துவிட்டுப் பிடி வேறுபாட்டை (ஹஸ்தபேதத்தை)க் காண்போம்.

கூத்தியலை மூன்று வகையாகவும், ஐந்து வகையாகவும் கணிப்பர் நூலோர். பெரும்பாலோர் மூவகையாகவே கொள்வர். மூன்றாவது: நிருத்தம், நிருத்தியம், நாட்டியம் எனப்படும்.

1. நிருத்தம் (Dance): பாவ-அபிநயச் சார்பின்றித் தாளத்தையே தழுவி இயல்வது இது. சதி, சதிர் எனவும் பெயர் பெறும். இது "தாண்டவம், நிருத்தியம், நாட்டியம் என மூவகையுடையது" எனச் சிலம்பு பேசும்.
2. நிருத்தியம் (Pantomime) : பாவங்களைப் பொழிந்து ரச உணர்வை ஊட்டுவது இது.
3. நாட்டியம் (Drama) : பழங் கதையைத் தழுவி இயல்வது இது. இதை நாடகம் எனச் சிலம்பு கூறும்.

நடனம், நாட்டியம், தாண்டவம், நிருத்தியம், நிருத்தம் எனும் ஐவகை ஆடலும் சக்திமார் ஐவர்க்காக இறைவன் ஆடியவை என்னும் 'பரத சேனாபதியம்'.

பெண்வேடத்துடன் ஆண் ஆடுவது நடனம் என்றும், ஆண்வேடத்துடன் பெண் ஆடுவது நாட்டியம் என்றும், ஆண் ஆணாகவே ஆடுவது நிருத்தியம் என்றும், பெண் பெண்ணாகவே ஆடுவது நிருத்தம் என்றும், இறைவன் ஆடுவது தாண்டவம் என்றும் ஒருசார் நூலோர் கூறுவர்.

ஆண்களது ஆட்டம் தாண்டவம் எனவும், மகளிர் ஆடல் லாஸ்யம் எனவும் கூறுவது பொது மரபு. தாண்டவத்தில் ஒரு சிறப்பு இயல்பு உத்தான தாண்டவம் ஆகும். இது முழுக்க முழுக்க நின்றுகொண்டே ஆடி அபிநயித்தலாகும்.

அங்ஙனமே, லாஸ்யத்தின் சிறப்பியல்பு ஒன்றுண்டு. சுகுமார லாஸ்யம் எனப்படும் அது நிற்காமல் இருந்தும், கிடந்துமே அபிநயித்தலாகும்.

அபிநயத்திற்கு உடல் உறுப்புகளே உதவுபவை. உறுப்புகளை மூவகையாகப் பிரிப்பர் நூலோர். இதை "தரையங்கம்" அல்லது "திரியாங்கம்" என்பர் வடநூலார். அவையாவன:

- (1). முதலுறுப்பு (அங்கம்)
- (2) இணையுறுப்பு (பிரத்தியாங்கம்)
- (3) துணையுறுப்பு (உபாங்கம்)

1. தலை, மார்பு, கை, விரல், இடை, பக்கம், பாதம் ஆகிய ஏழும் முதலுறுப்பாம்.
2. தோள், முதுகு, கழுத்து, வயிறு, மணிக்கட்டு, தொடை, முழங்கால், கணைக்கால் ஆகிய எட்டும் இணையுறுப்பு ஆகும்.
3. விழி, இமை, புருவம், கன்னம், மூக்கு, மூச்சு, பல், உதடு, நாக்கு, மோவாய், வாய், முகம் ஆகிய பன்னிரண்டும் துணையுறுப்பு ஆகும்.

மேலே கண்ட உறுப்புகள் தொழிற்படும் போது ஏற்படும் நிலை வேறுபாடுகளின் அடிப்படையால் அவ்வந் நிலைவேறுபாடுகட்கும் தனித் தனிப் பெயர்கள் உண்டு. அன்றியும், உறுப்பு நிலை வேறுபாடுகளின் (அங்க பேதங்களின்) எண்ணிக்கை நூல்கள்தோறும் வேறுபடுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, தலைக்கு நிலை வேறுபாடுகள் (சிரோபேதம்) ஒன்பது, பதின்மூன்று, பத்தொன்பது, இருபத்துநான்கு, முப்பத்து மூன்று என்று நூல்களுள் காணப்படுகின்றன. தமிழ் நூல்களுள் ஒன்பது, பத்தொன்பது என்ற இரு கொள்கையே புலப்படுத்தப்படுகின்றன.

அப்படியே கண்ணின் அபிநய விநியோக நிலை கொண்டு எட்டு, ஒன்பது, முப்பத்தாறு, நாற்பத்து நான்கு என வேறுபாடுகள் (நயன பேதம்) பல நூல்களால் புலப்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றையும் இவை போன்ற பிற உறுப்புநிலை வேறுபாடுகளையும் சிலப்பதிகாரம், பரதநாட்டிய சாஸ்திரம், அபிநய தர்ப்பணம், (Mirror of Gesture)மகாபரத சூடாமணி, பரத சேனாபதியம், பரத சங்கீரகம், தச ரூபகம், சங்கீத முக்தாவலி, சங்கீத சாராம்ருதம், பரத கலைச் சித்திரம் போன்ற நூல்களின் வாயிலாய் விளக்கமாய்த் தெரிந்துகொள்ளலாம். எனவே, இனி பிடி வேறு பாட்டை, (ஹஸ்த பேதம் என்னும்) முத்திரைகளைக் காண்போம்.

இணையாத் தொழிற்கை (அசம்யுத ஹஸ்தம்) என்னும் ஒற்றைக்கை முத்திரை பிடிப்பதை "கரகரணம்" என்றும் வடநூலார் கூறுவர். அவை இருபத்தெட்டு என தொகைப்படுத்துவர் பெரும்பாலோர். முப்பதெனத் தொகுத்தாரும் உளர்.

அபிநய தர்ப்பணம், பரதகலைச் சித்திரம் போன்றவை கூறும் முத்திரைகளை முதலில் காண்போம்.

1. பதாகம் (கொடி)
2. திரிபதாகம் (முக்காற்கொடி)
3. அர்த்தபாதகம் (அரைக்கொடி)
4. கர்த்தரீமுகம் (கத்திரிக்கோல் அலகுகள்)
5. மயூரம் (மயில்)
6. அர்த்தசந்திரன் (அரை மதி, இளம் பிறை)
7. அராளம் (வளைந்தது)
8. சுகதுண்டம் (கிளி மூக்கு)
9. முஷ்டி (முட்டிக்கை)
10. சிகரம் (உச்சி)
11. கபித்தம் (விளாம்பழம்)
12. கடகாமுகம் (வளையல் வாய்)

13. சூசி (ஊசி)
15. பதும கோசம் (குவிந்த தாமரை)
16. சர்ப்ப சீர்ஷம் (பாம்புத் தலை)
17. மிருக சீர்ஷம் (மான் தலை)
18. சிங்க முகம் (சிங்கத் தலை)
19. காங்கூலம்
20. அல பதுமம் (அலர்ந்த தாமரை)
21. சதுரம் (நாற்கோணம்)
22. பிரமரம் (வண்டு)
23. ஹம்ஸாஸ்யம் (அன்னத்தின் அலகு)
24. ஹம்ஸபக்ஷம் (அன்னச்சிறகு)
25. ஸந்தம்சம் (இடுக்கி)
26. முகுளம் (மொட்டு)
27. தாம்ரகூடம் (சேவற்கொண்டை)
28. திரிகூலம் (முத்தலை வேல்)

14. சந்திரகலா (மதியின் கலை)

இங்கே காணப்படும் 28ல் சந்திரகலா, திரிகூலம் ஆகிய இரண்டையும் நீக்கி, பரணம், பூர்ணநாபம் ஆகிய இரண்டையும் கூட்டி 28 ஹஸ்த பேதங்களை மகாபரத சூடாமணி கூறும்.

பரதசாஸ்திரம், மாயூரம், சந்திரகலை, சிங்கமுகம், திரிகூலம் ஆகிய நான்கினையும் நீக்கிவிட்டு 24 ஹஸ்த பேதங்களை உணர்த்தும்.

சங்கீத ரத்னாகரம் 24 ஹஸ்த பேதங்களையே சொல்லும். ஆனால், அர்த்தபதாகத்தை நீக்கி ஊர்ணநாபத்தை (பூர்ணநாபம்தான்) சேர்த்துப் பேசும்.

ஆனால், சிலப்பதிகார உரை (1:3:18) முப்பத்திமூன்று ஹஸ்தபேதம் கூறுகிறது. அவற்றுள் இருபது மேலே கூறிய 28ல் உள்ளவை. ஏனைய பதினமூன்று அவற்றில் வேறுபட்டவையாகும். அவற்றுள் கடகம், கபோதம், இலதை, சங்கு போன்ற இணைக்கை முத்திரைக்குரியவை.

இந்த இருபத்தெட்டுடன் வியாக்கரம், அர்த்த சூசி சேர்த்து முப்பதென்பாரும், வியாக்கரம், ஊரணநாபம் சேர்த்து முப்பதென்பாரும் உண்டு.

இனி, இணைக்கை (சம்யுத ஹஸ்தம்) பற்றிக் கவனிப்போம்.

சிலப்பதிகாரம் இணைக்கை நிலை வேறுபாட்டை பதினைந்தென வகுக்கும். பரத சாஸ்திரமும், சங்கீதரத்னாகரமும் பதினமூன்று எனக் கூறும். ஆனந்த குமாரசுவாமியின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு இருபத்துநான்கு எனப் பேசும். அபிநய தர்ப்பணம் சம்ஸ்கிருத, தமிழ் நூட்கள் இருபத்துமூன்று என்று நிர்ணயிக்கின்றன. பரதகலைச் சித்திரமும் 23 என்றே குறிக்கிறது. மகாபரத சூடாமணியோ,

"ஆகிய சம்யுதக்கை அருளிய நாற்பதுக்கும்" என நாற்பது ஹஸ்த பேதங்கள் என்கிறது. இனி, அந்த இருபத்துமூன்று இணைக்கை நிலை வேறுபாடுகளைக் காண்போம்.

1. அஞ்சலி (கும்பிடுதல்)
2. கபோதம் (புறா)
3. கற்கடம் (நண்டு)
4. ஸ்வஸ்திகம் (குறுக்கிடுதல்)
5. டோனம் (ஊஞ்சல்)
6. புஷ்பபுடம் (மலர்க்குடலை)
7. உத்சங்கம் (நல்-அணைவு)
8. சிவலிங்கம் (தெய்வப் பிரதிஷ்டை)
9. கடகாவர்த்தனம் (பூசை-ஆசி கூறல்)
10. கர்த்தரீஸ்வஸ்திதம் (கத்தரிக் குறுக்கீடு)
11. சகடம் (வண்டி)
12. சங்கம் (சங்கு)
13. சக்கரம் (சக்கராயுதம்)
14. சம்புடம் (மூடிப் பத்திரப்படுத்தல்)
15. பாசம் (கட்டு)
16. கீலகம் (நட்புப்பிணைப்பு)
17. மத்ச்யம் (மீன்)
18. கூர்மம் (ஆமை)
19. வராகம் (பன்றி)
20. கருடன் (கருடப்பறவை)
21. நாகபந்தம் (பாம்புப் பிணையல்)
22. கட்வா (கட்டில் - மஞ்சம்)
23. பேருண்டம் (அண்ட பேரண்டம் என்னும் இணைபிரியா பேருண்டப்பறவை)

மேலே கண்ட இருபத்துமூன்று முத்திரைகளையும் அதற்கும் மேலே கண்ட இருபத்தெட்டு முத்திரைகளையும் கொண்டு தேவர்கள், மனிதர்கள், தாவரம் முதலிய எல்லா உயிர் வர்க்கங்கள், எண்ணம், செயல், உணர்ச்சி முதலிய அனைத்தையும் பிற உறுப்புகளின் துணையோடு நோக்குவோர்க்கு உணர்த்தவல்லது இக்கலை. முத்திரைகளின் பொருள் தெரிந்து நோக்குவோர் எல்லை இல்லா இன்பம் அடைவர்.

முத்திரைப் படங்களையும் அவற்றின் பொருளையும் பின் பக்கங்களில் காண்க!

Tamilnadu is the cradle of Fine Arts. Very fine art traditions in Music, Dancing, Literature, Painting, Sculpture and Architecture have sprung from this soil and they are still preserved in their pristine form. In the fields of Sculpture and Architecture, as in every other field, she has developed a unique tradition characteristic of her creative genius.

The sculptures of Kalugumalai, Mahabalipuram, and Chidambaram, the copper and bronze coins of the Pallava and Chola periods, the Vimanas of Tanjore, Gangaikonda Cholapuram and Thirukkoshtiyur, the Gopuras of Tiruvannamalai, Chidambaram and Madurai and thousands and thousands of sculptures and architectural edifices elsewhere are expressive of those great traditions, still holding a very high place in the comity of World's great plastic arts.

The World of Arts is better known from these treasures than from original literatures, called Shilpashastras, studied and preserved by the Shilpis of the Tamil country and handed down to generations.

At a time when everyone is deeply interested in the development and use of Tamil in every branch of learning and in every field of activity, the material on the Shilpaic literature of the Tamils, I believe, will be immensely welcome and useful. It is a long neglected field, now calling for intensive research. This will, I believe, promote better understanding of the art and culture of Tamilnadu. This will throw a flood of light on its history as well.

Shilpa-shastras, otherwise referred to as Sirpa Nool, Tachchu-shastram or Shilpa Grantham are useful records of 'experience of generations and experiments of centuries' in the world of Visual arts.

'Shilpa' and 'Vastu' are the two terms used respectively to denote the Sciences of Sculpture and Architecture. Early writers on this branch of literature, though aware of this distinction, included Sculpture in the science of Architecture, for, to them, sculpture was subservient to architecture. For instance, the Manasara is a Vastu shastra-architectural treatise-though 22 out of 70 chapters are assigned to sculpture. Maya Muni is another work on Architecture, sometimes called Maya Vastu, but some portions on iconography are also discovered in the Government Oriental Manuscripts Library, Madras, attributed to Maya and forming part of Mayamata, where-in is found described Siva Tandava Lakshana. Indramata and Viswakarmeeya are also Vastu-shastras, possessing iconometric and iconographic material.

Vastu-shastras are now called Shilpashastras, because Indian Architectural edifices are really sculptures in structural or monumental form. Architecture, as some one has poetically defined, is 'Frozen Music' and hence the term Shilpa very well suits both Architecture and Sculpture.

There is also a good reason in bringing these two separate branches under the common term 'Silpa'. The Science of Architecture is concerned with three aspects-social and physical environments, science or technique of construction and artistic expression. We find all these three admirably blended and given in concise and easy form for the artists to practise. Knowledge and practice in sculpture are very essential for an architect, for they provide a strong base conducive to creative and artistic expression. In the olden days art and architecture were never isolated from each other. Now-a-days, we find contemporary artists and architects on two separate planes, pulling in different directions and finding very difficult to come to terms for evolving a contemporary National Architecture. Where mechanical precision and technical power play a prominent role, the aesthetic aspect disappears and the architect ceases to exist. So from the very beginning, the master-builders of Tamilnadu had always been master-sculptors.

At this juncture, it will be relevant to note here, that, keeping this fact in view, the Government of Madras have established a training Institute at Mahabalipuram, where Sculpture and Architecture are taught to all students.

The art of Indian Sculpture and Architecture has got a history of over two thousand years. In the olden days, there were three schools-Nagara, Dravida and Vasara, which gave rise to three other schools-namely, Kalinga, Varata and Sarvadesika. Every school has evolved a set of literatures on Art, though the underlying spirit or force is one and the same. The experience is the same, but the mode of expression is varied.

My Paper is concerned with the Shilpaic literature of the southern or the Dravidian School.

It is said that there were about one hundred shilpa-shastras in the past and that certain shilpis have collected the names of such works, for instance in the preface to 'Shilparatnakara', published by Sri S.A.Kumaraswami Achary, Parangipettai, Madras State. This editor has furnished a list of 97 silpa texts. We have, in fact, other authentic references to the existence of 32 shilpatexts, in the names of authors who compiled them:

2. Viswam
3. Viswasaram
4. Prabhodam
5. Vruttam
6. Mayamatam
7. Twashta Tantra
8. Manusaram
9. Nalam
10. Mana Vidhi
11. Manakalpam
12. Manasaram
13. Behusrutam
14. Srushtam
15. Manabodham
16. Viswabodhayanam
17. Adisaram
18. Visalaksham
19. Viswakasyapam
20. Vastu bodham
21. Mahatantram
22. Vastu Vidyapathi
23. Parasareyakam
24. Kalayupam
25. Chaityam
26. Chitram
27. Avaryam
28. Sādhakasarasamhita
29. Bhanumatam
30. Indramatam
31. Lokagnam
32. Souram

In an unpublished Shilpa manuscript, called 'Manusara', attributed to the Sage Manu of the Viswakarama group, we have a reference to twenty-eight Shilpas shastras.

1. Isanam
2. Viswakarmeeyam
3. Vrutham
4. Mayamatam
5. Bhargavam
6. Vastu Vidya
7. Parasaryam
8. Chitrakasyapam
9. Markandam
10. Manasaram
11. Prayogamanjari
12. Gopalam
13. Peruhitam
14. Naradeeyam
15. Indramatam
16. Bhanumatam
17. Boudhamatam
18. Narayaneeyam
19. Gouthaman
20. Kasyapam
21. Manusaram
22. Kulalam
23. Chitram
24. Chitrayamalam
25. Vasishtam
26. Chitrabahulyam

27. Manokalpam

28. Desikam.

These 32 and 28 Shilpa-shastras are called 'Mukhya' or principal shastras, as there are many concise and subsidiary shastras called Upashilpas. The purpose of the 'Upashilpa' is to give a short summary of great or principal works for ready reference. For instance, Shilparatna, Sri Kumara, is an 'upashilpa' dealing with Sculpture and Architecture, based on Mayamata and Kasyapa and also on Isanagurdeva-paddhathi.

An examination of these authentic list of Shastras will show that there were as many as fifty-two shilpa-sastras in vogue among the southern school; but to-day, it is heart-rending to note that we are having only NINE principal treatises more or less in complete shape. They are:

1. Mayamata
2. Viswakarmeeya
3. Manasara
4. Manusara
5. Indramata
6. Vastu Vidya
7. Kasyapa
8. Chitrakasyapa and
9. Narayaneeya

These nine shastras are to-day studied and consulted by the Shilpis of Tamilnad in carrying out temple constructions and making of sculptures. We have also a Grantha or Anthology, containing a few important chapters culled from various shilpa texts, from which the existence of Chitra-bahulyam, Viswakasyapa Viswasara, Viswamitram, Chitradhikara, and Mahaviswakarmeeya is confirmed.

In addition to the above-mentioned texts, there are six Upashilpas and one more Mukhya Shilpa, that are widely used by shilpis of Tamilnadu. The Mukhya Shilpais:

(1) Sakaladhikara of Agastya

The Upashilpas are:

1. Shilparatna of Sri Kumara
2. Shilpa-ratnakara
3. Manushyalaya-chandrika
4. Sarvartha Sirpa Chintamani
5. Brahmeeyam
6. Saraswateeyam

The shilpashastras are written in consonance with the requirements of Agama or liturgical texts. Hence, shilpaic material, as found in original shilpa-shastras in outlines, is also available in the Agama texts. Of the twenty-eight Saiva Agamas, Kamikagama, Karanagama, Suprabedagama and Vathulagama contain useful architectural and iconographic material. Shilpis of Tamil-nadu have great veneration for these liturgical texts and study and consult them, when attempting temple projects. Vaishnava Samhitas of Pancharatra and Vaikhanasa systems of worship, also possess shilpaic material worth all study and practice. Puranas, such as Vishnudharmottara Purana, Agnipurana and Matsyapurana refer to architectural, iconometric and iconographic material.

The North Indian shilpis possess shilpa texts based on the tradition they have developed. They are not followed by the South Indian shilpis, although many points exists common to both. Here, I feel, it may not be out of place, to mention some of the Shilpa texts of other schools. That these works are not found in our lists is note-worthy.

1. Vasturaja Vallabham
2. Aparajitapruchcha
3. Rupamandanam
4. Diparnavam
5. Prasadamanjari
6. Kothandamandanam
7. Samarangana-sutratharam
8. Viswakarma Vastu-prakasam

The contents of the Shilpashastras can be classified under four heads. They are:

1. Secular or Civil Architecture
2. Religious or Temple Architecture

3. Military Architecture

4. Sculpture and Painting

To help understanding of the various subjects dealt with in the Shilpa texts, they are grouped here under heads like secular, religious, military etc. But actually no line of demarcation, as such, has been drawn in the texts themselves. One will find religious concepts pervading all through the four divisions, because religion, as understood by our ancestors, is a way of life. Its main purpose is to liberate mankind from ignorance. It is not intended for the glorification of any particular deity or dogma. Religion tries to develop this kind of attitude to life, which expresses itself in all social and cultural activities. To a Hindu, secular and religious activities are not opposed to each other, but found to be complementary.

Under secular or civil architecture, we have a good number of chapters dealing with various units of measurements. Testing of soil and selection of building sites, determination of the cardinal points of the compass, construction of storied buildings and mansions, laying foundations for structures, construction of palaces and entrance-arches, village and town planning, making of household utensils, bedsteads and seats, making of thrones, and building of theatres for public entertainments.

Under religious architecture, we have detailed portions governing selection of suitable sites for temples, tanks and gardens, apportionment of building sites into Padaas or squares, foundations for heavy structures, orientation of buildings, information on the different ornate members and mouldings constituting temple structures, exhaustive details about the aesthetic, technical and philosophic aspects of Garbhagriha, Mukhamandapa, Mahamandapa, Prakaras, storied Vimanas and Gopuras, pillared pavilions and corridors, construction of subsidiary shrines for auxiliary deities, characteristics of building materials such as stones, bricks and tiles, specifications for ornamental arches, doors etc. with relative embellishments, details of different parts of temple-cars and related construction techniques and ornamentations. Construction of tanks and wells are also elaborated. There are vivid descriptions of ceremonials connected with the laying of foundation stones, top-stones, deposition of gems and yantras and a host of other rites upto the consecration and dedication-stage.

Under military architecture, we have references to the construction of forts for military purposes. Description of plan and other architectural details of defensive structures, such as Giri durga (hill-fort), Vana durga (Forest-fort), Salila-durga (Water-fort) and Pankadurga clay-fort) are all treated extensively in the texts. Construction of moats, defensive walls for cities and villages, gatehouses or towers, architectural arches or gate-ways are also dealt with elaborately.

Under sculpture and painting, we have interesting material. Indian sculptural forms are poetic utterances in stone, wood or metal. The treatment of the human body and conception of form to invisible gods and goddesses are unique contributions of Indian genius to the world of plastic arts. The iconography and iconometry of a multitude of forms of divinities in a variety of moods and postures, the treatment of figures of animals and birds, descriptions of motifs and symbols used in sculpture and architecture bewitching head-gears hairstyles, variegated ornaments and costumes, description of hasta-mudras or hand poses all fall under this head.

Under painting, we have useful material. The occurrences of mineral colours in nature, method of pounding and preparation of colour-mixing for various shades, adhesives to be mixed with colours for painting architectural and sculptural objects that are exposed to sun and rain and also colours suited for painting of frescoes for interior decorations are all treated exhaustively.

The treatment of subject-matter in the shilpa-shastras is very elaborate and is applicable to modern times. The old traditions of Vastu-shastras are `living traditions` and will be the same for several centuries to come.

The language in which most of the Shilpa shastras are written is Sanskrit. There are only two shilpa-sharas-Sirparatnakara and Sarvartha Sirpa Chintamani-Written in Tamil in the manipravala style. The Sirparatnakara, the larger of the two, contains 1400 verses, said to have been collected from old manuscripts. It is based on the Mayamata of Mayamuni, dealing with the aspect of house-building only/ Other points pertaining to temple building are missing Astrological material governing building works has received elaborate treatment. However, it is a useful work, quit often consulted by Shilpis not versed in Sanskrit.

Sarvartha Sirpa Chintamani is also a Tamil work on house-building. The treatment of the subject-matter is similar to the foregoing one.

All the 32 and 28 shilpa-shastras stated to have been in existence in the past, were written in technical Sanskrit, in verse form, the script being Grantha, which has close relationship with Tamil scripts. Some of them-Mayamata, Manusara, Vastu-Vidya, and Kasyapa-are printed from grantha manuscripts in Devanagari scripts, while others are

yet unpublished. The latter group of manuscripts are in Grantha script. In fact the Agamas of the southern region, used by temple-priests, are also written in Grantha script. Telugu, Kerala and Kannada shilpis possess and study these shilpa-shastras, keeping them written in their respective scripts. Why, and when these shilpa texts came to be written in Sanskrit is a subject for separate research. Though they are in Sanskrit, the theory dealt with therein is applicable cent per cent to structures and sculptures of Tamilnadu and other Dravidian regions.

The shilpa-shastras abound in technical terms, Tamil and Sanskrit. Most of the terms are not found in dictionaries. The use of Tamil words in the Shilpa-shastras is as instanced below:- The words are, Phalaka for பலகை, Ulika for உளி, Kumudaka for குமுதம், Kampa for கம்பு, Vyala for யாழி, Ghata for குடம், Kalasa for கலயம், Tadi for தாழி, Ambalam for அம்பலம், Pothika for பொதிகை (blossomed flower), Sala for சாலை, Taranga for தரங்கு, Bhakti for பத்தி, Pattika for பட்டிகை. These are only a few instances for the use of Tamil terms in the Shilpashastras.

Apart from these, there are hundreds of pure technical terms in Tamil that are in daily use with the shilpis of Tamilnadu. They are not actually found in the Tamil dictionaries. A few will not be out of place here:-

அலங்கு, படங்கு, அணிவெட்டிக்கால், அடங்கல், ஆளாங்கு, அலர்ப்படி, அலையம், நானுதல், நேரிசை, மகர இசை, மாற்றாணிசை, இடைக்கட்டு, மேழி உத்திரம், மேழிப் போதிகை, உள்நாட்டியம், உட்கூடு, கருக்கு, சிலம்புக் குமுதகம், பட்டைக் குமுதகம், நிலங்காணி, மானாங்காணி, கொடிப்பெண், கொடிவளை, கால்புறவாய், கொடுங்கை, கழற்றி, சுரிப்பு, குறிமானம், கோணாவிட்டம், கட்டாயம், நிலைக்கால், பிள்ளைக்கால், பலமுனை, பத்திரிப்பு, மதலை, புறநாட்டு, அகநாட்டு, விரல், முழக்கோல்.

In this connection it should be remembered that he, who goes out into the shilpi-world without the touch of Tamil terms, will be found unsuited for practical purposes, because in actual practice, the Sanskrit terms are rarely used. He, who knows only the Tamil terms, will have no access to the realm of Shilpa Shastras. So every Shilpi is expected to study both the languages. Sanskrit and Tamil are the two eyes of shilpis.

The age of the nine shilpa texts, quoted earlier, is not known. It calls for unbiased research at the hands of scholars well versed in Sanskrit and Tamil. According to the Shilpis, the oldest shastra is Mayamata of Mayamuni. Some are inclined to give equal status to Viswakarmeyya of Viswakarman, the architect of the gods.

தமிழகத்தில் நவீன கலைச்சூழல் : ஓர் அறிமுகம் - சி. மோகன்

எழுத்து இதழின் இயக்கம்

இலக்கியத்துக்கான 'எழுத்து' இயக்கத்தின் இறுதி ஆண்டுகளில் 'எழுத்து' இதழ் இலக்கியம் மட்டுமே சார்ந்து இயங்குவது குறித்து அதிருப்தியையும், கலையின் பிற ஊடகங்களோடு சிறுபத்திரிகை உறவுகொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வெங்கட் சாமிநாதன் வெளிப்படுத்தத் தொடங்கினார். அவருடைய குரல் 'எழுத்து'வைத் தொடர்ந்த சிறுபத்திரிகை மரபில் எதிரொலிக்கத் தொடங்கியது. எழுபதுகளின் தொடக்கத்தில் நவீன ஓவியம் சிறு பத்திரிகை வாசகர்களிடையே அறிமுகமாகியது. சிறுபத்திரிகை சார்ந்த படைப்பாளிகளின் புத்தகங்களின் முகப்பை நவீன கலைப் படைப்புகள் வடிவமைக்கத் தொடங்கின. அன்று தமிழ்ச் சூழலில் நவீன ஓவியம் குறித்து உதாசீனமான போக்கும் கேலி செய்யும் மனோபாவமுமே எல்லாத் தரப்பினரிடையேயும் பெரிதும் நிலவியது.

இந்தியா டூடேயில் நவீன ஓவியங்கள்

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, அகில இந்தியச் செய்தி இதழான 'இந்தியா டூடே'யின் தமிழ்ப் பதிப்பு அதன் ஆங்கில இதழ் வடிவமைப்பின் கூறுகளை ஏற்று வெளிவந்த போது அதன் கதைப் பக்கங்களில் நவீன ஓவிய வெளிப்பாடுகள் இடம்பெறத் தொடங்கின. இது ஒரு மரபாக நீடித்து நிலைபெற்றதைத் தொடர்ந்து பிற வெகுஜனப் பத்திரிகைகளின் சில பக்கங்களிலேனும் இதன் பாதிப்பை இன்று பார்க்க முடிகிறது. இனி நாளடைவில், மரபின் பெயரால் மொண்ணையான, காலத்தின் பரிமாணங்களற்ற வெளிப்பாடுகள் பின்னகர்ந்தோ விலகியோ சென்றுவிட, நவீன ஓவிய வெளிப்பாடுகளை அதிகமும் இடம்பெறும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இவ்விதங்களிலெல்லாம் இன்று நவீன கலைப் படைப்புகள் தொடர்ந்து நம் பார்வைக்கு இலக்காகி வருகின்றன. முழுமுற்றான புறக்கணிப்பு என்ற நிலையை நவீன கலை தாண்டிக் கடந்துவிட்டது. புரிதலின் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட ஒரு நிகழ்வு என்று இதைக் கருத முடியாவிட்டாலும் புரிதலுக்கான அறிமுகம் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. உதாசீனத்தையும் கேலியையும் கடந்து அறிமுகக் கட்டத்தில் காலுன்றி நிற்கிறது நவீன கலை. இனி, அடுத்தக் கட்டம் புரிதலை நோக்கியதாக இருக்கலாம். இருக்க வேண்டும். இந்த அனுசரணையான சூழலை சாதகமாகக் கொண்டு நாம் முன்னெடுக்கும் பிரயாசைகளிலேயே இப்பாதை சீரமையும். அதன்மூலம் புரிதலுக்கான பயணம் கூடிவரும்.

நவீன கலைப் படைப்பாளிகள்

இன்றைய நம் கலாச்சாரச் சூழலில் இலக்கியப் படைப்பாளிகள், பிற கலை ஊடகப் படைப்பாளிகளுடன் பரஸ்பரம் பரிவர்த்தனை மேற்கொள்வது சூழலைச் செழுமைப்படுத்தக் கூடுமெனில் இன்று இது யாரோடு சாத்தியம்? நம் கால வாழ்வனுபவங்கள் சார்ந்து கலைரீதியான ஒரு பரிவர்த்தனையை இன்றைய நம் இசை நாட்டிய மேதைகளுடன் நிகழ்த்த முடியாது. அங்கு வெளிப்படுவது நுண்கலை ரீதியான மேதைமையே தவிர, காலம் - வாழ்க்கை - அனுபவங்கள் என்ற உறவு சார்ந்த கலை மேதைமை அல்ல. நம் திரைப்பட உலகின் மலிந்த நிலை நாம் அறிந்ததுதான். ஆக, இன்று நவீன கலைப் படைப்பாளிகளுடனேயே இது சாத்தியம். அத

ற்கு அனுசரணையான சூழலும் உருவாகியிருக்கிறது. மேலை நாடுகளில் கலை - இலக்கியப் படைப்பாளிகளிடையே நிகழ்ந்த இணக்கமான பரிவர்த்தனைகளும் பாதிப்புகளும் கூட்டுச் செயல்பாடுகளும், பல இயக்கங்களுக்கும் வளங்களுக்கும் உரங்களாக இருக்கின்றன. குறிப்பாக, கலை உலகில் நிகழ்ந்த இயக்கங்களின் எழுச்சிகள் - அதிலும் குறிப்பாக, டாடாயிசமும் சர்ரிய லிசமும் கலை உலகில் ஏற்படுத்திய எழுச்சிகள் - எழுத்துலகில் பெரும் அதிர்வுகளை நிகழ்த்தியிருக்கின்றன. ஓவிய உலக எழுச்சிகளின் மீதான ஈர்ப்பு, எழுத்துலகம் புதுப் பிராந்தியங்களைக் கையகப்படுத்தக் காரணமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. கலை நகரமான பாரீஸ் எழுத்தாளர்களின் கனவுப் பிரதேசமாக இருந்திருக்கிறது. இந்தக் கனவுப் பிரதேசத்தில் கால்பதிக்காத சிறந்த எழுத்தாளர்கள் அநேகமாக இல்லை.

இன்று நம் கலை உலகிலும் எழுத்துலகிலும் காணப்படும் நிலைமைகளைக் கணக்கில் கொள்ளும்போது இவ்விரு உலகங்களுக்கும் இடையேயான பரஸ்பர உறவும் பிரக்ஞைபூர்வமான பாதிப்பும் சில நிச்சயமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும். அவை :

1. இலக்கிய பாதிப்பானது கலை உலகில், படைப்புலகம் பற்றியும் காலத்துக்கும் படைப்பாளிக்குமான உறவு பற்றியும் காலத்தின்மீது அவன் ஆற்ற வேண்டிய எதிர்வினை பற்றியும் தனித்துவமான பார்வை பற்றியும் காலத்துக்கும் தனக்குமான உறவில் தனத்தான பிரதேச அடையாளங்களைப் பதிப்பது பற்றியும் பயிற்சியின் உள்ளார்ந்த பலத்தோடு படைப்பு வெளிக்குள் பிரவேசிக்க வேண்டியதன் அவசியம் பற்றியுமான விழிப்பை ஏற்படுத்தும்.

2. கலை பாதிப்பானது இலக்கிய உலகில், வெளியீட்டு நுட்பங்களின் புதிய சாத்தியங்களையும் குறியீடுகள் மற்றும் ஆழ்மனப் படிமங்கள் சார்ந்து வசப்படுத்தக் கூடிய புதிய எல்லைகளையும் காண்பிக்கும். தன்னிச்சையான படைப்பாக்க சோதனைகளுக்கும் வழி வகுக்கும்.

ஓவியக் கலையின் எழுச்சி

கலை ஊடகங்களின் வரலாற்றில் ஒரு நூற்றாண்டுக்குள்ளாக பிரமிப்பூட்டும் எழுச்சிகளும் இயக்கங்களும் நிகழ்ந்தேறியது ஓவிய - சிற்பக் கலையில்தான். தொழில் புரட்சியின் விளைவாக தனி மனிதன் தோன்றியபோது வேறு எந்தக் கலை ஊடகத்தை விடவும் உக்கிரத்துடன் வீறு கொண்டது இவ்ஊடகம்தான். அது காலம்வரை நுண்கலையாகவும் பல நூற்றாண்டுகளாக சமயம் சார்ந்த அழகியல் வெளிப்பாடாகவுமே இருந்த இக்கலை, தன் நுண்கலை எல்லைகளை மீறும் ஆவேசத்தோடு பாய்ச்சல் களை நிகழ்த்தத் தொடங்கியது. கலைப் படைப்பாளி, தன் காலத்தோடு கொண்ட உறவில் அகப்படுத்திய தன் பார்வையை, தன் ஆளுமையின் ரேகைகளை தன் கலை ஊடகத்தில் பதிவு செய்யும் வேட்கையில் இவ்வெழுச்சிகள் உருவாகின. நவீன கலையின் உயரிய மரபு, அதன் பிரதேச அர்த்தத்தில், 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் செசானிலிருந்தே தொடங்குகிறது. தமிழில் நவீன சிறுகதை புதுமைப் பித்தனிலிருந்து தொடங்குவதுபோல 'தோற்றத்தைப் பிரதிபலிப்பதல்ல; மாறாக, தனத்தான உலகைத் தோற்றப்படுத்துவது' என்ற அடிப்படை நியதியிலிருந்துதான் நவீன கலையின் உயரிய மரபு தொடங்குகிறது. நவீன ஓவியத்தின் தனித்துவமான வெளியீட்டுத் தன்மைகளின் சாரங்களாக தூய வண்ணம், ஆதி எளிமை, கோடுகளின் உக்கிரம், குறியீட்டு ரீதியான சிதைப்பு, உள்ளார்ந்த தனித்துவம் ஆகியவை அமைந்தன.

பல்வகை ஓவிய பாணிகள்

19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலிருந்து அதனை அடுத்த ஒரு நூற்றாண்டுக்குள்ளாக பல்வேறு கலை இயக்கங்கள் முழு வீச்சோடும், உக்கிரத்தோடும், காலத்தினதும் கலையினதும் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் முகமாக எழுந்தன. ஒன்றை மேலிய ஒன்றாக, ஒன்றை நிராகரித்த ஒன்றாக, ஒன்றைக் கடந்த ஒன்றாக இம்ப்ரஸனிசம், எக்ஸ்பிரஸனிசம், ஃபூவிசம், ஃப்யூச்சரிசம், சிம்பாலிசம், டாடாயிசம், க்யூபிசம், சர்ரியலிசம், மிஸ்டிரிசம், அப்ச்ட்ராக்ட் என வடிவரீதியாகவும் வெளியீட்டு நுட்பங்கள் ரீதியாகவும் படைப்புப் பொருள் மற்றும் நோக்கம் ரீதியாகவும் மாறுபட்ட அணுகுமுறைகளோடு விரிந்து செழித்தது நவீன கலை, தொழில் புரட்சிக்கு வித்திட்ட பிரான்ஸ் நாடே பல்வேறு கலை எழுச்சிகளுக்கான மையகேந்திரமாகவும் விளங்கியது.

ஓவ்வொரு இயக்கமும் அதன் தோற்றக் கட்டத்திலேயே, அதன் தொடக்க அலை வீச்சிலேயே உயர்ந்த படைப்பெழுச்சிகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. பிரவாகம் எடுக்கும் ஆற்றலோடு ஓர் கலை

எழுச்சி நிகழ்ந்து அதன் எல்லைகளும் சாத்தியங்களும் முற்றிலுமாக வசப்படுத்தப்படுகின்றன. பின் அது நிலைபெறத் தொடங்கியதும் தேக்கமடைய, பிறதோர் இயக்கத்தின் எழுச்சி புத்தாற்றலோடும் உத்வேகத்தோடும் தோற்றம் கொள்கிறது. மீண்டும்

ஒரு கலை எழுச்சி நிகழ்கிறது. இச்சுழற்சியிலேயே நவீன கலையின் உயரிய மரபு கட்டமைந்திருக்கிறது. இவ்வகையில் நவீன ஓவியத்தின் பிராந்தியங்களை பேராற்றலுடன் வடிவமைத்தவர்கள் : செகான் ஹென்றி மத்திஸ், வாஸ்கா, பிக்காலோ, காண்டின்ஸ்கி, பால் லீ, சல்வடார் டாலி, போலாக்.

ஆங்கிலேயர் தோற்றுவித்த ஓவியப் பள்ளிகள்

பாரம்பரியக் கலைச் செழுமையில் தொன்மையும் உயர்வும் பெற்றிருந்த இந்தியா, அந்நிய ஆதிக்கத்தாலும் காலமாற்றத்தாலும் சமூகக் கலாச்சார வீழ்ச்சியாலும் பல துறைகளிலும் மனிதவளச் செயல்பாடுகளில் தேங்கிப் போய் 18ஆம் நூற்றாண்டில் தெரியாது திகைத்தும் குழம்பியும் நின்றது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் மேற்கத்திய சிந்தனைகளின் பாதிப்பால் சமூகம் - மதம் குறித்த சீர்திருத்தங்களுக்கும், அரசியல் - பொருளாதாரம் குறித்த விழிப்புணர்ச்சிக்கும்

பங்காற்றும் மன விழைவை இந்திய மனம் ஏற்றது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து கலை இலக்கியத் தளங்களில் வெளிப்பாடுகள் நிகழத் தொடங்கின. அச்சமயத்தில் கலை மரபின்

தொடர்ச்சியிலிருந்து துண்டிப்பட்டுவிட்டிருந்த இரு நூற்றாண்டுகளின் அதல பாதாளம் நம்முன் விரிந்திருந்தது. கலை இலக்கிய வெளிகளில் பெரும் மௌனம் உறைந்திருந்தது.

ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் கைவினைப் பொருள்களின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளும் முகாந்திரமாகவும் தொழில் நுட்பப் பணியாளர்களை உருவாக்கும் வகையிலும் சில கலைப் பள்ளிகளைத் தோற்றுவித்தனர் (சென்னை 1850; கல்கத்தா 1854; பம்பாய் 1857; லாகூர் 1875). இவற்றில் கலைப் பயிற்சியும் தொடக்கத்தில் கற்றுத் தரப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அது மேற்கத்திய கல்வித்துறை சார் ஓவியங்களை நகல் செய்யும் பயிற்சியாகவே அமைந்திருக்கிறது. உள்ளூறைந்த வாழ்வின் சலனங்களற்ற பள்ளி அறைப் பயிற்சி இது.

புதிய கலை இயக்கம்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இந்தியக் கலைக்குப் புத்துணர்ச்சியூட்டும் இயக்கமொன்று எழுந்தது. இதில் விசேஷம் என்னவென்றால் இதை உருவாக்கி வழிநடத்தியவர் இ.பி.ஹாவெல் என்ற ஆங்கிலேயர். 1896 இல் கல்கத்தா கலைப்பள்ளியின் முதல்வராக இவர் ஆனபோது, ஓவியப் பொருளாக இந்தியக் கருக்கள் அமைய வேண்டுமென்றும், அவை ஆத்மார்த்தமான இந்தியத் தன்மையோடு வரையப்பட வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தினார். இந்தியக் கலையானது, அடிப்படையில், இலட்சிய, மாய, குறியீட்டுத் தன்மைகள் கொண்டது என்றும், இயற்கையை அது நகல் செய்வதில்லை; மாறாக, புனைவுக் கற்பனையோடு அதன் ஆத்மார்த்த அழகையே அகப்படுத்துகிறது என்றும் அவர் முன்மொழிந்தார். ஹாவெல்லிடமிருந்து பெரிதும் உந்துதல் பெற்ற இந்திய ஓவியப் புத்துயிர்ப்பு இயக்கமொன்று அபனீந்திரநாத் தாகூர் தலைமையில் வங்கத்தில் உருவானது. இந்திய நவீன ஓவியத்தின் தந்தை என்று சிலரால் கருதப்பட்டாலும் உண்மையில் அவருடைய ஓவியங்கள் நவீனக் கூறுகள் கொண்டவை அல்ல. முகலாய, ஜப்பானிய மற்றும் மேற்கத்திய கல்வித்துறை சார் ஓவியக் கூறுகளின் மேலோட்டமான இழைவுகளே அவருடைய ஓவியங்கள்.

இதற்கு அடுத்த கட்டத்தை வடிவமைத்தது ரவீந்திர நாத் தாகூர். அவருடைய வாழ்வின் கடைசி 15 வருடங்களில் (1926-41) ஓவியம் அவருடைய ஆழ்ந்த ஈடுபாடாகவும், வெளியீட்டு வடிவமாகவும் அமைந்தது. ஒத்திசைவும் லயமும் கூடிய வடிவச் சிறப்புமிக்கவை இவருடைய ஓவியங்கள், 1920களின் இறுதியில் செயல்படத் தொடங்கிய மற்றுமொரு குறிப்பிடத்தகுந்த வங்க ஓவியர் ஜமினி ராய். இவருடைய முக்கிய பரிமாணம், புறக்கணிக்கப்பட்ட வங்க நாட்டுப்புறக் கலை வெளிப்பாடுகளிலிருந்து பாதிப்பு பெற்றது.

வங்காளம் இந்தியக் கலைக்கு நவீன முகமளிக்கும் முயற்சிகளை முன்னெடுத்தபோதிலும், நவீன கலை அதன் முழுமையான அர்த்தத்தில் வெளிப்பட்டது பஞ்சாபியப் பெண் ஓவியரான அம்ரிதா செர்-கில்லிடமிருந்துதான். இவருடைய தந்தை சீக்கியர்; தாய் ஹங்கேரி நாட்டவர். பாரிஸில் இவர் 5 ஆண்டுகள் (1929-34) ஓவியம் கற்றார். செனானுடைய பாதிப்பு இவருடைய வெளியீட்டு நுட்பங்களை வளப்படுத்தியது. காகினுடைய பாதிப்பு தன் படைப்புகள் அடையாளங்களை அறிய வழிவகுத்தது. இவர் ஓவியப் படிப்பு முடிந்து இந்தியா திரும்பியதும் இந்தியக் கிராமங்களின் ஏழை மக்கள் இவர் படைப்புகளின் படிமங்களாகினர். "அவர்களுடைய சோகமான கண்கள் என்னிடம் ஏற்படுத்திய மனப் பதிவை, அழுக்கான தோற்றத்தில் அவர்களிடம் வெளிப்படும் அலாதியான அழகையும், எல்லையற்ற அர்ப்பண உணர்வையும் நிதானத்தையும் கொண்டிருந்த அந்த மௌனமான படிமங்களை நான் கைப்பற்ற முயற்சித்தேன்" என்கிறார் செர்-கில். தோற்றங்களை அல்ல, தோற்றங்களிலிருந்து வெளிப்பட்ட உணர்வுகளின் பிரவாகங்களே அவர் படைப்பு நோக்கமாக இருந்தது. 1941இல் தன்னுடைய 28ஆவது வயதில் இவர் இறந்துவிட்டார். இளம்வயதிலேயே, மிகக் குறுகிய காலத்துக்குள் முற்றிலும் இந்தியத் தன்மையும், சமகாலத் தன்மையும், நவீன படைப்பெழுச்சியுமிக்க ஒரு பாதையை இவர் வடிவமைத்தார்.

இதேபோன்ற, தன் உள்மனத் தேவைகள் பற்றிய உணர்தல்களை, காட்சிப் படிமங்கள் மூலமும், நவீன வெளியீட்டு உத்திகள் மூலமும் வெளிப்படுத்திய வகையில் சிற்பக் கலையின் முதல் நவீன படைப்பாளி ராய் கின்கர்.

ராய் செளத்ரி

1929 இல் விஸ்கொன்சைன் கோஸின் நிர்வாகத்திலிருந்து சென்னை அரசாங்கம் சென்னை கலைப் பள்ளியில் மீண்டும் நுண்கலைகளை அறிமுகம் செய்து அப்பள்ளிக்குக் கலைமுகம் அளிக்கத் தீர்மானித்தது. தேவி பிரசாத் ராய் செளத்ரி தன் 30ஆவது வயதில் நேரடி நியமனமாக அப்பள்ளியின் தலைமைப் பொறுப்பேற்றார். இளம் வயதிலேயே தேவி பிரசாத், தலை வண்ண உருவப்பட ஓவியங்களிலும், உருவச் சிலைகளிலும் சிறந்து விளங்கியவர். வங்காளியான இவர், தொடக்கத்தில் அபனீந்திரநாத் தாகூரிடம் பயிற்சி பெற்றார். வெகு விரைவிலேயே அவரிடமும் அவர் தலைமையேற்றிருந்த வங்கப் புத்தெழுச்சி இயக்கத்திடமும் அதிருப்தி கொண்டு விலகி, மனித வடிவம் பற்றிய புரிதலிலும் அதனை வெளிப்படுத்தும் உத்திகளிலும் சிறந்திருந்த பாயெஸ் என்ற இத்தாலிய ஓவியரிடம் முன்றாண்டுகள் உடன் தங்கியிருந்து பயிற்சி பெற்றார்.

தேவி பிரசாத் சென்னை கலைப் பள்ளியின் தலைமைப் பொறுப்பேற்றிருந்த 30ஆண்டுகளில் இப்பள்ளி வலுவான அடித்தளத்தில் உயரத் தொடங்கியது. அதுவரை தொழில் நுட்பப் பணியாளர்களையே தயாரித்துக்கொண்டிருந்த இப்பள்ளி கலை எழுச்சிகொண்டு புதிய சகாப்தத்தை நிர்மாணித்தது. இவ்வளவுக்கும் தேவி பிரசாத்தை நவீன கலைப் படைப்பாளி என்று கருதுவதற்கில்லை.

செவ்வியல் தன்மையும் ரொமாண்டிசிலும் மேவிய படைப்பாளி. அதே சமயம் கற்பனை ஆற்றலாலும் கடுமையான உழைப்பாலும் அயராது உத்வேகத்தாலும் ஒரு சகாப்தத்தை மாற்றியமைத்தவர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இவருடைய ஆளுமையும், சிறந்த ஆசிரியருக்கான தன்மைகளும் இந்தியாவின் சகல திசைகளிலிருந்தும் மாணவர்கள் வந்து சேர்வதற்கான ஆதர்சமாகத் திகழ்ந்தன. ஓர் தலைமைக்கான சிறப்பம்சங்களுடன் அவர் இயங்கியிருக்கிறார். அவை:

- எந்த ஒரு இயக்கக் கோட்பாட்டையும் முன்னிறுத்தி எவரையும் குறுக்கிவிடாமல் அவரவர் படைப்பு மன விழைவுகளுக்கேற்ற வகையில் அவர்கள் கலை ஆளுமை கொள்வதற்கு அனுசரணையான விசாலமான மனவெளி கொண்டிருந்தது.
- சிறந்த படைப்பு மனங்களை இனம்கண்டு உற்சாகமும் உத்வேகமும் அளித்தது. பின்னாளில் வங்க ஓவிய உலகின் தீர்க்கமான படைப்பாளி என்று புகழ் பெற்ற கோபால் கோஷ் சென்னைப் பள்ளியில் பயின்ற போது தினமும் காலை 8-10 மைல்கள் நடந்துபோய் இயற்கைக் காட்சிகளை நீர் வண்ண ஓவியங்களாக வரைவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்திருக்கிறார். இதை அறிந்த ராய் செளத்ரி அவருக்குப் புது சைக்கிள் ஒன்றை வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்.
- காலத்தின் சாரங்களை உள்வாங்குவதிலும் வெளிப்படுத்துவதிலும் படைப்பு மனங்கள் தன்னைக் கடந்து சென்றபோது அவற்றை ஏற்று அங்கீகரித்த மனோபாவம். நவீனத்துவப் படைப்பாளியாகத் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்ட கே.சி.எஸ். பணிக்கரை தன் செல்வாக்கினால் ஆசிரியர் பணிக்கு எடுத்துக்கொண்டதோடு, நவீன வெளிப்பாடுகளுடன் அமைந்த தங்கள் படைப்புகளை மாணவர்கள் அவருடைய பார்வைக்கு உட்படுத்தும்போது அத்தகைய படைப்புகளைப் பணிக்கரிடம் காட்டும்படி வழிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

அவருடைய 30 ஆண்டு காலத்தலைமைதான் - ஆளுமைதான் - சென்னைப் பள்ளி தன் சிறப்புக் கூறைக் கண்டடைந்து அதில் வலுவாகத் தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள வகை செய்திருக்கிறது. எந்த ஒரு இயக்கத்துக்கோ, பாணிக்கோ தம்மை ஒப்புக் கொடுக்காமல் தம் உள்மனத்தேவைகளின் உணர்ந்துக்கேற்பத் தம் படைப்புலகை இனம் கண்டு தனித்துவமான சுய வெளிப்பாடு கொள்ள படைப்பாளிகளுக்கு அளித்த கலைச் சுதந்திரம்தான் அந்தச் சிறப்புக்கூறு.

இவருடைய மூன்று தலைமுறை பதவிக் காலத்தில் உருவாகி வெளிவந்த இந்தியாவின் மிக முக்கியமான கலைப் படைப்பாளிகள் : கே.சி.எஸ். பணிக்கர், பரிதோஷ் சென், ஈ.கோதண்டராமன், கிருஷ்ணா ராவ், தனபால், எச்.வி.ராம் கோபால், சுல்தான் அலி, சசில் முகர்ஜி, பிரதோஷ் தாஸ் குப்தா, ஸ்ரீனிவாசலு, கோபால் கோஷ், ஜானகிராம், சந்தானராஜ். இவர்கள் மேற்குறிப்பிட்ட சிறப்புத் தன்மைக்கான சான்றுகள்.

தே.சி.எஸ். பணிக்கர்

1957இல் ராய் செளத்ரி ஓய்வு பெற்றபோது, அவரிடம் மாணவராகவும், பின்னர் ஓவியத்துறை ஆசிரியராகவும் இருந்த கே.சி.எஸ். பணிக்கர் இப்பள்ளியின் தலைமைப் பொறுப்பேற்றார். சென்னைப் பள்ளி அதன் சிறப்பான மற்றொரு தன்மையை இவர் வழியே அடைந்தது. நவீனத்துவக் கலை வெளியில் பள்ளி வலுவாகத் தடம் பதித்தது. இந்தியாவின் சிறந்த நவீன படைப்பாளிகளில் ஒருவராக பணிக்கர் கொண்டிருந்த படைப்பாளுமையும், நவீனப் படைப்பு வெளியில் அதன் சாத்தியப் பாடுகளை இந்தியத் தன்மையின் ஆத்மார்த்தத்தோடு கண்டடையும் முனைப்பும் பள்ளிச் சூழலுக்கு வளம் சேர்த்தன.

பணிக்கர் காலத்தில் கோட்டோவியங்களில் சென்னைப் பள்ளி ஓவியர்கள் அபாரத் திறன் பெற்றனர். சென்னைப் பள்ளியில் சிறப்பம்சமாக இத்தன்மை நிலைபெற்றது. பொதுவாக, கோடு கோட்டோவியத்தில் ஒரு வரையறைக் கோடாக இருந்த நிலை மாறி, கோடு அர்த்தம் பொதிந்து இயங்கத் தொடங்கியது. கோடு படைப்பு வெளியில் சுதந்திரமாக சலனிக்கத் தொடங்கியது.

சென்னைப் பள்ளி தன் தனித்துவத் தன்மைகளோடும் பலமான அடித்தளத்தோடும் தொடர்ந்து விரிந்து வளம் பெற்றிருக்கிறது. இன்று நவீன கலை வெளியில் நம் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தகுந்த எல்லைகளைத் தொட்டிருக்கிறது. நவீன தமிழகக் கலையின் சிறந்த உருவகமாக வெளிப்பட்டிருப்பவர் சந்தானராஜ். குறிப்பிடத்தகுந்த சாதனை காட்டியிருப்பவர்கள் என இருபது பேரையாவது நாம் சொல்ல முடியும்.

என்ன செய்ய வேண்டும்?

நவீன தமிழகக் கலையின் உயரிய மரபைக் கட்டமைத்தவர்களை இனம் காண்பது மிகுந்த சிரத்தையோடும், ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டோடும், அழகியல் பார்வையோடும், காலத்தின் ஸ்பரிசுத்தோடும் செய்யப்பட வேண்டிய ஒரு பெரும் முயற்சி. அப்படியான முயற்சியில் ஒரு புத்தகம் உருவாகி வெளிவர வேண்டியது இன்று மிகவும் அவசியம்.

அதே சமயம், இரு வகையான விபரீதப் போக்குகள் நம் கலைச் சூழலைப் பெரிதும் ஆக்ரமித்திருக்கின்றன :

1. நகலான நவீனத்துவம் 2. கண்மூடித்தனமான மரபாக்கம்.

இவ்விரு அபாயங்களிலும் சிக்கல்கள் சிதறிப்போகாத படைப்பு மனமே, தனதான படைப்புலகை சிருஷ்டிப்பதன் மூலம் தன் உள்ளார்ந்த தேவையை நிறைவு செய்வதோடு காலத்தின் தேவையையும் நிறைவு செய்கிறது. எந்தவொரு சாதனத்திலும் மலினங்களின் ஆதிக்கம் இருக்கவே செய்யும். அவற்றை உதாசீனப்படுத்தவும் மெய்மையை ஸ்பரிசிக்கவுமான ஆற்றல் நம் பிரயாசைகளின் மூலமே நமக்குக் கூடிவரும்.

தொன்மையான இந்தியாவின் கலை ஆக்கங்கள் உலகளவில் இன்றும் பெருமிதத்துடன் கம்பீரமாய் உயர்ந்து நிற்கின்றன. பாரம்பரியச் செழுமைமிக்க இந்தியா இன்று சமகாலக் கலைப் பாதையில் மெல்ல நிமிரப் பார்க்கிறது. அதன் சமகாலக் கலை முகம் பொலிவும் பெருமிதமும் இன்னும் சூடவில்லை. நம் ஆதி முன்னோர்கள் தம் காலத்தோடான உறவில் செம்மையான பங்களிப்புகள் நிகழ்த்தியதன் மூலம் காலம் நிமிர்ந்திருக்கிறது. நம் கால நிமிர்வும் நம் பங்களிப்பு களிலேயே தங்கியிருக்கிறது.

நவீன ஓவிய வெளி இன்னும் பரவலாக அறியப்படாத, புதிரான பிரதேசமாகவே நம்முன் விரிந்து கிடக்கிறது. எந்த ஒரு புத்தாக்கமும் அதற்குமுன் நாம் அறிந்திராத ஒன்றாகவே இருக்கும். அறியப்படாத வற்றை அடைவதன் மூலமே நம் அனுபவம் செழுமை பெறும். வாழ்வில் அர்த்தம் செறியும். அறியப்படாதவற்றை அடைவதற்கான ஒரே வழி, அறியப்படாதவற்றினூடாக நாம் பயணம் கொள்வதுதான்

தமிழரின் திருவிழாக்கள்

'விழா' என்ற தமிழ்ச் சொல் 'விழவு' என்ற சொல்லில் இருந்து பிறந்தது. விழாவுக்குச் சிறப்பு செய்ய எண்ணிய தமிழர், முன்னாட்டாக 'திரு' வை இணைத்து 'திருவிழா' என்றழைக்கின்றனர். விழாவின் நோக்கம் "மன மகிழ்ச்சிக்கும், தொடர்ச்சியான வேலைப்பளுவின் சுமையைக் குறைத்து, உடலுக்கும்-உள்ளத்திற்கும் புத்துணர்ச்சி ஊட்டுவதற்கான விடுமுறை நாள்" என்பது அறிஞர்கள் முடிவு.

தமிழகத்தில் சங்க காலம் தொட்டு இன்று வரை பல விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன. நாயக்கர், மராட்டியர், ஆங்கிலேயர் ஆட்சி காலத்தில் தமிழகம் அவர்கள் ஆளுகையின் கீழ் இருந்தபோது, அவர்களின் பண்பாடு, மதம் காரணமாக பல புதிய விழாக்கள் தமிழகத்தில் புகுந்தன. பல அவர்களோடு போய்விட்டன. சில தங்கி விட்டன.

இந்திய நாடு, விடுதலைக்குப் பின் நாட்டு விழாக்கள் மற்றும் அரசியல் தலைவர்கள் விழாக்களும் தமிழர், கொண்டாட ஆரம்பித்துள்ளனர். இவை தவிர தனிமனித-குடும்ப விழாக்களும் மரபாக கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன.

மத விழாக்களில் கோயில்-தெய்வவிழாக்களும் இடம் பிடித்துள்ளது. கிராமங்களில் சிறு தெய்வ வழிபாடு அன்று தொட்டு இன்று வரை தனித்துவம் பெற்று விளங்குகிறது. இது தவிர அவ்வப்போது பொழுதுபோக்கு விழாக்களும் உண்டு.

தை முதல் ஆனி வரை உள்ள காலத்தை 'உத்தராயணம்' என்பர். இக்காலத்தில் தான் திருவிழாக்களைப் பண்டைத் தமிழர் அதிகம் கொண்டாடினர். ஏனெனில் இக்காலத்தில் தான் பகற்காலம் அதிகமாகவும் இரவு குறைவாகவும் இருக்கும்.

சங்க கால திருவிழாக்கள்

இந்திர விழா :

சித்திரை மாதத்தில் சித்திரை நட்சத்திரத்தில் பெளர்ணமியன்று இந்திரவிழா நடைபெற்றது என்பதை, "சித்திரை சித்திரை திங்கள் சேர்ந்தென" என சிலப்பதிகாரம் இவ்விழா நாளை குறிப்பிடுகிறது. இவ்விழா 28 நாட்கள் தொடர்ந்து நடை பெற்றிருக்கிறது.

இவ்விழா பற்றிய செய்திகளை ஐங்குறுநூறு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகியவை விவரிக்கின்றன: விழா தொடங்குவதற்கு முன், யானை மீது முதிய வள்ளுவன் அமர்ந்து விழா நாளைப் பற்றி நெடுக பறையறைந்து செல்வான். விழாவுக்குரிய முன்னேற பாடுகளைச் செய்யும் படையும், நகரை அழகுபடுத்துமாறும், தெய்வங்களுக்குச் சிறப்பு செய்யுமாறும் பசியின்றிவாழும் மாறும் கூறி முரசறைவது வழக்கம்.

காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் இருந்த நாளங்காடி (Day Market) யில் சதுக்கப்பூதம் இருந்தது. நகரப் பெண்கள், பூதத்திற்குப் பூ, பொங்கல் முதலியவை படைத்து குரவையாடி மகிழ்ந்தனர். அடுத்து முத்துப்பந்தர் முதலியன உள்ள அரும்பெறல் மண்டபத்திலும், வெள்ளி மன்றம், இலஞ்சி மன்றம், நெடுங்கல் மன்றம், பூதசதுக்கம், பாவைமன்றம் ஆகிய ஐந்து மன்றங்களிலும் பலிகள் கொடுக்கப்படும்.

நகரவீதிகள் பூரணகும்பம், பொற்பாலிகை, பாவை விளக்கு ஆகியவற்றால் அணி செய்யப்பட்டன. ஐம்பெரும் குழுவும், எண் பேராயமும் அரசு குமாரரும் குதிரைகளிலும், யானைகளிலும், தேர்களில் வந்து அரசனை வாழ்த்துவர். பின்னர் காவிரியின் புண்ணிய நீரைக் குடங்களில் கொண்டு வந்து இந்திரனை நீராட்டுவர். சிவன் முதலிய தெய்வக் கோயில்களில் வழிபாடுகள் செய்யப்பெற்றன. இசை ஒரு பக்கம் நிகழ்ந்தது. இவ்வாறு மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்ததாக சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. இவ்விழா வேறு வகையில் இன்றும் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

காமவேள் விழா :

காமவேள் விழா இளவேனிற் காலத்தில் கொண்டாடப்பட்டதாக கலித்தொகை கூறுகிறது. சிலப்பதிகாரமும் பரிபாடலும் 'காமவேள் கோட்டம்' கொண்டாடப்பட்டதைக் கூறுகின்றன. தம் காதலியருடன் காதலர்கள் மகிழ்ந்து விளையாடி அவ்விழாவைக் கொண்டாடுவது வழக்கம். இன்று இவ்விழா 'காமன் பண்டிகை' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

உள்ளி விழா :

உள்ளி விழா என்ற பெயர் கொண்ட விழா கொங்கு நாட்டில் நடைபெற்றதாக அகநானூறு கூறுகிறது. கொங்குநாட்டார் மணியை இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டு தெருவில் ஆடுவது வழக்கமாக இருந்திருக்கிறது. இன்று இவ்விழாவை திருவண்ணாமலையின் அருகில் உள்ள மலைவாழ் மக்கள் கொண்டாடுகின்றனர்.

வீரர் விழா :

வீரர்கள் கொண்டாடும் 'பூந்தொடை விழா' ஒன்று அகநானூற்றில் குறிப்பிடப்படுகிறது. புதுமணல் பரப்பி அம்பு தொடுப்பார்களாம்; குதிரை வீரர்கள் கலந்து கொள்வார்கள் என கூறுகிறது. தொழில் தொடர்பானவிழா இது எனக் கருதலாம்.

திருக்கார்த்திகை :

தமிழகத்தில் 'திருக்கார்த்திகை திருநாள்' சங்க காலத்தில் கொண்டாடியதை அகநானூறு, நற்றிணை முதலியவை தெளிவாக விளக்குகின்றன.

கார்த்திகை நாள் என்பது ஆறு நட்சத்திரங்கள் ஒன்றாக சேர்ந்த முழு நிலா நாளில் (பெளர்ணமி) மாலையில் நடைபெறுமாம். அப்போது பெண்கள் நீராடித் தெருக்களில் விளக்கு வைப்பார்கள் என்றும், பெண்கள் பாவை உலையில் கொதிக்க வைப்பார்கள் பிறகு அவல் இடிப்பார்கள் என்றும், மலை மீது வைக்கப்படும் விளக்குகள் கொடி போலச் சரம், சரமாய்க் காணப்படும் என்கிறது சங்க இலக்கியம்.

திருவோணம் :

மதுரைக் காஞ்சி திருவோணம் கொண்டாடப்பட்டதை தெரிவிக்கிறது. திருமால் உலகத்தில் தோன்றிய நாளாக அதனைக் கருதுகின்றனர்.

ஆவணி மாதத்தில் திருவோண நட்சத்திரத்தில் பெளர்ணமி அன்று கொண்டாடியிருக்கின்றனர். திருவோணம் பற்றி நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், தேவாரம் போன்றவற்றிலும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. பிற்காலத்தில் இவ்விழா கேரளாவில் மட்டும் பெருவிழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

புதுப்புனல் விழா :

காவிரியிலும், வைகையிலும் புதுப்புனல் ஆற்றில் வருவதை மக்கள் சென்று பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டாடியதை அகநானூறு ம், பரிபாடலும் கூறுகின்றன. கழாஅர்ப் பெருந்துறையில் ஆட்டனத்தி என்பவன் காவிரியில் நீராடி விழாக் கொண்டாடியதைப் பரணர் தெரிவிக்கிறார்.

"வையை யில் புனல் பெருகியதை அறிந்த மகளிரும் அவர் கணவன்மார்களும் விழாக்கோலம் பூண்டு வையை நோக்கிப் பேராயினர். பூ, தீ போன்ற பூசனைப் பொருட்களை மகளிர் ஏந்திச் சென்றனர். பிறகு மைந்தரும், மகளிரும் நீராடினர். பெண்கள் தொய்யில் அழிய, வளை அலைய, மேகலை உதிர, சந்தனம் அழிய ஆடினர். அப்போது அவர்கள் தம் கணவன் மாரோடு நெருங்கி ஆடியதால் இருவருடைய அணிகலன்களும் ஒன்றோடு ஒன்று மாட்டிக் கொண்டன. இவ்வாறு ஆணும், பெண்ணும் மகிழ்ச்சியுடன் புதுப்புனல் விழாக் கொண்டாடினார்கள்" என்று பரிபாடல் விவரிக்கிறது.

தை நீராடல் :

'தை' மாதம் முதல்நாள் அன்று மேற்கொள்ளப்பட்ட புனித நீராடல், ஒருவகைத் திருநாளாகக் கொண்டாடப்பட்டது. சங்க காலத்தின் கடைசிப் பகுதியிலேயே இந்த விழா வழக்கிற்கு வந்ததாகத் தெரிகிறது. திருவாதிரைத் திருநாளோடு தொடர்பு உடைய விழாவாக இதனை பரிபாடல் கூறுகிறது. கன்னிப்பெண்கள் இறைவனை வேண்டி, நோன்பு நோற்று, நிறைவு நாளன்று நீராடுவதே தைநீராடலாகும். சிறந்த கணவனைப் பெற வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தோடு இந்நோன்பு மேற்கொள்ளப்பட்டதைக் கலித்தொகை கூறுகிறது. மார்கழி நோன்பும்-தைநீராடலும் இன்றும் வழக்கில் உள்ளன.

விசாகத் திருவிழா :

வைகாசி மாதக் வெய்யிலின் கொடுமையிலிருந்து மீளுவதற்காக விசாகத்திருவிழா கொண்டாடப்பட்டது. வைகாசி மாதத்தில் விசாக நட்சத்திரத்தில் பெளர்ணமி நாளன்று இவ்விழா கொண்டாடப்பட்டது. வைகாசி வெய்யிலின் கொடுமையை இளங்கோவடிகள்,

"கடுங்கதிர் திருகலின் நடுங்களுர் எய்தி
ஆறுசெல் வருத்தத்துச் சீறடி சிவப்ப
நறும்பல் கூந்தல் குறும்பல் உயிர்தாங்கு
ஐயை கோட்டத்து எய்யா ஒருசிறை
வந்து நோய் தணிய இருந்தனர்" - என்கிறார்.

வெள்ளணிவிழா (பிறந்தநாள் விழா) :

ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பிறகே, இந்தியர்கள் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடுவதாகக் கல்வி கற்ற பெருமக்களே தவறாக எழுதி வருகின்றனர். தமிழகத்தில் அரசர்களூடைய பிறந்தநாள் விழா மிகச் சிறப்பாக பண்டையக் காலத்தில் கொண்டாடியதைச் சங்க இலக்கியம் கூறுகிறது.

திருவண்ணாமலைக்கு அருகில், செங்கண்மாவினையைச் (செங்கம்) சிறப்பாக நன்னன் என்னும் குறுநிலமன்னன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். அவனுடைய பிறந்த நாள் விழா, அவனுடைய நாட்டு மக்களால் பெருவிழாவாக கொண்டாடப்பட்டதை,

'பேரிசை நன்னன் பெரும்பெயர் நன்னான்

சேரி விழவினும் ஆர்ப்பெழுந்தாங்கு' -என மாங்குடி மருதனாரால் புகழப்படுகிறது. பிறந்தநாள் விழாவினை 'வெள்ளணி விழா' எனப் போற்றுவது வழக்கம் என்பதை சிலப்பதிகாரத்தால் அறிகிறோம். பிறந்த நாள் அன்று தூய்மையான வெள்ளையாடையை உடுத்தினர் எனத் தெரிகிறது.

இதுபோலவே சோழ மன்னன் ஒருவன் தான் பிறந்த 'இரேவதி' நட்சத்திர நாளைக் கொண்டாடியதையும், பலருக்கு பரிசளித்ததையும் முத்தொள்ளாயிரம் புகழ்கிறது :

'அந்தணர் ஆவோடு பொன் பெற்றார் நாவலர்
மந்தரம் போல் மாண்ட களிறுதார்த்தார்-எந்தை
இலங்கிலை வேற்கிள்ளி இரேவதி நாள் என்னோ
சிலம்பிதன் கூடிழந்த வாறு.

நடுகல் விழா :

எதிரிப்படையினரை வீரத்தோடு தாக்கி இறந்துபடும் வீரமகன் ஒருவனுக்கு, அவன் இறந்துபட்ட இடத்தில் கல் நாட்டி வழிபாடு செய்வது நம் தமிழ் மரபு. அதனையே 'நடுகல் விழா' எனக் குறிப்பிடுகிறோம். இக்கல்லில் இறந்து விட்ட வீரனின் பீடும் பெருமையும் எழுதப்பட்டிருக்கும். ஆண்டுதோறும் அவ்வீரனது குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களும் அரசனும் அக்கல்லை வழிபட்டு வருவர். இதற்கு தொல்காப்பியத்திலும் ஏனைய சங்க நூற்களிலும் ஏராளமான சான்றுகள் உள்ளன.

"காட்சி, கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்தகு சிறப்பின் பெரும்படை வாழ்ந்தலென்
றிரு மூன்று வகையிற் கல்லோடு புணர்ச்"

-என்று தொல்காப்பியம் இறந்துபட்ட வீரனுக்கு நாட்டும் கல்லை தேர்ந்தெடுப்பதிலிருந்து வாழ்த்தி விழாக் கொண்டாடுவது வரை ஒன்று விடாமல் உரைக்கிறது.

சங்க நூல்களுள் ஒன்றாகிய அகநானூற்றில் அம்மூவனார் என்னும் புலவர் "நடுகல்விற்கு மயில் தோகைகளைச் சூட்டுவர்; உடுக்கையினை அடித்து ஒலியை எழுப்புவர்; கள்ளையும் செம்மறி

ஆட்டையும் பலிகொடுப்பர்" என்கிறார். இப்படிக்கொண்டாடப்பட்ட நடுகல் வழிபாடு இன்று 'நீத்தார் நினைவு' நாளில் 'கல்எடுப்பு' என்ற பெயரை பெற்றுள்ளது.

தமிழக செப்புத் திருமேனிகள்

தமிழக செப்புச் சிலைகள் இன்று உலகே வியக்கும் வண்ணம் சிறந்து விளங்குகின்றன. இந்தியா முழுவதும் செப்புச் சிலைகள் இருந்த போதும் சோழர்கால சிலைகளுக்கு நிகர் என்று சொல்லத்தக்க அளவில் இன்று எவையும் கிடையாது. தமிழகம் முழுவதும் அதிகளவில் கிடைக்கும் சிலை நடராசருடையது. இவை ஐம்பொன்னினால் செய்யப்பட்டவை என்பர். ஐந்து உலோகங்களின் கலவை கொண்டு தமிழர் சிலைகளை செய்ததை வைத்துப் பார்க்கும் போது, 'உலோகவியலில்' திறம் பெற்றிருந்ததை வியக்க வைக்கிறது. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து இன்று வரை செப்புச் சிலைகள் தமிழகத்தில் தான் செய்யப்படுகின்றன. இன்று உலகம் முழுவதும் இவை அனுப்பப்படுகிறது. தமிழக செப்புத் திருமேனியின் வரலாற்றை அறிவோம்.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட செப்புச் சிலைகள்

திருநெல்வேலி நகருக்கு தென்கிழக்கே 114 ஏக்கர் பரப்பில் இடுகாடு ஒன்றிருந்தது. அவை இன்றிலிருந்து சுமார் 4,000 ஆண்டுகளுக்கு முந்தியவை எனத் தெரிகிறது. இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருட்களில் இரும்பும், வெங்கலமுமே அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன. இங்குக் கிடைத்த பொருள்களின் விபரம் வருமாறு:-

தாய் தெய்வம்

தாழியில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒன்பது அங்குலம் விட்டமும் அதற்குச் சிறிய அளவும் கொண்ட கோப்பைகள்; கோழி முகம் - பூங்கொத்து, விரியும் பூப்போன்ற தாங்கும் சாதனங்கள், இவை எதற்குப் பயன்பட்டது என்பது தெரியவில்லை. ஜாடியும் மூடியும்; மெல்லிதான வெண்கல தகட்டால் செய்யப்பட்ட கோப்பைகளும் அவற்றின் மூடிகளும் சில கோப்பைகளில் கைப்பிடிக்க உள்ளன. இவையும் வெண்கலத்தால் ஆனவை.

புலிகள்

புலிகளின் மேல் ஒரு குழிந்த தட்டு இதுபோல் எருமை மாட்டு உருவமும் உள்ளது. எல்லாத் தாழிகளிலும் இந்தச் சின்னங்கள் இருக்கின்றன.

வெண்கலத்தால் ஆன மோதிரங்கள், கழுத்துச் சங்கிலிகள், சிறு, சிறு சங்கிலிக்கொட்டைகள், வளையல்கள் எருமை, செம்மறியாடு, சேவல், புலி, மான், யானை, மயில்கள், பறவைகள், பொம்மைகள், இரும்பாலான உழவுக் கருவிகள், போர்க்கருவிகள், கொடிக் கம்பங்கள், வட்ட, அரைவட்ட வடிவங்களில் சல்லடைத் துவாரங்களுடன் மூடிகள் கிடைத்துள்ளன.

விளக்குகளைத் தொங்கவிடும் சாதனங்கள்; அல்லது பந்தங்களாகத் துணியைச் சுற்றி எண்ணெய் விட்டு எரிக்கும் சாதனங்கள். இது தவிர ஓர் தாய்த்தெய்வத்தைக் குறிக்கும் செம்புச் சிலை கிடைத்துள்ளது. இதன் தோற்றத்தை வைத்துப் பார்த்தால் கடுமண்சிலை போல காணப்படுகிறது. இதன் காலத்தை கி.மு. 1000 என்கிறது தொல்வியல்துறை. கண்டெடுத்திருக்கும் பொருட்களைக் கொண்டு இதன் காலத்தை ஹரப்பா நாகரிகத்திற்குச் சமகாலமாகவே கொள்ளலாம்.

சங்க கால செப்புத் திருமேனிகள்

செம்பு, வெங்கலம் ஆகியவற்றில் வேலை செய்தவர்கள் பூம்புகாரிலும், வஞ்சி மாநகரத்திலும் வாழ்ந்து வந்ததை சங்க இலக்கியமும், சங்கம் மருவிய இலக்கியங்களும் பல இடங்களில் சுட்டிச் செல்கின்றன. பொன்னால் செய்யப்பட்ட பாவையைப் பற்றி மதுரைக் காஞ்சியும் (410), அகநானூறும் (127:8, 212:1) குறிப்பிடுகின்றன. 'பாடலிற் பிறந்த பசும்பொன் வினைஞரும்' என்று பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகிறது.

நன்னனுடைய தோட்டத்திலிருந்து விழுந்த மாங்காய் ஆற்றில் மிதந்து வர, அதை ஒரு பெண் எடுத்து தின்றிருக்கிறாள். இதற்கு நன்னன் கொலைத் தண்டனை விதித்திருக்கிறான். அப்பெண்ணின் தந்தை அவள் நிறைக்கேற்ற பொன்னால் செய்த பாவையைத் தருவதாக கூறியபோதிலும் நன்னன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதை குறுந்தொகை, "பொன்செய் பாவை கொடுப்பவும் கொள்ளான்" (குறு-292) என்று சொல்கிறது. இதன் மூலம் சங்க காலத்தில் 'பொன் செய்பாவை' செய்யும் வழக்கமிருந்தது என்று தெரியவருகிறது.

தமிழ் நவீன நாடகங்களும் பெண்ணியமும்

- டாக்டர். செண்பகம் ராமசாமி

மாணுடம் தொடர்பான எந்தவொரு வாழ்க்கைக் கோட்பாட்டையும் திட்டவாட்டமான இலக்கண விதிகளால் விளக்குவது அரிது. 19-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து உலகளாவிய சிந்தனையாக மலர்ந்திருக்கும் பெண்ணியக் கோட்பாடும் அத்தகையதே. 'மேலே ஈட்டப் புரிவும், ஆழ்நிலையில் சிக்கலும் உடைய ஒரு கோட்பாடுதான் இதுவும்.

உயிர் வளர்ச்சியின் அடிப்படைத் தேவையான ஆண்-பெண் இணைப்பு, ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் பிரிந்து இயங்கும் சமூகச் சூழலில், சமூக வரலாறும் பண்பாடும், காலச் சூழலுக்கேற்ப, சமூகத்தின் பல்வேறு தளங்களுக்கேற்ப, ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் தகுதி வேறுபாட்டை நிர்ணயித்துவரும் வரலாற்றைத் தெளிவாக அறிந்து, இத்தகுதி வேறுபாட்டைக் களைந்து, இயற்கையின் ஆதிநிலையான இருமைச் சமம் என்ற விழிப்புணர்வை உலகெங்கும் உணர்த்த முற்படுவது பெண்ணியம்-என்னும் விளக்கத்தை இக்கட்டுரைக்காக அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

19-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் இயக்க ரீதியில் உருவான இச்சிந்தனை, உலகம் முழுவதும் பரவி வருகிறது என்பதைத் தமிழ்ச் சமுதாயப் போக்கும் இன்று உணர்த்திக் கொண்டிருக்கிறது. மேரிவேஸ், மேரிவுல்ஸ்டோன் கிராப்ட், சிமொன் தியூவா, பெட்டி ப்ரீடன், டெய்லர், ஜிலா ஐன்ஸ்டீன், ராபின் மார்க்ஸ், ஜூலியட் மிச்சல் போன்ற மேலை நாட்டு

ப் பெண்ணியவாதிகளையோ; பூலே, பெரியார் போன்ற இந்தியப் பெண்ணியவாதிகளையோ பற்றி எதுவும் அறியாத ஆனால் கல்வி வாய்ப்பும் பொருளாதார மேம்பாடும் சமூகப் பணிகளில் பங்கேற்பும் உள்ள பெண்கள் தாமாகவே பெண் நிலை பற்றிச் சிந்திக்கும் சூழலுடையதாகச் சமூகம் உருவாகி வருகிறது.

பெண்நிலை வாதம் ஓர் அறிவார்த்தக் கோட்பாடு என்ற அங்கீகாரம் பெற்று விட்டதால் பல நிறுவனங்களும் இச்சிந்தனையே பாடு இயைவதன் வழியே உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுமும் அறிவமைப்புக்களாகச் செயல்பட முன் வருகின்றன. இக்கொள்கைப் பரப்பல் அரசுக்கு ஒரு கடமையாக ஆகியிருக்கிறது. கல்விச் சிந்தனையில் இது இணைகிறது. சமூகவியல் என்றொரு கல்வித் துறையின் தகுதியை உணர்ந்த செய்திப் பத்திரிகைகளும், பிற வார, மாத இதழ்களும், சமூக அக்கறையின் வெளிப்பாடாக வரதட்சணைச் சாவு, பெண் சிசு கொலை, கற்பழிப்பு, ஆதிவாசிப் பெண்களின் வாழ்வுச் சேதம் போன்றவற்றை விளக்கப்படங்களுடன் நீண்ட கட்டுரைகளாகவும், பேட்டிகளாகவும், கதைகளாகவும் வெளியிட்டு வருகின்றன. பெண்ணியம் தொடர்பான விழிப்புணர்ச்சி ஏனைய ஊடகங்களான திரைப்படம், வானொலி, தொலைக்காட்சி, இவற்றிலும் பிரதிபலிக்கிறது. இச்சூழலில், பெண்ணியக் கருத்துக்களைத் தமிழின் நவீன நாடகம் எந்த அளவில் உள்வாங்கியிருக்கிறது என்பது கேள்வி.

தமிழில் நவீன நாடகம் என்பது எது? நாடகமே தமிழில் இல்லை எனவும், தெருக்கூத்தின் தொல்மரபாக நாடகம் இருந்தது எனவும் விவாதம் தொடரும் இன்றைய தமிழ்க்கல்வி வட்டத்தில் நவீன நாடகம், ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு கலையாயிருக்கிறது. 16-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து எழுத்திலக்கியமாகக் கிடைத்துவரும் நாடக மரபின் தொடர்ச்சியில், மரபு மாற்றமாக நவீன நாடகங்கள் அமைகின்றன. இவை வெளிநாட்டார் விளக்கியிருக்கும் பல்வேறு இலக்கிய, உளவியல், அறிவியல் கோட்பாடுகளையும், ஓரளவு இந்தியத் தொல்மரபையும் இணைத்துக் கொண்டு நாடகாசிரியரின், இயக்குநரின் கற்பனைத் திறன்கேற்ற பல்வேறு நாடக உத்திகளையும், கருத்து நிலைகளையும் கொண்டு விளங்குகின்றன.

நாடகம் கருத்து வெளிப்பாட்டின் பல்வேறு நிலைகளையும், பல்வேறு தொனிகளிலும் பார்வையாளர்களுடன் நேரடியாக வெளிப்படுத்தும் பிரச்சார ஆற்றல் கொண்டது. தொனி, பெரும்பாலும் தோல்வியடையாத கலைவடிவம் நடக்கப்படும் நாடகமாகும். ஆயின் நடக்கப்படும் நாடகத்தை ஆய்வு செய்வதற்கு, நாடகத்தைப் 'பலமுறை பார்த்தல்' அனுபவத்துடன் ஒலி ஒளி நாடாப்பதிவுகளின் துணையும் தேவை என்பதால், அச்சில் வெளிவந்த நாடகங்கள் மட்டும் கட்டுரைக்காகத் தெரிவு செய்யப்படுகின்றன. சிறுகதை, புதினப் படைப்பாளர்கள் அளவு, நவீன நாடகாசிரியரின் எண்ணிக்கை இல்லை என்பது ஒரு கணிப்பு. கதை இலக்கியம் மக்களைக் கவர்வது அளவு, நாடகத்தின் எழுத்து வடிவால் மக்களைப் பிடிக்க முடிவதில்லை. இலக்கிய அம்சம் மிகுந்ததாகக் கருதப்படும் நாடகங்களும் (மனோன்மனியம், சாகுந்தலம், ராஜராஜசோழன்) பாடப் புத்தகங்களாகவே கௌரவம் பெறுகின்றன. இந்தப் பின்னணியில் தமிழில் நாடகங்கள் குறைவாக இருப்பதும், வெகுஜன ரசனையிலிருந்து விலகும் நவீன நாடகங்கள், அதிலும் அச்சில் வந்தவை இன்னும் குறைவாக இருப்பதும் கருத்தில் கொள்ளத் தக்கவை. இக்கட்டுரையில், பெண்களின் வாழ்க்கைச் சிக்கலைக்கூறும் தமிழ் நாடகங்களும், தமிழகச் சூழல்கேற்ப உருவான தழுவல் நாடகங்களும் மட்டும் விளக்கப்படுகின்றன. மொழியாக்க நாடகங்கள் இடம் பெறவில்லை. தெரிவு செய்யப்பட்ட நவீன நாடகங்கள் அனைத்தும் நிகழ்கலை உத்திகளுடன் எழுதப் பட்டிருப்பதால் இவை நடக்கப்படுவதற்காகவே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன என்பது தெளிவு. இந்நாடகங்களின் கருத்துநிலைகளில் பெண்ணிய சிந்தனை மிகுதியில்லை என்பது கட்டுரையின் கருதுகோள்.

இந்த நூற்றாண்டுத் தமிழ் நாடக வளர்ச்சியின் தொடக்கத்திலேயே பெண்ணிய சிந்தனையின் முகிழ்ப்பைக் காண முடிகிறது. ஜான் லாக், மான்டெங்கு, வால்டேர், ஹியூம், மெக்காலே போன்ற மேலைநாட்டு அறிஞர்கள், 'பெண்நிலை' பற்றித் தொடங்கிய சிந்தனை உலகெங்கும் பரவியது இதற்கான காரணமாகலாம். சமூகத்தின் இறுக்கமான பல கட்டுக்களின் நெகிழ்ச்சியை எழுத்தில் வடித்தவர்களாகிய புதுமைப்பித்தன், கு.பா.ரா., பாரதி, பாரதிதாசன் ஆகியோர் பெண்ணுரிமை பற்றிச் சிந்தித்தவர்கள். சிறுகதையையும் கவிதையையும் எழுத்துத் தளங்களாகக் கொண்டிருந்த இவர்களை நாடகாசிரியர்கள் என்று கூறமுடியாது போனாலும், நாடக ஆசையின் காரணமாக இவர்கள் எழுதிய மிகச் சில நாடகங்களையே இன்றைய நாடக மரபின் தொடக்கமாகக் கொள்ள நேர்கிறது.

"பெண்களுக்கு சுய பிரக்ஞை அவசியம் வேண்டும்" (அகலியை) என்ற கு.பா.ராவின் குரலே இன்றைய பெண் நிலைவாதச் சிந்தனைவாதிகளின் பெருங்குரலாக ஒலிக்கிறது. "இல்லற மகிழ்வுக்கு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பரஸ்பர மரியாதை மிகவும் அவசியம்" என்றும், "குடும்பத்திற்குள் ஆண் பெண் இருவருடைய மனப்பான்மையும் தனியாக வளர்ந்து ஆராய்ச்சியினால் ஒன்றுடனே வேண்டும். அப்பொழுது தான் பரஸ்பர மரியாதை, ஹிதம் இவைகள் ஏற்படும்" என்றும் கூறும் கு.பா. ராவின் கருத்துக்களில் காணப்படும் சமத்துவம், தனித்துவம், ஆராய்ச்சிப் போக்கு, ஹிதம் இவையெல்லாம் குடும்ப வாழ்வில் புரிபடப்படும் பொழுது, குடும்ப நிறுவனங்களுக்குள் எழும் பல பிரச்சினைகளும் சீராக வழியுண்டு. கு.பா.ராவின் மற்றொரு நாடகத்தில் (பெண் இருதயம்) 'தாய் கோட்பாடு' உடைகிறது. காதலனே தனக்குத் தேவையானவன் என்று சகுந்தலை பகிரங்கமாகப் பேசுகிறாள். தாய் மகள், மோதல் உளவியல் அடிப்படையில் எழுகிறது.

புதுமைப் பித்தன் நாடகங்களில் (வாக்கும் வக்கும்) இந்தப் பிரச்சாரத் தொனியில்லை. ஆனால் பெண்ணை நாடாள வைத்தல், பெண்ணுக்கு ஆண் பணிகள் செய்தல் என்பதான மரபு விலகல் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்துகிறார். பாரதியின் வள்ளி, கந்தன் கயிறுகள் உல்லாசமாகக் காற்று வெளியில் சல்லாபம் செய்கின்றன. ஆண் பெண் உறவைக் கொச்சையானது (Taboo) என்பதாக மக்கள் பாவனை செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் காதல் இயல்பானது என்று பாரதி, கயிறுகளின் தழுவல், காதல் மொழி இவற்றால் நிறுவுகிறார். பாரதிதாசனின் வீரத்தாய் நாடகம், பெண்ணைத் தாழ்வாக மதிக்கும் சமூக மதிப்பீட்டுக்கும், உயர்வாக மதிக்கும் சமூக மதிப்பீட்டுக்கும் நடைபெறும் விவாதத்துடனேயே தொடங்குகிறது. மாறுவேடம் புனைந்து நாட்டைய காப்பாற்றிய விஜயராணியைப் பார்த்துப் பிறர்-

"அன்னையும் ஆசானும் ஆருயிரைக் காப்பானும்
என்னும்படி அமைந்தீர்! இப்படியே பெண்ணுலகம்
ஆகுநாள் எந்நாளோ? அந்நாளே துன்பமெலாம்
போகுநாள் இன்பப் புதிய நாள்"

என்று பாராட்டும் பொழுது, "பெண்ணுயர்வு" "பெண் திறனும்" பேசுவது பாரதிதாசனின் குறிக்கோள் என்பது புலப்படுகிறது. பெண்ணின் 'மீட்பு' சிந்திக்கப்பட்டது. கற்புக் கோட்பாட்டை ஒரு வலுவான கோடாரியாகக் கொண்டு, இந்திய நாடெங்கும் பெண்ணைக் காலம் காலமாக வதைத்துக் கொண்டிருக்கும் பண்பாட்டுச் சீரழிவு உணர்ந்தப்பட்டது. இதன் தொடர்ச்சியை விதவை மணம், பொருந்தா மணப் புறக்கணிப்பு, கலப்பு மணம் ஆகிய கருத்து விரிவுகளாக அண்ணாவின் நாடகங்களில் காண முடிகிறது. சோ, பரத்தமையின் அவலம் உணர்த்தினார். அறந்தை நாராயணனின் "மூர்மார்க்கெட்" இந்த வரிசையில் குறிப்பிடத்தக்கது. 1975-ல் வெளிவந்த இந்நாடகத்தில் ஆதரவற்ற ஏழை சரோஜா, சமூக அமைப்பின் இழிவைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்ட மனவளர்ச்சியுடன், தன்னையொத்த ஏழை ஆண்களிடையே விபச்சாரத் தொழிலை, மனநெருடலின்றி நட்பு ரீதியாக நட

த்திக் கொண்டு, ஏழ்மைத் துயரிலிருந்து மீளாமல் வாழ்வது காட்டப்படுகிறது. பரத்தையர் என்ற சமூக உருவாக்கக் கேடும், பரத்தையரின் மன அவலங்களும் இலக்கியப் பொருளாகத் தொடங்கிய காலத்தில், ஆண்களுக்கு அறிவுரை கூறுபவளாக, ஆறுதல் கூறுபவளாக, மேட்டுக் குடியினரை எதிர்க்கும் துணிவுடையவளாக சரோஜா உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

சமூக அளவில் மாற்றங்கள் செய்ய நினைத்த இந்நாடக மரபினர்க்கு குடும்பம் என்ற நிறுவனத்தின் இறுக்கம் பற்றி எந்த ஐய முயில்லை. சமூகத்தின் இந்த அடிப்படை அலகு வலுவாகவும் அமைதியாகவும் விளங்க வேண்டும் என்ற அதி உன்னதக் கனவு இவர்களுக்கு இருந்தது. திருமணமே வாழ்க்கைப்பயன் என்பதை, அதன் சடங்குகளோடு ஒத்துக்கொண்டிருந்தால், திருமணம் இல்லாத பெண்களுக்கான இவர்களின் பரிவே, விதவைமணம், குழந்தை மணஎதிர்ப்பு, பொருந்தாமண எதிர்ப்பு, கலப்பு மண ஆதரவு, பரத்தமை எதிர்ப்பு-என்பதான விரிவுகளாக அமைந்தது. மேலைநாடுகளின் ஆரம்பகால எழுத்தாளர்களைப் போலவே, பெண்களின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்கவே இவர்கள் எழுதினார்கள். பெண்களின் 'அறிவு நுட்பம்' பற்றிய பார்வை இவர்களிடம் அதிகம் இல்லை.

தந்தைவழிச் சமூகத்தின் ஆணாதிக்க மனப்பான்மை, தனிச் சொத்துடமை, பெண்ணைப் பொருளாகப் பார்த்தல், ஒருதார மணமுறை, கற்பு மேம்பாடு இவையே பெண்ணடிமைத் தனத்திற்குக் காரணங்கள் என்பதான, மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ் போன்றோர் கருத்துக்கள் இந்நாடக மரபில் இல்லை. சமூகத்தில் ஓர் ஆணுக்குள்ள சகல உரிமைகளும் பெண்ணுக்கும் வேண்டும், கர்ப்பப் பை கூட அவள் உதறக்கூடிய ஒன்றுதான் என்பதான பெரியாரின் பெண்நிலைக் கோட்பாடுகளும் நாடகத்துறையில் நுழையவில்லை. பெண் எந்தக் காலத்திலும் ஆணின் பயன்படுபொருள், அவளை ஒரு புராண மரபாக்கி (Myth) விருப்பம் போல் வளைத்து நெகிழ்த்து வந்தது ஆணின் (சிமொன் தீ பூவா) என்ற வகையிலான பெண் நிலைவாத விழிப்புணர்வும் வராத காலம் அது.

இத்தகைய வரலாற்றுப் பின்னணி கொண்ட நவீன நாடகங்கள் உருவானபின் பெண்நிலைவாதச் சிந்தனை புதிய திருப்பம் பெறுகிறது. வங்காள நாடக வளர்ச்சி, டெல்லி நாடகப்பள்ளி, கேரள நாடகப்பள்ளி இவற்றின் தொடர்பால் தமிழ்நாட்டில் நவீன நாடக அலை உருவாகியது. ஜெர்மனி, பிரான்சு, ரசியா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளின் நாடக முயற்சிகளைத் தெரிந்து கொண்ட அளவில், இங்கும் சோதனை நாடக முயற்சி உருவானது. புதிய நாடக மரபில் சமூகத்தை விமர்சிப்பது என்ற நோக்கில், அங்கதப் போக்கிலும் அவலப் போக்கிலும் நவீன நாடகங்கள் உருவாயின.

தமிழ் நாட்டில், தொடக்கநிலை நாடகாசிரியர்கள் என்று அறிமுகமாகி உள்ள ராமானுஜம், ந. முத்துசாமி, ஞாநி, மு.ராமசாமி, இந்திராபார்த்தசாரதி இவர்களுள், இந்திரா பார்த்தசாரதியின் நாடகங்களே மிகுதியும் அச்சில் வந்துள்ளன. ஏனையோர் நாடக உருவாக்கங்களிலேயே அதிக கவனம் செலுத்துவதால், இவர்களிடமிருந்து தமிழுக்குப் பங்களிப்பாக நாடகங்கள் அதிகம் பதிவாகவில்லை.

இந்திரா பார்த்தசாரதி, தன் நாடகங்களில் டெல்லியின் படித்த மேல் மத்தியக் குடும்பச் சூழல்களின் நாகரிகப் போக்கினை உணர்த்துகிறார்.

பெண் மேட்டுக்குடி அதிகாரிகளுக்கு வைப்பாக விளங்குகிறாள். (போர்வை போர்த்திய உடல்கள்) உலகளாவிய இச் சமூகப் பழக்கம் பற்றிக் கூறும் சிமொன் தீ பூவா, 'தன் கலைத்திறத்தையும் அறிவாற்றலையும் வளர்த்துக் கொள்வதன் மூலம் கணிகை ஒரு தனித்தன்மை கொள்கிறாள். ஆணுக்கு இணையான திறம் கொள்கிறாள்' என்று கூறும் கருத்து இங்கே நினைக்கத்தக்கது. நாடகத்தலைவி யாருக்கும் அஞ்சாமல், தர்க்க ரீதியான விவாதங்கள் பேசி நிற்கும் துணிவுடையவளாக உருப்பெற்றிருக்கிறாள். ஆயின் இந்த வகை வாழ்க்கைக்கு நொந்து கொள்ளாது, ஊர்ப்பிரமுகர்களின் அந்தரங்கங்களை அறிந்த அகந்தை கூட இவளிடம் வெளிப்படுகிறது. பாதிப்பும் சாதனையுமான ஒரு சமநிலை தெரிகிறது. ஆயின் சமூக நன்மை ஒரு கேள்விக்குரியாகி விடுகிறது.

அப்பாவுடன் வாழும் ஒரு பெண், தனிமையின் தாபத்தில் ஒருவரை மண உறவுக்கு அழைக்கிறாள் (மழை). அப்பாவும் மகளும் ஆணும் பெண்ணுமாக மோதுகின்றனர். உறவு இலகுவாக அமையாமல் சிக்கலாகிறது. தந்தைவழிச் சமூக மரபில், தந்தையை மதித்து வாழத் தொடங்கும் பெண், காலப்போக்கில் இம்மரபை உடைத்துத் தனித்துவ (Subjectivity) சிந்தனை கொள்கிறாள். இந்த நூற்றாண்டுப் பெண்களுக்கு உள்ள "தந்தையை மதித்தல்-மாறான சுயசிந்தனை கொள்தல்" என்ற மனப்போராட்டமே இந்நாடகத்தில் விளக்கம் பெறுகிறது. 1907-ல் சிங்ஞ்(Syngne) எழுதிய நாடகத்தில் வரும் பெகீன்மைப் போன்ற படைப்பு இது.

கணவனின் புறக்கணிப்பால் ஆண்களை நாடிச் செல்லும் தாயை, புறக்கணிக்கப்பட்ட மகள் வெறுக்கிறாள் (கால இயந்திரங்கள்). மகளும், மணத்திற்கு முன்பு ஆடவனுடன் உறவு கொள்கிறாள். இத்தொடர்புகள் பற்றித் தாயும் மகளும் வெளிப்படையாக மோதிக் கொள்கின்றனர். தாய் மகள் மோதல், பிராய்டியப் போக்கில் நாடகப் பொருளாகிறது. இந்திரா பார்த்தசாரதியின் நாடகங்களில் தாராளப் பாலுணர்வு கருத்திடுகிறது. அதிகாரிகளின் வைப்பாக விளங்குபவள், சூழலால் இந்நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறாள். என்றாலும் இதிலிருந்து விடுபடும் முயற்சியே இல்லாதிருப்பது அவளுக்கு இவ்வகையான சமூகத் தகுதி வேண்டியிருப்பது போலாகிறது. 'மழை' நாடகத்தில் தந்தைக்குத் துணையாக வாழ்வது என்ற முடிவுடன் வாழ்பவள் சுயத்தின் விழிப்பில், தனிமை உணர்வு துன்புறுத்த, தந்தைக்கும் தனக்கும் உள்ள பிடிப்பு எலக்ட்ரா பிறழ்வு நிலையோ என ஐயமுறுகிறாள். தந்தை மகள் உறவு குரூரமாகப் போய், நாடகம் தந்தையின் மரணத்துடனும், பெண் எனக்கொரு ஆண்துணை வேண்டும் என்று பகிரங்கமாக முறையிடுவதுடனும் முடிவை நோக்கி நகர்கிறது.

குடும்ப உடைவு, உறவுகளின் செயற்கைப் பிடிப்பு, இவையெல்லாம் கூறும் 'கால இயந்திரங்கள்' நாடகம், முறையான பெண்ணியத்துக்கு வழிவகுக்காமல் அனைவரையும் சாக அடித்து, ஓர் இன்மையாக முடிகிறது.

'கொங்கைத் தீ' நாடகத் தொடக்கத்தில் 'இந்தியச் சமுதாய வாழ்வில் பெண்ணால், சீதையாகவோ, பாஞ்சாலியாகவோ, கண்ணகியாகவோ, மாதவியாகவோ இருப்பதின்றும் தப்பிக்க முடியாது' என்று இந்திரா பார்த்தசாரதி நம்பிக்கையின்மையையே வெளிப்படுத்துகிறார். மாறாக, ராமானுஜத்திடம் தன்னம்பிக்கை வளர்ப்பு தெரிகிறது. பூமிப் பரப்பின் புழுதியை எழுப்பிய போர்கள் அத்தனையிலும் பெண்களைப் பாலியல் வதைக்கு ஆளாக்குதல் வெற்றிப்படையின் ஒரு நியதியாகும் அவலம், ராமானுஜத்தின் டிராய் நகரப் பெண்கள் (The Trojan Women) நாடகத்தின் தமிழ்த் தழுவலாகிய வெறியாட்டத்தில் வெளிப்படுகிறது. போரென்றாலே பொன்னும் பெண்ணும் சூறையாடப்படல் என்பதான குரூர மரபைச் சந்திக்கும் பெருந்தேவி, தன் குடும்பத்துப் பெண்கள் அனைவரும் பகைவரின் பாலுறவு வன்முறைக்குப் பலியாகும் சூழலில், குடும்பத்தின் ஒரே வாரிசான பேர்க்குழந்தையைப் பகைவர் வேல் கொண்டு குத்தும் சூழலில்- "பேடி மகன்கள் நீங்கள்! பெரியதொரு கோழை நீங்கள் வாருங்கள் பெண்களே! வரும் விதியை எதிர்கொள்வோம் வலுவேதும் உள்ளவரை விதியையும் எதிர்த்து நிற்போம்" என்கிறாள். ஐ.நா. உ

ள்ளிட்ட உலக அமைப்புகளுள் எதனாலும் மாற்ற முடியாத, போர்க்காலப் பெண்கள் வதையிலிருந்து புறப்படும் பெருந்தேவியின் இந்த நம்பிக்கைக்குரல், யூரிபிடீசின் ஹெசுபாவின் குரலைவிடவும் வலுவானது.

மு. ராமசாமியின் துர்க்கிர அவலமும் (சோபாக்கீசின் ஆன்டிகனி-தழுவல்) பெண்ணிய நோக்கில் குறிப்பிடத்தக்கது. மண்மகள் அறியா வண்ணச்சீறடியோடு கூண்டுப் பெண்ணாய் வாழ்ந்த கண்ணகி, ஒரு பேரரசனையே எதிர்க்கத் துணிந்த மனவலிமை பெற்றது பற்றித் தமிழ் இலக்கியம் கூறும். இதே போல் சோபாக்கீசின் ஆன்டிகனி, பேரரசனையே எதிர்த்துப் போராடுகிறாள். இக்கதை தமிழ் வடிவம் பெறும்பொழுது யாமினி (ஆன்டிகனி) வழியே, மென்மைக்குள் புதைந்து கிடக்கும் வன்மையின் எழுச்சி தெரிகிறது. பெருந்தேவியும் யாமினியும் சமூகப் புரட்சிக்காக அரசை எதிர்க்கவில்லை. ஆயின் சமூகப் புரட்சிக்காகவும் எழக்கூடிய பெண்ணின் அடையாளங்கள் இவர்கள். தந்தைவழிச் சமூகத்தின் ஆணாதிக்க மனோபாவத்தில் பெண்ணை மென்மையாக உருவாக்கி வைத்தல் இங்கே உடைகிறது. வன்மையும் மென்மையும் சமூகம் ஆக்கியவையே தவிர, ஆண் பெண்களின் இயல்புணர்ச்சிகளல்ல என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. "நாம் வேண்டும் பெண் உரிமை என்பது என்னவெனில், ஆணைப் போலவே பெண்ணுக்கும் வீரம், வன்மை, கோபம், ஆளும்திறன் உண்டென்பதை ஆண்மக்கள் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்" என்ற பெரியாரின் கூற்று இங்கே நினைக்கத்தக்கது.

ஞாநியின் 'பலூனில்' விமர்சனத்துக்குள்ளாவது நீதித்துறைதான் என்றாலும், இருமைச் சமக்கோட்பாடு, உஷா என்ற பெண் பாதிரி வடிவில் பலவிடங்களில் பேசப்படுகிறது. சமூக அக்கறையுடன் அநீதிக்கு எதிராக ஊர்வலம் போவதிலும், ஆணுக்கு இணையாகச் சிறைதண்டனை பெறுவதிலும் உஷா சமநிலை எடுக்கிறாள், சமநிலை கேட்கிறாள். ஞாநியின் நாடகத்தில் குடும்பக் கூட்டின் எல்லை தாண்டி வந்து சமூகப் பிரச்சினையில் பங்கு கொள்ளும் உஷா 'பெண்ணுக்கும் மூளை இருக்கிறது' என்பதை உணர்த்துகிறாள்.

அம்பையின் நாடகத்தில் (பயங்கள்) ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பயங்கள் பொதுவாக இருப்பதாகச் சொல்லப்படுவது வித்தியாசமானது. இந்த நாடகத்தில் அம்பை, ஓர் ஆணின் பாதுகாப்பிலிருந்து பெண்ணை விடுவிக்க நினைக்கவில்லை, இந்தப் பயன் யதார்த்தமானது என்றாலும் பெண்ணிய நோக்கில் கேள்விக்குரியதாகிறது. பயன்படுத்தியபின், பெண்ணை ஒதுக்கும் ஆடவனுக்காகக் 'கற்புநிலை' காக்காது, மற்றொரு தேடலுக்காகப் போகும் நம்பிக்கை நன்றாக அமைந்திருக்கிறது. மரபுமீறல், மென்மை, மாமியாரிடம் எழும் மரபுப் பொறாமை எல்லாம் கலந்தவளாக அஞ்சலி இருக்கிறாள். தாலி, குடும்ப இறுக்கம், உடைமைப் பண்பு இவையெல்லாம் கூட இந்நாடகத்தில் இருக்கின்றன. ஆயின் பெண்ணுக்குப் பாலுணர்வை விடவும் நட்பு மேலானது என்பதாக ஒரு கருத்தமைப்பைப் பெண்ணிய நோக்கில் இவரால் வைக்க முடிந்திருக்கிறது. கற்புநிலை உடைவதும், ஆணும் பெண்ணும் பரஸ்பர நட்புக் கொள்வதும், இந்நாடகத்தில் கவனிக்கத் தக்கவை. தீவிரப் பெண்ணிய வாதிகளின் 'குழந்தை வேண்டாத சிந்தனையும்' இந்நாடகத் கருத்துக்களில் ஒன்றாகிறது.

ஜெயந்தனின் 'நிறைகாப்பு' திருமணமான ஒருவனும் ஒருத்தியும் தனியிடத்தில் தங்க நேர்ந்தபொழுது ஒருவரையொருவர் அலாவுவதும், ஆனால் ஆசைப்படாமல் இருப்பது போல் நடப்பதும், பிரியும் பொழுது தனிமனித ஏமாற்றத்துடன் ஆயின் சமூக மரபைக் காத்த நிறைவுடனும் செல்வது என்பதான கதைப் பொருளுடையது. மனச்சாட்சியை வெளிக்கொணர் முயலும் விசாரணையில் ஆண் 'ஆமாம்! நான் இவளை விரும்புகிறேன்' என்கிறான். பெண்ணோ 'பூசி மெழுகுகிறாள்' உண்டு-இல்லை என்பதாகக் குழப்பம் காட்டுகிறாள். காலம் காலமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் மரபுத் தளையிலிருந்து மீறி, அந்தத் தாலி கட்டியுள்ள பெண்ணால் உன்மை சொல்ல முடியவில்லை. நடப்பில் பெண், ஆணை விஞ்சுவதும், மனத்தின் ஆழத்தை மேலும் தோண்டிக் கொள்வதற்குமான சமூகக் காரணம் இந்த மரபின் அழுத்தமே என்பதை 'நிறைகாப்பு' விளங்குகிறது. குடும்பமாகிய நிறுவனத்தை இந்நாடகம் கேள்விக்குட்படுத்துகிறது.

பாலியல் வன்முறையின் அவலம் காட்டும் பிரபஞ்சனின் நாடகம் (முட்டை) அதிகார வர்க்கத்தின் அடக்குமுறையைப் பிரச்சாரக் கலப்பின்றி கலைவடிவில் தருகிறது. காவல் நிலையங்களில் பாலியல் வன்முறை பொதுவான சமூக நியதிபோல் ஆகிக் கிடப்பதை 'முட்டை' காட்டுகிறது. ஆணாதிக்கமும் அதிகார வெறியும் இணையும் பொழுதில் பெண் ஓர் ஏழும்பைப் போல் நகர்க்கப்படுகிறாள். பெண்களின் சிந்தனை, சமூகப் பங்களிப்பு இவை, "பொம்பள்"யின் அறிவின்மையாகக் கருதப்படும் சமூக மதிப்பீடுகள், இந்நாடகத்தில் பெண்ணிய நோக்கில் இணைக்கப்படுகின்றன. பிரபஞ்சனின் 'அகலிகை', அகம் இல்லா ஒருத்தியெயாடு அறம் நடத்தும் கௌதமர் போன்றோரைச் சாடுகிறது. மனம் பொருந்தா மனத்தில் ஏற்படும் சேதத்தால் குறுகுறுப்பற்ற மற்றொரு தேடலுக்கு அகலிகை முனைவது நாடகத்தில் நியாயப்படுத்தப்படுகிறது. ஆயின் 'எது செய்தபின் மனம் சந்தோஷிக்கிறதோ, அதுவே அறம்' என்று ராமன் கூறும் நீதி அகலிகைக்குப் பொருந்துகிறது. ஆயின் பொதுவியதாக்கும் பொழுது?

ஜென்னிமாவின் 'பிணங்கள்' நாடகத்தில், அரசியல் வன்முறையால் ஆதரவற்றுப் போகும் ஒரு பெண்ணின் அவலச் சீறல் குறிப்பிடத்தக்கது.

பரிமாறிக் கொள்ள எதுவுமேயற்ற உலகைப் பற்றிய நிஜந்தனின் நாடகங்களில் இருமைச்சமக் கோட்பாடு, ஆண்குரல், பெண்குரல் வழியே வெளிப்படுகிறது எனலாம். அலுவலகப் பெண்ணுக்கு அதிகாரியால் ஏற்படும் சேதம் (ஒரு நடுக்கமான மீட்சிக் கு) ஓரிடத்தில் நயமாக வெளிப்படுகிறது.

குழந்தைப் பேற்றின் துயரத்தை ஒரு தெய்வீகம் போல் ஆக்கித் தாய்மைக்கு மகுடம் சூட்டும் சமூகப் பொய்மை பற்றிச் சிந்திக்க வைக்கிறது ஞானராஜசேகரனின் 'வயிறு'. கணவன் இருந்தாலும் இறந்தாலும் புறக்கணித்துப் போனாலும் எந்தச் சூழலிலும், குழந்தையென்னும் பெரும் பொறுப்பைத் தோளில் சுமந்திருக்கும் பெண்ணினம் பற்றிய சிந்தனையை இது முன் வைக்கிறது. ஏழைத்தாய்களின் உணவிட முடியாத இயலாமை அவலம் காட்டுவது வயிறு. கருப்பை நீக்கத்தால் பிள்ளைப்பேற்றிலிருந்து விடுதலை பெற நினைக்கும் பெண்ணியம் இச்சூழலில் அறிவுடையதாகிறது. 'பாடலிபுத்திரம்' பெண் ஒரு போகப் பொருள் என்பதை உணர்த்துவதோடு, அடிமைச் சமூகத்தின் அடிமைகளாகவும் பெண்கள் விளங்குவதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. "காமம் ஆணுக்குப் பெண்ணைச் சொத்தாக ஆக்கிவிட்டது. தனது சொத்தை வேறு எவனாவது சுரண்டி விடுவானோ என்று கண் காணிப்பதிலேயே ஒவ்வொருவனும் கருத்தாய் இருக்கிறான். காமத்தில் மட்டும் எவனுக்கும் எவன் பேரிலும் நம்பிக்கையில்லை. எவன் பேரிலும் எவனுக்கும் நம்பிக்கையில்லை. கண்காணிப்பு ஒன்றே நடக்கலாகுது" என்று அங்கத் தடையில் ஞானராஜசேகரன் இருபாலரின் உடைமைப் பண்பையும், கற்பு நிலையையும் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறார்.

அரிச்சந்திரனையே குறிக்கோள் மனிதனாகப் புகழும் இந்திய மரபில் 'சந்திரமதி' போன்ற பெண்களின் தியாகமும் சத்திய சோதனையும் மறைந்து போயிருப்பது பற்றிய கே.ஏ.குணசேகரனின் நாடகம் (சத்திய சோதனை) பெண்ணிய நோக்கமுடையது. அவரின் பேயோட்டம், 'கிராமப்புறப் பெண்களின் மனநிலையை உளவியல் ரீதியில் விளக்க முயல்கிறது. நவீன நாடகங்கள் தொடராத ஒரு புதிய பிரச்சினையைத் தொடுகிறது 'பேயோட்டம்'.

உலகம் முழுவதுமான பெண்ணிய சிந்தனை வளர்ச்சியில் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பங்கேற்கின்றனர். ஈழத்துத் தமிழரும், தமிழ்

முகத் தமிழரும் பண்பாட்டு ரீதியில் ஒத்திருக்கும் சூழலில், ஈழத்து நவீன நாடகங்கள் காட்டும் பிரச்சினைகள் பொதுவான தமிழ்ப் பெண்களின் பிரச்சினைகளாகவே விளங்குகின்றன.

குழந்தை ம. சண்முகலிங்கத்தின் 'மாதொரு பாகம்' 'தாயுமாய் நாயுமானார்' நாடகங்கள் பெண்நிலை வாதத்தினைக் கருவாகக் கொண்டவை என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றன. "நாயெண்டால் பெட்டைக்கு மதிப்பில்லை... நாயிலும் அல்சேஷன் போல நல்ல இனம் என்றால் பெட்டைக்கு மதிப்பு, ஏனெண்டால் யாவாரம் பெருகும்" என்ற கருத்தினைப் பெண் சிசுகொலை, பரத்தமை இவற்றுடன் ஒப்பிட முடிகிறது.

"பெண்ணைப் பற்றிய கனகேள்வியுக்கு மறுமொழி, இந்தச் சமூகத்தில் மட்டுமல்ல, வேறு சமூகத்தினாலும் கிடைக்குமோ தெரியேல்... பொம்பிளையன் இனியாவது குடும்பத்திலை, சமூகத்திலை உங்கடை உண்மையான நிலையை அறிஞ்சு கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கோ" என்று அப்பட்டமான பிரச்சாரம் செய்கிறார் குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம்.

மகாகவியின் 'ஒரு புதிய வீடு' குடும்ப நிறுவன மரபில் பெண்ணுக்கு ஏற்படும் சிக்கலை மையமிட்டதாக அமைகிறது. இறந்ததாக நம்பப்பட்ட கணவன் திரும்பும்பொழுது, இரண்டாம் கணவனோடு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பெண்ணுக்கு ஏற்படும் திகைப்பு, சமூகத்துக்கே ஒரு கேள்விக்குறியாகிறது.

திருமணம், குழந்தை, வசதியான வாழ்வு என்ற எதிர் பார்ப்புக்கள் மட்டுமுள்ள ஒரு சராசரிப்பெண், சமூக அநீதிகளை எதிர்க்கும் புரட்சிக்கு மாறுவதாக ஓர் உருமாற்றம் செய்கிறது நா.சுந்தரலிங்கத்தின் விழிப்பு' நாடகம். பெண்ணடிமை பற்றிய சிந்தனைகளை இந்நாடகங்கள் தூக்கலாகவே தருகின்றன.

இவையெல்லாம் தமிழின் நவீன நாடகங்கள் பெண்நிலை தொடர்பாகக் கூறும் கருத்துக்களாகும். மேலை நாடுகளில் 1960களில் தொடங்கி, 1980கள் வரை இரண்டாவது அலையாகத் தோன்றிய பெண்ணியம், அந்நாடுகளில் பரவலாகப் பரபரப்பூட்டி, தீவிர வளர்ச்சியடைந்து இப்பொழுது ஒரு நிதானப் போக்கில் ஆய்வுகளை மேற் கொண்டிருக்கும் காலத்தில், தமிழ்நாட்டில் கடந்த இருபது ஆண்டுகளுக்குள்ள்தான் 'பெண்ணியம்' என்ற சிந்தனையோடு படைப்பிலக்கியவாதிகள் எழுதி வருகின்றனர்; நவீன நாடக நிலையம் இதுதான். பெண்ணியம் பரபரப்பான நிலையில் பரவலாகப் பேசப்பட இங்கே இன்னும் காலம் இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டில் சமூக நெருக்கமும் போதாது, மனோபாவத்திலும் அதிக வளர்ச்சியில்லை என்னும் பொழுது இது மெல்லத்தான் நிகழும். அதனால்தான் தமிழின் நவீன நாடகங்கள், சமூக அக்கறையுள்ள கருத்து நிலைகளைக் கொண்டிருந்தாலும் பெண்ணியம் சார்ந்த கருத்துகள் இவற்றில் மிகுதியுமில்லை. தவிரவும் தமிழின் நவீன நாடகங்கள் நவீனம் என்று அழைக்கப்படுவதற்கான பல்வேறு சோதனை முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனவே தவிர, பரவலாக மக்களைச் சென்றடைய ம் இலக்கைக் கொண்டவை அல்ல. உலக நாடகாசிரியர்களை அறிந்திருக்கின்ற கல்வியாளர்கள் குறிப்பிட்ட ரசனை வகைகளை அறிந்திருக்கும் அழகியல்வாதிகள், திறனாய்வு நுட்பமுடைய இலக்கியவாதிகள் ஆகியோரை அவையோராகக் கொள்ளும் இந்நாடகங்கள், ஏனைய மக்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் வரதட்சணை, பெண் சிசுக்கொலை, பெண்ணின் பல்வேறு குடும்பத்தளைகள் போன்ற பரவலான பெரும் பிரச்சினைகளை ஒதுக்கிவிடுகின்றன. இன்றைய பெண்களின் சமூக நடமாட்டத் தகுதியால் உருவாகியுள்ள கற்பு நெகிழ்ச்சியும் குடும்ப நெகிழ்ச்சியும் நாடகங்களில் இடம் பெறுகின்றன. இவை சமூக மரபிற்கு மாறுபட்ட, ஆயின் யதார்த்தமான கருத்துக்களாகும். பெண்நிலை கூறும் நாடகங்கள், பாலியல் சுரண்டல் பாலியல் வன்முறை இவற்றைத் தொட்டுக் காட்டுகின்றனவே தவிர, சாதகமான தீர்வுகளை நோக்கி அமையவில்லை.

இந்நாடகங்களில், குடும்ப நிறுவனத்தின் அழுத்தம், பெண்ணை மனைவியாகவும், தாயாகவும் நிலைநிறுத்தல் இவற்றின் பதிவு அழுத்தமாகவே இருக்கிறது. பெண்ணின் 'தளைநீக்கம்' என்பது மற்றோர் ஆடவனைத் துணை சேர்ப்பதாகவே இருக்கிறது. சில இடங்களில் பெண்ணுக்குச் சமூக மரபு ஒரு சிக்கலாகிறது. இவ்வாறு மிதவாத பெண்ணியக் கருத்துக்களையே தமிழின் நவீன நாடகங்கள் எடுத்தாள்கின்றன. மிதவாதப் பெண்ணியமே சமூகத்தில் பரவலாகப் பரவாத நிலையில், தீவிரப் பெண்ணிய வாதம் மேடையேறுவதற்கான காலம் இன்னும் வரவில்லை. மிதவாதக் கருத்துக்களையுமேகூட, இந்நாடகங்கள் மென்மையாகவே கூறுகின்றன. சேதமுற்ற பெண்களின் எழுச்சிக்கான அறைகூவல் இல்லை. பெண்ணியம் தொடர்பான புதிய கோட்பாடுகள் உருப்பெற வேண்டிய அவசியத்தை உணர்த்தவில்லை. இன்னும் ஓர்அவலத்தொனிதான் நாடகங்களின் குரலாக இருக்கிறது.

தமிழ்ப்பெண்களின் பொதுச்சிக்கல்கள் தவிரவும், தமிழ்ச் சமூகத்தின் பலபடி நிலைகள், படிநிலைகளின் பல்வேறு தளங்கள், தளங்களின் பணி வேறுபாடுகள் இவற்றிக்கேற்ப, வாழ்க்கை அமைப்பும் சிக்கல்களும் உருவாகியுள்ளன. முதிர் கன்னியர், குழந்தைச் சமையுடன் ஆதரவற்ற மகளிர், பாட்டாளிப் பெண்கள் இவர்களின் சமூகநிலை பற்றிய கேள்விகள் நாடகங்களில் இல்லை. தமிழ்ப் பண்பாடு பல நூறு பிரிவுகளாகச் சிதறிக்விட்டிருக்கிறது. தொட்டில் குழந்தைக்குத் தாலி கட்டுதல், குடும்ப ஆடவருக்குப் பொதுவான மனைவியை வரித்தல், மருமகளை மனைவியாக்கல், ஏழைப்பெண்கள் பெருந்தனக்காரரின் உடைமையாதல் - இவையெல்லாம் சடங்கு ரீதியாகவோ, அழுத்தமான மரபு ரீதியாகவோ இன்னும் தொடரும் பழக்கங்கள்; பெண்நிலை பற்றிப் பேச நிறைய இருக்கிறது. இத்தனையும் நிறைந்த ஒரு பெரும் பரப்பின் பல கருத்துக்கள் தமிழின் கதை இலக்கியங்களில் இடம் பெறுகின்றன. ஆயின் நவீன நாடகங்களின் கருப்பொருள், ஒரு சிறு பகுதியையே தொட்டு நிற்கிறது. தமிழ்ப்பெண்களின் பிரச்சினைகளில் சில, பெண்ணுரிமை இயக்கங்கள் சிலவற்றாலும், கல்லூரி மாணவ மாணவியராலும், சமூக சேவைக் குழுக்களாலும் ஆங்காங்கே சில நிமிட நிகழ்கலை நாடகங்களாக நடிக்கப்படுகின்றன. பிரச்சாரத் தொனி மிகுந்த இவை தவிர, நவீன நாடகாசிரியர்களிடமிருந்து பெண்நிலை வாதப் படைப்புக்கள் மிகுதியும் வரவில்லை.

தமிழ் நவீன நாடகங்களில், பெண்களின் பங்களிப்பு மிகக் குறைவாகவே இருக்கிறது. மேலைநாடுகளில் 1990க்கும் முன்பிருந்தே பெண்ணியம் சார்ந்த குழுக்கள், நாடக மன்றங்களை உருவாக்கி கதையாக்கம், நடிப்பு, இயக்கம் என்ற துறைகளில் ஈடுபட்டு நூற்றுக்கணக்கான நாடகங்களை நடத்தியுள்ளன. (Spider woman theatre, Circle of the witch, Omalga magic theatre. Women's Experimental theatre போன்றவை) ஆயின் தமிழ் நவீன நாடகங்களில் நடித்தல் தவிர, பெண்ணிய நோக்கில் நாடகக் குழுக்களை அமைத்துக் கருத்துப் பரப்பதல் தமிழகத்தில் நிகழவில்லை. சென்னையில் உள்ள 'பூமிகா' பெண்ணிய நோக்கில் உருவான நாடகக்குழு என்று அறியப்படுகிறது. அதன் செயல்பாடுகளே அதன் திறத்தை உணர்த்தும்.

சமூக வளர்ப்பினால் பழக்கங்களும் பண்புகளும் வரையறுக்கப் படுகின்றனவே தவிர, இயற்கை நியதியில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் மனோபாவங்களில் வேறுபாடுகள் இருக்கவே முடியாது. ஆயின் ஆண்நியதி, பெண்நியதி என்று பிரித்துப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நம் சமூகத்தின் கலைகள் இன்னுமே இந்தப் பார்வையை ஒட்டித்தான் உருவாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்தப் பின்தங்கிய நிலை மாற, ஏனைய கலைகளுடன் இணைந்து, தமிழ் நவீன நாடகத்தின் கருத்துநிலைப் பணி பெண்ணியம் தொடர்பாக மேலும் வலுப்பெற வேண்டும்.

நூல்	நாடகம்	ஆசிரியர்	பாதிப்பு ஏற்படக் காரணம்	பெண்ணிய நோக்கில் தடை	தீர்வு
சிறகுகள் முறியும் (1976)	பயங்கள்	அம்பை	துணைதேடல்	பாலியல் சுரண்டல்	தவறு
ஓளரங்க சீப் (1978)	போர்வை போர்த்திய உடல்கள்*	இந்திரா பார்த்தசாரதி	சமூக ஊழல்	பாலியல் சுரண்டல்	தவறு
ஆறு நாடகங்கள் (1979)	புதியதொருவீடு*	மஹாகவி	துணையின்மை	ஒரு கணவ மணமுறை	தவறு
ஆறு நாடகங்கள் (1979)	விழிப்பு	நா.சுந்தரலிங்கம்	சமூக வளர்ப்பு	சிந்தனைவளர்ச்சியால் தடை வெல்லுதல்	சரி
வயிறு (1980)	வயிறு	ஞானராஜசேகரன்	குழந்தைப்பொறுப்பு	ஆணாதிக்கமரபு	தவறு
பலூன் (1981)	பலூன்	ஞாநி	சமூக ஊழல்	சிந்தனை தடை	தவறு
முட்டை (1983)	முட்டை	பிரபஞ்சன்	சமூக ஊழல்	பாலியல் வன்முறை	தவறு
முட்டை (1983)	அகலிகை*	பிரபஞ்சன்	சமூக ஊழல்	ஒரு கணவ மணமுறை	சரி
பசி (1986)	மழை*	இந்திராபார்த்தசாரதி	துணையின்மை	தந்தைவழி ஆதிக்கம்	தவறு
பசி (1986)	கால இயந்திரங்கள்	இந்திராபார்த்தசாரதி	துணையின்மை	பெண் பொருளாதல்	தவறு
துர்க்கிர அவலம் (1986)	துர்க்கிர அவலம்	மு.ராமசுவாமி செண்பகம் ராமசுவாமி	சிந்தனைத் தடை	ஆணாதிக்க மரபு	தவறு
ஏழ நாடகங்கள் (1987)	மாதொரு பாகம்*	குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம்	சமூக மரபு	ஆணாதிக்க மரபு	தவறு
ஏழ நாடகங்கள் (1987)	தாயுமாய் நாயுமானார்*	குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம்	சமூக மரபு	ஆணாதிக்க மரபு	தவறு
கூத்தாடிகள் (1989)	பிணங்கள்	ஜென்னிமா	அரசியல்	ஆணாதிக்க மரபு	தவறு
வெறியாட்டம் (1990)	வெறியாட்டம்	ராமானுஜம்	அரசியல்	பாலியல் வன்முறை	தவறு
கணையாழி (1992)	நிறைகாப்பு*	ஜெயந்தன்	துணை தேடல்	ஒரு கணவ மணமுறை	தவறு
அழிதல் காணும் காலம் (1992)	ஒரு நடுக்கமான மீட்சிக்கு	நிஜந்தன்	சமூக ஊழல்	பாலியல் சுரண்டல்	தவறு
சத்திய சோதனை	சத்திய சோதனை*	கே.ஏ.குணசேகரன்	சமூக மரபு	ஆணாதிக்க மரபு	தவறு
சத்திய சோதனை	பேயோட்டம்*	கே.ஏ.குணசேகரன்	சமூக மரபு	ஆணாதிக்க மரபு	தவறு

(மேற்காணும் நாடகங்களில் * குறியிடப்பட்ட நாடகங்கள் மட்டுமே பெண்நிலை வாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவானவை. ஏனைய நாடகங்களின் கருத்துப் பொருளில் பெண்நிலை வாதமும் இடம் பெறுகிறது.)

பெண்கள் - சமகால எழுத்தாளர் பார்வைகள்

சமுதாயத்தின் புதிய நிலைமைகள், பெண்களிடம் சிந்தனை, வாழ்க்கை முறை, குடும்பத்தில் வகிக்கும் பாத்திரம் எல்லாவற்றிலும் மாறுதல்கள் கோருகின்றன. ஒரு 50 ஆண்டுகளுக்கு முன் உலகிய பெண், இன்று மடிந்துவிட்டாள். பழைய குப்பைகளை கீழே போட்டு மிதித்து, அந்த இடத்தில் முற்றிலும் வேறுபட்ட புதுமைப் பெண் உருவாகிவிட்டாள் என்று கூற முடியாது. சமுதாயத்தில் பாதியான பெண்கள் இனம் முழுதும், அப்படியொரு உருமாறுதலுக்கு வரும்போதே கூறமுடியும். ஆனால் பழைய பெண் மடிந்து வருகிறாள்.

கணவன் மரவுரி தரித்து 14 ஆண்டுகள் வனவாசம், சீதைக்கும் வனவாசமாகிறது. "நானும் காதேசுவேன்" என மரவுரி தரித்து நிற்கிறாள். கம்பன் வடித்த கதாபாத்திரம் என்று சொல்வதைவிட, கம்பன் காலத்துப் பெண் வெளிப்பட்டாள் என்பதே பொருந்தும். பெண்ணினத்தின் மீது குவிக்கப்பட்ட இந்தச் சாபங்களிலிருந்து, விமோசனம் தேடும் கேள்வி ஒரு பெண்ணிடமிருந்து பிறப்பதற்கு, ஆயிரம் வருடங்கள் தேவைப்பட்டன. ஆயிரம் வருடங்களின் சரித்திரம் ஓடிவிட்ட பின் அகலிகை கேட்கிறாள்-

"அக்கினிப் பிரவேசம் செய்ய ராமன் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்?"

"அவர் கேட்டார். நான் செய்தேன்" என்றாள் சீதை அமைதியாக.

"அவன் கேட்டானா?" என்று கத்தினாள் அகலிகை,

அவள் மனதில் கண்ணகி வெறி தாண்டவமாடியது.

"அகலிகைக்கு ஒரு நீதி, அவனுக்கு ஒரு நீதியா? ஏமாற்றா?

கௌதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா?"

(புலமைப்பித்தன்-சாப விமோசனம்)

காலகாலமாய் ஆணின் குடலோடும், குருதி நாளத்தோடும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிற சாபங்களிலிருந்து பெண்ணை மீட்டெடுக்க முதல் கேள்வி ஊசி.

"இப்போது நான் உன்கூட இருப்பது உனக்குச் சந்தோஷம் கிடைக்கும் என்றுதான். உன் சந்தோசத்துக்கு மட்டுமே நான் வாழ முடியுமா? எனக்குன்னு நான் எப்போ வாழறது? என் சந்தோசத்துக்கு கல்யாணம் குறுக்கே நிற்கும்னா, நான் கல்யாணத்தை புறக்கணிப்பேனே தவிர, தொழிலை (வேலையை) புறக்கணிக்க மாட்டேன்". (ஒரு மனுஷி-பிரபஞ்சன்; பக்கம் 84)

அகலிகையின் முணுமுணுப்பு 50 ஆண்டுகளின் பின் உரிமையாக முன் வைக்கப்படுகிறது. நேருக்கு நேர் ஓர் ஆணைக் கேட்கும் நிகழ்வாக புது குணமாறுதல். இந்திய சமுதாயத்தில் பெண்ணுக்குத் தரப்பட்டுள்ள மிகப் பெரிய பாத்திரம் குடும்பப் பெண் என்பது. பெண் குடும்பம், சமையல், தாய், மனைவி என்றே நினைவுக்கு வருகிறாள். இன்றைய குடும்பப் படிமுறை அமைவுக்கு ஏற்ற ஒரு பெண், உடைமைச் சமுதாயத்திற்கு பொருத்தமான ஒரு பெண் நினைவுக்கு வருகிறாள்.

சமுதாயம் குடும்ப அமைவை பாதிப்பது போலவே, குடும்பம் சமுதாயத்திற்கு மறுசேவை செய்கிறது. இதனை 'எதிர் சேவை' என மக்கள் மொழியில் சொல்லலாம். மதுரை சித்திரைத் திருவிழாவின் போது, அழகர் மலையிலிருந்து இறங்கி வரும் கள் எழகர் வைகை ஆற்றில் இறங்கு முன், மக்கள் அவரை எதிர் கொண்டு சேவை செய்கிறார்கள். சமுதாயம் தொடர்ச்சியாக நடந்து வருகையில் அதனை எதிர்கொண்டு சேவை செய்வதற்கான மாந்தர்கள், இங்கேயும் நமது குடும்ப உறுப்பிலிருந்து தயாராக உருவாக்கப்படுகிறார்கள்.

அம்மா சமையல் செய்கிறாள், அப்பா வேலைக்குப் போகிறார் என்ற வாசகங்கள் சமீக காலம் வரை பாடப் புத்தகங்களில் கே காடிட்டு இருந்தன. அம்மா வேலைக்குப் போய் வந்ததும் சமையல் செய்கிறாள் என்பது குழந்தைகளுக்கு அனுபவ ரீதியான பாடம். பிறகு அவர்கள் அதுவாகவே வளர்கிறார்கள். குடும்ப அமைவு, ஒரு பெண்ணிடம் மனைவியாவதற்கான மனோபாவத்தையும் ஆணிடம் கணவனாவதற்கான மனோபாவத்தையும் உருவாக்குகிறது. ஓர் ஆண் கணவனாகவும், ஒரு பெண் மனைவியாகவும் வளர்க்கப்படுகிறார்கள்.

"இக் காரணத்தினால்தான் திருமணமான அன்றே ஓர் இந்தியப் பெண் முன்பின் தெரியாத ஓர் ஆணுடன் சகஜ வாழ்க்கை மேற்கொள்ளும் மனோநிலை உடையவளாக விளங்குகிறாள். பெரியோர்களால் கணவன் என்ற அந்த நபர் அவளுக்கு இனங்காட்டப்படுகிறான். மற்றவை அவளுக்கு ஏற்கனவே மனத்தளவில் முடிந்துபோன விசயங்கள்".1

இவர்கள் இந்தச் சமூகத்தின் அச்சான பிரதிநிதிகள்; இந்தச் சமூகத்திற்குப் பொருந்தும் மாந்தர்கள்.

"ஏற்கனவே சமூகம் தயார்நிலையில் வைத்திருக்கும் ஒழுங்குமுறை, பண்பு, நேர்மை, நியாயம் என்பனவற்றை முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டு, கடமை உணர்வுடன் ஆளும்வர்க்கத்திற்கு சேவை செய்யும் குடிமக்களாகத் திகழ்வார்கள்".2

கதாநாயகனும், நாயகியும் (ஜானகி) ஒரு தனியார் பயிற்சிக் கல்லூரியில் பணியாற்றுகிறார்கள். காதலித்து திருமணம் செய்து கொள்கிறார்கள். ஜானகிக்கு வேறு உயர்ந்த நோக்கங்கள் இருக்கின்றன. மேலும் கல்வி கற்பது, அறிவை வளர்ப்பது, கல்லூரிப் பேராசிரியராக ஆவது. இவை ஒரு பெண் தன்னை சுயமாக ஆக்கிக் கொள்வதற்கான தகுதிகளாகின்றன. இது அவர்களிடம் கருத்து வேறுபாட்டை உருவாக்குகிறது. அவன் தடை போட்டும் நிற்காமல் ஜானகி மேல்படிப்புப் படித்து, பம்பாயில் கல்லூரி ஆசிரியராகப் போய் விடுகிறாள். இருவரும் பிரிகிறார்கள். தந்தையின் அறிவுரை கேட்டு, நிச்சயிக்கப்பட்ட பெண்ணை மணந்திருந்தால் இத்தகைய அவமான வெட்டு தன் வாழ்வில் விழுந்திருக்காது என கதாநாயகன் சிந்திக்கிறான். மீண்டும் பெற்றோரிடமே போய்ச் சேர்ந்து, அவர்கள் ஏற்பாடு செய்யும் பெண்ணை மணக்கிறான். வாழ்வு மணம் வீசுகிறது.3

நா.பா.வின் இந்தக் கருத்தோட்டம், நிலவும் குடும்பப் படி முறை அமைவை, உயர்ந்ததெனப் போற்றுகிறது. இந்தச் சமூகம் தயார் நிலையில் வைத்திருக்கும் ஒழுங்குமுறை, நெறி, பண்பு, மதிப்பீடுகளை மாறாமல் ஏற்றுக்கொள்ளும் குடும்ப உறுப்பை வரவேற்கிறது. பெண்ணின் கல்வி மேம்பாடு, அறிவுத் தேடல், கல்வி வளர்ச்சி, ஆணின் சுயநலத்திற்குத் தடை என்ற உணர்வை உருவாக்குகிறது. புதிய பண்புகளாக அமையும் காதல் மணமும், கலப்பு மணமும் மறுநாளே வாடிவிடும் மல்லிகை என்றும், மரபுத்திருமணம் என்றென்றும் மணம் வீசும் மரிக்கொழுந்து என்றும் உவமை சொல்லப்படுகிறது.

சனநாயகம், சமத்துவம் போன்ற பண்புகள் அரசியல், பொருளாதாரம் சம்பந்தப்பட்ட விசயங்களாகவே இன்றும் கருதப்படுகின்றன. இவை அனைத்துத்திறை சம்பந்தப்பட்ட விஞ்ஞானப் பண்புகள் என இவர்கள் கருதவில்லை. எனவே ஆண் இன்னும் அவன் உடல்வலிமை காரணமாக மதிக்கப்படுகிறான். விவரிக்கப்படுகிறான். அதுபோல் பெண்ணின் பலவீனம், அவளுடைய உடம்பாகக் கருதப்படுகிறது. அவளுடைய பலவீனம் உடலியல்புகளாக, மென்மை, நளினம், அழகு, நாணம் என்பதாக முன் வைக்கப்படுகிறது. இன்னும் நமது கதாசிரியர்கள், கவிஞர்கள் பரம்பரையாக தான் ஒரு பெண் என்ற உணர்வு ஊட்டப்படவும், உணர்வும் அந்த அளவிலேயே சிந்திக்கவும், செயல்படவுமான அவளது பலவீனம் என்று உணரவில்லை. அவளுடைய உடல் அமைப்போடு தொடர்புடைய விசயங்களாகக் சமாதானப் படுத்தப்படுகிறது, போற்றப்படுகிறது.

"விடியற்காலை குளிர் அம்மா மாதிரி. இந்த இருட்டே கூட அம்மா மாதிரிதான். ஆழ்ந்த அமைதி. பயமுறுத்தும் இருட்டாய் இல்லாது வானம் மட்டும் வெளிச்ச இதழ் பிரித்து பூமியைப் பார்த்து மெல்லச் செய்யும் புன்முறுவல். அம்மாவின் மெட்டி மாதிரி, கால் கொலுசு மாதிரி பறவைகள் சப்தம் போடும். பட்டுப்புடவை மாதிரி, காற்று வீசும். தூங்குகின்ற பிள்ளையின் விசமங்கள் நினைத்து வாஞ்சையோடு சிரிக்கிற அம்மா மாதிரி வானம் புன்னகை செய்யும். ஈரம்பட்ட புழுதி ரோடு கூட மெத்தென்று அம்மா வை ரூபகப்படுத்தும்".

"விடியற்காலை குளிர் அம்மா எனில், ஏலி குளிர் என்ன மாதிரி... மனைவி மாதிரி. முன்னிரவில் களைத்துக் கட்டிலில் சாயும் போது பரமசுகம்... ஏலி குளிர் முத்தமிடும், கால்களைக் குறுகுறுக்க வைக்கும்...." (மாலை நேரத்து மயக்கம்-பாலகுமாரன்)

தாய்மை, பாலியல் இன்பம் இரண்டும் பெண்ணின் பண்புகள். தாய் என்ற ஸ்தானமும், மனைவி என்ற ஸ்தானமும் வேறு வேறு பண்புகளைக் கொண்ட ஒரே பெண் இவர்களது பார்வையில்.

தாய்மை, கற்பு, பாசம், பாலியல் சுகம் இவை பெண் உடம்பு ஓட்டிய விசயங்களாகப் பார்க்கப்படுகின்றன. தாய்மை என்பது அப்படித்தான் பார்க்கப்படுகிறது. 'பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற தாய்' என்று அறிவுள்ளவர்களாலும், 'பெற்ற வயிறு பற்றி ஏரிகிறது' என்று பாமர மக்களாலும் சொல்லப்படுகிறாள். அப்படியானால் தாய்மை, பாசம் என்பது பெண்ணின் கர்ப்பப்பை, வயிறு, மார்க்கம் என்று பெண்ணின் உறுப்புகள் சம்பந்தப்பட்ட பண்பாக ஆகிவிடுகிறது. உண்மையில் அவை அப்படித்தானா?

ஆண், பெண் இருபாலருக்கும் பொதுவான பண்புகள் இல்லையா? ஒரு பெண், கருவை தனது வயிற்றில் ஏந்துகிற போதோ, ஒரு தாயின் கடமைகள் தொடங்குவது போலவே, ஒரு ஆணின் கடமையும் தொடங்குகிறது. குழந்தை பிறப்புக்கு முன்பும், பின்பும், குழந்தையை குளிப்பாட்டுவதிலிருந்து வளர்ப்பது வரை ஓர் ஆணும் பங்கேற்க வேண்டும். நேரமும், உழைப்பும், உணர்வும் செலவழிக்கப்பட வேண்டும். குழந்தையிடம் தாய்ப் பண்புகள் கொண்டவனாக அவன் ஆகிறான். இங்கு, அந்தக் கடமை ஆற்றாத, குழலும் பிரக்களையும் கொள்ளாதவனாக ஆண் இயங்குகிறான்.

பெண்ணின் இடத்திலிருந்து செய்திருந்தால் அவனுடைய பாசமும் அவளுக்குச் சமதையாகவே நிற்கும். அப்படியானால் எல்லா உணர்ச்சிகளும் பண்புகளும் பொதுவானவைதானா? "ஆமாம், அப்படித்தான் அவற்றைப் பார்க்க வேண்டும். அப்போது யார் வேண்டுமானாலும், எந்த உணர்ச்சியை வேண்டுமானாலும் இயல்பாக்கிக் கொள்ளலாம்". "பெண்களுக்கு என்று தனியாக ஒரு நோக்கு இல்லையா?"

"அது பெண்ணாய் பிறப்பதால் மட்டும் வரும் நோக்கு இல்லை. அது பிரக்களையால் வரும் நோக்கு. அவள் வாழ்வு, அவள் உடம்பு, அவள் பிரச்சினை, அவள் இடம், குழல் இவை பற்றிய பிரக்களே. அவளுக்கும், வாழ்க்கைக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றி பிரக்களே. கறுப்பனுக்கும் அரிசனுக்கும் உண்டாகும் பிரக்களே போல". (அம்பை-வீட்டின் மூலையில் ஒரு சமையலறை, பக்கம் 88)

பெண் மீது போர்த்தப்பட்ட அல்லது பெண்ணின் உளவியல் ரீதியான அடிமைத் தனங்களையே எழுத்தாளர்களும், கலைஞர்களும் போற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தி.ஜா.ரா.வின் படைப்புக்களில் இத்தகைய மதிப்பீடுகளிலிருந்து திமிறி வெளியே வருகிற பெண்கள் உண்டு. பெண்ணளவிலான மீறல்கள் உண்டு. மீறலில் உளரீதியான அவளின் போராட்டங்களே விவரிக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் தங்களளவில், இந்தத் தளைகளை உதறப் பார்க்கிறார்கள். சமுதாய நிலைமைகளுக்கும் இதற்குமான சங்கிலிகள் அவர்களுக்குத் தெரியாது. எனவே பழைய மதிப்பீடுகளை உடைக்க முனைந்து, அவர்களே உடைந்து போகிறார்கள். (நாவல் - மரப்பசு)

பாலியல் பிரச்சினைகள் மட்டுமே தி.ஜா.ரா.வின் பாத்திரங்கள். பாலியல் பிரச்சினைகள் அன்றி பெண்களுக்கு மற்ற பிரச்சினைகள் இல்லை என்பதே தி.ஜா.ரா.வின் கணிப்பு. பெண்ணின் உடலும், உடல் பற்றிய அவளின் உணர்வுகளும் ரசிப்புக்குரியதாக, பெண் மீதான வயிப்புக்களாக சமகால எழுத்தாளர்களால் பார்க்கப்படுகின்றன. முந்திய தலை முறை எழுத்தாளர்கள், யதார்த்தமாகப் பார்க்க முயன்றதும், வணிகக் கலப்பதம் இல்லாத, தீவிர படைப்பாளிகளாக இருந்ததும், இன்றைய தலைமுறை அதை உதறிவிட்டதும் காரணம். பேர் பார்க்கும் ஆசை, புகழ் தேடும் வேட்கை, பணம் சேர்க்கும் உத்தி ஏற்கனவே இவர்களுக்கிருக்கும் கண்ணோட்டத்தை இன்னும் மலினப்படுத்தி விடுகின்றன.

உரிமை கோரும் புதுமைப் பெண்களைப் படைக்கும் போது கூட, பெண்ணை உடம்பு ரீதியாகப் பார்க்கிறார்கள். உரிமைக் குரல்களினூடே, பழைய பார்வையும் விட்டுப் போகாமல் வருகிறது.

விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சி, சமுதாயத்தில் மிகப்பெரிய மாற்றங்களை முன்கொண்டு வந்துள்ளது. புரட்சிகளும், புதிய மாற்றங்களும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. சமுதாயத்தின் குண அளவில் மட்டுமல்ல; மனிதனின் பண்புகளிலும் மாறுதலை விளைவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மனித வாழ்வில், சமுதாய இயக்கத்தில் விஞ்ஞானம் ஆற்றும் பாத்திரத்தை, விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளை அறிமுகப்படுத்தும் சுஜாதா பெண்ணை பெண்ணாகவே காண்கிறார். பழைய பெண், வீட்டின் சமையலறை மூலை என்றால் சுஜாதாவின் பெண் கம்ப்யூட்டர் ஏ.சி. அறை. குளித்து தலை முழுகி, முன்னால் குங்குமம் சுமந்து, பின்னால் பூ சுமந்து 'லட்சுமி' கரமாய் பழைய பெண். ஆனால் ஜீன்ஸ் பேண்ட், சர்ட் அணிந்து சுஜாதாவின் புதுமைப் பெண். ஆனால், உடம்பு மட்டுமே கொண்டவள். பாலியல் உறவுக்கு மட்டுமே உறவாக்கப்பட்டவள். அவளுடைய உடம்பும், உழைப்பும் பழைமைக்குத் தேவைப்பட்டதென்றால், இப்போது அவற்றுடன் அவளுடைய மூளைத்திறனும் முதலாளியத்திற்குத் தேவை. முதலாளித்துவ உலகம், தொழில் நுட்பம், சிந்தனை, பண்பாட்டுக்குப் பொருத்தமான உடம்பாக பெண்களைக் காண்கிறார்.

விஞ்ஞானக் கதை, மர்மக் கதை, கொலைக் கதை, துப்பறியும் கதை-(ராஜேஷ்குமார், பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர் வகையறா) இவை எல்லாமே இந்தப் பார்வைக் கதைகளே. ஓர் ஆணும் பெண்ணும் பழகுவது காதல் வயப்பட்டதாகவே இருக்க முடியும். அல்லது கணவன், மனைவியாக இருக்க முடியும். அதற்கப்பால் எந்த உறவும் இல்லை என்று இந்திய சமுதாயம் கருதுகிறது. எழுத்தாளர்களின் கண்ணோட்டமும் அப்படியே.

ஆண் - பெண் உறவுகளில் நட்பு என்பதே இல்லை. அது காதல் உறவு மட்டுமே. பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களிடமும் இந்தக் கருத்தோட்டமே தங்கியிருப்பதால், 100-க்கு 75 கதைகளில் இளம் பருவத்தினர் மட்டுமே கதாபாத்திரங்கள். காதல், ஆண், பெண் விழைவு தொடர்பும் வருவதில்லை.

பூமணி, வீர. வேலுச்சாமி, அஸ்வகோஷ், பாவண்ணன், கந்தர்வன், சுப்பராரதிமணியன், தமிழ்ச்செல்வன், கோணங்கி, கிருஷ்ண, கோபி கிருஷ்ணன், ராஜம் கிருஷ்ணன் போன்றவர்கள் விதிவிலக்கு. இவர்கள் மனித உறவுகள் அனைத்தையும் தீண்டி எழுதுகிறவர்கள்.

"நான்சி, நா ஒன்னு சொல்றேன். நம்ம தொடர்ந்து பழகலும். நீ என்னை ஒரு நல்ல 'ப்ரண்டா' நெனைச்சிக்கோ, ஒங்க கஷ்டத்தக் கேட்டதும் என் துக்கமெல்லாம் பறந்து போயிருச்சி. வா 'மெரினா கேண்டினிலே' சாப்பிடுவோம். நாம் சந்திச்ச இந்த தினத்தை தோழமை தினமாகக் கொண்டாடுவோம்.... நா ஒம்மேல எந்த ஒரு விசேஷ சுதந்திரத்தையும் எடுத்துக்க மாட்டேன். இன்னும் பச்சையா சொல்லப் போனா, நா ஒன்ன நிச்சயமாகக் காதலிக்க மாட்டேன்". (கோபி கிருஷ்ணன்-நிகழ்)

ஓர் ஆண் பெண்ணிடம் காட்டும் அன்பு காதலாக மட்டுமே இருக்க முடியும் என்ற பழைய மதிப்பீடுகளை இவர்கள் உடைக்கிறார்கள். எழுத்தாளர்களின் செக்குமாடு மனோபாவங்களைக் களைந்தெறிகிறார்கள்.

பெண் அன்பு, கருணை, தியாகம் மிக்கவள் அவளது தியாகம், அன்பு, பரிவால் ஆண் திருத்தப்பட வேண்டியவன் என்று ஆணுக்கு எல்லாச் சலுகைகளையும் தந்து, பெண்கள் தங்களது தியாகத்தால், காதலால், அன்பால், தாய்மையால் அவனை மேம்படுத்துவதாகக் காட்டுபவை சிவசங்கரி, இந்துமதி கதைகள்.

பெண் பற்றி ஆண் மனதில் இயல்பான படிவங்கள் பெண்ணை விடுதலைப்படுத்தும் குரல்களாக ஒலிக்கவில்லை. இதன் தாக்கமாக, பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணின் எழுத்தாளர்கள் அந்தக் குரலை ஒலிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். பெண்ணுரிமை இயக்கம்

களின் வளர்ச்சி, முதலாளித்துவ நாடுகளின் பெண் நிலைவாதம், முற்போக்கு இயக்கங்கள் ஊட்டிய விழிப்புணர்வு பின்புலத் தூண்டுதல்களைத் தந்தன.

பெண்களின் பிரச்சினை, சமூகப் பிரக்ஞை கொண்ட எவருக்கும் பொதுவானது. கலை, இலக்கியத்துறைகளில் முன்னிற்கும் கலைஞர்கள் தீவிர நோக்கு கொள்ளவில்லை. பெண்களுக்காக பெண்கள் குரல் கொடுத்தல், மற்ற துறைகளைப் போலவே, இங்கும் மேலெழுந்துள்ளது. அம்பை, ராஜம் கிருஷ்ணன், ஜோதிர்லதா கிரிஜா, பிரசன்னா ராமசாமி சொல்லாத சேதிகளின் கவிஞர்கள் - என்று, பெண்களின் பிரச்சினைகளை அவர்கள் எழுதுகிறார்கள். இவர்கள் பெருவாரியாகத் தொடுகிற அளவுக்கு பெண்கள் பிரச்சினைகள் வேறு எந்த எழுத்தாளர்களின் வேலைத் திட்டத்திலும் இல்லை.

'செல்லாத சேதிகள்' - கவிதைத் தொகுப்பு - ஒரு புதிய போக்கில் ஒரு புதிய சேதியாக வெளிப்பட்டுள்ளது. தமிழில் இதுவரை ரயிலும் எழுதப்படாத கவிதைகள் இவை. தமிழகக் கல்வி நிலையங்களில் 15 ஆண்டுகளாக உயராமலிருந்த ஊதியத்திற்காக 45 நாட்கள் வீரஞ்செறிந்த போராட்டத்தை ஆசிரியர்கள் எடுத்தார்கள். போராட்ட எழுச்சி புதிய முறைகளைக் கற்றுத் தந்தது. ஆசிரியைகள் கைக் குழந்தையுடன், குடும்பத்துடன் போராட்ட முன்னணியில் நின்ற போது, அவர்களைக் கைது செய்யவும் முடியாமல், துரத்தவும் முடியாமல் அதிகார வர்க்கத்தை திணற அடித்தார்கள்.

'மக்களே கவனித்துக் கொள்வர்கள்' என்று, அரசியல் கட்சிக் குண்டர்களை ஏவிவிட்டு சிதைக்கப் பார்த்த எம்.ஜி. ஆரின் சர்வாதிகாரமும், ஆசிரியர்களின் போராட்டத்தின் முன் வில் முறிந்தது. போராட்டத்தின் விளைவு, அனைவருக்கும் பழைய பாக்கித் தொகையுடன் ஊதிய உயர்வு கிடைத்தது. அதில் ஒரு டி.வி. வாங்க வேண்டுமென்று கருதிய விருப்பம் கொண்ட பேராசிரியை பத்மா, மீதித் தொகை வந்தால் தன் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை புத்தகமாகப் போட வேண்டுமென்று கருதிய வசந்தா இருவருமே தோற்றுப் போகிறார்கள். ஒரு வீட்டில், டி.வி.க்குப் பதில் கணவரின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றும் மோட்டார்பைக்காக. மற்றொரு வீட்டில் ஆணுக்குரிய வேறொன்றாக மாறிப் போகிறது. அவர்கள் போராட்டத்தில் வீராங்கணைகள்; வீட்டில் பெண்கள் மட்டுமே.

"உனக்குத் தயக்கமா இருக்குன்னு நினைக்கிறேன். அதனால் நான் சொல்றேன். அவங்க மாதிரி நாம பொருளாதார சமையைச் சமக்கலாம். இருந்தாலும் இலட்சுமணன் வரைந்த கோடாய் எத்தனை தடைகள் நமக்கு? நீ புத்தகம் வெளியிடலாமனு ஆசைப்படலாம். நிறைவேற்ற முடியாதாக கூட இருக்கலாம். ஆனால் அதை நீ மட்டுமே நினைத்தால் முடியாது; இப்ப நான் ஏன் டி.வி. வாங்கவேன்னு புரியுதா?" பிரேமா அருணாசலம் ('நெல்லுச்சோறு' தொகுப்பு-பக். 56)

பெண்ணை ஆபாசப்படுத்தும் பத்திரிகையை மனதாலும் கண்களாலும் கவ்விச் சாப்பிட்டு காலரா நோயை மனசில் பெருக்கும் பஸ் பயணிகளை, செத்த பெருச்சாளியைக் கவ்வி இழுக்கும் நாய்களுக்கு ஒப்பிடும் இந்திரா பவானியின் மற்றொரு சிறப்பான கதை அதே தொகுப்பில்.

இவர்களிடம், பெண்ணை உடம்பாகக் காணும் பேய் மனதை காலால் உதைக்கும் ஆவேசம், யதார்த்தமாய்ப் பொங்கிப் பெருகிறது.

பெண்கள் அவர்களுடைய குரல்களை ஒலிக்க ஆரம்பித்தார்கள்; அவர்களின் போராட்ட ஆயுதங்களை எடுக்கத் தொடங்கினார்கள். ஒவ்வொரு பெண்ணும் நசுக்கப்படுகிற போதும் அவளின் எதிர்ப்பு, அவளின் அழகை, அவளின் குரல் மட்டுமே ஒலித்தது. நீண்ட காலமாய் அந்த ஈனக்குரல்கள் வரலாற்றின் சுவர்களின் மோதி மோதி விழுந்தன. குடும்பச்சுவர்களின் உயரத்தை தாண்டி மேலே வரமுடியாமல், சமையலறைகளின் மூலைகளில் மோதிக் கருகின. ஒவ்வொரு வீட்டின் சமையலறை, படுக்கையைறைச் சுவர்கள் லேசாய்த் தட்டப்படுகிறபோது, உள்ளிருந்து ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாய் லட்சோபலட்சம் பெண்களின் வீறிடும் குரல்கள்.

பெண்நிலை அவலமாக இருக்கிறதால், அவலத்தின் மீதான கேள்விக் குறிகள், சமுதாயப் போராட்டமாக மாற்றப்பட வேண்டும். மனுச இனம் மொத்தத்துக்கும் உரிய பிரச்சினையாக மேலெடுக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் ஆண் எதிர்ப்பு சீர்திருத்தக் குரலாகவே வெளிப்பட்டது.

ஆணாதிக்கத்தை எதிர்த்து குரல்கள் மையம் கொண்டன. பெண் நிலைவாதம் இந்த இடத்தில் வேர் விட்டது.

"ஒவ்வொரு பெண்ணும், இன்னொருத்தியின் கண் அடியின் கருவட்டங்களைத் தடவ வேண்டும். பிரசவக் கோடுகளில் உள்ள கைகளை வைக்க வேண்டும். புடைத்த நரம்புகளில் விரலை வைக்க வேண்டும். வெடித்த கால்களை கைகளில் ஏந்த வேண்டும்"4

ஆணாதிக்க எதிர்ப்பில் ஊன்றி எழும் பெண்ணிலைவாதக் குரல் இது.

பெண் அடக்குமுறைக்கு உள்ளானவள். இந்தச் சமூகத்தின் வர்க்கப் பிரிவுகளுக்குள்ளும் ஒரு வர்க்கப் பிரிவாக அவளிருக்கிறாள். எனவே கூடுதல் அடக்குமுறைக்கு உட்பட்டவள். ஆண் சமூகம், பெண் சமூகம் எனப் பிரித்து கூடுதலாகவும் அவள் மீது அடக்குமுறை பிரயோகிக்கப்படுகிறது. இவை அத்தனைக்கும் இந்த சமூகக் கூறு காரணம்; உடமைச் சமூக அமைப்பு அடிப்படை.

சமூகப் பிரச்சினையை முன்வைத்துப் பணியாற்றும் ஆண் தலைமை கொண்ட முதலாளித்துவ அரசியல், சனநாயக இயக்கங்கள், சீர்திருத்த இயக்கங்கள் பெண் விடுதலையை சமூகப் பிரச்சினையின் அம்சங்களாகக் காணாமல் நிராகரித்தன. இதனால் வெறுப்புற்ற பெண்நிலை அமைப்புக்களும் சமூகப் பிரச்சினையின் அம்சமாகக் காணவில்லை.

பெண்ணின் வேதனையை பெண்ணே உணர்ந்து கொள்ள முடியும் என்பது சரியானது. வர்க்கமும் வாழ்நிலையும் ஒன்றாயிருப்பதால், உணர்வுமும் சிந்தனையும் ஒத்ததாக இருக்கும். ஆனால் பெண் விடுதலை என்று வருகிறபோது அது போராட்டமாக உருக்கொள்ள வேண்டியது. ஆணாதிக்கத்தை எதிர்த்த போராட்டத்தினூடேயே இந்தச் சமூக அமைப்பை எதிர்த்த போராட்டமாக மாற்றி எடுக்கப்பட வேண்டியது. பெண்ணை அடிமையாக வைத்திருப்பதில் ஆணாதிக்கத்திற்கே அடிப்படையான பெருநியல், அரசியல், வர்க்க சமூகம் என்ற மையங்கள் பிரதானமானவை. அம்பையின் 'கறுப்புக் குதிரைச் சதுக்கம்' - பெண்நிலை வாதத்திற்கு முன்மாதிரியான கதை.

ரோலா - போலீஸ் வெறியர்களால் மாற்றி, மாற்றி குதறப்பட்டதைக் கண்டித்து பெண்கள் எழுச்சி, ஊர்வலம், கூட்டம் திட்டமி

டப்படுகிறது. பலவகையான பெண்கள் அமைப்புக்கள், குழுக்கள், 'பெண்களைத் தெய்வமாகப் போற்றுகங்கள்' என்ற மேற்கோள்களுடன் வந்த பெண்கள் குழு-

ஊர்வலத்தை ஏற்பாடு செய்து நடத்தும் மீனாவின் சர்ட் காலரைப் பிடித்து உலுக்கி-பேண்ட்-ஷர்ட் போட்டுக்கொண்டு பெண்களுக்கு ஆதரவு தேடாதே. புடவை கட்டு என்று அவள் ஷர்ட் காலரை கிழித்த குழு-அவர்கள் புடவை கட்டியிருந்தாலும் அவர்களுக்கும் தெய்வத் தன்மைக்கும் இடையே மீனாவின் கிழிந்த காலர் தூரம் இருந்தது என்று விவரிக்கிற பழமைவாதிகளான பெண்கள் குழுவை - போராட்டத்தின் இணைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

"நல்ல கிறித்துவர்களே! பெண்களை உதாசீனம் செய்வது ஏசுவுக்கு துரோகமியைப்பது. ஏசுவின் பக்கம் வாருங்கள். பெண்களைக் கருணையுடன் நடத்துங்கள்" என்ற அட்டையுடனும் பிரசுரத்துடனும் வந்த கிறித்துவ குழுவைச் சேர்த்துக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் இந்தக் கொடுமையை எதிர்த்துப் போராட முன்வரும் எந்த ஆண்கள் சம்பந்தப்பட்ட அமைப்புகளையும் தங்களோடு இணைத்துக் கொள்ள அவர்கள் தயாராக இல்லை.

சமூக, அரசியல், பொருளியல், வர்க்க சமுதாயத்தை புறக்கணித்து, ஒரு பிரச்சினையாக மட்டுமே காணும் முதலாளியச் சிந்தனை, முதலாளித்துவ ஜனநாயக இயக்கங்களின் செயல்பாடு ஆகியவற்றிலிருந்து பெண் நிலைவாத இயக்கம் கருக்கொண்டது என்பதைக் காணவேண்டும்.

உழைக்கும் மகளிரின் வர்க்க நலன்கள், முதலாளித்துவ மகளிர் இயக்கத்தின் வர்க்க நலன்களும் ஒன்றானவை அல்ல. இரண்டையும் ஒன்றாக சமப்படுத்தி, பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முடியாது. அவற்றுக்கிடையே உள்ள பொதுவான அம்சம் மக்கள் சனநாயகத்திற்கும் முதலாளித்துவ சனநாயகத்திற்கும் இடையில் நிலவும் அம்சம் தானே தவிர வேறில்லை. வர்க்கங்களாகப் பிளவுண்டிருக்கும் சமுதாயத்தில் உழைக்கும் வர்க்க மகளிர் இயக்கமும் முதலாளித்துவ மகளிர் இயக்கமும் வேறுவேறாக, நலன்கள் அடிப்படையில் மட்டுமே இருக்க முடியும். பெண்நிலைவாதம் ஆணாதிக்க எதிர்ப்புக் குரலோடு மட்டுமே தன்னை நிறுத்திக்கொண்டு அதற்கான சில உரிமைகளின் எல்லைகளுக்குள் தன்னைக் குறுக்கிக் கொள்கிறது. முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் கரண்டல் உறவுமுறைகளை சேதமுறாமல் அப்படியே விட்டு வைப்பதால் ஒரு முதலாளித்துவ மகளிர் இயக்கத்தின் பங்கை ஆற்றுகிறது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

"பெண்களின் நிலைமையையும் அவர்களின் வாழ்க்கை முறையையும் தீர்மானிப்பது, அவர்கள் எந்த வர்க்கத்தின் உறுப்பினர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பது தானேயொழிய ஆண்களின் ஆதிக்க நிலைக்குப் பணிந்து போகும் விதத்தில் ஒடுக்கப்பட்டு, எந்தவித உரிமையும் இல்லாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட அவர்களது பாலினச் சமூகப் பிரிவால் அல்ல. எனவே முதலாளித்துவ மகளிர் இயக்கங்கள் கோரும் "இரு பாலினருக்குமிடையேயான சட்டரீதியான சமத்துவத்தால்" கிடைக்கும் உரிமையும் சமத்துவமும் ஒடுக்கப்பட்ட உழைக்கும் மகளிரைப் பொறுத்தவரை ஒரு கண்துடைப்பே. ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கத்தைச் சார்ந்த ஆண்களுக்கு எந்த அளவுக்கு வழங்கப் பட்டுள்ளதோ அந்த அளவுக்குச் சிறியதே".5

அடிக் குறிப்புகள் :

1. ராமமூர்த்தி ரவீந்திரன்-காலச்சுவடு ஜூலை-88
2. மேற்படி
3. மாரிக்கொழுந்து-நா.பார்த்தசாரதி
4. அம்பை, வீட்டின் மூலையில் ஒரு சமையலறை. பக்கம் 74
5. கிளாரா ஜெட்கின், மகளிர் விடுதலை இயக்கங்கள் பக்-4 (கேடயம் வெளியீடு) (மன ஓசை - பிப்.1990)

- நன்றி : மனஓசை, பிப்.1990

மரபான சிற்ப மொழி

உலக மொழியில் நம் ஓவிய சிற்பமொழியானது தமிழ் தழுவிய தனி மொழியாகும். சங்க காலம் முதலே இயல், இசை, நாடகத் தமிழின் மறுபதிப்பே ஓவிய, சிற்ப, கட்டடக் கலை மொழியாகும்.

தமிழில் இலக்கணம், இலக்கியம் போன்றவைக்கும் கவிதைக்கும் தேவையான யாப்பு, அணி போன்ற நெறிமுறைகளுக்கும் ஓவிய - சிற்ப, ஓவியங்களாயினும் இயல்வழி உண்டாகும் இசைக்கு ஒப்ப, கூத்தின் திருக்கோலத்தில் அமைந்திருக்கும் தமிழ் மரபும் சிற்ப ஓவிய மொழியாகும்.

தமிழ் வழி வந்த நமது மரபு ஓவிய, சிற்ப கட்டட நூல்கள் அனைத்தும் வேற்று மொழியாக்கப்பட்டு, உரிமை கொண்டாடப்படுகிறது. இதனால் நம்முடைய தாய் மொழி வழி உருவாக்கப்பட்ட கலைகள் அனைத்தும் எளிதில் தமிழ் மக்களுக்கும், ஓவிய சிற்ப ஆர்வலர்களுக்கும் கிடைப்பது அரிதாகி விட்டன.

சங்க காலத்தில் சைவம், வைணவம், சமணம், பௌத்தம் ஆகிய சமயச்சார்பான கோயில்களும், கிராம தேவதைகளும் இருந்தன எனப் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற நூல்களில் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அக்குறிப்புகளின் வழிகொண்டு கோயில்களின் வகைகள், அமைப்புகள் அங்கு அமைந்த சிற்ப உருவங்களையும், வண்ண ஓவியங்களையும் அறிய முடிகின்றன.

அக்காலத்தில் தெருக்கள் கூடுமிடங்களில் நடுவே மேடை அமைத்து, அதன் நடுவே வளர்ந்த மரத்தையோ அல்லது நடப்பட்ட சூலம், வேல் போன்றவற்றையோ வழிபட்டனர். இம்மேடைகள் பொதியில் அல்லது மன்று எனப்பட்டன. மேடையின் மேல் சுவர் எடுத்து மரத்தால் ஆன கூரையும் அமைத்தனர். அவ்வாறு அமைத்தது மரக் கோயில் எனப்பட்டது. களிமண்ணால் சுவர் எடுத்து மரத்தால் கூரை வேய்ந்த கோயில் களிமண் கோயில் எனப்பட்டது.

கூரையும், செங்கல், கூண்ணாம்பு மரம் ஆகியவற்றால் ஆன கோயில் செங்கற் கோயில் எனப்பட்டது. "அழிநிலைக் கோயிலா"கிய செங்கற் கோயிலைப் பற்றி உருத்திரங்கண்ணனார் என்ற புலவர் "இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென மணிப்புறாத் துறந்த மரம் சோர் மாடத்து

எழுதணி கடவுள் போகவின் புல் லென்று
ஒழுகுபலி மறந்த மெழுகாம் புன் திணை"
என அகநானூற்றுப் பாடலில் குறித்துள்ளார்.

செங்கல், மண், உலோகம், சதை, மரம் இன்று முதன் முதலில் முப்பெருந்தெய்வங்களுக்கு கோயில் அமைத்த பெருமை பல்லவர்களையே சேரும்.

குடைவரை, கற்றளி, கட்டுக் கோயில் எனப் பல்லவ மாமன்னர்கள் மாமல்லபுரம், காஞ்சி ஆகிய இடங்களில் கல்லால் அமைத்து அழியாப் புகழ் பெற்றனர்.

அதற்கு முன்பு கல்லைக் கொண்டு வீரமரணம் எய்துவோருக்கு 'நடுகல்' எடுத்தனர். அக்கற்களில் அவ்வீரன் நாட்டிய வீர நிகழ்ச்சியும் பீடும் பெருமையும் வடித்து வழிபட்டனர். பல்லவச் சிற்பங்களில் தெய்வ, மனித உருவங்களும் பறவைகள் விலங்குகள் போன்ற உருவங்களையும், கட்டடக் கலைக்குரிய அதிட்டானம், சுவர்த்தூண்கள், சிம்ம, யாளித் தூண்கள், பிரஸ்தரம், கண்டம், கர்ண கூடு, பஞ்சரம், சிகரம் கோடிப்பாளை, மையப்பாளை கீர்த்திமுகங்கள், கூடுகள் முதலியவற்றைச் சிறப்புற அமைத்துள்ளனர்.

ஓற்றைக் கற்கோயில்களாக இருந்தால் அவற்றை மேலிருந்து (ஸ்தூபியிலிருந்து) கீழ் நோக்கி செய்து வந்துள்ளனர். ஒரு கோயிலை அமைக்கும் போது கீழிருந்து தான் செய்வது மரபாகும். தரை மட்டத்திலிருந்து கடைக்கால் உபபீடம், அதிட்டானம், பாதம், பிரஸ்தரம் என்ற அமைப்பில் உருவாக்க வேண்டும்.

குடைவரைகளுக்கு மேல் விதானத்தில், பதித்த உளியின் சுவடு ஒரு பக்கத்திலிருந்து மறுபக்க கடைசி வரையில் ஒரே சீராகச் சென்றிருப்பதை உற்று நோக்கும் போது வியப்பாக உள்ளது. அக்கல்லின் தன்மையே மிகக் கடுமையானது (Hard Stone). இது மனித உழைப்பிற்கு மிஞ்சிய ஒன்றாக அமைகிறது.

இக்கற்களைக் கொண்டு இன்று ஒரு சிறு சிற்பமும் செய்வது கிடையாது, செய்வதும் அரிது, சிற்பங்கள் செய்த அக்காலத்தில் தன்மையுடன் இருந்தனவா என்பது கேள்வியாக உள்ளது. இவ்வளவு கடுமையான உழைப்பால் மனதிற்கு இதம் தரும் இனிய கலையின்பத்தைப் படைத்திருக்கும் அச்சிற்பியின் கையை கண்ணில் ஒற்றி வணங்க வேண்டியது தான் மரபாகும். இவ்வாறு உருவாக்கி முடிவடைந்த சிற்பம், மற்றும் கட்டுக் கோயில் மீது சுண்ணச் சாந்தினால் சீர்செய்து அதற்கு தக்க இதழுட்டும் வண்ணக் கலவைகளைப் பூசியும், உட்புறம் வெளிச்சுவர் புறங்களில் வண்ணத்தால் காட்சிகளையும் உருவங்களையும் வரைந்தும் மகிழ்ந்துள்ளனர். அதற்குரிய உதிர்ந்தது போக மிஞ்சிய வண்ணச் சுவடுகள் இன்றும் காணக் கிடைக்கின்றன.

இவ்வாறு அழகியல் மிகுந்த கட்டடம், சிற்பம், வண்ண ஓவியம் முதலிய கவின் கலைகளைப் பாங்குற அமைக்க பலவிதமான அளவுகளாகப் பங்கிட்டு, வரிசையாகப் பட்டியலிட்டுக் காட்டியுள்ளனர். அவை கண்ணுக்குப் புலப்படாத பரமானுவிலிருந்து கயிறு (Chine) வரை இயற்றப்பட்டுள்ளது. அணுவிலிருந்து அளவுகளைக் கற்பித்துள்ளனர். இதனைக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத பரமானு என்பர், மாமுனிவர்களுக்கு மட்டும் புலப்படும் அணுவை

"இல்லுழை கதிரின் துன் அணு" என்றது திருவாசகம்.
அணுவிலிருந்து மற்ற அளவுகள்

- 8 பரமானு - ஒரு தேர்த்துகள்
- 8 தேர்த்துகள் - ஒரு மயிர்நுனி அகலம்
- 8 மயிர் நுனி அகலம் - ஒரு ஈர்
- 8 ஈர் - ஒரு பேன்
- 8 பேன் - ஒரு நெல்(யவை)
- 8 நெல் (யவை) - ஒரு விரல் (அங்குலம்)

அங்குலத்தைக் கொண்டு மற்ற அளவுகளை அமைத்தனர்.

- 6 அங்குலம் - ஒரு தாளம்
- 2 தாளம் - ஒரு விதஸ்தி
- 2 விதஸ்தி அல்லது 24 ஒரு அஸ்தம் அல்லது தச்சுமுழம்

விரல்

இம்முழங்களைக் கொண்டு தஞ்சை, சிதம்பரம் திருவண்ணாமலை போன்ற பெரியத் திருக்கோயில் கட்டுமானப்பணிகளுக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அமைப்பிற்குத் தக்கவாறு அளவுகளைக் கூட்டியும் குறைத்தும் அமைத்துச் செம்மைப்படுத்திக் கொண்டனர்.

இவ்வாறு அமைத்த அளவுகளைக் கொண்டு முழக்கோல்களைத் தயாரித்தனர். அவ்வாறு அமைக்கும் முழக்கோல்களைச் செய்ய சிறந்த மரங்களாகிய சந்தனம், தேவதாரு, கருங்காலி, தேக்கு, முருக்கு, மா, பனை, வேங்கை, செண்பகம் மற்றும் பொன், வெள்ளி, தாமிரம், இரும்பு ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தினர். தண்டகோல்கள் செய்ய கமுகு, மூங்கிலும், பயன்படுத்தப்பட்டன. இத்தண்டங்களைக் கொண்டு கயிறு (chine) செய்து, இவை செய்யத்தக்க முறைகளையும் துல்லியமாக நூல்களில் விளக்கியுள்ளனர்.

24 விரல்கள் (அங்குலம் கொண்டது) - ஒரு கிஷ்கு முழம் 4 கிஷ்கு முழம் கொண்டது - ஒரு தண்டம்
8 தண்டம் அல்லது 32 கிஷ்கு முழம் கொண்டது - ஒரு கயிறு (ரஜ்ஜ்)

இவ்வாறு அமைக்கப் பெற்ற முழக்கோல், தண்டம் (கோல்) கயிறு (ரஜ்ஜ் - Chine) இவற்றைக் கொண்டு நிலம், வீடு, கோயில், மானிகை, மன்றம், சாலை, குளம், தேர், வண்டி, கட்டில், தொட்டில் முதலியவற்றைச் செய்ய பயன்படுத்தினர். முழக்கோல்களை பலவகையான அளவுகளில் பயனுக்குத் தக்கவாறு செம்மைப்படுத்தி அதன் நீள அளவை 24 சம கூறுகளாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு கூறும் விரலாகக் கொண்டு கணக்கிட்டனர்.

உருவங்களை அளவு கொள்ளும் முறை

1. மானாங்குலம்
2. மாத்தராங்குலம்
3. தேகாங்குலம்
4. யவாங்குலம்

இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட அளவுகளைக் கொண்டு மாமல்லபுரத்தில் பல்லவர்களால் தெய்வ, மனித உருவங்கள் மற்றும் கட்டடக் கலை, கட்டடக் கலையுடன் இணைந்த கருக்கணிகள் ஆகியவற்றை இயற்கையான அமைப்பை ஒட்டியே செய்துள்ளனர். (சில உருவங்களில் எலும்புகளும், ஒட்டிய முக அமைப்புகளும்).

இதற்கு அடுத்த நிலையில் சோழர்களால் செய்யப்பட்ட சிற்ப ஓவிய கட்டட அமைப்புகள் அனைத்தும் நூல்களில் கூறுவது போன்ற, இலக்கண, இலக்கிய மரபினைக் கொண்டு முகம், உடல் மற்றும் ஆடை, அணிகலன்களை முழுமையாக அமைத்துச் சிற்ப இலக்கியங்களுக்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளனர்.

உடல் அமைப்புகளைச் சிற்ப மொழியில் குறிப்பிடும் போது அளவுகள் மிக துல்லியமாகக் கணக்கிட்டுள்ளனர். தெய்வ, மானிட, அடியார் ஆகிய உருவங்களும் அறுதியிட்டு உறுதியாக அளவுகளைக் கூறுகின்றனர்.

சாதாரணமாக ஒரு சராசரி மனித உடல் உயரத்திற்கு முக உயரம் எட்டு எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

சிற்ப அளவில் முக உயரத்தில் 10 அளவுகளாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஒரு தாளம் என்பது 12 சமக் கூறுகளாகும். பத்து முக அளவுடன் 4 கூறுகள் அதிகமாகக்கூட்டியது (124 சம கூறுகள்) பத்து முதன்மை தாளம் (உத்தம தச தாளம்) எனவும், பத்து முக அளவு (120 சம கூறுகள்) கொண்டது பத்து இடைத் தாளம் (மத்யம தச தாளம்) எனவும், பத்துமுக அளவில் 4 கூறுகள் குறைவாகக் கொண்டது (116 சம கூறுகள்) பத்துக் கடைத்தாளம் (கன்யச தச தாளம்) எனவும் கூறுவது உண்டு.

1. பத்து முதன்மை தாளம் (உத்தமதச தாளம்) பத்து இடைத்தாளம் (மத்யம தச தாளம்) பத்து கடைத்தாளம் (கன்யச தசதாளம்)	124 நான்முகன், திருமால், மகேசுவரன், உமையொருபாகன், புத்தர், மகாவீரர் 120 உமை, இலக்குமி, கலைமகள், இராமன் 116 முருகன், சூரியன், சந்திரன், அஸ்வினி தேவர்கள், சேத்திரபாலகர்கள், துவாதச ஆதித்தியர்கள், ஏகாதேச ருத்தினர்கள் மற்றும் அடியார்கள்
2. ஒன்பது முதன்மை தாளம் (உத்தம நவ தாளம்)	112 தேவர்களும், அவர்தம் தேவியர்களும் அஷ்டமூர்த்திகள், அஷ்ட வசுக்கள், லோகபாலகர்கள், நிருதி, மாகாகோடி, குபேரன், மன்மதன், கருடன், குருசுக்கிரன், சனி, ராகு, செவ்வாய்.
ஒன்பது இடைத்தாளம் (மத்யம நவ தாளம்) ஒன்பது கடைத்தாளம் (கன்யச தச தாளம்)	108 அஸ்திர மூர்த்திகள், யக்ஷர்கள் அப்ஸரசுகள், மருதகணங்கள், வித்யாதரகணங்கள் 104 அசுரர்கள், சித்தர்கள், கந்தருவர்கள், பித்ருக்கள்
3. எட்டு தாளம்	100 மனித உருவங்கள், காஸ்யபர் பிருகு ஆழ்வார்கள்
4. ஏழு தாளம்	மனித உருவங்கள், ரிஷிகள்
5. ஆறு தாளம்	குள்ளர்கள்
6. ஐந்து முதன்மைதாளம் ஐந்து இடைத் தாளம் ஐந்து கடைத் தாளம்	64 விநாயகர்,பாலமுருகன், வாமனமூர்த்தி 60 பூதகணங்கள் 58 பாலகிருஷ்ணன்
7. நான்கு தாளம்	பாலர், வானரங்கள்
8. மூன்று தாளம்	கின்னரர், கிம்புருடர்
9. இரண்டு தாளம்	மச்சவதார மூர்த்தம்
10.ஒரு தாளம்	ஆமை, முட்டை, தலையில்லா முண்டங்கள்

இவ்வாறு உயரக் கணக்குகளைக் கொண்ட சிற்ப, ஓவிய உருவங்களுக்கு ஏற்ற அகல, கன தேவையான சுற்றளவுகளைக் கொண்டு உருவங்களைச் செவ்வனே செய்தால் உயிர்ப்பெற்றெழும்.

மேலை நாட்டினர் இயற்கையாக மனித உருவங்களைக் கணக்கிடும் போது முகஉயரத்தைக் கொண்டும், முகத்தில் அமைந்த கண்ணின் அகல உயர அளவை அடிப்படையாகக் கொண்டும் மற்ற உறுப்புக்களை கணக்கிட்டுச் செய்கின்றனர்.

அப்படி கணக்கிட்ட அளவிற்கேற்ப உருவத்திற்குரிய எலும்புக்கூட்டினை அமைத்து, அதன் மேல் நரம்பு, தசை நார்களுடன் தோலினைப் போர்த்தி, உடல் உறுப்பின் அமைப்பை வெளி கொண்டு வருகின்றனர். அவ்வாறு கணக்கிடப்படும் உருவமானது அவ்விடம் வாழும் மக்களுக்கு ஒப்ப மாறுபடுகிறது.

சிற்ப-ஓவிய நூல்களில் குறிப்பிட்ட உயர, அகல நுட்ப அளவுகளையும், அமைப்புகளையும் கருத்தில் கொண்டு இன்றைய விஞ்ஞான உலகில் கணினி மூலம் உருவத்தை வரைந்து இயக்க முடியும் என்ற கருத்தும் உள்ளது.

பண்டைய நம் முன்னோர்கள் நமக்களித்த பேறுகள் பல, அவற்றில் எக்காலம் தொட்டும் நீடித்து நிலைத்திருக்கத் தக்க செயல்கள் எண்ணிலடங்கா.

உருவமைப்புகளை வரைய செய்யதக்க நிலையில் பல நிலையில் கொண்டு வந்துள்ளனர்; அவற்றில் உருவ வகைகள்

- உருவ வர்ணனை
- உருவ அளவு மற்றும் பயன்தரும் அளவு (ஆயாதிமானம்)
- உருவம் செய்வதற்குரியப் பொருட்கள்
- அறுவகை அளவுகளும், தூக்கு நூல் அளவுகளும்
- உறுப்புகளின் சாயல்
- அபிநயங்கள்
- நாட்டிய கோலங்கள்
- ஆசன அமைதி
- ஆடை அணிகள்
- அடையாளப் பொருள்கள் (ஆயுதங்களும் - சின்னங்களும்)
- கற்பனை
- நிறம்
- பாவப் பொலிவு

உலக நன்மைக்காவும், மேலான நுட்ப அறிவைப் பெறுவதற்கும், பண்டைய நூலோர் வகுத்த வழி சிறப்புடையதாகும். மனிதன், இயற்கையானதும், முழுமையானதுமாக வாழ வேண்டிய இன்பத்தையும், அமைதியையும் அடைய பல அளவு முறைகளைக் கண்டு உணர்ந்து அநுபவித்து, உருவங்களுள் அளவு கொள்ளும் முறையில் பயன் தக்க வகையில் ஆயாதிப் பொருத்தங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளனர்.

கண்ணுக்குப்புலப்படாத எண்ணத்திற்கும் பேச்சுக்கும் எட்டாததும், மனத்தினுள் உறைந்து கிடப்பதும், ஒலி, ஒளிமயமாய் எங்கும், எதிலும் எப்போதும் பரந்து விரிந்து கிடப்பதும் தோற்றம் வளர்ச்சி, ஒடுக்கங்களுக்கெல்லாம் காரணமாய் விளங்கும் முழுமுதற் பரம்பொருளைக் கற்றறிந்தோர் உணர்ந்து அவற்றை முறையே

- அருவம்
- உருவம்
- அருவுருவம்

எனப் பகுத்தனர்.

உடலுறுப்புக்கள் பொருந்தியன உருவம் என்றும் (நடராஜர் திருமேனி) கண்களுக்குப் புலப்படாத ஒன்றை அருவம் என்றும் (இலிங்கத்திருமேனி) இரண்டும் கலந்த நிலையில் உள்ளதை அருவுருவம் என்றும் (இலிங்கோத்பவத் திருமேனி) வகுத்தனர்.

உருவம் செய்முறைகளை மூன்று வகையாகப் பிரித்தனர்.

- முழு ஓவியம் சித்திரம்
- புடை ஓவியம் சித்ராத்தம்
- பட ஓவியம் சித்ரா பாசம்

உருவங்கள் அனைத்து அளவு அமைப்புடன் முழுதாக (Round Figure) இயற்றினால் முழு ஓவியமாகும். (உதாரணம் : உலோகச் சிற்பங்கள், மரத்தினால் ஆன வாகனங்கள்)

உருவத்தின் முன்பகுதி மட்டும் புடைப்பாகச் செய்து பின் உறுப்புகள் மறைந்து சுவரில் பதிந்திருப்பின் (Relief Figure) புடை ஓவியமாகும். (உதாரணம் : மாமல்லபுரம் சிற்ப உருவங்கள்).

சுவர், திரைச்சீலை, பலகை, தாள் முதலியவற்றில் வண்ணத்தினாலும், கோடுகளாலும் தீட்டப்படும் ஓவியத்திற்குப் படஓவியம் (Painting) எனக் கூறுவது மரபு.

உருவஞ்செய் பொருட்கள்

கல்லும், உலோகமும், செங்கல்லும் மரமும், மண்ணும், சுதையும், தந்தமும், வண்ணமும், கண்ட சருக்கரையும் மெழுகும் என் றிவை

பத்தும் சிற்பத்தொழிலுக்கு உறுப்பாகும். (பிங்கல-நிகண்டு 3-129)

(களிமண், செங்கல் (சுடுமண்) சுண்ணாம்பு, சுக்கான், மரம், கல், உலோகம், தந்தம், வண்ணம், இரத்தினம் ஆகியன உருவஞ் செய் பொருட்களாகும்.)

ஓவியங்கள் மற்றும் சிற்பங்கள் செய்யும் முறை

வேறெங்கும் இல்லாத மரபு நம் நாட்டிற்கு உண்டு. இயற்கையின் அமைப்பை அப்படியே படியெடுத்து எய்வதில்லை. அதை னக் கண்டு உணர்ந்து எக்கருத்தை உணர்த்துகிறது என்று இனம் கண்டு அக்கருத்தை மட்டும் மிகைப்படுத்திக் காட்டுவதுதான் நம் மரபாகும்.

ஒரு மொழியே இல்லாமல் இயங்குவது அபிநயமாகும், சொல் இல்லாமல் கருத்தை உணர்த்தவல்ல மொழி அபிநயம். அதுவே வ எல்லா மொழியினருக்கும் பொது மொழி. இம்மொழி இயல், இசை, கூத்து, ஓவியச் சிற்ப கட்டடக் கலைகளுக்குப் பொது மொழியாக விளங்குகிறது.

மனத்தே எழுந்த இயலை, இசை வழி கூத்தின் மூலம் எடுத்துக்கூற முக பாவம் உடல் ஓடிவு, வளைவு, குழைவான முறையோ யாடு உணர்த்துவதை உற்று நோக்கி உருவாக்கிய உருவம் உயிர்த்துடிப்பு பெறுவது இயல்பாகும்.

இவ்வாறு ஆடற்கலையில் உயிர் நாடியான பாவனைகளை வெளிக் கொணரக் கைகள், முகம் உடல் அசைவுகள் கால்களின் அமைப்புகளைச் சிற்ப ஓவியங்களுக்கு ஏற்ப கூட்டியும் குறைத்தும் கற்பனைக் கேற்ற காட்சி அமைப்பிற்குத் தக்கவாறு உரு வங்களை அமைத்தல் வேண்டும்.

தமிழ் மரபு, இலக்கண, இலக்கியங்களுக்கு உருவங் கொடுக்கும் வகையில், இயல், இசை மூலம் கூத்தின் வாயிலாகப் படிமங் களின் உறுப்புகளை வெளிகொணர வேண்டும்.

தலை முகத்திலுள்ள புருவம், கண், இமை, விழி, கன்னம், மூக்கு, வாய், உதடு, காது, கழுத்து, தோள், கைகள், மார்பு, வயிறு, இடை, பின்பக்கம், தொடை முழங்கால், கெண்டைக்கால், தாள் விரல்கள், பாத தளங்கள் மற்றும் குதிகால் இவற்றின் செயல் பாடுகளை ஒருங்கிணைத்து உருவஞ்செய்தல் வேண்டும்.

இவற்றை நூலோர் முகம், மார்பு, உடல், குய்யம் இவற்றைப் பேருறுப்பு (மகாங்கம்) என்றும் கை, கால் இவற்றை உறுப்பு (அங்கம்) என்றும், மயிர், நகம், பற்கள் இவற்றைத் துணையறுப்பு(உபாங்கம்) என்றும், ஆடை, அணிகள் இவற்றை இணையு றுப்பு (பிரத்யங்கம்) என நான்கு வகைப்படுத்தியுள்ளனர்.

முகத்தின் அமைப்பை ஒளி பொருந்திய முழுமதிக்கு ஒப்பாகவும் தாமரை, முட்டை, எள்ளின் வடிவம் ஆகியவற்றுடன், தந்தே பாதுள்ள "வ" கார எழுத்தின் வடிவத்தின் அன்றைய நாளில் (கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில்) வடிவ அமைப்பில் இருந்ததாகக் கூ றியுள்ளனர். இதனால் ஓவிய, சிற்ப நூல்கள், தமிழில் தான் தொன்மையாக இருந்துள்ளன என்பதற்குத் தக்க சான்றாக உள்ள து.

நமக்கென்று ஒரு அழகியல் - இந்திரன்

இரட்டை முகம்

தமிழனின் இரட்டைமுகம் திடீரென்று அவன் இரவு படுக்கையில் இருக்கும்போது முளைத்துவிட்டது அல்ல. வரலாற்று ரீதியான வாழ்நிலை அவனை இரட்டை முகம் கொண்ட பிறவி ஆக்கிவிட்டது.

அவன் பல நேரங்களில் தமிழ் மரபுக்கு உள்ளே இருக்கிறான்; பல நேரங்களில் வெளியே இருக்கிறான்.

பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து, வளர்ந்து இன்றும் வாழ்ந்துவரும் ஒரு செழிப்பான பண்பாட்டை தன் முதுகி ல் சுமந்தவனாக இருக்கிறான்; மரபோடு கொண்ட அவனது ரத்தபந்தமான உறவு இன்னமும் அவனை விட்டுவிடவில்லை.

அதே நேரத்தில் தனது பண்பாட்டுக்கு முற்றிலும் தொடர்பற்ற ஒரு வாழ்நிலையைக் கொண்டவனாகவும் இருக்கிறான். தனது பண்பாடு தனக்கே அர்த்தமற்ற ஒன்றாகத் தெரிகிற, பண்பாட்டு அந்நியனாகவும் அவன் வாழவேண்டி இருக்கிறது.

இந்த இரண்டில் எது உண்மை, எது பொய் என்பதைத் தீர்மானிக்க இயலாதவனாக அவனது இரட்டை முக வாழ்க்கை தொடர்கிறது.

சிந்தனை எஜமானர்கள்

தமிழ்ச்சமுத உளவியலில் ஆழமான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்திய பிரிட்டிஷ் காலனி ஆதிக்கம், நமது அரசியல் எஜமானனாக இருந்தது என்பதினால் மட்டுமே நமது பண்பாட்டைத் தாக்கியது என்று சொல்லமுடியாது. உலகை மாற்றிய தொழில் புரட்சியு கத்தின் நேரிடை வாரிசுகள் என்ற விதத்தில் அவர்கள் நமது அன்றாட வாழ்க்கையின் மீது நேரிடையாக கைவைத்தனர். தொழில் நுட்ப, சமூக சக்திகளின் தாக்குதலினால் நமக்குள் ஒரு புதிய சமூக பிரச்சினையை அவர்கள் ஏற்படுத்தினார்கள். அன்ற

டால் வாழ்க்கையின் மீது அவர்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் நமது பழைய பண்பாட்டின் இன்றைய காலத்திற்குப் பொருந்தும் தன்மை குறித்து நம்மை சந்தேகப்பட வைத்து விட்டது.

அதுமட்டுமின்றி, காலனி ஆதிக்கத்திலிருந்து அரசியல் விடுதலை பெற்ற பிறகும் கூட மேலை நாட்டினரே நமது சிந்தனை எ ஐமானர்களாகத் தொடர்கிறார்கள். மேலைப் பண்பாடு தனது பலமான தகவல் தொடர்புகளின் மூலமாகவும், அரசியல் பலத்தினாலும் தமது பண்பாட்டு விதைகளை நம்மிடையே விதைத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. தமிழனின் இரண்டு முகங்களில் ஒன்று இதனை சிரித்த முகத்துடன் வரவேற்கிறது. ஆனால் அவனது இரண்டாவது முகம் இது குறித்த வேதனையை வெளிப்படுத்துவதாகவும் இருக்கிறது.

தமிழனின் அன்றாட பிரச்சினை இதுதான்: மேலைநாடுகளிலிருந்து நமது மண்ணில் வந்து இறங்கும் தொழில்நுட்ப அறிவியல் வளர்ச்சி நமது வாழ்க்கையை வசதிமிக்கதாக, இன்பம் மிக்கதாக மாற்றுகிறது; சிரகம் தழுவின ஒரு பண்பாட்டின் பங்காளிகளாக இருக்கிறோம் என்கிற பெருமிதத்தை நமக்குக் கொடுக்கிறது. ஆனால் அதே மேலை பண்பாடுதான் நமது நிம்மதியான அன்றாட வாழ்க்கையில் ஏராளமான மாற்றங்களைத் திடீரென்று திணித்து நம்மை திக்குமுக்காடச் செய்கிறது. ஆண்டாண்டு காலமாக நமக்கு மிகவும் உவப்பானதாக இருந்து வந்த நமது பண்பாட்டினைச் சிதறடித்து நாசம் செய்கிறது. எனவேதான் மேலை நாட்டு தொழில் நுட்ப நாகரிகத்தை நம்மால் தள்ளிவிட முடியவில்லை. அதே நேரத்தில் அது செய்யும் பண்பாட்டு நாசங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

இன்றைய தமிழன் எதிர்கொள்ளும் இன்னொரு முக்கிய சிக்கல் -அடையாளச் சிக்கல். தன்னைச் சுற்றி நிகழ்பவைகளோடு, சகமனிதர்களோடும் உரையாடல்களை நிகழ்த்துகிற அவன் தன்னோடும் உரையாடக்கொள்ளும் தேவை உளவியல் ரீதியாகவே இருக்கிறது. தமிழன் தன்னிடம் ஒரு வினாவை எழுப்பிக்கொள்கிறான் : நான் யார்? இதற்கு அவனிடமிருந்து இரண்டு விடைகள் கிடைக்கின்றன. 1. நீ உலகம் முழுமைக்கும் சொந்தமான உலக மனிதன். 2. நீ உன்னைச் சுற்றி அன்றாடம் உறவாடும் சமூகத்துக்கும் அதன் பண்பாட்டுக்கும் உரிய தமிழன். இவை இரண்டில் எதைத் தேர்ந்தெடுத்தாலும் அவனுக்குச் சிக்கல். அவன் தன்னை ஒரு சர்வ தேச மனிதனாகத் தேர்ந்து கொண்டு 'எம்.டி.வி'யும் 'ஸ்டார் டி.வி.யும்' காட்டும் உலகத்தில் வாழத் துணிந்தால் அவனது அன்றாட வாழ்க்கைக்கும் அதற்கும் எந்தவிதத் தொடர்புமற்றவனாக இருக்கிறான். எனவே சர்வதேச மனிதனாகத் தன்னைத் தேர்ந்து கொள்கிறபோதும் அவன் அந்நியனாகி விடுகிறான். சரி என்று தன்னை ஒரு தமிழன் என்று தேர்ந்து கொள்கிற போதும் தான் இந்தக் காலத்திற்குப் பின்தங்கியவனாகப் போய்விட்டோமோ என்கிற சுய இரக்கம் அவனைக் கவ்விக் கொள்கிறது.

இரண்டாவது, தொழில் நுட்ப யுகம் வந்துவிட்டது என்று பேசப்படுகிற இன்றைய கால கட்டத்தில் இந்தச் சோகத்தின் தீவிரம் இன்னமும் ஆழமடைந்து விடுகிறது.

இத்தகைய ஒரு கால கட்டத்தில் வாழும் ஒரு ஓவியனும் சிற்பியும், இசைக் கலைஞனும் நடனமாடுபவனும் தனது கலை ஆளுமையில் ஒரு மாபெரும் விரிசல் ஏற்படுவதைக் காண நேருகிறது. நமது மரபுரீதியான கலைகளுடன் புதிய தொழில் நுட்பம் மோதி ஒரு புதிய கலை வெளிப்பாட்டைச் செய்யுமாறு கலைஞனைக் கட்டாயப் படுத்துகிறது. இந்தக் கட்டாயத்தை சமாளிப்பதற்கு கலைஞன் தன்னை தத்துவார்த்தமாகவே தயார்ப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியவனாகிறான்.

எண்ணற்ற வினாக்கள்

அழகியல் என்பது கலைகளைப் பற்றிய பிரச்சினைகளின் மீதான தத்துவரீதியான விசாரணை என்று பொதுவாகக் குறிப்பிடலாம். கலைப் படைப்பு, கலைப்படைப்பைச் செய்த கலைஞன், படைப்பின் பார்வையாளன், படைப்பின் விமர்சகன் ஆகியவை பற்றிய வினாக்களை அழகியல் சதா எழுப்பிக்கொண்டே இருக்கிறது. இந்த அடிப்படை வினாக்களுக்கான விடைகளைத் தேடும் முயற்சியில் தமிழன் இறங்குவானானால் அவனது அழகியல் ஆளுமையின் பலம், பலவீனம் ஆகியவை குறித்த ஒரு தரிசனம் கிடைக்கும். இந்த தரிசனம் தன்னையே தான் அறிந்து கொள்ள அவனுக்கு உதவி செய்யும். இதனால் இருமுக பிறவியாக இன்னல்படும் தமிழன், தான் இழந்த ஆளுமையை மீட்டெடுக்க முடியும்.

இதன் பொருட்டு தத்துவ சிந்தனையின் ஒரு பகுதியாகவே அழகியலை நாம் வளர்த்தெடுக்க வேண்டும். அந்த சிந்தனைகளின் தொகுதி நமது மண்ணின் பார்வையாகவே அமையும் என்பதால் அதனைத் தமிழ் அழகியல் என்றே நாம் குறிப்பிடலாம். இப்படி தமிழ் அழகியல் என்று நான் குறிப்பிடுவதுகூட ஒரு வகையில் பார்த்தால் மேலை உலகின் சுற்றி வளைத்த பாதிப்பு தான் என்று சொல்லவேண்டும்.

மூன்றாம் உலக நாடுகளின் பண்பாடுகள் எப்போதெல்லாம் மேல்நாட்டுப் பண்பாடுகளினால் அச்சுறுத்தப்படுகின்றனவோ அப்போதெல்லாம் அவை தங்களுது பண்பாட்டு அடையாளங்களை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளும் தேவை ஏற்பட்டு விடுகிறது. தங்களது பண்பாட்டுக் கூறுகளை தற்கால சிந்தனை வெளிச்சத்தில் மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டியதாகிறது.

இத்தகைய ஒரு தேவையின் வெளிப்பாடாகத்தான் டாக்டர் ஆனந்த குமாரசாமி எனும் கலைமேதை இந்திய கலைகளின் அடிப்படைப் பண்புகளை எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினார். 'சிவானந்த நடனம்' எனும் தன் நூலில் நடராச தத்துவத்தைப் பற்றிய விரிவானதொரு ஆராய்ச்சியை அவர் நிகழ்த்தினார்.

தமிழ் அழகியல்-நேற்றைய, இன்றைய தமிழனின் சமூக வாழ்க்கையின் எல்லா துறைகளிலும் இருக்கும் தனிப்பட்ட அடையாளம் கொண்ட அழகியல் கூறுகளை வற்புறுத்துகிறது. இதனால் இன்றைய தமிழனுக்கு கலை ரீதியான சுயமரியாதையுடன் கூடிய ஒரு புரிதலை உண்டாக்குகிறது. அவனுக்கு என்று பெருமைப் படத்தக்க ஒரு கலை அடையாளத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இதன் மூலமாக தமிழனுக்குள் தொன்று தொட்டு அவனை அறியாமலேயே தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கும் கலை ஆளுமையை கண்டு பிடித்துத் தருகிறது. தமிழனின் கலை ஆளுமையை இன்று கண்டு பிடிப்பது என்பது, அவனது எதிர்கால கலைப்படைப்புகளை தமிழ்ப்பண்பாட்டு அடையாளங்களுடன் கொண்டு வர நிச்சயம் வழி வகுக்கும்.

சர்வதேசக் கலை

இன்றைய தமிழனின் வாழ்வில் தமிழ்ப்பண்பாட்டுக் கூறுகள் குறைந்து கொண்டு போகிறபோது, அவனது கலைப் படைப்பில் மட்டும் அது எவ்வாறு வந்து அமைய முடியும்.

ஓவிய, சிற்பக்கலைகள் என்று வருகிறபோது அவை நாடு, இனம், மொழி ஆகியவற்றைக் கடந்த ஒரு சர்வதேச பார்வை

மாழியில் பேசுபவை? அவற்றைத் தமிழ் எனும் சிமிழுக்குள் அடைப்பது என்ன நியாயம்?

தமிழ் அழகியல் என்கிற கருத்தை முன் வைக்கிறபோதே இத்தகைய எண்ணற்ற வினாக்கள் எழவே செய்யும்.

கலையில் இன, பண்பாட்டு அடையாளங்களைத் தேடுவது என்பது பிற்போக்கானது என்று நினைக்கும் தமிழர்கள் இங்கு ஏராளமாகவே இருக்கிறார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் பெற்றிருக்கும் கல்வி அவர்களை அந்த அளவுக்கு மூளைச் சலவை செய்திருக்கிறது.

இத்தகைய வினா எழுப்புகிறவர்களுக்காக நான் பாரீஸ் பல்கலைக் கழகத் தத்துவ பேராசிரியரான மைக்கேல் டப்ரேன் என்பவரின் வார்த்தைகளை எடுத்துக்காட்ட வேண்டி இருக்கிறது.

"கான்ஸால் கணிதம் என்றோ, சோவியத் உயிரியல் என்றோ எதுவும் இல்லையென்று சொல்ல முடியும். ஆனால் பாலினீசிய நம்பிக்கை, ஸ்பானிய கலைப்போக்கு என்று ஒன்றும் இல்லை என்று நாம் கூற முடியுமா? கவிதையை உண்மையில் மொழி பெயர்க்க முடியாது என்று நமக்குத் தெரியுமல்லவா?"

சர்வதேசக்கலை என்பதின் பொருளை நாம் தவறுதலாகப் புரிந்து கொள்கிறோம். சர்வதேச கலை என்பது எல்லா தேசங்களுக்கும் உரியது என்று பொருள்படுவது அல்ல. அது ஒரு குறிப்பிட்ட நாடு, இனம், மொழி ஆகியவற்றைச் சேர்ந்த தனி பண்பாட்டு அடையாளம் கொண்டதுதான். ஆனால் சர்வதேச அளவில் அனைவரின் உணர்வுகளுடனும் உறவாடும் கலைரீதியான கிளர்ச்சி மிக்கது என்பதுதான் அதன் பொருள்.

உலகப்பண்பாடு என்பதை நிர்மாணிக்க, இந்த உலகில் இருக்கும் எல்லா இன, மொழி, பண்பாட்டு வண்ணங்களையும் துறந்து அனைவரும் நிறமற்றவர்களாகி விட வேண்டும் என்பது பொருள் அல்ல. மாறாக ஒவ்வொருவரும் அவரவர்களுக்குள்ளேயே தோண்டிச்சென்று, தங்களுக்குள் இருக்கும் சிறப்பான பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கண்டறிந்து உலகப் பண்பாட்டிற்கு அவற்றை தங்களது பண்பாட்டின் சார்பிலான ஒரு பரிசாக அளிக்க வேண்டும். இந்தப் பங்களிப்பு நடைபெற வேண்டுமானால் ஒவ்வொரு மொழி, இனம், நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களும் அவர்களது சிறப்பான அம்சங்களாக அடைந்த அடையாளங்களை இழந்துவிடாமல் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டும்.

இன்றைய நவீன கலைகளைப் படைப்பவர்கள் புதிய போக்குகளை உண்டாக்க, நம்மைச் சுற்றி வாழும் மக்களை நிறைய படிக்க வேண்டும். மேல்நாட்டு புத்தகங்களைக் காட்டிலும் இன்றைக்கு வாழும் நமது மக்கள் நம் கலைஞனுக்கு அரிய பாடங்கள் பலவற்றைக் கற்றுக் கொடுப்பார்கள். பண்பாட்டு அடையாளங்களின் வேர்களை இலக்கியங்களைக் காட்டிலும் மக்களின் வாழ்க்கையே சிறப்பாகக் காப்பாற்றி வருகிறது.

ஆப்பிரிக்க நாட்டுக் கவிஞரும், நாடகாசிரியருமான நோபல்பரிசு பெற்ற வோல்வே சோயின்கா தனது நாடகங்களை ஆங்கிலத்தில் பிரிட்டனில் அரங்கேற்றி வெற்றி காண்கிறார். அவர் நிச்சயமாக ஒரு சர்வதேச நாடகாசிரியர். ஆனால் அவர் அவரது சொந்த மண்ணான ஹைஜீரியாவில், தான் சேர்ந்திருக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவுக்கு மட்டுமே சொந்தமான பண்பாட்டு அடையாளங்களுடன்தான் தனது நாடகங்களைத் தயாரிக்கிறார்.

இதேபோன்றுதான் ஐசக் பெஷ்விஸ் சிங்கர் எனும் யூத எழுத்தாளர் அமெரிக்காவில் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாகக் குடியேறி வாழ்ந்து வருகிறார். அவர் அமெரிக்காவின் குடிமகன். ஆனால் இன்னமும் அவரது எழுத்துக்களின் அடிப்படை, தான் ஒரு காலத்தில் கூடிவாழ்ந்த, இன்று இல்லாமல் போய்க்கொண்டிருக்கும் யூத சமூகம் பற்றியதாகவே இருக்கிறது.

தற்காலத் தமிழ்க் கலை

நமது இன்றைய வாழ்க்கையில் தொடர்பற்று போய்விட்ட பழங்கால சிற்பம், ஓவியம் ஆகியவற்றை நாம் மறுபடியும் இங்குச் செய்யத் தொடங்கிவிடுவது என்பது பொருளற்ற செயல். நமது அன்றாட வாழ்வில் தமிழ்ப்பண்பாட்டுக் கூறுகள் அதிகம் இல்லையென்பதினால் நாம் மீண்டும் பழமைக்குத் திரும்பிவிட வேண்டும் என்பதும் தேவையில்லை. நமது பழம்மரபுகள் இன்றைய தேவையின் ஒரு பகுதியாக மாறினாலன்றி அவை தற்கால தமிழ்க்கலையின் ஒரு அங்கமாக மறுஉயிர்ப்பு அடைய முடியாது.

தற்கால ஓவியர்களில் சிலர் தங்களது தமிழ் அடையாளம் குறித்த உணர்வின் காரணமாக, மேல்நாட்டு முறையிலான பாணியில் இன்றைய நடைமுறைக்காட்சிகளை படைக்கிறார்கள். மூக்கையா எனும் தமிழகத்துச் சிற்பி, பறை அறைதல், காவடி ஆட்டம் போன்ற காட்சிகளை பிக்காசோ, ஹென்றி மூர் போன்றவர்களின் பாணியிலும், பி.பெருமாள் எனும் சென்னை ஓவியக்கல்லூரியின் பேராசிரியர் ஃபாவில்டுகளின் பாணியில் நாட்டுப்புற மக்களையும், முத்துசாமி 'கொல்லாஜ்' எனும் கலவை ஓவிய பாணியில் கிராமக் காட்சிகளையும் படைக்கின்றனர். இவர்கள் நல்ல திசையில் பயணப்படுகிறார்கள் என்றாலும் மேலும் தீவிரமான கலைப்பரிசோதனைகளை இவர்கள் மேற்கொள்ளலாம். அப்போது தமிழ் அழகியலும், தமிழ்க்கலையும் மிக உன்னதமான ஒரு இடத்தைப் பிடிக்கும் என்பது நிச்சயம்.

இது குறித்து நாம் செய்யவேண்டிய மிக முக்கியமான ஒன்றாக இந்தியாவின் தலை சிறந்த ஓவியரும், விமர்சகருமான கே.ஜி. சுப்பிரமணியம் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்.

"நவீன இந்திய ஓவியர்கள் தங்கள் மரபுகளோடு உண்மையான இணக்கம் கொள்ள வேண்டுமானால் அவர்கள் தங்களுக்கே உரிய முறையில் அவற்றைப் புரிந்து கொள்ளும் சாதனையைச் செய்ய வேண்டும். இதனை அவர்கள் செய்வார்கள் என்றால், அவர்களது மரபு பல தலைகள் கொண்ட ஒரு அகரணைப்போல உயிர் பெற்றெழுந்து, அதனது பலவாய்களினால் அவர்களுடன் பேசத் தொடங்கிவிடும்".

நன்றி : தமிழ் அழகியல்

தமிழ் அழகியல் : சில வினாக்கள் - இந்திரன்

அழகியல் அனுபவத்தின் சமூக இயல்பு குறித்து சிந்திக்கிறபோது தமிழ்ச் சூழலில் படைக்கப்பட்டுவரும் பல்வேறு கலைப் படைப்புகளை நாம் மேலும் ஆழமாகவும், சரியான வெளிச்சத்திலும் புரிந்துகொள்வதற்கு நமக்கு என்று ஒரு அழகியல் தத்துவத்தை உருவாக்கிக் கொண்டால் என்ன என்கிற ஒரு சிந்தனை எழுகிறது.

மரபும் நவீனமும்

கலையைப் பண்பாட்டின் மிக உயர்ந்த நிலையில் நிறுத்துகிறபோது, அக்கலையின் காலம் சார்ந்ததன்மையைப் பெரிதும் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இதனால்தான் நவீன கலை என்று சொல்கிறபோது அது முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு மேலை நாடுகளில் தோன்றி கலை என்று புரிந்துகொள்கிற அதே நேரத்தில், அது தற்காலத்தன்மையையும் குறிக்கும் என்று மனதில் கொள்ளவேண்டும்.

பழைய தலைமுறையிடமிருந்து பெறப்பட்டு இன்றும் வாழ்ந்து வரும் அடையாளங்களையெல்லாம் தேடி எடுத்துத் திரட்டி அவற்றை ஆழமான புரிதலுக்கும், காய்தல் உவர்த்தல் அற்ற தத்துவ விசாரணைக்கும் உள்ளாக்குகிறபோது இன்றைய நமக்கான ஒரு அழகியலை நாம் கடைநெடுத்துக் கொள்கிறோம். அதே நேரத்தில் 'பழந்தமிழரின் பண்பாடு' என்ற பெயரில் உணர்வு ரீதியான பிணைப்பு கொண்டுள்ள பல பண்பாட்டுக் கூறுகள் இன்று அர்த்தமற்றவைகளாக வெளிநிப்போய் இருக்குமானால் அவை அடையாளம் கண்டு விலக்கப்படவும் வேண்டும்.

முன்னொரு காலத்திய நமது மூதாதையர்களின் கலை இலக்கிய படைப்புகளைப் பற்றிய கருத்தோட்டங்கள் என்ற காரணத்திற்காகவே அவை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட வேண்டும் என்று கருதக்கூடாது. அதேபோல் பழங்காலத்தைச் சேர்ந்தது என்று ஒன்று தற்கால கலையின் புரிதலுக்கு உதவுமெனில் அது பழங்காலத்தியது என்ற காரணத்துக்காகவே தள்ளி வைக்கப்படவும் கூடாது.

இவற்றை ஏன் நான் வலியுறுத்துகிறேன் என்றால், 'தமிழ் அழகியல்' என்ற கருத்து, சர்வதேச ரீதியாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட மேலை நாட்டு அழகியலுக்கு எதிராக போர்க்கொடி உயர்த்தும் ஒரு மொழி வெறிச்செயல் அல்ல என்பதைக் காட்டவேதான்.

சொல்லப்போனால் மேலைநாடுகளில் அழகியல் என்ற ஒன்றை தத்துவ விசாரணையின் ஒரு பிரிவாகவே பேணி வளர்த்து வந்திருக்கிறார்கள் என்கிற உண்மை என்னை இதில் ஊக்கப் படுத்துகிறது. பிளேட்டோ, அரிஸ்டாடில் காலத்திலிருந்து, கான்ட், ஹெகல் என்று தொடர்ந்து, பெனடெட்டோ க்ரோஸ், ஐ.ஏ.ரிச்சர்ட்ஸ், வைட்ஹெட், சசான் லேங்கர் என்று தத்துவவாதிகள் பலரும் அழகியலை ஒரு செழிப்பான விமர்சன மரபுடன் வளர்த்து வந்திருக்கிறார்கள். இதனைப் பார்க்கிறபோது தமிழில் இத்தகைய விமர்சன மரபுகளை நாம் வைத்திருந்தோமா, இன்றுவரை வளர்த்து வந்திருக்கிறோமா என்ற வினாக்கள் எழுகின்றன.

தமிழ் அழகியலை எப்படி வளர்ப்பது ?

தமிழில் அழகியலை தத்துவ விசாரணையின் ஒரு பிரிவாக நாம் வளர்க்கவில்லை. இதை ஒப்புக்கொள்வதில் வெட்கப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை தொல்காப்பியம், நன்னூல் உரையாசிரியர்கள், பாஷ்யக்காரர்கள் என்று ஏராளமானவர்கள் தமிழில் இலக்கிய விசாரணைக்கான வழிவகைகளை மிகச் சிறப்பாகக் காட்டிச் சென்றுள்ளனர். இவற்றில் எவை எவை இன்றைய இலக்கியம், ஓவியம், சிற்பம், இசை ஆகியவற்றைப் புரிந்து கொள்வதற்கும், அவற்றின் சிறப்புத் தன்மைகளை அளவிடவும் பயன்படும் என்கிற கேள்வியையும் நாம் உடன் எழுப்ப வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

'தமிழ் அழகியல்' என்ற ஒன்றை இன்றைக்கு வலியுறுத்த வேண்டிய அவசியம் என்ன நேர்ந்து விட்டது? இந்த வினாவிற்கான விடை நீளமானது. சுருக்கமாகச் சொல்வதெனில் பலநேரங்களில் மேலை உலக சிந்தனைகளை எந்தவித விசாரணையும் இன்றி அப்படியே ஏற்றுக்கொள்கிற அடிமை மனப்பான்மை நமக்கு இழைத்த இன்னல்கள் ஏராளம். மேலை நாட்டு கலை விமர்சகர்கள் நமது பண்பாடு, கலை குறித்த அரைகுறை அறிவினால் வைத்த ஒருதலைபட்சமான கோட்பாடுகள் நம்மையே நாம் தவறுதலாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு வழிவகுத்துள்ளன. இன்றைக்கு நம்மிடையே வாழ்ந்து கொண்டு கலைப் படைப்பில் ஈடுபட்டுவரும் ஓவியர்கள், சிற்பிகள், இசைவாணர்கள் ஆகியோரை நாமே தவறாகப் புரிந்து கொள்ள இடமளித்துவிடுகின்றன. ஏனெனில் இவை நமது பண்பாட்டு வெளிச்சத்தில் உருவாக்கப்பட்டவை அல்ல. இதனாலேயே நமது கலைப் படைப்புகளை எடை போட நமக்கொன்று ஒரு அழகியலை உருவாக்கும் பெருமுயற்சியில் நாம் ஈடுபட வேண்டியவர்களாகிறோம்.

எடுத்துக்காட்டாக ஒன்றைச் சொல்லலாம்; சென்னை ஓவியக் கல்லூரியின் மூத்த சிற்பியும், அகில இந்திய அளவில் தமக்கென ஒரு மூலசக்தி கொண்ட சிற்பங்களைப் படைத்து விடும் சக்தியும் கொண்ட மூக்கையாவின் சிற்பங்களைப் பற்றி நமது கலை விமர்சகர்கள் அனைவரும் விமர்சிக்கிற போது அவை காட்டுமிராண்டித்தனமானவை என்றும், மக்கள் கலைப்பண்பு கொண்டவை என்றும், 'மலைவாழ்மக்களின் கலை' என்றும் குறிப்பிட்டு வருகிறார்கள். காமராஜ் மாவட்டத்தில் ஒரு உள்கிராமத்தில் பிறந்த மூக்கையா தன் இளமைக் காலத்தில் கண்டு களித்த ஜல்லிக்கட்டு, பறையறைதல், காவடி ஆட்டம் போன்ற காட்சிகளை தமக்கே உரிய நவீன பார்வையுடன் வடிவ எளிமை எனும் இன்றைய சிற்ப உத்திமுறையைப் பயன்படுத்தி செய்திருக்கிறார். இவை மேற்சொன்ன எந்த வகையிலும் அடங்காதவை. உண்மையில் இவை நவீன சிற்பம் என்கிற வகையைச் சேர்ந்தவை.

காட்டுமிராண்டித்தனமாக ஒரு இந்தியாவைக் காண பேராவல் கொண்டிருந்த மேல்நாட்டு கலை விமர்சகர்களின் வார்த்தைகளையும் புரிதல்களையும் அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு விட்ட ஒரு பண்பாட்டு அடிமைத்தனத்திலேதான் மேற்சொன்ன விமர்சகர்கள் குளறுபடி செய்திருக்கிறார்கள்.

இவற்றைத் தவிர்ப்பதற்காகவே நாம் நமக்கென்று ஒரு அழகியலை-தமிழ் அழகியலை-உருவாக்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறோம்.

எது தமிழர் மரபு ?

'தமிழ் அழகியல்' என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறபோது மிகவும் வழக்கலான ஒரு நிலத்தில் கால் வைக்கும் உணர்வு எனக்கு ஏற்படுகிறது. ஏனெனில் தமிழ் என்ற சொல் இங்கு பலரால் பலகாலக் கட்டங்களில், பல்வேறுவித அர்த்த தளங்களில் சுயலாபங்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. தமிழ் மரபுகள் என்று நமக்கு சுட்டிக்காட்டப்பட்டவை உண்மையில் நமது மரபுகள்தானா? எது தமிழ்ப் பண்பாடு, யார் தமிழன் போன்ற கேள்விகளுக்கு பதில் காணாமல் தமிழ் அழகியல் என்கிற ஒன்றை உருவாக்கிவிட முடியுமா?

கிரகம் தழுவிய ஒரு பண்பாட்டை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிற இந்தக் காலக்கட்டத்தில் தமிழ் அழகியல் என்பது கிணற்றுத் தவளைத்தனமானது அல்லவா?

வினாக்கள் ஏராளமாக எழுகின்றன. இவற்றிற்கு தத்துவ ரீதியாக விடைகளைத் தேட முயற்சிக்கையில், தமிழ் அழகியல் என்ற ஒன்றைக் கட்டுவதற்கு இங்கு என்னென்ன நிலைமைகள் தேவை என்பதைக் குறித்து சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட வேண்டும்.

முதலில் நம்பிடையே தீவிரத்தன்மையுடனும், கலைக் கோட்பாட்டுடனும் இயங்கும் ஓவியர்களும், சிற்பிகளும் இணைந்த ஒரு கலை இயக்கம் தேவை. இதில் தமிழ்த்தனமான புரிதல்களுடன் கூடிய ஓவியங்களையும் சிற்பங்களையும் நாம் வரவேற்க வேண்டும். இத்தகைய கலை இயக்கம் தமிழகத்தில் இதுவரையிலும் நடைபெற வில்லை.

அடுத்ததாக நமக்கென்று ஆழமான விமர்சன மரபு தேவை. விமர்சனம் என்பதைத் தவறாகப் புரிந்துகொள்வதற்கான எல்லா நிலைமைகளும் இங்கு உள்ளன. நமது விமர்சன மரபுகளை அடையாளம் காண்பதற்கு பதிலாக நக்கீரன்-சிவன் மோதல், இலக்கியம் குறித்த தரநிர்ணயம் செய்ய ஒரு சங்கப் பலகை என்று கதைகள் வேறு உள்ளன. கோஷ்டி சண்டைகளையும், பூசல் வார்த்தைகளையும் விமர்சனம் என்றும் அழகியல் என்றும் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளும் இழி நிலைக்கு நாம் ஆளாகி இருக்கின்றோம்.

கலை விமர்சகர்கள் என்று தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறவர்கள் அழகியல் மதிப்பீட்டிற்கு மிகவும் தேவைப்படுகிற அடிப்படை அழகியல்வினாக்கள் குறித்த பதில்களைத் தேடிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். விமர்சனங்களை நிகழ்த்துவதற்கு வசதியான அறிவார்ந்த ஒரு வசன நடை நாம் உருவாக்கிக்கொள்ள வேண்டும். இதற்கான அழகியல் சொற்களுக்கான வரையறைகளைச் செய்யும் முயற்சியிலும் ஈடுபட வேண்டும்.

தமிழ்முறையிலான ஒரு கலைத்திறனாய்வை மேற்கொள்ள நாம் நமது பழைய மரபுகளை இன்றைய விமர்சன முறைகளினால் எருவிட்டு வளர்க்க முடியுமானால் மிகச் சிறப்பாக இருக்கும். இது குறித்து தற்கால தமிழ் விமர்சகர்கள் சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள் என்பது மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. தமிழவனின் கீழ்க்கண்ட வரிகள் நல்ல திசையில் இவர்கள் பயணப்பட்டிருப்பதைக் காட்டுகின்றன.

"என் கருத்துப்படி ஐந்திணைக் கோட்பாடு உலகளாவிய மாணுடவியல் பகுப்பாய்வு முறைகளோடு ஒப்பிடப்பட்டுப் புது உருவம் பெற்றால் இன்றைய அமைப்பியல் தரவுகளுடன் இணைக்கப்பட முடியும். உதாரணமாக, குறிஞ்சி என்பதை ஒருவித குறி என்று எடுத்துக் கொண்டு முதற் பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்பவற்றை அதன் துணைக்குறிகளாகக் கொண்டு இன்றைய அமைப்பியல் சிந்தனைகளோடு இணைத்து அமைப்பியல் போல ஒரு ஐந்திணைக் கோட்பாடு இன்றைய இலக்கியத் திறனாய்வுக்குச் சமைத்தெடுக்க முடியும்".

இத்தகைய தன்னம்பிக்கை கொண்ட விமர்சகர்கள் கூட மேலைநாட்டு கருத்துக்களை சரிவர செரித்துக் கொள்ளாமல் சில இடங்களில் கையாள்கிற போதுதான் மேற்சொன்ன அழகியல் பிரச்சினைகள் எழுகின்றன.

தமிழ் அழகியலை அடைய...

தமிழ் அழகியலை ஒருநாளிரவில் கட்டி முடித்துவிட முடியாது. இதற்காக அகழ்வராய்ச்சிகள் தொட்டு பழைய சிற்பங்கள், இசைக் கருவிகள், ஓவியங்கள் போன்றவற்றை இன்றைய புரிதலுடன் கூடிய விமர்சனத்திற்கு உள்ளாக்க வேண்டும்.

வாய்மொழியாக இருக்கும் நாட்டுப் பாடல்கள், கலை பற்றிய பழமொழிகள், நடனமுறைகள் பற்றி செவிவழிச் செய்தியாக இருக்கும் பாடல்கள் ஆகியவை பதிவு செய்யப்பட்டு ஆராயப்பட வேண்டும். இந்தப் பதிவுகள் செய்வதற்கு சினிமா, வீடியோ, ஆடியோ கருவிகள் மிகவும் உதவி செய்வனவாகும்.

குறியீடுகள், நம்பிக்கைகள், மதிப்பீடுகள் என்று இன்றும் நம்பிடையே வாழும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுப் பகுதிகளை நாம் ஆராய வேண்டும்.

இவற்றை சாதிப்பதற்கு தனிமனிதர்கள் போதாது. தமிழ்ப் புரிதலுடன் கூடிய கலை இயக்கங்கள் இங்கு தோன்ற வேண்டும். ஏராளமான கலைப்படைப்புகள் படைக்கப்பட வேண்டும். வாழும் ஓவியர்கள் பற்றிய விவாதங்கள் நிகழ்த்தப்பட வேண்டும்.

பிரதேச ரீதியாக தமிழ்ப் பண்பாடு என்ற ஒன்றை நாம் வரையறுக்க முடியாது. தமிழ் மொழியும், அதனைச் சார்ந்த பண்பாட்டில் வாழும் தமிழ் மக்களும் தமிழகம், இலங்கை, மலேசியா போன்று உலகின் எந்தெந்த பகுதிகளில் வாழ்ந்தாலும் அவர்கள் தமிழ் அழகியல் குறித்த சிந்தனைக்கு தங்கள் பங்கைச் செலுத்த வேண்டும்.

- இந்திரன்

1948-ல் பாண்டிச்சேரியில் பிறந்தவர் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இருமொழிகளில் கலை விமர்சனம், கவிதை, மொழிபெயர்ப்பு ஆகியவை செய்துவருபவர் இவர். இவரது ஆங்கிலக் கவிதை நூலான 'Syllables of Silence' கவிதைகள் கிரேக்க மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டு Athens இதழில் வெளிவந்துள்ளன. கலைவிமர்சனங்கள் பிரெஞ்சு மொழியில் வெளிவந்துள்ளன. Express Weekend, Times of India, Economic Times ஆகிய நாளேடுகள் உட்பட பல்வேறு சிற்றேடுகளிலும் எழுதிவருபவர்.

சைவ வைணவ பௌத்த சமண சிற்பங்கள் சிற்ப உருவங்களின் அமைப்பு

[திரு. மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி]

(சென்னை, மயிலாப்பூரில் 1900இல் பிறந்த இவர், தமிழை முறையாகத் தம் தமையனாராகிய, மயிலை, சீனி. கோவிந்தராசனாரிடத்திலும், பேராசிரியர், ச.த. சற்குணரிடத்திலும் பயின்றார். ஆரவாரமேதுமின்றி அடக்கமாகத் தமிழ்த் தொண்டு செய்து வருகின்றார். சிறந்த ஆராய்ச்சிப்புலமை வாய்ந்தவராவார். தமிழின் தொன்மையையும் சிறப்பையும் தம்முடைய நூல்கள் வாயிலாகத் தெள்ளத் தெளிய விளக்கிக் காட்டும் இவர் தம் நுண்மான் நுழைபுலம் பாராட்டற்குரியது. இவருடைய நூல்களுள், 'கிறித்துவமும் தமிழும்', 'பௌத்தமும் தமிழும்', 'சமணமும் தமிழும்', 'தமிழர் வளர்த்த அழகுக் கலைகள்', 'இறைவன் ஆடிய

எழுவகைத் தாண்டவம், 'இறையனார் அகப்பொருள் ஆராய்ச்சி', 'மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள்' முதலியன குறிப்பிடத் தக்கனவாகும். இவற்றுள் சில அரசியலார், தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தார் ஆகியோரின் பாராட்டையும் பரிசையும் பெற்றுள்ளன

நமது நாட்டிலே சைவம் வைணவம் பௌத்தம் சமணம் என்னும் நான்கு மதங்களாகும். இந்த நான்கு சமயத்தாரும் தத்தமக் கென்று கோயில்கள் அமைத்து அக்கோயில்களில் தத்தம் தெய்வ உருவங்களைச் சிற்பத்திலும் ஓவியத்திலும் அமைத்து வணங்கினார்கள். இந்தத் தெய்வங்களின் உருவ அமைப்பிலே சிறப்பாகச் சில வேறுபாடுகள் உண்டு.

சிற்பக் கலைகளை ஆராய்வோர் அந்த வேறுபாடுகளை அறிய வேண்டும். இந்த நான்கு சமயங்களில், சைவ வைணவ சமயங்கள் ஒருவகையில் ஒத்த தன்மையுடையன; பௌத்த சமண சமயங்கள் ஒரு சார்புடையன, மற்றொரு வகையில், சைவ சமண சமயமும் வைணவ பௌத்த சமயமும் ஒற்றுமையுடையன. இக்காலத்தில் நமது நாட்டில் சிறப்பாக உள்ள சமயங்களில் சைவமும் வைணவமும். பௌத்த மதம் அடியோடு மறைந்து போயிற்று; சமண சமயம் (ஜைன மதம்) குன்றிக் குறைந்துவிட்டது. ஆயினும், பௌத்த ஜைன சமயத்து உருவச்சிலைகளையும் சிற்ப உருவங்களையும் நமது நாட்டில் ஆங்காங்கே கண்டு வருகிறோம்.

சைவ சமயத்தின் முதல் தெய்வமாகிய சிவபெருமான் திருவுருவம் நின்ற வண்ணமாகவும் இருந்த (அமர்ந்த) வண்ணமாகவும் அமைக்கப் படுகிறது. கிடந்த (படுத்த) வண்ணமாக அமைக்கப்படுவது இல்லை. அதுபோலவே சமண (ஜைன) சமயத்தின் தெய்வமாகிய அருகப்பெருமான் திருவுருவமும் நின்ற வண்ணமாகவும் இருந்த வண்ணமாகவும் அமைக்கப்படுகின்றது; இந்த மூவகையமைப்பை நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் என்று கூறுவர். இந்த அமைப்பு முறையில் வைணவ சமயமும் பௌத்த மதமும் பொருத்தம் உடையன.

சிவபெருமான் திருவுருவமும் திருமால் திருவுருவமும் கூத்தாடும் உருவமாக அமைக்கப்படுவதும் உண்டு. அவற்றை நடராசர் மூர்த்தத்திலும், குடக்கூத்து காளிங்கமர்த்தனம் முதலிய மூர்த்தத்திலும் காணலாம். ஆனால், அருகர் புத்தர் உருவங்கள் கூத்தாடும் கோலமாக அமைக்கப்படுவது இல்லை. நிற்க. இந்தக் கட்டுரையில் சிறப்பாகக் கூறவந்தது வேறு ஒன்றைப்பற்றியே. அது என்னவென்றால், இந்த நான்கு சமயத்தெய்வ உருவங்களின் கையமைப்பில் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள்தாம். சிவபெருமான் திருவுருவத்திலும் திருமால் திருவுருவத்திலும் பொதுவாக நான்கு கைகள் அமைக்கப்படுகின்றன. சில சமயங்களில் எட்டு அல்லது பதினாறு கைகள் அமைக்கப்படுவது உண்டு. இரண்டு கைகள் மட்டும் உள்ள சிவபெருமான் திருமால் திருவுருவங்களைக் காணமுடியாது. (மிகப் பழையமையான சிவபெருமான் திருமால் திருவுருவங்களுக்கு, மிக அரிதாக இரண்டு திருக்கைகள் மட்டும் உள்ளன. அவை விதிவிலக்கானவை)

சிவபெருமானுக்கு உள்ள நான்கு திருக்கைகளில் இரண்டுகைகள் வரத அபயக்கைகளாகவும், மற்ற இரண்டு கைகள் மான் மழு ஏந்திய கைகளாகவும் அமைக்கப்படுகின்றன. எட்டு, பதினாறு கைகள் அமைந்திருந்தால் அக்கைகள் ஒவ்வொன்றிலும் வெவ்வேறு ஆயுதங்களை ஏந்தியிருப்பன போல அமைக்கப்படுகின்றன.

திருமாலின் நான்கு திருக்கைகளில் இரண்டு வரத அபயக் கரங்களாகவும், மற்ற இரண்டு கைகள் சங்கு சக்கரம் ஏந்திய கைகளாகவும் அமைக்கப்படுகின்றன. எட்டு, பதினாறு கைகளை அமைக்கப்பட்டால், அக் கைகள் வெவ்வேறு ஆயுதங்களைத் தாங்கியிருப்பன போன்று அமைக்கப்படுகின்றன.

சிவபெருமானின் சக்தியாகிய அம்மன் திருவுருவம் சிவபெருமானுக்குப் பக்கத்தில் அமைக்கப்படும்போது, அம்மன் சிவபெருமானுக்கு ஆற்றலில் குறைந்தவர் என்பதைக் காட்டும் பொருட்டு, அவ்வுருவத்திற்கு இரண்டு கைகள் மட்டும் அமைக்கப்படுகின்றன. ஆனால், அம்மன் திருவுருவம் தனியாக அமைக்கப்படும் போது, நான்கு கைகளையுடையதாக அமைக்கப்படுகிறது. அதுபோலவே, திருமாலின் சக்தியாகிய தாயார் (இலக்குமி) திருவுருவம் திருமாலுக்குப் பக்கத்தில் அமைக்கப்படும்போது, திருமாலின் ஆற்றலுக்குக் குறைந்த ஆற்றலுள்ளவர் என்பதைக் காட்டுவதற்காக, திருமகளுக்கு இரண்டு கைகள் மட்டும் அமைக்கப்படுகின்றன. திருமகள் திருவுருவம் தனிமையாக அமைக்கும்போது நான்கு கைகளையுடையதாக அமைக்கப்படுகிறது.

சைவ வைணவ சமயத்துச் சிறு தெய்வங்களும் நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் இரண்டு கைகளை மட்டும் உடையவர்களாக அமைக்கப்படுகிறார்கள். இதற்கு நேர்மாறாக, பௌத்த சமண சமயங்களின் முதல் தெய்வங்களாகிய புத்தர் அருகர் திருவுருவங்களுக்கு இரண்டு கைகள் மட்டும் உள்ளனர். அந்தத் தெய்வங்களுக்கு நான்கு கைகள் அமைக்கப்படுவது இல்லை. ஆனால், அந்தச் சமயங்களின் சிறு தெய்வங்களுக்கு மட்டும் நான்கு கைகளும் எட்டுக் கைகளும் அமைக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாகப் பௌத்த மதத்தின் சிறு தெய்வமாகிய போதிசத்துவர் எனப்படும் அவலோகிதருக்கு நான்கு அல்லது எட்டுக் கைகளும், தாராதேவிக்கு நான்கு கைகளும் உள்ளன. ஜைன சமயத்துச் சிறு தெய்வமாகிய பிரமயக்ஷன், ஜுவாலாமாலினி முதலியவர்களுக்கு நான்கு, எட்டுக் கைகள் உள்ளன. எதிரிலுள்ள படத்தைக் காண்க.

அஃதாவது, வைச வைணவ சமயங்களின் பெரிய தெய்வங்களுக்கு நான்கு கைகளும் சிறு தெய்வங்களுக்கு இரண்டு கைகளும் சிற்ப அமைக்கப்படுகின்றன. இதற்கு நேர்மாறாகச் சமண பௌத்த சமயங்களின் பெரிய தெய்வங்களுக்கு இரண்டு கைகளும், சிறு தெய்வங்களுக்கு நான்கு கைகளும் சிற்ப உருவத்தில் அமைக்கப்படுகின்றன.

சைவ வைணவ சமண பௌத்த சமயங்களுக்கு எல்லாம் பொதுவான சிறு தெய்வம் இந்திரன். ஆனால், இந்திரன் உருவத்தைச் சிற்ப உருவமாக அமைக்கும் போது, சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் கீழ்ப்பட்டவன் இந்திரன் என்பதைக் காட்ட அவனுக்கு இரண்டு கைகளை அமைத்துக் காட்டுகிறார்கள் சைவ வைணவ சமயத்தார்கள். இதற்கு மாறாகப், புத்தருக்கும் ஜினனுக்கும் கீழ்ப்பட்டவன் இந்திரன் என்பதைக் காட்டுவதற்காகப் பௌத்தரும் சமணரும் இந்திரனுக்கு நான்கு கைகள் அமைத்துக் காட்டுகிறார்கள்.

திருமால் சிவபெருமான் திருவுருவங்களுக்கு இரண்டு கைகளை அமைக்காமல் ஏன் நான்கு அல்லது எட்டுக் கைகளை அமைக்கிறார்கள்? ஜினனுக்கும் புத்தனுக்கும் நான்கு கைகளை மட்டும் அமைக்கிறார்கள்? இதற்குக் காரணம் என்ன? இந்தச் சமயங்களின் கொள்கைகளே, தத்துவங்களே இதற்குக் காரணமாகும். அப்படியானால் அந்தத் தத்துவங்கள் எவை? அவற்றை விளக்குவோம்.

சைவர் வணங்கும் சிவபெருமானும் வைணவர் வணங்கும் திருமாலும் உருவம் இல்லாத கடவுள்கள். உருவம் இல்லாத இந்தக் கடவுளர்க்கு, உருவத்தைக் கற்பித்தார்கள் பண்டைக் காலத்துப் பெரியோர்கள். எல்லாப் பிறப்புகளிலும் மனிதப் பிறப்பே ப

வவகையிலும் சிறந்து காணப்படுகிறபடியால், கடவுளுக்கு உருவத்தைக் கற்பனை செய்தபோது, அவருக்கு மனித உடம்பைக் கற்பித்தபோதிலும் கடவுள் ஆகாயத்தையே உடலாகக் கொண்டவர் என்றும், திசைகளையே கைகளாக உடையவர் என்றும் கற்பனை செய்தார்கள். இதற்குச் சைவ வைணவ நூல்களை சான்று கூறுகின்றன. சிவபெருமானுக்கு உடம்பாக இருப்பது ஆகாசம் என்று சைவ நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆகாசமாம் உடல் என்று திருமந்திரம் கூறுகிறது. விசும்பே உடம்பு என்று சேரமான் பெருமாள் தமது பொன்வண்ணத்தந்தாதியில் (19) கூறுகிறார்.

"விண்ணவர் முதலா வேறோர் இடமாக்
கொண்டுறை விசும்பே, கோல்! நின்ஆகம்"

என்று பட்டினத்துப் பிள்ளையார் தனது ஒருபா இருபஃதில் கூறுகிறார். திசைகள் எட்டும் திருக்கைகள் என்று திருமந்திரம் கூறுகிறது. பத்துத் திசைகளும் பத்துக் கைகளாகும் என்று காமிகாகமம், அர்ச்சனா விதிப் படலம் 335 ஆம் சுலோகம், கூறுகிறது. திசைதோள் என்று சேரமான் பெருமாள் நாயனார் தமது பொன்வண்ணத்தந்தாதியில் (19) கூறுகிறார். எண்டிசை எண்டோள் என்று பட்டினத்தடிகள் தமது ஒருபா இருபஃதில் கூறுகிறார். திருமாலின் திருவருவத்தையும் இவ்வாறே மிக அழகாகப் பாடுகிறார், நற்றிணைக்குப் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிய பெருந்தேவனார்.

"மாநிலம் சேவடியாகத், தூநீர்
வளைநரல் பௌவம் உடுக்கை யாக,
விசும்பு மெய்யாகத், திசை கை யாகப்,
பசங்கதிர் மதியமொடு சுடர் கண்ணாக
இயன்ற எல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய
வேத முதல்வன் என்ப
தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே"

என்று, உருவமற்ற திருமாலுக்குப் பண்டைக் காலத்துப் பெரியோர் உருவம் கற்பித்ததைச் சொல்லோவியமாகக் காட்டுகிறார் பெருந்தேவனார். இதனால், திருமாலும் சிவபெருமானும் ஆகாயத்தைத் திருமேனியாகவும் திசைகளைக் கைகளாகவும் கொண்டவர் என்பது தெரிகிறது.

இவர்களுக்குத் திசைகள் கைகளாக அமைந்தன என்றால், இவர்களின் கைகள் நான்காகத்தானே இருக்கவேண்டும்? திசைகளை எட்டாகவும், பதினாறாகவும் கொள்ளும்போது கைகளும் இவர்களுக்கு எட்டும் பதினாறுமாகத்தானே அமைய வேண்டும்? திசைகளே கைகள் என்று கூறிவிட்டு, உருவம் அமைக்கும்போது இரண்டு கைகளை அமைத்தால் பொருந்தாதல்லவா? திசைகள் இரண்டல்லவே; நான்குதானே. இதனால்தான், சிவபெருமானுக்கும் திருமாலுக்கும் அமைக்கப்படும் திருவருவங்களில் கைகள் நான்காகவும், எட்டாகவும் பதினாறாகவும் அமைக்கப்படுகின்றன.

ஆனால், பௌத்த சமண சமயங்களின் தத்துவக்கொள்கை சைவ வைணவ சமத்தைப் போன்றதல்ல. அருகப்பெருமானும் புத்தர் பெருமானும் மனிதராக இருந்து தமது தவத்தினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் அருகப் பதவியையும் பிறப்பில்தான் அருகநிலையையும் புத்த நிலையையும் அடையலராமே தவிர, மற்றத்தேவர் நரகர் விலங்கு முதலிய பிறவிகளில் அப்பதவிகளே அடைய முடியாது என்று அந்த மத நூல்கள் கூறுகின்றன. எனவே, மனித நிலையிலிருந்து உயர்ந்த நிலையடைந்த புத்த தெய்வங்களுக்கு இரண்டு கைகள் தானே இருக்க வேண்டும்? மாணசாரம் முதலிய சிற்பக்கலை நூல்களும், ஜினனுக்கும் (அருகக் கடவுளுக்கு) புத்தனுக்கும் இரண்டு கைகளும் இரண்டு கண்களுந்தான் அமைக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்றன,

பௌத்த ஜைன மதங்களின் சிறு தெய்வங்களுக்கு மட்டும், நான்கு எட்டுக் கைகளை ஏன் கற்பித்தார்கள் என்பது விளங்கவில்லை. புத்தர் அருகர்களைப் போலவே இச்சிறு தெய்வங்களுக்கும் இரண்டு கைகள் இருந்தால் பெரிய தெய்வங்களுக்கும் சிறு தெய்வங்களுக்கும் வேற்றுமை தெரியாமற் போகும் என்பதைக் கருதிப், பிரித்தறிவதற்காக இவ்வாறு கற்பித்தார்கள் போலும். சைவ வைணவ பௌத்த சமண சமயங்களின் சிற்ப உருவங்களிலும் ஓவியப் படங்களிலும் இத்தகைய வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

நமது நாட்டுச் சிற்பக்கலை ஓவியக் கலைகளை ஆராய்வோர் இவற்றையெல்லாம் அறிய வேண்டும். நமது நாட்டிலே கணக்கற்ற அழகான வைச வைணவ பௌத்த ஜைன உருவச் சிலைகள் கல்லிலும் செம்பிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவையெல்லாம் அங்காங்கே பல இடங்களில் சிதறிக்கிடக்கின்றன. அவற்றைக் காணும்போது அவை நமது உள்ளத்திலே ஏதேதோ உணர்ச்சிகளை ஊட்டுகின்றன. சிற்பக்கலைச் செல்வங்களை பொன்னேபோல் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும். உடைந்து போன அல்லது சிதைந்துபோன சிற்பங்களாக இருந்தாலும் அவற்றைப் போற்றி வைக்க வேண்டும்.

இக்காலத்தில் சிற்பக்கலை ஆர்வமும், அக்கலை ஆராச்சியும், பெரும்பான்மையோருக்கு இல்லை. நூற்றில் தொண்ணூற்றொன்பது பேருக்கு இல்லையென்று சொல்லலாம். சிற்பக்கலையைச் சிறப்பாக வளத்த நம் நாட்டின் இன்றைய நிலை இது! புத்த உருவச்சிலைக்கும் ஜைன உருவச்சிலைக்கும் வேற்றுமை தெரியவர்கள், கணக்கற்றவர் நமது நாட்டில் இன்றும் இருக்கிறார்கள்! படித்தவர்களிலேயே இப்படி என்றால், வரலாறே தெரியாத படிக்காத பாமரர்களைப் பற்றிக் கூற வேண்டியதில்லையே.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஓர் ஊரில் சில செம்புச் சிற்ப உருவங்கள் பூமியிலிருந்து அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்டன. அவை நடராஜர் சிவகாம சுந்தரி, இராமர் இலக்குமணர் சீதாலஷ்டி என்னும் உருவங்களாகும் இந்த அழகான செம்பு உருவங்களை இரு கோவிலில் வைத்து வணங்குகிறார்களாம். வைத்தவர்கள் நடராஜர் பக்கத்தில் சீதை உருவத்தையும் இராமர் பக்கத்தில் சிவகாமியின் உருவக்கத்தையும் மாற்றிவைத்திருக்கிறார்களாம்! நடராசரின் தாண்டவத்தைக் கண்டு மகிழவேண்டிய சிவகாமியின் பக்கத்தில் சீதையின் இடத்திலிருப்பதும், இராமர் பக்கத்தில் இருக்க வேண்டிய சீதை நடராசர் பக்கத்தில் இருப்பதும் எதைத் காட்டுகின்றன?

சீதையின் உருவத்துக்கும் சிவகாமியின் உருவத்துக்கும் வேறுபாடு அறியாதபடி சிற்பக்கலை அறிவு மழுங்கிப் போய்விட்டதைக் காட்டுகிறதல்லவா?

சிற்பக்கலை சிறந்த அழகுக் கலை; அழகிய நுண்கலை. ஏனைய அழகுக்கலைகள் உள்ளத்திற்கு உணர்ச்சியையும் மகிழ்ச்சியையும் ஊட்டுவதுபோலவே இந்தச் சிற்பக்கலையும் உணர்ச்சியையும் மகிழ்ச்சியையும் அளிக்கவல்லது. சிற்ப உருவங்களில் கலையின்பத்தைக் காணலாம். நம் முன்னோர் வளர்த்த சிற்பக் கலையை நாம் கைவிடுவது பேதைமைத்தனமாகும். இந்தக் கலைச் செல்வத்தைப் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டியது நமது கடமையாகும்.

எத்தனையோ இடங்களில் எத்தனையோ சிற்ப உருவங்களைக் காண்கிறோம். எல்லாச் சிற்பங்களும் கலையழகு நிரம்பியவை என்று கூறுமுடியாது. கலையழகுள்ளவற்றையும் அல்லாதவற்றையும் ஆராய்ந்து அறியவேண்டும்.

தமிழ் மாதங்களின் பெயரும் காரணமும்

ஓர் ஆண்டைப் பன்னிரண்டு மாதங்களாக வகுத்தனர் பண்டையோர். காலக் கணித முறை சந்திரனை அடிப்படையாகக் கொண்டும் சூரியனை அடிப்படையாகக் கொண்டும் இரு வகையாகக் கணிக்கப்படும். சூரியனை அடிப்படையாகக் கொண்டு கணிக்கும் நெறிக்கு "சவுரமானம்" என்பது பெயர்; மேட முதல் மீனம் இறுதியாக உள்ள பன்னிரண்டு இராசி வீடுகளிலும் சூரியன் தங்கியிருப்பதை ஒவ்வொரு மாதமாகக் கணிப்பார். நியாயமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், அதை மாதம் எனாது ஞாயிறு அல்லது இரவி என்றே சொல்லவேண்டும். இந்த நெறி மலையாளத்தில் மேட ஞாயிறு, சிங்க ஞாயிறு, மீன ஞாயிறு என, செம்மையான முறையில், இன்றும் நடைமுறை வழக்கில் இருப்பதைக் காணலாம். தமிழ் நாட்டில் காணப்படும் பிற்காலக் கல் வெட்டுகளில் இம்முறை காணப்படுகிறது.

சந்திரனை அடிப்படையாகக் கொண்டு கணிக்கப்படும் நெறி "சாந்திரமானம்" எனப்படும். சாந்திரமான நெறியில் மாதத்தை நிர்ணயிக்கும் முறை இருவகைப்படும். ஒன்று நிறைமதி (பெளர்ணமி)யையும், மற்றொன்று உவாமதி (அமாவாசை)யையும் இறுதி நாளாகக் கொண்டு கணிக்கப்பெறும். முன்னதை "பூர்ணிமாந்த முறை" என்றும், பின்னதை "அமாந்த முறை" என்றும் நூலோர் கூறுவர்.

பண்டைத் தமிழர்கள் சாந்திரமான நெறியில் பூர்ணிமாந்த முறையையே கடைப்பிடித்து மாதங்களை வகுத்தனர். நிறைமதி (பெளர்ணமி) எந்த நட்சத்திரத்துடன் கூடி நின்றதோ அந்த நட்சத்திரத்தின் பெயரையே அந்த மாதத்தின் பெயராக அமைத்தனர். உதாரணமாக, சித்திரை மாதம் என்றால் சித்திரை நட்சத்திரத்திலே திங்கள் (பூர்ணச்சந்திரன்) கூடியிருப்பது என்பது பொருள்.

முன்னாளில் தமிழாண்டு தை முதல் மார்கழி ஈறாகவும், ஆவணி முதல் ஆடி ஈறாகவும் இருவேறு நிலையில் கணிக்கப்பட்டு, வழக்கில் இருந்து வந்திருக்கிறது. பின்னர் கணிதத் துறையிலே ஏற்படும் சில சங்கடங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக, இன்றுள்ள நெறியில் மேடத்துக்குச் சூரியன் வரும் நாள் முதல் மீனத்தைப் பிரியும் நாள்வரை ஓர் ஆண்டாகக் கணிக்கப்பட்டது. இம்முறைதான் இன்றைய வழக்கில் இருந்து வருவதாகும். ஆனாலும் பெயரை மட்டும் மாதம், மதி, திங்கள் என்றே வழங்கி வருகிறோம்.

மேட ஞாயிற்றைச் சித்திரை மாதம் என்றும், இடப ஞாயிற்றை வைகாசி மாதம் என்றும், மிதுன ஞாயிற்றை ஆனி மாதமென்றும், கடக ஞாயிற்றை ஆடி மாதமென்றும், சிங்க ஞாயிற்றை ஆவணி மாதமென்றும், கன்னி ஞாயிற்றைப் புரட்டாசி மாதமென்றும், துலா ஞாயிற்றை ஐப்பசி மாதமென்றும், விருச்சிக ஞாயிற்றைக் கார்த்திகை மாதமென்றும், தனுசு ஞாயிற்றை மார்கழி மாதமென்றும், கும்ப ஞாயிற்றை மாசி மாதமென்றும், மீன ஞாயிற்றைப் பங்குனி மாதமென்றும் கூறி வருகிறோம். இனி இம் மாதங்களின் பெயர்க் காரணத்தைப் பார்க்கலாம்.

சித்திரை நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியது வரை உள்ள காலப் பகுதி சித்திரைத் திங்கள் ஆகும். வைகாசி (விசாகம்) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியது வரை உள்ள காலப் பகுதி வைகாசித் திங்கள் ஆகும். ஆனி (மூலம்) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியதுவரை உள்ள காலப் பகுதி ஆனித்திங்கள் ஆகும். ஆடி (உத்திராடம்) நட்சத்திரத்தில் முழுமதி கூடியது வரை உள்ள காலப் பகுதி ஆடித்திங்கள் ஆகும். ஆவணி (அவிட்டம்) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியதுவரை உள்ள பகுதி ஆவணித்திங்கள் ஆகும். புரட்டாசி (பூரட்டாதி) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியதுவரை உள்ள காலப் பகுதி புரட்டாசித் திங்கள் ஆகும். அற்பசி (அசுவதி) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியதுவரை உள்ள காலப் பகுதி அற்பசித் திங்கள் ஆகும். கார்த்திகை (கிருத்திகை) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியதுவரை உள்ள காலப் பகுதி கார்த்திகைத் திங்கள் ஆகும். மார்கழி (மிருக சீருஷும்) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியதுவரை உள்ள காலப் பகுதி மார்கழித் திங்கள் ஆகும். தை (பூசம்) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியது வரை உள்ள காலப்பகுதி தைத் திங்கள் ஆகும். மாசி (மகம்) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியது வரை உள்ள காலப்பகுதி மாசித் திங்கள் ஆகும். பங்குனி (உத்திரம்) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியதுவரை உள்ள காலப் பகுதி பங்குனித் திங்கள் ஆகும்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் மற்றொன்றையும் நாம் தெரிந்து கொள்வது பயனுடையதாகும். உரோமர்கள், கிரேக்கர்கள், வடநூலோர் போன்றோர் சாந்திரமான நெறியை வகுத்து, பின் அதைக் கைவிட்டு சவுரமான நெறியில் காலத்தைக் கணிக்கத் தொடங்கி பிறகும் திங்கள் என்ற சொல்லின் அடிப்படையில் பிறந்த மந்த் (Month) மாலம் என்ற பெயர்களாலேயே மாதத்தைக் குறித்து வருகின்றனர்.

கிழமை

ஒரு கிழமை அதாவது ஒரு வாரம் ஏழு நாட்கள் கொண்டது. நம்மைப் பொறுத்தவரை ஞாயிறு தோன்றுவது முதல் மறுநாள் ஞாயிறு தோன்றுவது வரை ஒருநாள் ஆகும். கிறித்துவ முறைப்படி நள்ளிரவு முதல் மறுநாள் நள்ளிரவு வரை ஒருநாள் என்பார். முகம்மதிய முறைப்படி ஞாயிறு மறைவது முதல் மறுநாள் ஞாயிறு மறைவது வரை ஒருநாள் என்பார். எல்லோருக்குமே கிழமையும், நாட்பிரிவும், பெயர்க் காரணமும் கிட்டத்தட்ட ஒன்றாகவே அமைந்திருப்பது மகிழ்ச்சியையும் வியப்பையும் தரக் கூடியதாகும். ஏழு நாட்களுக்கும், சாயாக்கிரகங்களான இராசு, கேது ஆன இரண்டும் ஒழிந்த ஏழு கோள்களை (கிரகங்களை) முன்னிட்டே பெயரிடப்பட்டன. எல்லாவற்றையும் ஈர்த்துக் கொண்டு நிற்கும் சூரியனை முன்னிட்டு முதல் நாள் 'ஞாயிறு' எனப்பட்டது. சூரியனின் ஒளியைப் பிரதிபலிப்பதும் நமக்கு மிக அண்மையில் இருப்பதுமான சந்திரனை முன்னிட்டு இரண்டாவது நாள் 'திங்கள்' எனப்பட்டது. போருக்கு அதிதேவதையானதும் பூமியின் மைந்தன் எனக் கருதப்படுவதும் ஆன அங்காரகனை முன்னிட்டு மூன்றாவது நாள் 'செவ்வாய்' எனப்பட்டது. அறிவு, இன்பம் முதலியவற்றை நல்கும் புதனை முன்னிட்டு நான்காவது நாள் 'புதன்' எனப்பட்டது. கலைப்புலமையும், பாப நீக்கமும் அருளும் குருவை முன்னிட்டு ஐந்தாம் நாள் 'வியாழன்' எனப்பட்டது. மழை, பொருள் முதலியவற்றை அருளும் சக்கிரனை முன்னிட்டு ஆறாம் நாள் 'வெள்ளி' எனப்பட்டது. பல வித இன்னல்களை விளைவிக்கும் சனீச்சுரனை முன்னிட்டு ஏழாம் நாள் 'சனி' எனப்பட்டது.

இவ்வேழு நாட்களும் கிழமையின் கூறுகள் ஆனதால் ஞாயிற்றுக்கிழமை, திங்கட்கிழமை, செவ்வாய்க்கிழமை, புதன் கிழமை, விழாக்கிழமை, வெள்ளிக்கிழமை, சனிக்கிழமை என்பது நமது மரபு. இங்ஙனமே அவற்றை ஆதித்யவாரம், ஸோம வாரம், மங்கள வாரம், புத வாரம், குரு வாரம், சுகர் வாரம், சனி வாரம் என முறையே வடநூலோர் கூறுவர். நம்மைப் போலவே அவற்றை Sunday, Monday, Tuesday, Wednesday, Thursday, Friday, Saturday என day என்றே மேலை நாட்டவர் பெயர் குறிப்பது ஈண்டு அறியற்பாலதாம்.

ஊர்ப் பெயர்கள்

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் தாம் வாழ்ந்த ஊர்க்குப் பல்வகையாகப் பேரிட்டனர். அக்காலத்தில் ஓர் ஊரின் பெயரைக் கேட்டாலே அது எத்தகைய நிலத்தில் உள்ளது என்பதை எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடியும். அன்றியும் அது சிற்றூரா, பேரூரா, அன்றித் துறைமுகமா, தலைநகரா, அல்லது வணிக நகரமா என்பன போன்ற பலவற்றையும் புரிந்து கொள்ளலாம். உதாரணம் சிலவற்றை முதலில் காண்போம்.

'குறிச்சி' என்று முடியும் பெயர் மலையடிவாரத்தில் உள்ள ஓர் ஊரைக் குறிக்கும். 'சீறூர்' 'சிற்றுார்' என்பன மலைசார்ந்த இடத்துள்ள சிறிய ஊர்களைக் குறிக்கும். 'கேடம்' என்பது குன்றுகள் சூழ்ந்த ஊரைக் குறிக்கும். 'குன்றுார்' என்பது மலைமேலுள்ள ஊரைக் குறிக்கும்.

'பாடி', 'பட்டி', 'காடு', 'காட்டுர்', 'வனம்' என்ற சொற்களால் முடியும் பேர்களைக் கொண்ட ஊர்கள் முல்லை நிலத்து ஊர்களை உணர்த்தும்.

'பட்டினம்' என்பது கடல் துறைமுக நகரத்தையும், 'பாக்கம்' என்பது கடல் சார்ந்த இடத்து ஊரையும், 'பத்தனம்' என்பது கடற்றுறைக்கு அணித்தேயுள்ள பெரும் பதியையும் சுட்டும்.

'நகர்', 'நகரம்', 'பட்டணம்' போன்ற சொற்களால் முடியும் பேர் கொண்ட ஊர்கள் மக்கள் தொகை மிக்க மருத நிலத்து நகரங்களைக் குறிக்கும். 'புரம்' என்ற சொல்லால் முடியும் பெயரைக் கொண்ட ஊர் மண்டலம், கோட்டம், கூற்றம் முதலியவற்றின் தலைநகரங்களாகும். "புரி" என்ற சொல்லையுடைய பெயரால் விளங்கும் ஊர் கோட்டை முதலிய அரண்களுடன் கூடிய உண்மையைப் புலப்படுத்தும். 'குடி', 'பதி' முதலிய சொற்களையுடைய ஊர் பழமையை உணர்த்தும். 'சேரி' போன்ற சொல்லால் முடியும் பெயரைக் கொண்டு ஒரு பெரு நகரில் குறிப்பிட்ட மக்கள் வாழும் பகுதி அது என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். 'பொழில்', 'கா', 'வயல்', 'ஏந்தல்' முதலிய இறுதிச் சொற்களைக் கொண்டு அவை மருத நிலத்து ஊர்கள் என்பதுடன் செழிப்புள்ளவை என்பதையும் நாம் தெரிந்து கொள்ள முடியும். 'நகரி' என்ற சொல் நகர அங்கங்கள் யாவையும் கொண்டதே யாயினும், அளவாலும் மக்கட் தொகையாலும் சிறியது ஆகும் என்பதை நமக்கு உணர்த்திக்கொண்டிருக்கும்.

'குறும்பு' என்பது பாலை நிலச் சார்புள்ள ஊர் என்பதைப் புலப்படுத்தும். பாலையைச் சார்ந்த வசித்தோர் தொகை மிகச் சிறிதேயானதால் பெயரும் ஒன்றிரண்டே இருந்திருக்கலாம். மருத நிலப் பகுதியிலே மக்கட்தொகை அதிகம் ஆனதால், ஊர்ப் பெயர்களும் எண்ணிக்கையால் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. நிகண்டு, இலக்கண நூல்கள் வழியேயன்றி இலக்கியங்களிலிருந்தும், பழம் கிராம நகரப் பெயர்களாலும் இத்தகைய சிறப்பியல்புகளைக் கண்டறியலாம்.

இப்படியே ஊர்ப் பெயர்கள் யாவும் ஊர் அமைந்த நிலத்தியல்பையும், பிற உண்மைகளையும் உணர்த்துவனவாயிருந்தன. பின்னர் நிலத்தியல்புகள் மாற்றமடைந்ததுமுண்டு. ஒரு வகை நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் வேறுவகை நிலங்களில் குடியேறியதுமுண்டு. அப்படிக் குடியேறியோர், தாம் முன்னர் வாழ்ந்த ஊர்ப் பெயர்களையே புதிய ஊர்க்கும் இட்டனர். சிலர் தமக்கு உவப்பான அல்லது மங்கலப் பொருள் தரும் பெயர்களையும் இடலாயினர்.

இவையும், இவை போன்றவையுமான காரணங்களால் இன்றையத் தமிழகத்தின் எல்லா ஊர்ப்பெயர்களும் முன்னை நெறியிலேயே விளங்குவன எனக் கூற முடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. என்றாலும் இத்தகைய ஒரு வரம்பு பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்து வந்தது என்பதை அறிந்து கொள்வது பயனுடையதாகும்.

இனி, ஊர்ப் பெயர்களை அகர வரிசையில் காண்போம்.

அகம்	காலூர்	கோயில்	தோட்டம்	பதி	மடப்பம்
அகரம்	கிராமம்	சம்வாகம்	நத்தம்	பள்ளி	மலை
அகலுள்	கிரி	சரணம்	நகர்	பாக்கம்	மாகாணம்
அருப்பம்	குடி	சாகை	நகரம்	பாடி	முட்டம்
ஆறு	குடிக்காடு	சாலி	நகரி	பாழி	முடி
இருக்கை	குடியிருப்பு	சிலை	நல்லூர்	புத்தூர்	மூலை
இருப்பு	குடியேற்றம்	சிற்றுார்	நிகமம்	புரம்	மேடு
உறையுள்	குப்பம்	சீறூர்	நிகாயம்	புரி	வதி
ஊர்	குப்பை	சும்மை	நியமம்	புலம்	வயல்
ஊரணி	குழி	செய்	நிலம்	புற்றுார்	வலசு
ஏந்தல்	குளம்	சேர்வு	நிவேசம்	பூக்கம்	வலம்
ஏமம்	குறிச்சி	சேரி	நெறி	பூண்டி	வளம்
ஏரி	குறும்பு	சேறை	நேமம்	பூரியம்	வளவு
கருவடம்	குன்றம்	தங்கல்	நொச்சி	பெருந்தெரு	வனம்
கரை	குன்று	தலை	பக்கணம்	பேட்டை	வாசல்
களம்	குன்றுார்	தளை	பக்கம்	பேடு	வாயில்

கற்பம்	கூடல்	தாங்கல்	பட்டணம்	பேரூர்	வாழ்க்கை
கா	கேடம்	தாமம்	பட்டி	பேறு	வாழ்வு
காட்டுர்	கோட்டம்	தானம்	பட்டினம்	பொழில்	வேசனம்
காடு	கோட்டை	திட்டை	பட்டு	மங்கலம்	வேலி
காவு	கோடி	துறை	பத்தனம்	மங்கை	வைப்பு

நீர் நிலைப் பெயர்களும் விளக்கமும்

"இலஞ்சி, பண்ணை, ஏல்வை, குண்டம், அலந்தை, பொய்கை, வலயம், சுனை, சிறை, பட்டம், உடுவை, பயம்பு, படுகர், குட்டம், தாங்கல், கோட்டகம், ஏரி, உவளகம், மடு, ஓடை, படு, தடம், வாவி, தடாகம், ஆவி, குழி, கிடங்கு, சலதரம், கேணி, பண்ணை, கயம், பல்வலம், நளினி, இலந்தை, மூழி, குழி, குளம் நீர்நிலைப் பெயரே".

என, பிங்கலந்தை நீர்நிலைக்கு 38 பெயர் கூறுகிறது. சூடாமணி 29 பெயர்களைக் கூறுகிறது. ஆனால் பிங்கலந்தையில் காணப்படாத வட்டம் (வலயமாக இருக்கலாம்) சூடாமணியில் காணப்படுகிறது. நாம தீபத்திலோ 35 பெயர்கள் உள்ளன. அவற்றில் புட்கரணி, ஊருணி, பங்கம், அலங்கல், சரசு ஆகிய ஆறு புதுச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் பொய்கையை உணர்த்தும் காசு, திருக்குளத்தை உணர்த்தும் புட்கரணி போன்ற சம்ஸ்கிருதச் சொற்களைக் கொண்டு நீர்நிலையை வேறுபடுத்திக் கொள்ள முடியாது.

இவற்றை எல்லாம் மனத்துட்கொண்டு இயன்றவரை பல்வேறு சொற்களையும் பொறுக்கி ஊகித்தும், உசாவியும், ஆய்ந்து அடியிற் கண்டவண்ணம் நீர்நிலைப் பெயர்களுக்கு விளக்கம் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

1. அகழி (Moat)	கோட்டையின் புறத்தே அகழ்ந்தமைக்கப்பட்ட நீர் அரண்.
2. அருவி (Water-fall)	மலை முகட்டுத் தேக்க நீர் குத்திட்டுக் குதிப்பது.
3. ஆழிக்கிணறு (Well in sea-shore)	கடலருகே தோண்டிக் கட்டிய கிணறு.
4. ஆறு (River)	பெருகி ஓடும் நதி.
5. இலஞ்சி (Reservoir for drinking and other purposes)	பல்வகைக்கும் பயன்படும் நீர்த்தேக்கம்.
6. உறை கிணறு (Ring well)	மணற்பாங்கான இடத்தில் தோண்டி சுடுமண், (அல்லது சிமித்தி) உறை கிணறு.
7. ஊருணி (Drinking water tank)	மக்கள் பருகுநீர் உள்ள நீர்நிலை.
8. ஊற்று (Spring)	அடியிலிருந்து நீர் ஊறுவது.
9. ஏரி (Irrigation tank)	வேளாண்மைப் பாசன நீர்த்தேக்கம்.
10. ஓடை (Brook)	அடியிலிருந்து ஊற்றெடுக்கும் நீர் எப்பொழுதும் பொசிந்து வாய்.
11. கட்டுக்கிணறு (Built-in-well)	சரளை நிலத்தில் வெட்டி கல், செங்கல்லால் அகச் சுவர் கட்டிய கிணறு.
12. கடல் (Sea)	சமுத்திரம்.
13. கம்வாய் (Irrigation tank)	பாண்டி மண்டலத்தில் ஏரிக்கு வழங்கும் பெயர். (கம் - நீர், வாய் - வழி).
14. கலிங்கு (Sluice with many ventways)	ஏரி முதலிய பாசன நீர்த்தேக்கம் உடைப்பெடுக்காமல் இருப்பதற்கு கலிங்கு.
15. கால் (Channel)	நீரோடும் வழி.
16. கால்வாய் (Supply channel to a tank)	ஏரி, குளம், ஊருணிக்கு நீர் ஊட்டும் பாய்கால் வழி.
17. குட்டம் (Large pond)	பெருங்குட்டை.
18. குட்டை (Small pond)	சிறிய குட்டம், மாடு முதலியன குளிப்பாட்டும் நீர்நிலை.
19. குண்டம் (Small pool)	சிறியதாயமைந்த குளிர் நீர்நிலை.
20. குண்டு (Pool)	குளிப்பதற்கேற்ற ஒரு சிறு குளம்.
21. குமிழி (Rock-cut-well)	நிலத்தின் பாறையைக் குடைந்து அடி ஊற்றை மேலெழும்பி வர வழி.
22. குமிழி ஊற்று (Artesian fountain)	அடிநிலத்து நீர் நிலமட்டத்திற்குக் கொப்புளித்து வரும் ஊற்று.
23. குளம் 1. (Bathing tank)	ஊர் அருகேயுள்ள மக்கள் குளிக்கப் பயன்படும் நீர்நிலை.
24. குளம் 2. (Irrigation tank)	கொங்கு மண்டலத்தைச் சார்ந்த இடங்களில் ஏரிக்கு வழங்கும் பெயர்.
25. கூவம் (Abnormal well)	ஓர் ஒழுங்கிலமையாத கிணறு.
26. கூவல் (Hollow)	ஆழமற்ற, கிணறு போன்ற ஒரு பள்ளம்.
27. கேணி (Large well)	அகலமும் ஆழமும் உள்ள பெருங்கிணறு.
28. சிறை (Reservoir)	தேக்கப்பட்ட பெரிய நீர்நிலை.
29. சுனை (Mountain pool)	மலையிடத்து இயல்பாய் அமைந்த நீர்நிலை.
30. சேங்கை (Tank with duckweed)	பாசிக்கொடி மண்டிய குளம்.
31. தடம் (Beautifully constructed bathing tank)	அழகாக நார்புறமும் கட்டப்பட்ட குளம்.

32. தனிக்குளம் (Tank surrounding a temple)	கோயிலின் நாற்புறமும் சூழ்ந்தமைந்த அகழி போன்ற நீர்நிலை.
33. தாங்கல் (Irrigation tank)	இப்பெயர் தொண்டை மண்டலத்தை ஓட்டிய பகுதியில் ஏரியைக்
34. திருக்குளம் (Temple tank)	கோயிலின் அணித்தே அமைந்த நீராடும் குளம். இது புட்கரணி
35. தெப்பக்குளம் (Temple tank with inside pathway along parapet walls)	ஆளோடியுடன் கூடிய, தெப்பம் சுற்றி வரும் குளம்.
36. தொடுகிணறு (Digwell)	ஆற்றின் அகத்தும், அணித்தும், அவ்வப்பொழுது மணலைத் தே
37. நடைகேணி (Large well with steps on one side)	இறங்கிச் செல்லும் படிக்கட்டமைந்த பெருங் கிணறு.
38. நீராவி (Bigger tank with centre Mantapam)	மைய மண்டபத்துடன் கூடிய பெருங்குளம். ஆவி என்றும் கூறப்
39. பிள்ளைக்கிணறு (Well in middle of a tank)	குளம், ஏரியின் நடுவில் அமைந்த கிணறு.
40. பொங்கு கிணறு (Well with bubbling spring)	ஊற்றுக்கால் கொப்புளித்துக் கொண்டேயிருக்கும் கிணறு.
41. பொய்கை (Lake)	தாமரை முதலிய மண்டிக் கிடக்கும் இயற்கையாய் அமைந்த நீன்
42. மடு (Deep place in a river)	ஆற்றிடையுள்ள அபாயமான பள்ளம்.
43. மடை (Small sluice with single ventway)	ஒரு கண்ணையுள்ள சிறு மதகு.
44. மதகு (Sluice with Many ventways)	பல கண்களையுள்ள ஏரி நீர் வெளிப்படும் பெரிய மடை; அடை
45. மறுகால் (Surplus water channel)	அதிக நீர் கழிக்கப்படும் பெரிய வாய்க்கால்.
46. வலயம் (Round tank)	வட்டமாய் அமைந்த குளம்.
47. வாய்க்கால் (Small water course)	ஏரி முதலிய நீர்நிலைகளிலிருந்து பயிருக்கு நீர் பாயும் சிறிய கா
48. வாவி (Stream)	ஆற்று நீர் அல்லது தன் ஊற்று நீரால் நிரம்பி மறுகால் வழி மி
49. புனற்குளம் (Tank of rain water)	நீர் வரத்து மடையின்றி மழை நீரையே கொண்டு விளங்கும் குள்
50. பூட்டைக் கிணறு (well with water-life)	கமலை நீர் பாய்ச்சும் அமைப்புள்ள கிணறு

மிழகத்து அளவை முறை

சா.கணேசன்

அளவை முறை ஏழு வகைப்படும். அவைபற்றி பண்டை நிகண்டுகளும் இலக்கண இலக்கிய நூல்களும் பேசுகின்றன. முதலில் அவற்றின் பெயர்களையும், அடுத்து அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் பொருளையும், அதன்பின் அவற்றின் விளக்கத்தையும் இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

ஏழு வகை அளவையாவன: (1) எண்ணல், (2) நிறுத்தல், (3) முகத்தல், (4) பெய்தல், (5) நீட்டல், (6) தெறித்தல், (7) சார்த்தல், என்பனவாம்.

1. எண்ணல்:- ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்ற எண்ணாகவோ, வீசம், அரைக்கால், கால் என்ற இலக்கமாகவோ, அல்லது பதாதி, சேனாமுகம், குமுதம் எனத் தொகையாகவோ எண்ணிக் கணக்கிடுவது எண்ணலளவை ஆகும்.
2. நிறுத்தல்:- குன்றிமணி, வராகனடை, பலம், வீசை, துலாம் என, படிக்கல் கொண்டு தராசிலிட்டு நிறுப்பது நிறுத்தலளவை ஆகும்.
3. முகத்தல்:- பால், மோர், நெய் போன்ற நீரியல் பொருளை உழக்கு படிகளால் மொண்டு எடுத்து அளப்பது முகத்தலளவை ஆகும்.
4. பெய்தல்:- நெல் முதலியவற்றை படி, மரக்கால்களில் சொரிந்து அளப்பது பெய்தலளவை ஆகும்.
5. நீட்டல்:- விரல், சாண், முழம் என, நீளத்தை கை அல்லது கோல்களால் அளப்பது நீட்டலளவை ஆகும்.
6. தெறித்தல்:- நொடி, நாழிகை, நாள் என, காலத்தைக் கணித்து அளப்பது தெளிப்பளவை ஆகும்.
7. சார்த்தல்:- சுரம், ஒலி, நிறம் உரு முதலியவற்றைக் கூறி "இப்படி" "அதைப் போல" என்று, ஒப்பிட்டு அளப்பது சார்த்தலளவை ஆகும்.

நிறுத்தலுக்குரிய தராசு வகை

தராசு ஆறு வகைப்படும்

- (1) மணித் தராசு: இது இரத்தினம் முதலியவற்றை நிறுக்கும் மிகச் சிறிய தராசு.
- (2) பொன் தராசு: தங்கம் போன்றவற்றை நிறுக்கும் சிறு தராசு.
- (3) உலோகத் தராசு: செம்பு, பித்தளை முதலியவற்றை நிறுக்கும் பெருந் தராசு.
- (4) பண்டத் தராசு: பல சரக்குகளை நிறுக்கும் தராசு
- (5) கட்டைத் தராசு: விறகு, அல்லது மூட்டைகளை நிறுக்கும் தராசு. இது இரு சதுர மரப்பலகைகளைத் தட்டுகளாகக் கொண்டிருக்கும்.

(6) தூக்கு: காய்கறிகளை நிறுக்கும் தராசு. இது மரக்கம்பாலான துலாக் கோலின் ஒரு பக்கத்தில் மட்டும் தொங்கும் கூடைத் தட்டாலானது.

பொன் முதலிய நிறுக்கும் அளவு

4 நெல்லெடை = 1 குன்றிமணி

2 குன்றிமணி = 1 மஞ்சாடி

2 மஞ்சாடி = 1 பணவெடை

5 பணவெடை = 1 கழஞ்சு

4 கழஞ்சு = 1 கஃசு

4 கஃசு = 1 பலம்

பலவகைப் பண்டங்கள் நிறுக்கும் அளவு

32 குன்றிமணி = 1 வராகெடை

10 வராகெடை = 1 பலம்

40 பலம் = 1 வீசை

6 வீசை = 1 துலாம்

8 வீசை = 1 மணங்கு

20 மணங்கு = 1 பாரம்

நீட்டல் அளவு

10 கோண் = 1 நுண்ணணு

10 நுண்ணணு = 1 அணு

8 அணு = 1 கதிர்த்துகள்

8 கதிர்த்துகள் = 1 துகம்பு

8 துகம்பு = 1 மயிர்நுனி

8 மயிர்நுனி = 1 நுண்மணல்

8 நுண்மணல் = 1 சிறு கடுகு

8 சிறு கடுகு = 1 எள்

8 எள் = 1 நெல்

8 நெல் = 1 விரல் (3/4")

12 விரல் = 1 சாண் (9")

2 சாண் = 1 முழம் (18")

4 முழம் = 1 பாகம் (6')

6000 பாகம் = 1 காதம் (12,00 கஜம்)

4 காதம் = 1 யோசனை

தெளிப்பளவு

2 கண்ணிமை = 1 நொடி

2 கைநொடி = 1 மாத்திரை

2 மாத்திரை = 1 குரு

2 குரு = 1 உயிர்

12 சணிகம் = 1 விநாடி

60 விநாடி = 1 விநாடி-நாழிகை

2 1/2 நாழிகை = 1 ஓரை

3-3 1/2 நாழிகை = 1 முகூர்த்தம்

2 முகூர்த்தம் = 1 சாமம்

4 சாமம் = 1 பொழுது

2 பொழுது = 1 நாள்

15 நாள் = 1 பக்கம்

2 பக்கம்-30 நாள் = 1 மாதம்

6 மாதம் = 1 அயனம்

2 அயனம் -12 மாதம் = 1 ஆண்டு

60 ஆண்டு = 1 வட்டம்

முகத்தல் அளவு

5 செவிடு = 1 ஆழாக்கு

2 ஆழாக்கு = 1 உழக்கு

2 உழக்கு = 1 உரி

2 உரி = 1 படி

8 படி = 1 மரக்கால்

2 குறுணி = 1 பதக்கு

2 பதக்கு = 1 தூணி

பெய்தல் அளவு

படியின் வாய் கோபுரம் கட்டி இருக்கும்.

360 நெல் = 1 செவிடு

5 செவிடு = 1 ஆழாக்கு

2 ஆழாக்கு = 1 உழக்கு

2 உரி = 1 படி

8 படி = 1 மரக்கால்

2 குறுணி = 1 பதக்கு

2 பதக்கு = 1 தூணி

5 மரக்கால் = 1 பறை

80 பறை = 1 கரிசை

48=96 படி = 1 கலம்

120 படி = 1 பொதி

ஒரு படிக்கு:

அவரை = 1,800

மிளகு = 12,800

நெல் = 14,400

பயறு = 14,800

அரிசி = 38,000

எள் = 1,15,200

தமிழ் ஏட்டுச் சுவடிகள்

பேராசிரியர் மு. சண்முகம் பிள்ளை

"புலவர் மணி", "பதிப்புச் செம்மல்" என்று போற்றப்படும் இக் கட்டுரையாசிரியர், புலவர் தேர்வில் மாநில முதன்மையராய்த் தேர்ந்தவர். தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நிகண்டு நூல்களைக் கற்று நற்றமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கி வருகிறார். உரையாசிரியராகவும், பதிப்பாசிரியராகவும் விளங்கி, நூற்றுக்கணக்கான நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். சென்னை, மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகங்களில் திருக்குறள் ஆய்வாளராக அரும்பணியாற்றியவர். இப்போது தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஓலைச் சுவடித் துறையின் சிறப்புநிலைப் பேராசிரியராய்ப் பணியாற்றி வருகிறார்.

இப்பொழுது கிட்டும் சுவடிகள்:

ஏறத்தாழ நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஓலைச் சுவடிகள் இப்பொழுது கிடைப்பது அரிது. தக்க பாதுகாப்புள்ள சுவடிகளே நீண்ட நாள் நிலைத்திருக்கக்கூடும். எவ்வளவு பாதுகாப்பாக இருப்பினும் முந்நூறு ஆண்டுகளுக்குள் சுவடிகள் பழுதுபட்டுப் போய்விடுவது இயற்கை. பழுதான சுவடிகளை மீண்டும் படியெடுத்து வைத்துப் போற்றுவது முன்னையோர் வழக்கமாயிருந்தது.

நூற்சுவடிகளைப் பொறுத்தவரை 17 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட சுவடிகளைக் காணக்கூடவில்லை. கல்கத்தாத் தேசிய நூலகத்தில் உள்ள சுவடிகளுள், 1611-ல் எழுதப்பெற்ற சீவகசிந்தாமணியுரைச் சுவடி காணப்படுகிறது. 1682-ல் எழுதப்பெற்ற நன்னூல் உரையும், 1702 ஆம் ஆண்டு எழுதப்பெற்ற திவாகரமும் அங்கு உள்ளன.

ஆவணங்கள்:

ஆனால் ஆவணங்களாக உள்ள ஓலைகள் பழமையானதாகக் கிட்டுதல் கூடும். கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்கள், கொல்லம் 448-ல், அதாவது கி.பி. 1273-ல் எழுதப்பெற்ற ஓலை ஆவணம் பற்றிய செய்தியைப் பத்திரிகை வாயிலாக வெளியிட்டுள்ளார். இந்த ஓலையின் தமிழ் நடை கி.பி. 12, 13 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சோழ பாண்டியர் கல்வெட்டுகளை ஒத்ததாகும் என்றும் சுட்டியுள்ளார்.

சுவடி நாட்டம் குறைதல்:

காகிதம் எழுது பொருளாகப் பயன்பட்டபோது பழஞ்சுவடிகளைக் காகிதத்திலும் பெயர்த்து எழுதிப் போற்றுவாராயினர். சென்ற நூற்றாண்டில் காகிதப் பழக்கம் அச்சயந்திரங்களும் மிகுதிப்படவே தமிழ்நூல்கள் ஏட்டிலிருந்து அச்சப் படிவமாக மாறத் தொடங்கின. அச்சில் வந்தபின் நூல்களை எளிதில் பெறவும் ஏட்டில் எழுத்துகளை நிதானித்துப் படிப்பது போலன்றி விரைவாக வாசிக்கவும் இயன்றது. ஆகவே, அச்சில் வந்த நூல்களின் சுவடிகளில் கற்றோர் கவனம் செல்லவில்லை. ஏட்டுச் சுவடியில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதும் பழக்கமும் வரவரக் குறைந்து வந்தது. அதனால் புதிய சுவடிகள் எழுதிவைக்கும் நிலைமையும் மாறிவிட்டது. ஒரு சிலர் தாம் போற்றும் நூல்களைக் காகிதத்தில் பிரதி செய்தும் கற்கலாயினர்.

19 ஆம் நூற்றாண்டு நிலை:

பரம் பரையாகக் கல்வியில் சிறந்து விளங்கிய புலவர் பரம்பரையினர் இல்லங்களில் நூற்சுவடிகள் இருந்து வந்தன. ஏனைய ரிடமும் சிறிசில சுவடிகள் தங்கின. இசை, நாட்டியம், சிற்பம், சோதிடம், மருத்துவம், பல தொழிற்கலைகள் பற்றிய சுவடிகள் அத்தகு கலைகளைப் போற்றிய குடும்பங்களில் முடங்கிவிட்டன. சமயம் பரப்பும் திருமடங்கள் முன்பு கல்வி நிலையங்களாகவும் விளங்கியமையால் அந்நிறுவனங்களில் பற்பல சுவடிகள் இடம்பெற்றன. சுவடிவழிக் கற்பது 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் வெகுவாகக் குறைந்துவிட்டது. ஆகவே, சுவடிகள் பேணப்படாமல் பரண்களிலும் பெட்டகங்களிலும் சிறைப்பட்டுப் போயின. அவற்றுள் பல செல்லுக்கும் பூச்சிகளுக்கும் இரையாயின. சுவடிகளின் அருமையறியாமல் பலர் அவற்றை நீருக்கும் நெருப்புக்கும் இரையாக்கி விட்டனர். இத்தகு அழிவுகளுக்குத் தப்பிய சுவடிகளே பின்னாளில் கிட்டின.

ஐரோப்பாவில் தமிழ்ச் சுவடிகள்:

கிட்டத்தட்ட முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், தமிழகத்திற்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் அரசியல் தொடர்புகள் ஏற்பட்ட போது, இங்குள்ள ஓலைச்சுவடிகளை மேனாட்டினர் தத்தம் நாடுகளுக்கு எடுத்துச் செல்லத் தொடங்கினர். 18 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே ஏட்டுச் சுவடிகள், பழைய ஆவணங்கள் முதலியவற்றைத் திரட்டும் முயற்சியில் ஐரோப்பியர் சிலர் இறங்கினர். ஐரோப்பிய நாட்டு நூலகங்கள், அருங்காட்சியகங்கள், ஆவணக் களிகள் ஆகியவற்றில் இந்திய மொழிச் சுவடிகள் இடம் பெறலாயின.

மேற்கு ஜெர்மனி ஹெடல்பர்க் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப்பணி புரியும் டாக்டர் அ.தாமோதரன் அவர்கள், 'ஐரோப்பாவில் தமிழ் ஓலைச் சுவடிகள்' என்பது குறித்து அண்மையில் எழுதியுள்ளார். அவர் தமது உரையில்,

"தமிழகத்திலிருந்து எடுத்துச் செல்லப்பட்ட ஏராளமான ஓலைச் சுவடிகள் பிரிட்டன், பிரான்சு, டென்மார்க், கிழக்கு ஜெர்மனி, மேற்கு ஜெர்மனி, போர்த்துக்கல், இத்தாலி, நெதர்லாண்டு, ஆஸ்திரியா, ஸ்வீட்சர்லாந்து, நார்வே, சுவீடன், ருசியா ஆகிய பல்வேறு நாடுகளிலுள்ள நூலகங்களில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன" என்றும்,

"என்னுடைய மதிப்பீட்டின்படி ஐரோப்பாவில் சுமார் 2000 தமிழ் ஓலைச் சுவடிகள் நிச்சயமாக இருக்கும்" என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். (மேற்கு கி.பழநியப்பனார் பவழமாலையில் ஐரோப்பாவில் தமிழ் ஓலைச் சுவடிகள் என்னும் கட்டுரையில் (பக்.207-215) மேனாட்டுச் சுவடிகள் பற்றிய பல குறிப்புகள் உள்ளன.

மெக்கன்சி தொகுப்பு:

கர்னல் மெக்கன்சி என்பார் 1782-ல் இந்தியாவுக்கு வந்தார். முதலில் பொறியாளராகச் சென்னையில் பணிபுரியத் தொடங்கிய இவர், பின்னர் இந்திய நிலக்கணிப்பு உயர் அலுவலராயிருந்தார். இவர் இந்திய மொழிகளிலுள்ள பழஞ்சுவடிகள், ஆவணங்கள், வரலாற்றுக் குறிப்புகள், நாணயங்கள் முதலியவற்றைத் திரட்டினார். இறுதியில் இவர் கல்கத்தாவில் வாழ்ந்ததனால் இவர் திரட்டிய பொருள்களும் அங்கிருந்தன.

தமிழக அரசாங்கச் சுவடி நிலையம்:

மெக்கன்சியின் மரணத்துக்குப் பின் (1821) இவருடைய மனைவியிடமிருந்து கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார் 1821-ல் பதினாயிரம் பவுனுக்கு அவற்றை வாங்கினார். கிழக்கிந்திய அலுவலகத்தில் டாக்டர் லெயிடன் என்பாரும் பழஞ்சுவடிகளைத் திரட்டி வைத்திருந்தார். வில்சன் என்பாரும் பல சுவடிகளைச் சேர்த்திருந்தார். இவர் மேலே சுட்டிய தொகுப்புக்கு விவர அட்டவணை ஒன்றும் ஆக்கினார். இத்தொகுப்புகளுள் ஒரு பகுதி இலண்டனிலுள்ள இந்திய அலுவலகத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. மற்றொரு பகுதி கல்கத்தாவிலேயே வைக்கப்பட்டது. தக்காணம் தொடர்பான சுவடிகள் சென்னைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. 1844-ல் கிழக்கிந்திய அலுவலகத்தில் பாதுகாக்கப்பெற்ற சுவடிகளும் சென்னை இலக்கிய சங்கத்திற்கு மாற்றப்பெற்றன. பிரெளன் என்பார் தொகுத்த சுவடிகளும் இச் சங்கத்திற்குத் தரப்பட்டன. இம்மூவகைத் தொகுப்புகளும் ஒருசேரக் கீழ்த்திசைச் சுவடி நிலையமாக 1870-ல் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் உருப்பெற்றது. இதுவே பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகக் கட்டிடத்தில் இம்பெறலாயிற்று.

இந்த அரசாங்கச் சுவடி நிலையத்தில் மேன்மேலும் கிடைக்கும் சுவடிகளும் அவ்வப்போது இணைக்கப்பெற்றன. இங்குள்ள 66000 சுவடிகளில் தமிழ்ச் சுவடிகள் 1300 உள்ளன. இங்கே சுவடிகளைத் தக்க வண்ணம் பாதுகாத்து வருகின்றனர். இங்கு 19000 அச்ச நூல்களும் உள்ளன. ஆதலால் இந்த நூலகம் ஆய்வாளருக்குப் பெரிதும் பயன்படுவதாகும்.

பதிப்பாசிரியர் தொகுப்பு:

சென்ற நூற்றாண்டில் தமிழ் நூல்களைச் சுவடிகளிலிருந்து எடுத்து அச்சிட முனைந்தோர் பலர். சிறப்பாக ஆறுமுக நாவலர், இராமானுஜக் கவிராயர், திரு வேங்கடாசல முதலியார், கோமளபுரம் இராசகோபாலப் பிள்ளை, சி.வை.தாமோரம் பிள்ளை, டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர், சிவன் பிள்ளை, கன்னகம் குமாரசாமிப் பிள்ளை, சுவாமிநாத பண்டிதர் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். இவர்கள் தாங்களும் பதிப்பிக்க முற்பட்ட நூல்களுக்குரிய சுவடிகளையும் தேடிப்பெற்று அச்சிற் பதிக்கலாயினர். இத்தகு அச்ச முயற்சியால் ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடந்த சுவடிகள் பதிப்பாசிரியர் இல்லங்களில் திரண்டன.

சரசுவதி மகால்:

சென்னை அரசாங்கச் சுவடி நிலையத்திலும் காலத்தால் முற்படத் தோன்றியது தஞ்சைச் சரசுவதி மகால் நூல்நிலையமாகும். 16 ஆம் நூற்றாண்டில் தஞ்சையை ஆண்ட நாயக்க மன்னர் இங்குள்ள அரண்மனையைக் கட்டியதோடு அதன் ஒரு பகுதியில் நூல் நிலையம் ஒன்றையும் நிறுவியிருந்தனர். இதில் தமிழ், தெலுங்கு, வடமொழி முதலிய மொழிகளில் எழுதப்பெற்ற சுவடிகளைச் சேர்த்து வைத்தனர். பின் வந்த மராட்டிய மன்னர் ஆட்சியிலும் இந்நூலகம் மேன்மேலும் வளர்ந்து வந்தது.

1798-ல் பட்டத்திற்கு வந்த இரண்டாம் சரபோஜி மன்னர் கல்விக்காகப் பெருந்தொண்டாற்றியவர். இவர் இந்நூலகத்தை மிகவும் விரிவுபடுத்தினார். இசைத்துறை, மருத்துவத் துறைகளிலும் வியக்கத்தக்க பணிகளைச் செய்வித்தார். பல்லாயிரக்கணக்கான அச்ச நூல்களையும் வாங்கித் தாம் படித்துத் தம் கையெழுத்திட்டு நூலகத்தில் சேர்த்து வைத்தார். இந் நூலகத்தை இவர் உலகறியச் செய்த காரணத்தால், 'தஞ்சை மன்னர் சரபோஜியின் சரசுவதி மகால் நூல் நிலையம்' என்று வழங்கி வரலாயினர். மத்திய மாநில அரசுகளின் ஆதரவுடன் இந் நூலகம் நன்கு நடைபெற்று வருகிறது. இஃது ஆராய்ச்சியாளருக்கு ஓர் அரிய கருவூலமாகும். இங்குள்ள சுவடிகளுள் 1264 தமிழ்ச் சுவடிகளுக்கு விளக்க நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

பல்கலைக் கழகங்கள்:

திருவனந்தபுரத்தில் திருவிதாங்கூர் மன்னர் அரண்மனையில் சுவடி நிலையம் ஒன்று அமைந்திருந்தது. இதுவே இப்பொழுது கேரளப் பல்கலைக்கழகம் சார்ந்த சுவடி நிலையமாய் விளங்குகிறது. இங்கு 3281 தமிழ்ச் சுவடிகள் உள்ளனவாகத் தெரிய வருகிறது. இவற்றுள் பெரும்பாலானவை அச்சில் வெளிவந்தனவே. அச்சில் வாராதவை சிலவே.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகங்களிலும் நூற்றுக்கணக்கான சுவடிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தெலுங்கு தேசத்துள்ள ஆந்திரப் பல்கலைக் கழகம், உசுமானியாப் பல்கலைக்கழகம், வேங்கடேசுவராப் பல்கலைக் கழகம் ஆகியவற்றில் தமிழ்ச் சுவடிகள் உள்ளமை தெரிய வருகிறது. மதுரைத் திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனத்திலிருந்த சுவடிகள் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் இடம் பெற்றுள்ளமை கருதற்பாலது. இவற்றிற்கான சுவடி விளக்கங்கள் இன்னும் அச்சில் வெளிவரவில்லை.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்:

பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களால் பாஸ்கர சேதுபதிகளுடன் கூடி 1901-ல் நிறுவப்பெற்றது மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம். இதன் தொடக்க நாளிலேயே பழஞ்சுவடிகளுக்கும் அச்ச நூல்களுக்குமாகப் பாண்டியன் புத்தகசாலை அமைக்கப்பெற்றது. சங்கத்திற்காக அந்நாளில் புலவர் பலர் ஓலைச் சுவடிகளைத் தேடித் தொகுத்து வரலாயினர். அங்கே இடையில் நேர்ந்த தீவிபத்தில் ஒரு பகுதிச் சுவடிகள் அழிந்துபட்ட போதிலும், இப்பொழுதும் நூற்றுக்கணக்கான சுவடிகள் இருந்து வருகின்றன.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்:

சென்னையில் தரமணிப் பகுதியில் உள்ள உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தில் 200-க்கு மேற்பட்ட சுவடிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் மடாலயத்துச் சுவடிகள் இவற்றுள் பேரளவினதாகும். இங்கே சுவடியியலை மாணவர்க்குக் கற்பிக்கும் பணியும் நடைபெற்று வருகிறது.

சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்:

புலவர் பெருமக்களுள் ஒரு சிலர் தொகுத்த சுவடிகளும் தனி நூல் நிலையங்களாக இப்பொழுது உருப்பெற்றுள்ளன. டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் தொகுத்து வைத்திருந்த சுவடிகளும் நூல்களும் அவர் காலத்திற்குப் பின் கலாக்ஷேத்திரத்தில் தனி நூல் நிலையமாக அவர் பெயரால் உருப்பெற்றது. இப்பொழுது திருவான்மியூரில் டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம் சிறந்ததொரு ஆராய்ச்சி மையமாக விளங்கி வருகிறது. இங்கே ஏறத்தாழ 2500 ஓலைச் சுவடிகள் உள்; 700 காசுதிப் பிரதிகளும் காணப்படுகின்றன. இவற்றிற்குரிய விளக்க அட்டவணைகளை நூல் நிலையத்தார் வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

தேசிய நூலகம்:

பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் சேர்த்து வைத்திருந்த முந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சுவடிகள் அவர் காலத்திற்குப் பின் கல்கத்தா தேசிய நூலகத்திற்கு நன்கொடையாக வழங்கப்பெற்றன. சுவடிகளோடு இவர் நூலகத்திருந்த 2500க்கும் மே

மற்பட்ட அச்ச நூல்களும், கையெழுத்துப் பிரதிகளும் இங்கே தனியாக வைத்துப் போற்றப்பட்டு வருகின்றன.

பேரூர்க் கல்லூரி:

எழுமாத்தூர்ப் புலவர் தெய்வசிகாமணிக் கவுண்டர் அவர்கள் திரட்டி வைத்திருந்த சுவடிகளை அவர் மறைவிற்குப்பின் கோயம்புத்தூரை அடுத்துள்ள பேரூர்த் தமிழ்க் கல்லூரியில் வைத்துப் பேணி வருகிறார்கள்.

தனியார் தொகுப்பு:

திருச்சிற்றம்பலம் அறிஞர் மு.அருணாசலம், சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி செங்கோட்டு வேலனார், சென்னை மர்ரே எஸ்.ராஜம் போன்ற தமிழன்பர்களிடம் சுவடித் தொகுப்புகள் இருந்து வருகின்றன. ஆழ்வார் திருநகரி பெரியன் ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார் திருமாளிகை, மதுரை அரசரடி இறையியற் கல்லூரி போன்ற சில இடங்களிலும் சுவடிகள் பல உள்ளனத் தெரிய வருகிறது.

சமய நிறுவனங்கள்:

திருவாவடுதுறை மடம், தருமபுர மடம், துறையூர் வீரசைவ மடம், விருத்தாசலத்திலுள்ள வீரசைவ மடம், சித்தாமூர் ஜைன மடம், திருவாமாத்தூர் தண்டபாணி சுவாமிகள் மடம், சிதம்பரம் ஈசானிய மடம், காஞ்சி ஞானப்பிரகாசர் மடம் முதலிய சமய நிறுவனங்களிலும் சுவடிகள் பலவாக உள்ளன.

தொல்பொருள் துறை:

தமிழ்நாடு தொல்பொருள் துறையினருக்கு மாவட்டங்களில் கிளை அலுவலகங்கள் உள். இவ்வலுவலகத்தார் சென்ற இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாக அந்தந்த மாவட்டங்களில் தமக்குக் கிட்டிய சுவடிகளைத் தொகுத்து வருகின்றனர். இத் தொல்பொருள் துறையில் இதுவரையில் பன்னூறு சுவடிகள் சேர்ந்திருந்தல் கூடும்.

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்:

1981 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 15 ஆம் நாள் அறிஞர் அண்ணாதுரை பிறந்த நாளில் தஞ்சாவூரில் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் தமிழக அரசினால் தோற்றுவிக்கப்பெற்றது. இஃது ஓர் ஆராய்ச்சிப் பல்கலைக் கழகம். இங்கே உள்ள ஐந்து புலங்களுள் ஒன்று சுவடிப் புலம். இப்புலத்தில் ஓலைச் சுவடித் துறை, அரிய கையெழுத்துச் சுவடித்துறை, கல்வெட்டுத் துறை என மூன்று துறைகள் உள்ளன.

ஓலைச் சுவடித் துறை:

ஓலைச் சுவடித் துறையில் இதுவரை வெளிவராத அருமையான நூல்களைச் சுவடிகள் நோக்கி அச்சிடுதல், செவ்விய முறையில் திருத்தமுற அச்சிடப் பெறாத நூல்களைக் கிட்டும் பிரதிகளுடன் ஒப்பு நோக்கிப் பதிப்பித்தல் என்னும் இருபெரு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

சுவடித் தொகுப்பு:

மேலும் இத்துறையில் நம் நாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் கிட்டும் ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தொகுத்துப் போற்றுவதும் பெருங்கடமையாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. தமிழகத்தின் பல பாகங்களிலிருந்தும் சுவடிகள் அவ்வப்போது வந்த வண்ணமாயுள்ளன. 1983 ஜூன் முடிய 746 சுவடிகள் சேர்ந்துள்ளன. பேரெண்ணிக்கையில் சுவடிகள் தந்தவர் விவரம் வருமாறு:

திருப்பனந்தாள் ஆதீனச் சுவடிகள் 151

ஸ்ரீரங்கம் டாக்டர் ஆர்.இராஜன் பாபு தந்தவை 103

சென்னை திரு. ஜி.ஜி.கனஷ்யாம் தாஸ் அனுப்பியவை 77

கரந்தை ஸ்ரீபாலைய ஞான தேசிகர் திருமடத்துச் சுவடிகள் 67

இராமநாதபுரம் சேது சமஸ்தான மகா வித்துவான் ரா. இராகவையங்கார் இல்லத்திலிருந்து பெற்றவை 51

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக ஓலைச்சுவடித் துறைச் சிறப்பு நிலை இணைப் பேராசிரியர் தி.அடிகளாசிரியர் வழங்கியவை 40

இங்குள்ள சுவடிகள் எல்லாம் சங்க நூல், சைவத்திருமுறைகள், சைவ சித்தாந்த சாத்திரம், இலக்கணம், பிரபந்தம், காவியம், தத்துவம், திவ்யப்பிரபந்தம், தலபுராணம், உரைநடை, மருத்துவம், சோதிடம், நாட்டுப் பாடல், பிற மொழிச் சுவடிகள் (கிரந்தம், தெலுங்கு, மலையாளம்) என்னும் வகையில் பாகுபடுத்திக் கண்ணாடிப் பேழைகளில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. சுவடிகளைச் சரிபார்த்துக் கயிறு மாற்றிச் சார்போலைகள் சேர்த்துப் பூச்சிகள் அண்டா வண்ணம் தடுப்பு எண்ணெய் பூசி முறைப்பட ஒன்றோடு ஒன்று உரசாமல் தனித்தனியாக வைத்துப் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. மேலும் இச்சுவடிகளுக்கான விளக்க அட்டவணையும் எழுதிவரப்படுகிறது. விரைவில் ஒரு பகுதி விவரம் அச்சிட்டு வெளியிடப் பெறும். மேலும் மேலும் சுவடி பற்றிய தகவல் தருபவர்களோடு தொடர்பு கொண்டு சுவடிகளைத் திரட்டும் பணியும் இடையறாது நடைபெற்று வருகிறது.

தமிழகத்திலும், இந்திய நாட்டின் பிற இடங்களிலும், ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், இலங்கை, மலேசியா முதலிய கீழ்த்திசை நாடுகளிலும் உள்ள சுவடிகளுக்கு எல்லாம் விவர அட்டவணைகள் வரும்போதுதான் தமிழ் நூல்களின் பெரும் பரப்பினை நாம் காணுதல் கூடும்.

தமிழகத்தில் சிறிசில சிற்றுால்களிலும், பெருநிலக்கிழார் மாளிகைகளிலும், பெரும் புலவர் பரம்பரையினரின் இல்லங்களிலும், மருத்துவம் சோதிடம் இவற்றைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்த குடும்பங்களிலும் தமிழ்ச் சுவடிகள் இந்நாளிலும் இருந்து வரத்தான் செய்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் முயன்று தேடுதலும் வேண்டும். தக்க பாதுகாப்பின்றிச் சிதறிக் கிடக்கும் சுவடிகள் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் போன்ற கல்வி நிறுவனங்களில் வந்து சேருமாயின் அவை முறைப்படி பாதுகாக்கப்பட்டு அரிய சுவடிகள் அச்சுருப்பெற வாய்ப்பாகும். ஆகவே, சுவடிகளை வைத்திருப்போர் அவற்றை ஏற்புடைய நிறுவனத்தில் சேர்ப்பிப்பதற்கு முன் வருவார்களாக.

தமிழ் நாட்டு ஆடைகள்

சாத்தன்குளம் அ. இராகவன்

உலகில் மிக நாகரிகமுற்றவர்களாய் இன்று கூறிக் கொள்ளும் ஆங்கிலேயர், ஆடை கட்டத் தெரியாது, அரை நிர்வாணிகளாய் திரிந்தலைந்த காலத்திலே தமிழர்கள் பருத்தி, பட்டு, கம்பளி ஆடைகளை அணிந்தும் பொற்சரிகைகள் இணைந்த ஆடைகளைப் புனைந்தும் வந்துள்ளனர். நவமணிகள் இழைத்த பொன் அணிகளைப் பூண்டு வந்தனர். சுருங்கக் கூறின், நானிலம் புகழ் நனி சிறந்த நாகரிக மக்களாய் சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கினர் என்று சொல்லலாம்.

தமிழர்கள், மிகத் தொன்மையான காலத்திலே ஆடைகளை அணிந்து வந்தனர் என்று நமது தமிழ் அறிஞர்கள் கூறுகின்றார்கள். யொழிய, கி.மு.3000 ஆண்டிற்கு முன்னர் தமிழர்கள் பஞ்சாடைகளையும் பட்டாடைகளையும் அணிந்து வந்தனர் என்று, தக்க சான்று காட்டி எவரும் எழுதியதே இல்லை. காரணம் தொன்று தொட்டுத் தமிழர்கள் தொன்மையான பொருள்களைப் பாதுகாத்து வைக்கத் தவறியுள்ளனர் என்று இங்கு வருத்தத்தோடு கூறிக் கொள்ள வேண்டியதிருக்கிறது.

இந்திய அரசாங்கப் புதை பொருள் ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவராய் இருந்த அறிஞர் சர்.சாண் மார்சல், இந்திய வரலாற்றுத் துறை அறிஞர் இராக அடிகள் போன்றவர்கள் சுமார் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே திராவிடப் பெருங்குடி மக்கள் கிரேக்கர் உரோமர் போன்ற நாகரிக மக்களின் பொற்காலங்களையும் தாண்டியவர்களாய், மொகஞ்சதாரோவில் தலைசிறந்த நகரங்களையும் கட்டிடங்களையும் முத்திரைகளையும் ஆயுதங்களையும் அணிகலன்களையும் படை பாத்திரங்களையும் ஆடைகளையும் செய்து நனி சிறந்த நாகரிகத்தின உச்சிக் கொம்பை எட்டிப் பிடித்த மக்களாய் வாழ்ந்தனர் என்று தக்க சான்றுகளுடன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

இந்திய அரசாங்கத்தின் கைத்தொழில் வணிக அமைச்சரால் நிறுவப் பெற்ற அகில இந்திய கைப்பணிக் கழகம் வெளியிட்ட இந்திய அச்சுப் புடவைகள் என்ற சீரிய நூலில், * "ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே மொகஞ்சதாரோவில் காணப்படும் அழகிய ஆடைகளைக் கொண்டு, நெய்தற் கலை மிகத் தொன்மையான காலத்திலே அரும்பி மிகச் சீரும் சிறப்புமாய் வளர்ந்துள்ளது" என்று திட்டவாட்டமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

பண்டைக் காலத்தில் பாரத நாட்டில் உயிர் ஊட்டும் உழவுத் தொழிலை விட உயர்ந்து நின்ற தொழில் நெசவுத் தொழிலேயாகும். "செய்யுந் தொழிலெல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்க்கின் நெய்யுந் தொழிலுக்கு நிகரில்லை" என்று தமிழகத்தின் அறவோர்கள் இத் தொழிலை உயர்ந்த அறத் தொழிலாக ஏற்றுப் போற்றி வந்தனர். உழவுத் தொழில் உயிர் ஊட்டுந் தொழில். நெசவுத் தொழில் மானங் காக்கும் தொழில்.

ஆடை மக்களின் மானத்தைக் காத்து வந்ததோடு மதிப்பையும் உயர்த்தி வந்தது. தட்ப வெப்ப நிலைகள் உடம்பைத் தாக்கா வண்ணம் பாதுகாத்து வந்தது. நமது கலைச் சிறப்பையும் நுண்ணறிவையும் காட்டி வந்தது. "ஆடையுடையான் அவைக் கஞ்சான்" "ஆடையில்லா மனிதன் அரை மனிதன்" என்ற முது மொழிகள் பல தோன்றின. முற்காலத்தில், மக்களின் ஆடை அதை அணியும் முறை இவைகளை வைத்து அவர்களின் அந்தஸ்து நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

ஆடைகளில் பல்வேறு வண்ணங்கள் மிகத் தொன்மையான காலத்திலிருந்து இடம் பெற்று வந்தது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழகத்தில் பல்வேறு வண்ண ஆடைகள் இருந்து வந்தன. மகளிர்கள் பட்டிலும் பஞ்சிலும் நெய்த பூந்துகில்கள் பல புனைந்து வந்தனர். இவைகளுக்கு எண்ணற்ற சான்றுகள் நமது சங்க இலக்கியங்களிலிருந்தே காட்ட முடியும். நமது சிற்ப நூல்களை ஆராய்ந்தால் முற்காலத்திய நமது மக்கள் நாற்பதிற்கு மேற்பட்ட வண்ணங்களை அறிந்தனர் என்றும் அவைகளின் பெயரும் அந்த வண்ணம் சிறிதும் மங்காது. இன்று நமது சிற்றண்ணல் வாயில், தஞ்சாவூர் பெருவுடையார் கோயிலில் சுமார் 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன் தீட்டப்பட்ட ஓவியங்கள் பல்வேறு தாக்குதல்களுக்கு உட்பட்டும் அதன் நிறம் மாறாது, பொலிவு குன்றாது, புத்தம் புதிய வண்ணம் போல ஓளிரி விட்டுக் கொண்டிருப்பதே ஏற்ற எடுத்துக் காட்டாகும்.

முற்காலத்தில் நமது நாட்டில் ஆடைகளின் வண்ணங்கள் மட்டுமல்ல; அதன் உடலும், விளிம்பும் முன்றானையும் பல்வேறு கொடிகளாலும் பூக்களாலும் பிறவற்றாலும் செய்யப்பட்டு அவைகளுக்குப் பல பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன. அவைகளில் சிலவற்றின் பெயர்கள் தமிழ் இலக்கியங்களில் தரப்பட்டுள்ளன. அவை அடியில் வருமாறு:

1. கோசிகம், 2. பீதகம், 3. பச்சிலை, 4. அர்த்தம், 5. நுண்துகில், 6. சுண்ணம், 7. வடகம், 8. பஞ்சு, 9. இரட்டு, 10. பாடகம், 11. கோங்கலர், 12. கோபடம், 13. சித்திரக்கம்மி, 14. குருதி, 15. கரியல், 16. பேடகம், 17. புரியட்டக்காசு, 18. வேதங்கம், 19. புங்கக் கழகம், 20. சில்லிகை, 21. தூரியம், 22. பங்கம், 23. தந்தியம், 24. வண்டை, 25. கவற்றுமடி, 26. நூல் யாப்பு, 27. திருக்கு, 28. தேவாங்கு, 29. பொன்னெழுத்து, 30. குச்சரி, 31. தேவகிரி, 32. காத்தூலம், 33. கிறைஞ்சி, 34. செம்பொத்தி, 35. வெண்பொத்தி, 36. பணிப்பொத்தி.

இஃதன்றி, "ஆடையின் தன்மைக் கேற்ப துகில், பூந்துகில், புட்டகம், உடுக்கை" என்று பல்வேறு பெயர்கள் உள்ள ஆடை வகைகளும் அளவிலாதிருந்தன.

"துகில், வெண்மை நிறம் உடையதாயும் சிவப்பு நிறம் உடையதாயும் இருக்கும். பூந்துகில், தாமரை, மல்லிகை போன்ற மலர்களின் வடிவம் பொலிவதாய் இருக்கும்."*

நமது பழம் பெரும் இலக்கியங்களில் இவ்வாடைகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் பல உள்ளன. அவைகளில் சில அடியில் வருமாறு:

1. "துகில்சேர் மலர்போல் மணிநீர் நிறைந்தன்று" - பரிபாடல்
2. "மிப்பால் வெண்துகில் போர்க்குநர் பூப்பால் வெண்துகில் சூழப்பக சூழல் முறுக்குநர்" - பரிபாடல்
3. "புட்டகம் பொருந்துவ புனைகுவோரும்" - பரிபாடல்
4. "நீலக்கச்சைப் பூராடை" - புறம்
5. "பாம்பு பயந்தன்ன வடிவின் கம்பின் கழைபடு சொலியின் இழைமணி வாரா ஒண்பூங் கலிங்கம்" - புறம்

6. "கோத்தன்ன தோயாப் பூந்துகில்" - பெரும்பாண்
7. "நோக்கு நுழை கல்லா நுண்மை யழக்கனிந்து
அரவுரி யன்ன அறுவை" - பெரும்பாண்
8. "ஆவியன்ன அவிநூற் கலிங்கம்" -
9. "புகைவிரித்தன்ன பொங்குறுகி துடிஇ" - புறம்

மேற்கூறிய சங்க நூற்பாடல்களினின்று முறகாலத்தில் தமிழகத்தில் பல்வேறு விளிம்புகளும் முன்றானைகளும் உடலும் உள்ள அழகிய ஆடைகள் இருந்தன என்பது நன்கு பெறப்படுகின்றன.

விளிம்பிலோ முன்றானையிலோ உடலிலோ, ஆடைகள் அழகுற்று விளங்க, தாமரை மலர், அல்லி மலர், மல்லிகை மலர், பிச்சிப்பூ, மல்லிகை அரும்பு, மாம்பிஞ்சு போன்ற உருவங்கள் எழில் பெற்றிலங்குமாறு நெய்யப் பெற்றன. இம்மலர்களும் அரும்பும், பிஞ்சும், சிவப்பு, வெள்ளை, நீலம், மஞ்சள், ஊதா, பச்சை போன்ற பல்வேறு நிறங்களில் மட்டுமன்றி வெள்ளிச் சரிகை, பொற்சரிகை போன்றவைகளை இணைத்து தகதகவென்ன ஒளிர்விட்டு மின்ன பட்டு நூலிலும், பஞ்ச நூலிலும் ஆடைகள் நெய்யப் பெற்றன. அவைகள் எழில் மிக்கனவாய் கண்ணைக் கவர்வனவாய் விளங்கின.

பாம்பின் சட்டை போலவும் மூங்கிலில் உரித்த மெல்லிய தோல் போலவும் பால் காய்ச்சும் பொழுது எழும் ஆவி போலவும் பால் நுரை போலவும் தெளிந்து வெண்ணிறமான அருவி நீர் வீழ்ச்சியின் தோற்றம் போலவும் பண்டைய தமிழர்கள் நுண்ணிய எண்ணிலா மெல்லிய ஆடைகளை நெய்தனர்.

மசூலிப்பட்டினத்திலும் கலிங்கத்திலும் மெல்லிய ஆடைகள் நெய்யப் பெற்றன. அதைப் பார்த்ததும் அத்தகைய மெல்லிய ஆடைகள் - இல்லை - அதைவிட மெல்லிய ஆடைகள் மதுரை, காஞ்சி முதலிய இடங்களில் நெய்யப்பெற்று வெளி நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப் பெற்றன.

உரோமர்களும் எகிப்தியர்களும் தமிழக ஆடைகளைக் கண்டு வியப்பெய்தினர். அரசர்களும், அரசிகளும் ஆடைகளின் எடைக்குப் பொன் கொடுத்து விலைக்கு வாங்கினர். ஆடைகளின் விளிம்பு பல்வேறு வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்ட தாய் விளங்கின. விளிம்பில் கொற்கை முத்துகள் இணைக்கப்பட்ட ஆடைகளும், விளிம்பில் தமிழ்நாட்டு பொன் வண்டுகளின் மஞ்சள், நீலம், பச்சை வண்ண இறக்கைகள் இணைக்கப் பெற்றுள்ள ஆடைகளும் வெளி நாட்டார் விரும்பி வாங்கினர். எகிப்திய அரசிகளும், உரோ நாட்டு அரசிகளும் உரோமர் நாட்டு பிரபுக்களின் மனைவிகளும் பொற்காசுகளைக் கொடுத்து வாங்கினர். எகிப்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இறந்த அரசர்களின் உடல்கள் பலவிதப் பொருள்களால் பதமிடப்பட்டு அழியாது கல்லறைகளில் வைத்துப் பாதுகாக்கப் பெற்றுள்ளது. அந்தப் பிரேதங்கள் இந்திய மசூலின் துணிகளால் பொதியப் பெற்றுள்ளது என்று இன்று மேனாட்டு அறிஞர்களால் கண்டுபிடிக்கப் பெற்றுள்ளது.

ஜெர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்த மெர்லாஞ்ச் என்ற அறிஞர் "இந்தியப் பட்டின் சாயல்" என்னும் பொருள் பற்றி இலண்டனில் உள்ள இந்தியக் கழகத்தில் 1983-ல் ஒருசொற்பெருக்காற்றினார். அதில், "பண்டு தொட்டு பார நாட்டில் பட்டு நெசவு ஒரு தனிச் சிறப்புடையதாய் விளங்கி வந்திருக்கிறது" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆர்.பில்ல்டர் என்ற பிரெஞ்சுப் பேரறிஞர், இந்தியத் துணிகள் என்ற நூலில் இந்திய நெசவுத் தொழிலின் செய்முறைகளையும் வண்ணச் சிறப்பையும் அதில் ஒளிரும் தாமரை, முல்லை அரும்பு, மாம்பிஞ்சு போன்ற உருவங்களையும் வியந்து பாராட்டியுள்ளார்.

முற்காலத்தில் பாண்டிய நாட்டில் நெய்யப் பெற்ற பங்கய மலர்கள் பொறித்த பட்டுத் துணிகள் உரோம், கிரீஸ், எகிப்து, அரேபியா, இலங்கை, கடாரம், சாவகம், சம்பாகம், போசகம் முதலிய பல்வேறு நாட்டு மன்னர்களின் அரண்மனைகள் அனைத்தையும் அலங்கரித்து - 19ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்து அரண்மனையிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. இன்று இங்கிலாந்து இராணி எலிசபெத் அவர்களின் பள்ளியறையில் இந்திய நாட்டுப் பங்கயப் பட்டு இடம் பெற்றுள்ளது.

நமது தமிழகத்தில் ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் நமது ஆடைகள் மென்மையிலும் இதர தன்மையிலும் வண்ணத்திலும் சிறப்புற்று அபிவிருத்தி அடைந்துள்ளன. அச்சிறப்புகள் பாண்டிய நாட்டில் ஒரு விதமாகவும் சோழ நாட்டில் மற்றொரு விதமாகவும் உள்ளன. இவைகள் அனைத்தையும் தேடிக்கண்டுபிடித்து காட்சிக்கு வைப்பது பயனுடைய பணியாகும்.

நன்றி : 2-வது உலகத் தமிழ்நாட்டு கலைக் காட்சி கையேடு...

சிற்பக் கைகள்

வை. கணபதி ஸ்தபதி

நம் நாட்டுச் சிற்பக் கலை மரபின் சிறப்பியல்புகளில் ஒன்று ஆடற்கலையின் இலக்கணங்களை இக்கலையில் புகுத்தியமையாகும். சிற்ப வடிவங்கள் நின்றாலும், அமர்ந்தாலும், கிடந்தாலும் வேறு எந்த அமைதியில் இருப்பினும் அவை ஆடற்கலை இலக்கணத்திற்கு ஏற்றவாறு அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

ஆனால், சிற்பியானவன் ஆடற்கலை இலக்கணத்தை அப்படியே கையாளவில்லை. அதற்கு மாறாக, ஆடற்கலை இலக்கணத்தை நன்கு உணர்ந்து, மனத்துட்கொண்டு, வேண்டிய அளவிற்கு அதைத் தழுவித் தன்னுடைய அழகுணர்ச்சியையும் புகுத்தி, தான் எப்பொருளில் எவ்விடத்தில் எதற்காக அமைக்கின்றானோ அவற்றிற்கேற்றவாறு, சிற்ப வடிவத்தை ஓடித்து, வளைத்து, நெளித்து, கைகளையும் கால்களையும் பல அமைதிகளில் காட்டி, பார்ப்போர், கலை அழகை மட்டுமின்றி அதன் உட்கிடக்கையையும் உணருமாறு செய்துவிடுகிறான். இத்தகைய செயலில் ஈடுபட்டுப்பொழுது உடற்கூறுகளை இயல்புக்கு மீறி மிகையாக அமைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது. இதனால், கை முத்திரைகளிலும் ஆசனங்களிலும் உடல் வளைவுகளிலும் தனித் தன்மை உருவாகிறது. அதனால், சிற்பக் கை அமைதி, உடல் அமைதி பற்றிய வரம்புகளை உணர்த்தும் இலக்கண நூல்கள் தோன்றுவதாயின.

சிற்பக் கைகள் 32 வகைப்படும். அவற்றில் கீழ்க்கண்ட கை முத்திரைகளே கையாளப்படுகின்றன. அவற்றை 'கை அமைதி' என்னும், 'சிற்பக்கை' என்றும், 'முத்திரை' என்றும், 'ஹஸ்த முத்திரை' என்றும் நம் நாட்டுச் சிற்பிகள் கூறுகிறார்கள். இந்த முப்பத்திரண்டு ஹஸ்த பேதங்களையும் படமாகப் பின்னே காணலாம்.

நாட்டார் வழக்கியல்

ஈழத்தில் கண்ணகி வழிபாடு பற்றிய ஆய்வில் வன்னிப் பிரதேச நாட்டார் பாடல்கள் பெறும் முக்கியத்துவம்

கலாநிதி இ.பாலசுந்தரம், சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

0. 0. ஆய்வின் நோக்கம்:

கண்ணகி வழிபாடு ஈழத்தில் எப்போது தோன்றிற்று; இவ்வழிபாட்டை ஈழத்திற்குக் கொண்டு வந்தவர்கள் யாவர்; கண்ணகி வழிபாடு முதன் முதலில் ஈழத்தின் எப்பாகத்தில் அறிமுகமாகிப் பின்பு எவ்வாறு ஈழத்தினை ஏனைய பாகங்களுக்கும் பரவிற்று; கஜபாகு ஈழத்திற்குக் கண்ணகி வழிபாட்டை அறிமுகப்படுத்தினான் என்பது பொருந்துமா முதலான வரலாற்றுப் பிரச்சினைகள் ஆராயப்படவேண்டியனவாகும். இப்பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண ஈழத்துக் கண்ணகி இலக்கியங்கள், வரலாற்றுச் சான்றுகள், இனவியற் செய்திகள் என்பன துணையாகவுள்ளன. இவற்றில் வன்னிப் பிரதேச (ஈழத்தில் முல்லைத் தீவு, வவுனியா, மன்னார் மாவட்டப் பகுதிகள் "வன்னிப்பிரதேசம்" எனப் பெயர் பெறும்) நாட்டார் பாடல்கள் எந்தளவுக்கு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன என்பது பற்றி ஆராய்வதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

1. 0. கண்ணகி பற்றிய இலக்கியச் செய்திகள்:

சமணம் போதிக்க வந்த இளங்கோ, பொதுமக்கள் அறிந்த பழைய சமூகக் கதை ஒன்றினை எடுத்துக் காப்பியமாக இயற்றினார் என்பதற்குச் சிலம்பில் வரும் நாட்டார் பண்பாட்டியற் கூறுகள் சான்றாகின்றன. (Vanamamala, N. Studies in Folk Literature, Madras, N.C.B.H. 1969 PP1-48) சைவ மதத்தவர்களின் தெய்வங்களில் நாக தேவதையான பத்மாவதியும் முக்கிய தெய்வமாகும். வேட்டுவரில் "ஒரு மாமணியாய் உலகிற்கு ஓங்கிய திருமாமணி" எனக் கண்ணகி வருணிக்கப்படுகிறார். திருமணி என்ற சொல் நாகத்தின் தலையில் இருந்த இரத்தினத்திற்குப் பெயராக வழங்கிற்று. எனவே, கண்ணகியை நாகமணிக்கு ஒப்பிடுவதிலிருந்து இளங்கோ கண்ணகியைப் பத்மாவதித் தேவதையோடு ஒப்பிட்டுப் பாடியிருந்தலும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது.

சிலப்பதிகாரத்திற்கு முன்பே கண்ணகி பற்றிய பல்வேறு கதைகள் தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத்திலும் வழங்கியிருக்க வேண்டும். பழந்தமிழ்ச் செய்யுட்களில் (நற்றிணை பாடல்கள் 216, 219; புறநானூறு பாடல்கள் 144, 145) வரும் கண்ணகி பற்றிய செய்திகளே பழையனவாகக் கிடைத்துள்ளன. அடுத்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் கண்ணகி கதையைக் காவிய அடிப்படையில் விரித்துக் கூறுகின்றது. செந்நெறி இலக்கிய மரபில் புகழேந்திப் புலவர் பாடியதாகக் கருதப்படும் கோவலன் கதை அம்மாளையும் அதன் பின்பு இயற்றப்பட்ட கோவலன் நாடகங்களும் கிடைக்கின்றன. இவற்றைவிட மலையாள நாட்டில் கண்ணகி கதை பற்றிய ஒரு காதற் பிரபந்தம் தமிழில் இயற்றப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது. (இராகவையங்கார், மு.ஆராய்ச்சித் தொகுதி II சென்னை, 1964; பக். 239).

நாட்டார் இலக்கிய மரபில் நோக்கும் போது தமிழகத்தில் கண்ணகி கதை வில்லுப் பாட்டாகவும் வழங்கி வந்ததாக வையாபுரிப்பிள்ளை (வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்.இலக்கிய மணிமாலை, சென்னை, 1957; பக். 127) குறிப்பிடுகின்றார். ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் தமிழிலும் சிங்களத்திலும் கண்ணகி கதை நாட்டார் இலக்கியத்தில் பெரும் பங்கினைப் பெற்றுள்ளது. வட இலங்கையிலே "கோவலனார் கதை", "மந்திகைக் கண்ணகி அம்மன் அந்தாதி", "மட்டுவில் பன்றித் தலைச்சி அம்மன் ஊஞ்சல்" என்ற இலக்கியங்களும், வற்றாப்பளையை மையமாகக் கொண்டு "சிலம்பு கூறல்", வற்றாப்பளைக் கண்ணகை அம்மன் "வசந்தன் பாடல்", "மழைக் காவியம்", "பனிச்சை பாடிய பாடற்சிந்து", "அம்மாளை" முதலான பாடல்களும், மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில் "கண்ணகி வழக்குரை", "வசந்தன் பாடல்கள்", "ஊர் சுற்றுக் காவியம்", "குளுத்திப் பாடல்கள்" முதலானவையும் கண்ணகி கதையை விரித்துப் பாடுவனவாக வழங்குகின்றன.

சிங்கள நாட்டார் இலக்கியத்திலே கண்ணகி (பத்தினி) வழிபாட்டின் பொருட்டு முப்பத்தைந்து நூல்களுள் எனவும், இவை "பன்திஸ்கோள்முறை" என அழைக்கப்படுகிறதெனவும் அறியப்படுகிறது. (சுப்பிரமணியன், நா. 'சிலம்புச் செல்வியும் சிங்கள இலக்கியமும்' 2ஆவது உலகத் தமிழ்க் கருத்தரங்கு நிகழ்ச்சிகள். தொகுதி-3, சென்னை, 1968: 162).

கண்ணகி வழிபாடு தோற்றம் பெற்ற மலையாள நாட்டில் "முடிப்புரைப்பாட்டு", "தோற்றப்பாட்டு", "மணிமங்கை தோற்றம்", "நல்லம்மை தோற்றம்" முதலான கண்ணகி இலக்கியங்கள் வழக்கிலுள்ளன. பகவதி வழிபாட்டுடன் தொடர்புடைய பல பாடல்கள் கண்ணகி கதையைக் கூறுவனவாகவும் காணப்படுகின்றன. (சாமி, பி.எஸ். 'கண்ணகியும் பகவதி வழிபாடும்', ஆராய்ச்சி, 2:4, 1974: 391-408).

2. 0. கண்ணகி கோயில்கள்:

ஈழத்தின் கரையோரப் பகுதிகளில் மேற்குக் கரையில் இருந்து முறையே உடப்பு, புங்குடுதீவு, அங்கணாமைக் கடவை, வற்றாப்பளை, சம்பூர், வந்தாறுமுலை, செட்டி பாளையம், காரைதீவு, பட்டிமேடு, தம்பிலுவில் முதலிய இடங்களில் கண்ணகி அம்மன் ஆலயம் என்ற பெயர்களில் கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. கிழக்கிலங்கையில் சுமார் 25 கண்ணகி ஆலயங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றைவிடப் பத்தினி அல்லது அம்மன் ஆலயம் என்ற பெயரில் இலங்கையின் கரையோரச் சுற்றுப் புறங்களில் பல கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. மேற்குக் கரையோரமாகவுள்ள நடுவப்பிட்டிய, தேவிநுவர முதலான இடங்களிலும் மற்றும் பழைய சிங்கள இராஜதானிகளிலும் பத்தினி ஆலயங்கள் இருந்திருக்கின்றன. கண்ணகியைக் காவல் தெய்வமாகக் கருதும் ஐதிகங்களும் சிங்கள மக்களிடையே இருந்திருக்கின்றன. (Parker, H. Ancient Ceylon, London, 1909; P.633). இக் கட்டுரையாளர் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் மேற்கொண்ட இடப்பெயர் ஆராய்ச்சி சார்ந்த கள ஆய்வில் (1984 - 1985) பெறப்பட்ட தகவல்களின் மூலம், இம் மாவட்டத்தின் பழைய கண்ணகி கோயில்கள் பல இன்று இராஜராஜேஸ்வரி - மனோன்மணி என்ற பெயர்களில் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டுள்ளமை அறியப்பட்டுள்ளது.

3. 0. கண்ணகி வழிபாட்டின் பழமை:

பௌத்தமும் சமணமும் தமிழ் நாட்டில் கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பு தமது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தத் தொடங்கின. பௌத்தர்களின் மணிமேகலைத் தெய்வமும், சமணர்களின் பத்மாவதித் தெய்வமும் கண்ணகித் தெய்வத்துடன் தொடர்புபட்டு

தப்படுகின்றன. இதன் விளைவாகச் சிலம்பு, மேகலை ஆகிய காவியங்கள் தோன்றலாயின. சிலம்பின் சான்றுகளைக் கொண்டு நோக்கும்போது சிலப்பதிகாரக் காலத்தில் கண்ணகி வழிபாடு தென்னிந்தியாவில் இருந்திருக்கின்றது. அதன் பின்பு கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டளவில் மலையாளப் பகுதியில் கண்ணகி வழிபாட்டுடன் இணைந்ததாக பகவதி வழிபாடு முக்கியத்துவம் பெற்றது தொடங்கிற்று. அதனைத் தொடர்ந்து கண்ணகி ஆலயங்கள் பகவதி ஆலயங்களாக மாற்றம் பெறலாயின. கண்ணகி இலக்கியங்களும் பகவதி இலக்கியங்களோடு இணைவதாயின. ஆனால் அந்த இடைக்காலத்தில் கண்ணகி வழிபாடு தமிழ் நாட்டில் இருந்து வந்ததற்கு இலக்கியச் சான்றுகளோ பிற ஆதாரங்களோ கிடைக்கவில்லை.

ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் கண்ணகி வழிபாடு எப்போது தோன்றிற்று என்று திடமாகக் கூறுதற்கு எதுவித ஆதாரமும் அகப்படவில்லை. 1 ஆம் கஜபாகு வேந்தனே (கி.பி. 136-183) இவ்வழிபாட்டைக் கொண்டு வந்தான் என மகாவம்சம் கூறுகிறது. ஆனால் இது மானுடவியல், இனவியல், இனப் பரம்பல், சமய நம்பிக்கைகள் தொடர்பான சான்றுகளுக்கு முரணானது.

சிலப்பதிகாரம் உரைபெறு கட்டுரையும் வரந்தரு காதையும் காலத்தால் பிந்தியதென்பது இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர் கருத்து. கண்ணகி தேவலோகம் சென்ற அற்புதக் காட்சியைக் கண்ட மலைவாழ் குறவர் அதனைச் சேரன் செங்குட்டுவனுக்குக் கூறச் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குப் பெருங்கோயில் அமைத்து விழா எடுத்தான். பாண்டியன், சோழர், மாளுவவேந்தர், ஈழத்துக் கயவாகு வேந்தன் போன்றோரும் அவ்விழாவிற்கு கலந்து தம் நாட்டிற்கும் கண்ணகி வழிபாட்டை எடுத்துச் சென்றனர் என இலக்கியச் செய்திகள் கூறுகின்றன. ஈழத்து வரலாற்று நூல்களாகிய "இராஜாவலி", "இராஜரத்தினாகர" என்பனவும் "கஜவா கத்தாவ" என்ற நூலும் இச் செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றன. இதன்படி ஏற்றுக்கொண்டால் கண்ணகி பற்றிய கதைகள் வரலாற்றுச் செய்திகளாகவும், கண்ணகி வழிபாடு வரலாற்று பூர்வமானதெனவும் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் கண்ணகி கதைக்கும் கண்ணகி வழிபாட்டின் தோற்றத்திற்கும் வரலாற்று ஆதாரம் காட்டும்போது அதற்குத் தடையாகக் கண்ணகி கதைகளோடு தொடர்புடைய புராணக் கதைகள், கற்பனைகள், அற்புதங்கள் என்பன அமைகின்றன.

4. 0. அன்னைத்தெய்வ சிந்தனையும் - கண்ணகி வழிபாடும்:

திராவிடத் தெய்வமாகிய அன்னை காலத்திற்குக் காலம் வெவ்வேறு பெயர்களைப் பெற்றுவந்துள்ளாள். ஆரியர், பௌத்தர், சமணர்கள் என்போர் இப் பெயர் மாற்றங்களுக்குக் காரணர்களாவர். தாய்மையையும் கருவளத்தையும் போற்றிய தமிழர் அவற்றிற்கு அடிநாதமாகத் திகழும் கற்பையும் போற்றினர். விவசாயப் பண்பாட்டில் வளர்ந்த திராவிட நாகரிகத்தில் கற்புக்கு முன்மை அளிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆயினும் தமிழர் பண்பாட்டிலே, சங்க காலத்தில் பரத்தமை ஒழுக்கம் பற்றிய செய்திகள் பரந்தளவிற்கு பேசப்படுகின்றன. அதன் பின்பு சிலப்பதிகாரத்திலும் மற்றும் அறநூல்களிலும் பரத்தமை ஒழுக்கம் இழித்துரைக்கப்பட்டுக் கற்புடைப் பெண்டிர் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தப்படுகின்றனர்.

இத்தகையதொரு சூழலிலேயே அன்னைத் தெய்வமும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் கற்புடைப் பெண்ணாகப் பேசப்படும் கண்ணகியும் சங்கமமாகின்றனர். இதன் விளைவே கண்ணகித் தெய்வத்தின் தோற்றமாகும். இவ்வாறு அன்னைத் தெய்வத்திற்குக் கற்புடைப் பண்பு மிக முக்கிய அம்சமாகக் கற்பிக்கப்பட்டபோது கதைகளும் கற்பனைகளும் மக்கள் மத்தியில் தோன்றும் இயல்பே. அக் கதைகள் இளங்கோ காலத்திற்கு முன்பே தமிழகத்தில் நிலைபெற்றுவிட்டன. எனவே, கண்ணகி கதையின் தோற்றமும் கண்ணகி வழிபாட்டின் தோற்றமும் கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஏற்பட்டவை என்றே கொள்ள வேண்டும்.

கண்ணகி வரலாறு உண்மைச் சம்பவம் என நிரூபிக்கத்தக்க வகையில் இடப்பெயர்களும், மரபுக் கதைகளும் மற்றும் சான்றுகளும் ஆய்வாளர்களால் காட்டப்படுவதுண்மையே. மரபுக் கதைகள் அத்தகைய சான்றுகளை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஆற்றல் பெற்றவை என்பதும் நினைவிற்கு கொள்ளத்தக்கது.

பத்தாம் நூற்றாண்டில் எழுந்ததாகக் கருதப்படும் சூடாமணி நிகண்டில் 22 பெயர்கள் கொற்றவைக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. கொற்றவை பழந்தமிழரின் வெற்றித் தெய்வமாகும். இது பற்றி பி.எல்.சாமி வருமாறு கருத்துத் தெரிவிக்கின்றார். "இந்து மதத்திலும் சைன மதத்திலும் தாந்திரிக மதத்திலும் உள்ள தாய்த் தெய்வப் பெயர்களுக்கு இணையாகக் கொற்றவை கருதப்பட்டாள். கொற்றவை கன்னித் தெய்வம் என்றும் கருதப்பட்டது தெரிகிறது. கண்ணகியின் பெயரைத் தாய்த் தெய்வ வரிசையில் நிகண்டும் கூறவில்லை. நிகண்டுகள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் கண்ணகிக்குப் பகவதி என்ற பெயர் வழங்கி வந்ததால் கண்ணகியின் பெயர் கூறப்படவில்லை என்று கூறலாம். (சாமி, பி.எல். 'தமிழ் இலக்கியத்தில் தாய்த் தெய்வ வழிபாடு' ஆராய்ச்சி, 3:2, 1972:220).

தென்னிந்தியாவில் கண்ணகி வழிபாடு அரசர்களாலும் போற்றப்பட்டு உன்னத நிலையை அடைந்த காலகட்டம் சேரன் செங்குட்டுவன் காலம் என்பதும் அதற்கு முன்பு பொதுமக்கள் மத்தியில் கண்ணகி வழிபாடு சிறுபான்மை வழங்கியிருக்கவேண்டும் என்பதும், பின்பு தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட வைதிக சமய இயக்கத்தினால் சிவவழிபாடு மேலோங்கக் கண்ணகி வழிபாடு செல்வாக்கிழப்பதாயிற்று என்பதும், அதுபோன்றே மலையாள நாட்டிலும் பிரபலம் பெற்றுத் திகழ்ந்த கண்ணகி வழிபாடு ஆரியச் செல்வாக்கினால் 8 ஆம் நூற்றாண்டளவில் பகவதி வழிபாடாக வழங்கி வருவதாயிற்று என்பதும் அறியப்படுகின்றன.

5. 0. ஈழத்தில் கண்ணகி வழிபாட்டின் அறிமுகம்:

ஈழத்துப் பூர்வீகக் குடிகள் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது முதன் முதலில் இலங்கையில் குடியேறியோர் தென் இந்தியர்கள் என்பது ம், திராவிட நாகரிகம் விஜயன் கி.மு. இலங்கைக்கு வருவதன் முன்னரே இங்கு இருந்தது என்பதும், அண்மைக்கால ஈழத்துப் புதைபொருளாராய்ச்சியின் பயனாய்த் தெரியவருகின்றன. ஈழத்திற் கண்ணகி வழிபாட்டின் அறிமுகம் பற்றிய பிரச்சினையை இனவியல் அடிப்படையிலும் சனப் பரம்பல் நோக்கிலும் அணுகுவது தக்கது. தென்னிந்தியாவில் இருந்து காலத்திற்குக் காலம் மக்கட் குடியேற்றம் ஈழத்துக் கரையோரப் பகுதிகளில் நடைபெற்று வந்திருக்கின்றன. ஜேம்ஸ் லெல்கீர் என்பவர் இதுபற்றிக் கூறும்போது புத்தளம் முதல் யாழ்ப்பாணம் வரையும், யாழ்ப்பாணம் முதல் மட்டக்களப்பு வரையும் உள்ள தமிழ்க் குடியேற்றங்கள் தென் இந்தியாவின் மேற்குக் கரையோரத்தில் இருந்தே நடைபெற்றுள்ளது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். (Selkirk, James - Recollection of Ceylon, London. 1844).

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் மட்டக்களப்பு மாநிலத்தில் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்தார்கள் என இராமாயண சமூகம் என்னும் நூலின் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். (Guruge, Ananda - The Society of Ramayana, Maharagama, Saman Press; 1960). விஜயனின் வழி

வந்த சுரத்தீசன் காலத்தில் சேனன், கூத்திகள் என்னும் பெயர்களைக் கொண்ட சேர நாட்டு வீரர் இருவர் தமிழ்ப் படைகளுடன் வந்து ஈழத்தைக் கைப்பற்றி ஏறக்குறைய இருபத்தோராண்டுகள் (கி.மு.177-155) ஆட்சி செய்தனர்.

அக்காலத்தில் சேர நாட்டுத் தமிழ்க் குடிகள் பல ஈழத்திற் குடியேற்றப்படலாயினர். இவ்வாறு சேனன், கூத்திகள் காலத்தில் குடியேறிய சேர நாட்டு மக்கள் மட்டக்களப்பிலுங் குடியேறி அங்கு வாழ்ந்த மக்களுடன் இணைந்து வாழ்ந்தனர் என்பதற்கு மட்டக்களப்பில் அவர்கள் தொடர்பால் எழுந்தனவாய் இன்றும் நிலவுகின்ற சேர நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்கள் ஆதாரமாக உள்ளன. (பாலசுந்தரம், இ-ஈழத்து நாட்டார் பாடல்கள் ஆய்வும் மதிப்பீடும் - மட்டக்களப்பு மாவட்டம் - சென்னை தமிழ்ப் பதிப்பகம் 1979, பக்.36)

இதுபோன்ற யாழ்ப்பாணப் பகுதி மக்களுடைய சமூக மரபியல் ரீதியான பல்வேறுபட்ட பண்புகளும் கேரள நாட்டு மக்களுடன் ஒப்பிடத்தக்கதாக உள்ளன. (Raghavan, M.D.- Tamil Culture in Ceylon A General Introduction, Colombo, Kalainilayam - 1971). இவ்வகையில் மிகக் பழைய காலம் முதலாக ஈழத்தவருக்கும் கேரள நாட்டினருக்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்புகளிருந்திருக்கின்றன. எனவே, சேர நாட்டுக் கரையில் இருந்து ஈழத்திற்குக் குடிபெயர்ந்த மக்கள் தமது குலதெய்வ வழிபாடாகிய கண்ணகி வழிபாட்டையும் தம்முடன் கொண்டு வந்திருப்பர். கண்ணகி வழிபாடு தென்னகத்தில் மேலோங்கி இருந்த காலகட்டத்தில் ஈழம் சேர நாட்டு ஆதிக்கத்தின் கீழ்ப்பட்டிருந்திருக்கின்றது. அம் மக்களாலும் அல்லது சேர அரசர்களாலும் கண்ணகி வழிபாடு ஈழத்திற் பிரபல்யப்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். எனவே 1 ஆம் கயபாகு (கி.பி. 136-183) கண்ணகி சிலையைக் கொண்டு வருவதற்கு முன்பே ஈழத்தில் கண்ணகி வழிபாடு மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யம் பெற்றுவிட்டது. ஈழத்தின் கண்ணகி வழிபாட்டுப் பெருமைகளைக் கேட்டறிந்த கஜபாகு, செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குச் சிலை எடுத்த பெருவிழாவில் அரசு விருந்தினனாகச் சென்றபோது, பத்தினித் தெய்வத்தின் சிலம்பையும் நான்கு கோயில்களின் தெய்வங்களையும் ஆயுதச் சின்னங்களையும் வரவழைத்து வந்தமை பற்றியே இராஜவலிய குறிப்பிடுகின்றது எனல் பொருந்தும்.

6. 0. முதற் கண்ணகி கோயில்!

அடுத்ததாக, கண்ணகிக்கு அமைக்கப்பட்ட முதற்கோயில் அங்கணமைக்கடவையில் இடம்பெற்றதென்பது ஆய்வுக்குரியது. இதற்கு முக்கிய ஆதாரமாகக் காட்டப்படுவது கஜபாகு மன்னனின் சிலை அக்கோயில் முன்றலிற் காணப்படுவதாகும். தமிழ்நாடு சென்று மீண்ட கஜபாகு தமிழர் போற்றிய கண்ணகித் தெய்வத்திற்குத் தமிழ் மக்கள் பெரிதும் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணப் பகுதியில்தான் அமைக்கவிருந்த கண்ணகி கோயில்களில் முதற் கோயிலை அங்கு நிர்மாணித்தான் என்றால் தவறாகாது. ஆனால், அதற்குப் பல தசாப்தங்களுக்கு முன்பே ஈழத்தில் பிரபல்யம் பெற்றிருந்த கண்ணகிக்கு மக்கள் கோயில் அமைத்து வழிபட்டிருப்பார்கள் எனக் கொள்வதிலும் தவறில்லை. அங்கணமைக்கடவைக் கண்ணகி அம்மனின் காவியத்தின் முதற் பாடலில் இச் செய்தி வருதல் நோக்கத்தக்கது.

7. 0. கண்ணகி வழிபாடும் - யானை ஊர்வலமும்:

வட மலையாள நாட்டில் பகவதிக்குரிய கோயில்களில் மிக முக்கியமான கொயிலாண்டி எனும் ஊரிலுள்ள விஷாரிகாவு கோவிலில் பரணி உற்சவத்தில் பகவதியின் சின்னமாகிய "கொடுவான்" ஒன்றைப் பெண் யானையின் மேல் வைத்து ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்வது வழக்கம். (சாமி, பி.எஸ். - "கண்ணகியும் பகவதி வழிபாடும்" ஆராய்ச்சி 2-4, 1971). கண்ணகித் தெய்வத்தின் பழைய கோயிலே இப்போது பகவதி என்ற பெயருடன் விளங்குகிறது. எனவே, பண்டை நாளில் கண்ணகி வழிபாட்டு உற்சவங்களில் யானை ஊர்வலம் இடம்பெற்றிருக்கிறது. இத்தகைய யானை ஊர்வலம் செங்குட்டுவன் காலத்திலும் இருந்திருக்கலாம். அவற்றைக் கண்டுளித்த கஜபாகு வேந்தனும் ஈழத்திலே கண்ணகி வழிபாட்டில் யானை ஊர்வலத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம்.

கஜபாகு காலத்தில் இருந்து அனுராதபுரத்தில் ஆடி (எசல) மாதப் பூரணை தோறும் பெரஹரா என்ற பெயரிலே பத்தினித் தெய்வத்திற்கான திருவிழாவும் நடத்தப்படுவதாயிற்று. பத்தினி விழாவாக இருந்த இந்த ஊர்வலத்தில் "நாகதெய்யோ", "விட்டுணு தெய்யோ", "கதிரகம் தெய்யோ" என்ற தெய்வங்களும் இடம்பெற்றன. சிங்கள மன்னர்கள் தாம் தலைநகர்களிலெல்லாம் காலந்தோறும் பெரஹராவை இடம்பெறச் செய்தனர். இற்றைக்கு 200 ஆண்டுகளின் முன்னர் சீய நாட்டில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்த புத்த பிக்குகள் சிலருடைய விருப்பப்படி புத்தர்பிரானின் புனிதத் தந்தப் பேழையும் கண்டி நகரில் இடம்பெற்று வந்த இப் பெரஹராவில் இடம்பெற்றுக் காலப்போக்கில் புனிதத் தந்தமே பெரஹராவில் முதன்மை பெறுவதாயிற்று. (கந்தையா, வீ.சி., மட்டக்களப்புத் தமிழகம், குரும்பசிட்டி, ஈழகேசரிப் பொன்னையா நினைவுமலர் 1964, பக். 156). ஆயினும் இன்றும் கண்டி எசலப் பெரஹராவில் பத்தினி சிலையும் இடம்பெறுவது பழமையின் தொடர்ச்சியைக் காட்டுவதாக அமைகின்றது.

8. 0. ஈழத்திற் கண்ணகி வழிபாடு பரவுதல்:

கஜபாகுவினால் கொண்டுவரப்பட்ட கண்ணகி வழிபாடு அனுராதபுரத்திலிருந்து வற்றாப்பழைக்கும், வற்றாப்பழையிலிருந்து கடலினூடாக மட்டக்களப்பிற்கும் பரவியதாகச் செவிவழிச் செய்தி கூறுவதாகவும், வரலாற்றுச் செய்தியின்படி கண்டியிலிருந்து மட்டக்களப்பிற்கு இவ் வழிபாடு சென்றதாகவும் வி.சீ.கந்தையா (மேலது, பக். 157) கூறுவது பொருத்தமற்றதாகும். ஈழத்துக் கண்ணகி கோயில்களில் மிகப் பெரும்பாலானவை கடற்கரை ஓரங்களிலேயே காணப்படுகின்றமையை நோக்கும்போது மலையாளக் கரையிலிருந்து இலங்கைக்குக் குடிபெயர்ந்த மக்கள் தாம் குடியேறிய கரையோரப் பகுதிகளில் அவ்வப்போது கண்ணகி வழிபாட்டுத் தலங்களையும் அமைத்துக் கொண்டனர் எனக் கொள்வதே பொருத்தமானதாகும். அதன் பின்னர் ஒவ்வொரு தலத்தின் மீதும் கட்டுக்கதைகளும், கண்ணகி தோத்திரங்களும் தோன்றி வழங்கி வரலாயின.

9. 0. வன்னிப் பிரதேச நாட்டார் இலக்கியம்:

முல்லையும் மருதமும் இணைந்த வன்னிப் பிரதேசம் நாட்டார் இலக்கியம் நிறைந்த பகுதியாகும். தமிழில் ஈழத்தில் வெளிவந்த முதல் நாட்டார் பாடற்றொகுப்பும் இப் பிரதேசப் பாடல்களே. இப் பிரதேசத்திலே கண்ணகி வழிபாட்டுடன் தொடர்புடைய இலக்கியங்களாகச் சிலம்பு கூறல், அம்மன் சிந்து, மழைக் காவியம், வற்றாப்பழைக் கண்ணகை அம்மன் வயந்தன், தோத்திரம், காவியம், பதிகம், வரலாற்றுச் சிந்து, அம்மாளை, கும்மி, பன்னிச்சையாடிய பாடற்சிந்து, கோவலன் கூத்து முதலான பாடல்கள் வழங்கி வருகின்றன.

யாழ்ப்பாணத்திற்கு கோவலனார் கதை எனவும், வன்னியில் சிலம்பு கூறல் எனவும், மட்டக்களப்பில் கண்ணகி வழக்குரை எனவும், வழக்குவன ஈழத்துக் கண்ணகி இலக்கியங்களில் முதன்மையானவை. இவை கண்ணகி வழிபாட்டின் தோற்றம், வளர்ச்சி, நம்பிக்கை என்பவற்றைப் பிரதிபலிப்பனவாக அமைகின்றன.

10. 0. நாச்சிமார் வழிபாடும் கற்பும்:

வன்னி நாட்டு நாச்சிமார் வழிபாடு தமிழகத்து ஏழு கன்னிமார் வழிபாட்டுடன் ஒத்துக் காணப்படும். அதனை வீர வழிபாட்டு நெறியில் இனம் காண்பது பொருத்தமானது. வன்னியில் வழங்கும் நாச்சிமார் கதை அவர்களை வீரநெறி நின்ற கற்புடைய நங்கையராகவே சித்தரிக்கின்றது. தமிழ்நாட்டில் இருந்து வந்து வீரப்போர் புரிந்து தமது கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொண்ட நங்கைமாரின் வீர உணர்வினதும், கற்பின் தூய்மையினதும் வெளிப்பாடே நாச்சிமார் வழிபாடு. வேலப் பணிக்கர் ஒப்பாரியிலும் பெண்மை, வீரம், கற்பு என்பன கருப் பொருட்களாக அமைகின்றன. எனவே, வன்னிப் பிரதேச மக்களது நாட்டாரிலக்கிய சிந்தனையில் பெண்மை, கற்பு, வீரம் என்பன தெய்வமாகப் போற்றப்படும் மரபினை வன்னிப் பிரதேச நாட்டார் இலக்கியங்கள் நிரூபிக்கின்றன.

11. 0. வன்னிப் பிரதேச கண்ணகி கோயில்கள்:

வற்றாப்பளை, முள்ளியவளை, கல்லிருப்பு, ஒட்டுசுட்டான், தண்-
ருற்று, கொக்கிளாய், புதிய குடியிருப்பு, கற்கிடங்கு முதலிய இடங்களில் கண்ணகி கோயில்களுள். (மட்டக்களப்புப் பகுதியிலும் சுமார் 25 கண்ணகி கோயில்களுள்). இவற்றுள் பழமையும் அற்புதமும் வாய்ந்தது வற்றாப்பளைக் கண்ணகி அம்மன் கோயிலாகும்.

12. 0. வன்னியில் தொல்லியல் சான்றுகளும் கண்ணகி வழிபாடும்:

தொல்லியல் சான்றுகளின்படி வன்னிப் பகுதியில் பெருங்கற்பண்பாடு நிலவிய தென்பதும், மகாவம்சம், மணிமேகலை, ஆதிப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் ஆகியன கூறும் நாகர்கள் இங்கு வாழ்ந்தார்கள் என்பதும் நிறுவப்பட்டு வருவதோடு, இன்னும் இப்பிராந்தியத்தின் ஆதிக்குளங்களை அண்டியுள்ள பகுதிகளில் தக்கமேலாய்வு செய்யின் இப்பண்பாடு பற்றிய புதிய தகவல்களும் கிடைக்கலாம். (சிறும்பலம், க., "கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முந்திய வன்னி நாடும் தொல்லியல் சான்றுகளும்" பண்டாரவன்னியன் விழா மலர், 1982) வன்னி நாட்டில் ஆதிக்குடியேற்றத்தில் வியாபார நோக்கும் மிக முக்கிய பங்கினை வகித்ததை இங்குள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் விளக்குகின்றன. (மேலது, பக்.10) சேரநாட்டிலே கண்ணகி வழிபாடு கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு முன்னமே ஆரம்பித்துவிட்டது. வணிகர் குலத்து உதித்த கண்ணகி வணிகர்களின் குலதெய்வமாகப் போற்றப்பட்டவர். வணிகர் தாம் சென்ற இடமெல்லாம் கண்ணகி வழிபாட்டையும் ஏற்படுத்தி இருக்கலாம். எனவே, வன்னிப்பகுதிக்கு வன்னியர் குடியேற்றம் ஏற்படும் முன்பே இங்கு வந்த வணிகர் குடியேற்றம் இப்பகுதியில் கண்ணகி வழிபாட்டையும் தொடங்கியிருக்கலாம்.

வன்னிநாட்டில் உருத்திரபுரமும், மா மடுவ ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ள சுடுமண் பாவைகளில் அமைந்த ஆதி வழிபாட்டுச் சின்னங்களில் பிரதானமானவை பெண் பாவைகளாகும். (மேலது, பக். 12) அத்தகைய பெண்பாவைகள் இங்கு ஆதிதிராவிடத் தொடர்பையும், அவர்களின் பெண் தெய்வ வழிபாட்டையும் தொடுத்துக் காட்டுகின்றன. எனவே, இங்கு கண்ணகி வழிபாடு வரமுன்பு தாய்த் தெய்வ வழிபாடு இருந்ததென்பதும் தென்னகத்து வணிகர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கண்ணகி வழிபாடு இங்கு நிலைபெறுவதற்கு, இப்பிரதேசத்தில் ஏற்கனவே வழக்கில் இருந்த பெண் தெய்வ வழிபாடு துணையாயிற்று என்பதும் தெளிவாகின்றன.

12. 1. வன்னியர் வருகையும் கண்ணகி வழிபாடும்:

வையா பாடல், கோணேசர் கல்வெட்டு, யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, கல்வெட்டு என்னும் இலக்கியச் சான்றுகளில் இருந்து வன்னியர்கள் பாண்டி நாட்டில் இருந்து வந்தவர்கள் என்பது புலனாகின்றது. வன்னியர் வருகையை வையா பாடல், கி.மு.50 எனவும், மட்டக்களப்பு மான்மியம் கி.பி. 100 எனவும் குறிப்பிடுகின்றன. பாண்டிநாட்டில் கண்ணகி வழிபாடு நிலைபெற்றிருந்த காலகட்டத்தில் ஈழத்தில் குடிபுகுந்த வன்னியர்களே இப்பிரதேசத்திற்கு கண்ணகி வழிபாட்டைப் பரப்பியிருக்க வேண்டும்.

12. 2. வன்னியரும் வற்றாப்பளைக் கண்ணகி கோயிலும்:

சாலி வாகன சகாப்தம் (கி.பி. 593) குளக்கோட்டன் ஈழத்திற்கு வந்து கோணேசப் பெருமான் ஆலயத்தைப் புதுப்பித்தான் எனவும் அக்காலத்திலேயே வன்னியரை அழைத்துப் பயிர்க்குடிகளாக இருத்தினான் எனவும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை கூறுகின்றது. (குலசபாநாதன், செ, - (பதிப்பு) யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, 1952, பக்.12) காலப்போக்கில் அப்பகுதியில் தமது ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்ட வன்னியர் கண்ணகி வழிபாட்டை ஆங்கு நிலைபெறச் செய்தனர். "சாதிப்பித்துக் கொண்ட வேளாளத் தலைவர்கள் எனச் சரித்திரம் கூறும் வன்னியர்கள் தமது ஏவல்களைச் செய்விப்பதற்காக 18 பிரிவினராகக் குடிமக்களை வைத்திருந்தார்கள் என்றும், வற்றாப்பளைப் பொங்கல் சம்பந்தமாக பூசாரியாருக்கு உதவி செய்யும் பொருட்டு இக்குடிகள் அனைவரும் பணிக்கப்பட்டனர் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இன்றும் குறிப்பிட்ட மக்களின் பணிகளைச் சில குடிமக்களே செய்து வருவது இவ்வழக்கத்தின் அடிப்படையிலேயே என்று கூறுவர். (குகதாசன், மு. வற்றாப்பழைக் கண்ணகை அம்மன் கருணைமலர், 1978, பக்கம் 15)

12. 3. வன்னியும் மட்டக்களப்பும்:

இவ்விரு பிரதேசங்களின் பழைய வீடமைப்பு முறைகள், சமூகச் சடங்குகள், சமய நம்பிக்கைகள், கூத்து முறைகள், கண்ணகி கோயில் அமைப்புகள், சடங்குகள், இலக்கியங்கள், வயற்களத்திலே பயன்படுத்தப்படும் குழைக்குறிகள், வழக்காறுகள், மற்றும் சிறு தெய்வ வழிபாடுகள் என்பவற்றை ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது இவ்விரு பிரதேசங்களுக்கிடையே காணப்படும் கலாசார ஒருமைப்பாடு குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றை நோக்கும்போது மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திற்குக் கண்ணகி வழிபாட்டைக் கொண்டு வந்த கேரள நாட்டினரே (பாலசுந்தரம், இ, - மு.கு.நூல், பக்கம் 32-36) வன்னிப்பகுதிக்கும் கண்ணகி வழிபாட்டை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கலாம் என்ற ஊகம் வலுப்படுகின்றது.

13. 0. கண்ணகி இலக்கியங்கள் தரும் செய்திகள்:

1. கண்ணகி அம்மன் வற்றாப்பளையின் நந்திக் கடற்கரையில் ஆநிரை மேய்த்த சிறுவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தமை. வற்றாப்பளையில் கண்ணகி ஆலயம் ஏற்பட்ட செய்தியை "சிலம்பு கூறல்" விரித்துக் கூறுகின்றது.
2. மதுரையை எரித்த கண்ணகி கோபம் தணியாது ஈழம் சேர்ந்து பல இடங்களில் வந்துறைந்து பூசகர்களால் குளிரப்பெற்றமையைச் "சிலம்புகூறல்", "அம்மன் சிந்துப்" பாடல்கள் என்பன விவரிக்கின்றமை.
3. கண்ணகி அங்கணாமைக்கடவை முதலாக பத்தாவதாக வந்தமர்ந்த இடம் பத்தாம் பளை எனவும் அதுவே காலப் போக்கில் வற்றாப்பழை என ஆகிற்றென்ற செய்தியும் அறியப்படுகின்றன.
4. "பனிச்சையாடிய சிந்து - ஆங்கிலேயத் தளபதி நெவிலுடன் தொடர்புடைய கதையைக் கூறுகின்றது. அதுபோன்றே காரைதீவுக் கண்ணகை அம்மன் பத்தாதி சிங்கள மன்னனுடைய கதையைக் கூறுகின்றது. அங்குள்ள கங்கம் வெளி என்ற வயற்காணி இதற்குச் சான்று.
5. வன்னிப் பிரதேசத்துக் கண்ணகி இலக்கியங்களும் மட்டக்களப்புப் பிரதேச கண்ணகி இலக்கியங்களும் ஒத்த வடிவும், பொருளும், குறிக்கோளும் பயன்பாட்டுப் பின்னணியும் கொண்டவை.
6. "சிலம்பு கூறல்", "கண்ணகி வழக்குரை", "கோவலனார் கதை" இம் மூன்றும் சிலப்பதிகாரத்தைக் கதையினின்றும் விரிவுபட்டுச் செல்வதோடு கண்ணகிக்குப் பூர்வீகத் தோற்றமும் கற்பிக்கின்றன.
7. மேற்கூறிய செய்திகள் வன்னிப் பிரதேசத்தையும் சமூக - சமய - பண்பாட்டுப் பின்னணியில் ஒப்பிட்டு ஆராயவேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

14.0. முடிவுரை:

சங்க இலக்கியங்களிற் கருவுற்ற கண்ணகி கதை சிலப்பதிகாரத்திலே வளர்ச்சி பெற்றாலும், அதன் முழுமையான வளர்ச்சியும் - பயன்பாடும் நாட்டாரிலக்கியப் பின்னணியிலேயே முதன்மை பெறலாயின என்பதை ஈழத்து நாட்டார் வழக்கியல் சான்று பகர்கின்றது. கண்ணகி கோயில்கள் ஈழத்தின் கரையோரப் பகுதிகளிற் பெரிதும் காணப்படுகின்றன. இப்பகுதிகளில் சேர நாட்டுக் குடியேற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கிய காலம் முதலாகக் கண்ணகி வழிபாடும் இங்கு ஆரம்பிப்பதாயிற்று. இவ்வழிபாட்டைக் கஜபாகு மன்னன் ஈழத்திற் சிறப்புச் செய்தானேயொழிய, அறிமுகப்படுத்தியவனாகான்.

வன்னிப் பகுதியிற் கண்ணகியைப் பாடுபொருளாகக் கொண்ட நாட்டார் இலக்கியங்கள் பெரிதும் வழக்கிலுள்ளன. இவ்விலக்கியங்களில் பெண்மை, கற்பு, வீரம் என்ற பண்புகள் தெய்வீகம் பெற்றுக் காணப்படுகின்றன. இப்பகுதியிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும் வணிக கணத்தவர்களே இங்கு கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் கண்ணகி வழிபாட்டினை அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் என்ற உறுதியான ஊகம் ஏற்படுகின்றது. பின்னர் இங்கு குடியேறிய வன்னியர் கண்ணகி வழிபாட்டைப் பரப்பியிருக்கலாம். இவ்வகங்கள் மேலும் இத்துறை சார்ந்த ஆய்வுகளினால் நிரூபிக்கப்படவேண்டியது அவசியமாகும்.

தஞ்சையின் தாலாட்டு இலக்கியம்

பேராசிரியர், பாரதிபித்தன், எம்.ஏ.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள திருபுவனத்தில் பிறந்த இக்கட்டுரை ஆசிரியர் பல்லாண்டுகள் தமிழாசிரியப் பணியில் ஈடுபட்டுப் பின்னர் நாகை கனகசபைப் பிள்ளை தமிழ்க் கல்லூரியில் முதல்வராகவும் செயற்பட்டு 1976 ஆம் ஆண்டு முதல் ஐயாற்று அரசர் கல்லூரியில் முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றுப் பணிபுரிந்து வருகிறார்.

சிறந்த எழுத்தாளரும், பேச்சாளருமாகிய இவர் பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றில் ஆளவை (செனட்) உறுப்பினராகவும் இருந்து வருகிறார். பல நூல்களும், கட்டுரைகளும் எழுதி வெளியிட்டுள்ள இவர்தம் "பஞ்ச சீலம்" என்னும் மாணவப் பருவக்கட்டுரை அனைத்து இந்திய சமாதான ஒருமைப்பாட்டுக்குழு நடத்திய போட்டியில் முதலிடம் பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது. தற்பொழுது டாக்டர் பட்டத்துக்காகத் தஞ்சை நாட்டுப்புறப் பாடல்களைப் பற்றி ஆய்வு நடத்தி வருகிறார்.

இலக்கியம் நுண்கலைகளுள் ஒன்றாகும். இலக்கியத்தை எழுதப்பட்ட இலக்கியமெனவும், எழுதா இலக்கியமெனவும் இரண்டாகப் பகுக்கலாம். நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் எழுதா இலக்கியத்துள் அடங்கும்.

நாட்டுப்புறப் பாடல் பலவகை. அதனைத் தாலாட்டு, ஒப்பாரி, கும்மி, நலுங்கு எனவும், தொழில் பாடல், கதைப் பாடல் எனவும் பல வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

அவற்றுள் தாலாட்டுப் பாடல்கள் மிகவும் நயமிக்கவை.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் ஆயிரக்கணக்கான தாலாட்டுப் பாடல்கள் பாடப்பட்டு வருகின்றன. அவற்றுள் இவ்வாசிரியரால் திரட்டப்பட்ட 32 பாடல்களை மையமாகக் கொண்டதே இவ்வாய்வுக் கட்டுரை. இப்பாடல்கள் இதுவரை நூல் வடிவம் பெறாதவை.

வரலாறு:

நாட்டுப்புற இலக்கியம் எழுதப்பட்ட இலக்கியத்தைவிடத் தொன்மையான வரலாறு உடையது. தமிழ் நூல்களுள் மிகவும் தொன்மை சான்ற தொல்காப்பியத்தில் செய்யுளியலில் நாட்டுப் பாடல்களுக்கான இலக்கணம் அமைந்து கிடப்பதிலிருந்தே இதன் காலங்கடந்த பழமையை நன்குணரலாம். பழமொழியை 'முதுமொழியிலும்' விடுகதையை "பிசி"யிலும் ஏனைய பாடல் வகைகள் அனைத்தையும் "பண்ணத்தி"யிலும் தொல்காப்பியர் அடக்கியுள்ளார் என்பதனை,

பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகி
பாட்டின் இயல பண்ணத் தியல்வே (482)

என்ற நூற்பாவாலும்,

அவைதாம்,

நூலினான உரையினான
நொடியொடு புணர்ந்த பிசியினான
ஏது நுதலிய முது மொழியான... (467)

என்ற நூற்பாவாலும் உணரலாம்.

நாட்டுப்புறப் பாடல் வகைகளுள் தாலாட்டும், ஓப்பாரியும் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தவையாகக் கருதத்தக்கவை. ஏனெனின் மக்கட்பேறும், சாவும் மனித வாழ்விலிருந்து பிரிக்க இயலாதவை.

தாலாட்டு இலக்கியத்தை இரண்டு பெரும் பிரிவாகப் பிரித்துப் பேசலாம்.

தன் குழந்தையை மகிழ்விக்கத் தாய்மார் தாமே இட்டுக் கட்டிப் பாடியவை முதல் வகை.

"தாலாட்டு" என்னும் இலக்கிய வடிவத்தை இலக்கிய ஆசிரியர்கள் கையாண்டு பாடியவை இரண்டாம் வகை.

இரண்டாம் வகை இலக்கியப் பிரிவு மிகவும் பிற்காலத்தில் கிளைத்ததாகும். பெரியாழ்வார் தான் யசோதை நிலையிலிருந்து கண்ணனைத் தாலாட்டிப் பாடிய நூலே இந்த வகையில் முதல் நூலாகும்.

எழுதா இலக்கிய வகையாகிய தாலாட்டுப் பாடல்கள் முதலும் முடிவுமற்றவை. தஞ்சை மாவட்டத் தாலாட்டுப் பாடல்கட்கும் இது பொருந்தும்.

வட்டாரத்தன்மை:

இலக்கிய ஆசிரியன் வாழும் வட்டாரத்தின் பழக்க வழக்கங்கள், வழக்குச் சொற்கள், ஆறுகள், மலைகள், சிறப்பு விழாக்கள், நிகழ்ச்சிகள் முதலியவற்றின் நிழல் அவன் படைப்புகளில் விழும். எழுதப்பட்ட இலக்கியத்தைவிட எழுதா இலக்கியத்தில் இந்தத் தன்மை மிகுதி. ஏனெனில் இவற்றின் ஆசிரியர்கள் பாமரர்கள். அவர்களால் அவர்கள் வாழும் சுற்றுச் சூழலின் பாதிப்புக் களிலிருந்து எளிதில் தப்ப இயலாது.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் எந்த வட்டத்தில் பாடப்படும் தாலாட்டுப் பாடல்களிலும்,

ஆற்றிரண்டும் காவேரி
அது நடுவே சீரங்கம்
சீரங்கமாடி - என் கண்ணே
திருப்பாற் கடலாடி
மாமாங்கம் ஆடி என் கண்ணே
மதுரைக் கடலாடி...

என்ற வரிகள் முதலிலோ, இடையிலோ வரும்.

மற்ற மாவட்டத்துப் பாடல்களில் இந்தக் கூறுகள் இடம்பெறுவதுண்டு எனினும் தஞ்சை மாவட்டத்துப் பாடல்களில் இவை தவறாமல் இடம்பெற்றிருக்கும்.

காவிரி ஆறும், திருவரங்கத்தலமும், மாமாங்க விழாவும் தஞ்சாவூர்க்காரர்களால் மறக்க இயலாதவை. தாய்க்குலம் இவற்றைப் புனிதமாகப் போற்றிப் பழக்கப்பட்டதாகும். ஆகவே, எல்லாத் தாய்மார் தம் வாக்கிலும் இவை செல்வாக்குப் பெற்று விளங்குகின்றன.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் பலப்பல சிற்றாறுகள் ஓடிய போதிலும் காவிரித் தண்-
ரே ஓடுவதாக உணர்ந்து பூரிப்பதும் புகழ்வதும் வழக்கம். அதற்கேற்பவே "ஆற்றிரண்டும் காவிரி" என்ற தொடருக்குப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். காவிரி முக்கொம்பில் இரண்டாகப் பிரிந்து கல்லணையில் மீண்டும் இணைந்து பின் பிரிவதை நாமறிவோம்.

முக்கொம்பில் பிரியும் மற்றொரு நதியைக் "கொள்ளிடம்" என்று நாம் அழைத்த போதிலும் நம் தாய்க்குலம் அதனையும் கா விரி எனவே கருதி, "ஆறிரண்டும் காவிரி" எனப் பாடி வருவதை அறிய நம் மனம் மகிழ்கிறது.

மேற்கண்ட பாட்டில் வரும் "மதுரைக் கடல்" எது?

மதுரையில் கடல் இல்லையே! மதுரைக் கடல் என அவர்கள் குறிப்பது இராமேசுவரத்தையே எனக் கருதலாம்.

திருத்துறைப்பூண்டி வட்டாரத்தில் பாடப்படும் தாலாட்டு ஒன்றில் "தைப் பூசமாடி தனுஷ்கோடி நீராடி" - என வருவதும் நம் ஊகத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.

இவை தவிரத் தஞ்சை மாவட்டத்தின் எல்லைக்குள்ளே இருக்கக்கூடியதும், மற்ற மாவட்டத்தில் அறியாததுமாகிய ஊர்கள் ப ல தாலாட்டுப் பாடல்களில் உண்டு.

ஓம்பத்து வேலி - என் கண்ணே
ஓடப்பெடுத்து ஓடுதுண்ணு
கம்பத்து மேலேறி என் கண்ணே
கணக்கெழுத வந்தவனோ

இது திருக்காட்டுப்பள்ளி வட்டாரத்தில் வழங்கும் தாலாட்டுப் பாடலாகும். கல்லணைக்கு அருகில் வெள்ள அபாயத்தில் எப்பே பாதும் இருக்கும் திருக்காட்டுப்பள்ளியின் ஒரு பகுதியே "ஓம்பத்துவேலி" என்பது.

ஐந்து மணி நேரம் - என் கண்ணே
அழகான வண்டி கட்டித்
தஞ்சை நகரை விட்டு - என் கண்ணே
வல்லம் தாலுகா சென்றிரங்கி
வஜ்ரவல்லி மண்டபத்தில் - என் கண்ணே
மதிலோரம் சுத்தி வந்து
வரங்கேட்டு நிற்கையிலே

எனவரும் தாலாட்டுப் பாடல் வரிகள் தஞ்சைக்கு அருகில் முன்னொரு காலத்தில் கோட்டை கொத்தளத்தோடு சிறந்து விளங் கிய வல்லத்தையும், அந்த ஊரில் இருந்த "வஜ்ரவல்லி" மண்டபத்தையும் குறிப்பிடுவதை ஆராய்ந்தால் வட்டார நிகழ்ச்சிகள் நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் செலுத்தும் செல்வாக்கின் ஆழ அகலங்களை உணரலாம்.

மாயூரத்திற்கு அண்மையில் உள்ள பந்தநல்லூர் வட்டாரத்தில் உள்ள ஒரு தாய் பாடும் பின்வரும் தாலாட்டுப் பாடல் கூறுகள் இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்தும்.

காலை ரயிலேறி - உங்களம்மான்
கா(ல்) மணி வண்டியேறி
காரைக்கால் போயிறங்கி - என் கண்ணே
கல்லெழைச்ச பொம்மை வாங்கி
வாங்கி வைரம் எழைச்சி - என் கண்ணே
சுத்தி சிவப் பெழைச்சி
மாயாரம் வந்தெறங்கி - என் கண்ணே
வைரப் பாலடைங்க...

இதிகாசச் செல்வாக்கு:

இராமாயணமும், மகாபாரதமும் இந்த நாட்டில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு மேலாகச் சொல்லப்பட்டு வரும் கதைகளாகும். இந்த நூல்களைப் படித்தறிந்தவர்களைவிடக் கேட்டறிந்தவர்களே அன்றும் அதிகம்; இன்றும் அதிகம்; இன்னும் கூட இந்தக் காவியங்களை முதல்வரி முதல் முடிவு வரி வரை படித்துப் பார்த்திருக்கும் தமிழ்ப் புலவர்கள் மிகக்குறைவு. ஒரு தலைமுறையினர் மற்றொரு தலைமுறையினர்க்குச் சொல்லிப் பரப்பியவை இந்தக் கதைகள். ஆகவேதான் வட்டாரத்திற்கு வட்டாரம் மொழிக்கு மொழி இதிகாசக் கிளைக் கதைகள் வேறுபடுகின்றன.

சிறுநூர் மக்களிடம் இந்த இதிகாசக் கதைகள் இன்றும் செல்வாக்குடன் விளங்குகின்றன. இராமாயணத்தைவிடப் பாரதக் கதை சிறுநூர் மக்களிடம் அதிகமாகப் பரவியிருக்கிறது. பாரதக் கதைத் தலைவர்கள் நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் அடிக்கடிப் பேசப்படுவர். தாய்மார்கள் தங்கள் செல்வங்களைப் பாரதத் தலைவர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பேசுவதில் மிகுந்த மனநிறைவு கொள்கிறார்கள். அவர்களைக் கதை மாந்தராகவே அவர்கள் கருதுவதில்லை; கடவுளர்களாகவே கருதுகிறார்கள். அதனால் தான் அருச்சுனனின் பலதார மணமும், திரௌபதியின் பல் கணவ மணமும் தாய்க் குலத்தின் வெறுப்புக்குள்ளாகவில்லை.

தாழை சுத்தி பூவெடுக்கும் - என் கண்ணே
தருமரோ உங்களப்பா
வேம்பு சலசலக்க
வெள்ளாறு தண்ணிவர
வெள்ளாத்துத் தண்ணியெல்லாம் - உன் மாமன்
வீமர் பயிர்ச் செலவோ
.....
காட்டாத்துத் தண்ணியெல்லாம் - உன் மாமன்

கர்ணர் பயிர்ச் செலவோ
ஐந்து தலை நாகம்
அடைந்திருக்கும் தாழையிலே - என் செல்வமே
அஞ்சாமல் பூவெடுக்கும்
அர்ச்சுனரோ - உன் மாமன்

பத்து தலைப் பூ நாகம்
பாராமல் பூவெடுக்க - என் கண்ணே
பாண்டவரோ உன் மாமன்

மாதா துணையிருப்பா
மாரியம்மன் காவலிருப்பா
துங்கிக் கிடக்கையிலே
தொரவதை காவலிருப்பா.

மூவேந்தர் குறிப்பு:

சேர, சோழ, பாண்டியர்களில் பாண்டியர் வீரம் தாய்க்குலத்தை நீண்ட காலமாக கவர்ந்து வந்திருக்கிறது. தாலாட்டுப் பாடல்களில் பாண்டிய மன்னனோடு தன் குழந்தையை ஒப்பிட்டு பேசும் போக்கே எங்கும் காணப்படுகிறது.

பத்துதலை நாகம்

பதுங்கிருக்கும் தாழையிலே - என் செல்வமே

பயப்படாமல் பூவெடுக்கும்

பாண்டியரோ உன் மாமன்

இது மயிலாடுதுறை வட்டத்தில் வழங்கும் ஒரு பாட்டு.

மானோடி வீதியெல்லாம்

நீனோடி வந்த கண்ணோ

பட்டு வந்து விக்கிதப்பா

பகலோடி வந்த கப்பலிலே

பட்டு விலை மதிப்பான்

பாண்டியனும் உன் தகப்பன்

இது திருத்துறைப்பூண்டி வட்டத்தில் வழங்கும் ஒரு பாட்டு.

பச்சை சைக்கிள் வண்டி

பானுமதியே ஓட்டும் வண்டி

பானுமதி ஓட்டும் வண்டி

பாண்டியரே செய்த வண்டி

இது திருக்காட்டுப்பள்ளி வட்டாரப்பாட்டு.

பாலும் அடுப்பினிலே

பாலகனும் தொட்டிலிலே

பாலகனைப் பெற்றெடுத்த

பாண்டியனார் கட்டிலிலே...

இது மன்னை வட்டத்தில் வழங்குவது.

உளவியல்:

தாலாட்டுப் பாடல்கள் அனைத்திலும் தாய்மார்களின் ஒரு பொதுவான மனப்போக்கு பிரதிபலிக்கப்படுகிறது. பெண்கள் தங்கள் பிறந்த வீட்டைப் பொதுவாகவும், சகோதரனைக் குறிப்பாகவும் பெருமைப்படுத்தித் தாலாட்டில் குறிப்பிடுவது பொதுவான போக்காகும். தன் குழந்தைக்குத் தாய்மாமன் முறையாகும் தன் சகோதரனைப் பெருமையாகப் பேசாத தாலாட்டே இல்லை. அதுபோலப் புகுந்த வீட்டைப் பெருமை பேசுவது தாலாட்டில் காணப்படாத அம்சமாகும். தன் கணவனைத் தவிர மற்றவர்களைப் பாராட்டும் குறிப்புத் தாலாட்டில் இல்லை.

மேலே பாரதக் கதைத் தலைவர்களைக் குறிக்கும் பாட்டாலும் இது விளங்கும். அதற்கு மேலும் பல எடுத்துக்காட்டுகள் உண்டு.

அவற்றுள் இவை சில:

மலையைக் களம் செருக்கி - என் கண்ணே

மல்லிகைப் பூ போர் போட்டு

ஆனை வந்து போரடிக்கும் - என்

அர்ச்சுனரோ உன் மாமன்

* * *

கடல் கலங்க மலை அசைய

கர்ணர் கை வில்லசைய

சபை அசையபேசி வரும்

சமர்த்தராம் உன் மாமன்

* * *

எட்டு சட்டம் நூலோட்டம் - என் கண்ணே

எளனிமலைத் தேரோட்டம்

யாரு வந்தா தேரசையும் - என் கண்ணே

உங்களம்மான் வந்தா தேரசையும்

பழங்காலத்தில் கோயில் தேரிழுக்க நிலப்பிரபுக்கள் ஆள் அனுப்பும் பழக்கமும், பொறுப்புமுடையவர்கள். அத்தகைய நிலப்பிரபுக்களில் ஒருவராகத் தன் சகோதரனைச் சொல்கிறாள் இந்தத் தாய்.

இன்னொரு தாயின் கற்பனையோ விண்ணை முட்டுகிறது.

மாட்டுப்பால் போட்டு - என் கண்ணே

மதிப்பு குறைவு இம்பார் - உங்களம்மான்

காட்டுப் புலிப்பாலு - என் கண்ணே

கானகத்துமான் பாலு

புலிப்பால் குழந்தைக்குத் தரலாமா என்பது கேள்வியில்லை. தன் குழந்தைக்குப் புலிப்பால் வேண்டுமானாலும் தன் சகோதரன் கொண்டு வருவான் என்பதில் அவளுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

பல தாய்மார்கள் தன் உடன்பிறந்தார் பெருமை பேசுவதோடு நிறுத்திக் கொள்கிறார்கள். சிலர் தன் கணவன் வீட்டு உறவினரை வசை பாடவும் தயங்குவதில்லை. ஒரு தாய்

சின்ன அத்தை மாருகெளல்லாம்

சின்ன கோவில் தேவடியா

பெரிய அத்தை மாருகளெல்லாம்

பெரிய கோயில் தேவடியா

சித்தப்பா மாருகளெல்லாம் - என் கண்ணே

செருப்பு தைக்கும் சக்கிலியர்

என்று பாடுகிறாள். குழந்தையின் அத்தை தனக்கு நாத்தனால் அல்லவா? எவ்வளவு காழ்ப்புணர்ச்சி? சராசரி பெண்கள் தாமே ?

தஞ்சை மாவட்டம் மருத நிலப்பகுதி. பரத்தையர் ஒழுக்கம் இங்கு நீண்ட நாட்களாகவே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட ஒழுக்கக்கேடு. அற நூல்கள் கண்டித்தாலும் அக இலக்கியங்கள் அதனைத் தூற்றுவதில்லை. நீண்ட நாட்களாகப் பழகிப் போனதாலோ என்னவோ அந்த ஒழுக்கக்கேடு பெருமைக்குரிய ஒன்று போலப் பேசப்படுகிறது.

வாழ்க்கையில் எதையும் மறைக்காத பாமரர் இலக்கியங்கள் இதனையும் மறைப்பதில்லை. ஒரு தாய் தன் மகன் தாசி வீடு போவதை எவ்வளவு பெருமையாகப் பேசுகிறாள்.

அந்தி நேரத்திலே - என் கண்ணே

அமுதூட்டும் வேளையிலே - நீ

வெள்ளி கொடை புடிச்சு - என் கண்ணே நீ

அருச்சனைக்குப் போவயிலே - எங்க தம்பிக்கு

உள்ளூரு தேவடியா

உடனே சரணமின்னா

தங்கக் கொடை புடிச்சு - என் கண்ணே

தரிசிக்க போவயிலே

அசலூரு தேவடியா - என் கண்ணே

அப்போ சரணமின்னா

தங்கத்தாலே பள்ளிக்கூடம் - என் தம்பிக்கு

தாசி வீடு தண்ணித் தொறை

வெள்ளியாலே பள்ளிக்கூடம் - என் கண்ணே

வேசி வீடு தண்ணித்துறை

வடக்கு நெலம் வாங்கி

வாழமரம் தோப்பாக்கி

வாழை கொலை சாய்க்கும் - அப்பாவுக்கு

வப்பாட்டி ரெண்டாச்சே.

ஒழுக்கக்கேடு உடமை வர்க்கங்களோடு உடன் பிறந்தவை போலும். பரத்தையர் ஒழுக்கத்திற்குப் பணவசதி வேண்டாமா? ஆகவே, இப்பாட்டில் பணச்செழிப்பும், பரத்தையர் ஒழுக்கமும் இணைத்துப் பேசப்படுவதை நாம் பார்க்கலாம்.

யாருமில்லாதபோது தாலாட்டுப்பாடும் தாய்மார்கள் தங்கள் உள்ளக் கிடக்கையை ஒளிவு மறைவு இன்றி வெளிப்படுத்துவது வழக்கம். தங்கள் வாழ்வின் இழிவையும் தோல்விகளையும் மனம்விட்டுப் பாடுவதுண்டு.

காதல் வயப்பட்டுத் தாயானவள் ஒருத்தி பின்னர் கணவனால் கைவிடப் பட்ட நிலையில் அவன் மற்றொருத்தியை நாடும் தன் சோக வாழ்க்கையை மனம் விட்டுப் பாடுகிறாள்.

காலையிலே பூத்த பூ

காட்டு மல்லிகை நானிருக்க

காடு சுத்தி அத்தை மவன்

காடு காடா சுத்துறானே

தட்டுலே பூவிருக்க

தங்க சரம் நானிருக்க

தட்டு கெட்ட அத்தை மவன்

தங்கச்சியை மாலையிட்டான்

சாலையிலே கூட்டம் கூடி

சாதி நாயம் பேசையிலே

சாதி கெட்ட பையனாலே

சபையிலே கையெடுத்தேன்

தன் கணவன் வீட்டிலிருக்கையில் அது தெரியாமல் வந்துவிடும் கள்ளக்காதலனை எச்சரிக்கும் தாலாட்டும் உண்டு.

பாலும் அடுப்பினிலே

பாலகனும் தொட்டிலிலே

பாலகனைப் பெற்றெடுத்த

பாண்டியனார் கட்டிலிலே

அவரை சலசலங்கும்

அம்புவல்லி காய்காய்க்கும்

அவரை நெழிலிலே நீ

ஆருபழி வாங்க வந்தே

புல்லு கெடக்குதுன்னு

பொதுதனைக்கும் மேயாமே

அரவயறு நெறஞ்சொடனே - ஓங்க

அரமணக்கே போயிடுங்க.

.....

எவ்வளவு ஏழையாக இருந்த போதிலும் தன் குழந்தை தவம் கிடந்து பெற்ற பிள்ளை எனக் குறிப்பிடுவதே தாய்மார்கள் வழக்கம் என்பதைத் தாலாட்டு நமக்கு உணர்த்துகிறது. காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு தானே.

தெய்வ வழிபாடு:

தெய்வ வழிபாடு சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் தமிழகத்தில் ஒரு ஜாதிப் பிரிவினை ஏற்பட்டிருப்பதைச் சிற்றூர் வாழ்க்கையைக் கவனித்தவர் அனைவரும் உணர்வர். சிவன், திருமால், முருகன் முதலிய பெருந் தெய்வங்களை வழிபடுவோர் உயர் சாதிக் காரர்களாகவும், மாரியம்மன், காளியம்மன், முனிஸ்வரன், காட்டேரி முதலிய தெய்வங்கள் கீழ் சாதியினர்க்கு உரியதாகவும் இருப்பதை நாம் காணலாம். ஆகவே,

பாமரர் இலக்கியமாகிய நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் சிறு தெய்வ வழிபாடு பெரிதும் போற்றப்படுவதை நாம் தெளிவாகக் காணலாம்.

தன் குழந்தைக்குக் காவல் தெய்வமாகத் தாய்மார்கள் தம் தாலாட்டில் குறிப்பிடும் தெய்வங்கள் அனைத்தும் சிறு தெய்வங்களே.

மாவிளக்குக் கையேந்தி - என் கண்ணே

மகமாயி மதிலோரம்

நின்னு என் கண்ணே

மைந்தன் வரன் கேட்கையிலே - என் கண்ணே

மாரி மகமாயி

மாவிளக்கைக்கை வாங்கி - என் கண்ணே உன்னை

மணி விளக்கை தந்தேனுன்னா

*****

தோழி துணை யிருப்பா - ஓங்களுக்கு

துணையா காளியிருப்பா

மாதா துணையிருப்பா

மாரியம்மன் காவலிருப்பா

*****

தாய்மார்கள் நோற்கும் நோன்புகள் தாலாட்டுப் பாடல்களில் தவறாமல் வெளிப்படும்.

மிளகு மந்திரித்து வாங்கி வைத்துக் கொண்டு அதனைக் குளித்து முழுகி விட்டு வெறும் வயிற்றில் தின்பது மகப்பேற்று விர தத்திற்காக மகளிர் எடுக்கும் ஒருவகை நோன்பாகும். அதைப் பல பாடல்கள் குறிக்கின்றன.

அள்ளி மிளகு தின்னு

அறுபதுநாள் நோம்பெடுத்து - என் கண்ணே

பிடிச்சு மிளகு தின்னு

கெளரி நோம்பெடுத்து

*****

பச்சை மாவு தின்னு

பகவானைக் கையெடுத்து

*****

அள்ளி மிளகு தின்னு - என் கண்ணே

அனந்த கிரி நோம்பெடுத்து

.....
கேதாரி நோம்பிலே - என் கண்ணே நீ

கிடைச்ச திரவியமோ

.....
அள்ளி மொளவு தின்னு

அருணகிரி நோம்பெடுத்து.

இலக்கிய நயம்:

நாட்டுப்புற இயல் என்பது இலக்கியஞ் சார்ந்த துறையன்று. அது சமூக விஞ்ஞானத்தின் ஒரு பிரிவாகும். நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் மட்டுமே இலக்கியத்தோடு ஒருங்கு வைத்து எண்ணத்தக்கவை.

எழுதப்பட்ட இலக்கியத்தை நோக்க எழுதா இலக்கியங்களாகிய நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் இலக்கியப் பாங்கு குறைவுதான். கம்பனோடும், இளங்கோவடிகளோடும், வில்லியோடும், சேக்கிழாரோடும் சாதாரண பாமரக் கவிஞன் போட்டி போட முடியுமா என்ன? இருந்த போதிலும் நாட்டுப்பாடல்கள் காலங்காலமாக மக்களை ஈர்த்தே வந்துள்ளன. அதற்கு முதற்காரணம் அதன்பால் அமைந்துள்ள சந்த இன்பம்.

நாட்டுப் பாடல்களில் எதுகையைவிட மோனையே பெரிதும் போற்றப்படுவதைக் காணலாம். ஒரு பொருள் மேல் மூன்றடுக்கி வருதல் நான்கடுக்கி வருதல் நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் நாம் காணலாகும் பொதுத் தன்மையாகும்.

உவமையும், உருவகமும், உயர்வு நவிற்சியும் நாட்டுப் பாடல்களில் மிளிர்வதுண்டு. சில சமயங்களில் அவை ஏட்டிலக்கியத்தை தயும் விஞ்சும்.

உவமைகள்:

மாசி வடுவோ - என் கண்ணே

வைகாசி மாம்பழமோ

கோடை பலாப்பழமோ - என் கண்ணே

கொஞ்சி வந்த ரஞ்சிதமோ

.....
(ரஞ்சிதம் - மனோரஞ்சித மலர்)

அடுப்பு மொழுவி கண்ணே

அறுகு போல் கோலமிட்டு

சிப்பி ஓடிச்ச வச்சு - என் கண்ணே

செருக உமி அணைச்சி

விறகு ஓடிச்ச வச்சு - என் கண்ணே

வெங்கலம்போல் தீழட்டி

.....
அறுகு - அறுகம்புல்

உருவகம்:

உருவகம் உவமையின் சுருங்கிய வடிவம். உருவகத்திற்குக் கற்பனைத்திறன் மிகுதியும் வேண்டும். உவமை பருப்பொருள் தன்மை வாய்ந்தது; உருவகம் நுண்பொருள் தன்மை வாய்ந்தது. படிக்காத அந்தத் தாய்மார்களுக்கு நூலறிவு இல்லாமலிருக்கலாம்; நுண்ணறிவு உண்டே! அது பிறப்போடு வந்ததாயிற்றே! வாழ்க்கையில் ஏமாற்றங்கட்கு ஆளான ஒருத்தித் தன் ஆற்றா

மையை வெளியிடுகிறாள். கணவன் கண்டவனோடு பழகுவதை ஆரம்பத்திலேயே தடுக்கத் தவறியவளாய் இப்படிப் பாடுகிறாள். இத்தகைய பாடல்களில் சோகம் இழையோடும். ஒப்பாரியின் சாயல் தென்படும்.

சிவப்பு நல்ல புளியங்கொட்டை

சீர்காழி மாம்பழமாம்

என் சேந்தாளிதான் திங்கச் சொல்லி

சீதை மனம் துனிஞ்சி (ஓ... ஆரோரோ)

வெள்ளை நல்ல புளியங்கொட்டை

வேலூரு மாப்பிள்ளையாம்

வேண்டியரேதான் திங்கச் சொல்லி

வேசி மனந்துனிஞ்சேன் (ஓ... ஆரோரோ)

உயர்வு நவ்றிசி:

மண்ணெல்லாம் சர்க்கரையாம் - என் கண்ணே ஐயா

மணலில்லாப் பச்சரிசி

கண்ணில்லாத் தேங்காயாம் - கண்ணே ஐயா

கணுவில்லாச் செங்கரும்பாம்.

பாலடையும் சங்கும் - என் கண்ணே நீ

பரப்பி வெளையாடையிலே

பாலடையைக் காணுமின்னு - நீ

பாம்பைப் புடிச்சமுதே

நகைச்சுவை:

ஒரு குழந்தை நேரங்கெட்ட நேரத்தில் அழுகிறது. அதை இவ்வாறு நையாண்டி செய்து அமைதிபடுத்துகிறாள் அந்தத் தாய்.

காப்புடி கம்பரிசி

காலு போன கோழி குஞ்சு

காலு கறி போடலன்னு

அழுவறாண்டா சாமத்திலே

முக்காப்புடி கம்பரிசி

மூக்கு போன கோழி குஞ்சாம்

மூக்கு கறி போடலன்னு

அழுவறாண்டா சாமத்திலே

இக்கட்டுரையில் ஆராயப்பட்டவை முப்பத்திரண்டே பாடல்கள் என்பதால் ஆறே தலைப்புக்களில் அவை அடங்கிவிட்டன. பாடலின் எண்ணிக்கை மிகும் போழ்து வகைப்பாடும் மிகலாம். எனினும், இவற்றின் பகுப்பாகவும், விரிவாகவுமே அவை அமையும். எது எப்படி இருந்த போதிலும் இதுவரை அச்சில் வராதவையும் கட்டுரை ஆசிரியரால் நேரில் போய்த் திரட்டப்பட்டவையுமான பாடல்களை மையமாகக் கொண்டதே இக்கட்டுரையின் தனித்தன்மையாகும்..

தமிழர் வரலாறு - 02

பழமொழியின் தோற்றம்

பேராசிரியர் வ.பெருமாள் எம்.ஏ., பி.டி., எம்.ஆர்.ஏ.எஸ்., எப்.எப்.ஐ.

இக்கட்டுரையாசிரியர் தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள கொரடாச்சேரியில் 30-9-1934இல் பிறந்தவர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்று தமிழில் முதுகலைப் பட்டம் பெற்ற இவர், கருநாடகத்தில் உள்ள கோலார்தங்க வயலில் தங்கி பல்வேறு தமிழ்க் கழகங்களை நிறுவி தொண்டு செய்து வருகிறார். முன்னூறுக்கும் மேற்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ள இவர் ஐந்து தமிழ் நூல்களையும் "GLIMPSES OF TAMIL CULTURE" என்னும் ஆங்கில நூலையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

பழமொழியின் தோற்றம்:

ஒவ்வொரு பழமொழியும் எங்கு எச்சூழ்நிலையில் தோன்றிற்று என்பதை ஆராய்ந்து அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கூற இயலாது. நம் வரலாற்றறிவுக்கு உட்பட்ட பழமொழிகளின் தோற்றத்தை ஆராயுங்கால் அவை தோன்றிய இடம், காலம், சூழ்நிலை ஆகியவற்றை உறுதியாகக் கூறலாம். நம் வரலாற்றறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட பழமொழிகளாக இருப்பின் அவற்றின் தோற்றம், வரலாறு ஆகியவை குறித்து முடிவுக்கு வருதல் கடினமாக இருக்கும். பழமொழியின் தோற்றத்தைக் காலம், இடம், சூழ்நிலை ஆகிய மூன்றின் அடிப்படையில் ஆராயலாம். சில பழமொழிகளுக்கு இம்மூன்றையும், சிலவற்றிற்கு இரண்டையும், இன்னும் சிலவற்றிற்கு ஒன்றையும் வைத்து அறிந்து கொள்ளலாம். இம்மூன்றில் ஒன்றாற்கூட அறிய முடியாதவாறு பல பழமொழிகள் இருக்கின்றன.

ஒட்டக்கூத்தரும் புகழேந்திப் புலவரும் 12 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சமகாலப் புலவர்கள். ஒட்டக்கூத்தர் சோழன் அவைக்களப் புலவர். சோழன் பாண்டியன் மகளை மணந்தபோது சோழனுக்குத் தன் அவைக்களப் புலவர் புகழேந்திப் புலவரையும் மகட் கொடையாகச் சோழ நாட்டிற்கு அனுப்பினார். ஒட்டக்கூத்தர் புகழேந்திப் புலவரின் திறமையையும், புலமையையும் கண்டு அவர்பால் வெறுப்பும் காழ்ப்பும் கொண்டார். ஒட்டக்கூத்தர் தம் சூழ்ச்சியால் சோழனைக் கொண்டு புகழேந்திப் புலவரைச் சிறையில் வைத்தார். சோழன் மனைவி தன் தந்தையின் அவைக்களப் புலவர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருப்பதை அறிந்து மனம் வருந்தி அந்தப்புரத்தைத் தாழிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். சோழன் வந்து கதவைத் தட்ட அவள் திறந்தாள் அல்லள். பின்னர் ஒட்டக்கூத்தர் பாடினால் அரசி கதவைத் திறப்பாள் என்னும் எண்ணத்துடன் அவரை அழைத்துப் பாடுமாறு சொன்னான். ஒட்டக்கூத்தர் பாட்டைக் கேட்டவுடன் அரசி தன் தோழியை நோக்கி,

'ஒட்டக்கூத்தன் பாட்டுக்கு

இரட்டைத் தாழ்ப்பாள் போடு'

என்று சொன்னாள். இதுவே பழமொழியாக நிலைத்துவிட்டது. இப் பழமொழி 12 ஆம் நூற்றாண்டில் சோழ நாட்டு அரசன்மனையில் அந்தப்புரத்திலுள்ள அரசியின் வாயிலிருந்து தோன்றிற்று. இப்பழமொழி தோன்றிய காலம், இடம், சூழ்நிலை முதலிய மூன்றும் தெளிவாகப் புலனாகின்றன.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள ஓர் ஊர் பட்டுக்கோட்டை. பட்டுக்கோட்டைக்குச் செல்ல விரும்பிய ஒருவன் அருகில் உள்ள ஊரில் கொட்டைப் பாக்கு வாணிபம் செய்பவனை நோக்கிப் 'பட்டுக்கோட்டைக்கு வழி எது?' என்று கேட்டிருப்பான். கொட்டைப்பாக்கு வணிகன் வழிப் போக்கன் தன்னிடம் கொட்டைப்பாக்கின் விலையைத்தான் கேட்கிறான் என்று தவறாகப் புரிந்து கொண்டு கொட்டைப் பாக்கின் விலையைச் சொல்லியிருப்பான். உடனே வழிப்போக்கன் 'பட்டுக்கோட்டைக்கு வழி கேட்டால் கொட்டைப் பாக்கின் விலையைச் சொல்கிறாயே' என்று கேட்டிருப்பான். அதுவே பழமொழியாக நிலைத்துவிட்டது. இப்பழமொழி தோன்றிய இடமும், சூழ்நிலையும் நமக்குத் தெளிவாகின்றன. ஆனால், இது தோன்றிய காலம் நமக்குத் தெரியாது.

நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்கின்ற சிலர் கடல் வணிகராக இருப்பர். அயல் நாடுகளுக்கும் கப்பல் வாயிலாகப் பண்டங்களை ஏற்றுமதி செய்து வாணிபம் நடத்துவது அவர் தம் இயல்பு. அவர்கள் பயன்படுத்திய பாய்மரக் கப்பல் காற்றைப் பொறுத்து இயங்கும். காற்றடிக்கின்ற திசை நோக்கியே பாய்மரக்கப்பல் செல்லும். சாதகமாகக் காற்று வீசுவதற்கு மாறாகப் பாதகமாக வீசத் தொடங்கினால் கப்பல் திசை தடுமாறிவிடும். நடுக்கடலில் மூழ்கிவிடும். கப்பல் மூழ்கிவிட்டால் கப்பற்காரன் வாழ்வும் பாழாகி விடும். இவ்வண்மையைக் "கப்பற்காரன் வாழ்வு காற்று அடித்தால் போச்சு" என்று மக்கள் சொல்லத் தொடங்கினர். அதுவே பழமொழியாக வேரூன்றி விட்டது. இப்பழமொழி எக்காலத்தில் தோன்றியது என்பதை நம்மால் உறுதியாகக் கூற இயலாவிட்டாலும் நெய்தல் நிலத்தில் தோன்றியது என்பதை நாம் உறுதியாகக் கூறலாம்.

மருத நிலத்தில் நடைபெறுகின்ற தலைமையான தொழில் உழவு. உழவுத் தொழிலில் ஏர் உழுதல் ஒரு பெரும் பணியாகும். ஒரு வயலில் ஒரே நேரத்தில் பல ஏர்களைப் பயன்படுத்தி உழுதல் மரபு. அவ்வாறு பல ஏர்கள் உழும்போது முன்னால் உள்ள ஏர் எவ்வாறு செல்கின்றதோ அவ்வாறே பின் ஏரும் செல்லும். முன்னேரும் பின்னேரும் ஒரே வரிசையில் செல்கின்ற மருத நிலக் காட்சியைக் கண்டு அக்காட்சியிலிருந்து பிறந்தது 'முன்னேர் போன வழி பின்னேர்' என்னும் பழமொழி. இப்பழமொழியின் தோற்றம் மருத நிலம் என்பது தெளிவு. 'உழுதவன் கணக்குப் பார்த்தால் உழக்குக் கூட மிஞ்சாது' என்பது உழவனின் வரவு-செலவுக் கணக்கிலிருந்து தோன்றிய பழமொழி.

'செட்டி மிடுக்கா சரக்கு மிடுக்கா' என்பது வாணிபச் செட்டியாரின் கடையிலிருந்து தோன்றிய பழமொழி. 'துண்டில்காரனுக்கு மிதப்பு மேல் கண்' என்பது மீனவர் வாழ்க்கையிலிருந்து தோன்றிய பழமொழி. இடையன் ஆட்டுக்குட்டியைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு ஊரெல்லாம் தேடிய நிகழ்ச்சி பழமொழியாகிவிட்டது. இது முல்லை நிலத்தில் தோன்றிய பழமொழியாகும். 'மாமியார் மெச்சிய மருமகன் இல்லை', 'ஆகாத மாமியார்க்குக் கைபட்டால் குற்றம் கால் பட்டால் குற்றம்' முதலிய பழமொழிகள் மாமியார் மருமகனின் கசப்பான உறவின் காரணமாகக் குடும்பச் சூழ்நிலையில் தோன்றியவை. 'சட்டியில் இருந்தால் அகப்பையில் வரும்' என்னும் பழமொழி சமையல் அறையில் தோன்றியிருந்தல் வேண்டும். 'கோவில் புனை தேவர்க்கு அஞ்சுமா' என்னும் பழமொழி கோயிலில் அல்லது கோயிலுக்கு அருகில் தோன்றியிருந்தல் வேண்டும். 'எல்லாம் நுழைந்தது வால் மட்டும் நுழையவில்லை' என்னும் பழமொழி திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்து மாணவன் வாயிலாகத் தோன்றியிருந்தல் வேண்டும். சீச்சீ இந்தப் பழம் புளிக்கிறது, பூனைக்கு யார் மணி கட்டுவது, 'குரங்கு மத்தியஸ்தம் செய்தது போல', ஆப்பு அசைத்த குரங்கு போல, வால் அறுந்த நரிபோல், பாலுக்கும் காவல் பூனைக்கும் தோழன், புலியைப் பார்த்து பூனை குடு போட்டுக் கொண்டது போல ஆகிய பழமொழிகள் விலங்குக் கதையிலிருந்து தோன்றியவை. 'தலைவலியும் காய்ச்சலும் தனக்கு வந்தால் தெரி

யும்' என்பது நோயாளியின் வேதனைக் குரலிலிருந்து தோன்றிற்று. 'தெனாலிராமன் பூனை (குதிரை) வளர்த்த கதை' என்னும் பழமொழி 15 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தெனாலிராமன் வாழ்க்கை வரலாற்றிலிருந்து தோன்றிற்று. 'ஒருநாள் கூத்துக்கு மீசையைச் சிரைப்பதா' என்னும் வினாவை முதன் முதலாக ஒரு கூத்தாடி மற்றவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டிருந்தல் வேண்டும். அவ்வினாவே பழமொழியாகிவிட்டது.

'கல்யாண வீட்டில் பிள்ளை வளர்ப்பதுபோல்' என்பது திருமண வீட்டில் தோன்றிய பழமொழி. திருவாசகத்தை ஆழ்ந்து படித்துத் சுவைத்த மெய்யன்பர் 'திருவாசகத்துக்கு உருகார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்' என்று சொல்லியிருப்பார். திருவாசகத்தைப் பற்றிய அவர் வாசகமே நல் வாசகமாக அமைந்த பழமொழியாகிவிட்டது. ஆட்டுவாலைப் பன்முறை கூர்ந்து கவனித்த ஒருவன் 'ஆட்டுக்கு வால் அளவெடுத்து வைத்திருக்கின்றது' என்று சொல்லியிருப்பான். அவன் உரைத்த விலங்கியல் உண்மையே பழமொழியாக நிலைத்துவிட்டது.

ஐப்பசித் திங்களில் மிகுதியாக மழை பெய்வதையும், தைத்திங்களில் உழவன் வாழ்வு மலரத் தொடங்குவதையும் ஆண்டுதோறும் கூர்ந்து கவனித்தவன் 'ஐப்பசி மாதம் அடைமழை', 'தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்' என்று சொல்லியிருந்தல் வேண்டும். காலத்தின் - பருவத்தின் அடிப்படையில் எழுந்த அவ்வுண்மையுரைகள் பழமொழிகளாகிவிட்டன. ஆங்கிலேயன் குண்டும் மருந்தும் பயன்படுத்தித் துப்பாக்கியால் குருவி முதலிய பறவைகளைச் சுடுவதைக் கண்ட தமிழன் முதன் முதலாகக் குண்டும் மருந்தும் இல்லாமல் குருவியைச் சுடலாமா? என்று பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டிருப்பான். அக்கேள்வியே பழமொழியாகிவிட்டது. 'அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு' என்பது தமிழிலுள்ள மிகச் சிறந்த பழமொழிகளுள் ஒன்று. இப்பழமொழி பொதுவாக எக்காலத்தில் எங்கு யாரால் யாருக்கு முதன் முதலாகக் கூறப்பட்டது என்பதைச் சொல்ல இயலாது. இத்தகைய தோற்றமும் வரலாறும் தெரியாத பழமொழிகள் தமிழில் மிகுதியாக இருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு பழமொழியின் தோற்றத்தையும் வரலாற்றுக் கண்கொண்டு நோக்குமிடத்து அஃது ஒருவர் கூற்றாக இருப்பதைத் தெளிவாக அறியலாம். பழமொழி மக்கள் எல்லோருக்கும் உரியது என்றாலும் அது பலராலும் ஒரே சமயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்க முடியாது. ஒருவர் சொல்ல அதைப் பலரும் பன்முறை சொல்லிச் சொல்லி எதுகை, மோனை, சந்த இன்பம் முதலிய நயத்தைப் பெறச் செய்து பண்பட்ட மொழியாக்கி - பயன்மொழியாக்கி - பழமொழியாக மாற்றியிருந்தல் வேண்டும். பழமொழி ஒருவருடைய சாதுரியம் பலருடைய அறிவு (The wisdom of many and the wit of one) என்னும் ஜான் ரஸ்ஸல் பழமொழிக்கு வகுத்த வரையறை இங்கு நோக்கத்தக்கது. சுருங்கக் கூறுமிடத்து ஒவ்வொரு பழமொழியும் காலம், இடம், சூழ்நிலை, வரலாறு, கதை, நிகழ்ச்சி ஆராய்ச்சி, அனுபவம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றிற்று எனலாம்.

தெம்மாங்கு

டாக்டர் குருவிக்கரம்பை சண்முகம், எம்.ஏ., எம்.லிட., பி.எச்.டி.,

இவர் தஞ்சை மாவட்டத்தில் பேராலூரணிக்கு அருகில் உள்ள குருவிக்கரம்பை என்னும் சிற்றூரில் கி.பி. 1942 இல் பிறந்தவர்; இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டின்போது "புகாரில் ஒரு நாள்" என்னும் தலைப்பில் நடைபெற்ற கவிதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றார்; தஞ்சாவூர் மாவட்டக் கோடிக்கால் ஏற்றப் பாட்டுக்கள் என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்து சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர்.

சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பதினான்கு ஆண்டுகளாகப் பணிபுரிந்து வரும் இவர், "பூத்த வெள்ளி" முதலிய பத்து நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். திரைப்படப் பாடல்களையும் எழுதி வருகின்றார்.

0.1. தமிழ்நாட்டுக் கிராம மக்களால் பெரிதும் விரும்பிப் பாடப்படும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களுள் ஒன்று தெம்மாங்கு. தேன்போல் இனிக்கும் பாடல் என்பதால் தேன்பாங்கு என்றும் கூறுவர்; தென்பகுதியில் வாழும் மக்களால் பெரும்பாலும் பாடப்படுகின்ற காரணத்தால், 'தென்-பாங்கு' எனக் கூறப்பட்டது என்றும் ஒரு கருத்து நிலவுகிறது.

0.2. தெம்மாங்குப் பாட்டு எப்பொழுது பாடவேண்டும் என்பதற்குக் காலக்கட்டுப்பாடு எதுவும் இல்லை. எத்தொழில் புரியும் போதும் இவ்வகைப் பாடலைப் பாடலாம். வண்டி ஓட்டும்போதும், தனிவழியில் நடக்கும்போதும், வயல் வேலைகள் பார்க்கும்போதும், நிலா வெளிச்ச முற்றங்களில் பொழுது போக்கும் போதும் தெம்மாங்குப் பாடல்களைப் பாடுவார்கள்.

0.2.1. பாடுவோர்: வண்டிக்காரர்கள் பாரமேற்றிக் கொண்டு நெடுந்துரம் பயணம் போகும் பொழுது இப்பாடல்களைப் பாடுவார்கள். களைப்புத் தெரியாமல் வேலையில் மகிழ்ச்சியோடு ஈடுபடவே அவர்கள் பாடுகிறார்கள். வண்டி ஓட்டிச் செல்லும் இரவு நேரங்களில் தாங்கள் உறங்கிவிடாமல் இருப்பதற்காகவும் அவர்கள் இந்தப் பாடல்களைப் பாடுகிறார்கள். தன் காதலியோடு திருவிழாக்களுக்கு நடந்து செல்லும் இரவு வேளையில் ஆடவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு பாடுவதுண்டு.

1.0. தெம்மாங்குப் பாடலின் உட்பொருள் பெரும்பாலும் காதலாகவே இருப்பதால் காதல் பாட்டு என்றே இதனைக் கூறலாம். வெகுசில பாடல்கள் வழிபாட்டுப் பாடலாகவும், ஆண் பெண் தர்க்கப் பாடலாகவும் அமையும். வண்டி ஓட்டும் ஆடவர்கள் தாம் இப்பாடலைப் பெரும்பான்மையாகப் பாடும் பாடல்களாய் உள்ளனர். எனினும், சில சமயம் பெண்களும் இப்பாடல்களைப் பாடுவதுண்டு. ஆணும் பெண்ணுமாக மாறி மாறிப் பாடும் வழக்கம் மட்டுமன்றி, பெண் மட்டுமே இப்பாடலைத் தனித்துப் பாடும் வழக்கமும் காணப்படுகிறது. பல வண்டிகள் போகும் பொழுது முதல் வண்டிக்காரன் ஒரு கண்ணி பாடி முடிக்க, அவ்வண்டியினைத் தொடர்ந்து வரும் மற்றொரு வண்டிக்காரன் அடுத்த கண்ணியைப் பாடுவதும் உண்டு.

2.0. இசைப்பாட்டு: தெம்மாங்குப் பாட்டில் பாடற் பொருளைக் காட்டிலும், இசை இனிமையே மேலோங்கி நிற்கும். சங்கீதக் கச்சேரிகளில் இடம்பெறும் அளவிற்குத் தெம்மாங்கு இசை அமைப்பால் கவர்ந்துள்ளது. பாமர மக்கள் அல்லாமல் பிற்காலப் புலவர் பெருமக்களும் வெகுவாகத் தெம்மாங்கைப் பின்பற்றிப் பாடல் புனைந்துள்ளார்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கவிஞர்களான பாரதி, பாரதிதாசன் ஆகியோரையும் இப்பாடல்கள் கவர்ந்துள்ளதால் அவர்கள் இப்பாடல்கள் பற்றிப் போற்றி எழுதியுள்ளார்கள்.

3.0. தோற்றமும் வளர்ச்சியும்: இப்பாடல்கள் தமிழ்நாட்டு மக்களால் பழங்காலத்திலிருந்தே பாடப்பட்டு வருகின்றன எனலாம். தொல்காப்பியர் 'பண்ணத்தி' என்று குறிப்பிட்டுள்ளது தெம்மாங்கு போன்ற பாடல்களைத்தான். தெம்மாங்குப் பாடல் தனக்குரிய 'மெட்டை', அதாவது 'பண்ணை' ஓட்டியே பாடப்படும். தெம்மாங்கிற்கென்று தனியே ஒரு மெட்டு உண்டு. அந்த மெட்டும் மாற்றி மாற்றிப் பாடப்படும்.

3.1. இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தில் 'மனையறம்படுத்த காதையில் கோவலன் கண்ணகியைப் போற்றிப் பாடும்:

"மாசறு பொன்னே; வலம்புரி முத்தே;

காசறு விரையே; கரும்பே; தேனே!"

எனத் தொடங்கும் பாடல் நாட்டுப்புறப் பாடலான தெம்மாங்குப் பாடலின் பாணியில் அமைந்துள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் வரும் 'மடலேறுதல்' பற்றிய பாடல்கள் ஒருதலைக் காதலால் ஆடவன் பாடும் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. இப்பாடல்களின் பொருளையும், சொல்லும் முறையையும் பிற்காலத்தில் தோன்றிய ஒருதலைக் காதலை வெளிப்படுத்தும் தெம்மாங்குப் பாடல்கள் பெரிதும் ஒத்து அமைந்துள்ளதால், 'மடலேறுதல்' பற்றிய சங்ககாலப் பாடல்களைத் தெம்மாங்குப் பாடலின் இலக்கிய வடிவம் என்று கருத வாய்ப்புகள் உள்ளன. இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கவிஞரான சுப்பிரமணிய பாரதியார் தெம்மாங்குப் பாடலின் வடிவத்தைப் பின்பற்றிப் பாடியுள்ள 'வண்டிக்காரன் பாட்டு'தான் பிற்காலத் தெம்மாங்குப் பாட்டின் வடிவத்தை இலக்கியவாணர் கையாண்டு பாடியதற்கான சரியான எடுத்துக்காட்டு எனலாம்.

4.0. தற்கால நிலையும் பாடல் பதிவும்: தற்காலத்தில் தெம்மாங்குப் பாடல்களைப் பாடும் பழக்கம் குறைந்துவிட்டது எனலாம். போக்குவரத்துச் சாதனங்களின் (பஸ், ரயில்) பெருக்கமே அதற்குக் காரணம். தமிழகத்தில் இராமநாதபுரம், மதுரை, திருநெல்வேலி, தஞ்சாவூர் ஆகிய மாவட்டங்களின் தெம்மாங்குப் பாடல்களைப் பாடுவோர் இன்றும் இருக்கிறார்கள். இராமநாதபுரம், மதுரை, தஞ்சாவூர் ஆகிய மாவட்டங்களின் சில ஊர்களில் இந்தத் தெம்மாங்குப் பாடல்களை ஆடவர்களும், பெண்களும் தனித்தனியே பாட யான் பதிவு செய்துள்ளேன். எனக்குக் கிடைத்த பாடல்கள் வண்டி ஓட்டிகள், வழி நடந்து திருவிழாக்களுக்கும் செல்வோர், வயல் வெளிகளில் வேலை செய்யும் பெண்கள் ஆகியவர்களால் பாடப்பட்டவையாகும். பாடல்களின் பொருள் காதலையாகும்; பெண்களை வருணித்து ஆண்கள் பாடுவது போலவே, தன் மனம் கவர்ந்த ஆண் மகனை வருணித்துப் பெண்களும் பாடியுள்ளனர்; தன்னைப் புறக்கணிக்கும் பெண்ணை எண்ணி ஒருதலைக் காதலால் ஆண்கள் பாடுவதுபோல், தன்னைக் கைவிட்ட ஆணை எண்ணிப் பெண்களும் பாடியுள்ளனர். யான் சேகரித்த பாடல்களைக் கொண்டும், மற்றவர்கள் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள பாடல்களைக் கவனித்தும் தெம்மாங்குப் பாட்டைப் பற்றிய என் கருத்துக்களைக் கீழே தந்துள்ளேன்.

4.1. வழி நடந்து செல்லும்போது:

கார்த்திகைத் தீபத்தைக் கண்டு மகிழத் தன் காதலியோடு நடந்து போகிறான் ஒருவன்; அவன் நடந்து போகும் அழகைக் காதலி முதலில் பாராட்டிச் சில வரிகள் பாடுகிறாள்:

"நானும் நடந்ததில்லே

நடப்பாரைப் பார்த்ததில்லே

சாமி நடையைப் போல

தரணியில் கண்டதில்லே!"

என்ற அவளது பாட்டு வரிகளைத் தொடர்ந்து அவன் பாடத் தொடங்குகின்றான்:

"மானா மதுரைப் பிள்ளை

மாங்குளத்துக் கள்ளப் பிள்ளை

தேங்காய் நிறத்துப் பிள்ளை

தேடுறானே உங்கத்தை மகன்"

என்ற அவன் பாட்டு வரிகளில் காதலியின் ஊர், காதலியின் நிறம், காதலிக்கும் அவனுக்கும் உள்ள சொந்தம் ஆகியன குறிப்பிடப்படுகின்றன. மேலும், அவன் தொடர்ந்து பாடும் பாட்டு வரிகளில் வழியில் நடந்து செல்லும் ஊர்கள், அதன் நில இயல்பு, அவர்கள் செல்ல வேண்டிய ஊர், அந்த ஊருக்கு அவர்கள் எதற்காகப் போகிறார்கள் என்பன குறிப்பிடப்படுகின்றன.

"ஏத்தமடி நாச்சிகுளம்

இறக்கமடி பள்ளவெட்டி

துாரமடி சோழவந்தான்

தொடர்ந்து வாடி நடந்து போவோம்

கார்த்திகைத் தீபமடி

கண்டவர்க்கு மோட்சமடி

நேர்த்திகைத் திருநாளடி

நீயும் நானும் போவோமடி"

(பாடியவர்: கு.முத்தையா பிள்ளை, சோழவந்தான், மதுரை மாவட்டம்)

மதுரை மாவட்டத்தில் சோழவந்தான் என்ற ஊரில் யான் பதிவு செய்த இப்பாடல், சோழவந்தான் கோயிலுக்குக் கார்த்திகைத் தீபம் காணவரும் காதலர்கள் வழிநடந்து வரும்பொழுது பாடிய பாடலாக அமைந்துள்ளது!

4.2. வண்டி ஓட்டிச் செல்லும்போது:

தெம்மாங்குப் பாடல் தவழ்ந்து வரும் மற்றொரு சூழ்நிலையைக் காண்போம்: நிலவு; தூங்காத நேரம்; விடிந்தால் நகர் ஒன்றில் சந்தை; அதில் வியாபாரம் செய்ய நாட்டுப்புறங்களில் விளைந்த பொருள்களின் பாரம் ஏற்றி வண்டிகள் சென்று கொண்டிருக்கின்றன; திருடர்கள் மிகுந்த காட்டுவழி; வண்டிகள் அதனால்தான் கூட்டம் கூட்டமாக வருகின்றன; வண்டி ஓட்டி உறங்கி விட்டால் தீமை நேரலாம். முதல் வண்டி தடம்மாறினால் பிற வண்டிகளும் மாறும். எனவேதான், முதல்வண்டிக்காரன் தூக்கத்தை நீக்கித் தொழிலில் விழித்திருக்கும் பொருட்டு ஊக்கமுடன் பாடுகிறான், ஒரு பாட்டு. அந்தப் பாடல், தன் காதலி பற்றி வண்டிக்காரனின் நினைவில் மலர்ந்தது.

"கேப்பை கதிருபோலே

கேட்டேனடி உன் வார்த்தையை

வாழ்க்கைப்பட மாட்டோமுனு

வகைமோசம் ஆனியேடி

கிள்ளிக் கொசுவத்துக்கு

கீழ்மடி வெத்திலைக்கு

அழகு உன் தேமலுக்கும்

ஆசைவச்சேன் உன் மேலே;

தன்ன னன னான னான தன்னானே

(பாடியவர்: சொ.காளிமுத்து, வேம்பத்துார், இராமநாதபுரம் மாவட்டம்)

4.3. கிராமங்களில்:

கூட்டம் கூட்டமாகச் சந்தைக்கு வண்டி ஓட்டிச் செல்கின்றபொழுது மட்டுமல்லாமல், உள்ளூரில் வயல் வேலைகளுக்காகத் தனியே வண்டி ஓட்டிச் செல்கின்ற பொழுதும், தனது மனம் கவர்ந்த பெண்ணைக் கண்டால் மகிழ்ச்சியால் பாடுவார்கள். சாடைமாதையாக இந்தக் காதல் நாடகம் கிராமங்களில் நடைபெறும். கூடைமேல் கூடை வைத்துச் சுமந்து போகிற ஒருத்தியைப் பார்த்து ஒருவன் பாடுகிறான்:

கூடைமேலே கூடைவச்சு

கொழுந்தெடுக்கப் போறபெண்ணே உன்

கூடை தவறுச்சுன்னா

கொழுந் தெடுக்கமனம் கூடலியே,

வாழைப் பழமே அடியே எனது

வலதுகை சர்க்கரையே என்

உள்ளங்கைத் தேனே

உருகுறேன்டி உன்னாலே:

(பாடியவர்: வீரமுத்து, வேதாரணியம், தஞ்சாவூர் மாவட்டம்)

4.4. வயல் வேலை செய்கையில்: வண்டி ஓட்டும் ஆடவர்கள் தெம்மாங்கு பாடுவது பெரும் வழக்கம் என்பதால்தான் தெம்மாங்குப் பாடலை வண்டிக்காரன் பாட்டு என்று கூறுகின்றனர். வண்டி ஓட்டும் ஆடவர்களை எண்ணி அவர்களது காதலியர் பாடுவதும் உண்டு. வயல் வேலை செய்யும் பெண் பாடும் தெம்மாங்குப் பாடலின் சில வரிகள்:

வண்டி அலங்காரந்தான்

வண்டி மாடு சிங்கா ரந்தான்

வண்டி ஓட்டும் பையனுக்கு

வட்டப் பொட்டு ஓய்யாரந்தான்

(பாடியவர்: தவிட்டுப் பொண்ணு, வடுவூர், தஞ்சாவூர் மாவட்டம்)

வயல் வேலைகளுக்கு வண்டி ஓட்டிவரும் ஆடவன், தான் ஓட்டிவந்த வண்டியில் ஏறி வந்த நாத்துக்கட்டை வயலில் போட வயலுக்குள் இங்கும் அங்கும் நடப்பான். அதை மேலே கண்ட பாடல் உரைக்கிறது.

5.0. தெம்மாங்குப் பாடலின் வடிவம்: தெம்மாங்குப் பாடல்களின் வடிவத்தை நோக்கும்பொழுது, பெரும்பாலும் நான்கு நான்கு வரிகளாய் வரும். ஒருவரிக்கு இரண்டு சீர்கள் இடம்பெறுதல் பெரு வழக்கம். ஆனால், பாடுகின்றவர் உணர்ச்சிக்கும் இசைக்கும் ஏற்பப் பாட்டின் வரிகளும் அடிகளும் மாறுதல் உண்டு. சில ஆடவர்கள் தாம் பாடும்பொழுது 'அடி' என்று பெண்ணை விளித்துப் பாடுவர்.

அடிவெள்ளை வெள்ளைச் சேலைக்காரி

வெள்ளிக்காய்க் கூடைக்காரி

கோணமான வெள்ளிக்காயடி அடி

கொண்டு வாடி தின்னு பாப்போமடி

இவ்வாறு 'அடி' என்ற விளிச்சொல் பாட்டில் சேர்ந்து கொள்வது பாடுவோரது விருப்பத்தை ஓட்டியதேயாகும். தெம்மாங்குப் பாடல்கள் சிலவற்றைப் பாடுவோர் கடைசி இரண்டு வரிகளின் இறுதியில் தனிச்சொற்களைச் சேர்த்து கண்ணிகளாக்கிப் பாடும் வழக்கமும் உண்டு.

நானும் நடந்த தில்லே

நடப்பாரைப் பார்த்த தில்லே

சாமி நடையைப் போலே

தரணியில் கண்டதில்லே

என்பது தெம்மாங்குப் பாட்டின் இயல்பான அமைப்பு. இதையே,

நானும் நடந்ததில்லே

நடப்பாரைப் பார்த்ததில்லே

சாமி நடையைப்போலே - என் தங்கமே கட்டழகி

தரணியில் கண்டதில்லே - என் சிங்காரப்

பூஞ்சோடி

என்றும் பாடுவர். மதுரை மாவட்டத்தில் இந்தப் போக்கினைப் பலரிடம் தெம்மாங்குப் பாடல்களைக் கேட்ட பொழுது அறிய முடிந்தது.

5.1. இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த வேம்பத்துர் வாசியான காளிமுத்து என்பவரைத் தெம்மாங்கு பாடுமாறு கேட்டபே பாழுது, அவர் பலவகையான தெம்மாங்குப் பாடல்களைப் பாடினார். தன் தந்தையிடமிருந்து இந்தப் பாடல்களைக் கற்றுக் கொண்டதாகத் தெரிவித்தார்.

சாலை நல்லா கடந்து வாடி குறத்தி

சந்தைப் பேட்டை தாண்டி வாடி

ஓடை நல்லா கடந்து வாடி குறத்தி

ஓடிப் போவோம் ரெங்கோனுக்கு

என்று அவர் பாடிய பாடலில் 'குறத்தி' என்ற சொல் இடம் பெறுவதால், 'குறவன் குறத்தி'ப் பாட்டாக அப்பாடல் கூறப்படுகிறது. உண்மை என்னவென்றால் இது தெம்மாங்கேயாகும். தெம்மாங்குப் பாட்டைப் பாடுகின்ற பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் வாழும் மக்கள் தங்கள் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்பச் சில சொற்களைக் கூட்டியும் குறைத்தும் மாற்றியும் பாடுகின்றனர். இவ்வாறு மாற்றிப் பாடப்படுவது வாய்மொழி இலக்கியத்திற்கே உரிய இயல்புகளில் ஒன்று. குறவன் குறத்தி ஆட்டத்தின்போது பாடப்படும் தெம்மாங்குப் பாட்டில், 'குறத்தி' என்ற சொல் ஓட்டிக்கொள்கிறது. இது இயல்பே ஆகும். மேலே யான் எடுத்துக் காட்டியுள்ள வரிகள் 'குறத்தி' என்ற சொல் இல்லாமலேயே தமிழ் நாட்டில் பல இடங்களில் பாடப்படுகிறது.

5.2. பெரிசி மாக்வேன் (Percy Macqueen) என்ற ஆங்கிலேயரால் நீலகிரியில் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடமிருந்து சேகரிக்கப்பட்டு, 'மலையருவி' என்ற நூலாக திரு. கி.வா.ஜகந்நாதன் அவர்களின் ஆய்வுரையோடு வெளியிடப்பட்டுள்ள நூலில் தெம்மாங்குப் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. நீலகிரியில் இப்பாடல்களைப் பாடிய தொழிலாளர்கள் பல்வேறு மாவட்டங்களிலிருந்தும் தொழில் தேடி வந்தவர்கள். 'தெம்மாங்கு' என்ற பிரிவில் 'மலையருவி'யில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்களில் இரண்டு வகை அமைப்பைக் காண முடிகின்றது. அதில் ஒருவகை,

செம்பிலே சிலை எழுதி - மாமா

செல்வத்திலே நான் பிறந்தேன்

வம்பிலே தான் கைகொடுத்து - மாமா

வார்த்தைக்கிடம் ஆனேனே!

மூக்குத்தித் தொங்கலிலே - குட்டி

முந்நூறு பச்சைக் கல்லு

ஆளைத்தான் பகட்டுதடி - குட்டி

அதிலே ஒரு பச்சைக்கல்லு!

என முதல் வரியிலும் மூன்றாம் வரியிலும், மாமா, குட்டி போன்ற தனிச் சொற்களை விளிச் சொற்களாகப் பெற்றுவரும். மற்றொரு வகை:

கானக் கரிசலிலே

களையெடுக்கும் பெண்மயிலே

நீலக் கருங்குயிலே

நிற்கட்டுமா? போகட்டுமா?

(மலையருவி, தெம்மாங்கு - 17)

என்பது போல் தனிச்சொல் இல்லாமல் வரிதோறும் இரு சொற்களைப் பெற்றுவரும். 'மலையருவி' என்ற நூலில் 'தங்கரத்தின் மே' என்ற தலைப்பின்கீழ் தரப்பட்டுள்ள பாடல்கள்கூடத் தெம்மாங்கின் ஒரு பிரிவே.

6.0. தெம்மாங்குப் பாடலின் உள்ளடக்கம்: தெம்மாங்குப் பாடலின் உள்ளடக்கம் பெரும்பாலும் காதலேயாகும். காதல் கொண்ட ஆடவன் தன் காதலிக்காக உறவினரையும் பகைத்துக் கொள்கிறான். அந்த ஊரிலிருந்து ஓடிப்போகலாம் எனப் பாடலின் மூலம் அழைக்கிறான்.

சாலைநல்லா கடந்து வாடி குறத்தி

சந்தைப் பேட்டை தாண்டி வாடி

ஓடைநல்லா கடந்து வாடி குறத்தி

ஓடிப்போவோம் ரெங்கோனுக்கு

பார்த்தேனடி உன்முகத்தை பிள்ளை

பகைச்சேனடி என்சனத்தை

கேட்காத வார்த்தை எல்லாம் இப்ப

கேட்டு நல்லா மடியிறேன்டி:

(பாடியவர்: காளிமுத்து, வேம்பத்துார், இராமநாதபுரம் மாவட்டம்)

6.1. தன்னைக் கைவிட்டுவிட்டு மற்றொருத்தியோடு உறவு கொண்டுள்ள தன் காதலனைத் திட்டிப் பாடுகிறாள் ஒரு பெண், தன்னை ஏமாற்றிவிட்ட காதலனின் சுருட்டை மயிரைச் சுருளுக் கத்தியால் வெட்டப் போவதாக வஞ்சினம் கூறுகிறாள்:

ஏ சுருட்டை மயிரழகா: அடியே பொண்ணு

சூதுக்காரக் கண்டாரோலி;

உன் சுருட்டை மயிரிலேயும் சண்டாளப் பாவிநான்

சுருளுக்கத்தி போடப்போறேன்

(பாடியவர்: ஆயிப்பொண்ணு, ஆடுதுறை, தஞ்சாவூர் மாவட்டம்)

6.2. ஓர் ஆடவன் ஒருத்திமேல் அளவிலாக் காதல் கொண்டான். அந்தக் காதல் உணர்ச்சியால் அவளைத் தீண்டிவிட்டான். அவன் அவளைத் தீண்டியதை அந்தப் பெண்ணின் தந்தையும் அண்ணனும் பார்த்துவிட்டனர். அதன்பின் அவன் தண்டிக்கப்பட்டுச் சிறையில் வாடுகிறான். அப்பொழுது அவன் தனது துயரத்தை,

உன்னையே நான் தொட்டதுக்கு

உங்க அப்பன் அண்ணன் பார்த்ததுக்கு

மதுரை ஜெயிலுக்குள்ளே

மாடாய் உழைக்கிறேன்டி

என்று பாடுகிறான். இந்த அனுபவத்தைத் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்துப் பாடகன் பாடும் பொழுது, மாயவரம் ஜெயிலில் மடிவதாகப் பாடுகிறான். யாரோ ஒரு காதலன் தன் காதலியைத் தீண்டியதால் ஏற்ற சிறைத்தண்டனை, தமிழகத்தின் வெவ்வேறு மாவட்டப் பாடல்களில் அந்த அந்த மாவட்டச் சிறைகளில் துயரப்பட்டதாகப் பாடப்படுகிறது.

6.3. தெம்மாங்குப் பாடகன் தனது காதலியை வருணித்துப் பாடும்பொழுது அவளை அவன் உண்ணுகின்ற பழங்களாகவே எண்ணிப் பாடுகின்ற தன்மையும் காணமுடிகின்றது. ஒருவன் தன் காதல் கனியை தான் உண்ணுகிற கனிகளாகவே எண்ணிப் பாடும் பாடல்:

வெள்ளரிப் பழமே பிள்ளே

விருதுகட்டு மாம்பழமே;

ஆரஞ்சு பழமே பிள்ளே

ஆசைக்கண்ணாட்டி உன்னை

வெறுக்க மனம் வல்லையடி

நேசக்கண்ணாட்டி:

பேரிச்சம் பழமே பிள்ளே

பெரியகடை மாம்பழமே பிள்ளே

ஆரஞ்சுப் பழமே எந்தன்

ஆசைக் கண்ணாட்டி உன்னை

வெறுக்க மனமே வல்லையடி

நேசக் கண்ணாட்டி.

(பாடியவர்: காளிமுத்து, வேம்பத்துார், இராமநாதபுரம் மாவட்டம்)

6.4. வண்டிக்காரர்கள் தங்கள் வண்டிகளில் பாரமேற்றிக் கொண்டு அயலுார் செல்லும் வழியில் தங்களுக்குள் போட்டி போட்டுப் பாடும் தெம்மாங்குப் பாடல்களுள், மாடுகளையும் வண்டிகளையும் வருணித்துப் பாடும் பாடல்களுள் உள்ளன.

மாடுரெண்டும் மதுரை வெள்ளை

மணிகள் ரெண்டும் திருநெல்வேலி

குப்பிரெண்டும் கும்பகோணம்

குலங்குதடி ரோட்டுவழி

அச்சு முறிஞ்ச வண்டி

ஆரக்காலு போன வண்டி

பட்டாத் தெரிச்ச வண்டி

பாதையிலே போகுதடி

(ஏட்டில் எழுதாக் கவிதைகள், பக். 146)

மாடுகளையும், வண்டிகளையும் மட்டுமல்லாமல், வண்டிகளில் ஏற்றிச் செல்லும் பொருள்கள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லி, வண்டி எந்த ஊருக்குப் போகிறது என்பதையும் குறிப்பிட்டுப் பாடுவார்கள். இத்தகைய பாடல்களை திரு.செ.அன்னகாமு அவர்கள், தனது 'ஏட்டில் எழுதாக் கவிதைகள்' என்ற நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் தொகுப்பு நூலில் அளித்துள்ளார்.

7.0. சேகரிப்பாளர் சிலர்: தெம்மாங்குப் பாடல்கள் பல்வேறு சேகரிப்பாளர்களால் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. திரு.நா.வானமாமலை அவர்களும், 'தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள்' என்ற தன் தொகுப்பில் 'காதல்' என்ற பகுதியில் தெம்மாங்குப் பாடல்களையும் தொகுத்துள்ளார். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் தெம்மாங்குப் பாடல்களை திரு. டாக்டர் ச.சண்முகசுந்தரம் அவர்களும், பெரியார் மாவட்டத் தெம்மாங்குப் பாடல்களை திரு.க.ரா.பழநிசாமி அவர்களும் நேரடியாக ஒலிப்பதிவு செய்து தொகுத்துள்ளார்கள். இலங்கையில் வழங்கும் தெம்மாங்குப் பாடல்களைக் காதல் பாடல்களாகவும், வண்டிக்காரன் பாடல்களாகவும் திரு.மு.இராமலிங்கம், திரு.இ.பாலசுந்தரம் போன்றவர்கள் தங்கள் நூல்கள் வாயில்களாக வழங்கியுள்ளனர்.

8.0. காதல் நினைவுகளை, சாதாரண மக்களின் ஏக்கப் பெருமூச்சுகளை, இதய உணர்வுகளைத் தாங்கித் தவழ்ந்து வரும் இனிய இசைப்பாட்டே தெம்மாங்கு; இது நாட்டுப்புற மக்களின் நயம் மிகுந்த சிருங்காரப் பாட்டு. வரிசை வரிசையாக வண்டிகள் செல்லும் பாதைகளில்,

"அட்டட்டா தன்னன்னே னானே னன்னே

னானே னன்னே னானே னன்னே ஏ..."

என்ற மெட்டோடு வரிவரியாக இந்தப் பாடல்கள் தென்றல் காற்றிலே மிதந்து வரும். வண்டிக்காரர்கள் பாடும் இந்த இசைப்பாட்டிற்கு மாடுகள் கூட மயங்கும். மனிதர்களைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டுமோ?

தமிழில் தெருக்கூத்து

ந. முத்துசாமி

"நாட்டிய சாஸ்திரம்" என்னும் சொல் சமீபத்தில் மிகுந்த கௌரவத்திற்கு ஆளாகியிருக்கிறது. அதில் சொல்லப்படும் செய்திகளே னாடு தெருக்கூத்தைச் சேர்த்துப் பேசும் காரியத்தில் ஈடுபடுகிறது இந்தக் கட்டுரை. நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் 'விக்ருஸ்டநாட்டியக்ரஹம்' என்ற அரங்க அமைப்பு ஒன்றை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு தெருக்கூத்தில் அது எப்படி எளிமைப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இங்குப் பார்க்கலாம். இந்த நாடக அரங்கின் அமைப்பை 'The Indian Theatre, its Origin and dev

து மட்டும் விலகிக்கொள்ளும். வேண்டாதபோது மூடிக்கொண்டுவிடும். இதை விலக்கிக் கொண்டுதான் நடிகர்கள் ரங்கபீடத்திற்கு வருவார்கள். ரங்கபீடம் என்பது நடப்பிடம். ரங்கமண்டலம் என்பது பார்வையாளர் அமரும் அரங்கம். நடப்பிடமான ரங்கபீடத்திற்கும் ரங்க மண்டலத்திற்கும் இடையில் திரையில்லை. நடப்பிடம் பார்வையாளர்களுக்கு எப்போதும் திறந்தே வைக்கப்பட்டிருக்கும். நிகழ்காலத்தைப்போல் அது திறந்தே இருக்கும்.

அப்போதைக்கு உண்டாக்கிக் கொள்ளப்படும் நடப்பிடங்களை மட்டுமே கொண்டிருக்கும் தெருக்கூத்து இந்தப் பிரிவினைகளை எல்லாம் மிகவும் வெளிப்படையாகச் செய்துகொள்ள முடியாது. இவற்றைச் சூட்சுமமாக வைத்துக்கொள்வதே அதற்குக் கட்டுபடியாகும். அப்படித்தான் அது வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இயல்பாக இப்படி அமைந்திருக்கிறது; மரபாக அமைந்திருக்கிறது. யார் யோசித்து இப்படி அமைத்துக்கொண்டார்கள்? பழக்கத்தில் சலபமானது மரபாக அமைந்து விட்டது போலிருக்கிறது. நடிகர்களைப் பார்த்து வாத்யக் கோஷடி அமர்ந்துகொண்டால் அவர்கள் மேடை இயக்கங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வசதியாக இருக்குமே; ஏன் அப்படிச் செய்யவில்லை? அப்படிச் செய்ய முடியாது. அது இந்த மரபில் இல்லை. அப்படி அவர்களால் சிந்திக்கவே முடியாது. நடிகனுக்கும் பார்வையாளர்களுக்கும் இடையில் வேறு எதையும் அனுமதிக்கவே மாட்டார்கள். திரையைக்கூட அனுமதிக்கவில்லை. நடிகனுக்கும் பார்வையாளனுக்கும் இடையில் பிரிவினை அற்றுப் போவதிலேயே அவர்கள் குறியாக இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். இதற்காகவே தெருக்கூத்து கட்டியக்காரனை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அது தத்துவார்த்தத் தரத்தாகவே இருந்துகொண்டிருக்கிறது. தான் சொல்ல விரும்புவதை ஏற்கும் பார்வையாளன் தன்னன்போல் ஆவதில் உண்டாகும் வேற்றுமை இன்மையைக் கெடுக்கும் திரையையும் அது விலக்கி வைத்துவிட்டது. திரையை நடிகனுக்குப் பின் எடுத்துச் சென்று, இதற்குப் பின் அர்த்தமிருக்கிறது; அற்புதம் இருக்கிறது; இறந்த கால அனுபவம் இருக்கிறது; இறந்தகாலம் போல அளவிட இயலாத புதிர்கள் நிரம்பியது என்ற அர்த்த பாவங்களைத் தோற்றுவிக்கிறது இந்தக் கூத்து. இது இலக்கிய மரபான சமஸ்கிருத நாடகங்களை மிஞ்சியது.

பின்பாட்டுக்காரனை எப்போதும் பார்வையாளர் பார்வையிலிருந்து மறைத்து வைக்க வேண்டுமானால், அது முடியும். ஆனால், ஏன் அப்படிச் செய்ய வேண்டும்? நடிகனைத் தாண்டியிருக்கும் வடிவங்களில் எளிமையை நோக்கிப் போகும் கூத்துக்கு இது தேவையில்லை. உண்மை நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்துகொண்டிருப்பதன் பிரமையைத் தோற்றுவிக்க முனையவில்லை கூத்து. பின்பாட்டுக்காரர்களில் ஓரிருவர் அவ்வப்போது தேவைப்படுமானால் நடப்பிடத்தில் வந்து நடக்கும் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்கிறார்கள். கிரேக்க நாடகத்தில் கோரல் உள்ளதுபோல இங்குப் பின்பாட்டுக்காரர்கள் முற்றிலும் நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொள்ளாவிட்டாலும் நிகழ்கால மக்களின் தோற்றத்தில் இருக்கும் அவர்கள் தங்கள் வருகையால் இறந்தகால மனிதர்கள் தேவர்களின் உருவத்தில் இருக்கும் கூத்துப் பாத்திரங்களின் பொலிவு கெட்டுப்போகும் என்றோ ரசனைக்குக் குந்தகம் நேர்ந்து விடும் என்றோ அஞ்சுவதில்லை. கிராமத்தான் கலையின் லலித குணங்கள் தெரியாமல் வறட்டுத்தனமாக நிகழ்ச்சியின் இடையில் வந்து கெடுக்கும் விகாரம் இல்லை இது. நிகழ்காலத் தோற்றத்தில் இருக்கும் கட்டியக்காரன் அங்கு ஏற்கெனவே இருந்துகொண்டிருக்கிறான். பார்வையாளர்களுக்கு எப்போதும் நிகழ்காலத்தை நினைவுபடுத்திக் கொண்டேயிருக்கிறான். அப்போதைக்கு அவனோடு வார்த்தையாகப் பின்பாட்டுக்காரர்கள் வருகிறார்கள்; அல்லது இரண்டு பாத்திரங்களுக்கு இடையில் நேரும் மோதலை உக்கிரமாக்க வருகிறார்கள். புராணப் பாத்திரங்கள் அந்தக் கட்டத்தில் மோதிச் செத்திருக்கின்றன. அவற்றைத் தடுத்திருக்க முடியும் என்ற நியாயம் அவர்கள் வருகையால் தோன்றுகிறது. வேஷமணிந்த கூத்தன் அவ்விதம் மோதிச் செத்துவிட முடியாது. வேஷமணிந்த கூத்தன் பாத்திரமாக மாறிப் பிரக்ஞை கெட்டுவிடக் கூடாது. அவர்கள் வருகை பார்வையாளர் பார்வைக்கு நோக்கைக் கொடுப்பதாக இருக்கிறது. பாத்திரத்திற்குப் பின்னால் கூத்தனுக்கு ஒரு வாழ்க்கை இருக்கிறது. பார்வையாளனுக்குப் பின்னும் ஒரு வாழ்க்கை இருக்கிறது. வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய உத்வேகத்திற்காகத்தான் அவன் கூத்தனாக வந்திருக்கிறான். இவர்கள் பார்வையாளர்களாக வந்திருப்பதைப் போல, பாத்திரங்களை ஏற்று யாரும் கெட்டுவிடாமல், பாத்திரங்களையும் கூத்தர்களையும் அன்னியப்படுத்திக் காண்பிக்கிறார்கள். எனவே, பின்பாட்டுக்காரர்கள் திரைமறைவில் இருக்கவேண்டிய அவசியமற்றுப் போகிறது.

பின்பாட்டுக்காரர்கள் திறந்துவைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்காக, கூத்து, திரையைக் கைவிட்டுவிடவில்லை. அதைக் கையடக்கத் திரையாக மாற்றிக் கொண்டுவிட்டது. திரை கையடக்கத் திரையாக மாறுகிறபோது அது இரண்டு ஆட்களையும் உடன் சேர்த்துக்கொண்டு வருகிறது. கூத்தில் என்ன நேர்ந்தாலும் அது மனிதர்களுடைய பிரமை கலைந்து போவதற்காகத் தோன்றியதாகத் தோன்றுகிறது. பார்வையாளர்களின் மனத்தில் நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துத் தோன்றும் எழிலின் தோற்ற குணங்களை எல்லாம் அது அறிந்துகொண்டே செயல்படுவதாகத் தோன்றுகிறது. பிரமையைக் கலைப்பது மன மேன்மையைக் கலைப்பதில்லை. உரிய பரிமாணத்தின் மன மேன்மையைக் கொடுப்பதே அது.

இரண்டு மனிதர்கள் கூத்தில் திரை பிடிக்கிறார்கள். பின்பாட்டுக்காரர்கள் திறந்து வைக்கப்பட்டதால் கிடைத்த சுதந்திரம் இது. அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அதை வளத்திற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். எப்போது வேண்டுமானாலும் திரையைக் கொண்டு வந்து பிடித்துவிடலாம் என்று சலபமான பிறகு அது தாராளமாகப் பயன்படத் தொடங்கிவிட்டது. நிரந்தரமாகத் தொங்கும் திரையில் இவ்வளவு சுதந்திரம் இல்லை. என்றாலும் இந்தத் திரையை விலக்கிக் கொண்டுதான் பாத்திரங்கள் நடப்பிடத்தில் புகுகின்றன. இந்த மரபில்தான் கூத்தில் பாத்திரத்திற்கு முன் திரை பிடிக்கப்படுகிறது.

இந்த மரபு அடிக்கடி திரை குறுக்கிடும் தொந்தரவைப் புதிதாக உண்டாக்குகிறது. இது தொந்தரவாகாமல் ஓர் அங்கமாக இணையும் இணக்கத்தை இதற்குக் கொடுக்க வேண்டும். அந்தக் குணத்தைக் கூத்து, திரைக்குக் கொடுத்துவிட்டது. திரைக்காரர்கள் பிடிக்கும் திரைக்குப் பின்னால் தோன்றும் பாத்திரம் ஒவ்வொன்றும் தன்னைப் பார்வையாளர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றது. அந்தப் பாத்திரத்தை அதை அணிந்துகொண்ட கூத்தன் அறிமுகப்படுத்துவதாக 'வந்தானே' என்று வருகின்றன. 'வந்தேனே' என்னும் பாத்திரங்கள் தங்களைத் தாங்களே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டும் வருகின்றன. திரைக்கும் பின்னிருந்து சற்றுத் திரையைத் தணித்துத் தன் தோற்றத்தைக் காட்டிப் பார்வையாளர்களை ஆச்சரியம் கொண்டிருக்கச் செய்கின்றன. திரைக்குப் பின்னால் முக்கியமாக இருப்பது திரையை விலக்கிக்கொண்டு இரகசியமின்றி வருவதாக வருகின்றன. ஒவ்வொரு பாத்திரத்திற்கு முன்னும் திரை பிடிக்கப்படும்போதும் அப்பாத்திரங்களில் இரகசியங்கள் இருக்கின்றன என்று கட்டுவதாக இருக்கிறது. அதை விலக்கிக்கொண்டு வருவதாகவே வருகின்றன. அந்த இரகசியத்தைப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது பார்வையாளர்கள் பொறுப்பு. அதற்குக் கட்டியக்காரன் உதவுகிறான். அவனால் உதவ முடியாதவையும் இருக்கின்றன. அவன் காட்டிய பாதையில் போய் அவற்றைக் கண்டுகொள்ள வேண்டும்.

இந்தக் கட்டத்தில் இருக்கும் நுணுக்கத்தை மேம்போக்காக இருந்து கைவிட்டுவிடக்கூடாது. எல்லோரும் அறிந்த புராணப் பாத்திரங்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் நிகழ்காலத்தோடு தொடர்புபடுத்தி ஒவ்வொரு முறையும் புதிதாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு அதில் என்ன இருக்கிறது? கட்டியக்காரன் நிகழ்காலத்தில் நின்று நிலைத்திருக்கிறான் என்பது நினைவிருக்குமானால் அவனுடைய தன்மைக்குள் இறந்தகால மரபிற்கும் நிகழ்காலச் சமூக நியாயத்திற்கும் இடையில் போராட்டம் இருந்து கொண்டிருப்பது புலப்படும். இக்காலங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாட்டுச் சிக்கல் கலைஞரின் படைப்பார்வத்திற்குச் சக்தியூட்டிக்கொண்ட

டிருக்கவல்லது. கூத்தன் உண்மையான கலைஞனாக இருப்பானால் கூத்துப் பாத்திரங்களும் சம்பவங்களும் பழகி அலுத்துப் போகாமல் அவனுடைய நியாயத்திற்கான குறியீடுகளாக அவை மாறிப் புத்துணர்ச்சியோடு தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும். இந்தக் காலத்தைத் தொடர்புபடுத்தும் பண்பு, கூத்துக்கு மரபு அறாத தொடர்ச்சியைக் கொடுத்து வந்திருக்கலாம் என ஊகிக்க வைக்கிறது. மேலும், நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பழமையான சங்க இலக்கியங்களில் கவிஞர்களின் நோக்கைக் கொண்டு பார்க்கும்போது இந்த அரிய ஆட்ட மரபைத் தமிழர்கள் கைவிட்டிருக்க மாட்டார்கள் என்றும் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

கட்டியக்காரனைப் போல நிகழ்காலம் காட்டும் கடினை சமஸ்கிருத நாடக மரபில் இல்லை. அது இலக்கிய மரபு. அது கவிஞனின் சொல்லைக் கைக்கொண்டு ஆடும் ஆட்ட மரபு. அந்த மரபைத் திராவிட மரபான கூடியாட்டம் எடுத்துக்கொள்ளும்போது அதைத் தன்வயமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. கேரள சாக்கையர்கள் சமஸ்கிருத நாடகங்களில் ஓர் அங்கத்தை மட்டுமே எடுத்துக்கொண்டு அந்த நாடகாசிரியனின் சொல்லை மீறித்தான் விஸ்தாரப்படுத்துகிறார்கள்.

நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் அரங்க அமைப்பிலிருந்துதான் தெருக்கூத்து, யக்ஷகானம் போன்றவை தங்களுக்கான அமைப்பை எடுத்துக் கொண்டனவா? கூரையில்லாத அரங்கைப் பற்றிய குறிப்பு நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் ஒரே ஒரு இடத்தில்தான் வருகிறது என்கிறார் சந்திரபான் குப்தா. அப்போது கூரையில்லாத அரங்குகளும், கூரையுள்ள அரங்குகளும் இருந்திருக்கின்றன. சமஸ்கிருதத்தில் இருக்கும் மகாநாடகம் என்பது பொதுமக்களுக்காகத் திறந்த வெளியில் அப்போதைக்கு உண்டாக்கிக் கொள்ளப்பட்ட மேடைகளில் நடக்கப்பட்ட நாடக வகையைச் சேர்ந்ததாகும் என்கிறார் மன்மோகன் கோஷ். அது சமஸ்கிருத நாடகங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பிருந்த நாடக மரபாக இருக்கக்கூடும் என்றும் அவர் கருதுகிறார். அசாமில் உள்ள 'ஆங்கில நாட' என்ற கூத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்போது அது ஒரு கிராமிய நாடகம் என்றும், மிகவும் பழமையானதல்ல என்றும், கலப்பமாகத் தவறாகக் கருதிக்கொள்ள நேரலாம் என்றும், ஆனால் கவனத்தோடு அதன் பல அம்சங்களை ஆராய்ந்தால் வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முந்தி இந்தியாவில் இருந்த நாடக வடிவத்தின் ஒரு சின்னம் என்றே கருதவேண்டியிருக்கிறது என்றும் சொல்கிறார் அவர்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் ஐப்பாளில் தோன்றிய கபூசி நாடகங்கள் அப்போதைக்கு உண்டாக்கிக் கொள்ளப்பட்ட அமைப்பின் கீழ்தான் நடந்தன. நடிப்பிடத்தின்மீது மட்டுமே அப்போதைக்கு உண்டாக்கிக் கொள்ளப்பட்ட கூரையிருந்தது. பிறகுதான் முழு நாடக அரங்கம் அங்கு எழுந்தது. இது வரலாற்றுடன் இருக்கும் விஷயம். அப்படித்தான் இங்கும் இருந்திருக்கவேண்டும் என்று ஊகிக்கலாம். அப்படியானால் அந்தப் பழமையான வடிவத்தில் அப்படியே இருக்கிறது கூத்து என்று சொல்வதா?

நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் நாடக அரங்கு இந்தியாவில் எங்கும் இல்லை. நாடக அரங்கைப் பற்றி நாட்டிய சாஸ்திரம் விரிவாகச் சொல்லும்போது, இங்குச் சான்றுக்கு ஒன்றுகூட இல்லாமல் போனது துரதிர்ஷ்டமானதுதான். கேரளத்தில் இருக்கும் கூத்தம்பலங்கள் கூடியாட்டம் நடிக்கப்படுவதற்காக மட்டுமே உண்டாக்கப்பட்டவை. நாட்டிய சாஸ்திர அரங்கின் அம்சங்கள் அதில் காணப்பட்டாலும் எல்லாம் அப்படியே ஒன்றிப் போகாமல் கூடியாட்டத்திற்கான மாற்றங்களைக் கொண்டிருக்கிறது.

கர்நாடகத்தில் யக்ஷகானத்திற்கும் அம்பலம் இல்லை. பதினெந்தாம் நூற்றாண்டில்தான் அது பழக்கத்திற்கு வந்திருக்கவேண்டும் என்கிறார் டாக்டர் சிவராம கர்ந்த. அவர், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு வரை அது ஒரு சங்கீத பாணியாகத்தான் அழைக்கப்படுகிறது என்கிறார். கதகளி பதினாறாம் நூற்றாண்டில்தான் தோற்றம் கொள்கிறது. அதற்கு முன்பிருந்தே அங்குக் கிருஷ்ணனாட்டம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அது முற்றிலும் சமஸ்கிருதத்தில் இருக்கிறது. கதகளியை விடக் கிருஷ்ணனாட்டம் இன்னும் பூரணமானது; கவிதைத் தன்மை கொண்டது. அது நாடகப் பண்புகளை முழுமையாகவும் கலை நோக்குடனும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறது. அங்குச் சாக்கையர் கூத்தும் இருக்கிறது. இந்தச் சாக்கையர் நடிக்கும் கூடியாட்டம், சமஸ்கிருத நாடகங்களை நடிப்பதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட, ஏற்கெனவே அங்கிருந்த ஓர் அம்பலக் கலை வடிவம் என்றே சொல்லப்படுகிறது. கேரளத்தில் இருக்கும் சாக்கையர் கூத்தையும், சிலப்பதிகாரத்தில் சொல்லப்படும் சாக்கையர் கூத்தையும் ஒப்பிட்டு இன்றும் ஆராயவில்லை. இவை நாட்டிய சாஸ்திரத்திலிருந்து தங்கள் வடிவங்களை எடுத்துக்கொண்டனவா?

நாட்டிய சாஸ்திரத்தின் காலத்தைக் கி.மு. 500 வரை கொண்டு போகிறார் மன்மோகன் கோஷ். அதற்கு முந்தியிருந்த நட குத்திரங்களையும் அது உட்கொண்டிருக்கிறது என்றும் சொல்கிறார். மேலும் பரதமுனி என்பவர் ஒருவர் இல்லை என்றும், பலரால் நாட்டிய சாஸ்திரம் தொகுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும், அதன் இன்றைய வடிவைப் பெற அதற்குப் பல நூற்றாண்டுகள் ஆகியிருக்கலாம் என்றும் அபிப்பிராயங்கள் இருக்கின்றன. இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் இருந்த அரங்கக் கலை மரபுகளை எல்லாம் தொகுத்து இலக்கணப்படுத்தப்பட்ட நூல்தான் நாட்டிய சாஸ்திரம். அரங்கங்கள் தோன்றிய பிறகு அரங்கக் கலைகள் தோன்றின என்பது அபத்தமாக இருக்கும். அரங்கக் கலைகள் தோன்றிய பிறகுதான் அரங்கங்கள் தோன்றும், கபூசிக்குத் தோன்றியதுபோல. ஆனால் காலப்போக்கில் இவற்றின்மேல் சோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட புதிய வடிவங்கள் தோன்றக்கூடும். எனவே, தெருக்கூத்து, நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் அரங்க அமைப்பை எடுத்துக்கொண்டு அதைத் தனக்குச் சாதகமாகச் சலப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்றும் சொல்லலாம். தெருக்கூத்தின் உருவம் நாட்டிய சாஸ்திர உருவத்திற்கு முந்தியது என்றும் சொல்லலாம் 'ஆங்கில நாட'ிற்குச் சொல்வதைப் போல.

சமஸ்கிருத நாடகங்களை நடிப்பதற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட கூடியாட்டத்தைப் போலவே, கூடியாட்டம் என்னும் பெயரிலேயே கேரளத்தில் கீழ் மட்டத்தில் உள்ள மக்களிடம் ஒரு கலை வடிவம் இருக்கிறது என்றும், அது இன்றும் ஆராயப்படவில்லை என்றும் திருச்சூர் நாடகப் பள்ளியின் இயக்குநர் சங்கரப் பிள்ளை சொல்கிறார். நாட்டிய சாஸ்திரமும் அதற்குப் பின் தோன்றிய அரங்கக் கலைகளைப் பற்றிய நூல்களும் மேடையில் போர், மரணம் ஆகியவற்றைக் காட்டுவதைத் தடுக்கின்றன. சமஸ்கிருத நாடகங்கள் இந்த விதியைத் தாண்டிப் போகவில்லை. பாசன், விதிவிலக்கு. ஆனால், யக்ஷகானம், கதகளி, தெருக்கூத்து ஆகியவை தடுக்கப்பட்டவற்றைத் தாராளமாய்க் காட்டுகின்றன. யுத்தம், சம்ஹாரம் என்ற சொற்சேர்க்கைகளோடான தலைப்புகளில் கூத்துகளும், யக்ஷகானங்களும், கதகளிகளும் உள்ளன.

மேற்கண்ட கேள்விகளுக்கு பதிலைச் சொல்லுமுன் தெருக்கூத்தை மதிக்கத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். மதிப்பிடுகிறபோது தெருக்கூத்தின் பண்புக்கு இணங்க, பிரமைகளுக்கு ஆட்படாத மனம் வேண்டும். பலதுறை நிபுணர்களின் ஒத்துழைப்பு வேண்டும். தெருக்கூத்து நசித்து விடாமல் அதைக் காப்பாற்றும் வேலையை உடனடியாக மேற்கொள்ள வேண்டும்.

நாட்டுப்புறக் கலைகளின் வரலாறு

டாக்டர் ஏ.என்.பெருமாள்

நாட்டுப்புறக் கலைகள் பழமையும் பல்கவையும் இணைந்து எளிய மக்களின் இனிமையான அரவணைப்பில் வளர்ந்து அரிய சிறப்புகளுடன் அன்றுதொட்டு இன்றுவரை மங்காப் பொலிவுடன் வாழ்ந்து வருகின்றன.

நாட்டுப்புற மக்கள் நாடகத்தின் சாயலுடைய காட்சிகளை அரங்கமின்றித் தெருக்களில் நின்றவாறு பாடல்களை மிகுதியாகக் கலந்து கூத்தாடிக் கூத்தாடி மக்களை மகிழ்விக்கும் கலையைத் தெருக்கூத்து என்று கூறலாம். இயற்கைச் சூழலே அரங்கமாக அமைந்தது. ஒளிக்காகவும் இயற்கையையே நம்பினார். வள்ளல்கள் மனமுவந்தளிக்கும் நன்கொடைகளை எதிர்பார்த்தே கலைஞர்கள் தெருக்கூத்து ஆடவேண்டிய அவலநிலை ஏற்பட்டது. தெருக்கூத்தின் அமைப்பு, உருவம், தன்மை ஆகியவை மாறுபட்டாலும் பொருளமைப்பில் காதலையும் கடவுளையும் உள்ளடக்கக் கொண்டே விளங்கும்.

இடைக்காலத்தில் மிகவும் கவர்ச்சிகரமாகவும் நடத்தப்பட்ட தெருக்கூத்து நாடகங்களில் பள்ளு, குறவஞ்சி, நொண்டி நாடகம், குளுவ நாடகம் ஆகியவற்றைச் சிறப்பாகக் கூறலாம். நிகழ்ச்சிகளை விளக்கும் முறையிலும் உரையாடலைக் கையாளும் முறையிலும் அவற்றில் நாடகத் தன்மை முழுக்க முழுக்க விளங்குவதைக் காணலாம். பாடல்களும் ஆடல்களும் நிறைந்துள்ள மையால் அவை நாட்டிய நாடகத்தின் தோற்றம் காட்டும். பண்டைக் கூத்துக்களின் சேர்க்கையாக வளர்ந்து பின்வரும் நாடகத்துக்கு முன்னோடியாகத் தெருக்கூத்துக்கள் விளங்கின என்று கருத இடமுள்ளது.

பள்ளு: விவசாயத்தை தொழிலாகவுடைய பள்ளர்களே பள்ளு நாடகங்களின் முக்கிய பாத்திரங்கள். பள்ளுவின் முன்னோடிப் பாடல்களை 'உழத்திப் பாட்டு' என்று பன்னிரு பாட்டியல் சுட்டுகிறது. 'சேரி மொழியால் செவ்விதிற் கிளந்து' என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. உழவர்கள் பாடக்கூடிய பாடல்களாக 'விருந்திற் பாணி', 'ஏர் மங்கலம்' ஆகிய இரண்டையும் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. தானியத்தைப் பிரிக்கும்போது பாடப்படுவது 'முகவைப் பாட்டு'. இத்தகைய பாடல்கள் பள்ளு நாடகங்களுக்கு வழி வகுத்திருக்க வேண்டும். திருவரங்கம் கோயிலில் பள்ளுப்பாட்டு பறைப்பாட்டு ஆகியவை மிகச் சிறப்பாகப் பாடப்பட்டதாகக் கோயில் நிகழ்ச்சிக் குறிப்பான 'கோயிலொழுகு' கூறுகிறது.

குறவஞ்சி: குறவஞ்சியில் ஒரு குறத்தி குறிசொல்லும் வாயிலாக அழகான பெண் ஒருத்தியின் காதல் நிகழ்ச்சி விரிவாகக் கூறப்படும். இறைவுணர்வுக்கு ஒரு சிறந்த இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். குறத்தியைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. 'வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர்' என்று குறுந்தொகையும் 'நுண்கோல் அகவுணர்' என்ற அகநானூறும் அவர்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. குறத்திகள் முக்காலக் கூறுகளை உணர்ந்தவர்கள் என்று பன்னிரு பாட்டியலும், தொன்னூடல் விளக்கமும் குறிப்பிடுகின்றன.

நொண்டி நாடகம்: நாட்டிய நாடகத்தின் ஒரு வகையான நொண்டி நாடகத்தில் நொண்டி ஒருவனே நாடகத்தில் முக்கியமான பாத்திரமாக வருவான். பொதுவாக நொண்டிச் சிற்பு பாடல் அமைப்பில் இத்தகைய நாடகங்கள் எழுதப்படும். 18-ம் நூற்றாண்டில் இவை மிகச் சிறப்புற்று விளங்கியதாக அறிகிறோம்.

குளுவ நாடகம்: குளுவ நாடகத்தில் குளுவன் என்ற பாத்திரத்துக்குத்தான் சிறப்பான இடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அவன் தொண்டு வேலை செய்யும் சாதாரண மனிதன். அவனுக்குச் சிறப்பு கொடுக்கப்படுவதினால் இத்தகைய நாடகங்கள் பாமர மக்களைக் கவர்ந்தன.

தெருக்கூத்து: இவை தவிர தெருக்கூத்தாகப் பல நாடகங்கள் நாட்டுப்புறக் கலைஞர்களால் நடக்கப்பட்டன. ஊரில் நடத்தப்படும் திருவிழா, கொடைவிழா ஆகியவற்றில் இத்தகைய நாடகங்கள் மிகச் சிறப்பாக நடத்தப்படுவது உண்டு. மிகச் சிறப்பாக அரிச்சந்திரன் கூத்து, இராம நாடகம், மன்மதன் கூத்து, சிறுத்தொண்டன் நாடகம், சூரசம்காரம், பத்மாசுரன் சண்டை, பதினெட்டு நாள் சண்டை, லவகுச நாடகம் ஆகியவை பல ஊர்களில் நடத்தப்பட்டதாக அறிகிறோம்.

கும்மியடித்தல்: கும்மியடித்துப் பாடி ஆடுவது ஒரு சிறந்த காட்சியாகும். பெரும்பாலும் பெண்களே இந்த ஆட்டத்தில் கலந்துகொள்வர். நடக்கப்படும் பாத்திரங்களுக்குத் தக்கவாறு ஆடையணி புனைந்தும் ஆடுவர். குமரி மாவட்டத்தில் பெண்கள் பூப்பெய்துள்ள வீடுகளில் சிறுமிகள் கும்மியடித்து ஆடும் வழக்கம் பெருவாரியாக இருந்துள்ளது. இப்பொழுது அது தேய்ந்து, இல்லை என்று கூறும் அளவுக்குச் சுருங்கிவிட்டது. திருநெல்வேலி மாவட்டம் மாவடி என்ற ஊரில் இன்றும் கும்மியடித்து ஆடும் கலை பெருவழக்காக உள்ளது.

ஓயிலாட்டம்: கோவை மாவட்டத்தில் ஓயிலாட்டம் புகழ்பெற்ற நாட்டுப்புற ஆடலாகும். ஆண்கள் ஆடும் இந்த ஆட்டத்தின் வாயிலாக, முருகன், மதுரை வீரன், காத்தவராயன் போன்ற கதைகள் நடத்துக் காட்டப்படும். பெரும்பாலும் கலைஞர் கதைக்குத் தக்க வேடம் புனைந்து ஆடுவர்.

பொம்மலாட்டம்: பொம்மைகள் அல்லது பதுமைகளைப் பயன்படுத்திப் புராணக் கதைகளை நடத்துக் காட்டுவது பொம்மலாட்டம். திரைக்குப் பின்னாலிருந்து சூத்திரதாரி என்பான் பொம்மைகளைக் கயிற்றால் கட்டி அவற்றைக் கதைக்குத் தக்கவாறு ஆட்டி அசைத்துப் பாடுவான். குரலை மாற்றி மாற்றி உரையாடல் செய்வதினால் சுவை மிகுதியாகும். பொம்மைகளை இயக்கும் சூத்திரதாரியை இக்கால இயக்குநரின் முன்னோடி என்று கருதலாம்.

தோற்பாவைக் கூத்து: தோலினால் பாத்திரங்களின் உருவங்களைப் படமாக்கி அவற்றை ஒரு கழியுடன் இணைத்து சூத்திரதாரி இயக்குவதினால் கூத்து இனிது நடைபெறும். பொம்மலாட்டம் போன்றே இது பெரும்பாலும் அமையும். பொதுவாக இராமாயணக் கதையே தோற்பாவைக் கூத்தில் நடைபெறும். ஒரு ஊரில் பத்து அல்லது பதினைந்து நாட்கள் வரை இக்கூத்து நடத்தப்படும். கதையை வளர்த்திச் செல்லும்போதே அந்த ஊர் மக்களுக்குத் தேவையான அறிவுரைகள் இயக்குநரால் இடையிடையே வழங்கப்படும். அதற்காக நகைச்சுவைப் பாத்திரங்களான கொப்புளான், உச்சிக் குடும்பன், முளவத்தக் கண்ணன் ஆகியோரைப் பயன்படுத்துவர். குமரி மாவட்டம் கொட்டாரம் ஊரைச் சேர்ந்த கோபால ராவ் என்பவர் இக்கலையில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றவர்.

உறுமிக் கோமாளியாட்டம்: ஊர்களில் விழா நடக்கும்போது ஒருவர் அல்லது இருவரால் உறுமிக் கோமாளியாட்டம் நடைபெறுகிறது. ஆடும்போதே ஊர்த் தேவதைகளுக்குக் குறை நீக்கும் வேண்டுகோளை அவர்கள் விடுப்பதைக் கேட்கலாம். தொத்

துநோய், மழையின்மை ஆகிய தீமைகளில் இருந்து மக்கள் காக்கப்பட வேண்டும் என்பது அவர்களது முக்கிய வேண்டுகோளாக இருக்கும். நகைச்சுவை கூட்டும் நடிகர்களைப் போன்று வேடிக்கையான தொப்பி, ஆடை, அணிகள் முதலியவற்றை அணிந்தவாறு ஆடுவர். சில ஊர்களில் ஒப்பனை செய்யப்பட்ட இரண்டு காளைகளுடன் சேர்ந்து அவர்கள் ஆடுவதாகக் கூறப்படுகிறது.

கரக ஆட்டம்: கரக ஆட்டம் என்பதைச் சில ஊர்களில் 'கும்பாட்டம்' என்று கூறுவர். ஒரு பெண் தலையில் ஒப்பனை செய்யப்பட்ட ஒரு கும்பத்தை வைத்துக் கொண்டு நையாண்டி மேளத்தின் இசைக்குத் தக்கவாறு அபிநயம் பிடித்து ஆடுவதே கரக ஆட்டம். அவள் கும்பத்துடன் சமூன்று சமூன்று ஆடும்போது அலங்கலும் ஆடையும் பரந்து சமூலும். இதனைக் கண்டு நாட்டுப்புற மக்கள் கரவொலி எழுப்பி மகிழ்வதைப் பல ஊர்களில் காணலாம். ஆட்டம் ஆடிக் கொண்டே சில பெண்கள் பாடுவதும் உண்டு. சில சமயம் உரையாடலில் இறங்கி நகைச்சுவை எழுப்புவதையும் பார்க்கலாம். ஆட்டத்தை நிறுத்தி சில வியப்பான செயல்களை அந்தக் கலைஞர்கள் செய்து காட்டுவதையும் காணலாம்.

பகல் வேடம்: இரவில் வேடமிட்டு ஆடுவது போன்று சிலர் பகலில் வேடமிட்டு ஆடிக் கொண்டு பெறுவது உண்டு. பெரும்பாலும் இவர்கள் அறுவடை நடக்கும்போது களத்து மேடுகளில் ஆடி நெல் பெற்றுச் செல்வது வழக்கம். இத்தகைய பழக்கம் பெரும்பாலும் வடமாவட்டங்களில் முன்பு அதிகமாக இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

கைச் சிலம்பு: விழாக் காலங்களில் ஒரு சிலம்பை வைத்து அசைத்து ஒலியை எழுப்பி ஆடும் ஆட்டத்துக்குக் கைச்சிலம்பு ஆட்டம் என்று பெயர். தழுக்கு முதலிய தோல் கருவிகளின் தாள இசைக்குத் தக்கவாறு குதித்துக் குதித்து ஆடுவர்.

காவடியாட்டம்: முருகக் கடவுளின் வணக்கத்துடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையது காவடியாட்டம். கடன் கழிப்பாகப் பலர் காவடி சமந்து ஆடியபடியே முருகன் ஆலயங்களுக்குச் செல்வர். அதில் கலையை விடவும் பக்தியே பெருகித் தோன்றும். ஆனால், கலையாகவே காவடி ஆட்டம் நடைபெறுவதையும் பல இடங்களில் காணலாம். பெரும்பாலும் காவடியாட்டம் கும்பாட்டத்துடன் சேர்ந்து நையாண்டி மேள இசைப்புடன் நடைபெறும். காவடியை மயில் பீலியால் ஒப்பனை செய்திருப்பர்.

அனுமன் ஆட்டம்: புராண இதிகாசக் கதைப் பாத்திரங்கள் போன்று வேடம் புனைந்து விழாக் காலங்களில் ஆடி மக்களை மகிழ்விப்பது நாட்டுப்புறக் கலைஞர்களின் வழக்கம். அவ்வாறு அவர்கள் தாங்கும் வேடங்களில் ஒன்று அனுமன். குரங்கு போன்று வாலும், முகமும் கொண்டு வண்ண ஆடையணிந்து தலையில் ஒரு தொப்பி வைத்து ஆடுவர். இராமாயணத்தில் அனுமன் செய்துள்ள வீரச்செயல்களை ஆடிக் காட்டுவர். அரக்கர்களுடன் போர் செய்தது போன்றும், இராமனிடம் வாய்ப்பாத்தி அடங்கி நிற்பது போன்றும் ஆடி அக்காட்சிகளை நினைவுபடுத்துவர். சுமார் 55 ஆண்டுகளுக்குமுன் குமரி மாவட்டம் உச்சவிளை ஊரைச் சேர்ந்த நாராயண வடிவுச் சாமியார் என்பவர் 'அனுமார் சாமியாட்டம்' ஆடுவாராம். நந்தியாட்டம், சிம்ம ஆட்டம், கரடியாட்டம், மயிலாட்டம் முதலான ஆட்டங்களையும் கிராமியக் கலைஞர்கள் ஆடிக் காட்டுகின்றனர்.

பொய்க்கால் குதிரையாட்டம்: மரத்தினால் ஒரு குதிரையின் மேற்பகுதியைச் செய்து கீழ்ப்பகுதியை ஒரு துணியால் மறைத்து விடுவர். அந்தக் குதிரையின் உள்பகுதியில் ஒரு மனிதன் நிற்கக்கூடிய அளவுக்கு இடைவெளி இருக்கும். அவன் மரத்தாலான செருப்பு அணிந்திருப்பான், அதனைத் தரையுடன் மோதிக் குதிரையின் குளம்பு ஒலி எழுப்புவான். இந்த ஆட்டத்துக்குத் துணையாக இசைக்கப்படும் வாத்திய இசைக்கு ஒத்து குதிரையை ஆட்டிப் பிடித்தவாறு அசைந்து அசைந்து ஆடுவான். அதில் கலைச் சிறப்பு காணப்படும். ஊரில் விழாக்கள் நடக்கும்போது பலவித ஆட்டங்கள் நடைபெறும். அவற்றுள் ஒன்றாகப் பொய்க்கால் குதிரையாட்டமும் நடக்கும்.

உறியடியாட்டம்: இது கண்ணனின் கதையைத் தழுவி ஒருவித ஆட்டம். உறியில் வெண்ணெய் திருடும் காட்சியைச் சித்தரிக்கும். கண்ணன் வேடமிட்ட ஒருவன் கைத்தடியுடன் ஆடி ஆடி வருவான்; ஓர் உறியில் பாளை ஒன்று தொங்கும். அதைக் கைத்தடி கொண்டு தாக்கும்போது, பக்கத்தில் மறைந்திருக்கும் ஒருவரால் உயரே இழுக்கப்பட்டுவிடும். பின் தாழ்த்தப்படும். இப்படிப் பலமுறைக்குப் பின் கண்ணனின் கைத்தடிக்குப் பாளை பவியாகும் ஆட்டமும் முடிவுறும். இவ்வகை ஆட்டம் குமரி மாவட்டத்தின் மேற்குப் பகுதியில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெறும். இதைப்போன்று கண்ணைக் கட்டி பாளை உடைக்கும் விளையாட்டும் பல இடங்களில் நடைபெறுகிறது.

கிருட்டின ஆட்டம்: இந்த ஆட்டத்தை நாட்டுப்புற மக்கள் கிருட்டின ஆட்டம் என்று கூறுவதைக் கேட்கலாம். கண்ணனைப் போன்று புல்லாங்குழலைக் கையில் தாங்கி அதை ஊதுவது போன்று காட்டி இசைக்குத் தக்கவாறு ஆடுவது இன்பக் காட்சியாகும்.

வேதாள ஆட்டம்: வேதாளம் என்பது ஒருவகைப் பூதம். குறுகிய உயரம். கொடூரமான முகத்தோற்றம் ஆகியவை கொண்டது வேதாளம். இந்த ஆட்டம் ஆடுபவன் ஒரு முகமடி அணிந்து இருப்பான். அதைப் பார்க்கவே மிகவும் பயமாக இருக்கும். கையில் ஒரு தீச்சட்டியும் உடம்பு முழுவதும் கருமைக் கோலமும் கொண்டு விளங்குவான். அவனைச் சுற்றிச் சிறுவர்கள் வேட்பங்குழையைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு ஆடுவர். அவர்களைக் 'கொள்ளியாப்பை' என்று மக்கள் அழைப்பர். உண்மையில் அவர்கள் கொள்ளி வாய்ப்பேயின் வேட்புணைவுகள் ஆகும். உடம்பு முழுவதும் கரும்புள்ளி, செம்புள்ளி குத்தி இருப்பார்கள்.

ஆலி ஆட்டம்: அச்சந்தரும் பெரிய மனித உருவத்தை மூங்கிலாலும் வைக்கோலாலும் செய்து அதற்கு ஒரு முகமடியும் குட்டுவர். அதற்கு ஆலி என்று பெயர். அதற்குள் ஒரு மனிதன் நின்று ஒருவிதமான கீச்சொலி எழுப்பி அங்கும் இங்கும் தள்ளி ஆடுவான். பொதுவாக ஒரு குழுவில் நான்கு ஆலிகள் ஒன்றாக ஆடும். அவற்றைக் குறவன், குறத்தி என்றும் அழைப்பர். நாதசுர இசைக்குத் தக்க இந்த ஆட்டம் நடைபெறும். கிராம தேவதைகளை ஊர்சுற்றி எடுத்து வரும்போது இம்மாதிரியான ஆட்டங்கள் உடன் நிகழும்.

கணியான் ஆட்டம்: பொதுவாக இயக்கி, கடலை, மாடன், பிச்சைக்காரன் போன்ற ஊர்த் தேவதைகளுக்கு விழா எடுக்கும்போது கணியான் ஆட்டம் நடைபெறும். ஆண்கள் பெண் வேடமிட்டு சாமியாடுபவருடன் கூடி ஆடுவார்கள். அவர்கள் மகுடம் என்ற தோற்கருவியின் தாளவொலிக்குத் தக்கவாறு பாட்டுப்பாடி ஆடுவார்கள். அவர்களுடைய ஆட்டமும் பாட்டும் ஆவேசமுற்று ஆடும் தெய்வத்தின் கதையாகவே இருக்கும். சில சமயம் சாமியாடுபவருக்கும் கணியானுக்கும் போட்டியாட்டம் நடைபெறுவதைக் காணலாம். கணியான் வெகுவேகமாக அங்குமிங்கும் குதித்து ஆடுவது காட்சிக்கு நல்ல விருந்தாக அமையும்.

புலிவேடம்: புலிபோன்று வேடம் புனைந்து பெருநாட்களில் ஊரில் ஒரு தனி இடத்தில் ஆடும் ஆட்டத்தைப் புலிவேடம் என்று சொல்வர். கடுவாய் ஆட்டம் என்றும் பெயருண்டு. இந்த வேடம் புனைவதற்கு நோன்பு இருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு மனிதன் உடல் முழுவதும் வரிவரியாகக் கோடுபோட்டு கடுவாய் போன்று வண்ணம் பூசி ஆடுவதைப் பார்க்கலாம். கையில் சிலர் ஆட்டுக் கொம்பை வைத்து கொடுமான முகத்தோற்றம் காட்டி ஆடுவர். வீடுவீடாகச் சென்று ஆட்டம் ஆடிப் பணம் காசு பெறுவார்கள். துணிமணிகளும் கிடைக்கும். செண்டை மேளத்துக்குத் தக்கவாறு ஆட்டம் நடக்கும். இந்துக்கள் இத்தகைய வேடங்களை மழை இல்லாத காலத்தில் புனைந்து நோன்பு முறையில் ஆடுவதாகக் கூறப்படுகிறது. புலிவேடம் புனைவோர் உடலில் புள்ளி புள்ளியாக வண்ணம் பூசி இருப்பர். இரண்டும் தனித்தனி ஆட்டமாகவே தோன்றுகிறது. கடுவாய் ஆட்டக்காரன் உயிருள்ள ஆட்டை முறித்துக் கொல்லும் காட்சியும் சில இடங்களில் நடைபெற்றுள்ளது.

சக்கையாட்டம்: பண்டைக் காலத்தில் பரவலாக நடைபெற்று வந்த சாக்கைக் கூத்தின் வழித் தோன்றலாக இதனைக் கூறலாம். சிலப்பதிகாரத்தில் சாக்கைக் கூத்தைப் பற்றிய முதல் குறிப்பு காணப்படுகிறது. இதனைக் கொடுகொட்டி, கொட்டிச் சேதம் ஆகிய ஆடல்களுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறுகிறார்கள். இடைக்காலக் கல்வெட்டுகள் பல சாக்கைக் கூத்தைப் பற்றி மிகச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றன. அரசனின் ஆதரவு இதற்கு இருந்திருக்கிறது. இந்த ஆட்டக்காரர்களுக்குச் 'சாக்கைக் காணி' என்ற நிலக்கொடையும் 'சாக்கை மாராயம்' என்ற பட்டமும் கொடுக்கப்படுவதாகக் கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. காலப்போக்கில் இது அரச ஆதரவை இழந்து நாட்டுப்புறக் கலைஞரின் அரவணைப்பில் உயிர் வாழ்கிறது. இதனைச் சாக்கையாட்டம் என்றே பல இடங்களில் அழைக்கிறார்கள். ஆட்டம் ஆடும்போது வேடிக்கையான ஆடையணிகளை அணிந்திருப்பர். ஆடைகள் மிகப் பெரிதாக இருப்பதினால் அங்கும் இங்கும் தொங்கிக் காணப்படும். நகைப்பேச்சும், எள்ளல் உரைகளும், இந்தக் கலைஞர்களின் வாய்மூலம் வெளிப்பட்டுச் சிரிப்பை மூட்டிச் சிந்தனையைத் தூண்டுவதாகக் கூறுகிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் பல ஊர்களில் இத்தகைய ஆட்டம் நடைபெறுகிறது. இதன் வளர்ச்சிக் கூறாகக் கேரளாவில் இன்று மிகச் சிறப்பாக நடைபெறும் கதகளியைச் சொல்லலாம். இதில் பாரதம் போன்று இதிகாச நிகழ்ச்சிகள் மிகச் சிறப்பாக நடத்தப்படும். செண்டை மேளம், சேமக் கலம் முதலியவை ஒலிக்க இவ்வாட்டம் மிக விமரிசையாக நடைபெறும். ஒரு குத்துவிளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கும். சிலர் நிகழ்ச்சிக்குத்தக்க பாடல்களைப் பாடுவர். குமரி மாவட்டத்தின் வடமேற்கு பகுதியில் இந்த ஆட்டம் பரவலாக நடைபெறுவதைப் பார்க்கலாம்.

இதைத் தவிர தேவராட்டம் என்ற ஒருவகையான ஆட்டம் இருந்ததாக அறிய முடிகிறது. தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் வடபாங்கு, தென்பாங்கு ஆகிய இருவகைத் தெருக்கூத்து நாடகங்கள் நடத்தப்படுவதாகக் கூறுகிறார்கள். இலங்கையில் பட்டிகோலா என்ற இடத்தில் தமிழ் நாட்டுப்புறக்கூத்தின் கூறுகள் நிறைந்த வடமோடி, தென்மோடி ஆகிய நாடகங்கள் நடத்தப்படுவதாக அறிகிறோம். இவ்வாறான பலவகையான நாட்டுப்புறக் கூத்துகளும், ஆட்டங்களும் தமிழ்நாட்டில் மிகப் பரவலாக நடைபெறுகின்றன.

வில்லுப்பாட்டு: வில்லுப்பாட்டை மிகச் சிறந்த நாட்டுப்புறக் கலையாகக் கூறலாம். வில்லின் நானொலி மகிமையை அறிந்த மனிதன் அதனை முறைப்படுத்தி விரைவில் இசையின் வசப்படுத்திக் கருவிகளின் துணையினை அதோடு இணைத்து வில்லிசையைச் செம்மைப்படுத்தி ஒரு நல்ல பெரும் கலையாக்கி மகிழ்கிறான். இன்று நெல்லை, குமரி ஆகியவற்றில் வில்லுப்பாட்டுக் கலை சீருடனும் சிறப்புடனும் வளர்க்கப்படுகிறது.

நாட்டுப்புறக் கலைகளில் இன்னும் பல உண்டு. சில கலைகள் காலச் சுழற்சியில் மங்கி மறைந்தாலும் பல சுவையுற வாழ்ந்து வருகின்றன. அவற்றை மாயவிடாது போற்றிக் காக்க வேண்டியது அனைவரின் கடமையாகும்.

உலகின் முதல்மொழி நூலாராய்ச்சி தொல்காப்பியம்!

பன்மொழிப்புலவர், திரு. கா.அப்பாத்துரை, எம்.ஏ., எல்.டி.

குமரி மாவட்டம், ஆரல்வாய்மொழியில் 1907 இல் இவர் தோன்றினார். தந்தையார் ந.காசிநாதபிள்ளை, தாயார் முத்தம்மாள். நாகர்கோவில் ஸ்காட் கிறித்துவக் கல்லூரி, திருவனந்தபுரம் மகாராஜா கலைக்கல்லூரி ஆகியவற்றில் பயின்று ஆங்கிலத்தில் பி.ஏ. (ஆனர்சு) பட்டம் பெற்றார். தமிழ் எம்.ஏ., இந்தி விசாரத், எல்.டி.ஆகிய பட்டங்களும் பெற்றார். சென்னை முத்தியாலுப் பேட்டை உயர்நிலைப் பள்ளி, பச்சையப்பன் கல்லூரி, திருநெல்வேலி இந்துக்கல்லூரி ஆகியவற்றில் ஆசிரியராகவும், 'திராவிடன்', 'ஐஸ்டீஸ்', 'லிபரேட்டர்', 'விடுதலை' முதலிய பல செய்தியிதழ்களின் ஆசிரியராகவும் தொண்டாற்றியுள்ளார். பன்மொழிப்புலவரான இவர் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அரிய ஆராய்ச்சி நூல்களை இயற்றியுள்ளார். தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவரான இவர், சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆங்கில - தமிழ் அகர வரிசைக் குழுவின் துணையாசிரியராவார். இவருடைய தமிழ்த் தொண்டு வியந்து பாராட்டற்குரியது.

மொழிகள் எல்லாவற்றுக்கும் எழுத்தும் இலக்கியமும் இலக்கணமும் உண்டு என்று பலரும் கருதுதல் கூடும். தமிழ் போன்ற மிகப் பழம்பெருமை வாய்ந்த மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட தமிழருக்கு இஃது இயல்பே. ஆனால் உண்மைநிலை இதற்கு எவ்வளவோ மாறுபட்டது - வியத்தகு முறையில் மாறுபட்டது!

இன்றைய உலக மொழிகளில் தமக்கெனத் தனியாகத் தாமே எழுத்து வகுத்துக்கொண்ட மொழிகள் தமிழும் தமிழின மொழிகளும் மட்டுமே - இஃது இன்றைய உலகப் பொதுமக்களுக்குத் தெரியவராத செய்தி - மாணவருலகும் அறிஞரும் கூடக் கவனியாத மெய்மை ஆகும். ஆயினும் இது வரலாறு காட்டும் உண்மை.

இன்றுவரைகூட எழுத்து வடிவம் மேற்கொள்ளாத மொழிகள் மேலையுலகிலும் கீழையுலகிலும் உண்டு.

ஆயிர ஆண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியுடைய மொழிகள் உலகிலேயே பதினொன்றுக்கு மேல் இல்லை. அவை மேலை உலகில் மூன்று (ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, இத்தாலியம்), மேற்கு, கிழக்கு ஆசியாவில் மூன்று (பாரசீகம், சீனம், சப்பானியம்), தென் ஆசியா வில் ஐந்து (தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு, சமசுகிருதம்) ஆகியவைகளே. ஆரிய இனமொழிகள் என்று கூறப்படும் வட இந்தியத் தாய்மொழிகள் அனைத்தும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலம்வரை இலக்கியமற்ற மொழிகளாகவே இயங்கின என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சிலவற்றுக்கு இன்றும் இலக்கியம் கிடையாது.

அணிமை மேலையுலகில் கிரேக்க இலத்தீன் மொழிகள் தமிழுடன் ஒத்த இலக்கியப் பழமையுடையவை. ஆனால் நீடித்த இலக்கிய வாழ்வுடையன அல்ல.

இலக்கண வகையில் தமிழும் உயர் தனிச் செம்மொழிகளாகிய சமசுக்கிருதம், கிரேக்கம், இலத்தீனம், அரபு, ஏபிரேயம், பாரசீகம் ஆகியவையும் - இவ் ஏழுமொழிகள் மட்டுமே - தமக்கென இலக்கணம் வகுத்துக் கொண்டவை. மற்ற எல்லா மொழிகளும் இவற்றைப் பின்பற்றியே அணிமைக் காலத்தில் இலக்கணம் வகுத்துள்ளன.

மொழியின் வளர்ச்சிப்படிசை இச்செய்திகள் நமக்கு வரிசை முறையாக வகுத்துக் காண உதவுகின்றன.

1. வரி வடிவில் எழுத்து உருவாகிய நிலை, நெடுங்கணக்கும் நெடுங்கணக்கின் எழுத்து வரிசை முறையும் வகுக்கப்பட்ட நிலை - இவற்றின்பின் எண்களுக்கு இலக்கமும் எண்மானமும் வகுக்கப்பட்ட நிலை - ஆகியவை முதற்படி.

தனக்கென எண் இலக்கமும் எண் மானமும் வகுத்துக்கொண்ட உலகின் ஒரே மொழி கூடத் தமிழே. மற்ற எல்லா மொழிகளிலும் அதை அப்படியே மேற்கொண்டோ சிறிது திரித்தோ இன்றுவரை வழங்குகின்றன.

2. இலக்கியம் உருவாகிய நிலை - வளர்ந்த நிலை - மொழி சார்ந்த இசை, நாடகம், மொழி சாராத பிறகலைகள் வளர்ந்த நிலைகள் - மொழியில் அறிவு நூல்கள் வகுக்கப்பட்ட நிலை - இவையே மொழியின் இரண்டாம்படி.

அறிவுநூல்கள் மேலைமொழிகளில் சென்ற நான்கு நூற்றாண்டு வளர்ச்சியே. அதற்குமுன் அவ்வளர்ச்சி அரபு, கிரேக்க, சமசுக்கிருத, எகிப்திய, தமிழக வளர்ச்சிகளையே மூலமாகக் கொண்டிருந்தது.

3. அறிவு நூல்களில் ஒன்றாக மொழிக்கு இலக்கணம் ஏற்பட்ட நிலை. இது மொழியின் மூன்றாம்படி.

இலக்கணமுடைய பழைய மொழிகள் ஏழு என்று மேலே கூறப்பட்டாலும் தமிழுடன் ஒப்பிடத்தக்க விரிவகற்சியுடைய மொழி கீழ்த்திசையின் வழக்கிலாச் செயற்கை இலக்கிய மொழியாகிய சமசுக்கிருதம் ஒன்றே.

4. கடைசிப் படயாகிய நான்காம் படி மொழியாராய்ச்சிப் படயாகிய மொழிநூற்படியே. இத்துறை மேலை உலகின் இயல் நூல் துறைகளிலேயே மிகப் புதிது - 19ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே அது பிறந்து வளர்ந்து வருகிறது.

எழுத்துக்களின் ஒலிவடிவம் பற்றிய ஆராய்ச்சி ஒலிநூல். இதுவும் மொழிநூலின் ஒரு பகுதியே. மொழிநூலைப் போல இதுவும் மேலை உலகில் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் புதிதாகத் தோன்றி வளர்ந்துவரும் புத்தம் புதிய துறையேயாகும்.

தமிழ்மொழி பற்றிய வியப்பார்வமிகக் ஒரு புதுமை என்னவென்றால், ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் மேற்கூறிய மொழியின் மூன்று படிகளையும் கடந்து 19 ஆம் நூற்றாண்டின் புத்தம் புதிய படயாகிய நான்காம் படியிலும் இன்றைய மேலை நாடு கடந்து முன்னேறியிருந்தது என்பதே.

தொல்காப்பியம் சரிவர ஆராயப்பட்டால், அந்நூல் இதனைக் காட்டும்.

மேலைநாட்டில் தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி தொடங்கப்பட்டுவிட்டது. மேலை ஆராய்ச்சியாளர் ஏற்கனவே இதைக் கண்டு தமிழர் தொல்பழங்கால ஆராய்ச்சித் திறம் நோக்கி மூக்கில் கை வைக்கத் தொடங்கியுள்ளனர்.

தமிழகத்திலேயே தொல்காப்பியம் என்னும் ஆராய்ச்சிக் கருவூலத்தின் மறை மெய்மைகளை அறிவுத்திறவுகொண்டு திறந்து காண முயன்ற அறிஞர் ஒரு சிலர் உண்டு - தமிழகம் அவர்களை இன்னும் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. அயற் பண்பளாவிய தமிழக ஆட்சி வகுப்பு அவர்களைத் தமிழகம் காணவிடவில்லை. அறிவுலகம் தீண்ட விடவில்லை.

இன்னும் தமிழகம் வந்தெட்டாத சில தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி விளைவுகளையும், தமிழகம் புறக்கணித்துள்ள அறிஞர் அறிவு முடிவுகளையும் இங்கே ஒரு சிறிது சுட்டிச் செல்வோம்.

மொழி ஒப்பீட்டினால் மட்டுமே காணப்படும் சில தொல்காப்பியத் தனிச் சிறப்புக்கள் உண்டு. தொல்காப்பியர் காலப் பின்னணியால் இச்சிறப்புகள் பின்னும் சிறப்புப் பெறுவன. ஆகவே, தொல்காப்பியக் காலம் பற்றிய சில குத்து மதிப்புக் கணக்கையும் ஒப்பீட்டினால் வரும் சிறப்புகளையும் இங்கே வகுத்துக் காண்போம்.

காலமதிப்பு: வடமொழி இலக்கண நூலாரான பாணினிக்கு முற்பட்டவர் தொல்காப்பியர் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். பாணினி கி.மு.நான்காம் நூற்றாண்டினர் என்பர் வடமொழி ஆராய்ச்சியாளர். அத்துடன் தமிழில் கடைச்சங்க காலம் கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்டதென்று கணிக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியம் கடைச்சங்கத்துக்கு முற்பட்டது. முதற்சங்கத்து இறுதிக் காலத்திலும் இடைச்சங்கத் தொடக்கத்திலும் அந்நூல் விளக்கம் பெற்ற தென்று முச்சங்க மரபும் தொல்காப்பியப் பாயிரமும் சுட்டுகின்றன. எனவே, அதன் காலம் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதென்பது தெளிவு. எவ்வளவு முற்பட்டதென்பதோ, கணித்து வரையறுக்க முடியாததாகின்றது. அது 2500 ஆண்டுகட்கு நெடிது முற்பட்டது என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆரிய வேதங்கள் வகுக்கப்படுவதற்கு முற்பட்டது தொல்காப்பியம் என்பர் உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர். வேத காலம் கி.மு. 1500க்கும் கி.மு. 1000க்கும் இடைப்பட்டதென்பர் வரலாற்றாசிரியர். பழைய கணித நூலாரும் புராணிகரும் கூறுகிறபடி அது கி.மு. 3100க்குச் சரியாதல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியம் 10,000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாயிருத்தல் கூடும் என்பர் ஆசிரியர் மறைமலையடிகள். இப்பழமை கூடப் புராணப் பழமையன்று என்று வருங்கால ஆராய்ச்சியும் புதுமைக் கண்டுபிடிப்புகளும் காட்டக்கூடும் என்று நம்ப இடமுண்டு.

தொல்காப்பியத்தின் தனிச் சிறப்புகள்: 1. தொல்காப்பியத்தில் எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்று அதிகாரப் பாகுபாடுகளும், ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் ஒன்பது இயல்களும், மொத்தம் 1610 நூற்பாக்களும் உண்டு. இவற்றுள் பொருளதிகாரம் என்ற பகுப்போ, பொருளிலக்கணம் என்ற ஓர் இலக்கணப் பகுதியோ உலகில் வேறு எந்த மொழிக்கும் இன்றுவரை கிடையாது. அது தமிழுக்கே - தொல்காப்பியத்துக்கே சிறப்புடைய பகுதி - ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர் வகுத்து வளர்த்துள்ள பகுதி அது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

2. தமிழர் இடைக்காலத்தில் இலக்கணத்தை ஐந்திலக்கணம் என்றனர். முழுநிறை இலக்கணத்தின் ஐந்து கூறுகளாக அவர்கள் கொண்டவை எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி ஆகியவை. இவற்றுள் தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் என்

ற மூன்று தலைப்புகளையே அதிகாரப் பெயர்களாகக் கொண்டாலும், பொருளதிகாரத்திலேயே யாப்பும் அணியும் உள்ளடக்கி க் கூறுகிறது. ஆகவே, அது தமிழின் முழுநிறை இலக்கண நூலாகும்.

யாப்பும், அணியும் சங்க காலத்துக்குப் பிற்பட்டே தனி இலக்கணத் துறைகளாகத் தமிழிலும் சமசுக்கிருதத்திலும் வளர்க்கப்பெ ற்றன. இரு மொழிகளின் இந்த வளர்ச்சிக்கும் மூலமும் முதனூலும் தொல்காப்பியமேயாகும். ஆகவே, தமிழுக்குச் சிறப்பான இலக்கணம் பொருள் மட்டுமன்று. யாப்பு அணி ஆகியவற்றையும் முதன் முதலில் இலக்கணமாக ஆராய்ந்த உலகமொழி த மிழேயாகும்.

இன்றளவும் சமசுக்கிருத இலக்கணத்தில் எழுத்தும் சொல்லுமே உண்டு; பொருளில்லை. யாப்பும் அணியும் தனி நூல்களாகப் பாணினிக்குப் பின் தமிழ்த் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றியே வகுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலை மொழிகளில் யாப்பும் இலக்க ணத்தில் சேர்க்கப்பட்டாலும், அணி இன்றும் பெரும்பாலும் தனித்துறையாகவே கணிக்கப்படுகிறது. அதன் வளர்ச்சி இன்னும் தமிழ், சமசுக்கிருதத்தின் வளத்துக்குப் பிற்பட்டதேயாகும்.

3. மேற்கூறிய இரண்டு செய்திகளையும் இணைத்துப் பார்த்தால், தமிழ், தொல்காப்பியம் ஆகியவற்றின் தனிச் சிறப்பு விளங் கும்.

தொல்காப்பியக் காலத்துக்கு முற்பட்டே தமிழில் இலக்கியமும் இலக்கணமும் வளமுற்றிருந்தன. இதைத் தொல்காப்பியமே கா ட்டுகின்றது. எனவே, தொல்காப்பியம் மொழிக்கு இலக்கணமாக மட்டும் வகுக்கப்படவில்லை, இலக்கியத்துக்கும் இலக்கணம ாக வகுக்கப்பட்டது என்பது விளங்கும். சமசுக்கிருதத்திலும் இன்றைய மேலை மொழிகளிலும் மற்ற உலக மொழிகளிலும் கூட இலக்கணம் என்பது பெரிதும் மொழியின் இலக்கணம் மட்டுமே. இலக்கியத்தின் இலக்கணமாக அவை கருதப்படவில்லை.

தமிழில் இலக்கியம், இலக்கணம் என்ற சொல் தொடர்பும் இச் சிறப்பைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. சமசுக்கிருதத்திலோ மேலை மொழிகளிலோ இரண்டின் பெயர்களும் தொடர்பற்றவையாகவே இயல்கின்றன. (சமசுக்கிருதம்: இலக்கணம் = வ்யாகரணம் இ லக்கியம் = சாகித்யம்; ஆங்கிலம்: இலக்கணம் = க்ராமர்; இலக்கியம் = லிட்டரேச்சர்).

4. நூற்பா அல்லது சூத்திரம் தமிழ், சமசுக்கிருதம் ஆகிய இருமொழிகளுக்கும்மட்டுமே உரிய சிறப்பு நடை ஆகும். சமசுக்கிரு தத்தில் சூத்திரங்கள் வியக்கத்தக்க அளவில் செறிவுடையவை. தமிழில் நூற்பாவடிவில் அமையாத திருக்குறள் இதே வியத்த கு செறிவுடன் இனிமையும் கவிதை நயமும் உடையது. தொல்காப்பியமோ நூற்பா நடையிலேயே செறிவு, இனிமை, கவிதை நயம், எளிமை ஆகிய பல அரும்பெரும் பண்புகளும் ஒருங்கே கொண்டது ஆகும்.

5. நன்னூலார் காலம் (12 ஆம் நூற்றாண்டு) முதல் தமிழ் இலக்கணங்கள் பேரளவில் பாணினியின் சமசுக்கிருத இலக்கணத் தைப் பின்பற்றின. அவற்றின் சிறப்பும் பாணினியின் சிறப்பே. ஆனால் பாணினியும் பிற்காலத் தமிழ் இலக்கண நூலாரும் 'தொகுத்துச் சுட்டல், வகுத்துக் காட்டல், விரித்துரைத்தல்' என்ற புலமை வரிசை முறையைக் (Deductive Method) கையாண்டனர். தொல்காப்பியமோ 'விரித்துரைத்தல், வகுத்துக் காட்டுதல், தொகுத்துச் சுட்டல்' என்ற ஆசிரிய ஆராய்ச்சி முறையை (Inductive Method) மேற்கொண்டுள்ளது. பின்னதன் சிறப்பு ஆராய்ச்சித் துறைகளிலும், ஆசிரியத் துறையிலும் இன்று போற்றப்படுவது.

எழுத்து என்பது என்ன என்று கூறி, முதல் சார்பு, உயிர், மெய், உயிர்மெய் என வகுத்து எண் கூறும் நன்னூல் முறையுடன் - எழுத்து முப்பதெனக் கூறி, குறில் நெடில் வகைப்படுத்தியும், வலிமெலி இடை வகைப்படுத்தியும் பின் உயிரும் மெய்யும் தொகுத்துரைக்கும் தொல்காப்பிய முறையின் இனிய பண்பு ஒப்பிட்டுக் கண்டு மகிழத்தக்கது.

6. தொல்காப்பியம் முதல் நூல் வழி நூல் அன்று. அத்துடன் இன்று தமிழருக்கு அது மூல முழுமுதல் இலக்கண நூலாகவும் இயல்கிறது. ஆயினும் அவர் காலச் சூழ்நிலையில் அது முதல் நூலேயன்றி முழுமுதல் நூலல்ல. ஏனெனில், முதலாவதாக, அக்காலத்துக்கு முன்பே இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழ்த் துறைகளுக்கும் இலக்கிய இலக்கணங்கள் இருந்தன. தொல் காப்பியம் இயல்தமிழுக்கு மட்டுமே இலக்கணம் கூறிற்று. இசைக்கும் நாடகத்துக்கும் இலக்கணம் கூறவில்லை. இரண்டாவதாக, இயலிலேயே பிற இலக்கண நூலார் கூறியதையும் விளக்கியதையும் தாம் முற்றிலும் கூறாமலும் விளக்காமலும் அவ்வப்பே பாகு காட்டிச் சென்று, பிறர் கூறாதன, விளக்காதனவற்றையே தமக்கேயுரிய புத்தாராய்ச்சி முடிவுகளாகத் தொல்காப்பியர் வி ளக்கினார். இது ஆராய்ச்சியாளர் பலர் சுட்டிச் சென்ற ஒரு கருத்தேயாயினும், அதன் முழு அருமை இன்னும் வலியுறுத்தி உ ணரப்பட, உணர்த்தப்பட இல்லை.

7. 9 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 18 ஆம் நூற்றாண்டுவரை பல தமிழ் இலக்கண நூலாசிரியர்கள் தமிழ் இலக்கணத்தைப் பா ணினியின் முன்மாதிரியில் வகுக்க முனைந்ததுடன் அமையாமல், தமிழ் இலக்கணமே பாணினியின் இலக்கணத்தின் வழிவந்த து என்று கூற முனைந்தனர்.

'வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி

அதற்கிணையாத்

தொடர்புடைய தென்மொழியை...

குடமுனிக்கு வரையறுத்தார்'

என்ற புதுப்புராணக் கூற்றை அவர்கள் ஆதாரமாகக் கொண்டனர். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர் கூற்றும் தற்கால வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் முடிவும் தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சியும் பாணினிக்குத் தொல்காப்பியர் முற்பட்டவர் என்பதையும், பாணினி யத் தொல்காப்பியர் எங்கும் பின்பற்றியதாகக் காட்டமுடியாது என்பதையும் விளக்கின. உயிர், மெய், இறந்த காலம், நிகழ் காலம் முதலிய இலக்கணக்குறியீடுகளுக்குப் பாணினியின் இலக்கணம் பெயரே தரவில்லை - செயற்கை ஒலிக்குறியீடுகளே தந் தன.

நம்கால ஆராய்ச்சியாளர் ஒருவர் - திரு. பி.எஸ். சால்திரி, தொல்காப்பியர் பாணினிக்கு முற்பட்டவர் என்பதையும், அவரைப் பின்பற்றவில்லை என்பதையும் கண்டு ஏற்றுக்கொண்டார். ஆனால் வடமொழியிலே வேதங்கள் சார்ந்த பிராதி சாக்கியங்கள் பாணினிக்கு முற்பட்டவை என்றும், தொல்காப்பியர் அவற்றையே பின்பற்றினார் என்றும் திறம்பட ஆய்ந்து கூறி, மீண்டும் தமிழிலக்கணத்துக்கு வடபுல மூலம் நாட்டமுற்பட்டார்.

ஆனால், தொல்காப்பியர் பிராதிசாக்கியங்களைப் பின்பற்றவில்லை, பிராதிசாக்கியங்களே தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றின எ ன்பது மேலையாராய்ச்சியாளர்களுக்குப் படிப்படியாக இன்று புலனாகி வருகிறது. வேதங்களே தொல்காப்பியத்துக்குப் பிற்பட் டவை என்பதையும் இது சுட்டிக் காட்டுகிறது.

8. எழுத்துக்களின் பிறப்புக் கூறும் இலக்கணப் பகுதி ஒலிநூலாராய்ச்சியுடன் தொடர்புடையது. பாணினியின் இலக்கணத்திலுள்ள இப்பகுதி மேலை நாட்டில் ஒலிநூலை ஊக்கிப் பிறப்பித்தது. 19 ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதும் ஒரு நூற்றாண்டளவு பாணினியே மேலை ஒலி நூலாரின் முன்னோடி ஆசானாயிருந்து மேலை அறிவுலகில் பெரும்புகழ் நிறுவினார். ஆனால், இருபதாம் நூற்றாண்டில் பாணினியின் குறைபாடுகள் பல காணப்பட்டன. அதன்பின் ஆராய்ச்சியாளர் பிராதிசாக்கியங்களைத் தேடி அவை பாணினியைவிட ஒலிநூலறிவில் மேம்பட்டன என்றும், தமிழ்த் தொல்காப்பியத்தைத் தேடி அஃது இவற்றினும் நுண்ணறிவு சான்றதென்றும் கண்டு இப்போது தொல்காப்பியத்தையும் தமிழையுமே ஒலிநூலின் முன்னோடிகளாகப் பின்பற்றத் தொடங்கியுள்ளார்கள்.

9. 'பாணினி ஒலிநூலறிவற்றவர்; தொல்காப்பியத்தையும் பிராதிசாக்கியத்தையும் நன்கு உணராத பிறழ்ந்தவர்' என்று கண்டபின்னும், மொழிநூல் துறையில் அவர் சொல்லாக்க விளக்கம், ஒலித்திரிபு விளக்கம் ஆகியவை மேலையறிஞர்களின் வியப்பார்கவத்தையே தூண்டின, தூண்டிவருகின்றன. ஆனால் தொல்காப்பியப் பயிற்சி இங்கும் மேலை நாட்டவர்க்குப் புதுப்பாதை காட்டிவருகின்றது. சமசுக்கிருதத்துக்குப் பாணினி வகுத்த சொல்லாக்கம் பெரிதும் தமிழில் அவர் மாணவரான நன்னூலாசிரியரின் சொற்சிதைவு ('பகுதி, விகுதி, இடைநிலை, சாரியை, சந்தி, விகாரம் ஆறிலும்... எப்பதங்கனம்' என்ற விதி) போன்ற செயற்கைச் சிதைவு ஆகும். இங்கும் தொல்காப்பியர் மொழிநூல் முறை தெரிந்து செல்கிறார். மொழி இயற்கையானது, செயற்கையானதல்ல என்று தெரிந்து முழுதும் ஆராய்ந்து விளக்கம் பெறுமுன் தம் முடிவை மொழிமேல் ஏற்றத் தயங்குகிறார்.

10. தொல்காப்பியர் மொழிநூலுணர்வு வியந்தின்புறத்தக்கது என்பதனைப் பல செய்திகள் தெள்ளத் தெளியக் காட்டுகின்றன. (i) சார்பெழுத்துக்களை இட பேதத்தால் மட்டுமே வேறு வேறு எழுத்தாகக் கொள்ளும் நன்னூலார் கருத்துத் தொல்காப்பியரிடம் கிடையாது. எழுத்துக்களை முப்பதாக மட்டுமே (உயிர் 12 + மெய் 18) அவர் கொள்கிறார். ஆய்தமும் குறுகிய இகர உகரமும் சார்பெழுத்துக்களாக அவற்றுடன் ஒருசார வைத்தே கூறப்படுகின்றன. இவை ஒலிக் குறியீடுகளல்ல, ஒலித்திரிவுக் குறிகளும் மட்டுமே என்பதை அறிஞர் பா.வே.மாணிக்கநாயகர் ஒருவரே கண்டுரைத்தார். அறிஞர் கூறியதே ஏற்புடையது என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில் மகரக் குறுக்கத்துக்கும் ஐகார ஓகாரக் குறுக்கத்துக்கும் ஆய்தக் குறுக்கத்துக்கும் இலக்கணம் கூறும் தொல்காப்பியர் அவற்றை எழுத்துக்களாகச் சேர்க்கவில்லை. ஒலித்திரிபுகள் மட்டுமேயாதலால் ஒருசார்வைப்புக்கூட அவற்றுக்கு அளிக்கப்படவில்லை. (ii) சொல்லிலும் இதுபோலத் தொல்காப்பியர் பெயரும் வினையும் மட்டுமே கொள்கிறார். இடையும்தம் உரியும் பெயராகவோ வினையாகவோ கொள்ளப்படலாம். அவற்றை அடுத்து அசையாகும் நிலையுணர்ந்தே அவர் அவற்றை ஒரு சாரவேணும் வைத்தார். (iii) சொல்லுறுப்புக்களில் பகுதி மட்டுமே பகுதியாகச் சுட்டி, ஏனையவற்றைத் தொல்காப்பியர் விழிப்புடன் ஈறு, சாரியை எனத் தெளிந்த உருவுடையவற்றை மட்டுமே பகுதியாகச் சுட்டி, ஏனையவற்றைத் தொல்காப்பியர் விழிப்புடன் ஈறு, சாரியை என்று மட்டும் வழங்கிச் செல்கிறார். பாணினியைப் போலவும் பிற்காலத் தமிழ் இலக்கண நூலார் போலவும் எல்லாச் சொல்லையும் அவர் ஆராய்ச்சி செயற்கை முடிவுடனேயே சிதைக்க எண்ணவில்லை. (iv) மக்கள் வழக்கு, இலக்கிய வழக்கு ஆகிய இரண்டுக்கும் பொதுவான சொற்களை இயற்சொல்லென்றும், இலக்கிய வழக்கில் மட்டும் நிலவிய பழஞ் சொற்களைத் திரிசொல்லென்றும், மக்கள் வழக்கில் மட்டும் பெருகலாக உள்ளவற்றைத் திசைச் சொற்களென்றும், அறிவு நூல் வழக்கை வடசொல்லென்றும் தொல்காப்பியர் பிரித்த நயமறியாது உரையாசிரியர்களும் இடைக்காலத்தவர்களும் மயங்கினர். இப்பிரிவு மொழிநூலுணர்வுடையது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. (v) 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே' என்ற நூற்பா தொல்காப்பியர் மொழிநூற்கோட்பாட்டையும், 'மொழிப் பொருட் காரணம் விழிப்புத் தோன்ற' என்ற நூற்பா அவர் மொழிநூல் உணர்வையும் தெள்ளத் தெளியக் காட்டுவது ஆகும். பின்னது வருங்கால ஆராய்ச்சிக்குரியதென்று விடப்பட்டதாகும். (vi) எழுத்த்திகாரத்தில் இலக்கணமரபை நூன்மரபாகவும், தமிழ்மொழிக்கே சிறப்பு மரபானவற்றை மொழிமரபாகவும், சொற்கள் இணைந்து ஒரு சொல் நீர்மையாகி வருவனவற்றைப் பிற்காலத்தார்போலப் புணரியலுள் சேர்க்காமல் தொகைமரபு என வகுத்ததும், உயிராகவோ முழுதும் இயல்பான ஒற்றாகவோ நிலலாது மயங்கும் குற்றியலுகரத்துக்குத் தனிப் புணரியல் வகுத்ததும், பகுதியோ ஈடுறா மட்டும் தம் காலத்தவர்க்கு அல்லது தமக்கு விளக்கமாகி மறந்து ஆகாத சொற்களைப் பிரிக்க முடியாதன என்று தனி நூற்பாச் செய்ததும் (சொல்: எச்சவியல்: 893; சொல்: உரி: 878 காண்க). தொல்காப்பியர் தம் மொழிநூல் சார்ந்த நுண்மாண் நுழைபுலத்தைக் காட்டுகின்றன. இடைக்காலத்தாரும் உரையாசிரியர்களும் மொழிநூலுணர்வின்றி இவற்றை மயங்கவும் பிறழவும் பிழைபடவும் உணர்ந்து தடுமாறினர், பிறருக்கும் தடுமாற்றம் உண்டு பண்ணினர்.

தொல்காப்பியத்தின் ஆராய்ச்சி இக்கூறுகளை இன்னும் துருவிக் காணல் வேண்டும். முன்னாள் அறிஞர் பா.வே.மாணிக்கநாயகரும், இந்நாள் அறிஞர் தேவநேயப்பாவாணரும் இத்துறையில் வழிகாட்டிகளாவர். ஆனால் வருங்காலமே மேலையுலகிலும் இங்கும் புத்தாராய்ச்சி ஒளிமூலம் மெய்நிலை விளக்க முற்படவேண்டும்.

தொல்காப்பியப் பழமை

தொல்காப்பியம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதெனக் கொள்வதற்கு அதனகத்திற்றானே பல சான்றுகள் காணப்பெறுகின்றன. தொல்காப்பியம் எழுத்த்திகாரம் சூ. 24, 27, 28களால் அக்காலத்து ஞ்ய, ந்ய, ம்ய, ம்வ என மொழிக்கிடையில் வருஞ் சொற்கள் உண்டு என விளங்குகின்றது. இக்காலத்துள்ள தமிழ் நூல்கள் ஒன்றிலேனும் அவ்வகையான சொற்கள் காணப்படவில்லை. கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் செய்யப்பட்ட திருக்குறளிலும் அவ்வகையான சொற்கள் காணப்படவில்லை. கியான சொற்கள் வழங்கிய காலம் குறைந்தபட்சம் திருக்குறளுக்கு முன்று நூற்றாண்டு வரையிலிருத்தல் வேண்டும். - ந.சி.கந்தையா பிள்ளை, "தமிழகம்".

தொல்காப்பியமும் நன்னூலும்

பண்டித வித்துவான், திரு. கு.சுந்தரமூர்த்தி

திருச்சி மாவட்டம், முசிரி வட்டத்தைச் சேர்ந்த தோணார்ப்பட்டி என்னும் கிராமத்தில் 14-4-1930 இல் இவர் பிறந்தார். தந்தையார் குப்புசாமி முதலியார், தாயார் நாகரத்தினத்தம்மையார். பல்கலைக்கழக இடைநிலை வகுப்பு வரை பயின்று, திருப்பனந்தூர் செந்தமிழ்க் கல்லூரியில் சேர்ந்து கற்று 1950 இல் வித்துவான் தேர்வில் முதல் வகுப்பில் தேறினார். அந்நாள் தொட்டுத் திருப்பனந்தூர் செந்தமிழ்க் கல்லூரியிலேயே தமிழ்ப் பேராசிரியராகத் தமிழ்த் தொண்டாற்றி வருகிறார். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் பண்டிதத் தேர்ச்சியும், சைவசித்தாந்த சமாசத்துச் சைவப் புலவர் தேர்ச்சியும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்துச் சைவ சித்தாந்தத் தேர்வில் ஆயிரம் வெண்பொற் காசுகள் பரிசும் பெற்றவர். பரிசில் பெற்றமையைப் பாராட்டி மதுரையாதீனத்தாரால் 'சித்தாந்த நன்மணி' என்னும் சிறப்புப்பட்டம் வழங்கப் பெற்றவர். திருக்குறளிலும், தொல்காப்பியத்திலும் ஆழ்ந்த புலமை வாய்ந்தவர்.

தொல்காப்பியம்:

உலகின்கண் வழக்காற்றில் பயின்று வரும் தொள்ளாயிரம் மொழிகளுள் தொன்மொழிகள் என்று கூறப்படுவன நான்கு அல்லது ஐந்தே மொழிகள்தாம். அவற்றுள் ஓவா மூவா நம் தமிழ்மொழியும் ஒன்று. சொற் சிதைவுகளைத் தடுத்துச் சொற்களை தே

மல் வழங்கு முறைகாட்டி வரம்பறுத்து, மொழியை ஒழுங்கு படுத்துவன இலக்கணங்கள். எழுத்தெனும் அரும்பு தோற்றிச் செல்லெனும் பூம்போது அலர்ந்து, பொருளெனும் நல்லிருந் தீந்தாது நாளும் இயற்றமிழ் இலக்கண நூலே இத் தொல்காப்பியம் இது தொன்மையும் தலைமையும் கொண்ட விழுமிய நூல். இதனை நம் முன் படைத்த நல்லிசைப் புலவர் தொல்காப்பியர் என்னும் பெருந்தகை ஆவர். இதற்கு முன்னும் பின்னும் எத்தனையோ இலக்கணப் பெருநூல்கள் எழுந்தும் இதனையே நா வலரும் பாவலரும் போற்றி வருவது இதன் சிறப்பிற்குச் சான்றாகும். "இடைச் சங்கத்தார்க்கு நூலாயிற்று அகத்தியமும் தொ ல்காப்பியமும்" எனவரும் இறையனார் களவியல் உரையாடல் இதன் தொன்மை நெலும் நன்கு ஒளிரும். இது மேற்கூறிய மு ப்பிரிவுகளை யுடைத்தாய். ஒவ்வொரு பிரிவிற்கும் ஒன்பது ஒன்பது இயல்களாய் நிரல்படக் கோத்த பெருமையுடையது. இந்நு டலிற்கு உரைகளை நோக்க நூல் முழுமைக்கும் இளம்பூரணரும், எழுத்து, சொல், (பொருளில் முதல் ஐந்து இயல் மட்டும்) ந ட்சினார்க்கினியரும், பொருள் பிற்பகுதிக்குப் பேராசிரியரும், சொல்லதிகாரத்திற்கு மேற்கூறிய இருவருமன்றிச் சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடனார் என ஐவரும் உரை வகுத்த பெருமக்களாயினர்.

நன்னூல்:

தொல்காப்பியத்திற்கு வழிநூலாய்த் திகழ்வது நன்னூல். இது தொல்காப்பியத்திற்குக் காலத்தால் எத்தனையோ ஆண்டுகள் பிற்படத் தோன்றியிருப்பினும் அத்தொன்னூலில் பரந்தும் விரிந்தும் உள்ள செய்திகளை ஒருங்கே தொகுத்தும், மேலும் அந் நூலில் ஐயுறத்தக்க சில கருகிய இடங்கட்கெல்லாம் தக்கதொரு தெளிவுரையென வழிகாட்டியும் விளங்குகின்றது. வழக்கியல் மிக்க இந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரம் கொண்டு இஃது ஐந்தியல்களாகத் (எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி) தொடங்கப் பட்டதாகத் தெரியினும் இன்று நம்முன் நடமாடுவன எழுத்துஞ் சொல்லுமேயாம். இந்நூலை இவ்வுலகுக்கு அளித்த பெருமை பவணந்தியார் என்ற பாவாணரைச் சாருமேனும், இதை ஆக்கப் பணித்து ஆதரவு நல்கிய சீயகங்கனையும் (கி.பி.1210) நாம் மறத்தல் இயலாது. பன்னூல்களைக் கற்ற பெருநாவலராம் பவணந்தியார், தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை அன்றி முதல் உரை ஆசிரியரான இளம்பூரணர் கருத்தையும் இணைத்துத் தம் நூலில் புனைந்திருப்பது பாராட்டத்தக்கதொன்றாகும். தொல்காப்பியத்தின் துணைகொண்டும், அதன் உரைகளைக் கொண்டும் விளங்க வேண்டிய பல செய்திகளையும் தம் நூலின்கண் எழில்பட யாத்த இவரது செயற்கருஞ் செயல் கண்டு மகிழ்தற்குரிய தொன்றாகும்.

உடம்படுமெய்:

முறையும் நெறியுமாக எழுத்து, சொல், பொருள் என வகுத்துக் கொண்ட தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரத்தின்கண் உயிர்களை உடம்படுத்தும் மெய்பற்றிக் கூறினார். சங்கர நமச்சிவாயரும் "நிறுத்த சொல்லும் குறித்து வரு கிளவியும் உயிரும் உயிருமாக இருப்பின் அவ்விரண்டையும் இணைக்க ஓர் உடம்பாக அடுக்கும் மெய் ஒன்று தோன்றும் அதுவே உடம்படுமெய்" என்றார். தொல்காப்பியர் இதைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது, "எவ்வகைப்பட்ட மொழிக்கும் உயீரிற்றோடு உயிர் முதன் மொழி வந்து புணரும்போது இடையே உடம்படுமெய் வடிவு கோடலை நீக்கார்" என்றே கூறுவர், அவர் கூறும் நூற்பா:-

"எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே
உடம்படு மெய்யின் உருபுகொளல் வரையார்"
என்பது.

தொல்காப்பியனார் கருதுவது உடம்படுமெய் ஆண்டு வரலாமென்பதும் அதனை நீக்குதல் தகாதென்பதும் ஆகிய அவ்வளவு வயாம். எவ்வெவ் வுயிரீறு வருகையில் எவ்வெவ் வுடம்படுமெய் வரும் என்பதைத் தொல்காப்பியத்தின் வாயிலாக அறிய இயலவில்லை. தொல்காப்பிய முதல் உரையாசிரியர் இளம் பூரணர் "இகர ஈகார ஐகார ஈறுகள் யகர உடம்படுமெய் கொள்வன; அல்லன வெல்லாம் வகர உடம்படுமெய் கொள்வன" என விளக்கினார்.

ஆசிரியர் நன்னூலார் தொல்காப்பியத்தையும் அதற்கு உரை எழுதிய இளம் பூரணர் உரையையும் தெள்ளிதின் உணர்ந்து,

"இ ஈ ஐ வழி யவ்வும் ஏனை
உயிர்வழி வவ்வும் ஏமுன் இவ்விருமையும்
உயிர்வரின் உடம்படு மெய்யென் றாகும்"
என்று சொற் சுருக்கிப் பொருள் விரித்தார். ஏ முன் இவ்விருமையும் (ய, வ) வரும் என நன்னூலார் இலக்கியம் கண்டு இயம்பிய திறம் இன்புறுதற்குரியது. "முன்னோர் மொழி பொருளே அன்றிப் பின்னோன் வேண்டுவனவும் தந்துரைத்தல்" வழிநூலாம் என்றவாறு மேற்கூறியவற்றை நாடியுரைத்த இவரது ஆற்றல் போற்றற்குரியது.

இந் நூற்பாவிற் கு முன்னூலின் துணைகொண்டு இக்கருத்துக்களையெல்லாம் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார் என்பது நினைவுகூரத்தக்கது.

இனப்பொருள்:

இனப் பொருள் பற்றி உரைகாண வந்த இளம்பூரணர் "எவ்வகைப்பட்ட பொருளாயினும் தன்னுழையுள்ளது அல்லதை இல்லை என வேண்டின் அவன் கூறிய பொருளல்லாத பிறிது பொருள் கூறி இல்லை என்க" என்றார். பிறிது பொருளென்பதன் கருத்து, வினாவப்பட்ட பொருட்கு இனமாய் பிறிது பொருளையே கூறுக என்பது. இதற்கு, பின் வந்த சேனா வரையர் பிறிது இனப்பொருள் என்று கூறிய நல்லுரையை மறுத்திருப்பினும் தொல்காப்பியர் கருத்தொடுபட்ட பொருள் இனப்பொருள் கூறுதலே என்பதைத் தெளிந்தார் நன்னூலார்.

"எப்பொருளாயினும் அல்லதில் லெனின்
அப்பொருள் அல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல்"

அப்பொருள் கூறின் சுட்டிக் கூறல்"
என்ற தொல்காப்பியர் நூற்பாக்களையும்,

"தம்பால் இல்ல தில்லெனின் இன்னஆய்
உள்ளது கூறி மாற்றியும் உள்ளது
சுட்டியும் உரைப்பர் சொற்கருங் குதற்கே".
என்ற நன்னூலார் இசைத்த நூற்பாவையும் ஒருங்கு காணுவோர்க்கு எளிய, இனிய முறையில் கருத்து விளக்கம் தந்த நன்னூலார் செய்கை இனிது விளங்கும்.

ஒருவர் என்னும் பெயர்:
"ஒருவர் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி

இருபாற்கு முரித்தே தெரியுங் காலை"

என்னும் நூற்பாக்கள் ஒருவர் என்னும் பெயரது இயல்பை விளக்க வந்த நூற்பாக்களாகத் தொல்காப்பியத்தில் காண்கின்றோம். ஒருவர் என்னும் பெயர் உயர்திணை ஆண்பாலுள் ஒருவனையோ, பெண்பாலுள் ஒருத்தியையோ குறிக்காமல் உயர்திணை இருபாற்கும் வருமென்பது 'ஒருவர்' என்று தொடங்கும் நூற்பாவின் கருத்தாகும். இந்நூற்பாவில் 'இருபாற்கும் உரித்தே' என்ற தொடர் "உயர்திணை இருபாற்கும் என்பது" உரைகொண்டே விளங்க வேண்டியிருக்கிறது. அடுத்து ஒருவர் என்னும் சொல் எச் சொல்லோடு முடியும் என்பதை ஆயுங்கால் "பன்மைச் சொல்லோடுதான் முடியும்" என்பது "தன்மை சுட்டின்" என்ற நூற்பாவின் கருத்தாகும். "தன்மை சுட்டின்" என்னும் பகுதிக்கு "அதிகாரத்தால் ஒருவரென்னும் பெயரத்யயல்பு கருதின" என்ற உரை வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்ஙனம் உரையினானும் அதிகார முறைமையினானும் காணவேண்டிய நுண் கருத்துக்களை

ஆசிரியர் நன்னூலார்,

"ஒருவர் என்ப துயரிரு பாற்றாய்ப்

பன்மை வினைகொளும் பாங்கிற் றென்ப"

என எழிலும் மணமும் பொருந்த ஒரு நறுமலரை நூற்பாவின் வடிவில் ஈந்தார்.

ஆ ஓ வாதல்:

"செய்யுளுள் சில பெயர்களின் ஈறு ஆ ஓவாதலுமுண்டு, அவ்விடத்தை அறிந்து கொள்க" என்று கூற வந்த தொல்காப்பியர்,

"ஆ ஓ வாகும் பெயருமா ருளவே

ஆயிட னறிதல் செய்யு ளுள்ளே"

என்று கூறினார். இங்கு "இடம் அறிக" என்பதுதான் தொல்காப்பியருடைய ஆணை. அவ்விடத்தை அறிந்துகொள்ள இளம்பூரணரின் எடுத்துக் காட்டுக்களே பயன்படுவனவாகும். அவர் சுட்டுவது:-

வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள்

மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்

யார்கொல் அளியர் தாமே.

என்பதேயாகும்.

இனி வினையியலில் பாலை அறிய வருகின்ற மூன்று வினையீற்றுச் சொற்களும் செய்யுளுள் ஆ ஓ வாகும் என்றும், "ஆய்" என்ற சொல்லும், அங்ஙனமே ஆ ஓ வாகுமென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் பாலை அறிய வருகின்ற மூன்று ஈறு எவையென்பதை உரையாசிரியர் தம் உரைகளைக் கொண்டே தெரிய வருகிறது. தொல்காப்பியர் காட்டும்,

"பாலறி மரபின் அம்மூ வீற்றும்

ஆ ஓ வாகும் செய்யு ளுள்ளே".

"ஆயென் கிளவியும் அவற்றொடு கொள்ளும்".

என்ற நூற்பாக்களுக்கு இளம்பூரணர் தரும் எடுத்துக்காட்டுகள்:

'வினவி நின்றந்தோளே' (அகம். 48)

'நகூப் பெயர்ந்தோளே' (அகம். 248)

'சென்றோர் அன்பிலர்' (அகம். 31)

'வந்தோய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப' (அகம். 80)

இங்ஙனம் இளம்பூரணர் தரும் சான்றுகள் கொண்டு பெயரிடத்தும் வினையிடத்தும் ஆ ஓ வாகும் ஈறுகள் ன, ள, ர, ய என்ற நான்குமென்பதும், அங்ஙனம் திரிவதும் ஈற்றயல் ஆகாரமே என்பதும் நன்கு விளங்குகின்றன.

இத்தகு நுண்கருத்துக்களை தன் உள்ளக் கிழியில் உருவெழுதினார் நன்னூலார். சிறுகுழலில் இளிய இசையை நிறுத்தும் குழல்வல்லோன் போன்று,

"பெயர் வினை இடத்து னளரய ஈற்றயல்

ஆ ஓ வாகலும் செய்யுளுள் உரித்தே".

என்ற சிறிய நூற்பாவிலே மேற்கூறிய செவ்விய தீவிய கருத்துக்களையெல்லாம் சமைத்துப் புகழ்கொண்டார் நன்னூலார்.

செய்கென் கிளவி:

"செய்கு" என்னுஞ் சொல் வினையொடு முடியினும் வினை முற்றாகவே கருதப்படும். இச் செய்தியை,

"அவற்றுள்,

செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினும்

அவ்வியல் திரியா தென்மனார் புலவர்"

என்னும் நூற்பாவால் தொல்காப்பியர் விளக்குகின்றார். ஈண்டு "அவ்வியல் திரியா" தென்றது, வினைமுற்றாம் தன்மையினின்றும் திரியாது என்பதே பொருளாகும். இவ்வளவில் அமைய "செய்கு" என்னும் கிளவி வினையொடும் முடியினும் அமைக எனவே "செய்கும்" என்னும் கிளவியும் வினையொடு முடியினும் அமைக" என்பதே போந்ததாம் எனக் கூறி, உண்கும் வந்தே ம் என எடுத்துக் காட்டும் கொடுத்தார் இளம்பூரணர்.

இவ்விளக்கத்தையும், எடுத்துக்காட்டையும் இந் நூற்பாவோடு இணைத்துக் கண்ட நன்னூலார்,

"செய்கென் ஒருமையும் செய்குமென் பன்மையும்

வினையொடு முடியினும் விளம்பிய முற்றே"

எனச் செவ்விய நூற்பாவைத் தீட்டினார்.

செய்கு, செய்கும் என்பன முறையே ஒருமையாகவும் பன்மையாகவும் வரும் என்ற கருத்தையும் இந்நூற்பாவிலேயே விளங்க அமைத்திருப்பது அறிந்து மகிழ்வதற்குரிய தொன்றாகும்.

அன்மொழித் தொகை:

அன்மொழித் தொகை எவ்வெந்நிலைக் களத்துப் பிறக்கும்? என்று ஆய்ந்த தொல்காப்பியர்,

"பண்புதொக வருஉங் கிளவியானும்

உம்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்

வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்

ஈற்றுநின் றியலும் அன்மொழித் தொகையே"

என்ற நூற்பாவால் விளக்கினார். 'பண்பு, உம்மை, வேற்றுமை ஆகிய மூன்றன் நிலைக்களத்துப் பிறக்கும் அன்மொழித் தொகை' என்பது இதன் கருத்து. கருத்து இங்ஙனமாக, இளம்பூரணர் "மற்று வேற்றுமைத் தொகையே உவமத் தொகையே" என்னும் சூத்திரத்து வேற்றுமைத் தொகையை முற்கூறி இருக்க ஈண்டுப் பண்புத் தொகையை முற்கூறிய தென்னை யெனின்? அதனாற் பிறவும்உள கொள்ளப்படுவன; அவை யாவையோவெனின் ஒழிந்து நின்ற உவமத்தொகையும் வினைத் தொகையும்

பற்றிப் பிறக்கும் அன்மொழித் தொகை" என்று கூறிச் சான்றுகளும் நிறுவினார்.

இந் நூற்பாவையும், முறைமாற்றியமையால் பெறப்பட்ட இளம்பூரணர்தம் கருத்தையும் அடிப்படையாக வைத்து அவ்வண்ணமே நன்னூலார், "ஐந்தொகை மொழிமேற் பிறதொகை லன்மொழி" எனச் சுருக்கமும் அழகும் பொருந்த உரைத்தார்.

முடிவுரை:

இங்ஙனம் ஞாயிறெனத் திகழும் தொல்காப்பியத்தின் கருத்துக்களையும், ஒளிக் கற்றைகள் போன்ற உரையாசிரியர்தம் நல்லுரைகளையும் குறைவறத் தெளிந்தார் நன்னூலார். தெளிந்ததைச் சில்வகை யெழுத்தான் பல்வகைப் பொருளைத் திப்பமும், நுட்பமும் அமைய யாத்திருப்பதையும், செறித்து இனிது விளக்கிய மாண்பையும் காண்தொறும் நாம் பெருமையடைகின்றோம். தொல்காப்பியம் எனும் வித்து, உரைகளாம் கிளைகளீன்று, நன்னூல் எனும் நறுஞ்சுவைக் கனியைத் தமிழ்மக்கட்கு நல்கிற் றெனில் அது மிகையாகாது. மொழிவளம் ஒழுங்குபடக் கலங்கரை விளக்கெனத் திகழ்வது தமிழுக்கு நல்வாழ்வு காட்டிய இவ் விலக்கணச் செல்வங்கள் என்றென்றும் வாழட்டும்! நன்னூலின் மாண்பை நன்கு உணரவேண்டின் தொல்காப்பியத்தையும் அதன் உரைகளையும் கற்றுத் தெளிவுற வேண்டும். அதுபோல்து தான் நன்னூலின் சுவையையும் பயனையும் நன்கு உணர முடியும்.

"பன்னருள் சிறப்பிற் பவணந்தி"

என்றும்,

"முன்னூல் ஒழியப் பின்னூல் பலவினுள்

எந்நூ லாரும் நன்னூ லார்தமக்கு

இணையோ வென்னும் துணிவே மன்னுக"

என்றும், பிறர் கூறியவாறு யாழும் கூறி வாழ்த்துவதன்றி வேறு என் செய இயலும்?

வாழ்க தொல்காப்பியம்!

வழிவழி சிறக்க நன்னூல்!

தமிழ் இலக்கணச் சிறப்பு

பண்டித வித்துவான், திரு. தி.சங்குப் புலவர்

இவர் நெல்லை மாவட்டம், கருவைநல்லூரையடுத்த எட்டிசேரி என்னும் ஊரில் 31-8-1893 இல் தோன்றினார். தந்தையார் திருமலை வேற்கவிராயர்; தாயார் வீரம்மாள். தந்தையாரிடத்திலேயே தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றார். சில காலம் கூலவாணிகம் நடத்தினார். 1926இல் சென்னை மாநிலத்திலேயே மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பாலபண்டிதத் தேர்வில் முதல்வராகத் தேர்ந்து தங்கப் பதக்கத்தையும், 1929இல் பண்டிதத் தேர்விலும் தேர்ந்து தங்கத்தோடாவையும், 1936இல் வித்துவான் தேர்விலும் முதல்வராகத் தேறி ஆயிரம் வெண்பொற்காசுகளையும், பரிசிலாகப்பெற்றார். சிதம்பரம் மீனாட்சி ஓரியண்டல் பயிற்சிக் கல்வாரியிலும் பயின்று நற்சான்றிதழ் பெற்றுள்ளார். மதுரை மாவட்டங்களின் கழக உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் தமிழாசிரியராக முப்பதாண்டுகள் சிறந்த தமிழ்ப்பணி புரிந்துள்ளார். திருச்சி, தமிழகப் புலவர் குழுவில் ஒருவராக இருக்கின்றார். இப்போது கழகப் புலவராக இருந்து வருகிறார்.

முன்னுரை:

மலர் தலையுலகின் வழங்கிய மொழிகள் பல. வழங்குகின்ற மொழிகள் பல. இனிமேல் வழங்குவதற்கு வரும் மொழிகளும் பலவாம். இவற்றுள் உலக வழக்கில் மட்டும் இப்போது உலவுவன சில; செய்யுள் வழக்கில் மட்டும் சேர்ந்து நிற்பன சில; உலக வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் ஒருங்கு நின்று நிலவுவன சில; புதிதாகத் தோன்றிய சில; பழமையாகிப் பெயரளவில் மறைந்து நிற்பன சில. இளமையில் இறந்த சில. முதுமையில் முடிந்தன சில; மொழி வரலாறு ஆராய்வார்க்குப் புதுமையும் பெருமையுந் தோற்றி மதிமருட்கை விளைக்கும். மக்கள் வாழ்க்கை போல ஒரு வரையறையின்றிப் பிறப்பும் இறப்பும் பெற்றுப் பல்வேறு நாட்டிற் பல்வேறு மொழிகள் வழங்குகின்றன எனக் காண்கின்றோம். அங்ஙனம் வழங்குமொழிகளில் நமது இந்திய நாட்டு மொழிகளாக எண்ணப்படுவன பல. அவற்றுட் சிறப்புடையன ஆரியமும் தமிழும் ஆம். ஆரியம் வடக்கே வழங்கியதால் வட மொழி எனவும், தமிழ் தெற்கே வழங்கியதால் தென்மொழி எனவும் பெயர்பெற்றன. வடமொழி உலக வழக்கில் உலவாது, செய்யுள் வழக்கில் மட்டும் சிறந்து நின்று சீர்கேடு அடைந்தது. தமிழ் மொழியோ உலக வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் ஒப்பநின்று, குன்றாததாய், என்றும் நின்று நிலவி உலவுகின்றது. முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப்பழம் பொருளாய்ப், பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனாய், ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ் சோதியாய் இறைவன் நிற்பதுபோல, நமது தாய் மொழியாகிய தமிழும், முதுமையும் புதுமையும் உள்ளதாய், முதலும் முடிவும் இல்லாததாய், எங்கும் ஒளிவீசி, உயர் தனிச் செம்மொழியாக வளர்ந்து வருவது தமிழர் செய்த தவப்பேறேயாம். பொதியம் என்னும் பொருப்பிற் பிறந்தது. பாண்டிய மன்னர் புகழில் வளர்ந்தது; சங்கத்தில் தங்கியிருந்தது; நெருப்பிலும் வேகாது நின்றது; நீரிலும் எதிரேறிச் சென்றது; கற்றவர் உள்ளம் கனிய நடந்தது; பூமகள் மருங்கிற் பொருந்தி வளர்கின்றது செந்தமிழ் என்னும் செல்வக்குழவி. இதைத் தெய்வத் தன்மையுடையது எனச் செப்புவது தக்கதன்றோ? இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த தமிழ்மொழியின் இலக்கணங்களும் மிகச் சிறந்தனவே. என் சிற்றறிவிற் கெட்டிய சிறப்பியல் சில செப்புகின்றேன்.

இலக்கண நூல்களும் அவற்றின் சிறப்பும்:

நமது தமிழ்மொழி இலக்கண நூல்களிற் கடல்கோளாற் கெட்டனவும் கரையான்வாய்ப் பட்டனவும் நீங்க எஞ்சி நிற்பன சிலவே. அவை தொல்காப்பியம், பன்னிரு பாட்டியல், இறையனாரகப் பொருள், நன்னூல், நம்பியகப் பொருள், புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, தண்டியலங்காரம், நேமிநாதம், வீரசோழியம், தொன்னூல் விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து, இலக்கண விளக்கம், சிதம்பரப்பாட்டியல், வெண்பாப் பாட்டியல் ஆகிய நூல்களே. இவற்றுள் எளிதாகக் கற்கப்பயன்படும் நூல்கள், நன்னூல், நம்பியகப்பொருள், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, யாப்பருங்கலக் காரிகை, தண்டியலங்காரம் என்பன. தொல்காப்பியம் எல்லாவற்றிற்கும் துணையாக நின்று பண்டைத் தமிழர் பெருமையை விளக்கி நிற்கின்றது. ஏற்கு ஏதுவாய் இலங்குகின்றது. பன்னிரு பாட்டியலும் பழமை வாய்ந்த நூலாகத் தமிழ்ப் பெருமையை விளக்கி நிற்கின்றது. எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணியென ஐவகையாகப் பகுத்தனர் ஆன்றோர். தமிழ் மொழியிலக்கணம் தனிச் சிறப்புடையது. மற்றை மொழிகளின் இலக்கணம் போன்றதன்று. எழுத்தின் ஒலிநுட்பம் உணர்ந்து இன்ன இன்ன இடத்தில் இன்ன இன்ன எழுத்துப் பிறக்கும் எனப் பிறப்பிலக்கணம் கூறியிருப்பதும், அதற்குப் பொருத்தமாகப் புணர்ச்சியிலக்கணம் விரித்துக் கூறியிருப்பதும் அதன் சிறப்பைப் புலப்படுத்தும். அன்றியும் சொல்லில் வினைக்குறிப்பு, அன்மொழித்தொகை, ஆகுபெயர் இவற்றின் இலக்கணமும், பொருளில் அகப்பொருள், புறப்பொருள் எனப் பகுத்துத் தமிழர் காதலும், வீரமும் வண்மையும் விளக்கியிருப்பதும், யாப்பில் வெண்பா முதலிய நாற்பாவும் இனங்களும் பாடுமுறையை விதித்திருப்பதும், அணியில் புதிய அணிகள் பல புனைந்து கூறியிருப்பதும் நூலாசிரியரது நுண்மாண் நுழைபுலத்தை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. "பழையன கழித்

லும் புதியன புகுதலும் வருவல" என்ற முறைப்படி சில இலக்கணங்கள் கழிந்தன; சில இலக்கணங்கள் புகுந்தன எனினும் அவற்றை மரபுநிலை திரியாத மாட்சியாக வகுத்த பெருமை வழிநூல் ஆகிரியர் பலர்க்கும் சார்ந்ததே. எழுத்துக்களின் பிறப்புச் சிறப்பை இனிப் பேசுவோம்.

எழுத்துக்களின் பிறப்பு:

மக்கள் உந்தியிலிருந்து ஒரு காற்று எழுகின்றது; அதற்கு உதானன் என்பது பெயர்; அக்காற்று மாப்பிலும் மிடற்றிலும் மூக்கிலும் தங்கி நிற்கும்; மாப்பினின்ற காற்று வெளிவரும்போதுதான் வல்லினமாகிய கசடதபற என்ற ஆறும்பிறக்கும்; மிடற்றில் நின்ற காற்று வெளிவரும்போது உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டும், இடையினமாகிய யரலவழை என்ற ஆறும் பிறக்கும்; மூக்கில் நின்ற காற்று வெளிவரும்போது உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டும், இடையினமாகிய யரலவழை என்ற ஆறும் பிறக்கும் என்று இடப்பிறப்பை எடுத்துரைத்தனர் இலக்கண நூலாசிரியர். ஒலிவரும் இயற்கையை யுணர்ந்து கூறினரா? உணராமலே கூறினரா? என ஐயம் எழும் பலர்க்கு. அதனை நீக்குதற்கு மூக்கறையன் ஒருவனை யழைத்து மெல்லினத்தை யுச்சரித்துக் காட்டும்படி செய்தாற்போதும். மெல்லினவொலி தோன்றாமல் மறைவது வெள்ளிடைமலை. இவ்வொலி நுட்பத்தை முதலிற் கண்டு கூறியவர் தெய்வத் தன்மையுடையவரெனச் செப்பவும் வேண்டுமோ? வாயைத் திறக்கு முயற்சியால் அ, ஆ என்ற உயிர் எழுத்துப் பிறக்கும்; வாயைத் திறக்கு முயற்சியுடன் மேல்வாய்ப் பல்லின் அடியை நாக்கின் நுனி பொருந்தினால் இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ பிறக்கும்; உதடு குவிதலால் உ, ஊ, ஓ, ஔ இவை பிறக்கும் என்று, எல்லாவெழுத்துக்களின் முயற்சிப்பிறப்பு முறையே கூறியது வியக்கத்தக்கதன்றோ?

புணர்ச்சி யிலக்கணம்:

புணர்ச்சி என்ற சொற்குப் பொருள் "ஒன்றோடு ஒன்று சேர்வது" என்று கூறவேண்டும். புணர்ச்சி என்றவுடன் ஆண் பெண்ணுடன் கூடுவதையே குறிக்கும் எனப் பலரும் கருதுவர். அமையம் நோக்கி அச்சொல் ஒன்றாகச் சேர்வதையெல்லாம் உணர்த்தும். இலக்கணத்திற் புணர்ச்சி என வந்தால் ஓர் எழுத்தின் ஒலி மற்றோர் எழுத்தின் ஒலியுடன் கலந்து ஒலிப்பது எனக் கொள்ளவேண்டும். அதைத்தான் புணர்ச்சியிலக்கணம் எனப் புகன்றனர் புலவர். இயற்கையாக ஒன்றுபடும் ஒலியுடைய எழுத்துக்கள் கூடும்போது இயல்பு புணர்ச்சியாம் எனவும், வேறுபட்ட ஒலியுடைய எழுத்துக்கள் கூடனால் ஒலி வேறுபட்டு விகாரப் புணர்ச்சியாம் எனவும், இயற்கையை யுணர்ந்து, பொருத்தம் அறிந்து, இன்ன இன்ன எழுத்துடன் இன்ன இன்ன எழுத்துத்தான் புணர்ந்து நிற்கும் என இலக்கணம் கூறினர். இயற்கைதான் இலக்கணம்; இலக்கணம்தான் இயற்கை; கூர்ந்து நோக்குங்கள். எழுத்துக்களின் ஒலி பிறக்குமுயற்சியை ஆராய்ந்தால் அதன் உண்மை விளங்கும். மெய்யெழுத்துக்கள் மக்கள் உடம்பை யொப்பன; உயிரெழுத்துக்கள் அவ்வுடம்பில் உள்ள உயிரை யொப்பன. உடம்பில் உயிர் நின்றால் இயங்கும்; இல்வையென்ப இயங்காது. அது போலவே உயிரெழுத்துக்களோடு கூடினால்தான் மெய்யெழுத்துக்கள் இயங்கும் எனக் கண்டனர். மெய்யெழுத்துக்கள் ஏன் தனித்தியங்கா என ஆய்வோம். மெய்யெழுத்துக்களின் முயற்சிப் பிறப்பு வாயின் உள்ளிடமே. வாயைத் திறக்கு முயற்சியால் ஒரு மெய்யுந் தோன்றாது. வாயைத் திறக்கு முயற்சியாற் பிறப்பன உயிர் எழுத்துக்களே. வாயைத் திறந்தால்தான் ஒலியின் வேறுபாடு தோன்றும். வாயைத் திறவாதபோது ஒலியும் பிறர்க்குச் செவியில் ஏறாது. ஆதலால் மெய்கள் உயிரின் உதவியின்றி இயங்கா எனக் கண்டு, "உயிர் மெய்" என்பது ஓர் எழுத்தாகவே ஒலிக்கும்; மெய்யையும் உயிரையும் சேர்த்து ஓர் எழுத்தாகவே எழுதிக் காட்டவேண்டும்; அதுதான் இயற்கையென விதித்தனர். ஒரு சொல் மற்றொரு சொல்லோடு புணரும்போதும் நிலைமொழியீற்றில் மெய்நிற்க வருமொழி முதலில் உயிர் நின்றால் மெய்யும் உயிருங் கலந்து உயிர்மெய்யாகவே ஒலிக்கும் எனக் கண்டு "உடனமே லுயிர்வந் தொன்றுவதியல்பே" எனத் தெளிவாகக் கூறினர். வண்ணம்+அல்ல, கண்ணன்+இருந்தான்-இச்சொற்களைக் கூட்டி விரைவாக ஒலித்துக் காணுங்கள். வண்ணமல்ல, கண்ணனிருந்தான் என ஓரொலியாய்த் தான் வெளிப்படும். நிலைமொழியைத் தனியாக ஒலித்து வருமொழியைப் பின் ஒலித்தால் ஒலிபிரிந்து தோன்றும். விரைவாகப் பேசும்போது ஒலி ஒன்றோடொன்று கலந்துதானே எழும்! அதுதானே இயற்கை; மாற்ற இயலுமோ? பொன்+அழகு, கண்+இரண்டு இவற்றைக் கூட்டி யுச்சரித்துக் காணுங்கள். இரட்டுமொலி எழுகின்றது. பொன்னழகு, கண்ணிரண்டு என எழுதுகின்றோம். மான்+ஓடினது, தேன்+இருந்தது என்ற சொற்களை விரைவாக உச்சரித்துப் பார்த்தால் இரட்டுமொலி எழாமல் மாணோடினது, தேனிருந்தது என ஒரு மெய்யொலி எழுவதைக் காணலாம். இதனை யாய்ந்துதான் "தனிக்குறின் முன்னொற் றுயிர்வரி ரிரட்டும்" என இலக்கணம் கூறினர். முற்காலத்துப் புலவர்கள் உரைநடையிலும் புணர்ச்சியிலக்கணம் பொருந்த வரைந்து வந்தனர். இக்காலத்துப் புலவர் செய்யுள் நடையிலும் பிரித்து வரையத் துணிவு கொண்டனர். அவரவர் பாட்டுச் செய்யுளைப் பிரித்துக் காட்டுவதும் அன்றி முன்னோர் பாடிப் புணர்ச்சியிலக்கணத்திற்குப் பொருத்தமாக ஏட்டில் வரைந்திருக்கும் கவிகளையுட்பிரித்து அச்சிற் பதித்துப் பொருளிட்ட ஆசை கொண்டனர். ஆங்கில நாட்டு நாகரிகத்தால் வந்த பெருங்கடுகு இது. ஆங்கில நாட்டு உடையும் நடையும் உயர்வெனக் கொள்வதுபோல ஆங்கில மொழியின் இலக்கணத்தைத் தழுவித் தமிழ்ச் சொல்லைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து வரைவது உயர்வு என மதிக்கின்றனர். செய்யுளையாவது சிதையாதிருந்தால் தமிழ்மொழி உயர்வு குன்றாது எனக் கருதுகின்றேன்.

புணர்ச்சியின்பம்:

உலகத்துத் தோன்றிய உயிர்கள் எல்லாம் ஆணும் பெண்ணும் கூடிய போது இன்பத்தையடைகின்றன. அதனைப் புணர்ச்சியின்பம் எனப் புகல்கின்றோம். ஆண் - பெண் கூடாமல் உலகம் இயங்காது. இஃது உலகியற்கை. எழுத்துக்களும் ஒன்றோடொன்று கூடியபோதுதான் சொல்லின்பம், பொருளின்பந் தோன்றுவதைக் காண்கின்றோம். சொற்களைக் கட்டுவதால் யாப்பு எனவும், சொற்கள் தொடர்ந்து நிற்பதால் தொடர்பு எனவும், பரந்துபட்ட அசையுடைமையால் பா எனவும் பெயர் பெற்றது செய்யுள். எழுவகைத் தாதுக்களால் மனிதனது உடம்பு உயிருக்கிடமாக அமைந்திருப்பது போல எழுத்து, அசை, சீர், தளை முதலிய உறுப்புக்களால் பொருளுக்கிடமாக அமைந்திருப்பது பாட்டு. உடம்பிற்கு யாக்கை யென்பது பெயர்; பாட்டிற்கு யாப்பு என்பது பெயர்; ஒற்றுமை காண்க. சொற்களைத் தனித் தனியாகப் பிரித்தால் செய்யுளை இசையுடன் படிக்க இயலுமா? சீர்தளை செம்மையாக நிற்குமா? சந்தக்கவி என எந்தக் கவியைச் சொல்வது? சிலேடையமைந்திருந்தால் இருபொருள் கூற இயலுமா? எதுகை மோனை முதலிய தொடைகளை எடுத்துக்காட்டத் தகுமா? இசையுடன் படிப்பதற்கும், சந்தம் வகுப்பதற்கும், சிலேடை யமைப்பதற்கும், இருபொருள் கூறுவதற்கும், எதுகை மோனை முதலிய தொடைகளை எடுத்துக்காட்டுவதற்கும் புணர்ச்சி யதுணையாகும். எழுத்துப் புணர்ச்சி, சொற்புணர்ச்சியில்வையெனில் சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் அமைத்துப்பாட இயலாது. திருவள்ளுவர் குறள் வெண்பாவில் நீதியை யமைத்துக் காட்டுவதற்குப் புணர்ச்சி யிலக்கணமே போதிய துணையாயிருந்தது. "கண்டுசேட டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனு மொண்டொடி கண்ணையுள்". இக்குறள் வெண்பாவில் கண்டு+கேட்டு+உண்டு+உயிர்த்து+உற்று+அறியும்+ஐந்து+புலனும்+ஒண்மை+தொடி+கண்ணே+உள் இத்துணைச் சொற்கள் புணர்ந்திருக்கின்றன வல்லவா? இவற்றைப் பிரித்தால் சீர், தளை சிதைந்து செப்பலோசை கெட்டுப் பாட்டாகத் தோன்றாதல்லவா? "குற்றியலுகரம் உயிர்வரிற் கெடும்" என்ற புணர்ச்சி யிலக்கணத்தைத் துணையாகக் கொண்டல்லவா இப் பாவை யாத்திருக்கின்றனர் வள்ளுவர்? கற்றவரேயன்றி மற்றவரும் எளிதிற் பொருள் உணர்ந்து நீதியறிந்து நல்லொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து வாழ்வதற்காகவே வள்ளுவர் குறளையும் பிரித்துக்காட்ட உள்ளவர்கள் இருக்கின்றன. புலவராலும் பொருள் காணமுடியாத நூல்தான் திருக்குறள். அப்பா திற் பொருள் விளங்கும் சில குறட்பாக்கள் இருக்கின்றன. புலவராலும் பொருள் காணமுடியாத நூல்தான் திருக்குறள். அப்பா திகளைப் பிரித்துக் காட்டுவதால் பயன்யாது? எல்லார்க்கும் பயன்படவேண்டுமெனில் எளிய உரை நடையிற் பொருளை விளக்கமாக எழுதவேண்டும்; அல்லது சொல்லவேண்டும். பல இடங்களிற் பல காலங்களிற் பயின்றுவரும் குறட்பாக்களின் பொருள் மட்டும் எல்லார்க்கும் எளிதில் விளங்கும். ஆதலால் புணர்ச்சியின்பத்தையே புலவர் யாவரும் போற்றல் வேண்டும்.

புணர்ச்சி எல்லாம் இயற்கையே:

நிலைமொழி யீற்றில் நின்ற குற்றியலுகரம் வருமொழி முதலில் உயிர் நின்றால் கெடும் என இலக்கணம் கூறினர். இஃது இயற்கைதான் என்பதைக் காட்டுகின்றேன். குற்றியலுகரம் என்பது குறுகிய ஒலியையுடைய உ என்ற எழுத்து. உ என்ற எழுத்து உ தடு குவிதலாகிய முயற்சியாற் பிறப்பது. குறுகிய ஒலியுடையதாதலால் அது அரை மாத்திரை ஒலிக்கும். உதட்டைக் குவித்து உகரத்தை உச்சரிக்கும் போது வாயைத் திறந்து உயிர் எழுத்துக்களை உச்சரிக்க முயன்றால் குவிதலால் எழுந்த உகரவொலி மறைந்து திறத்தலால் எழுந்த உயிர்ஒலி தானே வெளிப்பட்டு நிற்கும். இதுதானே இயற்கை. உலக வழக்கிலும் பஞ்சணை, மெய்க்கிரகு, பந்தெறிந்தான், கண்டெடுத்தான் என்று உகரவொலி தோன்றாமல் மறைந்து வருமொழி முதல் உயிர் ஒலித்து நிற்பதைக் காண்கின்றோம். பஞ்ச அணை என்று யாரும் பிரித்துப் பேசமாட்டார்கள். பாட்டில் இதைப் பிரித்துக் காட்டுவதற்குக் காரணம் என்ன? இனி நிலைமொழி யீற்றில் உயிர் நிற்க வருமொழி முதலில் உயிர் வந்தால் இடையே உடம்படுவதற்குக் காரணம் என்ன? இன்ன இன்ன உயிர்களின் பின் யகரம் வரும் என்றும், இன்ன இன்ன உயிர்களின் பின் வகரம் வரும் என்றும் இலக்கணம் வகுத்தனர். இதனைக் கற்பார்க்கு இரண்டு மெய் வேண்டுமா? ஒன்று போதாதா? யகரத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டால் என்ன? வகரத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டால் என்ன? என்ற வினாக்கள் எழும். அதற்கு விடை இயற்கை கண்டு இலக்கணம் கூறினர் என்பதுதான். இயற்கையை யாய்வோம். நிலைமொழி யீற்றில் நின்ற இ, ஈ, ஐ என்ற எழுத்துக்களின் ஒலி தோன்றுவதற்கு வாயைத் திறந்து மேல்வாய்ப் பல்வகைய நாக் குறுகியபொருந்தச் செய்ய வேண்டும். அவ்வொலியை யடுத்து வருமொழி முதலில் நின்ற உயிர் எழுத்துக்களின் ஒலி தோன்றுவதற்கு மீண்டும் வாயைத் திறக்க வேண்டும். அவ்வாறு வாய் திறக்க முயலும் போது மேற்பல்வகையிற் பொருந்தியிருந்த நாக் குறுகிய பெயர்ந்து அடிநாக்கு அடியண்ணத்தைப் பொருந்துகிறது. பின்வாய் திறக்கிறது. அடிநாக்கு அடியண்ணத்தைத் தொடும் போது யகர மெய் ஒலி தோன்றுவதை நீங்கள் காணலாம். ஆதலால் இ ஈ ஐ என்ற உயிர்களின் பின் உயிர் வந்தால் யகரம் உடம்படு மெய்யாக வருவது இயற்கையே. அ, ஆ, உ, ஊ, ஓ, ஔ என்ற உயிர் எழுத்துக்கள் வாயைத் திறப்பதாலும் உதட்டு குவிதலாலும் பிறப்பன. அவ்வொலி தோன்றுவதற்கு வாயைத் திறக்கவேண்டும். உதட்டைக் குவிக்க வேண்டும். அவ்வொலியை அடுத்து வருமொழி முதலில் நிற்கும் உயிர் எழுத்துக்களின் ஒலி தோன்றுவதற்காக மீண்டும் வாயைத் திறக்க வேண்டும். திறந்தமட்டில் முயற்சியிருந்தால் வேறு உயிர் ஒலி தோன்றாது. வாயை மூடித்திறந்தால்தான் தோன்றும். மூடித்திறக்க முயலும்போது மேற்பல் கீழ்உதட்டிற் படுகிறது. பின் வாய் திறக்கிறது. மேற்பல் உதட்டிற் பொருந்தும்போது வகரமெய் யொலி தோன்றுகிறது. ஆதலால் அ, ஆ, உ, ஊ, ஓ, ஔ என்ற உயிர்களின் பின் உயிர் வந்தால் வகரமெய் தோன்றுவதும் இயற்கைதான். உச்சரித்து உண்மை காண்க. இன்ன எழுத்தின்முன் இன்ன எழுத்து மயங்காது என்பதும் மற்றோர் எழுத்தாகத் திரியும் என்பதும், கெடும் என்பதும் ஒலி நுட்பத்தை ஆய்ந்து கூறிய இலக்கணமே. ஒலியைக் காட்டுவதுதானே வரிவடிவம்?

வினைக்குறிப்பு, அன்மொழி, ஆகுபெயர்: சொல்லில் "வினைக்குறிப்பு" என ஒருசொல் உள்ளது என்றும், அது பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்ற அறுவகைப் பெயரின் அடியாகத் தோன்றும் என்றும், முற்றாகவும் பெயரெச்சம் ஆகவும் வினையெச்சமாகவும் பொருள் தந்து நிற்கும் என்றும், குறிப்பு வினையைக் குறிப்பாக அறியும்படி இலக்கணம் வகுத்திருப்பது நம்மொழியிலன்றி வேறு எம்மொழியினும் இல்லை என்பது துணிவு. சொற்றொடரின் இடையில் ஏதேனும் மறைந்து நிற்பது தொகை என்றும், அஃது அறுவகைப்படும் என்றும், வேற்றுமை, வினை, பண்பு, உவமை, உம்மை என்ற ஐந்து பெயர்கையின்மேல் அல்லாத மொழிகள் மறைந்து நிற்க வருவது அன்மொழித் தொகை என்றும் தொகையிலக்கணம் கூறியிருப்பது மற்றை மொழிக்கில்லா மாண்பாகும். யாவரும் வியக்கத்தக்கதே இனி ஆகுபெயர்க் கிளவி என ஒருசொல் உள்ளது என்றும், அது சினையறிகிளவி, முதலறி கிளவி, பிறந்தவழிக்கூறல், பண்புகொள் பெயர், இயன்றது மொழிதல், இருபெயரொட்டு, வினை முதலுரைக்குக்கிளவி எனத் தொல்காப்பியர் பகுத்துக்காட்டியிருக்கும் பண்பும் உரையாசிரியர்கள் உதாரணங்காட்டி விளக்கியிருப்பதும் வேறு எம்மொழியிற் காணமுடியுமா? இதுபோன்ற இலக்கண நுட்பம் தமிழ்மொழிக்கே உரிமையுடையது.

ஆகுபெயரும் அன்மொழியும் இயற்பெயர்ப் பொருளையுணர்த்தாது வேறு பெயர்ப்பொருளை யுணர்த்துவதில் ஒப்புடையது என்றும், அன்மொழித் தொகை இருபெயருந் தொக்க தொகையாற்றலால் அப்பெயரோடு இயைபில்லாத வேறு பெயர்ப்பொருளை யுணர்த்திச் செய்யுள் செய்யும் புலவன் தன் கூற்றாகவேனும் பிறர் கூற்றாகவேனும் கூறுமிடத்து வரும் என்றும், ஆகுபெயர் ஒருமொழியாய் நின்று தனக்கு இயையுடைய வேறு பெயர்ப் பொருளை யுணர்த்திப் பழமையாக வரும் என்றும் ஒற்றுமை வேற்றுமை காட்டிய உரையாசிரியர் மதிநுட்பத்தை எங்ஙனம் வியவாதிருப்பது?

அகப்பொருள்

தமிழ்நாட்டில் பலகலைக் கற்று உலகியல்பு உணர்ந்து நல்லொழுக்கமுடன் வாழ்கின்ற ஆடவர், பெண்டிர் என்ற இருபாலாரும் தாம் கூடித் துய்த்த காமவின்பத்தினை இவ்வாறு இருந்தது எனப் பிறர்க்குக் கூறமாட்டார்; அவரவர் அகத்துள் அடக்கி வெளிப்படாதவாறு வாழ்வார்; இக் காமவின்பம் வெளிப்படையாகப் பிறர்க்குக் கூறத்தகாதது என இயற்கையுணர்ந்து அகத்தே நின்று ஒழுக்கத்திற்கு அகம் எனப் பெயர் இடுவது தகுதியெனக் கண்டு அகம் எனப் பெயர் அமைத்தனர். தலைவனும் தலைவியும் கூடி ஒருவரும் அறியாமல் ஒழுகிய களவொழுக்கத்தை வெளிப்படையாகக் கூறுவதற்கு "அறத்தொடு நிறறல்" எனப் பெயரிட்டனர். உண்மையுரைப்பதுதானே அறம்; பொய்யுரைப்பது அறமாகுமா? ஆதலால் அப்பெயர் தகுதியுடைய தன்றோ? களவு மணம், கற்புமணம் எனப் பகுத்திருப்பதும், அவ்வக்காலத்திற் கூற்று நிகழ்த்துவார் இன்னார் இன்னார் என வரையறுத்திருப்பதும் "தலைவன் தலைவியோடு நற்றாய் கூறான்" எனச் சிறப்பு விதி கூறியிருப்பதும் ஆய்ந்தால் பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டைக் கண்டு கூறியதாகவே துணிவு கொள்ளலாம். வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுவது அகப்பொருளிலக்கணமே.

புறப்பொருள்:

பண்டைக் காலத்து வாழ்ந்த குறுநில மன்னர், பெருநில மன்னர், மறவர், வேடர் முதலிய குலத்தினரிற் சிறந்த வள்ளல்கள் இயற்கையை எடுத்துக் காட்டுவதுதான் புறப்பொருள். ஒருவர் நாட்டிலுள்ள பசுக்கூட்டங்களை மற்றொருவர் நாட்டிற்குக் கொண்டுவரப் புறப்படுவோர் வெட்சி மலர் சூடுவர்; அங்ஙனம் கொண்டு செல்லும் பசுக்கூட்டங்களை மீட்பதற்கு வருவோர் கரந்தைப்பூச் சூடுவர்; ஒரு வேந்தன் ஆளும் நாட்டைக் கவர் நினைத்துப் புறப்படுவோர் வஞ்சிப்பூச் சூடுவர்; அவ்வேந்தனை எதிர்த்துப் போர்செய்ய வருவோர் காஞ்சி சூடுவர்; மதிலை முற்றுகையிடுவோர் உழிளை என்னும் மலர் சூடுவர்; உள்ளிருந்து மதிலைக் காப்போர் நொச்சி சூடுவர்; குறித்த இடத்தில் வந்து போர் புரிவோர் தும்பை சூடுவர்; வெற்றி பெற்றவர் வாகை சூடுவர் என முற்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் இயற்கை கண்டு அதனையே இலக்கணமாக வகுத்தனர் முன்னோர். இவ்விவக்கணத்தால் பசுக்களைக் காப்பதும், நாட்டைப் புரப்பதும், வீரமுடைய மன்னர் போர்க்களத்துச் சென்று போர் புரிந்து புறங்கொடாது நாட்டு நலனுக்காக உயிரைக் கொடுப்பதும், வெற்றிபெற்ற வேந்தர் பிறநாட்டிற் கவர்ந்த பொருள்களையெல்லாம் பொருநர், பாணர், கூத்தர், விறலியர், புலவர் ஆகிய இரவலர்க்கு வாரிவழங்குவதும் கொடையிலும் வீரத்திலும் சிறந்தவர் எனப் புகழ்பெற்று வாழ்வதும் பெருமையெனப் பேணி வந்தனர் தமிழ் நாட்டு மக்கள் என்பதையுணரலாம். காதல், வீரம், கொடை என்ற நற்பண்புகட்கு இலக்கணம் வகுத்தவர் நம்நாட்டினரே. இது நமது நாட்டின் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டுமன்றோ?

மெய்ப்பாடு:

ஒரு தலைவன் தனியிடத்துத் தலைவியைக் கண்டால் முதலில் விருப்பமாக உற்று நோக்குவன். அவன் விருப்பமான நோக்கத்தைத் தலைவியறிவான். பின் விருப்பமாக அவளும் நோக்குவன். காதலுணர்ச்சி தோன்றும். நெற்றியில் வேர்வை யரும்பும். குறுஞ்சிரிப்பு வரும். அதனை மறைப்பான்; மனமயங்கும். மயக்கத்தைப் பிறர் அறியாமல் மறைப்பான். தலைவிக்கு முதலில்

நிகழும் மெய்ப்பாடுகள் இவை எனக் கண்டு "புகழகம் புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்தல், நகுநய மறைத்தல் சிதைவு பிறர்க்கி
ன்மையொடு தகுமுறை நான்கே ஒன்றென மொழிப" என்று சூத்திரம் யாத்தனர் தொல்காப்பியர். இரண்டாவது மெய்ப்பாடு
கூழை விரித்தல் முதலிய நான்கு என்றும், மூன்றாவது மெய்ப்பாடு "அல்குல் தைவரல்" முதலிய நான்கு என்றும், நான்காவது
மெய்ப்பாடு "பாராட்டெடுத்தல்" முதலிய நான்கு என்றும், ஐந்தாவது மெய்ப்பாடு "தெரிந்துடம்படுதல்" முதலிய நான்கு என்
றும், ஆறாவது மெய்ப்பாடு "புறஞ்செய்ச் சிதைதல்" முதலிய நான்கு என்றும் இருபத்து நான்கு மெய்ப்பாட்டினையும் எடுத்து
க் கூறியிருப்பது வியப்பினும் வியப்பன்றோ? முனிவர் எனப் பெயர் படைத்த தொல்காப்பியர், தலைவன் தலைவியைக் கள
விற் கண்டு புணரும் இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழும்போது இத்துணை மெய்ப்பாடும் நிகழும் எனக் கண்டு கூறினர் என்றால் அ
வரது நுண்ணறிவும் நூலறிவும் போற்றத்தக்கதன்றோ?

யாப்பு:
யாப்பிலக்கணத்தில் வெண்பா இலக்கணமே சிறந்தது. வெண்பாவில் இயற்சீரும் வெண்பாவுரிச்சீருமே வரும்; நாற்சீர் கொண்
ட வடியே பெறும்; ஈற்றடி முச்சீரடியாக இருத்தல்வேண்டும்; அவ்வடியின் இறுதிச்சீர் ஓரசைச் சீராகவும் குற்றியலுகரம் வந்தா
ல் ஈரசைச் சீராகவும் இருத்தல்வேண்டும். இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை பெற்றுத்தான் நிற்கும் என வரையறை
கூறியிருப்பது மக்கள் மனத்தை மயங்கச் செய்கின்றது. இவ்விதிப்படி வெண்பாப் பாடல் இயலுமோ என்று அறிஞரும் அ
ஞ்சுகின்றனர். இதனையறிந்த ஓளவையார், 'மற்றெல்லாப் புலவர்க்கும் வெண்பாப் புலி' என்று விதந்து கூறினர். ஒரு புலவர்
மற்றொரு புலவரது புலமைத் திறங்காண விழைந்தால் ஓர் ஈற்றடி கொடுத்து "வெண்பாப் பாடுக" எனப் பணிப்பது அன்றும்
இன்றும் உள்ள ஒன்றுதான். வெண்பாப் பாட முடியாமல் விழிக்கும் புலவர் இன்றும் உள்ளனர். கட்டளைக் கவித்துறையும் வ
ரையறையுடையதே; எழுத்தெண்ணிப் பாடவேண்டிய செய்யுள் அது. பாவின் வேறுபாடு பாவினங்களின் வேறுபாடு முழுவுது
ம் உணர்ந்து பாடுபவனே புலவன் எனப் போற்றினர் முன்னோர். இந்நாளில் அந்நிலை மாறி இலக்கணம் அறியாத ஒருவனும்
பாட எண்ணும் இயல்பின் நிற்கின்றது தமிழ்நாடு. தமிழ்மொழி தமிழ்நாட்டில் உள்ள மக்கட்கெல்லாம் உரியதுதானே! அதன்
இலக்கணமும் உரியதுதானே! இலக்கணத்தைக் கற்கவேண்டும் என்னும் ஆர்வம் மக்கள் மனத்தில் எழக்கண்டிலம். பாட்டுப்
பாட விரும்புகின்றனர். மேடையேறி உரையாட விரும்புகின்றனர். கால மாறுபாடு இது.

அணி:
அணிகளில் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்தது உவமையணி ஒன்றுதான். அது பல பிரிவாகப் பிரிந்து நிற்கக் காண்கிறோம்.
உள்நுழையவமையும் இறைச்சியும் அக்காலத்தில் இருந்த அணிதான். வழிநூல் ஆசிரியர் ஆகிய தண்டியாசிரியர் தன்மை,
உவமை, உருவம் முதலாக முப்பத்தைந்து அணிகள் காட்டினர். "அணியியல்" என ஓர் இலக்கணம் இருந்தது என்றும் அது ந
மக்கு முழுவதும் புலப்படாமல் மறைந்தது என்றும் அறிகின்றோம். வடமொழியிலக்கணத்தைக் கொண்டே தண்டியாசிரியர்
அணிகளை வகுத்தனர் என்று காண்கின்றோம். அவர்க்குப் பின்வந்த ஆசிரியரும் வடமொழியிலக்கணத்தைத் தழுவினார் நூ
று அணிகள் காட்டினர். இலக்கியம் கண்டு அதற்கு இலக்கணமாகப் பின்வந்த ஆசிரியர்கள் அணிகளை நூற்றுக்கு மேலும்
தாற்றாமல் ஏற்றமுறச் சாற்றிப் போற்றி வருகின்றனர். தமிழ் இலக்கணச் சிறப்பும் அதனைப் புலவர்கள் போற்றி வந்த முறையு
ம் உணர்வு. இக்காலத்து இளைஞர் இலக்கணத்தைப் போற்றாமல் தமிழ் ஆர்வம் உடையவராய்ப் பாடவும் உரையாடவும் எ
ண்ணுகின்றனர். இது பண்பாகுமோ?

முடிவுரை:
செந்தமிழ் நாட்டுச் செல்வர்களே! தமிழ் இலக்கண வரம்பு கடக்க எண்ணாதீர்கள். அயல்நாட்டு மொழியை நம் மொழியுடன்
கலக்கும்படி உரையாடுவதை யொழித்துவிடுங்கள். இன்றியமையாத மொழியாயிருப்பின் அதனைத் தமிழ் இலக்கணத்திற்குப்
பொருந்துமாறு முதனிலை, இறுதிநிலை, மயக்கம் இவற்றை ஆராய்ந்து அமைத்துக் கொள்ளுங்கள். இலக்கணவழுவின்றிப்
பசவும் எழுதவும் பயிலுங்கள். இலக்கணங்களை எல்லாரும் கற்று அறிஞராக வரமுயலுங்கள். புணர்ச்சியிலக்கணம் இயற்கை
யாகப் பொருந்தும் எனக்காணுங்கள். புணர்ச்சி யிலக்கணத்தைப் பொருத்தியே உரையாடவும் எழுதவும் பயிலுங்கள். பொரு
ள் விளங்காது எனத் தெரிந்தால் மட்டும் பிரித்துக் கூறுங்கள்; பிரித்து எழுதுங்கள். உரைநடையை மட்டும் பிரித்துப் பொருள்
விளங்க எழுதுங்கள். செய்யுளைப் பிரிக்கச் சிந்தனை செய்யாதீர்கள். செய்யுள் பாடும் புலவர்களும் புணர்ச்சி விதிப்படி சொ
ற்களை யமைத்துப் பாடுங்கள். செய்யுள் வடிவைச் சிதைப்பது சீரல்ல. அதனை உங்கட்கு நன்கு விளக்குகின்றேன்.

செய்யுள் வடிவைச் சிதைத்தால் சீரா, தளையா, தொடையா, எதுகையா, மோனையா எதுவுங் காணவியலாது. இத்துணைச் சீர்
இன்ன பாட்டு என்று காணுதற்கும் வழியில்லாமல் வறிதே நிற்கும். ஓசையும் கெடும். உய்த்துணர்ந்து நோக்குங்கள். புலவன்
எத்துணைப் பாடுபட்டுச் சொற்களைத் தேடி அடுக்குமுறையில் அடுக்கிச் சீர், தளை, அடி, தொடை, ஓசைக்கியையப் புணர்த்
துப் பாடியிருப்பான்! அவன் பட்ட பாடு பயின்றிப் பாழ்படும் அன்றோ? பாட்டுப் பாடுவது எவ்வளவு அருமையான செயல்
! அதனைச் சிதைப்பது எவ்வளவு எளிமையான செயல்! 'பாண்டங்கள் வளையுங் குயவனுக்குப் பலநாள் வேலை; உடைத்து
நொறுக்கும் தடியடிக்காரனுக்கு ஒரு நொடி வேலை' என்ற பழமொழிபோல இருக்கிறது பாட்டைச் சிதைக்கும் செயல். ஒவ்
வாரு மொழியாகப் பிரித்துத் தனியாக எழுதிவிட்டால் அது பாட்டாகுமா? பாட்டுப் பாடுவதற்காகத்தானே புணர்ச்சியிலக்கண
ம் வகுத்தனர் நம் முன்னோர்? அவற்றைக் கற்று அறிவிற் சிறந்த புலவர் அவ்விலக்கணப்படி யெழுதியிருக்கும் பாட்டைச் சி
தைப்பது எவ்வளவு பேதைமை! பாட்டைச் சிதைத்தால் அது இன்ன பாட்டு எனக் காண்பது எப்படி? இசையறுத்துப் படிப்பது
எப்படி? வரையறை யில்லையெனில் எவரும் பாட்டுப் பாடலாமன்றோ? 'வாயைக் கோணவைத்தாற் பாட்டு, காலைக் கோண
வைத்தால் ஆட்டு' என்ற பழமொழிபோல எல்லாம் பாட்டாகி எங்கும் வெளிவருமே! இலக்கணம், இலக்கியம் கற்பது வீண்
அன்றோ?

பாட்டிலுள்ள பொருள் எல்லார்க்கும் எளிதில் விளங்கவேண்டும் என்றால் செய்யுளை எழுதி அதன்கீழ் ஒவ்வொரு சொல்லாக
ப் பிரித்துக் காட்டுங்கள். அவ்வாறு பிரித்துக் காட்டினாலும் பொருள் விளங்காது என்று தெரிந்தால் உரையெழுதிக் காட்டுங்க
ள். உரையெழுதிக் காட்டினும் பொருள் விளங்காது என்று தெரிந்தால் அவர்களுக்கு அப்பாட்டைப் படித்து விரிவுரை கூறுங்
கள். இதுவே புலவர்கள் தமிழ்நாட்டிற்குச் செய்யும் தனிப்பெருந் தொண்டாகும். தமிழ்மொழி வளர்க்கும் ஆர்வம் தமிழ் நாட்
டார் உள்ளத்திற் பெருகுக்! வளர்க தமிழ்! வாழ்க தமிழ்நாடு.

ஓப்பியல் இலக்கணம்

திரு.ஞா.தேவநேயப்பாவாணர், எம்.ஏ., சேலங்கல்லூரி, சேலம்.

பொருள் வரையறை:

ஓப்பியல் இலக்கணமாவது, மொழிகளின் இலக்கணங்களை ஒன்றோடொன்று ஒப்பு நோக்கி, அவற்றின் ஒற்றுமை வேற்றுமை
களை அறிதல். இந்நாடு திரவிட நாட்டின் கூறான தமிழ் நாடாதலானும் இக்கட்டுரை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பொன்விழா ம
லரிதழாதலானும், ஓப்பியல் இலக்கணமென்பது திரவிட மொழிகளின் இலக்கணவமைதிகளை ஒப்பு நோக்குவதையோ ஈண்டு

ச் சிறப்பாகக் குறிக்கும். ஆயினும், பல்வேறு மொழிகட்கும் ஏதேனுமொரு வகையில் தொடர்போ ஒப்புமையோ இருத்தலானும், ஒரு குடும்ப மொழிகளை ஒப்பு நோக்குவது போன்றே பல மொழிக் குடும்பங்களையும் ஒப்பு நோக்குவதும் ஒப்பியல் இலக்கணமேயாதலானும், இக்கட்டுரையிறுதியில், திரவிட மொழியமைதி ஆரிய மொழியமைதியொடும் ஒரு சிறிது ஒப்பு நோக்கப்பெறும். கால்டுவெல் கண்காணியாரும் இம்முறையை விரிவாகக் கடைப்பிடித்திருத்தல் காண்க.

ஒப்பியற் சிறப்பு:

ஒப்பியல் என்பது, எல்லாக் கலைத் துறைகளிலும் உண்மையைக் காண்பதற்கு இன்றியமையாத முறையாம். ஆகவே, ஒப்பியல் என்று பெயரும் வாய்ந்த கலைகட்கும் நூல்கட்கும் அதன் இன்றியமையாமையைச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. கால்டுவெல் ஐயர் ஒப்பியலின் தேவையைத் தம் இலக்கண முகவுரையில் (ப.10) பின்வருமாறு வற்புறுத்துகின்றார்.

"அவர்கள் (திரவிடர்) தங்கள் மொழிகளைப் பிறவற்றுடன் ஒப்பு நோக்க ஒருபோதும் முயன்றதில்லை; தங்கள் மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிறமொழிகளுடன் கூட ஒப்பு நோக்கியதில்லை. மொழிக் குடும்பம் என ஒன்றுண்டு என்னும் கருத்தைக் கூட அவர்கள் மனம் பற்றியதில்லை. இதனால், அவர்கள் தங்கள் மொழியைப் படிப்பதில் எடுத்துக்கொண்ட அக்கறையானது, மதி நுட்பத்தோடும் பகுத்துணர்வோடும் கூடியதாயிராமல், நேர்மையாக எதிர்பார்த்த அளவிற்கு மிகக் குறைவான பயனை விளைத்துள்ளது. அவர்கள் மொழி நூல், அப்பெயரார் குறிக்கப்படக் கூடுமாயின், நம் காலம் வரையும், ஊழிகட்கு முன்னிருந்தவாறே தொடக்க நிலையிலும் துண்டு துணிக்கையாகவும் இருந்து வந்திருக்கின்றது. ஒப்பியல் தன்மையிலாமையால் அது அறிவியல் திறமும் முன்னேற்றமும் அடையவில்லை. ஒப்பியற் கல்வி ஒவ்வோர் அறிவியல் துறையிலும் ஐரோப்பாவில் பெருநலம் பயத்திருக்கின்றது. இந்தியாவிற்கும் அது பெரிதுதவும் என்று எதிர் பார்க்கக்கூடாதா? தென்னிந்திய மக்கள், தங்கள் சொந்த மொழிகளை ஒப்புநோக்கிப் படிப்பதிலும் பொதுவாக ஒப்பியல் மொழி நூலிலும் விருப்பங் கொள்வாராயின் அது, அவர்களின் தனியிலக்கணக் கல்வி இதுவரை பயன்பட்டதைவிட மிகமிகப் பல்வேறு வகைகளிற் பயன்படும் என்பதைக் காண்பார்கள். அவர்கள் செய்யுள் நடைப்பட்ட பிதிர்களையும் இன்னோசைப்பட்ட வெற்றெனத் தொடுப்புகளையும் உருப்போட்டுப் படித்துப் பொந்திகை (திருப்தி) கொள்வதை விட்டு விடுவார்கள்".

வாலாற்றடிப்படை:

எல்லாக்கலைகளும் நூல்களும் வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளனவென்பது, எவரும் அறிந்த வண்மை. வரலாற்றொடு முரணும் எந்நூலும் நூலாகாது. ஆதலால், மொழி நூலும் அதனை அடிப்படையாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

தென்னாட்டு வரலாறு உண்மையான முறையில் இதுவரை எழுதப்பெறவில்லை. இந்திய வரலாற்றைத் தெற்கிலிருந்து தொடங்க வேண்டுமென்று சென்ற நூற்றாண்டே சுந்தரம் பிள்ளையும் வினசெண்டு சிமித்தும் கூறிப்போயினர். ஆயினும், இன்னும் அம்முறை கையாளப் பெறவில்லை. இதற்கு மாறாகத் தென்னாட்டு வரலாறு திறமையுடன் மறைக்கப்பட்டே வருகின்றது. இதனால், மகன் தந்தைக்கும் பேரன் பாட்டனுக்கும் முந்தியவர் என்பதுபோல் தலைகீழாகத் தமிழ் வரலாறும், தமிழ் நாட்டு வரலாறும் இருந்து வருகின்றன.

இந்து மாவாரியில் மூவேறு கடல் கோளால் முழுகிப்போன குமரி (Lemuria) நாட்டுச் செய்தியே தென்னிந்திய அல்லது தமிழக வரலாற்றுத் தொடக்கம். குமரி நாட்டுண்மை, "முந்நீர் விழுவின் நெடியோன் நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே" (9:9-11) என்னும் புறநானூற்றடிகளாலும்,

"பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக் குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங் கொண்டு தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி" (11:19-22) என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளாலும்,

"மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின் மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப் புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை வலியினான் வணக்கிய வாடாச் சீர்த்தென்ன வன்" என்னும் முல்லைக்கலித் தரவாலும் (104),

அக்காலத்து அவர் (தலைச் சங்கப் பாண்டியர்) நாட்டுத் தென்பாலி முகத்திற்கு வடவெல்லையாகிய பஃறுளியென்னுமாற்றிற்கு ம் குமரியென்னு மாற்றிற்குமிடையே எழுநூற்றுக்காவதவாறும் - நாற்பத்தொன்பது நாடும் - பன்மலை நாடும் காடும் நதியும் பதியும் தடநீர்க்குமரி வடபெருங் கோட்டின் காறும் கடல்கொண் டொழிதலாற்குமரியாகிய பெளவ மென்றா ரென்றுணர்க".

என்னும் அடியார்க்கு நல்லார் உரைப்பகுதியாலும் (சிலப்.சாமிநாதையர் பதிப்பு, பக்.230),

"...தலைச் சங்கமிருந்தார்... தமிழாராய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப" என்றும்,

"...இடைச் சங்கமிருந்தார்... தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத் தென்ப" என்றும்,

இறையனாரகப் பொருளுரை கூறுவதாலும் (பக்.6, 7), பிறவற்றாலும் அறியப்படும்.

திரவிடரெனப் படுவார் தென்னாட்டுப் பழங்குடி மக்களையென்று, இராமச்சந்திர தீட்சிதர் எழுதியுள்ள வரலாற்று முன்னைத் தென்னிந்தியா (Pre-Historic South India), தமிழரின் தோற்றமும் பரவலும் (Origin and Spread of the Tamils) என்னும் நூல்களிலும், P.T . சீனிவாசையங்கார் எழுதியுள்ள இந்தியக் கற்காலம் (Stone Age of India) என்னும் நூலிலும் பரக்கக் கூறியிருத்தல் காண்க.

குமிநாட்டு உண்மையை அறிந்தால்தான், தமிழர் தெற்கே தோன்றி வடக்கே சென்று திரவிடராய்த் திரிந்தாரென்ற வண்மையையும், திரவிடர் மீண்டும் வட மேற்கே சென்று ஆரியராய்த் திரிந்தாரென்ற வண்மையையும், தமிழ் திரவிடத்திற்குத் தாயும் ஆரியத்திற்கு மூலமுமாகும் என்ற வண்மையையும் உணர்தல் இயலும்.

"தென்னாட்டு மொழிகளுக்குள் தமிழ் மிகத் தொன்மையான தென்றும், என் கருத்தின்படி அது திரவிடத் தாய் என்றும் நம்புவதற்கு ஒரு பாணிப்பும் தேவையில்லை" என்று தமிழரின் தோற்றமும் பரவலும் என்ற நூலிலும்,

"தமிழேனும் வேறு எத்தென்னிந்திய மொழியேனும் சமற்கிருதத்தினின்று தோன்றியதன்று என்பது மட்டுமன்று; நாம் நெருங்கி ஆயுங்கால், திரவிட மொழிகள் சமற்கிருதத்திடத்தும் வேதமொழிக் கிளைகளிடத்துங்கூட மிகுந்த அளவு செல்வாக்குச் செலுத்தியிருக்கின்றன என்னும் எம் கொள்கையை வலியுறுத்த மிகுந்த ஒப்புமைகள் காண்கின்றோம்" என்று திரவிட முன்னைத் தென்னிந்தியா என்னும் நூலிலும், இராமச்சந்திர தீட்சிதர் கூறியிருப்பதைக் கவனிக்க.

திரவிட மொழிகள் ஆரிய மூலமொழிக்கு மிக நெருங்கியவை என்று கால்டுவெல் தம் ஒப்பியல் இலக்கணத்தில் ஆங்காங்குக் கூறியிருப்பது, ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கது.

திரவிட மொழிகள் உறவியல் வரிசை:

திரவிட மொழிகள்:

1. தமிழ்
2. மலையாளம்
3. தெலுங்கு
4. கன்னடம்
5. துளு (துளுவம்)
6. குடகு (குடகம்)

எனத் திருந்தியவை ஆறும்,

1. தோடா (தொதுவம்)
2. கோட்டா
3. கோண்டு (கோண்டி)
4. கூ
5. ஓராஓன்
6. அரசமகால் (ராஜ்மஹால்)

எனத் திருந்தாதவை ஆறும்,

ஆகமொத்தம் பன்னிரண்டு எனக் கூறினர் கால்டுவெல் ஐயர். இவற்றுடன் பிராகுவீ, பர்சி (பர்ஜி) என்னும் இரு திருந்தா மொழிகளும் சேர்க்கப்பெறும்.

திருந்திய திரவிட மொழிகள் ஆறும், தூய்மை பற்றிய இறங்கு வரிசையிற் பின்வருமாறு அமையும்:

1. தமிழ்
2. மலையாளம்
3. கன்னடம்
4. துளுவம்
5. குடகம்
6. தெலுங்கு

திரவிடம் எனப் பெறும் எல்லா மொழிகளும் இன்று ஒரே பெயரால் வழங்கினும், தமிழொழிந்தவையெல்லாம் சிறிதும் பெரிதும் ஆரியத் தன்மையடைந்து விட்டமையால், அவற்றைத் தமிழும் திரவிடமும் எனப் பிரித்துக் கோடலே தக்கதாம். அவ்விருபாற்கும் தமிழியம் (Tamulic) என்பதைப் பொதுப் பெயராகக் கொள்ளலாம்.

தமிழினின்று திரிந்த திரவிட மொழிகளுள் மலையாளமும் ஒன்றாகக் கொள்ளப் பெறினும், அது நெருக்கத்திலும் தூய்மையிலும் பிற திரவிட மொழிகளிலும் வேறுபட்டு, தமிழுக்கும் திரவிட மொழிகட்கும் இடைப்பட்ட நிலையிலுள்ளதாகக் கொள்ளல் வேண்டும். தொன்றுதொட்டுப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை சேரநாட்டுச் செந்தமிழாகவும், அதன்பின் 16 ஆம் நூற்றாண்டு வரை கேரளநாட்டுக் கொடுத்தமிழாகவும் இருந்து வந்த மொழியைப் பிற திரவிட மொழிகளோடொப்பக் கொள்வது எவ்வகையினும் பொருந்துவதன்று.

பொதுவாக, திரவிடம் தெற்கே செல்லச் செல்லத் திருந்தி விரியும் என்றும், வடக்கே செல்லச் செல்லத் திரிந்து சுருங்குமென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

திரவிடமெல்லாம் ஒரு மொழி:

திரவிட மொழிகள் இன்று பதினான்கெனக் கணக்கிடப்பட்டிருப்பினும், அவையனைத்தும் ஒரு காலத்தில் ஒரே மொழியாய் வழங்கியமை பின்வரும் சான்றுகளால் உணரப்பெறும்:

1. திரவிட மொழிகளெல்லாம், முதற்காலத்தில், வேறுபாடின்றி அல்லது வேறுபடுக்கப்படாது தமிழும் அல்லது திரவிடம் என ஒரே பெயரால் அழைக்கப்பெற்றமை.
2. திரவிட மொழிகட்கெல்லாம் அடிப்படைச் சொற்றொகுதி பெரும்பாலும் ஒத்திருத்தல்.
3. எல்லாத் திரவிட மொழிகட்கும் இலக்கண அமைதி ஒன்றாயிருத்தல்.
4. திரவிட மொழிகளுள் ஒவ்வொன்றையும் செவ்வையாய் அறிய ஏனையவற்றின் அறிவு இன்றியமையாமை.
5. தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் முதலிய திரவிட மொழிகள் ஒவ்வொன்றாய்த் தமிழினின்று பிரிந்துபோனமை வரலாற்றாலும் மொழி நூலாலும் அறியப் பெறுதல்.

6. தமிழல்லாத பண்டைத் தாய் மொழிகளும் பிற்காலத்துப் பல்வேறு கிளை மொழிகளாய்ப் பிரிந்து போனமை.

திரவிடத்தாய்:

திரவிட மொழிகட்கெல்லாம் தாய் தமிழே. இதற்குச் சான்றுகளாவன:-

1. தமிழின் தொன்மையும் அது குமரிநாட்டில் தோன்றியமையும்.
2. தமிழின் ஒலியெளிமை.
3. வடமொழியும் பிற மொழியும் கலவாத் தூய்மையில் தமிழ் சிறந்திருத்தல்
4. தமிழின் சொல்வளம்
5. தமிழின் சொற் செம்மை.
6. திரவிடத்திற்குச் சிறப்பான இலக்கியம் தமிழிலேயே இருத்தல்
7. தமிழும் என்னும் பெயரே (தர்மிளம்-தர்மிடம்-தர்விடம்) திரவிடம் எனத் திரிந்தமை.
8. கடைச்சங்க காலத்தில் வேங்கடத்திற்குத் தெற்கில் தமிழே வழங்கியமை

தமிழின் திரவிடத் தாய்மையை, அதனின்று மிகமிகப் பிரிந்து போனதும், பெருநிலத்தில் வழங்குவதும் திரவிட மொழிகட்குள் பிறங்கித் தோன்றுவதுமான தெலுங்கொன்றன் வாயிலாய் அறிபலாம்.

எடுத்துக்காட்டு: 1 மூவிடப் பெயர்

தமிழ் தெலுங்கு

யான்-நான் நேனு

யாம் மேமு

நாம் மனமு

நீன்-நீ நீவு

நீம், நீர் மீரு

அவன் வாடு

அவள் அதி

அவர் வாரு

அது அதி

அவை அவி

2. ஆகு என்னும் வினைச்சொற்புடை பெயர்ச்சி:

தமிழ் தெலுங்கு

பகுதி - ஆ,ஆகு அவு

ஏவல் ஒருமை - ஆ, ஆகு கா, கம்மு

ஏவல் பன்மை - ஆகுங்கள் கண்டி

தன்மையொருமை

இ.கா.முற்று - ஆயினேன் அயினானு

இ.கா. பெயரெச்சம் - ஆன அயின, ஐன

இ.கா. வினையெச்சம் - ஆய் அயி, ஐ

நி.கா. வினையெச்சம் - ஆக கா, அவ

எ.கா. வினையெச்சம் - ஆயிற்றேல் அயித்தே

படர்க்கை எதிர்கால

வினைமுற்று - ஆகும், ஆம் அவுனு

உடன்பாட்டிடைச்சொல் - ஆம் அவுனு

ஒன்றன்பால் எதிர்மறை வினைமுற்று - ஆகாது காது

தொழிற்பெயர் - ஆதல், அவுட்ட, காவ

ஆகுதல் (முதலியன) டமு (முதலியன)

தமிழுக்குத் திராவிடத்துணை:

பண்டைத் தமிழகத்தின் பெரும் பகுதியைக் கடல்கொண்டமை காரணமாக, அப்பகுதியில் சிறப்பாக வழங்கிய உலக வழக்கு ற் சொற்களும் தொல்காப்பியத்திற்கு முந்திய இலக்கண இலக்கியக் கலைநூல்களும் மறைந்து போனமையாலும், அதன் பின்னரும் இயற்கையாகவும் செயற்கையாகவும் தமிழுக்கு நேர்ந்துள்ள பல இன்னல்களின் விளைவாகவும், பல தமிழ்ச்சொற்களும் சொல்வடிவுகளும் இன்று தமிழல்லாத திரவிட மொழிகளிலேயே வழங்கிவரக் காண்கின்றோம்.

எ.டு: சொல் சொல் வடிவு

(தெலுங்கு) எச்சரிக்கை நன் (நான் என்பதன் வேற்றுமையடி)

இற்றைத் தமிழிலில்லாது பிற திரவிட மொழிகளிற் சிறப்பாக வழங்கும் தென் சொற்கள், திசைச் சொல்லின் பாற்படும்; சொல் வடிவுகள் குடியேற்றப் பாதுகாப்பு (Colonial Preservation) என்னும் நெறிமுறைக் கெடுத்துக்காட்டாம்.

திரவிட மொழிகளுள், தமிழை வளம் படுத்தற்கும் தமிழ் இலக்கணச் சொல்லுறுப்புக்களின் பண்டை நிலையை அறிதற்கும் மலையாளம்போல் உதவுவது பிறிதொன்றுமில்லை.

எ.டு: (1) கின்று என்னும் நிகழ்கால இடைநிலை:

கின்று என்னும் நிகழ்கால இடைநிலை, குந்நு-வந்நு என்று மலையாளத்திலும், (குந்நு) -குந்-உந்-ந் என்று தமிழிலும் திரியும்.

செய்கின்று-செய்குந்நு-செய்யுந்நு.

(மலை.)

எ.டு:

செய்கின்றான் - செய்குந்நான் - செய்குநன் (தமிழ்)

செய்குந்நான் - செய்யுந்நான் - செய்யுநன் - செய்நன்-(தமிழ்)

'மகிழ்நன்', 'வாழ்நன்' (வாணன்) முதலியன இங்ஙனம் திரிந்தவையே.

2. செய்யாதே என்னும் எதிர்மறை ஏவல்வினை:

செய்யாதே என்னும் எதிர்மறை ஏவல், மலையாளத்தில் செய்யருது என்னும் வடிவு கொண்டு நிற்கும். 'செய்யருது' என்பது 'செய்யரிது' என்பதன் திரிபு. 'செய்யரிது' என்பது முறையே, செய்ய முடியாது, செய்யக்கூடாது என்னும் பொருளது, அருது (அரிது) என்பது மலையாளத்தில் தனிவினையாகவும் வரும்.

எ.டு: ஈ ஆளுக்கு வேறே பணி அருது = இவ் ஆட்கு வேறுவேலை கூடாது.

'ஆர்க்கானும் கொடுக்கும் போழ் அரு தென்னு விலக்கருது'. (பழமொழி)

3. யகரமெய்யீற்று இறந்தகால வினையெச்சம்

தமிழ் வினைமுற்றுக்கள் முதற்காலத்தில் எச்ச வடிவில் வழங்கிப் பின்பு முற்றீற்று புணர்ந்தனவாதலின், அவற்றைப் பகுக்கும் போதும் எச்சமும் ஈறுமாகவே பகுத்தல் வேண்டும்.

எ.டு:

வந்து+ஆன்=வந்தான்

உறங்கி+ஆன்=உறங்கியான் - உறங்கினான்.

ய-ந போலி. ஒப்புநோக்க: யான்-நான், யமன்-நமன்.

'ஆய்', 'போய்' முதலிய யகர மெய்யீற்று இறந்த கால வினையெச்சங்கள் மலையாளத்தில் ஆயி, போயி என இகரவீற்று வடிவில் நிற்கும்.

ஆயி+ஆன்=ஆயியான் - ஆயினான்

ஆயி-ஆய்+ஆன்=ஆயான் - ஆனான்

இனி வடநாட்டு மொழியாகிய இந்தியிலும் பிற ஆரிய மொழிகளிலும், எழுவாயையும் பெயர்ப்பயனிலையையும் இணைக்கும் 'இரு' என்னும் புணர்ப்புச்சொற்கும் (Copula), மலையாளம் அடிகோலியது என்னலாம்.

எ.டு:

மலையாளம் இந்தி ஆங்கிலம்

இது எந்தாகுன்னு? யஃ கியா ஹை? What is this?

இது ஒரு மரமாகுன்னு யஃ பேட் ஹை. This is a tree.

வடநாட்டு ஆரியமொழிகளின் திரவிட அடிப்படை:

ஆரியமொழிகளாகக் கூறப்படும் வடநாட்டு மொழிகளில், திரவிடச் சொற்கள் மட்டுமின்றித் திரவிட மொழியமைதியும் அமைந்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. இதை இந்திவாயிலார் காட்டுவல்.

1. ஆயா, போலா என ஆவீறுகொண்டு இறந்தகாலம் காட்டும் இந்தி வினைமுற்றுக்கள் செய்யா என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்தை யொத்தன.

2. ஆயியே, போலியே என 'இயே' ஈறுகொள்ளும் இந்தி வேண்டுகோள் வினைகள், செய்யிய என்னும் வாய்ப்பாட்டு வியங்கோள் வினை யொத்தன.

3. படே படே, சல்ததே சல்ததே என அடுக்கிவரும் இந்திச் சொல்லிரட்டைகள், பெரிய பெரிய, நடந்து நடந்து என வரும் அடுக்குத் தொடரை முற்றும் ஒத்தன.

4. வஃ கியா கர்த்தா ஹை? (அவன் என்ன செய்கிறான்?), ராமா பாத் கர்த்தா ஹை (இராமன் சோறு உண்கின்றான்) என அமையும் இந்திச் சொற்றொடர்கள் முற்றும் தமிழொழுங்கைப் பின்பற்றியன.

ஆங்கிலத் தமிழமைதி யொப்புமை:

1. தனிக்குறில் முன்னொற்றுயிர்வரின் இரட்டல்.

எ.டு: thin+er=thinner, sit+ing=sitting.

2. நிகழ்கால வினையெச்சம் எழுவாயாதல்.

எ.டு: to err is human.

எனக்குப் பாடத் தெரியும்.

3. வினைக்காலங்களின் நால்வேறுபாடு

எ.டு: நிகழ்காலம் வருகிறான் - தனிப்பு (Indefinite)

வந்து கொண்டிருக்கிறான் - தொடர்ச்சி (Continuous)

வந்திருக்கிறான் - நிறைவு (Perfect)

வந்து கொண்டிருக்கிறான் - நிறைவுத் தொடர்ச்சி (Perfect Continuous).

கால்டுவெல் ஐயரின் சறுக்கல்கள்:

கால்டுவெல் ஐயர் தலைசிறந்த திரவிட மொழியாராய்ச்சி சொல்லாராய்ச்சி வல்லுனரேனும், தொல்காப்பியப் பயிற்சியும் சங்க நூற் கல்வியும் மொழியாராய்ச்சியும் அக்காலத்தன்மையாலும், எல்லாத் துறையிலும் ஆரியத் தலைமை எதிர்ப்பின்றியிருந்து வந்ததினாலும் தமிழின் தனித் தன்மையைன்றித் தாய்மையையும் தலைமையையும் உணராது இலக்கண முள்ளிட்ட உயர்தரக் கலை நூல்கள் ஆரிய வழியினவென்றும், ஆன்மா பாவம் முதலிய பல கருத்துக்களை யுணர்த்தத் தமிழிற் சொல்லில்லை யென்றும் தமிழ்ப் பெயர் வேற்றுமை வகுப்பு சமற்கிருதத்தைப் பின்பற்றிய தென்றும் தமிழர் அல்லது திரவிடர் பொதுவாய்த் தாழ்ந்த நாகரிக நிலையினர் என்றும் கூறிப்போந்தார். இனி, திரவிட மொழிகளிற் செய்ப்பாட்டு வினையில்கலையென்றதும், ஆரிய முறையை அவர் அளவையாகக் கொண்டதைக் காட்டும்.

தமிழின் பொதுவியல்பு:

தமிழ் உலக முதற்றாய் மொழியாதலால், சீன மொழியின் அசைநிலைத் தன்மையையும், ஆரிய மொழிகளின் விசுதி நிலைத் தன்மையையும், சித்திய மொழிகளின் கொளுவு நிலைத் தன்மையையும், சேமிய மொழிகளின் உயிர்த்திரிவுத் தன்மையையும்

, ஆய்ப்பிரிக்க மொழிகளின் பாலிசைவுத் தன்மையையும், அமெரிக்க மொழிகளின் தொகுதி நிலைத் தன்மையையும் ஒருங்கே கொண்டுள்ளது.

ஆய்தம்

ஞா.தேவநேயன்

தேவநேயப் பாவாணரவர்கள் 7-2-1902 இல் சங்கரநயினார் கோவிலிற் பிறந்தார். வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஆம் பூரில் நடுநிலைப் பள்ளியொன்றில் கல்விகற்கத் தொடங்கிப் பானையங்கோட்டையில் பள்ளியிறுதிப் படிப்பை முடித்துப் பின் னர்த் தமிழணங்கை வணங்கித் தாமே இலக்கண இலக்கியங்கள் பயின்று 24 ஆம் அகவையில் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர் தேர் வில் தேறி, தமிழாசிரியர் பணி மேற்கொண்டு 23 ஆண்டுகள் உயர்நிலைப் பள்ளியிலும், 12 ஆண்டுகள் கல்லூரியிலும் பணி யாற்றியுள்ளார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றுப் பேராசிரியராகத் திகழும் இவர், தற்போது அண்ணா மலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறையில் வாசகராக (Reader)ப் பணியாற்றி வருகிறார். கடந்த முப்பது ஆண் டுகளாக மொழியாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டுள்ள இவர், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழகராதியின் வழுஉக்களைக் களைந்து வருவதோடு, தனித்தமிழுக்கு அளித்து வரும் ஆக்கமும் அளப்பரிது.

ஆய்த எழுத்துவகைமை:

'எழுத்தெனப்படுப

அகர முதல எனகர விறுவாய்

முப்பஃ தென்ப

சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங் கடையே'

'அவைதாம்

குற்றிய லிகரம் குற்றிய லுகரம்

ஆய்தம் என்ற

முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன'

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களால் (நூன்மரபு, 1, 2) முதலெழுத்து முப்பதென்பதும், சார்பெழுத்து மூன்றென்பதும், இவ ற்றுள் முன்னையவே சிறந்தன வென்பதும் பெறப்படும்.

"முன்னின்ற சூத்திரத்தாற் சார்ந்து வரன் மரபின் மூன்றலங்கடைய எழுத்தெனப்படுப முப்பஃதென்ப எனவே, சார்ந்துவரன் ம ரபின் மூன்றுமே சிறந்தன; ஏனைய முப்பதும் அவ்வாறு சிறந்திலவெனவும் பொருடந்து நின்றலின், அதனை விலக்கிச் சிறந்த முப்பது எழுத்தோடு இவையும் ஒப்ப வழங்கு மென்றற்கு, எழுத்தோரன்ன என்றார்" என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுதல் காண் க.

இனி, "இப் பெயர்களே பெயர். இம்முறையே முறை. தொகையும் மூன்றே" என்று நச்சினார்க்கினியர் தேற்றேகாரமிட்டுக் கூறு வதாலும், நன்னூலார் சார்பெனக் கூறிய பத்து எழுத்துக்களுள் ஏனைய வேழும் தொல்காப்பியர் காலத்திலுமிருந்தமையாலும் , தொல்காப்பியர்க்கும் நச்சினார்க்கினியர்க்கும் நன்னூலார் கொள்கை யிருந்ததில்லை யென்பது தெளிவாம்.

ஆய்தப்பெயரும் ஒலியும்:

1. தொல்காப்பியர் ஆய்தத்தைக் குறிக்கும்போதே முப்பாற்புள்ளி என அதற்கு மற்றுமொரு பெயர் கொடுத்தார். பிற்காலத் த ாசிரியர் வேறுஞ் சில பெயரிட்டு வழங்கினர். "ஆய்தம் என்பது அஃகேனம். அஃகேனமெனினும் ஆய்தமெனினும் தனிநிலை யெனினும் புள்ளி யெனினும் ஒற்றெனினும் ஒக்கும். என்னை?

'அஃகேன மாய்தந் தனிநிலை புள்ளி

யொற்றிப் பால வைந்து மிதற்கே'

என்றார் மயேச்சுரர்" என்று காரிகையுரையாசிரியரான குணசாகரரும், "ஆய்தம் எனினும், அக்கேனம் எனினும், தனிநிலை எ னினும், புள்ளி எனினும், ஒற்று எனினும் ஒக்கும். என்னை?

'அக்கேன மாய்தந் தனிநிலை புள்ளி

யொற்றிப் பால வைந்து மிதற்கே'

என்றார் அவிநயனார்" என்று யாப்பருங் கலவிருத்திகாரரும் கூறுவது காண்க.

அவிநய நூற்பாவில் அக்கேனமென்பது ஏட்டுப் பிழையாயிருத்தல் வேண்டும். பழைய திண்ணைப் பள்ளிப் பாட முறையில் ஆய்தப்பெயர் அதன் ஒலி வடிவொட்டி அஃகன்னா என வழங்கிற்று.

ஆய்தவொலி:

2. ஏனையிரு சார்பெழுத்துப் போன்றே, ஆய்தமும் ஒரு முதலெழுத்தின் திரிபென்பது, "இதற்கு (ஆய்தத்திற்கு) வடிவு கூறினார் , ஏனையொற்றுக்கள் போல உயிரேறாது ஓசை விகாரமாய் நிற்பதொன்றாகலின்" என்னும் நச்சினார்க்கினியர் உரையாலும்,

'சார்ந்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்

தேர்ந்துவெளிப் படுத்த ஏனை மூன்றும்

தத்தஞ் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி

யொத்த காட்சியிற் றம்மியல் பியலும்'

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவாலும் (பிறப்பியல், 19) சார்பெழுத்து என்னும் பெயராலும் அறியப்படும். ஆயின், எவ்வெழு த்தின் திரிபெனின், ககரத்தின் திரிபாம் என்க.

3. a. ஆய்தம் தொன்றுதொட்டு மெல்லிய ககரமாகவே ஒலிக்கப்பட்டு வருவதாலும், b. ஏனச் சாரியை பெற்றக்கால் அஃகேன ம் எனக் ககரத்தோ டியைந்தே வழங்குவதாலும், c. பண்டையேட் டரிச்சுவடிகளில் கஃ என்று எழுதப்பெற்றமையாலும் d. உ யிருக்கும் மெய்க்கும் இடையில் வைக்கப்பட்டிருப்பினும் ககரத்தை யடுத்திருப்பதாலும், e. போப்பையர் தம் தமிழிலக்கணத் தில் 'The Guttural' என்றும், f. கால்டுவெல் தம் ஒப்பியலிலக்கணத்தில் "guttural 'h'" என்றும் குறித்திருப்பதாலும், k. சென்னைப்

பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகராதியில் அதன் அமைப்பு முறையை விளக்குமிடத்து 'The aspirate aytam' என்று குறித்திருப்பினும், h. வரிபெயர்ப்பில் (Transliteration) i. என்னும் குறியை ஆள்வதாலும் ஆய்தவெழுத்து ககரத்தின் திரிபேயெனத் தெற்றென வறிக.

4. a. ஆரிய வன்மை சான்ற வல்லெழுத்துக்கள் தமிழுக்கின்மையின், ஆய்தத்தை வடமொழி ஹகரம் (h) போன்ற மூச்சொலியாகக் கொள்வது முற்றும் தவறாம். b. இனி வடமொழி விசர்க்கம். (.) போன்ற ஒலியெனக் கொள்ளின், ஒலியளவில் விசர்க்கம் ஆய்தத்தை யொத்திருப்பினும், அதில் அகரக் கூறும் கலந்திருப்பதால், அதுவும் பொருந்தாதென்க.

5. ஆய்தம் எவ்வகையினும் உயிரேற்பெறா எழுத்தாம். "குறி யதன் முன்ன ராய்த்புள்ளி" என்னும் நூற்பா வுரையில், "ஆய்தமான புள்ளி, 'ஆய்தப்புள்ளி' என்றார், இதனையும் ஒற்றின்பார் சார்த்துதற் கென்க. ஒற்றேல் உயிரேற்பு பெறல் வேண்டுமெனின், சார்பெழுத்தாதலின் உயிரேற்பு பெறாதெனக் கொள்க" என மயிலைநாதர் உரைத்திருப்பதைக் காண்க.

6. "ஆய்தம் ("அற்றாலளவறிந் துண்க வஃதுடம்பு" முதலிய இடங்களில் உயிர்போல அலகு பெற்றும், "தோன்றிற் புகழொடு தே தான்றுக வஃதிலார்" முதலிய இடங்களில் மெய்ப்போல அலகு பெறாமலும் உயிர் மெய்களை ஒருபுடையொத்து) உயிருமாகாமல் மெய்யுமாகாமல் (அலிபோலத்) தனிநின்றலால், 'தனிநிலை' எனப்பட்டது" என்றார் நன்னூர் காண்டிகை யுரைகாரராகிய சடகோபரமானுசாச்சாரியார். "அற்றாலளவறிந் துண்க வஃதுடம்பு" என்னும் பாடத்திற்கு ஆய்தம் அலகு பெறல் வேண்டாமையானும், அவ்வாச்சாரியாரே "உயிரும் மெய்யும் தம்மிற் கலத்தல் போல ஆய்தம் ஒரெழுத்தோடுங் கலத்தலின்றித் தனி நின்றலால் தனிநிலை யெனப்பட்ட தென்றலு மொன்று" எனக் கூறியிருத்தலானும் அவ்வரை பொருந்தாதென்க. ஆய்தம் ககரத்தின்பாற்பட்ட ஒரு நுண்ணிய வொலியாயிருத்தல் பற்றியே அப்பெயர் பெற்றதென்றறிக.

'ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாய்'

ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்'

என்பது தொல்காப்பியம் (உரியியல், 32) ஆய்தப் பெயர்க்காரணங் கூறுமிடத்து, "that which is subtle, minute" என்றார் கால்டுடுவலும்.

7. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழகராதி, தான் கொண்ட குறிக்கோட்கொப்ப, தமிழ்ச் சொற்களைத் தமிழ்வழி ஆராயாது, ஆய்தம் என்னும் தென்சொல்லைச் சார்ந்திருக்கையென்று பொருள்படும் ஆசிரிதம் என்னும் வடசொற்றிரிபா யிருக்கலாடெமனக் கருதி மயங்குகின்றது. குற்றியலுகரம் குற்றியலிகரம் ஆய்தம் எனச் சார்பெழுத்து மூன்றாயிருக்க, அவற்றுள் ஒன்றிற்கு மட்டும் சார்ந்திருக்கைப் பொருட்சொல் எங்ஙனம் பெயரா யமைந்திருத்தல் கூடும்? வடமொழியைத் தமிழுக்கடிப்படையாய் வைத்து, ஒலி முறைச் சொல்லியல் (Sound Etymology) பற்றித் தென் சொற்கள் பலவற்றை வடசொல்லெனக் கூறுவது, வடமொழியாளர்க்குத் தொன்று தொட்ட வழக்கமாயிருந்து வருகின்றது.

8. a. இனி, ஆய்தம் என்னும் தென் சொல்லை ஆயுதம் என்னும் வடசொல்லொடு மயக்கி, அடுப்புக் கூட்டும் கேடகம் மூவிலைச் சூலம் ஆகிய படைக்கலமும் போல் வரிவடிவு கொண்டிருப்பதால் ஆய்தம் எனப் பெயர் பெற்றது எனக் காரணங்காட்டுவாரும் உளர். b. ஆய்தம் என்னும் சொல் ஓரிடத்தும் ஆயுதம் என எழுதப்படாமையையும், ஆயுதம் என்னும் சொல்லும் ஆய்தம் என எழுதப்படாமையையும், நோக்குக. ஆரியர் நாவலந் தேயத்திற்கு வருமுன்னரே, ஆய்தவெழுத்தும் அதன் பெயரும் குமரிநாட்டில் தோன்றிவிட்டன என்னும் உண்மையையும் அறிந்து கொள்க.

9. இனி, யாப்பருங்கலவிருத்தி யுரைகாரர் "உயிரே மெய்யே" என்னும் நூற்பாவுரையில்,

"சார்பிற் றோன்றும் தன்மைய" என்று மிகுத்துச் சொல்லிய வதனால், அகரத்தொடு யகரவொற்று வந்தும் ஆய்தம் வந்தும் ஐகாரத்தின் பயத்தவாய் நிற்கும்...

'ஆய்தமும் யவ்வு மவ்வொடு வரினே

ஐயெனெழுத்தொடு மெய்பெறத் தோன்றும்'

என்றார் அவிநயனார்.

"வரலாறு... கஃசு, கஃதம், கஃசம் என அகரத்தொடு ஆய்தம் வந்து கைசு, கைதம், கைசம் என ஐகாரத்தின் பயத்தவாயினவாறு..." என உரைத்திருப்பது, ஆய்தத்தைப் பொறுத்தமட்டில் உத்திக்குப் பொருந்துவதன்று. கஃசு முதலிய மூன்றும் கைசு முதலிய மூன்றாகத் திரிந்திருக்கலாமேயன்றி, ஆய்தம் யகரமெய் யொத்தொலித் திருத்தல் முடியாது. ஒருகால், கள் என்பது கஃசு முதலியவற்றின் அடியாகவின், அது கய் எனத் திரிந்திருக்கலாம். ஒப்புநோக்க: தொள் - தொய், பொள் - பொய்.

ஆய்தப் பிறப்பு:

10. a. "சார்ந்துவரி னல்லது" என்னும் சார்பெழுத்துப் பிறப்பு நூற்பாவின் ஆற்றொழுக்கைக் கொண்டு கூட்டாகச் சிதைத்து, இருகூறாக்கி, "சில எழுத்துக்களைச் சார்ந்து தோன்றினல்லது தமக்கெனத் தோன்றுதற்கு ஓரியல்பிலவென்று, ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட எழுத்துக்கள் தம்முடைய பிறப்பியல்பு மூன்றினையுங் கூறுங்கால், தத்தமக்கு உரிய சார்பாகிய மெய்களது சிறப்புப் பிறப்பிடத்தே பிறத்தலோடு பொருந்தி நடக்கும்" என்றும், "ஓழிந்த ஆய்தந் தமக்குப் பொருந்தின நெஞ்சு வளியாற் பிறக்கும்" என்றும் உரைத்தனர் நச்சினார்க்கினியர்.

இந் நூற்பா முழுவதையும் ஒரே கூற்றாகக் கொண்டு, 'சில எழுத்துக்களைச் சார்ந்துவரினல்லது தமக்கெனத் தனியியல்பில்லாதனவென ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட (குற்றியலுகரமும் குற்றியலிகரமும் ஆய்தமுமாகிய) மற்ற மூன்று எழுத்துக்களும், தத்தம் முதலெழுத்துக்களின் பிறப்பொடு பொருந்தி அவற்றோ டொருபுடை யொத்த தோற்றத்தினவாய்த் தத்தம் சிறப்புத் தன்மையுடன் நடக்கும்' என்றுரைப்பதே பொருத்தமாம்.

b. "இனி ஆய்தந் தலைவளியானும் மிடற்றுவளியானும் பிறக்குமென்பாரும் உளர்" என நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

ஆய்தச் சாரியை:

'காரமுங் கரமுங் கானொடு சிவனி

நேரத் தோன்றும் எழுத்தின் சாரியை'

என்னும் எழுத்துச்சாரியை நூற்பாவில் (புணரியல், 32) ஆய்தவெழுத்திற்குரிய சாரியையை ஆசிரியர் கூறாவிடினும், "நேரத்தே தான்றும் எனவே நேரத்தோன்றாதனவும் உளவாயின. அவை ஆனம், ஏனம், ஓனம் என்க. இவை சிதைந்த வழக்கேனும் கடி

யலாகாவாயின" என்று உரையாசிரியர் (நச்சினார்க்கினியர்) கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. தொல்காப்பியநூலிற் கூறப்படாத சில இலக்கணங்கள் உரையாசிரியரார் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஆய்தவெழுத்துச் சாரியையும் ஒன்று. இது உரையிற் கோடல் என்னும் உத்திபற்றியது.

11. ஆய்தச் சார்பு:

ஆய்தம், குறிலுக்கு முன்னும் வல்லின வயிர்மெய்க்குப் பின்னுமாக அவ்விரண்டிற்குமிடையில் வருவதே இயல்பாம்.

'குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி

உயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே'
என்றார் தொல்காப்பியனார் (மொழிமரபு, 5).

'ஆய்தந் தானே குறியதன் கீழ்த்தாய்

வலியதன் மேல்வந் தியலு மென்ப'
என்றார் கையனார்.

இவ்விதிக்கு, எஃகு, கஃசு, கஃடு, கஃது, கஃபு, கஃறு, அஃது, உஃது என நச்சினார்க்கினியரும், அஃகம், வெஃகா, எஃகு, கஃசு, கஃடு, கஃது, கஃபு, கஃபு, கஃறு எனக் குணசாகரரும், எஃகு, கஃசு, கஃடு, கஃது, கஃபு, கஃறு என மயிலை நாதரும் எடுத்துக்காட்டினர். இவை தனிச்சொற்கள். அஃறிணை, முஃடது, அஃகடிய என்பன தொடர்ச்சொற்கள்.

'விலஃஃகி வீங்கிரு னோட்டுமே மாத

ரிஃஃகு முத்தி னினம்'

என இவ்வாறு குறிலிணைக் கீழும் ஆய்தம் வருமாலோவெனின், அன்ன இயல்பாகவே ஆய்தமாய் நிற்பனவல்ல. ஓசை நிறைந்தறபொருட்டு ஒற்றின்வழி ஒற்றாக்குதலின், ஈண்டு ஆய்தமும் ஒற்றாய் வருமெனக் கொள்க' என்று மயிலைநாதர் கூறியிருப்பது இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது.

"வளஃகான்" (நூன்மரபு, 24) "ணஃகான்" (சுடி 26) எனத் தொல்காப்பியத்தில் வந்திருப்பவை உம்மைத் தொடர்களாதலின், குறிலிணைக் கீழ்வந்தனவாகா. ஆயின். "இளஃகுமே" எனச் சிந்தாமணியில் (149) வந்திருப்பது விதிக்கு மாறாதலின், இதனையும் ஒற்றில் வழியொற்றெனவே கொள்ளல் வேண்டும்.

12. ஆய்தம் தோன்றும் வகை:

லகரத்திரிபு, வகரத்திரிபு, ளகரத்திரிபு, ஒற்றில் வழியொற்று, சாரியைப்புணர்ப்பு என ஆய்தம் தோன்றும் வகை ஐந்தாம்.

'தகரம் வருவழி யாய்த நிலையலும்

புகரின் றென்மனார் புலமை யோரே'

(புள்ளிமயங்கியல், 74)

என்பது ளகரத்திரிபு. கஃறீது, கற்றீது என்பன எடுத்துக்காட்டு. இவை உறழ்ச்சி. அஃறிணை பஃறுளி என்பன உறழ்ச்சியில்லாதன.

'வேற்றுமை யல்வழி யாய்த மாகும்' (பு.ம.84)

என்பது வகரத்திரிபு. "அஃகடிய, இஃகடிய, உஃகடிய, சிறிய, தீய, பெரிய" என்பன எடுத்துக்காட்டு.

'ஆய்த நிலையலும் வரைநிலை யின்றே

தகரம் வருஉங் காலை யான' (பு.ம.104)

என்பது ளகரத்திரிபு. முஃடது, முஃடது என்பன எடுத்துக்காட்டு. இவை உறழ்ச்சி.

ஒற்றில் வழியொற்று முன்னர்க் காட்டப்பெற்றது.

அஃகான், மஃகான், வஃகான் என்பன சாரியைப் புணர்ப்பு.

'அஃது' என்பதன் குறுக்கமே 'அது' எனத் தெரிதலின், 'செய்வஃது' என்பது 'செய்வது' என்பதன் விரித்தல் திரிபெனக் கொள்வது சரியன்று.

வகரத்திரிபும் சாரியைப் புணர்ப்பும் ஒத்தியலமைவு (Assimilation) என்னும் நெறிமுறை பற்றியன.

ஆய்தம் வரும் தனிச்சொற்கள்:

ஆய்தச் சார்பையும் ஆய்தந் தோன்றும் வகையையும் துணைக்கொண்டு ஆய்தம் வரும் தனிச்சொற்களை ஆய்ந்து பார்ப்பின, அவற்றுட் பெரும்பாலான ளகர ளகரத் திரிபாகவே போதரும். இத் திரிபு குமரிநாட்டின் ஒரு மருங்கு தோன்றியிருக்கலாம்.

எ-டு:

அஃஃகு:

அல்குதல் = சுருங்குதல், குன்றுதல், நுணுகுதல்.

அல்கு>அஃஃகு.

அஃது, இஃது, உஃது, எஃது

இவை, அல்+து, இல்+து, உல்+து, எல்+து என்னும் புணர்ச்சியாகத் தோன்றுகின்றன. அன்று இன்று என்று என்னும் காலச் சுட்டுவினாச் சொற்களின் அடிகளும், அல் இல் எல் என்பனவே. இவற்றை, அல்லி இல்லி எல்லி என்னும் கன்னட இடச்சுட்டு வினாச்சொற்களொடும், அன்று (அல்+து) இன்று (இல்+து) நன்று (நல்+து) என்னும் ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினைமுற்றுச் சொற்களொடும், ஒப்புநோக்குக.

அல்+து+அஃது > அத்து > அது. இங்ஙனமே ஏனையவும்.

"அத்தொடு நின்றது அலைச்சல், கொட்டொடு நின்றது குலைச்சல்", "எத்தால் வாழலாம் ஒத்தால் வாழலாம்" என்பன பழமொ

ழிகள்.

பஃது:

பல்+து=பஃது > பத்து > பது.

பல்டன்=பத்து. ஒ.நோ: ஆல் > ஆன், வெல் > வென்.

பன் + இரண்டு = பன்னிரண்டு.

பன் > பான் = பத்து. இருபான் முப்பான் முதலிய எண்ணுப் பெயர்களை நோக்குக.

முதன் முதலாகத் தோன்றிய ஒன்று முதற் பத்து வரைப்பட்ட எண்ணுப்பெயர்களுள், ஒன்பதிற்கு மேற்பட்ட எண்ணைப் பல என்னும் கருத்துப்பற்றிப் பல என்னும் அடியினின்று அமைத்ததாகத் தெரிகின்றது.

எஃகு:

இள் (>இள>இளகு) > எள்>எள்கு > எஃகு = உருக்கு, அதாவது இளகின தாது (உலோகம்) எஃகு - எஃகம் = ஊருக்கினாற் செய்த வேலை.

பஃறி:

பல்+தி=பஃறி (பன்றி)=பன்றி வடிவான ஒருவகைப் படகு. இதிற் சரக்கேற்றிச் செல்வதை இன்றும் கூசம் முதலிய ஆறுகளிற் பார்க்கலாம்.

வெஃகு:

பிள்-பிண்-பிணா-பிணவு-பிணவல். பிணா - பிணை.

பிள்-பெள்-பெண்-பேண்-பேடு-பேடை.

பெள்-பெட்டை-பெடை.

பெள்-பெட்டி=விருப்பம்.

வெள்-வெள்-வெய்-வெய்ம்மை-வெம்மை = வேண்டல்.

வெள்-வேள்-வேண்-வேண்டு.

வெள்-வெள்கு-வெஃகு.

வெஃகுதல் = பிறன்பொருளை விரும்புதல்.

கஃறு:

கல்-கால்=கருமை.

"கால்தோய் மேனிக் கண்டகர்"

(கம்பரா.வானர.21)

கல்-கள்-காள்-காளம்=கருமை.

கள்+து=கஃறு (கருமை)

"கஃஃறென்னுங் கல்லதரத்தம்"

(தொல். எழுத்.40, உரை)

கஃசு, கஃடு, கஃது, கஃபு முதலிய பிற ஆய்தச் சொற்களின் வேர்ப்பொருள்கள் மறைந்து போயிற்றென்க.

ஆய்த வரிவடிவு:

ஆய்தவொலி, அடுப்பில் நெருப்பை அணைக்கும்போது உண்டாகும் ஓசையை ஒருபுடை ஒத்திருப்பதால், ஒருகால், அதன் வரிவடிவு அடுப்புக் கூட்டுப்போல் முப்புள்ளி வடிவாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

முடிபு:

இதுகாறும் கூறியவற்றால், 1. ஆய்தம் தமிழெழுத்தென்றும், 2. அது லகர ளகர வகரத் திரிபான நுண் ககரமெய்யென்றும், 3. ஒன்றாயிருத்தலும் உயிரோரமையும் பற்றித் தனிநிலையெனப் பட்டதென்றும், அறிந்து கொள்க. இனி ஆய்தவெழுத்தைத் தமிழெழுத்துக்களின் முன்னும் பின்னும் இட்டி, ஐ, ஷ, ஃ, F, Z, முதலிய பிறமொழியெழுத்துக்களை இக்காலத்துச் சிலர் குறிப்பது, தமிழியல்பிற்கு மாறானதும் தொல்லாசிரியர் கட்டளைக்கு முரணானதுமாகுமென்றும், பிறமொழிச் சொற்களையெல்லாம் "எழுத்தொடுபுணர்ந்த" சொல்லாகவே திரித்தெழுதல் வேண்டுமென்றும், அல்லாக்கால் தமிழ் நாளடைவில் வேறுமொழியாக மாறி விடுமென்றும், அறிந்து கடைப்பிடிக்க, மேலும், ஆய்தவொலிக்கு அயன் மொழி யொலிகளைக் குறிக்கும் ஆற்றலில்லையென்றும், ஆய்த வரிவடிவெழுதுவதும் அயன் மொழி வரிவடிவெழுதுவதும் ஒன்றே யென்றும் எழுத்தென்பது உண்மையில் ஒலியேயன்றி வரிவடிவன்றென்றும் தெற்றெனத் தெரிந்து கொள்க.என்க.

தமிழர் வரலாறு

மனித இனம் முதலில் தோன்றிய கடல் கொண்ட குமரிக் கண்டம்

'வந்தாரை வாழவைக்கும் தமிழகம்' என்று சொல்வார்கள். இப்படி வந்தவர்களை வாழ வைத்ததனால் தானோ என்னவோ தமிழன் தனது இனம், மொழி, கலாச்சார பெருமைகளை மறந்து விட்டான். அதைவிட தான் இழந்த பெருமைகளைப் பற்றி அறிய கூட ஆர்வம் காட்டாதவனாய் இருக்கிறான் என்றால் என்ன சொல்வது ?

தமிழனின் நாகரீகம்

தமிழனின் மறதியை பயன்படுத்திக் கொண்டு இந்திய வரலாற்றின் பல உண்மைகள் மறைக்கப்பட்டு விட்டன. இந்தியாவை பொறுத்தவரை சிந்து சமவெளி நாகரீகம் தான் மிகவும் பழமையானது என்கிறது வரலாறு. ஆனால் அதற்கெல்லாம் முன்தோன்றிய மூத்த நாகரீகம் தமிழனின் நாகரீகம். இதற்கான ஆதாரங்களைத் தான் கடல் கொண்டு விட்டது.

ஆம்! குமரி கடலின் அடியில் உள்ள லெமூரியா கண்டம் என்ற குமரிக் கண்டத்தில் தான் உலகின் முதல் மனிதன் தோன்றின

ான். வெமூர் என்றால் பரிணாம வளர்ச்சியில் குரங்கிற்கும், மனிதனுக்கும் இடைப்பட்டவன் என்று பொருள். ஆக உலகின் முதல் பரிணாம வளர்ச்சி குமரிக் கண்டத்தில் நடந்திருக்கிறது.

சிவா நடனம்

குமரியில் கடல் கொண்ட இடம் 49 ஆயிரம் சதுர மைல் என்கிறார்கள். கடல் கொண்ட குமரிக் கண்டத்தின் மேற்கு எல்லை ஆஸ்திரேலியா. கிழக்கு எல்லை ஆப்பிரிக்கா. தெற்கு எல்லை அண்டார்டிகா.

ஒரு காலத்தில் இவை அனைத்தும் ஒன்றாக இருந்திருக்கின்றன. நாளாவட்டத்தில் கடல் கொண்டு அவற்றை பிரித்திருக்கிறது. இதற்கு பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. குறிப்பாக, மனிதரியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தமிழர்களுக்கும், ஆஸ்திரேலியா, ஆப்பிரிக்கா பழங்குடிகளுக்கும் பல ஒற்றுமைகளை கூறுகிறார்கள்.

குறிப்பாக, ஆஸ்திரேலியா நாட்டின் பழங்குடியினர் இன்னும் 'சிவா நடனம்' என்ற பழம்பெரும் தமிழர் நடனத்தை ஆடுகிறார்கள். நெற்றியில் கண் வைத்துக் கொண்டு முக்கண்ணுடன் ஆடுகிறார்கள். வன உயிர்களை வேட்டையாட அவர்களை 'பூமராங்' என்ற ஆயுதத்தை பயன்படுத்துகிறார்கள். இது எதிரியை தாக்கி விட்டு திருப்பி வந்து விடும். இந்த பூமராங்கை இன்னும் ஊட்டி, கொடைக்கானல் பழங்குடியினர் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

பாட்டி / அவல்

அதுபோல் ஆப்பிரிக்க பழங்குடியினருக்கும், தமிழர்களுக்கும் பல ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றன. அவர்கள் குடும்பங்களில் வயதானவர்களை நாம் அழைப்பது போல் 'பாட்டி' என்று அழைக்கிறார்கள். அவல் என்ற பெயரை உபயோகிக்கிறார்கள். நமது மீனவர்கள் நாட்டு படகை தெப்பம், மிதப்பு என்று சொல்வது போல் ஆப்பிரிக்க பழங்குடியினரும் சொல்வது அந்த நாட்களில் அனைத்து பகுதிகளும் ஒன்றாக இருந்ததற்கான அடையாளம் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகிறார்கள்.

தாய்மாமன் / அம்மி, உரல்

எனவே ஆஸ்திரேலியா, ஆப்பிரிக்கா பழங்குடியினர் கலாச்சார ரீதியாக நம்முடன் ஒத்திருக்கிறார்கள். மெக்சிகோ நகரில் சிவப்பு இந்தியர்கள் (மயன்) சிறுபயற்றை விரும்பி சாப்பிடுகிறார்கள். நாம் அனைத்து விழாக்களிலும் தாய் மாமனுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது போல் அவர்களும் கொடுக்கிறார்கள். தமிழன் பயன்படுத்தும் அம்மியும், உரல்களும் அங்கு சகஜம். இவையெல்லாம் ஒரு காலத்தில் அனைத்து பகுதிகளும் ஒன்றாக இருந்திருக்கிறது என்ற வாதத்திற்கு வலுவூட்டுவதாய் அமைந்திருக்கிறது.

ஆடு மேய்ச்சான் பாறை

ஆடு மேய்ச்சான் பாறை உள்ள இப்போதைய குமரி மாவட்டத்திலும் கூட பல உதாரணங்களை சொல்லலாம். குமரி மாவட்டத்தில் திருமணம் முடிந்த தம்பதிகள் 'திரைகாணும் முன் தேரை காணும்' என்பது மரபு. அதாவது கடலை பார்க்கும் முன்பு கசீந்திரம் தேரை பார்க்க வேண்டும். இதற்கு காரணம் தங்களது முன்னோர்களை கடல் கொண்டு விட்டதால் ஏற்பட்ட ஆத்திரம் என்பது வரலாறு.

குளச்சல் துறை முகத்தில் இருந்து 6 கிலோ மீட்டர் தூரம் கடலில் ஒரு சிறிய பாறை தென்படும். இதை 'ஆடு மேய்ச்சான் பாறை' என்று கூறுகிறார்கள். கடல் வழியாக எப்படி ஆடுகளை கொண்டு செல்ல முடியும்? அப்படியென்றால் பல வருடங்களுக்கு முன்பு அந்த இடம் தரையாக இருந்திருக்கும். மக்கள் ஆடுகளை மேய்த்திருப்பார்கள். கடல் கொண்டு விட்ட பின்னரும் இன்னும் ஆடு மேய்ச்சான் பாறை என்றே வழங்குகிறது.

பக்ரூளி ஆறு

குமரிக் கண்டத்தில் பக்ரூளி ஆறு ஓடியதாக வரலாறு. குமரி மாவட்டத்தில் பரளி ஆறு ஓடுகிறது. பக்ரூளி தான் பரளியாக மருவி இருக்கிறது. அதுபோல் பழையாற்றின் குறுக்கே கட்டப்பட்டுள்ள முதல் அணைக்கட்டில் பக்ரூளி ஆறு அணைக்கட்டு என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே கடல் கொண்ட குமரிக் கண்டத்தில் ஓடியதன் நினைவாக பரளி ஆறு என்று பெயரிட்டிருக்கலாம். அல்லது இந்த ஆறே அங்கும் ஓடி இருக்கலாம். ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கே வெளிச்சம்.

காரணம், 1960-ம் ஆண்டு கடல் ஆராய்ச்சி செய்யும் போது குளச்சல் பகுதி கடலுக்கு அடியில் மலைகளை ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்டனர். எனவே அது மேற்கு தொடர்ச்சி மலைதான். கடல் கொள்ளுவதற்கு முன் மலை ஆஸ்திரேலியா வரை பரவி இருந்தது என்று கூறப்படுகிறது.

குமரிகோடு

குமரிக் கண்டத்தில் குமரிகோடு என்ற இடம் இருந்ததாக வரலாறு. இதையொட்டிதான் தற்போதைய குமரி மாவட்டத்தில் விளவன் கோடு, அதன்கோடு, ஆண்டுகோடு, இடைகோடு, மெக்கோடு, நெட்டன்கோடு, திருவிதாங்கோடு, பரகோடு, வெள்ளைக்கோடு, கட்டிமன்கோடு என்று ஊர்களுக்கு பெயரிடப்பட்டது. சங்கம் வளர்த்த தமிழ் குமரிக் கண்டம் தான் உலகில் முதன் முதலில் தோன்றியது என்பதற்கு இன்னொரு அடையாளம் குமரி என்ற பெயர் பல கண்டங்களில் இருப்பது. குறிப்பாக, ஆப்பிரிக்கா அருகே மடகாஸ்கர் தீவிற்கு குமர் என்று பெயர். இங்கு வாழும் மக்கள் காமரி என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

ஆப்பிரிக்கா, மடகாஸ்கர், மொசாம்பி ஆகிய இடங்களுக்கு இடையேயுள்ள தீவை கோமர் அல்லது கோம்ரான் என்று அழைக்கிறார்கள். மேற்கு ஆப்பிரிக்காவின் ஒரு பகுதி கோம்ரால் என்றே இன்றும் அழைக்கப்படுகிறது. எனவே இவற்றிற்கெல்லாம் தோற்றுவாய் குமரிதான் என்கிறார்கள் ஆராய்ச்சியாளர்கள்.

நாம் குமரி அம்மனை வணங்குகிறோம். 6-வது நூற்றாண்டில் கம்போடியாவில் குமரி அம்மனை வழிபட்டதற்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

சிலப்பதிகாரத்தில் குமரிக்கண்டம்

குமரிக் கண்டத்தை கடல் கொண்டதற்கான ஆதாரம் சிலப்பதிகாரத்தில் வருகிறது. 'பக்ரூளி ஆற்றுடன் பண்மலை அடுக்கத்து குமரி கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள' என்று தொல்காப்பியர் எழுதுகிறார். சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த பெருமை தமிழனுக்கே உண்டு. உலகில் வேறு எந்த மொழிக்கும் சங்கம் இருந்ததாக வரலாறு இல்லை. முதல் தமிழ்ச் சங்கம் குமரிக் கண்டத்தில் தென் மதுரையில் இருந்ததாக வரலாறு. அதை கடல் கொள்ளவே கபாட புரத்தில் 2-ம் தமிழ்ச் சங்கம் இயங்கியது. இங்குதான் சிலப்பதிகார சம்பவங்கள் நடந்தன. இதை எழுதிய தொல்காப்பியர், அரங்கேற்ற உதவிய அதங்கோடு ஆசான், தற்போதைய குமரி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

எனவேதான் கடல் கொண்டு பல ஓலை சுவடிகள் அழிந்தாலும் 2-ம் தமிழ்ச் சங்க கடைசி காலத்தைச் சேர்ந்த சிலப்பதிகாரம் நமக்கு கிடைத்தது.

ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளப்படுமா?

இப்படி உலகில் முதல் மனிதன் தோன்றிய இடத்தை, சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த தமிழனின் பூர்வீக இடத்தை இன்னும் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். 19-ம் நூற்றாண்டில் சேலஞ்சர் என்ற கப்பல் கடலாய்வு செய்தது. 1889-ம் ஆண்டு ஜெர்மனின் பேஷல் என்ற கப்பலும், ரஷ்யாவின் வித்யசு என்ற கப்பலும் கூட கடலாய்வு செய்தது.

இறுதியாக 1960-ம் ஆண்டு அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், ரஷ்யா ஆகிய நாடுகள் கூட்டாக குமரிக் கண்டத்தை ஆராய்ந்தது. அப்போது தான் கடலுக்குள் மலை இருப்பது தெரிய வந்தது. அதன் பிறகு 38 ஆண்டுகளாக குமரிக் கண்ட கடலாய்வு பணிகள் முடங்கி விட்டன.

கடலாய்வு செய்வதினால் பல அற்புதங்களை பூம்புகார் நகரம் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. அதை விட பல மடங்கு அற்புதங்கள் குமரிக் கண்டத்தில் உள்ளன. இதை கடலாய்வு செய்தால் உலக வரலாறே ஒட்டுமொத்தமாக மாறும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

இதற்காக நாகர்கோவிலைச் சேர்ந்த டாக்டர் எஸ். பத்மநாபன் 30 ஆண்டுகளாக கடலாய்வு செய்ய வேண்டும் என்று பல கோரிக்கைகள், கருத்தரங்குகள் நடத்தி வருகிறார்.

- நன்றி : கதிரவன், 16.4.98

தமிழர் காசு இயல்

தமிழர் வரலாற்றை எழுதுவதற்கு 'காசுகள்' பெருமளவிற்கு உதவுகின்றன. சங்க காலம் முதற்கொண்டு 20-ஆம் நூற்றாண்டு வரை கிடைக்கும் காசுகளைப் பற்றி பல செய்திகள் வந்து கொண்டே இருக்கின்றன. சங்க காலத்தில் பண்ட மாற்று முறையில் ருந்து மாறி காசுக்கு ஈடாக பொருளை பெறவும், கொடுக்கவும் செய்கிற முறை வளர்ந்ததை காண முடிகிறது. சங்க காலத்தில் கிரேக்க, ரோமானிய வணிகர்களுடன் நடத்திய வணிகத்தில் ஏராளமான வெளிநாட்டுக் காசுகள் தமிழகத்தில் புழங்கியதை, கண்டெடுக்கப்படும் நாணயங்கள் மூலம் உணர்கிறோம். பல்லவர், பாண்டியர், சோழர், பிற்காலப் பாண்டியர், நாயக்கர், காலனியவாதிகளின் காசுகள் போன்றவை கிடைத்துள்ளன. கி.மு. 5 நூற்றாண்டு முதல் ஆங்கிலேயர் காலம் வரை வெளிவந்த காசுகளைப் பற்றிக் காண்போம்.

சங்க காலம் :

சங்க காலம் வரை பண்டமாற்று முறையே வழக்கில் இருந்ததை சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சங்க காலம் வரை எருது - பசுக்களே பெருஞ் செல்வமாகக் கருதப்பட்டது. அதனால்தான் அரசர்கள் போர் செய்வதற்கு முன் 'ஆநிரை' கவர்தல் முக்கிய நிகழ்ச்சியாக கருதப்பட்டது. திருக்குறள் கூட 'மாடு' என்று செல்வத்தைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் இதை உணரலாம். வணிகம் வளர, வளர காசின் தேவை உணரப்பட்டு காசு உண்டாக்கப்பட்டது. காசு பொன்னாலேயே செய்யப்பட்டது என்பதை, 'பொற்காசு' (நற் 66-9; குறு 67-4; அகம் 269-15) 'பொலங்கல ஒரு காசு' (குறு 67-4) ; 'பொலஞ்செய் கிண்கிணிக்காசு' என்று குறுந்தொகையும் அழைப்பதை வைத்து அறிகிறோம். மேலும் அக்காசுகளின் உருவம் வேப்பமும், கொன்றைப்பூ மொட்டு, உகா மரக்கனி, நெல்லிக்கனி போன்று இருந்தன என்று சங்க இலக்கியம் வர்ணிக்கிறது.

பொற்காசுகள் பெரும் அளவில் செய்திருக்க முடியாது. அதனால் அதன் அளவு வேப்பம்பழம் அளவு இருந்ததாக அறிகிறோம். பொன் நாணயங்களில் முத்திரைப் பதிக்கும் வழக்கம் இருந்தது இது பற்றி வால்டர் எலியட் குறிப்பிடும் போது, "நான் பார்த்த சில தொன்மையான தங்க நாணயங்கள் அனைத்தும் வழுவழுப்பான உருண்டை வடிவத்திலேயே காணப்பட்டன. இன்னதென்று இனங்காண முடியாத ஒருசிறு முத்திரைப் பதிவே அவற்றில் இருந்தது. அதுவும் சிதைக்கப்பட்ட நிலையிலேயே காணப்பட்டது. அவை 5.2 கிராம் எடை அளவு கொண்டவையாக இருந்தன. 'கழஞ்சு' என்று அவை வழங்கப்பட்டன. அதற்கு முன்னர் 'பொன்' என்ற பெயரையே கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நாணயங்கள் நீண்ட காலமாகவே வழக்கில் இருந்து வந்திருக்க வேண்டும்", என்று 'தென்னிந்தியக் காசுகள்' என்ற தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நாணயச் செய்முறைகள்

நாணயங்களை 2 வகையாக செய்திருக்கின்றனர்.

- முத்திரை நாணயங்கள் (Punch mark coins)

வார்ப்பட நாணயங்கள் (Casting coins).

முத்திரை நாணயங்கள் :

'உலோகத்தை முதலில் மட்கலத்தில் உருக்கி பின்னர் கார்ப்பொருளைச் சேர்த்து அதைத் தூய்மையாக்கி, சம்மட்டியால் அடித்து நீண்ட தகடுகளாகச் செய்து, கத்திரிக்கோலால் அவற்றைச் சின்னஞ்சிறு துண்டுகளாக வெட்டி, இறுதியில் முத்திரைப் பொறிகளைக் கொண்டு அவற்றில் முத்திரையிட்டனர்'.

வார்ப்பட நாணயங்கள் :

நாணயத்தின் முன், பின்புறங்களை அச்சில் செய்து வட்ட அடுக்கில், இட்டலி தட்டுக்கள் போல ஒன்றன் மீது ஒன்று வைத்து அடுக்கி விடுவார்கள். ஒரு தட்டுக்கு எட்டு காசு வருமளவு அச்சு இருக்கும். காற்று செல்வதற்கு வழி இருக்கும் எல்லா அடுக்கினிலும் உலோகத்தை வார்ப்பதற்கான பொதுவான குழாய் நடுவில் இருக்கும், 'தட்டுக்களின் வெளிப்பக்கங்களை களிமண்ணால் பூசி விடுவார்கள்'.

ஊற்றப்படும் உலோகக் குழம்பில் காற்றினால் குமிழிகள் ஏற்பட்டு நாணயங்களில் குழிகள் ஏற்படாமல் இருக்க ஆங்காங்கே காற்று செல்வதற்கான வழிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளதையும் காணலாம்.

மேலேயுள்ள குழாய் வழியே ஊற்றப்படும் உலோகக் குழம்பானது அடித்தட்டிற்கு முதலில் சென்று அங்குள்ள நாணய அச்சுக்களை நிரப்பிப் படிப்படியாக மேல்தட்டு வரைக்கும் வந்து விடும் உலோகக் குழம்பு ஆறி முந்ததும் மேற்புறம் உள்ள களிமண் பூச்சுக்களை நீக்கித் தட்டுக்களில் உள்ள நாணயங்களை பெயர்த்தெடுப்பார்கள்.

பாண்டிய நாட்டுக் காசுகள்

பாண்டிய நாட்டுக் காசுகள்

- நுண்கலைச் செல்வர் சாத்தன்குளம் திரு. அ. இராகவன்

முற்காலத்தில் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த நிலப் பரப்பு தமிழகம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் அது தமிழ் நாடு என்று கூறப்பட்டது. இத்தமிழ் நாடு குடபுலம், குணபுலம், தென்புலம் என்று மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இதனைச் சேரர், சோழர், பாண்டியர் ஆகிய மூவேந்தர்கள் ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். இவர்கள் ஆட்சி புரிந்து வந்த நிலப்பகுதிகள் முறையே சேர மண்டலம், சோழ மண்டலம், பாண்டிய மண்டலம் என்று சொல்லப்பட்டன.

பாண்டிய மண்டலம் :

பாண்டிய மண்டலம் பாண்டிய நாடு என்றும் வழங்கப்பட்டது. தமிழகத்தை ஆண்ட மூவேந்தர்களில் பாண்டியர்கள் வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு மேன்மையற்றவரும் பழம் பெரும் குடியினர். இவர்கள் தொன்றுதொட்டு இந்த நிலப்பகுதியிலே வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

வட மொழியினரின் ஆதிக்காவியம் என்று கூறும் வான்மீகி இராமாயணத்தில் பாண்டிய நாட்டுப் பழம்பெரும் தலைநகர் 'கபாடபுரம்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கபாடபுரம் பொன்னாலும், மணிகளாலும் அணி செய்யப்பட்ட கோட்டை வாயிலின் கதவுகளை உடையது என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கூறப்படும் வடமொழிப் புலவர் காத்தியாயனர் பாண்டியர் என்னும் மொழிக்கு இலக்கணம் கூறியுள்ளார். அசோக மன்னன் கல்வெட்டுக்களில் பாண்டியர்களின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

பௌத்தர்களால் வரையப் பெற்ற பழம்பெரும் இலங்கையின் வரலாற்று நூலாகிய மகாவம்சம் கி.மு. 478-இல் வாழ்ந்த இலங்கை வேந்தன் விசயன், பாண்டிய நாட்டு இளவரசியை மணந்தான்; அவன் தோழர்கள் பாண்டிய நாட்டு அரசாங்க அதிகாரிகளின் பெண்மக்களை மணந்துகொண்டு பாண்டிய நாட்டுப் பெரிய மரக்கலத்தில் ஏறி வந்தார்கள் என்று கூறுகிறது. கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் கிரேக்க நாட்டினின்று சந்திர குப்தன் அரசவைக்குப் போந்த அரச தூதுவனாகிய மெகஸ்தனிஸ் பாண்டிய நாட்டின் வரலாற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளான்.

உரோம் நாட்டில் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அகஸ்டஸ் என்னும் பேரரசன் அரசவைக்குப் பாண்டியன், தன் அரசத் தூதுவரை அனுப்பி நட்பு வளர்த்து இரு நாடுகளும் அரசத் தூதுவர்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளச் செய்தான். அதனால் இரு நாடுகளுக்கும்ிடையே வாணிகம் வளர்ந்தது. கி.பி. எழுபதாம் ஆண்டில் வாழ்ந்த பிளினி என்ற மேனாட்டு வரலாற்றாசிரியன் பழம் பாண்டியரின் வரலாற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளான். "பாண்டிய நாடு பழம் பெரும் நாடு" என்று தேவார ஆசிரியர்கள் புகழ் மலை சூட்டியுள்ளனர்.

நாகரிகம்

பாண்டிய நாடு கிறித்துவ ஊழி எழுவதற்குப் பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே நனிசிறந்த நாகரிகத்தைப் பெற்றுவிட்டது; கழகங்கள் கண்டு கருத்தோடு தமிழ்க் கருவூலத்தை வளர்த்து வந்தது. பாண்டிய நாட்டில் மகேச சூத்திரம் என்னும் பேரிலணக்கம், களவியல் என்னும் ஐந்திணை அகநூல், அகத்தியம், முதுநானை, முதுகுருகு, ஐந்திரம், பரதம், கூத்தநூல், இசை நுணுக்கம், தொல்காப்பியம், திருக்குறள் போன்ற எண்ணற்ற இலக்கியங்கள் எழுதப் பெற்றன. அஃது அறநெறிபற்றி ஆட்சி நடத்தும் அரசர்களையும், அரும் பெரும் அரசியல் அமைப்பையும் பெற்று விட்டது.

பாண்டிய நாட்டில் கலைகளும், மொழியும், எழுத்தும், செல்வமும், கைத்தொழில்களும், பயிர்த் தொழில்களும் வளம் பெற்றிருந்தன. வணிகம் வளர்ந்தது. போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் பெருகின. கலங்கள் கட்டப்பட்டன. யவனர்களோடு பெரும் அளவில் கடல் வாணிகம் நடைபெற்றது (1) இருமீன்கள் தீட்டிய பாண்டிய நாட்டுக் கொடிகள் பறந்த நாவாய்கள் ஆழ்கடல் தாண்டி வெளி நாடுகள் போந்து மீண்டும் வந்தன.

கோநகர் :

பாண்டிய நாட்டிற்குப் புறநகர் (துறைமுகப் பட்டினம்)கொற்கையாகவும் பின்னர், பழைய காயலாகவும் இருந்து வந்தது. அகநகர் (கோநகர்) மதுரையாக இறுதிக் காலத்தில் இருந்து வந்தது. கோநகரில் அரசர் இருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்தார். இளவரசர் கொற்கையில் இருந்து மன்னர்க்குத் துணைபுரிந்து வந்தார். கொற்கை அருகே கடலில் ஏராளமான முத்துக்கள் கிடைத்தன. கொற்கை, முத்துக் குளிக்கும் மூதூராக விளங்கியது. கொற்கைத் துறைமுகத்தில் யவனர்கள், அரேபியர்கள் கப்பல்களும், பாண்டியர்களின் பல்வேறு வகையான படகுகளும், தோணிகளும், அம்பிகளும், நாவாய்களும் ஏராளமாக இருந்து வந்தன. யவனர்கள் பொற்காசுகளையும், பொற்கட்டிகளையும் கொடுத்து முத்து, மிளகு, சந்தனக் கட்டை முதலிய பொருள்களை வாங்கிச் சென்றனர்.

அஃக சாலை :

பாண்டியர்கள் உள்நாட்டுச் செலாவணிக்கும் அயல் நாட்டுச் செலாவணிக்கும் ஏராளமான காசுகளை வெளியிட்டு வந்தனர். பாண்டியர் அரசாங்கத்திற்குப் பொன், வெள்ளி, செம்பு ஆகிய தாதுப் பொருள்களில் காசு வெளியிடும் அஃகசாலைகள் கொற்கையிலும் மதுரையிலும் இருந்து வந்தன. காசு வெளியிடும் இடத்திற்கு அஃகசாலை என்று பெயர். காசு வெளியிடும் நிலையம் இருக்கும் தெருவிற்கு அஃகசாலைத் தெரு என்று பெயர். கொற்கையில் காசு வெளியிடும் தெருவும் நிலையமும் அழிந்து விட்டன. ஆனால் அத்தெருவில் உள்ள பிள்ளையார் கோயில் இன்றும் இருந்து வருகிறது. அப்பிள்ளையாரை மக்கள் அஃகசாலை விநாயகர் என்று அழைத்து வருகிறார்கள். உரோமர்கள், பாண்டியர்கள் அனுமதி பெற்று மதுரையருகே குடியேறித் தங்கள் செலாவணிக்குச் செப்புச் காசுகள் வெளியிட்டிருக்கலாம் என்று சில அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள்.

பழம் பாண்டியர்களின் காசுகள்

பாண்டியர்கள் வெளியிட்ட காசுகள் மதுரை, கொற்கை முதலிய இடங்களில் மட்டுமின்றி இலங்கையிலும் ஏராளமாகக் கிடைத்து வருகின்றன. அண்மையில் மைசூர் நாட்டுப் பகுதியில் பழம் பாண்டியர்களின் காசுகள் பல கிடைத்திருப்பதாக மைசூர் புதைபொருள் ஆராய்ச்சித் துறையினர் வெளியிட்ட ஆண்டு அறிக்கையின் மூலம் நன்கறிகின்றோம். இப்பொழுது மூவேந்தர்களின் காசுகளும் ஏராளமாகக் கிடைத்துள்ளன. ஆனால், இன்று கிடைத்துள்ள காசுகளில் பாண்டியர்கள் காசுகளே மிகத் தொன்மையானவை.

பாண்டியர்கள் முதன்முதலாக, கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் காசுகள் வெட்டியிருக்கலாம். ஆனால், கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வெளியிட்ட பழம் பாண்டியர்கள் காசுகள்தான் இப்பொழுது ஏராளமாகக் கிடைத்துள்ளன (2). சேரர், சோழர் காசுகளில் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட காசுகள் கிடைக்கவில்லை. அண்மையில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கரிகாலன் காசுகளைக் கண்டெடுத்தாகக் கூறப்படுகிறது. அவைகளை நான் பார்வையிட்டேன். அவை சோழர் காசுகள் என்று என்னால் திட்டவாட்டமாகக் கூற முடியவில்லை.

அண்மையில் வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள ஆண்டிப்பட்டியில் சில பழங் காசுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை சங்க காலக் காசுகள் என்று பத்திரிகைகளில் எழுதப்பட்டன. இவற்றில் எதையும் நான் பார்த்ததில்லை. இவை சங்க காலத்தில் உள்ள தமிழக மன்னர்கள் வெளியிட்ட காசுகளா என்று காசு ஆராய்ச்சித் துறையில் ஈடுபட்டுள்ள அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து முடிவு கட்ட வேண்டும். இதைப்பற்றி அறிஞர்கள் இன்னும் முடிவு காணவில்லை.

நீண்ட சதுரக்காசுகள் :

பழம் பாண்டியர்களின் காசுகள் இப்பொழுது ஏராளமாகக் காணக்கிடக்கின்றன. அவை அனைத்தும் செம்பினால் செய்யப்பட்ட அடிகாசுகளாகும். அவை அனைத்தும் சதுரமாகவும், நீண்ட சதுரமாகவும் உள்ளன.

பெரும்பாலான காசுகளில் முன்புறம் யானை வடிவம் தீட்டப்பட்டுள்ளது. சிலவற்றில் யானையோடு அருகில் தொட்டியும், மரமும் உள்ளன. சிலவற்றில் யானையின் மேற்புறம் இருபக்கங்களிலும் மலைகளும், நடுவில் புட்பக விமானம் போன்ற உருவமும் உள்ளன. மலைகளைப் பௌத்த சைத்தியம் என்பாரும் உள்.

பல காசுகளில் அடியில் யானை உருவமும், அதன்மேலே சிறிய உருவில் சக்கரம், சுவத்திகம், குடம், கொடி, கண்ணாடி, தொட்டி, இணைக்கயல்கள் போன்ற அட்ட மங்கள் உருவங்கள் (எட்டு மங்கள் சின்னங்கள்) உள்ளன. சிலவற்றில் 2, 3, 4 உருவங்கள் மட்டும் உள்ளன. சில காசுகளில், நந்தி, கடப்பமரம், குதிரை போன்ற உருவங்கள் தனித்தனியாகக் காணப்படுகின்றன. இக்காசுகளின் பின்புறம் மீன் சின்னம் போன்ற குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன. இக்காசுகள் மொகஞ்சதாரோ, அரப்பா முத்திரைகளை ஒத்ததாகக் காணப்படுகின்றன.

யானை உருவம் பொறிக்கப்பட்ட பழம் பாண்டியர் காசுகள், பாண்டிய மன்னர்கள் பௌத்த நெறியைத் தழுவி இருந்த காலத்தில் வெளியிட்ட காசுகளாக இருக்கலாம் என்று எண்ணுகின்றனர். இந்தக் காசுகள், இலங்கையில் ஏராளமாகக் கிடைப்பதின்னாலும், இலங்கையைப் பாண்டியர்கள் வென்று அந்நாட்டின் செலாவணிக்காக வெளியிடப்பட்ட காசுகள் என்றும், இலங்கை மக்களில் பெரும்பாலோர் பௌத்த மதத்தை தழுவி இருந்ததால் அவர்களின் ஆதரவைப் பெறப் பௌத்தச் சின்னமாகிய யானை உருவம் தீட்டப் பெற்றது என்றும் கூறப்படுகிறது.

சிலர், பாண்டியர்கள் சிலநெறியைத் தழுவி இருந்த காலத்தில் இந்த யானைக் காசுகள் வெளியிடப்பட்டன என்றும், யானை உருவம் தமிழர்கள் பண்பாட்டிற்கு மாறானதன்று என்றும், சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் காணப்படும் யானை உருவத்தீட்டப்பட்ட முத்திரைகளே இதற்கு ஏற்ற எடுத்துக்காட்டு என்றும் கூறுகிறார்கள். இந்தப் பழம் பாண்டியர்களின் நீண்ட சதுரக் காசுகள் சிறி

தும் பெரிதுமாகப் பல்வேறு உருவங்களில் உள்ளன. இதில் வரிவடிவங்கள் எதுவும் இல்லை. பழம் பாண்டியர்களின் காசுகள் கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவையாம்.

இடைக்காலப் பாண்டியர் காசுகள்

இடைக்காலப் பாண்டியர்களின் காசுகள் என்று கூறப்படுபவை கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 14-ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காசுகளாகக் கருதலாம். இக்காசுகள் பொன், வெள்ளி, செம்பு முதலிய தாதுப் பொருள்களில் உள்ளன. இவை வட்டவடிவமாக அமைந்துள்ளன. இன்று, பொற்காசுகள் சிலவே கிடைத்துள்ளன. அதில் முன்பக்கம் இரு மீன்களும் இருமருங்கினும் வலப்புறம் விளக்கும், இடப்புறம் சாமரமும், மேலே அரசுகூடையும் உள்ளன. பின்புறம் தேவ நாகரி வடிவம்போல் எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன; ஆனால் சரியாகப் படிக்க முடியவில்லை. வெள்ளிக் காசுகள் கிடைப்பது அரிதினும் அரிது. என்னிடம் ஒரேயொரு வெள்ளிக் காசு இருந்தது. அது கொற்கையில் கிடைத்தது. இப்பொழுது சென்னையில் உள்ள தமிழக அரசின் தொல்பொருட்காட்சிக் சாலையில் உள்ளது.

இப்பொழுது பாண்டியர்களின் வட்டவடிவமான செப்புக்காசுகள் ஏராளமாகக் கிடைத்துள்ளன. சோழர்களின் பெரும்பாலான காசுகளில் தேவநாகரி வரிவடிவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. பாண்டியர்களின் பெரும்பாலான காசுகளில் தமிழ் வரிவடிவம் தீட்டப்பட்டுள்ளது என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவை பெரும்பாலும் 60 கிராம் எடைக்கு உட்பட்டவையாக இருக்கின்றன. காசுகளின் பெயர்களும், மதிப்பும் தெளிவாகக் காண முடியவில்லை. சில கல்வெட்டுக்களினாலும், செப்பேடுகளினாலும் அக்காலத்தில் ஒரு காசுக்கு என்னென்ன பண்டங்கள் எவ்வளவு பெற முடியும் என்று அறிய முடியும். சில காசுகளில் முன் தீட்டப்பட்ட உருவங்களமீது பாண்டியர்களின் சின்னமாகிய மீன்களின் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது பாண்டிய நாடு மற்றவர் ஆட்சியினின்று மீட்கப்பட்டதைக் குறிக்கும் என்று கருதப்படுகிறது.

பாண்டியர் காசுகளில் பெரும்பாலானவற்றில் மன்னர்களின் சொந்தப் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை. விருதுப் பெயர்களே காணப்படுகின்றன.

குறிப்பாக, அவனீப சேகர கோளகன், அவனீபேந்திரன், கோதண்டராமன், கலியுகராமன், கச்சி வழங்கும் பெருமான், சேரகுலராமன், பூதல, பூதலவீரன், எல்லாந்தலை, எல்லாந்தலையானான், சோணாடு கொண்டான், ஜெகவீர சமர கோலாகலன், கனியவி. பெ., கோனேரி (ராயன்?) கோனேரி ராயன், புவனேகவீரன், வாளால் வழிதிறந்தான் (குளிகை) என்ற விருதுப் பெயர் பொறித்த காசுகள் காணப்படுகின்றன.

இஃதன்றி, மன்னர்கள் பெயர் பொறித்தவை அதாவது குலசேகரன், வேமப் பெருமான் வீரபா, வீரபாண்டியன், சு, சுந், சுந்தரன், சுந்தரபாண்டியன் போன்ற பெயர்கள் உள்ள நாணயங்களும் உள்ளன. சுந்தரபாண்டியன், குலசேகரன் போன்ற பெயர்களுள்ள மன்னர்கள் பலர் பாண்டிய நாட்டில் இருந்து வந்ததால் இக்காசு குறிக்கும் பெயர் முதலாம் சுந்தர பாண்டியனா, இரண்டாம் சுந்தர பாண்டியனா, முதலாம் குலசேகரனா, இரண்டாம் குலசேகரனா என்று அறிய முடியாமல் இருக்கிறது.

மேற்கூறிய பாண்டியர்களின் காசுகள் பெரும்பாலும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டை ஆண்ட சீமாறன் சீவல்லபன் (கி.பி. 815-862) காலத்திலிருந்து, சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் (கி.பி. 1175-1180). முதல் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் (கி.பி. 1190-1218), முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (கி.பி. 1216-1238), முதல் சடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (கி.பி. 1251-1271), சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் (கி.பி. 1267-1281), முதல் மாறவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் (கி.பி.1268-1311), மூன்றாம் சடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (கி.பி. 1303-1309) வரை ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்கள் வெளியிட்ட காசுகளாகக் காணப்படுகின்றன.

பிற்காலப் பாண்டியர் காசுகள்

கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து 17-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிவரை ஆண்டு வந்த பாண்டியர்கள் வெளியிட்ட காசுகளைப் பிற்காலப் பாண்டியர்களின் காசுகள் என்று கூறலாம். பிற்காலப் பாண்டியர்களின் பலர் தென்பாண்டி நாட்டில் ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். பாண்டியப் பேரரசு வீழ்ந்ததும், சில பாண்டிய இளவரசர்கள் தென்பாண்டிய நாட்டில் பல இடங்களில் சிற்றரசர்கள்போல் ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். அவர்களில் சிலர் கொற்கையில் இருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்ததோடு அங்குள்ள அஃகசாலையில் காசுகளும் வெளியிட்டு வந்தனர்.

கொற்கைப் பாண்டியர் காசுகள் முற்காலத்தில் மட்டுமல்ல பிற்காலத்தும் ஒரு தனித்தன்மை வாய்ந்தனவாக மிளிக்கின்றன. இவை மதுரைப் பாண்டியர் காசுகளினின்று எளிதில் வேற்றுமை காணக்கூடியனவாக இருக்கின்றன. கொற்கையில் அறிஞர் லோவந்தால் அவர்களுக்குக் கிடைத்த யானை உருவம் பொறித்த காசுகளும், நந்தி உருவம் பொறித்த காசுகளும் கூட ஒரு தனித்தன்மையுடையனவாய்க் காணப்படுகின்றன. மேலும், தாமரை மலர், ஞாயிறு, தன்பொருநை, சுவத்திகம், அன்னம், வைணவர்களின் நாமம், சிவபார்வதி உருவம் தீட்டிய காசுகளாகவும், அரசு உடையில் நிற்கும் மனித உருவம், மனித உருவத்தின் அருகே கோடரி போன்ற உருவங்கள் தீட்டிய கொற்கைப் பாண்டியர்கள் காசுகளாகவும், மதுரைப் பாண்டியர்களின் காசுகளுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டனவாகவும் காணப்படுகின்றன.

பிற்காலப் பாண்டியர்கள் வெளியிட்ட கொற்கைக் காசுகளில் பல வைணவச் சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன. எனவே, பிற்காலப் பாண்டியர்கள், வைணவர்களின் திருத்தலங்களான ஆழ்வார்திருநகரி, சீர்வைகுந்தம் முதலிய ஊர்களின் அருகேயுள்ள கொற்கையில் இருந்ததால் நிலைகுலைந்த தங்கள் ஆட்சிக்குப் புத்துயிர் தருமாறு வைணவர்களாகி, திருமாலை வேண்டியிருக்கிறார்கள் என்று தெற்றெனத் தெரிகிறது. பிற்காலப் பாண்டியர்கள் பலர் வைணவப் பெயர்களைக் கொண்டிருப்பது, இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

எடுத்துக்காட்டாகச் சடையவர்மன் அதிவீரராமபாண்டியன் (கி.பி. 1564-1604), வரதுங்கராமபாண்டியன் (கி.பி. 1588), வரகுணராம குலசேகர பாண்டியன் (கி.பி. 1631) வரணராம பாண்டிய குலசேகரதேவ தீட்சிதர் (கி.பி. 1748) போன்ற பெயர்களைக் கூறலாம். சில பாண்டியர்கள் பிராம்மயத்தைத் தழுவி வேத விதிப்படி வேள்விகள் செய்தும் வந்தனர்.

எடுத்துக்காட்டாக வரகுணராம குலசேகர பாண்டியன் (கி.பி. 1615), குலசேகர சோமாசியார் என்ற பட்டத்தைச் சூட்டிக் கொண்டார் (3). என்ன செய்தும் பாண்டியர்கள் ஆட்சி நிலைக்கவில்லை. சீரிய நிலையில் இருந்த பாண்டியர் ஆட்சி நிலைக்கவில்லை.

சீரிய நிலையில் இருந்த பாண்டியர் ஆட்சி 14-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தாழ்ந்த நிலையை அடையத் தொடங்கிற்று.

பாண்டிய நாட்டில் அன்னியர் ஆட்சி :

பாண்டிய நாட்டு இளவரசர்களின் அறிவினமையால் கி.பி. 1330-ஆம் ஆண்டு முதல் 1378-ஆம் ஆண்டுவரை மதுரையில் முல்லிம் ஆட்சி எழுந்தது. அவர்களின் பெயரால் அராபி எழுத்துப் பொறித்த நாணயங்களை வெளியிட்டுள்ளனர்.

பாண்டிய மன்னர்கள் பல தலைமுறைகளாகத் தேடிவைத்த பொன்னும், மணியும், முடியும், கொடியும், செங்கோலும், அரசு கட்டிலும், பிற விலையுயர்ந்த பொருள்களும் டில்லியில் அரசாண்ட மொகலாயக் கொள்ளைக்காரர்களால் சூறையாடப்பட்டு டில்லிக்குக் கொண்டு போகப்பட்டன (4). அப்பால் விசயநகர நாயக்க மன்னர்கள் பாண்டிய நாட்டினின்று படையெடுத்து வந்து, மொகலாய ஆட்சியை விரட்டிவிட்டு நாயக்கர்களின் தளபதிகள் மதுரையில் இருந்து ஆட்சி புரிந்தனர்.

நாயக்கர்கள் மதுரையிலிருந்து, "பழநி, மதுரை, விருபாசி, திருமல" என்ற தமிழ் வரி வடிவம் பொறித்த காசுகளை வெளியிட்டுள்ளனர். அப்பால் 18-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கிழக்கிந்தியக் கம்பினியர்கள் பாண்டிய நாட்டில் காசுகளை வெளியிட்டனர். அக்காசுகளில் தமிழ், ஆங்கில எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பாண்டிய நாட்டில் ஆங்கில ஆட்சி நன்றாகக் கால் ஊன்றிக் கொண்டு ரூபாய், அணா, பை, துட்டு என்னும் பெயர்களால் நாணயங்களை ஆங்கில எழுத்தில் வெள்ளி, செம்புத் தாதுப் பொருள்களில் வெளியிட்டனர். 1947-ஆம் ஆண்டில் இந்திய சுதந்திர ஆட்சி எழுந்து காசுகளை வெளியிட்டு வருகிறது.

இடைக் காலத்தில் சேது என்ற தமிழ் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட காசுகள் சில பாண்டிய நாட்டிலும், ஈழ நாட்டிலும் கிடைத்தன. இதை யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர்கள் வெளியிட்டிருக்கலாம் என்று நல்லூர் ஞானப் பிரகாச அடிகள் கருதுகிறார். இராமநாதபுரம் அரசர்கள் தங்கள் முன்னோர்களவெளியிட்ட காசுகள் என்று கூறுகிறார்கள். சர். டப்ளியூ, எலியட், சேதுக் காசுகள் பாண்டியர்கள் வெளியிட்ட காசுகளாக இருக்கலாம் என்று கருதுகிறார்.

பிற்காலப் பாண்டியர்கள் செப்புக் காசுகளை மட்டுந்தான் வெளியிட்டுள்ளனர். பிற்காலக் கொற்கைப் பாண்டியர்கள் குறைந்த மதிப்புள்ள மிகச்சிறிய அளவுள்ள செப்புக் காசுகளை வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

காசுகளின் பெயர்கள் :

பாண்டிய நாட்டில் நாணயங்கள் காணம், கழஞ்சு, காசு, பொன், குளிகை, பணம் என்ற பெயர்களால் வழங்கப்பட்டன. 10 பொன் கொண்டது 1 காசு. 10 காணம் கொண்டது ஒரு கழஞ்சு, 1 பொன் 1 காணம் எடையுள்ளது.

காசு ஆராய்ச்சி இயல் (NUMISMATOLOGY)

காசு ஆராய்ச்சி இயலை 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தமிழகத்தில் அறிஞர்களான சர் வால்டர் எலியட், லயனல் வில்பர்ட், ஐ.சி.எஸ்., லோவந்தால் (Rev. Loventhal), டாக்டர் ஜே. ஆர். ஹெண்டர்சன் போன்றவர்கள் ஆரம்பித்து வைத்தனர். சர்.டி. தேசிகாச்சாரி, திவான் பகதூர் இரங்காச்சாரி, வி. சொக்கலிங்க முதலியார் போன்றவர்கள் காசியலை வளர்க்க முன்வந்தனர். ஆனால், அடிப்படையிட்டு 80 ஆண்டுகள் ஆகியும் தமிழகத்தில் காசு ஆராய்ச்சித்துறை சிறிதும் வளரவில்லை-ஏன்? இன்று அந்த அடிப்படை கூடத் தகர்ந்துவிட்டது என்பது ஆராயத்தக்கது.

காசு ஆராய்ச்சி-ஏன்?

காசு ஆராய்ச்சி நாட்டின் கலை வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டும் ஓர் அரும் பெரும்துறை. அது நாட்டின் வரிவடிவத்தின் அடி விருத்தியை நன்கு விளக்குவதாகும். காசுகளின் அமைப்பு, அதில் காணும் சின்னங்களின் சிறப்பு மக்களின் நாகரிகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாகும். பழங்காசுகள், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, நாட்டின் உண்மையான வரலாற்றை வரைவதற்கு உற்ற-உயரிய கருவியாக ஒளிக்கின்றன. மேலும், காசுகள் நாட்டின் அவ்வக்காலப் பொருளாதார நிலை உணர்த்தப் போதிய சான்றாகத் திகழ்கின்றன.

முடிவுரை :

தமிழர்களின் விழிப்புணர்ச்சியின் பயனாக எழுந்த உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்கும், தமிழ் மக்களின் தவப்பேறாக இன்று தமிழகத்தில் துளிர்ந்துள்ள தமிழர் ஆட்சியும் காசு ஆராய்ச்சித்துறை வளர்ச்சிக்கு ஆவன செய்யும் என்று நம்புகிறோம். தமிழகத்தின் வரலாற்றை விரைவில் காணநாடும் நமது தமிழக ஆட்சியினருக்குக் காசு ஆராய்ச்சி மிகமிக இன்றியமையாதது என்று நினைப்பூட்டிக் கொள்கின்றோம்.

1. "யவனர் தந்த வினைமா ணன்கலம்

பொன்னோடு வந்து கறியோடு பெயரும்" - அகம் 149

2. From the brief survey made of the coins that may be attributed with a fair amount of certainty to the Pandian Kings it is found that except the very old coins issued possibly during the first centuries of the Christian era. South Indian coins-Sir T. Desikachari.

3. The last of these kings of whom we have authentic epigraphical evidence performed a vedic sacrifice in A.D. 1615 and assumed the titles Somayaji and Diksitar - Pandyan Kingdom - K.A. Neelakanta Sastri. (London) 1929. p. 252.

4. பாண்டிய மன்னர்களுக்கு உரிய 612 யானைகளும், 20,000 குதிரைகளும், 96,000 மணங்கு பொன்னும், முத்துக்களும் அணிகலன்களும் அடங்கிய பல பெட்டிகளையும் மாலிக்கபூர் கொள்ளையடித்துச் சென்றான் என்று பார்னி கூறியுள்ளது அறியத்தக்கது. (Elliot and Dowson - Vol. III p. 204.)

South India and her Mohammadan Invaders by Dr. S. Krishnaswamy Iyengar.

கண்ணகி கோயில்

தமிழ் அன்னையின் கால் சிலம்பாக விளங்கும் சிலப்பதிகாரக் காப்பிய நாயகி கண்ணகி. காப்பியங்கள், தம்முடன் வாழ்ந்து மறைந்தவர்களுள், சிறப்பானவர்களைப் பற்றி வாய்மொழியாக வழங்கப்பட்டுப் பின்னர் காவியமாக எழுதப்பட்டவைகளாகும். அத்தகைய கதைகளில், ஒன்றின் நாயகிதான் கண்ணகி.

கண்ணகி பத்தினித் தெய்வமாகப் போற்றப்படுவதற்குக் காரணம், சேர அரசன் செங்குட்டுவன், கண்ணகியின் கதையைக் கேள்வியுற்று வடதிசை சென்று இமயத்திலிருந்து (வடநாட்டு அரசர்களை வெற்றி கொண்டு) கல்வெடுத்து அவளுக்குப் படிமம் வடித்த செயலால்தான் எனக் கருதப்படுகின்றது. சிலப்பதிகாரம் வஞ்சிக் காண்டத்தில், கண்ணகி தன் கணவனுடன் வானுலகு சென்றதைக் கண்ணாரக் கண்டவர்கள் குன்றவர்கள் ஆவார்கள். கண்ணகி 'மதுரையோடு அரசு கேடுற வல்வினை உருத்த காலை கணவனை அங்கு இழந்த கடுவினையேன் நான்' எனக் கூறக்கேட்டவுடன், அவளைக்கண்டு அஞ்சி, அவர்கள் இருகரம் குவித்துக் கை கூப்பித் தொழுகின்றனர்.

அப்போது கோவலன் வானவர்களுடன் வந்து மலர்மழை பொழிந்து அவளை வானவர்தியில் அழைத்துச் சென்றார். கண்ணகி வானுலகம் சென்றதைக் கண்டு வியந்த அவர்கள், இவளைத் தெய்வமாக வழிபடத் தொடங்குகின்றனர். இக்குன்றக் குரவர்கள், கண்ணகியின் தோற்றத்தினால் ஏற்பட்ட அச்சத்தினாலோ, அல்லது அது உண்டாக்கிய ஒரு பக்தி உணர்ச்சியாலோ, அல்லது வானவர்கள் அவளை வானுலகு அழைத்துச் சென்றதைக் கண்டவுடனோ, கண்ணகியைத் தெய்வமாக பத்தினிக் கடவுளாக வழிபடத் தொடங்கினர் எனக் கொள்ளலாம். இப்பத்தினி வழிபாட்டால் தங்களின் மலைவளம் செழிக்க வேண்டும் எனப்பாடுகின்றனர். இதிலிருந்து, தமது நலனையும், அதனுடன் இணைந்த தம் நாட்டு நலனையும், கருத்தில் கொண்டு, பல தெய்வங்கள் வழிபாடு செய்யப்படுகின்றன.

சிலப்பதிகாரத்திற்கு முற்பட்ட சங்க இலக்கியங்களான நற்றிணையிலும், யாப்பருங்கல விருத்தி என்ற ஒரு வெண்பாப் பாடலிலும், கண்ணகியின் வரலாறு போன்ற செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, முன்னர் மக்களிடம் பரவலாக வழக்கத்தில் இருந்த ஒரு கதை இளங்கோவடிகள் மூலம் காப்பியமாக உருப்பெற்றது.

சிலப்பதிகாரத்தில்தான் பத்தினித் தெய்வ வழிபாடும், அவளுக்குக் கோயில் எழுப்பப்பட்டச் செய்தியும் கூறப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியங்களிலும், நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் ஆகியோரின் பாடல்களிலும், பத்தினித் தெய்வ வழிபாடு பற்றிய செய்தி காணப்படவில்லை.

தற்போது பத்தினிக்கு எனப் பல கோயில்கள் உள்ளன. பல இடங்களில் கண்ணகி, பகவதி என்ற பெயரில் வழிபாடு செய்யப்படுகின்றன.

இலங்கையிலும், கண்ணகி வழிபாடு நடைபெற்றுள்ளது. இதற்குச் சான்றாக, கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த 'ராஜாவளி' என்ற நூலில், கஜபாகு என்ற இலங்கை அரசன், சோழ அரசனை வென்று, 2400 குடிகளையும், பத்தினி தேவியின் காலணிகளையும், நான்கு தெய்வங்களின் ஆயுதங்களையும், இலங்கைக்குக் கொண்டு சென்றான் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே, கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு சோழ நாட்டில் பத்தினி வழிபாடு இருந்துள்ளது எனத் தெரிகின்றது. இலங்கையில் நிக வேவா விஹாரத்துக் குகையில் இரண்டு மரப்படிமங்கள் கண்ணகி கோவலன் எனக் கருதப்படுகின்றது. மேலும் இலங்கையில் கிடைத்த செப்புச் சிலை ஒன்று தற்போது இங்கிலாந்தில் உள்ள அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளதும் பத்தினிக் கடவுளாகவே கருதப்படுகின்றது.

கண்ணகி கோயில் தற்போதைய கேரளாவில் உள்ள கிரங்கனூரில் உள்ளது என்றும், தற்போதைய மங்கலாதேவி கோயிலே கண்ணகி கோயில் என்றும் பல்வேறு கருத்துக்கள் அறிஞர்களிடம் நிலவுகின்றன.

திரு பி.அனந்தபிள்ளை என்ற, மலையாள மொழி அறிஞர், தெற்குக் கிரங்கனூரில் வசந்த விழாக் கொண்டாட்டத்தின் போது பாடப்படும் நாட்டுப்புறப் பாட்டில் கண்ணகியின் கதை கூறப்படுவதாகத் தெரிவித்துள்ளார். மேலும், அவர் அப்போது நாட்டுப்புறப் பாடல்களான மணிமங்கா தோட்டம் மற்றும் முடிப்புரைப்பாட்டு என வழங்கப்படும் பாடல்களில் கண்ணகியைப் பதற்காளியாகவும், கோவலன் பாலகர் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிவித்துள்ளார்.

"தெக்கும் கோலாட்டு கண்ணகியும்
வடக்கும் கோலாட்டு பாலக்கனும்
ஒரு மனசாயி விவாகம் செய்தால்
தீ கூட்டாடி விளக்கெரியும்".

என்றும்,
"பட்ட பெருமுடி பாண்டி மன்னன்
கூட்டிக்கேறி வெட்டினல்லோ"

எனக் கண்ணகி பாண்டிய மன்னனின் தலையை வெட்டிய செய்தியும், பொற்கொல்லன் கொலை செய்யப்பட்ட செய்தியும் முடிப்புறத் தோட்டம் பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது.

தனியாக அமைக்கப்பட்ட தோட்டத்தில் ஏழு நாட்கள் விழாக் கொண்டாடப்பட்டது. இவ்விழா அறுவடை முடிந்தவுடன் கொண்டாடப்படுகின்றது. அறுவடை வயலில் இத்தகைய ஏழு நாள் கொண்டாட்டத்தில் கண்ணகி கதையுடன் இணைக்கப்பட்ட பல நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஏழாம் நாள் 'குருதி' எனப்படும் நிகழ்ச்சியில், பல தீயசத்திகளுக்கு உயிர் பலி இடப்பட்டு பின்னர் கிரங்கனூரர்க்கு இறைவி கொண்டு செல்லப்படுகின்றாள். இங்கு பதற்காளி கோயிலின் உள்ளே இரண்டு தெய்வங்களுக்கு வெவ்வேறு முறையில் பூஜைகள் நடத்தப்படுகின்றன.

கிரங்கனூரில் அனைத்து சாதி மக்களும் வழிபாடு செய்கின்றனர். குறிப்பாகச் செட்டியார் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் அதிக அளவில் வந்து வழிபாடு செய்கின்றனர். இவை அனைத்தினையும் நோக்கும்போது இக்கோயில் முதல் கண்ணகி தேவி கோயிலாக இருக்கும் எனக் கருதப்படுகின்றது. மேலும் சேரநாடாகிய, கேரளாவில் எடக்கல் என்ற இடத்தில் சங்க காலத்திய சேர அரசர்களின் கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளது பற்றி திரு. ஐ.மகாதேவன் என்ற கல்வெட்டு அறிஞர் "இது வரை சங்ககாலச் சேரர் பற்றிய தொல்லியல் தடயங்களே கிடைக்காமலிருந்த கேரளத்தில் இப்பொழுது அவர்களது கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்தது மனநிறைவைத் தருவதாகக்" குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே கிரங்கனூரில் எல்லாச் சமூகத்தினரும் வழிபாடு செய்யும் பதற்காளி கோயிலும் கண்ணகி கோயிலாக இருப்பதற்கு இச்சான்று துணை புரிகின்றது.

சில அறிஞர்கள், பாண்டிய நாட்டில் உள்ள மங்கலா தேவி கோயிலே கண்ணகி கோயில் என்றும் கருதுகின்றனர். திண்டுக்கல் அருகில் பழனி மலையில், செங்குன்றம் என்ற மலையின் வழியாக கேரளாவிருள் நுழைந்தாள் என்றும், இக்கோயிலையே கண்ணகி கோயில் என்றும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். நீலகிரியிலும் 'கண்ணகி மந்து' என்ற ஊர் உள்ளது. மேலும் சென்னை யை அடுத்த திருவொற்றியூரில், சிவாலயத்தின் உட்கோயிலின் வடக்குத் திருச்சுற்றில் கோயில் கொண்டுள்ள தூர்க்கா தேவியை, கண்ணகி தேவியாகவே கொண்டு 15 நாள் வரை பெரிய திருவிழாவும், பலிகளும் நடத்தி மக்கள் வழிபடுகின்றனர்.

இவ்விழாவின் இறுதி நாள் அன்று, கண்ணகி மதுரையை எரித்த நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கும் வகையில், பந்தல் ஒன்று கட்டி அதனைக் கொளுத்தி விழா நடத்தி வருகின்றனர். முன்பு இக்கண்ணகி அம்மனுக்கு கம்மாள இனத்திலிருந்து ஒருவரை பலியிடும் வழக்கம் இருந்த தென்றும், இவ்வம்மனைத் தமிழ்ப் பதிகங்களால், இதே இனத்தைச் சேர்ந்த புலவர் ஒருவர் பாடி வேண்டிக் கொண்டதால் நரபலி நிறுத்தப்பட்டதாகச் செவிவழிச் செய்தி கூறுகின்றது.

இதே போன்ற வரலாறு "கோவலன் கதை" என வழங்கும் நாட்டுப்புறப் பாடலிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. இத்துர்க்கை அம்மன் கோயிலின் முன்பு ஒரு பெரிய கிணறு இருந்ததாகவும், மதுரையை எரித்த கண்ணகி தன்-
ர் தாகத்துடன் இவ்வூருக்கு வந்ததாகவும் திருவொற்றியூர் மக்கள், ஆதிபுரீஸ்வரர் கோயிலில் இருந்த கிணற்றிலிருந்து நீர் எடுத்துக் கொள்ளுமாறு கூறி, அவளைக் கிணற்றின் அருகில் வரச் செய்து கிணற்றினுள் தள்ளி, பெரிய பாறையைக் கொண்டு மூடியதாகவும் கருத்து நிலவுகின்றது. இத்தேவியைக் கல்வெட்டுக்கள் "திருவட்டப்பிறைப் பிடாரியார்" "தூர்க்கையார்" என வழங்குகின்றன. திருவொற்றியூர்ப் புராணத்தில் "வீர மாகாளியுங் காத்திட வட்ட மாஞ்சிலையுய்த் தான்" என இவ்வம்மன் வட்டப் பாறை அம்மன் என அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

எனவே, கண்ணகியின் கதையுடன் தொடர்புடைய பல இடங்கள் தமிழகத்திலும், கேரளாவிலும் இலங்கையிலும் வழிபாட்டில் இன்றும் உள்ளன. முன்பு சிறு தெய்வ வழிபாட்டின் ஒரு அங்கமாகத் திகழ்ந்த பத்தினித் தெய்வ வழிபாடு பின்னர் சக்தி வழிபாட்டினுள் இணைந்து, கண்ணகியும் காளியின் ஒரு அம்சமாகக் கருதப்பட்டுப் போற்றி வணங்கப்பட்டு வருகின்றாள்.

நன்றி : கலைமகள் இதழ்

தமிழனின் பிறந்தகம்

- மொழிஞாயிறு ஞா. தேவநேயன்

ஒரு வீட்டிற்கு ஆவணம் போன்றே, ஒரு நாட்டிற்கு வரலாறு உரிமைச் சான்றாகும். ஆயின், ஓர் ஆவணத்தில் எதிரிகளால் ஏதேனும் கரவடமாகச் சேர்க்கப்படலாம். அதுபோன்றே, ஒரு நாட்டு வரலாறும் பகைவரால் அவர்க்கேற்றவாறு மாற்றப்படலாம். ஆதலால், இவ்விருவகையிலும், உரிமையாளர் விழிப்பாயிருந்து தம் உரிமையைப் போற்றிக் காத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

தமிழக வரலாறு, ஆரியர் தென்னாடு வந்ததிலிருந்து கடந்த மூவாயிரம் ஆண்டாக மறைக்கப்பட்டும் மாற்றப்பட்டும் வந்துள்ளது. இதன் உண்மையான நிலைமையை அறிதற்கு, இந்திய வரலாற்றைத் தெற்கினின்று தொடங்கல் வேண்டும். இந்திய வரலாற்றுத் தந்தையாகக் கருதப்படும் வின்சென்று சிமிது (Vincent Smith), தம் 'இந்திய முந்திய வரலாறு' (Early History of India) எனும் பொத்தகத்தில், பேரா. சுந்தரம் பிள்ளையின் கூற்றைப் பின்வருமாறு எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

India Proper in the South :

"The attempt to find the basic element of Hindu civilization by a study of Sanskrit and the history of Sanskrit in Upper India is to begin the problem at its worst and most complicated point. India, south of the Vindhyas--the Peninsular India -- still continues to be India Proper. Here the bulk of the people continue distinctly to retain their pre-Aryan features, their pre-Aryan languages, their pre-Aryan social institutions.

Even here, the process of Aryanization has gone indeed too far to leave it easy for the foreign woof. But, if there is anywhere any chance of such successful disentanglement, it is in the South; and the farther South we go the larger does the chance grow.

The scientific historian of India, then, ought to begin his study with the basin of the Krishna, of the Cauvery, of the Vaigai, rather than with the Gangetic plain, as it has been, now long, too long, the fashion".-[Tamilian Antiquary, No. 2 (1908), p.4.]

இந் நெறிமுறையைக் கடைப்பிடித்துத் தமிழக வரலாறு வரைந்தவர் பி.டி. சீரிவாசையங்கார், வி. ஆர். இராமச்சந்திர தீட்சிதர் என்னும் இருவரே.

ஒரு நாட்டு வரலாறு வரைதற்குப் பயன்படும் மூலவாய்கள் (Sources) பின்வருமாறு ஐவகைப்படும் :

- மரபு வழக்கு (Tradition);
- அயல்நாட்டார் குறிப்பு;
- தொல்பொருட் சான்று (Archaeological evidence);
- நாட்டிலக்கியம்;
- நாட்டுமொழி.

பழம் பாண்டி நாடான பண்டைத் தமிழகம் கடலுள் முழுகிப்போனதனாலும், ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட அனைத்திலக்கியமும் அழிக்கப்பட்டுவிட்டதனாலும் தொல்பொருட்சான்றும் பண்டையிலக்கியமும் தமிழக வரலாற்றிற்குப் பயன்படா வாய் அடியோடு இறந்துபட்டன. அதனால், இன்று வரலாற்றுச் சான்றாக உதவுவது பெரும்பாலும் மொழியே.

இற்றை இலக்கியச் சான்றுகள் :

தமிழ் தோன்றியது தென்மாவாரியில் முழுகிப் போன குமரி நாடே. ஆதலால், தமிழன் தோன்றியதும் அந்நாடே. குமரிக்கண்டத் தென்கோடியில், பனிமலைத்தொடர் போலும் பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிமலைத் தொடரும், அதனினு பாய்ந்தோடிய பஃறுளியென்னும் கங்கை போலும் பேரியாறும் இருந்தன. அப் பழம்பாண்டி நாட்டையாண்ட பாண்டி வேந்தருள் ஒருவன் நெடியோன் என்பான்.

நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே". (புறம். 9:10-11)

அவன் காலத்திலோ, பின்போ, ஒரு பெருங்க கடல் கோள் நிகழ்ந்து, குமரிமலையும் பஃறுளியாறும் அதன் கரையிற் கட்டப்பட்ட பாண்டியன் தலை நகராகிய (தென்) மதுரையும் உள்ளிட்ட பழம் பாண்டி நாட்டின் தென்பெரும் பகுதியை முழுக்கி விட்டது. அதுவே தமிழிலக்கியங் கூறும் முதற் கடல்கோள். கடல்கோளுக்குத் தப்பிய அல்லது பிற்பட்ட பாண்டியன் ஒருவன், வடதிசையிலுள்ள பனிமலையையும் கங்கையாற்றையங் கைப்பற்றி, தான் இழந்த குமரிமலைக்கும் பஃறுளியாற்றிற்கும் ஈடு செய்துகொண்டான். இதையே,

"அடியிற் றன்னள வரசர்க் குணர்த்தி
வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி"

என்று பாடினார் இளங்கோவடிகள் (சிலப். காடுகாண். 17-22).

அடியிற் றன்னள வரசர்க் குணர்த்தி வடிவே லெறிந்து வான்பகை கொண்டவன், நெடியோனுக்கு முந்திய வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன். நெடியோன் முந்நீர்க்கு விழாக் கொண்டாடி அதனொடு நட்புப் பூண்டவன்.

குமரிக் கண்டத்தின் தென்பகுதி மூழ்கியபின், வடபகுதியில் நெய்தல் நிலத்தில், கதவம் (கபாடம்) அல்லது புதவம் அல்லது அலைவாய் என்று பெயர் பெற்ற இரண்டாம் பாண்டியத் தலைநகர் தோன்றிற்று. பின்பு அதையுங் கடல் கொண்டது. அஃது இரண்டாம் கடல்கோள்.

அதற்குத் தப்பிய பாண்டியன், தன்போல் எஞ்சியிருந்த தன் குடிகளைச் சோழ நாட்டிலும் சேர நாட்டிலும் ஒவ்வொரு பகுதியைக் கைப்பற்றிக் குடியிருத்தினான். இதனையே,

"மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வேளவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப் புலியோடு விலநீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர் கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்"

என்று முல்லைக்கலி (104 : 1-4) கூறும்.

"சோழ நாட்டெல்லையிலே முத்தூர்க் கூற்றமும் சேரமானாட்டுக் குண்டூர்க் கூற்றமும் என்னும் இவற்றை, இழந்த நாட்டிற்காக ஆண்ட தென்னவன்" என்று அடியார்க்குநல்லார் உரைத்ததும் இதுபற்றியதே.

இங்ஙனம், இரு கடல்கோள்களால் குமரிக்கண்டத்தின் தென்கோடியிலிருந்த பஃறுளியாற்றிற்கும் வடகோடியிலிருந்த குமரியாற்றிற்கும் இடைப்பட்ட நில நீட்சியை "எழுநூற்றுக்காவதவாறு" (ஏறத்தாழ ஈராயிரம் கல்) என்றும், அந் நிலப்பரப்புப் பகுதிகளை, "ஏழ்தெங்க நாடும், ஏழ்மதுரை நாடும், ஏழ்முன்பாலை நாடும், ஏழ்பின்பாலை நாடும், ஏழ்குன்ற நாடும், ஏழ்குணகாரை நாடும், ஏழ்குறும் பனை நாடும் என்னும் இந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும், குமரி, கொல்லம் முதலிய பன்மலை நாடும் காடும் நதியும் பதியும்" என்றும், அடியார்க்கு நல்லார் உரைத்திருப்பது, கடுகளவுங் கட்டுச் செய்தியாயிருக்க முடியாது.

அருச்சுனன் தெற்கே திருநீராட்டிற்கு வந்த பாரதக் காலத்திலும், அதற்குப் பிற்பட்ட தொல்காப்பியர் காலத்திலும் (கி.மு. ஏழாம் அல்லது ஆறாம் நூற்றாண்டு) பஃறுளி மதுரை நோக்கி, வடமதுரையென வழங்கிய வைகை மதுரை தோன்றவில்லை; குமரியாறு ஓடிற்று. பின்னர் அதுவும் கடலுள் மூழ்கிற்று. அதன் பின்னரே, "தொடியோள் பெளவம்" என்று இளங்கோவடிகள் குறிக்கவும், "தடநீர்க் குமரி வடபெருங் கோட்டின்காறுங் கடல்கொண்டொழிதலால்" என்று அடியார்க்குநல்லார் உரைக்கவும் நேர்ந்தது. குமரியாற்றைக் கடல்கொண்டது மூன்றாம் கடல்கோள்.

மணிமேகலை காலத்திற் புகார் கடலுட் புகுந்தது நாலாங் கடல்கோள். இறையனாரகப்பொருளுரையிலுள்ள முக்கழக வரலாறு, முதலிரு கடல் கோள்களைக் குறிக்கின்றது. இது நம்பத்தக்க செய்தியே.

பனிமலை கடலுட் பதுங்கியிருந்த தொன்முது பண்டைக்காலத்தில், நாவலந்தீவின் தென்பாகம் உயர்ந்தும் வடபாகம் தாழ்ந்தும் இருந்தன. பனி மலை கிளர்ந்து குமரிமலை நாடு மூழ்கியபின், வடபாகம் உயர்ந்தும் தென்பாகம் தாழ்ந்தும், வடதென் திசைகள் முறையே உத்தரம் தக்கணம் எனப்பட்டன. ஒ.நோ.: கீழ்-கீழ்க்கு-கிழக்கு X மேல்--மேற்கு. உ(மேல், உயர்) + தரம் = உத்தரம். தக்கு = தாழ்வு. தக்குத் தொண்டை = தாழ்ந்த குரல் தொண்டை. தக்கு--தக்கணம் (Deccan).

வலத்தை அல்லது வல திசையைக் குறிக்கும் தக்ஷிண (L. dexter--dexterity) என்னும் வடசொல், தக்ஷி என்னும் மூலத்தினின்று பிறந்ததாதலின், வேறு சொல்லாம். மானியர் உவில்லியம்ச சமற்கிருத ஆங்கில அகரமுதலியில் உத்தர (uttara) என்னும் சொல்லைப் பார்க்க.

தமிழ் தெற்கே தோன்றிய மொழியாதலால், தென்மொழி, தென்கலை, தென்னாடு, தென்னிலம், தென்புலம், தென்புலத்தார், தென்பாவி, தென்னகம், தென்பாண்டி, தென்மதுரை, தென்னன், தென்னவன் முதலிய சொல்வழக்கெழுந்தன.

இராமன் தன் கானக வாழ்க்கையில் அகத்தியரைக் கண்டபோது, பின்னவர் முன்னவனை அன்புடன் வரவேற்றதை, கல்வியிற் பெரியவரும் பாவலரும் மாவலருமான கம்பர்.

"நின்றவனை வந்தநெடி யோண்டிப ணிந்தான்
அன்றவனு மன்பொடுத ழீஇயமுத கண்ணான்
நன்றுவர வென்றுபல நல்லுரைப கர்ந்தான்
என்றுமுள தென்றமிழியம்பியிசை கொண்டான்."
(கம்பரா. அகத். 47)

என்று இனித்த தனித்தமிழ்ப் பாவாற் பாடி, தமிழின் கன்னித் துய்மையையும், தென்குமரி நாட்டுத் தோற்றத்தையும், என்றும் ழியாத் தன்மையையும், அகத்தியர் அதைக் கற்றுத் தேர்ந்ததையும், முத்தமிழிலக்கணம் இயற்றிப் புகழ் பெற்றதையும், ஒருங்கே தெள்ளத் தெரிவித்தார்.

The Tamils indigenous to South India :

"Some writers conduct the ancient Dravidians with the self-confidence of a Cook's guide through the North-western or North-eastern mountain passes of India and drop them with a ready-made foreign culture on the banks of the Kaveri or the Vaigai. The slender evidence on which they rely for this elaborate theorizing is the fact that Brahui, a dialect spoken in the northern corner of India, possesses a few words allied to Tamil words. The only legitimate inference from this is that the Tamil language or a language allied to it prevailed up to the North-west province in ancient times. This inference is supported by another fact, viz., that the modern dialects of Northern India now called Sanskritic or Gaudian, have a fundamental grammatical framework and a scheme of syntax, the same as that of the Dravidian dialects, so much so that sentences from the one set of dialects can be translated into any one of the other set of dialects by the substitution of word for word, without causing any breach of idiom. These facts can only prove that people speaking dialects allied to Tamil once inhabited the whole of India and not that these people must necessarily have come into India from outside the country. No single fact has yet been adduced that compels us to believe that the ancient people of India were not autochthones". --(The History of the Tamils by P.T. Srinivasa Iyengar, p.2.)

Where this evolution first took place :

The five sub-division of the habitable regions occur contiguous to each other and in a small fraction of the earth's surface in India south of the Vindhyas. It is therefore easy to understand how increase of population and alterations in the natural supply of food-stuffs brought about here at different periods the migration of men from region to region and the consequent development of the different stages of human culture, the hunter, the nomad, the pastoral, the coastal and the agricultural, due to the different stimuli provided by the changing milieu; in other words, the geographical control of the growth of human civilization can be worked out and set forth clear as on a map, by a study of man's progress in this restricted portion of the surface of the earth. Outside India, these five natural regions occur on a vast scale, e.g., the Mullai, the vast steppe land extending from the Carpathians to the foot-hills of the Altai, the Kurinji or the great mountain chain from the Pyrenees to the Himalayas and beyond, forming a great girdle round the waist of mother earth, the Neydal, the coasts of the Mediterranean sea, and the Indian and the Atlantic oc

பாண்டியர் வரலாறு

திருமதி தே. தியாகராஜன், எம். ஏ

"மாடுகட்டிப் போரடித்தால் மாளாது செந்நெலென்று ஆனைகட்டிப் போரடிக்கும் அழகான தென்மதுரை" என்று கூறப்பட்ட வளமிகு தென் மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்டது பாண்டிய நாடு.

இதன் எல்லை, "வெள்ளாறு வடக்கா மேற்குப் பெருவெளியாற் தெள்ளாம் புறங்கன்னித் தெற்காம் - உள்ளார ஆண்ட கடல்கிழக்கா மைம்பத் தறுகாதம் பாண்டிநாட் டெல்லைப் பதி" என்பர் "வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு" என்பதே போல், புகழுடைய சேர, சோழ, பாண்டியரென்ற மூவர் தமிழகத்தை யாண்டனர்.

இம்மூவரும் ஒரு தாய்ப் பிள்ளைகளெனவும் இவர்கள் நாகரிகத்தின் பிறப்பிடமான தாம்பிரவருணி ஆற்றங் கரையில் கொற்கையைத் தலைநகராக்கி வாழ்ந்தனரெனவும், பின் ஏதோ காரணத்தால் பாண்டியர் அங்குத்தங்க மூத்த இருவரும் கிழக்கும் மேற்கும் சென்று தங்கள் தங்கள் பெயரால் நாடுகளமைத்துக்கொண்டன ரெனவும் வரலாறுகள் சொல்வதாய் ஒப்பிலக்கணத்தினை காட்டுவெல் கூறுவார்.காட்டுவெல் ஒப்பிலக்கணம், பக்14.

தமிழக வரலாற்றிலே பாண்டியர் வரலாறு முக்கியம். கலைகள் பல அவர்க் வளர்த்தனர். இலக்கியம் வளர்ந்தது. சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்தனர். பண்பாடும் நாகரிகமும் ஓங்கி மதமும் அறிவும் வளர இடந்தந்தது மதுரை.

பாண்டிய நாட்டின் வரலாற்றிய வழியென்ன?

ஒரு நாட்டின் வரலாற்றிய உள்நாட்டிலக்கியம், பிறநாட்டிலக்கியம், புதை பொருளாராய்ச்சி, நாணயங்கள் என்ற சான்றுகள் தேவை. வரலாற்றிய வெறுங் கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் மட்டும் போதா. ஆகவே எழுத்திலே, ஏடுகளிலே, இலக்கியத்திலே, நூல்களிலே, கல்வெட்டுக்களிலே, ஓலைகளிலே, செப்பேடுகளிலே, நாணயங்களிலே உள்ள அகச்சான்றுகள், புறச்சான்றுகள் தேவண்டும். பாண்டியர் வரலாற்றைக் காட்டக்கூடிய இத்தகைய சான்றுகள் உளவா?

முதலாவதாக, மதுரை பற்றிய இலக்கியம் எடுத்தால், 'திருவிளையாடற் புராணம்,' 'பெரியபுராணம்' போன்றவையுண்டு. இவற்றால் வரலாற்றிய அதிகப் பயனில்லை. 'The Kingdom' - திரு.கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி. பக். 3. சங்க நூல்கள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருத்தொண்டத் தொகை முதலியனவும் உள்நாட்டிலக்கியச் சான்றுகளே. Pandyan

வெளிநாட்டிலக்கியச் சான்றுகள் பல. அவை விவிலிய நூலின் பழைய ஏற்பாடு, மெகஸ்தனீஸ் போன்றவர்கள் குறிப்பு, பிளினி, பெரிப்ளூசின் ஆசிரியர், இலங்கை மகாவம்சம், பிந்தியகாலப் பாண்டியர் பற்றி முஸ்லிம் ஆசிரியர்கள், மார்க்கோபோலோ ர முதலியவர்களின் குறிப்புகள் முதலியன.

மூன்றாவதாகப் புதைபொருளாராய்ச்சி மூலம் எவை கிடைத்துள்ளன பாண்டியர் வரலாற்றிய? ஆனைமலை, ஐவர்மலை கல்வெட்டுக்கள், வேள்விக்குடிச் சாசனம், சென்னைப் பொருட்காட்சிச் செப்பேடுகள் (Madras Museum Plates), சிறிய சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள், பெரிய சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் முதலியன. Museum

நாணயங்களை எடுத்தால், பாண்டியர்கள் காலத்தில் வழங்கும் நாணயங்கள் முந்திய காலப்பாண்டியர்கள் பற்றி அதிகம் தெரிவிக்கவில்லை. கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டிலுள்ள நாணயங்கள் அதிகக் கிடைக்கின்றன. எனவே அவை வெளிநாட்டு வணிகர்க்குப் பயன்படும்படி மதுரையிலேயே செய்யப் பட்டன வெனலாம். Sewell in Journal of Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland (London).

பாண்டியர் வரலாற்றைச் சங்க காலம், முதற் பேரரசு இரண்டாம் பேரரசு என மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒவ்வொரு காலத்திலும் அரசாண்ட பாண்டியர்கள், அரசாளப்பட்ட நாட்டின் பரப்பு, மக்கள், மன்னர்கள் தோற்றம், வளர்ச்சி, வீழ்ச்சியிவையும் முக்கியம். இவற்றைக் காண ஒவ்வொரு காலத்தையும் அதற்குரிய சான்றுகள், வரலாறு, மக்கள் வாழ்க்கை, வீழ்ச்சி என்ற நான்கு தலைப்புகளிலே அடக்கிப் பார்க்க வேண்டும்.

சங்க காலப் பாண்டியர்களென்றால் எந்தக் காலம்? சங்கம் இருந்ததா? எப்போதென்றெல்லாம் வினாக்களெழும். இவற்றிற்கு விடை இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர் கூற வேண்டியது. பாண்டியர்கள் சங்க காலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதற்குச் சான்றுகள் சங்க நூல்களிலிருந்து தானே காண வேண்டும்? சங்க நூல்களான பத்துப் பாட்டு எட்டுத் தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பாண்டியர் பலரைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. சிலப்பதிகாரமும் மணி மேகலையுங்கூடக் கூறுகின்றன. எனவே, இப்பாண்டியர்கள் காலம் பழமைதொட்டுக் கி.பி. 300 வரை எனலாம்.

சங்க காலப் பாண்டியர்களிலே வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன், பல்யாகசாலை முதலுடுமிப் பெருவழுதி, ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், கானப்பேரேயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர். இன்னும் சில மன்னர்களும் உளர். இவர்களிலே ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்செழியன் ஆரியர்களை வென்றானென்பர்.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வயதில் சிறுவனாதலால் அவனைச் சேரன், சோழன், இன்னும் ஐந்துவேளிர் இவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்த்தனர். இளையவென்றாலென்ன? வீரமும் திறமையும் வயதையா பொறுத்தது, அவ்வளவன் தன்னம்பிக்கையையல்லவா பொறுத்தது! எனவே அவன் வென்று புகழ் நாட்டினான்.

அக்கால மக்கள் நல்வாழ்வு வாழ்ந்தனர். மன்னரும், மக்களும் வீரர்; வீரப் பெண்டிர் பலர். பாண்டியர் வாணிகச் சிறப்பறிய மதுரைக் காஞ்சி போதுமே. பாணரும் பாடினியரும் இசை வளர்த்தனர். அகவாழ்க்கையைக் களவு கற்பு எனப் பிரித்தனர். தமிழரது பொருளிலக்கணம் நுணுக்கமாயிருந்தது அவரது வாழ்க்கையைப் பின்பற்றியெழுதியதால்தானே?

அக்காலத்தில் ஆரிய மதம் புகுந்துவிட்டது. இந்திரன், நெடியோன், பலராமன், போன்ற தெய்வங்களை மக்கள் வழிபட்டனர். மன்னர்களிலே பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி, ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் முதலியோரும், அரசி பூதப்பாண்டியன் தேவி, பெருங்கோப் பெண்டு முதலியோரும் சங்க நூல்களில் கவி பாடியிருக்கிறார்கள்.

சங்க காலப் பாண்டியர்கள் வீழ்ந்ததேன்? பாண்டியன் கானப் பேர் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதிக்குப் பின் ஆண்ட மன்னர் யாவரென்று தெரியவில்லை. சதாசிவ பண்டாரத்தார் அவர்கள், பாண்டியர் வரலாறு, பக் 19.

கி.பி.3ஆம் நூற்றாண்டில் களப்பிரர் என்பது தனி ஒருவனைக் குறிக்கவில்லை. அது ஒரு போர்ச் சாதியைக் குறிக்கிறது. எப்படி இவர்கள் பாண்டியர்களை வென்றார்கள்? எத்தனை காலம் ஆண்டார்கள்? போன்ற செய்திகள் விபரமாகத் தெரியவில்லை என்கிறார் வெங்கையா. எவ்வாறு சிம்ஹவிஷ்ணு திடீரெனத் தோன்றிப் பல்லவ குலத்தை நிலைநாட்டினானோ டீப்ரில் கருத்து. அதே போல் கடுங்கோன் கி.பி.590-இல் தோன்றி முதலாம் பாண்டியப் பேரரசை நிலைநாட்டினான் என்கிறார் வெங்கையா.

முதலாம் பேரரசிற்குச் சான்றுகளுண்டா? வேள்விக்குடிச் சாசனம், சென்னைப் பொருட்காட்சிச் செப்பேடுகள், ஆணைமலைக்கல்வெட்டுக்கள், ஐவர்மலைக் கல்வெட்டுக்கள் முதலாம் பேரரசிலுள்ள அரசர்களைப் பற்றி அறிவிக்கின்றன. முதற் பேரரசின் காலம் கி.பி. 590 முதல் 920 வரை. சீன யாத்திரிகர் யுவான் சுவாங் தமது குறிப்பிலே, தம் காஞ்சியிலிருந்து மதுரை புறப்படும்பேபாது ஒரு பாண்டியன் இறந்ததாகக் கூறுகிறார். இறந்தவன் சேந்தன் என்ற பாண்டியனென நம்ப வழியிருக்கிறது. இப்படிச் சில சான்றுகள்.

கடுங்கோன் களப்பிரரை முதலு கண்டானென வேள்விக்குடிச் சாசனம் கூறுகிறது. இவனையும் இவன் மகன் மாறவர்மன் அவனி சூளாமணி பற்றியுமதிகம் தெரியவில்லை. அரிகேசரி மாறவர்மன் மிகவும். திறமையான, நெல்வேலியில் வெற்றிபெற்றான். வேள்விக்குடிச் சாசனம் பெரியமன்னூர்ச் செப்பேடுகள். குறுநாட்டை வென்றான்; நாட்டை விரிவாக்கினான்; பரவர்களை வென்றான்; கேரள மன்னனைத் தோற்கடித்தான்.

இவன் கூன்பாண்டியன் எனக் கொள்ளலாம். திருத்தொண்டத் தொகை,பெரிய புராணம். இவன் சிறுத்தொண்ட நாயனர்க்கு இளையவன்; திருஞாசம்பந்தர்க்கு மூத்தவன். Epigraphia Indica, Vol III, pp. 277-8. Dubreuil 'The Pallvas' pp. 67-8. இவனுக்குப் பராங்குசன், நெடுமாநன் போன்ற பட்டங்களுண்டு.

இவனைப் போலவே கோச்சடையன் இரணதீரன் என்பானும் வெற்றி பல கண்டான். பிறகு ஜடிலா, பராந்தகன் என்றழைக்கப்பட்ட வரகுண மகாராஜன் அரசாண்டன். இவன்தான் வேள்விக்குடிச்சாசனம், சென்னைப் பொருட்காட்சி செப்பேடுகள் இவற்றை ஏற்படுத்தியவன். இன்னும் பாண்டியர்கள் பலர் ஆண்டனர். இந்தப் பேரரசின் கடைசி மன்னன் இரண்டாம் இராஜசிம்ஹன். அவனை முதலாம் பராந்தகன் என்ற சோழன் வென்றான்.

முதலாம் பேரரசு நாட்களிலே அரசியலிலே முதன் மந்திரி 'உத்தர மந்திரி' என்றழைக்கப்பட்டான். அரசாங்கத்திலோ பட்டாளத்திலோ இருந்தவர்கள் 'பராந்தகவீரர்', 'திருமலை வீரர்' என்றழைக்கப்பட்டனர். 'ஏனாதி' முதலிய பட்டங்களைப் படைத் தலைவர்கள் பெற்றார்கள். வணிகருள் சிறந்தோர் 'எட்டி' என்ற பட்டம் வழங்கப் பெற்றனர். மன்னர்கள் கல்வி, கலைகளை யாதரித்தனர். அவைத் தலைமைக் கவிஞருண்டு. அவருக்கு மானிய முண்டு.

அறநிலையங்கள் வரியின்றிப் பெற்ற நிலங்கள் தானமெனவும், அந்தணர் பெற்றவை பிரமதேயமெனவும் அழைக்கப்பட்டன. கிராமத்தில் சபையுண்டு. பௌத்தம், சமணம் இருந்தன இக்காலத்தில். பிறகு திருஞானசம்பந்தரே ஆயிரக்கணக்கான சமணர் கழுவினெற்றப்படக் காரணமென்பர். சைவமும், வைணவமும் வாழ்ந்தன. 10-ஆம் நூற்றாண்டில், வட்டெழுத்துத் தற்காலத் தமிழெழுத்தாக மாறியது.

இரண்டாம் இராஜசிம்ஹனுக்குப் பிறகு பாண்டிய நாடு பாழடைந்தது. அவனை முதலாம் பராந்தக சோழன் தோற்கடித்தான். முதலாம் பேரரசு கி.பி. 920-இல் முடிவடைகிறது. The Pandyan Kingdom by K.A. Nilakanta Sastri, p. 82. பத்தாம் நூற்றாண்டு முதல் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை பாண்டியர் அரசாட்சியொன்றுத் தெரியவில்லை. இரண்டாம் இராஜசிம்ஹன் தோல்வி பற்றித் திரு விதாங்கூரிலுள்ள சுசீந்திரத்திலிருக்கும் முதலாம் பராந்தக சோழன் கல்வெட்டு விளக்கு கிறது.

ஆனைமலை, குற்றாலம் இங்குள்ள கல்வெட்டுகளும் இவ்வாறே அறிவிக்கின்றன. முதலாம் இராஜராஜ சோழன் பாண்டிய நாட்டை வென்ற போது அது தன் பெயரையே இழந்து பெருமை குன்றி இராஜராஜ மண்டலம் அல்லது இராஜராஜப் பாண்டிய நாடு எனப் பெயர் பெற்றது. Annual Reports on Epigraphy (Madras). மேலும் பாண்டியநாடு பாண்டிய குலாசனி வளநாடு என்ற பெயரும் அடைகிறது. அரங்காச்சாரியின் 'சென்னை மாகாணத்தின் கல்வெட்டுகள்' - திருச்சி மாவட்டக் கல்வெட்டுக்களில் 691, 538 (பக்கம் 106).

சோழர்களிலே இராஜேந்திரனுக்குப் பிறகு சிறந்த மன்னர்களில்லை. மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் பாண்டியர் தலையெடுத்தனர். வீரபாண்டியன் விக்ரம பாண்டியனென இருவர் சண்டையிட மூன்றாம் குலோத்துங்கன் விக்ரம பாண்டியனுக்கு உதவி செய்யப் பாண்டியர் முன்னேறினர். விக்ரமனுக்குப் பிறகு ஜடாவர்மன் குலசேகரன் காலத்தில் பாண்டியர் இரண்டாம் பேரரசு ஆரம்பமாயிற்று.

பாண்டியர் இரண்டாம் பேரரசுக்காலம் கி.பி. 1190-1313 The Pandyan kingdom by K.A.N. Sastri, Page 212. இரண்டாம் பேரரசிற்குச் சான்றுகள் வெவ்வேறிடங்களில் கிடைக்கின்றன. அந்தந்தக் காலத்து அரசர்களின் கல்வெட்டுகள். ஆனால் அவை பாண்டியரின் மரபு விளக்கத்திற்கு உதவவில்லை. கல்வெட்டுக்களில் வரும் ஜாதகக் குறிப்புகள் மரபு விளக்கத்திற்கு உதவி செய்வதற்குப் பதிலாகக் குழப்பத்தை யுண்டாக்குகின்றன.

மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் என்பான் கி.பி. 1216-இல் அரசுக் கட்டிலேறினான். Kielhorn, Epigraphia India. Vol III., App. II., p. 24. இவன் சோழரை வென்றான்; கி.பி. 1223-இல் இவன் முடிகொண்ட சோழ புரத்தில் வீராபிஷேகம் செய்து கொண்டான். பிறகு மற்றுமோர் வீரன் ஜடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் பல வெற்றிகளடைந்து 'மகாராஜாதி ராஜ பரமேஸ்வரா என்ற பட்டம் சூடினான். பலமுறை வீராபிஷேகம் செய்து கொண்டான். சிதம்பரத்தில் பொற்சபை கட்டினான். சிதம்பரத்திலும், ஸ்ரீரங்கத்திலும், உள்ள கோயில்களுக்குப் பொன்வேய்ந்து 'கோயில் பொன் வேய்ந்த பெருமாள்' என்ற பெயர் பெற்றான். Annual reports on epigraphy-1927, Part II, Para 4. இடையே பலர் ஆண்டனர். பிறகு மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் ஆண்டான். இவன் காலத்திலேயே மாறவர்மன் விக்ரம பாண்டியன், இரு ஜடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியர் ஜடாவர்மன் வீரபாண்டியன் என்றவர்கள் ஆண்டனர். The Pandyan Kingdom by K.N. Nilakanta Sastri, p. 180.

மாறவர்மன் குலசேகரன் என்பானுக்குத் தன் மனைவிமூலம் பிறந்தவன் ஜடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியன். வேறொரு பெண்மூலம் பிறந்தவன் ஜடாவர்மன் வீரபாண்டியன். குலசேகரன் தனக்குப் பின் அரசாள வீரபாண்டியனைத் தேர்ந்தெடுத்தான். உடனே சுந்தர பாண்டியன் கோபப்பட்டுத் தன் தந்தையைக் கொன்றுவிட்டான். இதனால் வீரபாண்டியன் சுந்தரபாண்டியனைப் பழிவாங்க எண்ணவே உள்நாட்டுக் கலகம் ஏற்பட்டது. சுந்தரபாண்டியன் தோற்றான்.

இவர்கள் ஒற்றுமையின்மை வடக்கிலிருந்து வந்த முஸ்லிம் படையெடுப்பிற்கு வசதியாயிற்று. அலாவுத்தீன் கில்ஜியின் தளபதி மாலிக் காபூர் தென்னாட்டு நகரங்களுையல்லாங் கொள்ளையடித்தான். மதுரைக்குக் கி.பி. 1311-இல் வந்தான். இதன் பின் பாண்டியநாடு பெருமையிழந்து திருநெல்வேலி மாவட்ட அளவிற்குக் குறுகிப் பின் 16-ஆம் நூற்றாண்டில் அறவே மறைந்தது. இரண்டாம் பேரரசுக் காலத்தில் மக்கள் சமூக வாழ்க்கை கவனிக்கத் தக்கது. முதலில் அரசர்கள் வெற்றிமேல் வெற்றி கண்டனர். அந்நாட்களைப்பற்றி வெளியில் நகரைச் சேர்ந்த சுற்றுப் பிரயாணியான மார்க்கோபோலோ நன்கு விரிவாகக் கூறுகிறார்.

காயல் துறைமுகப் பட்டினம் பற்றியும் அங்கு நடந்த கடல் வாணிகம் பற்றியும் மார்கோபோலோ பின்வருமாறு கூறுகிறார்: "அரபு வணிகர் தங்கள் குதிரைகளைக் கூட்டங் கூட்டமாய்க் கொண்டு வந்து அதற்குப் பதிலாய்ப் பாண்டியர் பொன்னைத் திரள் திரளாய்ப் பெற்றுச் சென்றனர்.

"நவமணிகளும், பொன்னும் பாண்டியநாட்டில் ஏராளம். முத்துச் செல்வ மிகவும்திகம். பாண்டிய மன்னர்களிடமிருந்த முத்துக்களின் மதிப்பையும், அளவையும் எந்த மொழியிலும் அளவிட முடியாது. கொற்கையில் முத்துக் குளித்தனர். இந்நாடு 'மாபார்' என்று வெளிநாட்டாரால் அழைக்கப்பட்டது.

"அரசனுக்குப் பல மனைவியர். குழந்தைகளும் பல. அரசனைக் காக்கத் 'தென்னவன் ஆபத்துதவிகள்' என்போர் தம்முயிரையுந் தந்தனர். சதியென்னும் உடன்கட்டையேறும் வழக்கம் பாண்டிய நாட்டிலுமுண்டு. மக்களுக்குத் தையற்காரருமில்லை. அவர்கள் தேவையுமில்லை. ஏனெனில் அவர்களுடை அப்படிப்பட்டது. மக்கள் பசுவை வணங்குவர். அதனைக் கொலைசெய்யவே வா உண்ணவோ மாட்டார்."

மேலேயுள்ள மார்க்கோபோலோ குறிப்புப் போலவே, 'வாசப்' என்ற ஆசிரியரும் பாண்டி நாட்டில் குதிரை வாணிகம் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறார். பிற்காலத்தில் வந்த முஸ்லிம் ஆசிரியர்களான அமீர் குஸ்ரு, ஹியாவுத்தீன் பார்னி என்பவர்களும் பாண்டியர் வரலாற்றியத் தங்கள் குறிப்புகள் மூலம் உதவுகின்றனர்.

பாண்டியர்கள் அரசியல் முறையும் முக்கியமே. அவர்களின் பலர் பல நாடுகளை வென்று பரந்த நிலத்திற்குரியரானார்கள். அதனை ஆளுதற் பொருட்டுப் பல பிரிவுகளாகப் பிரித்தனர். எடுத்துக் காட்டாகத் திருமல்லி நாடு, செம்பி நாடு, புறமலை நாடு போலவன. சில நாடுகளையும் கூற்றங்களையுங் கொண்டது வளநாடு.

இப்படிப்பட்ட வளநாடுகள் கி.பி. 9-ஆம் 10-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்தன. Epigraphia Indica, Vol XXI, Ins. No. 17. இப்படிப்பட்ட வளநாடுகள் சேர்ந்தது மண்டலம்.

அரசன் தன்னாட்சிக் காலத்திலேயே பட்டத்திற்குரிய மகனையோ, தம்பியையோ இளவரசனாக்குவான். சதாசிவ பண்டாரத்தாரது "பாண்டியர் வரலாறு", பக் 72. மன்னருக்கடியில் அமைச்சர், படைத்தலைவர், அரையர் வரியிலார் முதலிய அதிகாரிகள் பணியாற்றுவர். 'காவிதி' 'தென்னவதரையன்' 'பாண்டிப் பல்லவ தரையன்' போன்றன அதிகாரிகட்கு அரசன் வழங்கிப் பாராட்டியுள்ள பட்டங்கள். சதாசிவ பண்டாரத்தாரது "பாண்டியர் வரலாறு", பக் 72. மக்கள் நிலவரி செலுத்தினர்.

அதனைப் பணமாகவோ, பொருளாகவோ தரலாம். இறை, பாட்டம் என்பன வரியையுணர்ந்துஞ் சொற்கள். 'உல்கு' என்பது சுங்கவரியாகும். நிலத்தை யளந்து வைத்தனர். அவை நன்செய், புன்செய், தோட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன.

கோயில் நிலங்கள் வரி நீக்கப் பெற்று இறையிலி தேவதானம் எனப்பட்டது. மடங்களது வரியிலா நிலத்தை மடப்புறம் என்றழைத்தனர். முற்றுாட்டு என்பது புலவர் தானமாய்ப் பெற்ற வரியிலா நிலம். அந்தணர் பெற்ற வரியிலா நிலம் பிரம்மதேயம். எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் முதலிய அளவைகளுண்டு. நாணயங்கள் பொன், செம்பு இவற்றாவ் ஆயது. மன்னர்களின் பட்டப் பெயர்களைக் கொண்டு அவை வெளிவந்தன. Mysore Gazetteer, Vol II, pp. 1260, 1272.

கிராமத்திலே சபையுண்டு. அதன் உறுப்பினருக்கு வேண்டுந் தகுதியைக் கல்வெட்டுக்கள் கூறும். Epigraphia Indica, Vol XXII,

p. 5. கிராம சபையின் உட்கழகங்கள் பஞ்சவார வாரியம், தோட்டவாரியம் முதலியன. பத்திரங்கள் பதிவு செய்ய ஆவணக்களரிகள் உண்டு. மன்னர்கள் சைவம், வைணவம், பௌத்தம், சமணம் முதலிய மதங்களைக் காத்தனர்; ஆனால் முக்கியமாக முன்னவை இரண்டையும் வளர்த்தனர்.

மன்னனிடம் யானை, குதிரை, தேர், காலாள் முதலிய படைகளுண்டு. வாணிகமும் கைத்தொழிலும் நன்கு நடைபெற்றன. அவைபற்றி மார்க்கோபோலோவும் நன்கு குறிப்பிடுகிறார். மன்னர்கள் கல்வி கலைகளை நன்கு வளர்த்தனர்.

இவ்வாறு பாண்டியர்களின் நாகரிகம், கலை, பண்பாடு முதலியன மிகவுயர்ந்த நிலையிலிருந்தன. பாண்டியர் வரலாறு தொடர்ச்சியற்று இடையீடுகள் பலவுள. அவை நீங்கிப் 'பாண்டியர் வரலாறு' முழுவதும் ஒழுங்காக உலகோர் அறியச் செய்ய வேண்டியது வரலாற்றாராய்ச்சியாளர்கட்கு மட்டுமோ, தமிழரனைவர்க்குந் தலையாய கடனன்றோ? பாண்டியர் புகழ் ஓங்குக! பாண்டிய நன்னாடு வாழ்க!

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தின் தொன்மையும் பெருமையும்

திரு. வை. சுந்தரேச வாண்டையார்

தஞ்சை, மாயூரத்தைச் சேர்ந்த சோத்தமங்கலத்தில் 1899 ஆம் ஆண்டு (விகாரி, மார்கழி 3ஆம் நாள்) இவர் தோன்றினார். பெற்றோர் வைத்தியலிங்க வாண்டையார்; சிவகங்கை ஆயாள். பள்ளியிறுதித் தேர்விலும், வித்துவான் பட்டத் தேர்விலும் தேர்ந்து தமிழாசிரியராகத் திருவையாறு, திருப்பனத்தாள், முத்துப்பேட்டை, குற்றாலம் ஆகிய ஊர்களில் பணியாற்றியுள்ளார். தற்போது அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மொழியியல்துறை விரிவுரையாளராகத் தொண்டாற்றினார். 'கொட்டையூர்க் கோடீச்சரத்தல மான்மியம்'. 'அப்பர் ஐம்மணிமாலை', 'கொட்டையூர்ப் பதிகம்' ஆகிய நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

திருக்குறள்-பரிமேலழகர் உரைக்கான விளக்கமும், கல்வெட்டு விளக்கமும் வரைந்துள்ளார். இவருடைய கல்வெட்டாய்வுப் புலமையைப் பாராட்டித் தருமையாதீனத்தார் 'கல்வெட்டு ஆராய்ச்சிக் கலைஞர்' என்ற பட்டமளித்துச் சிறப்பித்துள்ளனர்.

தலைநகராகக் கொண்ட அரசன்

கங்கைகொண்ட சோழபுரம் என்பது பிற்காலத்துச் சோழ மன்னர்களுடைய தலைநகரங்களில் ஒன்றாகும். இதைத் தலைநகராகக் கொண்டவன், முதலாம் இராசராச சோழனின் மகனும், சோழவள நாட்டைக் கி.பி.1012 முதல் 1044 வரை ஆட்சி செய்தவனும், அலைகடல் நடுவுள் பலகலஞ்செலுத்திக் கடாரம் முதலியவைகளை வென்றவனுமாகிய முதலாம் இராசேந்திர சோழன் ஆவன்.

இவன் இதைத் தலைநகராகக் கொண்டதற்குக் காரணம்

பிற்காலத்துச் சோழ மன்னர்களுக்கு (விசயாலயன் காலம் முதல், முதலாம் இராசராச சோழன் காலம் முடிய) தலைநகராய் விளங்கியிருந்த தஞ்சாவூர், பாண்டிய மன்னர்களுடைய எல்லைக்கு அருகில் இருந்தமையால், அம்மன்னர்கள் படையெடுத்து வந்து எளிதில் வென்று விடலாம் என்னும் கருத்துப்பற்றியும், தங்கள் குல தெய்வமாகிய தில்லைச் சிற்றம்பலத்து இறைவனை அடிக்கடி வந்து வழிபடுதற்குக் கொள்ளிடப் பேராறு வெள்ளப்பெருக்குக் காலங்களில் பெருந்தடையாய் இருந்தமையாலும், இக்காலம் கொள்ளிடப் பேராற்றுக்கு இருக்கும் கீழ் அணைக்கட்டு (Lower Anicut) அக்காலம் இல்லாமையாலும், முதலாம் இராசேந்திர சோழன் சோழவள நாட்டின் உட்பகுதியாகிய கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இங்குத் தலைநகரம் இருந்தது என்பதற்கு ஆதாரம் "கங்கைகொண்ட சோழபுரத்து வீட்டினுள்ளால் குளிக்கு மாடத்து தானஞ்செய் தருளாயிருந்து." (Annual Report on South Indian Epigraphy for the year 1932 p.51)

"ராஜேந்திரதேவன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்து கேரளன் மாளிகையில் சோபான காடுவெட்டியில் எழுந்தருளியிருந்து." (Travancore Archaeological Series, Vol. No.3. p. 164)

"உடையார் பூரீராஜேந்திரதேவர் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக் கோயிலினுள்ளால் முடிகொண்ட சோழன் திருமாளிகையில் வடபக்கத்து தேவாரத்துச் சுற்றுக்கல்லூரியில் தானஞ்செய்தருளாயிருந்து." (S.I.I. Vol.II Part I, p. 106, Ins. No.20) வைதும்ப அரசனை இருந்தலை அரிந்து பெரும்புனர் றன்னாடு கங்கைமாநகர்த் தெய்தபின் திங்களில்."(Epi.-Indica Vol. XXI page 231, Line 4)

"வீரத் தனிக்கொடி தியாகக் கொடியும் ஏற்பவர் வருகென்று நிற்பக் கோத்தொழில் உரிமையும் எய்தி அரசு வீற்றிருந்தது மே வரு மனுநெறி விளக்கிய கோவிராஜ கேஸரிவர்மரான உடையார் பூரீவீரராஜேந்திரதேவற்கு யாண்டு அஞ்சாவது கங்கை கொண்ட சோழபுரத்துச் சோழகேரளன் திருமாளிகையில் ராஜேந்திரசோழ மாவலி வாணராஜனில் எழுந்தருளியிருந்து."(Epi.-Indica Vol. XXI Page 231, Line 4)

"ஐயத்திருவுடன் கங்காபுரி புகுந்தருளி."(Epi.-Indica Vol. XXI Line 7)
"கங்கைகொண்ட சோழபுரத்து கங்கை கொண்ட சோழன் திருக்கொற்றவாசலில் புறவாயில் ஸேநாபதி, இளங்காரிகுடையான் சங்கரன் அம்பலங்கோயில் கொண்டாநாந அந்தபாலர் பெருந்திருவாட்டி என்று செய்த அறச்சாலைக்கு," (திருவாவடுதுறைக் கல்வெட்டு யான் நேரில் படித்து எழுதியது)

"கங்கைகொண்ட சோழபுரத்து முடிகொண்ட சோழன் திருமாளிகையிலாதி பூமியிற் கீழைச் சோபானத்து பள்ளிக்கட்டிலில் எழுந்தருளியிருந்தது."(S.I.I.Vol. IV Ins. No.527)

"கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் வீரசோழன் மாளிகையில்."(ARE 1925 No. 203) என்னும் கல்வெட்டுப் பகுதிகள் கங்கைகொண்ட சோழபுரம் ஒருபெரு நகரமாய் விளங்கியிருந்த செய்தியையும், அது கங்காபுரி என்னும் பெயர் பெற்றிருந்ததையும், அங்குச் சோழ மன்னர்களுக்கு மாளிகை இருந்தமையையும், அம் மாளிகையின் சிற்சிலபகுதிகள் முடிகொண்ட சோழன் திருமாளிகை, சோழகேரளன் திருமாளிகை, கேரளன் திருமாளிகை, வீரசோழன் திருமாளிகை என்னும் பெயர்கள் பெற்றிருந்தமையையும் கொற்றவாசல் புறவாயிலில் சேனாதிபதி இருந்த செய்தியையும் புலப்படுத்துகின்றன.

வேறு ஆதாரங்கள்

முதலாம் இராசேந்திர சோழனால் கட்டப்பெற்றுக் கருவூர்த்தேவரால் பாடப்பெற்ற கங்கைகொண்ட சோழேச்சரத்துக்கு அண்மையில் உள்ள உட்கோட்டை, மாளிகைமேடு, ஆயுதகலம், சுண்ணாம்புக் குழி, வாணதரையன் குப்பம், வீரரெட்டித் தெரு, மெய்காவல்புத்தூர் முதலான ஊர்களும். சோழகங்கம் அல்லது பொன்னேரி என்ற ஏரியும் இது தலைநகரமாய் விளங்கியிருந்ததைப் புலப்படுத்துகின்றன.

உட்கோட்டை : என்பது இக்காலம் சுமார் இருநூறு வீடுகளைக் கொண்டுள்ளதாய் ஒரு சிற்றூராய் விளங்குகின்றது. இதுவே கோட்டை இருந்த இடமாகும். சாதாரண மக்கள் இதை உட்கோட்டை என்கின்றனர்.

மாளிகைமேடு : இது உட்கோட்டைக்கு மேற்கில் இக்காலம் ஒரு திடராய்த் திகழ்கின்றது. இதுவே சோழ அரசர்களுடைய மாளிகை இருந்த இடமாகும். இங்குத் தோண்டிப் பார்த்த மக்கள் பழங்காலத்துச் செங்கற்களாகிய தேட்டாக்கற்கள் கிடைக்கின்றன என்று கூறுகின்றனர். (புதை பொருள் ஆராய்ச்சி செய்தால் பல அரிய செய்திகளை அறியலாம்.)

ஆயுதகலம் : இது உட்கோட்டைக்கு அருகில் ஆயுதங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த இடமாகும். இக்காலம் ஆயிரகலம் என்னும் பெயரோடு ஒரு சிற்றூராய் விளங்குகிறது.

புத்தபள்ளம் : இது உட்கோட்டைக்குத் தென்பக்கத்தில் உள்ள ஊராகும்.

சுண்ணாம்புக்குழி : இது மாளிகை, உட்கோட்டை, கங்கைகொண்ட சோழேச்சரம் இவைகளைக் கட்டுவதற்குச் சுண்ணாம்பு தயாரித்த இடமாகும்.

வாணதரையன் குப்பம் : இது கங்கை கொண்ட சோழேச்சரத்திற்குத் தெற்கில் ஒரு சிற்றூராய் இருக்கின்றது. இது முதற்குலே ராத்துங்க சோழனது சேனாதிபதியாகிய வாணகோவரையன் தங்கியிருந்த இடமாகும். இவன்கீழ் ஒரு குதிரைப்படை இருந்த செய்தியைக் கலிங்கத்துப்பரணி கூறுகின்றது.

வீரரெட்டித் தெரு : இது கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்குத் தெற்கில் இருக்கும் ஊர். இது வீரர்கள் தங்கியிருந்த இடமாகும்.

மெய்காவல் புத்தூர் : இது கங்கை கொண்ட சோழேச்சரத்திற்கு மெய்காவல் செய்தவர்கள் வசித்த ஊர் ஆதலின் இப்பெயர் பெற்றது.

சோழகங்கம் அல்லது பொன்னேரி

இது கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்கு மேற்கே சயங்கொண்ட சோழபுரம் போகும் பெருவழியில் இரண்டு கல் தூரத்தில் இருக்கிறது. இது தெற்கு வடக்கில் பதினாறு மைல் நீளமுள்ளது. இவ்வேரி தூர்ந்தும் கரைகள் எல்லாம் உடைந்தும் இருந்தது. சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் அரசியலார் தெற்கு வடக்கில் மூன்று மைல் நீளத்திற்கும் கிழக்கு மேற்கில் ஒரு மைல் அகலத்திற்கும் அகலப்படுத்திப் பெரிய கரைகளைக் கட்டி ஏரியாக ஆக்கியுள்ளனர். மழைபெய்யுங்கால் கருவாட்டு ஓடை என்னும் காட்டாறு வழியாக நீர் வந்து நிரம்புகிறது. இதைக் கொண்டு ஆயிரம் ஏக்கர் பயிர் செய்யப்படுகிறது.

முதலாம் இராசேந்திர சோழன் கங்கைக் கரையிலுள்ள அரசர்களை வென்று கங்கை நீரைக் கொணருமாறு, தன் படைத்தலைவனுக்குக் கட்டளையிட, அவனும் இந்திரரதன், இரணசூரன், தர்மபாலன், மகிபாலன் என்னும் மன்னர்களை வென்று கங்கையை அடைந்து அவ்வாற்றின் புனித நீரைக் கொண்டு வந்தான். அப்பொழுது முதலாம் இராசேந்திரன் கோதாவரிக்கரையை அடைந்து தன் படைத்தலைவனைச் சந்தித்தும், வழியில் ஓட்டேசத்து அரசனை வென்றும், கொண்டுவந்த கங்கை நீரைத் தன் தலைநகரமாகிய கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் ஒரு பெரிய ஏரி ஒன்றை வெட்டி அதில் அந்நீரை ஊற்றி அதற்குச் சோழகங்கம் என்று பெயர் வைத்தான். இதுவே நீர்மயமான வெற்றித் தூண் ஆகும்.

இச் செய்திகள் அனைத்தையும் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேட்டிலுள்ள 109 முதல் 124 முடிய உள்ள வடமொழிப்பாடல்கள் செப்புகின்றன. (The Tiruvalangadu Plates of Rajendra chola I, South Indian Inscriptions Vol. III Part III) இந்தச் சோழகங்கம் என்னும் ஏரி பொன்போன்று இப்பக்கத்தார்களுக்குச் சிறப்புள்ள ஏரியாதலால் பெரும்பாலான மக்கள் இக்காலம் இதைப் பொன்னேரி என்று வழங்குகின்றனர்.

தஞ்சாவூர்ச் சில்லாவில் கும்பகோணம் தாலூகாவில் உள்ள திருப்பனந்தாளுக்கு அருகில் இருக்கும் திரைலோக்கி என்னும் ஊர்ச் சிவன் கோயிலில் ஒரு துண்டுக் கல்வெட்டில் காணப்பெறும் "ராஜேந்திர சோழன் கங்கைகொண்டு எழுந்தருளி நின்ற இடத்து திருவடி தொழுது" என்னும் கல்வெட்டுப் பகுதியும் (A.R.E. 1932 Part II Page 50) கங்கைநீர் கொண்டு வந்ததாகத் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடு கூறும் செய்தியை உறுதிப்படுத்துகிறது.

இதுகாறும் காட்டிப்போந்த கல்வெட்டு ஆதாரங்களும், கங்கை கொண்ட சோழேச்சரத்துக்கு அண்மையிலுள்ள ஊர்கள், ஏரி இவைகளின் பெயர்க்காரணங்களும் கங்கை கொண்ட சோழபுரம் பிற்காலத்துச் சோழ மன்னர்களுக்குத் தலைநகராய் விளங்கியிருந்த செய்தியை உறுதிப்படுத்துவனவாகும்.

தொன்மை

பிற்காலத்துச் சோழமன்னர்களில் முதலாம் இராசேந்திரன், முதலாம் இராசாதிராசன், இரண்டாம் இராசேந்திரன், வீரராசேந்திரன், அதிராசேந்திரன், முதற்குலோத்துங்கன், விக்கிரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராசராசன், இரண்டாம் இராசாதிராசன், மூன்றாம் குலோத்துங்கன், மூன்றாம் இராசேந்திரன் இவர்கள் காலங்களில் கி.பி. 1012 முதல் கி.பி. 1256 முடிய அதாவது 244 வருடங்களாக இது தலைநகராய் இருந்தது.

முதலாம் இராசேந்திரசோழன் ஆட்சி எய்திய முதல் மூன்று ஆண்டுகள் முடியப் போர் நிகழ்ச்சிகள் இல்லை. அக்காலம் இங்கு மாளிகையையும் கங்கைகொண்ட சோழேச்சரத்தையும் கட்டியிருக்க வேண்டும். இவனது 'திருமன்னி வளர்' எனத் தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியில் இவனது 12ஆவது ஆட்சியாண்டில், "வெறிமலர்த் தீர்த்தத்து ஏறிபுனல் கங்கை"யின் நீரைக் கொண்டு வந்த செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளமையால் கி.பி.1012+12 அதாவது கி.பி 1024இல் இதற்குக் கங்கை கொண்ட சோழபுரம் என்னும் பெயரையும் கட்டிய கோயிலுக்குக் கங்கைகொண்ட சோழேச்சரம் என்ற பெயரையும் இட்டிருக்க வேண்டும். எனவே கங்கைகொண்ட சோழபுரம் என்னும் பெயர் வைக்கப்பெற்று இற்றைக்கு 936 ஆண்டுகள் ஆகின்றன என்று கொள்ளலாம்.

பெருமை

முதலாம் இராசேந்திரன், இரண்டாம் இராசேந்திரன், முதற்குலோத்துங்கன் முதலானோர் புறநாட்டு மன்னர்களை வென்று வெற்றிக்கொண்டாட்டம் நடத்திய இடம் இதுவாகும் முதற் குலோத்துங்க சோழமன்னன் கலிங்கப்போரில் வெற்றி பெற்றுத் தன் தலைநகர்க்குத் திரும்பிய காலை, அவைக்களப் புலவராகிய சயங்கொண்டாரைக் கண்டு யானும் சயங்கொண்டான் ஆனேன் என்று கூறியருளியபொழுது, புலவரும் சயங்கொண்டாரைச் சயங்கொண்டார் பாடுதல் தகுதியென்று கூறி கலிங்கத்துப்பரணியப் பாடியது இப்பதியில்தான். கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய ஓட்டக்கூத்தர், விக்கிரம சோழன், இரண்டாங்குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராசராசன் இவர்களமீது உலாப்பாடிப் பெருமை பெற்றிருந்த பதியும் இதுவாகும்.

மூன்றாங்குலோத்துங்க சோழன் தெய்வப்பாக் கிழாராகிய சேக்கிழார் பெருந்தகையாரைத் தில்லைக்கு அனுப்பித் திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பாடுமாறு செய்ததோறு நாடோறும் எவ்வளவு பாடல்கள் ஆகியுள்ளன என்பதை ஆளிட்டு அறிந்து வருமாறு செய்த பதியும் இதுதான். சுருங்கக் கூறுமிடத்து ஓவாது செய்ய தமிழ் முழங்கும் தெய்வப்பொதியிலாக இந்நகரம் விளங்கியிருந்தது. இங்கிருந்து ஆண்ட சோழமன்னர்கள் தந்தையில்லார்க்குத் தந்தை ஆகியும், தாய் இல்லார்க்குத் தாய் ஆகியும், மன்னுயிர்க்கு உயிராகியும், முத்தமிழ்க்கும் தலைவர்களாகியும் அல்லவை கடிந்து அரசியல் முறை நிறுத்திப் புகழ் என்னும் நிலாவைப் பரப்பியது இப்பதியிலிருந்ததான். இன்னணம் இதன் பெருமையை விரிப்பின் அகலும், தொகுப்பின் எஞ்சும். ஆதலின் இம்மட்டோடு நிறுத்துகின்றேன்.

இதன் இன்றைய நிலை

இது திருச்சிராப்பள்ளி சில்லாவில் உடையார்பனையந் தாலாகாவில் கொள்ளிடப் பேராற்றின் கீழ் அணைக்கட்டிலிருந்து சயங் கொண்ட சோழபுரத்திற்குப் போகும் பெருவழியில் ஒரு சிற்றுாராய் நிலை பெற்று வருகின்றது. எனினும் முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் புகழ்க்கு நிலைகளமாய் விளங்கும் கங்கைகொண்ட சோழேச்சரம் இதன் பண்டைய பெருமையை விளக்கி நமக்கெல்லாம் ஆறுதலையளித்து வருகின்றது. இதையாவது போற்றிப்புரப்பது சோழநாட்டாரின் தனிப்பெருங் கடமையாகும்.

தமிழக கல்வெட்டியல்

தமிழக வரலாறு எழுதுவதற்கு வரலாற்று ஆவணமாக அமைந்தவை கல்வெட்டுகளே. இந்தியாவில் அதிகளவு கல்வெட்டுகளை கொண்ட மாநிலம் தமிழகம். தமிழ் கல்வெட்டுக்கள் தமிழகம் தவிர்த்து கேரளம், ஆந்திரம், கர்நாடகம், வங்காளம், இலங்கை, சீனம், கம்போடியா, தாய்லாந்து, இந்தோனேஷியா, பர்மா முதலிய இடங்களிலும் கிடைத்துள்ளது என்பது பெரும் வியப்பளிக்கும் உண்மையாகும். இதுவரை 20,000 கல்வெட்டுக்கள் படியெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இன்னும் எடுக்க வேண்டியவையோ ஏராளமாக உள்ளன. புத்தகமாக வெளிவந்தவை கால்பாகமே. வரவேண்டியவை பல பாகங்களாக நகல்களில் உள்ளன. தமிழ் கல்வெட்டுத்துறைக்கு வளம் சேர்த்த பெருமக்கள், திருவாளர்கள்: கே.வி.சுப்பிரமணிய அய்யர், எச்.கே.கிருஷ்ணசாஸ்திரி, ஹூல்ஸ், வெங்கையா, கோபிநாதராவ், தி.நா.சுப்பிரமணியன், சதாசிவ பண்டாரத்தார், இராகவய்யங்கார், ஹீராஸ் பாதிரியார், இராபர்ட் சிவெல், டாக்டர் கில்ஹான், டாக்டர் பர்னஸ், டாக்டர் பூலர், வை. சுந்தரேசவாண்டையார், சீனி.வேங்கடசாமி, சீ.கே.காவிந்தராசனார், இரா.நாகசாமி, நடன.காசிநாதன் முதலியோரைக் கட்டாயம் நினைவுகூறுதல் தமிழர் கடன்.

கல்வெட்டியல் வளர்ந்த வரலாறு :

எழுத்து வகைகள்:

சிந்துவெளி எழுத்து

பிராம்மி & கரோஷ்டி - வட்டெழுத்து

தமிழி

தமிழ் எழுத்து

கிரந்தம்

2. வடமொழி கல்வெட்டு

3. செப்புப் பட்டயம்

4. நடுகல்

5. வெளிமாநிலம் / நாடுகளில் தமிழ் கல்வெட்டுகள் என்கிற முறையில் ஒவ்வொன்றாகக் காணலாம்.

எழுத்து வகைகள்:

எழுத்துக்களை வரலாற்றாய்வாளர்கள் 4 வகையாகப் பகுத்துள்ளனர். அவை ஓவிய எழுத்துக்கள், சித்திர எழுத்துக்கள், கருத்தெழுத்துக்கள், ஒலி எழுத்துக்கள் என்பனவாம்.

அ) ஓவிய எழுத்துக்கள் (Pictography):

வேட்டைகால சமூக மனிதன், தான் வாழ்ந்த குகைகளின் மேற்புறத்தில் விலங்குகளை வரைந்துள்ளான். விலங்குகளின் உருவை வரைந்து ஈட்டியால் குத்துவது போல வரைந்தால், அது அவனுக்கு மாந்திரீக சக்தியைக் கொடுக்கும் என்று நம்பி வரைந்தான். இம்முறையே ஓவிய எழுத்துகளின் முதல் நிலையாகும். பிரான்ஸ், ஸ்பெயின், எகிப்து, மெசப்பொடோமியா, பொனிஷியா, கிரேக்கம் முதலிய நாடுகளில் இத்தகைய ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன.

ஆ) சித்திர எழுத்துக்கள்:

வரைந்த உருவை மட்டும் ஓவியம் குறிக்குமே ஒழிய வேறு எந்தக் கருத்தையும் குறிக்காது. எ-கா. மாட்டை ஒருவருக்கு கொடுத்தால், இவ்வளவு மாடுகள் என்று அதைக் குறிக்க, மாட்டின் தலையொன்றை வரைந்து அதன் அருகில் வேண்டிய புள்ளிகளை இடுவர். இவ்வகை எழுத்துக்கள் 'மினோ ஆன் கிரீடே' என்னும் பண்டைய பகுதியில் கிடைத்துள்ளது.

இ) கருத்து எழுத்துக்கள் (Ideogram):

உருவை மட்டுமின்றி கருத்தையும் குறிப்பதே கருத்து எழுத்துக்கள் பூவை வரைந்து முக்கை வரைந்திருந்தால் பூவையும், மணத்தையும் தெரிவித்து விடுவதால் இத்தகைய பாணியை கருத்து எழுத்துகள் என்பர்.

ஈ) ஒலி எழுத்துக்கள் (Phonetic writing):

உருவ எழுத்துக்களிலிருந்து வளர்ச்சியடைந்ததே ஒலி எழுத்து. உருவத்தைக் குறிக்கும் சொல்லின் முதல் எழுத்து ஒலியை மட்டும் குறிக்கலாயின. இந்த முறைக்கு (acrophony) என்று பெயர். எ-கா. சூரியனைக் குறிக்க 'சூ' என்ற ஒலியை குறித்தது. ஒலி எழுத்தை குறிக்கும் - ஒலிக்கும் முதன் முதலாக தொடர்பு ஏற்பட்டது. ஒலி எழுத்தை அகரவகை எழுத்து, (Alphabetic) உயிர் மெய் வகை (Syllabary) எழுத்துகள் என இருவகையாகப் பிரிப்பார்கள். உயிர் மெய்வகை எழுத்துகளே முதலில் தோன்றியவை. அகர வகை அதன்பின் தோன்றியவை. அகரவகை எழுத்துக்களை வடசெமிடிக் மொழியினர் என்பர். இதன் காலம் கி.மு. 1500 எனலாம். இவற்றிலிருந்தே பிற அகரவகை தோன்றிய என்கிறார்கள்.

உ) சித்திர - ஒலி எழுத்துக்கள் (சிந்துவெளி எழுத்துக்கள்):

சித்திரமும், ஒலி எழுத்துகளும் கலந்த மொழிவகை மொகஞ்சதாரோ, அரப்பாவில் கிடைத்துள்ளது. இதன் காலம் கி.மு.3000. அதனால் இவ்வகை எழுத்துகள் வடசெமிடிக் மொழிக்கு 1500 ஆண்டுகள் முற்பட்டது.

பிராமியின் தோற்றம்

சிந்துவெளி எழுத்துக்களை ஒலிய - சைகையெழுத்துக்கள் என்பர். தமிழ் எழுத்துக்கள் உரு, தன்மை, உணர்வு, ஒலி, என வளர்ந்து பின்னர் உயிர், மெய், உயிர்மெய்யென நெடுங்கணக்காய் வளர்ந்தன. இது தமிழுக்கே உரிய சிறப்புத்தன்மையாகும். இவ்வகையில் 'பிராமி' எழுத்துக்கள் தமிழுக்கே உரியவையென்பதும், இவற்றிலிருந்தே வடமொழி எழுத்துக்களும் பிறவும் தோன்றியனவென்பதும் அறிஞர்களின் முடிவாகும். சிந்துவெளியில் காணப்படும் ஒருவகை எழுத்துக்களின் மாறுதல் வளர்ச்சியே பிராமி. சிந்துவெளியில் காணப்படும் இவ்வகை எழுத்துக்களை இந்திய தொல் பிராமி என்பர். இதுவும் தோராயமாகக் கி.மு.1500-இல் வடபிராமி, தென்பிராமியெனப் பிரிந்து வளர்ந்தது. கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த அசோகனின் கல்வெட்டுகளில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளவை வடபிராமியாகும். திருநெல்வேலியில் கிடைத்த காசு, செங்கம் பகுதியில் கிடைத்த காசுகளிலும், திருக்கோயிலுக்கருகில் உள்ள ஆலம்பாடி, ஆண்டிமலை, கீழ்வாழை போன்ற பாதை தளங்களில் சிந்துவெளி எழுத்துக்களைக் காணலாம். சிந்துவெளி எழுத்துக்களைப் பண்டைத் திராவிடரே தோற்றுவித்தனரென்றும், அவை திராவிட மொழிக் கமைந்த பண்டைய எழுத்துக்களே என்றும் ஈராசு பாதிரியார் முடிவு செய்துள்ளார். இம்முடிவைத் தொடர்ந்தே பினிஷ் ஆய் வாளர் அஸ்கோபார்போலோவும், ஐராவதம் மகாதேவனும் வந்துள்ளனர்.

தமிழி (அல்லது தென் பிராமி):

கி.மு.முதல் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற 'சமவயங்க கத்த' என்ற சமண நூல் பதினெட்டு வகையான எழுத்துக்களைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. அதில் ஒன்று 'தமிழி'. அப்பட்டியலில் பிராமியும் இருக்கிறது. இதிலிருந்தே தமிழ் வேறு பிராமி வேறு என்பது தெரியவரும்.

பிராமி, வடமொழியினும் பழையையானது தமிழி:

தமிழ்நாட்டில் இன்று கிடைத்துள்ள எழுத்துக்களில் மிகப் பழையானது 'தமிழி' எழுத்தாகும். மீனாட்சிபுரம் முதலான இடங்களிலுள்ள மலைப்பாறைகளில் அவை எழுதப்பட்டன.

தமிழ்நாட்டில் உள்ள பிராமி (தமிழி) எழுத்துக்களில் தமிழ் மொழிக்கு உரிய சிறப்பு எழுத்தான ழ,ற,ன,ள,ஓ ஆகியவை பல் வேறு நிலைகளில் காணப்படுகின்றன. வடஇந்தியாவில் உள்ள பிராமி எழுத்துக்களில் வடமொழிக்கு உரிய சிறப்பு எழுத்துக்களான வல்லின மெய்யில் நான்கு வர்க்க எழுத்துக்கள் உள்ளன. வட இந்தியாவிலும் தமிழ்நாட்டிலும் உள்ள பிராமி எழுத்துக்களின் பொதுத் தன்மையையும் சிறப்புத் தன்மையையும் எண்ணிப் பார்க்கும் போது பிராமி எழுத்து என்பது ஒரு மொழிக்கு உரிய எழுத்து அன்று என்பது தெரியவரும். அது இந்திய நிலப்பரப்பு முழுவதிலும் வழங்கப்பட்ட ஒருவகை எழுத்து என்பது தெரியவரும். இந்தப் பிராமி எழுத்தைத் தவிர அக்காலத்தில் வேறு எழுத்து வடிவங்கள் இருந்தன என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டத்தக்க வகையில் இதுவரையில் சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை.

இதுவரை கிடைத்துள்ள பிராமி எழுத்துக்கள் மூன்று மொழிகளில் எழுதப்பட்டுள்ள நிலையைக் காண்கிறோம். தமிழ், பாலி, பிராகிருதம் என்னும் இந்த மூன்றுமே அந்த மொழிகள். பழையான மொழி என்று கூறப்படும் ரிக்வேத சமஸ்கிருத மொழியில் ஒரு கல்வெட்டு கூட இல்லை என்பதையும், அந்த மொழியில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் கி.பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தான் தோன்றியுள்ளன என்பதையும் இவ்விடத்தில் நினைவு கூறவேண்டும். மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டுக்களையும், ஆறு நாட்டார் மலைக்கல்வெட்டுகளும் வேறு, வேறு வடிவங்களில் உள்ளன. எனவே, கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டு வரை வழக்கத்தில் இருந்த ஒருவகை எழுத்துக்களையும், அதற்கு முந்திய எழுத்துக்களையும் நாம் தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் காண முடிகிறது. ஆதலால், தமிழ்நாட்டிலுள்ள கல்வெட்டுக்கள்தாம் இதுவரை இந்தியாவில் கிடைத்துள்ள எழுத்து வடிவங்களில் பழையானவை என்பது தெரிகிறது. இந்தத் தொன்மையான எழுத்துக்கள் சமணர் குகைகளில் உள்ளன. பெளத்த சமயத்திற்கு முன்பே சமணம் தமிழகத்திற்கு வந்துவிட்டது. இதனால் அசோகரின் கல்வெட்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகத்தில் இவ்வெழுத்துக்கள் வழக்கத்தில் இருந்ததை அறிகிறோம்.

திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் கோட்பாடு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுச் சிந்துவெளி எழுத்துக்கள் பிராமி எழுத்துக்களின் மூலங்கள் என்பது தெளிவாகுமானால் சிந்துவெளி எழுத்துக்களில் அடுத்த வளர்ச்சியில் கிடைத்துள்ள எழுத்து 'தமிழி' எழுத்தென்றும், அதன் பின்னர் தோன்றியது 'அசோகன் பிராமி' எழுத்து என்றும் தெளிவு கிடைக்கும்.

தமிழிக் கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்த இடங்கள்

இடம்	ஆண்டு	கண்டுபிடித்தவர்
1. கீழவளவு	1903	வெங்கோபராவ்
2. மறுகால் தலை	1906	திருநெல்வேலி கலெக்டர் கௌமடு
3. அரச்சலூர்	-	இராசு
4. திருவாதவூர்	-	ஐ.மகாதேவன்
5. அழகரை	-	சென்னைப் பல்கலைக்கழக தொல்லியல் துறை
6. உறையூர்	-	சென்னைப் பல்கலைக்கழக தொல்லியல் துறை
7. காஞ்சி	-	சென்னைப் பல்கலைக்கழக தொல்லியல் துறை
8. கொற்கை	-	தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் துறை
9. மீனாட்சிபுரம்	-	
10. கொங்கர் புலியங்குளம்	-	

11. விக் கிரமங்கலம்
12. மேட்டுப்பட்டி
13. சித்தன்னவாசல்
14. கருங்காலக்குடி
15. அழகர்மலை
16. ஆனமலை
17. திருப்பரங்குன்றம்
18. வரிச்சியூர்
19. முத்துப்பட்டி
20. குன்றக்குடி
21. புகளூர்
22. மாமண்டூர்
23. பிள்ளையார்பட்டி
24. கழிஞ்சமலை கல்வெட்டு
25. ஐவர்மலைக் கல்வெட்டு
26. சங்கரமலைக் கல்வெட்டு
27. மால கொண்டாக்கல்வெட்டு (ஆந்திர மாநிலம்)

டாக்டர் ஏ.சுப்பராயலு, டாக்டர்.கே.வி.ராமன்

தமிழ்நாடு தொல்பொருள் துறை

தமிழ்நாடு தொல்பொருள் துறை

தமிழ்நாடு தொல்பொருள் துறை

தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ள 'தமிழி' கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் சமண முனிவர்களுக்கு கல்படுக்கை செய்வித்தவர்களைப் பற்றியே குறிப்பிடுகிறது. இவற்றிலிருந்து பல செய்திகளை உணர்ந்து கொள்கிறோம். இவற்றில் 2 கல்வெட்டுகள் வரலாற்றுக்கு உறுதுணையாக உள்ளன. அவை மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டும், புகளூர் கல்வெட்டும் ஆகும். முன்னதிலிருந்து பாண்டியன் வரலாறும், பின்னதிலிருந்து சேரர் வரலாற்றையும் அறிகிறோம். அதன் விவரம் வருமாறு: 'பாண்டிய மரபைச் சார்ந்த மன்னன் நெடுஞ்செழியன் நந்த பூர் இயக்கன் என்னும் சமணத் துறவிக்குப் பள்ளி அமைத்துக் கொடுத்தான். இத்துறவிக் கே நெடுஞ்செழியனின் சாலகனும் (சகலன்), இளஞ்சடிகனின் தந்தையுமான சடிகன் என்பான் மற்றொரு பள்ளி அமைத்துக் கொடுத்தான். மேலும் வெள்ளறை நிகமத்தைச் (வாணிகக்குழு) சேர்ந்த காவிதி என்னும் பட்டம் பெற்றுச் சிறப்புற்று விளங்கும் அந்தை என்பவரின் மகன் பிணவு என்பவன் இத்துறவிக்குப் பிறிதொரு பள்ளியைச் செய்து கொடுத்தான். சந்தரிதன் என்பவனும் வெள்ளறை நிகமத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் பள்ளி அமைத்துக் கொடுத்தனர் என்பதுதான் முதல் கல்வெட்டுச் செய்தி.

புகளூர் கல்வெட்டு புகல்வது: ஆற்றூர் செங்காயபன் என்னும் சமண முனிவருக்குப் படுக்கை அமைத்த சேரமன்னர்களைக் குறிப்பிடுகிறது. இக்கல்வெட்டில் கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை, பெருங்கடுங்கோன், கடுங்கோன் முதலிய சேர மன்னர்களைப் பற்றி செய்திகள் கிடைக்கின்றன.

இவற்றை அடுத்து முக்கியத்துவம் உள்ள கல்வெட்டு அரச்சலூர் கல்வெட்டாகும். இக்கல்வெட்டு அக்கால ஐந்திசைப்பண் இசையினைத் தெரிவிப்பனவாய் உள்ளன. மணிவண்ணக்கன் தேவன் சாத்தன் என்பவன் படுக்கை வெட்டிக் கொடுத்ததோடு

தா தீ தா தீ தா

- இதுபோல 12 வரிகளில் இக்கல்வெட்டு அமைந்துள்ளது.

வட்டெழுத்து: வட்டெழுத்துக்களில் பழமையானது செஞ்சிக்கருகில் உள்ள திருநாதர் குன்றில் கிடைத்துள்ளது. இது பெரும்பாலும் பாண்டி நாட்டிலும், சேர நாட்டிலும் பெருவழக்காக இருந்துள்ளது.

வடமொழியும் & கிரந்தமும்: பல்லவர் காலத்தில்தான் வடமொழிக் கல்வெட்டுகள் தோன்றியது. வடமொழியை எபத தமிழர் கண்டு பிடித்ததே கிரந்தம். இந்த கிரந்த எழுத்திலிருந்தே மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் போன்ற மொழிகள் தங்களுக்கான எழுத்துக்களை உருவாக்கிக் கொண்டன.

சோழ காலத்தில் வளர்ச்சி அடைந்த தமிழெழுத்துக்கள் இன்றைய நிலையை அடைந்தன.

- ப.திருநாவுக்கரசு

கல்வெட்டு பற்றி அறிய படிக்க வேண்டிய நூற்கள்:

1. பண்டைத் தமிழ் எழுத்துக்கள் - தி.நா.சுப்பிரமணியன்
2. தமிழெழுத்தின் வரிவடிவம் - சி.கோவிந்தராசனார்
3. கல்லெழுத்துக்கலை - நடன.காசிநாதன்
4. கல்வெட்டியல் - ஆய்வாளர் நால்வர்
5. கல்வெட்டுக் கருத்தரங்கு - தொகுப்பு 1966
6. Elements of the south Indian paleography by Dr. A.C.Burnell.
7. Indian Paleography by Dr. Buhler

தமிழ் எழுத்துக்கள் அன்று முதல்

தமிழ்மொழியின் எழுத்துக்கள் தொடக்க முதலே இன்று காணப்பெறுவது போன்ற வரிவடிவத்தையே கொண்டிருந்தனவா? இல்லை என்றால், பண்டைய வடிவம் எப்படி இருந்தது? தொடக்க காலத்து எழுத்து இன்றுள்ள நிலைக்கு வருவதற்கு இடையில் ஓரிரு மாற்றங்களையே அடைந்தனவா, அல்லது பல மாற்றங்களை அவ்வப்பொழுது பெற்றே இன்றைய நிலைக்கு வந்தனவா?

இவற்றையெல்லாம் நாம் தெரிந்து கொள்ளுவது பயனுடையதாக இருக்குமல்லவா? பண்டைய எழுத்துக்கள் எப்படி இருந்தன என்பதை எங்ஙனம் அறிய முடியும்? அகத்தியன், தொல்காப்பியன், வள்ளுவன், இளங்கோ, கம்பன் ஆகியோர் எழுதிய ஏடுகள் இருந்தால் அவற்றை நோக்கி அறியலாம். ஆயிரம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் வரை ஏடுகளைக் கெடாமல் காப்பாற்ற முடிந்திருந்தால் அக்காலத்து எழுத்துக்களை இன்றும் நாம் காண்கூடும். ஆனால், அவைதாம் அழிந்து போய்விட்டனவே! எனவே, வேறு வழியைத்தான் நாடவேண்டும்.

அப்படியானால் வேறு வழி என்ன? "இளமையிற் கல்வி சிலையின் எழுத்து" என்ற முதுமொழியைக் கேட்டிருக்கிறீர்களல்லவா? அதன் பொருள் என்ன? "பாலப் பருவத்திலே சுற்ற கல்வி, கல்லில் தோண்டிய எழுத்தைப்போல, அழியாமல் நிலைபெறும்" என்பதுதானே? இதிலிருந்து கல்லில் எழுதும் முறையொன்று உண்டு என்பதும், அது அழியாத தன்மையுள்ளது என்பதும், தெரிய வருகிறதல்லவா? ஆம்; நம் முன்னோர் நிலையாக இருக்க வேண்டிய செய்திகளை மலைப்பாறைகளிலும், குகைகளிலும், குடைவரைகளிலும், கோயிலின் கற்சுவர்களிலும் பொறித்து வைத்துள்ளார்கள்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட எழுத்துக்கள், கல்லில் பொறிக்கப்பட்டதாலேதான், இன்றும் அழியாமல் நிலைத்து விளங்குகின்றன. அவற்றை வரலாற்றுத் துறையினர் 'கல்வெட்டு', 'கல்லெழுத்து', 'சிலாசாசனம்' என்றெல்லாம் கூறுவர்.

அவற்றுள் மிக மிகப் பழமையானவை என்று கருதப்படுபவை பண்டைக் குகைகளில் காணப்படும் எழுத்துக்களாகும். அவை கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை என்று கல்வெட்டாராய்ச்சியாளர் கணித்துரைப்பார்கள். அதாவது, அவை சுமார் 2300 ஆண்டுகட்கு முந்தியவை. இவற்றைப் பிராமி எழுத்துக்கள் என்று பல அறிஞர்கள் தொடக்க காலத்தில் மயங்கினர். ஆனால், அவை தமிழ் எழுத்துக்களே என்று சான்றுகளுடன் முதலில் உலகுக்குப் புலப்படுத்தியவர் கே.வி.சுப்ரமணிய ஐயர் அவர்களே. அவற்றை முற்காலத்தில் 'தாமிழி' என்று பிற மொழியினர் வழங்கினர். இந்தத் 'தாமிழி' எழுத்தே பிற பல மொழிகட்கும் வரிவடிவை அளித்தன என்றும் ஒரு சார் அறிஞர் கருதுவர்.

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டை ஒட்டிய அவ்வகை எழுத்துக்கள் சித்தன்னவாசல், மாங்குளம், அழகர் மலை முதலிய இடங்களில் உள்ள பாறைகளில் காணப்படுகின்றன. அவ்வகை எழுத்துக்களைப் பின்னே காட்டப்பட்டிருக்கும் எழுத்துப் படங்கள் இரண்டிலும் முதல் வரியில் காணலாம்.

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. இரண்டு அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வரிவடிவில் குறிப்பிடத்தக்க பெருமாற்றம் எதுவும் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டை ஒட்டிக் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் பெறத் தொடங்கியதைக் காணுகிறோம். ஆனால், மெய், உயிர்மெய் எழுத்துக்களில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றம் உயிர் எழுத்தில் ஏற்படவில்லை. உயிர் எழுத்தில் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டை ஒட்டியே மாற்றம் ஏற்படலாயிற்று எனத் தெரிகிறது. அதன்பின் உயிர், மெய், உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் யாவும் படிப்படியாய் வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கியிருப்பது நன்கு புலப்படுகிறது.

தமிழ்நாடு-பெயர் வரலாறு

- சித்தாந்த கலாநிதி
உரைவேந்தர், பேராசிரியர் ஓனவை
சு. துரைசாமி

தமிழ்நாடு-பெயர் வரலாறு

இந்தியப் பெருநாட்டின் தென்பகுதியில் தமிழ்மொழி வழங்கும் நாட்டுக்குத் தமிழ்நாடு என்பது பெயர். இதனைத் "தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்" என்று தொல்காப்பியத்தின் பாயிரம் குறிக்கிறது. இதனைச் சுருங்கிய வடிவில் "தமிழகம்" என்று சங்கச் சான்றோர் வழங்கினர். "வையக வரைப்பில் தமிழகம் கேட்ப" (1) என்பது காண்க. இதனையும் குறுக்கித் "தமிழ்" என்பதும் வழக்கு. "தமிழ் அகப்படுத்த இமிழிசை முரசின் வருநர்" (2) என்பது காண்க.

தமிழகம் தொல்காப்பியக் காலத்துக்கு முன்பே சேர பாண்டிய சோழநாடு என மூன்றாகப் பிரிந்திருந்தது; இம் மூன்றையும் மூன்றரசர் ஆண்டு வந்தனர். அவர்களை "வண்புகழ் மூவர்" (3) எனத் தொல்காப்பியர் தொகுத்துரைப்பர்; பின்னர் வந்த சங்கச் சான்றோர், அம்மூவரையும் "தமிழ் கெழு மூவர்" (4) என்றும், மண்டிணி கிடக்கைத் தண்டமிழ்க் கிழவர்" (5) என்றும் குறிப்பர்.

தமிழகம் என்பது பெயராயினும், சங்கச் சான்றோர் தமிழ்நாடு என்றும் வழங்கியதுண்டு. "தண்டமிழ் வேலித் தமிழ் நாட்டகம் எல்லாம்" என்று பரிபாடற் பாட்டொன்றால் அறிகின்றோம்.

சங்க காலத்தை அடுத்து வந்த இளங்கோவடிகள் "தமிழகம்" "தமிழ் நாடு" என்ற பெயர் இரண்டையும் மேற்கொள்கின்றார். எனினும், தமது நூலாகிய சிலப்பதிகாரத்தின் தொடக்கப் பகுதிகளில் "இமிழ்கடல் வரைப்பில் தமிழகம்" (6) என்பவர், பிற்பகுதிகளில், "தென்றமிழ் நன்னாட்டுத் தீது தீர் மதுரை" (7) என்றும் "தென்தமிழ்நாடு" (8) என்றும், தென்றமிழ் நாடாளும் வேந்தர்" (9) என்றும் குறிப்பிடுகின்றார், இதனால் பின் வந்த சான்றோர் பலரும் தமிழ்நாடு என்ற பெயரையே பெரிதும் மேற்கொண்டு வழங்கி வருவாராயினர்.

இத் தமிழ்நாட்டுக்கு எல்லை தொல்காப்பியர் காலம் முதல் இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை ஒருதன்மையாகவே உரைக்கப்பட்டு வந்தது. "வட வேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்" எனத் தொல்காப்பியப் பாயிரம் கூறிற்று. அதனையே இளங்கோவடிகள் "நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பௌவமும், தமிழ் வரம்பறுத்த தண்டினல் நன்னாடு" (10)

) என்று கூறினர். இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த தேசிய கவி பாரதியாரும்.

"நீலத் திரைக்கடலோரத்திலே நின்று
நித்தம் தவம் செய் குமரி எல்லை வட
மாலவன் குன்றம் இவற்றினிடையே புகழ்
மண்டிக் கிடக்கும் தமிழ்நாடு"

என்றே பாடினார்; வடவேங்கடம் தென்குமரி என்பவை தமிழகத்தின் வடக்கிலும் தெற்கிலும் உள்ள மலைகள். ஏனை இரும
ருங்கும் கடல்கள் எல்லையாயின. ஆந்திர மாநிலத்துக் கடப்பை மாவட்டத்தின் தென்னெல்லையாகவும் கிழக்கெல்லையாகவு
ம் நிற்கும் மலைத் தொடர் தமிழுக்கு எல்லையாகக் கூறப்படும் வடவேங்கடமாகும். அதன் வடகோடியில் மேற்கிலிருந்து கிழ
க்கில் ஓடிக்கடலோடு கலக்கும் வடபெண்ணையாறு தமிழகத்தின் வடவெல்லையை வரம்பறுக்கின்றது. தென்குமரிக்கோடும்
அதற்குத் தெற்கில் அதன் அடியில் கிழக்கு நோக்கியோடிய பஃறுளியாறும் தமிழின் தென்னெல்லையை வரம்பிட்டன என்பர்
. தொல்காப்பியர் காலத்துக்குப்பின் குமரி நாட்டுக் குமரிக்கோடும் பஃறுளியாறும் தென்கடற்கு இரையாயின. கடல் கோட்டுப்
பின் வந்த வராதலின் இளங்கோவடிகள், தமிழ் நாட்டுக்குத் தென்னெல்லை "தொடியோள் பௌவம்" என்றார்.

இக்கூறிய எல்லைக்குட்பட்ட தமிழகம் தொல்காப்பியத்துக்குப் பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்பே, சோழநாடு பண்டியநாடு சேர
நாடு என்ற மூன்று நாடுகளாகப் பிரிந்திருந்தது. இந்நாட்டு மூவேந்தரையும் தொல்காப்பியர் "வண்புகழ் மூவர்" என்றார். இம்
மூவருள் ஓரொரு காலத்தில் கருத்து வேறுபட்டு ஒருவர் நாட்டை ஒருவர் கைப்பற்றினும், இந்நாடுகளின் எல்லை மாறியதில்
லை. சோழநாடு பாண்டிய நாடாகவோ, பாண்டியநாடு சேரநாடாகவோ மாற்ற மடையாது பொதுமைப்படவே நின்றன. அவ்வு
ண்மை விளங்கவே சங்கச் சான்றோர் தமிழகத்தைப் "பொதுமை சுட்டிய மூவருலகம்" என்றே மொழிந்தனர். வடவேங்கடத்
தையும் வட பெண்ணையையும் வடக்கெல்லையாகக் கொண்ட சோழநாடு சிறுமலைத்தொடர்களையும், அவற்றின் அடியில் தே
ன்றி இன்று புதுக்கோட்டை நகர்க்கு அண்மையில் கிழக்கு நோக்கிச் சென்று கடலோடு கலக்கும் தென் வெள்ளாற்றையும் எ
ல்லையாகப் பெற்று விளங்கிற்று. அதன் தெற்கில் குமரி வரையில் கிடப்பது பாண்டியநாடு. மேலைக்கடற்கும் அதன் கரையில்
தொடர்ந்து சுவர்போல் நிற்கும் மலைத் தொடர்க்கும் இடைப்பட்டது சேரநாடு.

சேர நாட்டில் கிழக்கெல்லையாகும் மலைத்தொடர் சங்க காலத்துக்கு முன்பே வானமலை என்று விளங்கிற்று. அதனால் அந்
நாட்டை ஆண்ட சேரமன்னரை வானவர் என்றும் வானவரம்பர் என்றும் சிறப்பித்துரைப்பது சங்கச் சான்றோர் மரபு. இது பி
ற்காலத்தே மலைத் தொடர் என்ற பொருளில் வட மொழியாளரால் சஃகியாத்திரி என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. வானமலை
யில் தோன்றும் ஆறுகளிற் பெரும்பாலான வானி என்ற பெயர் தாங்கியிருப்பதே போதிய சான்று பகர்கின்றது. இப்போது டே
ஜாக் என்னுமிடத்தில் மலையினின்று இழிந்து மேற்கே யோடிக் கடலோடு கலக்கும் வானவாறு சேரநாட்டின் வடக்கெல்லை;
இவ்வானவாறு காலமாறுதலால் தொடக்கத்தில் ஹோனவாறாகி, பின்பு சேரவாறாகி, சிராவதியெனத் திரிந்து சாராவதி என்ற பெ
யருடன் இன்று நிலவுகிறது. சேர நாட்டின் தென்னெல்லை இன்று வக்கலை (11) எனப்படும் பகுதியாகும். வக்கலைக்கும் பெ
தக்கலை (12)க்கும் இடைப்பட்ட பகுதி சங்க காலத்தில் வேள் ஆய் என்பவனுக்குரியதாயிருந்தமையின், வேணாடு என்றும்
ஆய் நாடு என்றும் பெயர் பெற்றிருந்தது. தெக்கலையில் தென்பகுதி பாண்டியநாடு. பிற்காலத்தே அப்பகுதியை ஆண்டது பற்
றித் திருவிதாங்கூர் என்ற பெயரைத் திருவதங்கோடு என்று கூறிக் கொண்டனர். திருவிதாங்கூர் என்ற பெயரும் திருவதங்கோ
டு என்பதன் மருஉ. அதங்கோடு பாண்டி நாட்டுக்குரிய தென்பது தொல்காப்பியப் பாயிரத்தால் உணரக்கிடக்கிறது.

மேலும், சேரநாடு சங்க காலத்தில் தெற்கிற் குட்டநாடும், வடக்கிற் குடநாடும், இடையிற் பொறைநாடும் என மூன்றாகப் பிரிந்
திருந்தது. சேர நாட்டின் தலைநகர் வஞ்சி, கடற்கரை நகரம் முசிறி, கருவூர், தொண்டி, மரந்தை, மாந்தை, நறவூர் என்பனவா
கும். சேரர் தம்மைச் சேரவர் என்று கூறிக் கொண்டமையின், பிற்காலத்தே சேரவர் கேரளர் எனவும், சேரலர் நாடு கேரளநா
டு எனவும் மாறின. மாற்றத்துக்கு ஒப்ப அவர்கள் வழங்கிய மலையாளத் தமிழ் மொழியும் கேரளமாகிவிட்டது.

பாண்டியநாடு ஒரு மாற்றமும் எய்தாது தொல்காப்பிய காலத்துக்கு முன்பிருந்த வண்ணம் குலையாது இருந்து வருவதாயிற்று,
அதற்கு மேற்கெல்லையும் கிழக்கெல்லையும் கடல்கள், மேலைக் கடற்கரையையொட்டித் தென் குமரியினின்றும் வடக்கு நே
ராக்சிச் செல்லும் மலைத்தொடர் "தென்னம் பொருப்பு" என்பது; அது வடக்கில் பாலைக்காடு வரையில் செல்லுகிறது. அதன்க
ண் தோன்றும் ஆறுகள் பலவும் பொருதை என்று குறிக்கப்படுகின்றன. திருப்பொருதை, ஆன்பொருதை, தண்ணான் பொரு
தை என்பனவே இவ்வுண்மைக்கு ஏற்றமளிக்கும் சான்றுகளாகும். பாண்டியநாட்டின் வடக்கெல்லை, பொருப்பிலிருந்து பிரிந்து
கிழக்கு நோக்கி வரும் கோடை மலைத் தொடரும் சிறிது இடையிட்டுத்தொடரும் சிறுமலைத் தொடருமாம். இதன் தலைநகர்
மதுரை; கடற்கரை நகரம் கொற்கை. தமிழகத்தின் தென்பகுதியாவது பற்றிப் பாண்டி நாட்டை தென்னாடு, தென் தமிழ்நாடு
என்றும், பாண்டியரைத் தென்னவர், பொருப்பு மலையையுடைமை பற்றிப் பொருப்பர் என்றும் குறிப்பதுண்டு. இவற்றின் வே
றாக, வழுதியர் என்றும் செழியர் என்றும் பல பெயர்களால் சங்கச் சான்றோர் பாராட்டிக் கூறுவர்.

தமிழ்நாட்டின் வடபகுதியாக விளங்கும் சோழநாட்டின் கிழக்கெல்லை கடலையும் மேற்கெல்லை திருச்சிராப்பள்ளி தென் ஆர்
க்காடு மாவட்டங்களில் தொடர்ந்து நிற்கும் விச்சிமலைத் தொடர்களையும், வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் நின்று தொடரும் ப
வளமலைத் தொடரையும் கொண்டு உள்ளது. விச்சிமலை இந்நாளில் பச்சைமலையென்றும், பவளமலை சவ்வாதி மலைத் தெ
வார் என்றும் பெயர் பூண்டுள்ளன. சோழநாட்டில் சங்ககாலத்தே காவிரிக்கரையில் உள்ள உறையூர் தலைநகரமாகவும், காவிரி
ப்பூம்பட்டினம் கடற்கரைநகரமாகவும் விளங்கின.

பின்பு சோழநாட்டின் வடபகுதி தொண்டைநாடு எனப் பிரிந்தது. அதனைச் சோழர் குடித்தொன்றல்கள் தொண்டையர் என்ற
பெயரால் ஆட்சி புரியத் தொடங்கினர். தொண்டை நாட்டின் வடக்கெல்லை தமிழ் நாட்டின் வடவெல்லையான வேங்கடமும்
வடபெண்ணையுமாயின; தென்னெல்லை தென்பெண்ணையின் வடகரையிலுள்ள தொண்டைநாட்டுப்பகுதி ஓய்மானாடு எனச்
சங்க காலத்தேயே பெயரெய்தி நின்றது.

தொண்டைநாட்டுக்கு அந்நாளில் கச்சிநகர் தலைமை நகரமாகும்; கடற்கரை நகரம் பவத்திரி என்பதாம். அதனைச் "செல்லா
நல்லிசைப் பொலம்பூண்திரையன், பல்பூங்காணற் பவத்திரி" (13) என்று சங்க இலக்கியம் உரைக்கின்றது. சோழநாட்டுக் கடற்க
ரையைக் கடல் பொங்கி எழுந்து தாக்கிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை விழுங்கிக் கொண்டபோது பவத்திரி நகரும் கடற்கு இரை
யாயிற்று. அந்நகரம் இருந்த பகுதி இப்போதைய நெல்லூர் மாவட்டத்தின் பகுதியாகும் இன்று கரீர் வட்டத்திலுள்ள ரெட்டிப
ாளையம் என்ற ஊரில் பாண்டிரங்கர் கோயில் கல்வெட்டு அல்லுரைக் காணத்தி என்றும், அது கடல் கொண்ட பவத்திரி கோ
ட்டத்தைச் சேர்ந்தது என்றும் (14) கூறுகிறது. இக்கல்வெட்டு சுங்கம் தவிர்த்த சோழனான முதற்குலோத்துங்க சோழ தேவரது
32 ஆம் ஆண்டில் தோன்றியதாகும்.

சங்க காலச் சோழ பாண்டியராட்சிக்குப்பின் தொண்டைநாடு பல்லவராட்சியைப் பெறுவதாயிற்று. அவர்கள் காலத்தில் தென்

பெண்ணைக்கும் விச்சிமலைத் தொடரில் தோன்றிக் கிழக்கேயோடிக் கடலோடு கலக்கும் வெள்ளாற்றுக்கும் இடையிற் கிடக்கும் சோழ நாட்டுப் பகுதி நடுநாடு என்று பிரிந்தது. இதன் மேலைப் பகுதி மகதைநாடு, சேதிநாடு எனவும், கீழைப் பகுதி திரு முனைப்பாடி நாடு எனவும் பெயர் கொண்டு விளங்கின. மேலைப்பகுதியில் இதன் தலைநகர் திருக்கோவிலூர்; சங்க காலத்தில் இப்பகுதிக்கு மலாடு என்று பெயரிட்டு மலையமாண்கள் என்ற அரசர் குடியினர் ஆண்டு வந்தனர்.

இங்கே கூறிய விச்சிமலைத் தொடர்க்கும் மேற்கில் வானமலை வரையில் பரந்து கிடக்கும் நாட்டுக்குக் கொங்குநாடு என்று சங்க காலத்தேயே பெயரெய்தி விளங்கிற்று. இதற்குக் கிழக்கெல்லையாய் நிற்பது கொல்லி மலை. இதன் அடியில் கொங்கு நாட்டில் வடக்குத் தெற்காய் ஓடிவரும் காவிரி ஆறு கொல்லியின் தென்கோடியில் கிழக்கே திரும்பி அக்கொங்குநாட்டிற்கு வடவெல்லையாய் ஓடிச் சோழநாட்டுப்புகுகின்றது. அங்கே தெற்கிலுள்ள பொருப்பின் கிளையான கோடைமலைத் தொடரில் தோன்றிவரும் ஆன்பொருறை கொங்கு நாட்டிற்குக் கிழக்கெல்லையாய் வந்து காவிரியோடு கலந்து கொள்கிறது. கொங்குநாட்டின் வடக்கெல்லையும் ஓர் ஆறு. அது மேற்கில் வான மலையில் தோன்றிக் கிழக்கே ஓடிப் பூவானி என்ற பெயர் கொண்டு காவிரியோடு கலந்து கொள்கிறது. இந்நாளில் ஆன்பொருறை அமராவதி என்றும் பூவானி பவானி என்றும் பெயர் மாறி வழங்கிவருகின்றன. சங்க காலத்துத் தமிழ் மூவேந்தருள் வலியுடையார் பக்கல் இக்கொங்குநாடு மாறி வந்தது. வரலாற்றுத் தாடகக் நிலையில் இது சேரர் பக்கல் இருந்தது; அந்நாளில் ஆன்பொருறைக் கரையில் இதற்குத் தலைநகர் கண்டு கொங்கு வஞ்சி எனச் சேரர் பெயரிட்டனர். சேர நாட்டு வஞ்சிமாநகரின் வடக்கில் கருவூர் நின்று போலக் காவிரித் தென்கரையில் ஒரு கருவூரும் வடகரையில் ஒரு முசிறியும் நகரங்களாகத் தோன்றின. இடைக்காலச் சோழர் காலத்தில் கொங்குநாடு வஞ்சி இராசராசபுரமாயிற்று. இந்நாளில் இராசராசபுரம் தாராபுரம் என்று பெயர் கொண்டு பிறங்குகிறது.

கொங்கு நாட்டின் வடக்கில் வானமலைக்கும் வடவார்க்காடு மாவட்டத்துப் பவளமலைக்கும் இடையில் விரிந்து கிடக்கும் நாடு தகடூர் நாடாகும். அதன்கண் தகடூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு அதியமாண்கள் என்ற வேந்தர் ஆட்சி புரிந்தனர். அவர்கள் மேலைச் சேரவேந்தர் குடியின் ஒரு கிளையினராவர். சேரர்க்குரிய அடையாள மாலையே அதிமாண்களுக்கும் உண்டு. தலைநகரான தகடூர் இந்நாளில் தருமபுரி என்ற பெயர் பூண்டு கொண்டது. தகடூர் நாட்டுக்கு வடக்கில் உள்ளது எருமைநாடு. அதனைக் கங்கர் என்ற வேந்தர் ஆட்சி செய்தனர். (ஏ) கங்கர்க்கு முன்னோனான கங்கன் என்பவன் சங்க காலத்தே விளங்கிய குறுநில மன்னன் என அகநானூறு கூறுகிறது. அவன் வழிவந்த கங்கர் ஆண்டதால் அந்நாடு கங்க நாடு எனப்படுவதாயிற்று. அந்நாட்டு எருமையூர் மகிஷலூராகி இடைக்காலத்தில் மைசூராகிவிட்டது. அப்பகுதியிற் காணப்படும் பழங்கல்வெட்டுக்கள் கங்கை நாட்டை எருமை நாடு என்றே (14) குறிக்கின்றன.

இவ்வாறு தொண்டை நாடு சோழநாடு முதலாகப் பலநாடுகளாகப் பிரிந்திருந்த தமிழ்நாட்டின் வடபகுதியான தொண்டை நாடு இருபத்து நான்கு கோட்டங்களாகப் பிரிந்து தொண்டை வேந்தரின் ஆட்சியில் இருந்து வந்தது.

(பி) தொண்டை நாட்டின் வடக்கெல்லை வடபெண்ணையாறு என முன்பே கூறப்பட்டது; நெல்லூர் மாவட்டத்தின் தென்பகுதியிலும் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தின் வடபகுதியிலும் காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள் குறிக்கும் நாட்டுப் பிரிவுகள் பழைய தொண்டை நாட்டுக்குரியவை என்பது தெளிவாம். நெல்லூர் மாவட்டத்து நெல்லூர்த் தாலுகாவில் அடங்கிய வெங்கூரில் சகம் 1165இல் (15) தோன்றிய கல்வெட்டு அதனைச் "சயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துப் பையூர் இளங்கோட்டத்து நெல்லூர்நாட்டு முண்டை நாட்டு வெங்கூர்" (16) என்றும் கூறுகிறது. நெல்லூர் மாவட்டத்தில் தென்கோடியில் உள்ள குலூர்ப்பேட்டைக் கல்வெட்டு அவ்வூரைப் "பையூர் இளங்கோட்டத்து வெங்கா நாட்டுக் குலூர்" (16) என்று கூறுகின்றது. குலூர்ப் பேட்டைத் தாலுகாவைச் சேர்ந்த தும்பூரிலுள்ள கல்வெட்டு அதனைப் "பையூர் இளங்கோட்டத்து மேலைப் பட்டைய நாட்டுத் தும்பையூர்" (17) எனக் குறிக்கின்றது. நெல்லூர்த் தாலுகாவுக்கும் குலூர்ப் பேட்டைத் தாலுகாவுக்கும் இடையே கூடூர்த் தாலுகாவுக்கும் மல்லம் என்றூரில் உள்ள கல்வெட்டு "சயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துப் பையூர் இளங்கோட்டத்துக் கீழைப்பட்டை நாட்டுத் திருவான்பூர்" என்று கூறுகிறது.

நெல்லூர் மாவட்டத்தின் தென்னெல்லையாகக் கிடக்கும் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்துப் பொன்னேரி தாலுகாவில் சத்தியவேடு என்னும் ஊரில் இருக்கும் மதங்கேசுவரர் கோயில் கல்வெட்டு அவ்வூரைப் "பையூர் இளங்கோட்டத்துத் தெக்கூர் நாட்டு மதங்கள் பள்ளி" (18) என்றும், அத்தாலுகாவைச் சேர்ந்த திருப்பாலைவனத்துக் கல்வெட்டு, "சயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துப் பையூர் கோட்டத்துத் திருப்பாலைவனம்" (19) என்றும் குறிக்கின்றன. இப்பையூர் இளங்கோட்டமும் பையூர்க்கோட்டமும் சேர்ந்த பையூர்க் கோட்டத்தை வடகரையாகவும் தெற்கிலுள்ள புழற்கோட்டத்தை தென்கரையாகவும் கொண்டு அப்பகுதியில் ஓடும் ஆரணியாறு விளங்குகிறது. (20)

இவ்வாறு வடபெண்ணைக்கும் தென்பெண்ணைக்கும் இடையிற் பரந்து கிடக்கும் தொண்டைநாடு பலப்பல கோட்டங்களாகப் பலவவர் ஆட்சி தோன்றுதற்கு முன்பே பிரிந்திருந்தது. அக்கோட்டங்கள் ஆழர்க்கோட்டம், இளங்காட்டுக்கோட்டம், ஈக்காட்டுக்கோட்டம், ஈத்துர்க்கோட்டம், ஊற்றுக்காட்டுக்கோட்டம், எயிற்கோட்டம், கடிகைக்கோட்டம், களத்துர்க் கோட்டம், காவியூர்க்கோட்டம், குன்ற வத்தனக் கோட்டம், சிறுகரைக்கோட்டம், செங்காட்டுக் கோட்டம், செந்திருக்கைக்கோட்டம், செம்பூர்க் கோட்டம், தாமற்கோட்டம், படுவூர்க் கோட்டம், பல்குன்றக்கோட்டம், புழற் கோட்டம், புலியூர்க்கோட்டம், பையூர்க் கோட்டம், மணவிற்கோட்டம், வெண்குன்றக் கோட்டம், வேங்கடக்கோட்டம், வேலூர்க்கோட்டம் என இருபத்து நான்காக விரிந்தன. இவற்றைத் தொண்டை மண்டல சதகமும் குறிக்கின்றது. இதனை வலியுறுத்தும் பழம் பாட்டு.

"அழகுறு மேழிக் கொடியார் தொண்டை
மண்டலத்தார்
அருள் ஞானப்பிரகாசர் அடியார்
கோட்டம்
புழல் புலியூர் ஈக்காடு மணலூர்
செங்காடு
புகழ்பையூர் எயில் தாமல் புனல்
ஊற்றுக்காடு
விழைவுறுகளத்தூர் செம்பூர்
ஆழர் ஈதூர்
வெண்குன்றம் பல்குன்றம் இளங்காடு
படுவூர்
தழைசோலைக் காலியூர் சிறுகாரை
கடிகை
சந்திரிகை குன்ற பத்திரம் வேங்கடம்
வேலூரே"

என வருகிறது. இப்பாட்டு மிக்க பிற்காலத்தே தோன்றியதாகலின், இதன்கட் குறிக்கப்படும் கோட்டங்களின் பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களிலும் செப்பேடுகளிலும் காணப்படும் பெயர்களில் வேறுபடுகின்றன.

இவற்றுள், மணலூர்க்கோட்டம் மனையிற்கோட்டம் மணலிற்கோட்டம் என்றும், ஈதுர்க்கோட்டம் ஈந்துர்க்கோட்டம் என்றும் காலியூர்க்கோட்டம் காளியூர்க்கோட்டம் காளியூர்க்கோட்டமென்றும், சந்திரிகைக் கோட்டம் செந்திருக்கைக்கோட்டமென்றும் குன்றபத்திரக்கோட்டம் குன்றவத்தனக்கோட்டம் என்றும் காணப்படுகின்றன. வடபெண்ணையின் தென்கரை நெல்லூர்த் தொடங்கி அதன் தென்பகுதியிலுள்ள சூலூர்ப்பேட்டைப் பகுதியடங்கக் கிடக்கும் நாடு பையூர் இளங்கோட்டம் எனப்படுகிறது. கரூர் வட்டத்திலுள்ள செட்டிபாளையம் முதலியன கடற்கரைப் பகுதியைப் பவத்திரிக் கோட்டம் என்று அங்குள்ள கல்வெட்டுக்கள் குறிக்கின்றன. ஆனால் இவை மேலே காட்டிய பழம்பாட்டில் காணப்படவில்லை. சூலூர்ப்பேட்டைக்குத் தெற்கில் உள்ள பொன்னேரி வட்டத்திற் காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள் அப்பகுதியைப் பையூர்க் கோட்டம் என்று கூறுவது காணலாம். பவத்திரி கடல் கொள்ளப்பட்டதாயினும், அப்பகுதி "கடல் கொண்ட பவத்திரிக் கோட்டம்" என்றே வழங்கியுள்ளது.

இவற்றுள் வடபெண்ணை முதல் ஆரணியாறு வரையுள்ள பகுதி பையூர்க் கோட்டமாகும். ஆரணியாற்றுக்கும் கூவம் ஆற்றுக்கும் இடைப்பட்டது புழற்கோட்டம்; இதன் தெற்குப்புலியூர்க்கோட்டம்; இதன் தெற்குக் களத்தூர்க்கோட்டம், இதற்கு தெற்குச் சங்க காலத்து ஓய்மானாடு, இதற்கு மேற்கிலிருப்பது வெண்குன்றக் கோட்டம்; அதன் வடக்குக் காலியூர்க்கோட்டம்; அதற்கும் வடக்குத் தாமற்கோட்டம்; இதன் மேற்குப் படுலூர்க்கோட்டம்; தாமற்கோட்டத்தின் கீழ்ப்பாலது எயிற்கோட்டம்; இதன் வடக்கு மணலிற்கோட்டம்; இதற்கு வடக்குக் குன்றவத்தனக்கோட்டம்; இதன் வடக்குத் திருவேங்கடக் கோட்டம்; படுலூர்க் கோட்டத்துக்குத் தெற்கில் இருப்பது பல் குன்றக்கோட்டம். களத்தூர்க்கோட்டத்துக்குக் கிழக்கு ஆசீர்க்கோட்டம், புலியூர்க் கோட்டத்துக்கு மேற்குச் செங்காட்டுக் கோட்டம், எயிற்கோட்டத்துக்குக் கீழ்ப்பால் ஊற்றுக் காட்டுக் கோட்டம்; களத்தூர் கோட்டத்துக்குத் தெற்குச் செம்பூர்க்கோட்டம், படுலூர்க் கோட்டத்துக்கு வடக்குப் பெரும்பாணப்பாடிநாடு. கோட்டப்பிரிவுகள் தோன்றுதற்கு முன்பே இருப்பவை பெரும்பாணப்பாடிநாடு, ஓய்மானாடு என்ற இரண்டுமாகும்.

- பையூர்க் கோட்டத்தில் இன்றைய நெல்லூர் மாவட்டமும் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்துப் பொன்னேரி தாலுகாவும் அடங்கும்.
- புழற்கோட்டத்தில் பொன்னேரியும் திருவொற்றியூரும் அடங்கும்.
- புலியூர்க்கோட்டத்தில் மயிலாப்பூர், எழுமூர், திருவான்மியூர் குன்றத்தூர் முதலியன உள்ளன.
- களத்தூர்க் கோட்டம் திருக்கச்சூர் மதுராந்தகம், நென்மலி முதலிய ஊர்களைக் கொண்டுள்ளது.
- வெண்குன்றக் கோட்டம் பெருநகர், தெள்ளாறு, இரட்டணைபாதுார் முதலிய ஊர்களைக் கொண்டது.
- காலியூர்க் கோட்டம் திருவோத்தூர் (செய்யாறு) உத்தரன் மேரூர் உக்கல், ஐயங்குளம் முதலிய ஊர்களைக் கொண்டது.
- தாமற் கோட்டம் கீழ்வீதி களத்தூர், சக்கரமல்லூர் முதலிய ஊர்கள் அடங்கியதாகும்.
- எயிற்கோட்டம் காஞ்சீபுரம், புழலூர், மாகறல் முதலியவை அடங்கியதாகும்.
- மணலிற் கோட்டத்தில் தக்கோலம், திருமாற்பேறு, செஞ்சி முதலிய ஊர்கள் காணப்படுகின்றன.
- குன்றவத்தனக் கோட்டம் திருத்தணி, வளர்புரம், நாராயணவரம் முதலிய ஊர்களைக் கொண்டுள்ளது.
- திருவேங்கடக் கோட்டம், திருப்பதி, திருச்சாலூர், சந்திரிகிரி, திருக்காளத்தி முதலிய ஊர்களைக் கொண்டுள்ளது.
- படுலூர்க் கோட்டத்தில் திருவல்லம் காவலூர், காரை முதலிய ஊர்கள் உள்ளன.
- பல்குன்றக் கோட்டம் திருவண்ணாமலை செங்கம், காப்பலூர், எண்ணாயிரம் மேல் சேலூர் முதலிய ஊர்களைக் கொண்டது.
- ஆழூர்க் கோட்டத்தில் திருப்போரூர் மகாபலிபுரம் தையூர் காயார் முதலிய ஊர்கள் உள்ளன.
- செம்பூர்க் கோட்டத்தில் பாக்கம், வயலூர், புரையூர் முதலிய ஊர்கள் அடங்குகின்றன. இதன் உட்பிரிவுகளில் பட்டின நாட்டின் ஒரு பகுதி ஓய்மானாட்டில் சேர்ந்துள்ளது.
- செங்காட்டுக் கோட்டம் சீபெரும் பூதுர் பிள்ளைப்பாக்கம், சோமங்கலம் முதலிய ஊர்களைக் கொண்டது.
- ஊற்றுக் காட்டுக் கோட்டம் ஆற்றுார் பழைய சீயவரம், வெண்பரக்கம் தென்னேரி முதலிய ஊர்களைக் கொண்டது.

- ஈக்காட்டுக் கோட்டத்தில் திருப்பாகூர் காக்களூர் முதலியன அடங்கும்.
- வேலூர்க் கோட்டம் திருவரசிலி, திருவிரம்பை, வேலூர், மாத்துார் முதலிய ஊர்களையுடையது; இதன் ஒரு பகுதி ஓய்மானாட்டில் ஒடுங்கி விட்டது.
- கடிகைக் கோட்டத்தில் நாகவேடு, பாராஞ்சி, முதலிய ஊர்கள் உள்ளன. இக்கோட்டம் பிற்காலத்தே மணவிற் கோட்டத்திலும் குன்றவத்தனைக் கோட்டத்திலும் ஒடுங்கி விட்டது.
- செந்திருக்கைக் கோட்டத்தில் ஆலத்துார் அருங்குளம் முதலியவர்கள் உள்ளன.
- இளங்காட்டுக் கோட்டம் பொன்னூர், தென்னாற்றுார் மரகுணம் முதலியவர்களைக் கொண்டது. பிற்காலத்தே தென்னாற்றுார் பல்குன்றக் கோட்டத்தில் ஒடுங்கியது. (21)
- சிறுகரைக் கோட்டம் பிற்காலத்தே எயிற்கோட்டத்தில் ஒடுங்கி விட்டது.
- ஈத்துார்க்கோட்டம் இருக்கும் திறம் இன்னும் புலப்படவில்லை.

இக்கோட்டம் இருபத்து நான்குள்ள சில அடுத்துள்ள கோட்டங்களில் ஒடுங்கினமையின் பல்லவ பாண்டியர் காலத்தில் இருபத்திரண்டு கோட்டங்களே இருந்துள்ளன. விசயநகர வேந்தர் காலத்தில் இக்கோட்டங்களும், நாடுகளும் அமைந்திருந்த நிலையை வீரப்பிரதாப வீரகிருட்டின தேவமகாராயர் சாசனங்களில் ஒன்று (சகம் 1438-கி.பி.1516) பின் வருமாறு கூறுகிறது:-

தொண்டை நாடு போலவே ஏனைச் சோழ நாடும் பாண்டி நாடும் கொங்கு நாடும் பல நாடுகளாகப் பிரிந்திருந்தன. தொண்டை நாட்டின் தென்பகுதியான ஓய்மானாடு முதல் சோழ நாட்டின் தென்னெல்லையாக ஓடும் தென்வெள்ளாற்றுக்கும் அதன் கரையிலுள்ள கோனாட்டுக்கும் இடையிற் கிடந்து மேற்கிற் கொல்லி மலைத் தொடரையும் கிழக்கிற் கடலையும் எல்லையாகக் கொண்டு விளங்கியது சோழ நாடு. தென்பெண்ணைக்கும் வட வெள்ளாற்றுக்கும் இடைப்பட்டது நடுநாடு; இதனைத் திருமுனைப்பாடி நாடு என்பதும் வழக்கு. இதன் மேலைப்பகுதி மலையான் நாடாகிய மலாடு. பிற்காலத்தே இதன் கீழைப்பகுதி சேதி நாடு என்றும் மேலைப்பகுதி மகதை நாடு என்றும் மகதை மண்டலம் என்றும் பிரிந்தது. காவிரியாற்றின் வடகரை மழநாடு என விளங்கிற்று. ஓய்மானாடு கோனாடு, மலாடு, மலாடு என்பவை சங்க காலத்திலிருந்தே வழங்கி வருகின்றன. எஞ்சிய பகுதிகள் இடைக் காலச் சோழர் காலத்தே விருதராசப்பயங்கர வளநாடு, இராசராச வளநாடு, இராசாதிராச வளநாடு, உய்யக்கொண்டார் வளநாடு, நித்தவிநோத வளநாடு என்ப போலப் பல வளநாடுகளாகப் பிரிந்து ஒவ்வொன்றும் பல உண்ணாடுகளைக் கொண்டு நிலவின எனினும் ஒரொருகால் பெயர் மாற்றம் எய்தி நிலைபெறு இழந்தன.

பாண்டி நாடும், சோழ நாடு போல மதுரோதய வளநாடு, வரகுண வளநாடு, கேரளசிங்க வளநாடு, திருவழுதி வளநாடு, சீவல்லப வளநாடு, பராந்தக வளநாடு எனப் பிரிந்திருந்ததுண்டு. பின்னர் அவை மறைந்தன. எனினும், பலசிறு நாடுகளாகப் பிரிந்து பல நூற்றாண்டுகள் இருந்து வந்தன. அவற்றுள் அளநாடு, அதலையூர் நாடு, ஆசூர் நாடு, ஆன்மாநாடு, ஆரிநாடு, இரணியமுட்ட நாடு, இடைக்குளநாடு, கருநீலக்குடிநாடு, களக்குடிநாடு, காளந்திருக்கைநாடு, கானப்பேர்க்கூற்றம், கீரணூர்நாடு, கீழ்க்களக்கூற்றம், கீழ்ச் செம்பிநாடு, கீழ்வெம்பநாடு, குடநாடு, குறுமலைநாடு, குறுமறைநாடு, கொழுலூர்க்கூற்றம், கோட்டுர்நாடு, குரங்குடிநாடு, செவ்விருக்கைநாடு, திருமல்லிநாடு, திருமலைநாடு, திருவழுதிநாடு, தும்பூர்க் கூற்றம், துருமாநாடு துறையூர்நாடு, தென்கல்லகநாடு, தென்களவழிநாடு, தென்பறம்பு நாடு, தென்வாரிநாடு, நெச்சுரநாடு, பருத்திக் குடிநாடு, பாகனூர்க்கூற்றம், புறப்பற நாடு, புறமலை நாடு, பூங்குடி நாடு, பொங்கலூர் நாடு, மிழலைக் கூற்றம், முத்துார்க்கூற்றம், முரப்பு நாடு, முள்ளிநாடு, மேல் வெம்பநாடு, வடபறம்புநாடு, வடதலைச் செம்பிநாடு, வடவாரி நாடு, வானவன்நாடு, வெண்புலநாடு, வெண்பைக்கடிநாடு முதலியன கல்வெட்டுக்களில் பரந்து காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் இரணியமுட்டநாடு, பறம்புநாடு, மல்லிநாடு, மிழலைக்கூற்றம், முத்துார்க்கூற்றம், ஆகியவை சங்க காலத்தே இருந்து வருவனவாகும். முத்துார்க் கூற்றம், முத்துாற்றுக் கூற்றம் எனவும் வழங்கும்.

கொங்கு நாடு, மீகொங்கு, கீழ்கொங்கு, வடகொங்கு, தென்கொங்கு என நான்காகப் பிரிந்திருந்தது. கீழ்கொங்கின் தென்பகுதி வையாவிநாடு. கீழ்கொங்கு கிழங்கு நாடு எனப் பிழைப்பட்டு வழங்குவதுண்டு. பூந்துறைநாடு, பூவானி நாடு எனப் பல உண்ணாடுகளும் இருந்தன. பூந்துறையின் பழம் பெயர் புந்துறை; பூவானிநாடு பூவானிய நாடு எனத்திரிந்து வழங்கும். இதன் வடக்கிலுள்ளது தகடூர் நாடு. சங்க காலத்திருந்தே வழங்கிவருவது.

சங்க காலத்துக்குப் பின் அரசு நிலையிட்டு நெடுங்காலம் ஆட்சி புரிந்தவர் பல்லவர்கள் என்பது வரலாறு காட்டும் உண்மை. அவர்களின் கல்வெட்டுக்கள் சில காவிரிக் கரையிலும் அதன் தெற்கிலுள்ள சில இடங்களிலும் காணப்படுகின்றவெனிலும், அவரது ஆட்சி பெரும்பாலும் தொண்டை நாட்டோடு ஒடுங்கியே இருந்தது.

இத்தொண்டை நாட்டுக்குச் சயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் என்றொரு பெயர் உண்டு. இப்பெயரொன்றே இது பல்லவர் காலத்தில் தோன்றியதுமன்று; வழங்கியதுமன்று என்று தெளிவாக்கும். பல்லவர்க்குப் பின்வந்த சோழ வேந்தருள் முதல் இராசராசனுக்கு முன் சிறப்புற்றுத் தொண்டை நாட்டிற் புகழ் பரப்பி வாழ்ந்தவன் முதற் பராந்தகன்; வடார்க்காடு மாவட்டத்துக்கோவிந்த பாடியிலுள்ள அவன் கல்வெட்டு (22) அவ்வூரைத் தன்னகத்துக் கொண்ட தாமற் கோட்டத்தைத் தொண்டைநாட்டுத் தாமற் கோட்டமென்றே குறிக்கின்றன. பின்னர் வந்த முதல் இராசராசன் காலத்தும் இப்பகுதி தொண்டைநாடு என்றே வழங்கிவந்துள்ளது. ஆனால், அவனது ஆறாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்று நெல்லூர் மாவட்டத்தில் இப்போது தும்முரு என வழங்கும் தும்பையூர்க்கு, "பையூர் இளங்கோட்டத்துப் பட்டைய நாட்டுச் சயங்கொண்ட சோழச் சதுர்வேதி மங்கலம்" என்று (23) பெயர் குறிக்கின்றது. அதே வட்டத்து உதயகிரிப் பகுதியிலுள்ள பாண்டரங்கம் என்னும் ஊரிலுள்ள சிவன் கோயில் கல்வெட்டு (24) அவ்வூரை இராசேந்திர சோழ மண்டலத்துப் பவத்திரிக்கோட்டத்துப் பேரூர் நாட்டுப்பாண்டரங்கம் என்று கூறுகிறது முதல் இராசராசன், முதல் இராசேந்திரன் என்ற வேந்தர்கட்குப் பின்னோர் காலத்தில், இராசேந்திர சோழ மண்டலம் என்ற பெயர் மறைந்தது. முதல் இராசராசன் குறித்தபடி, தொண்டைநாடு சயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் என்ற பெயரெய்தி வழங்கி வருவதாயிற்று. பின்னோருள் சிறப்புமிகுந்து கவிங்க நாடு வரையிற் புகழ் விரித்த முதற் குலோத்துங்கனுடைய கல்வெட்டுக்கள் பலவும் தொண்டை நாட்டைச் சயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் என்று ஓரிடத்தும் மறவாமல் வழங்கியுள்ளன. பிற்காலத்தே பாண்டி

யர் போர் வலிமிகுந்து தொண்டை நாட்டில் தமது புகழ் நிறுவி வாழ்ந்தபோதும், சயங் கொண்ட சோழ மண்டலம் என்ற பெயரே நிலையிட்டுச் சென்றனர். வடார்க்காடு மாவட்டத்து நரசமங்கலத்துச் சிவன் கோயிலில் காணப்படும் சடையவன்மனான முதற் சுந்தர பாண்டிய (கி.பி.1251-61)னுடைய ஏழாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு அவ்வூரைச் "சயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துக் காளியூர்க் கோட்டத்து மாவண்டு நாட்டு நரசிங்க மங்கலம்" (25) என்று உரைக்கின்றது. இப்பாண்டியர்க்குப்பின் விசய நகரே வந்தரது ஆட்சி தொண்டை நாட்டில் பரந்து இடம் பெற்றது. அவர்களுடைய கல்வெட்டுக்கள் பலவும் "சயங்கொண்ட சோழ மண்டலம்" என்ற பெயரைப் பொன்னேபோல் போற்றி வந்துள்ளன. கி.பி.பதினான்காம் நூற்றாண்டில் இறுதியில் வாழ்ந்த விசயநகர வேந்தர் வீரதேவராயர் மகன் பூபதிராயவுடையாரது சகம் 1329-ல் தோன்றிய கல்வெட்டொன்று, வடார்க்காடு மாவட்டத்து வெடால் என்ற ஊரைக் குறிக்கும் போது "சயங் கொண்ட சோழ மண்டலத்து வெண்குன்றக் கோட்டத்துச் சிங்க புரநாட்டுப் பொன்னூர்ப் பற்றுவிடால் (26) என்றது காணலாம். இங்ஙனம் பன்னூறு ஆண்டுகளாக வழக்கிலிருந்து வந்த சயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் என்ற பெயர் பின்னர் மறைந்தொழிந்தது.

விசயநகர ஆட்சிக்குப்பின் முகமதியரும் ஆங்கிலேயரும் பிரெஞ்சு மக்களும் தமிழ்நாட்டிற் புகுந்து இடம்பெற்று அரசியல் பெருளியல் துறைகளில் பெரு மாற்றத்தை விளைவித்தனர். அவர்களிடையே அரசு நிலையிட வேண்டியெழுந்த போரும் பூசலும் நாட்டவர் வாழ்வைக் கலக்கிவிட்டன. முடிவில் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இடையில் ஆங்கிலேயர் வெற்றி மேம்பட்டு அரசு நிறுவித் தமது நாட்டு முறையில் அரசியலை அமைத்தனர். பழங்கால ஆட்சி முறையும் முகமதியர் புகுத்திய ஆட்சி வகையும் தமது அரசியல் நெறியும் ஆங்கிலேயர்க்குத் துணை செய்தன. வடக்கில் வடபெண்ணைக்கு வடக்கிற் கிடக்கும் ஆந்திர நாட்டையும், தெற்கில் திருவிதாங்கூர் ஒழிந்த மலையாளம் கன்னடம் என்ற பகுதிகளையும் ஒருங்குக் கூட்டிச் சென்னை ராசதானி என்று பெயரிட்டனர்; தாம் புதிது படைத்த சென்னையைத் தமது மொழியில் மதராசு என்று பெயரிட்டு இவ்விராசதானிக்குத் தலைநகரமும் கடற்கரை நகருமாக்கினர்.

தமிழகத்துக்கு இங்ஙனம் புதிது தோன்றிய பெயர் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் செம்பாதி வரையில் திகழ்ந்து வந்தது. பின்பு நமது இந்தியப் பெருநிலம் புரிந்த அரசியல் உரிமைப் போராட்டம் அண்ணல் காந்தியடிகளின் அறம் தழுவிய தலைமையில் வெற்றி கண்டது. நாடு மக்களாட்சி பெற்றது. அக்காலை, சென்னை ராசதானியில் அடங்கியிருந்த ஆந்திர நாடும் கேரள நாடும் கன்னட நாடும் தனித்தனியே பிரிந்து அரசியல் வாழ்வு மேற்கொண்டன. எஞ்சியிருந்த தமிழ்நாடு சென்னை மாநிலம் என்றும் சென்னை ராஜ்யம் என்றும் பெயர் எய்திற்று. இவ்வாறு சுமார் இருபது ஆண்டுகள் கழிந்தன.

1967இல் சென்னை இராச்சியத்தில் ஆளும் கட்சி மாறிற்று. வரலாறு புகழும் பழைய தமிழகம் என்ற பெயரைப் புதுக்கினர். அப்பெயரை இனிது ஒலிக்கும் திறம் பிற மாநிலத்துப் பிறமொழி வழங்கும் மக்களுக்கு இல்லாமை கண்டு தமிழ்நாடு என்று சட்ட வாயிலாக மாற்றியுள்ளனர். இன்று பண்டுபோல் தமிழகம், தமிழ்நாடு என்ற பெயர்கள் நிலவுகின்றன.

ஆங்கிலேயரது ஆட்சி, தமிழ்நாட்டைப் பல மாவட்டங்களாக ஜில்லா என்னும் பெயரால் வகுத்திருந்தது. மக்களாட்சி தோன்றினும் ஆட்சி இனிது இயலுதற்கு மாவட்டப் பகுப்பு நன்கு அமைந்திருப்பது பற்றி அதுவே இன்றும் நடை முறையில் இருந்து வருகிறது.

மேற்கோள் குறிப்புகள்

1. (புறம். 168)
2. (அகம். 227)
3. (தொல். பொ.)
4. (அகம். 31)
5. (புறம். 35)
6. (சிலப். அரங்)
7. (சிலப்.நாடுகாண்)
8. (சிலப்.கட்டுரை)
9. (சிலப். வாழ்த்து)
10. (சிலப் VIII 1-2)
11. (வடக்கெல்லை)
12. (தெற்கெல்லை)
13. (அகம். 340)
14. (நெல்லூர்க் கல்வெட்டு கடுர் 87)
14. (கல். ஆண், பத்தி 1/1907; எபி. கர்.Vo.X பெங்களூர் 21)
15. (கி.பி. 1243)
16. நெல். கல். நெல்லூர்த் தாலூகா 121)
16. (நெல். சூலூர்.4)
17. (நெல். சூலூர். 12)
18. (கல். ஆண்டறிக்கை 31/1912)
19. (கல். ஆண். 307/1928-9)
20. (மீஞ்சூர், கல், ஆண், 133/1916)
21. (கல், ஆண். 219/1919)
22. (வ.ஆ.கல். 115, 120)
23. (நெல். கல். 440)
24. (நெல். கல். 759)
25. (வ.ஆ.கல். 242)
26. (வ.ஆ.கல். 735)

பல்லவர் கால வரலாறு

- பேராசிரியர் அ.மு.பரமசிவானந்தம், எம்.ஏ., எம்.லிட்.,

பல்லவர் கால வரலாறு

உலக நாடுகள் அனைத்தும் தத்தமக்கெனக் கடந்த கால வரலாறுகளைப் பெற்றிருக்கின்றன. சில நாட்டு வரலாறுகள் பழமை வாய்ந்தனவாகவும், சில காலம் கணிக்க முடியாதனவாகவும் சில இடையிடையே இருளடைந்த நிலையிலும் உள்ளமையை வரலாற்று ஆய்வாளர் நன்கு அறிவர். ஒரு சில மறைந்த வரலாறுகளைப் பற்றியும் அவற்றின் அடிப்படையில் காணும் பண்பாடு, நாகரிகம், சமயம், பிற வாழ்வுநிலைகள் பற்றியும் தொல்பொருள் ஆய்வாளர்கள் அகழ்ந்து அறிந்து - ஆழ்ந்து உணர்ந்து உலகுக்கு உணர்த்துகின்றனர். இந்திய நாட்டுச் சிந்துவெளி நாகரிகமும் தமிழ்நாட்டுப் பழம்பெரு நாகரிகமும் அந்த அடிப்படையில் ஆய்வுக்கு நிலைக்கனங்களாக அமைந்து, பலப்பல புதுப்புது உண்மைகளை நமக்கு உணர்த்தும் வரலாற்றுச் செல்வங்களாக அமைகின்றன. அந்த அடிப்படையில், வாழ்ந்து மறைந்த சின்னங்கள், வடித்தெடுத்த சிற்பங்கள், செதுக்கி வைத்த எழுத்துக்கள், புதைத்து வைத்த தாழிகள் போன்றவை பலப்பல உண்மைகளை நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

வரலாறு என்பது, மேலை நாட்டு அறிஞர்கள் காட்டியபடி வெறும் அரசர் பரம்பரையினையும், அவர்கள் அரண்மனை வாழ்வையும், ஆற்றிய போரையும் மட்டும் குறிப்பிடுவதாகாது. அது மக்கள் வாழ்வொடு பிணைந்த ஒன்றாகும். ஆயினும், இவை மாறுவதற்குப் பெரும்பாலும் அரசியலே காரணமாக அமைந்தமையின் வரலாற்றை அந்த அந்த அடிப்படையிலே கணக்கிடுவர். அந்த உண்மையில் பார்க்கும்போது தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் - மக்கள் வாழ்வில் உண்டான எத்தனையோ மாற்றங்களை நம்மால் எண்ணாதிருக்க முடியாது. அவற்றுள் ஒன்றே சங்க காலத்துக்கும் பிற்காலப் பல்லவர் காலத்துக்கும் இடையில் உண்டான பெருமாற்றம்.

சங்க காலம் பெரும்பாலான வரலாற்று அறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொண்ட முடிவின்படி கி.பி.முதல் நூற்றாண்டோடு முடிவடைவதாகும். அக்காலத்திய மக்கள் வாழ்விற்கும் ஏழாம் நூற்றாண்டில் அப்பர், சம்பந்தர் வாழ்ந்த கால மக்கள் வாழ்விற்கும் எத்தனையோ வேறுபாடுகளைக் காண்கிறோம். ஏன் இந்த மாற்றம்?

இந்த நான்கைந்து நூற்றாண்டுக் காலத்தைத் தமிழக வரலாற்று ஆராய்வோர் தமிழக இருண்ட காலம் என்றோ, களப்பிரர் இடையீட்டுக் காலம் என்றோ கூறுவர். தெளிந்த சமுதாய வாழ்வைக் காட்டும் சங்க காலத்துக்கும் ஏழாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட வரலாற்றை வரையறை செய்ய முடியாமையே இதற்குக் காரணம். ஏன் செய்யவில்லை? நாடு என்னாயிற்று?

கடைச்சங்க காலத்து இறுதி நிலையினையோ அன்றி முடிந்த நிலையினையோ நமக்கு விளக்குவனவே இரட்டைக் காப்பியங்கள். முடியுடை வேந்தர்கள் நிலைகெடும் காலமாக அது அமைந்துவிட்டது. சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும் சிலப்பதிகார இறுதிக்காலத்திலே வரலாற்று வீரர்களாகிவிட்டனர். சேரன் செங்குட்டுவனே தமிழ் நாட்டுச் சிறந்த மன்னனாக வளங்கினான். அவன் காலம் வரையில் தமிழ் நாட்டு இலக்கிய மரபு, வாழ்க்கை நெறி, சமய மரபு முதலியன ஓரளவு முறைதவறாத வகையில் அதிக மாறுபாடுகள் இல்லாத வகையில் இருந்தன. அவன் காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டுக்கு முற்றும் புதியனவாகிய சமயங்களும் வாழ்க்கை நெறிகளும் இடம் பெற்றுள்ளமையைக் காண்கின்றோம். அவன் காலத்துக்குப் பிறகே தமிழர் நாட்டு முடியுடை வேந்தர் மரபிலே மதிக்கக்கூடிய மன்னர் இலராயினர். ஆனால், அதேவேளையில் வடக்கில் சாதவாகனப் பேரரசும் அதைச் சார்ந்தும் தனித்தும் நின்ற பல சிற்றரசுகளும் தமிழ் நாட்டைத் தம் உரிமையாக்கிக் கொள்ள மறைமுகமாக முயன்று கொண்டிருந்தன. ஆந்திரரும் சாதவாகனரும் கங்கரும் வாகாடகரும் களப்பிரரும் கடம்பரும் நாகரும் (Chota Nagar) பிறரும் ஒருவரின் ஒருவராகத் தனித்தும் சேர்ந்தும் கி.பி. 2,3,4 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ்நாட்டின் எல்லையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் தத்தம் கொள்கைகளையும் அவற்றையொட்டிய ஆட்சியையும் புகுத்த நினைத்தனர். அப்படியே வடநாட்டுச் சமயத்தவர் பலரும் உள்ளே வந்த போதிலும் அதுவரை ஆக்கம் செலுத்த முடியாதிருந்தமையின் உள்ளம் பெருமிக் கொண்டிருக்க, தடுக்க ஆளில்லாத காரணத்தால் இக்காலத்தில் தாராளமாக நுழைந்தனர். அந்த அடிப்படையிலேதான் சமணமும் பௌத்தமும் வைதிகமும் பிற சமயங்களும் தமிழ்நாட்டில் புகுந்தன. 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்ற உணர்விலும், அடுத்துச் சைவம் வைணவம் என்ற இரு சமயங்கள் ஒன்றினை ஒன்று தாக்கா வகையில் இணைந்தும் சென்றமையத்தான் சங்க காலத்தில் காண முடிகின்றது. ஆனால் செங்குட்டுவன் காலத்தை ஒட்டியும், அவனுக்கு அடுத்த சில ஆண்டுகளிலும் எழுந்த இலக்கியங்களில் சமயப் பூசல்களே இடம் பெற்றமையைக் காண்கின்றோம். அப்படியே பல்வேறு வகைப்பட்ட அரச மரபினர் தத்தம் முயற்சிக்கும் திறனுக்கும் தக்க வகையில் புகுந்தும் பிரிந்தும் நுழைந்தும் மாறியும் - ஏன் நாட்டு மக்களை மாற்றியும் தத்தம் வாழ்வு, சமய நெறி முதலியவற்றை நிலைபெறச் செய்ய முயன்றனர். அக்கால நிகழ்ச்சிகளை அரச ஆதிக்கத்துக்காக ஏற்பட்ட போராட்டங்கள் என்பதைக் காட்டிலும் கொள்கை, சமயம், ஓரளவு மொழி இவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்த போராட்டங்கள் எனக் கொள்வது பொருத்தமாகும். இத்தகைய மாறுபாடுகளுக்கு இடையில் நாடு தன்னிலை கெட்ட காலத்தில் வந்தவருள் ஒரு மரபினரே பல்லவர் ஆவர். அவர் வருகை நாட்டில் உண்டாக்கிய மாறுதலைக் காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தமிழ்நாட்டு வரலாற்று எல்லைக்கு முற்பட்ட காலந்தொட்டு ஆண்டுவந்த பழங்குடி மக்களாகிய மூவேந்தர்களும் அவரோடு வாழ்ந்த குறுநில மன்னர்களும் வள்ளல்களும் தத்தம் நிலைகுலைந்த காலத்திலேதான், தமிழ்நாட்டு மரபுக்கு முற்றும் மாறுபட்ட பல சமுதாய மக்களும் சமய மக்களும் அவர்தம் தலைவர்களும் அலையலையாகத் தமிழ்நாட்டில் புகுந்தனர். அதற்கு முன்பும் கூடப் பல வடநாட்டுப் பெருமன்னர்கள் - அசோகன் உட்பட - தெற்கு நோக்கி வந்திருந்தாலும் அவர்கள் தமிழ்நாட்டு எல்லையுள் ஆட்சிக்காகவோ, கொள்கை அல்லது சமயப் பரப்புவோ உரிமை கொண்டாடி நுழைய முடியவில்லை. ஆம்! அக்காலத்தில் எல்லாம் தமிழ்ச் சமுதாயமும் அவர்தம் மன்னரும் மாற்றாரை விரட்டி ஒட்டி நிற்கும் நிலையில் வாழ்ந்து வந்தனர். எனினும், கி.பி.முதல் நூற்றாண்டு தொடங்கி இந்த நிலை மெல்ல மெல்லத் தளர, அந்நூற்றாண்டின் இறுதியில் தாயற்ற சேயெனத் தமிழ்நாடு நிலை தளர்ந்தது. இந்தக் காரணத்தாலேயே தமிழர் தம் பேரும் புகழும் சீரும் சிறப்பும், அறிவும் திறனும் பிற இயல்புகளும் கண்டு கருத்தழிந்த பலர் இந்நாட்டில் கால் வைத்தனர். அவ்வாறு வந்தவருள் பல்லவர் முக்கியமானவர்.

பல்லவர் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தவரே என்பதைப் பல பேரறிஞர்கள் முடிவு கட்டிக் கூறினார்கள் என்றாலும் ஒரு சிலர் அவர்கள் தமிழ்நாட்டினரே என்று சாதிக்க நினைக்கின்றனர். இப்பல்லவரைப் பற்றி இன்றைக்குச் சுமார் ஐம்பது அல்லது அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன் கல்வெட்டு, சிற்பம், ஓவியம், கலை நலம், சமய நெறி இலக்கியம் முதலியவற்றின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்த நல்லறிஞர்கள் சிறந்த வகையில் ஆய்வு நடத்தியுள்ளனர். ஆயினும் அதற்குப் பிறகு கடந்த அரை நூற்றாண்டில் ஆய்கின்றவர்கள் யாவரும் முன் ஆய்ந்தவர் கொண்ட முடிவுகளை வைத்துக் கொண்டு சொல்வதையே சொல்லிக் கொள்ளும் வகையில் சில நூல்களை வெளியிட்டுள்ளனர். அக்கால ஆராய்ச்சி அறிஞர்களுள் திருவாளர்கள் வி. வெங்கையா, துப்பரெயில் துரை (Jounean Dubreuil) டி.ஏ. கோபிநாதரால், ஏ.இலாங்கஸ்டு (Longhurst) ஹூலும்ஸ் போன்றோர் முக்கியமானவர்கள். பல்லவர் தம் செப்பேடுகளில் உள்ள எழுத்துக்கள் சில வடநாட்டு வேந்தர்களாகிய சதகர்ணி புலுமாயி போன்றோர் தம் எழுத்துக்களை ஒத்துள்ளன என அறிஞர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். (Meenakshi p. 1 and 2)

பல்லவர் தமிழ்நாட்டவரே என்பார், கூறும் காரணம் பல்லவம் என்பது கொடி என்றும், கொடியால் சுற்றப்பட்டமையின் பல்லவர் குடியின் முதல்வன் அப்பெயர் பெற்றான் எனவும் காரணம் காட்டுவர் தொண்டைமான் இளந்திரையனே அவன் என்பார். பத்துப்பாட்டில் பெரும்பாணாற்றுப் படைத் தலைவனே - அத்தொண்டைமானே இக்குலத்தின் முதல்வன் என்பார். அத்துடன் ஒரு சிலர் அவன் சோழ மன்னனுக்கு வழக்கிய வேற்றுப் பெண்ணுக்குப் பிறந்து பட்டத்துக்கு வந்தவன் என்பார். இது எப்படி

ப் பொருந்தும் என எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். பெரும்பாணாற்றுப்படை போன்ற பேரிலக்கியத்தின் தலைவன் எப்படித் தமியிழ அறியாத ஓர் அரசர் குடிக்கு முதல்வனாக இருக்க முடியும்?

தொண்டைமான் இளந்திரையனைப் பற்றி இவர்கள் கூறும் கதைக்கும் பல்லவர் மரபுக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. சோழ மன்னன் பீலிவளை என்ற நாககன்னிகையைத் தொண்டை நாட்டில் கண்டு கூடிப் பிரியும் காலத்தில் மகன் பிறந்தால் அனுப்புமாறு ம் அவனை அரசனாக்கி வைப்பதாகவும் வாக்களிக்க, அப்படியே நாகநாடு சென்ற பீலிவளை தான் பெற்ற மகனை உற்ற பருவத்தில் கலத்தில் சோழ நாட்டுக்கு அனுப்பினான், கடலில் கொடுங்காற்றால் கலம் கவிழ், இளந்திரைகளுக்கிடையில் இளவரசன் கடலை நீந்திக் கரையை அடைந்தான் என்றும், அதுபோது கடற்பாசிக் கொடிகள் அவனைச் சுற்றி இருந்தமையால் அக் கொண்டைமான் இளந்திரையன் என்பர்; எனினும் அவனைப் பாடிய பெரும்பாணாற்றுப்படையாகிய பெருநூல் இதுபற்றி ஒன்றும் குறிக்கவில்லை, மேலும் அவன் சிறந்த தமிழ் மன்னன். கொடியைப் பல்லவமாக்கி அதிலிருந்து மரபை எப்படிக்காட்ட முடியும்? நாகநாடு என்பது தமிழ்நாட்டுக்கும் இலங்கைக்கும் இடைப்பட்ட மணிபல்லவத் தீவுகளுக்கு அண்மையில் இருந்த தீவுகளில் சில. இதனை மணிமேகலை நன்கு விளக்கும். மணிபல்லவத்தில் இருந்த பீடிகை சம்பந்தமாக இருநாட்டு மன்னர் போரிட்ட நிலையினை,

"கீழ்நில மருங்கில் நாகநா டாளுந்
இருவர் மன்னர் ஒருவழித் தோன்றி"
(மணி 8 - காதை)

அப் புத்த பீடிகைக்கு உரிமை கொண்டாடிகள் எனக் காட்டுகிறது. எனவே, இன்றைய யாழ்ப்பாணத்தை ஓட்டிய தீவுகளில் சிலவே நாகநாடு என்பது தேற்றம். ஏனெனில், மணிபல்லவம் அன்றைய காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்கு முப்பது யோசனைத் தூரத்தில் தெற்கே இருந்த தீவு என்பதனை மணிமேகலை:

"அத்தம் ஆறா ஆறெந்து யோசனை
தென்திசை மருங்கில் சென்றுதிரை உருத்த
மணிபல்லவத் திடை மணிமேகலா தெய்வம்
அணியிழை தன்னை வைத்த கன்றது"
(காதை - 6, கடைசி வரிகள்)

எனக் காட்டுகின்றது. அந்நாகநாடும் தமிழ் மரபோடு கூடிய மக்களையும் மன்னரையும் கொண்ட நாடாக இருந்தது தேற்றம். இன்றும் அந்நாக நாட்டினை நினைவூட்டிக் கொண்டு மணிபல்லவத்தீவில் நாகதேவதை நாகம்மையாகப் பெருங்கோயில் கொண்டு, தமிழ் மரபுக்கு ஏற்பச் சிறப்பொடு பூசனைகளை ஏற்று இருந்து வருவதைச் சென்றோர் அறிவர். புத்த பீடிகையும், புத்தர் பள்ளமாகிய கோமுகிப் பொய்கையும் அத்தீவில் ஒரு பக்கம் இலங்கைவாழ் புத்த சமயத்தினருக்குப் புனித இடமாக அமையும் அதேவேளையில், கடற்கரையை அடுத்த நாகம்மை கோயில் இலங்கை வாழ் இந்துக்களுக்குச் சிறந்த தூய்மைநிறை தெய்வ இடமாக அமைகின்றது. இத்தீவும் இதை ஓட்டிய சில தீவுகளுமே நாகநாடு எனக்கொள்ளல் பொருந்தும். எனவே, இந்நாட்டுப் பீலிவளைக்குப் பிறந்த திரையனை எக்காரணம் கொண்டும் பல்லவர் குலத் தலைவனாக்க முடியாது. நல்லவேளை இவர்கள் ஆய்வு அழகிய பல்லவர் ஆண்டதால்தான் அத்தீவு மணிபல்லவம் என்ற பெயர் பெற்றுச் சிறந்தது என்ற அளவிற்குச் செல்லாதது அமைதி தருகின்றது.

ஆம்! முதற் பல்லவர் தமிழ் மரபுக்கு மாறுபட்டவர் என்பதை அவர் தம் பிராகிருத மொழிக் கல்வெட்டுக்களே சான்று பகரும். மேலும், அவர்களே தங்களைப் பரத்துவாச கோத்திரத்தவர் என்று கூறிக் கொள்கின்றனர். இக்கோத்திரம் தமிழ் மரபுக்கு ஏற்றதன்று. பல்லவர் முதலில் பிராகிருதப் பல்லவராக இருந்து, பின் சமசுகிருதப் பல்லவராகிப் பின் ஏழாம் நூற்றாண்டில் அப்பர் அடிகளால் மாற்றம் பெற்ற பிறகே தமிழ்ப் பல்லவராகித் தம் கல்வெட்டுக்களைத் தமிழிற் பொறித்துள்ளனர். எனவே, பல்லவர் தமிழ் நாட்டவர் என்று கொள்வதோ சோழனுக்கு முறையற்ற வழியில் பிறந்தவர் பரம்பரையினர் என்று கொள்வதோ பொருந்தாது.

சிலர் 'பல்லவர் தொண்டையர்' எனத் திருமங்கை ஆழ்வார் போன்றோர் பாடியதைக் கொண்டும், கொடிக்கு வடமொழிப் பெயர் பல்லவம் என்றிருப்பது கொண்டும் இந்த உண்மையை நிலைநாட்ட முயல்வர். தொண்டை நாட்டை ஆண்டதால் அவர்கள் தொண்டையர் என்றும் தொண்டையர் கோன் எனவும் அழைக்கப் பெற்றார்களேயன்றி வேறன்று. 'Emperor of India' என்று ஆங்கில நாட்டு மன்னர் இருந்தார் என்பதால் அவரை யாராவது இந்தியர் என்று கூற முடியுமா? அடுத்துக் கொடி வழியாக வந்தவராயின் அதன் தமிழ்ப் பெயரை விடுத்து, வேற்று மொழிப் பெயராகிய பல்லவர் என்று அவர்கள் தம்மை அழைத்துக் கொள்வார் என்று நினைப்பது எவ்வளவு பொருத்தமற்ற ஒன்று. எனவே, இவற்றால் அவர்களைத் தமிழகத்தைச் சார்ந்தவர் என்று கொள்ளல் கூடாது. மேலும் அவர்கள் தமிழ் மரபினராகவே இளந்திரையன் வழியினராகவே இருந்திருப்பாராயின் தமிழ்நாடு அவர் தம் ஆட்சியில் நிலைகெட்டு, மொழி கெட்டு, மரபு கெட்டு, சமயம் மாறி, பிற வகையில் எல்லாம் இருட்டடிப்புச் செய்யும் வகையில் இருந்திருக்குமா என எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். மேலும், முதற் பல்லவர் தம் வாழ்வும் பிற தொடர்புகளும் பெரும்பிறவும் வடநாட்டவரோடு தொடர்புடையனவாகவே அமைவதையும் மறக்க முடியாது. அவர்கள் வட இந்தியாவையோ தக்கணத்தையோ சார்ந்தவரா அல்லது ஒரு சிலர் நினைக்கும்படி 'பார்த்திய நாடு' என்ற ஒரு வெளிநாட்டில் இருந்து வந்தவரா என்பதில் ஐயமிருக்கலாம். அது பற்றிய கவலை நமக்கு இங்கே தேவையில்லை. அவர்கள் முற்றும் தமிழ் இனத்துக்கு வேறுபட்டவராகித் தமிழ்நாட்டின் வடக்கே இருந்து வந்தவரே எனக் கொள்வது பொருத்தமானதாகும்.

அவர்கள் வடக்கிருந்து வந்தவர்கள் என்பதற்கு அவர்தம் குகைக்கோயில்கள் மற்றொரு சான்று பகரும் என்பர் சிலர். மராட்டிய நாட்டிலுள்ள அசந்தா, எல்லோரா போன்றவற்றையும் பிற்காலப் பல்லவர்தம் குகைக்கோயில்களையும் ஒப்பு நோக்கின், வளர்ந்த அந்த மராட்டிய நாட்டின் கலையுணர்வு பெற்ற பரம்பரையினருள் ஒருசாரார் தெற்கு நோக்கி வந்தார்களோ எனக் கொள்ள இடமுண்டு. எனினும், 7ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையில் அத்தகைய குகைக்கோயில்கள் இல்லாமையாலும் வடக்குள்ளவையும் காலத்தால் பிற்பட்டவை எனக் கொள்ள வேண்டி இருப்பதாலும் இக்கூற்றை அது அத்துணைப் பொருத்தமாகக் கொள்ள வழியில்லை. எனினும், அவர்கள் தமிழ்நாட்டில் வந்து சேர்ந்த வேற்று இனத்தவரே என்பதில் ஐயமில்லை.

பல்லவர் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டார்கள் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை; எனினும், அவர்கள் எப்போது காஞ்சிக்கு வந்தார்கள் என்பதைத் திட்டமாக வரையறுக்க முடியவில்லை. பல்லவர் வாழ்வின் இறுதி எல்லை, அபராஜிதரோடும் தமிழக வரலாற்றின் திருப்பு மையமான திருப்பறம்பியப் போரோடும் அறுதியிடக்கூடிய தெளிந்த நிலை காணப்பெரினும் அவர்தம் தொடக்க எல்லை திட்டமாக வரையறுக்க முடியாததாகவே உள்ளது. இதனாலேயே இரண்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலோ முதல் நூற்றாண்டின் இறுதியிலோ வாழ்ந்த தொண்டைமான் இளந்திரையனை இவர்கள் முன்னோக்கிக் கொண்டு இடர்ப்படுகின்றனர். எனினும், இவர்களுடைய ஆய்வின்படி இவர்கள் வடக்கிருந்து வந்தவர் என்பதும், அவருள் மு

தலாவதாகக் காஞ்சியில் ஆண்டவன் பப்பதேவன் என்பதும், அம்மரபில் ஒருவனான விஷ்ணு கோபனே வடநாட்டுப் பெருநே வந்தனாகிய சமுத்திரகுப்தனின் அலகாபாத் தூணில் குறிக்கப்பெற்றவன் என்பதும் தெளிவாக விளங்குகின்றன. இந்த வழியில் நின்றே பல்லவர் காஞ்சியில் காலூன்றிய வரலாற்றைக் காண்போம்.

இப்பல்லவர், சாதவாகனப் பேரரசின் கீழ் இருந்த காஞ்சியைச் சார்ந்த நாட்டினை அவர்களுக்குப் பிறகு கைப்பற்றி ஆளத்தொடங்கினர் என்று புதுவை துப்பரே அவர்கள் விளக்கியுள்ளார்கள். (History and the institutions of Pallavas Ed. 1924-by C.S.Subramania Iyer-P.6)

வேற்று நிலத்தவர் தமிழ்நாட்டில் அலையலையாகப் புக நேர்ந்த நாட்டு நிலையினையும் காலச் சூழலையும் மேலே கண்டோம். அதே காலத்தில்தான் அண்டை நாடாகிய ஆந்திரத்தில் சாதவாகனப் பேரரசு வலுவுற்றதாக ஆக்கப்பெற்றிருந்தது. அவருடன் ஒட்டியோ அடங்கியோ, வேறு வகையாலோ வடகிழக்கிலும் தென்மேற்கிலும் மேற்கிலும் ஏறக்குறைய அதே காலத்தில்தான் படையெடுத்து வந்து வடபகுதியை வெற்றி கொண்டு ஆண்டனர் என்றும், சாதவாகனரோ அவர்தம் ஆணையின் சிற்றரசரோ அவர்களை வடக்கே நெருக்க, அவர்கள் மேலும் தெற்கே சென்று பாண்டியர் நாட்டைக் கைக்கொண்டு வாட்டு நிலையை மாற்றினர் என்று அறிகிறோம். அவ்வாறு அவர்கள் தெற்கு நோக்கிச் செல்லக் காரணமானவர்களைப் பல்லவர் எனக் கொள்ளல் பொருத்தமாகும். திரு. கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார் அவர்கள் அப்பல்லவரை வடமொழிப் பல்லவர் எனக் குறிப்பர். (Pallavas of Kanchi - Gopalan p.XXII) பிராகிருதப் பல்லவர் எனக் கொள்ளலும் தவறில்லை. வளர்ந்துள்ள சாதவாகனப் பேரரசின் கீழ் இருந்த வாரங்கல் காக்கேத்தியரும் மேலை நாட்டுக் கங்கரும் ஆந்திர எல்லையில் இருந்த பல்லவரும் தத்தம் ஆணையை வலுப்படுத்திக் கொள்ளப் பல வகையில் முயன்று ஓரளவு வெற்றி பெறவே தான் சாதவாகனப் பேரரசும் தளர்ச்சியுறலாயிற்று. அடங்கிய சிறுசிறு தொகுதியினராகி அவர்வழி ஆங்காங்கே சிற்றரசர்களாகவும் எல்லைக் காவலர்களாகவும் இருந்த அரசு பரம்பரையினரும் அவரைச் சார்ந்தவரும் மெல்லத் தலைதூக்கிக் தனி ஆட்சி அமைக்கத் தொடங்கினர். அந்த வழியிலேதான் நெல்லூர், குண்டூர் ஆகியவற்றை ஒட்டியோ அவற்றின் மேல் பகுதியை ஒட்டியோ வாழ்ந்த இந்த மரபினர் தம் எல்லையை விரிவாக்கிக் கொண்டு தாழ்ந்திருந்த தெற்குப் பகுதியை நோக்கி, காடு அடர்ந்த தொண்டை மண்டலப் பகுதியைக் கைப்பற்றி, வேங்கடத்தில் வாழ்ந்திருந்த 'புல்லியின் மரபினர் முதல்வரை வென்று, காடு கொண்டு நாடாக்கிக் காடவர், காடு வெட்டி என்ற பட்டங்களைப் பெற்று, இறுதியாகக் காஞ்சியையும் பற்றி ஆளத் தொடங்கினர் எனக் கொள்ளல் வேண்டும். எனவே வதான் இவர்தம் பிராகிருதக் கல்வெட்டுக்கள் நெல்லூர்ப் பகுதியிலும் பிற வடக்குப் பகுதிகளிலும் இருக்கின்றன என வரலாற்று அறிஞர்கள் காட்டுகின்றனர். இதனாலேயே பின் வந்த பல மன்னர்தம் பல்லவர், மற்றவர் - கல்வெட்டுக்களில் காஞ்சியைப் 'பல்லவேந்திரபுரி' எனக் குறித்துள்ளனர். ஏறக்குறைய இந்தக் காலம் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் முதற் பகுதியாக இருக்கலாம் எனக் கொள்ளுவதில் தவறில்லை. தொண்டைமான் இளந்திரையனுக்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின் களப்பிரர் முதலியோர் ஒடுங்கிய இந்த நாளிலே பல்லவர் காஞ்சியுள் புகுந்தனர் என்று கொள்ளல் பொருத்துவதாகும் (Meenakshi P-2).

இந்த முதற் பல்லவனைப் பற்றி கே.வி.சுப்பரமணிய ஐயர் அவர்கள் தமது 'பழந்தக்கணத்தில் வரலாற்றுக் காட்சிகள்' (Historical Sketches of Deccan) என்ற நூலின் இரண்டாம் பகுதியில் இரண்டாம் பல்லவர்தம் மரபின் தோற்றத்தைக் குறிக்கும்போது தெளிவாகக் காட்டியுள்ளமை ஈண்டு எண்ணத்தக்கது.

இந்த விளக்கத்தின் வழி பல்லவர் யார் என்ற உண்மை திட்டவாட்டமாகத் தெளிவு பெற்றுவிட்டது. மேலும் இவரது நூலின் முதற்பகுதியிலேயே (1971இல் வெளியிடப்பெற்றது) பல்லவர் வடக்குத் திசையில் யார் யாருடன் எவ்வெவ்வாறு இணைந்தும் பிணக்குற்றும் வேறுபட்டும் மாறுபட்டும் மெல்லத் தெற்கு நோக்கி வந்தனர் என்பதை விளக்கியும், அவர்தம் சமயம், மொழி முதலியவற்றைப் பற்றித் தொட்டும் காட்டியுள்ளார். (Section II Pallavas P.15) அவர்தம் எழுத்து மத்திய இந்திய எழுத்து என்ற கொள்கையையும் அதனை அவர்கள் முதன் முதலில் காஞ்சியில் வாழ்ந்த காலத்தில் கல்வெட்டுக்களில் பயன்படுத்தினர் என்பதையும் சீன யாத்திரிகர் (Beats Si Yu Ki P.226) துணைகொண்டும் டாக்டர் பர்னல் (Dr.Burnell) துணைகொண்டும் காட்டியுள்ளனர். இவற்றால் பல்லவர் வட நாட்டில் முனைத்தெழுந்த ஒரு மரபினர் எனக் கொள்ளுதலே பொருத்தமானதாகும்.

இவ்வாறு வடநாட்டு எல்லையிலிருந்து மெல்ல மெல்லக் காஞ்சியில் வந்து ஆண்ட பல்லவ மன்னர்களைப் பற்றிய ஆய்வின் அடிப்படையில் இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நன்கு செய்துள்ளனர். அவ்வாராய்ச்சிகளின் வழியே பல நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் அவர்கள் பல்லவர்களைப் பிராகிருதப் பல்லவர்கள் எனவும் வடமொழி அல்லது சமசுகிருதப் பல்லவர் எனவும் பிற்காலத்தவரைத் தமிழ்ப்பல்லவர் எனவும் பிரித்துள்ளனர். அவரவர் கல்வெட்டுக்களில் அமைந்த மொழிகளின் அடிப்படையில் இப்பெயர்கள் அமைந்தன. இந்தப் பரம்பரையினர் தொடர்ந்து தந்தை வழி மகன் என வந்துள்ளனர் என்றும் இடையிடையே சில சிக்கல்கள் எழுந்துள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று பிற்காலப் பல்லவருள் இரண்டாம் பரமேசுவரனுக்குப் பிறகு நந்திவர்மப் பல்லவ மன்னன் பட்டத்துக்கு வந்த வரலாறாகும். பரமேசுவரனுக்குப் பரம்பரை அற்ற காரணத்தாலோ அன்றித் தக்கவர் இல்லாத காரணத்தாலோ மக்கள் மாற்றுவாரிப் பல்லவர் மரபிலே ஒருவரைத் தேடவேண்டி வந்தது. பல்லவர் வரலாற்றில் இந்த முறை ஒரு சிறந்த விளக்கமாக அமைகின்றது. பரமேசுவரன் தனக்குப் பின் இன்னார் என்று எழுதி வைத் தானா இல்லையா என்று சொல்ல முடியாது. அல்லது அவனுக்குப்பின் அவனுடைய உரிமை மக்கள் அரசேற்கத் தக்கவர் இல்லையா என்றும் தெரியவில்லை. ஆனால் பல்லவ மன்னனை மக்கள் விரும்பி ஏற்ற நிலைதான் நோக்கத்தக்கது. மன்னர் ஆட்சி மரபு இருந்த போதிலும், நாட்டில் அரசினரி் நிலைகுலைந்தபோது மக்கள் தம் மன்னரைத் தேர்ந்தெடுத்த முறையினை நமக்கு இவ்வரலாறு தெரியக் காட்டுகிறதன்றோ? சோழன் கரிகால் பெருவளத்தான் ஆட்சிக்கு வந்ததாகச் சங்க காலச் செய்தி நமக்குக் கூறும் வகையில் இந்த வரலாறும் அமைகின்றது. நந்திவர்மன் தந்தையாகிய இரணியவர்மனும் அவருடைய முதல் மூன்று மக்களும் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்க மறுத்த அதேவேளையில், பன்னிரண்டு வயதே நிரம்பிய நந்திவர்மன் விரும்பி ஏற்று வெற்றி கண்ட சிறப்பு பல்லவர் வரலாற்றில் சிறந்த பகுதியாகும். அவனுடைய செயல்திறனே பல்லவர் மரபினை நாட்டில் மேலும் ஒரு நூற்றாண்டிற்கு வாழ வைத்தது. இவ்வரலாற்றைத் திரு. கோபாலன் அவர்கள் 'Dynamic Revolution' என்ற தலைப்பில் காட்டியுள்ளமை பாராட்டற்குரியது.

சிம்மவிஷ்ணுவுக்கு முன் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்ட பல்லவர் முறை முறையாக ஆண்ட மரபு நெறி நமக்கு இன்னும் கிடைக்கவில்லை. ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆண்ட சிம்மவிஷ்ணுவுக்கு முன் சுமார் மூன்று நூற்றாண்டுகள் ஆண்ட அந்த மரபினரின் வரிசையை நம்மால் முற்றும் உணர முடியவில்லை. அவர்களே தொடர்ந்து அந்த நூற்றாண்டுகளில் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டார்களா அன்றி வேற்று வேந்தர்களால் அடிக்கடி இடையீட்டுற்று இடம் மாற ஆண்டு வந்து மீண்டும் மீண்டும் தலையெடுத்தார்களா என்பதனைச் சிறந்த வரலாற்றாளரும் ஆய்ந்து உணரமுடியவில்லை. அக் காலத்திய கல்வெட்டுக்களோ இலக்கியங்களோ பிற நாணயங்கள் முதலியனவோ வரலாற்று அடிப்படைப் பொருள்களை வகைப்படுத்தும் வகையில் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனினும் பல்லவர் மரபு மூன்று நூற்றாண்டிற்கும் இடையில் தொடங்கி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைவரையில் காஞ்சியில் எல்லையில் தொடர்ந்து நின்றது என்பதனை யாரும் மறுக்கவில்லை. ஆயினும், இடைக்காலத்தில் சோழர் தலைதூக்கினார்களோ என எண்ண வேண்டியுள்ளது. அதனைப் பின்னர் காண்போம்.

இந்த ஆறு நூற்றாண்டுகளில் காஞ்சியில் ஆண்ட மன்னர் வரலாறே பல்லவர் வரலாறாக அமைகின்றது. அக்கால மன்னர் வ

ரிசையினையும் ஆண்ட வகையினையும் பிறவற்றையும் பல வரலாற்றறிஞர்கள் விளக்கமாகக் காட்டிச் சென்றுள்ளனர். எனவே, அவற்றை மீண்டும் நான் இங்கே காட்ட விரும்பவில்லை. எனினும் ஒருசில அடிப்படைகளை மட்டும் தொட்டுக் காட்டிவிட்டு மேலே செல்ல நினைக்கின்றேன்.

முதற் பல்லவராகிய பிராகிருதப் பல்லவர் ஆட்சி காஞ்சியில் மட்டுமன்றி அதற்கு வடக்கேயும் கிருஷ்ண ஆற்றங்கரை வரையிலும் பரவி இருந்ததென்பது தெளிவு. அவர்தம் கல்வெட்டுக்களும் பட்டயங்களும் ஆந்திர நாட்டில் உள்ளமை அறிகிறோம். அவருள் ஒருவனாகிய விஷ்ணுகோபனையே சமுத்திரகுப்தனின் அலகாபாத்துக் கல்வெட்டு கிருஷ்ண ஆற்றங்கரையில் ஆட்சி செய்த பல்லவன் எனக் குறிக்கிறது. அவ்விஷ்ணு கோபன் நான்காம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தவன். அவனுக்கு முன் பப்பதேவன் சிவஸ்கந்த வர்மன், அங்குரன், வீரவர்மன் என்ற நான்கு முதற் பல்லவர் ஆண்டதாகக் குறிக்கின்றனர். பப்பதேவனே முதன் முதல் காஞ்சியைத் தலைநகராக்கிக் கொண்ட பல்லவனாவன். இளந்திரையனுக்குக் குறைந்தது 70 அல்லது 80 அல்லது 100 ஆண்டுகள் கழிந்து இந்நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்திருக்கலாம். அந்த இடைக்காலமே முன் கண்ட களப்பிரர் ஆட்சிக் காலமாக இருந்திருக்கலாம். இவர்கள் காலத்திலேயே கோயில்களுக்குத் தானம் வழங்கிய மரபும் அவற்றைக் கல்வெட்டில் குறிக்கும் மரபும் உண்டாகிவிட்டன. இக்காலத்திய ஆட்சிமுறை, மக்கள் வாழ்க்கை நெறி முதலியவை பற்றிய தகவல் ஒன்றும் திட்டமாக நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனவேதான் இக்காலத்தை இருண்ட காலம் எனக் கொண்டனர் போலும். இக்காலத்தைக் கோபாலன் அவர்கள் கி.பி. 200 முதல் 350 வரை எனக் கொள்கின்றனர்.

அடுத்து வரும் சமஸ்கிருதப் பல்லவர் காலத்தை அவர் கி.பி. 350 முதல் 600 எனக் கணக்கிடுவர். கி.பி. 600-இல் மகேந்திரன் பட்டமேறிய பின் பல்லவர் தம் தெளிந்த வரலாறே நமக்குக் கிடைக்கிறதன்றோ!

சமஸ்கிருதப் பல்லவர் ஆட்சியில் முறையாக யார் பின் யார் வந்தார் என்பது காணமுடியாத ஒன்றாக உள்ளது. எனினும், அக்காலத்திய கல்வெட்டு, செப்பேடு முதலியவற்றாலும் பிற யூகங்களாலும் விஷ்ணுகோபன் தொடங்கி மகேந்திரன் தந்தையாகிய சிம்மவிஷ்ணு வரையில் 19 அரசர்களை முறைப்படுத்தியுள்ளனர். இக்காலத்திலேயும் மற்றொரு நாக கன்னிகையின் மகனும் அவன் மகன் வழி அரசும் குறிக்கப் பெறுகின்றது. (Gopalan's Pallavas P.51 & 62) நாம் முன்னரே அதுபற்றி ஆய்ந்து திட்டமான முடிவைக் கூறிவிட்டமையின் மீண்டும் அதுபற்றி ஆராய வேண்டா. திரு.எசு.கே. ஐயங்கார் அவர்களும் நல்லவேளை இந்த நாககன்னிகையச் சாதவாகனர்களின் கீழ்ப்பட்ட ஒரு சிற்றரசர் பரம்பரையோடு சார்த்திக் கூறியுள்ளார்.

முதற் பல்லவர் காலத்தைப் போன்றே இக்காலத்திலும் உண்டான கல்வெட்டு, செப்பேடு போன்றவை அவர்தம் ஆட்சியை நமக்குப் பெருந்துணை புரியவில்லை. இக்கல்வெட்டு, செப்பேடுகளைப் பற்றியும் அவை தரும் பொருள்கள் பற்றியும் முன்னரே பலர் ஆய்ந்து வெளியிட்டுள்ளனர். இவற்றின் வழி எத்தனையோ வகையில் அரசர் வரிசையைக் காட்டும் நிலையினையும் நம்மால் இவர்கள் தம் மரபினைப் பிரமதேவனிடத்திலிருந்து வந்ததாகக் கூறிக் கொள்வதனையும் அறிகிறோம். அந்த மரபில் பல்லவன் என்ற பெயருடனேயே ஒரு மன்னவன் இருந்ததாகவும் காண்கின்றோம். (Vayalur list Ep.Ind. Vol XVIII P.151).

இம்மரபில் குமாரவிஷ்ணு I & II, கந்தவர்மன் I & II விஷ்ணுகோபன் (அலகாபாத் கல்வெட்டில் உள்ளவன் அல்லன்) சிம்மவர்மன், நந்திவர்மன் போன்றோர் முக்கியமானவர்களாகின்றனர். இவர்களுக்கு இடையில் ஓர் இடைவெளி இருந்து சோழர் தலைநகராகிய கோல்கோளே என்ற ஐயமும் எழ இடமுண்டு. (Ancient History of Nellore By Venkiah - Gopalan Pallavas PP.63 and 64) இக்கருத்தைச் சிலர் மறுக்க நினைத்தாலும் இதிலும் நியாயம் உண்டு என்று கொள்ள நம் தமிழக நிலை இடம் கொடுக்கின்றது. 'என்றோள் முக்கண் ஈசற்கு எழில் மாடம் எழுபது செய்தோன்' என்று ஆழ்வாரால் போற்றப் பெறுபவரும் புராண வரலாற்றில் ஏற்றப் கொண்டவருமாகிய கோச்செங்கணான் என்னும் கோச்செங்கட் சோழ நாயனார் இக்காலத்தில் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். அவர் திருவானைக்காவில் இறைவனை வழிபட்ட தவத்தால் மன்னனாகி அவ்விறைவனுக்குத் தமிழ் நாட்டில் பெருங்கோயில் எடுத்தவன் என நாட்டுச் சமய வரலாறு கூறுகிறது. அவன் காலத்தில் எழுந்த கோயில்களையும் அவற்றை ஒட்டி எழுந்த பிற கோயில்களையும் பின் மகேந்திரன், நரசிங்கன் காலத்தில் வாழ்ந்த அப்பரும் சம்பந்தரும் வைணவ ஆழ்வார் ஆகிய திருமங்கையாழ்வாரும் பாடிப் பரவியுள்ளனர். காஞ்சியை உள்ளிட்ட பரந்த தமிழ்நாட்டில் அவன் இத்தனை விரிவாகச் சமயப் பணி செய்தான் என்றால் அது வேற்றுச் சமயத்தைச் சார்ந்த பல்லவர் ஆட்சியில் இருந்திருக்க முடியாது. திரு.வெங்கையா அவர்கள் குறிப்பிடுவது போன்று, ஓரிரு தலைமுறைகள் பல்லவர் காஞ்சியை விட்டு, நெல்லூரில் தம் காலூன்றி இருந்த நாளிலேதான் சோழன் கோச்செங்கணான் சைவ, வைணவப் பெருங்கோயில்களைக் கட்டி முடித்திருக்க வேண்டும். பல்லவர் பலம் இல்லையாகவே அவரது சமயத்தைச் சார்ந்தோரும் தடுக்க முடியாத நிலையில் தளர்ந்திருப்பர்.

எனினும், மறுபடியும் அப்பல்லவர் கை மேலோங்கிய காலத்தில் புதிதாக எழுந்த பெருங்கோயில்களைக் கண்ட சமணர்களும் அவர்கள் வழிநின்ற ஆறாம் நூற்றாண்டின் பல்லவ மன்னர்களும் நாட்டு மக்கள் நிலையறிந்து அவற்றைத் தகர்க்க முடியாது போக, அதற்கு மாறாகத் தம் சமயக் கோயில்களையும் மடங்களையும் ஊரெங்கும் கட்டிச் சமணத்தை வளர்த்தனர். இந்தப் போராட்டத்தின் இறுதிக் கட்டமே அப்பர் சம்பந்தர் வரலாற்றில் விளக்கப் பெறுவது. எனவே, சமஸ்கிருதப் பல்லவர் காலத்தில் சில காலம் அவர்கள் தமிழ்நாட்டு எல்லைக்கு அப்பால் சென்றிருந்தார்கள் எனவும் அக்காலத்தில் கோச்செங்கணானும் மற்றும் ஓரிரு சோழரும் ஆண்டிருக்கக்கூடும் எனவும் கொள்வது பெருந்தமானதாகும். எனவே, வெங்கையாவின் கூற்றை மறுக்கும் திரு. கோபாலனின் ஆய்வும் (PP. 64-65) இடையில் சோழர் ஆட்சி இருந்திருக்க முடியாது என்று காட்டும் முடிவும் பரிசீலனைக்கு உரியனவேயாம்.

இவ்வளவு தெளிவற்ற நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகே மகேந்திரவர்மன் கி.பி. 600இல் காஞ்சியில் பல்லவப் பெருமன்னனாக அரியணை அமர்ந்தான். அவன் காலந்தொட்டு அபராசிதன் காலம் வரை (கி.பி.850) சுமார் இரண்டரை நூற்றாண்டுக்காலத்தில் தமிழக வரலாறு பல்லவர் ஆட்சியில் தெளிந்த நிரோடையாகப் புதுமை பூத்த சோலையாகக் காட்சி அளிப்பதைக் காண்கின்றோம். அக்காலத்தில் நாட்டில் வாழ்ந்த பல்லவப் பேரரசுகளைப் பற்றி ஆய்வதிலும் அக்காலத்தில் நாட்டில் இருந்த மாறுதல்களையே காண முடிகின்றது. கடைச் சங்க காலத்தில் தெளிந்த தமிழகத்தைக் கண்ட நமக்கு ஏழாம் நூற்றாண்டில் காணும் பல மாறுதல்களுக்குட்பட்ட தமிழகத்தை நினைக்கும்போது அந்த இடைப்பட்ட இரு பல்லவர் ஆட்சிக்கிடையில் தமிழகம் பெற்ற மாறுதல்களை எண்ணாதிருக்க முடியுமா? எனவே, இந்த மாறுதல்களைச் சிறிது கண்டு மேலே செல்வோம். தமிழ் நாட்டு மரபுக்கு முற்றும் மாறுபட்ட மன்னர் பரம்பரைகள் ஆள, முற்றிலும் மாறுபட்ட சமய நெறிகளும், வாழ்க்கை முறைகளும் பெரு வழக்காக மக்களிடையில் புக, நாடே ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் புதிய நாடெனுமாறு காட்சியளித்தது.

ஆட்சி முறையில் மாற்றம் பெரும்பான்மையாகக் காண முடியவில்லை. ஒரே பரம்பரையில் தந்தைக்குப் பின் மகன் என்ற மரபு காக்கப்பெறுகிறது. சங்க காலக்கிரகாலன் போன்ற பல்லவ மல்லன், மக்கள் விருப்பப்படி அரசனாகும் மரபும் காணப்பெறுகின்றது. அரசர்களுக்கு இருந்த அமைச்சர் குழு முதலிய ஐம்பேராயமும் பிற சூழல்களும் பெரும்பாலும் மாற்றம் பெறாமலிருந்ததையும் காண்கின்றோம். அரசருடன் அரசியலும் அரசியலில் கலந்து பணிபுரிவதையும் காண முடிகிறது. எனினும், பல்லவர் காலத்தில் சமயம் அரசியலில் பங்கு கொள்வதைக் காண முடிகிறது. சங்க கால மன்னர்கள் சமயச் சார்புடையவர்களே ஆயினும் அரசியலில் அச்சமயத்தினைப் புகுத்தாது, 'ஒன்றே தேவன்' என்ற உணர்வில் அனைவரும் ஒன்றிக்கலந்து வாழ்ந்து

வந்த மரபினைக் காணமுடிகிறது. ஆனால், பல்லவர் காலத்திலோ சமயமே முக்கிய இடம் வகிக்க, அரசியல் அச்சமயத் தலைவர்களை ஒட்டியே நடைபெற்றதாகக் காண முடிகிறது. மகேந்திரன் காலத்தில் காணும் இப்பெருமாற்றத்துக்குக் காரணம் இடைப்பட்ட நூற்றாண்டுகளின் மாறுதல்களே ஆகும்.

சங்க கால இறுதியிலேயே சமணமும் பௌத்தமும் தமிழ்நாட்டில் கால்கொண்டு மாற்றுக் கருத்துக்களை வளர்த்தன என்பதைக் காப்பியங்கள் வழி அறிய முடிகின்றது. அசோகர் காலத்திலேயே பௌத்தமும் இலங்கை வரையில் சென்று அங்கே பெரும் சமயமாக விளங்கியதாயினும், தமிழக மக்களிடையே அது கால்கொள்ளவில்லை. சைவ வைணவ சமய நெறிகளையும் கடவுளையும் காட்டும் வகையில் எந்தச் சங்க இலக்கியங்களும் வேற்றுச் சமயங்களைச் சுட்டவில்லை. சமணம் முதன் முதல் சிலம்பிலும், பௌத்தம் முதன் முதல் மணிமேகலையிலும் பேசப்படுகின்றன. எனினும், அடுத்த இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளில் அவை இரண்டும் தமிழ் நாட்டுக்கே உரிய சைவ வைணவ சமயங்களிலும் மேம்பட்டு நின்று அக்கால அரசியல் துணைகொண்டு ஓங்கி, தமக்குள்ளேயே மாறுபட்டும், போரிட்டும் இறுதியில் பௌத்தம் நிலைகெட, 7 ஆம் நூற்றாண்டில் சமணமே மேலோங்கி நின்றதைக் காண முடிகிறது. இந்த மாற்றுச் சமயப் போராட்டங்களுக்கு இடையில்தான் சைவமும் வைணவமும் கூடத் தமக்கே அது வரையில் இல்லா வகையில் பல சடங்குகளையும் அவற்றை வளர்க்கக் கோயில்களையும் விளிவுபடுத்திக் கொண்டன. எனவே தான் அந்த அடிப்படையில் வேற்றுச் சமயங்களின் தனியாக வளர ஆரம்பித்தன. சங்க இலக்கியத்தில் திருமுருகாற்றுப்படையும் பரிபாடலில் சிலவும் தவிர்ந்து வேறெங்கும் இறைவனை முன்னிறுத்திப் பாடிப் பரிசில் வேண்டும் நிலை காண முடியாததன்றோ? ஆற்றுப்படையும் பரிபாடலும் கூடக் காலத்தால் பிந்தியவை என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்று. எனவே, கடமையில் கருத்திருத்திக் கடவுள் உணர்வை நெஞ்சில் நிறுவி தூய உள்ளத்தால் மக்கள் தொண்டாற்றிய தமிழகச் சமய நெறி, இந்தப் பல்லவர் காலத்திலே பல வகையில் மாற்றம் பெற்று வெறும் புறக்கோலங்களும் புகழரையுமே சமயம் என்ற நிலையில் ஆக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்தச் சமயப் போராட்டத்துக்கு அடிப்படைக் காரணம் பிற சமயச் சார்புடைய பிற நாட்டு அரசர்களும் அவர்களுடன் ஆணையில் பங்கு கொண்ட பிற சமயத் தலைவர்களுமேயாவர். நாம் இவை பற்றி நன்குஅறிய முடியாவிட்டாலும் ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நாம் காணும் நாட்டு மொழியிலேயும்கூட இந்தப் பல்லவர் காலம் பெருமாற்றத்தைச் செய்துள்ளது. பல்லவர் கல்வெட்டுக்களே இதற்குச் சான்று பகரும். தமிழ்நாட்டில் இருந்து தமிழ் நாட்டையும், பிற எல்லைப் பகுதிகளையும் ஆண்ட பல்லவர்கள் தமிழிலன்றிப் பிராகிருதத்திலும் சமஸ்கிருதத்திலும் கல்வெட்டுக்களைப் பொறித்தார்கள் என்றால் அந்த ஆட்சியில் எப்படித் தமிழ் மொழி வளர்ந்திருக்க முடியும்? எனினும், பொது மக்களும் தமிழகத்தின் சமயங்களாகிய சைவ வைணவ மக்களும் தமிழ்மொழியைப் பல வகையில் போற்றிக் காத்தனர். அக்காலத்தில் வாழ்ந்த காரைக்கால் அம்மையார், திருமுலர் போன்ற சமயத்தலைவர்களும் பதினெண்கீழ்க் கணக்கில் உள்ள சில நூல்களின் ஆசிரியர்களும் தமிழ் இலக்கியங்களையும் சமய இலக்கியங்களையும் போற்றி வளர்த்தனர். எனினும், அவர்களும் காலச் சூழலிலும் பிற சமயக் கொள்கைகளிலும் வெற்று முறைகளிலும் தம்மைப் பறிகொடுத்தவராகவே காண்கின்றனர். அவ்வளவு வேகமாக மாற்று நாகரிகமும் சமயங்களும் தமிழ்நாட்டில் ஊன்றத் தொடங்கிவிட்டன. சிலம்பின் காலத்திலேயே மாடலன் வழியே வைதீக சமயத்தின் வளர்ச்சியை அறிகிறோம். எனவே, அந்த அடிப்படையில் பல்லவர் காலத்திய சமய இலக்கியங்கள் வளர்ந்துள்ளன. அந்த இலக்கியங்கள் தூய தமிழ் நடையை விட்டுப் பிற மொழிகளையும் பின்பற்றின. சமயமும் சாதியும் போரிடத் தொடங்கி அவற்றைக் கடவுள் நெறிக்கு வழிகாட்டும் எல்லைக் கற்களைக் காட்டும் பாடல்களைக் காண்கின்றோம். எனவே, இந்தப் பிற மொழிப் பல்லவர் ஆட்சியில் சமய அடிப்படையில் வேற்று மொழிகளும் கொள்கைகளும் பரவலாயின. ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய், 'ஆரியமும் தீந்தமிழும் ஆயினான் காண்' என்று ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழ் நாட்டின் ஒரு மொழிக் கொள்கை மாறி இரு மொழிக் கொள்கை நிலைபெறத் தொடங்கிற்று. தமிழ் மக்கள் தமிழுக்குச் சமமாக மற்றொரு மொழியையும் தங்கள் வாழ்விடைக் கொள்ள வழி வகுத்த காலம் இப்பல்லவர் காலமேயாகும். இந்தக் கொள்கையைத் தமிழர்கள் வெறுக்காது ஏற்றுக் கொண்டதைக் கண்ட வேற்று மொழியாளர் ஒரு படி மேலே சென்றனர். அதனால்தான் நாட்டில் மொழி அடிப்படையில் - அந்த மொழிவழிச் சாதி அடிப்படையில் சண்டைகள் தோன்றி இன்று வரை வளர்ந்து வந்துள்ளன. இரண்டும் சமம் என்ற அடிப்படையில் கொள்கையினையே சமயக் கண்டகொண்டறி மொழிக் கண் கொண்டு ஒத்துக்கொள்ளாத நிலையில், வேற்று மொழியாளர் தமிழிலும் தம் மொழியே உயர்ந்தது என்றும், கடவுளுக்கு அம்மொழியே உகந்தது என்றும், அம்மொழி பேசுவோரே உயர்ந்தவர் என்றும் வாதிடவும் செயல்படவும் தொடங்கினர். இத்தொடக்கத்துக்கு வித்திட்ட காலம் இப்பல்லவர் காலமே. அதனாலேயே ஆழ்ந்த சமயப் பற்றுள்ள சேக்கிழாரும், 'அர்ச்சனை பாட்டே யாகும்: ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச் சொற்றமிழ் பாடுக' என்று இறைவனே சுந்தரருக்குக் கட்டளை இட்டதாகப் பாடுவர். அப்பரும் 'தமிழோடு இசை பாடல் மறந்தறியேன்' என்று பாடுகிறார். எனினும், இந்தப் போராட்டம் இன்றும் தீரவில்லை. இந்த மொழிப் போராட்டம் தீர்ந்தாலன்றி, தமிழ்நாட்டில் வாழ்வார் தம்மைத் தமிழராகக் கொண்டு, தமிழே சிறந்த மொழி எனக் காட்டி இணைந்து வாழ்ந்தாலன்றி, உய்வு இல்லை.

இவையன்றிச் சமுதாயத்திலும் எத்தனையோ மாறாட்டங்கள் இப்பல்லவர் காலத்தில் நிகழ்ந்திருப்பதை நம்மால் காண முடிகின்றது. மக்கள் உடல் உழைப்பும் கடமையும் உள்ளவையாகக் கொண்டு 'தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளராக' வாழ்ந்து தான் மெய்யம்மை வாழ்வு என்றிருந்த நிலை மாறி, வெறும் ஆரவாரமும் மாற்று நிலைகளும் பெருக அவற்றின் துணை கொண்டு சோம்பி வாழும் வாழ்வினை மேற்கொண்டு விட்டார்கள் என்றுணர முடிகிறது. 'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்ற வள்ளுவன் வாக்குக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த சமுதாயத்தில் சாதிகளும் பிற வேறுபாடுகளும் ஆட்சிபுரியலாயின. 'செய்தொழில் வேற்றுமை யான்' என்ற வேறுபாடு மாறி, பிறப்பால் வேறுபாடுகாட்டும் காலமாக மாறிய நிலையைப் பார்க்கின்றோம். சுந்தரர் காலத்தே 'அந்தணர் வேறோர் அந்தணர்க் கடிமை யாதல் இல்லை' என்று வழக்காடும் அளவுக்கு ஒரு சாதிக்கு ஒரு நீதி என்ற கொள்கை இந்த முதற் பல்லவர் காலத்தில் வளர்ந்ததுதான். அதனாலேதான் சேக்கிழார் பாடும்போதுகூட, தமது பெரிய புராணத் தலைவர்களைச் சாதிகள் குறித்துக்காட்டுகின்றார். அத்துடன் அவ்வச்சாதிக்கு இன்னின்ன தொழில்கள் என்ற ஒரு கட்டுப்பாடும் உண்டாகி இருப்பதாகின்றோம். எனினும் இந்தச் சாதி வேற்றுமை சுந்தரர் மாட்டு அதிக வேறுபாட்டினைக் கற்பித்து மாறுபாட்டை உண்டாக்கவில்லை என்பதை அப்பர், சம்பந்தர், திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் போன்றார் வாழ்விவிருந்து அறிந்து கொள்கின்றோம்.

ஆட்சி முறையில் பல வரி விதிப்பு முதலியவை பற்றிய மாற்றங்கள் சிலவற்றை நம்மால் காண முடிகிறது. எனினும் பிற்காலப் பல்லவர்கள் காலத்தில்தான் நாட்டு ஆட்சியின் நல்ல இயல்புகளையும் முறைகளையும் பரக்கக் காண்கின்றோம். தமிழராகவே ஆன சிம்மவிஷ்ணுவின் பரம்பரையினர் ஓரளவு வேற்று மக்கள் வாழ்வின் அடிப்படையில் நின்றார்களேனும், பெரும்பாலும் தமிழர்கள் என்று தம்மை நினைந்து, தமிழ்ச் சமுதாய நெறியிலேயே தம் அரசியலையும் வாழ்வியலையும் அமைத்துக் கொண்டார்கள் எனக் காண்கின்றோம். எனினும் அந்த இருண்ட காலமாகிய முற்காலப் பல்லவர் காலத்தில் உண்டான சில சமுதாய மாறுதல்கள் தமிழ் மக்களிடம் வேரூன்றி நிலைத்து, இன்றளவும் அவர்களை விட்டு நீங்காமல் வாழ்கின்றன என்பது தேற்றம். இனி இந்த ஆய்வினை விட்டுப் பிற்காலப் பல்லவர் கால வரலாற்றைக் காண்போம்.

சிம்மவிஷ்ணுவின் பரம்பரையினராய் மகேந்திரன் தொடங்கி இரண்டாம் பரமேசுவரன் வரையிலும் ஆண்ட அரசர் காலத்தில் நாடு சமயப் போராட்டங்களுக்கு உள்ளாகித் தெளிநிலை பெற்றமை காண்கின்றோம். அதற்கு முன் வந்த பல மன்னர் பரம்பரையினர் சிதைந்தும் மாறியும் பிறழ்ந்தும் உழந்தும் தமிழ் மக்களோடு தம்மையும் உறவு படுத்திக் கொண்டு, தமிழராகவே மாறிவிட்டனர். அவர்தம் பரம்பரையினர் இன்றும் அம்மரபுப் பெயர்களைச் சிதைந்தும் உறழ்ந்தும் கொள்கொண்டு முற்றிய த

மிழர்களாக மாறிவிட்டனர். அப்படியே ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மாறிய பல்லவரும் தமிழ் உணர்வு பெற்றுத் தமிழ் சமுதாய வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற பல செயல்களைச் செய்தார்கள் எனக் காண்கிறோம். இரண்டாம் பரமேசுரனுக்கு அடுத்து வந்த இரணியவர்மனின் பரம்பரையினரான நந்திவர்மப் பல்லவன் தொடங்கி அபராஜிதன் வரையில் நாட்டை ஆண்ட வரலாறு தெளிந்த நீரோடை போன்றே அமைகின்றது. எனவே, அக்கால எல்லையிலமைந்த அரசர்களைத் தனித்தனியாக எடுத்து ஆய்வதோ அன்றிச் செயல்களை அறுதியிடுவதோ ஈண்டுத் தேவை இல்லையென எண்ணுகிறேன். அவர்களைப் பற்றி எல்லாம் முன் ஆய்ந்த வரலாற்று அறிஞர்கள் நன்கு விளக்கியுள்ளார்கள். எனவே, அந்த உண்மைகளை நானும் இங்கே திருப்பிச் சொல்வது தேவையற்றது.

இப்பல்லவர் காலத்துக்கும் முற்காலப் பல்லவர் காலத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் கண்டு இப்பல்லவர் காலத்திய சமுதாய வரலாற்றினை ஓரளவு விளக்கிக் காட்டி என் பணியை முடித்துக் கொள்ள நினைக்கிறேன். அக்காலத்திய சமயம், இலக்கியம், கலை ஆகியவைப் பற்றி ஆராயத் தனித்தனியாக அறிஞர்தம் கூட்டங்கள் இன்று நடைபெறுகின்றமையின் அவற்றுள் புகுந்து துருவி ஆராய வேண்டிய தேவையும் இல்லை என்று கருதுகிறேன். எனவே, மேற்போக்காகப் பல்லவர் கால வரலாறு நமக்குக் காட்டும் ஒருசில உண்மைகளைக் கண்டு அவற்றால் தமிழ்நாடு பெற்ற பயன்களையும் மாறுதல்களையும் பிறவற்றையும் காட்டல் போதுமானதாகும்.

தமிழ்நாட்டில் முதற் பல்லவர் ஆட்சி மாற்றங்களைச் செய்தது என்றால் பிற்காலப் பல்லவர் ஆட்சி அம்மாற்றங்களை மாற்றி, நிலைத்த பல பணிகளையும் செய்துள்ளது. மகேந்திரன் சமண சமயத்திலிருந்து சைவ சமயத்துக்கு மாறிய உடனே நாட்டில் பெருங்கிளர்ச்சி உண்டாயிற்று. சிம்மலிஷ்ணுவாகிய அவன் தந்தையின் பெயரை ஓட்டி அவனை வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்தவனாகக் கூறினும் அது ஆராயத்தகுரியது. அப்படியே அவன் மகனான நரசிம்மன் காலத்தில் அக்காலப் பாண்டிய நாட்டில் உள்ளார்க்குள் புகைந்திருந்த பெருங்கிளர்ச்சி கூன்பாண்டியனுடைய சமய மாற்றத்தால் வெளியே கிளர்ந்தெழுந்து நாட்டில் பெரு மாற்றத்தை உண்டாக்கிற்று. ஒரு நாட்டு மக்களின் அடிப்படைப் பண்பாட்டிற்கு மாறுபட்ட எந்தக் கொள்கையும், அவ்வப்போது ஆணை அளித்தல், பிறவகை உதவிகள் முதலியவற்றால் ஓங்குவது போலக் காண்ப்படினும், கால வெள்ளத்தில் எதிர்நிற்காது மறையும் என்பதைத்தான் இந்த ஏழாம் நூற்றாண்டின் வரலாறு காட்டுகின்றது. இந்த உண்மை உணர்ந்தமையால்தான் மேலைநாட்டிலிருந்து தமிழகத்தில் தம் சமயம் பரப்பவந்த பாதிசிகள் தம்மை நடை, உடை, பாவனைகளால் மட்டும் அன்றிப் பெயர், வாழிடம் ஆகிய பிற வகைகளாலும் தமிழராகவே மாற்றிக் கொண்டனர். வரலாறு உணர்ந்தும் இந்த உண்மையை இன்னும் சிலர் நாட்டில் புரிந்து கொள்ளாமையாலேதான் இன்னும் பல சண்டைகளும் மாறுபாடுகளும் நிகழ்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன.

பல்லவர் காலத்தில் சமய மாறுபாடு உண்டானமை உண்மையே யாயினும் அம்மாறுபாடு வேறுபாடற்ற சங்க காலச் சமய நெறியினை வழங்கத் தவறிவிட்டது. வைதிகத்தோடு பிணைந்த பிற்தொரு கலவைச் சமயமே தமிழகத்தில் கால் கொண்டது. அத்துடன் புதுப்புது விதமான கடவுளரும் வழிபாடு முறைகளும் புகுந்தன. விநாயகர் வணக்கம் இக்காலத்தில் ஏற்பட்டதேயாகும். சைவ சமயத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுக் கொண்டவராகிய பரஞ்சோதியார் வாதாபியை வென்று அங்கிருந்தவற்றுள் பல பொருள்களைக் கொண்டு வந்தமை போன்று பிள்ளையாரையும் உடன் கொண்டு வந்தார். அதனாலேயே 'வாதாபி கணபதிம் பஜே' என்ற வணக்கப் பாடலும் உருவாயிற்று. விநாயகர் வழிபாடு இன்றும் மேலைச் சாளுக்கியர் ஆண்ட மராட்டியப் பகுதிகளிலும் பம்பாயிலும் பிறவிடங்களிலும் மிகச் சிறந்த முறையில் விரிந்த வகையில் கொண்டாடப் பெறுவதற்கிறோம்.

பரஞ்சோதியார் விநாயகரை ஏன் கொண்டு வந்தார்? அதனை அரச மரத்தின் கீழ் ஏன் நிறுவினார்? அரச மரத்துக்கும் விநாயகருக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? பௌத்த சமயக் காலத்திலே தமிழ்நாட்டில் புத்தர் அருளாளராக அடிப்படையான அரசமரத்தடியில் அவருடைய பேருருவங்களை நிறுத்தி வழிபட்டனர். அடுத்து வந்த சமணர்களும் தம் சமயத் தலைவர்களை மக்கள் மனமறிந்து, அதே நிறுவில் நிறுவி வழிபட்டிருக்கக்கூடும். அசோகும் அவருக்கு அருந்துணையாக அமைந்ததன்றோ? அதே வேளையில் வாதாபியில் விநாயகரின் பேருருவைக் கண்ட பரஞ்சோதியார் இந்த விநாயகர் பேருருவை அரச மரத்தின் கீழ் நிறுத்தின் மக்கள் மன நிறைவு பெறுவர் எனக் கணித்து இங்கே கொண்டு நிறுவிவிட்டார். மக்கள் அன்று மன நிறைவு பெற்றதோடு, என்றும் அவ்விநாயகரையே முதல் வழிபாடு கடவுளாகவும் கொண்டுவிட்டனர். எனவே, பரஞ்சோதியார் அரசியல் வெற்றி மட்டுமன்றித் தம் சமயக் கொள்கையிலும் வெற்றி பெற்றுவிட்டார் என்பதை இவ்வரலாறு காட்டுகிறது. இப்பிள்ளையாரைப் பற்றித் தமிழ் இலக்கியத்திலேயே முதன் முதல் பரஞ்சோதியாரின் காலத்தவரான ஞானசம்பந்தர்தாம் பாடுகின்றார்.

இவ்வாறு சமய அடிப்படையில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் நடைபெற்றன. அவற்றுள் பெரும்பாலான இன்றளவும் வாழ்கின்றன. கலையுலகில் பிற்காலப் பல்லவர் செய்த புரட்சி பெரும் புரட்சியே ஆகும். யாரும் நினைத்தறியா வகையில் குகைக்கோயில்களைப் பலவகையில் வளர்த்து கற்கோயில்களை அமைத்து அக்கோயில்களில் நிலையான கல்வெட்டுக்களையும் எழுதி, உலகப் புகழ் பெற்று விட்டார்கள். தமிழ் நாட்டில் முதன் முதல் கல்வெட்டுக்களையும் செப்பேடுகளையும் உண்டாக்கி வரலாற்றுக்கு வழி கோலிய பெருமை இப்பல்லவரையே சார்ந்ததாகும். எனவே, தமிழகத்தின் தெளிந்த வரலாற்றுக்கு அடிப்படை வகுத்த இப்பல்லவரை நாம் என்றென்றும் போற்றக் கடமைப்பட்டவராகின்றோம்.

கலை உலகில் இவர்கள் செய்த மாற்றங்கள்தாம் எத்தனை! வண்ணக் கலைவகை ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழியினும் அழியாதிருக்கும் வகையில் அமைத்துத் தீட்டிய சித்திரங்களை இன்றும் போற்றுகிறோம். மாமல்லபுரத்தின் எழில் மிகுந்த சிற்பங்களை எந்நாட்டவரும் வைத்த கண் வாங்காது பார்க்கும் ஒரு நிலையினைக் காண்கிறோம். கயிலையின் காட்சியையும் வைகுண்டத்தின் காட்சியையும் காஞ்சியில் அமைத்ததோடு, அக்கோயில்களில் என்றும் கண்டு மகிழும் சித்திரக் காட்சிகளையும் வரலாற்றுக் காட்சிகளையும் வடித்த பல்லவர் திறன் போற்றற்குரியதாகும். பல்லவ மல்லன் ஆட்சிக்கு வந்த வரலாற்றை வைகுந்தப் பெருமான் கோயில் சுவர்கள் அல்லவோ இன்றும் நம்மோடு பேசி விளக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. 'கல்லும் சொல்லாதோ கவி' என்ற பாட்டின் அடியும் இவர்தம் வடித்தெடுத்த கல்வெட்டுக்களைப் பற்றி எழுந்த அடியாகவன்றோ கொள்ளவேண்டும். பல்லவர் சென்ற இடமெல்லாம் அவர்தம் கைவண்ணத்திறனும் அத்திறன் வளர்ச்சி அடைந்த வகையும் கொண்டன்றோ இன்றைய வரலாற்றாசிரியர்கள் அவரவர் காலத்தையும் அக்காலத்தை ஓட்டிய நாட்டு வரலாற்றையும் கணக்கிடுகிறார்கள்? இப்படி ஒரே சமயத்தில் கலையையும் வரலாற்றையும் பிணைத்து வளர்த்த அவர்தம் பெருமையை பேசாதிருக்க முடியுமா?

பிற்காலப் பல்லவர் காலத்தில் தமிழ் இலக்கியமும் இலக்கணமும் நன்கு வளர்ந்தன எனக் கொள்ளலாம். 'நந்தி கலம்பகத்தால் மாண்ட கதை நாடறியும்' என்ற மரபு வாக்கியப்படி நந்திவர்மனின் தமிழ் உணர்வை உலகு நன்குணர்ந்துள்ளது. இன்று வரையில் வாழ்ந்து சிறந்தவனாகப் போற்றப்படும் சைவ இலக்கியங்களில் ஏழு அல்லது எட்டுத் திருமுறைகளும் வைணவ நாலாயிரத்தின் பெரும்பகுதிகளும் இக்காலத்தில் எழுந்தனவன்றோ? இதனாலன்றோ அத் தெய்வ நெறி பாடும் இலக்கியத்தில் பல்லவர் இடம் பெற்றுச் சாகாவரம் பெற்று வாழ்கின்றனர். பல்லவருக்கு மாறுபட்டவரைத் தம் இறைவன் மறுக்கம் செய்து பல்லவரை வாழ வைக்க வேண்டும் என்ற உணர்வைச் சுந்தரர், "உரிமையால் பல்லவர்க்குத் திரைகொடா மன்னவரை மறுக்கம் செய்யும்

பெருமையால் புலியூர் சிற்றம்பலத்தெம்

பெருமானைப் பெற்றா மன்றே"

எனப் பாடி இறைவன் பல்லவர் வாழ வழி வகுத்தவன் என்பதைக் காட்டுகின்றாரன்றோ? 'பாடூர் பல்லவனுர் மதிர்காஞ்சி' என்று தேவார அடியவர்கள் காஞ்சியை நினைக்கும்போதே அதொண்டை நாட்டைப் பல வகையில் செப்பம் செய்த அதே வேளையில் அத்திருத்தப் பணிகளுக்கெல்லாம் பல வரிகளையும் இட்டு வசூல் செய்து நாட்டு வளத்தைப் பெருக்கிய பல்லவர் சமுதாயப் பணியை எல்லா வரலாற்றாசிரியர்களும் போற்றுகின்றனர். உத்திரமேரூர் ஏரி வற்றியபோது வண்டலை வாரியும், வற்றாதபோதும் படகுகள் கொண்டு வண்டலை வாரியும் அதனைக் கரையில் இட்டுக் கரையைப் பலப்படுத்திய நந்திவர்மன் இன்றைய 'P.W.D.' துறைக்கு வழிகாட்டியாவான். (Historical sketches of Ancient Dekhan Vo1. II P.14).

இவ்வாறு வளப்படுத்திய பகுதிகளில் சிலவற்றை அக்கால வைதிக நெறிக்கேற்பப் பல்லவ மன்னர்கள் பிரமதேயமாகவும் தேவ தானமாகவும் பிராமணர்களுக்கும் கோயில்களுக்கும் அளித்தனர் எனக் காண்கிறோம். இவர்கள் காட்டிய வழியிலேதான் பிற்காலத்திய சோழர்கள் பெருமளவில் தானங்களைச் செய்து அவற்றை வரியிலா நிலங்களாக்கினர். மக்களினத்துள் வேறுபாடு வளர்க்கும் இந்த முறை, சமுதாய வாழ்வில் காலத்தால் மறைக்கப்படும் என்ற வரலாற்று உண்மைக்கு ஏற்ப, இக்காலத்தில் முற்றும் நீக்கப்பெற்று, வேறுபாடற்ற நிலையில் அவை இன்று மக்களிடையில் வழங்கப் பெறுவதைக் காண்கிறோம்.

பல்லவர் காலத்தில் நாணயங்கள் புழக்கத்தில் இருந்தமை அறிகிறோம். அப்படியே அளவுக்கும் - முகத்தல், தூக்கல் அளவை களுக்கும் பல்வேறு வரையறைகள் இருந்தன எனக் காண்கிறோம். இவை யாவும் நாட்டுக்குப் புதியன அல்லவேனும் ஓரளவு இடைக்காலத்தில் சிதைந்த நிலையில் இவர்களால் செப்பம் செய்யப்பெற்றதெனக் கொள்ளலாம்.

பல்லவர் ஆட்சி முறையைப் பற்றியும் நீதி வழங்கிய நெறி பற்றியும் நாட்டுப் பிரிவுகளைப் பற்றியும் கூடப் பல அறிஞர்கள், கிடைத்த சான்றுகளைக் கொண்டு நன்கு ஆய்ந்துள்ளனர். அவற்றின் வழி பல்லவர் நாட்டைச் செம்மையாகப் பகுத்தும் நேரிய வழியில் நீதி வழங்கியும் மக்கள் வாழ்வின் அடிப்படை உணர்ந்தும் செயலாற்றினார்கள் என அறிய முடிகிறது. நாசிடைப் பல கோட்டங்களாகப் பிரித்துப் பெரும்பாலான அதிகாரங்களை அம்மக்களிடமே விட்ட பெருமை பல்லவர்களுடையதே. இன்றைய மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கையை மறுப்பவர்க்கு இப்பல்லவர்கால ஆட்சி வரலாறு ஒரு சிறந்த பாடமாக அமையும் என நம்புகிறேன்.

வெற்றி பெற்ற பெருமன்னர்கள் தத்தம் பெயரால் மண்டலங்களையும், ஊர்களையும், நாடுகளையும் - ஏன் - ஏரிகளையும் அமைத்தமை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டிய ஒன்றாகும். இன்றும் இந்தக் கொடுநோய் ஆள்வார் யாராயினும் அவர்களை விடவில்லை. இடைக்காலத்திலும் பெருமன்னர்கள் ஆகிய ராசேந்திரன் போன்றாரையும் இந்நோய் பற்றியமையை அறிகிறோம். ஆயினும் வரலாறு அது தவறு என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. இப்பல்லவர் அன்று வைத்த பெயர்கள் எல்லாம் இன்று எங்கே உள்ளன? பல பெயர்களே இன்றி மறைந்தன. சில சிதைந்து நிலைகெட்டன. மாமல்லபுரமும் திரையன் ஏரியும் மகாபலிபுரம் எனவும் தென்னேரி எனவும் வழங்கப்படுதல் இதற்குச் சான்றாகும். அப்படியே நாடுகளுக்கு அவர்கள் வைத்த பெயர்கள் மாறி இயற்பெயர்களே நிலைத்தமையைக் காண்கிறோம். பிற்காலத்தில் புகழ்க்காக உண்டான கங்கைகொண்ட சோழபுரம் நிலைகெடாத தொண்டால் அமைந்த தஞ்சையும் பெரியகோயிலும் இன்றளவும் புகழ்பெற்று வாழ்கின்றன அல்லவா? அண்மையில் 'டால்மியாபுரம்' கல்லக்குடியாக மாறிய கதைமும் அத்தகையதே. யாரும் தங்கள் பெயரால் எதையும் அமைக்க ஒருப்படமாட்டார்கள். பெரும் புகழும் பெற்ற வரலாற்றில் வாழ்கின்ற அத்துணைப் பெருமக்களும் தம்மை மறந்து தம் நாமம் கெட்டுப் பணியாற்றியவர்கள் என்பதையும் உணர வேண்டும். இவ்வுணரவைப் பல்லவர் காலத்திய வரலாறு நமக்கு ஊட்டும் என நம்புகிறேன்.

பல்லவர் மக்கள் வாழ்வின் அடிப்படையான கல்வியை ஒம்பத் தவறவில்லை. 'கல்வியே கரையில்லாத காஞ்சி மாநகர்' என்று அக்காலத்தில் வாழ்ந்த அப்பரடிகளாலேயே காஞ்சிபுரம் கல்வியும் இணைந்து போற்றப்பட்டமை அறிகிறோம். அக்காலத்திய காஞ்சியில் கற்று அறிஞர் பலர் வடநாட்டில் நெடுந்தொலைவில் இருந்த நாளந்தாப் பல்கலைக் கழகம் போன்ற இடங்களில் முக்கியப் பொறுப்பேற்றுச் சிறந்த அறிவியல் விற்பன்னர்களாக இருந்ததைக் காண முடிகிறது. மேலும், அக்காலத்தில் காஞ்சி புரம் வந்த சீன யாத்திரகராகிய யுவான்-சுவாங் இக்கல்விசேர் காஞ்சியைப் பாராட்டிய நிலையும் எண்ணத் தக்கதாகும். எனவே, மக்கள் வாழ்வின் கண் எனப் போற்றும் கல்வியைப் பிற்காலப் பல்லவர் நன்கு போற்றிப் புரந்தனர் என அறியலாம். அப்படியே மக்களை நோயணுகா வகையிலும், அணுகின் தீர்க்கும் நெறியிலும் பல நல்ல ஏற்பாடுகளைச் செய்து மக்கள் நலம் பேற்றியும் பல்லவர் திறம்பட ஆண்டவர் எனக் காண்கிறோம்.

இத்துணை வகையில் உள் நாட்டில் அமைதி காத்த அதே வேளையில் புறப்பகைகளுக்கு அஞ்சாது அவர்களைப் புறமுதுகிடச் செய்த பெருமையும் பல்லவரைச் சார்ந்ததாகும். பெருமன்னன் ஆகிய ஷர்ஷனைத் தோற்கடித்த சாளுக்கிய மன்னனாகிய புலிகேசியைத் தோற்கடித்ததோடு, அவன் தலைநகரைக் கைப்பற்றிய பெருமை நரசிம்மவர்மனையும் அவன் படைத்தலைவராகிய பரஞ்சோதியாரையும் சார்ந்ததன்றோ? பல்லவ மன்னருள் போர்ற்று அமைதியில் வாழ்ந்தவர் ஓரிருவரே உள்ளனர் எனலாம். எனவே, அவர்கள் ஆண்ட காலத்தில் எல்லாம் புறப்பகைகளாகிய மாற்றாரைப் புறங்கொடுத்தோடச் செய்ததோடு, நாட்டு அகப் பகைகளாகிய அறியாமை, பிணி, வறுமை முதலியவற்றைப் போக்கிப் பல்லவர் செம்மையை நாட்டில் நிலைநாட்டினர் எனக் கொள்ளலாம். அதனாலேயே ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் கழித்தும் அவர்தம் புகழ் ஓங்கி உயர்கின்றது. தம் ஆணையின் கீழ்ப்பட்ட மக்களின் கருத்தையும் நெறியையும் மொழியையும் பண்பாட்டையும் சமய உணர்வையும் பிற நல்லியல்புகளையும் மதித்துப் போற்றிய பிற்காலப் பல்லவர் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் என்றென்றும் அழியாத நிலைத்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளனர். ஆனால், அவர்களுக்கு முன் ஆண்ட அவர்கள் முன்னோர் தமிழ்நாட்டில் இருந்து கொண்டே அம்மக்கள் வாழ்வுக்கு ஒவ்வாத பலவற்றைச் செய்து வந்தமையால்தான் அவர்தம் பெயர்களைக்கூட அறியமுடியாதவகையில் மெல்ல மெல்ல மறைந்தனர் - மறைகின்றனர். பல்லவர் வரலாறு கற்றுத்தரும் இந்த நல்ல பாடத்தை அறிந்து செம்மையாக நாடாள்வார் உலகில் நல்ல சிறப்புற்றுக் கால வெள்ளங் கடந்து புகழ் பெற்று வாழ்வார். அல்லாதார்..?

பல்லவ மன்னர் தொட்ட பல பணிகள் இன்றளவும் நாட்டில் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டுள்ளன. இனியும் தொடர்ந்து நடைபெற வாய்ப்பும் உண்டு. நாடு நாடாக வேண்டுமானால் அதனை நாடாக்கும் பொறுப்பு எக்காலத்தும் ஆள்வோரைச் சார்ந்தது என்பதை உணர்த்தும் வகையில் பல்லவர் ஆட்சி அமைந்திருந்தது. மேலும், தமிழக வரலாற்றின் பொற்காலம் எனப் போற்றப்பெறும் பிற்காலச் சோழர் காலத்துக்குப் பல வகையில் பல்லவர் காலம் வழிகாட்டியாக அமைந்தது. சங்க காலத்துக்குப் பிறகு உண்டான நினைக்க முடியாத பெருமாற்றத்துக்குப் பிறகு ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பிற்காலப் பல்லவர் வரலாறு ஆகிய உதயசூரியன் தோன்றியிராதிருந்தால், தமிழக வரலாறு மட்டுமன்றித் தமிழர்தம் வாழ்வு, வளம், பண்பாடு அனைத்தும் எப்படி எப்படியோ உருமாறி இருக்கும் பிற்காலப் பல்லவர் நாட்டு மக்கள் உளமறிந்து, தம்மை உளத்தால் தமிழராக்கிக் கொண்டுதமிழ் நாட்டுச் சமயம், இலக்கியம், பண்பாடு இவற்றைக் காவாது அவர் தம் முன்னோர் போல வேற்று வழியில் சென்றிருப்பாரேயானால், பிற்காலச் சோழர் தம் எழுச்சிக்கும் அரசுக்கும் இடமே இருந்திருக்க முடியாது. எனவே, எங்கோ சென்ற தமிழகத்தை அதன் நேரிய வழியில் திருப்பிய பெருமை பிற்காலப் பல்லவர்களுக்கும் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த சமய, இலக்கியப் பேரறிஞர்களாகிய அப்பர், சம்பந்தர் போன்றார்க்கும் உரியதாகும். எனவே, இப்பல்லவர் காலம் இத்தமிழக வரலாற்றின் ஒரு திருப்பு மையம் என்று கொள்ளலாம்.

நான் மேலே கூறிய இக்கால வரலாற்றை இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கம் தொடங்கி ஆய்ந்தவர் பலர். இன்று பல கோணங்களில் ஆய் இருக்கின்ற அறிஞர்கள் பலர். எனவேதான் நான் அக்கால நிலையில் வாழ்ந்த அரசர்களையும் அவர்தம் ஆக்க அழிவுப் பணிகளையும் போர் முறைகளையும் சுட்டிக்காட்டாது, அவர்கள் சமுதாயத்தோடு தொடர்பின் நிலையின் வழியினை யும் அதன் வழி உருவாகிய பணிகளையும் சுட்டிக் காட்டினேன். இதில் கூறிய ஒரு சில முடிவுகளை நீங்கள் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கூறமாட்டேன். இவை பற்றிய சிந்தனைகளைக் கிளறவே இவற்றைச் சுட்டிக் காட்டினேன். அறிஞர்கள் மேலும் ஆராய வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

முடிவுக்கு முன் தொல்பொருள் ஆய்வுக் குழுவிற்கும் தமிழக அரசுக்கும் சில சொல்ல நினைக்கிறேன். கல்வெட்டுக்கள் பற்றியும் தொல்பொருள் ஆய்வு பற்றியும் தமிழகத்தில் போருக்குமுன் நடைபெற்ற அத்துணைப் பெருமளவில் தற்போது நடைபெறவில்லை என நம்புகிறேன். காரணம் எதுவாயினும் இத்துறையில் கருத்திருத்தாத நிலை வருந்தத்தக்கதே. நல்ல வேளையாகத் தற்போது பொறுப்பேற்றுள்ள இயக்குநர் இக்குறைகள் இல்லா வகையில் பல துறைகளில் இத்தொல்பொருள் ஆய்வினை மேற்கொள்வதோடு, அவற்றைப் பொதுமக்களுக்கு உணர்த்தும் வகையில் நூல்களாகவும், வகுப்புகள், கருத்தரங்குகள், மாநாடுகள் வாயிலாகவும் விளக்கி வருகின்றனர். இத்துறையில் செய்ய வேண்டுவன பல. புகார் நகரம் உள்ளமையை நிலைநாட்டும் பல உண்மைகள் அகழ்பொருள்கள் வழியே தற்போது காட்டப்பெறுகின்றன. சற்றே ஆழ்ந்து ஆய்வு செய்யும் துறை செய்யலாற்றின் எத்தனையோ நாம் கனவாக எண்ணும் சங்க கால வாழ்க்கை நிலைகள் உண்மைகளாக்கப் பெறும். மொகஞ்சதாரோ, ஆரப்பா போன்ற நாகரிகங்கள் பண்டைத் தமிழர் நாகரிகம் அன்று என்பாரும், தென்னிந்திய நாகரிகமே, பிற நாகரிகங்களுக்கு அடிப்படை இல்லை என்பாரும் வாய்முடி மெனியாகும் வகையில் பலப்பல பழமை பற்றிய புதிய உண்மைகள் வெளியாகலாம். அப்படிக்கால எல்லையில் நம் தமிழகத்தில் உண்டான மாறுதல்களையும், அவற்றின் வழியே கலை, நாகரிகம், பண்பாடு, சமயம், வாழ்வு இவற்றில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களையும் திட்டவாட்டமாக நிறுவ முடியும். இவற்றைக் கற்பனையாகக் கூறவில்லை. காரண அடிப்படையிலேயே கூறுகிறேன். இவ்வாறு வரலாறு காணாத கால எல்லைக்கு முற்பட்டு இடையிடையிடப்பட்ட பகுதிகள் இல்லையென்னவாறு இன்றுவரை தெளிந்த தமிழக வரலாற்றை உருவாக்க முடியும், அந்த நிலை உரவாயின் உண்மையில் தமிழினம் உலகில் உயர்ந்த நெறி போற்றிய - ஆக்கத்திறன் படைத்த இனம் என்பதை உலகோர் உணர்வர். தமிழ்நாட்டு வரலாறு பற்றிய பல நூல்கள் தற்போது கிடைக்கவில்லை. அவற்றை மறுபடி அச்சிட்டு உலவவிட வேண்டுவது இத்துறையின் கடமையாகும். இந்த ஆக்க நிலைக்கு அரசு ஒல்லும் வகையில் செல்லும் வாயெல்லாம் செயலாற்ற வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழக அரசுக்கு ஒரு வார்த்தை. எத்தனையோ திட்டங்களில் எண்ணற்ற கோடி ரூபாய்களைச் செலவிடும் அரசாங்கம் இத்துறையில் கருத்திருத்த வேண்டும். இன்று இந்தியாவிலேயே - ஏன் - உலகிலேயே தமிழினம் தனித்த சிறப்பினை உடையது என்ற பெருமைக்குத் தமிழர்தம் பழையதிலும் பழையதாய்ப் புதியதிலும் புதியதாய் அமைந்த சமுதாய அடிப்படையே காரணம் ஆகும். இதைக் கொண்டுதான் இன்றும் தமிழ்நாடு மொழி முதலிய வகைகளில் பிற மாநிலங்களிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கின்றது. எனவே, இவைகள் செம்மையாக்கப் பெற வேண்டுமாயின் இவற்றுக்கு அடிப்படையான தொல்பொருள் ஆய்வில் அதிகக் கருத்திருத்த வேண்டும். இத்துறையை விரிபடுத்தி, பல துறைகளில் பலப்பல வகைகளில் ஆய்வினை வளர்த்து உலகுக்கு உரைந்து கிடக்கும் எண்ணற்ற உண்மைகளைப் புலப்படுத்த வேண்டும். நமது ஒரு சில இலக்கியங்களைக் கண்டு வியக்கும் மலை உண்மையில் நம் பழமை நன்கு விளக்கப்படுமாயின் நம்மை மிகமிகப் பாராட்டும். இந்த அடிப்படையிலேதான் ஆங்கில ஆட்சிக் காலத்தில் பல்வேறு துறைகளில் பணியாற்ற வந்த மேல்நாட்டவர் இத்துறையில் கருத்திருத்தினர். அந்த மேலைநாட்டுப் பெரியவர்தம் உலையா முயற்சி இன்றேல் சிந்துவெளி நாகரிகமும் தென்னிந்திய நாகரிகமும் உலகுக்குத் தெரிய வழியில்லை அல்லவா? இனி இந்தப் பொறுப்பனைத்தும் தமிழக அரசினைச் சார்ந்ததாகும். ஆனால் அதற்கு ஒரு குறுக்கீடு உண்டு. என்ன? இத்துறையின் பெரும் பகுதி மத்திய அரசாங்கத்தில் இருப்பதுதான். அதனாலன்றோ பெரியகோயில் அமைத்த இராசராசன் உருகூச் சிலையைத் தமிழக அரசு விரும்பினும் அவன் அமைத்த அக்கோயிலேயே வைக்க முடியாத சங்கடமான நிலை உண்டாகின்றது. மாநில சுயாட்சி கோரும் தமிழக அரசு, முதலில் இதில் சுயாட்சி கோரி இத்துறையை முற்றுத் தனதாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

தமிழக அரசின்கீழ் இத்துறை வருவதற்கு அடிப்படை ஒன்றுண்டு. வரலாற்று அடிப்படைக்குரிய கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் கோயில்களில் உள்ளன. கோயில்களோ மாநில ஆட்சியில் உள்ளன. எனவே, அவற்றைப் பற்றி எழும் ஆய்வுகளும் இந்த அரசுக்கே உரிமையாக இருந்தல்தானே முறை. வேண்டுமாயின் இத்துறை வளர மத்திய அரசிடம் மாணியும் பெறலாம். இத்துறைக்கெனவே தனியமைச்சகமும் ஆய்வகமும் கூட அமைக்கலாம். இத்துறை தமிழர் வாழ்வை உலகுக்கு உணர்த்த மிகமிக இன்றியமையாதது. இன்றைய தமிழக அரசாங்கமும் இந்த உண்மையை அறியாத அரசாங்கம் அன்று. அறிந்தது என்ற அடிப்படையிலேயே இந்த வேண்டுகோளை அவர்களுக்கு விடுக்கிறேன். எனவே, விரைவில் இந்தத் துறையினை மாநில அரசுக்குக் கொண்டுவருவதோடு, இதன் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் தளராது செய்ய வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் தளராது செய்ய வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டார்கள் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை; எனினும், அவர்கள் எப்போது காஞ்சிக்கு வந்தார்கள் என்பதைத் திட்டமாக வரையறுக்க முடியவில்லை. பல்லவர் வாழ்வின் இறுதி எல்லை, அபராஜிதரோடும் தமிழக வரலாற்றின் திருப்பு மையமான திருப்பறம்பியப் போரோடும் அறுதியிடக்கூடிய தெளிந்த நிலை காணப்பெறினும் அவர்தம் தொடக்க எல்லை திட்டமாக வரையறுக்க முடியாததாகவே உள்ளது. இதனாலேயே இரண்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலோ முதல் நூற்றாண்டின் இறுதியிலோ வாழ்ந்த தொண்டைமான் இளந்திரையனை இவர்கள் முன்னோக்கிக் கொண்டு இடர்ப்படுகின்றனர். எனினும், இவர்களுடைய ஆய்வின்படி இவர்கள் வடக்கிருந்து வந்தவர் என்பதும், அவருள் முதலாவதாகக் காஞ்சியில் ஆண்டவன் பப்பதேவன் என்பதும், அம்மரபில் ஒருவனான விஷ்ணு கோபனே வடநாட்டுப் பெருவேந்தனாகிய சமுத்திரகுப்தனின் அலகாபாத் தூணில் குறிக்கப்பெற்றவன் என்பதும் தெளிவாக விளங்குகின்றன. இந்த வழியில் நின்றேற பல்லவர் காஞ்சியில் காலான்றிய வரலாற்றைக் காண்போம்.

இப்பல்லவர், சாதவாகனப் பேரரசின் கீழ் இருந்த காஞ்சியைச் சார்ந்த நாட்டினை அவர்களுக்குப் பிறகு கைப்பற்றி ஆளத்தொடங்கினர் என்று புதுவை துப்பரே அவர்கள் விளக்கியுள்ளார்கள். (History and the institutions of Pallavas Ed. 1924-by C.S.Subramania Iyer-P.6)

வேற்று நிலத்தவர் தமிழ்நாட்டில் அலையலையாகப் புக நேர்ந்த நாட்டு நிலையினையும் காலச் சூழலையும் மேலே கண்டோம். அதே காலத்தில்தான் அண்டை நாடாகிய ஆந்திரத்தில் சாதவாகனப் பேரரசு வலுவுற்றதாக ஆக்கப்பெற்றிருந்தது. அவருடன் ஒட்டியோ அடங்கியோ, வேறு வகையாலோ வடகிழக்கிலும் தென்மேற்கிலும் மேற்கிலும் ஏறக்குறைய அதே காலத்தில் தான் படையெடுத்து வந்து வடபகுதியை வெற்றி கொண்டு ஆண்டனர் என்றும், சாதவாகனரோ அவர்தம் ஆணைவழிச் சிற்றரசரோ அவர்களை வடக்கே நெருக்க, அவர்கள் மேலும் தெற்கே சென்று பாண்டியர் நாட்டைக் கைக்கொண்டு நாட்டு நிலையை மாற்றினர் என்று அறிகிறோம். அவ்வாறு அவர்கள் தெற்கு நோக்கிச் செல்லக் காரணமானவர்களைப் பல்லவர் எனக்

த்தைக் கோபாலன் அவர்கள் கி.பி. 200 முதல் 350 வரை எனக் கொள்கின்றனர்.

அடுத்து வரும் சமஸ்கிருதப் பல்லவர் காலத்தை அவர் கி.பி. 350 முதல் 600 எனக் கணக்கிடுவர். கி.பி. 600-இல் மகேந்திரன் பட்டமேறிய பின் பல்லவர் தம் தெளிந்த வரலாறே நமக்குக் கிடைக்கிறதன்றோ!

சமஸ்கிருதப் பல்லவர் ஆட்சியில் முறையாக யார் பின் யார் வந்தார் என்பது காணமுடியாத ஒன்றாக உள்ளது. எனினும், அக்காலத்திய கல்வெட்டு, செப்பேடு முதலியவற்றாலும் பிற யூகங்களாலும் விஷ்ணுகோபன் தொடங்கி மகேந்திரன் தந்தையாகிய சிம்மவிஷ்ணு வரையில் 19 அரசர்களை முறைப்படுத்தியுள்ளனர். இக்காலத்திலேயும் மற்றொரு நாக கன்னிகையின் மகனு ம் அவன் மகன் வழி அரசும் குறிக்கப் பெறுகின்றது. (Gopalan's Pallavas P.51 & 62) நாம் முன்னரே அதுபற்றி ஆய்ந்து திட்டமான முடிவைக் கூறிவிட்டமையின் மீண்டும் அதுபற்றி ஆராய வேண்டா. திரு.எசு.கே. ஐயங்கார் அவர்களும் நல்லவேளை இந்த நாககன்னிகைச் சாதவாகனர்களின் கீழ்ப்பட்ட ஒரு சிற்றரசர் பரம்பரையோடு சார்த்திக் கூறியுள்ளார்.

முதற் பல்லவர் காலத்தைப் போன்றே இக்காலத்திலும் உண்டான கல்வெட்டு, செப்பேடு போன்றவை அவர்தம் ஆட்சியை நமக்குப் பெருந்துணை புரியவில்லை. இக்கல்வெட்டு, செப்பேடுகளைப் பற்றியும் அவை தரும் பொருள்கள் பற்றியும் முன்னரே பலர் ஆய்ந்து வெளியிட்டுள்ளனர். இவற்றின் வழி எத்தனையோ வகையில் அரசர் வரிசையைக் காட்டும் நிலையினையும் நம்மால் இவர்கள் தம் மரபினைப் பிரமதேவனிடத்திலிருந்து வந்ததாகக் கூறிக் கொள்வதையும் அறிகிறோம். அந்த மரபில் பல்லவன் என்ற பெயருடனேயே ஒரு மன்னவன் இருந்ததாகவும் காண்கின்றோம். (Vayalur list Ep.Ind. Vol XVIII P.151).

இம்மரபில் குமாரவிஷ்ணு I & II, கந்தவர்மன் I & II விஷ்ணுகோபன் (அலகாபாத் கல்வெட்டில் உள்ளவன் அல்லன்) சிம்மவர்மன், நந்திவர்மன் போன்றோர் முக்கியமானவர்களாகின்றனர். இவர்களுக்கு இடையில் ஓர் இடைவெளி இருந்து சோழர் தலைதூக்கினார்களோ என்ற ஐயமும் எழ இடமுண்டு. (Ancient History of Nellore By Venkiah - Gopalan Pallavas PP.63 and 64) இக்கருத்தைச் சிலர் மறுக்க நினைத்தாலும் இதிலும் நியாயம் உண்டு என்று கொள்ள நம் தமிழக நிலை இடம் கொடுக்கின்றது. 'என்தான் முக்கண் ஈசற்கு எழில் மாதம் எழுபது செய்தோன்' என்று ஆழ்வாரால் போற்றப் பெறுபவரும் புராண வரலாற்றில் ஏற்றங் கொண்டவருமாகிய கோச்செங்கணான் என்னும் கோச்செங்கட் சோழ நாயனார் இக்காலத்தில் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். அவர் திருவானைக்காவில் இறைவனை வழிபட்ட தவத்தால் மன்னனாகி அவ்விறைவனுக்குத் தமிழ் நாட்டில் பெருங்கோயில் எடுத்தவன் என நாட்டுச் சமய வரலாறு கூறுகிறது. அவன் காலத்தில் எழுந்த கோயில்களையும் அவற்றை ஒட்டி எழுந்த பிற கோயில்களையும் பின் மகேந்திரன், நரசிங்கன் காலத்தில் வாழ்ந்த அப்பரும் சம்பந்தரும் வைணவ ஆழ்வார் ஆகிய திருமங்கையாழ்வாரும் பாடிப் பரவியுள்ளனர். காஞ்சியை உள்ளிட்ட பரந்த தமிழ்நாட்டில் அவன் இத்தனை விரிவாகச் சமயப் பணி செய்தான் என்றால் அது வேற்றுச் சமயத்தைச் சார்ந்த பல்லவர் ஆட்சியில் இருந்திருக்க முடியாது. திரு.வெங்கையா அவர்கள் குறிப்பிடுவது போன்று, ஓரிரு தலைமுறைகள் பல்லவர் காஞ்சியை விட்டு, நெல்லூரில் தம் காலூன்றி இருந்த நாளிலேதான் சோழன் கோச்செங்கணான் சைவ, வைணவப் பெருங்கோயில்களைக் கட்டி முடித்திருக்க வேண்டும். பல்லவர் பலம் இல்லையாகவே அவரது சமயத்தைச் சார்ந்தோரும் தடுக்க முடியாத நிலையில் தளர்ந்திருப்பர்.

எனினும், மறுபடியும் அப்பல்லவர் கை மேலோங்கிய காலத்தில் புதிதாக எழுந்த பெருங்கோயில்களைக் கண்ட சமணர்களும் அவர்கள் வழிநின்ற ஆறாம் நூற்றாண்டின் பல்லவ மன்னர்களும் நாட்டு மக்கள் நிலையறிந்து அவற்றைத் தகர்க்க முடியாது போக, அதற்கு மாறாகத் தம் சமயக் கோயில்களையும் மடங்களையும் ஊரெங்கும் கட்டிச் சமணத்தை வளர்த்தனர். இந்தப் போராட்டத்தின் இறுதிக் கட்டமே அப்பர் சம்பந்தர் வரலாற்றில் விளக்கப் பெறுவது. எனவே, சமஸ்கிருதப் பல்லவர் காலத்தில் சில காலம் அவர்கள் தமிழ்நாட்டு எல்லைக்கு அப்பால் சென்றிருந்தார்கள் எனவும் அக்காலத்தில் கோச்செங்கணானும் மற்றும் ஓரிரு சோழரும் ஆண்டிருக்கக்கூடும் எனவும் கொள்வதே பொருத்தமானதாகும். எனவே, வெங்கையாவின் கூற்றை மறுக்கும் திரு. கோபாலனின் ஆய்வும் (PP. 64-65) இடையில் சோழர் ஆட்சி இருந்திருக்க முடியாது என்று காட்டும் முடிவும் பரிசீலனைக்கு உரியனவேயாம்.

இவ்வளவு தெளிவற்ற நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகே மகேந்திரவர்மன் கி.பி. 600இல் காஞ்சியில் பல்லவப் பெருமன்னனாக அரியணை அமர்ந்தான். அவன் காலந்தொட்டு அபராசிதன் காலம் வரை (கி.பி.850) சுமார் இரண்டரை நூற்றாண்டுக்காலத்தில் தமிழக வரலாறு பல்லவர் ஆட்சியில் தெளிந்த நீரோடையாகப் புதுமை பூத்த சோலையாகக் காட்சி அளிப்பதைக் காண்கின்றோம். அக்காலத்தில் நாட்டில் வாழ்ந்த பல்லவப் பேரரசுகளைப் பற்றி ஆய்வதிலும் அக்காலத்தில் நாட்டில் இருந்த மாறுதல்களையே காண முடிகின்றது. கடைச் சங்க காலத்தில் தெளிந்த தமிழகத்தை நினைக்கும்போது அந்த இடைப்பட்ட இரு பல்லவர் ஆட்சிக்கிடையில் தமிழகம் பெற்று மாறுதல்களை எண்ணாதிருக்க முடியுமா? எனவே, இந்த மாறுதல்களைச் சிறிது கண்டு மேலே செல்வோம். தமிழ் நாட்டு மரபுக்கு முற்றும் மாறுபட்ட மன்னர் பரம்பரைகள் ஆள, முற்றிலும் மாறுபட்ட சமய நெறிகளும், வாழ்க்கை முறைகளும் பெரு வழக்காக மக்களிடையில் புக, நாடே ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் புதிய நாடெனுமாறு காட்சியளித்தது.

ஆட்சி முறையில் மாற்றம் பெரும்பான்மையாகக் காண முடியவில்லை. ஒரே பரம்பரையில் தந்தைக்குப் பின் மகன் என்ற மரபு காக்கப்பெறுகிறது. சங்க காலக்கரிகாலன் போன்ற பல்லவ மல்லன், மக்கள் விருப்பப்படி அரசனாகும் மரபும் காணப்பெறுகின்றது. அரசர்களுக்கு இருந்த அமைச்சர் குழு முதலிய ஐம்பேராயமும் பிற சூழல்களும் பெரும்பாலும் மாற்றம் பெறாமலிருந்ததையும் காண்கின்றோம். அரசருடன் அரசியலும் அரசியலில் கலந்து பணிபுரிவதையும் காண முடிகிறது. எனினும், பல்லவர் காலத்தில் சமயம் அரசியலில் பங்கு கொள்வதைக் காண முடிகிறது. சங்க கால மன்னர்கள் சமயச் சார்புடையவர்களே ஆயினும் அரசியலில் அச்சமயத்தினைப் புகுத்தாது, 'ஒன்றே தேவன்' என்ற உணர்வில் அனைவரும் ஒன்றிக்கலந்து வாழ்ந்து வந்த மரபினைக் காணமுடிகிறது. ஆனால், பல்லவர் காலத்திலோ சமயமே முக்கிய இடம் வகிக்க, அரசியல் அச்சமயத் தலைவர்களை ஒட்டியே நடைபெற்றதாகக் காண முடிகிறது. மகேந்திரன் காலத்தில் காணும் இப்பெருமாற்றத்துக்குக் காரணம் இடைப்பட்ட நூற்றாண்டுகளின் மாறுதல்களே ஆகும்.

சங்க கால இறுதியிலேயே சமணமும் பௌத்தமும் தமிழ்நாட்டில் கால்கொண்டு மாற்றுக் கருத்துக்களை வளர்த்தன என்பதைக் காப்பியங்கள் வழி அறிய முடிகின்றது. அசோகர் காலத்திலேயே பௌத்தமும் இலங்கை வரையில் சென்று அங்கே பெரும் சமயமாக விளங்கியதாயினும், தமிழக மக்களிடையே அது கால் கொள்ளவில்லை. சைவ வைணவ சமய நெறிகளையும் கடவுளையும் காட்டும் வகையில் எந்தச் சங்க இலக்கியங்களும் வேற்றுச் சமயங்களைச் கட்டவில்லை. சமணம் முதன் முதல் சிலம்பிலும், பௌத்தம் முதன் முதல் மணிமேகலையிலும் பேசப்படுகின்றன. எனினும், அடுத்த இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளில் அவை இரண்டும் தமிழ் நாட்டுக்கே உரிய சைவ வைணவ சமயங்களிலும் மேம்பட்டு நின்று அக்கால அரசியல் துணை கொண்டு ஓங்கி, தமக்குள்ளேயே மாறுபட்டும், போரிட்டும் இறுதியில் பௌத்தம் நிலைகெட, 7 ஆம் நூற்றாண்டில் சமணமே மேலோங்கி நின்றதைக் காண முடிகிறது. இந்த மாற்றுச் சமயப் போராட்டங்களுக்கு இடையில்தான் சைவமும் வைணவமும் கூடத் தமக்கே அது வரையில் இல்லா வகையில் பல சடங்குகளையும் அவற்றை வளர்க்கக் கோயில்களையும் விரிவுபடுத்திக் கொண்டன. எனவே தான் அந்த அடிப்படையில் சமய இலக்கியங்கள் தனியாக வளர ஆரம்பித்தன. சங்க இலக்கியத்தி

ல் திருமுருகாற்றுப்படையும் பரிபாடலில் சிலவும் தவிர்ந்து வேறெங்கும் இறைவனை முன்னிறுத்திப் பாடிப் பரிசில் வேண்டும் நிலை காண முடியாததன்றோ? ஆற்றுப்படையும் பரிபாடலும் கூடக் காலத்தால் பிந்தியவை என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்று. எனவே, கடமையில் கருத்திருத்திக் கடவுள் உணர்வை நெஞ்சில் நிறுவி தூய உள்ளத்தால் மக்கள் தொண்டாற்றிய தமிழகச் சமய நெறி, இந்தப் பல்லவர் காலத்திலே பல வகையில் மாற்றம் பெற்று வெறும் புறக்கோலங்களும் புகழுகரையுமே சமயம் என்ற நிலையில் ஆக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்தச் சமயப் போராட்டத்துக்கு அடிப்படைக் காரணம் பிற சமயச் சார்புடைய பிற நாட்டு அரசர்களும் அவர்களுடன் ஆணையில் பங்கு கொண்ட பிற சமயத் தலைவர்களுமேயாவர். நாம் இவை பற்றி நன்குஅறிய முடியாவிட்டாலும் ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நாம் காணும் நாட்டு மொழியிலேயும் கூட இந்தப் பல்லவர் காலம் பெருமாற்றத்தைச் செய்துள்ளது. பல்லவர் கல்வெட்டுக்களே இதற்குச் சான்று பகரும். தமிழ்நாட்டில் இருந்து தமிழ் நாட்டையும், பிற எல்லைப் பகுதிகளையும் ஆண்ட பல்லவர்கள் தமிழிலன்றிப் பிராகிருத்திலும் சமஸ்கிருத்திலும் கல்வெட்டுக்களைப் பொறித்தார்கள் என்றால் அந்த ஆட்சியில் எப்படித் தமிழ் மொழி வளர்ந்திருக்க முடியும்? எனினும், பொது மக்களும் தமிழகத்தின் சமயங்களாகிய சைவ வைணவ மக்களும் தமிழ்மொழியைப் பல வகையில் போற்றிக் காத்தனர். அக் காலத்தில் வாழ்ந்த காரைக்கால் அம்மையார், திருமூலர் போன்ற சமயத்தலைவர்களும் பதினெண்கீழ்க் கணக்கில் உள்ள சில நூல்களின் ஆசிரியர்களும் தமிழ் இலக்கியங்களையும் சமய இலக்கியங்களையும் போற்றி வளர்த்தனர். எனினும், அவர்களும் காலச் சூழலிலும் பிற சமயக் கொள்கைகளிலும் வெற்று முறைகளிலும் தம்மைப் பறிகொடுத்தவராகவே காண்கின்றனர். அவ்வளவு வேகமாக மாற்று நாகரிகமும் சமயங்களும் தமிழ்நாட்டில் ஊன்றத் தொடங்கிவிட்டன. சிலம்பின் காலத்திலேயே மாடலன் வழியே வைதீக சமயத்தின் வளர்ச்சியை அறிகிறோம். எனவே, அந்த அடிப்படையில் பல்லவர் காலத்திய சமய இலக்கியங்கள் வளர்ந்துள்ளன. அந்த இலக்கியங்கள் தூய தமிழ் நடையை விட்டுப் பிற மொழிகளையும் பின்பற்றின. சமயமும் சாதியும் போரிடத் தொடங்கி அவற்றைக் கடவுள் நெறிக்கு வழிகாட்டும் எல்லைக் கற்களெனக் காட்டும் பாடல்களைக் காண்கின்றோம். எனவே, இந்தப் பிற மொழிப் பல்லவர் ஆட்சியில் சமய அடிப்படையில் வேற்று மொழிகளும் கொள்கைகளும் பரவலாயின. 'ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்', 'ஆரியமும் தீந்தமிழும் ஆயினான் காண்' என்று ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழ் நாட்டின் ஒரு மொழிக் கொள்கை மாறி இரு மொழிக் கொள்கை நிலைபெறத் தொடங்கிற்று. தமிழ் மக்கள் தமிழுக்குச் சமமாக மற்றொரு மொழியையும் தங்கள் வாழ்விலைக் கொள்ள வழி வகுத்த காலம் இப்பல்லவர் காலமேயாகும். இந்தக் கொள்கையைத் தமிழர்கள் வெறுக்காது ஏற்றுக் கொண்டதைக் கண்ட வேற்று மொழியாளர் ஒரு படி மேலே சென்றனர். அதனால்தான் நாட்டில் மொழி அடிப்படையில் - அந்த மொழிவழிச் சாதி அடிப்படையில் சண்டைகள் தோன்றி இன்று வரை வளர்ந்து வந்துள்ளன. இரண்டும் சமம் என்ற அப்பர் கொள்கையினையே சமயக் கண்கொண்டன்றி மொழிக் கண் கொண்டு ஒத்துக்கொள்ளாத நிலையில், வேற்று மொழியாளர் தமிழினும் தம் மொழியே உயர்ந்தது என்றும், கடவுளுக்கு அம்மொழியே உகந்தது என்றும், அம்மொழி பேசுவோரே உயர்ந்தவர் என்றும் வாதிடவும் செயல்களும் தொடங்கினர். இத்தொடக்கத்துக்கு வித்திட்ட காலம் இப்பல்லவர் காலமே. அதனாலேயே ஆழ்ந்த சமயப் பற்றுள்ள சேக்கிழாரும், 'அர்ச்சனை பாட்டே யாகும்: ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச் சொற்றமிழ் பாடுக' என்று இறைவனே சுந்தரருக்குக் கட்டளை இட்டதாகப் பாடுவர். அப்பரும் 'தமிழோடு இசை பாடல் மறந்தறியேன்' என்று பாடுகிறார். எனினும், இந்தப் போராட்டம் இன்றும் தீரவில்லை. இந்த மொழிப் போராட்டம் தீர்ந்தாலன்றி, தமிழ்நாட்டில் வாழ்வார் தம்மைத் தமிழராகக் கொண்டு, தமிழே சிறந்த மொழி எனக் காட்டி இணைந்து வாழ்ந்தாலன்றி, உய்வு இல்லை.

இவையன்றிச் சமுதாயத்திலும் எத்தனையோ மாறாட்டங்கள் இப்பல்லவர் காலத்தில் நிகழ்ந்திருப்பதை நம்மால் காண முடிகின்றது. மக்கள் உடல் உழைப்பும் கடமையும் உள்ளவையாகக் கொண்டு 'தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளராக' வாழ்ந்து தான் மெய்யம்மை வாழ்வு என்றிருந்த நிலை மாறி, வெறும் ஆரவாரமும் மாற்று நிலைகளும் பெருக அவற்றின் துணை கொண்டு சோம்பி வாழும் வாழ்வினை மேற்கொண்டு விட்டார்கள் என்றுணர முடிகிறது. 'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்ற வள்ளுவன் வாக்குக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த சமுதாயத்தில் சாதிகளும் பிற வேறுபாடுகளும் ஆட்சிபுரியலாயின. 'செய்தொழில் வேற்றுமை யான்' என்ற வேறுபாடு மாறி, பிறப்பால் வேறுபாடுகாட்டும் காலமாக மாறிய நிலையைப் பார்க்கின்றோம். சுந்தரர் காலத்தே 'அந்தணர் வேறோர் அந்தணர் கடிமை யாதல் இல்லை' என்று வழக்காடும் அளவுக்கு ஒரு சாதிக்கு ஒரு நீதி என்ற கொள்கை இந்த முதற் பல்லவர் காலத்தில் வளர்ந்ததுதான். அதனாலேதான் சேக்கிழார் பாடும்போதுகூட, தமது பெரிய புராணத் தலைவர்களைச் சாதிகள் குறித்துக்காட்டுகின்றார். அத்துடன் அவ்வச்சாதிக்கு இன்னின்ன தொழில்கள் என்ற ஒரு கட்டுப்பாடும் உண்டாகி இருப்பதறிகிறோம். எனினும் இந்தச் சாதி வேற்றுமை கற்றார் மாட்டு அதிக வேறுபாட்டினைக் கற்பித்து மாறுபாட்டை உண்டாக்கவில்லை என்பதை அப்பர், சம்பந்தர், திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் போன்றார் வாழ்விருந்து அறிந்து கொள்கிறோம்.

ஆட்சி முறையில் பல வரி விதிப்பு முதலியவை பற்றிய மாற்றங்கள் சிலவற்றை நம்மால் காண முடிகிறது. எனினும் பிற்காலப் பல்லவர்கள் காலத்தில்தான் நாட்டு ஆட்சியின் நல்ல இயல்புகளையும் முறைகளையும் பரக்கக் காண்கிறோம். தமிழராகவே ஆன சிம்மவிஷ்ணுவின் பரம்பரையினர் ஓரளவு வேற்று மக்கள் வாழ்வின் அடிப்படையில் நின்றார்களேனும், பெரும்பாலும் தமிழர்கள் என்று தம்மை நினைந்து, தமிழ்ச் சமுதாய நெறியிலேயே தம் அரசியலையும் வாழ்வியலையும் அமைத்துக் கொண்டார்கள் எனக் காண்கிறோம். எனினும் அந்த இருண்ட காலமாகிய முற்காலப் பல்லவர் காலத்தில் உண்டான சில சமுதாய மாறுதல்கள் தமிழ் மக்களிடம் வேரூன்றி நிலைத்து, இன்றளவும் அவர்களை விட்டு நீங்காமல் வாழ்கின்றன என்பது தேற்றம். இனி இந்த ஆய்வின் விட்டுப் பிற்காலப் பல்லவர் கால வரலாற்றைக் காண்போம்.

சிம்மவிஷ்ணுவின் பரம்பரையினராய் மகேந்திரன் தொடங்கி இரண்டாம் பரமேசுவரன் வரையிலும் ஆண்ட அரசர் காலத்தில் நாடு சமயப் போராட்டங்களுக்கு உள்ளாகித் தெளிநிலை பெற்றமை காண்கிறோம். அதற்கு முன் வந்த பல மன்னர் பரம்பரையினர் சிதைந்தும் மாறியும் பிறழ்ந்தும் உழந்தும் தமிழ் மக்களோடு தம்மையும் உறவு படுத்திக் கொண்டு, தமிழராகவே மாறிவிட்டனர். அவர்தம் பரம்பரையினர் இன்றும் அம்மரபுப் பெயர்களைச் சிதைந்தும் உழந்தும் கொள்கைகொண்டு முற்றிய தமிழர்களாக மாறிவிட்டனர். அப்படியே ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மாறிய பல்லவரும் தமிழ் உணர்வு பெற்றுத் தமிழ்ச் சமுதாய வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற பல செயல்களைச் செய்தார்கள் எனக் காண்கிறோம். இரண்டாம் பரமேச்சுரனுக்கு அடுத்து வந்த இரணியவர்மனின் பரம்பரையினரான நந்திவர்மப் பல்லவன் தொடங்கி அபராஜிதன் வரையில் நாட்டை ஆண்ட வரலாறு தெளிந்த நீரோடை போன்றே அமைகின்றது. எனவே, அக்கால எல்லையிலமைந்த அரசர்களைத் தனித்தனியாக எடுத்து ஆய்வதோ அன்றிச் செயல்களை அறுதியிடுவதோ ஈண்டுத் தேவை இல்லையென எண்ணுகிறேன். அவர்களைப் பற்றி எல்லாம் முன் ஆய்ந்த வரலாற்று அறிஞர்கள் நன்கு விளக்கியுள்ளார்கள். எனவே, அந்த உண்மைகளை நானும் இங்கே திருப்பிச் சொல்வது தேவையற்றது.

இப்பல்லவர் காலத்துக்கும் முற்காலப் பல்லவர் காலத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் கண்டு இப்பல்லவர் காலத்திய சமுதாய வரலாற்றினை ஓரளவு விளக்கிக் காட்டி என் பணியை முடித்துக் கொள்ள நினைக்கிறேன். அக்காலத்திய சமயம், இலக்கியம், கலை ஆகியவைப் பற்றி ஆராயத் தனித்தனியாக அறிஞர்தம் கூட்டங்கள் இன்று நடைபெறுகின்றமையின் அவற்றுள் புகுந்து துருவி ஆராய வேண்டிய தேவையும் இல்லை என்று கருதுகிறேன். எனவே, மேற்போக்காகப் பல்லவர் கால வரலாறு நமக்குக் காட்டும் ஒருசில உண்மைகளைக் கண்டு அவற்றால் தமிழ்நாடு பெற்ற பயன்களையும் மாறுதல்களையும் பிறவற்றையும் காட்டல் போதுமானதாகும்.

தமிழ்நாட்டில் முதற் பல்லவர் ஆட்சி மாற்றங்களைச் செய்தது என்றால் பிற்காலப் பல்லவர் ஆட்சி அம்மாற்றங்களை மாற்றி, நிலைத்த பல பணிகளையும் செய்துள்ளது. மகேந்திரன் சமண சமயத்திலிருந்து சைவ சமயத்துக்கு மாறிய உடனே நாட்டில் பெருங்கிளர்ச்சி உண்டாயிற்று. சிம்மவிஷ்ணுவாகிய அவன் தந்தையின் பெயரை ஓட்டி அவனை வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்தவனாகக் கூறினும் அது ஆராய்ந்தற்குரியது. அப்படியே அவன் மகனான நரசிம்மன் காலத்தில் அக்காலப் பாண்டிய நாட்டில் உள்ளார்க்குள் புகைந்திருந்த பெருங்கிளர்ச்சி கூள்பாண்டியனுடைய சமய மாற்றத்தால் வெளியே கிளர்ந்தெழுந்து நாட்டில் பெரு மாற்றத்தை உண்டாக்கிற்று. ஒரு நாட்டு மக்களின் அடிப்படைப் பண்பாட்டிற்கு மாறுபட்ட எந்தக் கொள்கையும், அவ்வப்போது ஆணை அளித்தல், பிறவகை உதவிகள் முதலியவற்றால் ஓங்குவது போலக் காணப்படும், கால வெள்ளத்தில் எதிர்நிற்காது மறையும் என்பதைத்தான் இந்த ஏழாம் நூற்றாண்டின் வரலாறு காட்டுகின்றது. இந்த உண்மை உணர்ந்தமையால்தான் மேலைநாட்டிலிருந்து தமிழகத்தில் தம் சமயம் பரப்புவந்த பாத்திரிகள் தம்மை நடை, உடை, பாவனைகளால் மட்டும் அன்றிப் பெயர், வாழிடம் ஆகிய பிற வகைகளாலும் தமிழராகவே மாற்றிக் கொண்டனர். வரலாறு உணர்ந்தும் இந்த உண்மையை இன்னும் சிலர் நாட்டில் புரிந்து கொள்ளாமையாலேதான் இன்னும் பல சண்டைகளும் மாறுபாடுகளும் நிகழ்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன.

பல்லவர் காலத்தில் சமய மாறுபாடு உண்டானமை உண்மையே யாயினும் அம்மாறுபாடு வேறுபாடற்ற சங்க காலச் சமய நெறியினை வழங்கத் தவறிவிட்டது. வைதிகத்தோடு பிணைந்த பிறிதொரு கலவைச் சமயமே தமிழகத்தில் கால் கொண்டது. அத்துடன் புதுப்புது விதமான கடவுளரும் வழிபடு முறைகளும் புகுந்தன. விநாயகர் வணக்கம் இக்காலத்தில் ஏற்பட்டதேயாகும். சைவ சமயத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுக் கொண்டவராகிய பரஞ்சோதியார் வாதாபியை வென்று அங்கிருந்தவற்றுள் பல பொருள்களைக் கொண்டு வந்தமை போன்று பிள்ளையாரையும் உடன் கொண்டு வந்தார். அதனாலேயே 'வாதாபி கணபதிம் பஜே' என்ற வணக்கப் பாடலும் உருவாயிற்று. விநாயகர் வழிபாடு இன்றும் மேலைச் சாளுக்கியர் ஆண்ட மராட்டியப் பகுதிகளிலும் பம்பாயிலும் பிறவிடங்களிலும் மிகச் சிறந்த முறையில் விரிந்த வகையில் கொண்டாடப் பெறுவதற்கிறோம்.

பரஞ்சோதியார் விநாயகரை ஏன் கொண்டு வந்தார்? அதனை அரச மரத்தின் கீழ் ஏன் நிறுவினார்? அரச மரத்துக்கும் விநாயகருக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? பௌத்த சமயக் காலத்திலே தமிழ்நாட்டில் புத்தர் அருளாளராக அடிப்படையான அரசமரத்தடியில் அவருடைய பேருருவங்களை நிறுத்தி வழிபட்டனர். அடுத்து வந்த சமணர்களும் தம் சமயத் தலைவர்களை மக்கள் மனமறிந்து, அதே நிழலில் நிறுவி வழிபட்டிருக்கக்கூடும். அசோகும் அவருக்கு அருந்துணையாக அமைந்ததன்றோ? அதே வேளையில் வாதாபியில் விநாயகரின் பேருருவைக் கண்ட பரஞ்சோதியார் இந்த விநாயகர் பேருருவை அரச மரத்தின் கீழ் நிறுத்தின மக்கள் மன நிறைவு பெறுவர் எனக் கணித்து இங்கே கொண்டு நிறுவிவிட்டார். மக்கள் அன்று மன நிறைவு பெற்றதோடு, என்றும் அவ்விநாயகரையே முதல் வழிபடு கடவுளாகவும் கொண்டுவிட்டனர். எனவே, பரஞ்சோதியார் அரசியல் வெற்றி மட்டுமன்றித் தம் சமயக் கொள்கையிலும் வெற்றி பெற்றுவிட்டார் என்பதை இவ்வரலாறு காட்டுகிறது. இப்பிள்ளையாரைப் பற்றித் தமிழ் இலக்கியத்திலேயே முதன் முதல் பரஞ்சோதியாரின் காலத்தவரான ஞானசம்பந்தர்தாம் பாடுகின்றார்.

இவ்வாறு சமய அடிப்படையில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் நடைபெற்றன. அவற்றுள் பெரும்பாலான இன்றளவும் வாழ்கின்றன. கலையுலகில் பிற்காலப் பல்லவர் செய்த புரட்சி பெரும் புரட்சியே ஆகும். யாரும் நினைத்தறியா வகையில் குகைக்கோயில்களைப் பலவகையில் வளர்த்து கற்கோயில்களை அமைத்து அக்கோயில்களில் நிலையான கல்வெட்டுக்களையும் எழுதி, உலகப் புகழ் பெற்று விட்டார்கள். தமிழ் நாட்டில் முதன் முதல் கல்வெட்டுக்களையும் செப்பேடுகளையும் உண்டாக்கி வரலாற்றுக்கு வழி கோலிய பெருமை இப்பல்லவரையே சார்ந்ததாகும். எனவே, தமிழகத்தின் தெளிந்த வரலாற்றுக்கு அடிப்படை வகுத்த இப்பல்லவரை நாம் என்றென்றும் போற்றக் கடமைப்பட்டவராகின்றோம்.

கலை உலகில் இவர்கள் செய்த மாற்றங்கள்தாம் எத்தனை! வண்ணக் கலவைகள் ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழியினும் அழியாதிருக்கும் வகையில் அமைத்துத் தீட்டிய சித்திரங்களை இன்றும் போற்றுகிறோம். மாமல்லபுரத்தின் எழில் மிகுந்த சிற்பங்களை எந்நாட்டவரும் வைத்த கண் வாங்காது பார்க்கும் ஒரு நிலையினைக் காண்கிறோம். கயிலையின் காட்சியையும் வைகுண்டத்தின் காட்சியையும் காஞ்சியில் அமைத்ததோடு, அக்கோயில்களில் என்றும் கண்டு மகிழும் சித்திரக் காட்சிகளையும் வரலாற்றுக் காட்சிகளையும் வடித்த பல்லவர் திறன் போற்றற்குரியதாகும். பல்லவ மல்லன் ஆட்சிக்கு வந்த வரலாற்றை வைகுந்தப் பெருமாள் கோயில் சுவர்கள் அல்லவோ இன்றும் நம்மோடு பேசி விளக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. 'கல்லும் சொல்லாதோ கவி' என்ற பாட்டின் அடியும் இவர்தம் வடித்தெடுத்த கல்வெட்டுக்களைப் பற்றி எழுந்த அடியாகவன்றோ கொள்ளவேண்டும். பல்லவர் சென்ற இடமெல்லாம் அவர்தம் கைவண்ணத்திறனும் அத்திறன் வளர்ச்சி அடைந்த வகையும் கொண்டன்றோ இன்றைய வரலாற்றாசிரியர்கள் அவரவர் காலத்தையும் அக்காலத்தை ஓட்டிய நாட்டு வரலாற்றையும் கணக்கிடுகிறார்கள்? இப்படி ஒரே சமயத்தில் கலையையும் வரலாற்றையும் பிணைத்து வளர்த்த அவர்தம் பெருமையை பேசாதிருக்க முடியுமா?

பிற்காலப் பல்லவர் காலத்தில் தமிழ் இலக்கியமும் இலக்கணமும் நன்கு வளர்ந்தன எனக் கொள்ளலாம். 'நந்தி கலம்பகத்தால் மாண்ட கதை நாடறியும்' என்ற மரபு வாக்கியப்படி நந்திவர்மனின் தமிழ் உணர்வை உலகு நன்குணர்ந்துள்ளது. இன்று வரையில் வாழ்ந்து சிறந்தனவாகப் போற்றப்படும் சைவ இலக்கியங்களில் ஏழு அல்லது எட்டுத் திருமுறைகளும் வைணவ நாலாயிரத்தின் பெரும்பகுதிகளும் இக்காலத்தில் எழுந்தனவன்றோ? இதனாலன்றோ அத் தெய்வ நெறி பாடும் இலக்கியத்தில் பல்லவர் இடம் பெற்றுச் சாகாவரம் பெற்று வாழ்கின்றனர். பல்லவருக்கு மாறுபட்டவரைத் தம் இறைவன் மறுக்கம் செய்து பல்லவரை வாழ வைக்க வேண்டும் என்ற உணர்வைச் சுந்தரர்,

"உரிமையால் பல்லவர்க்குத் திரைகொடா
மன்னவரை மறுக்கம் செய்யும்
பெருமையால் புலியூர் சிற்றம்பலத்தெம்
பெருமானைப் பெற்றா மன்றே"

எனப் பாடி இறைவன் பல்லவர் வாழ வழி வகுத்தவன் என்பதைக் காட்டுகின்றாரன்றோ? 'பாரூர் பல்லவனூர் மதிற்காஞ்சி' என்று தேவார அடியவர்கள் காஞ்சியை நினைக்கும்போதே அத்தொண்டை நாட்டைப் பல வகையில் செப்பம் செய்து அதே வேளையில் அத்திருத்தப் பணிகளுக்கெல்லாம் பல வரிகளையும் இட்டு வசூல் செய்து நாட்டு வளத்தைப் பெருக்கிய பல்லவர் சமுதாயப் பணியை எல்லா வரலாற்றாசிரியர்களும் போற்றுகின்றனர். உத்திரமேரூர் ஏரி வற்றியபோது வண்டலை வாரியும், வற்றாதபோதும் படகுகள் கொண்டு வண்டலை வாரியும் அதனைக் கரையில் இட்டுக் கரையைப் பலப்படுத்திய நந்திவர்மன் இன்றைய 'P.W.D.' துறைக்கு வழிகாட்டியாவான். (Historical sketches of Ancient Dekhan Vo1. II P.14).

இவ்வாறு வளப்படுத்திய பகுதிகளில் சிலவற்றை அக்கால வைதிக நெறிக்கேற்பப் பல்லவ மன்னர்கள் பிரமதேயமாகவும் தேவ தானமாகவும் பிராமணர்களுக்கும் கோயில்களுக்கும் அளித்தனர் எனக் காண்கிறோம். இவர்கள் காட்டிய வழியிலேதான் பிற்காலத்திய சோழர்கள் பெருமளவில் தானங்களைச் செய்து அவற்றை வரியிலா நிலங்களாக்கினர். மக்களினத்துள் வேறுபாடு

வளர்க்கும் இந்த முறை, சமுதாய வாழ்வில் காலத்தால் மறைக்கப்படும் என்ற வரலாற்று உண்மைக்கு ஏற்ப, இக்காலத்தில் முற்றும் நீக்கப்பெற்று, வேறுபாடற்ற நிலையில் அவை இன்று மக்களிடையில் வழங்கப் பெறுவதைக் காண்கிறோம்.

பல்லவர் காலத்தில் நாணயங்கள் பழக்கத்தில் இருந்தமை அறிகிறோம். அப்படியே அவைக்கும் -முகத்தல், தூக்கல் அளவைகளுக்கும் பல்வேறு வரையறைகள் இருந்தன எனக் காண்கிறோம். இவை யாவும் நாட்டுக்குப் புதியன அல்லவேனும் ஓரளவு இடைக்காலத்தில் சிதைந்த நிலையில் இவர்களால் செப்பம் செய்யப்பெற்றதெனக் கொள்ளலாம்.

பல்லவர் ஆட்சி முறையைப் பற்றியும் நீதி வழங்கிய நெறி பற்றியும் நாட்டுப் பிரிவுகளைப் பற்றியும் கூடப் பல அறிஞர்கள், கிடைத்த சான்றுகளைக் கொண்டு நன்கு ஆய்ந்துள்ளனர். அவற்றின் வழி பல்லவர் நாட்டைச் செம்மையாகப் பகுத்தும் நேரிய வழியில் நீதி வழங்கியும் மக்கள் வாழ்வின் அடிப்படை உணர்ந்தும் செயலாற்றினார்கள் என அறிய முடிகிறது. நாடுடைப் பல கோட்டங்களாகப் பிரித்துப் பெரும்பாலான அதிகாரங்களை அம்மக்களிடமே விட்ட பெருமை பல்லவர்களுடையதே. இன்றைய மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கையை மறுப்பவர்க்கு இப்பல்லவர்கால ஆட்சி வரலாறு ஒரு சிறந்த பாடமாக அமையும் என நம்புகிறேன்.

வெற்றி பெற்ற பெருமன்னர்கள் தத்தம் பெயரால் மண்டலங்களையும், ஊர்களையும், நாடுகளையும் - ஏன் - ஏரிகளையும் அமைத்தமை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டிய ஒன்றாகும். இன்றும் இந்தக் கொடுநோய் ஆள்வார் யாராயினும் அவர்களை விடவில்லை. இடைக்காலத்திலும் பெருமன்னர்கள் ஆகிய ராசேந்திரன் போன்றாரையும் இந்நோய் பற்றியமை அறிகிறோம். ஆயினும் வரலாறு அது தவறு என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. இப்பல்லவர் அன்று வைத்த பெயர்கள் எல்லாம் இன்று எங்கே உள்ளன? பல பெயர்களே இன்றி மறைந்தன. சில சிதைந்து நிலைகெட்டன. மாமல்லபுரமும் திரையன் ஏரியும் மகாபலிபுரம் எனவும் தென்னேரி எனவும் வழங்கப்படுதல் இதற்குச் சான்றாகும். அப்படியே நாடுகளுக்கு அவர்கள் வைத்த பெயர்கள் மாறி இயற்பெயர்களே நிலைத்தமையே காண்கிறோம். பிற்காலத்தில் புகழ்க்காக உண்டான கங்கைகொண்ட சோழபுரம் நிலைகெடாத் தொண்டால் அமைந்த தஞ்சையும் பெரியகோயிலும் இன்றளவும் புகழ்பெற்று வாழ்கின்றன அல்லவா? அண்மையில் 'டால்மியாபுரம்' கல்லக்குடியாக மாறிய கதையும் அத்தகையதே. யாரும் தங்கள் பெயரால் எதையும் அமைக்க ஒருப்படமாட்டார்கள். பேரும் புகழும் பெற்ற வரலாற்றில் வாழ்கின்ற அத்துணைப் பெருமக்களும் தம்மை மறந்து தம் நாமம் கெட்டுப் பணியாற்றியவர்கள் என்பதையும் உணர வேண்டும். இவ்வுணர்வைப் பல்லவர் காலத்திய வரலாறு நமக்கு ஊட்டும் என நம்புகிறேன்.

பல்லவர் மக்கள் வாழ்வின் அடிப்படையான கல்வியை ஒம்பத் தவறவில்லை. 'கல்வியே கரையில்லாத காஞ்சி மாநகர்' என்று அக்காலத்தில் வாழ்ந்த அப்பரடிகளாலேயே காஞ்சிபுரம் கல்வியும் இணைந்து போற்றப்பட்டமை அறிகிறோம். அக்காலத்திய காஞ்சியில் கற்ற அறிஞர் பலர் வடநாட்டில் நெடுந்தொலைவில் இருந்த நாளந்தாப் பல்கலைக் கழகம் போன்ற இடங்களில் முக்கியப் பொறுப்பேற்றுச் சிறந்த அறிவியல் விற்பன்னர்களாக இருந்ததைக் காண முடிகிறது. மேலும், அக்காலத்தில் காஞ்சிபுரம் வந்த சீன யாத்திரகராகிய யுவான்-சுவாங் இக்கல்விசேர் காஞ்சியைப் பாராட்டிய நிலையும் எண்ணத் தக்கதாகும். எனவே, மக்கள் வாழ்வின் கண் எனப் போற்றும் கல்வியைப் பிற்காலப் பல்லவர் நன்கு போற்றிப் புரந்தனர் என அறியலாம். அப்படியே மக்களை நோயணுகா வகையிலும், அணுகின் தீர்க்கும் நெறியிலும் பல நல்ல ஏற்பாடுகளைச் செய்து மக்கள் நலம் பேற்றியும் பல்லவர் திறம்பட ஆண்டவர் எனக் காண்கிறோம்.

இத்துணை வகையில் உள் நாட்டில் அமைதி காத்த அதே வேளையில் புறப்பகைகளுக்கு அஞ்சாது அவர்களைப் புறமுதுகிடச் செய்த பெருமையும் பல்லவரைச் சார்ந்ததாகும். பெருமன்னன் ஆகிய ஷர்ஷுனைத் தோற்கடித்த சாளுக்கிய மன்னனாகிய புலிகேசியைத் தோற்கடித்ததோடு, அவன் தலைநகரைக் கைப்பற்றிய பெருமை நரசிம்மவர்மனையும் அவன் படைத்தலைவராகிய பரஞ்சோதியாரையும் சார்ந்ததன்றோ? பல்லவ மன்னருள் போர்ந்து அமைதியில் வாழ்ந்தவர் ஓரிருவரே உள்ளனர் எனலாம். எனவே, அவர்கள் ஆண்ட காலத்தில் எல்லாம் புறப்பகைகளாகிய மாற்றாரைப் புறங்கொடுத்தோடச் செய்ததோடு, நாட்டு அகப் பகைகளாகிய அறியாமை, பிணி, வறுமை முதலியவற்றைப் போக்கிப் பல்லவர் செம்மையை நாட்டில் நிலைநாட்டினர் எனக் கொள்ளலாம். அதனாலேயே ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் கழித்தும் அவர்தம் புகழ் ஓங்கி உயர்கின்றது. தம் ஆணையின் கீழ்ப்பட்ட மக்களின் கருத்தையும் நெறியையும் மொழியையும் பண்பாட்டையும் சமய உணர்வையும் பிற நல்லியல்புகளையும் மதித்துப் போற்றிய பிற்காலப் பல்லவர் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் என்றென்றும் அழியாத நிலைத்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளனர். ஆனால், அவர்களுக்கு முன் ஆண்ட அவர்கள் முன்னோர் தமிழ்நாட்டில் இருந்து கொண்டே அம்மக்கள் வாழ்வுக்கு ஒவ்வாத பலவற்றைச் செய்து வந்தமையால்தான் அவர்தம் பெயர்களைக்கூட அறியமுடியாதவகையில் மெல்ல மெல்ல மறைந்தனர் - மறைகின்றனர். பல்லவர் வரலாறு கற்றுத்தரும் இந்த நல்ல பாடத்தை அறிந்து செம்மையாக நாடாள்வார் உலகில் நல்ல சிறப்புற்றுக் கால வெள்ளம் கடந்து புகழ் பெற்று வாழ்வார். அல்லாதார்..?

பல்லவ மன்னர் தொட்ட பல பணிகள் இன்றளவும் நாட்டில் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டுள்ளன. இனியும் தொடர்ந்து நடைபெற வாய்ப்பும் உண்டு. நாடு நாடாக வேண்டுமானால் அதனை நாடாக்கும் பொறுப்பு எக்காலத்தும் ஆள்வோரைச் சார்ந்தது என்பதை உணர்ந்தும் வகையில் பல்லவர் ஆட்சி அமைந்திருந்தது. மேலும், தமிழக வரலாற்றின் பொற்காலம் எனப் பேராற்றப்பெறும் பிற்காலச் சோழர் காலத்துக்குப் பல வகையில் பல்லவர் காலம் வழிகாட்டியாக அமைந்தது. சங்க காலத்துக்குப் பிறகு உண்டான நினைக்க முடியாத பெருமாற்றத்துக்குப் பிறகு ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பிற்காலப் பல்லவர் வரலாறு ஆகிய உதயசூரியன் தோன்றியிராதிருந்தால், தமிழக வரலாறு மட்டுமன்றித் தமிழர்தம் வாழ்வு, வளம், பண்பாடு அனைத்தும் எப்படி எப்படியோ உருமாறி இருக்கும் பிற்காலப் பல்லவர் நாட்டு மக்கள் உளமறிந்து, தம்மை உளத்தால் தமிழாக்கிக் கொண்டதமிழ் நாட்டுச் சமயம், இலக்கியம், பண்பாடு இவற்றைக் காவாது அவர் தம் முன்னோர் போல வேற்று வழியில் சென்றிருப்பாரேயானால், பிற்காலச் சோழர் தம் எழுச்சிக்கும் அரகக்கும் இடமே இருந்திருக்க முடியாது. எனவே, எங்கோ சென்ற தமிழகத்தை அதன் நேரிய வழியில் திருப்பிய பெருமை பிற்காலப் பல்லவர்களுக்கும் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த சமய, இலக்கியப் பேரறிஞர்களாகிய அப்பர், சம்பந்தர் போன்றார்க்கும் உரியதாகும். எனவே, இப்பல்லவர் காலம் இத்தமிழக வரலாற்றின் ஒரு திருப்பு மையம் என்று கொள்ளலாம்.

நான் மேலே கூறிய இக்கால வரலாற்றை இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கம் தொடங்கி ஆய்ந்தவர் பலர். இன்று பல கோணங்களில் ஆய் இருக்கின்ற அறிஞர்கள் பலர். எனவேதான் நான் அக்கால நிலையில் வாழ்ந்த அரசர்களையும் அவர்தம் ஆக்க அழிவுப் பணிகளையும் போர் முறைகளையும் சுட்டிக்காட்டாது, அவர்கள் சமுதாயத்தோடு தொடர்பின் நிலையின் வழியினையும் அதன் வழி உருவாகிய பணிகளையும் சுட்டிக் காட்டினேன். இதில் கூறிய ஒரு சில முடிவுகளை நீங்கள் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கூறமாட்டேன். இவை பற்றிய சிந்தனைகளைக் கிளறவே இவற்றைச் சுட்டிக் காட்டினேன். அறிஞர்கள் மேலும் ஆராய வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

முடிவுக்கு முன் தொல்பொருள் ஆய்வுக் குழுவிற்கும் தமிழக அரசுக்கும் சில சொல்ல நினைக்கிறேன். கல்வெட்டுக்கள் பற்றியும் தொல்பொருள் ஆய்வு பற்றியும் தமிழகத்தில் போருக்குமுன் நடைபெற்ற அத்துணைப் பெருமளவில் தற்போது நடைபெ

பறவிலலை என நம்புகிறேன். காரணம் எதுவாயினும் இத்துறையில் கருத்திருந்தாத நிலை வருந்தத்தக்கதே. நல்ல வேளை யாகத் தற்போது பொறுப்பேற்றுள்ள இயக்குநர் இக்குறைகள் இல்லா வகையில் பல துறைகளில் இத்தொல்பொருள் ஆய்வினை மேற்கொள்வதோடு, அவற்றைப் பொதுமக்களுக்கு உணர்த்தும் வகையில் நூல்களாகவும், வகுப்புகள், கருத்தரங்குகள், மாநாடுகள் வாயிலாகவும் விளக்கி வருகின்றனர். இத்துறையில் செய்ய வேண்டுவன பல. புகார் நகரம் உள்ளமையை நிலைநாட்டும் பல உண்மைகள் அகழ்பொருள்கள் வழியே தற்போது காட்டப்பெறுகின்றன. சற்றே ஆழ்ந்து ஆய்வு செய்யும் துறை செயலாற்றின் எத்தனையோ நாம் கனவாக எண்ணும் சங்க கால வாழ்க்கை நிலைகள் உண்மைகளாக்கப் பெறும். மொகஞ்சதாரா, ஆர்ப்பா போன்ற நாகரிகங்கள் பண்டைத் தமிழர் நாகரிகம் அன்று என்பாரும், தென்னிந்திய நாகரிகமே, பிற நாகரிகங்களுக்கு அடிப்படை இல்லை என்பாரும் வாய்மூடி மெளனியாகும் வகையில் பலப்பல பழமை பற்றிய புதிய உண்மைகள் வெளியாகலாம். அப்படிக்கால எல்லையில் நம் தமிழகத்தில் உண்டான மாறுதல்களையும், அவற்றின் வழியே கலை, நாகரிகம், பண்பாடு, சமயம், வாழ்வு இவற்றில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களையும் திட்டவாட்டமாக நிறுவ முடியும். இவற்றைக் கற்பனையாகக் கூறவில்லை. காரண அடிப்படையிலேயே கூறுகிறேன். இவ்வாறு வரலாறு காணாத கால எல்லைக்கு முற்பட்டு இடையிடை விடப்பட்ட பகுதிகள் இல்லையென்னவாறு இன்றுவரை தெளிந்த தமிழக வரலாற்றை உருவாக்க முடியும், அந்த நிலை உரவாயின் உண்மையில் தமிழினம் உலகில் உயர்ந்த நெறி போற்றிய - ஆக்கத்திறன் படைத்த இனம் என்பதை உலகோர் உணர்வர். தமிழ்நாட்டு வரலாறு பற்றிய பல நூல்கள் தற்போது கிடைக்கவில்லை. அவற்றை மறுபடி அச்சிட்டு உலவவிட வேண்டுவது இத்துறையின் கடமையாகும். இந்த ஆக்க நிலைக்கு அரசு ஒல்லும் வகையில் செல்லும் வாயெல்லாம் செயலாற்ற வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழக அரசுக்கு ஒரு வார்த்தை. எத்தனையோ திட்டங்களில் எண்ணற்ற கோடி ரூபாய்களைச் செலவிடும் அரசாங்கம் இத்துறையில் கருத்திருந்த வேண்டும். இன்று இந்தியாவிலேயே - ஏன் - உலகிலேயே தமிழினம் தனித்த சிறப்பினை உடையது என்ற பெருமைக்குத் தமிழர்தம் பழையதிலும் பழையதாய்ப் புதியதிலும் புதியதாய் அமைந்த சமுதாய அடிப்படையே காரணம் ஆகும். இதைக் கொண்டுதான் இன்றும் தமிழ்நாடு மொழி முதலிய வகைகளில் பிற மாநிலங்களிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கின்றது. எனவே, இவைகள் செம்மையாக்கப் பெற வேண்டுமாயின் இவற்றுக்கு அடிப்படையான தொல்பொருள் ஆய்வில் அதிகக் கருத்திருந்த வேண்டும். இத்துறையை விரிபுடுத்தி, பல துறைகளில் பலப்பல வகைகளில் ஆய்வினை வளர்த்து உலகுக்கு மறைந்து கிடக்கும் எண்ணற்ற உண்மைகளைப் புலப்படுத்த வேண்டும். நமது ஒரு சில இலக்கியங்களைக் கண்டு வியக்கும் உலகம் உண்மையில் நம் பழமை நன்கு விளக்கப்படுமாயின் நம்மை மிகமிகப் பாராட்டும். இந்த அடிப்படையிலேதான் ஆங்கில ஆட்சிக் காலத்தில் பல்வேறு துறைகளில் பணியாற்ற வந்த மேல்நாட்டவர் இத்துறையில் கருத்திருந்தனர். அந்த மேலைநாட்டுப் பெரியவர்தம் உலையா முயற்சி இன்றேல் சிந்துவெளி நாகரிகமும் தென்னிந்திய நாகரிகமும் உலகுக்குத் தெரிய வழியில்லை அல்லவா? இனி இந்தப் பொறுப்பைத்தும் தமிழக அரசினைச் சார்ந்ததாகும். ஆனால் அதற்கு ஒரு குறுக்கீடு உண்டு. என்ன? இத்துறையின் பெரும் பகுதி மத்திய அரசாங்கத்தில் இருப்பதுதான். அதனாலன்றோ பெரியகோயில் அமைத்த இராசராசன் உருகூச் சிலையைத் தமிழக அரசு விரும்பினும் அவன் அமைத்த அக்கோயிலேயே வைக்க முடியாத சங்கடமான நிலை உண்டாகின்றது. மாநில சுயாட்சி கோரும் தமிழக அரசு, முதலில் இதில் சுயாட்சி கோரி இத்துறையை முற்று ம் தனதாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

தமிழக அரசின்கீழ் இத்துறை வருவதற்கு அடிப்படை ஒன்றுண்டு. வரலாற்று அடிப்படைக்குரிய கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் கோயில்களில் உள்ளன. கோயில்களோ மாநில ஆட்சியில் உள்ளன. எனவே, அவற்றைப் பற்றி எழும் ஆய்வுகளும் இந்த அரசுக்கே உரிமையாக இருந்தல்தானே முறை. வேண்டுமாயின் இத்துறை வளர மத்திய அரசிடம் மானியம் பெறலாம். இத்துறைக்கெனவே தனியமைச்சகமும் ஆய்வகமும் கூட அமைக்கலாம். இத்துறை தமிழர் வாழ்வை உலகுக்கு உணர்த்த மிகமிக இன்றியமையாதது. இன்றைய தமிழக அரசாங்கமும் இந்த உண்மையை அறியாத அரசாங்கம் அன்று. அறிந்தது என்ற அடிப்படையிலேயே இந்த வேண்டுகோளை அவர்களுக்கு விடுக்கிறேன். எனவே, விரைவில் இந்தத் துறையினை மாநில அரசுக்குக் கொண்டுவருவதோடு, இதன் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் தளராது செய்ய வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் தளராது செய்ய வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்

தமிழ்நாடும் கம்பண உடையாரும்

- டாக்டர் A.கிருட்டினசாமி, எம்.ஏ., எல்.டி., பி.எச்.டி.,

தமிழ்நாடும் கம்பண உடையாரும்

சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் ஆட்சிக்குப் பிறகு தமிழ்நாடு, துங்கபத்திரை நதிக்கரையிலிருந்து தென்னாடு முழுவதும் பரவியிருந்த விசய நகரப் பேரரசின் ஒரு பகுதியாயிற்று. விசய நகரப் பேரரசைச் சங்க வமிசத்தைச் சேர்ந்த அரிகரர், புகர் எனும் இரு சகோதரர்கள், சிருங்கேரிச் சாரதா பீடத்துச் சங்கராச்சாரியாராகிய மாதவ வித்யாரண்யருடைய ஆட்சியுடன் கி.பி.1336 ஆம் ஆண்டில் இப்பொழுது அம்பி என்று அழைக்கப்பெறுவதும், இராமாயண காலத்தில் பம்பாசரசு என்ற பெயருடையதுமாகிய ஓரிடத்தில் அமைத்தனர். அவர்களுடைய முக்கிய நோக்கம் நதிக்குத் தெற்கே வட நாட்டிலிருந்து படையெடுத்து வந்து தென்னாட்டு மக்களின் சமயம், சமூகம், கலாச்சாரம் முதலியவற்றை இசுலாமியர்கள் முற்றிலும் அழித்து விடாமல் காப்பாற்றுவதேயாகும். அதில் அவர்கள் பெருமளவு வெற்றியும் பெற்றனர். விசயநகரப் பேரரசு ஏற்படாமல் போயிருப்பின் தென்னாட்டின் கலாச்சாரமும் கோயில்களும், மடாலயங்களும் அழிந்து போயிருக்கக்கூடும். அவ்விதமான பேராபத்துத் தமிழ்நாட்டுக்கு உண்டாகாமல் என்று முன் தென்றமிழ் போலக் காப்பாற்றியது இந்திய வரலாற்றில் விசயநகர மன்னர்கள் புரிந்த பெரும் சேவையாகும்.

மாலிக்காபூர், குசுருகான், துள்ளக் முகம்மது முதலிய இசுலாமியத் தலைவர்கள் படையெழுச்சிகளால் தமிழ்நாட்டு மக்கள் சொல்லொணாத துன்பங்களை அனுபவித்தனர். தமிழ்நாட்டில் முக்கிய கோவில்களாகிய திருப்பதி, காஞ்சிபுரம், சிதம்பரம், திருவாரணக்கா, திருவரங்கம், மதுரை, இராமேச்சுரம் முதலிய இடங்களின் மீது படையெடுத்து அவற்றின் செல்வங்களை வாரிச்செல்ல வேண்டுமென்பதும் அவர்களுடைய நோக்கங்கள். திருவரங்கப் பெருமானின் திருவுருவத்தையும் மாலிக்காபூர் டெல்லிக்கு எடுத்துச் சென்றதாகக் கோயிலொழுகு, திவ்வியசூரி சரிதம் முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன. இச்செய்திகள் இசுலாமிய வரலாற்று ஆசிரியர்களாகிய பரானி, இசாமி முதலியவர்களாலும் வலியுறுத்தப்பெறுகிறது. முகம்மது துள்ளக் காலத்தில் காவிரி ஆற்றிலிருந்து தெற்கே மதுரைமாநகர் வரையில் இசுலாமிய ஆட்சி வேருன்றியது. வடக்கே இலாகூரிலிருந்து தெற்கே மாபார் (Mabar) வரையில் அவருடைய பேரரசு பரவியிருந்ததாகவும், அப்பேரரசின் 23 மாகாணங்களில் மாபார் அல்லது பாண்டிய நாடும் ஒன்றாக இருந்ததாகவும் நாம் அறிகிறோம். (1) மதுரைத் தல வரலாறு என்னும் நூலும் பாண்டியர் வரலாறு (Pandyan Chronicle) என்ற நூலும் கி.பி. 1324 ஆம் ஆண்டில் முகம்மது துள்ளக் மதுரையைப் பிடித்ததாகக் கூறுகின்றன. புதுக்கோட்டையை

ச் சேர்ந்த இராங்கியம் என்னும் இடத்தில் கிடைத்த ஒரு கல்வெட்டு முகம்மது துக்ளக் தமிழ்நாட்டின் மீது படையெடுத்ததையும் மக்கள் பட்ட துன்பத்தையும் கூறுகிறது. "பாண்டிய நாட்டில் இசுலாமியப் படையெடுப்பின் போது அரசாங்கம் தலைதூக்கியது. ஆதிசூரத்தன் என்ற இசுலாமியத் தலைவன் சோழ பாண்டிய நாடுகளைச் சூறையாடினான். அப்பொழுது பொன்னமராவதி நாட்டைச் சேர்ந்த குளமங்கலம், பணையூர் என்ற இரு கிராமங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் இசுலாமியச் சேனையில் கூலிப்படையினராகச் சேர்ந்தனர்" எனக் கூறுகிறது. (2)

சோழ, பாண்டிய நாடுகளை வென்ற பின் முகம்மது துக்ளக் சலால்-உதீன் அக்சன் சா என்பவரை மாபார் அல்லது பாண்டிய நாட்டிற்குத் தலைவனாக நியமித்தார். (3) அவர் கி.பி. 1334 ஆம் ஆண்டு வரையில் முகம்மது துக்ளக்கிற்கு அடங்கி அவருடைய பிரதிநிதியாக ஆட்சி செலுத்தினார். ஆனால் அடுத்த ஆண்டில் சுயேச்சையடைந்து தம் பேரிலேயே நாணயங்களை வெளியிட்டு மதுரைச் சுல்தான்களுடைய ஆட்சியை நிலைபெறச் செய்தார். அவருடைய சந்ததியார்கள் கி.பி.1371 ஆம் ஆண்டு வரையில் மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழ, பாண்டிய நாடுகளை ஆண்டு வந்தனர். இந்தச் சலாவுதீன் அக்சன் சாவை பராணி (Barani) ஃபெரிச்டா (Ferishta) என்ற இரு இசுலாமிய வரலாற்று ஆசிரியர்களும் 'சையது ஆசன்' என்று அழைக்கின்றனர். (4) இவருக்குப் பிறகு ஏழு சுல்தான்கள் மதுரையை ஆண்டனர். இவர்களில் ஏழாவது சுல்தான் (Fakhruddin Mubarak Shah) பக்ருதீன் அல் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்கள் இன்னும் கிடைக்கின்றன. இவர்களில் ஏழாவது சுல்தான் (Fakhruddin Mubarak Shah) பக்ருதீன் முபராக் சா என்பவர். இந்த சுல்தானை விசயநகர வேந்தராகிய முதலாம் புக்கரின் மகன் குமார கம்பண உடையார் என்பவர் வென்று சோழ, பாண்டிய நாட்டிலிருந்து இசுலாமிய ஆட்சியை நீக்கித் தமிழ் நாட்டின் துன்பத்தைப் போக்கி நிதி முறையை நிலைபெறச் செய்தார். இந்தக் குமார கம்பணருடைய அருஞ்செயல்களைப் பற்றிய ஓர் ஆராய்ச்சியே இக்கட்டுரையாகும்.

குமார கம்பணருடைய வரலாற்றை அவருடைய மனைவியாகிய கங்காதேவியார் எழுதிய 'மதுரா விசயம்' என்னும் வடமொழிக் காவியத்திலிருந்தும், குமாரகம்பணர் தமிழ்நாட்டை ஆண்டபொழுது எழுதுவிக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களிலிருந்தும் நாம் தெளிவாக உணரக்கூடும். அந்தக் கல்வெட்டுகள் தமிழ்நாட்டில் காணப்பெறும் கோவில்களில் திருமதில்களிலும் கோபுரங்களிலும் எழுதப்பெற்றுள்ளன. இதுவரையில் 132 கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் பெரும்பாலானவை செங்கற்பட்டு வடவார்க்காடு, தென்னார்க்காடு மாவட்டங்களில் உள்ளன. மற்றவை தஞ்சை, திருச்சி, இராமநாதபுரம் மாவட்டங்களில் கிடைக்கின்றன. மதுரைச் சுல்தான்களுடைய ஆட்சியில் தமிழ்நாட்டின் அவல நிலைமையை கங்காதேவியார் எழுதிய 'மதுரா விசயம்' என்னும் நூல் மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறது. அக்காவியத்தின்படி குமார கம்பணர் தன்னுடைய தலைநகரமாகிய 'முல்பாகல்' (5) அல்லது 'முன்வாய்' என்னும் இடத்திலிருந்து புறப்பட்டுத் தமிழ்நாட்டிற்குள் புறந்து விரிஞ்சிபுரத்திற்கு அருகில் பாலாற்றைக் கடந்து இராசகம்பீர ராச்சியம் என்னும் நாட்டைத் தனக்கு அடிபணியும்படி செய்தார். இந்த இராச கம்பீர இராச்சியம் காவிரியாற்றிற்கு வடக்கே தொண்டை மண்டலம் என்று அழைக்கப்பெற்றதும், தற்காலத்தில் தென்னார்க்காடு, வடவார்க்காடு, செங்கல்பட்டு, சித்தூர் மாவட்டங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டதுமாகிய ஓர் நாடு. இந்த இராச்சியத்தை அமைத்தவர்கள் படைவீட்டுச் சம்புவரையர்கள் என்னும் குறுநில மன்னர்கள். இவர்களில் வென்று மண்கொண்ட ஏகாம்பரநாதச் சம்புவரையன் என்பவரும் அவருடைய மகன் இராச நாராயணச் சம்புவரையன் என்பவரும் மிக்க புகழடைந்த ஆட்சி செலுத்தினர். இவர்களுடைய தலைநகர் படைவீட்டு என்னுமிடத்தில் ஒரு குன்றினிடம் அமைந்திருந்தது; அது இப்பொழுது வடவார்க்காடு மாவட்டத்தில் வேலூருக்குத் தெற்கே சந்தவாசல் என்னும் இடத்திற்கு அருகில் ஒரு சிறிய கிராமமாக இருக்கிறது. இச்சம்புவரைய மன்னர்கள் வன்னிய குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள். ஏகாம்பரநாதச் சம்புவரையனுக்கு இராசகம்பீரன் என்ற பெயரும் வழங்கியது. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், வடக்குத் தமிழகத்தில் இவர்கள் ஆட்சி செலுத்தித் தமிழ்மொழியை ஆதரித்தனர். அங்கிருந்த முசுலீம் ஆட்சியை அழித்து, சுயாட்சியை ஏற்படுத்திய பிறகு 'வென்று மண்கொண்டான்' என்ற பட்டத்தைக் கொண்டனர். இரட்டைப் புலவர்கள் என்ற சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்துத் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு உதவி செய்தனர். இச்செய்தி இரட்டைப் புலவர்கள் இயற்றிய கச்சி ஏகாம்பரநாதருலா, கச்சிக்கலம்பகம், தில்லைக்கலம்பகம் முதலிய நூல்களிலிருந்து நாம் உணரலாம்.

கி.பி.1361 ஆம் ஆண்டில் குமார கம்பணன் இராச நாராயணச் சம்புவரையருடைய இராச கம்பீர இராச்சியத்தை வென்று காஞ்சிபுரத்தில் தங்கியிருந்தபொழுது அதிசய நிகழ்ச்சியொன்று நிகழ்ந்ததாக மதுராவிசயம் என்னும் நூல் கூறுகிறது. குமார கம்பணர் தன்னுடைய சேனையோடு காஞ்சிபுரத்தில் தங்கியிருக்கையில் அவருடைய கனவில் ஒரு பெண் தெய்வம் தோன்றித் தமிழ்நாட்டின் அவல நிலைமையைப் பின்வருமாறு எடுத்துரைத்தது. "புக்கழ்பதியின் மகனே, துருக்கர்களுடைய ஆட்சியில் புலியூர் என்று கூறப்பெறும் தில்லையம்பதி உண்மையில் புலியூராகவே ஆகிவிட்டது. (புலிகள் வசிக்கும் காடாகிவிட்டது) திருவரங்கத் திருக்கோவிலின் விமானம் சீரழிந்துவிட்டது. ஆதிசேடனுடைய நிழலில் பள்ளிகொண்டிருந்த அரங்கநாதருடைய ஆலயத்தில் இப்பொழுது பாம்புகள் குடிகொண்டுள்ளன. திருவானைக்காவில் கோயில்கொண்டுள்ள சிவபெருமான் முன்னொரு காலத்தில் யானையின் தோலை உரித்து அணிந்துகொண்டதாகக் கூறுவதுண்டு. இப்பொழுது அப்பெருமானுக்கு யானைத் தேராலாடைகூட இல்லை, அவரைச் சிலந்திக் கூடுகள் மூடிக்கிடக்கின்றன. தமிழ்நாட்டில் உள்ள பல கோயில்களின் மண்டபங்களுக்கும் கருப்பக்கிரகங்களும் கேட்பாரற்ற நிலையில் செடி கொடிகளும், புற்புதர்களும் நிறைந்து இடிந்து விழுகின்றன. அக்கோவில்களின் கோபுர வாயில் கிடைக்கின்ற பாம்புகள் மூடிக்கிடக்கின்றமையால் செல்லரித்துப் போகின்றன. முன்னர்த் தேவாரங்களின் இசையும், வேதத்தின் ஒலியும், பிறதங்கத்தின் இனிய நாதமும் முழங்கிய இடங்களில் நரிகள் ஊளையிடுகின்றன. துளி நீரும் வீணாகாமல் மக்களுக்குப் பயனுடைய காவிரியாற்றின் நீர்ப்பெருக்கம் உபயோகமின்றிப் பாய்ந்து வெள்ளக்காடாகி நாட்டைச் சீரழிக்கிறது. அக்கிரகாரங்களில் வேத விதிப்படி செய்யப் பெற்ற யாக தூமத்திற்குப் பதிலாக, துருக்கர்கள் பசுவின் மாசிசத்தை நெருப்பில் பொசுக்குவதால் துர்நாற்றமிக்க புகைதான் ஆகாயத்தில் கிளம்புகிறது. மதுரையில் அங்கயற்கண்ணியின் கோவிலும், பதினான்கு கோபுரங்களும் இடிந்து கிடக்கின்றன. நகரத்தைச் சுற்றியிருந்த தென்னை மரங்களெல்லாம் வெட்டப்பெற்று, அவையிருந்த இடத்தில் திரிகுலம் போன்ற கம்பங்கள் நடப்பெற்றுள்ளன. அவற்றில் தென்னங்குலைகளைப் போல் மக்களுடைய தலைகளைக் கொய்து குலைகளாகத் கோத்துத் தொங்கவிட்டுள்ளனர். பொதிகை மலையில் தோன்றி நாட்டை வளப்படுத்திய தாமிரபரணியாற்றின் நீர், அதில் நீராடும் மக்கள் உபயோகிக்கும் சந்தனக் குழம்பின் கலவையால் வெண்மை நிறம் பெற்று நறுமணம் வீசுவது இயல்பு. ஆனால் இப்பொழுது துருக்கர்களால் கொல்லப்பெற்ற அந்தணர்களின் இரத்தமும் பசுக்களை வதை செய்வதனால் சிந்தும் இரத்தமும் சேர்ந்து அவ்வாற்றின் நீர் செந்நிறமாக மாறிவிட்டது". (6)

மேற்கூறியவாறு தமிழ்நாட்டு மக்களின் இன்னல்களை அத்தெய்வம் குமார கம்பணருக்கு எடுத்துரைத்ததாக மதுரா விசயம் என்னும் நூலில் கங்காதேவியார் கூறுகிறார். இக்கூற்று அந்த நூலாசிரியையின் திறமை மிக்க கற்பனையென்று நாம் கூறிவிட முடியாது. ஏனெனில், மதுரைத் தல வரலாறு என்னும் வரலாற்று நூலும், குமார கம்பணருடைய கல்வெட்டுக்களும் இச்செய்திகள் உண்மையானவை என்று நாம் உணரும்படி செய்கின்றன. மதுரா விசயத்தில் சொல்லப்படும் மற்றொரு செய்தி வரலாற்று உண்மைக்குச் சிறிது மாறுபட்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டின் துன்பத்தை எடுத்தியம்பிய பிறகு அப்பெண் தெய்வம் குமார கம்பணரிடத்தில் அதிசயமான வான் ஒன்றை வழங்கி அவ்வானைக் கொண்டு மதுரையில் கொடுங்கோலாட்சி நடத்திய சுல்தானை அழிக்கும்படி ஆணையிட்டதாகவும் மதுரா விசயத்தில் கூறப்பெற்றுள்ளது. "ஓ, அரசனே முற்காலத்தில் இவ்வான் விசுவகரு மனாலச் செய்யப்பெற்று, அசுரர்களை அழிப்பதற்காகச் சிவபெருமானிடம் அளிக்கப்பெற்றது. இவ்வானை மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுள் ஒரு பாண்டிய மன்னனுடைய தவச் சிறப்பினை உணர்ந்து அவனுக்கு அளித்தார். நான் அதை உன்னிடம் கொடுக்கிறேன். இஃது உன் கையில் இருப்பின் உன்னை வெல்ல யாராலும் முடியாது. தென் மதுரைக்குச் சென்று கொடுங்கோலோ

ச்சும் துருக்க மன்னனை, கிருட்டின பகவான் கம்சனை வெட்டி வீழ்த்தியதுபோல் வெட்டி வெற்றிபெறுக" (7) என்று வாழ்த்தியதாக நாம் உணருகிறோம். இவ்வாறு தெய்வத்தின் அருள் பெற்ற குமார கம்பணர் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து மதுரையின்மீது படையெடுத்துச் சென்றார். அவருடைய படைப்பெருக்கத்தினாலும், தோள் வலிமையினாலும் அப்பொழுது மதுரையை ஆண்ட (Fakhruddin Mubarak Shah) பக்ருதின் முபாரக் சா என்பாரைப் போரில் புறங்கண்டு, மதுரையைத் தன் வசப்படுத்தினார். இப்படையெடுப்பில் குமார கம்பணருக்கு உறுதுணையாக நின்று உதவி செய்த சானுவ மங்கு என்பவர் மதுரைச் சல்தானைக் கொன்று வீழ்த்தியதாக ராம அப்பூதயம் என்னும் தெலுங்கு வரலாற்று நூலில் கூறப்பெற்றுள்ளது. (8)

குமார கம்பணருடைய மதுரா விசயம் எந்த ஆண்டில் நடந்தது என்பது பற்றி வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்களிடையே மிகுந்த வேற்றுமை எழுந்துள்ளது. அவற்றுள் ஐந்து ஆசிரியர்கள் கொடுத்துள்ள ஆண்டுகளைப் பின்வருமாறு வரிசைப்படுத்தலாம்.

- Dr.S.கிருட்டினசுவாமி அய்யங்கார், - கி.பி. 1358 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்.
- பேராசிரியர் K.A. நீலகண்ட சாத்திரியார் - கி.பி. 1364 ஆம் ஆண்டில்.
- திரு. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் - கி.பி. 1364 ஆம் ஆண்டில்.
- Rev. ஈராசு பாதிரியார் - கி.பி. 1377 ஆம் ஆண்டில்.
- Dr. தே.வே.மகாலிங்கம் - கி.பி. 1361 - 1363.

மேலே கொடுக்கப்பெற்ற ஆண்டுகளில் எது ஏற்புடையது என்று வரலாற்று இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுக்கள் ஆகியவற்றின் துணைகொண்டு நாம் ஆராயவேண்டும். முதலாவதாக Dr.S.கிருட்டினசுவாமி அய்யங்கார் அவர்கள் கொடுத்துள்ள ஆண்டை எடுத்துக் கொள்வோம்.

- தாம் எழுதிய தென்னிந்தியாவின் மீது இசுலாமியப் படையெடுப்புகள் என்னும் நூலில், குமார கம்பணர் மதுரையின் மீது கி.பி. 1358 இல் படையெடுத்ததற்கு ஆதரவாக இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் திருக்காளக்குடிக்கோவிலிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டைக் கொண்டுள்ளார். மாறவர்மன் வீரபாண்டியன் என்னும் பாண்டிய அரசனுடைய 31 ஆம் ஆட்சியாண்டில் பொறிக்கப்பெற்ற இக்கல்வெட்டு "இப்பொழுது எங்கும் துருக்க ஆட்சியாக இருக்கிறது. தேவதானங்களும் பிரமதேயங்களும் அழிந்து விட்டன. இந்தச் சமயத்தில் கம்பண உடையார் வந்து மதுரை நகரத்தைச் சல்தான்களிடமிருந்து மீட்டு மறுபடியும் தேவாலயங்களை நிலைபெறச் செய்தார்" எனக் கூறுகிறது. (9) இக்கல்வெட்டினைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்தவர் இது 1358 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்டதெனக் கூறியுள்ளார். ஆனால், இந்த ஆண்டில் குமாரகம்பணர் மதுரையின் மீது படையெடுக்கவில்லையெனக் கீழ்க்கண்ட ஆதாரங்களால் நிரூபிக்கலாம்.

1. மாறவர்மன் வீரபாண்டியனுடைய 31 ஆம் ஆட்சியாண்டு கி.பி. 1358 என்று சாதிப்பதற்கு ஏற்ற சான்று ஒன்றுமில்லை.
2. தஞ்சை, திருச்சி, மதுரை ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களிலும் குமார கம்பணருடைய பெயர் வருகின்ற கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் கி.பி. 1371 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகே காணப்பெறுகின்றன.
3. கி.பி. 1358 முதல் 1363 வரையில் குமார கம்பணர் இராச கம்பீர் இராச்சியத்தை வென்று அடக்குவதில் ஈடுபட்டிருந்தாரேயன்றி மதுரையின்மீது படையெடுக்கவில்லை. ஆகையால், அவர் கி.பி.1358 இல் மதுரைச் சல்தானை வென்றார் என்ற கூற்றுப் பொருந்தாது.
4. இரண்டாவதாகப் பேராசிரியர் K.A. நீலகண்ட சாத்திரியார் தாம் எழுதிய பாண்டிய அரசு என்னும் நூலில் குமார கம்பணன் 1364 ஆம் ஆண்டிலாவது அதற்குச் சற்று முந்திய காலத்திலாவது வென்றிருக்க வேண்டுமென உத்தேசமாகக் கூறுகிறார். அதற்கேற்ற வரலாற்று ஆதாரங்களை எடுத்துக் கூறவில்லை (10)
5. திரு. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் அவர்களும் கி.பி. 1364 ஆம் ஆண்டில் குமார கம்பணன் மதுரையின் மீது படையெடுத்திருக்கலாம் என உத்தேசமாகக் கூறியுள்ளார். அதற்குரிய ஆதாரங்களை எடுத்துக் கூறவில்லை. (11)
6. திரு.ஈராசு பாதிரியார் எழுதிய ஆரவீடு வம்சம் என்னும் நூலில் குமார கம்பணர் மதுரையின்மீது படையெடுத்தது கி.பி. 1377 ஆம் ஆண்டில் எனக் கூறுவர். (12) இதுவரையில் கிடைத்த கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு குமார கம்பணர் 1374 ஆம் ஆண்டில் நவம்பர் மாதத்தில் இயற்கை யெய்தியதாகத் தெரிகிறது. திருவண்ணாமலை அண்ணாமலையார் கோவிலில் உள்ள சாசனம் ஒன்று, "சகாப்தம் 1296-இன் மேல் செல்லாநின்ற ஆனந்த னூ தனுர் ஞாயிற்றுப் பூர்வ பட்சத்துத் திரயோதசியும் ஞாயிற்றுக்கிழமையும் பெற்ற ரோகணி நாள் உடையார் திருவண்ணாமலையுடைய நாயனார்க்கு, கம்பண உடையார்க்குச் சிராத்த பூர்வமாக அத்தியயனம் பண்ணச் சர்வமானிய இறையிலியாகவிட்ட ஆடையூர் கம்பராயச் சதுர்வேதி மங்கலம்" என்று கூறுகிறது. (13) ஆகையால் குமார கம்பணர் 1374 ஆம் ஆண்டில் தவறிவிட்டார். அவர் இறந்த பிறகு மதுரையின்மீது படையெடுத்திருக்க முடியாது.
7. கல்வெட்டு இலாகா ஆராய்ச்சியாளர்களின் கொள்கையைப் பின்பற்றி மாறவர்மன் வீரபாண்டியனுடைய 31 ஆம் ஆட்சியாண்டு கி.பி. 1364 என்றும், அதனால் குமார கம்பணன் கி.பி. 1361இலிருந்து 1363இல் மதுரையைப் பிடித்திருக்க வேண்டுமென்றும் Dr. தே.வி.மகாலிங்கம் அவர்கள் கூறுவர். ஆனால், இந்த ஆண்டை அவர்கள் எவ்விதம் நிச்சயம் செய்தார்கள் எனக் கூறவில்லை. தமிழ்நாட்டில் காலிரியாற்றிற்குத் தெற்கே இதுகாறும் கண்டுபிடிக்கப் பெற்ற குமார கம்பணருடைய கல்வெட்டுக்களெல்லாம் 1371 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகுதான் காணப்பெறுகின்றன. திருச்சி, இராமநாதபுரம் மாவட்டங்களில் உள்ள கண்ணனூர், திருவரங்கம், திருப்பராயத்துறை, திருவரங்குளம், திருப்பல்லணை முதலிய இடங்களில் கிடைக்கும் குமார கம்பணருடைய கல்வெட்டுக்கள் 1361-1370 ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடையே ஒன்றுகூடப் பொறிக்கப்பெறவில்லை. குமார கம்பணர் மேற்படி ஆண்டுகளுக்கிடையே மதுரையைப் பிடித்திருந்தால் ஏதாவதொரு கல்வெட்டு அந்த ஆண்டுகளில் கிடைத்திருக்கும். அவ்விதம் கல்வெட்டுகள் ஒன்றும் கிடைக்காமையால் இந்த ஆண்டுகளுக்கிடையே அவர் மதுரையின் மீது படையெடுக்கவில்லை என்பது உணரப்பெறும்.

பின்னர் எந்த ஆண்டில் குமார கம்பணர் மதுரையை வென்று சல்தானைக் கொன்றார்? இக்கேள்விக்குரிய பதிலை அவருடைய கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டே நாம் கூறவேண்டும். அதற்குத் துணை செய்பவை மூன்று முக்கிய கல்வெட்டுக்களாகும். அவையாவன:

கல்வெ எண்.	சக ஆண்டு	தமிழ் ஆண்டு	கிறித்தவாப்தம்
------------	----------	-------------	----------------

ளைத் தம் மக்கட்கும் ஊர்களுக்கும் நிலங்கட்கும் பெயர்களாக வைத்து வழங்கியுள்ளனர் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றது. எடுத்துக்காட்டாகச் சிலவற்றை ஈண்டுக் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமுடையதேயாம்.

- திருநாவுக்கரசு அடிகள் தமது திருநாகேச்சுரப் பதிகத்தில், 'இச்சையால் மலர்கள் தூவி இரவொடு பகலுந் தம்மை நச்சு வார்க்கினியர் போலும் நாக ஈச்சரவனாரே என்று கூறியுள்ளனர். திருநாகேச்சுரத்திற்கு அண்மையிலுள்ள திருநறையூரில் அரையன் மூவேந்த வேளான் என்ற பட்டங்களிடு பெற்ற அரசியல் அதிகாரி ஒருவன் நச்சினார்க்கினியன் என்ற பெயருடன் அந்நாளில் இருந்தான் என்பது, 'இந்நாட்டுச் சங்கந் தவிர்த்த சோழ நல்லூரில் நறையூர் கிழவன் அரையன் நச்சினார்க்கினியன் தில்லையம்பல மூவேந்தவேளானும், என்னும் திருநாகேச்சுரக் கல்வெட்டினால் (1) அறியப்படுகிறது. அப்பரடிகள் கூறியுள்ள 'நச்சுவார்க்கினியர்' என்ற தொடரை உளத்திற்கொண்டே பெற்றோர்கள் அத்தலைவனுக்கு நச்சினார்க்கினியன் என்று பெயரிட்டிருந்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம்.
- அவ்வடிகள் திருமழபாடித் திருத்தாண்டகத்தில் பாட்டல் தோறும் 'மழபாடி வயிரத்தூணே யென்றென்றே நானரற்றி நைகின்றேனே' என்றருளிச் செய்திருந்தலைத் திருமுறைப் பயிற்சியுடையார் யாவரும் அறிவர். திருமழபாடியில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்றில் (1) "ஆணை மங்கல முடையான் பஞ்சநதி வயிரத்தூண் பல்கல் விலைகொண்ட மனகுழி இருபத்தொன்றரையும்" என்ற தொடர்கள் காண்படுகின்றன. அவற்றால் அந்நாளில் வயிரத்தூண் என்றபெயர் மக்கட்கு இடப்பட்டுள்ள செய்தி வெளியாதல் காண்க. வயிரத்தூண் என்னும் தொடரைப் பிற்காலத்தில் வடமொழியாளர் வச்சிரத் தம்பேசுவரர் என்று மொழி பெயர்த்து வழங்கி வருதல் அறியத்தக்கது.
- சோணாட்டுப் பெருவேளூரில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனை அவ்வடிகள் "மறையணி நாவினானை மறப்பிலார் மனத்துளானைக் கறையணிகண் டன்தன்னைக் கனலெறி யாடினானைப் பிறையணி சடையினானைப் பெருவேளூர் பேணினானை நறையணி மலர்கள்தூவி நாடொறும் வணங்குவேனே" என்று பாடிப் பரவியிருந்தலை நான்காம் திருமுறையில் காணலாம். திருமழபாடியிலுள்ள 'பெருமருதூர் மறையணி நாவினான் பட்டன் பக்கல் விலைகொண்டு திருமஞ்சனப் புறமாகவிட்ட வெள்ளான் வரிசை நிலம்' என்ற கல்வெட்டுப் பகதியால் அக்காலத்தில் மறையணி நாவினான் என்ற பெயர் மக்கட்கு இடப்பெற்று வழங்கி வந்தது என்பது நன்கு புலனாகின்றது. இப்பெயர் அப்பரடிகள் காலத்திற்குப் பிறகு வழங்கியுள்ளமை உணரற்பாலதாம்.
- சமய குரவர்களுள் முதல்வராகிய திருஞான சம்பந்தப்பெருமான், "தானுகோளு நானுமடியாரை வந்து நலியாத வண்ண முரைசெய் ஆனசொல் மாலையோது மடியார்கள் வானில் அரசாள்வர் ஆணை நமமே" என்று கோளறு பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பில் கூறியுள்ளமை, அப்பதிகத்தை ஓதியவர் உணர்ந்ததேயாம். அதிலுள்ள 'ஆணை நமமே' என்ற தொடரின் அருமை பெருமைகளை நன்குணர்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பி, தாம் பாடியுள்ள ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகையில் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை 'ஆணைநமதென்ன வலான்' என்று பாராட்டியிருந்தலை, 'முத்தி பகவன் முதல்வன் திருவடியை அத்திக்குந் தொண்டரெதிர் ஆணை நமதென்ன வலான்' என்ற அடிகளால் அறியலாம். முற்காலத்தில் அத்தொடர் மற்ற அறிஞர்களின் உள்ளத்தையும் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளதென்பது 'ஆணை நமதென்ற பெருமான்' என்ற பெயர் மக்கட்கு இடப்பெற்றிருந்தலால் தெள்ளிதிற புலப்படுத்துகின்றது. அவ்வுண்மையைத் தென்பாண்டி நாட்டுத் திருக்கொடுங் குன்றத்தில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றில் 'பட்டமுடையார் ஆணை நமதென்ற பெருமான்' என்று ஒருவர் குறிக்கப்பட்டிருந்தலால் நன்கறிந்து கொள்ளலாம்.

(I) South Indian Inscriptions Vol. VI No. 34

(1) Do do Vol. V No. 632

(2) Do do do No. 634.

(1) South Indian Inscriptions, Vol. VIII No. 442, (பிரான்மலைக் கல்வெட்டு) இராமநாதபுரம் மாவட்டம் திருப்பத்தூர்க் கூற்றத்திலுள்ள பிரான்மலையே திருக்கொடுங்குன்றமாகும். இதுவே வேள்பாரி இருந்த நகரம்.லையே திருக்கொடுங்குன்றமாகும். இதுவே வேள்பாரி இருந்த நகரம்.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முதல் இராசேந்திர சோழன் செப்பேடுகள் கி.பி.1020

பேராசிரியர் சி. கோவிந்தராசன்
(பழம்பொருள், கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளர்).

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முதல் இராசேந்திர சோழன் செப்பேடுகள் கி.பி.1020

பண்டைத் தமிழகத்தை ஆட்சி செய்த சேர சோழ பாண்டிய பல்லவ மன்னர்களின் உண்மை வரலாற்றினை அறிந்து எழுதுவதற்கு உறுதுணையாகக் கிடைத்துள்ள சான்றுகள் செப்பேட்டுச் சாசனங்களும், கல்வெட்டுகளும், ஒரு சில தமிழ் இலக்கியங்களுமேயாகும்.

கி.பி. 850 முதலாக நானூற்று முப்பது ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நின்ற பிற்காலச் சோழ மன்னர் ஆட்சிக் காலத்தில், அவர்களால் வழங்கப்பட்ட அறச்செயல்களைப் பற்றிய செப்பேட்டுச் சாசனங்களில் பல செப்பேடுகள், சோழ நாட்டில் ஏற்பட்ட ஆட்சி மாறுதல் காலங்களிலும், வெள்ளையர் ஆட்சிக் காலத்திலும் நமக்குக் கிடைக்காமற் போயின. எஞ்சியவற்றுள் காலத்தால் அழிந்தும் மண்ணிற் புதைந்தும் போயின போக, ஒரு சிலவே மக்களிடையே இருக்கலாமாயினும், அவற்றைத் தம் முன்னோர்க்கு அக்கால மன்னர் அளித்த சாசனப் பட்டயங்கள் என்று தவறாகக் கருதி, தானும் படித்தறியாமல் பிறரிடமும் காட்டாமல் மறைத்து வைத்துப் பாதுகாப்பதால், அவை இருந்தும் பயனில்லாமல் இருக்கின்றன. சில செப்பேடுகள் அறியாமையால் உருக்கப்பெற்றும், மேல்நாட்டு வணிகரிடம் விற்கப்பட்டும், செப்புப் பாத்திரங்களாக உருப்பெற்றும் போயின. இத்தகைய இடையூறு கட்கெல்லாம் தப்பிய நிலையில், கி.பி. 1949 வரையில் நமக்குக் கிடைத்துள்ள சோழர் காலச் செப்பேட்டுச் சாசனங்கள் ஆறு தொகுதிகளாகும்.

இவை, செப்புத் தகட்டில் தனியேடாகவும், தொகுதியாகவும் செய்திகட்கேற்ப வழங்கப்பெற்றுள்ளன. பல ஏடுகளுடைய செய்தியாயின் அவை, அரசுக்குரிய இலச்சினை பொறிக்கப்பட்ட உறுதியான உலோக வார்ப்பு வளையத்தில் கோக்கப்பட்டிருக்கும்

செப்புத்தகட்டில் எழுதப்பட்டிருக்கும் சாசனங்களைத்தவிர, கலப்பை, கோடரி போன்ற உலோகத்தாலான பொருள்களிலும் சாசனங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் வழங்கிய தமிழ்முத்துக்களில் சித்திரமேழி பெரியநாட்டார் என்னும் ஊர்ச்சபையார் செய்துள்ள சாசனம் ஒன்று செம்பிலே செய்யப்பட்ட அவர்களுடைய இலச்சினையாகிய கலப்பை உருவத்தின் மீது பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. சாசனங்களை எழுதி வைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட உலோகங்கள் பலவாயினும், செம்புதான் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை இதுகாறும் கிடைத்துள்ள செப்பேட்டுச் சாசனங்களே உறுதி செய்கின்றன. சாசனங்கள் அனைத்தும் தேவதானமாகவும், பிரம்மதேயமாகவும் செய்யப்பட்ட அறச்செயல்களையே உணர்த்துகின்றன.

சுந்தரசோழன் செப்பேடுகள்

ஆறு செப்பேட்டுத் தொகுதிகளுள் பழமையானது கி.பி. 957-970 வரையில் சோழநாட்டை ஆட்சி செய்த சுந்தரசோழன் என்னும் இயற்பெயருடைய இரண்டாம் பராந்தகனால் வெளியிடப்பட்ட அன்பில் செப்பேடுகளாகும்.

சோழநாட்டில் காவிரிக்கு வடகரையிலுள்ள அன்பில் என்னும் ஊரினளைய அநிருத்த பிரமாதிராசன் என்பான், சுந்தரசோழனுக்கு அமைச்சனாக இருந்தான். அவனுக்குத் திருவழுந்துார் நாட்டிலுள்ள கருணாகரமங்கலம் என்னும் ஊரினை இறையிலியாக இவ்வேந்தன் வழங்கினான். இதுகுறித்து அளிக்கப்பெற்ற செப்பேடுகள் அன்பிற் செப்பேடுகள் எனப் பெயர் பெற்றன. இச்சாசனம், சுந்தரசோழனின் ஆட்சியாண்டு 4இல், (கி.பி.960) வெளியிடப்பட்டதாகும்.

ஆணைமங்கலச் செப்பேடுகள்: (The Larger Leiden Plates)

இச்செப்பேட்டுச் சாசனம், முதல் இராசராசன் தனது ஆட்சியாண்டு இருபத்தொன்றில் (கி.பி. 1006ல்) கடார நாட்டு மன்னன் குளாமணிபந்மன் என்பவன் சோழ நாட்டில் "சத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுப் பட்டனக்கூற்றத்து நாகப்பட்டனத்துத் தம் பெயரால் எடுப்பிக்கின்ற குளாமணிபந்ம விகாரத்துப் பள்ளிக்கு (பெளத்த விகாரம்) வேண்டும் நிவந்தத்துக்கு சத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுப்பட்டனக்கூற்றத்து ஆணைமங்கலம்" என்னும் உரைப் பள்ளிச்சந்தமாகச் செய்து அதன் வருவாயான நெல் எண்ணாயி ரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பத்து முக்கலனே ஒரு தூணிக்குறுணி ஒரு நாழியும் பள்ளிச் சந்த இறையிலியாக வரியிலிட்டுக் கொடுத்துள்ளான். அப்பெளத்த விகாரம் இராசேந்திரன் காலத்திற்றான் முடிவுபெற்றது. எனவே, முதல் இராசேந்திரன் தன் தந்தையின் அறச்செயலைச் செப்புப்பட்டயங்களில் வரைந்தளித்துள்ளான். இதுவே ஆணைமங்கலச் செப்பேடுகள் என்று பெயர் பெற்றதாகும். இச்செப்பேடுகளைக் கி.பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மேலைநாட்டு வணிகர் உலோக விலைக்குப் பெற்றுத் தமது நாட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றனர். இதுபோது இச்செப்பேடுகள், ஆலந்து நாட்டில் லீடன் என்னும் நகரிலுள்ள பொருட்காட்சிச் சாலையில் இடம் பெற்றிருப்பதால் இதனை 'லீடன் பட்டயங்கள்' என்றழைப்பர். இச்சாசனம் 21 ஏடுகளுடன் கூடியதாகும்.

இதைப்போலவே, அளவில் சிறியதாக முதற் குலோத்துங்கன் காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட ஆணைமங்கல நிவந்தச் செப்பேடுகளும் இக்காட்சி சாலையில் இடம் பெற்றிருப்பதால், அளவிலும் எண்ணிக்கையிலும் பெரியதான இச்செப்பேட்டுத் தொகுதியினை "பெரிய லீடன் பட்டயங்கள்" என்று பெயரிட்டுள்ளனர்.

திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள்

இச்செப்பேடுகள் திருவாலங்காட்டில் எழுந்தருளியிருக்கும் அம்மை நாச்சியாருக்கும், திருவாலங்காடுடைய மகாதேவருக்கும், முதலாம் இராசேந்திர சோழன் இருபத்தைந்தரை வேலி நிலத்தைத் தேவதான இறையிலியாக நிவந்தம் செய்துள்ளதைக் கூறுவனவாகும். இவைகள், 1905 இல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. 31 செப்பேடுகளுடன் கூடிய இவை, சோழர் கால இலச்சினையுடன் கூடிய வளையத்தில் கோக்கப்பட்டுள்ளன. இதிலுள்ள வடமொழிப் பகுதி (பிரசஸ்தி) 137 பாடல்களுடன் கூடியதாக இருக்கின்றது. தமிழ்ப் பகுதி 524 வரிகளை உடையது.

வடமொழிப் பாடல்களை ஆக்கியவர் சங்கரர் மகனாரும், சிறந்த புலவருமான நாராயணன் ஆவர். செப்பேடுகளில் தானச் செய்திகளைச் செதுக்கியவர் காஞ்சிபுரத்தில் தோன்றிய ஆராவமுதரும் அவரது தம்பியராகிய அரங்கன், தாமோதரன் என்பவர்களும் மேற்குறித்த ஆராவமுதர் மகனார் புருடோத்தமனும் ஆவர்.

இச்செப்பேடுகள் முதல் இராசேந்திர சோழனுடைய ஆறாவது ஆட்சியாண்டில் (கி.பி.1018ல்) தோன்றியனவாகும். இவற்றின் முதற்பகுதியாகிய வடமொழிப் பாடல் பகுதி (பிரசஸ்தி) சோழர் வரலாற்றுக்குரிய பல அரிய செய்திகளைப் புதிதாகத் தந்திருப்பதுடன், முதல் இராசேந்திர சோழனுடைய வரலாற்றைத் தெளிவு செய்வதற்குரிய பல நிகழ்ச்சிகளையும் கூறுகின்றது.

சாராலச் செப்பேடுகள்

இச்செப்பேடுகள் முதல் இராசேந்திர சோழனின் மூன்றாவது பிள்ளையும், சோழ நாட்டை கி.பி. 1063-1070 வரையில் ஆட்சி செய்தவனும், ஆகவமல்ல குலகாலன் என்ற சிறப்புப்பெயரைப் பெற்றவனுமான இராசகேசரி வீரராசேந்திரனால் வெளியிடப்பட்டனவாகும். சித்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள சாரால என்னும் ஊரில் இச்செப்பேடுகள் கிடைத்தன. இவ்வரசனுடைய ஆட்சியாண்டு ஏழில் (கி.பி. 1070இல்) பெருங்கொடை வழங்கிய செய்தியை இச்செப்பேடுகள் குறிக்கின்றன. (Ep Ind, Vol XXV No.25)

சிறிய ஆணைமங்கலச் செப்பேடுகள்:
(The Smaller Leiden Plates)

மூன்றே ஏடுகளுடன் கூடிய இச்செப்பேடுகள் லீடன் காட்சிசாலையிலேயே இடம்பெற்றுள்ளன. இவை, முதல் குலோத்துங்க சோழனால், ஆட்சியாண்டு இருபதில் (கி.பி.1090இல்) கடாரத்தரசன் சோழ நாட்டில், 'கேய மாணிக்க வளநாட்டுப் பட்டனக் கூற்றத்துச் சோழகுல வல்லிப்பட்டன நாட்டு எடுப்பித்த ராஜந்திரசோழப் பெரும்பள்ளிக்கும், ராஜராஜப் பெரும்பள்ளிக்கும் பள்ளிச் சந்த இறையிலியாக' ஆணைமங்கலத்தில் ஒரு பகுதியுடன் மூஞ்சிக்குடி, ஆமூர், நாணலூர், சந்திரபாடி, புத்தாக்குடி, உதயமார் த்தாண்ட நல்லூர் ஆகிய ஊர்களிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான கலம் நெல் பெறுவதாக நிவந்தம் செய்துள்ள செய்தியைத் தெ

ரிவிக்கின்றன. அளவில் சிறியதான இச்செப்பேடுகள் "சிறிய லீடன் பட்டயங்கள்" என்று பெயர் பெற்றுள்ளன.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் செப்பேடுகள்:

கி.பி. 1949இல், கரந்தை தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு இச்செப்பேடுகள் கிடைத்தன. முதல் இராசராச சோழனின் அருமை மகனும், பேராற்றல் படைத்த வீரனும், கி.பி. 1021 முதல் 1044 வரையில் சோழர் பேரரசையாண்டும் பரப்பிக் கங்கை கொண்ட சோழன் என்ற சிறப்புப் பெயருடன் விளங்கிய முதல் இராசேந்திரனால் ஆட்சியாண்டு எட்டில் (கி.பி. 1020இல்) வெளியிடப்பட்ட செய்திகளை உடையவாகும். இவற்றின் பழமை, இற்றைக்குத் தொள்ளாயிரத்து ஐம்பத்திரண்டு ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாகும்.

தமிழகத்தில் இதுவரையில் கிடைத்துள்ள செப்பேட்டுத் தொகுதிகளில் இவை எண்ணிக்கையிலும் அளவிலும் மிகப்பெரியவாகியிருப்பது வரலாற்றுச் சிறப்புடைய தொன்றாகும். இச்செப்பேடுகள், 1949 ஆம் ஆண்டில், சங்கப்பேரன்பரும், நாட்டுத் தொண்டருமாகிய கரந்தைக் காந்தியேனும் திரு. ச.அ.சாம்பசிவம்பிள்ளையவர்களால் சங்கத்திற்கு அளிக்கப்பட்டனவாகும். இந்திய அரசாங்கத் தொல்வெழுத்துப் படிவத்தால் (Government Epigraphist for India) 11-3-1950இல் இவைகளை எடுத்துச் சென்று, மைப்படிசுள் எடுத்துள்ளதைத் தொடர்ந்து, "கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முதல் இராசேந்திரசோழன் செப்பேடுகள்" என்ற பெயரால் தமிழக வரலாற்றில் இடம் பெறச் செய்துள்ளனர். இச்செப்பேடுகள் பற்றி அண்ணாமலைப்பல்கலைக் கழக வரலாற்றாய்ச்சிப் பேராசிரியர் திரு வை.சதாசிவப்பண்டாரத்தார் முன்னுரையொன்றொழித் தமிழ்ப் பொழில் துணர் 33, மலர் 3இல் (கி.பி. 1957 சூன்) வெளியிட்டார். அதுபோது செப்பேடுகளின் முதற்பகுதியான கிரந்த எழுத்துக்களில் வடமொழிச் செய்யுளாகவுள்ள (பிரசஸ்தி - சுலோகங்கள்) மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சியுரையுடன் அறச்செயலைக் கூறும் தமிழ்ப்பகுதி முழுவதையும் செப்பேடுகளில் உள்ள எழுத்துக்களின் வடிவம் மாறாமல் கைப்பிரதியாக எழுதி, மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சியுரை வடமொழிச் செய்யுள் நடை யில் அமைந்திருந்ததால், அதனைத் தஞ்சை சரசுவதி மகாலில் பணிபுரிந்த வடமொழி ஆராய்ச்சியாளர் பேரறிஞர் நாவல்பாக்கம் தேவநாதாச்சாரியாரின் பேருதவியைக் கொண்டு மொழி பெயர்த்து, அவற்றை முறையே தமிழ்ப்பொழில் துணர்-33இல் (கி.பி.1957) தொடர்ந்து வெளியிட்டதுடன், தமிழ்ப் பகுதிகளையும் குறிப்புக்களுடன் யான் வெளியிடலானேன்.

செப்பேடுகளின் அமைப்பும் - முகப்பும்

முதல் இராசேந்திரசோழன் அளித்துள்ள இச்சாசனத்தொகுதி, ஐம்பத்தைந்து செப்பேடுகளைக் கொண்டது. தமிழ், கிரந்தம் ஆகிய எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள இவை, சற்றே சிறியதான இரண்டேடுகளைத் தவிர, எஞ்சிய ஏடுகளைனத்தும் 16 அங்குல நீளமும், 9 அங்குல அகலமுமான அளவில் குறையானதுள்ளன. ஐந்தடி ஒன்றரை அங்குலச் சுற்றளவுள்ள தடிப்பான உலோக வளையத்தில் ஏடுகளைனத்தும் கோக்கப்பட்டுள்ளன. வளையம் வெண்கலம் என்னும் கலப்புலோகத்தாலானது. வளைய முகப்பாகச் சோழவரசுக்குரிய இலச்சினை புடைப்புச்சிற்பமாக வார்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

திரண்டுள்ள முகப்பின் பக்கங்கள் பதினாறு இதழ்களோடு கூடியதும், மலர்ந்து விளங்குவதுமான தாமரை மலர் போன்ற அமைப்பில், ஒன்பது அங்குல கனமுடையதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. முகப்பின் தோற்றப்பகுதி, முக்காலங்குலத் தடிப்புடன் ஐந்தங்குலம் குறுக்களவுள்ள வட்டப் பரப்பாக அமைய, அப்பகுதியிலேயே அரசவிலச்சினை உள்ளது. இப்பகுதி முழுவதும் பொன்னிறைந்த உலோகக் கலப்பாக மிளிர்கின்றது. இவ்வட்ட முகப்பின் விளிம்புப்பட்டையில் பழைய கிரந்த எழுத்துக்களில் சுலோகமொன்றமைந்துள்ளது. நடுவேயுள்ள பரப்பிடத்தில் சோழர்க்குரிய அரசவிலச்சினையாகிய புலியுருவம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துள்ள நிலையில் அமைந்துள்ளது. அதற்கெதிரே பாண்டியரின் அரச விலச்சினையாகிய இரட்டை மீன்கள் உள்ளன. மீன்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ள வடிவ அமைப்பில் ஆண் பெண் என்பது புலனாகின்றது. புலிக்குப்பின் திருவிளக்கு, கொடி அங்குசம், உடைவாள் ஆகிய நான்கு உருவங்களும், மீன்களுக்குப்பின் திருவிளக்கு, கொடி, அங்குசம் ஆகிய மூன்று உருவங்களும் இவற்றிற்கெல்லாம் தலைப்பாக இருபுறமும் கவரியுடன் கூடிய கொற்றக்குடையும் ஆக ஒன்பது மங்கலச்சின்னங்கள் விளங்குகின்றன.

இவையனைத்தும் முகப்பின் பரப்பிடத்தில் அரையேயரைக்காற் பகுதியில் அடங்கிநிற்க, எஞ்சியுள்ள கீழ்ப்பகுதியில் வில்வடிவம் சோழமன்னனால் வெவ்லப்பட்ட சேரரின் இலச்சினையாகத் தலைகீழாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வில்வின் இடைவெளியான நீண்ட அரைவட்டத்துள் முழவு, அரசவிருக்கை, பன்றி, சுவத்திகம் ஐந்து இதழோடு கூடிய மலர் ஆகிய சின்னங்கள் உள்ளன. இவையனைத்தும் இராசேந்திரனால் வென்று கைப்பற்றப்பட்ட நாடுக்குரிய அரசவிலச்சினைகளாகும்.

வட்டவிளிம்பில் கிரந்த எழுத்திலுள்ள சுலோகம், "ஏதத் ராஜன்ய மகுடலிரேனி ரத்நேஷு ஸாஸநம் ஏதத் ராஜேந்திரசோளன்ய பரகேசரி வர்மமன:" என்பதாகும்.

இதன் பொருள், "பரகேசரி வர்மனான இராசேந்திரசோழனுடைய இந்த சாசனம், அரசர்களுடைய முடிவரிசைகளிலுள்ள இரத்தினங்களில் செலுத்தப்பட்டது" என்று மொழிபெயர்க்கப்பெறும்.

(இச்செப்பேட்டு முகப்பினைப் பற்றிப் படத்துடன் தமிழ்ப்பொழில் துணர்-33, மலர் 7இல் (கி.பி.1957) விரிவாகக் கட்டுரை எழுதியுள்ளேன்.

சாசனம்

தமிழகத்தை ஆண்ட மன்னர்கள் வழங்கிய அறச்செயல்களைப் பற்றிய உத்தரவு, கட்டளை என்பது பொருளாகும். முதலில் அரசனின் கட்டளைகளைக் குறித்து வந்த சாசனம் என்ற சொல், நாளடைவில் அறப்பொருளைப் பெற்றவர் அப்பொருளின் உரிமையை அனுபவிப்பதற்குரிய அடிப்படைச் சான்றாகக் கொண்ட பத்திரங்களாயின.

அரசன் கூறிய அறக்கட்டளைகளை முதலில் செப்புப்பட்டயங்களில் எழுதுவதில்லை. அவை அக்கால வழக்கப்படி பனையே அலைகளில் (பத்திரங்களில்) எழுதப்பட்டு அரசியலதிகாரிகளால் முறையே தணிக்கை செய்யப்பெற்று, சான்றாயினார் கையொப்பமிட்ட நிலையில், அரசியல் கணக்கிலும் வரியிலும் எத்தகைய பிழையும் ஏற்படாமல் எழுதப்பெறும் தானம் பெற்றவருக்கு ஒரு பிரதி கொடுக்கப்பெறும்.

பனையோலைச் சாசனங்கள் நீண்ட காலம் இருப்பனவல்லவாதவினாலோ, தக்க இடங்களில் அவ்வறச்செயலைக் கல்லில் வெட்டி வைப்பதுடன், செப்பேடுகளிலும் பொறித்தளிப்பது அரசனின் ஆணையாகவே இருந்தது. இதனை, "கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக் கொள்ளக் கடவாராகவும்" என்னும் கல்வெட்டுப் பகுதிகள் உணர்த்துகின்றன.

ஐம்பத்தேழு ஏடுகளாகக் கிடைத்திருக்கும் இச்செப்பேடுகளில், முழுமையான சாசனச் செய்தியமைப்புடன், ஒரு தொகுதியாக இருப்பவை ஐம்பத்தைந்து ஏடுகளேயாகும். முதல் இராசேந்திரன் செய்துள்ள அறக்கட்டளைகளை உணர்த்தும் இச்செப்பேடுகள் முப்பெரும் பிரிவுடைய ஒரு தொகுதியாகவுள்ளன.

முதல் மூன்று ஏடுகள், பழைய கிரந்த எழுத்துக்களில், எழுபத்தேழு வடமொழிச் செய்யுட்களாலான, மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சியுரைப் பகுதியாகும் (பிரசஸ்தி). அடுத்துள்ள இருபத்திரண்டு ஏடுகள் அறத்திற்குரித்தான ஐம்பத்தோளர்களின் பெயர்களுடன் ஊர்க்குரிய எல்லைகள், அளவு, தரம், வருவாய் ஆகியவற்றைத் தெரிந்துக் குறித்துரைக்கும் தமிழெழுத்துப் பகுதியாகும், மற்றைய முப்பது ஏடுகள், தானம் பெற்ற அந்தணப் பெரியார்களை அவ்வவர்க்குரிய கோத்திர குத்திரத்துடன் குறிப்பதோடு, கிராம ஊழியர், சாசனம் எழுதியவர், சாசனம் வெட்டியவர், அவ்வவர்க்குரிய நிலப்பங்கு ஆகியவற்றையும் முறையாக அறிவிக்கும் கிரந்த வெழுத்துப் பகுதியாகும்.

எஞ்சியதாகவுள்ள இரண்டேடுகளும், இதன்மூலச் சாசனத்திற்குப் பிரதியாகச் செய்யப் பெற்றவைகளுள் எஞ்சியதாகக் கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள செய்திகளால், இவை பிரதிச் செப்பேடுகட்குரியன என்பதையும், வளையம் சிதைந்த நிலையில் கிடைத்துள்ள சோழவரசின் இலச்சினையுடன் கூடிய மற்றொரு முகப்படும் அறிவிக்கின்றன. இவற்றின் எஞ்சிய ஏடுகளும் வளையமும் அறியாதார் கைப்பட்டு அழிந்தனபோலும்! கைப்பட்டு அழிந்தனபோலும்!

ஏடுகளில் இருபுறமும் எழுத்துக்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. பக்கத்திற்கு 24 வரிகளும், வரிக்கு 45 முதல் 50க்குக் குறையாத எழுத்துக்களும் உள்ளன. எழுத்துக்களை செதுக்குவதற்கு முன்னர்ச் சிற்பாசாரியன் ஏடுகளில் வரிக்கோடுகள் வரைந்து அதன் மீதே எழுத்துக்களைச் செதுக்கியுள்ளதை ஏடு, 9,20,22 ஆகியவற்றில் தெளிவாகக் காணமுடிகின்றது, 55 ஏடுகளில், வட மொழிச் செய்யுளமைந்த முதல் மூன்று ஏடுகள் நீங்க, தானக் கட்டளை விளக்கமமைந்த 22ஏடுகள் ஒரு தொடராகவும், தானம் பெற்றாரையும் முறைமைகளையும் கூறும் 30 ஏடுகள் ஒரு தொடராகவும் உள், ஏடுகளிலுள்ள துளைகட்கு மேல் தொடர் எண்கள் குறிக்கப்பட்டிருப்பதுடன் 'திரிபு' என்ற எழுத்திலச்சினையும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சோழ மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சியுரை:(பிரசஸ்தி) ஸ்வஸ்திபூர் என்ற மங்கலச் சொல்லுடன், "காஷ்மீர பங்கு" என்று தொடங்கும் முதலிரண்டு வடமொழிச் செய்யுட்களும், திருமாவின் திருப்புயங்கல் சோழர் மரபுக்குச் செல்வத்தைக் கொழிக்கச் செய்வதாக, சோழர் மரபு கடல் சூழ்ந்த இந்நிலவுலகத்தை நீடுழிக் காலம் காப்பதாக என்னும் வாழ்த்துரைகளை வழங்குகின்றன. மூன்றாவது செய்யுளிலிருந்து பதின்மூன்றாவது செய்யுள் முடிய முற்காலச் சோழர் மரபு முறையாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவை, மனு, இட்சுவாகு, மாந்தாதா, முசுருந்தன், சிபி, சோழன், இராசகேசரி, பரகேசரி, சுரகுரு, உபரிசரவசு, கரிகாலன் ஆகியோர், தோன்றினார்கள் என்பதும் கரிகாலன் மரபில் எண்ணற்ற வேந்தர்கள் தோன்றி விண்ணுலகடைந்தனர் என்பதும் ஆகும். பதினான்காவது செய்யுளிலிருந்து முப்பத்தொன்பதாம் செய்யுள் முடிய பிற்காலச் சோழமன்னர்களான விசயாலயன்; அவன் மகன் ஆதித்தன்; அவன் மகன் பராந்தகன்; அவன் மகன் அரிஞ்சயன்; அவன் மகன் பராந்தகன் II; அவன் மகன் இராசராசன்; அவன் மகன் மதுராந்தகன் (இராசேந்திரன்) என்ற அளவில் சோழமன்னர்களை முறைமை தப்பாது கூறுகின்றன.

தொடர்ந்து 40-75 வரையிலுள்ள செய்யுட்களில் முதல் இராசேந்திரனின் பிறப்பு, இளமைப்பருவம், அரசு, ஆற்றல், புகழ் ஆகியவற்றைப் பற்றி விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இறுதியாக நிற்கும் 76,77 ஆகிய இரண்டு செய்யுட்களில், சாசனம் எழுதியவர், சாசனம் வெட்டியவர் ஆகிய இருவரும் குறிக்கப்பெறுகின்றனர். இவ்வளவில் மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சியாம் பிரசஸ்திப்பகுதி நிறைவு பெறுகின்றது.

வரலாற்றுக்குரிய 77 வடமொழிச் செய்யுட்களால் அமைந்ததும், முற்கால, பிற்கால, சோழமன்னர்களின் மரபினையும், அவ்வவரின் ஆற்றல்களுடன் அரிய செயல்களையும், உவமைகளாலும் வருணனைகளாலும் விரிவாகவும் சிறப்பாகவும் அழகாகவும் எடுத்துக் கூறுவதுமாகிய அப்பகுதி, இதுவரையில் வந்துள்ள சோழமன்னர் வரலாற்றுள் புதிய செய்திகள் பலவற்றைத் தருவதாக அமைந்துள்ளதால், அவற்றுள் ஒரு சிலவற்றை ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுதல் சிறப்புடையதாகும்.

மனு:

"உலகங்கள் அனைத்திற்கும் ஒரு கண்ணாக விளங்கும் கதிரவனிடமிருந்து அரசர்களுக்கெல்லாம் முதல்வனான மனு தோன்றினான்". (வ.செ.3) இச்செய்தியால் சோழர்குல மன்னருள் முதல்வன் மனு என்று கருதப்பட்டது புலனாகின்றது. அவன் கதிரவனிடமிருந்து தோன்றினான் என்ற செய்தி சோழர் சூரிய குலத்தவர் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது.

இராசகேசரி, பரகேசரி

மனுவிருந்து தொடரும் மன்னருள் ஏழு, எட்டாவதாக, "இராசகேசரி, பரகேசரி என்ற புகழ்பெற்ற அரசர்கள் தோன்றினார்கள். அவ்விருவரின் பெயர்களும் சோழர்குலத்தில் தொடர்ந்து தோன்றிய மன்னர்கட்கு முறையே மாறிமாறி வழங்கும் ஆணையாயிற்று" (வ.செ.7,8)

பிற்காலச் சோழமன்னர் தத்தமது பட்டப்பெயருக்கு முன்னர் அமைத்துக் கொண்ட இராசகேசரி, பரகேசரி என்ற பெயர்கள் அவர்களுடைய முன்னோர்களின் நினைவாக மாறிமாறித் தொடரப்பட்ட பெயர்கள் என்பது இதனால் புலனாகின்றது. இப்பெயர்கள் பிற்காலச் சோழ மன்னருள் இன்னாருக்குப்பின் இன்னார் பட்டத்திற்கு வந்தவர் என்பதை அறியும் அறிகுறியாக அவ்வவர் பெயர்கட்கு முன்னர் மாறிமாறி வழங்கப்பட்டுள்ளன. இச்செய்தி, இராசேந்திரனால் வெளியிடப்பட்ட ஆணைமங்கலச் செப்பேடுகளிலும், அவனால் அளிக்கப்பட்ட திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளிலும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

கரிகாலன்

பதின்மூன்றாவது செய்யுள் கரிகாற் சோழனைப் பற்றிக் கூறுவதாகும். "மனத்தினும் விரைந்ததாகிய சிறந்த விமானத்தில் ஏறி வானவழியில் இயங்கியவனும், காவிரிக்குக் கரைகண்டவனும், பகைவர்க்குக் கூற்றுவனை ஒத்தவனும் ஆகியவன் எனலானோ, அத்தகைய கரிகாலன் என்னும் மன்னன் அம்மரபில் தோன்றினான்" (வ.செ.13) என்பதே அச் செய்யுளாகும். இதில் கூறப்பெறும் கரிகாலன், பட்டினப்பாலையெனும் சங்ககால இலக்கியத்திற் போற்றப்படும் கரிகாலனேயாவன். தமிழ்ப்பேரிலக்கியங்களான புறநானூறு, சீவகசிந்தாமணி ஆகியவற்றுள் வானவூர்தியமைத்து அதில் ஏறி வானவெளியில் உலவியுள்ளான் என்பதை வ

ரலாறுகளோ, இலக்கியங்களோ குறித்தில, மற்றும் பண்டைத் தமிழகத்தில் வானவூர்தி போன்ற நுண்பொறிகள் பலவமைக்கும் பொறியியல் வல்லுநர் பலர் இருந்தவுண்மையுடன், தமிழன் வானவூர்தியில் வான்வழிச் செலவு கொண்ட மேன்மையும் இதனால் புலனாகின்றது.

பிற்காலச் சோழமன்னர்

அடுத்துத் தொடரும் செய்யுட்கள் பிற்காலச் சோழர் மரபை, அவ்வவர்க்குரிய புகழ், சிறப்பு ஆகியவற்றுடன் முறையாகக் கூறுவதாகும். அவை, விசயாலன், ஆதித்தன், பராந்தகன், அரிஞ்சயன், பராந்தகன், இராசராசன், இராசேந்திரன் - என்ற முறையில் கூறப்பட்டுள்ளன. (வ.செ.14-35)

இம்மரபு முறை முதல் இராசேந்திரனால் பார்வையிடப் பெற்று வெளியிடப்பட்ட செப்பேட்டுச் சாசனத்திலுள்ளதாகும். இம்மரபு முறைக்கு மாறாகப் பிற்காலச் சோழர் வரலாறுகளில் விசயாலனுக்கு முன்றாவதாகக் கண்டராதித்தனும், ஏழாவதாக உத்தமசோழனும் கூறப்பட்டுள்ளனர்.

இராசராசன்-சத்தியாசிரய குலகாலன்

முதல் இராசராசனுடைய போர் நிகழ்ச்சிகளுள், மேலைச் சாளுக்கியருடன் இவன் புரிந்த போர் நிகழ்ச்சிகள் வரலாற்றில் மிகவும் இன்றியமையாத பகுதியாகும். இதுவரையில் இப்போர் நிகழ்ச்சி பற்றிக் கூறியுள்ள வரலாற்றாராய்ச்சியாளர்கள் இராசராசன் மேலைச்சாளுக்கிய மன்னன் சத்தியாசிரயனோடு போரிட்ட நிகழ்ச்சியைத் தெளிவு செய்வதற்குரிய சான்றுகள் கிடைக்காததால் ஐயநிலையிலேயே கூறியுள்ளனர். மேலைச் சாளுக்கியப் போரை இராசேந்திரன் நிகழ்த்தியதாகவும் கருதியுள்ளனர்.

- "மேலைச்சாளுக்கிய மன்னன் சத்தியாசிரயனுக்கும், இராசராசனுக்கும் பெரும் போர் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்" (T.V.S.பண்டாரத்தார், பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, பக்-113)
- "சத்தியாசிரயனுடன் இராசராசன் போரிட்டான் போலும்!" (டாக்டர். மா. இராசமாணிக்கனார், சோழர் வரலாறு, பக்-63.)
- "மேலைச்சாளுக்கிய குலத்தை வேறுக்க நோக்கமுற்றிருந்த இராசராசன், பெருந்தானை ஒன்றனைத் தன் மகன் இராசேந்திரன் பால் அனுப்பினான்" (L. உலகநாதபிள்ளை, இராசராசன் வரலாறு, பக்-35.)

முதல் இராசராசன் வரலாற்றில் தொடர்ந்து வந்துள்ள இவ்வையத்தினைப் போக்கி, 'இராசராசன் சத்தியாசிரயனுடன் குதிரை மீதிருந்து நேருக்கு நேர் வாட்போர் புரிந்து வெற்றி பெற்றதோடு, சாளுக்கிய நாட்டுப் பெருஞ்செல்வத்தினையும் கைப்பற்றி வந்தான்' என்ற உண்மை வரலாற்றினை இவ் வடமொழிச் செய்யுட்பகுதிகள்; சிறந்த வருணனைகளுடன் விளக்கமாக உறுதி செய்கின்றன.

(வ.செ.29-35) அவை வருமாறு:

"இராசராசன் ஊழிக்காலத்துக் கடல் போன்ற தனது படையைத் திருப்பிவிட்டு, ஒரு நொடியில் தான் ஒருவனாகவே குதிரையில்தான் ஏறிக்கொண்டு மிக்க வேகத்துடன் வந்துகொண்டிருந்த சத்தியாசிரயனுடைய படையை விண்ணினின்றும் வேகத்துடன் விழுகின்ற கங்கையைச் சிவபெருமான் சடையினால் தாங்கியதைப் போல் விளையாட்டாகத் தனது கொடிபோன்ற வாளினால் ஏற்றான்".

"கேசவனுக்கு ஒப்பானவனும் கேசவன் என்னும் பெயருள்ளவனுமான சத்தியாசிரயனுடைய சேனைத் தலைவன் இராசராசனால் போரில் உயிருடன் பிடிக்கப்பட்டான்".

"இராசராசன் குதிரைகளின் வரிசைகளாகிற அலைத் தொகுதியை உடையதும், யானைகளாகிற முதலைகளால் சூழப்பட்டதும், காலாட்களின் கூட்டங்களாகிற கொந்தளிக்கும் நீர்ப்பரப்பை உடையதும், மண்ணுலகத்தையே மறைப்பதுவுமான சத்தியாசிரயனுடைய படையாகிற கடலைத் தனது புயங்களாகிய மந்தரமலையினால் வலிமையுடன் கடைந்து, புகழாகிற மதியுடன் வெற்றித் திருமகனையும் விரைவில் ஏற்றுக் கொண்டான்".

"மனு வம்சத்திற்குக் கொடி போன்றவனும், எமனுக்கொப்பானவனுமான அவன் (இராசராசன்) ஒரே குதிரையுடன் வலிமை பெற்றுநீர்ந்த சத்தியாசிரயனை இரத்த ஆறுகள் சூழ்ந்த போர்க்களத்தினின்றும் ஒரே நொடியில் ஓடச் செய்து, அவனது தோள்வலியால் ஈட்டப்பட்ட மதம் பொருந்திய யானைகள், குதிரைகள், இரத்தினங்கள், பெண்கள், குடைத் தொகுதிகள், கொடிகள் இவையாவற்றையும் பறித்துக் கொண்டான்".

இராசேந்திரன் பிறப்பு:

முதல் இராசேந்திரனது பிறப்பைக்கூறும் 39ஆம் செய்யுள், "கலியின் வலியை சிதைப்பதற்காகத் திருமாலே உலகில் பிறந்து விட்டார்" என்று எவனைச் சிறப்பித்துச் சொல்லுவார்களோ அப்படிப்பட்டவனும், மனு-குலத்திற்கு அணியாக விளங்குகின்றவனுமாகிய மதுராந்தகன் என்னும் அரசனை அறிவு சான்ற இராசராசன் தோற்றுவித்தான்" என்று கூறுகின்றது. மதுராந்தகன் என்பது முதல் இராசேந்திரனின் இளமைப் பெயராகும்.

மான்யகேட வெற்றி :

மான்யகேடம் என்னும் பெயருடைய மேலைச் சாளுக்கியரது தலைநகரை, இராசராசன் தான் அங்கு நிகழ்த்திய போர்க்காலங்களில் கைப்பற்றாது போனதால், தமது வாழ்நாளில் "மான்ய கேடத்தை நான் பிடிக்காத வரையில் கிரிஹர விகாரம் செய்வதில்லை" (வ.செ.51) என்று சூளுரை செய்திருந்த நிலையில் இறந்தான். தந்தையின் சூளுரையை நிறைவேற்றி வைப்பதற்காக மதுராந்தகன் அத் தலைநகரைக் கைப்பற்ற உறுதி கொண்டான்.

"மான்யகேடத்தை வீரனான மதுராந்தக தேவன் தண்டத்தினால் எரித்து, அவர்களுடைய அழுக்கற்ற புகழ்க் குவியல்களுடன், பல பொருள்களையும் ஊர்திகளையும், தனது தலைநகரில் இருந்துகொண்டே பறித்துக் கொண்டான்".(வ.செ.55)

இவ்வாறு, மான்யகேடத்தை இராசேந்திரன் தலைநகரில் இருந்தவாறே, தனது தந்தையின் குளுரையை நிறைவேற்றும் உறுதியால், தனது படைகளை ஏவிக் கைப்பற்றிய நிகழ்ச்சி இதுவரையில் இராசேந்திரன் வரலாற்றில் இடம்பெறாத புதிய செய்தியாகும்.

கங்கையைக் கைக்கொண்டது:

இராசேந்திரன் தனது ஆட்சியாண்டு பன்னிரண்டில் (கி.பி.1024) கங்கைக் கரை வரையில் படையெடுத்துச் சென்று கங்கை நீரைக் கொணர்ந்து, தாம் அமைத்த புதிய நகரைத் தூய்மை செய்தான் என்று வரலாறுகள் கூறும். இவ்வாறு கங்கைவரையில் படையெடுத்துச் சென்ற நிகழ்ச்சியை

"எல்லா அரசர்கட்கும் விளக்குப்போன்றவனும் நற்குணங்கள் நிறைந்தவனுமான அவன் (இராசேந்திரன்) கங்கையைக் கொண்டு வருவதற்காகத் தவம் பூண்டு உடல் மெலிந்த பகீரதனுடைய கதையைக் கேட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே, அதன் கரையிலுள்ள அரசர்களுடைய முடிகளாலேயே கங்கை நீரைத் தன் நாட்டுக்கு அழைத்து வந்துவிட்டான்" என்று 64-வது செய்யுள் அழகுடன் விளக்குகின்றது.

அறம் செய்த ஆண்டு :

மதுராந்தகன், "தனது தாயின் பெயரால் காவிரியின் கவையுள்ள நீர்ப் பெருக்கின் சாரத்தைப் பெற்ற திரிபுவன மாதேவி என்னும் பெயருள்ள அக்ரஹாரத்தை ஐம்பத்தொரு கிராமங்களோடு கூடினதாகச் செய்தான்".

"மதுராந்தகன் என்னும் இவ்வரசன் தான் பட்டத்திற்கு வந்த ஆண்டில், ஆயிரத்துடன் என்பதும் கூடின எட்டாவது ஆண்டின அடைந்தவனாய், நாளும் விழாக்கள் நிறைந்த தனது நாட்டில் நிலைத்த செல்வம் படைத்த பல ஆசிரமங்களை (பிரமதேயங்களை) அந்தணச் சிரேஷ்டர்களுக்கு அன்புடன் கொடுத்தான்" (வ.செ.67,68)

இதில் குறிக்கப்படும் ஆண்டு எண், ஆயிரத்துடன் என்பதும் கூடின எட்டாவது ஆண்டு என்பதாகும் (1000+80+8=1088). இதில் ஆயிரத்துடன் என்பது (விக்கிரம சகாப்தம்-1080) ஆட்சியாண்டுத் தொடக்கமும், அதிலிருந்து எட்டாவது ஆண்டு (1088) இச்செப்பேடுகளிலுள்ள அறச் செயல் ஏற்பட்ட காலமுமாகும்.

இதுவரையில் கூறப்பெற்றுள்ள செய்திகள் யாவும் இச்செப்பேடுகளின் முதற்பகுதியான மூன்று ஏடுகளில் கண்ட மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சியுரையாகும் (பிரசஸ்தி) வடமொழிச் சுவோகங்களின் மொழிபெயர்ப்புகள் சில பகுதிகளாகும். இச்செய்திகள் பிற்காலச் சோழர் வரலாற்றில் புதிதாக இணைக்கப்பெற வேண்டிய சிறந்த பகுதிகளாகும்.

இறையிலி நிலதான விளக்கம்

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் செப்பேடுகளில் காணப்படும் முதல் இராசேந்திரனால் அந்தணர்கட்கு அளிக்கப்பட்ட பிரமதேய நிலதான முறையினை ஆராய்வோமானால், சோழவரசர்கள் எவ்வகையில் ஆய்வு செய்து, குறையில்லாமல் நிலதானம் செய்துள்ளனர் என்ற விளக்கம் தெளிவாகக் கிடைக்கின்றது. அம்முறைமை பின்வருமாறு:

- சிறந்த காரணத்திற்காகவோ, நினைவுக்குரிய நாளின் பொருட்டோ, பிற நிமித்தமாகவோ, அரசன் இத்தகைய அறத்தினைச் செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்தினை, அவையோருள் சிறந்த ஆச்சாரியரோ, அமைச்சரோ, பிறரோ அரசனிடம் விண்ணப்பம் செய்வார்.
- அரசனால் தானம் செய்யப்படும் பொருள் நன்செய் புன்செய் நிலமாயின், குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியை, முதலாவதாக, நிலவளவு செய்யும் அதிகாரிகள் சென்று, நிலமுள்ள ஊர்நிலத்தின் தரம், விளைவு நிலை, வருவாய், வரி, இறைவகைகள் ஆகியவற்றை நேரில் கண்டு குறிப்பெடுத்து அளித்துவந்த கணக்கினை அரசனிடம் சேர்ப்பிப்பார்.
- அரசன் அக்கணக்கினைத் தன்கருமாராயும் அதிகாரிகளிடம் கொடுத்துத் தணிக்கை செய்ய உத்தரவிடுவான், இதனை 'ஆணத்தி' என்று கூறுவர்.
- அரசனுடைய கருமாராயும் அதிகாரிகள் அந்நிலக்கணக்கினை ஆய்ந்து முறைப்படுத்தி, நாட்டு நிர்வாகத்திற்குரிய வரி, இறை, நாட்டளவு ஆகிய துறைகட்குரிய அதிகாரிகளின் பார்வைக்கு அனுப்புவார்.
- அவ்வதிகாரிகள் பழைய நிலக் கணக்குகளோடு ஒப்புப்பார்த்துத் தணிக்கை செய்த பின்னர்,
- அரசுக்குரிய எவ்வகை வரிகட்கும், முன்புள்ள அறநிலங்கட்கும் உரிய துறைகளின் தலைவர்கள், மூலப்பதிவேடுகளில் அந் நிலப் பகுதிக்குள்ள எல்லாவகையான கணக்குகளுடனும் சரிபார்த்து ஆராய்வதுடன் அப்பகுதியில் முன்னர் நிலனும் புலனுமுடையாரின் உரிமைகளையும், கோயில்கள், குளங்கள், நீர்ப்பாசன வழிகள், பொதுவழிகள், பொதுவிடங்கள் ஆகியவற்றையும் நீக்கியளந்த கணக்குப்படி, எஞ்சிய நிலப்பகுதி இறைவரி அந்தராயங்கள் நீக்குதற்கு ஏற்புடையதாகுமா என்பதை ஆராய்ந்து இறையிலி செய்ய ஒப்புதலளிப்பார்.
- அதன் பின்னர் அரசன் தகுதி வாய்ந்த அரசியலதிகாரிகளை நியமித்து, அவர்களுடன் அவ்வறப்பகுதிக்குரிய "நாட்டவர் உடனிருந்து பிடிசூழ்ந்து பிடாகை நடந்து எல்லைகட்குக் கல்லும் கள்ளியும் நட்டு அறவோலை செய்யவும்" எனும் கட்டளையுள்ள ஓலையை நாட்டவர்க்கு அனுப்புவார்.
- ஓலையைப் பெற்ற நாட்டவர் அரசனுடைய ஆணையின்படி நியமிக்கப்பெற்ற அவ்வதிகாரிகளுடனிருந்து தான நிலங்களின் அல்லது ஊர்களின் எல்லைகளை உரிய ஊர்க் கணக்குப்படியளந்து, எல்லைகட்கு அடையாளமிட்டு ஊர்ச்சபையாரிடம் ஒப்படைப்பார்.
- ஊர்ச்சபையார்கள் தானநிலத்தை இறையிலியாக அறவோலை செய்து, அரசனுடைய ஆணையை நிறைவேற்று முகத்தான் ஆட்சியாண்டுடன் தானம் பெற்றவருக்கு நிலவுரிமை செய்து கொடுப்பார்.
- பின்னர், அரசனுடைய ஆணைப்படியோ, சபையாரின் முடிவுப்படியோ, அவ்வறவோலைக்குப் படியாக என்றும் அழியாத நிலையில் சான்றாக நிற்கும் கல்வெட்டாகவும், செப்பேட்டுச் சாசனமாகவும் செய்து வைப்பார்.

இம்முறைப்படியே இச்சாசன அமைப்பு விளங்குவதை எளிதில் நன்கு உணரலாகும்.

(செப்பேடுகளிலுள்ள செய்திகளை, சாசன முறைப்படி சுருக்கிக் கூறியுள்ளதுடன், ஏற்ற இடங்களில், சாசனத் தொடர்களை உள் ளவாறே ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டுதலினால், வரலாற்றாராய்ச்சிக்குரிய செய்திகள் விளக்கமாதலுடன், இராசேந்திரசோழனுடைய ஆட்சியாண்டு எட்டில் நாட்டதிகாரிகளாகவும், பிற அரசியலதிகாரிகளாகவும் இருந்தவர்களின் பெயர்களையுமே அறிந்து கொள்ளலாகும். இயன்ற அளவில் வரலாறாகவே கூறியுள்ள இப்பகுதியில் காணப்பெறும் அதிகாரிகளின் பெயர்களுள் பல, இதுவரையில் இராசேந்திரன் வரலாற்றுக்குக் கிடைக்கப் பெறாத பெயர்களாகும்.)

தானம் செய்ய - விண்ணப்பம் :

முதல் இராசேந்திரன் வியாக்ர அக்ரகாரத்தில் (பெரும்பற்றப்புலியூரில்) இருந்த மாளிகையில் இருந்தபோது, "அவ்வக்ரகாரம் முழுவதையும் அங்கு வாழ்ந்திருந்த அந்தணப் பெரியோர்கட்கு நீர்வார்த்துக் கொடுத்தான்" (வ.செ.65.)

அதன் பின்னர் ஒருநாள், "இராசேந்திரனுடைய அமைச்சருள் வியாழனுக்கு ஒப்பானவரும், இராசேந்திரனின் மற்றொரு உடல் போன்றவரும், நல்வழியைக் கடைப்பிடிக்கும் நல்லோர்கட்கெல்லாம் தலைவரும், கல்வி என்னும் ஆறுகட்கெல்லாம் கடல் போன்றவரும், ஸ்ரீஜகநாதன் என்ற பெயருள்ளவருமான இவ்வரசனுடைய அமைச்சர், இலக்குமி திருவிளையாடும் இடமான வேதமறிந்த பிராமணர்கட்குப் பிரமதேயமாக கிராமங்களையளிக்க விண்ணப்பம் செய்பவராய் இருந்தார்! (வ.செ.70)

அவருடைய விண்ணப்பப்படியே, இராசேந்திரன் தனது தாய் திரிபுவனமாதேவியின் பெயரால், நித்தவிநோத வளநாட்டில் விளங்கி வந்த 'திரிபுவனமாதேவி அக்ரஹாரம்' என்னும் கிராமத்தையும் அதைச் சூழ்ந்திருந்த கிராமங்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஒருராக்கி, ஆசிரமங்களுடன் அந்தணச் சிரேஷ்டர்களுக்குப் பிரமதேய தானமாகக் கொடுக்க விரும்பினான்.

அரசனுடைய விருப்பப்படியே அதிகாரிகள், நித்தவிநோத வளநாடு அதைச்சார்ந்த வீரசோழ வளநாடு ஆகியவற்றுள் தொகுதியாக அமைந்திருந்த ஐம்பத்தோருக்களை தனித்தனியே அளந்தும், எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒருராய் அளந்தும் வந்த கணக்கை அரசனிடம் சேர்ப்பித்தனர்.

தானத்தின் தோற்றம் :

இராசேந்திரசோழன், தனது ஆட்சியாண்டு எட்டு (கி.பி.1020) நாள் 107இல் பெரும்பற்றப்புலியூர் மாளிகையிலுள்ள 'இராஜேந்திரசோழ பிரமாதிராஜன்' என்ற பெயருள்ள கீழைமண்டபத்தில் விரதமேற்றிருந்தபொழுது, பிரமதேய தானத்தைச் செய்ய முற்பட்டான். இச்செய்தி நான்காவது ஏட்டிலிருந்து தொடங்குகின்றது.

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ என்ற மங்கலச் சொல்லுடன் தொடங்கும் இப்பகுதியிலிருந்து, இராசேந்திரன் தானே திருவாய் மொழிவதாகக் கட்டளைகள் அனைத்தும் எழுதப்பட்டுள்ளன. தொடக்கப்பகுதி -

"ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கோனேரினமை கொண்டான் நித்த விநோத வளநாட்டு வீரசோழ வளநாட்டு வெண்ணிக் கூற்றத்து நாட்டார்க்கும், பிரமதேயக்கிழவார்க்கும், தேவதானப்பள்ளிச் சந்தக் கணி முற்றுட்டு வெட்டிப்பேற்றுப் பழுவரச் சாலாபோகம் உள்ளிட்ட ஊர்களிலார்க்கும், நகரங்களிலார்க்கும், நமக்கு யாண்டு எட்டாவது, நாள் நூற்றேழினால் நாம் பெரும்பற்றப்புலியூர் விட்ட வீட்டின் உள்ளால் மாளிகையின் கீழைமண்டபம் இராஜேந்திர சோழ பிரமாதிராஜனில் நாமுண்ணா விருந்து.

நித்த விநோத வளநாட்டு வீரசோழ வளநாட்டு நாட்டுப்பொது திரிபுவனமாதேவிப்பேரேரியும், இவ் வேரியரயர்கள் கமுகுகொள்ளி வெட்டிப்பேறும், நாட்டுப் பொது ஊர் நத்தமும், நாட்டுப் பொது சிறுபற்றைக்காடும் என்றளந்துவந்த நிலமும், இந்நாட்டு நெற்குப்பைத் திருமால் காடனும், தஞ்சை நாட்டுக்கோனும், வேளாண் அரங்கனும் உள்ளிட்டார் பற்றும்" கூடியதாக, அளந்து வந்த ஊர்கள்.

தான நிலங்கட்குரிய ஊர்கள்-51

1. செம்பங்குடி 2. குளப்பாடு 3. துளார் 4. நல்லம்பர் 5. திரிபுவனமாதேவிநல்லூர் 6. விச்சுரான சிக்கர் 7. முஞ்ஞாவல் 8. கூத்தனூர் 9. கமுகன்சேந்தன் குடி. 10. வைகுந்தநல்லூர் 11. மகிமாலய நல்லூர் 12. கீழமாத்தார் 13. பரகேசரி நல்லூர் 14. பெண்ணாகடம் 15. உறத்துர் 16. சிறையூர் 17. கீழ்சேற்றுத்துறை 18. நெடுவாயில் 19. ஏறுபாடி 20. புளிகைக்குடி 21. பெருங்குடி 22. முண்டனூர் 23. தாமோதரநல்லூர் 24. அரகூர் 25. வாளுவநல்லூர் 26. குணசீலநல்லூர் 27. செய்யாநல்லூர் 28. சிற்றாலிநல்லூர் 29. நித்தவிநோதநல்லூர் 30. வேங்கூர் 31. நியாயநடைநல்லூர் 32. சேந்தமங்கலம் 33. இகழாநிலை நல்லூர் 34. வீரநால்லூர் 35. கருளூர் 36. கோவிந்தநல்லூர் 37. வீரசோழ நல்லூர் 38. கொஞ்ஞாப்பூர் 39. மணிமங்கலம் 40. துறையாநராயண மங்கலம் 41. வாமனநல்லூர் 42. ஆதநல்லூர் 43. சிறுமுன்னியூர் 44. மேட்டு மேற்குடி 45. பூதமங்கலத்துப் பால்காடன் காரிகுறிச் சி 46. பருத்தி நியமத்துத் திறப்பான தேவதானக்குடி. 47. விளங்குடி. 48. வெண்ணிக்கணிமுற்றுட்டிற்றங்கல் நெடுங்கணக்குடி 49. பூதமங்கலத்துப்பால் அயலூட்டிக்காணி 50. பள்ளிச் சந்தமிறங்கின ஸ்ரீகரண மங்கலமான கொட்டாரக்குடிப்பள்ளி 51. புறக்குடி என்பனவாகும்.

பிரமதேயமாகச்செய்வன :

"ஆக இவ்வூர்கள், வெண்ணிக்கூற்றத்து முதல் தவிர்ந்து, இவ்வூர்களும் முன்காணியுடையாரைமாற்றி குடிமைக்கிக் காராணை மமீயாட்சியும், மிகுதிக் குறையும் உள்ளடங்கவெள்ளான் வகையில் முதல்யாண்டு எட்டாவது முதல் தவிர்ந்து, வெள்ளானூர் களை பிரமதேயமாகச் செய்வன. பிரமதேயம் மர்யாதி இறைகட்டும்படி இவ்வூர்களுக்குத் தவிர்ந்து இவ்வூர்களில் நாட்டுப்பொது திரிபுவனமாதேவிப் பேரேரியும், இவ்வேரியரயர்கள் கமுகுகொள்ளி வெட்டிப் பேறும், நாட்டுப்பொதுவூர் நத்தமும், நாட்டுப்பொதுச் சிறுபற்றைக்காடு மென்றளந்து வந்தபடி"

பிரமதேயநில அளவும் வருவாயும் :

பிரமதேயத்திற்கென்று 51 ஊர்களிலும் அளந்து வந்த நிலக்கணக்குகள் இதற்கு மேல் தொடர்ந்து கூறப்படுகின்றன. ஊரின் தரம், நன்செய் புன்செய், நீக்குதற்குரிய நிலங்கள், பாய்கால், தொடர்கால்வாய், கோயில் பொதுவிடங்கள் ஆகியவற்றை நீக்கிய எந்ததாக எஞ்சியதும், பிரமதேயமாக்கப்பட்டதுமாகிய நிலம் இவ்வளவு, அதன் வருவாய் இவை என்ற வகையில் தெளிவாகவும் நுட்பமான சிறு அளவுகளுடனும் இறையிலிக்குரிய நிலப்பகுதிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, செம்பங்குடி என்

ற ஊரளவுக் கணக்கினைக் காண்போம்.

"செம்பங்குடி அளந்தபடி நூலின் நூற்றுமுப்பத்தேழே யாறுமாக்காணி யரைக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் நான்மாவரையிலும்; இவ்வூர்ப் பிடாரி கோயிலும், திருமுற்றமும் ஐயன்கோயிலும் திருமுற்றமும் இவ்வூர் நிலத்தை ஊடறுத்துப்போன சிங்காளந்தகன் வாய்க்காலும், இவ்வூர் நிலத்தை ஊடறுத்துப்போய் மயிமாலய நல்லூருக்குப் பாயும் வாய்க்காலும், இவ்வூர் நிலத்தை ஊடறுத்துப்போம் கருணைக்காலான மும்முடிச்சோழப் பேராற்றலும், இவ்வூர் நிலத்தை ஊடறுத்துப்போன சுந்தர சோழ வாய்க்காலும், இவ்வூர்ச் சடுகாடுமாக நிலன் அரையே மும்மாவரை முந்திரிகைக்கீழ் எட்டுமா முக்காணிக்கீழ் முக்காலே ஒரு மா நீக்கி, நிலன் நூற்று முப்பத்தாறரையே இரண்டுமா முக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் அரை மாவரைக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் நான்கு மாவினால் நெல்லு நாலாயிரக்கலமும், மீன் பாட்டம் காச மூன்றும்."

இவ்வாறே, ஐம்பத்தோரூர்கட்கும் அளவைகளும் வருவாய்களும் முறையாக ஒன்பதாவது ஏடு முடியக் கூறப்பட்டுள்ளன.

திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலம்-உருவாதல் :

ஆக இவ்வூர்கள் வெவ்வேறு முதலும் பழம்பெயரும் இராசேந்திரன் ஆட்சியாண்டு எட்டாவது (கி.பி.1200) முதல் தவிர்ந்து ஒருராய் அளந்தபடி நிலன், மூவாயிரத்தொருநூற்று முப்பத்தைஞ்சே நான்மாவரை முந்திரிகைக்கீழ் முக்காலே இரண்டுமா முக்காணியரைக்காணிக்கீழ் எழுமா முக்காணியிலும்.

நீக்க வேண்டிய நிலன்-ஊர்ந்தத்தங்கள், கோயில்கள் அவற்றின் திருமுற்றங்கள், நந்தவனங்கள், கம்மாளச்சேரி, பறைச்சேரி, சுடுகாடு, குளங்கள்-கரைகள், திரிபுவனமாதேவி பேரேரி-கரை, புறவூர்களுக்கு நீர்பாயப்போன சுந்தரசோழன் வாய்க்கால், சிங்களாந்தகன் வாய்க்கால், கருவாய்க்காலான மும்முடிச் சோழப்பேராறு, காமபதாகை வாய்க்கால், வெண்ணி நீரோடுகால் ஆகிய பகுதிகளும் ஓடைகளும் என்று அளந்துவந்த நிலம், அறுநூற்றொருபத்தொன்பதே ஆறு மாக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் மாகாணி முந்திரிகைக்கீழ் முக்காலேமுக்காணிக்கீழ் முக்காலே யொருமாவரைக்கீழரையே இரண்டுமாவும்,

நீக்கி நின்ற நிலன், இரண்டாயிரத்து ஐந்துநூற்று ஒருபத்தைந்தே முக்காலே மூன்றுமா மாக்காணிக்கீழ் முக்காலேயொரு மாவரைக்கீழரையே இரண்டுமாவினாலும்,

ஆண்டொன்றுக்கு நிலவருவாய் என்று கணக்கிட்டு வந்த நெல்லும் காசம்-ஐம்பத்தோராயிரத்து ஐம்பதின் கலமும், மீன் பாட்டங் காச முப்பத்திரண்டரையும் அக்கம் அறுபத்தைஞ்சும்,

ஆயிரத்தென்பது சதுர்வேதி பட்டர்கட்கு பிர்மதேய இறையிலியாக, நித்த விநோத வளநாட்டு வீரசோழ வளநாட்டு திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலமென்னும் பெயரால், யாண்டு எட்டாவது முதல் பிரமதேயமாக இறையிலி செய்து

இணைத்த ஊர்கள் :

'இவ்வூர்களோடும் முன்னுடைய பிராமணர் நிலன் தாங்களே பெற்று தங்கள் நிலத்தால் வந்த இறை தாங்களே செலுத்துவதாக நாட்டு வரியிறைக் கணக்கில் முன்னருள்ள உதயமார்த்தாண்ட சதுர்வேதி மங்கலம், பூநீபூதி ஆகிய இரண்டுக்களையும். திரிபுவனமாதேவிச்சதுர்வேதி மங்கலத்தோடும் கூடின ஒருராகக் கொண்டு, யாண்டு எட்டாவது முதல் இவ்வூர்கள் வரியிலிட்டுக் கொள்க' என்று இராசேந்திரசோழன் அதிகாரிகட்கு உத்தரவிட்ட முறையில் திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலம் பிர்மதேயமாக, அரசனால் பெயர் தரப்பட்டு உருவாகியது.

ஓலையும் உத்தரவும் :

இவ்வாறு அரசன் விளக்கமுடன் கட்டளையிட்ட செய்தியை, அரசனுடைய திருவாய் மொழிகேட்டு ஓலையிலெழுதுபவர் எழுதினார். இதனை "ஆக இப்படி வரியிலிட்டுக்கொள்கவென்று நாம் சொல்ல, நம் ஓலை எழுதும் ஜயங்கொண்ட சோழமண்டத்து ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டத்துப் பாலையூர் நாட்டுப் பாலையூர் கிழவன் அரையன் மும்முடிச்சோழன் எழுதினான்". (இச்செய்தி ஏடு பத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது)

அரசகட்டளை ஆராய்வு :

அரசன் கூறும் அறச்செயல்களையோ, பிற அரசியல் உத்தரவுகளையோ ஓலையில் முறைபெற எழுதியபின்னர், அரசனான பட்டி அரையலதிகாரிகள் அவ்வவர்க்குரிய அலுவல் முறைப்படி வரிசையாக ஆராய்ந்து குற்றங்குறைகளை நீக்கி, வகைப்படுத்தி, சரிசெய்து ஒப்புதலளிப்பார். இத்தகுதியுடன் அரசன் திருவாய் மொழிந்தருளியபடி எழுதப்பட்ட கட்டளை ஓலையை ஆராயும் அதிகாரிகளை அரசனே நம் ஓலைநாயகம், நம் கருமமாராய்பவர்' என்று கூறியதாக யாண்டும் சாசனத்துள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இம் முறைப்படி, எவ்வெத் துறைக்குரிய அதிகாரிகள் ஆய்வு செய்துள்ளனர் என்பதைத் தொடர்ந்து காணலாகும்.

- ஓலைநாயகம் என்னும் அதிகாரிகளான, (1) நராக்கன் கிருஷ்ணன் இராமனான இராசேந்திரசோழ பிர்மாதிராயன். (2) அரையன் இராஜராஜனான விக்ரமசோழச்சோழியவரையன் (3) அரைசூருடையான் ஈராயிரவன் பல்லவயனான உத்தமசோழப் பல்லவரையன். (4) பாளூர் அம்பலத்தாடியான முடிகொண்ட சோழ விழுப்பரையன் ஆகிய நால்வரும், ஓலையில் குறிக்கப்பட்ட செய்திகளைச் சரிபார்த்தனர். பின்னர்,
- அரச கரும மாராய்பவர் என்னும் அரசியல் துறைப்படி, அரசனுடைய அலுவல்களையும் செயல்களையும் உடனிருந்து ஆராய்பவராகிய அதிகாரிகளான, (1) நராக்கன்மாராயன் ஜனனாதனான இராசேந்திர சோழபிர்மாதிராஜன். (2) காஞ்சிவாயிலுடையான் உதயதிவாகரன் தில்லையாளியான இராஜராஜ மூவேந்த வேளான். (3) இராஜாதித்தன் கூத்தாடியான பரகேசரி விழுப்பரையன் (4) பரமேஸ்வர சர்வகிருத்தயாஜிமாவடிகள் பூந்தர பூப்பட்ட சோமயாஜி ஆகியோர், அவ்வோலையைப் பார்த்த பின்னர்,
- அரச கரும அணுக்கத்தினர் என்னும் அதிகாரிகளான, (1) வயலூர் கிழவன் தத்தன் சேந்தனான ராஜேந்திரசோழ அணுக்கப்பல்லவரையன் (2) பரகேசரி நல்லூருடையான் மாணிக்கன் எடுத்த பாதமான சோழ மூவேந்தவேளான் (3) சிறிநூர் கிழவன் தன்னிச்சை ஆதித்தன் (4) வைப்பூர் கிழவன் தீரன் பாஸ்கரன் ஆகியோர் பார்த்துச் சரிசொல்ல, தொடர்ந்து,

- புரவு வரித்திணைக் களத்துக் கண்காணி எனும் நிலவரி நிர்வாகத் துறையின் தலைமையதிகாரியான விசலூர் கிழவன் கணபதி அழகியான், அறக்கட்டளைக்குரிய ஊர்களின் முன்புள்ள பெயர், வரிவகை ஆகியவற்றைக் கண்காணிப்புச் செய்தான். பின்னர்,
- புரவு வரித்திணைக் களம் எனும் நிலவரி நிர்வாகத் துறையதிகாரிகளான (1) பூஞ்சாற்றுருடையான் நக்கன் அரங்கன் (2) தலையூருடையான் நக்கன் தாமோதிரன் (3) அழிஞ்சில் மங்கலமுடையான் நாகன் நக்கன் (4) பெரும்பேடுகிழான்பட்டன் வாசுதேவன் ஆகியோர் வரிமுறையைத் தணிக்கை செய்ய,
- வரிப்பொத்தகம் என்னும் அரசிறைக் கணக்கு அதிகாரியான இறையான்சேரி கிழவன் பழமதனிராமன் பார்த்து,
- முகவெட்டி என்னும் அரசியல் நிர்வாகத்துறைகளின் மூலக் கணக்கோலைகளை நிர்வகிக்கும் பொறுப்புள்ள அதிகாரிகளான, (1) உவர்க்குடி கிழான் அரையன் கணபுரம் (2) இலுப்பையூருடையான் இராமன் அமலன் (3) வீராணமுடையான் நூற்றெண்மன் கருணாகரன் (4) பனையூருடையான் காலிதி வெண்காடன் ஆகியோரிடம் ஒப்படைத்தான். அவர்கள் தத்தமது கணக்குகளுடன் சரிபார்த்த பின்னர்,
- வரிப் பொத்தகக்கணக்கு என்னும், அரசிறைக் கணக்குகளை எழுதும் அதிகாரி, செல்காருருடையான் நரதுங்கன் கருத்தன், பிரமதேயமாக்கும் நிலங்கட்குரிய கணக்கொடு இறையிலி அளவையும் எழுத, அதை,
- வரியிலிடு என்னும், அரசியல் நிலவரிக்கணக்கில் புதிய வரிவகைகளைச் சேர்க்கும் பூதிக்குடையான் சிங்கன் புலியன் பார்வையிட்டு வரிப் பொத்தகக் கணக்கில் இறையிலியாக இட்டெழுதி, கட்டளை ஓலையை நிறைவு செய்தான்.
- பட்டோலை என்னும் அரசனது கட்டளை ஓலைகளை அதிகாரிகள் சரிபார்த்து நிறைவு செய்த பின்னர், ஓலையைத் திருமுகமாக எழுதும் அதிகாரி நரிக்குடையான் சத்திராமன் அதனைத் திருமுகமாக எழுதினான்.
- ஒப்புதல் இவ்வாறு முறையே அரசு கட்டளைகளை ஆராய்ந்து தணிக்கை செய்யும் துறைகளின் தலைமையதிகாரிகள் ஒன்றாகவிருந்து, ஆட்சியாண்டு எட்டாவது நாள் நூற்றெழுதினால் வரியிலிட்டுக் கொடுத்த ஐம்பத்தோருர்களும் ஒருராக, திரிபுவனமாதேவிச்சதுர்வேதி மங்கலம் என்னும் பெயரால், யாண்டு எட்டாவது முதல், பிரமதேயமாகவும் - என்று ஒப்புதல் கையொப்பமிட்டுத் தந்தனர்.

அறவோலை செய்ய ஆணை :

கட்டளை ஓலை தணிக்கை செய்யப்பெற்ற பின்னர், பிரமதேயமாகும் திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலத்திற்குப் பேரெல்லையிட்டு அறவோலை செய்ய வேண்டுமென்று கருதிய இராசேந்திரன்

(1) வீரசோழ வளநாட்டிணை அளந்து வகை செய்கின்ற கண்காணி நாடுவகை செய்கின்ற களத்துர் கிழவன் சிறியான் ஆதித்தன். (2) புரவுவரித்திணைக்களம் அதிகாரி பூஞ்சிற்றுருடையான் நக்கன் அரங்கன். (3) விளாநாட்டு இராசேந்திரசோழ சதுர்வேதி மங்கலத்துக் கவுணியன் கிருஷ்ணமாற்பட்டன் ஆகிய மூவரையும் அரசனே பேர் தந்து, அவர்களுடன் தானத்திற்குரிய ஊரவர்களும் உடனின்றி எல்லைகளைத் தெளிவாகத் தெரிந்து காட்டி, "பிடி சூழ்ந்து பிடாகை நடந்து எல்லைகட்குக் கல்லும் கள்ளியும் நாட்டி அறவோலை செய்து போகவும்" என்று திருவாய் மொழிந்தான்.

அரசன் மொழியைத் திருமந்திரவோலை ஜெயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டத்துப் பாலையூர் கிழவன் அரையன் முடிகொண்ட சோழன் எழுதினான், அத்திருமுகத்தினை திருமந்திர ஓலை நாயகம் செய்கின்றவராக முன்னர் கூறப்பட்ட நால்வரும் பார்த்து ஒப்புதல் செய்தனர். (ஏடு-11) தொடர்ந்து அறவோலைப்படி சாசனம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

எட்டாவது ஆட்சியாண்டின் மெய்க்கீர்த்தி :

தொடர்ந்து ஏடு-11இல் முதல் இராசேந்திரனின் ஆட்சியாண்டு எட்டு அளவிற்குரிய மெய்க்கீர்த்தி அறவோலைத் திருமுகத்தின் முகப்பாக வரையப்பட்டுள்ளது. "ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திருமன்னிவளர" என்று தொடங்கும் இம் மெய்க் கீர்த்தியில், இடைதுறை நாடு, வனவாசி கொள்ளிப்பாக்கை, மண்ணைக்கடக்கம், ஈழம், பழந்தீவு, பரசுராமன் சாந்திமத்தீவு ஆகிய ஏழு நாடுகளை இராசேந்திரன் வென்றுள்ளான் என்ற அளவில் வரலாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

அறவோலைத் திருமுகம்-செயற்படல்:

அறவோலைத் திருமுகத்தை பிரமதேய ஊரவர்கட்கு, அரசனால் பெயர் தரப்பெற்ற அதிகாரிகள் மூவரும் கொண்டு சென்றனர். அதற்கு மேல்,

"கோப்பரகேசரி வன்மரான ஸ்ரீஇராசேந்திர சோழ தேவர்க்கு யாண்டு எட்டாவது நாட்கீழ் நாட்டோ முக்குத் திருமுகம் வர நாட்டோமும் திருமுகம் கண்டு எதிரெழுந்து சென்று தொழுது வாங்கித் தலைமேல் வைத்து, பிடிசூழ்ந்து பிடாகை நடந்து, கல்லும் கள்ளியும் நாட்டி அறவோலை செய்த நித்தவிநோத வளநாட்டு வீரசோழ வளநாட்டுப் பிரமதேயம் திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலத்துக்கு" நாற்புறப் பேரெல்லைகளையும் குறித்து, அவ்வவற்றிற்குக் கல்லும் கள்ளியும் அடையாளமாக நட்டு, உள்ளடங்கிய இடங்களை விளக்கி எழுதி, உரிமை செய்வனவும் பெறுவனவும் ஆகியவற்றை நாட்டோருடன் அதிகாரிகள் வரையறை செய்தனர்.

அரசனுடைய திருமுகப்படி, நாட்டுப் பெருமக்கள் அளந்து எல்லையிட்டதற்குட்பட்டதும், 51-ஊர்களடங்கிய பெருநிலப் பரப்பானதுமான, திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலத்துள்ளமைந்த இடங்களையும் நிலையியல் இயங்கியற் பொருள்களையும், அவற்றிற்குரிய பிரமதேயத்தார் பெறும் உரிமைகளையும், ஊர்ப்பொதுவானவற்றையும், என்றும் எத்தகைய மாறுபாடும் ஏற்படாத வகையில், எவ்வாறு வரையறை செய்து குறித்துள்ளனர் என்பதுடன், சோழர் காலத்தில் உண்டான இறையிலி நிலச் சாசனங்களின் ஒழுங்குமுறை (வியவஸ்தை) எத்தகையது என்பதையும் இப்பகுதிகள் நன்கு புலப்படுத்துவதாகும்.

எல்லைக்குட்பட்டவை :

"நீர்நிலமும், புன்செயும் ஊரிருக்கையும், ஸ்ரீகோயில்களும் திருந்தவனங்களும், கம்மாள்சேரிகளும், பறைச்சேரிகளும், சுடுகாடுகளும், பனையும், மனைப்படைப்பையும், கடையும் கடைத்தெருவும் மன்றுங்கன்று மேய்பாடும், ஏரியும், குளமும், கொட்டகாரமும், கிடங்கும், கேணியும், புற்றுத்தெற்றியும், காடும், பிடிலிகையும், குளமும், உவரும், ஓடையும், உடைப்பும், ஆறும், ஆறிடுபுகையும், ஆளமுங்குழியும், மீன்பயில்பள்ளமும், தென்பயில் பொதுமும், மேல்நோக்கிய மரமும், கீழ்நோக்கிய கிண

றும், உள்ளிட்டு நீர் பூசி நெடும்பாம் பெறிந்து உடும்போடி ஆமை தவழ்ந்த தெவ்வகைப்பட்டதும், உண்ணிலம் ஒழிவின்றிக் காரண்மை மீயாட்சியும், மிகுதிக்குறைமையும் உள்ளடங்க, இப்படி பெற்றதற்குப் பெற்ற வியவஸ்தை"

உரிமை செய்தவை :

"பிரமதேய நிலத்துக்கு நீர்க்கீந்தவாறு வாய்க்கால் குத்திப்பாய்ச்சவும் வாரவிடவும் பெறுவதாகவும் இவ்வூர் நிலத்துக்கு நீர் பாயும் வாய்க்காலதன் கீழ்நடை நீர் பாயவும் வாரவிடவும் பெறுவதாகவும்; இவ்வாய்க் கால்கள் அன்னியர் குறங்குறுத்துக் குத்தவும், குற்றேத்தம் காணவும் கடை நீர் இறைக்கவும் இவது கடைக்கவும் பெறாததாகவும்; சென்னீர் பொதுவினை செய்யாதிதாகவும், அன்னீரடைத்துப் பாச்சப்பெறுவதாகவும்;

தட்டோட்டால் மாடமாளிகை எடுக்கப்பெறுவதாகவும்; துரவு கிணறு இழிச்சப் பெறுவதாகவும் தமனகமும் மருவும் ஒரு வேலியும், சென்பகமும் செங்கழுநீரும் மல்லிகையும் மாவும் பலாவும் கமுகும் பனையும் கொடியும் உள்ளிட்ட பல்லுருவிற் பயன்மரம் இடவும் நடவும் பெறுவதாகவும்; பெருகு செக்கு இடப்பெறுவதாகவும்; இவ்வூர் நிலத்தை ஊடறுத்துப் புறவூர்களுக்குப் பாயும் வாய்க்கால்கள் கீழ்நடை நீர் பாயவும் வாரவும் பெறுவதாகவும்;

பெறத்தகாதவை :

ஊராட்சியும், வட்டிநாழியும், பிதாநாழியும் கண்ணால்காணமும், வண்ணாரப்பாறையும், குசக்காணமும் நீர்க்கலியும் ஈழம் பூட்சியும், இலைக்கலமும், தறிப்புடவையும், தரகும், தட்டார் பாட்டமும், இடைப் பாட்டமும், ஆட்டுக்கிறையும், நல்லாவும், நல்லெருதும், நாடுகாவலும், ஊரடுபோக்கும், விற்படியும், உல்கும், ஓடக்கூலியும், மன்றுபாடும், மாவறையும், தீயெரியும்..... எவ்வகைப்பட்ட வரியும் கோக்கொள்ளாதாகவும்

இப்படிப் பெற்றதற்குப் பெற்ற வியவஸ்தை பரிஹாரமும் பெற்ற இவ்வூர் காரண்மை மீயாட்சி மிகுதிக்குறையையும் உள்ளடங்க" (ஏடு-20)

நித்தவிநோத வளநாட்டு வீரசோழ வளநாட்டு திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலமென்னும் திருநாமத்தால் பிரமதேயமாகயாண்டு எட்டாவது முதல், பிடிசூழ்ந்து பீடாகை நடந்து கல்லுங் கள்ளியும் நாட்டி அறவோலை செய்து கொடுத்தோம் நாட்டோம்"

என்று எழுதி நாட்டவர் கைச்சான்றிட்டு, ஊர்ச்சபையோரிடம் அறவோலையை ஒப்படைத்தனர்.

ஊர்ச்சபையோர்கள் அறவோலையை நிறைவு செய்தல் :

அறவோலையைப் பெற்ற புரவரித் திணைக்களநாயகம் எழுவரும், வெண்ணிக் கூற்றத்துள் அடங்கிய (1) முல்லைவாயில் (2) மதநாலயமங்கலம் (3) பாப்பாரகுளத்தூர் (4) அவநிகேசரி, சதுர்வேதிமங்கலம், (5) கொட்டையூர் (6) நகரம் சோழவிச்சாதிர சதுர்வேதிமங்கலம் (7) தேவன் மங்கலத்தூர் வெண்ணி நகரம் (9) பெரும்நங்கை மங்கலம் (10) அவாயச் சதுர்வேதிமங்கலம் (11) நியமமங்கலம் (12) பூண்டியாகிய ஒலொகமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலம் (13) வெண்ணுப்புத்தூர் (14) நெற்குன்றத்தூர் ஆகிய பதினான்கு ஊர்களின் சபையோரும்

"இப்பரிசு நாட்டாரொடும் உடனின்று பிடாகை நடந்து கல்லும் கள்ளியும் நாட்டி அறவோலை செய்து கொடுத்தோம் சபையோம்" என்று நிறைவு செய்து, இவை என்னெழுத்தென்று யாவரும் கைச்சான்றிட்டுள்ளனர்.

வரியிலீடு :

நிறைவேறிய அறவோலையை "வரியிலிட்டுக் கொள்கவென்று உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டு வெண்ணாட்டு கேரளாந்தகச்சதுர் வேதிமங்கலத்து நராக்கன் மாராயன் ஜனனாயனான ராஜேந்திரசோள பிரமாதிராஜனுஞ் சொல்ல, இவன் சொன்னபடியே, நங்கருமமாராயும் அதிகாரிகள் ஒப்புதல் செய்ய,

பிரமதேயம் யாண்டு எட்டாவது நாள் முன்னூற்றெண்பதினால் வரியிலிட்டுக் குடுத்து பரதேத்திச் சென்றது".

என்று அரசனுடைய திருவாய்மொழியாக சாசனம் நிறைவு கூறப்பட்டதன் பின்னர், நாட்டுப்பெருமக்கள் ஐவர் கைச்சான்றுகளை எச் சரிபார்த்து ஒப்பம் செய்தளித்துள்ளனர். (ஏடு-12-25)

அறவிளக்கம்

இவ்வாறாக, தானம் பெற்ற 1080 சதுர்வேதிப்பட்ட சிரேஷ்டர்களின் பெயர்கள், முறையே, கோத்திரம், சூத்திரம், பங்கு ஆகிய வற்றுடன் கூறப்பட்டுள்ளதுடன் பிரமதேய இறையிலி ஊர்க்குரிய சமுதாயத் தொழிலாளர்களான உகச்சர், நாவிதர் ஆகியோருக்கும் தொழிலுக்கேற்ப இறையிலியாக அளிக்கப்பட்ட நிலப்பங்குகள் கூறப்பட்டுள்ளன. தொடர்ந்து, பிடாரியார் கோயில்கள், ஐயன் கோயில்கள், சிவன் கோயில்கள், திருமால் கோயில்கள், சமணப்பள்ளிகள், நந்தவனங்கள், ஊர்ப்பொதுச் செலவுகள் ஆகியவற்றுக்கும் தனித்தனியே பங்கு நிலங்கள் விடப்பட்டுள்ளன. இவ்வறப் பாகுபாட்டினைச் செப்பேட்டில் உள்ளவாறே தொடர்ந்து காணலாகும்.

பிரமதேய பட்டர்கள்-பெயரும், பங்கும் :

செப்பேட்டுத் தொகுதியின் மூன்றாவது பகுதியாகிய முப்பது ஏடுகளில், தொடர் எண் 26 முதல் 52ஆம் ஏடு முடிய இருபத்தேழு ஏடுகளில் தானம் பெற்ற 1080 சதுர்வேதிப்பட்ட சிரேஷ்டர்களின் பெயர்கள், முறையே கோத்திரம், சூத்திரம், பங்கு ஆகியவற்றுடன் கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் சில -

"இவ்வூர் விஸ்வமிதர ஹோத்தரத்து த்ருவஸ்தம்பஸுத்தரத்து கொடுங்கை அதிரார்ரன் ஸ்ரீவத்ஸகங்க பட்டனுக்குப் பங்கொன்று

இந்நாட்டு முடிச்சோனாட்டு ஜநநாம சதுர்வேதிமங்கலத்து ஆத்ரேய ஹோத்ரத்து வைசானஸ ஸுத்ரத்துக் கேசவன் திருவரங் கப்பட்டனுக்கு பங்கொன்று"

"இவ்வூர் லோஹித ஹோத்ரத்து காத்யாயன ஸுத்ரத்து புலிப்புரத்து மஹாஸேனன் ஸ்ரீமாதவ கிரமவித்தனுக்கு பங்கொன்று"

"நடுவிற் கோயிலான் முடிகொண்ட சோழவிண்ணகர்க்கு அர்ச்சனா போகப் பங்கு இரண்டில், நித்தவிநோத வளநாட்டு வெண் ணிக் கூற்றத்து ஒலொகமஹாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலத்து, காஸ்யப ஹோத்ரத்து வைசானஸ ஸுத்ரத்து தேவத்தன் ஆனந்த பிடாரபட்டனுக்குப் பங்கொன்று (ஏடு-எண்.46) என்பனவாகும். இவற்றைப் போன்றே வேறு பல ஹோத்ர, சூத்ரங்களுடன் பி ற சதுர்வேதி பட்டர்கள் குறிக்கப்பெற்றுள்ளனர்.

உகச்சப்பங்கு :

தொடர்ந்து, பிரமதேய இறையிலி ஊர்க்குரிய சமுதாயத் தொழிலாளர்களான உகச்சர், நாவிதர், குயவர் ஆகியோருக்கும் தெ தாழிலுக்கேற்ப இறையிலியாக அளிக்கப்பட்ட நிலப்பங்குகள் அவ்வவர் பெயர்களுடன் கூறப்பட்டுள்ளன.

"திரிபுவனமாதேவிச் சருப்பேதி மங்கலத்துப் பிடாகை குளப்பாட்டு உவச்சன் அமலந்தேவனுக்கு உகச்சப் பங்கொன்று"

"திரிமேற்றளியான திரிபுவனமஹாதேவி விண்ணகர்க்கு உகச்சப்பங்கு, மேற்படியூர் உகச்சன் கரிகாலன் மண்டகவனுக்கு உகச்ச ப்பங்கொன்று"

நாவிதப்பங்கு :

"நாவிதப்பங்கு நித்தவிநோத வளநாட்டு வீரசோழ நாட்டு திரிபுவன மாதேவிச் சருப்பேதி மங்கலத்துப் பிடாகை திரிபுவன மா தேவி நல்லூர் நாவிதன், பிரமன் திருவடிகளுக்கு நாவிதப்பங்கு அரை!"

இந்நாட்டு ஆவூர் கூற்றத்து மனுகுல சூளாமணிச் சருப்பேதி மங்கலத்து நாவிசன் மண்டகனபகனுக்கு நாவிதப்பங்கு அரை" (ஏடு 52,53.) இவற்றைப் போன்றே உகச்ச நாவிதப்பங்குகள் பல குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

கோயில்க்கு-நிலப்பங்கு :

"இவ்வூர் ஸ்ரீகைலாசமான ஸ்ரீராஜராஜ ஈஸ்வரமுடையார்க்கு நிலம் எண்வேலி||இவ்வூர் நடுவிற் ஸ்ரீகோயிலான் முடிகொண்ட சோழ விண்ணகர் தேவர்க்கு நிலம் எண் வேலி இவ்வூர் திருமேற்றளியான திரிபுவனமாதேவி விண்ணகர் தேவர்க்கு நிலம் நால்வேலி||இவ்வூர் ஜநநாம விண்ணகர் தேவர்க்கு நிலம் எண்வேலி||இவ்வூர் கேரளாந்தக விண்ணகர் தேவர்க்கு நிலம் மூவே லி||இவ்வூர் ஸுப்ரமணிய தேவர்க்கு நிலம் வேலி||இவ்வூர் சபையார்க்கு நிலம் வேலி||இவ்வூர் பிடாரியார்க்கு நிலம் வேலி||இ வ்வூர் மஹாலாஸ்தாவுக்கு நிலம்வேலி||இவ்வூர் திரிபுவன மாதேவிப் பேரேரிக்கரைக் கணபதியார்க்கு நிலம் மூவேலி||இவ்வூர் பிடாகை குளப்பாட்டு மாதேவர்க்கு நிலம் ஒரு வேலி||கூத்தனூர் மாதேவர்க்கு நிலம் அரை||உறத்துார் மாதேவர்க்கு நிலம் வேலி" (ஏடு-52, முன்புறம்)

சோற்றுத்துறை மாதேவர்க்கு நிலம் 'று'மா||முஞ்ஞாவல் மாதேவர்க்கு நிலம் அரை||மயின்மாலய நல்லூர் மாதேவர்க்கு நிலம் அரை||மேட்டுமேற்குடி மாதேவர்க்கு நிலம் கால்||சிக்கல் மாதேவர்க்கு நிலம் அரை||நியாய நடை நல்லூர் மாதேவர்க்கு நிலம் அரை||கூத்தனூர் விஷ்ணுக்களுக்கு நிலம் அரை|| முஞ்ஞாயில் விஷ்ணுக்களுக்கு நிலம் அரை||புலியக்குடி விஷ்ணுக்களு க்கு நிலம் அரை|| சிறையூர் பிடாரியார்க்கு நிலம் ஒருமா|| சோற்றுத்துறைப் பிடாரியார்க்கு நிலம் ஒருமா||மயின்மாலைய நல் லூர் பிடாரியார்க்கு நிலம் ஒருமா|| பெண்ணாகடத்துப் பிடாரியார்க்கு நிலம் ஒருமா||கோவிந்தநல்லூர் பிடாரிக்கு நிலம் ஒரு மா||மேட்டுமேற்குடிப் பிடாரிக்கு நிலம் நாலுமா" (ஏடு-53. பின்புறம்) இவற்றிற்கெல்லாம் பங்கீடு செய்தது போக எஞ்சிய நில ங்களை

வேத சாத்திர ஆகம புராண வளர்ச்சிக்கு-இறையிலி

மீமாங்ச பட்ட விருத்தி நிலம் ஐவேலி, வேதாந்தப்பட்ட விருத்தி நிலம் ஐவேலி, பிரகரணப்பட்ட விருத்தி நிலம் நால்வேலி, ப விழியக் கிடைப்புறத்துக்கு நிலம் ஒரு வேலி, வாஜஸனையக் கிடைப்புறம் ஒரு வேலி, ஸாதோக்கிடப்புறம் நிலம் ஒரு வேலி, காப்பியக் கிடைப்புறம் நிலம் ஒரு வேலி, தலவுக்காரக் கிடைப்புறம் நிலம் ஒரு வேலி ரகுவரவதாரக் கிடைப்புறம் நிலம் ஒரு வேலி,

ஸம்திமுலஸ்ரயம் ஒதுவிப்பானுக்கு நிலம் ஒரு வேலி, பாரதம் வாசிப்பானுக்கு நிலம் ஒரு வேலி, அம்பலம் மெழுகித் தொட்ட நீர்த்தண்ணரட்டுவானுக்கு நிலம் ஒரு வேலி, விஷ்ணேஸ்ரத்துக்கு நிலம் ஒரு வேலி.

ஆகிய வேத, வேதாந்த, வியாகரண, ஆகமபுராண வளர்ச்சிக்கும், பிராம- யங்கட்கும் அவர்க்குரிய ஊழியர்க்கும் முறையே பங்கு நிலங்கள் இறையிலியும், பட்டவிருத்தியுமாக அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

செப்பேட்டுச் செய்தியை எழுதியவரும் வெட்டியவரும் : இவ்வாறாக தான நிகழ்ச்சிகள் முழுவதும் நிறைவாக எழுதப்பெற்ற பின்னர் இச்செப்பேட்டுச் சாசனத்தினை எழுதியவர், வெட்டியவர் ஆகியவர்க்குரியதாக நிலமளிக்கப்பட்ட செய்தி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

"செப்பேட்டின் முற்பகுதியாகும் மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சி உரையுள், பக்கத்து கிராமத்தில் வாழ்கிறவரும் சங்கராரியருடைய பிள்ளையுமான நாராயணனால் இந்த சாசனம் செதுக்கப்பட்டு சாஸ்வதமாக்கப் பண்ணப்பட்டது" (வ.செ.76)

"திரிபுவனமாதேவிப் பேராசிரியரும், ராஜேந்திரனுக்குப் பேராசிரியரும் இந்த சாசனத்தை எழுதினார்கள். இருவரும் சிற்பங் களிலும் ஆகமங்களிலும் மெய்ப்பொருளை நன்குணர்ந்தவர்கள்." (வ.செ.77)

இவைகளைக் கொண்டு செப்பேடுகளில் சாசனச் செய்திகளை வெட்டியவர் பெயர் தெரிகின்றதே தவிர, சாசனத்தை எழுதிய

பேராசிரியர்களின் பெயர்களை அறிய முடியவில்லை. இக்குறையை 55ஆம் ஏட்டில் சாசனச் செய்திகளின் நிறைவாக,

"இவ்வூர் ஸாஸனம் வெட்டி பூஜ்ஜையாகப் பெற்ற காஷ்மகாரி கிருஷ்ணரங்கநான திரிபுவன மாதேவிப் பேராசிரியனுக்கு துணியிலும் வேலி. இவ்வூர் ஸாஸனம் வெட்டி பூஜ்ஜையாகப் பெற்ற காஷ்மகாரி ஆராவமுது புருஷோத்தமனான ராஜேந்திரஸிம்ஹப் பேராசிரியனுக்கு துணியிலும் வேலி. தானம் பெற்ற அந்தண சிரேஷ்டர்கள் ஏடு முப்பது" || 2 || 2 || 2 இப்பகுதியால், முதல் இராசேந்திரசோழன் தாயாகிய திரிபுவனமாதேவியின் பேராசிரியர், இராசேந்திரனுடைய பேராசிரியர் யாவரென்பதும், அவ்வவர்க்குரிய பெயர்களும் நன்கு புலனாவதுடன், செப்பேட்டுச் செய்திகள் நிறைவு பெறும் முறையையும் அறியலாகும்.

காப்புரை :

கல்வெட்டு செப்பேடு ஆகியவற்றில் வரும் அறச்செயல்களுக்கு இறுதியாக, பயனும், காப்புரையும், வாழ்த்துரையும் கூறப் பெறுதல் மரபாகும். இவற்றில் ஒன்றிரண்டு குறைந்து வருவதுமுண்டு. அம்முறை இச்செப்பேடுகளின் முதற்பகுதியாகும் மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சியுரையுள் கூறப்படுகின்றது.

"இம்மைக்கும் மறுமைக்குமான வேதமார்க்கமாகிற நிதியின் தத்துவத்தைக் காட்டும் ஞான விளக்காய் இருப்பவனும், தன்னை வணங்கிய அரசர்களுடைய முடிகளில் பளபளவென மின்னுகிற பாதபிடத்தை உடையவனுமான இந்த இராசேந்திரசோழன் தன் தலையை வணங்கினவனாய் இந்த சதுர்வேதிமங்கலம் நன்கு காப்பாற்றப்படவேண்டும் என்ற நம்பிக்கையுடன் வருங்காலத்து அரசர்களைத் தாழ்ந்து யாசிக்கின்றான்" (வ.செ.73) என்று காப்புரை கூறப்பட்டுள்ளது.

வாழ்த்துரை :

"இந்த சதுர்வேதிமங்கலம் பலவிதமான வேள்விகளில் அழகுவிட்டு ஒளிரும் தீக்கொழுந்துகளால் பிரகாசமாக காண்பிக்கப்பட்ட திவ்யமான புண்ய மார்க்கத்தை உடையதும், நல்வழியை உபதேசிக்கும் தொழிலில் நிலைத்த புத்தியை உடைய அந்தணர்க்கு வந்தடையும் இடமாகவும் ஆஸ்ரமமாகவும் ஊழிக்காலத்தளவும் விளங்கட்டும்". (வ.செ.74)

என்ற வாழ்த்துரை சிறப்பாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. சாசனத்தின் இறுதியில் கூறவேண்டிய காப்புரையும், வாழ்த்துரையும், முதலில் இடம் பெற்றுள்ளதற்குரிய காரணத்தினை ஆராய்வோமானால், கி.பி.1020-ல் பிர்மதேய அறச்செய்திகள் 52-ஏடுகளில் வெட்டி முடித்த பின்னர், கி.பி. 1024-ல், அதாவது நான்காண்டுகட்குப் பிறகே, வடமொழிச் செய்யுட்பகுதி மூன்று ஏடுகளில் வெட்டப்பட்டு, வளையத்தில் கோக்கப்பட்டுள்ளன என்பது புலனாகும். இக்கருத்தைத் தொடர் எண் இல்லாமல் இருக்கும் இம்மூன்று ஏடுகளும், அவற்றிலுள்ள வடமொழிச்செய்யுளால் பெறப்படும் செய்திகளும் நன்கு உணர்த்துகின்றன.

க.த.ச. செப்பேடுகளின் செய்திச் சுருக்கம் :

முதல் இராசேந்திரசோழன், தனது ஆட்சியாண்டு 8, நாள் 107இல் தனது தாயின் பெயரால் 51 ஊர்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து, திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலமென்று பெயரிட்டு, 1080-சதுர்வேதி பட்டர்க்கு பிர்மதேய இறையிலியாக வழங்க முற்பட்டான்.

பிர்மதேயமாகக் குறிப்பிடப்பட்ட நிலங்களை அதிகாரிகள் அளந்துவந்தபடி தானம் செய்யும் அறக்கட்டளைக் கணக்கினை அதிகாரிகள் நாள் 170-ல் சரிபார்த்துத் தணிக்கை செய்தளித்தனர்.

மேல், அரசன் அறவோலை செய்யக்கட்டளையிட்டபடி, அதிகாரிகளும் ஊரவரும் பிடி சூழ்ந்து பிடாகை நடந்து எல்லையிட்டு ஒப்புதல் செய்ய, ஊர்ச்சபையார் அறவோலையை நாள் 380இல் நிறைவேற்றி, வரியிலிட்டுப் பிர்மதேயம் நிகழுமாறு செய்தனர்.

பிர்மதேயமாக அளந்து வந்த நிலன் 3135-வேலியும் மிகுதிக் குறையுமாகும். அதில் 1080-சதுர்வேதிபட்டர்க்கு பங்கீடாக அளிக்கப்பட்ட நிலன் 2515 1/2 வேலியும் மிகுதிக்குறையுமாகும். இதன் ஆண்டு வருவாய் 51050-கலம் நெல்லும், மீன்பாட்டம் காசு 3212உம், அக்கம் 62உம் ஆகும்.

எஞ்சிய நிலன் 620 வேலியும் மிகுதிக் குறையும், பூநீகோயில்க்கட்கும், ஊர்ப்பொதுவிடங்க்கட்கும், ஊர்ச்சமுதாயத் தொழிலாளர்களும் சாசனம் எழுதியவருக்கும் வெட்டியவர்க்கும் என, பங்காகவும், தனித்தும் இறையிலி, பட்டவிருத்தி என்ற முறையிலும் அளிக்கப்பட்டு திரிபுவன மாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலத்துப் பிர்மதேயச் சாசனம் நிறைவுபெற்று விளங்குகின்றது.

கருத்துரை :

முதல் இராசேந்திரசோழன் கி.பி. 1020-இல் செய்த பிர்மதேய அறச்செயலைக் கூறும் இச்செப்பேட்டுத் தொகுதியிற் காணப்படும் செய்திகளினால் கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சோழவரசியல் எவ்வாறு நிகழ்ந்திருக்கின்றதென்பதுடன், அக்காலச் சோழவரசியலில் இருந்த அதிகாரிகளையும், அரசன் அறக்கட்டளைகளை எவ்வாறு செய்வானென்பதையும், அறத்திற்குரிய நிலபுலன்கள் எம்முறையில் அளவு செய்யப்பெற்று, வரி இறை ஆகியவை விதிக்கப்பெறும் என்பதையும், அறச்சாசனங்கள் எம்முறையில் அதிகாரிகளால் ஆய்வு செய்யப்பெற்ற பின்னர், ஊர்ச்சபையோரால் நிறைவு செய்யப்பட்டு, தானத்திற்குரிய கருக்கு உரிமை செய்யப்பெறும் என்பதையும், சோழநாட்டின் உட்பிரிவுகளிலொன்றாகிய நித்தவிநோதவள நாடு-வெண்ணிக்கூற்றம் ஆகிய சிறந்த பகுதிகளில் அடங்கிய ஊர்களையும், ஊர்ச்சபைகளையும் சோழரின் முடியாட்சி நிகழ்ந்ததாயினும் அதில் ஊர்ச்சபையாரின் குடியாட்சியே நிகழ்ந்துள்ளது என்ற உண்மை நிலையையும், சோழநாட்டின் நீர்வளத்திற்கான கால்வாய்கள், பேராறுகள், ஆறுகள், ஏரிகள் ஆகியவைகளின் பெயர்களுடன், அவைகளால் வளம்பெறும் பகுதிகளையும், நித்தவிநோதவளநாட்டிலும், வீரசோழ வளநாட்டிலும் இருந்த கோயில்களையும் நன்கு அறியலாகும்.

மற்றும், இச்செப்பேடுகளின் பிரசஸ்திப்பகுதியால், சோழ மன்னரின் மரபு வழியில் புதிய வரலாற்றுச் செய்திகள் பல புலனாவதுடன், முதல் இராசேந்திரனுடைய வரலாற்றிலும் புதிய செய்திகள் அமைந்திருப்பது அறிஞருலகம் அறியத்தக்கதாகும். அமைந்திருப்பது அறிஞருலகம் அறியத்தக்கதாகும். அமைந்திருப்பது அறிஞருலகம் அறியத்தக்கதாகும். அமைந்திருப்பது அறிஞருலகம் அறியத்தக்கதாகும். அமைந்திருப்பது அறிஞருலகம் அறியத்தக்கதாகும். அமைந்திருப்பது அறிஞருலகம் அறியத்தக்கதாகும்.

மற்றும், இச்செப்பேடுகளின் பிரசஸ்திப்பகுதியால், சோழ மன்னரின் மரபு வழியில் புதிய வரலாற்றுச் செய்திகள் பல புலனாத லுடன், முதல் இராசேந்திரனுடைய வரலாற்றிலும் புதிய செய்திகள் அமைந்திருப்பது அறிஞருலகம் அறியத்தக்கதாகும். அமைந்திருப்பது அறிஞருலகம் அறியத்தக்கதாகும்.

புதைபொருட் புதுமைகள்

காப்பியம் கண்ட கண்ணகியின் படிமம்

தமிழக மக்கள் போற்றிப் பாராட்டிச் சிலையெடுத்து வணங்கிய கற்புடைத் தெய்வமாம் கண்ணகியின் வாழ்வியலைக் கணிக்க வரலாற்றுச் சான்றுகள் உண்டா? சிலப்பதிகாரமேனும் செந்தமிழ்க் காப்பியம் ஒருபுறம் நிற்பினும் பழம் பொருட் சின்னங்களு ம் கல்வெட்டுகளுமே சான்றுகளாக அமையும். சிலப்பதிகாரத்தில் ஆசிரியர் குறிக்கும் கண்ணகி நிலவிய இடங்களையும் சூழ ல்களையும் பழம் பொருள் கல்வெட்டு நோக்கத்தோடு ஆராய்ச்சி செய்யலானேன்.

முதற்கண் ஆராய்ச்சிக்கு இலக்கானது கண்ணகியும் கோவலனும் வாழ்ந்த காவிரிப்பூம்பட்டினம். பட்டினமொன்று இருந்து அழிந்திருப்பதற்குப் புதைபொருள்களாகக் கடலிலும் தரையிலும் சான்றுகள் பல கிடைத்திருக்கின்றன. அவற்றைக்கொண்டு கண்ணகியின் வரலாற்றினைக் காண்பதற்குரிய சான்றுகளொன்றும் இல்லை. அடுத்து, கண்ணகியும் கோவலனும் ஓரிரவு தங்கிய உறையூரும் மறைந்தொழிந்தது. கண்ணகி மன்னரிடம் வழக்குரைத்துத் தமிழலகிற்கு அறிமுகமான மதுரைமாநாகர் முற்றிலும் மாற்றமடைந்து நிற்கின்றது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினின்றும் கால் நடையாகவே யான் தொடர்ந்து ஆராய்ச்சி செய்துவந்ததில் மதுரை நகரின் வடபுறத்தில் கண்ணகிக்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பழமையான சிலையொன்றினை மட்டும் காணமுடிந்தது.

மேல், கணவனை இழந்த கண்ணகி, வையைபாற்றின் ஒரு கரையினைப் பற்றிச் சென்ற வழியே நடக்கலானேன். வையை யின் தொடக்கம் இன்றுள்ள கம்பம் பள்ளத்தாக்கின் தென்கோடியாகும். இவ்வியற்கைச் சூழலை நில நூலாசிரியர்கள் 'மழைநாடு' என்பர். மதுரை மாவட்டத்தின் மேற்கு எல்லையாக உயர்ந்து நிற்கும் மலைத்தொடர்களும், படர்ந்து செறிந்த காடுகளோடு கூடிய பள்ளத்தாக்குகளுமாக மக்கட் புழக்கமின்றிக் கிடக்கும் இப்பகுதியை ஆராய்ச்சி செய்யலானேன்.

மதுரையிலிருந்து வையையின் தென்கரையினைப் பற்றிச் செல்லுவோமாயின் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடும் நெடுவேள் குன்றமே எதிர் இலக்காக வேண்டுமென்பது என் குறிக்கோள். முயற்சி வீணாகவில்லை. நெடுவேள்குன்றம், சுருளி மலை வேலவன் இருப்பிடமாகும். அம்மலையின் தென்பகுதியாம் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை வானளாவி உயர்ந்தோங்கிச் செங்குத்தாக நிற்கும் செங்கோடுகள் பலவற்றோடு அமைந்ததாகும். அப்பகுதியில் காட்டியானை நிரைகள் நிலைத்து வாழ்கின்றன. ஒரு காலத்தில் அவ்வடிவாரச் சூழலில் ஊர் ஒன்றிருந்து அழிந்திருப்பதைப் பழம்பொருள் தடயங்களால் அறிய முடிந்தது. மேலும் ஆராய்ச்சி செய்யும்போது, சகாத்தம்-1561இல் தோன்றிய தமிழ்க் கல்வெட்டு ஒன்று கிடைத்தது. அதில் பாண்டிய மன்னன் குலசேகரப் பெருமான் மங்கல தேவியம்மன் கோயிலுக்கு நிலக்கொடை ஆற்றியிருந்த செய்தி புலனாயிற்று.

'மங்கலதேவிக் கோயில்' எங்குள்ளது என்று ஆராய்ச்சி செய்யலானேன். மூன்றாண்டுகள் அளவில் அப்பகுதி முழுவதையும் தொடர்ந்து துருவி ஆராய்ந்தேன். வேட்டைக்காரர் ஒருவரின் உதவியால் நில மட்டத்திற்குமேல் 8200 அடி உயர்ந்துள்ளதும், சேர நாட்டெல்லைக்கு உட்பட்டதுமாகிய மேற்கு மலைத்தொடரிலுள்ள மலைமுகடு ஒன்றில் மேல் தளத்தில் அமைந்த 'வேங்கைக்கானல்' என்னும் காட்டுச் சூழலிடையே 'கற்படை அறைக'ளாக அமைந்த மங்கலதேவிக் கோட்டம் இருப்பதை அறிந்தேன்.

அந்நாள் தி.ஆ. 1994-கார்த்திகை முதல் (17-11-1963) நாளாகும். மலையீதிருக்கும் கோட்டத்தினைக்கு காணத்தொடங்கினேன். யானைகள் எப்பொழுதும் நிலவும் காடுகள்; புலி, கரடிகளின் புழக்கம் மிகுதியாக உண்டு. கண்ணகிக்கு வரலாறு காண வேண்டுமே! துணிந்து 'நெடுவேள் குன்றத்தில் அடிவைத்து ஏறி'னேன். பாதை இல்லை. செங்குத்தான மலை முகடுகள்; பற்றுக்கோடி ல்லாத பாறைப் பகுதிகள்; மூன்று கல் அளவிற்கு மேற்பட்ட தொலைவு. எல்லாம் கடந்து கோட்டத்தினை அடைந்தேன். அங் ள்க் காட்டியானைகளாலும் காலத்தாலும் சிதைந்து கிடக்கும் கற்படை அறைகளாக அமைந்த கோட்டத்தின் சூழலைக் கண்டேன். பால் பெற வகுக்கப்பட்டிருந்த அக்கோட்டத்தின் தலைமையான இடமொன்றில் இடிபாடுகளுடன் புதரடைந்து இருந்த மிகப்பழைய அறை இருந்தது. அறையினை ஆராய்ந்தேன். மேலிடப்பட்ட பாறைகள் சரிந்து கற்குவியலாக நிற்க, இடையே சிதைந்து கிடந்த சிலை யொன்றினைக் கண்டேன். அச்சிலையினைப் புகைப்படமாக்கி மகிழ்ந்தேன். வரலாறு இதுவரையில் காணாத கண்ணகித் தெய்வத்தின் காட்சியைக் காண்க!

சுருக்கமாகக் கூறுமிடத்து, சேரன் செங்குட்டுவன் இமயக்கல்லில் அமைத்து நாட்டிய கண்ணகியின் சிலை இதுதான். கோட்டத் திலிருந்த பழைய வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு, பாண்டிய மன்னர்களின் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் ஆகிய சான்றுகளைக்கொண்டு ம், சிலப்பதிகார ஆசிரியர் கண்ணகி சென்றடைந்த இடத்தினை விளக்கும் சூழல் அமைப்புக்களைக் கொண்டும், சிலை அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பளிங்கு போன்ற கல்லினைக்கொண்டும் இதுதான் கண்ணகிக் கோட்டம் என நிறுவ முடிந்தது. கண்ணகிப் படிமம் அமைந்த மங்கல தேவிக் கோட்டம் தமிழ் மக்கட்குரிய காட்சிகோட்டமாகத் திகழ வேண்டும்.

பழமையான முதுமக்கள் தாழி

தமிழக வரலாற்றுக்குரிய சான்றுகளாக அமைந்த சின்னங்களுள் முதுமக்கள் தாழிகளும் ஒன்றாகும். இது வரையில் தமிழகத் தில் பல இடங்களில் பலவகையான தாழிகள் கிடைத்திருக்கின்றன. யான் கண்டுபிடித்துள்ள தாழிகளுள் சிறந்த வடிவடையதாக அமைந்ததே இங்குக் காட்டப்படும் முதுமக்களின் பெருந்தாழியாகும்.

இத்தாழி மண்ணால் செய்யப்பட்டுச் சுடப்பட்டதாகும். தாழிகள் முதுமை பெற்ற ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியாகவே அமைக்கப்படுவது பண்டைக்கால மரபு. இத்தாழி அம்மரபில் அமைந்ததன்று. இப்பெருந்தாழியினுள் மஞ்சள், பழுப்பு, சிவப்பு ஆகிய வண்ணங்களினால் வரியோவியம் புனையப்பெற்ற அழகிய சிறு தாழிகள் பல அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொன்றிலும் நிறாக மடிந்த எலும்புகள் நிறைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்நிலையினைக் கண்டு ஆராய்ந்து கூறுவோமானால் இத்தகைய தாழிகள்

ஒரு குடும்பத்தாருக்குரியவையாக அமைக்கப்பட்டிருந்திருக்கின்றன என்பது புலனாகும். ஈமத் தீயில் இடப்பட்டு நீறான உறவினரின் எஞ்சிய எலும்புகளை அக்கால மரபிற்கேற்பச் சிறு தாழிகளில் இட்டு, ஓரிடத்தே நிலையாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பெருந்தாழியினுள் வைத்து இறந்தார் நினைவாக வழிபடுவார் போலும்.

படத்தில் காட்சி தரும் தாழி, திருச்சி மாவட்டத்தில் காவிரியின் வடகரையில், பழமையான பரம்பு ஒன்றில் எழுந்து நிற்கும் ஆலமரத்தைச் சூழ்ந்து புதைக்கப்பட்டிருந்த தாழிகளுள் ஒன்றாகும். ஒரு குடும்பத்தார் நிலையாக அமைந்திருந்ததனால் இதை 'நிலைத்தாழி' யென்றும், வடிவினைக் கொண்டு 'பெருந்தாழி'யென்றும் கூறலாம்.

வீரத்திற்குச் சின்னம்

பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியலில் சான்றோர்க்கும், வீரர்க்கும், கற்புடைப் பெண்டிர்க்கும் நினைவுச் சின்னங்களாக நடுகற்கள், வீரக்கற்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்ததனைப் பழம்பொருள் ஆராய்ச்சியால் காணமுடிகின்றது. இவ்வாறான நடுகற்களைப்பற்றிய செய்திகளைச் சங்க இலக்கியங்களிலும், முதல் இலக்கண நூலாம் தொல்காப்பியத்திலும் விரிவாகக் காணலாம்.

இவ்வாறான வரலாற்றுச் சின்னங்கள் பாண்டிய நாட்டிலும் கொங்கு நாட்டிலும் மிகுதியாகக் கிடைத்திருக்கின்றன. அவற்றுள், கொங்கு நாட்டுச் செங்குன்றுாரில் யான் கண்ட வீரக்கல்லொன்றே காட்சிக்கு விருந்தாக ஈண்டு அமைந்துள்ளது.

இவ்வீரக்கல்லில் போரில் இறந்த வீரரின் பீடும் பெயரும் எழுதப்பட்டுள்ளன. குதிரை மீது பெருமிதத்தோடு விளங்கும் வீரரின் உருவமும் புடைப்புச்சிற்பமாகச் செய்யப்பட்டுள்ளது. கல்வெட்டுச் செய்தியினால் தி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டை ஆண்ட சுந்தரபாண்டியன் என்னும் மன்னரின் ஆறாவது ஆட்சியாண்டில் திருச்செங்கோட்டில் நிகழ்ந்த போரில் பாண்டியரின் குதிரைப்படைத் தலைவனும், வடகரை நாட்டின்காரர் உடையவனுமான கன்னியதேவன் என்பான் குதிரை மீது இறந்துபட்ட செய்தி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய நடுகற்கள் சங்ககாலத்திற்கு முன்பிருந்தே தமிழகத்தில் மக்களால் அமைக்கப்பட்டு ஆண்டுதோறும் நாட்டு விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டு வந்திருக்கிறது. நடுகற்களுள் பல, காலஞ் செல்லச் செல்லக் கருவறைக்குட்பட்டதாகிக் கோட்டமாகவும் கோயிலாகவும், ஆக்கப்பட்டுத் தெய்வ வழிபாட்டிடங்களாகத் திகழுகின்றன என்பதை ஆராய்ச்சி வழியே கூறலாம்.

மேற்குறிக்கப்பட்ட பழம்பொருட்சின்னங்கள் போன்று யான் கண்டுள்ளவை பல. இது போன்று பலரும் முயன்று காண வேண்டுவன பல. முனைந்தெழுந்து, ஆய்ந்து கண்டு தமிழக வரலாற்றின் பழங்காலத்தைப் புகுத்துவோமாக!

பிற நாடுகளில் காணும் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள்

தி. நா. சுப்பிரமணியன்

தமிழ் நாட்டுக்கு வெளியே காணும் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளுக்குத் தனியான முக்கியத்துவமும், சிறப்பும் உண்டு. காஞ்சீபுரத்துப் பல்லவர்கள், தஞ்சாவூர்ச் சோழர்கள், மதுரைப் பாண்டியர்கள் ஆகியோர் அரசு புரிந்த நாளிலே தமிழ் மொழியே அரசவை நடவடிக்கைகளுக்கும் அரசியல் காரியங்களுக்கும் ஆளப்பட்டு வந்ததென்பதை நாம் அறிவோம். அந்த அரசுகள் மகோன்னத நிலையில் விளங்கிய காலங்களில் அவர்களுடைய ஆதிக்கம் தமிழ் நாட்டின் எல்லையைத் தாண்டி வடக்கே ஆந்திரப் பிரதேச, கர்நாடகப் பகுதிகளிலும், தெற்கே இலங்கைத் தீவிலும், இன்னும் கடல் கடந்து தென்கிழக்கு ஆசியப் பிரதேசங்களிலும் பரவி இருந்ததென்பதையும் நாம் அறிவோம். அதனால், தமிழ் நாட்டை ஒட்டி வெளியே உள்ள பிரதேசங்களில் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களைக் காண்பது இயற்கையே. தமிழ் நாட்டை ஒட்டி, வடக்கே நெல்லூர் சித்தூர், கடப்பை, அனந்தப்பூர் போன்ற ஆந்திரப் பிரதேசத்து மாவட்டங்களிலும், மேற்கே கோலார், மங்கலூர், மைசூர் போன்ற மைசூர் இராஜ்யத்து மாவட்டங்களிலும், கேரள நாட்டுப் பகுதிகளிலும் இன்னும் இலங்கைத் தீவிலும் பல தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன என்பதை அனைவரும் அறிவர்.

இந்தப் பிரதேசங்களுக்கு அப்பாலுள்ள இடங்களிலும் தமிழ்ச் சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன. ஆந்திரப் பிரதேசத்து விசாகப்பட்டினம் மாவட்டத்துத் தலைநகரான விசாகப்பட்டினத்திலேயே தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. அவற்றுள் முக்கியமானதாக ஒன்றை எடுத்துக் காட்டலாம். அது, கி.பி.1250 ஆம் அண்டில் கலிங்க நாட்டரசனான வீரநரசிங்க தேவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் பொறிக்கப்பட்டது. அப்போது தமிழ்நாட்டிலே அரசு புரிந்த தஞ்சாவூர்ச் சோழர்களின் வலி குன்றிவிட்டது. மதுரைப் பாண்டியர்கள் தலை கிளம்பி வந்தனர். ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் தமிழர் கொண்டிருந்த ஆதிக்கம் மறைந்துவிட்டது என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். அந்நாளிலே விசாகப்பட்டினத்துக்குக் குலோத்துங்க சோழப்பட்டினம் என்று பெயர் வழங்கி வந்தது. அவ்வூரில் அமைந்துள்ள கரியமாணிக்க ஆழ்வார் என்னும் விஷ்ணுவின் கோயிலுக்கு வழங்கப்பெற்ற ஒரு தானத்தைய அறிவிப்பதே அந்தக் கல்வெட்டு. அதை வழங்கியவன் இப்போது கேரள இராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த பந்தலாயினி, கொல்லம் என்ற ஊரில் வசித்து வந்த ஒருவன் ஆவன். அந்தச் சாசனம் தமிழில் எழுதப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது (சாசன இலாகாவின் ஆண்டறிக்கை, 1909ஆம் ஆண்டின் 98 எண் கொண்ட சாசனம்.)

விசாகப்பட்டினத்துக்குப் பக்கத்திலேயே உள்ள சிம்மாசலத்திலிருந்தும் ஒரு தமிழ்க் கல்வெட்டு கிடைத்துள்ளது (தென் இந்திய சாசனங்கள், தொகுதி 6 எண். 1144) முதற் குலோத்துங்க சோழனுடைய ஆட்சிக் காலத்தைச் சேர்ந்த அந்தக் கல்வெட்டு 'புகழ் சூழ்ந்த புணரி' என்று தொடங்கும் அவனுடைய மெய்க்கீர்த்தியை முதலில் கொண்டே ஆரம்பிக்கிறது.

இலங்கையில் பொலந்நறுவையிலிருந்து கிடைக்கும் தமிழ்க் கல்வெட்டு ஒன்றையும் இங்கே குறிப்பிடலாம். ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகள் அரசு புரிந்து கி.பி. 1110-11ஆம் ஆண்டில் காலமான இலங்கை மன்னன் விஜயபாஹு"வின் ஆட்சிக் காலத்துக் கடைசியிலோ அல்லது அவன் இறந்துபோன சிறிது காலத்திற்குள்ளாகவோ பொறிக்கப்பட்டதாகும். புத்த பகவானுடைய புனிதச் சின்னமான பல்லை வைத்து அதன்மீது அம்மன்னன் எழுப்பிய பள்ளிக்கு "முன்று கைத் திருவேளைக்காரன் தலதாயப் பெரும் பள்ளி" என்று பெயரிட்டு வேளைக்காரர் பாதுகாப்பிலே அதை விட்ட செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. அந்தக் கல்வெட்டு (எ.பி. இந்தியா-பதினெட்டாம் தொகுதி, 338 பக்கம்) வேளைக்காரர் என்பார் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த போர்ப் படையினர் என்பதைத் கூறத் தேவையில்லை.

இவ்விதம் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெகு தூரத்துக்கு அப்பால் வேற்று மொழி பேசப் பெறும் இடங்களில் கிடைக்கும் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்குப் பல சமயங்களில் அந்தப் பிரதேச மொழியின் பாடமும் சேர்த்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். உதாரணமாக, ஒரே செய்தியைத் தமிழ், ஒரியா ஆகிய இரு மொழிகளிலும் கூறும் கல்வெட்டு ஒன்று ஒரிஸா மாநிலத்தின் தலைநகரான புவனேச்வரத்தில் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் (1916இல்) பூமிக்கடியிலிருந்து கிடைத்தது. அது 1924ஆம் ஆண்டில் வங்காளத்து "ஏஷ்யாடிக் ஸொஸைட்டி"யின் பத்திரிகையில் புகைப்படத்தோடு வெளியிடப்பட்டது. அதிலே தமிழ்ப்பகுதி சரியாக வாசிக்கப்படவில்லை. எனவே, நான் அந்தத் தமிழ்ப் பகுதியை மட்டும் 15 ஆண்டுகளுக்கு முன் "அமுத சுரபி" தமிழ்ப் பத்திரிகையில் திருத்தமாக வெளியிட்டிருக்கிறேன். பின்னால் எபிகிராபியா இந்திகா 32 ஆம் தொகுதி 224-33ஆம் பக்கங்களில் சாசன இலாகா அதிகாரிகளால் இரு பகுதிகளிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

அந்தச் சாசனம் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கற்பலகை இப்போது கல்கத்தாவிலே கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தின் ஆதரவில் நிறுவப்பட்டுள்ள இந்தியக் கலைப் பொருள்களுக்கான ஆசுடோஷ் பொருட்காட்சிச்சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டில் அரசு புரிந்த கலிங்க நாட்டுக் கஜபதி மன்னனான நான்காம் நரசிம்மனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி. 1396இல்) வழங்கப்பட்ட ஒரு தானத்தைத் தெரிவிக்கிறது. அந்தக் கல்வின் தலைப்பிலே ஒரு புரையில் சாண் உயரமுள்ள கணபதியின் திருவுருவம் காணப்படுகிறது. முதலில் அதாவது கல்வின் இடது பக்கத்தில் தமிழ்ப் பகுதியும், அடுத்தாற்போல் வலதுபுறம் ஒரியா பாடமும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. சித்தேசுவர மடத்தின் தலைவரான தபராஜமுனிவர் வாங்கியிருந்த கடனைத் தள்ளிக் கொடுக்கப்பட்டது பற்றியே விவரங்களை அது கொடுக்கிறது. அவருக்குத் தவச்சக்கரவர்த்திகள் என்ற பெயரும் காணப்படுகிறது. ஒரியாப் பகுதியைக் காட்டிலும் தமிழ்ப் பகுதியிலே அதிக விவரங்கள் கிடைக்கின்றன.

ஆந்திரப் பிரதேசத்திலே குண்டூர் மாவட்டத்தின் கடற்கரையிலே உள்ள மோட்டுப்பள்ளி என்னும் ஊர் முன்னாளிலே ஒரு துறைமுகப்பட்டினமாக விளங்கியது. அங்கே உள்ள வீரபத்திரேசுவர ஸ்வாமி ஆலயத்தில் தமிழ், தெலுங்கு ஆகிய இரு மொழிகளிலும் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்று இருக்கிறது. ரெட்டிவம்சத்து அரசனான அநவோடன் ஆட்சிக்காலத்தில், கி.பி. 1358 ஆம் ஆண்டில் வழங்கப்பெற்ற அதன் இரு பகுதிகளும் ஒரே செய்தியைத் தெரிவிக்கின்றன. அந்தத் துறைமுகத்துக்கு வரும் வெளிநாட்டுக் கப்பல்களுக்கும் வணிகர்களுக்கும் கிடைக்கும் வசதிகள் முதலியவற்றை விவரித்துக் கூறுகிறது. எனினும் அதன் தமிழ்ப் பகுதியிலேதான் அதிகமான விவரங்கள் காணப்படுகின்றன. (சாசன இலாகாவின் ஆண்டறிக்கை 1909 ஆம் ஆண்டு 601, 603 எண்கள்) அந்தச் சாசனத்தின் தெலுங்குப் பகுதி தென் இந்திய சாசனங்கள், பத்தாம் தொகுதியில் 556 ஒன்றை வெளியிடப்பட்டுள்ளது. தமிழில் பகுதி இன்னும் வெளியிடப் பெறவில்லை.

இத்தகைய சாசனங்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து எவ்வளவு கெவ்வளவு தூரத்தில் கிடைக்கின்றனவோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவற்றின் மதிப்பும் அதிகம் ஆகும்.

கடல்கடந்த தீபர்தரம் பிரதேசங்களான தென்கிழக்கு ஆசியப் பகுதிகளிலும் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் சில கிடைத்துள்ளன. இப்போது தாய்லாந்து, என வழங்கப்படும் சயாம் நாட்டில் (மலாயா பூசந்தியில்) தகுவா-பா (Takua-Pa) என்னும் இடத்திலிருந்து கி.பி. 9,10 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வழங்கிய தமிழ் எழுத்துகளால் பொறிக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சாசனம் ஒன்று, நங்கர் உடையான் என்ற ஒருவன் அங்கே அவனி நாரணம் என்ற பெயரில் ஒரு குளத்தை எடுத்து அதனை மணிக் கிராமத்தார் என்னும் வணிக குழு, சேனாமுகத்தார், பெயர் தெளிவாக இல்லாத மற்றொரு குழு ஆகிய மூன்று குழுவினரின் பாதுகாப்பில் விட்ட செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. (தென் கிழக்கு ஆசியாவில் காஞ்சிப் பல்லவர் (Kanchi in South East Asia) என்ற என்னுடைய ஆங்கில நூலில் பக்கங்கள் 115-120 பார்க்கவும்).

சுமத்திராத் தீவிலே பரோஸ் (Baros) பிரதேசத்தில் லோபதுவா (Lobal Tolwa) என்னுமிடத்திலிருந்து உடைந்து சிதைத்த தமிழ்க் கல்வெட்டு ஒன்று கிடைத்திருக்கிறது. அது ஜாவாவிலே கலை, விஞ்ஞானம் ஆகியவற்றுக்கான பட்டேவியக் கழகத்தின் ஆதரவில் நிறுவப்பெற்றுள்ள புதை பொருள்களின் காட்சிச்சாலையிலே பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தது. சக வருஷம் 1010 (கி.பி. 1088) ஆண்டில் தினசயாயிரத்து ஐநூற்றுநூற்று என்னும் வணிகக் குழுவினர் அளித்த ஒரு தானத்தை அது தெரிவிப்பதாகும். (சாசன இலாகாவின் ஆண்டறிக்கை, 1892, பக்கம் 92; இன்னும் பட்டேவியா ஆராய்ச்சிப் பத்திரிகை என்ற டச்சு மொழிப் பத்திரிகையில் 1922 ஆம் ஆண்டில் 'சுமத்திராத் தீவில் வணிகர் குழு' என்ற தலைப்பில் திரு.க.அ. நீலகண்ட சாஸ்திரி எழுதிய ஆங்கில கட்டுரை, பக்கம் 314 முதல்.)

பர்மாவிலே பாகாங் என்னுமிடத்திலிருந்து மற்றொரு தமிழ்க் கல்வெட்டு கிட்டி இருக்கிறது. கி.பி. 13-14ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பொறிக்கப்பட்ட அந்தச் சாசனம் பக்கம் ஆகிய அரிமர்த்தனபுரம் என்னும் அந்த ஊரில் நானாதேசி விண்ணகர் ஆழ்வார் என்று வழங்கப்பெற்ற விஷ்ணுவின் ஆலயத்தில் மலைமண்டலத்தைச் சேர்ந்த வியாபாரி ஒருவன் செய்த பணிகளை எடுத்துரைப்பதாகும். (எபிகிராபிகா இந்திகா தொகுதி ஏழு) சேர மன்னரும், விஷ்ணு பக்தருமான குலசேகர ஆழ்வார் பாடிய முருந்தமாலை என்னும் சம்ஸ்கிருத நூலின் ஆறாம் சுலோகத்துடன் அந்தச் சாசனம் துவங்குவது கவனிக்கத்தக்கது.

சீனத்திலிருந்தும் ஒரு தமிழ்க் கல்வெட்டு கிடைத்திருக்கிறது. ஹாங்காங்கு நகருக்கு வடக்கே பார்மோஸாத் தீவுக்கு எதிராக, பூ-சியான் மாகாணத்தில் உள்ள துறைமுகப்பட்டினமான சுவான்-கு என்னும் இடத்திலிருந்து 1956ஆம் ஆண்டில் பூமிக்கடியில் இரண்டு துண்டுகளாகக் கிடைத்த ஒரு கல்வில் அது பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆறு வரிகளே கொண்ட அதில் முதல் ஐந்து வரிகள் தமிழிலும் கடைசி வரி சீனத்திலும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சகாப்தம் 1203 (கி.பி.1281) சித்ரா பவுர்ணமி நாளில் தவச் சக்கரவர்த்திகள் சம்பந்தப் பெருமான் என்னும் பெரியார் செகசைகான் திருமேனிக்கு நன்றாக, அவனுடைய 'பர்மான்' படி சிவபெருமானைப் பிரதிஷ்டை செய்த விவரத்தை அது அறிவிக்கிறது. எம்பெருமான் பெயரைத் திருக்கதவீச்சரம் உடைய நாயனார் என்பது அப்போது சீனச் சக்கரவர்த்தி இருந்த குப்பலோகனுடைய மூத்த மகனான இளவரசனே செகசைகான் ஆவன். தமிழ் நாட்டுச் சிற்ப முறையில் சைவ, வைஷ்ணவப் புராணம் சம்பவங்களைச் சித்தரித்துக் காட்டும் சிற்பங்களும் அங்கே கிடைத்துள்ளன. தமிழ் நாட்டு வரலாற்றுக்கும் அந்தச் சாசனம் முக்கியமானது. அதற்கு முந்தைய ஆண்டில் தமிழ் நாட்டில் மறைந்து போன சோழர் பேரரசுக்குப் புத்துயிர் ஊட்டி அதனை மீண்டும் நிலைநிறுத்துவதற்குச் செய்த முயற்சிகளையும் அதன் மூலம் நாம் அறிய முடிகிறது. 'சீனத்திலே தமிழர் எழுப்பிய சிவன் கோயில்' தலைப்பில் தமிழிலும், 'மத்திய காலத்துச் சீனத்திலே தமிழர் குடியேற்றம்' (A Tamil Colony in Mediaeval China) என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்திலும் நான் எழுதியுள்ள சிறு நூலில் இதனை விவரமாக ஆராய்ந்திருக்கிறேன்.

ஐப்பானிய மொழிக்கு வழக்கு வழங்கிவரும் எழுத்து முறைகளுள் ஒன்றான 'கதமந்' என்பது தமிழ்மொழி நெடுங்கணக்கையும், தமிழ் எழுத்துகளுக்கு அந்நாளில் வழங்கிய வரிவடிவத்தையும் கொண்டே அமைந்ததென்பதும் இவ்விடம் குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையில் கிடைத்த மற்றொரு தமிழ்க் கல்வெட்டையும் இங்கே குறிப்பிடலாம். அத்தீவின் தென்கரையில் உள்ள கா

லி (Galle) என்னும் நகரிலிருந்து கிடைத்த மும்மொழிக் கல்வெட்டே அது. தமிழ், பாரசீகம், சீனம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் பொறிக்கப்பெற்றுள்ள அந்தச் சாசனம், சீனத்தில் அரசு புரிந்த மிங் வம்சத்து மன்னன் யுவ் லோ தன்னுடைய ஆட்சியில் 7 ஆம் ஆண்டு (கி.பி.1409) தன்னுடைய தளபதியான செங்-ஹோ மூலமாக அளித்த தானங்களைத் தெரிவிப்பதாகும். ஸ்போலியா ஜெய்லானிகா (Spolia Zeylanica தொகுதி 8, பக்கங்கள் 122-132; தமிழ்ப் பகுதியின் வாசகத்திற்கு எபிகிராபிகா ஜெய்லானிகா முன்றாம் தொகுதி, 303 ஆம் பக்கம் முதல் பார்க்க). அந்த மூன்று வாசகங்களிலும் முன்னுரைப் பகுதியும் காணிக்கைப் பெருள்களின் பட்டியலும் ஒன்றாகவே உள்ளன. அந்தக் காணிக்கை யாருக்குச் செதுக்கப்பட்டது என்பதைத் தெரிவிக்கும் இடத்திலேதான் மூன்று மொழி வாசகங்களிலும் வெவ்வேறு பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. அதனால் சீனச் சக்கரவர்த்தி மூன்று வேறு தெய்வங்களுக்கு ஒரே சமயத்தில் அளித்த காணிக்கைகளையும் அது தெரிவிப்பதாகும் என்று பழைய ஆசிரியர்கள் கருதி வந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மொழி வாசகத்திலும் ஒவ்வொரு விதமாகப் பெயர் குறிக்கப்பட்டிருந்தாலும், மூன்று பெயர்களும் ஒரே தெய்வத்தைக் குறிப்பனவாகக் கொள்ளலாம். (இதனை நான் "அளகேசுவரன்" என்னும் நூலிலே விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறேன். இந்தச் சாசனத்தின் தமிழ்ப் பாகத்தையும் அதிலே திருத்தமாகக் கொடுத்திருக்கிறேன்.) இன்னும் உலக அரசுங்கில் இன்றைக்கு ஆங்கிலத்துக்கு இருக்கும் செல்வாக்கையும் மதிப்பையும் போலவே, அந்நாளில் ஆசியா முழுவதிலும் தமிழ் சிறந்த நிலையிலே விளங்கியது என்பது இதனால் தெரியவருகிறது.

பிற நாடுகளிலே தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களைப் பொறிக்கும்போது சில சமயங்களில் அந்தப் பிரதேசத்து எழுத்துக்களாலேயே பொறித்து விடுகிறார்கள். அனந்தப்பூர் மாவட்டத்தில் கொத்தசீவரம் என்னும் ஊரில் அரையன் இராஜராஜன் ஆயின விக்கிரம சோழச் சோழிய வரையனுடைய தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. (தென் இந்திய சாசனங்கள், தொகுதி பத்து, எண்.300). ஆனால் அவை தெலுங்கு எழுத்திலே வெட்டப்பட்டுள்ளன. அவன் முதலாம் இராஜேந்திர சோழனுடைய ஆட்சிக் காலத்திலே அந்த இடத்தில் சோழ சாம்ராஜ்யத்துக்காகப் பெரும் பணி ஆற்றியவன். கோயில் எழுப்புவது போன்ற திருப்பணிகளையும் செய்தவன். அந்தக் கல்வெட்டுகள் ஒன்று செய்யுள் வடிவிலும் அமைந்தது. தெலுங்கு எழுத்தில் இருந்தாலும் தமிழ் மொழியில் இருப்பதால், தெலுங்கு ஆராய்ச்சியாளர்கள் அதனை ஒதுக்கிடக்கூடும். அதே போல அது தெலுங்கு எழுத்தில் காணப்படுவதால் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களும் அதனை அறியமாட்டாமல் ஒதுக்கிடக்கூடும். இவ்விதம் இரு சாரராலும் அத்தகைய கல்வெட்டுகள் ஒதுக்கப்படுவது இயற்கையே. எனவே, இத்தகைய கல்வெட்டுக்களைப் பற்றி அதிகக் கவனம் தேவை.

இவ்விதம் தமிழ் நாட்டுக்குள்ளேயே கிடைக்கும் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் ஏராளமாக உள்ளன. அவற்றின் தொகை ஆயிரக்கணக்கிலே ஓடும் என்று தெரிகிறது. அவை அனைத்தும் வெளியிடப்படுவதற்குக் காலம் பிறக்கலாம். எனவே, அதற்கிடையில் அத்தகைய சாசனங்களைத் தொகுத்து அவை கூறும் விவரங்களையும் சேகரித்து ஒரு பட்டியல் தயாரித்து வெளியிட வேண்டுவது மிகவும் அவசியமாகும்.

தமிழ் நாட்டில் காணும் பிற மொழிக் கல்வெட்டுகள்

தி. நா. சுப்பிரமணியன்

தமிழ் நாட்டுக்கு வெளியே தமிழ் மொழிக் கல்வெட்டுகள் கிடைப்பது போலவே தமிழ் நாட்டிலும் பிற மொழிகளில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் கிடைக்கின்றன. அவற்றுள் மிகவும் அதிகமாக உள்ளவை சமஸ்கிருத மொழியில் உள்ளனவே. சொல்லப்போனால், அவற்றை வேற்று மொழிக் கல்வெட்டுக்களாகப் பிரிக்கக்கூடாது. அநேகமாக, தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் அனைத்திலும் கிரந்த லிபியில் எழுதப் பெற்ற சமஸ்கிருதச் சொற்கள் இல்லாமல் இருக்காது. செப்பேடுகள் போன்றவற்றில் சாசனம், தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் எல்லா விவரங்களும் உள்படத் தனித் தனியே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். சில சமயங்களில் ஒன்றில் காணாத விவரங்கள் மற்றொன்றில் காணப்படும். அந்த இரண்டு பகுதிகளையும் சேர்த்துப் பார்த்தாலேதான் சாசனம் பூர்த்தியானதாக இருக்கும். விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் ஆட்சிக் காலத்திலே எழுந்த செப்பேட்டுச் சாசனங்கள் பெரும்பாலும் தமிழ்ப் பகுதி இல்லாமல் முற்றிலுமே சமஸ்கிருதத்தில் காணப்படும். இவைகளைக் கவனித்தால் கிரந்த லிபியில் எழுதப்பட்டுள்ள சாசனங்களைத் தமிழ் நாட்டுக்கே உரியனவாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

வேறு சிலவகைப் பிறமொழிக் கல்வெட்டுகளும் இந்தத் தொகுப்பிலே சேர்க்காமல் ஒதுக்கப்பட வேண்டுவன. ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, போர்ச்சுகீசிய, லத்தீன் மொழிகளில் பொறிக்கப்பட்டுக் கிறிஸ்துவக் கல்வறைகளில் காணும் மரண அறிவுப்புகளும், அதேபோலப் பாரசீகம், அரபு, உரது போன்ற மொழிகளில் பொறிக்கப்பட்டு முஸ்லீம் கல்வறைகளில் காணப்படும் மரண அறிவுப்புகளும் இவ்விதம் ஆகும். இத்தகைய சாசனங்களுக்குத் தனியே வெவ்வேறு பட்டியல்கள் உள்ளன.

தீர்த்த யாத்திரை செல்வோர் தாங்கள் தருசித்த புண்ணிய ஸ்தலங்களிலே தங்கள் ஞாபகார்த்தமாக ஏதாவது ஒன்றை நிலைபெறச் செய்வது வழக்கம். பெரும்பாலான இடங்களில் அவர்கள் தங்கள் பெயர்களைச் 'சதா சேவை' என்ற தொடருடன் சேர்த்துக் கல்லிலே வெட்டியிருப்பதைக் காணலாம். சில சமயங்களில் கை கூப்பித் தொழுவது போன்ற தங்கள் உருவங்களையும் ரேகையாகவோ புடைப்புச் சித்திரமாகவோ செதுக்கியிருப்பதையும் பார்க்கலாம். அம்மாதிரியே வேடிக்கை பார்க்கச் சென்றவர்களும் தங்கள் பெயர்களை அந்தந்த இடங்களில் எழுதிவிட்டு வருவது உண்டு. பல சமயங்களில் அவர்கள் வந்துவிட்டுப் போன தேதிகளையும் காணலாம். திருக்கழுக்குன்றம், திருச்சிராப்பள்ளி, மலைக்கோட்டை, திருப்பரங்குன்றம் போன்ற இடங்களில் அவற்றைக் காணலாம். அவை பல மொழிகளில் காணப்படும். பதினேழாம் நூற்றாண்டில் திருக்கழுக்குன்றத்துக்கும் சதுரங்கப்பட்டணம் போன்ற இடங்களிலிருந்து வந்து போன டச்சு அதிகாரிகள் முதலியோர் விட்டுச் சென்ற விவரங்கள் சாசன இலாகாவின் 1908ஆம் ஆண்டு அறிக்கையில் 79-வது பாராவில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சோழர்களுடைய ஆதிக்கம் தெலுங்கு கன்னட நாடுகளில் பரவியிருந்த காலத்திலே, அந்நாட்டு மக்களுக்கும் தமிழ் நாட்டுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்து வந்திருக்கிறது. அதனால், சில சமயங்களில் அந்நாட்டவர் இங்கே வந்து அளித்த தானங்களை அறிவிக்கும் கல்வெட்டுகளைத் தங்களுடைய சொந்த மொழியிலேயே பொறித்திருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, ஸ்ரீரங்கத்திலே அரங்கநாதர் ஆலயத்தில் முதற் குலோத்துங்க சோழனுடைய ஆட்சியின் இருபத்தொன்பதாம் ஆண்டில் பொறிக்கப்பட்ட கன்னடக் கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது. மேலைச் சாளுக்கிய ராஜ்யத்தின் சந்தி விக்கிரகியும் தண்ட நாயகனுமான ஓர் அதிகாரி அதை வழங்கியிருக்கிறான். அந்த ஆலயத்தில் உள்ள விஷ்வக்சேனர் கோயிலை அவன் புதிதாகவோ அல்லது புதிப்பித்தேரா நிர்மாணித்தான் என்ற செய்தியை அது தெரிவிக்கிறது. (சாசன இலாகாவின் ஆண்டு அறிக்கை 1942 எண். 204)

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் ஆட்சி தமிழ் நாட்டிலே பரவிய பிறகு தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளில் சாசனங்கள் அதிகமாக வழங்கப்பட்டன. அவை பெரும்பாலும் அந்த மொழிகளின் எழுத்துக்களாலேயே பொறிக்கப்பட்டு வந்தன. என்னு

ம், சில சமயங்களில் வேறு மொழியில் இருந்தாலும், அவற்றைத் தமிழ் மொழியிலேயே பொறித்து விடுவதும் உண்டு. உதாரணமாக, விஜயநகர மன்னரான கிருஷ்ண தேவராயர் ஆட்சிக் காலத்துக் கண்ட மொழிக் கல்வெட்டு ஒன்று காஞ்சிபுரத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள திருப்பருத்திக் குன்றத்து ஜைன ஆலயத்தில் தமிழ் எழுத்திலேயே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. (தென் இந்தியக் கோயிற் சாசனங்கள் முதல் தொகுதி, எண். 458)

மதுரையில் அரசு புரிந்த திருமலை நாயக்கர் பெயரணும் முத்து வீரப் நாயக்கர் மகனுமான சொக்கநாத நாயக்கர் சகாப்தம் 1589 (கி.பி.1667) பிலவங்க வருஷம் தத்தாத்ரேயானந்த சரஸ்வதி ஸ்வாமிகளுக்கு அளித்த பூதானத்தை அவர் தம்முடைய சிஷ்யனுக்குத் திரும்ப அளித்ததைத் தெரிவிக்கும் தெலுங்கு மொழிச் செப்பேட்டுச் சாசனம் கிரந்த விபியில் பொறிக்கப்பட்டிருந்ததாக மக்கென்ஸியின் உதவியாளர்கள் சென்ற நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில் கண்டு அதைத் தமிழிலே பிரதி செய்திருக்கின்றார்கள். (தென் இந்திய கோயிற் சாசனங்கள், மூன்றாம் தொகுதி, முதல் பாகம், எண். 1251.)

விஜயநகர மன்னர்கள் ஆட்சிக் காலத்திலே அவர்கள் வழங்கிய சம்ஸ்கிருத மொழிச் செப்பேட்டுச் சாசனங்கள் கிரந்த எழுத்தில் இல்லாமல் நந்தி நாகரி என்னும் வகை எழுத்திலே பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். நாகரி எழுத்து தமிழ் நாட்டுக்குப் புதியதல்ல. பல்லவர்களுடைய ஆட்சிக் காலத்திலே அது வழக்கில் இருந்திருக்கிறது. பல்லவ அரசனான ராஜசிம்மன் என்னும் இரண்டாம் நரசிம்ம வர்மனுடைய விருதுகளின் தொடர்கிரந்தம், நாகரம், சித்திர எழுத்துக்கள் போன்ற நான்கு வகை எழுத்துக்களில் ஒவ்வொரு வகை எழுத்தும் ஒரு வரிசையாக மொத்தம் நான்கு வரிசையில் காஞ்சிபுரம் கைலாசநாதர் ஆலயத்தின் கருப்பக்கிரஹச் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. (தென் இந்திய சாசனங்கள் வால்யூம். (1) மாமல்லபுரத்துக்குப் பக்கத்தில் சாளுவங்குப்பத்தில் உள்ள அதிரண சண்டேசுவர கிருஹம் என்னும் குடைவரைக் கோயிலில் அவனுடைய கல்வெட்டு கிரந்தம், நாகரி ஆகிய இரண்டு எழுத்துக்களில் தனித்தனியே இருமுறை பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. (எபிகிராபிகா இந்திகா, தொகுதி 10 அந்த மன்னன் முதலாம் பரமேச்வர வர்மன் என்று கருதப்படுவதும் உண்டு.) ஆனால், நாகரியில் அமைந்தவை கிரந்த விபியில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்களின் வேறு பிரதிகளே. அவற்றைக் கவனித்தால் தமிழ் நாட்டுக்கு அப்பால் நாகர விபி வழங்கப்பெறும் இடங்களிலும் தன்னுடைய ஆதிக்கம் பரவியிருந்ததென்பதைக் காட்டவே அவன் அவ்விதம் செய்தானா என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

வங்காள மொழி எழுத்து நாகர விபியை ஒட்டியே அமைந்ததாயினும், எகர, ஓகர உயிர் மெய்க் குறிகள் தமிழ், கிரந்த எழுத்துக்களில் காணும் முறையைப் பின்பற்றி அமைந்தவை என்பதும் இந்த இடத்திலே குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலைக் கடற்கரையின் தென் கோடியில் விழிஞத்தை முக்கிய நகரமாகக் கொண்டு அரசு புரிந்த மேனாட்டு ஆய்குல மன்னர்களின் சாசனங்களுள் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு செப்பேட்டுச் சாசனத்தின் சம்ஸ்கிருதப் பகுதி கிரந்த எழுத்தில் இல்லாமல் நாகர எழுத்தில் காணப்படுவதும் (திருவாங்கூர் ஆர்க்கியலாஜிகல் ஸ்ரீஸ், முதல் தொகுதி) குறிப்பிடத்தக்கது. முன்னாளிலே அந்தப் பிரதேசம் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்ததாக இருந்தாலும், இப்போது அது கேரளத்தைச் சேர்ந்ததே. எனவே, முறைப்படி அதனைத் தமிழ் நாட்டுக்கு உரியதாகச் சொல்ல முடியாது.

அதே போன்ற மற்றொரு சாசனத்தையும் இவ்விடம் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மேற்கு ஆசியப் பகுதியிலிருந்து மேலைக்கடற்கரைக்கு வந்து அங்கேயே தங்கிய வணிகர்கள் சிலருக்குச் சேர மன்னன் ஒருவன் இருப்பிடத்தையும் சில சலுகைகளையும் வழங்கியிருக்கிறான். அவற்றைத் தெரிவிக்கும் செப்பேட்டுச் சாசனம் தமிழ் மொழியில் மட்டும் அல்லாமல் வந்தவர்களுக்கு உரிய ஹப்ரு மொழியிலும் காணப்படுகிறது. (திருவாங்கூர் ஆர்க்கியலாஜிகல் ஸ்ரீஸ், இரண்டாம் தொகுதி) அதுவும் இப்போது கேரள ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்ததே.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் குற்றால மலையிலே தோட்டங்களைத் தாண்டி 'பரதேசிப்பொடை' என்ற பெயரில் வழங்கப்பெறும் இடத்தில் பாறையிலே ஒரு சிறு கல்வெட்டு நான்கு வரிகளில் உள்ளது. சதுரமாகவும் முக்கோணமாகவும் வட்டமாகவும் அதன் எழுத்துக்கள் உள்ளன. அதிலே எழுதியிருப்பது என்னவென்றே விளங்காமல் நீண்ட காலமாக இருந்துவருகிறது. அது என்ன மொழியில் அமைந்தது என்பதும் தெரியவில்லை. சாசன இலாகாவின் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தங்கள் ஆண்டு அறிக்கையில் அதன் படத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

புதைபொருள் ஆராய்ச்சித்துறையின் தெற்கு வட்டத்தின் அதிகாரியாக இருக்கும் திருவாளர் கே.ஆர். சீனிவாசன் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் கோயில் கட்டிட அமைப்பு ஆராய்ச்சியின் தென்பிராந்திய அதிகாரியாக இருந்த நாளில், அது மேற்கு ஆசியாவில் அரபு நாட்டின் ஏமன் பகுதியில் முன்னாளிலே வழங்கி வந்த சபெயன் (Sabeen) என்ற மொழி எழுத்துக்களாக இருக்க வேண்டுமென்பதை உணர்ந்து அதனைச் சாசன இலாகாவிற்கு அறிவித்தார். அந்தக் கல்வெட்டு சபெயன் மொழியிலே உள்ளது என்பதைத் தாங்களும் உணர்வதாகவும் அதனை வாசித்து மொழிப்பெயர்ப்பதற்காக அந்த மொழியில் வல்லுநராக இங்கிலாந்தில் லண்டன் மாநகரத்தில் இருக்கும் ஒருவருக்கு அனுப்பியிருப்பதாகவும் சாசன இலாகாவின் அவருக்கு அறிவித்திருந்தனர். அது என்ன ஆயிற்று என்பதும் தெரியவில்லை. அது இன்னமும் வெளியிடப் பெறவில்லை என்றே நினைக்கிறேன்.

தஞ்சாவூர் பிரஹதீசுவரர் கோயிலிலே மராட்டிய மொழியில் எழுதப்பெற்று கல்வெட்டுக்கள் சில உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றிலே (சாசன இலாகாவின் ஆண்டு அறிக்கை, 1924, எண் 424) தஞ்சையில் அரசு புரிந்த மகாராஷ்டிர வம்சத்தின் வரலாறு விரிவாகக் காணப்படுகிறது. மகாராஷ்டிர சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவிய சிவாஜியின் தந்தையான ஷாஜியின் காலத்திலிருந்தே அந்த வம்சத்தின் வரலாறு அதிலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களைப் பற்றி வேறு இடங்களிலே நமக்குக் கிடைக்காத பல விவரங்கள் அதிலே காணப்படுகின்றன. கி.பி.1803 ஆம் வருஷம் தஞ்சையின் கடைசி அரசனான சரபோஜியால் அது பொறிக்கப்பட்டது. சுமார் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் அந்தக் கல்வெட்டுக்கள் திரு.டி. சாம்புரத்தி ராவால் தனிப்புத்தமாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அதிலே, இந்தச் சாசனம் ராயல் அளவில் நூற்றியிருபது பக்கங்கள் கொண்டுள்ளது.

தமிழ் நாட்டிலேயே தமிழ் மொழியில் உள்ள சாசனங்களை வேறு எழுத்துக்களில் பொறித்து விடுவதும் உண்டு. ஸ்ரீரங்கம் அரங்கநாதர் ஆலயத்திலே தமிழ்ச் சாசனம் ஒன்று தேவநாகரி விபியில் பொறிக்கப்பட்டுக் காண்கிறது. அம்மாதிரியே தமிழ் மொழியில் அமைந்த செப்பேட்டுச் சாசனங்கள் சிலவும் கிரந்த விபியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் சில சென்னை அரசினர் பொருட்காட்சிச் சாலையில் உள்ளன. அவற்றுள் ஆறு தென்இந்திய கோயிற் சாசனங்களிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. (தென் இந்திய கோயிற் சாசனங்கள் மூன்றாம் தொகுதி இரண்டாம் பாகம் எண். 1274 முதல் 1279 முடிய).

தமிழ் நாட்டுக்கு வெளியேயும் எல்லைப்பகுதிகளில் தமிழ் மொழிக் கல்வெட்டுகள் காணப்படுவதைப் போலவே தமிழ் நாட்டுக்கு உள்ளும் எல்லை ஓரங்களிலே தெலுங்கு, கன்னட, மலையாள மொழிக் கல்வெட்டுகள் காணப்படுவது இயற்கையே. மைசூர் ராஜ்யத்தை ஓட்டிய தர்மபுரி மாவட்டம் பகுதியில் கன்னடக் கல்வெட்டுகள் பல கிடைக்கின்றன. அவற்றுள் சில, ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முற்பட்டவை. அம்மாதிரியே திருநெல்வேலி கன்னியாகுமரி மாவட்டங்களின் எல்லைப் பகுதிகளில் சில மலையாள மொழி கல்வெட்டுகளும் உள்ளன.

கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டிலே ஓர் அரை நூற்றாண்டு காலத்துக்கு மதுரையிலே முஸ்லிம்களின் ஆட்சி இருந்துவந்திருக்கிறது. அந்தக் காலத்திலே வழங்கப் பெற்ற தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் சில ஹஜிரி ஆண்டைக் குறித்துப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அதேபோல், அந்தக்காலத்துச் சுல்தான்கள் வழங்கியனவாகப் பாரசீகம் போன்ற மொழிக் கல்வெட்டுக்கள் இருத்தலும் இயற்கையே. அவற்றுள் ஒன்றன் படத்தை நான் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், அது சாசன இலாக்காயற்கையே. அவற்றுள் ஒன்றன் படத்தை நான் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், அது சாசன இலாக்காவின் ஆண்டு அறிக்கைகளில் காணப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. முஸ்லிம் சாசனங்களை ஆராய்வதற்காகப் புதைபொருள் துறையில் தனிப் பிரிவு ஒன்று உண்டு. அந்தப் பிரிவின் அறிக்கைகளில் அது பற்றிய விவரம் கிடைக்கக் கூடும்.

தமிழ்நாட்டில் உள்ள கல்வெட்டுகளுள் இது வரையில் பிரதி செய்யப்பட்டவை ஏராளமாக உள்ளன. அவற்றுள் ஒரு சிறுபகுதியே வெளியிடப்பட்டுள்ளன. பெரும்பகுதி இன்னும் அச்ச வாகனம் ஏறவில்லை. பிரதி செய்யப்பட வேண்டியனவும் அதிகமாக உள்ளன. இது வரையில் பிரதி செய்யப் பெற்றவைகளையாவது தொகுத்து அவற்றின் முக்கியமான விவரங்களையும் சேர்த்து ஒரு பட்டியல் தயாரித்து வெளியிடப் பெறவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும்.

உத்தரமேரூர் ஊராட்சிக் கல்வெட்டு

அரசன் "ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ. மதுரை கொண்ட கோப்பரகேசரி வன்மர்க்கு.

காலம் யாண்டு பதினாலாவது, நாள் பதினாறு.

ஊர் காளியூர்க் கோட்டத்து, தன் கூற்று, உத்திரமேரூர் சதுர்வேதி மங்கலத்து சபையோம்.

அரசு ஆணை இவ்வாண்டு முதல் எங்களுக்கு பெருமானடிகள் எம்பெருமான் ஸ்ரீவீர நாராயணன் ஸ்ரீபராந்தக தேவன் ஸ்ரீபரகேசரி மன்னருடைய ஸ்ரீமுகம் வரக்காட்ட ஸ்ரீமுகப்படி ஆக்ஷையினால்

அரசு அதிகாரி சோழநாட்டு புறங்குறும்பை நாட்டு ஸ்ரீவங்கநகர் கரஞ்சை கொண்டய க்ரமவித்தப்பட்டன் ஆகிய சோமாசிபெருமான் இருந்து.

ஊரார் எடுத்த முடிவு வாரிய மாக ஆட்டொருக்காலம் சம்வதலர வாரியமும், ஏரி வாரியமும் இடுவதற்கு வ்யவஸ்தை செய்த பரிசாவது:

குடும்பு முப்பது. முப்பது குடும்பிலும் அவ்வக் குடும்பிலாரே கூடி... ..

தகுதியுடையோர்

1. கால் நிலத்துக்கு மேல் அரை நிலமுடையான்,
2. தன் மனையிலே அகம் எடுத்துக் கொண்டு இருப்பான்,
3. எழுபது பிராயத்தின் கீழ் முப்பத்தைந்து பிராயத்தின் மேற்பட்டான்,
4. மந்திர பிராம்மணம் வல்லான்,
5. ஓதுவித்தறிவான், அல்லது
6. அரைக்கால் நிலமே உடையான் ஆயினும் ஒரு வேதம் வல்லானாய் நாலு பாஷ்யத்திலும் ஒரு பாஷ்யம் வக்கணித்து அறிவான்.
7. அவர்களிலும் கார்யத்தில் நிபுணன்,
8. ஆசாரம் (ஒழுக்கசீலம்) உடையான்,
9. அர்த்த செளசமம் (பொருள் சுத்தம்) ஆனம் செளசமம் (மனச்சுத்தம்) உடையான்,
10. மூவாட்டின் இப்புறம் வாரியம் செய்திலான், பெயர் தீட்டி குடம் புகஇடுவதாகவும்.

தகுதியற்றோர்

1. எப்பேர்ப்பட்ட வாரியங்களும் செய்து கணக்குக் காட்டாது இருந்தான்,

2. இவர்களுக்கு சிற்றவை பேரவை மக்கள்,
3. இவர்களுக்கு அத்தை மாமன் மக்கள்,
4. இவர்களுக்குத் தாயோடு உடன் பிறந்தான்,
5. இவர்கள் தகப்பனோடு உடன் பிறந்தான்,
6. தன்னோடு உடன் பிறந்தான்,
7. இவர்களுக்குப் பிள்ளை கொடுத்த மாமன்,
8. இவர்கள் பிரம்மணியோடு உடன் பிறந்தாளை வேட்டான்,
9. உடன் பிறந்தான் மக்கள்.
10. தன் மகள் வேட்ட மருகன்,
11. தன் தம்பன்,
12. தன் மகள்,
13. அகம்யாக மனத்திலும் மகாபாதகங்களில் முன்படைந்த நாலு மகாபாதகத்திலும் எழுதப்பட்டான்.
14. சம்ஸர்க்கப்பதிதரை பிராயச்சித்தம் செய்யும் ஆள்,
15. சஹாலியராய் இருப்பான்,
16. பர திரவ்யம் அபகரித்தான்,
17. எப்பேர்ப்பட்ட கையூட்டும் கொண்டான்,
18. கிருதபிராயச்சித்தம் செய்து சுத்தன் ஆனான்,
19. பாதகம் செய்து பிராயச்சித்தம் செய்து கூத்தன் ஆனான்,
20. கிராம கண்டகராய் பிராயச்சித்தம் செய்து சுத்தன் ஆனான்,
21. அகம்யாகமனம் செய்து பிராயச்சித்தம் செய்து கூத்தன் ஆனான். ஆக இச்சுட்டப்பட்ட இத்தனையவரையும் நீக்கி

தேர்தல் முறை

முப்பது குடும்பிலும் குடவோலைக்குப் பெயர் தீட்டி, இப்பன்னிரண்டு சேரியிலும் ஆக இக்குடும்பும் வெவ்வேறவாய் ஓலை பூட்டி, முப்பது குடும்பும் வெவ்வேறே கட்டி, குடம் புக இடுவதாகவும்.

குடவோலை பறிக்கும் போது, மகாசபைத் திருவடியாரை, ஆபாலவிருத்தம் நிரம்ப உட்புகக் கொண்டு, அன்று உள்ளூரில் இருந்த நம்பிமார் ஒருவரையும் ஒழியாமே, மகாசபையிலே, உள்மண்டகத்திலே இருத்திக்கொண்டு, அந்நம்பிமார் நடுவே அக் குடத்தை, நம்பிமாரில் விருத்தராய் இருப்பர் ஒரு நம்பி, மேல்நோக்கி எல்லா ஜனமும் காணும் ஆற்றால் எடுத்துக் கொண்டு நிற்க, பகலே அநந்தரம் அறியாதான் ஒரு பாலனைக் கொண்டு, ஒரு குடும்பு வாங்கி மற்றொரு குடத்துக்கே புகவிட்டு, அக் குடத்தில் ஓர் ஓலை வாங்கி மத்யஸ்தன் கையிலே கொடுப்பதாகவும்,

அக்குடத்து ஓலை மத்யஸ்தன் வாங்கும்போது ஐந்து விரலும் அகல வைத்து, உள்ளங்கையிலே ஏற்றுக் கொள்வானாகவும். வாசித்த அவ்வோலை, அம்மண்டகத்து இருந்த நம்பிமார் எல்லாரும் வாசிப்பாராகவும். வாசித்த அப்பேர் தீத்துவதாகவும்.

இப்பரிசே முப்பது குடும்பிலும் ஒரே பேர் கொள்வதாகவும்.

வாரிய அமைப்பு

இக்கொண்ட முப்பது பேரிலும் தோட்ட வாரியமும், ஏரி வாரியமும் செய்தாரையும், வித்யா விருத்தரையும், வயோவிருத்தர்க ளையும், சம்வதஸரவாரியர்களாகக் கொள்வதாகவும். மிக்கு நின்றாருள் பன்னிருவரை தோட்ட வாரியம் ஆகக் கொள்வதாக வும்.

நின்ற அறுவரையும் ஏரி வாரியம் ஆகக் கொள்வதாகவும். இவ்விரண்டு தரத்து கரை கூட்டி கொள்வதாகவும்.

காலமும் செயலும்

இவ்வாரியம் செய்கின்ற மூன்று திறத்து வாரியப் பெருமக்களும் முன்னூற்று அறுபது நாளும் நிரம்ப செய்து ஒழிவதாகவும்.

குற்றம் புரிந்த வாரியம் செய்வாரை விலக்கல்

வாரியம் செய்யாநின்றாரை அபராதம் கண்டபோது அவனை ஒழித்துவதாகவும்.

இவர்கள் ஒழிந்த அநந்தரம் இடும் வாரியங்களும் பன்னிரண்டு சேரியிலும் தன்ம கிருத்யம் கடைக்காலும் வாரியரே மத்யஸ் தரைக் கொண்டு குறிகூட்டிக் கொடுப்பாராகவும். இவ்வவஸ்தை ஒலைப்படியே... ..க்கு குடவோலை பறித்துக் கொண்டே வாரியம் இடுவதாகவும்.

பஞ்சவார வாரியமும் பொன் வாரியமும்

பஞ்சவார வாரியத்துக்கும் பொன் வாரியத்துக்கும் முப்பது குடும்பிலும் குடவோலைக்குப் பேர் தீட்டி முப்பதுவாய் ஒலைக்கட்டும் புகவிட்டு முப்பது குடவோலை பறித்து முப்பதிலும் பன்னிரண்டு பேர் பறித்துக் கொள்வதாகவும். பறித்த பன்னிரண்டிலும் அறுவர் பொன் வாரியம், அறுவர் பஞ்சவார வாரியமும் ஆவளவாகவும், பிற ஆண்டும் இவ்வாரியங்கள் குடவோலை பறிக்கும் போது இவ்வாரியங்களுக்கு முன் நாம் செய்த குடும்ப அன்றிக்கே நின்ற குடும்பிலே கரை பறித்துக் கொள்வதாகவும்

கணக்கரின் தகுதிகள்

மத்யஸ்தரும் அர்த்த செளசம் (நாணயம்) உடையானே கணக்கு எழுதுவான் ஆகவும். கணக்கு எழுதினான் கணக்குக் காட்டி சுத்தம் ஆச்சிதின் பின் அன்றி மற்று கணக்கு புக பெறாதான் ஆகவும், மாற்றக் கணக்கர்புக்கு ஒதுக்கப் பெறாதார் ஆகவும்.

அரசு ஆணை

இப்பரிசே இவ்வாண்டு முதல் சந்திராதித்யவித் என்றும் குடவோலை வாரியமே இடுவதாக தேவந்திரன், சக்கரவர்த்தி, பண்டித வத்ஸலன், குஞ்சரமல்லன், சூரகூளாமணி, கல்பகசரிகை, ஸ்ரீபரகேசரி பன்மார்கள், ஸ்ரீமுகம் அருளிச் செய்து வரக்காட்ட.

அதிகாரி

ஸ்ரீ ஆணையால் சோழநாட்டுப் புறங்கறம்பை நாட்டு ஸ்ரீவங்கநகர் கரஞ்சை கொண்டய கிரமவித்தப்பட்டன் ஆகிய சோமாசிபெருமான் உடனிருந்து இப்பரிசு செய்விக்க.

ஊரார்

நம் கிராமத்துக்கு அப்புதமாக துஷ்டர் கெட்டு, விசிஷ்டர் வர்த்திப்பதாக விவஸ்தை செய்தோம், உத்ரமேரூர் சதுர்வேதிமங்கலத்து சபையேயாம்.

எழுதியோன்

இப்பரிசு குறியில் இருந்து பெருமக்கள் பணிக்க வ்யவஸ்தை எழுதினேன் மத்யஸ்தன் காட்டிப் போத்தன் சிவக்குறி இராஜமல் மலங்கலபிரியனென்."

[குறிப்பு: மேலே கண்டவற்றில் தலைப்புகளும் 1 முதல் 21 வரையுள்ள எண்களும் மட்டும் படிப்போர்க்குத் தெளிவு ஏற்படும் பொருட்டு அமைக்கப்பட்டவை; மற்றவை கல்வெட்டுப்படியே காணப்படுகிறது.]

UTTARAMERUR INSCRIPTION

RECORDING THE MODE OF ELECTION TO THE VILLAGE ASSEMBLIES

10th CENTURY A.D.

King: King Parakesarivarman, who conquered Madurai.

Date: On the sixteenth day of the fourteenth year.

Royal order: Whereas a royal letter of His Majesty, our lord, the glorious Viranarayana, the illustrious Parantakadeva, the prosperous Parkesarivarman, was received and was shown to us,

The village: We, the members of the assembly of Uttaramerur-caturvedimangalam in its own sub-division of Kaliyurkottam,

Officer present: Karanjai Kondaya-Kramavitta bhattan alias Somasiperuman of Srivanganagar in Purangarmbainadu, a district of the Cola country,

Settlement: sitting with us and convening the committee in accordance with the royal command, made a settlement as follows according to the terms of the royal letter for choosing once every year from this year forward members for the "Annual Committee", "Garden Committee", and "tank Committee",

Wards: There shall be thirty wards,

Qualification: in these thirty wards, those that live in each ward shall assemble and shall choose for "pot-tickets" (Kudav Olai) anyone possessing the following qualifications:

- (a) "He must own more than a quarter veli of tax-paying land;
- (b) He must live in a house built on his own site;
- (c) His age must be bellow 70 and above 35;
- (d) He must know the Mantrabrahmana i.e., he must know it by teaching others;
- (e) "Even if one owns only one-eighth veli of land, he should have his name written on the pot ticket to be put into the pot, in case he has learnt one Veda and one of the four bhasyas by explaining it to others. Among those possessing the foregoing qualification:
- (f) Only such as are well conversant with business and are virtuous shall be taken and
- (g) One who possesses honest earnings, whose mind is pure and who has not been on any of the committees for the last three years shall also be chosen.

Disqualifications:

- (a) One who has been on anyof the committes but has not submitted his accounts, and all his relations, specified below, shall not have their names written on the pottickets and put into the pot;
- (b) the sons of the younger and elder sisters of his mother,
- (c) The sons of the paternal aunt and maternal uncle,
- (d) The uterine brother of the mother,
- (e) the uterine brother of his father,
- (f) His uterine brother,
- (g) His father-in-law,
- (h) The uterine brother of his wife,
- (i) The husband of his uterine sister,
- (j) the sons of his uterine sister,
- (k) the son-in-law who has married his daughter,

- (l) His father,
- (m) His son;
- (n) One against whom incest (agamyagamana) or the first four of the five great sins are recorded,
- (o) All his relations above specified shall not have their names written on the pot-tickets and put into the pot;
- (p) One who is fool-hardy;
- (q) One who has stolen the property of another;
- (r) One who has taken forbidden dishes (?) of any kind and who has become pure by performing expiation;
- (s) One who has committed sins and has become pure by performing expiatory ceremonies;
- (t) One who is guilty of incest and has become pure by performing expiatory ceremonies.
- (u) All these thus specified shall not to the end of their lives, have their names written on the pot-ticket to be put into the pot for any of the committees.

Mode of Election: Excluding all these, thus specified, names shall be written for pot-tickets in the thirty wards and each of the wards in these twelve streets of Uttamerur shall prepare a separate covering ticket of each of the thirty wards bundled separately. These packets shall be put into a pot. When the pot-tickets have to be drawn, a full meeting of the Great Assembly, including the young and old members, shall be convened. All the temple pariests, (Numbimar) who happen to be in the village on that day, shall, without any exception whatever, be caused to be seated in the inner hall, where the great assembly meets. In the midst of the temple priests, one of them, who happens to be the eldest, shall stand up and lift that pot, looking up-wards so as to be seen by all people. One ward, i.e., the packed representing close, who does not know what is inside, and shall be transferred to another empty pot and shaken. From this pot one ticket shall be drawn by the young boy and made over to the arbitrator (madhyastha). While taking charge of the ticket thus given to him, the arbitrator shall receive it on the palm of his hand with the five fingers open. He shall read out the name in the ticket thus received. The ticket read by him shall also be read out by all the priests present in the inner hall. The name thus read out shall be put down (and accepted). Similarly one man shall be chosen for each of the thirty wards.

Constitution of the Committee: Of the thirty men thus chosen, those who had previously been on the Garden committee and on the Tank committee, those who are advanced in learning, and those who are advanced in age shall be chosen for the Annual Committee. Of the rest, twelve shall be taken for the garden committee and the remaining six shall from the Tank committee. These last two committees shall be chosen by showing the Karai.

Duration of the Committees: The great men of these three committees thus chosen for them shall hold office for full three hundred and sixty days and then retire.

Removal of persons found Guilty: When one who is one the committee is found guilty of any offence, he shall be removed at once: for appointing the committees after these have retired, the members of the Committee "for supervision of Justice" in the twelve streets of Uttamerur shall convene an assembly Kuri with the help of the Arbitrator. The committees shall be appointed by drawing pot-tickets according to this order of settlement.

Pancavara and Gold Committees: For the Pancavara Committee and the Gold committee, names shall be written for pot-tickets in the thirty wards. Thirty packets with covering tickets shall be deposited in a pot and thirty pot-tickets shall be drawn as previously described. From these thirty tickets chosen 24 shall be for the Gold committee and the remaining six for the Pancavara committee. When drawing pot-tickets for these two committees next year, the wards which have been already represented during the year in question on these committees shall be excluded and the reduction made from the remaining wards by drawing the Karai. One who has ridden on an ass and one who has committed forgery shall not have his name written on the pot-ticket to be put into the pot.

Qualification of the Accountant: Any Arbitrator who possesses honest earnings shall write the accounts of the village. No accountant shall be appointed at that office again before he submits his accounts for the period during which he was in office to the great men of the big committee and is declared to have been honest. The accounts which one has been writing, he shall submit himself and no other accountant shall be chosen to close his accounts.

King's order: Thus, from this year onwards, as long as the moon and the sun endure, committees shall always be appointed by pot-tickets alone. To this effect was the royal letter received and shown to us graciously issued by Lord of Gods, the emperor, one who is fond of learned men, the wrestler with elephants, the crest jewel of heroes, whose acts i.e., gifts, resemble those of the celestial tree, the glorious Parakesarivarman.

Officer present: At the royal command, Karanjai Kondaya Kramavittabhattgan alias Somasiperuman of Srivaganagar in Purangarambai-nadu, a district of the Chola country, sat, with us and thus caused this settlement to be made.

Villager's decision: We, the members of the assembly of Uttaramerur Caturvedimangalam, made this settlement for the prosperity of our village in order that wicked men may perish and the rest may prosper.

The scribe: At the order of the great men, sitting in the assembly, I, the Arbitrator Kadadippottan Sivakkuri Rajamallamangalapriyan, thus wrote this settlement. ottan Sivakkuri Rajamallamangalapriyan, thus wrote this settlement.

தென்னிந்தியாவில் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி

பி.ஆர்.பூநிவாசன், எம்.ஏ.,

உலகின்கண் மனிதன் தோன்றி இன்றைக்குச் சமார் ஐந்து லட்சம் வருடங்களுக்கு மேலாகின்றன. நெடுங்காலம் வரை அம்மனிதன் பிராணிகளைப் போன்றே காலம் கழித்து வந்ததாகத் தெரிகிறது. சமார் முப்பது, நாற்பதாயிர வருடங்களுக்கு முன்னரே அவன் முழு மனிதத் தன்மையைப் பெற்றவனானான். இதற்குப் பிறகும், நெடுங்காலம்வரை பண்பாடற்ற பாமரனாகவே அவன் காலத்தைக் கழித்தான். அப்பொழுது அவன் மலைக் குகைகளிலும், மரத்தின்மீதும் வசித்தான்; உணவுக்காகத் தாவரங்களையும், சமைக்காத மாமிசத்தையும் உபயோகித்து வந்தான் எனத் தெரிகிறது. அவ்வமயம் தற்காப்புக்காகவும், உணவு சேகரிப்பது போன்ற ஏனைய வேலைகளுக்காகவும், மரத்தாலும் கற்களாலுமான கருவிகளை உபயோகித்து வந்தான். மரக்கருவிகள் அழிந்தனபோலும்; கற்கருவிகள் கிடைத்திருக்கின்றன. இவ்விதமாகவே இன்றைக்குச் சமார் பதினையாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்வரை அவன் காலம் நடத்தி வந்தான். இக்கால வரம்பிற்குள், அவனால் உபயோகிக்கப்பட்ட கற்கருவிகள் மனிதவர்க்கத்தால் ஆக்கப்பட்ட கருவிகளில் மிகப் பழையவையாகும். அவைகள் கரடுமுரடான ஒழுங்கற்றதொரு முறையில் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. இக்காரணத்தால் அவற்றைப் பழைய கற்காலக் (Palaeolithic Age) கருவிகள் என வழங்குகிறார்கள். இதற்குப் பிறகு அப்பண்டை மனிதன் சிலகாலம் வரை மிகவும் சிறிய கற்கருவிகளை உபயோகித்து வந்தான். இவைகளை இடைக்கற்காலக் (Mesolithic Age) கருவிகள் என வழங்குகிறார்கள். இன்றைக்குச் சமார் எட்டு முதல் பத்தாயிர வருடங்களுக்கு முன்பே மனிதன் பண்பாட்டு நிலைமையின் ஆரம்பத்தை எட்டிப் பார்த்தான். அப்பொழுது முதல் மனிதன் கற்கருவிகளை உபயோகித்தாலும், அவைகளை அழகுள்ளவைகளாகவும் வழுவழப்பானவைகளாகவும் ஆக்கலானான். இவற்றைத் தவிர பல்வேறு நுண்ணிய வேலைகளுக்கான சிறிய கற்கருவிகளையும் செய்தான். இவ்வகைக் கருவிகள் புதிய கற்காலக் (Neolithic Age) கருவிகள் என வழங்கப்படுகின்றன. இக் காலத்திலிருந்துதான் மனிதன், மாமிசத்தை வேகவைத்து உண்ணவும், பாணை சட்டிகள் செய்யவும் வண்டிகள் செய்து கொள்ளவும் கற்றான். இதற்குப் பிறகு சிறிது காலம் வரை மிகவும் சிறிய கற் (Microlith) கருவிகளை உபயோகித்தான். இன்றைக்குச் சமார் ஆறாயிரம் ஏழாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னாலிருந்து மனிதன் கூட்டமாக ஊர்களில் வசித்து வரலானான் என்பதற்குச் சான்றுகள் உலகத்தில் சில இடங்களிலிருந்து கிடைத்து இருக்கின்றன. இதற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகே பெரிய பட்டணங்களும் அரசாங்கங்களும் உண்டாயின. இவைகளின் சின்னங்கள் எகிப்து, மெசபடோமியா, கிரீட் முதலிய இடங்களில் கிடைத்திருக்கின்றன. இக்காலம் முதல் கற்கருவிகள் குறைந்து வெண்கலம் செம்பு இவற்றாலான கருவிகளை மனிதன் அதிகமாக உபயோகிக்கலானான். இதனால் இக்காலத்தை வெண்கலக் காலம் (Bronze Age) என்கிறார்கள். இந்த வெண்கலக் காலத்தைச் சேர்ந்ததாகவே சிந்துநதிக்கரை நாகரிகத்தைக் கூறுகிறார்கள். சீனா, எகிப்து முதலிய பல இடங்களில் இக்காலம் முதல் அரசாங்க, சமூக வரலாறுகளைத் தொடர்ந்து அறியக்கூடிய சான்றுகள் கிடைத்திருக்கின்றன. கி.மு.ஆயிரம் அல்லது தொள்ளாயிரமாவது வருடத்திலிருந்து வெண்கலக் கருவிகள் வழக்கொழிந்து, இரும்பாலான கருவிகள் வழங்கலாயின. இப்பொழுதிலிருந்துதான் இரும்புக் காலம் (Iron Age) ஆரம்பமாயிற்று. இக்காலம் முதல் உலகத்திலுள்ள பல தேசங்களின் சரித்திரங்களையும் தொடர்ந்து அறிய முடிகிறது. நம் பாரத நாட்டின் சரித்திரத்தைக் கி.மு. ஆறாவது நூற்றாண்டிலிருந்துதான் சிறிது சிறிதாகத் தெரிய முடிகிறது. அதிலும் தென்னிந்தியாவின் வரலாறு சற்றுப் பிற்காலத்திலிருந்தே தெரியவருகிறது. இதற்குப் பிற்காலத்தில் பெர்ஸியா, கிரீஸ், ரோம் போன்ற பல அரிய நாகரிகங்கள் தோன்றி மறைந்தன. அவை ஒங்கி இருந்த காலங்களில் ஆக்கப்பட்ட கட்டடங்கள், ஓவியங்கள், சிற்பங்கள், கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் இயற்கை செயற்கை மாறுதல்களால் பாழடைந்தன. இச்சின்னங்கள் எல்லாம் எந்தெந்தக் காலத்தைச் சேர்ந்தவை என்று அநேகமாகத் திட்டமாகச் சொல்ல முடியுமானதால் இவை சரித்திரகால (வரலாற்றுக்கால)ப் பொருள்கள் என்று பெயர் பெற்றன. ஆரம்பத்தில் கூறிய கற்காலக் கருவிகள் முதலியவற்றைப் பற்றி உறுதியாக ஒரு கால வரம்பு சொல்லமுடியாததால் அவற்றைச் சரித்திர முற்காலத்தைச் சேர்ந்தவை என்று வழங்குகிறார்கள். சிற்சில தேசங்களில் சரித்திர காலத்திலேயே வசித்து வந்த மக்களால் ஆக்கப்பட்ட பல பொருள்கள் கிடைத்திருக்கின்றன, ஆனால் இவர்களைப் பற்றி வேறு ஒருவித வரலாறும் தெரியாததால் இச்சின்னங்களை அவற்றின் பெயரைக் கொண்டே வழங்கி வருகிறார்கள்.

தொல் (புதை) பொருள் ஆராய்ச்சி (Archaeological Research): இவ்விதம் ஒரு தேசத்தில் மனிதன் தோன்றிய காலம் முதல் இன்று வரையுள்ள சரித்திரத்தை மட்டுமின்றிப் பண்பாட்டைப் பற்றியும் அறிய வேண்டுமாயின், மேல்கூறிய பண்டைப் பொருள்களை ஆராய்ந்து பார்ப்பதால் மட்டும் தெரியவரும். இவ்விதம் பலதேசங்களின் பண்டைப் பொருள்களையும் ஆராய்கின்றபொ

முது ஆங்காங்கே பற்பல காலங்களில் ஏற்பட்ட அரசாங்க, மத வேறுபாடுகள், வெளிநாட்டினரின் வருகையால் ஏற்பட்ட பண்பு வேறுபாடுகள் போன்ற பல அரிய விஷயங்கள் தெரிய வருகின்றன.

மேற்கூறிய சரித்திர முற்கால, சரித்திர காலச் சின்னங்கள் எல்லாம் பூமியின் மேற்பரப்பில் இருக்கவில்லை. சரித்திர முற்காலத்தைச் சேர்ந்த பெரும்பான்மையான சின்னங்கள், ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கிடையில் பூமியினுட் புதைந்தன. சரித்திர காலத்தைச் சேர்ந்த சின்னங்களில் ஒரு பகுதியும், கண்காணிப்புக் குறைவினாலும், அரசாங்கங்களுக்கு இடையே ஏற்பட்ட சண்டைகளின் காரணத்தாலும், வேறு மதத்தினர் ஆதிக்கம் பெற்று அவர்களால் அழிக்கப்பட்டதாலும், நாளடைவில் பாழடைந்தும், மண் மேடிட்டும் போயின. அவற்றைப் பற்றிய வரலாறுகள் இதனால் தெரியாமல் போய்விட்டன. இப்படிப்பட்ட புதைந்து கிடக்கும் பண்டைக்காலச் சின்னங்களைத் தோண்டி எடுத்து அவற்றை ஆராய வேண்டிவருகிறது. இவ்விதம் ஆராய்ச்சி செய்வதற்கென உலகில் பல தேசங்களில் அரசாங்க புதைபொருள் ஆராய்ச்சி இலாகாக்கள் அல்லது இதற்கெனத் தனிப்பட்ட கழகங்கள் இருக்கின்றன. இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா முதலிய தேசங்களில் இருக்கும் இவ்விதக் கழகங்களின் இடையறாத, சலிக்காத முயற்சியாலும், நுட்பமாக ஆராய்ச்சி செய்யும் திறனாலும், எனிபு, மெசபடோமியா, கிரீட், கிரீஸ் முதலிய தேசங்களின் பண்டை வரலாறுகளைத் தெளிவாக அறிய முடிந்திருக்கிறது.

இந்தியாவில் புதை பொருள் ஆராய்ச்சி

நம் பாரத நாட்டிலும் சென்ற நூற்றைம்பது வருடங்களுக்கு மேலாகப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியில் ஒரு சிலர் ஈடுபட்டு அதன் விளைவாக நம் நாட்டின் பழைய சரித்திரத்தின் சிக்கலான பல கட்டங்கள் தெளிவுற்றன. இதற்குச் சான்றாக மூன்று முக்கிய நிகழ்ச்சிகளை இங்கே குறிப்பிடலாம்: (1) கி.பி.1833ம் வருடத்தில் அசோகரின் கல்வெட்டுக்களைப் படித்தது; (2) மிகப் பழைய முறையில் உள்ள பழைய கற்காலக் கருவி ஒன்றை முதன் முதலாக 1863ம் வருடத்தில் கண்டுபிடித்தது; (3) இந்திய நாகரிகம் கி.மு.மூன்றாவது ஆயிரமாண்டில் அல்லது அதற்கு முன்னரேயே மிகவும் உயர்ந்த நிலைமையில் இருந்ததை நிரூபிக்கும் அறு உள்ள சிந்து நதிக்கரையில் சில இடங்களில் சின்னங்கள் கண்டுபிடித்தது.

இவை போன்று இன்னும் பல அரிய பண்டைப் பொருள்களும் புதை பொருள் இயல் வல்லார் ஒரு சிலரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

தென்னிந்தியாவில் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி

தென்னிந்தியாவில் சரித்திர முற்காலத்தைச் சேர்ந்த சின்னங்களும், சரித்திர காலத்தைச் சேர்ந்த சின்னங்களும், கால வரையறை செய்ய இயலாத சில பொருள்களும் கடந்த நூறு வருஷங்களுக்குள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சரித்திர முற்காலப் புதை பொருள்கள் (Prehistoric Antiquities): இவை பழைய கற்கால, இடைக் கற்கால, புதிய கற்காலக் கருவிகளாகும். பல்வேறு இடங்களிலிருந்து இவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றைக் கண்டு பிடித்ததில் ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சியை இங்கே குறிப்பிட வேண்டியதாகிறது. அதாவது, இந்தியாவிலேயே முதன் முதலாக நிச்சயமான பழைய கற்காலக் கருவி ஒன்று எங்கே கண்டுபிடிக்கப்பட்டதென்றால், அது சென்னைப்பட்டினத்தருகேயுள்ள அத்திரம்பாக்கத்தில் 1863ம் வருடத்தில் ராபர்ட் ப்ரூஸ் பூட் (Robert Bruce Foote) என்ற ஆங்கிலேயரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாகும். இது இப்பொழுது சென்னை அரசாங்க மியூசியத்தில் இருக்கிறது. தென்னிந்தியாவில், அதிலும் முக்கியமாகச் சென்னைக்கருகே உள்ள சில கிராமங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பழைய கற்காலக் கருவிகள், உலகில் பல்வேறு இடங்களிலிருந்து கிடைத்திருக்கும் ஏறக்குறைய ஒரே காலத்தைச் சேர்ந்த பழைய கற்காலக் கருவிகளின் வேலைப்பாட்டை விட்டுச் சற்று மாறுபட்டு இருக்கின்றன. இக்காரணத்தினால் இவை "மெட்ராஸ் வேலைப்பாடு"(Madrasian Type) உடையவை என வழங்கப்பட்டன. சில நாட்களுக்கு முன் மைசூர் இராச்சியத்திலும் பழைய கற்காலக் கருவிகள் கண்டுபிடித்ததாகச் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டது.

சாயேர்புரம் கிராம இடைக் கற்காலக் கருவிகள்: திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள இந்த ஊரில் பல சிறிய கற்கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவை பழைய கற்காலத்துக்கும், புதிய கற்காலத்துக்கும் இடைப்பட்ட (Mesolithic) காலத்தைச் சேர்ந்தனவென்று கூறலாம்.

சங்கனக்கல்லு கிராமச் சிறிய கற்கருவிகள்: பெல்லாரி ஜில்லாவிலுள்ள இந்தக் கிராமத்தில் ஏழுமட்டு வருடங்களுக்குமுன் பல அரிய சிறிய கற்கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவை புதிய கற்காலத்தை அல்லது அதன் இறுதிக் காலத்தைச் சேர்ந்தவையாகும். புதிய கற்காலக் கருவிகள் பல இடங்களிலிருந்து கிடைத்திருக்கின்றன. இவைகள் எல்லாம் கற்காலப் பொருள்களாகும். முன்னரே கூறியபடி, உலகில் பல தேசங்களிலும், நம் பாரத நாட்டிலும் கற்காலத்துக்கு அடுத்தபடியாக வெண்கலக் காலம் இருந்ததற்குச் சான்றாக வெண்கலக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தென்னிந்தியாவில் பிரம்மகிரி (மைசூர்), ஹைதராபாத் போன்ற இடங்களிலிருந்து இவ்வகைக் கருவிகள் கிடைத்திருக்கின்றன.

இரும்புக் காலப் பொருள்கள்: (Iron Age) அடுத்தபடியாக இரும்புக் காலத்தைச் சேர்ந்த சின்னங்கள் ஏராளமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை இரண்டு மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகள் எல்லாம் பெரும்பாலும் பண்டை மக்கள் மயானங்களாக உபயோகித்த இடங்களிலிருந்து கிடைத்தவைகளாகும்.

நீலகிரி மண்பாண்டங்கள்: இவற்றில் நீலகிரியில், பிரீக்ஸ்(J.W.Brecks) என்ற ஆங்கிலேயரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மண்பாண்டங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவைகள் அழகற்ற முறையில் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் ஒரு முக்கிய குணமானது, இவற்றின் முடியின்மேல் செய்யப்பட்டிருக்கும் பிராணிகள் பறவைகள் இவற்றின் பொம்மைகளாகும். இவற்றைத் தவிர ஓரிரண்டு வெண்கலப் பாத்திரங்களும் இங்கே அகப்பட்டன.

ஆதித்த நல்லூர் புதைபொருள்கள்: திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள இந்த ஊரில் ஒரு பெரிய பழைய காலத்திய மயான வெளியிலிருந்து முதுமக்கள் தாழிக(Urns)களும் அவற்றுடன் தங்கம், வெண்கலம், இரும்பு முதலியவற்றாலான சாமான்களும், அழகிய பாணை சட்டிகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவ்வளவு பெரிய பரப்பில் இவ்வளவு ஏராளமான எண்ணிக்கையில் பல புதிய விஷயங்களைத் தெரிவிக்கும் புதை பொருள்கள் கிடைத்திருப்பது இங்கேதான்.

சங்கவரம் கிராம நீண்டதாழி (Sarcophagus): கடப்பை ஜில்லாவிலுள்ள இக்கிராமத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட செம்மறியாடு போன்ற செய்ப்பட்டுள்ள ஆறு கால்கள் கொண்ட நீண்ட தாழி ஓர் அதிசயப் பண்டைப் பொருளாகும். இதில் இறந்தவர்களின் எலும்பையோ எலும்புக் கூட்டையோ அடக்கம் செய்திருக்கலாம்.

கோயம்புத்தூர் மண்பாண்டங்கள் (Pottery): இவ்வூருக்கருகே சில இடங்களில் உள்ள மயானங்களிலிருந்து ஒரு புதிய வகை மண்பாண்டங்கள் கிடைத்தன. இவை மெல்லியவையாகவும் மேற்புறம் அலைபோன்ற கோடுகளுடன் வழவழப்புடையவையாகவும் இருக்கின்றன.

பெருங்கல் வளைவுப் புதைகுழிகள் (Megalithic Monuments) (செங்கல்பட்டு ஜில்லா): இந்த ஜில்லாவில் பல இடங்களில் பெரும் கற்களைக் கொண்டு வட்டமாக வளைக்கப்பட்ட இடங்களில், முதுமக்கள் தாழிகளிலே அல்லது கல்வறைகளிலோ மனித எலும்புத் துண்டுகளும் அத்துடன் பாணை சட்டிகளும், இரும்பாலான ஆயுதங்களும் கிடைத்திருக்கின்றன. உதாரணமாகப் பெரும் பேர், சாணூர், அமிருத மங்கலம் போன்ற இடங்களில் அகப்பட்ட புதைபொருள்களைக் கூறலாம்.

முன்னரே கூறியபடி இவ்வகைப் புதை பொருள்களின் உட்பொருள் யாது? இவை உண்டானதற்குக் காரணம் என்ன? உண்டாக்கியவர் யார்? இவற்றின் கால வரம்பு என்ன? என்பவைகளை இன்னும் நிச்சயமாக முடிவு கட்டிச் சொல்ல முடியவில்லை. ஆனால் சங்க நூல்களில் இவ்வகை இடொழி, கல்வறைகளைப் பற்றிய சில விவரங்கள் கிடைப்பதிலிருந்து அந்த நூல்கள் தோன்றிய காலத்திற்குச் சற்று முன்பும் பின்பும் இப்பழக்கங்கள் இந்த நாட்டில் நிலவி இருந்தன என்பது தெரியவரும்.

சரித்திர காலப் புதை பொருள்கள் (Antiquities of Historical times): தென்னிந்தியாவைப் பொருத்தமட்டில் இக்காலத்திய புதைபொருள் ஆராய்ச்சியால் பல அரிய விஷயங்கள் தெரிய வந்திருக்கின்றன. இக்காலப் பண்டைப் பொருள்களை, கல்வெட்டுக்கள், சிற்பங்கள், ஓவியங்கள், கட்டடங்கள், நாணயங்கள் என்ற பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்.

கல்வெட்டுக்கள்: நம் நாட்டுச் சரித்திரத்துக்கும், பண்பாட்டின் முக்கிய அம்சமான சமுதாய வாழ்விற்கும் வேண்டிய அரிய பல விஷயங்களை இவற்றிலிருந்தே அறிய முடிகிறது. இரண்டாவதாகக் காலக்கிரமத்தில் நம் நாட்டின் எழுத்துக்கள் எவ்விதம் மாறுபாடடைந்தன- எந்தெந்த மொழிகள் எந்தெந்தக் காலத்தில் கல்வெட்டுக்களில், அதாவது எழுதுவதற்கு உபயோகிக்கப்பட்டன? என்பதும் தெரிய வருகிறது.

ஒரு நாட்டின் பண்பின் சிறப்பு அந்நாட்டில் எண்ணும் எழுத்தும் வளர்ச்சியடைந்திருப்பதிலிருந்து அறியலாம். தென்னிந்தியா தொன்றுதொட்டே பண்புமிக்க நாடு என்பதை உணர்த்துவதற்கு அரிய சங்கத் தமிழ் நூல்கள் இருக்கின்றன. ஆயினும் இவற்றின் காலம் இன்னும் நிச்சயமாக வரையறுக்கப்படவில்லை. ஆனால், உள்ளதை உள்ளபடியும் ஓரளவுக்கு நிச்சயமான கால வரம்புகளைக் கொடுக்கக் கூடியதுமான தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியின் மூலம், கி.மு. மூன்றாவது நூற்றாண்டிலேயே தென்னிந்தியாவில், முக்கியமாகத் தமிழ் நாட்டில், எழுதுவதற்குத் தமிழ் மொழியை உபயோகித்திருப்பது தெரியவரும். இதற்குச் சான்ற மதுரை, திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களிலுள்ள சில மலைக் குகைகளில் எழுதப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுக்களாகும். அவை கி.மு. மூன்றாவது நூற்றாண்டில் வழக்கிலிருந்த பிராமி என்ற எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆனால் உபயோகித்த மொழியோ என்றும் உள் தென்தமிழாகும். இக்கல்வெட்டுக்கள் பௌத்த சமயத்தவரால் எழுதப்பட்டவை எனச் சில புலவர்கள் கருதுகிறார்கள். அடுத்தபடியாகச் சித்தன்னவாசு(புதுக்கோட்டை)விலிருக்கும் மலைக்குகையில் சமண சமயத்தினரால் எழுதப்பட்ட கி.மு.முதலாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்களாகும். அவற்றிலுள்ள எழுத்தும் பிராமி மொழியில் எழுதப்பட்ட தமிழாகும்.

அரிக்கமேடு பாணைத்துண்டு எழுத்துக்கள் மேற்கூறியவற்றை உறுதிப்படுத்துவது போன்ற ஒரு நிகழ்ச்சி 1945ம் வருஷத்தில் பாண்டிச்சேரிக்கருகேயுள்ள அரிக்கமேடு என்ற கிராமத்தில் புதை பொருள்களைத் தோண்டி எடுத்தபோது அகப்பட்ட பாணைத்துண்டுகளின் மேல் எழுதப்பட்டிருக்கும் எழுத்து வரிகளாகும். இவற்றிலும் எழுத்து பிராமியே. இவற்றுடன் அகப்பட்ட உறுதியாகக் காலம் சொல்லக்கூடிய வேறு சில பொருள்களின் ஆதாரத்தைக் கொண்டு, இந்த எழுத்து வரிகள் கி.பி.முதலாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை என்பது நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது. இதிலும் தமிழ் மொழியே உபயோகிக்கப்பட்டிருப்பது நன்கு கவனிக்க வேண்டிய விஷயமாகும். ஏனெனில் இந்தியாவின் வேறு பாகங்களிலிருந்து கிடைத்திருக்கும் இதே காலத்தைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் பிராமி எழுத்திலேயே இருந்தாலும் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதிலிருந்து கி.பி.முதலாவது நூற்றாண்டிலேயும் தமிழ் மொழியே, தமிழ் நாட்டில் எழுதும் மொழியாக இருந்ததென்பது தமிழின் சிறப்பைக் காண்பிக்கிறது. இக்காலத்தைச் சேர்ந்தவை எனச் சங்க நூல்களில் பலவற்றைக் கூறுவது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

கி.பி.மூன்றாவது நான்காவது நூற்றாண்டுகளிலிருந்தே மறுபடியும் கல்வெட்டுக்கள் கிடைக்கின்றன. இவைகளில் பெரும்பான்மை யானவை முந்திய பல்லவ அரசர்களால் எழுதிக் கொடுக்கப்பட்ட தாமிரப்பட்டயங்களாகும். இவற்றில் பிராமியின் வளர்ச்சியடைந்த ஒருவகை எழுத்து காணப்படுகிறது. முதல் இருநூறு வருடங்கள்வரை பிராகிருத மொழி, பிறகு வடமொழி. ஆனால், கி.பி.5வது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த செஞ்சிக்கடுத்த திருநாதர் குன்று என்ற ஊரிலுள்ள கல்வெட்டு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதிலுள்ள எழுத்து ஒரு கலப்பெழுத்தாகும். பிராமியும், கி.பி.8வது நூற்றாண்டு முதல் தென்பாண்டிய நாடு சேரநாடு ஆகிய பிரதேசங்களில் வழக்கிலிருந்த வட்டெழுத்தின் சில எழுத்துக்களும் கலந்ததாக இருக்கிறது. மொழியோவெனில் தமிழாகத்தான் தெரிகிறது.

கி.பி.7வது நூற்றாண்டிலிருந்து தொடர்ந்து பல்லவர்கள், சோழர்கள், பாண்டியர்கள், சாளுக்கியர்கள், விஜயநகர அரசர்கள் முதலியவர்கள் காலத்தைச் சேர்ந்த பல்லாயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. தாயிரசாசனங்களும் எண்ணற்றவை கிடைத்திருக்கின்றன. இவற்றின் மூலம் அந்தந்தக் காலத்துச் சமுதாய கலாசார விஷயங்களைப் பற்றி விவரங்கள் தெரிய வருகின்றன. ஆனால் இதுவரை ஒரு சில ஆயிரக் கல்வெட்டுக்களின் உள்ளடக்கத்தை மட்டும் பிரசுரித்திருக்கிறார்கள். ஏனைய கல்வெட்டுக்களையும் பிரசுரிக்காமல் இருப்பது ஆராய்ச்சிக்கு இடையூறாக இருக்கிறது என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இக்கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்ததன் விளைவாகச் சுமார் 40 வருடங்களுக்கு முன் அநேகமாக ஒன்றுமே தெரியாமலிருந்த பல்லவ அரச வம்சத்தினரின் வரலாறு மட்டுமின்றி அவர்கள் இந்நாட்டிற்குச் செய்த கலைத் தொண்டைப் பற்றியும் பல அரிய விஷயங்கள் தெரிய வந்தன. இவ்வரசர்கள் கி.பி.600 முதல் 850 வரை காஞ்சிபுரத்திலிருந்து தொண்டை மண்டலத்தை ஆண்ட வந்தார்கள்.

இக்கல்வெட்டுக்களிலிருந்து பல்லவர் காலத்தில் பல்லவகிரந்தம், தமிழ், நாகரி என்ற எழுத்து வகைகளிலும் வடமொழியிலும் கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் எழுதப்பட்டன எனத் தெரிகிறது. இதே காலத்தைச் சேர்ந்த வெங்கி, பாதாமிச் சாளுக்கியர் இராச்சியங்களில் பழைய தெலுங்கு, கன்னட எழுத்துக்களிலும் வடமொழியிலும், கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் எழுதப்பட்டன என்று தெரிகிறது. இங்கு ஒரு முக்கியமான விஷயம் நினைவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். அதாவது கடலுக்கப்பாலுள்ள ஜாவா, சுமாத்ரா, இந்தோசீனா போன்ற தேசங்களில் ஒருசில இடங்களில் இதே காலத்தைச் சேர்ந்த சில கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இவற்றின் மொழி வடமொழி எழுத்தோ அநேகமாகப் பல்லவ கிரந்தம் அல்லது வெங்கி எழுத்துப் போன்றிருக்கிறது. இதிலிருந்து தென்னிந்தியர் கடல்கடந்து கலாசாரத்தை மிகப் பழைய காலத்திலேயே வெளிநாடுகளில் பரப்பினார்கள் என்பது வெளியாகிறது.

சோழஅரசர்கள் காலத்தில் சோழக்கிரந்தம் தமிழ் ஆகிய இவ்வெழுத்துக்களிலும் பெரும்பாலும் தமிழ்மொழியிலும் கல்வெட்டுக்கள் எழுதப்பட்டன. நாகரி எழுத்து ஒரு சில நாணயங்களில் மட்டும் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. தென்பாண்டிய நாட்டிலும், சேரநாட்டிலும், வட்டெழுத்து என்ற ஒருவித வளைந்த எழுத்திலும் தமிழ் மொழியிலும் கல்வெட்டுக்கள் எழுதப்பட்டன. பிறகு விஜயநகர அரசர்கள் காலத்தில் அவ்வரசர்களால் எழுதுவிக்கப்பட்ட வடமொழிக் கல்வெட்டுக்கள் நந்திநாகரி எழுத்திலும் தெலுங்கு கல்வெட்டுக்கள் தெலுங்கு எழுத்திலும் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் இவர்களின் பிரதிநிதிகளான நாயக்கர்கள் இருந்த ஊர்களில் பெரும்பாலும் அந்த ஊரின் எழுத்திலும் மொழியிலும் கல்வெட்டுக்கள் எழுதப்பட்டன. கி.பி. 16-17வது நூற்றாண்டுகளில்தான் இப்பொழுது பழக்கத்திலிருக்கும் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னட, மலையாள எழுத்துக்கள் இறுதி வளர்ச்சியடைந்தன.

கட்டடக்கலை: புதைபொருள் ஆராய்ச்சியின்மூலம் தென்னிந்தியாவின் பழங்காலக் கட்டடக் கலையைப் பற்றிய பல அரிய விஷயங்கள் தெரிந்திருக்கின்றன. கி.மு.2வது நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி.300 வரை பெளத்த ஸ்தூபங்கள் கட்டி வந்தார்கள். இவற்றின் சின்னங்கள் எல்லாம் கிருஷ்ணா நதிக்கரையில் கிடைக்கின்றன. கி.பி.7வது நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலத்தைச் சேர்ந்த ஏனைய கட்டடங்களின் உதாரணங்கள் கிடைக்கவில்லை. இவைகள் மரத்தாலோ செங்கல் சுண்ணாம்பாலோ கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். அவை அழியும் பொருள்கள் ஆனதால் நெடுநாட்கள் நிலைத்திருக்கவில்லை போலும்! ஆனால் சங்க நூட்களில் கோயில்கள் மாளிகைகள் முதலியவற்றைப் பற்றிய அநேக விவரங்கள் கிடைப்பது அக்காலத்தில் கட்டடக் கலை விரிவாக இருந்தது என்பதற்குச் சான்றாகும்.

கி.பி. ஏழாவது நூற்றாண்டிலிருந்த பிற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த கட்டடங்களில் முக்காலே அரைக்கால் வீதத்துக்கு மேல்கோயில்களாக இருக்கின்றன. கி.பி.700 வரை மலையைக் குடைந்த குகைக்கோயில்கள் செய்யப்பட்டன. சிறு பாறைகளை அப்படியே சிறிய கோயில்களாகவும் செய்தார்கள். உதாரணம் மாமல்லபுரத்து இரதங்களாகும். பிறகு தனி கற்களைக் கொண்டு கோயில்கள் கட்டினார்கள். இதற்கு உதாரணம் மாமல்லபுரம் கடற்கரைக் கோயிலும், காஞ்சியிலுள்ள கைலாசநாதர் கோயிலும் ஆகும். இக்கோயில்களில் கர்ப்பகிருஹத்துக்கு மேலுள்ள விமானம் பெரிதாக இருக்கிறது. மதில் ஒன்று மட்டும் இவற்றில் காணலாம். இவ்விதமே கி.பி.12வது நூற்றாண்டுவரை கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. இராஜராஜ சோழன் கட்டிய தஞ்சைப் பெரிய கோயில் இவ்வகைக் கோயில்களில் எல்லாம் தலைசிறந்ததாகும்.

பிற்காலச் சோழர் காலத்திலும் விஜயநகர ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும், மதில்கள் அதிகமாகவும் அவற்றின் இடையே மண்டபங்கள் கட்டவும் ஆரம்பித்தார்கள். கி.பி.14-15வது நூற்றாண்டுகளிலிருந்தே கர்ப்பக்கிருஹத்தின் மேலுள்ள விமானம் சிறியதாகவும், பெரியனவாகவும் கட்டப்பட்டன. கி.பி.16-17வது நூற்றாண்டுகளில் விஜயநகர அரசர்களாலும் அவர்களின் பிரதிநிதிகளாலும் கோபுரங்கள் வானளாவியனவாகக் கட்டப்பட்டன. உதாரணமாகச் சிதம்பரம், திருவண்ணாமலை, காஞ்சிபுரம், மதுரைக் கோபுரங்களைச் சொல்லலாம். இதற்குப் பிற்காலத்தில் முக்கியமான புதுவளர்ச்சி இராமேசுவரத்துக் கோயிலிலிருக்கும் முடிய துண்டுகள் நிரம்பிய பிராகாரங்களாகும்.

சிற்பக்கலை

இக்கலையின் உதாரணங்களும் கி.மு.200வது நூற்றாண்டிலிருந்து கிடைக்கின்றன. இவற்றில் பெரும்பான்மையானவை கி.மு.200 முதல் கி.பி.300 வரையுள்ள காலத்தைச் சேர்ந்தவை. இவை கிருஷ்ணா நதிக்கரையிலுள்ள அமராவதி நாகாச்சுன கொண்டா போன்ற இடங்களில் இருந்த பெளத்த கோயில்களைச் சேர்ந்தவை. தமிழ் நாட்டில் குடிமல்லம் என்ற ஊரில், கி.மு.முதலாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த, ஆள் உயரமுள்ள சிவபெருமானின் உருவம் செதுக்கப்பட்டுள்ள சிவலிங்கமே மிகப் பழமையான சிற்பமாகும். வேறு சிற்பங்கள் கிடைக்காவிடினும், சங்ககால நூல்களிலுள்ள பல வர்ணனைச் சித்திரிப்புப் போன்றே ஆந்திரநாட்டு மேற்கூறிய சிற்பங்களில் பல இருப்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. இதிலிருந்து அடிப்படையான விஷயங்களில் அகில பாரதமும் ஒரே விதமாகச் சிந்தித்தும் காரியங்கள் செய்தும் வந்திருப்பது தெரியவரும். கி.பி.7வது நூற்றாண்டிலிருந்து சிற்பக் கலையின் உதாரணங்கள் பல கிடைத்திருக்கின்றன. இவற்றில் பல்லவர் காலத்தைச் சேர்ந்தவை ஆடையாபரணங்கள் குறைந்தவைகளாகவும், வீர்யமும் சாந்தியும் உள்ளவைகளாகவும் இருக்கின்றன. சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்தவை எழில் நிரம்பியவைகளாகவும் கலையின் களை முழுவதும் பொருந்தியவைகளாகவும் இருக்கின்றன. பிற்காலத்தில் அதாவது கி.பி.14வது 15வது நூற்றாண்டிலிருந்து இக்கலை கீழ்நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பமாயிற்று.

ஓவியக்கலை

சுவரில் வண்ணச்சித்திரம் எழுதுவது என்பது தொன்றுதொட்ட ஒரு பழக்கம் என்பதைச் சங்க நூல்கள் தெள்ளெனத் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால் கி.பி.7வது நூற்றாண்டுவரையுள்ள காலத்தைச் சேர்ந்த உதாரணங்கள் கிடைக்கவில்லை. கி.பி.600வது ஆண்டில் புதுக்கோட்டைக்கருகேயுள்ள சித்தன்னவாசல் என்ற இடத்திலுள்ள ஒரு சமண சமயக் குகைக் கோயிலில் இருக்கும் சுவரோவியங்களே தென்னிந்தியாவில் எஞ்சியுள்ள மிகப் பழைய ஓவியங்களாகும். இவற்றின் வேலைப்பாடு மனத்தையும் கண்ணையும் கொள்ளை கொள்ளாமாறு இருக்கிறது. இவற்றில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை, ஒரு தாமரைக் குளமும், இரண்டு நடனப் பெண்மணிகளும். இவைகளைத் தீட்டியிருக்கும் நயமும், பாணியும் தென்னிந்தியாவிற்கே தனிப்பெருமையைக் கொடுக்குமாறு இருக்கின்றன. அக்காலத்திலேயே இக்கலை இவ்வளவு சிறந்து வியப்புறுமாறு இருந்தால் இது எவ்வளவு காலமாகத் தென்னாட்டில் பயிலப்பட்டு வந்திருக்கவேண்டும் என்பதைச் சலபமாக ஊகித்துக் கொள்ளலாம். இந்த ஓவியங்களுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தவை காஞ்சிபுரம், பனைமலை முதலிய இடங்களில் இருக்கின்றன. பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்த திருமலைபுரம் என்கிற கிராமத்திலுள்ள ஒரு குகைக் கோயிலிலும் இவ்வகை ஓவியங்கள் இருக்கின்றன. இதிலிருந்து பாண்டிய நாட்டிலும் இக்கலை சிறப்படைந்திருந்தது தெரியவரும்.

இக்கலை அதன் வளர்ச்சியின் சிகரத்தை அடைந்தது புகழ்பெற்ற இராஜராஜ சோழன் காலத்தில்தான். சிவபாத சேகரன் என்ற பட்டம் பெற்ற, இந்தச் சக்கரவர்த்திப் பெருமகன் கட்டிய சிவன் கோவிலான தஞ்சைப் பெருங்கோயிலின் கர்ப்பக் கிருஹத்தைச் சுற்றிலுமுள்ள ஆளோடியின் இருபுறச் சுவர்களிலும் சொல்லொணாக்க் கவர்ச்சியும் எழிலும் நிறைந்த சுவரோவியங்களைக் காணலாம், இவை சிவபெருமானின் பல லீலைகளையும் சிவனடியார்கள் சிலரின் கதைகளையும் சித்திரிக்கின்றன. புதைபொருள் ஆராய்ச்சியின் உதவியால் இராஜராஜன் காலத்திய இந்த ஓவியங்களில் ததும்பும் எழில் வீர்யம் உயிர் இவ்வகைக் குணங்களுள் பொருந்திய ஓவியங்கள் உலகிலேயே வேறு ஒரு சில இடங்களில் மட்டுமே காணமுடிகிறது என்பது தெரியவருகிறது. இருந்தாலும் இவற்றின் பெரிய பரப்புக்கும் அதிகம்பீரமான தீட்டும் திறனுக்கும் நிகராகச் சுவரோவியங்கள் உலகில் வேறு ஓரிடத்திலும் இருக்கவில்லை என்று கூறலாம். பிற்காலத்தில் லேபாகுகி, சோமபள்ளி, சிதம்பரம், பூநீரங்கம், திருவாரூர், ஹம்பி முதலிய இடங்களிலும் திருவாங்கூரில் பல இடங்களிலும் ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டன. இவைகள் காலக் கிரமத்திற்கு தக்க படி கீழ்ப்பட்ட தரமாக இருக்கின்றன.

இவ்விதமாகத் தென்னிந்தியாவின் சரித்திரத்தைப் பற்றிய பல விஷயங்களை நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொள்ளப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி மிகவும் உதவியாக இருந்து வருகிறது. ஆனால், இன்னும் பல தெரிய வேண்டிய விஷயங்கள் தெரியாமலேயே இருந்து வருகின்றன. முக்கியமாகச் சங்க நூல்களிலும், தேவாரம், தில்யப்பிரபந்தங்களிலும் புகழ்ப் பெற்ற காவிரிப்பூம்பட்டினம், சீர்காழி, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் போன்ற பல இடங்களைப் பற்றிய விஷயங்கள் ஒன்றுமே தெரியவில்லை. 1955ம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் அண்ணாமலை நகரில் நடைபெற்ற அகில இந்தியக் கீழ்க்கலை மகாநாட்டில் இக்குறைபாட்டைப் பகிரங்கமாகச் சர்க்கார், கலாசாலை மற்றும் புலவர்முன் முன்பு கொண்டு வந்து, இக்குறையைத் தவிர்க்குமாறு புதைபொருள் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் மத்திய சர்க்கார், இந்நாட்டுக் கலாசாலைகள் முதலியவர்களை, அம் மகாநாடு கேட்டுக் கொண்டது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க விஷயம். இதன் விளைவாக மத்திய சர்க்கார் புதைபொருள் இலாக்காவால் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சுற்றியுள்ள இடம் நன்றாகச் சோதனை செய்யப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அதே இலாக்காவால் சேக்கிழார் பெருமான் பிறந்த இடமான குன்றத்தூரில் பழங்காலக் குடியிருப்புகள் இருந்த இடங்கள் தோண்டப்பட்டு வருகின்றன. இவ்விதப் புதிய ஏற்பாடுகளால் தென்னிந்தியாவின் பண்டைச் சிறப்பின் சின்னங்கள் அதிகமாகக் கிடைத்து இந்தப் பிரதேசத்தின் சரித்திரத்தையும் முக்கிய குணங்களையும் ஆதாரபூர்வமாக நிலைநாட்ட முடியும் எனத் தோன்றுகிறது. இவ்வித முயற்சிகளுக்குப் பொருளும், போதிய பயிற்சி பெற்ற வேலையாட்களும் வேண்டும். பணம் சர்க்காரிடமிருந்து பெறலாம். வேலை தெரிந்தவர்கள் வேண்டியதற்கு இந்நாட்டுக் கலாசாலைகள் புதைபொருள் இலாக்காக்களை ஆரம்பித்துப் புத்திசாலித்தனமும், ஊக்கமும், பட்சபாதமின்றி ஆராய்ச்சி செய்யும் புலமையும் வாய்ந்தவர்களாக இளைஞர்களைப் பயிற்சி செய்ய வேண்டியது அவசியம். முன்னரே வெளிப்படுத்தப்பட்ட பண்டைப் பொருள்கள், கட்டடங்கள் போன்ற சின்னங்களைப் பாதுகாக்கவும், இனிக் கண்டுபிடிக்கும் சின்னங்களைப் பராமரிக்கவும் ஒரு பொறுப்பு வாய்ந்த இலாக்காவை அரசாங்கம் ஏற்படுத்துவது அவசியமானதாகும்.

சமயப் பொறை பேசும் சரித்திரச் சான்றுகள்

சோ. சாந்தலிங்கம்

நிகழ்காலச் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வுகாண முந்தைய வரலாறு பல நேரங்களில் நமக்குப் பயன்படக்கூடும். இன்றைய இந்தியாவில் இந்து இஸ்லாம் மக்களிடையே நல்லிணக்கமும், நேசமும் வலுப்பெற வேண்டும் என்ற கருத்து ஒங்கி ஒலிக்கிறது. இவ்விரு பிரிவினரும் எப்போதுமே மோதிக்கொண்டவர்களாக இல்லை. மாறாக ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொண்டு இரு திறத்தாரின் நம்பிக்கைகளுக்கும் மதிப்பளித்து வாழ்ந்தனர் என்பதற்குக் குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் பல வரலாற்றுச் சான்றுகள் உள்ளன. பல கல்வெட்டுகளும், செப்பேடுகளும் இந்துக்கள் இஸ்லாமியப் பள்ளிவாசல்களுக்கும், இஸ்லாமியர்கள் இந்துக் கோயில்களுக்கும் இயன்றவரை கொடைகள் அளித்துள்ளனர் என்பதைக் காட்டுகின்றன. கோயில் கொடைகளைத் தவிர சமூக வாழ்விலும் சமூக உறவுக நிலைத்திருந்தது என்பதைக் காண்கிறோம். இவற்றிற்கான ஒரு சில சான்றுகளை மட்டும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரை.

இந்து கோயில்களுக்கு இஸ்லாமியரின் கொடைகள்

தஞ்சை மாவட்டம் கும்பகோணத்திற்கு அருகிலுள்ள கொடநாட்டுக் கருப்பூர் கோயிலுக்கு இஸ்லாமியர் நிலங்களைக் கொடையாக அளித்துள்ளனர். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் மாணிக்கவாசகரால் பாடப்பெற்ற தலமான உத்திரக்கோசமங்கை கோயிலில் உலோகத்தாலான திருவாசி ஒன்றை இஸ்லாமியப் பெருமக்கள் செய்து அளித்துள்ளனர். திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோயிலில் இன்றும் வழிபாட்டில் உள்ள உமா மஹேஸ்வரர் திருமேனியை அன்வருதீன்கான் என்னும் இஸ்லாமியர் செய்தளித்துள்ளார். திருச்சி மாவட்டம் இலுப்பூர் பெருமான் கோயிலில் கொடிக்கம்பத்தை அளித்தவர் சையத் அலிகான் என்னும் இஸ்லாமியர் என்பதை அறிகிறோம். மதுரை நாயக்க மரபில் வந்த மங்கம்மாளும், மீனாட்சி அரசியும் பள்ளிவாசல்களுக்கு காழ்ப்புணர்வு எதுவும் இன்றி கொடைகள் அளித்துள்ளனர். இரண்டாம் தேவராயர் இராமராயர் போன்ற விஜயநகர வேந்தர்கள் இஸ்லாமியப் போர் வீரர்களும், தலைவர்களும் தம்மை வணங்க வரும்போது தமக்கு முன்பாகத் திருக்குர்ஆனை வைத்திருக்கும்படி கட்டளை பிறப்பித்தனர் என அறிகிறோம். இஸ்லாம் மதத்தவர் தன்னை வணங்காது தம் மார்க்க நூலை வணங்கியதற்காக மனநிறைவைப் பெற வேண்டும் என்று கருதிய மன்னரின் தூய உள்ளமும் மாற்று மதத்தவர்பால் அவர்களின் நம்பிக்கையின் பால் அவர் காட்டிய அக்கறையும் புலப்படும்.

பைம்பொழில் செப்பேடு

திருநெல்வேலி மாவட்டம் தென்காசி வட்டத்தில் பைம்பொழில் என்ற ஊர் உள்ளது. இங்குள்ள திருமலை இராமசுவாமி கோயிலில் மூன்று செப்பேடுகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று இஸ்லாமியப் பெருமக்கள் குற்றால நாதர் கோயிலுக்கும் தேல்லை காந்திமதியம்மன் கோயிலுக்கும் வழங்கிய கொடைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இச்செப்பேடு கி.பி.1788 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்தது.

"... குற்றாலநாத சுவாமி கட்டளைக்கு அசரத்துவாலாசாயுபு, அகமது பேட்டை மணியம் இஸ்மாயில் இராவுத்தர் முதலான பலரும் பட்டயம் எழுதிக்கொடுத்தபடி பட்டயமாவது சுவாமிக்கு நித்தியல் விழா பூசைக்குக் கட்டளை வைத்து நடத்தி வரும்படி படித்தரப்படிக்கு நடத்தி வரும் வகைக்கு நாங்கள் எல்லோரும் வகைவைத்துக் கொடுத்து ஏறு சாற்று இறங்கு சாற்று, வாகைச்சை ஒன்றுக்கு மறுவுருட சட்டை ஒன்றுக்கு மாகாணிப்பண வீதமும் இன்னொன்றுக்கு அரைமாகாணி வீதமும் இந்தப் படிக்கு காந்தியமதியம்மன் சிறுகால மகமைசந்தி மகமைப்படிக்கு தென்காசி அகமது பேட்டையிலுள்ள வணிதசேகா செங்கோட்டை, புளியரை, பண்புளி, கடையநல்லூர், சிவராமப் பேட்டை, சுரண்டைசந்தை முதலான துறையிலும் மகமை வைத்துக் கொடுத்த

த படியினாலே மாசம் மாசம் உள்ள பணம் துறை வாரியம் கணக்குப் பாத்து வாங்கிக் கொண்டு சுவாமிக்குக் கட்டளை என்னை நன்றைக்கும் நடத்திவர மோகவும்..."

இசுலாமியர் கொடுத்த கொடையைப் பட்டயமாக எழுதியவர் மாடன் செட்டியார் தானாதிபதி அம்மைநாதன் என்பவர் செப்பேட்டில் எழுதியவர் சுடலை முத்துப்பிள்ளை. இதற்குச் சாட்சி சந்திரகுமாரு பிள்ளை. செப்பேடு 'திரிகடாசலபதி சகாயம்' என்னும் தொடருடன் முடிகிறது. இச்செப்பேட்டின் மூலம் இந்துக் கோவில்களுக்கு இஸ்லாமியர் மனமுவந்து அளித்த கொடையை அறிவதோடு பல பிரிவினரும் சுமுகமாகக் கூடிவாழ்ந்த தன்மையையும் அறிகிறோம்.

ஓலைச்சுவடி கூறும் உண்மை

மதுரை நகருக்கும் அருகில் இருக்கும் சிற்றுார் களிமங்கலம் என்பது நெடுங்காலமாக இஸ்லாமிய மக்கள் பெரும்பான்மையாக வசிக்கும் ஊர் இது, இன்றும் இவர்கள் வேளாண் தொழிலில் முழுமையாக ஈடுபட்டுள்ளனர். சுமார் இருநூறு ஆண்டுகட்கு முன்பும் இவர்கள் வேளாண் தொழில் செய்பவர்களாகவே இருந்தனர். இவர்கள் தம் ஊரைச்சுற்றிலும் உள்ள சிற்றுார்களில் வாழும் இந்துக்களான வேளாண்குடிகளுடன் சுமுகமாகக் கூடி வாழ்ந்தனர் என்பதற்கு இங்குக் கிடைக்கும் ஓலைச்சுவடிகள் சான்றாக அமைகின்றன.

1. விகாரி ரு மாசி மிச எஉ திருமோகூர் காளமேகப் பெருமாள் சன்னதியில் கூடின சாயத்தார் மதுரைச் சீர்மையில் பளங்காநந்து மகா சணம் அண்ணாசாமிய்யன் சொக்கலிங்கய்யன் பிள்ளையார் பாளையம் வேங்கட...
2. சிந்தாமணி சோமாசி அய்யன் திருப்புவனம் சீமையில் திருப்புவனம் குப்பா சாஷ்த்திரியாற் மணலூற் அனந்தய்யங்கார் டகாந்தகை தெய்வசிகாமணி அய்யங்கார் சொட்ட தட்டி வீரு தாகு அய்யன் திருமோகூர் தலத்தார் சடகோப பட்டர் உள்ளிட்ட
3. சுப்பிரமணியப்பட்டர் கற்பூறப்பட்டர் அனுபாநடி சுப்பிரமணியக் கவுண்டர் வண்டியூர் சாமி கவுண்டர் சங்குப் பிள்ளைப் பறவைச் சங்கவியா பிள்ளை பணையூற் சோளைக் கவுண்டர் சின்ன கண்ணியாபிள்ளை அங்காடி மங்கலம் சிவா வில்கபிள்ளை எ கீழடி ராக்கப்ப கவுண்டர்ப்பள்ள...
4. ராவுத்தன் கொந்தகை மாமன் ராவுத்தன் கோளிக்குழப்பிக் கோணர் முப்பாயி திருவாதலூர் கருப்பண சேறுவைகாரன் ராக்கப்பன் சேருவைகாரன் பொய்ப்பலை யூற் சங்கிலிக் கோண் விழத்தூற் சங்க கோன் ஆண்பி கோயம்பிள்ளை...
5. யூற் வாவா ராவுத்தன் சிட்டம்பட்டி வெள்ளையன் பூலாம்பட்டி பரமசாமி முத்துப்பட்டி மீராசாயு திருமோகூர்ப் பேட்டைப் பலர் கூடின பஞ்சாயத்தாரும் க.கழிமங்கலத்தாருக்கு தீருவைப்பட்டையம் எழுதிக் குடுத்தபடி திருவப்பட்டயமாவது தாங்க ணும்.
6. காணியாச்சி விபகாறமாய் எங்க்கிட்ட வந்து கறை ஏறினிதில் இருவர் வாய் மொழியும் கேட்டு தொன்னூரு வருசத்துச் சாதகமு பாத்து தீத்தது தங்கள் பெரியவர்கள் குன்னத்துற்றுற் கிட்ட உடபிடிககைச் சீட்டு வாங்கிக் கொண்டு கிளிமங்கலத்தில் எட்டு செய்.
7. இப்பவும் விட்டுக்கொடுத்து இறைவழி வாங்கிக் கொள்ளவுந்தீத்தா கவுண்டனுக்கு ஒரு செயி உளவடை குடுத்து உள்வறியிறை வாங்கிக் கொள்ளுகிறது களிமங்கலத்தில் முக்கை போட்டு விடுகிறது நாட்டு கணக்கு உம்பலம் கன்னியாபிள்ளை...
8. சாமி அய்யனுக்கு பட்டவிருத்தி ஒரு செய்யும் விட்டு விடுகிறது. குளங்கால் வெட்டுச் சிலவு/குள்ளத்துறாற் 3 பங்கும் களிமங்கலத்தார் ஒரு பங்குமாகப் போடுகிறது குன்னத்துருக்கும் கழிமங்கலத்துக்கும் முந்திநட...
9. அரைவரனுபவித்துக் கொள்வாறாகவும் இந்த படிக்குக் கழிமங்கல நாட்டான்மை அதியாறி காதியாராவுத்தன் ஏமாந்தையன் மகன் வீரனம்மலகாரன் சொக்க குடும்பன் உள்ளிட்டோர் குடியானறோர் இதுவே தீருவைப்பட்டைய...
10. இச் சம்மதியில் இந்த தீருவைப்பட்டையம் எழுதினது திருமோகூர் கோவில் கணக்கு காளமேகப் பிரியர் தெய்வ சிகாமணி எழுத்து.

இவ்வோலைச்சுவடியின் மூலம் களிமங்கலம் கிரமத்தின் நாட்டான்மை அதிகாரியாக 'காதிய ராவுத்தர்' என்னும் முஸ்லிம் பணியாற்றியுள்ளார் என்பது புலப்படும். இத்தீருவைப்பட்டயத்தை எழுதுவதில் அந்தணர் கவுண்டர், பிள்ளைமார், அம்பலக்காரர், முஸ்லிம் ஆகியோர் பணிமாற்றியுள்ளனர் என்பதன் மூலம் சமய வேறுபாடுகள் எதுவும் இல்லாத நிலை தெளிவாகும். எப்படிப்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகளுக்கும் பல சமூகப் பெருமக்களும் கலந்து பேசி தீர்வு காணப்பட்டது என்பதற்கு மேலே காட்டப்பட்ட ஓலைச்சுவடி ஒரு சிறு சான்றாகும்.

மதமல்ல மனிதாபிமானமே

தஞ்சாவூரில் கிடைத்த செப்பேடு ஒன்று இந்து முஸ்லிம் மக்களிடையே மதம் சுவர் எழுப்பி விடாமல் மனிதாபி மானத்தை யே கற்றுக் கொடுத்தது என்பதைக் காட்டுகின்றது. இச்செப்பேடு கி.பி.16-17 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. அக்காலத்தில் ஒரு நாள் தஞ்சாவூர் நகரிலிருந்து வல்லத்திற்கு பக்கிரிசாயு என்னும் இஸ்லாமிய அன்பர் கால்நடையாகச் செல்கிறார். வல்லத்திலிருந்து பிராமணப் பெண் ஒருத்தி தஞ்சை நகருக்கு நடந்து வருகிறாள். இடையிலே கள்வர் சிலர் இடைமறித்து அப்பெண்ணைத் துன்புறுத்துகின்றனர். அவள் உதவி நாடி பக்கிரி சாயுவுவின் காலிலே விழுந்து கதறினாள். அவளுக்கு ஆதரவாகப் பேசிய சாயுபுவைக் கள்வர்கள் கொன்று விட்டனர். தனக்கு உதவி செய்யத் துணிந்த சாயு கொலை செய்யப்பட்டாரே என வருந்தித் தானும் தன் நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு இறந்தாள் அந்தப் பிராமணப் பெண். இதனால் கள்வர்களுக்குக் கண்பார்வை

- திருநாவுக்கரசர் அடிகள் தமது திருநாகேசுரப் பதிகத்தில், 'இச்சையால் மலர்கள் தூவி இரவொடு பகலுந் தம்மை நச் சு வார்க்கினியர் போலும் நாக ஈச்சரவனாரே என்று கூறியுள்ளனர். திருநாகேசுரத்திற்கு அண்மையிலுள்ள திருநறையூரில் அரையன் மூவேந்த வேளான் என்ற பட்டங்களிலு பெற்ற அரசியல் அதிகாரி ஒருவன் நச்சினார்க்கினியன் என்ற பெயருடன் அந்நாளில் இருந்தான் என்பது, 'இந்நாட்டுச் சங்கந் தவிர்ந்த சோழ நல்லூரில் நறையூர் கிழவன் அரையன் நச்சினார்க்கினியன் தில்லையம்பல மூவேந்தவேளானும், என்னும் திருநாகேசுரக் கல்வெட்டினால் (1) அறியப்படுகிறது. அப்பரடிகள் கூறியுள்ள 'நச்சுவார்க்கினியர்' என்ற தொடரை உளத்திற்கொண்டே பெற்றோர்கள் அத்தலைவனுக்கு நச்சினார்க்கினியன் என்று பெயரிட்டிருந்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம்.
- அவ்வடிகள் திருமழபாடித் திருத்தாண்டகத்தில் பாட்டல் தோறும் 'மழபாடி வயிரத்தூணை யென்றென்றே நானரற்றி நைகின்றேனே' என்றருளிச் செய்திருத்தலைத் திருமுறைப் பயிற்சியுடையார் யாவரும் அறிவர். திருமழபாடியில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்றில் (1) "ஆணை மங்கல முடையான் பஞ்சநதி வயிரத்தூண் பல்கல் விலைகொண்ட மனகுழி இருபத்தொன்றையும்" என்ற தொடர்கள் காண்படுகின்றன. அவற்றால் அந்நாளில் வயிரத்தூண் என்றபெயர் மக்கட்கு இடப்பட்டுள்ள செய்தி வெளியாதல் காண்க. வயிரத்தூண் என்னும் தொடரைப் பிற்காலத்தில் வடமொழியாளர் வச்சிரத் தம்பேசுவரர் என்று மொழி பெயர்த்து வழங்கி வருதல் அறியத்தக்கது.
- சோணாட்டுப் பெருவேளூரில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனை அவ்வடிகள். "மறையணி நாவினானை மறப்பிலார் மனத்துளானைக் கறையணிகண் டன்தன்னைக் கனலெறி யாடினானைப் பிறையணி சடையினானைப் பெருவேளூர் பேணினானை நறையணி மலர்கள்தூவி நாடொறும் வணங்குவேணே" என்று பாடிப் பரவியிருத்தலை நான்காம் திருமுறையில் காணலாம். திருமழபாடியிலுள்ள 'பெருமருதூர் மறையணி நாவினான் பட்டன் பக்கல் விலைகொண்டு திருமஞ்சனப் புறமாகவிட்ட வெள்ளான் வரிசை நிலம்' என்ற கல்வெட்டுப் பகதியால் அக்காலத்தில் மறையணி நாவினான் என்ற பெயர் மக்கட்கு இடப்பெற்று வழங்கி வந்தது என்பது நன்கு புலனாகின்றது. இப்பெயர் அப்பரடிகள் காலத்திற்குப் பிறகு வழங்கியுள்ளமை உணரற்பாலதாம்.
- சமய குரவர்களுள் முதல்வராகிய திருஞான சம்பந்தப்பெருமான், "தானுகோளு நானுமடியாரை வந்து நலியாத வண்ண முரைசெய் ஆனசொல் மாலையோது மடியார்கள் வானில் அரசாள்வர் ஆணை நமமே" என்று கோளறு பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பில் கூறியுள்ளமை, அப்பதிகத்தை ஓதியவர் உணர்ந்ததேயாம். அதிலுள்ள 'ஆணை நமதே' என்ற தொடரின் அருமை பெருமைகளை நன்குணர்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பி, தாம் பாடியுள்ள ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகையில் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை 'ஆணைநமதென்ன வலான்' என்று பாராட்டியிருத்தலை, 'முத்தி பகவன் முதல்வன் திருவடியை அத்திக்குந் தொண்டரெதிர் ஆணை நமதென்ன வலான்' என்ற அடிகளால் அறியலாம். முற்காலத்தில் அத்தொடர் மற்ற அறிஞர்களின் உள்ளத்தையும் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளதென்பது 'ஆணை நமதென்ற பெருமான்' என்ற பெயர் மக்கட்கு இடப்பெற்றிருத்தலால் தெள்ளிதிற புலப்படுத்துகின்றது. அவ்வுண்மையைத் தென்பாண்டி நாட்டுத் திருக்கொடுங் குன்றத்தில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றில் 'பட்டமுடையார் ஆணை நமதென்ற பெருமான்' என்று ஒருவர் குறிக்கப்பட்டிருத்தலால் நன்கறிந்து கொள்ளலாம்.

(1) South Indian Inscriptions Vol. VI No. 34

(1) Do do Vol. V No. 632

(2) Do do do No. 634.

(1) South Indian Inscriptions, Vol. VIII No. 442, (பிரான்மலைக் கல்வெட்டு) இராமநாதபுரம் மாவட்டம் திருப்பத்தூர்க் கூற்றத்திலுள்ள பிரான்மலையே திருக்கொடுங்குன்றமாகும். இதுவே வேள்பாரி இருந்த நகரம்.லையே திருக்கொடுங்குன்றமாகும். இதுவே வேள்பாரி இருந்த நகரம்.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முதல் இராசேந்திர சோழன் செப்பேடுகள் கி.பி.1020

பண்டைத் தமிழகத்தை ஆட்சி செய்த சேர சோழ பாண்டிய பல்லவ மன்னர்களின் உண்மை வரலாற்றினை அறிந்து எழுதுவதற்கு உறுதுணையாகக் கிடைத்துள்ள சான்றுகள் செப்பேட்டுச் சாசனங்களும், கல்வெட்டுகளும், ஒரு சில தமிழ் இலக்கியங்களும்மேயாகும்.

கி.பி. 850 முதலாக நானூற்று முப்பது ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நின்ற பிற்காலச் சோழ மன்னர் ஆட்சிக் காலத்தில், அவர்களால் வழங்கப்பட்ட அறச்செயல்களைப் பற்றிய செப்பேட்டுச் சாசனங்களில் பல செப்பேடுகள், சோழ நாட்டில் ஏற்பட்ட ஆட்சி மாறுதல் காலங்களிலும், வெள்ளையர் ஆட்சிக் காலத்திலும் நமக்குக் கிடைக்காமற் போயின. எஞ்சியவற்றுள் காலத்தால் அழிந்தும் மண்ணிற் புதைந்தும் போயின போக, ஒரு சிலவே மக்களிடையே இருக்கலாமாயினும், அவற்றைத் தம் முன்னோர்க்கு அக்கால மன்னர் அளித்த சாசனப் பட்டயங்கள் என்று தவறாகக் கருதி, தானும் படித்தறியாமல் பிறரிடமும் காட்டாமல் மறைத்து வைத்துப் பாதுகாப்பதால், அவை இருந்தும் பயனில்லாமல் இருக்கின்றன. சில செப்பேடுகள் அறியாமையால் உருக்கப்பெற்றும், மேல்நாட்டு வணிகரிடம் விற்கப்பட்டும், செப்புப் பாத்திரங்களாக உருப்பெற்றும் போயின. இத்தகைய இடையூறு கட்டுக்கல்லாம் தப்பிய நிலையில், கி.பி. 1949 வரையில் நமக்குக் கிடைத்துள்ள சோழர் காலச் செப்பேட்டுச் சாசனங்கள் ஆறு தொகுதிகளாகும்.

இவை, செப்புத் தகட்டில் தனியேடாகவும், தொகுதியாகவும் செய்திகட்கேற்ப வழங்கப்பெற்றுள்ளன. பல ஏடுகளுடைய செய்தியாயின் அவை, அரசுக்குரிய இலச்சினை பொறிக்கப்பட்ட உறுதியான உலோக வார்ப்பு வளையத்தில் கோக்கப்பட்டிருக்கும்

செப்புத்தகட்டில் எழுதப்பட்டிருக்கும் சாசனங்களைத்தவிர, கலப்பை, கோடரி போன்ற உலோகத்தாலான பொருள்களிலும் சாசனங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் வழங்கிய தமிழெழுத்துக்களில் சித்திரமேழி பெரியநாட்டார் என்னும் ஊர்ச்சபையார் செய்துள்ள சாசனம் ஒன்று செம்பிலே செய்யப்பட்ட அவர்களுடைய இலச்சினையாகிய கலப்பை உருவத்தின் மீது பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. சாசனங்களை எழுதி வைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட உலோகங்கள் பலவாயினும், செ

ம்புதான் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை இதுகாறும் கிடைத்துள்ள செப்பேட்டுச் சாசனங்களே உறுதி செய்து
ின்றன. சாசனங்கள் அனைத்தும் தேவதானமாகவும், பிரமதேயமாகவும் செய்யப்பட்ட அறச்செயல்களையே உணர்த்துகின்றன.

சுந்தரசோழன் செப்பேடுகள்

ஆறு செப்பேட்டுத் தொகுதிகளுள் பழமையானது கி.பி. 957-970 வரையில் சோழநாட்டை ஆட்சி செய்த சுந்தரசோழன் என்
னும் இயற்பெயருடைய இரண்டாம் பராந்தகனால் வெளியிடப்பட்ட அன்பில் செப்பேடுகளாகும்.

சோழநாட்டில் காவிரிக்கு வடகரையிலுள்ள அன்பில் என்னும் ஊரினனாய அநிருத்த பிரமாதிராசன் என்பான், சுந்தரசோழனுக்
கு அமைச்சனாக இருந்தான். அவனுக்குத் திருவழுந்துார் நாட்டிலுள்ள கருணாகரமங்கலம் என்னும் ஊரினை இறையிலியாக
இவ்வேந்தன் வழங்கினான். இதுகுறித்து அளிக்கப்பெற்ற செப்பேடுகள் அன்பிற் செப்பேடுகள் எனப் பெயர் பெற்றன. இச்சா
சனம், சுந்தரசோழனின் ஆட்சியாண்டு 4இல், (கி.பி.960) வெளியிடப்பட்டதாகும்.

ஆணைமங்கலச் செப்பேடுகள்: (The Larger Leiden Plates)

இச்செப்பேட்டுச் சாசனம், முதல் இராசராசன் தனது ஆட்சியாண்டு இருபத்தொன்றில் (கி.பி. 1006ல்) கடார நாட்டு மன்னன் சூ
ளாமணிபந்மன் என்பவன் சோழ நாட்டில் "சத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுப் பட்டனக்கூற்றத்து நாகப்பட்டனத்துத் தம் பெயரா
ல் எடுப்பிக்கின்ற சூளாமணிபந்ம விகாரத்துப் பள்ளிக்கு (பெளத்த விகாரம்) வேண்டும் நிவந்தத்துக்கு சத்திரிய சிகாமணி வள
நாட்டுப்பட்டனக்கூற்றத்து ஆணைமங்கலம்" என்னும் உரைப் பள்ளிச்சந்தமாகச் செய்து அதன் வருவாயான நெல் எண்ணாயி
ரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பத்து முக்கலனே ஒரு தூணிக்குறுணி ஒரு நாழியும் பள்ளிச் சந்த இறையிலியாக வரியிலிட்டுக்
கொடுத்துள்ளான். அப்பெளத்த விகாரம் இராசேந்திரன் காலத்திற்றான் முடிவுபெற்றது. எனவே, முதல் இராசேந்திரன் தன் தந்
தையின் அறச்செயலைச் செப்புப்பட்டயங்களில் வரைந்தளித்துள்ளான். இதுவே ஆணைமங்கலச் செப்பேடுகள் என்று பெயர்
பெற்றதாகும். இச்செப்பேடுகளைக் கி.பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மேலைநாட்டு வணிகர் உலோக விலைக்குப் பெற்றுத்
தமது நாட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றனர். இதுபோது இச்செப்பேடுகள், ஆலந்து நாட்டில் லீடன் என்னும் நகரிலுள்ள பொருட்கா
ட்சிச் சாலையில் இடம் பெற்றிருப்பதால் இதனை 'லீடன் பட்டயங்கள்' என்றழைப்பர். இச்சாசனம் 21 ஏடுகளுடன் கூடியதாகு
ம்.

இதைப்போலவே, அளவில் சிறியதாக முதற் குலோத்துங்கன் காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட ஆணைமங்கல நிவந்தச் செப்பேடு
களும் இக்காட்சி சாலையில் இடம் பெற்றிருப்பதால், அளவிலும் எண்ணிக்கையிலும் பெரியதான இச்செப்பேட்டுத் தொகுதி
யினை "பெரிய லீடன் பட்டயங்கள்" என்று பெயரிட்டுள்ளனர்.

திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள்

இச்செப்பேடுகள் திருவாலங்காட்டில் எழுந்தருளியிருக்கும் அம்மை நாச்சியாருக்கும், திருவாலங்காடுடைய மகாதேவருக்கும்,
முதலாம் இராசேந்திர சோழன் இருபத்தைந்தரை வேலி நிலத்தைத் தேவதான இறையிலியாக நிவந்தம் செய்துள்ளதைக் கூ
றுவனவாகும். இவைகள், 1905 இல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. 31 செப்பேடுகளுடன் கூடிய இவை, சோழர் கால இலச்சினையுட
ன் கூடிய வளையத்தில் கோக்கப்பட்டுள்ளன. இதிலுள்ள வடமொழிப் பகுதி (பிரசஸ்தி) 137 பாடல்களுடன் கூடியதாக இருக்கி
ன்றது. தமிழ்ப் பகுதி 524 வரிகளை உடையது.

வடமொழிப் பாடல்களை ஆக்கியவர் சங்கரர் மகனாரும், சிறந்த புலவருமான நாராயணன் ஆவர். செப்பேடுகளில் தானச் செ
ய்திகளைச் செதுக்கியவர் காஞ்சிபுரத்தில் தோன்றிய ஆராவமுதரும் அவரது தம்பியராகிய அரங்கன், தாமோதரன் என்பவர
களும் மேற்குறித்த ஆராவமுதர் மகனார் புருடோத்தமனும் ஆவர்.

இச்செப்பேடுகள் முதல் இராசேந்திர சோழனுடைய ஆறாவது ஆட்சியாண்டில் (கி.பி.1018ல்) தோன்றியனவாகும். இவற்றின்
முதற்பகுதியாகிய வடமொழிப் பாடல் பகுதி (பிரசஸ்தி) சோழர் வரலாற்றுக்குரிய பல அரிய செய்திகளைப் புதிதாகத் தந்திரு
ப்பதுடன், முதல் இராசேந்திர சோழனுடைய வரலாற்றைத் தெளிவு செய்வதற்குரிய பல நிகழ்ச்சிகளையும் கூறுகின்றது.

சாராலச் செப்பேடுகள்

இச்செப்பேடுகள் முதல் இராசேந்திர சோழனின் மூன்றாவது பிள்ளையும், சோழ நாட்டை கி.பி. 1063-1070 வரையில் ஆட்சி செ
ய்தவனும், ஆகவமல்ல குலகாலன் என்ற சிறப்புப்பெயரைப் பெற்றவனுமான இராசகேசரி வீரராசேந்திரனால் வெளியிடப்ப
ட்டனவாகும். சித்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள சாரால என்னும் ஊரில் இச்செப்பேடுகள் கிடைத்தன. இவ்வரசனுடைய ஆட்சியாண்
டு ஏழில் (கி.பி. 1070இல்) பெருங்கொடை வழங்கிய செய்தியை இச்செப்பேடுகள் குறிக்கின்றன. (Ep Ind, Vol XXV No.25)

சிறிய ஆணைமங்கலச் செப்பேடுகள்:
(The Smaller Leiden Plates)

மூன்றே ஏடுகளுடன் கூடிய இச்செப்பேடுகள் லீடன் காட்சிசாலையிலேயே இடம்பெற்றுள்ளன. இவை, முதல் குலோத்துங்க செ
சாழனால், ஆட்சியாண்டு இருபதில் (கி.பி.1090இல்) கடாரத்தரசன் சோழ நாட்டில், 'கேய மாணிக்க வளநாட்டுப் பட்டனக் கூற்
றத்துச் சோழகுல வல்லிட்டன நாட்டு எடுப்பித்த ராஜந்திரசோழப் பெரும்பள்ளிக்கும், ராஜராஜப் பெரும்பள்ளிக்கும் பள்ளிச்
சந்த இறையிலியாக" ஆணைமங்கலத்தில் ஒரு பகுதியுடன் மூன்சிக்குடி, ஆழார், நாணலூர், சந்திரபாடி, புத்தாக்குடி, உதயமார்
த்தாண்ட நல்லூர் ஆகிய ஊர்களிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான கலம் நெல் பெறுவதாக நிவந்தம் செய்துள்ள செய்தியைத் தெ
ரிவிக்கின்றன. அளவில் சிறியதான இச்செப்பேடுகள் "சிறிய லீடன் பட்டயங்கள்" என்று பெயர் பெற்றுள்ளன.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் செப்பேடுகள்:

கி.பி. 1949இல், கரந்தை தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு இச்செப்பேடுகள் கிடைத்தன. முதல் இராசராச சோழனின் அருமை மகனும், பே
ராற்றல் படைத்த வீரனும், கி.பி. 1021 முதல் 1044 வரையில் சோழர் பேரரசையாண்டும் பரப்பிக் கங்கை கொண்ட சோழன் எ
ன்ற சிறப்புப் பெயருடன் விளங்கிய முதல் இராசேந்திரனால் ஆட்சியாண்டு எட்டில் (கி.பி. 1020இல்) வெளியிடப்பட்ட செய்தி

களை உடையவாகும். இவற்றின் பழமை, இற்றைக்குத் தொள்ளாயிரத்து ஐம்பத்திரண்டு ஆண்டுக்கு முற்பட்டதாகும்.

தமிழகத்தில் இதுவரையில் கிடைத்துள்ள செப்பேட்டுத் தொகுதிகளில் இவை எண்ணிக்கையிலும் அளவிலும் மிகப்பெரியவாக யிருப்பது வரலாற்றுச் சிறப்புடைய தொன்றாகும். இச்செப்பேடுகள், 1949 ஆம் ஆண்டில், சங்கப்பேரன்பரும், நாட்டுத் தொண்டருமாகிய கரந்தைக் காந்தியேனும் திரு. ச.அ.சாம்பசிவம்பிள்ளையவர்களால் சங்கத்திற்கு அளிக்கப்பட்டனவாகும். இந்திய அரசாங்கத் தொல்லெழுத்துப் படிவத்தால் (Government Epigraphist for India) 11-3-1950இல் இவைகளை எடுத்துச் சென்று, மைப்படிசுள் எடுத்துள்ளதைத் தொடர்ந்து, "கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முதல் இராசேந்திரசோழன் செப்பேடுகள்" என்ற பெயரால் தமிழக வரலாற்றில் இடம் பெறச் செய்துள்ளனர். இச்செப்பேடுகள் பற்றி அண்ணாமலைப்பல்கலைக் கழக வரலாற்றாராய்ச்சிப் பேராசிரியர் திரு வை.சதாசிவப்பண்டாரத்தார் முன்னுரையொன்றெழுதித் தமிழ்ப் பொழில் துணர் 33, மலர் 3இல் (கி.பி. 1957 சூன்) வெளியிட்டார். அதுபோது செப்பேடுகளின் முதற்பகுதியான கிரந்த எழுத்துக்களில் வடமொழிச் செய்யுளாகவுள்ள (பிரசஸ்தி - சுலோகங்கள்) மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சியுரையுடன் அறச்செயலைக் கூறும் தமிழ்ப்பகுதி முழுவதையும் செப்பேடுகளில் உள்ள எழுத்துக்களின் வடிவம் மாறாமல் கைப்பிரதியாக எழுதி, மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சியுரை வடமொழிச் செய்யுள் நடையில் அமைந்திருந்ததால், அதனைத் தஞ்சை சரசுவதி மகாலில் பணிபுரிந்த வடமொழி ஆராய்ச்சியாளர் பேரறிஞர் நாவல்பாக்கம் தேவநாதாச்சாரியாரின் பேருதவியைக் கொண்டு மொழி பெயர்த்து, அவற்றை முறையே தமிழ்ப்பொழில் துணர்-33இல் (கி.பி.1957) தொடர்ந்து வெளியிட்டதுடன், தமிழ்ப் பகுதிகளையும் குறிப்புக்களுடன் யான் வெளியிடலானேன்.

செப்பேடுகளின் அமைப்பும் - முகப்பும்

முதல் இராசேந்திரசோழன் அளித்துள்ள இச்சாசனத்தொகுதி, ஐம்பத்தைந்து செப்பேடுகளைக் கொண்டது. தமிழ், கிரந்தம் ஆகிய எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள இவை, சற்றே சிறியதான இரண்டேடுகளைத் தவிர, எஞ்சிய ஏடுகளைனத்தும் 16 அங்குல நீளமும், 9 அங்குல அகலமுமான அளவில் குறையானதுள்ளன. ஐந்தடி ஒன்றரை அங்குலச் சுற்றளவுள்ள தடிப்பான உலோக வளையத்தில் ஏடுகளைனத்தும் கோக்கப்பட்டுள்ளன. வளையம் வெண்கலம் என்னும் கலப்புலோகத்தாலானது. வளைய முகப்பாகச் சோழவரசுக்குரிய இலச்சினை புடைப்புச்சிற்பமாக வார்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

திரண்டுள்ள முகப்பின் பக்கங்கள் பதினாறு இதழ்களோடு கூடியதும், மலர்ந்து விளங்குவதுமான தாமரை மலர் போன்ற அமைப்பில், ஒன்பது அங்குல கனமுடையதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. முகப்பின் தோற்றப்பகுதி, முக்காலங்குலத் தடிப்புடன் ஐந்தங்குலம் குறுக்களவுள்ள வட்டப் பரப்பாக அமைய, அப்பகுதியிலேயே அரசவிலச்சினை உள்ளது. இப்பகுதி முழுவதும் பொன்னிறைந்த உலோகக் கலப்பாக மிளர்கின்றது. இவ்வட்ட முகப்பின் விளிம்புப்பட்டையில் பழைய கிரந்த எழுத்துக்களில் சுலோகமொன்றமைந்துள்ளது. நடுவேயுள்ள பரப்பிடத்தில் சோழர்க்குரிய அரசவிலச்சினையாகிய புலியுருவம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துள்ள நிலையில் அமைந்துள்ளது. அதற்கெதிரே பாண்டியரின் அரச விலச்சினையாகிய இரட்டை மீன்கள் உள்ளன. மீன்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ள வடிவ அமைப்பில் ஆண் பெண் என்பது புலனாகின்றது. புலிக்குப்பின் திருவிளக்கு, கொடி அங்குசம், உடைவாள் ஆகிய நான்கு உருவங்களும், மீன்களுக்குப்பின் திருவிளக்கு, கொடி, அங்குசம் ஆகிய மூன்று உருவங்களும் இவற்றிற்கெல்லாம் தலைப்பாக இருபுறமும் கவரியுடன் கூடிய கொற்றக்குடையும் ஆக ஒன்பது மங்கலச்சின்னங்கள் விளங்குகின்றன.

இவையனைத்தும் முகப்பின் பரப்பிடத்தில் அரையேயரைக்காற் பகுதியில் அடங்கிநிற்க, எஞ்சியுள்ள கீழ்ப்பகுதியில் வில்வடிவம் சோழமன்னனால் வெவ்லப்பட்ட சேரரின் இலச்சினையாகத் தலைகீழாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வில்லின் இடைவெளியான நீண்ட அரைவட்டத்துள் முழவு, அரசவிருக்கை, பன்றி, சுவத்திகம் ஐந்து இதழோடு கூடிய மலர் ஆகிய சின்னங்கள் உள்ளன. இவையனைத்தும் இராசேந்திரனால் வென்று கைப்பற்றப்பட்ட நாடுக்குரிய அரசவிலச்சினைகளாகும்.

வட்டவிளிம்பில் கிரந்த எழுத்திலுள்ள சுலோகம், "ஏதத் ராஜன்ய மகுடஸிரேளி ரத்நேஷு லாலநம் ஏதத் ராஜேந்திரசோளன்ய பரகேசரி வர்மமன:" என்பதாகும்.

இதன் பொருள், "பரகேசரி வர்மமான இராசேந்திரசோழனுடைய இந்த சாசனம், அரசர்களுடைய முடிவரிசைகளிலுள்ள இரத்தினங்களில் செலுத்தப்பட்டது" என்று மொழிபெயர்க்கப்பெறும்.

(இச்செப்பேட்டு முகப்பினைப் பற்றிப் படத்துடன் தமிழ்ப்பொழில் துணர்-33, மலர் 7இல் (கி.பி.1957) விரிவாகக் கட்டுரை எழுதியுள்ளேன்.

சாசனம்

தமிழகத்தை ஆண்ட மன்னர்கள் வழங்கிய அறச்செயல்களைப் பற்றிய உத்தரவு, கட்டளை என்பது பொருளாகும். முதலில் அரசனின் கட்டளைகளைக் குறித்து வந்த சாசனம் என்ற சொல், நாளடைவில் அறப்பொருளைப் பெற்றவர் அப்பொருளின் உரிமையை அனுபவிப்பதற்குரிய அடிப்படைச் சான்றாகக் கொண்ட பத்திரங்களாயின.

அரசன் கூறிய அறக்கட்டளைகளை முதலில் செப்புப்பட்டயங்களில் எழுதுவதில்லை. அவை அக்கால வழக்கப்படி பனையே ாலைகளில் (பத்திரங்களில்) எழுதப்பட்டு அரசியலதிகாரிகளால் முறையே தணிக்கை செய்யப்பெற்று, சான்றாயினார் கையொப்பமிட்ட நிலையில், அரசியல் கணக்கிலும் வரியிலும் எத்தகைய பிழையும் ஏற்படாமல் எழுதப்பெறும் தானம் பெற்றவருக்கு ஒரு பிரதி கொடுக்கப்பெறும்.

பனையோலைச் சாசனங்கள் நீண்ட காலம் இருப்பனவல்லவாதவினாலோ, தக்க இடங்களில் அவ்வறச்செயலைக் கல்லில் வெட்டி வைப்பதுடன், செப்பேடுகளிலும் பொறித்தளிப்பது அரசனின் ஆணையாகவே இருந்தது. இதனை, "கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக் கொள்ளக் கடவாராகவும்" என்னும் கல்வெட்டுப் பகுதிகள் உணர்த்துகின்றன.

செப்பேடுகளில்- சாசன அமைப்பு :

ஐம்பத்தேழு ஏடுகளாகக் கிடைத்திருக்கும் இச்செப்பேடுகளில், முழுமையான சாசனச் செய்தியமைப்புடன், ஒரு தொகுதியாக இருப்பவை ஐம்பத்தைந்து ஏடுகளேயாகும். முதல் இராசேந்திரன் செய்துள்ள அறக்கட்டளைகளை உணர்த்தும் இச்செப்பேடுகள் முப்பெரும் பிரிவுடைய ஒரு தொகுதியாகவுள்ளன.

முதல் மூன்று ஏடுகள், பழைய கிரந்த எழுத்துக்களில், எழுபத்தேழு வடமொழிச் செய்யுட்களாலான, மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சி

யுரைப் பகுதியாகும் (பிரசஸ்தி). அடுத்துள்ள இருபத்திரண்டு ஏடுகள் அறத்திற்குரித்தான ஐம்பத்தோருக்களின் பெயர்களுடன் ஊர்கட்குரிய எல்லைகள், அளவு, தரம், வருவாய் ஆகியவற்றைத் தெரிந்துக் குறித்துரைக்கும் தமிழ்முத்துப் பகுதியாகும், மற்றைய முப்பது ஏடுகள், தானம் பெற்ற அந்தணப் பெரியார்களை அவ்வவர்க்குரிய கோத்திர சூத்திரத்துடன் குறிப்பதோடு, கிராம ஊழியர், சாசனம் எழுதியவர், சாசனம் வெட்டியவர், அவ்வவர்க்குரிய நிலப்பங்கு ஆகியவற்றையும் முறையாக அறிவிக்கும் கிரந்த வெழுத்துப் பகுதியாகும்.

எஞ்சியதாகவுள்ள இரண்டேடுகளும், இதன்மூலச் சாசனத்திற்குப் பிரதியாகச் செய்யப் பெற்றவைகளுள் எஞ்சியதாகக் கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள செய்திகளால், இவை பிரதிச் செப்பேடுகட்குரியன என்பதையும், வளையம் சிதைந்த நிலையில் கிடைத்துள்ள சோழவரசின் இலச்சினையுடன் கூடிய மற்றொரு முகப்பும் அறிவிக்கின்றன. இவற்றின் எஞ்சிய ஏடுகளும் வளையமும் அறியாதார் கைப்பட்டு அழிந்தனபோலும்! கைப்பட்டு அழிந்தனபோலும்!

ஏடுகளில் இருபுறமும் எழுத்துக்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. பக்கத்திற்கு 24 வரிகளும், வரிக்கு 45 முதல் 50க்குக் குறையாத எழுத்துக்களும் உள்ளன. எழுத்துக்களை செதுக்குவதற்கு முன்னர்ச் சிற்பாசாரியன் ஏடுகளில் வரிக்கோடுகள் வரைந்து அதன்மீதே எழுத்துக்களைச் செதுக்கியுள்ளதை ஏடு, 9,20,22 ஆகியவற்றில் தெளிவாகக் காணமுடிகின்றது, 55 ஏடுகளில், வட மொழிச் செய்யுளமைந்த முதல் மூன்று ஏடுகள் நீங்க, தானக் கட்டளை விளக்கமமைந்த 22ஏடுகள் ஒரு தொடராகவும், தானம் பெற்றாரையும் முறைமைகளையும் கூறும் 30 ஏடுகள் ஒரு தொடராகவும் உள்ள, ஏடுகளிலுள்ள துளைகட்டு மேல் தொடர் எண்கள் குறிக்கப்பட்டிருப்பதுடன் 'திரிபு' என்ற எழுத்திலச்சினையும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சோழ மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சியுரை:(பிரசஸ்தி) ஸ்வஸ்திபூர் என்ற மங்கலச் சொல்லுடன், "காஷ்மீர பங்ங்க" என்று தொடங்கும் முதலிரண்டு வடமொழிச் செய்யுட்களும், திருமாலின் திருப்பயங்கள் சோழர் மரபுக்குச் செல்வத்தைக் கொழிக்கச் செய்வதாக, சோழர் மரபு கடல் சூழ்ந்த இந்நிலவுகத்தை த நீடுழிக் காலம் காப்பதாக என்னும் வாழ்த்துரைகளை வழங்குகின்றன.

மூன்றாவது செய்யுளிலிருந்து பதின்மூன்றாவது செய்யுள் முடிய முற்காலச் சோழர் மரபு முறையாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவை, மனு, இட்சுவாகு, மாந்தாதா, முசுநந்தன், சிபி, சோழன், இராசகேசரி, பரகேசரி, சுரகுரு, உபரிசரவசு, கரிகாலன் ஆகியோர் தோன்றினார்கள் என்பதும் கரிகாலன் மரபில் எண்ணற்ற வேந்தர்கள் தோன்றி விண்ணுலகடைந்தனர் என்பதும் ஆகும்.

பதினான்காவது செய்யுளிலிருந்து முப்பத்தொன்பதாம் செய்யுள் முடிய பிற்காலச் சோழமன்னர்களான விசயாலயன்; அவன் மகன் ஆதித்தன்; அவன் மகன் பராந்தகன்; அவன் மகன் அரிஞ்சயன்; அவன் மகன் பராந்தகன் II; அவன் மகன் இராசராசன்; அவன் மகன் மதுராந்தகன் (இராசேந்திரன்) என்ற அளவில் சோழமன்னர்களை முறைமை தப்பாது கூறுகின்றன.

தொடர்ந்து 40-75 வரையிலுள்ள செய்யுட்களில் முதல் இராசேந்திரனின் பிறப்பு, இளமைப்பருவம், அரசு, ஆற்றல், புகழ் ஆகியவற்றைப் பற்றி விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இறுதியாக நிற்கும் 76,77 ஆகிய இரண்டு செய்யுட்களில், சாசனம் எழுதியவர், சாசனம் வெட்டியவர் ஆகிய இருவரும் குறிக்கப்பெறுகின்றனர். இவ்வளவில் மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சியாம் பிரசஸ்திப்பகுதி நிறைவு பெறுகின்றது.

வரலாற்றுக்குரிய 77 வடமொழிச் செய்யுட்களால் அமைந்ததும், முற்கால, பிற்கால, சோழமன்னர்களின் மரபினையும், அவ்வவரின் ஆற்றல்களுடன் அரிய செயல்களையும், உவமைகளாலும் வருணனைகளாலும் விரிவாகவும் சிறப்பாகவும் அழகாகவும் எடுத்துக் கூறுவதுமாகிய அப்பகுதி, இதுவரையில் வந்துள்ள சோழமன்னர் வரலாற்றுள் புதிய செய்திகள் பலவற்றைத் தருவதாக அமைந்துள்ளதால், அவற்றுள் ஒரு சிலவற்றை ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுதல் சிறப்புடையதாகும்.

மனு:

"உலகங்கள் அனைத்திற்கும் ஒரு கண்ணாக விளங்கும் கதிரவனிடமிருந்து அரசர்களுக்கெல்லாம் முதல்வனான மனு தோன்றினான்". (வ.செ.3) இச்செய்தியால் சோழர்குல மன்னருள் முதல்வன் மனு என்று கருதப்பட்டது புலனாகின்றது. அவன் கதிரவனிடமிருந்து தோன்றினான் என்ற செய்தி சோழர் சூரிய குலத்தவர் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது.

இராசகேசரி, பரகேசரி

மனுவிருந்து தொடரும் மன்னருள் ஏழு, எட்டாவதாக, "இராசகேசரி, பரகேசரி என்ற புகழ்பெற்ற அரசர்கள் தோன்றினார்கள். அவ்விருவரின் பெயர்களும் சோழர்குலத்தில் தொடர்ந்து தோன்றிய மன்னர்க்கு முறையே மாறிமாறி வழங்கும் ஆணையாயிற்று" (வ.செ.7,8)

பிற்காலச் சோழமன்னர் தத்தமது பட்டப்பெயருக்கு முன்னர் அமைத்துக் கொண்ட இராசகேசரி, பரகேசரி என்ற பெயர்கள் அவர்களுடைய முன்னோர்களின் நினைவாக மாறிமாறித் தொடரப்பட்ட பெயர்கள் என்பது இதனால் புலனாகின்றது. இப்பெயர்கள் பிற்காலச் சோழ மன்னருள் இன்னாருக்குப்பின் இன்னார் பட்டத்திற்கு வந்தவர் என்பதை அறியும் அறிகுறியாக அவ்வவர் பெயர்கட்கு முன்னர் மாறிமாறி வழங்கப்பட்டுள்ளன. இச்செய்தி, இராசேந்திரனால் வெளியிடப்பட்ட ஆணைமங்கலச் செப்பேடுகளிலும், அவனால் அளிக்கப்பட்ட திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளிலும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

கரிகாலன்

பதின்மூன்றாவது செய்யுள் கரிகாற் சோழனைப் பற்றிக் கூறுவதாகும். "மனத்தினும் விரைந்ததாகிய சிறந்த விமானத்தில் ஏறி வானவழியில் இயங்கியவனும், காவிரிக்குக் கரைகண்டவனும், பகைவர்க்குக் கூற்றுவனை ஒத்தவனும் ஆகியவன் எவனோ, அத்தகைய கரிகாலன் என்னும் மன்னன் அம்மரபில் தோன்றினான்" (வ.செ.13) என்பதே அச் செய்யுளாகும். இதில் கூறப்பெறும் கரிகாலன், பட்டினப்பாலையெனும் சங்ககால இலக்கியத்திற் போற்றப்படும் கரிகாலனேயாவன். தமிழ்ப்பேரிலக்கியங்களான புறநானூறு, சீவகசிந்தாமணி ஆகியவற்றுள் வானவூர்தியமைத்து அதில் ஏறி வானவெளியில் உலவியுள்ளான் என்பதை வரலாறுகளோ, இலக்கியங்களோ குறித்தில, மற்றும் பண்டைத் தமிழகத்தில் வானவூர்தி போன்ற நுண்பொறிகள் பலவமைக்கும் பொறியியல் வல்லுநர் பலர் இருந்தவுண்மையுடன், தமிழன் வானவூர்தியில் வான்வழிச் செலவு கொண்ட மேன்மையும் இதனால் புலனாகின்றது.

பிற்காலச் சோழமன்னர்

அடுத்துத் தொடரும் செய்யுட்கள் பிற்காலச் சோழர் மரபை, அவ்வவர்க்குரிய புகழ், சிறப்பு ஆகியவற்றுடன் முறையாகக் கூறுவதாகும். அவை, விசயாலன், ஆதித்தன், பராந்தகன், அரிஞ்சயன், பராந்தகன், இராசராசன், இராசேந்திரன் - என்ற முறையில் கூறப்பட்டுள்ளன. (வ.செ.14-35)

இம்மரபு முறை முதல் இராசேந்திரனால் பார்வையிடப் பெற்று வெளியிடப்பட்ட செப்பேட்டுச் சாசனத்திலுள்ளதாகும். இம்மரபு முறைக்கு மாறாகப் பிற்காலச் சோழர் வரலாறுகளில் விசயாலனுக்கு மூன்றாவதாகக் கண்டராதித்தனும், ஏழாவதாக உத்தமசோழனும் கூறப்பட்டுள்ளனர்.

இராசராசன்-சத்தியாசிரய குலகாலன்

முதல் இராசராசனுடைய போர் நிகழ்ச்சிகளுள், மேலைச் சாளுக்கியருடன் இவன் புரிந்த போர் நிகழ்ச்சிகள் வரலாற்றில் மிகவும் இன்றியமையாத பகுதியாகும். இதுவரையில் இப்போர் நிகழ்ச்சி பற்றிக் கூறியுள்ள வரலாற்றாராய்ச்சியாளர்கள் இராசராசன் மேலைச்சாளுக்கிய மன்னன் சத்தியாசிரயனோடு போரிட்ட நிகழ்ச்சியைத் தெளிவு செய்வதற்குரிய சான்றுகள் கிடைக்காததால் ஐயநிலையிலேயே கூறியுள்ளனர். மேலைச் சாளுக்கியப் போரை இராசேந்திரன் நிகழ்த்தியதாகவும் கருதியுள்ளனர்.

- "மேலைச்சாளுக்கிய மன்னன் சத்தியாசிரயனுக்கும், இராசராசனுக்கும் பெரும் போர் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்" (T.V.S.பண்டாரத்தார், பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, பக்-113)
- "சத்தியாசிரயனுடன் இராசராசன் போரிட்டான் போலும்!" (டாக்டர். மா. இராசமாணிக்கனார், சோழர் வரலாறு, பக்-63.)
- "மேலைச்சாளுக்கிய குலத்தை வேறுக்க நோக்கமுற்றிருந்த இராசராசன், பெருந்தானை ஒன்றனைத் தன் மகன் இராசேந்திரன் பால் அனுப்பினான்" (L. உலகநாதபிள்ளை, இராசராசன் வரலாறு, பக்-35.)

முதல் இராசராசன் வரலாற்றில் தொடர்ந்து வந்துள்ள இவ்வையத்தினைப் போக்கி, 'இராசராசன் சத்தியாசிரயனுடன் குதிரை மீதிருந்து நேருக்கு நேர் வாட்போர் புரிந்து வெற்றி பெற்றதோடு, சாளுக்கிய நாட்டுப் பெருஞ்செல்வத்தினையும் கைப்பற்றி வந்தான்' என்ற உண்மை வரலாற்றினை இவ் வடமொழிச் செய்யுட்பகுதிகள்; சிறந்த வருணனைகளுடன் விளக்கமாக உறுதி செய்ய்கின்றன.

(வ.செ.29-35) அவை வருமாறு:

"இராசராசன் ஊழிக்காலத்துக் கடல் போன்ற தனது படையைத் திருப்பிவிட்டு, ஒரு நொடியில் தான் ஒருவனாகவே குதிரையின் ஏறிக் கொண்டு மிக்க வேகத்துடன் வந்துகொண்டிருந்த சத்தியாசிரயனுடைய படையை விண்ணினின்றும் வேகத்துடன் விழுகின்ற கங்கையைச் சிவபெருமான் சடையினால் தாங்கியதைப் போல் விளையாட்டாகத் தனது கொடிபோன்ற வானினால் ஏற்றான்".

"கேசவனுக்கு ஒப்பானவனும் கேசவன் என்னும் பெயருள்ளவனுமான சத்தியாசிரயனுடைய சேனைத் தலைவன் இராசராசனால் போரில் உயிருடன் பிடிக்கப்பட்டான்".

"இராசராசன் குதிரைகளின் வரிசைகளாகிற அலைத் தொகுதியை உடையதும், யானைகளாகிற முதலைகளால் சூழப்பட்டதும், காலாட்களின் கூட்டங்களாகிற கொந்தளிக்கும் நீர்ப்பரப்பை உடையதும், மண்ணுலகத்தையே மறைப்பதுவுமான சத்தியாசிரயனுடைய படையாகிற கடலைத் தனது புயங்களாகிய மந்தரமலையினால் வலிமையுடன் கடைந்து, புகழாகிற மதியுடன் வெற்றித் திருமகனையும் விரைவில் ஏற்றுக் கொண்டான்".

"மனு வம்சத்திற்குக் கொடி போன்றவனும், எமனுக்கொப்பானவனுமான அவன் (இராசராசன்) ஒரே குதிரையுடன் வலிமை பெற்றுநீய சத்தியாசிரயனை இரத்த ஆறுகள் சூழ்ந்த போர்க்களத்தினின்றும் ஒரே நொடியில் ஓடச் செய்து, அவனது தோள்வலியால் ஈட்டப்பட்ட மதம் பொருந்திய யானைகள், குதிரைகள், இரத்தினங்கள், பெண்கள், குடைத் தொகுதிகள், கொடிகள் இவையாவற்றையும் பறித்துக் கொண்டான்".

இராசேந்திரன் பிறப்பு:

முதல் இராசேந்திரனது பிறப்பைக்கூறும் 39ஆம் செய்யுள், "கலியின் வலியை சிதைப்பதற்காகத் திருமாலே உலகில் பிறந்து விட்டார்" என்று எவனைச் சிறப்பித்துச் சொல்லுவார்களோ அப்படிப்பட்டவனும், மனு-குலத்திற்கு அணியாக விளங்குகின்றவனுமாகிய மதுராந்தகன் என்னும் அரசனை அறிவு சான்ற இராசராசன் தோற்றுவித்தான்" என்று கூறுகின்றது. மதுராந்தகன் என்பது முதல் இராசேந்திரனின் இளமைப் பெயராகும்.

மான்யகேட வெற்றி :

மான்யகேடம் என்னும் பெயருடைய மேலைச் சாளுக்கியரது தலைநகரை, இராசராசன் தான் அங்கு நிகழ்த்திய போர்க்காலங்களில் கைப்பற்றாது போனதால், தமது வாழ்நாளில் "மான்ய கேடத்தை நான் பிடிக்காத வரையில் கிரிஹர விகாரம் செய்வதில்லை" (வ.செ.51) என்று சூளுரை செய்திருந்த நிலையில் இறந்தான். தந்தையின் சூளுரையை நிறைவேற்றி வைப்பதற்காக மதுராந்தகன் அத் தலைநகரைக் கைப்பற்ற உறுதி கொண்டான்.

"மான்யகேடத்தை வீரனான மதுராந்தக தேவன் தண்டத்தினால் எரித்து, அவர்களுடைய அழுக்கற்ற புகழ்க் குவியல்களுடன், பல பொருள்களையும் ஊர்திகளையும், தனது தலைநகரில் இருந்துகொண்டே பறித்துக் கொண்டான்".(வ.செ.55)

இவ்வாறு, மான்யகேடத்தை இராசேந்திரன் தலைநகரில் இருந்தவாரே, தனது தந்தையின் சூளுரையை நிறைவேற்றும் உறுதியால், தனது படையகளை ஏவிக் கைப்பற்றிய நிகழ்ச்சி இதுவரையில் இராசேந்திரன் வரலாற்றில் இடம்பெறாத புதிய செய்தியாகும்.

கங்கையைக் கைக்கொண்டது:

இராசேந்திரன் தனது ஆட்சியாண்டு பன்னிரண்டில் (கி.பி.1024) கங்கைக் கரை வரையில் படையெடுத்துச் சென்று கங்கை நீரைக் கொணர்ந்து, தாம் அமைத்த புதிய நகரைத் தூய்மை செய்தான் என்று வரலாறுகள் கூறும். இவ்வாறு கங்கைவரையில் படையெடுத்துச் சென்ற நிகழ்ச்சியை

"எல்லா அரசர்கட்கும் விளக்குப்போன்றவனும் நற்குணங்கள் நிறைந்தவனுமான அவன் (இராசேந்திரன்) கங்கையைக் கொண்டு வருவதற்காகத் தவம் பூண்டு உடல் மெலிந்த பகீரதனுடைய கதையைக் கேட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே, அதன் கரையிலுள்ள அரசர்களுடைய முடிகளாலேயே கங்கை நீரைத் தன் நாட்டுக்கு அழைத்து வந்துவிட்டான்" என்று 64-வது செய்யுள் அழகுடன் விளக்குகின்றது.

அறம் செய்த ஆண்டு :

மதுராந்தகன், "தனது தாயின் பெயரால் காவிரியின் சுவையுள்ள நீர்ப் பெருக்கின் சாரத்தைப் பெற்ற திரிபுவன மாதேவி என்னும் பெயருள்ள அக்ரஹாரத்தை ஐம்பத்தொரு கிராமங்களோடு கூடினதாகச் செய்தான்".

"மதுராந்தகன் என்னும் இவ்வரசன் தான் பட்டத்திற்கு வந்த ஆண்டில், ஆயிரத்துடன் என்பதும் கூடின எட்டாவது ஆண்டின் அடைந்தவனாய், நானும் விழாக்கள் நிறைந்த தனது நாட்டில் நிலைத்த செல்வம் படைத்த பல ஆகிரமங்களை (பிரமதேயங்களை) அந்தணச் சிரேஷ்டர்களுக்கு அன்புடன் கொடுத்தான்" (வ.செ.67,68)

இதில் குறிக்கப்படும் ஆண்டு எண், ஆயிரத்துடன் என்பதும் கூடின எட்டாவது ஆண்டு என்பதாகும் (1000+80+8=1088). இதில் ஆயிரத்துடன் என்பது (விக்கிரம சகாப்தம்-1080) ஆட்சியாண்டுத் தொடக்கமும், அதிலிருந்து எட்டாவது ஆண்டு (1088) இச்செப்பேடுகளிலுள்ள அறச் செயல் ஏற்பட்ட காலமுமாகும்.

இதுவரையில் கூறப்பெற்றுள்ள செய்திகள் யாவும் இச்செப்பேடுகளின் முதற்பகுதியான மூன்று ஏடுகளில் கண்ட மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சியுரையாகும் (பிரசஸ்தி) வடமொழிச் சுலோகங்களின் மொழிபெயர்ப்புகள் சில பகுதிகளாகும். இச்செய்திகள் பிற்காலச் சோழர் வரலாற்றில் புதிதாக இணைக்கப்பெற வேண்டிய சிறந்த பகுதிகளாகும்.

இறையிலி நிலதான விளக்கம்

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் செப்பேடுகளில் காணப்படும் முதல் இராசேந்திரனால் அந்தணர்கட்கு அளிக்கப்பட்ட பிரமதேய நிலதான முறையினை ஆராய்வோமானால், சோழவரசர்கள் எவ்வகையில் ஆய்வு செய்து, குறையில்லாமல் நிலதானம் செய்துள்ளனர் என்ற விளக்கம் தெளிவாகக் கிடைக்கின்றது. அம்முறைமை பின்வருமாறு:

- சிறந்த காரணத்திற்காகவோ, நினைவுக்குரிய நாளின் பொருட்டோ, பிற நிமித்தமாகவோ, அரசன் இத்தகைய அறத்தினைச் செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்தினை, அவையோருள் சிறந்த ஆச்சாரியரோ, அமைச்சரோ, பிறரோ அரசனிடம் விண்ணப்பம் செய்வர்.
- அரசனால் தானம் செய்யப்படும் பொருள் நன்செய் புன்செய் நிலமாயின், குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியை, முதலாவதாக, நிலவளவு செய்யும் அதிகாரிகள் சென்று, நிலமுள்ள ஊர்நிலத்தின் தரம், விளைவு நிலை, வருவாய், வரி, இறைவகைகள் ஆகியவற்றை நேரில் கண்டு குறிப்பெடுத்து அளித்துவந்த கணக்கினை அரசனிடம் சேர்ப்பிப்பர்.
- அரசன் அக்கணக்கினைத் தன்கருமமாராயும் அதிகாரிகளிடம் கொடுத்துத் தணிக்கை செய்ய உத்தரவிடுவான், இதனை 'ஆணத்தி' என்று கூறுவர்.
- அரசனுடைய கருமமாராயும் அதிகாரிகள் அந்நிலக்கணக்கினை ஆய்ந்து முறைப்படுத்தி, நாட்டு நிர்வாகத்திற்குரிய வரி, இறை, நாட்டளவு ஆகிய துறைகட்குரிய அதிகாரிகளின் பார்வைக்கு அனுப்புவர்.
- அவ்வதிகாரிகள் பழைய நிலக் கணக்குகளோடு ஒப்புப்பார்த்துத் தணிக்கை செய்த பின்னர்,
- அரசுக்குரிய எவ்வகை வரிகட்கும், முன்புள்ள அறநிலங்கட்கும் உரிய துறைகளின் தலைவர்கள், மூலப்பதிவேடுகளில் அந் நிலப் பகுதிக்குள்ள எல்லாவகையான கணக்குகளுடனும் சரிபார்த்து ஆராய்வதுடன் அப்பகுதியில் முன்னர் நிலனும் புலனுமுடையாரின் உரிமைகளையும், கோயில்கள், குளங்கள், நீர்ப்பாசன வழிகள், பொதுவழிகள், பொதுவிடங்கள் ஆகியவற்றையும் நீக்கியளந்த கணக்குப்படி, எஞ்சிய நிலப்பகுதி இறைவரி அந்தராயங்கள் நீக்குதற்கு ஏற்புடையதாகுமா என்பதை ஆராய்ந்து இறையிலி செய்ய ஒப்புதலளிப்பர்.
- அதன் பின்னர் அரசன் தகுதி வாய்ந்த அரசியலதிகாரிகளை நியமித்து, அவர்களுடன் அவ்வறப்பகுதிக்குரிய "நாட்டவர் உடனிருந்து பிடிசூழ்ந்து பிடாகை நடந்து எல்லைகட்குக் கல்லும் கள்ளியும் நட்டு அறவோலை செய்யவும்" எனும் கட்டளையுள்ள ஓலையை நாட்டவர்க்கு அனுப்புவர்.
- ஓலையைப் பெற்ற நாட்டவர் அரசனுடைய ஆணையின்படி நியமிக்கப்பெற்ற அவ்வதிகாரிகளுடனிருந்து தான நிலங்களின் அல்லது ஊர்களின் எல்லைகளை உரிய ஊர்க் கணக்குப்படியளந்து, எல்லைகட்கு அடையாளமிட்டு ஊர்ச்சபையாரிடம் ஒப்படைப்பர்.
- ஊர்ச்சபையார்கள் தானநிலத்தை இறையிலியாக அறவோலை செய்து, அரசனுடைய ஆணையை நிறைவேற்று முகத்தான் ஆட்சியாண்டுடன் தானம் பெற்றவருக்கு நிலவுரிமை செய்து கொடுப்பர்.
- பின்னர், அரசனுடைய ஆணைப்படியோ, சபையாரின் முடிவுப்படியோ, அவ்வறவோலைக்குப் படியாக என்றும் அழியாத நிலையில் சான்றாக நிற்கும் கல்வெட்டாகவும், செப்பேட்டுச் சாசனமாகவும் செய்து வைப்பர்.

இம்முறைப்படியே இச்சாசன அமைப்பு விளங்குவதை எளிதில் நன்கு உணரலாகும்.

(செப்பேடுகளிலுள்ள செய்திகளை, சாசன முறைப்படி சுருக்கிக் கூறியுள்ளதுடன், ஏற்ற இடங்களில், சாசனத் தொடர்களை உள்ளவாறே ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டுதலினால், வரலாற்றாராய்ச்சிக்குரிய செய்திகள் விளக்கமாதலுடன், இராசேந்திரசோழனுடைய ஆட்சியாண்டு எட்டில் நாட்டதிகாரிகளாகவும், பிற அரசியலதிகாரிகளாகவும் இருந்தவர்களின் பெயர்களையுமே அறிந்து கொள்ளலாகும். இயன்ற அளவில் வரலாறாகவே கூறியுள்ள இப்பகுதியில் காணப்பெறும் அதிகாரிகளின் பெயர்களுள் பல, இதுவரையில் இராசேந்திரன் வரலாற்றுக்குக் கிடைக்கப் பெறாத பெயர்களாகும்.)

தானம் செய்ய - விண்ணப்பம் :

முதல் இராசேந்திரன் வியாக்ர அக்ரகாரத்தில் (பெரும்பற்றப்புலியூரில்) இருந்த மாளிகையில் இருந்தபோது, "அவ்வகாரம் முழுவதையும் அங்கு வாழ்ந்திருந்த அந்தணப் பெரியோர்கட்கு நீர்வார்த்துக் கொடுத்தான்" (வ.செ.65.)

அதன் பின்னர் ஒருநாள், "இராசேந்திரனுடைய அமைச்சருள் வியாழனுக்கு ஒப்பானவரும், இராசேந்திரனின் மற்றொரு உடல் போன்றவரும், நல்வழியைக் கடைப்பிடிக்கும் நல்லோர்கட்கெல்லாம் தலைவரும், கல்வி என்னும் ஆறுகட்கெல்லாம் கடல் போன்றவரும், ஸ்ரீஜகநாதன் என்ற பெயருள்ளவருமான இவ்வரசனுடைய அமைச்சர், இலக்குமி திருவிளையாடும் இடமான வேதமறிந்த பிராமணர்கட்குப் பிரமதேயமாக கிராமங்களையளிக்க விண்ணப்பம் செய்பவராய் இருந்தார்! (வ.செ.70)

அவருடைய விண்ணப்பப்படியே, இராசேந்திரன் தனது தாய் திரிபுவனமாதேவியின் பெயரால், நித்தவிநோத வளநாட்டில் விளங்கி வந்த 'திரிபுவனமாதேவி அக்ரஹாரம்' என்னும் கிராமத்தையும் அதைச் சூழ்ந்திருந்த கிராமங்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஒருராக்கி, ஆசிரமங்களுடன் அந்தணச் சிரஷ்டர்களுக்குப் பிரமதேய தானமாகக் கொடுக்க விரும்பினான்.

அரசனுடைய விருப்பப்படியே அதிகாரிகள், நித்தவிநோத வளநாடு அதைச்சார்ந்த வீரசோழ வளநாடு ஆகியவற்றுள் தொகுதியாக அமைந்திருந்த ஐம்பத்தோரகளை தனித்தனியே அளந்தும், எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒருராய் அளந்தும் வந்த கணக்கை அரசனிடம் சேர்ப்பித்தனர்.

தானத்தின் தோற்றம் :

இராசேந்திரசோழன், தனது ஆட்சியாண்டு எட்டு (கி.பி.1020) நாள் 107இல் பெரும்பற்றப்புலியூர் மாளிகையிலுள்ள 'இராஜேந்திரசோழ பிரமாதிராஜன்' என்ற பெயருள்ள கீழைமண்டபத்தில் விரதமேற்றிருந்தபொழுது, பிரமதேய தானத்தைச் செய்ய முற்பட்டான். இச்செய்தி நான்காவது ஏட்டிலிருந்து தொடங்குகின்றது.

ஸ்வஸ்தியூர் என்ற மங்கலச் சொல்லுடன் தொடங்கும் இப்பகுதியிலிருந்து, இராசேந்திரன் தானே திருவாய் மொழிவதாகக் கட்டளைகள் அனைத்தும் எழுதப்பட்டுள்ளன. தொடக்கப்பகுதி -

"ஸ்வஸ்தியூர் கோனேரினமை கொண்டான் நித்த விநோத வளநாட்டு வீரசோழ வளநாட்டு வெண்ணிக் கூற்றத்து நாட்டார்க்கும், பிரமதேயக்கிழவர்க்கும், தேவதானப்பள்ளிச் சந்தக் கணி முற்றுட்டு வெட்டிப்பேற்றுப் பழவறச் சாலாபோகம் உள்ளிட்ட ஊர்களிலார்க்கும், நகரங்களிலார்க்கும், நமக்கு யாண்டு எட்டாவது, நாள் நூற்றேழினால் நாம் பெரும்பற்றப்புலியூர் விட்ட வீட்டின் உள்ளால் மாளிகையின் கீழைமண்டபம் இராஜேந்திர சோழ பிரமாதிராஜனில் நாமுண்ணா விருந்து.

நித்த விநோத வளநாட்டு வீரசோழ வளநாட்டு நாட்டுப்பொது திரிபுவனமாதேவிப்பேரேரியும், இவ் வேரியரயர்கள் கமுகுகொள்ளி வெட்டிப்பேறும், நாட்டுப் பொது ஊர் நத்தமும், நாட்டுப் பொது சிறுபற்றைக்காடும் என்றளந்துவந்த நிலமும், இந்நாட்டு நெற்குப்பைத் திருமால் காடனும், தஞ்சை நாட்டுக்கோனும், வேளாண் அரங்கனும் உள்ளிட்டார் பற்றும்" கூடியதாக, அளந்து வந்த ஊர்கள்.

தான நிலங்கட்குரிய ஊர்கள்-51

1. செம்பங்குடி 2. குளப்பாடு 3. துளார் 4. நல்லம்பர் 5. திரிபுவனமாதேவிநல்லூர் 6. விச்சுரான சிக்கர் 7. முஞ்ஞாவல் 8. கூத்தனூர் 9. கமுகன்சேந்தன் குடி. 10. வைகுந்தநல்லூர் 11. மகிமாலய நல்லூர் 12. கீழமாத்நூர் 13. பரகேசரி நல்லூர் 14. பெண்ணாகடம் 15. உறத்தூர் 16. சிறையூர் 17. கீழ்சேற்றுத்துறை 18. நெடுவாயில் 19. ஏறுபாடி 20. புளிகைக்குடி 21. பெருங்குடி 22. முண்டனூர் 23. தாமோதரநல்லூர் 24. அரகூர் 25. வாளுவநல்லூர் 26. குணசீலநல்லூர் 27. செய்யாநல்லூர் 28. சிற்றாலிநல்லூர் 29. நித்தவிநோதநல்லூர் 30. வேங்கூர் 31. நியாயநடைநல்லூர் 32. சேந்தமங்கலம் 33. இகழாநிலை நல்லூர் 34. வீரநாராயண மங்கலம் 35. கருவூர் 36. கோவிந்தநல்லூர் 37. வீரசோழ நல்லூர் 38. கொஞ்ஞாப்பூர் 39. மணிமங்கலம் 40. துறையாநல்லூர் 41. வாமனநல்லூர் 42. ஆதநல்லூர் 43. சிறுமுன்னியூர் 44. மேட்டு மேற்குடி 45. பூதமங்கலத்துப் பால்காடன் காரிகுறிச் சி 46. பருத்தி நியமத்துத் திறப்பான தேவதானக்குடி. 47. விளங்குடி. 48. வெண்ணிக்கணிமுற்றுட்டிடிநங்கல் நெடுங்கணக்குடி 49. பூதமங்கலத்துப்பால் அயலுட்டிக்காணி 50. பள்ளிச் சந்தமிறங்கின ஸ்ரீகரண மங்கலமான கொட்டாரக்குடிப்பள்ளி 51. புறக்குடி என்பனவாகும்.

பிரமதேயமாகச்செய்வன :

"ஆக இவ்வூர்கள், வெண்ணிக்கூற்றத்து முதல் தவிர்ந்து, இவ்வூர்களும் முன்காணியுடையாரைமாற்றி குடிமைக்கிக் காராண்மை மீயாட்சியும், மிகுதிக் குறையும் உள்ளடங்கவெள்ளான் வகையில் முதல்யாண்டு எட்டாவது முதல் தவிர்ந்து, வெள்ளானூர்களை பிரமதேயமாகச் செய்வன. பிரமதேயம் மர்யாதி இறைகட்டும்படி இவ்வூர்களுக்குத் தவிர்ந்து இவ்வூர்களில் நாட்டுப்பொது திரிபுவனமாதேவிப் பேரேரியும், இவ்வேரியரயர்கள் கமுகுகொள்ளி வெட்டிப் பேறும், நாட்டுப்பொதுவூர் நத்தமும், நாட்டுப்பொதுச் சிறுபற்றைக்காடு மென்றளந்து வந்தபடி"

பிரமதேயநில அளவும் வருவாயும் :

பிரமதேயத்திற்கென்று 51 ஊர்களிலும் அளந்து வந்த நிலக்கணக்குகள் இதற்கு மேல் தொடர்ந்து கூறப்படுகின்றன. ஊரின் தரம், நன்செய் புன்செய், நீக்குதற்குரிய நிலங்கள், பாய்கால், தொடர்கால்வாய், கோயில் பொதுவிடங்கள் ஆகியவற்றை நீக்கிய எந்ததாக எஞ்சியும், பிரமதேயமாகப்பட்டதுமாகிய நிலம் இவ்வளவு, அதன் வருவாய் இவை என்ற வகையில் தெளிவாகவும் நுட்பமான சிறு அளவுகளுடனும் இறையிலிக்குரிய நிலப்பகுதிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, செம்பங்குடி என்ற ஊரளவுக் கணக்கினைக் காண்போம்.

"செம்பங்குடி அளந்தபடி நூலின் நூற்றுமுப்பத்தேழே யாறுமாக்காணி யரைக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் நான்மாவரையிலும்; இவ்வூர் பிடாரி கோயிலும், திருமுற்றமும் ஐயன்கோயிலும் திருமுற்றமும் இவ்வூர் நிலத்தை ஊடறுத்துப்போன சிங்காளந்தகன் வாய்க்காலும், இவ்வூர் நிலத்தை ஊடறுத்துப்போய் மயிமாலய நல்லூருக்குப் பாயும் வாய்க்காலும், இவ்வூர் நிலத்தை ஊடறுத்துப்போய் கருணைக்காலான மும்முடிச்சோழப் பேராற்றலும், இவ்வூர் நிலத்தை ஊடறுத்துப்போன சுந்தர சோழ வாய்க்காலும், இவ்வூர்ச் சடுகாடுமாக நிலன் அரையே மும்மாவரை முந்திரிகைக்கீழ் எட்டுமா முக்காணிக்கீழ் முக்காலே ஒரு மா நீக்கி, நிலன் நூற்று முப்பத்தாறரையே இரண்டுமா முக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் அரை மாவரைக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் நான்கு மாவினால் நெல்லு நாலாயிரக்கலமும், மீன் பாட்டம் காச மூன்றும்."

இவ்வாறே, ஐம்பத்தோரூர்க்கடும் அளவைகளும் வருவாய்களும் முறையாக ஒன்பதாவது ஏடு முடியக் கூறப்பட்டுள்ளன.

திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலம்-உருவாதல் :

ஆக இவ்வூர்கள் வெவ்வேறு முதலும் பழம்பெயரும் இராசேந்திரன் ஆட்சியாண்டு எட்டாவது (கி.பி.1200) முதல் தவிர்த்து ஒரு ரூராய் அளந்தபடி நிலன், மூவாயிரத்தொருநூற்று முப்பத்தைஞ்சே நான்மாவரை முந்திரிகைக்கீழ் முக்காலே இரண்டுமா முக்காணியரைக்காணிக்கீழ் எழுமா முக்காணியிலும்.

நீக்க வேண்டிய நிலன்-ஊர்ந்தங்கள், கோயில்கள் அவற்றின் திருமுற்றங்கள், நந்தவனங்கள், கம்மாள்சேரி, பறைச்சேரி, சுடுகாடு, குளங்கள்-கரைகள், திரிபுவனமாதேவி பேரேரி-கரை, புறவூர்களுக்கு நீர்பாயப்போன சுந்தரசோழன் வாய்க்கால், சிங்களாந்தகன் வாய்க்கால், கருவாய்க்காலான மும்முடிச் சோழப்பேராறு, காமபதாகை வாய்க்கால், வெண்ணி நீரோடுகால் ஆகிய பகுதிகளும் ஓடைகளும் என்று அளந்துவந்த நிலம், அறுநூற்றொருபத்தொன்பதே ஆறு மாக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் மாகாணி முந்திரிகைக்கீழ் முக்காலேமுக்காணிக்கீழ் முக்காலே யொருமாவரைக்கீழரையே இரண்டுமாவும்,

நீக்கி நின்ற நிலன், இரண்டாயிரத்து ஐந்துநூற்று ஒருபத்தைந்தே முக்காலே மூன்றுமா மாக்காணிக்கீழ் முக்காலேயொரு மாவரைக்கீழரையே இரண்டுமாவினாலும்,

ஆண்டொன்றுக்கு நிலவருவாய் என்று கணக்கிட்டு வந்த நெல்லும் காசும்-ஐம்பத்தோராயிரத்து ஐம்பதின் கலமும், மீன் பாட்டங் காசு முப்பத்திரண்டரையும் அக்கம் அறுபத்தைஞ்சும்,

ஆயிரத்தென்பது சதுர்வேதி பட்டர்க்கு பிரமதேய இறையிலியாக, நித்த விநோத வளநாட்டு வீரசோழ வளநாட்டு திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலமென்னும் பெயரால், யாண்டு எட்டாவது முதல் பிரமதேயமாக இறையிலி செய்து

இணைத்த ஊர்கள் :

'இவ்வூர்களோடும் முன்னுடைய பிராமணர் நிலன் தாங்களே பெற்று தங்கள் நிலத்தால் வந்த இறை தாங்களே செலுத்துவதாக நாட்டு வரியிறைக் கணக்கில் முன்னருள்ள உதயமார்த்தாண்ட சதுர்வேதி மங்கலம், பூநீபுதி ஆகிய இரண்டுக்களையும். திரிபுவனமாதேவிச்சதுர்வேதி மங்கலத்தோடும் கூடான ஒருராகக் கொண்டு, யாண்டு எட்டாவது முதல் இவ்வூர்கள் வரியிலிட்டுக் கொள்' என்று இராசேந்திரசோழன் அதிகாரிகட்கு உத்தரவிட்ட முறையில் திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலம் பிரமதேயமாக, அரசனால் பெயர் தரப்பட்டு உருவாகியது.

ஓலையும் உத்தரவும் :

இவ்வாறு அரசன் விளக்கமுடன் கட்டளையிட்ட செய்தியை, அரசனுடைய திருவாய் மொழிகேட்டு ஓலையிலெழுதுபவர் எழுதினார். இதனை "ஆக இப்படி வரியிலிட்டுக்கொள்வென்று நாம் சொல்ல, நம் ஓலை எழுதும் ஜயங்கொண்ட சோழமண்டத்து ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டத்துப் பாலையூர் நாட்டுப் பாலையூர் கிழவன் அரையன் மும்முடிச்சோழன் எழுதினான்". (இச்செய்தி ஏடு பத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது)

அரசுகட்டளை ஆராய்வு :

அரசன் கூறும் அறச்செயல்களையோ, பிற அரசியல் உத்தரவுகளையோ ஓலையில் முறைபெற எழுதியபின்னர், அரசனான ணப்படி அரசியலதிகாரிகள் அவ்வவர்க்குரிய அலுவல் முறைப்படி வரிசையாக ஆராய்ந்து குற்றங்குறைகளை நீக்கி, வகைப்படுத்தி, சரிசெய்து ஒப்புதலளிப்பார். இத்தகுதியுடன் அரசன் திருவாய் மொழிந்தருளியபடி எழுதப்பட்ட கட்டளை ஓலையை ஆராயும் அதிகாரிகளை அரசனே நம் ஓலைநாயகம், நம் கருமாராய்பவர் என்று கூறியதாக யாண்டும் சாசனத்துள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இம் முறைப்படி, எவ்வெத் துறைக்குரிய அதிகாரிகள் ஆய்வு செய்துள்ளனர் என்பதைத் தொடர்ந்து காணலாகும்.

- ஓலைநாயகம் என்னும் அதிகாரிகளான, (1) நராக்கன் கிருஷ்ணன் இராமானான இராசேந்திரசோழ பிரமாதிராயன். (2) அரையன் இராஜராஜனான விக்ரமசோழச்சோழியவரையன் (3) அரைகுருடையான் ஈராயிரவன் பல்லவயனான உத்தமசோழப் பல்லவரையன். (4) பாளூர் அம்பலத்தாடியான முடிகொண்ட சோழ விழுப்பரையன் ஆகிய நால்வரும், ஓலையில் குறிக்கப்பட்ட செய்திகளைச் சரிபார்த்தனர். பின்னர்,
- அரசு கரும மாராய்பவர் என்னும் அரசியல் துறைப்படி, அரசனுடைய அலுவல்களையும் செயல்களையும் உடனிருந்து ஆராய்பவராகிய அதிகாரிகளான, (1) நராக்கன்மாராயன் ஜனனாதனான இராசேந்திர சோழபிரமாதிராஜன். (2) காஞ்சிவாயிலுடையான் உதயதிவாகரன் தில்லையாளியான இராஜராஜ மூவேந்த வேளான். (3) இராஜாதித்தன் கூத்தாடியான பரகேசரி விழுப்பரையன் (4) பரமேஸ்வர சர்வகிருத்தயாஜிமாவடிகள் பூநீதர பூநீட்ட சோமயாஜி ஆகியோர், அவ்வோலையைப் பார்த்த பின்னர்,
- அரசு கரும அணுக்கத்தினர் என்னும் அதிகாரிகளான, (1) வயலூர் கிழவன் தத்தன் சேந்தனான ராஜேந்திரசோழ அணுக்கப்பல்லவரையன் (2) பரகேசரி நல்லூருடையான் மாணிக்கன் எடுத்த பாதமான சோழ மூவேந்தவேளான் (3) சிறிஞார் கிழவன் தன்னிச்சை ஆதித்தன் (4) வைப்பூர் கிழவன் தீரன் பாஸ்கரன் ஆகியோர் பார்த்துச் சரிசொல்ல, தொடர்ந்து,
- புரவு வரித்திணைக் களத்துக் கண்காணி எனும் நிலவரி நிர்வாகத் துறையின் தலைமையதிகாரியான விசலூர் கிழவன் கணபதி அழகியான், அறக்கட்டளைக்குரிய ஊர்களின் முன்புள்ள பெயர், வரிவகை ஆகியவற்றைக் கண்காணிப்புச் செய்தான். பின்னர்,
- புரவு வரித்திணைக் களம் எனும் நிலவரி நிர்வாகத் துறையதிகாரிகளான (1) பூஞ்சாற்றுருடையான் நக்கன் அரங்கன் (2) தலையூருடையான் நக்கன் தாமோதிரன் (3) அழிஞ்சில் மங்கலமுடையான் நாகன் நக்கன் (4) பெரும்பேடுகிழான்பட்டன் வாசுதேவன் ஆகியோர் வரிமுறையைத் தணிக்கை செய்ய,
- வரிப்பொத்தகம் என்னும் அரசிறைக் கணக்கு அதிகாரியான இறையான்சேரி கிழவன் பழமதனிர்ராமன் பார்த்து,
- முகவெட்டி என்னும் அரசியல் நிர்வாகத்துறைகளின் மூலக் கணக்கோலைகளை நிர்வகிக்கும் பொறுப்புள்ள அதிகாரிகளான, (1) உவர்க்குடி கிழான் அரையன் கணபுரம் (2) இலுப்பையூருடையான் இராமன் அமலன் (3) வீராணமுடையான் நூர்

றெண்மன் கருணாகரன் (4) பனையூருடையான் காவிதி வெண்காடன் ஆகியோரிடம் ஒப்படைத்தான். அவர்கள் தத்தமது கணக்குகளுடன் சரிபார்த்த பின்னர்,

- வரிப் பொத்தகக்கணக்கு என்னும், அரசிறைக் கணக்குகளை எழுதும் அதிகாரி, செல்காருருடையான் நரதுங்கன் கருத்தன், பிரமதேயமாக்கும் நிலங்கட்குரிய கணக்கொடு இறையிலி அளவையும் எழுத, அதை,
- வரியிலிடு என்னும், அரசியல் நிலவரிக்கணக்கில் புதிய வரிவகைகளைச் சேர்க்கும் பூதிக்குடையான் சிங்கன் புலியன் பார்வையிட்டு வரிப் பொத்தகக் கணக்கில் இறையிலியாக இட்டெழுதி, கட்டளை ஓலையை நிறைவு செய்தான்.
- பட்டோலை என்னும் அரசனது கட்டளை ஓலைகளை அதிகாரிகள் சரிபார்த்து நிறைவு செய்த பின்னர், ஓலையைத் திருமுகமாக எழுதும் அதிகாரி நரிக்குடையான் சத்திராமன் அதனைத் திருமுகமாக எழுதினான்.
- ஒப்புதல் இவ்வாறு முறையே அரசு கட்டளைகளை ஆராய்ந்து தணிக்கை செய்யும் துறைகளின் தலைமையதிகாரிகள் ஒன்றாகவிருந்து, ஆட்சியாண்டு எட்டாவது நாள் நூற்றொழுவதினால் வரியிலிட்டுக் கொடுத்த ஐம்பத்தோரர்களும் ஒருராக, திரிபுவனமாதேவிச்சதுர்வேதி மங்கலம் என்னும் பெயரால், யாண்டு எட்டாவது முதல், பிரமதேயமாகவும் - என்று ஒப்புதல் கையொப்பமிட்டுத் தந்தனர்.

அறவோலை செய்ய ஆணை :

கட்டளை ஓலை தணிக்கை செய்யப்பெற்ற பின்னர், பிரமதேயமாகும் திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலத்திற்குப் பேரெல்லையிட்டு அறவோலை செய்ய வேண்டுமென்று கருதிய இராசேந்திரன்

(1) வீரசோழ வளநாட்டினை அளந்து வகை செய்கின்ற கண்காணி நாடுவகை செய்கின்ற களத்துார் கிழவன் சிறியான் ஆதித்தன். (2) புரவுவரித்திணைக்களம் அதிகாரி பூஞ்சிறுநாருடையான் நக்கன் அரங்கன். (3) விளாநாட்டு இராசேந்திரசோழ சதுர்வேதி மங்கலத்துக் கவுணியன் கிருஷ்ணமாற்பட்டன் ஆகிய மூவரையும் அரசனே பேர் தந்து, அவர்களுடன் தானத்திற்குரிய ஊரவர்களும் உடனின்றி எல்லைகளைத் தெளிவாகத் தெரிந்து காட்டி, "பிடி சூழ்ந்து பிடாகை நடந்து எல்லைகட்குக் கல்லும் கள்ளியும் நாட்டி அறவோலை செய்து போகவும்" என்று திருவாய் மொழிந்தான்.

அரசன் மொழியைத் திருமந்திரவோலை ஜெயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டத்துப் பாலையூர் கிழவன் அரையன் முடிகொண்ட சோழன் எழுதினான், அத்திருமுகத்தினை திருமந்திர ஓலை நாயகம் செய்கின்றவராக முன்னர் கூறப்பட்ட நால்வரும் பார்த்து ஒப்புதல் செய்தனர். (ஏடு-11) தொடர்ந்து அறவோலைப்படி சாசனம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

எட்டாவது ஆட்சியாண்டின் மெய்க்கீர்த்தி :

தொடர்ந்து ஏடு-11இல் முதல் இராசேந்திரனின் ஆட்சியாண்டு எட்டு அளவிற்குரிய மெய்க்கீர்த்தி அறவோலைத் திருமுகத்தின் முகப்பாக வரையப்பட்டுள்ளது. "ஸ்வஸ்திபூரீ திருமன்னிவளர" என்று தொடங்கும் இம் மெய்க் கீர்த்தியில், இடைதுறை நாடு, வனவாசி கொள்ளிப்பாக்கை, மண்ணைக்கடக்கம், ஈழம், பழந்தீவு, பரசுராமன் சாந்திமத்தீவு ஆகிய ஏழு நாடுகளை இராசேந்திரன் வென்றுள்ளான் என்ற அளவில் வரலாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

அறவோலைத் திருமுகம்-செயற்படல்:

அறவோலைத் திருமுகத்தை பிரமதேய ஊரவர்கட்கு, அரசனால் பெயர் தரப்பெற்ற அதிகாரிகள் மூவரும் கொண்டு சென்றனர். அதற்கு மேல்,

"கோப்பரகேசரி வன்மரான பூரீஇராசேந்திர சோழ தேவர்க்கு யாண்டு எட்டாவது நாட்கீழ் நாட்டோ முக்குத் திருமுகம் வர நாட்டோமும் திருமுகம் கண்டு எதிரெழுந்து சென்று தொழுது வாங்கித் தலைமேல் வைத்து, பிடிசூழ்ந்து பிடாகை நடந்து, கல்லும் கள்ளியும் நாட்டி அறவோலை செய்த நித்தவிநோத வளநாட்டு வீரசோழ வளநாட்டுப் பிரமதேயம் திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலத்துக்கு" நாற்புறப் பேரெல்லைகளையும் குறித்து, அவ்வவற்றிற்குக் கல்லும் கள்ளியும் அடையாளமாக நட்டு, உள்ளடங்கிய இடங்களை விளக்கி எழுதி, உரிமை செய்வனவும் பெறுவனவும் ஆகியவற்றை நாட்டோருடன் அதிகாரிகள் வரையறை செய்தனர்.

அரசனுடைய திருமுகப்படி, நாட்டுப் பெருமக்கள் அளந்து எல்லையிட்டதற்குட்பட்டதும், 51-ஊர்களடங்கிய பெருநிலப் பரப்பானதுமான, திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலத்துள்ளமைந்த இடங்களையும் நிலையியல் இயங்கியற் பொருள்களையும், அவற்றிற்குரிய பிரமதேயத்தார் பெறும் உரிமைகளையும், ஊர்ப்பொதுவானவற்றையும், என்றும் எத்தகைய மாறுபாடும் ஏற்படாத வகையில், எவ்வாறு வரையறை செய்து குறித்துள்ளனர் என்பதுடன், சோழர் காலத்தில் உண்டான இறையிலி நிலச் சாசனங்களின் ஒழுங்குமுறை (வியவஸ்தை) எத்தகையது என்பதையும் இப்பகுதிகள் நன்கு புலப்படுத்துவதாகும்.

எல்லைக்குட்பட்டவை :

"நீர்நிலமும், புன்செயும் ஊரிருக்கையும், பூரீகோயில்களும் திருநந்தவனங்களும், கம்மாள்சேரிகளும், பறைச்சேரிகளும், சுடுகாடுகளும், பனையும், மனைப்படைப்பையும், கடையும் கடைத்தெருவும் மன்றுக்கன்று மேய்பாழும், ஏரியும், குளமும், கொட்டகாரமும், கிடங்கும், கேணியும், புற்றுந்தெற்றியும், காடும், பிடிவகையும், குளமும், உவரும், ஓடையும், உடைப்பும், ஆறும், ஆறிடுபுகையும், ஆளமுங்குழியும், மீன்பயில்பள்ளமும், தென்பயில் பொதும்பும், மேல்நோக்கிய மரமும், கீழ்நோக்கிய கிணறும், உள்ளிட்டு நீர் பூசி நெடும்பாம் பெறிந்து உடும்போடி ஆமை தவழ்ந்த தெவ்வகைப்பட்டதும், உண்ணிலம் ஒழிவின்றிக் காரணமை மீயாட்சியும், மிகுதிக்குறைமையும் உள்ளடங்க, இப்படி பெற்றதற்குப் பெற்ற வியவஸ்தை"

உரிமை செய்தவை :

"பிரமதேய நிலத்துக்கு நீர்க்கீந்தவாறு வாய்க்கால் குத்திப்பாய்ச்சவும் வாரவிடவும் பெறுவதாகவும் இவ்வூர் நிலத்துக்கு நீர் பாயும் வாய்க்காலதன் கீழ்நடை நீர் பாயவும் வரவிடவும் பெறுவதாகவும்; இவ்வாய்க் கால்கள் அன்னியர் குறங்கறுத்துக் குத்தவும், குற்றேத்தம் காணவும் கடை நீர் இறைக்கவும் இவது கடைக்கவும் பெறாததாகவும்; சென்னர் பொதுவினை செய்யாதிதாகவும், அன்னீரடைத்துப் பாச்சப்பெறுவதாகவும்;

தட்டோட்டால் மாடமாளிகை எடுக்கப்பெறுவதாகவும்; தூரவு கிணறு இழிச்சப் பெறுவதாகவும் தமனகமும் மருவும் ஒரு வேலியும், செண்பகமும் செங்கழுநீரும் மல்லிகையும் மாவும் பலாவும் கமுகும் பனையும் கொடியும் உள்ளிட்ட பல்லுருவிற் பயன்மரம் இடவும் நடவும் பெறுவதாகவும்; பெருகு செக்கு இடப்பெறுவதாகவும்; இவ்வூர் நிலத்தை ஊடறுத்துப் புறலூர்களுக்குப் பாயும் வாய்க்கால்கள் கீழ்நடை நீர் பாயவும் வாரவும் பெறுவதாகவும்;

பெறத்தகாதவை :

ஊராட்சியும், வட்டிநாழியும், பிதாநாழியும் கண்ணாலக்காணமும், வண்ணாரப்பாறையும், குசக்காணமும் நீர்க்கலியும் ஈழம் பூட்சியும், இலைக்கலமும், தறிப்புடவையும், தரகும், தட்டார் பாட்டமும், இடைப் பாட்டமும், ஆட்டுக்கிறையும், நல்லாவும், நல்லெருதும், நாடுகாவலும், ஊரடுபோக்கும், விற்படியும், உல்கும், ஓடக்கூலியும், மன்றுபாடும், மாவறையும், தீயெரியும்..... எவ்வகைப்பட்ட வரியும் கோக்கொள்ளாதாகவும்

இப்படிப் பெற்றதற்குப் பெற்ற வியவஸ்தை பரிஹாரமும் பெற்ற இவ்வூர் காராண்மை மீயாட்சி மிகுதிக்குறையையும் உள்ளடங்க" (ஏடு-20)

நித்தவிநோத வளநாட்டு வீரசோழ வளநாட்டு திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலமென்னும் திருநாமத்தால் பிரமதேயமாகயாண்டு எட்டாவது முதல், பிடிசூழ்ந்து பீடாகை நடந்து கல்லும் கள்ளியும் நாட்டி அறவோலை செய்து கொடுத்தோம் நாட்டோம்"

என்று எழுதி நாட்டவர் கைச்சான்றிட்டு, ஊர்ச்சபையோரிடம் அறவோலையை ஒப்படைத்தனர்.

ஊர்ச்சபையோர்கள் அறவோலையை நிறைவு செய்தல் :

அறவோலையைப் பெற்ற புரவரித் திணைக்களநாயகம் எழுவரும், வெண்ணிக் கூற்றத்துள் அடங்கிய (1) முல்லைவாயில் (2) மதநாலயமங்கலம் (3) பாப்பாரகுளத்துார் (4) அவநிகேசரி, சதுர்வேதிமங்கலம், (5) கொட்டையூர் (6) நகரம் சோழவிச்சாதிர சதுர்வேதிமங்கலம் (7) தேவன் மங்கலத்துார் வெண்ணி நகரம் (9) பெரும்நங்கை மங்கலம் (10) அவாயச் சதுர்வேதிமங்கலம் (11) நியமமங்கலம் (12) பூண்டியாகிய ஒலொகமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலம் (13) வெண்ணுப்புத்துார் (14) நெற்குன்றத்துார் ஆகிய பதினான்கு ஊர்களின் சபையோரும்

"இப்பரிசு நாட்டாரொடும் உடனின்றி பிடாகை நடந்து கல்லும் கள்ளியும் நாட்டி அறவோலை செய்து கொடுத்தோம் சபையோம்" என்று நிறைவு செய்து, இவை என்னெழுத்தென்று யாவரும் கைச்சான்றிட்டுள்ளனர்.

வரியிலீடு :

நிறைவேறிய அறவோலையை "வரியிலீட்டுக் கொள்கவென்று உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டு வெண்ணாட்டு கேரளாந்தகச்சதுர் வேதிமங்கலத்து நராக்கன் மாராயன் ஜனனாயான ராஜேந்திரசோள பிர்மாதிராஜனுள் சொல்ல, இவன் சொன்னபடியே, நங்கருமாராயும் அதிகாரிகள் ஒப்புதல் செய்ய,

பிர்மதேயம் யாண்டு எட்டாவது நாள் முன்னூற்றெண்பதினால் வரியிலீட்டுக் குடுத்து பரதேத்திச் சென்றது".

என்று அரசனுடைய திருவாய்மொழியாக சாசனம் நிறைவு கூறப்பட்டதன் பின்னர், நாட்டுப்பெருமக்கள் ஐவர் கைச்சான்றுகளை எச் சரிபார்த்து ஒப்பம் செய்தளித்துள்ளனர். (ஏடு-12-25)

அறவிளக்கம்

இவ்வாறாக, தானம் பெற்ற 1080 சதுர்வேதிப்பட்ட சிரேஷ்டர்களின் பெயர்கள், முறையே, கோத்திரம், சூத்திரம், பங்கு ஆகிய வற்றுடன் கூறப்பட்டுள்ளதுடன் பிர்மதேய இறையிலி ஊர்கட்குரிய சமுதாயத் தொழிலாளர்களான உகச்சர், நாவிதர் ஆகியோருக்கும் தொழிலுக்கேற்ப இறையிலியாக அளிக்கப்பட்ட நிலப்பங்குகள் கூறப்பட்டுள்ளன. தொடர்ந்து, பிடாரியார் கோயில்கள், ஐயன் கோயில்கள், சிவன் கோயில்கள், திருமால் கோயில்கள், சமணப்பள்ளிகள், நந்தவனங்கள், ஊர்ப்பொதுச் செலவுகள் ஆகியவற்றுக்கும் தனித்தனியே பங்கு நிலங்கள் விடப்பட்டுள்ளன. இவ்வறப் பாகுபாட்டினைச் செப்பேட்டில் உள்ளவாறே தெரிபாட்டு காணலாகும்.

பிர்மதேய பட்டர்கள்-பெயரும், பங்கும் :

செப்பேட்டுத் தொகுதியின் மூன்றாவது பகுதியாகிய முப்பது ஏடுகளில், தொடர் எண் 26 முதல் 52ஆம் ஏடு முடிய இருபத்தேழு ஏடுகளில் தானம் பெற்ற 1080 சதுர்வேதிப்பட்ட சிரேஷ்டர்களின் பெயர்கள், முறையே கோத்திரம், சூத்திரம், பங்கு ஆகியவற்றுடன் கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் சில -

"இவ்வூர் விஸ்வமித்ர ஹோத்தரத்து த்ருவஸ்தம்பஸுத்தரத்து கொடுங்கை அதிராசர்ன் ஸ்ரீவத்ஸைங்க பட்டனுக்குப் பங்கொன்று"

இந்நாட்டு முடிச்சோனாட்டு ஜநநாம சதுர்வேதிமங்கலத்து ஆத்ரேய ஹோத்தரத்து வைசானஸ ஸுத்தரத்துக் கேசவன் திருவரங்கப்பட்டனுக்கு பங்கொன்று"

"இவ்வூர் லோஹித ஹோத்தரத்து காத்தாயன ஸுத்தரத்து புலிப்புரத்து மஹாஸேனன் ஸ்ரீமாதவ கிரமவித்தனுக்கு பங்கொன்று"

"நடுவிற் கோயிலான் முடிகொண்ட சோழவிண்ணகர்க்கு அர்ச்சனா போகப் பங்கு இரண்டில், நித்தவிநோத வளநாட்டு வெண்ணிக் கூற்றத்து ஒலொகமஹாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலத்து, காஸ்யப ஹோத்தரத்து வைசானஸ ஸுத்தரத்து தேவத்தன் ஆனந்த பிடாரப்பட்டனுக்குப் பங்கொன்று (ஏடு-எண்.46) என்பனவாகும். இவற்றைப் போன்றே வேறு பல ஹோத்தர், சூத்தர்களுடன் பிற் சதுர்வேதி பட்டர்கள் குறிக்கப்பெற்றுள்ளனர்.

உகச்சப்பங்கு :

தொடர்ந்து, பிர்மதேய இறையிலி ஊர்க்குரிய சமுதாயத் தொழிலாளர்களான உகச்சர், நாவிதர், குயவர் ஆகியோருக்கும் தொழிலுக்கேற்ப இறையிலியாக அளிக்கப்பட்ட நிலப்பங்குகள் அவ்வவர் பெயர்களுடன் கூறப்பட்டுள்ளன.

"திரிபுவனமாதேவிச் சருப்பேதி மங்கலத்துப் பிடாகை குளப்பாட்டு உவச்சன் அமலன்தேவனுக்கு உகச்சப் பங்கொன்று"

"திரிமேற்றளியான திரிபுவனமாதேவி விண்ணகர்க்கு உகச்சப்பங்கு, மேற்படிபூர் உகச்சன் கரிகாலன் மண்டகவனுக்கு உகச்சப்பங்கொன்று"

நாவிதப்பங்கு :

"நாவிதப்பங்கு நித்தவிநோத வளநாட்டு வீரசோழ நாட்டு திரிபுவன மாதேவிச் சருப்பேதி மங்கலத்துப் பிடாகை திரிபுவன மாதேவி நல்லூர் நாவதின, பிரமன் திருவடிகளுக்கு நாவிதப்பங்கு அரை!"

இந்நாட்டு ஆவூர் கூற்றத்து மனுகுல சூளாமணிச் சருப்பேதி மங்கலத்து நாவிசன் மண்டகனபகனுக்கு நாவிதப்பங்கு அரை" (ஏடு 52,53.) இவற்றைப் போன்றே உகச்ச நாவிதப்பங்குகள் பல குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

கோயில்கட்டு-நிலப்பங்கு :

"இவ்வூர் ஸ்ரீகைலாசமான ஸ்ரீராஜராஜ ஈஸ்வரமுடையார்க்கு நிலம் எண்வேலி||இவ்வூர் நடுவிற் ஸ்ரீகோயிலான் முடிகொண்ட சோழ விண்ணகர் தேவர்க்கு நிலம் எண் வேலி இவ்வூர் திருமேற்றளியான திரிபுவனமாதேவி விண்ணகர் தேவர்க்கு நிலம் நால்வேலி||இவ்வூர் ஜநநாம விண்ணகர் தேவர்க்கு நிலம் எண்வேலி||இவ்வூர் கேரளாந்தக விண்ணகர் தேவர்க்கு நிலம் மூவேலி||இவ்வூர் ஸுப்ரமண்ய தேவர்க்கு நிலம் வேலி||இவ்வூர் சபையார்க்கு நிலம் வேலி||இவ்வூர் பிடாரியார்க்கு நிலம் வேலி||இவ்வூர் மஹாலாஸ்தாவுக்கு நிலம்வேலி||இவ்வூர் திரிபுவன மாதேவிப் பேரேரிக்கரைக் கணபதியார்க்கு நிலம் மூவேலி||இவ்வூர் பிடாகை குளப்பாட்டு மாதேவர்க்கு நிலம் ஒரு வேலி||கூத்தனூர் மாதேவர்க்கு நிலம் அரை||உறத்துார் மாதேவர்க்கு நிலம் வேலி" (ஏடு-52, முன்புறம்)

சோற்றுத்துறை மாதேவர்க்கு நிலம் 'று'மா||முஞ்ஞாவல் மாதேவர்க்கு நிலம் அரை||மயின்மாலய நல்லூர் மாதேவர்க்கு நிலம் அரை||மேட்டுமேற்குடி மாதேவர்க்கு நிலம் கால்||சிக்கல் மாதேவர்க்கு நிலம் அரை||நியாய நடை நல்லூர் மாதேவர்க்கு நிலம் அரை||கூத்தனூர் விஷ்ணுக்களுக்கு நிலம் அரை|| முஞ்ஞாயில் விஷ்ணுக்களுக்கு நிலம் அரை||புலியக்குடி விஷ்ணுக்களுக்கு நிலம் அரை|| சிறையூர் பிடாரியார்க்கு நிலம் ஒருமா|| சோற்றுத்துறைப் பிடாரியார்க்கு நிலம் ஒருமா||மயின்மாலைய நல்லூர் பிடாரியார்க்கு நிலம் ஒருமா|| பெண்ணாகடத்துப் பிடாரியார்க்கு நிலம் ஒருமா||கோவிந்தநல்லூர் பிடாரிக்கு நிலம் ஒரு மா||மேட்டுமேற்குடிப் பிடாரிக்கு நிலம் நாலுமா"|(ஏடு-53. பின்புறம்) இவற்றிற்கெல்லாம் பங்கீடு செய்தது போக எஞ்சிய நிலங்களை

வேத சாத்திர ஆகம புராண வளர்ச்சிக்கு-இறையிலி

மீமாங்ச பட்ட விருத்தி நிலம் ஐவேலி, வேதாந்தப்பட்ட விருத்தி நிலம் ஐவேலி, பிரகரணப்பட்ட விருத்தி நிலம் நால்வேலி, பவிழியக் கிடைப்புறத்துக்கு நிலம் ஒரு வேலி, வாஜ்ஸனையக் கிடைப்புறம் ஒரு வேலி, ஸாதோக்கிடப்புறம் நிலம் ஒரு வேலி, காப்பியக் கிடைப்புறம் நிலம் ஒரு வேலி, தலவுக்காரக் கிடைப்புறம் நிலம் ஒரு வேலி ரகுவரவதாரக் கிடைப்புறம் நிலம் ஒரு வேலி,

ஸம்திமூலஸ்ரயம் ஒதுவிப்பானுக்கு நிலம் ஒரு வேலி, பாரதம் வாசிப்பானுக்கு நிலம் ஒரு வேலி, அம்பலம் மெழுகித் தொட்டி நீர்த்தனர்ரட்டுவானுக்கு நிலம் ஒரு வேலி, விஷ்வேஸ்ரத்துக்கு நிலம் ஒரு வேலி.

ஆகிய வேத, வேதாந்த, வியாகரண, ஆகமபுராண வளர்ச்சிக்கும், பிராம-யங்கட்கும் அவர்க்குரிய ஊழியர்க்கும் முறையே பங்கு நிலங்கள் இறையிலியும், பட்டவிருத்தியுமாக அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

செப்பேட்டுச் செய்தியை எழுதியவரும் வெட்டியவரும் :

இவ்வாறாக தான நிகழ்ச்சிகள் முழுவதும் நிறைவாக எழுதப்பெற்ற பின்னர் இச்செப்பேட்டுச் சாசனத்தினை எழுதியவர், வெட்டியவர் ஆகியவர்க்குரியதாக நிலமளிக்கப்பட்ட செய்தி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

"செப்பேட்டின் முற்பகுதியாகும் மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சி உரையுள், பக்கத்து கிராமத்தில் வாழ்கிறவரும் சங்கராரியருடைய பிள்ளையுமான நாராயணனால் இந்த சாசனம் செதுக்கப்பட்டு சாஸ்வதமாக்கப் பண்ணப்பட்டது" (வ.செ.76)

"திரிபுவனமாதேவிப் பேராசிரியரும், ராஜேந்திரனுக்குப் பேராசிரியரும் இந்த சாசனத்தை எழுதினார்கள். இருவரும் சிறப்பங்களிலும் ஆகமங்களிலும் மெய்ப்பொருளை நன்குணர்ந்தவர்கள்." (வ.செ.77)

இவைகளைக் கொண்டு செப்பேடுகளில் சாசனச் செய்திகளை வெட்டியவர் பெயர் தெரிகின்றதே தவிர, சாசனத்தை எழுதிய பேராசிரியர்களின் பெயர்களை அறிய முடியவில்லை. இக்குறையை 55ஆம் ஏட்டில் சாசனச் செய்திகளின் நிறைவாக,

"இவ்வூர் ஸாலனம் வெட்டி பூஜ்ஜையாகப் பெற்ற காஷ்மகாரி கிருஷ்ணரங்கநான திரிபுவன மாதேவிப் பேராசிரியனுக்கு துணி நிலம் வேலி. இவ்வூர் ஸாலனம் வெட்டி பூஜ்ஜையாகப் பெற்ற காஷ்மகாரி ஆராவமுது புருஷோத்தமனான ராஜேந்திர ஸிம்ஹப் பேராசிரியனுக்கு துணி நிலம் வேலி. தானம் பெற்ற அந்தண சிரேஷ்டர்கள் ஏடு முப்பது"||உ ||உ ||உ இப்பகுதியால், முதல் இராசேந்திரசோழன் தாயாகிய திரிபுவனமாதேவியின் பேராசிரியர், இராசேந்திரனுடைய பேராசிரியர் யாவரென்பதும், அவ்வவர்க்குரிய பெயர்களும் நன்கு புலனாவதுடன், செப்பேட்டுச் செய்திகள் நிறைவு பெறும் முறையையும் அறியலாகும்.

காப்புரை :

கல்வெட்டு செப்பேடு ஆகியவற்றில் வரும் அறச்செயல்களுக்கு இறுதியாக, பயனும், காப்புரையும், வாழ்த்துரையும் கூறப் பெற்றுத் தரப்படும். இவற்றில் ஒன்றிரண்டு குறைந்து வருவதுமுண்டு. அம்முறை இச்செப்பேடுகளின் முதற்பகுதியாகும் மன்னர் மரபுப் புகழ்ச்சியுரையுள் கூறப்படுகின்றது.

"இம்மைக்கும் மறுமைக்குமான வேதமார்க்கமாகிற நிதியின் தத்துவத்தைக் காட்டும் ஞான விளக்காய் இருப்பவனும், தன்னை வணங்கிய அரசர்களுடைய முடிகளில் பளபளவென மின்னுகிற பாதபிடத்தை உடையவனுமான இந்த இராசேந்திரசோழன் தன் தலையை வணங்கினவனாய் இந்த சதுர்வேதிமங்கலம் நன்கு காப்பாற்றப்படவேண்டும் என்ற நம்பிக்கையுடன் வருங்காலத்து அரசர்களைத் தாழ்ந்து யாசிக்கின்றான்" (வ.செ.73) என்று காப்புரை கூறப்பட்டுள்ளது.

வாழ்த்துரை :

"இந்த சதுர்வேதிமங்கலம் பலவிதமான வேள்விகளில் அழகுவிட்டு ஒளிரும் தீக்கொழுந்துகளால் பிரகாசமாக காண்பிக்கப்பட்ட திவ்யமான புண்ய மார்க்கத்தை உடையதும், நல்வழியை உபதேசிக்கும் தொழிலில் நிலைத்த புத்தியை உடைய அந்தணர்கட்கு வந்தடையும் இடமாகவும் ஆலரமமாகவும் ஊழிக்காலத்தளவும் விளங்கட்டும்". (வ.செ.74)

என்ற வாழ்த்துரை சிறப்பாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. சாசனத்தின் இறுதியில் கூறவேண்டிய காப்புரையும், வாழ்த்துரையும், முதலில் இடம் பெற்றுள்ளதற்குரிய காரணத்தினை ஆராய்வோமானால், கி.பி.1020-ல் பிரமதேய அறச்செய்திகள் 52-ஏடுகளில் வெட்டி முடித்த பின்னர், கி.பி. 1024-ல், அதாவது நான்காண்டுகட்குப் பிறகே, வடமொழிச் செய்யுட்பகுதி மூன்று ஏடுகளில் வெட்டப்பட்டு, வளையத்தில் கோக்கப்பட்டுள்ளன என்பது புலனாகும். இக்கருத்தைத் தொடர் எண் இல்லாமல் இருக்கும் இம்மூன்று ஏடுகளும், அவற்றிலுள்ள வடமொழிச்செய்யுளால் பெறப்படும் செய்திகளும் நன்கு உணர்த்துகின்றன.

க.த.ச. செப்பேடுகளின் செய்திச் சுருக்கம் :

முதல் இராசேந்திரசோழன், தனது ஆட்சியாண்டு 8, நாள் 107இல் தனது தாயின் பெயரால் 51 ஊர்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து, திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலமென்று பெயரிட்டு, 1080-சதுர்வேதி பட்டர்கட்கு பிரமதேய இறையிலியாக வழங்க முற்பட்டான்.

பிரமதேயமாகக் குறிப்பிடப்பட்ட நிலங்களை அதிகாரிகள் அளந்துவந்தபடி தானம் செய்யும் அறக்கட்டளைக் கணக்கினை அதிகாரிகள் நாள் 170-ல் சரிபார்த்துத் தணிக்கை செய்தளித்தனர்.

மேல், அரசன் அறவோலை செய்யக்கட்டளையிட்டபடி, அதிகாரிகளும் ஊரவரும் பிடி சூழ்ந்து பிடாகை நடந்து எல்லையிட்டு ஒப்புதல் செய்ய, ஊர்ச்சபையார் அறவோலையை நாள் 380இல் நிறைவேற்றி, வரியிலிட்டுப் பிரமதேயம் நிகழுமாறு செய்தனர்.

பிரமதேயமாக அளந்து வந்த நிலன் 3135-வேலியும் மிகுதிக் குறையுமாகும். அதில் 1080-சதுர்வேதிபட்டர்களுக்கு பங்கீடாக அளிக்கப்பட்ட நிலன் 2515 1/2 வேலியும் மிகுதிக்குறையுமாகும். இதன் ஆண்டு வருவாய் 51050-கலம் நெல்லும், மீன்பாட்டம் காசு 3212உம், அக்கம் 62உம் ஆகும்.

எஞ்சிய நிலன் 620 வேலியும் மிகுதிக் குறையும், ஸ்ரீகோயில்கட்கும், ஊர்ப்பொதுவிடங்கட்கும், ஊர்ச்சமுதாயத் தொழிலாளர்க்கும் சாசனம் எழுதியவருக்கும் வெட்டியவர்க்கும் என, பங்காகவும், தனித்தும் இறையிலி, பட்டவிருத்தி என்ற முறையிலும் அளிக்கப்பட்டு திரிபுவன மாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலத்துப் பிரமதேயச் சாசனம் நிறைவுபெற்று விளங்குகின்றது.

கருத்துரை :

முதல் இராசேந்திரசோழன் கி.பி. 1020-இல் செய்த பிரமதேய அறச்செயலைக் கூறும் இச்செப்பேட்டுத் தொகுதியிற் காணப்படுகின்ற செய்திகளினால் கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியில் சோழவரசியல் எவ்வாறு நிகழ்ந்திருக்கின்றதென்பதுடன், அக்காலச் சோழவரசியலில் இருந்த அதிகாரிகளையும், அரசன் அறக்கட்டளைகளை எவ்வாறு செய்வானென்பதையும், அறத்திற்குரிய நிலபுலன்கள் எம்முறையில் அளவு செய்யப்பெற்று, வரி இறை ஆகியவை விதிக்கப்பெறும் என்பதையும், அறச்சாசனங்கள் எம்முறையில் அதிகாரிகளால் ஆய்வு செய்யப்பெற்ற பின்னர், ஊர்ச்சபையாரால் நிறைவு செய்யப்பட்டு, தானத்திற்குரிய யாருக்கு உரிமை செய்யப்பெறும் என்பதையும், சோழநாட்டின் உட்பிரிவுகளிலொன்றாகிய நித்தவிநோதவள நாடு-வெண்ணிக் கூற்றம் ஆகிய சிறந்த பகுதிகளில் அடங்கிய ஊர்களையும், ஊர்ச்சபைகளையும் சோழரின் முடியாட்சி நிகழ்ந்ததாயினும் அதில் ஊர்ச்சபையாரின் குடியாட்சியே நிகழ்ந்துள்ளது என்ற உண்மை நிலையையும், சோழநாட்டின் நீர்வளத்திற்கான கால்வாய்கள், பேராறுகள், ஆறுகள், ஏரிகள் ஆகியவைகளின் பெயர்களுடன், அவைகளால் வளம்பெறும் பகுதிகளையும், நித்தவிநோதவளநாட்டிலும், வீரசோழ வளநாட்டிலும் இருந்த கோயில்களையும் நன்கு அறியலாகும்.

மற்றும், இச்செப்பேடுகளின் பிரசஸ்திப்பகுதியால், சோழ மன்னரின் மரபு வழியில் புதிய வரலாற்றுச் செய்திகள் பல புலனாதலுடன், முதல் இராசேந்திரனுடைய வரலாற்றிலும் புதிய செய்திகள் அமைந்திருப்பது அறிஞருலகம் அறியத்தக்கதாகும். அமைந்திருப்பது அறிஞருலகம் அறியத்தக்கதாகும்.ருந்த கோயில்களையும் நன்கு அறியலாகும்.

மற்றும், இச்செப்பேடுகளின் பிரசஸ்திப்பகுதியால், சோழ மன்னரின் மரபு வழியில் புதிய வரலாற்றுச் செய்திகள் பல புலனாதலுடன், முதல் இராசேந்திரனுடைய வரலாற்றிலும் புதிய செய்திகள் அமைந்திருப்பது அறிஞருலகம் அறியத்தக்கதாகும். அமைந்திருப்பது அறிஞருலகம் அறியத்தக்கதாகும்.

"புத்தம் புதிய கலைகள்-பஞ்ச பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும் மெத்த வளருது மேற்கே"

என்று பேதை ஒருவன் சொன்னதாக பாரதி பாடியதை நாம் திரும்பவும் நினைவு கூர வேண்டியுள்ளது. அங்கே அறிவியலும் சமூக அறிவியலும் ஒரு சேர வளர்கின்றன. இங்கே அதற்கான ஆயத்த வேலைகள் இன்னும் ஆரம்பமானதாகத் தெரியவில்லை.

அந்த வகையில் இனம் தொடர்பான ஒரு புது ஆய்வு நெறியை இக்கட்டுரை வழி தொடங்குகிறோம். நாம் சிறுபான்மையினர் என்பதும் ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் வாக்காளர் என்ற அளவில் எவ்வளவு பேர் உள்ளோம் என்பதை தேர்தல் காலங்களில் அறிவது என்பதும் இதுவரையில் உள்ள நடைமுறை.

முஸ்லிம் இனம் குறித்த இந்தப் புள்ளி விவரங்களோ தகவல்களோ மட்டும் போதாது. இனம் பற்றிய தகவல்கள் புவியியல் சார்ந்ததாக இருக்க வேண்டும். Ethno எனப்படும் இனம் குறித்த ஆய்வையும் Geography எனப்படும் நிலவியல் பற்றிய இயலையும் ஒன்று சேர்ந்து Ethnogeography எனப்படும் நிலவியல் பற்றிய இயலையும் ஒன்று சேர்ந்து Ehnogeography எனப்படும் சமூகஅறிவியல் துறை வாயிலாகத் தமிழ் முஸ்லிம்களின் Cartographyயைத் தயாரிப்பதே நமது நோக்கம்.

இந்த Cartography யை எப்படித் தயாரிப்பது என்பதைக் காண்போம். கோதுமை, நெல், பருத்தி, கரும்பு போன்ற பயிர்கள் எந்தெந்தப் பகுதியில் அதிகம் விளைகின்றன என்பதைப் புவியியல் வரைப்படத்தில் தெளிவாகக் குறித்துக் காட்டுகிறோம். அது போல புவியியலில் பச்சை நிறம் சமவெளியையும், மஞ்சள் நிறம் பீடபுவியையும், வெளிர் அரக்கு மலைகளையும், அடர் அரக்கு உயரமான சிகரங்களையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இத்தகைய குறியீடு எல்லா வகையான ஆய்வுகளுக்கும் உதவுகிறது.

மக்கள் நெருக்கத்தையும் நெருக்கமற்றதையும் குறித்துக் காட்டுகிறோம். இந்த அடிப்படையில் தமிழ் முஸ்லிம்களின் நிலை கொள்ளலை வரைபடத்தில் காட்டுவதே இதன் நோக்கம்.

கீழ்க்கரை, காயல்பட்டினம், அதிராமப்பட்டினம், நாகூர் போன்ற கடலை ஒட்டிய நகரங்களிலும் தஞ்சை, நெல்லை, இராமநாதபுரம் போன்ற மாவட்டங்களில் பல இடங்களிலும் தமிழ் முஸ்லிம்கள் நெருக்கமாக வாழ்கின்றனர். சில வட்டங்களில் நூற்றுக்கும் குறைவாக உள்ளனர். குறிப்பிட்ட ஓர் ஆண்டை கால எல்லையாகக் கொண்டு நிலை கொண்டிருந்தவின் மாறுபட்ட அளவுகளைப் பல்வேறு வர்ணங்களின் வாயிலாகக் குறித்துக் காட்டுகிறோம். மக்கள் தொகைக்கணக்கெடுப்பு ஒவ்வொரு பத்தாண்டுக்கொரு முறை தேவைப்படுவது போல, தமிழ் முஸ்லிம்களின் cartography பத்தாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தயாரிக்கப்பட வேண்டும்.

படம் தயாரித்தலோடு நம் பணி நின்று விடுவதில்லை. நெருக்கத்திற்கும் நெருக்கம் குறைவிற்கும் உண்டான காரணங்களைக் கண்டறிய வேண்டும். பத்தாண்டுக் காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை நுணுக்கமாகக் கண்டறிதல் இயலும். நம் கவனத்திற்கு வராமலேயே கணக்கற்ற மாற்றங்கள் நிகழ்வதைக் காணமுடியும்.

மாதிரிக்கு ஒன்றை எடுத்துக்காட்டலாம். கால் நூற்றாண்டுக் காலத்திற்கு முன்பு பரமக்குடியைச் சற்றிய கிராமப்புறங்களில் வசதியாக வாழ்ந்து வந்த ஆயிரவையி செட்டியார்கள் குடிவாரம், இனாம் ஒழிப்பு போன்ற நிலச்சட்டங்கள் காரணமாக விவசாயத்தைத் தொடர்ந்து நடத்திட இயலாது நிலங்களை வந்த விலைக்கே விற்று விட்டுப் பரமக்குடியில் குடியேறித் தொழில் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். வளர்ச்சியும் வாழ்க்கையும் நன்றாகவே இருந்தன. எனினும் யாருக்காகக் கிராமப்புறத்தைவிட்டு வெளியே நேர்ந்ததோ அதே மக்கள் இவர்களைத் தொடர்ந்து பரமக்குடியில் குடியேறத் தலைப்பட்டனர். எனவே மீண்டும் நெருக்கடியைச் சந்திக்க விரும்பாத ஆயிரவையி மக்கள் மதுரையைத் தேர்ந்தேடுத்து அங்கு வாழ முற்பட்டுள்ளதைக் காண்கிறோம்.

அதேவேளை, கீழ்க்கரை சார்ந்த முஸ்லிம் பெருமக்கள், வணிகத்தின் பொருட்டுச் சென்னை போன்ற இடங்களுக்குச் சென்றாலும் குடும்பங்களைக் கீழ்க்கரையிலேயே நிலை கொள்ளச் செய்திருப்பதை இங்குக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

அமெரிக்க வரலாற்றில் Westward Movement எனச் சிறப்பாகச் சொல்லப்பட்ட நிகழ்வு போன்று எல்லா நாடுகளிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் பல்வேறு காரணிகளால் மக்களின் இடப்பெயர்ச்சி நடைபெறவே செய்கிறது.

தமிழகத்தில் மட்டுமல்லாது இலங்கை, மலேசியா போன்ற வெளிநாடுகளிலும் தமிழ் முஸ்லிம்கள் வாழ்கின்றனர். அவர்களையும் உள்ளடக்கியதாக அப்பட்டங்கள் அமையும். இவற்றோடு தமிழ் முஸ்லிம்களில் ராவுத்தர், மரைக்காயர், லெப்பை என்ற பிரிவினர் எங்கெங்கே எந்த எண்ணிக்கையில் உள்ளனர் என்பதை வரைபடத்தில் உடன் காண முடியும்.

தமிழ் முஸ்லிம்களின் வரலாற்றை அறியும் களனாகத் திகழும் புவியியல் அமிசத்தையும் மக்களின் பொருளாதார நடவடிக்கையையும் அப்படங்களின் வழி அறியலாம். என்னென்ன காரணிகளுக்காகக் குறிப்பிட்ட பகுதிகளை வாழ்வதற்குரிய இடங்களாகத் தெரிவு செய்கின்றனர் என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

கமுதி, அபிராமம், வீரசோழன், பார்த்திபனார், இனையாங்குடி போன்ற பகுதிகளைச் சேர்ந்த நம்மக்கள் வியாபார நிமித்தம் இன்று சென்னை போன்ற பெரிய நகரங்களுக்குக் குடி பெயர்ந்துள்ளனர். அன்றாடப் போக்கில் இது பெரிதாகத் தெரியாது போகலாம். ஆனால் அரைநூற்றாண்டுக் காலத்திற்குப் பிறகு இந்தக் குடிப்பெயர்ச்சி எந்த அளவுக்கு மாற்றங்களைக் கொண்டிருக்கிறது என்பது கண்டு வியப்புற நேரிடும்.

ஆதி மனிதன் நதிக்கரையில் என்ன காரணத்திற்காக வாழ்ந்தானோ அதே காரணங்கள் இன்றும் பொருத்தமுடையதாக இருக்கின்றன. இடப்பெயர்ச்சி அல்லது இயக்கம் காரணமாகப் பல்வேறு துறைகளில் வளத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள வாய்ப்பு இருக்கின்றது. இதுவும் ஒருவகையில் பரிணாமத்தோடு தொடர்பு கொண்டதே இடப்பெயர்ச்சியைத் தவிர்ந்து இருந்த இடத்திலேயே நிலையாக இருப்போர், முன்னிலும் சீர்கெட்ட நிலையில் முகவரியில்லாது முடங்கிப் போவதையும் காண்கிறோம்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இந்த வரைபடங்களின் வாயிலாகப் பரம்பரை சார்ந்த நாட்டார் கலாச்சாரத்தைக் (Folk Culture) கண்டறிய முடியும். இத்தகைய படங்கள் உலகெங்கிலுமுள்ள எல்லா இன மக்களுக்காகவும் வரையப்படுமேயானால் கலாச்சார வளர்ச்சி முறைகளையும் அன்றாட வாழ்க்கையும் வழிமுறைகளையும் தெளிவாக அறிதல் இயலும்.

Institute of Ethnography என்ற அமைப்பு இல்லாத மேலைநாடுகளே இன்று இல்லை. அந்நிறுவனம் வழியாக இனம், இனக்குழு, கிளை, போன்ற விவரங்களைத் துல்லியமாக அறிந்து வைத்திருக்கின்றனர். நாமோ அந்த விடியலை இன்னும் காணாமலே இருக்கின்றோம். சங்கட மேகங்களைக் கலைத்துக் கொண்டு அந்தச்சுடரொளி கிளர்ந்து எழ வேண்டும்.

இறுதியாக ஒன்று, தேர்வு எழுதும் மாணவன் பென்சிலை எடுத்தமாத் திரத்தில் வினாவில் கேட்கப்பட சில இடங்களைக் குறித்து மதிப்பெண் பெறுவது போன்றதன்று இப்பணி. மொழியியலாளர்கள் தொல்பொருளாளர்கள், மானிடவியலாளர்கள், இன ஆய்வாளர்கள், வரலாற்றாளர்கள், சமய அறிஞர்கள் ஆகிய அனைவரது பணியினையும் ஒரு சேர உள்ளடக்கிய பணி இது. இத்தகைய பணியினை நாமும் தொடர வேண்டும் என்ற நல்விருப்பத்தை இந்நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

திரை கடலோடும் மரைக்காயர்

பேராசிரியர் ஹ.மு. நத்தர்சா.

இந்தியக் கடல் வணிக மேலாதிக்கம் தொன்று தொட்டு அரபியர் வசமே இருந்ததாகச் சரித்திரம் சான்றுரைக்கிறது. இந்தியக் கடல் வழி மூலம் சீனாவரை வர்த்தகத் தொடர்பு வைத்திருந்த அரபியர் வழியுறைப் பகுதிகளாக மூன்று இடங்களைத் தேர்வு செய்திருந்தனர்.

அவை:

1. இந்திய மேற்குக் கடலோரத்தில் சிறந்து விளங்கிய கள்ளிக்கோட்டை போன்ற துறைமுகங்களை உள்ளடக்கிய பிரதேசம். (மாபார்: தடுக்கும் வழி).
2. இந்தியக் கிழக்குக் கடலோரத்தில் சிறந்து விளங்கிய கீழ்க்கரை போன்ற துறைமுகங்களை உள்ளடங்கிய மாபார் பிரதேசம். (மாபார்: தடுக்கும் வழி).
3. சாராந்தீப் (வைரத்தீவு) என்று அரபியரால் புகழப்பட்ட இலங்கையில், ஆதம்முனை போன்ற பகுதிகள் உள்ளடங்கிய கிழக்கு மற்றும் மேற்குக் கடலோரப் பிரதேசங்கள்.

அரபியர் வழியுறைப் பகுதிகளாக இவற்றைத் தேர்வு செய்ததன் நோக்கம்:

"அரபியரின் கலங்கள் மரங்கள் ஒன்றிணைத்துத் தேங்காய் நாரீக் கயிற்றினால் இறுக்கக் கட்டி உருவாக்கப்பட்டவை. இவை பருவநிலை மாற்றத்தால் ஏற்படும் கடலின் ஆவேசத்தாக்குதலைத் தாங்கும் வலுவற்றவை". MARCOBOLO, THE TRAVELS OF MARCOBOLO. (Quotation taken from: MUSLIMS OF SRILANKA, Dr.M.A.M.SUKRI).

எனவே, "பருவ நிலையை அனுசரித்து பயணத்தை அமைத்துக் கொண்ட அரபியர், பருவநிலை சரியில்லாத நேரங்களில் தம் கலங்களைப் பாதுகாப்பான பகுதிகளுக்குக் கொண்டு செலுத்த வேண்டிய சூழ்நிலைக்கு ஆளாகினர்". SRIMA KIRUBAMUNE (AN ARTICLE FROM: MUSLIMS OF SRILANKA, Dr.M.A.M. (SUKRI) Page.93.

இந்திய மற்றும் இலங்கைக் கடலோரப் பகுதிகளில் அரபியரின் குடியேற்றம் இப்படித்தான் ஆரம்பமாகியது. இவ்வாறே, சீனா செல்லும் வழியில் மலாக்கா, ஜாவா போன்ற பகுதிகளிலும் இவர்களின் குடியேற்றம் ஏற்படலாயிற்று.

இந்தியக் கடலோரப் பகுதியில் தங்கும் வாய்ப்பைப் பெற்ற அரபியர் அந்நாட்டின் அரசியல் சூழலை ஆழ்ந்து கவனித்து அங்கும் தங்கள் வணிகத்தை விரிவுபடுத்தத் தொடங்கினர்.

மலபார் பகுதியில் கிடைத்த மிளகும், மாபார் பகுதியில் கிடைத்த முத்தும், மேற்கு ஆசிய நாட்டுச்சந்தையில் நல்ல விலைபேராகும் பொருட்களாய் அமைந்ததால், சூழ்நிலையின் பொருட்டுத் தங்க ஆரம்பித்த அரபியர், வணிகத்தின் பொருட்டுப் பெருக ஆரம்பித்தனர்.

மேற்கு ஆசியாவில் அதிக விலைபெறாத போர்க் குதிரைகளுக்குத் தமிழக மன்னர்களிடம் மிகுந்த வரவேற்பு இருந்தது கண்ட அரபியர், ஏற்றுமதி இறக்குமதி போன்ற இரு தரப்பிலும் வருவாய் பெருகும் வழி இருப்பதை அறிந்து இந்தியக் கடலோரத்தில் தங்கள் குடியேற்றத்தைப் பரவலாக விரிவுபடுத்தத் தொடங்கினர்.

வழியுறைப் பகுதிகளில் வணிகத்தின் பொருட்டுத் தங்க நேர்ந்த அரபியர், வாழும் இடத்தின் சூழலுக்கேற்ப வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டு, தாம் தங்கியிருந்த பகுதிகளில் எல்லாம் திருமண உறவு முறைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, ஒரு புதிய வாழ்வைத் தொடங்கி, ஒரு புதிய வழித்தோன்றல் உருவாகவும் வழிவகுத்தனர்.

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில், அரபியருக்கு இஸ்லாத்தின் அருமை உணர்த்தப்பட்ட அதே கால கட்டத்தில், இந்தியக் கடலோரப் பகுதிகளில் அதன் தாக்கம் உடனடியாக ஏற்பட்டதாகவும், இந்தியத் தீபகற்பத்தில் தன் செல்வாக்கை உடனடியாக நிலைநாட்டிய இஸ்லாமிய மார்க்கம், பின் இந்திய முஸ்லிம்களின் வழி, தூரக்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுக்கும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது என்றும் வரலாற்றாசிரியர்கள் கருதுகிறார்கள். K. INDRAPALA, MUSLIMS OF SRILANKA, DR.M.A.M.SUKRI Page 113 AND 115.

கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிற்பகுதியில் காண்டன் என்னும் சீனத் துறைமுகத்தில் மூண்ட கலவரத்தால், சீனாவுடன் தமது வணிகத்தொடர்பை முற்றிலும் துண்டிக்க நேர்ந்த அரபியர், தமது நிலையான குடியிருப்புகளை இந்தியாவின் மேற்குக் கடலோரத்தில் ஏற்படுத்திக் கொண்டு தூரக்கிழக்காசிய நாடுகளுடன் தமது வணிகத் தொடர்புகளைத் தொடர்ந்தனர் என்று தெரிகிறது.

எனவே, கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருந்து இந்தியக் கடலோரப் பகுதிகளில் பல்கிப் பெருகத் தொடங்கிய அரபியர்....

1. இஸ்லாத்தின் பெருமைகளை எடுத்துரைத்து, புதியவர்களைத் தம்முடன் இணைத்துக் கொண்டதன் வாயிலாகவும்...
2. இந்தியப் பெண்களை மணமுடித்துத் தமது அன்னியத் தன்மையை நீக்கிக் கொண்டதன் மூலமாகவும்...
3. வணிகத்தின் பொருட்டு இந்தியக் கடலோரப் பகுதிகளில் அடிக்கடி நிகழ்த்திய இடப் பெயர்ச்சிகளாலும்...

இந்திய மண்ணோடு ஒன்றிய ஒரு புதிய வாழ்வினைப் பெற்று, தம்வழி ஒரு புதிய வழித்தோன்றல் உருவாகக் காரணமாக அமைந்தனர்.

1. மலபார் பிரதேசத்தில் கள்ளிக்கோட்டையை மையப்படுத்தி உருவாகிய மாப்பிள்ளை முஸ்லிம்களும்,

இவ்வாறு தோன்றிய வழித்தோன்றல்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாய் அமைகின்றனர்.

மாப்பிள்ளை முஸ்லிம்களிலும் ஒரு பகுதியினர் மரைக்காயர் முஸ்லிம்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் கொச்சிப் பகுதியை உறைவிடமாகக் கொண்ட கடலோடிகள் என்றும், போர்த்துக்கீசியரின் நெருக்குதலால் கொச்சி அரசின் ஆதரவை இழந்த இவர்கள், பின்னர் ஜாமரின் மன்னரின் அரசாட்சிக்குட்பட்ட கள்ளிக்கோட்டைக்கு அருகே உள்ள பொன்னானி என்னும் இடத்திற்கு இடப்பெயர்ச்சியானதாகவும் தெரிகிறது. குஞ்சாலி மரைக்காயர் என அழைக்கப்பட்ட இவர்கள் ஜாமரின் அரசின் கடற்படையில் சிறப்பாகப் பணிபுரிந்து போர்த்துக்கீசியரை எதிர்த்து, வீரமுடன் சண்டையிட்டு, உயிர் துறந்த பெருமையினராவர். Indrabala, (Muslims of SRILANKA, M.A.M. SUKRI) Page: 118. போர்த்துக்கீசியரின் தொல்லைகளைத் தாங்க இயலாத குஞ்சாலி மரைக்காயர்களில் சிலர் நாகூர் போன்ற கீழைத்துறைமுகப் பகுதியில் அடைக்கலம் பெற்றனர் என்பதற்கு நாகூரில் உள்ள குஞ்சாலி மரைக்காயர் தெருவும், இன்றும் அங்கு தம் வாழ்க்கையைத் தொடரும் குஞ்சாலி மரைக்காயர் குடும்பத்தினரும் சான்றாக அமைகின்றனர்.

பதினாராம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இலங்கையில் உயர் ஜாதி மரங்களை ஏற்றுமதி செய்யும் உரிமையைக் கேரளாவைச் சேர்ந்த செரியன் மரைக்காயரும் அவரது சகோதரரும் பெற்றிருந்தனர் என ஒரு தகவல் கிடைக்கிறது. DE SILVA (Muslims of Sri Lanka, M.A.M. SUKRI) Page: 154.

கேரளப்பகுதியில் இன்றும் மரக்கல உரிமையாளராக விளங்கும் முஸ்லிம் ஆண்கள் 'மரக்கார்' என்றும், அவர்களின் குடும்பத்தைச் சார்ந்த பெண்கள் 'மரக்காத்தி' என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள் என்று தெரிகிறது. நேர்காணலின் போது இஸ்லாமியத் தமிழ் எழுத்தாளர் செய்யது முகம்மது ஹஸனிடம் பெறப்பட்ட தகவல்.

எனவே, இச்செய்திகள் வழி, மலபார் பிரதேசத்தில் தோன்றிய மாப்பிள்ளை முஸ்லிம்களில் ஒருபகுதியினர் மரைக்காயர் முஸ்லிம்கள் எனப் பெயரிடப்பட்டு அழைக்கப்பட்டனர் என்றுணர்ந்தாலும், மொழி, நிலம் மற்றும் கலாச்சாரச் சூழலை அடிப்படையாக வைத்துப் பார்க்கும் போது, இவர்கள் மாபார் பிரதேசத்தில் தோன்றிய மரைக்காயர் சமூக அமைப்பிலிருந்தும் முற்றிலும் மாறுபட்டு அமைப்பவர்கள் என்னும் கருத்தே பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகிறது.

இலங்கை வாழ் முஸ்லிம்களுக்குத் தமிழ் மொழியே தாய் மொழியாக அமைந்திருப்பதாலும், முத்துக்குளியலின் மொழியாக அமைந்திருப்பதாலும், முத்துக்குளியலின் பொருட்டும் பாக்கு வணிகத்தின் பொருட்டும் பாக்கு வணிகத்தின் பொருட்டும் கீழ்க்கரை, காயல்பட்டினம் சார்ந்த தமிழ் முஸ்லிம்கள் இலங்கையுடன் நெருங்கிய வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையாலும், இலங்கையும், கீழ்க்கரை, காயல்பட்டினம் போன்ற ஊர்களும் கடல்வழியில் மிக அருகாமையில் இருப்பதாலும், இலங்கை வாழ் தமிழ் முஸ்லிம்களை மாபார் பிரதேசத்தைச் சார்ந்த மரக்காயர் சமூகத்தினரோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவர்கள் எனத் துணிந்து குறிப்பிடலாம்.

இலங்கை வாழ் தமிழ் முஸ்லிம்களில் ஒரு பகுதியினர் மரைக்காயர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். (எடுத்துக்காட்டு: பாக்கர் மரைக்காயர்)

சிங்கள வழக்கில் முஸ்லிம்கள் 'மரக்கலயோ' எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். டாக்டர் கா. சிவத்தம்பி, தமிழ் இலக்கியங்கள் மதமும் மானியமும்

இலங்கை வாழ் தமிழ் முஸ்லிம்களில் ஒரு சிலர் "மரக்கலமினுசு" எனப் பட்டம் சூட்டப்பட்டுள்ளனர். இஸ்லாமியக் கலைக் களஞ்சியம், எம்.ஆர்.எம். அப்துற்றஹ்"ம்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இலங்கையில் வாழ்ந்த மரைக்காயர் முஸ்லிம்களின் கடல் வணிகச் செல்வாக்கு குறித்து குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. D.A. Kotelewele: (Muslim of Sri Lanka, M.A.M. SUKRI) Page: 173.

எனவே, இலங்கை வாழ் தமிழ் முஸ்லிம்களைத் தமிழகத்தில் தோன்றிய மரைக்காயர் சமூக அமைப்பின் ஒரு பகுதியாகக் கருதலாம் என்னும் கருத்து வலுப்படுகிறது.

"மரைக்காயர்"-என்னும் சொல்லுக்குப் பலரும் பலவித விளக்கங்களைத் தருகின்றனர்:

1. 'மாரக்கார்' என்னும் மரக்கலத்தைக் குறிக்கும் அரபிச்சொல்லில் இருந்து மரைக்காயர் என்னும் பெயர் வழக்குத் தோன்றியது என்பர், சிலர்.

2. மரக்கலராயர் என்னும் தமிழ்ச்சொல் மரக்கர் உரிமையாளரைக் குறித்தமைவது என்றும், மரக்கலம் வழி வணிகம் செய்ய வந்த அரபியர் வழித்தோன்றல் என்றும் தம்மை இனஞ்சுட்ட "மரைக்கலராயர்" என அழைக்கலாயினர், என்பர் சிலர்.

இவ்விரண்டு காரணங்களுள் இரண்டாவது காரணமே பொருத்தமுடையதாக அமைகிறது. ஏனெனில் இஸ்லாமியப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் மரக்கலராயன் என்னும் சொல்லே ஆட்சி பெற்று விளங்குகிறது. ".....மரக்கலராயன் விரைவின் மீகாமனை விளித்தான்" -சேகனாப்புலவர், திருக்காரணப் புராணம், புத்துக்கள் வசனித்த படலம்-6

தமிழகத்தில்-குறிப்பாக கீழக்கரையில்-மரைக்காயர் சமூக அமைப்பின் தொடக்கத்திற்குப் பின் வரும் காரணம் கூறப்படுகிறது.

"மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் மதுரையில் அரசு செலுத்தி வந்த காலத்தில் கல்தான் தகீயுத்தீன் பாண்டிய அரசுக்கு ஏராளமான குதிரைகளை விற்று அதிகமான செல்வத்தையும் நன்மதிப்பையும் பெற்று ஐந்து பாண்டியர்களுடன் ஆறாம் பாண்டியனாகி, பாண்டியர்களின் குடும்பத்திலிருந்து ஒரு குலமகளைத் திருமணம் புரிந்து, பாண்டியரால் வகுத்தளிக்கப்பட்ட வகுதையை (இப்போதைய கீழ்க்கரை) பெற்றார்" எம்.ஐ.இதரீஸ் மரைக்காயர், கீர்த்திமிகு கீழ்க்கரை, பக்.33 எனப் பெறப்படும் செய்தி, பாண்டியர்-அரபியர் உறவால் தோன்றிய வழித்தோன்றலாகக் கீழ்க்கரை மரைக்காயர் சமூகத்தைக் கூட்டிக் காட்டுகிறது.

இச்செய்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராயும் போது, சோழ மண்டலக் கரையோரத்தில் தோன்றிய மரைக்காயர் சமூகம் சோழர்-அரபியர் வணிக உறவை அடிப்படையாகக் கொண்டு முகிழ்ந்திருக்க வாய்ப்புண்டு எனக் கருதலாம்.

காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் கப்பல்கள் வந்து நிற்கும் காவிரியின் அகன்ற கரையில் பன்னாட்டவர் குடியிருப்பு இருந்தமை குறித்த செய்தியும், நீர்வழி வந்த நிமிர் பரிப்புரவிகளைப் பற்றிய செய்தியும் சோழர்-அரபியரின் தொன்மை வணிகத் தொடர்பைத் தெளிவுப்படுத்துகின்றன. பட்டனிப்பாலை-216-218; 185

பிற்காலச் சோழர்கள் காலத்தில் காரைக்கால் சோழமண்டலக் கரையில் மிகச் சிறந்த துறைமுகப் பட்டினமாக விளங்கி வந்ததாக (சிறிய) லெய்டன் செப்பேடுகள் புகழ்ந்துரைக்கின்றன. ரா.தேசிகப் பிள்ளை, வரலாற்றில் புதுவை, பக். 75-76

"பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் சோழரின் கடலாதிக்கம் வலிமை குன்றியபோது மீண்டும் அரபியரின் ஆதிக்கம் மேலோங்கியது. ஆனால், இம்முறை அரபியரால் உருவாக்கப்பட்ட அவர்தம் வழித்தோன்றல்களும் கடல் வழி வணிகத்தில் தமது பெரும் பங்கினைச் செலுத்தத் தொடங்கினர்" எனக் கிடைக்கும் செய்தி ஈண்டு கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

சோழரின் கடலாதிக்கம் வீழ்ச்சியுற்ற தருணத்தில் வலிமை பெற்ற அரபிய வழித்தோன்றல்கள் சோழரின் குடியினின்றும் தோன்றியவர்களாய் இருக்க வாய்ப்புகள் மிகுதியும் இருக்கின்றன. தூரக்கிழக்காசிய நாடுகளில் கடலாதிக்கம் செலுத்திய சோழமண்டலக் கரைசார்ந்த முஸ்லிம்கள் இன்றும் "சோளியா முஸ்லிம்கள்" என்றே ஆய்வாளர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

"போர்த்துகீசியரின் வருகைக்கு முன்பு, அதாவது பதினாறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தெற்காசியாவுக்கும் தென்கிழக்கு ஆசியாவுக்கும் இடைப்பட்ட கடலாதிக்கம் தமிழ் இந்துக்களின் கையிலும் சோளியாதமிழ் முஸ்லிம்களின் கையிலும் இருந்தது" என்பார் சோழமண்டலக் கரையில் தோற்றம் பெற்றதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

எனவே, அரபியர் தமிழகத்தில் கொண்ட வணிக உறவின் அடிப்படையில், பாண்டியர்களிலும், சோழர்களினின்றும் மரைக்காயர் சமூக அமைப்புத் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம் எனத் தெரிய வருகிறது.

சிற்ப அளவைகள்

வை.கணபதி, ஸ்தபதி

ஓவ்வொரு நாடும் தனக்கெனப் பல அளவைகளை வகுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இவ்வளவைகள் துறைக்குத் துறை வேறுபட்டிருப்பதையும் காண்கிறோம். ஆங்கிலேயர்கள் அங்குலம், அடி, கெஜம், பர்லாங்கு, மைல் என்ற நீட்டலளவைகளை வகுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பிரெஞ்சுக்காரர்கள் சென்டிமீட்டர், மீட்டர், கிலோ மீட்டர் முதலிய அளவைகளைக் கையாளுகிறார்கள். இம்முறையில் நம் நாட்டுச் சிற்பக் கலைஞர்கள் தமக்கென, பல்வேறு அளவைகளை உருவாக்கிக் கொண்டு சிற்பக் கலை தோன்றிய நாள்தொட்டு அவ்வளவைகளையே கையாண்டு வருகிறார்கள். சுமார் பத்து ஆண்டுகளாகத்தான் இன்றைய சிற்பிகள் தாம் வரையும் படங்களில் ஆங்கிலக் கல்வி பயின்றோர் படித்துப் புரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு ஆங்கில அளவைகளைப் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். சிற்பிகள் தம் அன்றாட வேலைகளில் ஆங்கில அளவைகள் பயன்படா. தொழில் நணுக்கங்கள் இரகசியங்கள் எல்லாம் இத்துறை அளவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. ஆங்கில அளவை முறை தெரிந்த இன்றைய சிற்பிகளும் முதலில் பண்டைய அளவைகளில் கோயில், படிமம் ஆகியவற்றின் அளவுகளைக் கணித்து நிர்ணயித்து அதன் பிறகு தான் ஆங்கில அளவைகளில் மாற்றி வழங்க முடியும். சிற்பத் துறையில் ஈடுபட்டோருக்கு இக்கூற்று நன்கு விளங்கும். எனவே, ஒருகாலும் பண்டைய அளவைகள் செயலற்று போகா. வேறு அளவைகள் புகுவதும் இயலா. இங்கு தான் நமது பண்டை முறைகளின் தனித்தன்மை துலங்குகிறது. சிற்பத்துறையில் பணியாற்ற விழைவோர் பண்டைய அளவைகளை நன்கு நினைவிலிருத்திக் கொள்வதுடன் பயிற்சிக்குள்ளாவதும் இன்றியமையாததாகும்.

'அணு':

சிற்பத் துறையில் கையாளப்பெறும் அளவை பரமானுவிலிருந்து தொடங்குகிறது. எந்த அணுவை-நன்மையான பொருளை-கண்களால் நாம் பார்க்க முடியாதோ அதற்குப் பரமானு என்று பெயர். ஆனால் இப்பரமானு மாமுனிவர்களின் கண்களுக்கு மட்டுமேபுலப்படும் என்று 'மானசாரம்' வரையறுத்துக் கூறுகின்றது. ஓர் ஆங்கில அங்குலத்தின் 190650 பாகங்களில் ஒன்று அணுவின் அளவெனில் நமது கண்களுக்குப் புலப்படாதன்றோ! ஆனால் அணுவின் அளவைப்பற்றிப் பேசும் வேறு பல சிற்ப நூல்கள் இதனை வீட்டுக் கூரைகளிலுள்ள துவாரங்களின் இடைவெளிகளின் வழியாக ஊடுருவிப் பாயும் சூரியக் கதிரில் மிதக்கும் நுண்ணிய துகள் என்று கூறுகின்றன. இதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு பெருகும் மற்றைய அளவைகள் நமது கண்களுக்குப் புலப்படக் கூடியனவே!

'அணுவிலிருந்து முளைத்த அளவைகள்':

இவ்வகையான பரமாணு எட்டுக் கொண்டது ஒரு தேர்த்துகள் என்றும்; தேர்த்துகள் எட்டுக் கொண்டது உரோமத்தின் முனை அகலம் என்றும்; உரோமம் எட்டுக் கொண்டது ஓர் ஈரின் அகலம் என்றும், பேன் எட்டுக் கொண்டது ஒரு யவை என்றும், யவை எட்டுக் கொண்டது ஓர் அங்குலம் என்றும் மானசாரம் வகுத்துக் கூறுகின்றது.

'யவை':

யவை என்பது ஒரு தானியத்தின் பெயர். ஆராய்ச்சியாளர்களில் ஒரு சிலர் இதனைக் கோதுமை என்றும், மற்றும் சிலர் பார் லி என்றும் கூறுகிறார்கள். ஆனால் சிற்ப நூல்கள் இதனை நெல் என்றே கூறுகின்றன. எல்லாவகை நெல்லும் நூல் கூறும் நெல்லின் அளவிரா. இவ்வளவிற்கு ஒத்திருக்கும் நெற்கள் செந்நிறம் பொன்னிறம் வெண்ணிறம் வாய்ந்தவை என்றும் பெரு நெல் என்றும் செளகந்தி என்ற பெயருடைய நெல் என்றும் நூல்கள் கூறுகின்றன. செளகந்தி என்ற பெயர் இன்றளவும் தஞ்சை ஜில்லாவில் வழங்கி வருதல் நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது.

'அங்குலம்':

அங்குலம் என்ற சொல் அங்குல் என்ற வடமொழிச் சொல்லிலிருந்து தோன்றியதாகும். அங்குலீ என்றால் விரல் எனப் பொருள்படும்.

தமிழ் நாட்டுச் சிற்பிகள் அங்குலம் என்ற சொல்லுக்கு மாற்றாக விரல் என்றே கூறி வந்திருக்கின்றார்கள். ஏன், இன்று கூட சிற்பிகளிடையே வழங்குவது விரலே. பண்டைக் காலத்தில் விரலென்ற அளவு வழங்கி வந்தமை பண்டை இலக்கியங்களில் காணலாம். எடுத்துக் காட்டாக, சிலப்பதிகாரத்தின் அரங்கேற்றுக் காதையில் அரங்கின் இலக்கணம் கூறுமிடத்து,

"புண்ணிய நெடுவரைப் போகிய நெடுஞ்சழைக்
கண்ணிடை ஒருசாண் வளர்ந்தது கொண்டு
நூனெறி மரபின் அரங்கம் அளக்கும்
கோலள விருபத்து நால்விர லாக
எழுகோல் அகலத் தென்கோல் நீளத்து"

என்ற வரிகளைக் காணலாம். மாதவி நடனமாட அமைக்கப்பெற்ற அரங்கத்தை அளவிட உபயோகித்த அளவுகோல் 24 விரல் கொண்டதாகுமென இது கூறுகின்றது. கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டினதான சிலப்பதிகாரம் விரல் என்ற சொல்லை எடுத்தாளுவது விரல் என்ற கலைச்சொல்லின் தொன்மையை நமக்கு அறிவுறுத்துகிறது. அன்று போல் இன்றும் 24 விரலளவு கொண்டதே ஒரு முழமாகும் என்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

இதுகாறும் மானசாரத்தின் விரல் அளவை வாய்ப்பாட்டினை ஆராய்ந்தோம். அதனை ஒருங்கே திரட்டிக் கீழே குறிப்போம்.

அங்குல வாய்ப்பாடு

8 பரமாணு = ஒரு தேர்த்துகள்

8 தேர்த்துகள் = ஒரு மயிர் நுனி

8 மயிர் நுனி = ஒரு ஈர்

8 ஈர் = ஒரு பேன்

8 பேன் = ஒரு யவை

8 யவை = ஒரு அங்குலம்

இத்தகைய அங்குல வாய்ப்பாட்டினை ஒரு சில வேறுபாடுகளுடன் வெவ்வேறு நூல்களில் காணலாம். எனினும் அங்குலம் என்ற அளவைப் பிராமணம் ஒன்றே. தமிழ் நாட்டில் தொன்று தொட்டு ஒருவித சிற்ப விரல் வாய்ப்பாடு வழங்கி வருகிறது. முன்னைய வாய்ப்பாட்டுக்கும் பின்னை வரும் வாய்ப்பாட்டுக்கும் ஒற்றுமை காணப்படுவதும், வாழ்க்கையில் சுலபமாகக் காணப்படும் பொருட்களைக் குறிப்பதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

விரல் வாய்ப்பாடு

8 அணு = ஒரு தேர்த்துகள்

8 தேர்த்துகள் = ஒரு இம்மி

8 இம்மி = ஒரு எள்ளு

8 எள்ளு = ஒரு நெல்

8 நெல் = ஒரு பெருவிரல்

யவை என்ற சொல்லுக்கு ஈடாக நெல் என்ற சொல் பிரயோகிக்கப்படுவதும் இங்கு கவனித்தல் அவசியம்.

மானாங்குலம்:

மானசாரம் அளித்த வாய்ப்பாட்டில் 8 யவை கொண்ட அளவு ஓர் அங்குலமெனக் கண்டோம். இவ்வங்குலத்திற்கு மானாங்குலம் என்று பெயர். சிற்ப நூல்கள் பொதுப்படையாக அங்குலமென்று கூறுவதெல்லாம் இந்த மானாங்குலத்தையே குறிக்கும். மானாங்குலம் என்பது பொதுவாக அளப்பதற்குரிய அங்குலமென்றே பொருள்படும். இஃது ஆங்கில அங்குலம் 1-3/8 கொண்டது.

ட நீள அளவையாகும்.
முப்பிரிவுகள்:

இத்தகைய மானங்குலம் மூன்று சிறு பிரிவுகளுடையது.

8 யவை கொண்ட அங்குலம் உத்தமாங்குலம் (பெருவிரல்) என்றும்,

7 யவை கொண்டது மத்தியமாங்குலம் (இடைவிரல்) என்றும்,

6 யவை கொண்டது கன்னியசாங்குலம் (கடை விரல்) என்றும் சொல்லப்படும்.

அடுத்து விரல் அளவையிலிருந்து பெருகும் பெரு அளவைகளை மானசாரம் கீழ் வருமாறு கூறுகிறது.

12 விரல் நீளம் = ஒரு விதஸ்தி

2 விதஸ்தி = ஒரு கிஷ்கு முழம்

கிஷ்கு முழமானது 24 விரல் நீளம் கொண்டதென்பது இதிலிருந்து பெறப்படுகிறதல்லவா? இதனையே பொதுவாக ஒரு முழமென்றும், சிற்ப முழம், தச்சுமுழம் என்றும் தமிழ்நாட்டுச் சிற்பிகள் கூறுவர். இச்சிற்ப முழமானது ஆங்கில அளவில் 33 இஞ்சு ஆகிறதென்பதை அறிதல் வேண்டும்.

இங்ஙனம்: 24 விரல் கொண்டது ஒரு கிஷ்கு முழமென்றும், 25 விரல் கொண்டது பிராஜாபத்ய முழமென்றும், 26 விரல் கொண்டது தனூர் முஷ்டி முழமென்றும், 27 விரல் கொண்டது தனூர் கிரஹ முழமென்றும் பல்வேறு அளவைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட வெவ்வேறு முழங்களைச் சந்தர்ப்பங்களில் உபயோகப்படுத்த வேண்டுமென்பதையும் மானசாரம் கூறுகின்றது. அதனை வேறிடத்தில் கூறுவோம்.

4 முழு நீளம் கொண்ட அளவையினை தனூர் தெண்டம் அல்லது தெண்டமென்றும், 8 தெண்டம் கொண்ட நீள அளவை ரஜ்ஜு (கயிறு) என்றும் மானசாரம் உணர்த்துகின்றது. இந்த அளவையில் உட்பட்ட முழம் 24 விரல் கொண்ட முழம் என்பதை மறக்கலாகாது.

மேலை நாட்டினர் வெவ்வேறு விதமான பொருள்களை வெவ்வேறு விதமான அளவை (Measures)களைக் கொண்டு அளக்கின்றார்கள். அதனையே நாமும் பின்பற்றி வருகிறோம். உதாரணமாக, துணிகளைக் கெஜத்தாலும் நிலத்தை (field) சங்கிலியாலும் (Chain) தூரத்தை மைல் பர்லாங்கு ஆகிய அளவைகளினாலும், மலையின் உயரத்தை அடியினாலும், கடலின் ஆழத்தை (Fathom) என்ற அளவையினாலும், பெட்டிகளை அங்குலத்திலும் (inches) அளந்து கூறுகிறோம். இந்தப் பாகுபாட்டை பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த நமது மூதாதையர்களும், பின்பற்றி வந்திருக்கிறார்கள். இச்செய்திகளை மானசாரம், மயமதம், காமிகாமம், கால்யபம், விசுவகர்மீயம் முதலான பழம்பெரும் சிற்ப நூல்களின் வாயிலாக அறியலாம்.

'கிஷ்கு முழம்':

யானம், சயனம் ஆகிய பொருள்களை கிஷ்கு முழத்தால் அளத்தல் வேண்டும் என்பது மானசாரத்தின் கொள்கை. யானம் என்பது வாகனம் ஆகும். அதாவது நம்மை ஏற்றிச் செல்லும் வண்டி, சகடம், சப்பரம், தேர், பல்லக்கு முதலியனவாகும். சயனம் என்பது பலகாசனம், மஞ்சம், கட்டில், தொட்டில், ஊஞ்சல், நாற்காலி முதலிய படுக்கை, இருக்கைகளை உணர்த்தும். இவற்றையெல்லாம் 24 விரல் நீளம் கொண்ட கிஷ்கு முழத்தால் அளத்தல் வேண்டும்.

பிராஜாபத்ய முழம்:

விமானம் என்று பொதுப்பெயரால் அழைக்கப்படும் வீடு, மாளிகை, அரண்மனை, கோட்டை முதலிய கட்டிடங்களை 25 விரல் அளவு கொண்ட பிராஜாபத்ய முழத்தால் அளத்தல் வேண்டும்.

தனூர்முஷ்டி முழம்:

வாஸ்துக்களை (field, ground) 26 விரல் கொண்ட தனூர்முஷ்டி முழத்தினால் அளத்தல் வேண்டும்.

தமிழகத்தின் உலோக வளமும், கலைவளர்ச்சியும்

பேராசிரியர் சி.கோவிந்தராசனார்

இக் கட்டுரையாளர் தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள குடந்தை மாநகரில் 1-7-1920-இல் பிறந்தவர். ஓவியம் வரைவதில் வல்லவரான இவர் தமிழில் வித்துவான் பட்டம் பெற்றவர். பல ஆண்டுகள் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராகவும், 27 ஆண்டுகள் கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியில் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றினார். 17-11-63-ல் கண்ணகி கோட்டத்தைக் கண்டு பிடித்தவர். 'தமிழக வரலாற்றுச் செய்திகள்', 'ஓவியக் கலை நூல்' ஆகிய நூல்களை எழுதியவர். இவர் இப்போது மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல் துறையில் கல்வெட்டு, தொல்பொருள், வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளராகப் பணிபுரிந்து வருகிறார். இவருடைய 'கல்வெட்டுக் கலைச் சொல் அகராதி', 'கரந்தைச்செப்பேடுகள் ஆராய்ச்சி' ஆகிய நூல்கள் பல்கலைக் கழக வெளியீடுகளாக விரைவில் வெளிவரவுள்ளன.

தோற்றம்:

உலக நிலப்பரப்பில், ஆங்காங்கே பல்வேறுபட்ட மக்களினங்கள் வாழ்கின்றன. அவ்வவற்றின் தோற்றம், தொன்மை, நாகரிக வளர்ச்சி ஆகியவற்றைப் பற்றியறியும் ஆராய்ச்சி, இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில் பெருகியுள்ளது. அதற்கமைந்த முயற்சிகளுள், அகழ்வாராய்ச்சி வழியே கிடைத்துள்ள பொருள்களை பண்டைய மனிதனின் காலவளர்ச்சி நிலைகளை அறுதியிட்டு அறிவதற்கமைந்த சான்றாக இருக்கின்றன.

அகழ்வாராய்ச்சியின் பயனாக ஆதி மனிதன் கையாண்ட பொருள்களும், வலிய கற்களாலான கருவிகளும், உலோகங்களாலான கருவிகளும் பொருள்களும் கிடைத்துள்ளன. அவற்றைக் கொண்டே அக்கால மனித இனத்தின் வளர்ச்சிக் காலங்களை, கற்காலம், உலோககாலம் என முறையே அறிஞர் பாடுபடுத்திக் கூறுவாராயினர். இவ்வாராய்ச்சிக்கு இலக்கான புதைபொருள்களும் முதுமக்கள் தாழிகள் முதலிடம் பெற்றிருப்பதை ஆய்வுரைகளால் அறிய முடிகின்றது.

கல்லும் பொன்னும்:

கற்கால மனிதன் காட்டுத் தீயினின்றும் தீயினைக் கொண்டு தான் கொன்ற விலங்கின் இறைச்சியை வாட்டித் தின்னும் செயலைக் கற்றிருந்தான். அக்காலத்தில் காட்டுத்தீ பரவிய உருக்குப்பாறைகள் கனிந்து உருகி நின்றதைக் கண்டு வியந்து, அவற்றைப் பெயர்த்து ஆய்ந்தபோது, அவை கற்களைவிட வலிமையும் தேவைக்கேற்ற வடிவமும் பெற்றிருந்ததினால், அவற்றை ஆயுதங்களாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியுள்ளான்.

பொன்னின் பொதுமை:

உருக்குப் பாறைகள் கடிய காட்டுத் தீயினால் உருகி வழிந்து தீப்பிழம்பாக நின்றபோது, காட்சிக்குப் பொலிவுடனும் மஞ்சள் நிறத்துடனும் தோற்றமளிப்பது இயல்பு. இத்திறத்தானே அது பண்டை மனிதனால் 'பொன்' எனும் சொல்லால் குறிக்கப்பெறுவதாயிற்று. உலோக உருக்குக் கனியினை உருகி நின்ற பொறுக்குப் பாறைகளினின்றும் பொல்லாகப் பெயர்த்தெடுத்து காரியத்தால் 'பொல்' என்ற சொல்லால் சுட்டப்பட்டு, கால வழக்கில் மொழி வளர்ச்சியில் 'பொன்' என்றாகியுள்ளது என்றும் கூற முடிகின்றது.

இதனை வடவர், 'லோகம்' என்பர். தமிழாக்கம் 'உலோகம்' என நடைபெற்றது. இதனால் தமிழன் செம்பு, இரும்பு, வெள்ளி, ஈயம் ஆகிய உலோகங்களுக்கு இட்ட பொதுப் பெயர் 'பொன்' என்பதாகுமென்பது புலனாகும்.

பொன்னும் - வகையும்:

ஒரு காலத்தில் தீப்பிழம்பாக நின்று குளிர்ந்தது நிலவுலகமாதலின், இதன் பாறைப்படிவங்கள் பல்வேறுபட்ட தாதுப் பொருள் செறிவுகளாகவே தனித்தும், படர்ந்தும், செறிந்தும் இயற்கையாகவே உறைந்து நிற்பதாயிற்று. இவற்றையே 'கனி வளம்' என்பர்.

கடுந்தீயில் உருகிய அக்கனிவளங்களுள் குளிர்ந்தபின் செவப்பேறி நின்ற உருக்கினைக் கண்டு அன்றைய தமிழன் 'செம்பொன்' (செம்பு) என்றான். கருமையாக உறைந்து நின்ற பொன்னைக் கண்டு 'கரும் பொன்' என்றான். இவற்றினும் மஞ்சள் நிறத்தில் திண்மை குன்றாத தன்மையும் பளபளத்த ஒளிர்ப்பும் உடையதாக நயப்புடன் காணப்பட்ட கனியினைப் 'பொன்' என்னும் தனிச் சொல்லாலேயே சிறப்பாகச் சுட்டிக் கூறி, மற்றைய உலோகத்திலும் மேலானதாகக் கொண்டான். வெளிர் நிறமும் ஒளியும் குன்றாது வழிந்து நின்ற கனியினை 'வெண்பொன்' என்றே கூறியிருக்க வேண்டும். அது 'வெள்ளி' எனும் பெயரால் வழக்கில் நிலைத்து வந்துள்ளது. இதுபோன்றே கரும்பொன் செறிவும் வலிவும் மிக்கதாக இருந்ததால் 'இரும்பொன்' என்றான். கால வழக்கில் இரும்பு என்றாகியுள்ளது.

தொன்னெறி வழக்கில் - பொன்:

கொல்லனால் ஏற்ற வடிவில் எஃகினால் உருவாக்கப்பட்ட போர்க்கருவிகளும் சிறந்தது 'வாள்' என்ற பெயரினைப் பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியர் வாள் என்பது ஒளிக் குரியதாகுமென்பதனை, "வாள் ஒளியாகும்" என்று உயிரியலில் உரைப்பாராயினர். அவ்வழக்கானே ஒளியும், தரமும், அணுச்செறிவும், நயமும் பெற்ற கனிப்பொருள் பொலிவுடன் தோற்றங் கொண்டுள்ளதால் 'பொலம்' என்பதன் அடிப்படையில், 'பொன்' என்ற தனிச் சிறப்புடன் சுட்டப்பெற்று வழக்கிலும் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது என்பர்.

நிலைப்பும் கனிப்பும்:

உலகில் உலோகக் கனியினைக் கண்டறிந்து பயன்படுத்திய தொன்மையான வளாகங்களுள் கடல்கொண்ட குமரிநாடும், எஞ்சிய தமிழ்நாடும் ஒன்றாகும். முன்தோன்றி மூத்த குடியாக விளங்கும் தமிழன் இன்றைய தமிழகத்தில் கண்டதும் கொண்டதுமாய் கிய உலோகக் கலைவளத்தினைத் தொன்றுதொட்டு நன்கு அறியப் பண்டைய இலக்கியங்களும், குமரித்துறையைச் சார்ந்துள்ள தாமிரபரணியாற்றங்கரையில் இருந்து, காலத்தால் புதையுண்ட ஆதிச்சநல்லூர் கொற்கை முதலான இடங்களில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட உலோகப் பொருள்களும் சான்றாக இருக்கின்றன. தாமிரமாகிய செம்புக் கனிவளம் பரவிய பரற்கற் பரம்பு நிலே மடுகளின் தாக்கிடையே வழிக்கொள்ளும் பொதியமலையாறு நிலத்தின் இயற்கை வளப்பெயரான 'தாமிர பரணியாறு' என்று பெயர் பெற்றிருப்பது, உலோககால மக்களின் வாழ்வு ஒரு காலத்தில் இங்கு இடம் பெற்றிருந்தது என்பதற்கு இலக்காகி நிற்றுகின்றது.

தமிழகத்தின் நிலவியற்கையில் செம்பாறைப் படர்நிலமும், உருக்குப் பொறுக்குக் குவியல் செறிந்த நிலமும் ஆங்காங்கே தொடர்ந்து படர்ந்து உள்ளதனை இன்றும் காணலாகும். அப்பாறைகளில் செம்பு, இரும்பு ஆகிய உலோகக் கனிவளங்கள் மிகுந்துள்ளதனை உருக்குத் தொழிலாளர் உற்றறிவர். அகழ்வாராய்ச்சியினால் கிடைக்கும் பொருள்களும் இரும்பு, செம்பு, வெண்கலம் ஆகிய உலோகங்களினாலான போர்க்கருவிகளும் பொருள்களும் கிடைத்துள்ளன. இவை பண்டைத் தமிழரின் நாகரிக வாழ்வியலைக் கணிக்கும் சான்றுகளாகுமென்பதனை வரலாற்றறிஞர் வகுத்தறிவர். எனவே, குமரிநாட்டு நாகரிகத்தின் எஞ்சிய சின்னமாக அமைந்த தாமிரபரணிக் கரை நாகரிகமே, தமிழர்தம் வாழ்வியல் வரலாற்றுக் கணிப்பின் தொடக்கமாக அமைவதால் தமிழக வரலாறும், இந்திய வரலாறும், 'தாமிரபரணிக்கரை நாகரிகம்' என்னும் தொடக்கமாகவோ, அன்றி 'குமரித்துறை நாகரிகம்' என்னும் தலைப்பிலான தொடக்கமாகவோ எழுதப்பெறுதல் வேண்டுமென்பது, தமிழக வரலாற்றினை உள்ளவாறு உரைப்பதற்கமைந்த கருத்தாகும்.

இரும்பும் எஃகும்:

துருக்கொள்ளும் மாற்றமும், வளையும் தன்மையும், முழுங்கும் இயல்பும் கொண்டது இரும்பு என்னும் உலோகமாகும்.

இரும்பின் கனிப்பொருளின் உயர்தரமே எஃகு என்னும் உலோகமாகும். இவ்வுலோகம் வளையாத கடுமையும், துருப்பெறாத தன்மையும், கூர்மை மழுங்காத இயல்பும் பெற்ற, ஒளியோடு கூடிய வல்லிரும்பாதலின் எஃகு என்று பெயர் பெற்றுள்ளது.

சங்க கால இலக்கியங்களில் இரும்பும் எஃகும் தனித்தனியே கூறப்பட்டுள்ளன. இரும்பு நயமும் வளையும் தன்மையும் உடைய உலோகம் என்பதனை, "இரும்பு திரித்தன்ன", "இரும்பு செய்தொடி", "இரும்பு இயன்றன்ன கருங்கோட்டு எருமை" என்னும் அகநானூற்றுச் சான்றுகளால் அறிய முடிகின்றது.

எஃகு தாக்கத்தினால் வளையாது உடையும் தன்மையும், மிக்க வலிமையும், கூர்மை குன்றாத தன்மையும் பெற்ற வல்லிரும்பாதலின், அதனாலாக்கப்பட்ட 'வேல்' என்னும் சிறந்த படைக்கலத்தினை 'எஃகு' என்றே பண்டைத் தமிழர் குறித்துள்ளனர். 'எ

ஃகு விளங்கு தடக்கை', 'வடிவேல் எஃகு', 'ஓளிறு இலைய எஃகு' என்பனவற்றால் எஃகின் பெயர்ச் சிறப்பினை அறிய முடிகின்றது. எஃகின் வலிமையினையும் உறுதியினையும் வீரர்களிடம் கண்ட புலவர்கள், 'எஃகுடை எழில் நலம்' என்று கூறியுள்ளனர். இதனால் எஃகு என்னும் உறுதிக்கமைந்த பண்புச் சொல்லே அதனாலாகிய வேல் என்ற போர்க்கருவிக்குரிய பெயராகவும், உடல் வலிமையும் உள்ளத்தின்மையும் பெற்ற வீரர்கட்கமைந்த சான்றாகவும் வழக்கில் நிலைத்துள்ளமை புலனாம். இதைப் போன்றதே பொன்னும் வாளும் என்பது மேலே புலப்படுத்தப்பெற்றது.

பசும்பொன் - வகை:

பொன் என்ற பொதுப்பெயர், பொலம் என்ற சொல்லாட்சியின் வழியே நடைபெற்றது என்பதனைத் தொல்காப்பியம் தருதலான, ஓளியும், மாசு பெறாத தன்மையும், திண்மையும், நயமும், திறமும், தரமும் பெற்ற உலோகம், பொன் என்ற பெயரையே சிறப்பாகப் பெற்று விளங்கலாயிற்று. இதனைப் 'பசும்பொன்' என்றும் பண்புடன் பகர்ந்துள்ளனர். தமிழகம் மேலை நாடுகளோடு கொண்டிருந்த வணிகத்தின் பயனாகவே பொன்னாலான பொருளாதாரத்தினை நன்கு பெருக்கியுள்ளது. ஓளிநிலை, தரம் ஆகியவற்றால் வகை செய்து வணிக வழக்கில் நிலவிய பொன், சாதாரணம், கிளிச்சிறை, ஆடகம், சாம்பூநதம் என்ற நான்கு வகையில் புகார்த்துறையிலும், மதுரையிலும் விற்பனை செய்யப்பட்டிருந்ததைச் சிலப்பதிகாரம் குறிக்கின்றது.

செம்பொன் - செம்பு:

தூய உலோகங்களுள் பொன்னுக்கு அடுத்த மதிப்பில் இருந்தது செம்பொன் என்னும் செம்பாகும். இதன் கனிப்பொருள்கள் தமிழகம் முழுவதும் ஆங்காங்கே செம்பாறைப் படிவங்களாகக் கிடைக்கின்றன. உருக்குப் பாறைகளாகவே காணப்படுதலினால் 'செம்பு உருக்காம் பாறை' என்று பெயரிட்டுள்ளனர். இப்பெயர் கால வழக்கில் தேய்ந்து திரிந்து 'செம்பூரான் பாறை' என்றாகியுள்ளது.

தமிழகத்தின் உலோக கால மக்கள் இரும்பைப் பயன்படுத்தியுள்ளாராயினும், தொடர்ந்து செம்பினையும் அதன் கலப்பு நிலை உலோகமாகிய வெண்கலத்தினையும் பயன்படுத்தியுள்ளனரென்பதையும், ஆதிச்சநல்லூர் அகழ்வாராய்ச்சியினால் அறிய முடிகின்றது. கி.மு. 5000 அளவில் இரும்பின் பயனைத் தமிழ் மக்கள் கண்டுள்ளனர். கி.மு. 1000 அளவிலிருந்தே செம்பு என்னும் உலோகம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. செம்பினை அரண்கட்டுப் பயன்படுத்தியுள்ள செயலே முதற்கண் நிகழ்ந்துள்ளது. இதனைச் "செம்பு புனைந்து இயற்றிய சேண்நெடும் புரிசை" என்ற புறப்பாட்டடிகள் புலப்படுத்தும்.

செம்பு செய்குநர்:

இயற்கையாகத் தமிழகத்தில் கிடைத்த செம்பின் கனிப்பாறைகளைச் சிதைத்துக் குவையிலிட்டு உலையில் உருக்கிப் பிரித்தெடுக்கும் கடி செயலுடைய உருக்குத் தொழிலாளர் 'செம்பு செய்குநர்' என்று குறிக்கப்பட்டனர்.

செம்பு செய்குநர் புகார் நகரின் மருவூர்ப்பாக்கத்தில் இருந்தார்கள் என்பதனையும், மதுரை அங்காடி வீதியில் செம்பிற் செய் நவும் விற்பனைக்கு உரியதாக இருந்தன என்பதனையும், சிலம்பு பகுத்துக் கூறுகின்றது. (செம்பு செய்குநர் என்பதற்குச் செம்பினால் பொருள்களைச் செய்பவர் என்று பொருள்கொள்ளுதலினும், செம்புக் கனிப்பொருளை உலையிலிட்டு உருக்கித் தூய செம்பினைச் செய்யும் உருக்குத் தொழிலாளர் என்று கொள்ளுதலே பொருத்தமாகும்).

கரும்பொன்:

கருமை நிறமுடன் உருக்குக்கற்களாகக் கிடைக்கும் இவ்வுலோக மூலத்தினை உலையிலிட்டு உருக்கித் தனித்துப் பிரித்தெடுப்பினும் கருமை நிறமுடன் காணப்படுதலின் இதனைக் கரும்பொன் என்றனர். இவ்வுலோகத்தின் அணுச்செறிவு, கனப்பாங்கு ஆகியவற்றால் இரும்பொன் என்ற பெயரால் சுட்டப்பெற்றதாகி, அப்பெயர் கால வழக்கில் 'இரும்பு' என்றாகியுள்ளது. சங்க காலத்திலேயே இரும்பு என்ற பெயர் பொன் வகையிலொன்றாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இரும்புத் தொழில் செய்தவர் கொல்லர் என்று குறிக்கப்பட்டனர். "இரும்பு செய் கொல்லென்" (அகம் - 72:6), "வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லர்க்குக் கடனே" (புறம் - 312:3), "கருங்கைக் கொல்லர்" (சிலம்பு - 5:29).

வெண்பொன் - வெள்ளி:

வெள்ளிய ஓளியும் நிறமும் பொருந்திய பொன்னாதலின் வெள்ளி எனப் பெயர் பெற்றது. இது தூய உலோகங்களிலொன்றாகும். இப்பொன் (உலோகம்) பாயிலோன், மெசபடோமியா ஆகிய நாடுகளில் கனிப்பொருளாகக் கிடைத்தலினால், வணிகவழி தமிழகத்தில் புழக்கத்திற்கு வந்த உலோகமெனலாம்.

வெள்ளியின் குறைந்த விளைவான கனிப்பொருளிலிருந்து ஆக்கப்படுவது வெள்ளி ஈயம். அதன் கழிவுப்பொருளை மேலும் உருக்கினால் கருமை நிறத்துடன் உண்டாவது கரிய ஈயம். இதுவே கார்ஈயம் என்றாகி, 'காரீயம்' என்று வழக்கில் நிலைத்துள்ளது. ஈயம் தனிநிலை உலோகமாகும்.

தூய வெண்மை நிறம் பெற்றதால் வெள்ளி என்று குறிக்கப்பெற்ற மொழிநிலையைக் கருத்திற்கொண்டு சிந்திக்கின், தூய மஞ்சள் நிறத்தினைப் பண்டைத் தமிழர் பொன்நிறம் என்று குறித்துள்ளனர் என்று கொள்ள முடிகின்றது - (பொன்நிறம்-தூய மஞ்சள் நிறம்).

வெண்கலம்:

வெண்மை நிறமுள்ள பாத்திரம் என்ற பொருள் தரும் பெயருடைய உலோகம். இது உயர் கலப்பு உலோகமாகும். உலோகத் தொழிலாளர்கள் கலப்பு உலோகங்களை உருவாக்கியதில் கனிப்பு கொள்ளாத வகையில் ஆக்கிய கலப்பு உலோகம். செம்போடு வெள்ளியும் உருகிய நிலையில் சிறிதளவு நாகத்தினையும் சேர்த்து உருக்குக் கலவையாக்கி உண்டாக்கும் உலோகம். இக் கலப்பு உலோகத்தாலான பொருளை மற்றொரு உலோகக் கம்பியால் தட்டினால் இனிய நல்லோசை எழும். அவ்வோசை 'கிண்' என்ற சொல்லோசையாக அலைநிலை பெற்று நிற்பதால், அத்தகைய நல்லோசை எழுதற்கமைந்த வெண்கலத்தாலான குழிந்த பாத்திரம் 'கிண்ணி' என்று பெயர் பெறுவதாயிற்று. மற்றும் வெண்கல உலோகத்தில் கிண்ணெனும் நல்லோசை பிறத்தலான் 'கிண்ணி' என்ற சிறப்புப் பெயரும், முறியும் தன்மை உடைமையால் 'முறி' என்ற காரணப் பெயரும் இவ்வுலோகம் பெற்றதெனலாம். வெண்பொன் என்ற பெயர் தூய உலோகமாகிய வெள்ளிக்குச் சிறப்பாக அமைந்ததால், கலப்பு உலோகமாக இதைக் கண்டறியும் குறிப்பாக, இதனாலாக்கப்பட்ட கலத்தின் பெயராலேயே 'வெண்கலம்' என்று சுட்டப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பித்தளை:

பித்தளை கலப்பு உலோகமாகும். செம்பு, (ஈயம்) நாகம் ஆகிய கூட்டினால் உருக்கி உண்டாகும் உலோகம். இதன் நிறம் பசுமை இணங்கிய வெளிப்பொன் நிறமாகும் (பொன்நிறம் - மஞ்சள் நிறம்). பித்தளை பொன்னைப் போன்ற நிறம் பெற்றதால் 'பித்தளை ஆடகம்' என்றும் பெயர் பெறும். போலிப் பொருளால் வஞ்சனை செய்யும் செயலை, 'பித்தலாட்டம்' (பித்தளை மாற

ாட்டம்) என்று கூறுதலும், இவ்வுலோகம் தரத்தால் குறைந்ததாயினும் நிறத்தால் பொன்னை ஒத்திருக்கும் மாறாட்டம் கருதிடையாகும்.

தரா: இவ்வுலோகம், மிகக் கலப்பு உலோகமாகும். இது தன்மையும் தரமும் நிறமும் தராத மட்டக் கூட்டு உலோகமாதலின், மதிப்புத் தராத மட்ட உலோகம் என்ற விரிபொருளைத்தரும் குறிப்பில் 'தரா' என்னும் பெயரால் தொழிலாளர்கள் குறித்துள்ளனர்.

இவ்வுலோகம், பித்தளைத் துகள்கள், செம்புத்துகள்கள், வெண்கலச் சிதைவுகள், நாகம், காரீயம் ஆகியவைகள் வீண்போகாமல் இயன்ற அளவில் தூய்மை செய்து கலந்து, மண்குவையிலிட்டு உருக்கி வார்த்தெடுக்கும் மிகுலப்பு உலோகம். தரா இருவகைப்படும். கலப்பின் தன்மையால் வெளிநிறம் மிகுந்திருப்பின், 'வெட்டைத் தரா' என்றும், பித்தளை நிறமுள்ளதாக அமைந்திருப்பின் 'நயத்தரா' என்றும் தொழிலாளர் பெயரிட்டுப் பிரிப்பர். உலோகத்தால் பாத்திரங்களையும் பிற பொருள்களையும் உருவாக்கும் கன்னார் எனும் கம்மாளர்கள், வெண்கலத்திற்குப் போவியாக உருவாக்கிய மட்டக் கலப்பு உலோகமே தராவாகும்.

வெண்கலத்தாலும் பித்தளையாலும் விளக்கு வகைகள் வார்ப்புருவாக்கப் பெறினும், தொழில் முறையில் தரா கையாளப் பெற்றுவருவதை இன்றும் காண முடிகின்றது.

சோழர் காலக் கல்வெட்டுகளில் தராவினால் செய்யப்பட்ட கோயில் விளக்குகளும், பாத்திரவகைகளும், திருமேனிகளும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.

"செம்புத் தராவால் எழுந்தருளிவித்த திருமேனி பொன்னார் மேனியார்"
(தெ.கல்.தொ.5.கல்.644)

"தரா விளக்கென்று நிறை ஐம்பத்தி முப்பலம்", தரா "கெண்டி ஒன்று நிறை ஐம்பத்தெண் பலம்", "வெண்தரா சங்குக்கால்" (தெ.கல்.தொ.5.கல்.521). தரா பற்றிய விளக்கம் தமிழ் லெக்சிகனில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஐம்பொன்: வெள்ளி, செம்பு, ஈயம், நாகம் - பசும்பொன் ஆகிய ஐந்து வகையான உலோகங்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து உருக்கி உருவாக்குவது ஐம்பொன் ஆகும். உலோக வார்ப்பாகச் செய்யப்பெறும் தெய்வச் சிலைகள் பெரும்பான்மையும் இவ்வாறான கலப்பு உலோகத்தினாலேயே செய்யப்பெறுதல் வழக்காகும். 'ஐம்பொன்' என்ற வழக்கு இன்றும் இருப்பதினால் உலோகத்தினைப் பென் என்ற பெயரால் வழங்கிய பண்டைய மொழிநிலை இன்றும் வழக்கில் உள்ளதனை அறியலாகும்.

கலைவளம்: தமிழக உலோகத்தொழில் வளர்ச்சியினை அறிதற்குச் சங்கால இலக்கியங்கள் சான்றாக இருப்பினும், தொடர்ந்து நாட்டு வழக்கில் உலோகக் கலைத் தொழிலின் உருவாக்கம் எவ்வெவ்வாறு நிகழ்ந்துள்ளன என்பதைக் கல்வெட்டுகள் தரும் செய்திகளால் நன்கு அறிய முடிகின்றது.

கல்வெட்டுகள் பெரும்பான்மையும் திருக்கோயில்களிலேயே பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகள், சமயத்துறையில் கோயில்களில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனுக்கமைந்த திருவுருவங்களை உலோகங்களினால் உருவாக்கி வைத்த செய்திகளையும், அவற்றிற்குரிய வழிபாட்டிற்கமைந்த உலோகப் பொருள்களையும், பொன்னாலும் மணிகளாலும் உருவாக்கி வைத்த அணி கலன்களையும் மிக விளக்கமாகத் தரும் சான்றுகளாக உள்ளன.

செப்புச் சிலைகள்: தெய்வச் சிலைகளின் உலோக உருவ அமைப்பினைப் பல்லவர்காலம் முதலாகக் காணமுடிகின்றது. சோழர்காலச் சிலைகளில் ஒப்பனைக் கலை வளர்ச்சி உயர்வு பெற்றுள்ளது. தெய்வமூர்த்தங்களாகிய சிலைகளை, ஆகமம், சிற்பநூல், புராணம் ஆகியவை தரும் நெறிமுறைக்குரிய வடிவமாகவே, சிற்பி மனத்தில் உருவாக்கியதை உலோகத்திலும் வடித்துத் தந்துள்ளனென்பதனை, அவற்றைக் காணும்போது உணர முடிகின்றது. பொன் வெள்ளி ஆகிய உயர் உலோகங்களினால் சிலைகள் வார்க்கப்பெற்றிருப்பினும், செம்பினால் செய்தமைக்கப்பெறும் வழக்கே மிகுந்துள்ளது.

தெய்வங்கட்குச் செம்பினால் உருவாக்கி அமைத்த சிலைகள் 'திருமேனிகள்' என்றும், அரசர், அடியார்கள் ஆகியோர்கட்கு உலோகத்தால் செய்யப்பட்ட உருவங்கள் 'பிரதிமங்கள்' என்றும் கல்வெட்டுகள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

ஒரு பொருளின் உருவ அமைப்பினைப் போன்றோ சாயலுடனோ செய்யப்படுவது 'படிமம்' என்று பெயர்பெறும். இத்தமிழ்ச் சொல்லினைக் கையாண்ட ஆரியம் திரித்து 'பிரதிமம்' என்று கூறியுள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் படிமம் என்ற சொல் பயின்று வருதலின், அதற்கு முன்னரே தமிழ் வழக்கில் இச்சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளது என்பது போதரும் - (தொல் - அகத்திணை - நூற்பா-28)

கனம், பொல்லல்: திருமேனிகள் கனமாகச் செய்யப்பட்டிருந்தன என்பதனால், உலோக வார்ப்புத் தொழில் முறையில் உட்கூடு இல்லாமல் கெட்டியாக வார்க்கப்பட்டன என்பதும், கனப் பொல்லாக வார்க்கப்பட்டது என்பதனால், உட்கூடு உள்ள முறையில் உலோக வார்ப்புத் தொழில் கலைநுட்பமுடன் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்பதும் புலனாகின்றது. இதனை,

1. "கீழ்க்கிடந்த முசலகனோடுங்கூட பாதாதிகேசாந்தம் முக்காலே அரைக்கால் முழ உசரமும், ஸ்ரீ ஹஸ்தம் நாலும் - ஐடைமேல் கங்கா பட்டாரகியும் ஐடை ஒன்பதும் பூமாலை எழும் உடையகனமாக எழுந்தருளிவித்த ஆடவல்லார் திருமேனி ஒன்று".
2. "குளம்பில் நின்றுங் கொம்பளவுஞ் செல்ல ஒரு முழமே அறுவிரலே ஐஞ்சு தோரை உசரம் உடைய கனபொல்லாகச் செய்த ரிஷபம் ஒன்று" - (தெ.கல்.தொ.2.பகுதி2. கல்.42, 46).
என்னும் முதல் இராசராசன் கல்வெட்டுப் பகுதிகள் உணர்த்தும்.

சோழநாட்டுக் கலைஞர்: தமிழக உலோகக் கலைஞர்களில், சோழர் காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த 'கம்மாளர்' என்னும் கலைஞரே சிறந்த வடிவமைப்பும், உயிர்ப்பும், எழிலும், நொசிப்புப் பொருந்திய உலோகச் சிலைகளை வார்த்துத் தந்துள்ளனர். இன்றும், சோழர்காலச் சாயல் குள்

றாத சிலைகளை உருவாக்கும் கம்மாள் மரபினர், 'பத்தர்' என்ற பட்டப் பெயருடன், சோழநாட்டில் குடந்தை, தாராகரம், நாச்சியார்கோயில் ஆகிய ஊர்களில் பரம்பரையினராக வாழ்ந்து வருவதுடன், உலோக உருக்கு வார்ப்புத் தொழிலாளராகவே இருந்து வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பொற்கலை வளம்:

சிலம்பில், மாதவி ஆடரங்கு ஏறுதற்குத் தன்னை ஒப்பனை செய்து கொள்ளும் சிறப்பினை அறிமுகப்படுத்தும் இளங்கோவடிகள் -

விரல் நல்லணி, மோதிரம், பரியகம், கண்டிகை, தோள்வளை, சித்திரகுடகம், செம்பொற் கைவளை, வால்வளை, பவழப் பல்வளை, பூண்டூண், கழுத்தாரம், தூமணிக்கோவை, கடிப்பிணை, தொய்யகம், புல்லகம், தலைக்கணி, நூபுரம், பாடகம், சதங்கை, மரகதத் தாள்செறி, குரங்குசெறி ஆகிய அணிகலன்களை முறையாக அணிந்தாளென்று கூறுகின்றார். பொன்னாலும் மணிகளாலும் கலைத்திறன் வாய்ந்த அணிகலன்களை அக்காலப் பொற்கொல்லர் திறம்பெறச் செய்தளித்துள்ள உயர் உலோகக் கலைத்திறன் இதனாற் புலப்பாடுறும். மற்றும், "கண்ணுள் வினைஞர் கைவினை முற்றிய நுண்வினைக் கொல்லர்" என்னும் அடிகள், தமிழகப் பொற்கொல்லரின் கலை வளத்தினையும் புலப்படுத்தும்.

கம்மக்கலை:

கம்மத்தொழிலால் கலைவளம் பொருந்தியதாக உருவாக்கப் பெறுவதே அணிகலன்களாகும். பொன்னணிகள் பல்லவர், சோழர், பாண்டியர் அரசியலில் தமிழகத்தில் எத்தகைய பாங்குடன் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்பதைக் கல்வெட்டுச் செய்திகள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

முதல் இராசராசன் காலத்தில் செப்புத் திருமேனிகட்குச் செய்தளிக்கப் பட்ட அணிகலன்கள் பல்வகைத் திறங்களுடன் காணப்படுகின்றன.

சோழவரசர்க்குரிய அணிகலன்களைச் செய்தளிக்கும் பொற்கலைஞன் 'தட்டான்' என்ற பொதுப் பெயராலும், 'செம்பியன் மாதவிப் பெருந்தட்டான்', 'உலோக மாதேவிப் பெருந்தட்டான்' என்ற சிறப்புப் பெயர்களாலும் குறிக்கப்பட்டதுடன், 'தட்டாரக்காணி' என்ற பெயரால் இறையிலி நிலமும் பெற்றுள்ளனர்.

"நவரத்தன் மோதிரம் ஒன்றில் கட்டின வைரம் ஒன்றும், நீலம் ஒன்றும், முத்து ஒன்றும், புஷ்பராகம் ஒன்றும், கோமேதகம் ஒன்றும், பவழம் ஒன்றும், மரகதம் ஒன்றும், வைடூரியம் ஒன்றும், மாணிக்கம் ஒன்றும் உட்பட நிறை கழஞ்சறை யேய் முக்காலே இரண்டு மஞ்சாடியும் குன்றி" - (தஞ்சைப் பெரியகோயில் கல்வெட்டு, தொகுதி - 2).

நாணயக்கலை:

பண்டைத் தமிழத்தில் வாணிபம், பண்டமாற்று மதிப்பீட்டிலேயே பெரும்பான்மையும் நிகழ்ந்துள்ளது. வாணிப வளர்ச்சிக் காலமாகிய சங்ககாலத்தில், பொருள் மதிப்பீட்டுச் சின்னமாகவும், நம்பிக்கைக்குரிய பொருளீடாகவும் நாணயங்கள் பொன்னால் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவை, கா, காசு, காணம் ஆகிய பெயர்களில் சமுதாய வாழ்வியல் வழக்கில் இருந்துள்ளதனைப் பதிற்றுப்பத்து, சிலம்பு, மேகலை முதலான இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

வரலாற்றில் பல்லவர்காலம் முதலாக நாணயங்களைப் பற்றி அறிய முடிகின்றது. பல்லவர், பாண்டியர், சோழர் ஆகிய அரசர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்கள் பொன், வெள்ளி, செம்பு, பித்தளை ஆகிய உலோகங்களில் அச்சப்பொறிப்புடன் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

பெரும்பான்மையும் வட்டவடிவில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள இந்நாணயங்களில், சுவத்திகம், இடபம், சிவலிங்கம், திருவிளக்கு, சங்கு சக்கரம், வில் மீன் புலி, கொற்றக்குடை, கவரிகள், குதிரை, சிங்கம், மனித உருவம் ஆகிய உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதுடன், எழுத்துக்களால் அரசர்களின் பெயர்களும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சோழர்காலக் காசுகளில் உத்தம சோழன் காசுகள் காலத்தாற் முற்பட்டதாகும். முதல் இராசராசன் வெளியிட்ட பொற்காசு 'இராசராசன் மாடை' என்று பெயர் பெற்றுள்ளது.

பாண்டிய மன்னர்களில், கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆட்சிபுரிந்த ஸ்ரீமாத ஸ்ரீவல்லப பாண்டியன் காசுகளே காலத்தாற் முற்பட்டனவாகக் கிடைத்துள்ளன. அக்காசுகளில் ஒருபுறம், இரண்டு மீன்களும், மறுபுறம் 'அவனீப சேகர கோளகை' என்ற பெயரும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதைப் போன்றே, ஸ்ரீ வரகுண, சோணாடு கொண்டான், கச்சி வழங்கும் பெருமான், எல்லாம் தலையானான் என்ற பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டதாகப் பாண்டியர் நாணயங்கள் அமைந்துள்ளன.

இவ்வாறமைந்த நாணயங்களின் அமைப்பினைக் கொண்டு தமிழக உலோகக் கலைஞர் நாணயப் பொறிப்புக் கலையில் எந்த அளவு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது. நாணயங்கள் உருவாக்கப்பெற்ற தொழிற்கூடம் 'அக்கசால' என்ற பெயரால் குறிக்கப்பட்டிருந்ததனைக் கல்வெட்டுகள் புலப்படுத்துகின்றன. இச் சாலையில் உலோகக்கலை நயம் மிகுந்த பொற்கொல்லரும், கம்மாளரும் இருந்து நாணயங்களை அச்சிடும் பொறிப்புக் கலையினை வளர்த்துள்ளனர்.

பணம், பழங்காசு, புதுக்காசு, அன்றாடு நற்காசு, ஈழக்காசு, பொன்காணம், ஆணை அச்சு, பஞ்ச சலாகை அச்சு, கழஞ்சுபொன், வானால் வழிதிறந்தான் பணம், நெடுங்கொடி காசு, அழகிய திருவையாறன், திறைகுறையாப் பழங்காசு என்ற பெயர்களில் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டு முதலாக நாணயங்கள் வழக்கிலிருந்ததைக் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துவதால், தமிழக வரலாற்றில் நாணயப் பொறிப்புக் கலை வளர்ச்சி பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

செம்பின்மேல் பொன் கடுக்கும் கலை:

செம்பால் செய்த பொருள்களின்மீது பொற்றகட்டினைக் கடுக்கும் இணைப்புத் தொழிலும் சோழர் காலத்தில் சிறந்திருந்தது. கடுக்குதலாவது, செம்பினால் செய்யப்பட்ட குடம் போன்ற பொருள்களின்மீது, பொற்றகட்டினை நகாசு செய்து போர்த்திப் பதிய வைத்தல் என்னும் தொழில் நிலையாகும். இத்தனைச் சுருக்குதல் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தில் 'Gold Covering Work' என்று கூறுவர்.

இத்தகைய உலோகக் கலையினால் தஞ்சை இராச ராசேச்சரத்தின் விமான உச்சியிலுள்ள கலசம் செய்யப்பட்டுள்ளது. கலசம் 3085 பலம் நிறையுடைய செம்பால் செய்யப்பட்டு, அதன்மேல் 2926 1/2 கழஞ்சு எடையுடைய பொற்றகட்டினைப் பொருத்திச் சுருக்கப்பட்டுள்ளதனைக் கல்வெட்டொன்று புலப்படுத்துகின்றது.

"சண்டேசுவரர் கோயிலில் வைத்த செம்பின் மேல் பொன்கடுக்கின குடம் ஆடவல்லான் என்னும் கல்லால் நிலை எடுத்துக் கல்லில் வெட்டின" என்பது தஞ்சைப் பெரிய கோயில் கல்வெட்டு.

முலாம் பூசும் கலை:

இக் கலை உலோக நகாசுக் கலையின் ஒரு பகுதியாகிய மெருகுத் தொழிலின் திறனாகும். இக்கலை தமிழகத்தில் கி.பி.10 ஆம் நூற்றாண்டில் நன்கு வளர்ச்சி பெற்றிருந்ததைக் கல்வெட்டுச் செய்திகள் அறிவிக்கின்றன. தரத்தில் குறைந்த உலோகத்தின்மீது பொன்னைக் கரைசல் நிலையில் பூசுதலாகிய தொழிலே முலாம் பூசும் தொழிலாகும். இதனை 'Gold Gilding work' என்று கூறுவர்.

செம்பினாலாய பொருள்களின் மீது பொன் பூசுதல் தொழிலாக இன்றும் நடைபெற்று வருகிறது. சோழர் காலத்திலேயே பொன் முலாம் பூசும் கலை நன்கு நாட்டில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்பதனைத் திருமழபாடிக் கல்வெட்டால் அறிய முடிகின்றது.

"செம்பின் மேல் பொன் பூசின மகுடம்" என்பது கல்வெட்டுத் தொடராகும்.

செம்பின்மேல் பித்தளை முலாம்:

செம்பின் மேல் பொன் பூசுதல் இயல்பு நிலையாகும். ஆனால் செம்பின் மேல் பித்தளை பூசுதல் அறிய தொழில் நுட்பமாகும். இதனை முதல் இராசராசன் காலத்துப் பொற்கலைஞர் நன்கு செய்துள்ளார்.

இராசராசனின் விருப்பப்படி அர்த்த நாரீசுவரர் திருமேனியினைச் செம்பில் உருவாக்கிய வார்ப்புக் கலைஞர், உமா பாகம் தனித்துப் புலப்படுமாறு உடலிற் பாதியுருவைப் பித்தளை முலாம் பூசிக் காட்டியுள்ள கலைத்திறன் சிந்தனைக்கு விருந்தாகச் சிறந்துள்ளது. முலாம் பூசும் கலையில், இம்முறை கைத்திறனும் கலைத்திறனும் தொழில் நுட்பமும் பொருந்தியதாகும். இத்தகைய முலாம் கலை வளர்ச்சியினைச் சோழர்கால உலோகக் கலைஞர்கள் கையாண்டுள்ளமையினை,

"உமாபாகம் செம்பின்மேல் பித்தளை கொண்டு கனமாக எழுந்தருளுவித்த அர்த்தநாரீசுவரர் திருமேனி ஒன்று" (தெ. கல். வெ. தா. 2 பகுதி பகுதி - 2 கல். 39) என்னும் கல்வெட்டுப் பகுதி நன்கு உணர்த்துகின்றது.

கலைநலம்:

செம்பு, இரும்பு, வெள்ளி, ஈயம், நாகம், பொன் ஆகிய தனிநிலை உலோகங்களும் வெண்கலம், தரா, செப்புத்தரா ஆகிய கலப்பு உலோகங்களும் உருக்குமுறையால் தமிழகக் கன்னார்கள் உண்டாக்கிக் கொண்டதுடன், அவற்றால் பொருள்களையும் அணிகலன்களையும் இரத்தினங்கள் வைத்திழைக்கப்பட்ட நுண்கலைத்திறனமைந்த பொன்னணிகளையும் படைத்துத் தந்ததுடன், பொன்பூசுதல், கடுக்குதல் ஆகிய தொழில் திறனாலும் உலோகக் கலை வளர்ச்சியினைத் தமிழகத்தில் பெருக்கியுள்ளனர் என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

நிறைவுரை:

இவ்வாறாகத் தமிழகத்தின் பண்டைய மனிதன் நிலத்தில் செம்பு இரும்பு ஆகிய உலோகக் கனிகளைக் கண்டறிந்து, 'பொன்' என்னும் பெயரால் சுட்டியதோடு, அவற்றால் படைக்கலங்களும் பொருள்களும் செய்யும் தொழிலையும் கற்றறிந்து, கால வளர்ச்சியின் பொன் வெள்ளி ஆகிய உயர் உலோகத்தினை உணர்ந்து, அவற்றால் அணிகலன்களையும் ஆக்கிக் கொண்டுள்ளனர் என்பதும்,

சங்க காலத் தமிழகம் இத்துறையில் முன்னேற்றம் பெற்றிருந்ததனை இலக்கியங்கள் தரும் செய்திகளால் அறிய முடிகின்றது என்பதும், அதன் வளர்ச்சியாகவே.

வரலாற்றுக் காலத்தில், கொல்லர், பொற்கொல்லர், கன்னார் என்னும் பெயர்களோடு உலோகத் தொழிலைத் திறம்பெற வளர்த்த கலைஞர்கள், வார்ப்புக்கலை, கடுக்கும் தொழில், முலாம் பூசும் தொழில் ஆகிய துறைகளில் சோழர் காலத்தில் மிகவும் சிறந்திருந்தார்கள் என்பதும், அவர்களால் தமிழக உலோகக் கலை வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்பதும் நன்கு புலனாகும்.

திண்டுக்கல் - ஊர்ப்பெயராய்வு

பெரியகுளம். புலவர்.து.இராசகோபால்
தமிழாசிரியர்,
தூயமரியன்னை மேனிலைப்பள்ளி,
திண்டுக்கல் - 624 001.

இக்கட்டுரையின் ஆசிரியர் 22.10.1940இல் மதுரை மாவட்டம் பெரியகுளத்தில் திரு. கி.துரைசாமி - திருமதி. அங்கம்மாள் மகனாகப் பிறந்தவர். பள்ளியில் பயிலும் காலத்திலேயே தமிழன்னை என்னும் கையெழுத்தேட்டினை எழுதி வெளியிட்டு தமிழ்ச் சான்றோர்களின் பாராட்டினைப் பெற்றவர். கல்வெட்டுப் பயிற்சியினைப் பெற்ற இவர் 'தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுக்கள்' என்ற நூலுக்கு வினா - விடை எழுதியுள்ளார். செந்தாமரை, புன்னகை, செந்தமிழ்ச் செல்வி, தமிழ்ப்பொழில் முதலிய இதழ்களில் இலக்கிய கட்டுரைகளை எழுதி வருபவர்.

திண்டுக்கல்:

அண்ணா மாவட்டத்தின் அழகுத் தலைநகர். (15-9-85இல் அண்ணா - 11-6-89இல் காயிதே மில்லத் - மீண்டும் அண்ணா மாவட்டம்) பாளையப்பட்டுகளின் படைவீடு. வரலாற்று வடிவங்களின் வைப்பு நிதி.

சிறுமலைத் தென்றல் (சிலம்பு - மதுரைக் காண்டம் - காடு காண் காதை - சிறுமலையின் சிறப்பு) - சிறுநடை கூட்டிச் சிந்து பாடும் சீரிடம்.

பல பட்டடை (பலபட்டடை - பொற்கொல்லரில் ஐவகையார்க்கும் மகமைக் கணக்கு எழுதுவோர்க்கு ஏற்பட்ட அடைமொழி. பிற்காலப் புலவர்கள் உ.வே.சா.நூலக வெளியீடு - பக். 327)ச் சொக்கநாதப் புலவனின் பாட்டுத் திறத்தாலே - நாடு புகழ்த்து தது (பத்மகிரிநாதர் தென்றல் விடு தூது) கண்ட நல்லூர்.

"உயர்வகலம் திண்மை அருமை இந்நான்கின் அமைவரண்" (திருக்குறள்) என்றுரைக்கும் கோட்டைச் (மலைக்கோட்டை 1209

அடி நீளம் - 900 அடி அகலம் - 280 அடி உயரம்) சிறப்பால் பெருமிதமாய் நிற்கும் பேரூர்.

கோட்டை மாரியம்மனாலும் - அன்னை அபிராமியாலும் அணி செய்யப்பெற்று விளங்கும் அருளூர்.

சனபா அமிருன்னிசா பீகம் சாகிபா (இவர் திப்பு சுல்தானுடைய தாய்மாமனின் மனைவியாவார்) என்ற அம்மையாரின் நினைவுக்கு பேகம் பூரை எண்ணப்படுத்தும் ஊர்.

1866 ஆம் ஆண்டில் திருத்தந்தை சைர் (தமிழரசு 16-9-86 இதழ் - வரலாற்றில் திண்டுக்கல்) (Saintcyr) அவர்களின் முயற்சியால் தூய வளனாரின் திருக்கோயிலைப் பெற்ற ஊர்.

தொழிலால் தென்னிந்தியாவின் அலிகார் (சோமலெ - மதுரை மாவட்டம் - பக். 354) எனப் பேசப்படும் தொழில் ஊர்.

விரிப்பின் விரியும் ஆய்வு நிலையில் காண்போம்.

ஊர்ப்பெயராய்வு உணர்த்துவது என்ன?

"ஊர்ப்பெயராய்வின மூலம் - தமிழாராய்ச்சி ஆழமாகவும் அகலமாகவும் வளர்ச்சியடைய வேண்டும்" என்ற கருத்து இன்று பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. (டாக்டர் கி.நாச்சிமுத்து - தமிழ் இடப்பெயராய்வு அறிமுக உரை பக் XII)

இதனடிப்படையில் "திண்டுக்கல்" - ஊர்ப்பெயரை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தி உண்மையை வெளிப்படுத்துவோம்.

ஊர்ப்பெயராய்வின கூறுகள்:

திண்டுக்கல் - இரண்டு கூறுகளால் ஆனது. திண்டு - சிறப்புக்கூறு; கல் (கல் - கருமையைக் குறிக்கும் வேர்ச்சொல். கன்னங்கரேர் - கல் - கால் - கருமை. [மொழி ஞாயிறு ஞா.தேவநேயன் - சொற்குலமும் குடும்பமும் - செந்தமிழ்ச் செல்வி - 22-23 சிலம்பு - 1947/48]- பொதுக்கூறு.

கல்லும் - சொல்லும்:

பிங்கல நிகண்டார் கல்லின் வகைகளை நிரல்படுத்தும்போது,
துறுகல்லின் பெயர் - பொறை
பெருங்கல்லின் பெயர் - கேளிதம்
சிறுகல்லின் பெயர் - உபலம்
திரண்ட கல்லின் பெயர் - உலங்கு - குண்டு - உலம் உபலம்

என முறைப்படுத்துவார். இவற்றில், குண்டு என்ற சொல் திண்டு என மருவியிருக்கலாம். (ஓ.நோ) "பையனைப் பாரு சும்மா திண்டு மெத்தைபோல".

திண்டுக்கல் பெயர்க் காரணியங்கள்:

திரண்ட கல்லால் நிறைந்ததும் - திண்ணென அமைந்ததும் பார்ப்பதற்குத் "திண்டு" போன்ற வடிவமைப்பைக் கொண்டதும் என்பதால் "திண்டு + கல்" எனப் பெயர்கொண்டு வழக்கில் வேருன்றியிருக்கலாமென எண்ணுதற்கு ஏதுவுண்டு.

மொழியியலில்:

கருங்கல்லான இம்மலைத் தொகுதி, திரண்ட கல் - திண்மைக்கல் - திண்கல் - திண்டிகல் (திண்டி - Bulk - பருமன் - சுருக்கத் தமிழ் அகராதி திண்டி வயிற்றுச் சிறுகட்பூதம் - தேவாரம் - 1225. 7) - திண்டுக்கல் எனப் பல்வேறு வளர்ச்சி வடிவங்களை மொழியியலில் பெற்றிருக்கலாம்.

பிறர்நோக்கில் தொன்மநூலுள் கூறப்படும் திண்டிச்சுரம்தான் திண்டுக்கல்லா?

திண்டி என்னும் ஓர் அரக்கன் இறைவியால் அழிக்கப்பட்டான். அப்பொழுது அவன் தன் பெயர் கொண்டு இத்திருநகர் வழங்க வேண்டுமென வேண்டிக் கொண்டான். அதன் விளைவாக இவ்லுக்குத் "திண்டிச்சுரம்" எனவும் பெயரிருந்ததாகத் தொன்ம நூலின் வழி அறிகிறோம்.

திண்டிச்சுரம் என்பது எது?

முதுபெரும் புலவர் - முனைவர் உ.வே.சா. அவர்கள் திண்டிச்சுரம் என்பது திண்டுக்கல் என்னும் ஊரினைக் குறிக்கும் என்று குறித்துள்ளார். (உ.வே.சா. குறிப்பு - பத்மகிரிநாதர் தென்றல் விடுதூது - 2 ஆம் பதிப்பு 1947).

திண்டிச்சுரம் - மறுப்புரை

தெள்ளும் புனற்கெடில வீரட்டமும்
திண்டிச் சுரமும் திருப்புகலூர்
(திருநா-தேவா-காப்பு-8)

திண்டிச்சுரஞ் சேய்ஞலூர் செம்பொன்பள்ளி

தேலூர் சிரபுரஞ்சிற் றேமஞ்சேவிற்
(திருநா-தேவா-கோத்திரம்-9) (கோத்திரம் - களம் - இடம் - மொழி ஞாயிறு. ஞா. தேவநேயப்பாவாணர்)

கோடச் சுரங் கொண்டிச் சுரந் திண்டிச்

சுரங்குக்கு டேச்சுரமக் கீச்சுரம்
(திருநா-தேவா-அடைவு-8)

முதுபெரும் புலவர் மு.இராகவையங்கார் மறுப்புரை: (மு.இராகவையங்கார் - ஆராய்ச்சித் தொகுதி. பக். 295 / 296 [தமிழ்ப்பாவை])

திருநாவுக்கரசு நாயனாரது அடைவு திருத்தாண்டகத்தில் "கோடச்சுரங் கொண்டிச்சுரந் திண்டிச்சுரம்" என்னும் தொடர் வருதல் தெரியலாம். இதனுள் "திண்டிச்சுரம்" என்ற இடம் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் (இப்பொழுது - விழுப்புரம் - இராமசாமி படை யாட்சி மாவட்டம்) உள்ள பிரபல நகரான "திண்டிவனம்" என்ற ஊரே என்பது ஆங்குள்ள சாசனங்கள் பலவற்றால் அறியப்படுகின்றது. (I.M.P.C. 9-448)

சங்க காலத்துச் சிறு பாணாற்றுப் படை கண்ட ஓய் மானாட்டு நல்லியக் கோடன் என்ற தலைவன் ஆட்சி புரிந்த 'கிடங்கில்' என்ற நகரின் பகுதியே இத்திண்டிச்சுரம் என்பது சாசனச் செய்தியாகும். (S.I.I.VII.420.)

திந்திருவனம் என்பது திண்டிவனம் எனத் திரிந்து வழங்கியதென்பர்.
(திந்திருணி- புளி)

இத்தலத்துச் சிவாலயத்துள் கண்ட சாசன மொன்றிற்,
"சீராரும் தென்கிடங்கிற் நிண்டிச் சுரத்தானுக்
கேராரும் கன்மண் டபமெடுத்தான் - பாராரும்
பொன்னான பூமகள்கோன் புத்தனிராச சிங்கன்
என்னானையாரையா சேறு"
[S.I.I.VII P. 423, M.E.R.No. 210 of 1902)

இவற்றால் 'திண்டிச்சுரம்' என்பது அறிஞர் சிலர் கருதுமாறு "திண்டுக்கல்" போன்ற நகரமன்று என்பது செப்பேட்டுச் செய்தி களின் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

இவர்தம் கருத்தில் பேரறிஞர் புலவர். திரு.க.வெள்ளை வாரணனாருக்கும் (புலவர் திரு. க.வெள்ளையவாரணனார் - பன்னிரு திருமுறை வரலாறு பக். 708) உடன்பாடுண்டு.

திண்டுக்கல்லுக்கு வேறு பெயர்கள்:
பத்மகிரி:

படைப்பு நாளின் தொடக்கத்தில் இவ்வூரிலுள்ள தாமரைக் குளத்தில் உண்டாகிய தாமரை அரும்பொன்றே பின்னர் மலைவடிவானதால் "பத்மகிரி" ("வளைத் தெழுந்த செந்தா மரைக்குளத்து நாப்பண் கிளைத் தெழுந்த பத்மகிரியான் (பத்மகிரிநாதர் தென்றல் விடு தூது கண்ணி. 74) என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று என்று வடமொழியின் தொன்ம வளர்ச்சிக்கு நீற்றுவார் பல பட்டடைப் புலவர்.

புராணக் கதைகளைக் கூறி, ஊக்ளின் பெயர்களுக்கு விளக்கம் கூறும் மரபு பல பட்டடைப் புலவர் காலத்தில் நிலவியிருந்தது என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

நெல்லிவனம்:
திண்டுக்கல்லுக்கு நெல்லிவனம் என்ற ஒரு பெயரும் இருந்ததாக அறிகிறோம். [பத்மகிரிநாதர் தென்றல்விடு தூது - பக் 121]

தங்கல்:
தங்கல் என்பது [சிலம்பு 23.75 - 118 - 119] மதுரையிலிருந்து வடக்கு மேற்காக 32 கல் தொலைவிலுள்ள வளமிக்க முக்கிய நகரமாக இன்று விளங்கும் திண்டுக்கல்லைக் குறிக்குமென்று இந்நூலின் (சி.கனகசபை 1800 ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகம் - பக். 184) அடிக்குறிப்பு கூறுகிறது.

திண்டி:
"திண்டி என்பது சமணர்களைக் குறிக்கும் சொல். (சோமலெ - மதுரை மாவட்டம் பக். 462) பழம் நாளில் சமணர்கள் இப்பகுதியில் வாழ்ந்திருக்கக்கூடுமெனத் தெரிகிறது" என்று கூறுவார் திரு. சோமலெ, எனினும் அவர் கூற்றுக்குச் சான்றில்லை.

ஒருவேளை - நிலக்கோட்டை வட்டம் மேட்டுப்பட்டியில் சமணர்கள் கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளமையாலும் பழனியிலிருந்து கொழுமத்துக்குச் செல்லும் வழியிலுள்ள அயிரூர் மலையிலும் - சக்கலியூர் ஊர்க்குன்றிலும் சமணர்கள் தங்கியிருந்ததாலும் அவர் இக்கூற்றைக் கூறியிருக்கலாம். இவ்வூர்களெல்லாம் திண்டுக்கல்லுக்கு அண்மையிலுள்ள ஊர்களாகும்.

கலிக்காபாத் (சோமலெ - மதுரை மாவட்டம் பக். 82):
திப்பு சுல்தான் திண்டுக்கல்லுக்குக் "கலிக்காபாத்" என்று பெயரிட்டு அங்கு ஒரு நாணயச்சாலையை நிறுவினான் என மதுரை மாவட்ட வரலாற்று நூல் ஒரு செய்தியைக் கூறுகிறது.

நாட்டுப்பாடல்களில் திண்டுக்கல்:

1. ஈக்கிக் கம்பி வேட்டியில்
ஏலரிசி முடிஞ்சு விட்டேன்
தின்னாமப் போ ரா ரே
திண்டுக்கல்லு வாய்தாவுக்கு". (டாக்டர் ஏ.என்.பெருமாள். கும்மிப் பாடல்கள் பக். 165, 166, 167, 199, 200).

சக்களத்திப் போரில் - திண்டுக்கல்:
என்னை மறப்பதற்கு
என்ன பொடி தூவினாளோ?
திண்டுக்கல்லு மூலையிலே
தின்னுபோட்டேன் கரும்புச்சக்கை
சக்கை திங்க வந்தாளோ?
சாரங் கெட்ட சக்களத்தி. (நா.வானமாமலை - தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள் பக். 238/378)

சம்பந்தி ஏசலில் - திண்டுக்கல்:
"திண்டுக்கல் சந்தையிலே - சம்பந்தி
தேங்காய்நீர் விற்றீரோ?
வீதிதோறும் வந்தீரோ - உமக்கு
வெட்கமும் இல்லையோதான்
மனைக்கு மனைவந்தீரோ - உமக்கு
மானமும் இல்லையோதான்". (செ.அன்னகாமு - "ஏட்டில் எழுதாக்கவிதைகள்" பக். 129)

"திண்டுக்கல் பூட்டந்தத் (சோமலெ. மதுரை மாவட்டம் பக். 455)
திருவைக் காக்க".

பழமொழியில் திண்டுக்கல்:

1. திண்டுக்கல் உப்பு இரண்டுக்கு ஒன்று
2. வைய வைய வைக்கல்
- திட்டத் திட்ட திண்டுக்கல்

3. செக்குக்கு மாடு கொடுத்தாலும் திண்டுக்கல்லுக்குப் பெண் கொடுக்காதே!

திண்டுக்கல்: சதகம் - இலக்கணம் - வரலாறு ஆகிய வழிகளில்

1. பாண்டி மண்டலச் சதகம் திண்டுக்கல் என்றே கூறுகிறது.

2. மென்றொடர்க் குற்றுகரத்தின் பின் சில இடங்களில் வரும் வலி மிகும் (ந.நூ:84) எனும் விதிப்படி திண்டு + கல் = திண்டுக்கல் ஆகவரும் என்று இலக்கணம் வாயிலாக அறியலாம்.

3. மாமன்னன் திருமலை-தளபதி இராமப்பயன் - வேலு நாச்சியார் - பூலித்தேவன் / மருது சகோதரர்கள் - சந்தாசாகிப் - மைசூர்த் தளபதி பிரிசி வெங்கட்டராவ் - ஐதர் அலி - திப்பு சதக் சாகிபு - பாண்டியர் விசய நகர வேந்தர் - அச்சுதராயர் - 26 - பாளையப் பட்டுகளின் தலைநகராக இருந்த நாளிலும், முன்னவர்களுடைய ஆட்சிக் காலங்களிலும் - மூக்கறுப்புப் போரின் போதும் - சீனயங்கார் கும்மிப் பாடலின் போதும் திண்டுக்கல் என்னும் பெயரே அரசோச்சியிருக்கிறது.

கல் என்று ஈற்றில் தாங்கி நிற்கும் ஊர்கள் பலவுண்டு தமிழகத்தில்.

இதுகாறும் கூறியவற்றைக் கொண்டு திண்டுக்கல் என்னும் ஊர்ப்பெயர் மிகப் பழையமையானதே. இப்பெயர் என்று பிறந்தது என்பது குறித்து உறுதியாகக் காலத்தைக் கணக்கிட முடியாது.

எனவே, "எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே" என்னும் தொல்காப்பியர் நெறிக்குத் "திண்டுக்கல்லும்" ஓர் அடையாளம்.

மறைந்த மாநகரம் (பழையாறை)

டாக்டர். சு.தங்கமுத்து, எம்.ஏ., பி.எச்.டி.,
முதல்வர், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு

இக்கட்டுரை ஆசிரியர் 1941 ஆம் ஆண்டு கும்பகோணம் கோட்டம், பம்பைப் படையூரில் பிறந்தவர். தந்தையார் கு.சுயம்பிரகாசம், தாயார் பழனி.மாணிக்கத்தம்மாள்.

1984 பெப்ரவரி முதல் திருவையாறு அரசர் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகப் பணிசெய்து 1991 செப்டம்பர் முதல் அரசர் கல்லூரியின் முதல்வர் பணி ஏற்றுச் சிறப்புடன் செயலாற்றி வருகிறார். 1989 ஆம் ஆண்டில் மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தில் "தமிழக வரலாற்றில் பழையாறை" எனும் தலைப்பில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர். சிறந்த கட்டுரையாளர்; மருத்துவத் தொடர்பான பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். அவற்றுள்ளும் 'மஞ்சள் காமாலை நோய்' எனும் தலைப்பில் எழுதியுள்ள கட்டுரை மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது.

வரலாறு இழந்த மாநகர்கள்:

தமிழகூறு நல்லுலகத்தில் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பல மாநகரங்களின் எழுச்சி மிக்க வரலாறும் அளவிலாப் பெருமையும், சிறப்பும் இன்று நம்மால் முழுமையாக அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. வரலாறு படைத்த மாநகர்கள் பல இன்று சிறுநூரர்களாகக் காட்சி அளிக்கின்றன.

கடல் சீற்றத்தால் தென்மதுரை, கபாடபுரம், காவிரிப்பூம்பட்டினம் போல் முற்றும் அழிந்த மாநகரங்களும் உண்டு. பல்வேறு காலகட்டங்களில் நிகழ்ந்த இடைவிடா படையெடுப்புக்களால், திருவாரூர், ஆலூர், உறையூர் போலச் சிதைந்துபட்ட மாநகரங்களும் உண்டு. காவிரியாற்று வெள்ளத்தால் பழையாறை போல் மண்மூடி மறைந்த மாநகரங்களும் உண்டு.

வரலாற்று மூலங்களை அறியப்பயன்படும் தொடர்புடைய பல்வகைத் துறைகளும் இணைந்து பக்கத் துணையாக முறையோடு செயல்படும்போதுதான், அழிந்த, சிதைந்த, மறைந்த மாநகரங்களின் வரலாற்றை அறிய முடிகிறது.

வரலாற்றுத் துறை ஆசிரியர்கள், தொல்பொருள்துறை அகழ் ஆய்வாளர்கள், கல்வெட்டுத்துறை நிபுணர்கள், தமிழ் அறிஞர்கள் ஆகியவர்களின் நீண்ட, நெடிய ஆய்வாலும் கடின உழைப்பாலும், மேலை நாட்டாரின் அறிய குறிப்புக்களாலும் அழிந்த, சிதைந்த, மறைந்த மாநகர்களின் தொன்மையான வரலாறுகள் உலகறியச் செய்யப்பட்டுள்ளன.

மறைந்த மாநகரம்:

பழைய கற்காலப் பழையமையுடைய பழையாறை ('இந்தியத் தொல்லியல் ஒரு திறனாய்வு' 1964-65 ஆண்டிதழ் சென்னைப் பல்கலைக்கழக தொல்லியல் துறை வெளியீடு) நகர்ப் பகுதியில்தான் பழைய காவிரியாறு பாய்ந்து சோழ வளநாட்டினை வளப்படுத்தியது. பெருவெள்ளக் காலத்தில் காவிரியாறு, பழையாறை நகரை மூழ்கடித்து மண்மூடி மறைத்து தன் போக்கினையும் மாற்றிக் கொண்டது. பழையாறையின் ஒரு பகுதியான நந்தன் மேட்டின் மணல் மேட்டுப்பகுதி இக்கூற்றுக்கு அரணாக அமைகிறது. அம்மணல் மேட்டுப் பகுதியும் ஆய்வுக்கு ஏற்றதோர் களமாக அமைந்துள்ளது.

நடுவரசு தொல்லியல்துறை ஆய்வு அறிஞர்கள் பழையாறை மாநகரின் ஒரு பகுதியாகிய 'நந்தன்மேடு' என்னும் மணல் மேட்டுப் பகுதியை அகழ் ஆய்வு செய்தனர். இவ்வாய்வுக் களத்தில்,

1. மிகப் பழங்காலத் தொன்மையுடைய கறுப்பு, சிவப்பு, பானையோடுகள் கிடைத்துள்ளன.

2. சங்க காலத்திற்கும் முந்திய பழமையுடைய முதுமக்கள் தாழிகள் அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இன்றைய பழையாற்றுப் பகுதியை அகழ்ந்து நிறைவான ஓர் ஆய்வினை மேற்கொண்டால், சிந்துநதி, ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ முதலிய நகரங்களுக்கு இணையான மிகப் பழைய வரலாற்று மூலங்களையும், புதையுண்டு மறைந்த நகர அமைப்பையும் உலகம் வியக்கும் அளவுக்குப் பெறமுடியும்.

உலகளாவிய புகழ்பெற்ற வரலாற்று கல்வெட்டு பேரறிஞர் திருமிகு நாகசாமி அவர்களின் சீரிய தலைமையில் ஓர் ஆய்வுக்குழு அமைத்து, பழையாறை பகுதியில் அகழாய்வினை மேற்கொண்டால் பழங்காலச் சோழர் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையே தோன்றும்.

'வன்புகழ் மூவர் தன்பொழில் வரைப்பு' (தொல் பொருள் - சூ. 384) என்ற தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் முந்தைய தொன்மையான வரலாற்றுச் சிறப்புப் படைத்த மூவேந்தர் நாடுகளில் முதன்மை பெறும் வளநாடு சோழவளநாடு.

மூவேந்தர் நாட்டில் வளநாடு என்ற சிறப்பு அடைமொழி பெறும் நாடு சோழ வளநாடு என்பது இவண் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இச்சோழ வளநாட்டின் தொன்மையான தலைநகரங்களின் வரிசையில் முதன்மை பெறும் சிறந்த தலைநகரம் மறைந்த பழையாறை மாநகரமாகும்.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இருந்தே மக்கள் வாழ்ந்ததற்குச் சான்றுகள் பல தந்து கொண்டிருக்கும் பழையாறை மாநகரம் பல்வேறு கால கட்டங்களில், மாறுபட்ட மன்னர்களின் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகி இன்று சிற்றுாராகச் சிதைந்து நிற்கிறது.

இக்கால நகரங்களில் இருந்து ஒதுங்கிய உட்பட்ட பகுதியாக அமைந்துவிட்ட வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட பழமைமிக்க இப்பழையாறை மாநகரின் வரலாற்றை, வரலாற்று அறிஞர்கள் தொல்பொருள்துறை ஆய்வாளர்கள், தமிழ் அறிஞர்கள் ஆய்ந்திட முனையாதது பெரிதும் வருந்தத்தக்கதாகும்.

சோழர் வரலாற்றை முதன் முதலில் ஆங்கிலத்தில் தொகுத்து எழுதிய நீலகண்ட சாஸ்திரியார் முதல் அடுத்து அவ்வரலாற்றை தமிழ் மொழியில் விரிவாக எழுதிய சதாசிவ பண்டாரத்தார் முதலிய வரலாற்று அறிஞர்கள் இம்மாநகர் பற்றி விரிவாக ஆய்ந்திட முற்படவில்லை. ஓரளவு இங்கும் அங்குமாக ஒரு சில வரலாற்றுச் செய்திகளை மட்டும் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றனர். அக் குறிப்புக்களைக் கொண்டும் தொல்பொருள் ஆய்வு அறிஞர்கள் பழையாறை மாநகரில் குறிப்பிட்ட சில இடங்களில் நடத்திய முற்றுப்பெறாத அகழ் ஆய்வின் முடிவுகளைக் கொண்டும் விடுபட்ட வரலாற்றுச் செய்திகளைச் சேகரித்தும் இவ்வாய்வுக் கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாய்வுக் கட்டுரையில் பெரும்பாலும் இப்பழையாறை மாநகர் பற்றி வெளிவராத புதிய வரலாற்றுச் செய்திகளையும் பழைய ஆராய்ச்சி முடிவுகளில் உள்ள சில முரண்பாடுகளையும் சுட்டி அதற்குரிய உண்மை நிலை ஆய்ந்து கூறப்பட்டுள்ளது.

பழையாறை மாநகரின் தொன்மை: வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால, தொன்மைச் சிறப்புடையது இப்பழையாறை மாநகரம் என்பதைப் பெருமிதத்தோடு குறிப்பிடலாம்.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட பழைய காலங்களில் மக்கள் வாழ்ந்திருந்த ஒரு சில குறிப்பிட்ட பகுதிகளின் தொன்மையினைத் தொல்பொருள் துறையினர் அகழ் ஆய்வின் மூலம் கணித்து காலத்தின் பழமையினை நிறுவுகின்றனர்.

அகழ்வாய்வில் பூமியில் இருந்து கிடைக்கும் பொருட்களைக் கொண்டு அங்கு மக்கள் வாழ்ந்த தொன்மையான பழங்காலத் தை நிறுவுவதில் தொல்லியல் துறையினர் பல அறிவியல் ஆய்வு முறைகளை நடைமுறைப்படுத்தி வருகின்றனர். அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கன வருமாறு:

1. அகழாய்வில் நிலத்தில் கிடைக்கும் சி:14 என்னும் கரித்துண்டுகளைக் கொண்டு தொன்மையான காலத்தை அறிந்து கொள்ளுதல்.
2. அகழாய்வில் ஆங்காங்கு நிலத்தில் கிடைக்கும் முதுமக்கள் தாழிகளைக் கொண்டும் அப்பழங்காலத்தை நிறுவுதல்.
3. நிலத்தில் அமையும் பாள நிலைகளால் பழமையான காலத்தைக் கணக்கிடுதல்.
4. அங்கு வளர்ந்துள்ள பழமையான மரங்களில் உண்டாகும் வளையங்களைக் கொண்டும் காலத்தின் தொன்மையைக் காணுதல்.
5. அங்கு கிடைக்கும் கறுப்பு, சிவப்பு பாளை ஓடுகளை வைத்துப் பழங்காலத்தை அறிதல்.

அகழாய்வுத் துறையினர் ஓரிடத்தின் தொன்மையைக் கண்டறிய இவண் குறிப்பிடப்பெறும் சில முறைகளில் இரண்டு, மூன்று, ஐந்து என்னும் இலக்கியங்களின் கீழ் அமைந்துள்ள முறைகளின் அடிப்படையில் இப்பழையாறையின் தொன்மையை அறிய முடிகிறது.

பழையாறை மாநகரின் சில பகுதிகளில் நடுவரசு, தொல்லியல் துறை ஆய்வு அறிஞர்களும், சென்னைப் பல்கலைக்கழக தொல்லியல்துறை ஆய்வு அறிஞர்களும் முழுமையான ஆய்வு நடத்தாமல் ஓரளவு அகழாய்வு செய்து ஆய்வுக் கட்டுரையை வெளியிட்டுள்ளனர்.

இதுவரை நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகளின் முடிவுகள் அவர்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்கும்படியாக வரலாற்று மூலங்கள் அவண் கிடைத்தும் அவர்கள் அவ்வாய்வினைத் தொடராமல் முழுமையாக நடத்தி முடிக்காமல் குறையாக விட்டது மிக மிக வருந்தத்தக்கது.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தொல்லியல் துறையினர் பழையாறையின் பகுதிகளாகிய

1. சோழன் மாளிகையிலும்

நடத்திய ஆய்வில் மிகத் தொன்மையான காலத்தைச் சேர்ந்த முதுமக்கள் தாழிகளும், பாளை ஓடுகளும் அங்கு கிடைத்துள்ளன.

பழையாறை பகுதியான சோழன் மாளிகையில் ஆய்வு:

சோழ மன்னர்களின் அரண்மனை அமைந்திருந்த பகுதி இன்று சோழன் மாளிகை என்று தனிச்சிறுதாராக சிதைந்து விளங்குகின்றது.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தொல்லியல் துறையினர் இச்சோழன் மாளிகையில் ஒரு கிணற்றினை அகழ்ந்து ஆய்வு செய்து அவ்வவ்விடங்களில் கிடைக்கும் பொருட்களையும், பாளை நிலைகளைக் கொண்டும் ஆய்வு செய்ததின் பயனாக பழையாறையின் ஒரு பகுதியாகிய சோழன் மாளிகையில் பெருங்கற்காலம் முதல் பிற்காலச் சோழர் காலம் வரை (கி.பி. 12, 13 நூற்றாண்டு வரை) தொடர்ந்து மக்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்னும் அறிய உண்மையை நிறுவி உள்ளனர். ("இந்தியத் தொல்லியல் ஒரு திறனாய்வு 1964-65 ஆம் ஆண்டிதழ், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தொல்லியல் துறை வெளியீடு).

இவ்வாய்வுகளின் முடிவினால் அறிய உண்மைகள் வெளிப்பட்டுள்ளன. பழைய கற்காலம் முதற்கொண்டே பழையாறை பகுதியில் ஓடிய பழைய காவிரி ஆற்றின் கரையில் அமைந்திருந்த இப்பழையாறை மாநகரில் அப்பழைய காலம் முதற்கொண்டே மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினர் என்றும் நாகரிகமும் மெல்ல வளர்ந்து செழித்தோங்கி மலர்ந்தது என்றும் தொன்மைச் சிறப்பை அறிய முடிகிறது.

நாகரிகம் பெறாத அப்பழைய கற்காலம் முதற்கொண்டே பழையாறை பகுதிகளில் மக்கள் தொடர்ந்து வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்ற பழமைச் சிறப்பைத் தெளிவாக அறிய முடிகிறது.

மிகப் பழமையான சிந்துநதி, ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ நாகரிகச் சிறப்போடு பழைய காவிரி நதிக்கரையில் அமைந்திருந்த பழையாறையின் பழமை நாகரிகத்தை ஒப்பிட்டுக் கூறலாம். பழையாறை மாநகரில் நடுவணரசு தொல்பொருள் துறையும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தொல்பொருள் துறையும் இணைந்து தக்கதொரு ஆய்வினை முழுமையாக நடத்தினால் சிந்துநதி நாகரிகத்திற்கு இணையான பழம் நாகரிகச் சிறப்பினை வெளிப்படுத்தும் வரலாற்று மூலங்களைப் பழையாறை பகுதியில் கண்டறிய முடியும்.

சிந்துவெளி நாகரிகமும் காவிரிக்கரை நாகரிகமும்:

உலகப் புகழ்பெற்ற மிகப் பழமையான சிந்துநதி, ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ நாகரிகச் சிறப்போடு காவிரி நதிக்கரை பழையாறையின் பழமை நாகரிகச் சிறப்புத் தமிழர்களைத் தலைநிமிர் வைக்கும் வெற்றியது எனலாம்.

காவிரி ஆறு காலப்போக்கில் தன் ஆற்றுப் போக்கினைப் பெருவெள்ளக் காலங்களில் அவ்வப்போது மாற்றி உளது என்பது வரலாறு காட்டும் உண்மை.

சிந்துநதிப் பகுதிகளை அகழ்ந்து ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ புதைந்த நகரங்களைக் கண்டதுபோல் பழையக் காவிரிக்கரை பழையாறை பகுதியை நடுவணரசு தொல்பொருள் துறையும், சென்னைப்பல்கலைக்கழக தொல்பொருள் துறையும் இணைந்து முழுமையாக அகழாய்வு செய்தால் வியத்தகு உண்மைகள் வரலாற்று உலகிற்குக் கிடைக்கும் என்று உறுதியாகக் கூறமுடியும்.

பழையாறை பகுதியான நந்தன்மேட்டில் ஆய்வு:

நடுவணரசு தொல்லியல் துறையினரும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தொல்லியல் துறையினரும் பழையாறையின் பகுதியான நந்தன்மேடு எனும் ஊரில் தனித்தனியாக செய்த அகழ் ஆய்வில் கறுப்பு, சிகப்பு பாளை ஓடுகளையும் முதுமக்கள் தாழிகளையும் கண்டு எடுத்து உள்ளனர். (சென்னைப் பல்கலைக்கழக தொல்லியல் துறை 1965-66 ஆண்டிதழ்) இப்பொருட்கள் இப்பழையாறை மாநகரின் தொன்மையை நிறுவுவதற்குப் பேருதவியான உள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களில் இப்பழையாறை மாநகர் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெறவில்லை. ஆனால் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் முதல் மக்கள் அங்கு வாழ்ந்து வந்தனர் என்னும் உண்மை தொல்பொருள் துறை ஆய்வாளர்களால் உறுதி செய்யப்படுகிறது. (சென்னைப் பல்கலைக்கழக தொல்லியல் துறை 1965-66 ஆண்டிதழ்)

பழையாறை மாநகரின் பெயராய்வு:

இதுவரை நடந்த அகழாய்வுகளால் பழையாறை மாநகரின் தொன்மை நிறுவப்படுவதுபோல் பழையாறை மாநகரின் பெயராய்வால் இம்மாநகரின் தொன்மையினை ஆய்ந்து நிறுவ முடியும். இதுவரை நடந்த ஆய்வுகளில் பழையாறை மாநகரின் பெயராய்வு செய்யப்படவில்லை. பல்வேறு காலகட்டங்களில் பழையாறை மாநகரின் பெயர்கள் மருவி வழங்கி வந்துள்ளன.

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில்தான் பழையாறை மாநகரின் பெயர் மூவர் தேவாரங்களில்தான் முதலாக வழங்கப்படுகிறது. அதற்கு முன் தோன்றிய இலக்கியங்களில் பழையாறை மாநகரின் பெயர்ச்சுட்டப்படவில்லை.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட தொன்மை உடைய பகுதியாக தொல்லியல் துறை அறிஞர்களால் அதன் பழமை சுட்டப்பட்டாலும் அடுத்து வருகின்ற வரலாற்றுக் காலங்களில் சங்க இலக்கியங்களில் நீதி இலக்கியங்களில் பழையாறை மாநகரின் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை.

சைவர்களின் புனிதத் திருத்தலமாகப் பெருமையுடன் வழங்கப்படும் தில்லை, சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்படாத காரணத்தால் தில்லை சங்ககாலப் பழமை உடையது அன்று என்று மறுத்துக் கூற முடியாது. அதேபோல் பழையாறை மாநகர் சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்பெறவில்லை என்பதால் சங்க காலப் பழமை உடையது அல்லது என்று மறுக்க முடியாது.

மூவர் தேவார காலங்களில் பழையாறை:

மூவர் தேவார காலங்களில் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இம்மாநகர் ஆறை, பழையாறை, பழையாறு, பழசை என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்கோள்:

1. ஆறை: திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரர், சுந்தரமூர்த்தி ஆகிய மூவர் தேவாரத்தில் 'ஆறை' என்று பழையாறை மாநகர் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

தனியார் பெருவேளூர் விளமர் தெங்கூர்
சேறை துலைபுக லூரக்கலாதிவை
காதலித்தானவள் சேர் பதிவே' (திருஞான சம்பந்தர் தேவாரம் 2:39:5)

'அலைரி னார்பொழில் ஆறை வடதளி
நிலையி னானடி யேநினைந் துயம்மினே' (திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் 5:58:1)

'அங்க மோதியோர் ஆறை மேற்றலி
நின்றும் போந்து வந்தினைப்பர்
தங்கினோ மையு மின்ன தென்றிலர்
ஈசனா ரெழ நெஞ்சமோ' (சுந்தரர் தேவாரம் 7:31:2)

2. பழையாறை:
திருஞானசம்பந்தர் - திருநாவுக்கரசர் ஆகிய இருவர் தேவாரத்தில் 'பழையாறை' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

'மாலை மணம் நாறுபழை யாறைமழ
பாடி...' (திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் 2:39:3)

'அண்டனாப் பழையாறை வடதளிக்
கண்டரைத் தொழுதுபந்தன கைகளே'(திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் 5:17:3)

3. பழையாறு:
திருநாவுக்கரசர் - சுந்தரமூர்த்தி தேவாரத்தில் பழையாறை, 'பழையாறு' என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது.

'நன்னாறும் பழையாறும் கோட்டாற்றோடு
நலந்திகழும் நாலாறுந் திருவையாறும்' (திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் 6:71:10)

'பந்தைநூர் பழையாறு பழனம் பைஞ்ஞீலி
எந்தைநூர் எயதமா னிடையாறிடை மகுமத' (சுந்தரர் தேவாரம் 7:31:1)

4. பழசை:

திருஞான சம்பந்தர் தேவாரத்தில் 'பழசை' என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

"...மூன்றோர் கணையால்
கூடீரரி நூட்டி யெழில்காட்டி நிழல்
கூட்டுப் பொழில்சூழ் பழசையுள்" (திருஞான சம்பந்தர் தேவாரம் 2:39:1)

திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தில்:
பன்னிரு ஆழ்வார்களில் ஒருவரான திருமங்கையாழ்வார், இப்பழையாறை நகரினை, 'நந்திபுரம்' என்றும், இந்நகரில் அமைந்
துள்ள திருமால் ஆலயத்தை 'நந்திபுர விண்ணகரம்' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"... மயில்களாடு பொழில்சூழ்
நந்திபணி செய்த நகர் நந்திபுர விண்ணகரம் நன்று
மனேம" (நாலாயிரம் திவ்வியப் பிரபந்தம் பெரிய திருமங்கையாழ்வார் 5:7)

என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தால் இந்நகர், 'நந்திபுரம்' என வழங்கப்பட்டமை அறியப்படுகிறது. இவ்வாழ்வார் இரண்டா
ம் நந்திவர்மன் (கி.பி.710-775) காலத்தவர்.

நந்திக் கலம்பகத்தில் பழையாறை:
மூன்றாம் நந்திவர்மன் மீது பாடப்பெற்ற இந்நந்திக் கலம்பகத்தில் பல பாடல்கள், இவனது தெள்ளாற்றுப் பழையாற்றுப் போ
ரையே சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றன.

சந்திரமரபினனான இப்பல்லவர் சேர, சோழ, பாண்டியரை

1. வெளியலூர்
2. பழையாறை
3. வெள்ளாறு
4. தெள்ளாறு

ஆகிய இடங்களில் நடந்த போர்களில் முறியடித்தான். (Ep. Ind. Vol. XVII pp. 115:120)

மூவேந்தரிடமும் வடபுலத்து மன்னரிடமும் திறை பெற்றவன், பழையாறை மாநகரில் போரிட்டுப் பகைவர்களின் படைவலிக
ளைக் கெடுத்து அழித்த செய்தியினைப் பாடிய நாவலரோ வேந்தரோ

பல்புரலிப்
"மீடியல் மாகளிற்றார் மிச்சத்தார் - கடார்
படையாறு சாயப் பழையாறு வென்றான்
கடையாறு போந்தார் கலந்து" (நந்திக் கலம்பகம் பா:35)
என்ற நந்திக் கலம்பகப் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

முடிகொண்ட சோழபுரம்: (கி.பி.11 ஆம் நூற்றாண்டு)
முதலாம் பராந்தகச் சோழன் காலத்தில், பாண்டிய மன்னன் மூன்றாம் இராச சிம்ம பாண்டியன், வழி வழி வந்த பாண்டிய ம

என்னுடைய சுந்தர முடியையும் இந்திர ஆரத்தையும் ஈழ நாட்டில் அடைக்கலமாக வைத்துச் சென்றான்.

பாண்டிய நாட்டினை வென்ற முதலாம் பராந்தகச் சோழன்; அந்நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையில் முடிசூட்டிக் கொள்வதற்கு முயன்றபோது பாண்டிய மன்னர்க்குரிய முடியும் பிற அரசுச் சின்னங்களும் இராச சிம்ம பாண்டியனால் இலங்கைக்குக் கொண்டு போகப்பட்ட செய்தியறிந்து, அவற்றை வாங்கி வருமாறு சில தூதர்களைச் சிங்கள நாட்டிற்கு அனுப்பினான். (K.N. Neelakanda Sastrigal The Cholas Vol. pp 147)

அக்காலத்தில் ஈழ நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருந்த 4 ஆம் உதயன் என்ற மன்னன் அவற்றைக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டார். முதலாம் பராந்தகச் சோழன் பாண்டியர்க்குரிய முடியைத் திரும்பப் பெறுவதற்காக ஈழநாட்டின்மீது படையெடுத்து வெற்றி பெற்றான். எனினும் தோல்வியுற்ற ஈழ வேந்தன் உதயன் வேறுவழி அறியாதவனாய்ப் பாண்டியன் முடியை எடுத்துக்கொண்டு இலங்கையின் தென்கிழக்குப் பகுதியாகிய ரோகண நாட்டிற்குச் சென்றுவிட்டான். சோழநாட்டுப் படை அப்பகுதியை வெல்ல முடியாமல் தன்னாட்டிற்குத் திரும்பி விட்டது. (I livd p.148)

இந்திகழ்ச்சிக்குப்பின் ஒரு நூற்றாண்டு கழித்து முதலாம் இராசேந்திர சோழன் ஈழத்தை வென்று அந்தச் சுதந்திர முடியையும் இந்திர ஆரத்தையும் கைப்பற்றித் தன் நாடு திரும்பினார்.

ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக ஈழத்தை வென்று பாண்டியன் முடியைக் கொண்டு வரமுடியாத அருஞ்செயலை மாமன்னன் முதலாம் இராசேந்திர சோழன் அரிதின் முடித்த காரணத்தால் "முடிகொண்ட சோழன்" என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெறுகின்றான். அச்சிறப்புப் பெயரால் இராசேந்திர சோழன் பழையாறை மாநகரை "முடிகொண்ட சோழபுரம்" என்று மாற்றி அழைத்தான். அதோடு அமையாமல் அம்மாநகரின் தென்பால் ஒரு பேரியாற்றை வெட்டுவித்து, தன் ஈழ வெற்றியின் நினைவாகவே, அவ்வாற்றிற்கு முடிகொண்டான் என்ற பெயரினையும் சூட்டினான். (Ins. 227 of 92)

ஆகவமல்ல குலகாலபுரம்: (கி.பி. 11)

கங்கை கொண்ட சோழ மாமன்னன் இராசேந்திர சோழனுடைய புதல்வராகிய வீர ராசேந்திர சோழன் தந்தையைப் போலவே பகைவரை புறம்கண்டு வெற்றி பெறுவதில் சிறப்புற்று விளங்கினான்.

மேலைச் சாளுக்கிய மன்னன் ஆகவமல்லனைப் போரில் ஐந்து முறை வென்றான். இவ்வெற்றிச் சிறப்பை 'ஆகவமல்லனை ஐம்மடி வென் கண்டு' என்ற கல்வெட்டுச் செய்தியால் அறியமுடிகிறது.

இலங்கையை வென்று ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக இலங்கை மன்னனிடம் இருந்து வந்த பாண்டியன் முடியைத் திரும்பப் பெற்று வந்த சிறப்பால், இராசேந்திர சோழன், முடிகொண்ட சோழன் என்று பாராட்டப்பட்டார். அம்மாமன்னன் இச்சிறப்பை வரலாறு நினைவு கொள்ள பழையாறை மாநகரின் பெயரை 'முடிகொண்ட சோழபுரம்' என்று மாற்றியமைத்தான். அதேபோல் அவர்தம் தவப்புதல்வர், வீரராசேந்திரன், தன் மேலைச் சாளுக்கிய மன்னன் ஆகவமல்லனை ஐந்து முறை வென்று ஆகவமல்ல குலகாலன் என்ற சிறப்புப் பெற்றான். அச்சிறப்புப் பெயரால் பழையாறை மாநகரின் பெயரை தந்தைவழி நின்று, 'ஆகவமல்ல குலகாலபுரம்' என்று மாற்றியமைத்தார்.

இராசராசபுரம்: (கி.பி.12)

இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனின் மைந்தன் இரண்டாம் இராசராசசோழன்; பழையாறை மாநகரினைத் தன் முதல் தலைநகராகக் கொண்டான். இம்மாநகரின் வடபகுதியில் பாதுகாப்பு மிக்க புதியதொரு அரண்மனையைக் கட்டுவித்தான்.

இம்மாநகர் பெயரினைத் தன் பெயரால், 'இராசராசபுரம்' என்று மாற்றி அழைத்தான்.

கலைச்சிறப்புமிக்க சிவாலயம் ஒன்று கட்டுவித்து அதற்கும் 'இராசராசேச்சுவரம்' என்று தன் பெயரை இட்டான். பெருமையிடுவரலாறு படைத்த மாமன்னன் முதலாம் இராசேந்திர சோழன் அவர்தம் அருந்தவப் புதல்வர் வீரராசேந்திர சோழன் முதலிய மாமன்னர்கள், தாங்கள் பெற்ற மாபெரும் வெற்றியின் நினைவாக பழையாறை மாநகர் பெயரினை மாற்றி அழைத்தார்கள். ஆனால் இரண்டாம் ராசராசன் எந்த வெற்றியும் பெறாமலே தன் பெயரால் மட்டும் மாநகர் பெயரையும் சிவாலயத்தின் பெயரையும் மாற்றி மகிழ்ந்தான்.

பிற்காலச்சோழ வரலாற்றில் எந்த ஒரு தலைநகருக்கும் இங்ஙனம் பெயர்கள் காலந்தோறும் மருவி வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளதாக வரலாறு இல்லை.

ஆறை:

ஆறை என்றால் ஆற்றுார் என்று பொருள்படும். அஃதாவது ஆற்றங்கரை ஊர் என்று பொருள் விரியும்.

"ஆற்றுார் என்பதை ஆறை என்றும் வழங்கும் இத்தொடக்கத்தின் மருவு ஆகும்" (பவனந்தி முனிவர் நன்னூல் விருத்தியுரை சூ. 208 இன் விளக்கவுரை) என்ற நன்னூல் சூத்திர விளக்கவுரையால் பொருள் அறியமுடிகிறது.

காவிரி:

பழைய காவிரி ஆற்றங்கரை ஊர் என்பதுதான் ஆற்றங்கரை ஊர் ஆகியது. ஆற்றங்கரை ஊர் ஆற்றுார், ஆறை என்று மரு உ வழக்கில் வந்த இச்சொல்லாக்கமே தெளிவாக அமைந்துள்ளது.

சேக்கிழார் பழைய காவிரியாறு பழையாறை நகர்ப் பகுதியில் பாய்ந்து சென்றது என்ற குறிப்பை இலைமறை காய்போல் தன் பெரியபுராணத்தில் குறிப்பிடுகிறார். ((பெரியபுராணம் அமர்ந்தி நாயனார் புராணம்)

காவிரியாறு போக்கைக் காலப் போக்கில் பெருவெள்ளக் காலங்களில் பலமுறை மாற்றியிருக்கிறது. அங்ஙனமே பழையாறை ஊடே சென்ற காவிரியும் திசை மாறியிருக்கிறது. பழங்காலத்தில் ஆறு என்றால் சிறப்பாகக் காவிரியாற்றையே குறிக்கும் எனலாம். பழைய காவிரியாற்றின் கரையில் அமைந்த ஊர் என்ற பொருளில் பழைய (காவிரி) - ஆறை பழையாறை என்று பெயர் பெற்றது எனலாம். குரங்காடுதறை என்ற சொல்லாக்கத்தில் குரங்கு என்ற சொல் மறைந்து ஆடுதறை என்றானதுபோல், பழைய காவிரி ஆறை என்பதில் காவிரி மறைந்து பழைய ஆறை பழையாறை என்ற சொற்றொடர் மருவி வந்தது எனலாம்

ஆற்றங்கரை ஊர் - ஆற்றுார் - ஆறை என்று வழங்கிய சொல் பழைய காவிரி என்ற தொடரில் காவிரி என்ற சொல் மறைந்

து அடைமொழி சேர்ந்து பழையாறை என்று வழங்கப்பெற்றது. ஆற்றங்கரை ஊர் ஆறை என்று மருவி வந்தது போல் பழைய - ஆறு பழையாறு என்று வழங்கலாயிற்று. இன்னும் பழைய காவிரி ஆறு ஓடிய பகுதிகள் "பழையாறு" பெயரால் வழங்கி வருகிறது. தஞ்சாவூர் மாவட்டம் திருவையாற்றுக்கும் திருக்காட்டுப்பள்ளிக்கும் (திருநெய்த்தானம் என்னும் தில்லைஸ்தானம் வழியில்) இடையில் அமைந்து இருக்கும் சாத்தனூரில் பழைய காவிரியாறு ஓடிய பகுதி "பழையாறு" என்று இன்றும் பெயர் வழக்கில் வழங்கி வருகின்றது. வருவாய்த் துறைக் கணக்கிலும் அப்பகுதி பழையாறு என்றே குறிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

இதேபோல் தென் ஆற்காடு மாவட்டம் கொள்ளிடம் ஆறு அருகில் அமைந்துள்ள புதுப்பட்டினம் பக்கத்தில் பழையாறு என்ற சிற்றுார் உள்ளது. பாபநாசம் வட்டத்தில் உத்தமதானபுரம் அருகில் பழையாறு என்ற கிராமம் உள்ளது. எனவே பழைய காவிரி ஆறு ஓடிய பகுதிகள் "பழையாறு" என்று வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது என்பது தெளிவாகிறது.

பழசை:

தஞ்சாவூரை தஞ்சை என்றும், கோயமுத்துாரை கோவை என்றும், புதுச்சேரியைப் புதுவை என்றும் சுருக்கமாக அழைப்பது போல் பழையாறை பழசை என்று வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

பழையாறை மாநகரின் எல்லைகள்:

பழையாறை மாநகர் கிழக்கே மகுதாநல்லூர் என்னும் மகுந்தாந்த நல்லூர் முதல் மேற்கே சுந்தரபெருமாள் கோயில் வரை சுமார் 15 கிலோ மீட்டர் நீளமும், தெற்கே குடமுருட்டி ஆறு முதல் வடக்கே (இன்றைய) அரசலாற்றினைக் கடந்து வடபால் அமைந்துள்ள இராசராசேந்திரன் பேட்டை வரை (நாணயக்கார செட்டித்தெரு, கம்பட்ட விஸ்வநாத ஆலயம் உள்பட) சுமார் 10 கிலோ மீட்டர் அகலமும் உடைய பெருநகரமாக விளங்கியது.

எல்லையில் சுருத்து வேறுபாடு:

பழையாறை நகரின் எல்லைகளைக் குறிப்பிடும் ஆய்வாளர்கள் அனைவரும் ஒட்டுமொத்தமாக உண்மையான எல்லையினை ஆய்ந்து குறிப்பிடுவதில் தவறிவிட்டனர்.

தி.வை.சதாசிவ பண்டாரத்தார், தொ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார், வே.மகாதேவன் போன்ற ஆய்வறிஞர்கள் முடிகொண்டான் ஆற்றினைப் பழையாறை நகரின் தெற்கு எல்லையாக குறிப்பிடுகின்றனர். இவர்களின் இக்கருத்து முற்றிலும் மாறுபட்டதாகும்.

முடிகொண்டான் ஆறு முதலாம் இராசேந்திர சோழனால் (கி.பி. 1012-1040) ஈழ வெற்றியின் நினைவாக வெட்டப்பட்டதாகும். முதலாம் இராசேந்திர சோழனுக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே பரந்து விரிந்துபட்ட நகராகப் பழையாறை விளங்கிற்று. உண்மை இவ்வாறிருக்க முதல் இராசேந்திர சோழன் காலத்தில் வெட்டப்பெற்ற முடிகொண்டான் ஆற்றினைப் பழையாறை நகரின் (தெற்கு) எல்லையாக குறிப்பிடுவது பொருத்தமுடையதாகாது. முடிகொண்டான் ஆற்றினை அடுத்து உடையானூர் தெற்கில் ஓடும் குடமுருட்டி (குடமுருட்டி)யென்னும் ஆறே பழையாறை மாநகரின் தெற்கு எல்லையாகும்.

பழையாறையின் பகுதிகள்:

பல சிற்றுாரிகள், வெறும் திடல் பகுதிகள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு ஒரு பெருநகரமாக உருவாக்கப்படுவது போல் பழையாறை மாநகரம் பல சிற்றுார்களையும், திருத்தல பகுதிகளையும் திடல் பகுதிகளையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரு மாநகராகவும் ஒரு காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. அவைகள் இன்று சிதைந்து சிற்றுார்களாகச் சிதறி பெயர்களும் மருவி வழங்கப்படுகின்றன. இப்பகுதிகளின் பெயர்களை வரலாற்று அடிப்படையில் பார்க்கும்போது அவற்றிடையே சில ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. ஈற்றில் அமைந்து இருக்கும் விடுதிப் பெயர்கள் சிறுசிறு குழுவாக அமைந்துள்ளன. மாத்தி என்ற ஊரைத் தவிர மற்றைய பெரும்பாலான ஊர்கள் கூட்டுப் பெயர்களாகவே அமைந்துள்ளன. சிதறி நிற்கும் ஊர்கள் பழைய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைத் தாங்கிப் பெருமை சேர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

1. வீ:

புதுப்படை வீடு

மணப்படை வீடு

பம்பைப்படை வீடு

ஆரியப்படை வீடு

2. பாடி:

மழப்பாடி

சேசம்பாடி

3. பாளையம்:

எலுமிச்சங்காபாளையம்

ரெட்டிபாளையம்

4. தளி:

ஆறை வடைதளி

ஆறை தென்தளி

ஆறை மேற்றளி

ஆறை கீழ்த்தளி

அரை எருமாள்தளி

முள்ளூர் நக்கன்தளி

5. கொல்லை: பூக்கொல்லை

6. தோப்பு: ஆண்டித்தோப்பு

7. கோவில்:

சுந்தரபெருமாள் கோவில்

கோபிநாதபெருமாள் கோவில்

நாதன்கோவில்

மூப்பக்கோவில்

8. நல்லூர்:

கலையநல்லூர்
பாளையநல்லூர்
விஸ்வராய நல்லூர்
மருதாநல்லூர்
முகுந்த நல்லூர்

9. ஈச்சுவரம்:

பட்டிச்சுவரம்
சங்கீச்சுவரம்
நந்திகேச்சுவரம்
அருண்மொழித் தேவச்சுவரம்
இராசராசேச்சுவரம்
இராசகப்பிச்சுவரம்

10. ஊர்:

முளையூர் அல்லது நுழையூர்
துறையூர்
உடையாளூர்
தென்னூர்
தில்லையம்பூர்

11. படுகை:

தேனாம் படுகை
கொட்டியம் படுகை
தட்டுமால் படுகை

12. திடல்:

அரியத்திடல்
மங்கிலியாந்திடல்
முஸ்மா திடல்

13. புரம்:

அரிபுரம்
திப்பிராயபுரம்

14. குடி:

போர்க்களக்குடி
மாங்குடி
மாடாகுடி

15. அக்கிரகாரம்:

அண்ணலக்கிரகாரம்

16. கை: குருக்கை (கொருக்கை)

17. வனம் - நந்திவனம்

18. சேரி : புதுச்சேரி

19. தோப்பு: ஆண்டித்தோப்பு

20. பேட்டை:

இராசேந்திரப் பேட்டை
அம்மாபேட்டை
வளையப்பேட்டை

21. முற்றம்: திருச்சக்திமுற்றம்

22. சுழி: திருவலஞ்சுழி

23. மாளிகை: சோழன் மாளிகை

24. கட்டி:

அக்கரைப் பட்டணம் கட்டி
இக்கரைப் பட்டணம் கட்டி

25. சாவடி: தாதப்பிள்ளை சாவடி

26. மேடு: மண்டகமேடு

27. கோட்டை: சாக்கோட்டை

மேற்குறிப்பிட்ட ஊர்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே இணைந்த மாநகர்தான் பிற்காலச் சோழப் பேரரசின் தலைநகரான பழையாண மாநகர்.

ஆலூர்ப் பழம்பதி

டாக்டர் இரா.கலைக்கோவன், எம்.பி.பி.எஸ்., டி.ஓ.,

இவர் சென்னையில் 1948 ஆம் ஆண்டிற் பிறந்தவர். கல்லூரி நாட்களில் பல கவிதைப் போட்டிகளிலும் சொல்லாற்றல் போட்டிகளிலும் பரிசுகள் பெற்றதுண்டு. கண் மருத்துவப் பணியுடன் இலக்கிய ஈடுபாடும் உண்டு. முப்பதுக்கு மேற்பட்ட சிறு கதைகளும், கவிதைகளும் இதழ்களில் வெளியாகியுள்ளன. கோயில்களின் கலை வரலாறு, கல்வெட்டாய்வு போன்றவற்றில் ஆர்வம் கொண்டு பல அரிய கட்டுரைகளையும், வாணொலி வழி உரையோவியங்களையும் வழங்கி வரும் இவர், இப்போது மாடக் கோயில்கள், தாண்டவத் திருக்கோலங்கள் குறித்த ஆய்வில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டுள்ளார்.

சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் அலுரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது,

"அங்கணர்க் கிடமாகிய பழம்பதி ஆலூர்" என்று போற்றுகிறார். அவரின் கூற்றைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் ஆலுரைப் பற்றிய செய்திகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. புறநானூற்றில் ஆலூர் குறிக்கப் பெறுகிறது. நலங்கிள்ளி என்ற சோழ மன்னன் தன் பங்காளியான நெடுங்கிள்ளியின் ஆளுகையில் இருக்கும் ஆலூர்க் கோட்டையை முற்றுகையிடுகிறான். நெடுங்கிள்ளி கோட்டைக் கதவுகளைச் சாத்திக் கொண்டு உள்ளிருக்கிறான். இந் நிலையில் கோலூர்கிழார் கோட்டைக்குள்ளிருக்கும் நெடுங்கிள்ளியைப் பாடுவதாகப் புறநானூற்றின் நாற்பத்து நான்காம் பாடல் மலர்கிறது. 'பாலில்லாத குழவி அழவும், மகனீர் பூவில்லாத வறிய தலையை முடிப்பவும், நீரில்லாத தொழில் புனைந்த நல்ல மனையிடத்துள்ளார் வருந்திக் கூப்பிடும் குரல் எழும்பவும்' என்று இப்பாடலில் முற்றுகையின் துன்பம் காட்டப்பெறுகிறது.

அறவை ஆயின் நினதெனத் திறத்தல்
மறவை யாயின் போரொடு திறத்தல்

என்று கோலூர்கிழார் நெடுங்கிள்ளிக்கு அறிவுரை கூறுகிறார். 'நீ அறவழி நிற்பவனாயின் 'இது உனதன்றோ' எனக் கூறி, நலங்கிள்ளிக்குக் கோட்டையைத் திறந்திடுக. வீரவழி நிற்க விரும்பிடின, கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்து நலங்கிள்ளியுடன் போரில் ஈடுபடுக இவ்விரண்டு வழிகளில் எதிலும் ஈடுபடாது கோட்டைக் கதவுகளை மூடியபடி உள்ளே ஒதுங்கியிருத்தல் நாணுடைய செயலன்றோ' என்னும் இப்புலவரின் கருத்துரை, தவறிடும் அரசுக்குத் தக்க வழிகாட்டும் சங்ககாலத் தமிழ்ப் புலவரின் நெஞ்சத் துணியையும், அறவுரை கூறவல்ல ஆண்மைத் திறத்தையும் எடுத்தோதுகிறது.

சங்க காலத் தொட்டே சோழர்களின் ஆட்சியிலிருந்து ஆலூர், காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள பாடல் பெற்ற சிவத்தலமென்று புறநானூற்று உரையில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இவ்வூரில் புகழ்பெற்ற பல புலவர் பெருமக்கள் தோன்றியிருக்கின்றனர். அவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆலூர் கிழார், ஆலூர் மூலங்கிழார், பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்போராவர். இப்பெருமக்களின் பாடல்கள் புறநானூறு போன்ற சங்க இலக்கியங்களில் காணப்பெறுகின்றன. ஆலூர் மூலங்கிழாரின் செய்யுட்கள் அகநானூற்றில் நான்கும், புறநானூற்றில் எட்டும் உள்ளன. 'பலநாள் உடல் உலரக் காத்திருந்து, பெருஞ்செல்வரிடத்துப் பெற்ற யானை முதலிய பெரும் பரிசில்களைக் காட்டிலும், ஒருவன் அன்புடன் அளிக்கும் உணவைக் காலையில் பணம்பட்டையில் உண்ணல் மிகச் சிறந்தது'. என்னும் பொருளமைந்த இவரது பாடல் சங்க காலத்துப் புலவர் தம் பண்பு நலன்களைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. இவரது புதல்வர் பெருந்தலைச் சாத்தனாரும் புகழ்பெற்ற புலவர். குமண வள்ளலைப் பாடிய இப்பெருமக்களின் பாடல்கள் பல இலக்கியங்களில் இளம் பெற்றுள்ளன.

இத்தகு பெருமைகளைக் கொண்ட ஆலூரில், கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் கோச்செங்கட் சோழன் மாடக் கோயிலொன்றை எழுப்பி இவ்வூரின் புகழ்க்குப் புகழ் சேர்த்தான். சிவபெருமானுக்காக அப்பெருமகன் எழுப்பிய கோயிலைப்

பத்திமைப் பாடல் அறாத ஆலூர்ப்

பசுபதி ஈச்சரம் பாடு நாவே

என்று கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டினரான சம்பந்தர் போற்றி மகிழ்கிறார். ஆன்ம கோடிகளாகிய பசுக்களுக்கெல்லாம் பதியாக விளங்கும் ஈசனைப் பசுபதியென்று போற்றுதல் சைவமுறையாதலின் அவர் உரையும் கோயில் 'பசுபதீச்சரம்' எனப்பட்டது. இவ்வூர் தஞ்சை மாவட்டத்தில், பாபநாசம் பகுதியில், பட்டச்சரத்திற்குத் தென்மேற்கில், பத்துக் கிலோமீட்டர் தொலைவில், கோ விந்தகுடிக்கு அருகில் அமைந்துள்ளது.

எழுச்சியுடன் விளங்கும் ஐந்துநிலைக் கோபுர வாயிலைக் கடந்து உள் நுழைந்ததும் கண்ணெதிரே மையத்தில் அமைந்திருக்கும் மாடக்கோயில் படக்காட்சிபோல் தோன்றுகிறது. இம் மாடக் கோயிலின் வெளித் திருசுற்றில், தென்மேற்கு மூலையில் பிள்ளையாருக்கும், மேற்கில் முருகனுக்கும், வடமேற்கில் யானைத் திருமகளுக்குமாய் விமானங்களுடன் கூடிய சுற்றாலைக் கோயில்கள் அமைந்துள்ளன. முருகன் வில்லும் அம்புமாய் வள்ளி தெய்வானையுடன் காட்சியளிக்கிறார். கிழக்குத் திருச்சுற்றில் கோபுர வாயிலின் இடப்பக்கம் யாகசாலையும், ஒன்பாள் கோள்களுக்கான திருமுன்னும் அமைந்துள்ளன. வடகிழக்கு மூலையில் உள்ள வசந்த மண்டபம் இப்போது கோயில் அலுவலகமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. மாடக்கோயிலின் அடித்தள அமைப்பின் தெற்கிலுள்ள தெய்வப் புரையில் ஆலமர் கடவுள் அமர்ந்துள்ளார். இது தனிக் கோயிலாக்கப்பட்டுள்ளது. வடக்கில் உள்ள இரண்டு தெய்வப்பரைகளில் இரண்டு கொற்றவை வடிவங்கள் உள்ளன. ஒன்று பழையது, இது பின்னமாகிவிட்டதால் புதிய கொற்றவையை நிறுவியிருக்கிறார்கள்.

மாடக்கோயிலின் அமைப்பு பின்னர்ச் செய்யப்பட்ட திருப்பணிகளால் மாறியுள்ளது. இம்மாடக் கோயிலைச் சுற்றிலும் உயர்ந்த மதில் அமைந்துள்ளது. கோயில் இரண்டாம் தளக் கூரையின் முகப்பில் இறைவனும், இறைவியும் காளையின் மீதமர்ந்த கோலத்தில் காணப்படுகின்றனர். தென்கிழக்கு மூலையில் இரண்டாம் தளத்துக்குச் செல்ல இருபத்தைந்து படிக்கட்டுகளுடன் கூடிய வாயில் அமைந்துள்ளது. இதன் கிழக்கு முகப்பில் மட்டும் துணைத்தளம், தாங்கு தளம், கால், பலகை போன்ற கட்டிட உறுப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. படிக்கட்டுகள் முடியுமிடத்தில், வலப்புறம் ஒரு வாயிலும், நேரே ஒரு வாயிலும் அமைந்துள்ளன. வலப்புற வாயில் சோமால்கந்தர் திருமுன்னிற் அழைத்துச் செல்கிறது. நீண்ட திறந்த வெளி நடைபாதையை அடுத்து இருதள விமானத்துடன் இத்திருமன் அமைந்துள்ளது. பாதுகாப்பைக் கருதி இத்திருமுன்னிலுள்ள சோமால்கந்தர் வடிவத்தை அகற்றியிருக்கிறார்கள். இப்போது இங்குத் தெய்வமில்லை. இத் திருமுனைச் சுற்றி வர வசதியாக ஒரு திருச்சுற்று நடைபாதையின் தொடர்ச்சி போல அமைந்துள்ளது.

நேரே அமைந்துள்ள வாயில், முகமண்டபத்திற்குள் அழைத்துச் செல்கிறது. இம்மண்டபம் செவ்வக வடிவில், வண்டிக்கூடு போன்ற கூரையுடன் அமைந்துள்ளது. இதன் வடபுறத்தில் ஆடல்வல்லான் திருமுன் தெற்கு நோக்கிய நிலையில் உள்ளது. இத் திருமுன்னின் உள் மண்டபத்து வாயிலை வாயிற்காப்போர் காவல் செய்கின்றனர். இம்மண்டபத்தின் வடபுறத்திலும் கீழே செல்லப் படக்கட்டுகள் உள்ளன.

இதையடுத்து அமைந்துள்ள உள் மண்டபத்தின் வடபுறத்தில் பைரவர்களின் சிலைகள் ஐந்து உள்ளன. இதற்கடுத்துள்ள பள்ளியறையில் செப்புத் திருமேனிகள் உள்ளன. இக்கோயிலில் உள்ள செப்புத் திருமேனிகள் அழகும், கலைத்திறனும் வாய்ந்தவை. இன்பவல்லி அன்னையின் வார்ப்பு வடிவம் மயக்கும் அழகு கொழிப்பது.

பள்ளியறையை அடுத்துத் தெற்கு நோக்கிய நிலையில் இறைவியர் திருமுன்கள் உள்ளன. இக்கோயிலில் வழக்கத்துக்கு மாறாக இரண்டு இறைவியர் இருக்கின்றனர். பள்ளியறையை அடுத்திருப்பது அருள்மிகு பங்கயவல்லி அன்னையின் திருமுன். இத் திருமுன்களில் அருள்மிகு மங்களாம்பிகை அன்னையின் திருமுன். அருள்மிகு மங்களாம்பிகையின் வடிவம் இங்குள்ள திருக்குளத்திலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டுக் கோயிலுள் நிறுவப்பட்டிருப்பதாகச் செவிவழிச் செய்தியொன்று வழங்கி வருகிறது. பங்கயவல்லி அன்னையின் திருமுன்னே பழமையானதாகக் கருதப்படுகிறது.

இம் மண்டபத்தின் தென் கிழக்குச் சுவரில் சடா மகுடத்துடன் ஒருவர் சிவலிங்கத்தை வழிபாடு செய்து வணங்குவது போன்ற சிற்பம் அமைந்துள்ளது. இவ் வடிவத்தைத் தசரதன் என்றும், தசரதன் இக்கோயில் இறைவனை வழிபட்டதாகச் செவிவழிக் கதை இருப்பதாகவும், கோயில் சிவாச்சாரியார்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். இது தசரதனோ முனிவரோ தெரியவில்லை. சிற்பம் மிக அழகாகக் கலை நுணுக்கத்துடன் மெய்ப்பாடுகள் விளங்க அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதையடுத்துச் சண்டிகேசுவரி சிற்பமும், முனிவர் ஒருவரின் சிற்பமும் காணப்படுகின்றன.

முன் மண்டபத்திலிருந்து, உள் மண்டபத்திற்குச் செல்லும் வழியின் வலப்புறம் பிள்ளையாரும், இடப்புறம் முருகனும் அமர்ந்துள்ளனர். உள்மண்டபத்தின் தென் கிழக்கில் கதிரவன், சந்திரன் முதலிய தெய்வத் திருமேனிகளும், தெற்கில் அப்பர், சம்பந்தர் வடிவங்களும், அதையடுத்து எழுவர் நங்கையர் வடிவங்களும் காணப்படுகின்றன. எழுவர் நங்கையர் வடிவங்களில் ஆறு வடிவங்கள் ஒரே அளவாகச் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஒரு வடிவம் மட்டும் பெரியதாக உள்ளது. இதையடுத்து அய்யனாரும், காளியும் உள்ளனர். அய்யனார் தம் தேவியருடனும், தனித்தும் இரு நிலைகளில் காணப்படுகிறார். இம்மண்டபத்தின் தொடர்ச் சியாக உள்திருச்சுற்று கருவறையைச் சுற்றிலும் செல்கிறது.

கருவறை முன் அமைந்துள்ள நடையை வாயிற்காப்போர் காவல் செய்கின்றனர். இங்கும் லலப்புறம் பிள்ளையாரும், இடப்புறம் முருகனும் காணப்படுகின்றனர். கருவறையில் இறைவன் இலிங்கத் திருமேனியராய், பசுபதீசுவரராய் எழுந்தருளியுள்ளார். நடை, கருவறை இவற்றின் புறச்சுவர்களில் உள்ள தெய்வப் புரைகளில் தெற்கில் ஆடல் பிள்ளையாரும், மேற்கில் இலிங்கோ த்பவரும், வடக்கில் நான்முகனும் காணப்படுகின்றனர்.

உள்திருச்சுற்றின் தென்மேற்கு மூலையில் பிள்ளையாருக்கு ஒரு சிறு கோயிலும் வடக்குப்புறத்தில் சண்டேசுவரரின் சிறுகோயிலும் அமைந்துள்ளன.

இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் கருவறை, விமானம் இவற்றின் கட்டட அமைப்பு மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. கோயிலின் துணைத்தளம், தாங்குதள வடிப்புகள், கால், பலகை முதலிய உறுப்புக்கள் மிகுந்த சிறப்புச்செறிவுடனும், கலை நுணுக்கத்துடனும் அழகுபட வடிக்கப்பட்டுள்ளன. கொடுங்கை அமைப்பும் அழகாக உள்ளது. விமானம் இரண்டு தள அமைப்புடையது. முதல் தளத்தில் நடுவில் சாலையும், இரு கோடிகளில் கர்ண கூடுகளும், சாலைக்கும் கர்ண கூடுகளுக்கும் நடுவில் சாலைப்புரைகளும் உள்ளன. தென்புறச் சாலையில் தென்திசைக் கடவுளும், மேற்குப்புறச் சாலையில் சகாசன மூர்த்தியாய்த் திருமாலும், வடப்புறச் சாலையில் நான்முகனும் காணப்படுகின்றனர். மேற்குப்புறச் சாலைப் புரைகளில் ஒன்றில் குருந்த மரத்துக் கண்ணும், ஆடையிழந்த ஆயர் மகளிரும் விருந்தளிக்கின்றனர். இன்னொரு புரையில் நரசிங்கராய் இரணியனைக் கிழிக்கும் திருமால் காட்சி தருகிறார்.

விமானத்தின் கிரீவங்களிலும் சிற்பங்கள் அமைந்துள்ளன. சிகரம் வட்ட வடிவமானதாய் அமைந்துள்ளது. துணைத்தளத்திலிருந்து கொடுங்கை வரையிலும் கருங்கல்லால் கட்டப்பட்டுள்ள இக்கோயிலின் விமானம் சுதையாலும் செங்கற்களாலும் ஆனது.

இக்கோயிலிலிருந்து திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி மூன்றாம் இராசராச தேவனின் மூன்றாம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டொன்று மட்டுமே கிடைத்துள்ளது. இதில், இக்கோயில் பசுபதீசுவரமுடையார் கோயிலென்றும், இவ்வூர் நித்த விநோத வளநாட்டின் உட்பிரிவான ஆலூர்க் கூற்றத்து ஆலூர் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இராசராச சோழ தேவனின் மூன்றாம் ஆட்சியாண்டின்போது இக்கோயிலுக்கு உரிமையுடையதாய் விளங்கிய நிலங்களின் பட்டியலை இக்கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.

கோச்செங்கட் சோழனால் கட்டப்பட்ட இக்கோயில் பிற்காலச் சோழ மன்னர்களால் கற்றளியாக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோயிலின் அமைப்பு முறை, கட்டட வேலைப்பாடு, கலைத்திறன் இவற்றைக் கொண்டு, இது பன்னிரண்டு அல்லது பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் கற்றளியாய் மாற்றப்பட்டிருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வர நேர்கிறது. பின்னர் நடந்திருக்கும் திருப்பணிகளே இங்கிருந்த கல்வெட்டுக்கள் மறைந்து போனமைக்குக் காரணம். இக் கோயிலின் கலை வரலாற்றை அறிய முடியாத கொடுமைக்கு யாரை நோவது? திருப்பணி செய்யும் அருளாளர்கள் கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டுக்களைப் பாதுகாத்திடல் வேண்டும். அவை நம் வரலாற்று வடிப்புகள். அவற்றைச் சேதப்படுத்துவதோ, அவற்றின்மீது கண்ணாம்பு பூசி மறைப்பதோ, அவையுள்ள கற்களைத் துண்டுகளாக்கி வேறு வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்துவதோ மன்னிக்க முடியாத குற்றங்களாகும். இனியாகிலும், இதுபோன்ற கொடுமைகள் நிகழாது, திருப்பணிகள் நடக்குமாறு கண்காணிப்பது அரசினர் கடமையாகும். தமிழனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் இதில் கவனமும் ஈடுபாடும் கொண்டு நம் வரலாற்றைப் பாதுகாத்திடல் வேண்டும்.

சோழர் வரலாறு

டாக்டர் மா. இராகமாணிக்கனார், M.A.,L.T.,M.O.L.Ph.D.
தமிழ்த்துறைத் தலைவர், தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.

முன்னுரை

இந்தியாவின் தென்கோடிப் பகுதி பண்டைக்காலத்தில் தமிழகம் எனப் பெயர் பெற்றது. தமிழகத்தில சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டிய நாடு என மூன்று நாடுகள் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே ஏற்பட்டிருந்தன. இன்றைய திருவாங்கூர்-கொச்சி

நாடுகளும் மலையாள மாவட்டமும் சேரநாடு எனப் பெயர் பெற்றது. தஞ்சை, திருச்சி மாவட்டங்களைக் கொண்ட நிலப்பகுதி சோழ நாடு எனப் பெயர் தாங்கியது. மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி மாவட்டங்கள் சேர்ந்த நிலப்பகுதி பாண்டிய நாடு என வழங்கியது. சேலம், கோயம்பத்தூர், நீலகிரி மாவட்டங்கள் கொங்குநாடு எனப் பெயர் பெற்றது. திருக்கோவலூரும் அதனைச் சேர்ந்த நடுநாட்டுப் பகுதியும் மலையமான்நாடு எனவும், அதற்கு வடபால் அமைந்த பெருநிலப் பகுதி (நெல்லூர் வரையில்) தொண்டை நாடு எனவும் பெயர் பெற்றிருந்தன. தமிழகம் இங்ஙனம் பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்திருந்த போதிலும் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளில்தான் முடிமன்னர் மூவர் இருந்து வந்தனர். பிற நாடுகளில் சிற்றரசர்களே இருந்து ஆட்சி புரிந்தனர். சிற்றரசர் ஆட்சி புரிந்த நாடுகள் சில காலங்களில் பேரரசர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு இருந்தன; கொங்குநாடு சில காலங்கள் சேரர் கைப்பட்டிருந்தது; சில காலங்களில் சோழர் கைப்பட்டிருந்தது. அவ்வாறே மலையமான் நாடும் தொண்டை நாடும் சில காலங்கள் சோழர் கைப்பட்டிருந்தது; சில காலங்களில் பாண்டியர் கைப்பட்டிருந்தமையுமுண்டு.

சோழ வரலாற்றில் மூன்று காலங்கள்
சோழரைச்

- (1) சங்க காலச் சோழர் (கி.மு-கி.பி.300),
  - (2) இடைக்காலச் சோழர் (கி.பி.300-900),
  - (3) பிற்காலச் சோழர் (கி.பி.900-1300)
- என மூன்று காலத்தவராகப் பிரிக்கலாம்.

சங்ககாலச் சோழர்

சங்க காலச் சோழர்க்குரிய பெயர்களுள் கிள்ளி, வளவன் என்பன சிறந்தவை. 'கிள்' என்பது தோண்டு, வெட்டு என்னும் பல பொருள்களைக் குறிக்கும். நிலத்தைத் தோண்டி வளம் செய்பவன் என்னும் கொருளில் 'கிள்ளி' என்பது வந்திருக்கலாம் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து. வளமுடைய நாட்டவன் 'வளவன்' எனப் பெயர் பெறுதலும் உண்டு. சோழரது அரச இலச்சினை புலி. கீழ்வரும் மன்னர் சங்க காலச் சோழர் ஆவர்:-

1. சிபி,
2. முசுருந்தன்,
3. காந்தன்
4. தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்,
5. செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி,
6. மநுநீதிச் சோழன்,
7. முதற்கரிகாலன்,
8. இரண்டாம் கரிகாலன் (இமயம் வரை வென்றவன்),
9. கிள்ளி வளவன்,
10. பெருநற்கிள்ளி,
11. கோப்பெருஞ் சோழன்,
வேறு சோழமரபினர் சிலர்,
நெடுமுடிக்கிள்ளி, இளங்கிள்ளி முதலியோர்.

விசயாலயன் (கி.பி. 850-871)

ஆதித்தன் சோழன் I (" 871-907)

பராந்தன் I (" 907-953)

இராசாதித்தன் கண்டராதித்தன் அரிஞ்சயன்
(949-957) (956-957)

உத்தம சோழன் என்ற சுந்தர சோழன் என்ற

மதுராந்தன் பராந்தகன் II

(973-985) (956-973)

ஆதித்தன் II என்ற இராசராசன் I

பார்த்திவேந்திர கரிகாலன் (985-1014)

(956-969)

இராசேந்திரன் I

(1012-1044)

இராசாதிராசன் I இராசேந்திரன் II வீரராசேந்திரன்

(1018-1054) (1052-1064) (1063-1069)

இராசமகேந்திரன் அதிராசேந்திரன்

(1060-1063) (1068-1070)

சாளுக்கிய சோழனான

குலோத்துங்க I

(1070-1120)

விக்ரம சோழன்

(1120-1135)

குலோத்துங்க II

(1133-1150)

இராசராசன் II

(1146-1173)

இராசாதிராசன் II

(1163-1179)

குலோத்துங்கன் III

(1178-1218)

இராசராசன் III

1216-1256)

இராசேந்திரன் III

(1246-1280)

இச் சோழப் பேரரசருள் முதல் இராசராசனே சிறந்த அரசியல் பேரறிஞன்; சோழப் பேரரசை நன்கு அமைத்து நிலை பெறச்

செய்த பெருமை இவனையே சாரும். இவன் உண்டாக்கிய பேரரசு ஏறக்குறைய 2 நூற்றாண்டுகள் நிலையுற்று இருந்தது. இவனது ஆட்சிச் செல்வாக்கு வடக்கே துங்கபத்திரைவரை பரவி இருந்தது. இவன் சிறந்த கடற்படையைக் கொண்டு இலங்கையையும் மாலத்தீவுகளையும் அடிப்படுத்தினான். இவனது தரைப்படை தென்னிந்தியாவில் இணையற்றது, கீழைச் சாளுக்கியருடன் மண உறவு கொண்டு, மேலைச் சாளுக்கியரின் வலிமையை ஒடுக்கிய பெருவீரன் இராசராசன். இவனது ஆட்சியில் ஓவியம், சிற்பம், நாடகம், நடனம், இசை, இலக்கியம் இன்ன பிறவும் நன்கு வளர்க்கப்பட்டன. இவன் காலத்திற்கான சைவத் திருமுறைகள் நாடெங்கும் பரவின; சைவ சமய வெள்ளம் நாடெங்கும் பரந்து மக்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டது. சோழப் பேரரசை உண்டாக்கப் பெரும் படை திரட்டியவன் இராசராசனே ஆவன்; அப்படை இவன் நினைத்தன யாவும் தடையின்றிச் செய்து வந்தது பாராட்டற்பாலது. அரசியல் அமைப்பிற்கும் இராசராசன் அரசியல் அமைப்பிற்கும் உள்ளளவும் வேறுபாடு இல்லை. இராசராசனுக்கு முன்பு இராட்டிரகூடர் படையெடுப்பால் துன்புற்ற சோழ நாடு இராசராசன் காலத்தில் கிருஷ்ணயாறு வரை பரவியது-மேற்கே அரபிக்கடல் வரை பரவியது-தெற்கே இலங்கை வரை பரவியது எனின், இராசராசன் போர்த்திறனை என்னென்பு கழுவது!

மெய்க் கீர்த்தி

இச்சோழற்கு முற்பட்ட பல்லவர், பாண்டியர் பட்டயங்களும், கல்வெட்டுகளும் பல கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் அரசு மரவு கூறப்பட்டிருக்கும். அந்தந்த அரசன் சிறப்பச் சிறிதளவே கூறப்பட்டிருக்கும்; முற்றும் கூறப்பட்டிராது; விளக்கமாகவும் குறிக்கப்பட்டிராது; விளக்கமாகவும் குறிக்கப்பட்டிராது. இம்முறையை விசயாலயன் வழி வந்தவரும் பின்பற்றி வந்தனர். ஆனால், இராசராசன் இந்த முறையை அடியோடு மாற்றி விட்டான்; தனது ஆட்சியாண்டுகளில் முறையே நடைபெற்ற போர்ச் செயல்களை முறையே வெளி வந்த கல்வெட்டுகளில் முறைப்படி குறித்து வரலானான். சான்றாக ஒன்று கூறுவோம். இராசராசன் முதலில் காந்தளூர்ச் சாலையில் கலம் அறுத்தான். இந்த வெற்றியே இவன் கல்வெட்டுகளில் முதலிடம் பெற்றது. இப்படியே ஒன்பதின் ஒன்றாக முறைப்படி குறிக்கப்பட்டன. இங்ஙனம் இப்பெரியோன் ஒழுங்கு பெறக் குறத்தவையே பிற்கால அரசராலும் பின்பற்றப்பட்டன. அக்குறிப்புகளே இன்று சோழர் வரலாற்றுக்கு உறுதுணை செய்கின்றன. பட்டயம் அல்லது கல்வெட்டுத் தொடக்கமாக ஒரு தொடரை அழகாக அமைத்தவனும் இராசராசனே ஆவன். 'இஃது இவனது பட்டயம் அல்லது கல்வெட்டு' என்று எளிதில் கூறிவிடத் தக்கவாறு அத்தொடக்கம் இருக்கிறது. அது 'திருமகள் போல...' என்பதாகும். இவனது வீர மகனான இராசேந்திரன் கல்வெட்டும், பட்டயமும் வேறு தொடக்கம் உடையவை. இங்ஙனமே பின் வந்தார் பட்டயங்களும், கல்வெட்டுக்களும் வேறு வேறு தொடக்கம் கொண்டவை. இத்தகைய ஒழுங்குமுறையை அமைத்த இப்பேரரசன் அறிவாற்றல்களை என்னென்பு பாராட்டுவது!

போர்ச் செயல்கள்

இப்பிற்காலச் சோழர்கள் வடமேற்கே மேலைச் சாளுக்கியருடன் ஓயாது பல போர்கள் செய்துவெற்றி கண்டவர்; பாண்டியர்களுடனும் இலங்கை அரசர்களுடனும் பல போர்கள் செய்து தங்கள் பேரரசைக் காத்து வந்தனர். முதல் இராசராசன் மகனான முதலாம் இராசேந்திரன் தன் கடற்படையை ஏவித் தீவுகளிலும், மலையா, இந்தோசீனம் முதலிய இடங்களிலும் முதலிய இடங்களிலும் சோழர் செல்வாக்கை மிகுதிப்படுத்தினான்; வடக்கே பெருஞ்சேனையை அனுப்பி, வட வேந்தர்களை முறியடித்துக் கங்கையாறு வரையில் தன் போர்த்திறனைக் காட்டித் தான் புதிதாக அமைத்த பெரு நகரத்தைத் தூய்மைப்படுத்திக் கங்கை நீரைக் கொண்டு வந்தான். அவன் ஏற்படுத்திய புதிய தலை நகரம் கங்கை நீர் கொண்டு தூய்மைப்படுத்தப்பட்டதால் கங்கை கொண்ட சோழபுரம் எனப் பெயர் பெற்றது. அங்கு அவனால் கட்டப்பட்ட கோவில் 'கங்கை கொண்ட சோழேஸ்வரம்' எனப்பட்டது. அங்கு வெட்டுவிக்கப் பெற்ற மிகப் பெரிய ஏரி 'சோழ கங்கம்' எனப் பெயர் பெற்றது. இன்றும் பல இடங்களில் 'கங்கை கொண்டான்' என்னும் பெயரால் ஊர்களும், மண்டபங்களும் வழங்கி வருதலுக்கு இப்பேரரசனே காரணன் என்பது அறியத்தகும்.

சோழர் வீழ்ச்சி

கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் மூன்றாம் இராசராசன், மூன்றாம் இராசேந்திரன் என்ற சோழ வேந்தர் காலத்தில் பாண்டியர் படையெடுப்பாலும், மைசூர் நாட்டை ஆண்டுவந்த ஹொய்சலர் படையெடுப்பாலும், சோழப் பேரரசுக்கு உட்பட்ட சிற்றரசர் ஆங்காங்கு விளைத்துவந்த குழப்பங்களாலும், முதலாம் இராசராசன் வலிமையுற அமைத்த சோழப் பேரரசு சிறிது சிறிதாக நிலை குலைந்து சிதறத் தொடங்கியது. சோழர்கள் பாண்டிய நாட்டில் செய்த கொடுமைகளுக்கெல்லாம் பாண்டியர்கள் சோழ நாட்டில் பழி தீர்த்துக் கொண்டனர். ஆங்காங்கு இருந்த அரண்மனைகள் தவிடு பொடியாயின. இறுதியில் சோழ நாடு சீர் குலைந்துவிட்டது.

சிற்றரசர்கள்

சோழப் பெருநாட்டில் மலையமான்கள், சாம்பராயர், காடவராயர், வாணகோவரையர், அதியமான்கள், கங்கர், தெலுங்கு சோழர் முதலியோர் சிற்றரசர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் தங்கள் தங்கள் குறுநாடுகளை ஆண்டு வந்தததுடன் பேரரசனுக்கு கப்பங்கட்டியும் படை உதவி செய்தும் வந்தனர்.

அரசியல்

கிராம ஆட்சி அரசியலின் முதுகெலும்பாய் இருந்தது. சோழப் பெருநாடு பல மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. சோழப் பேரரசனுடைய மக்களும் நெருங்கிய உறவினரும் மண்டலத் தலைவராகப் பணியாற்றினர். புதியனவாக வெல்லப்பட்ட நாடுகளில் அமைதி காக்க நிலைப்படைகள் நிறுவப்பட்டன. விற்படை, வாப்படை, ஈட்டிப்படை எனப்பட்ட காலாட்படையும், குதிரைப்படை, யானைப் படை, கப்பற் படை முதலியனவும் சோழப் பெருநாட்டைக் காத்து வந்தன. சோழ வேந்தர் பட்டத்திற்குரிய தம் புதல்வர்க்கு உரிய பருவத்தில் இளவரசுப் பட்டம் கட்டி அவர்களை அரசியலிலும் போரிலும் பழக்கி வந்தனர். அமைச்சர், தானைத் தலைவர், குறு நில மன்னர், நாட்டுப் பெருமக்கள், அரசாங்க உயர் அலுவலர் முதலியோர் கொண்ட குழு 'உடன் கூட்டம்' எனப்பட்டது. இவ்வதிகாரிகளைக் கலந்தே அரசன் எதனையும் செய்வது வழக்கம். நில அளவை அதிகாரிகள், வரி வாங்குவோர், வரியைப் பலவாறு பிரிப்பவர், பொருட் காப்பாளர், கோயில்களை மேற்பார்க்கும் அதிகாரி எனச் சோழர் அரசியலில் பல துறைகளையும் சேர்ந்த உயர் அலுவலர் பலர் இருந்தனர். அரசியல் அதிகாரிகளுக்குச் சோழப் பேரரசர் முடிவேந்த வேளாண், காலிங்கராயன், கச்சிராயன், சேதிராயன் முதலிய பட்டங்களை வழங்கிச் சிறப்பித்தனர். நில வரியும், தெருவியும் வரியும் பிறவகை வரிகளும் அக்காலத்தில் இருந்தன. கடன், கூலி, இறை, பாட்டம், பூட்சி, உல்கு, காணம் முதலியன அக்கால வரிகளை உணர்த்தும் சொற்கள். சோழப் பெருநாடு முழுவதும் சோழ அரசர்கள் காலத்தில் நன்கு அளக்கப்பட்டது. பலவகைக் கோவில்கள், மடங்கள் இவற்றைச் சேர்ந்த நிலங்களுக்கு வரி இல்லை. சோழப் பேரரசர் காலத்தில் பொன்னாலும், செம்பாலும் செய்யப்பட்ட காசுகள் வழங்கி வந்தன. அக்காலத்தில் எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என்னும் அளவைகள் வழக்கில் இருந்தன. குன்றி, மஞ்சாடி, கழஞ்சு, பலம், கஃசு என்பன நிறுத்தல் அளவைப் பெயர்கள். செவிடு, ஆழாக்கு, உழக்கு, உரி, நாழி, குறுணி, கலம் என்பன முகத்தல் அளவைப் பெயர்கள். சாண், முழம், குழி, காணி, வேலி என்பன நில அளவைப் பெயர்கள்.

கிராம ஆட்சி

கிராம ஆட்சிக்கு, கிராமத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஓர் உறுப்பினர் பொது மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். எந்தச் சபையிலாவது உறுப்பினராகவிருந்து கணக்குக் காட்டாதிருந்தவரும், ஐவகைப் பெரும் பாதகங்கள் புரிந்தோரும், கிராமக் குற்றப் பதிவுப் புத்தகத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டவரும், பிறர் பொருளைக் கவர்ந்தோரும், கள்ளக் கையெழுத்திட்டவரும் குற்றங் காணாமலாகக் கழுதை மீது ஏற்றப்பட்டவரும், எத்தகைய கையூட்டுக் கொண்டோரும், கிராமத் துரோகி என்று கருதப்பட்டவரும், இங்குக் குறிக்கப் பெற்றோர்க்கு உறவினரும் தம் வாழ்நாள் முழுமையும் கிராம சபையின் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெறுதற்குத் தகுதியற்றவராவார். இத்தேர்தல் குடவோலை வாயிலாக அரசாங்க அதிகாரி முன்னிலையில் நடைபெற்று வந்தது. இங்ஙனம் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற உறுப்பினர் பல வேலைகளைக் கவனிக்கும் குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். சமவச்சரவாரியம், ஏரிவாரியம், பஞ்சவாரியம், தோட்டவாரியம், பொன்வாரியம் என்பன அக்குழுக்களின் பெயர்கள். இவர்கள் ஆளுங்கணத்தார் எனவும், கணப் பெருமக்கள் எனவும் பெயர் பெற்றனர்.

ஊர்தோறும் எழுதப்படும் ஆவணங்களை (பத்திரங்களை)க் காப்பிட ஆவணக்களரி இருந்தது.

கோவில்கள்

நாயன்மார் காலத்தில் (கி.பி. 600-900) பாடல் பெற்ற கோவில்கள் செங்கற் கோவில்களே. சைவ சமயத்தில் அமுத்தமான பற்றுடைய சோழப் பேரரசரும், சோழ மாதேவியரும், சிற்றரசரும் அக்கோவில்களைக் கற்றளிகளாக மாற்றினர். பல புதிய சிவன் கோவில்களும் கட்டப் பெற்றன. அவற்றுள் தஞ்சைப் பெரிய கோவில், கங்கை கொண்ட சோழேசுவரம், கும்பகோணத்தை அடுத்துள்ள தாராசுரம் கோவில், திருபுவனம் சிவன்கோவில் என்பன சிறந்தவை. இப்பெருங் கோவில்களின் கோபுர அமைப்பு, விமான அமைப்பும், சிற்பங்கள் ஓவியங்கள் இவற்றின் அமைப்பும், படிவங்கள், திருமேனிகள் இவற்றின் அமைப்பும் சோழர் காலக் கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை முதலிய கலைகளின் வளர்ச்சியை நன்கு அறிவிக்கின்றன. இவற்றை நோரில் கண்டுஉணர்தலே சாலச் சிறந்தது. வழிவழிச் சைவராகிய சோழர் சைவத்தைத் தம் உயிரென வளர்த்தனர். அவர்கள் செய்துள்ள கோவில் திருப்பணிகள் எண்ணில. ஒவ்வொரு பெருங்கோவிலிலும் திருமுறைகள் ஓதப்பட்டன. இசையையும், நடனத்தையும் வளர்க்க இசைவாணிகள் அமர்த்தப்பட்டனர். விழாக்கள் சிறப்புற நடைபெற்றன. நாடெங்கும் மடங்கள் தோன்றிச் சைவத்தை வளர்த்து வந்தன. கோவில்களில் இசையும், நாடகமும் வளர்ச்சி பெற்றன. வைணவமும், சமணமும் சோழர்களால் ஆதரிக்கப் பெற்றன. கோவில்களில் நூல் நிலையங்களும், மருத்துவமனைகளும் இடம் பெற்றிருந்தன.

கல்வி

சோழப் பேரரசர் வட மொழியை ஆதரித்தனர்; தமிழ் நாட்டு மொழியான தமிழைத் தம் உயிர் போலப் பாதுகாத்தனர்; சைவத் திருமுறைகள் செப்பெடுகளில் எழுதப்பட்டன. சிந்தாமணி, பெரிய புராணம், கம்ப ராமாயணம் என்ற பெருங் காவியங்கள் சோழர் காலத்திற்றான் தோன்றின. கலிங்கத்துப் பரணி, மூவருலா, ஓட்டக்கூத்தர் நூல்கள், சிவஞான போதம் முதலிய சித்தாந்த சாத்திரங்கள், நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்திற்குரிய பேருரைகள் என்பன யாவும் சோழர் காலத்திற்றான் வெளிப்பட்டன. வீர சோழியம், நன்னூல், யாப்பருங்கலக் காரிகை, யாப்பருங்கல விருத்தி முதலிய இலக்கண நூல்களும் இக்காலத்தேதான் எழுந்தன. முதலாம் இராசேந்திரன் 'பண்டித சோழன்' எனப் பாராட்டுப் பெற்றவன். இரண்டாம் குலோத்துங்கன் பெரிய புராணம் செய்வித்தவன். முதற் குலோத்துங்கன்மீது கலிங்கத்துப் பரணி பாடப் பெற்றது. அவனுக்குப் பின் வந்த விக்கிரம சோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராசராசன் இம்மூவரும் ஓட்டக்கூத்தர் மாணவர்கள். இம்மூவரீதும் அப்புலவர் பெருமான் 'உலா'ப் பிரபந்தம் பாடியுள்ளார். மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் கம்ப ராமாயணம் எழுந்தது. 'நள வெண்பா'வும் இக்காலத்தேதான் பாடப் பெற்றது. இவையன்றிப் பல நாடக நூல்களும் அந்தாதி முதலிய சிறு பிரபந்தங்களும் செய்யப்பட்டன.

முடிவுரை

இப்பிற்காலச் சோழர்க்கு முற்பட்ட பல்லவர் தமிழரல்லர். ஆதலால் அவர்தம் ஆட்சியில்பேரிலக்கியங்கள் தோன்றவில்லை. சங்க காலச் சோழரும் பிற்காலச் சோழரும்

கோரிப்பாளையம் தர்கா கல்வெட்டுகள்

ஏ.வேதாசலம்

மதுரை மாநகரில் வைகையாற்றின் வடகரைப்பகுதியில் அமைந்துள்ளது கோரிப்பாளையம். இப்பகுதியில் பழமையான பள்ளி வாசல் ஒன்றும், தர்கா ஒன்றும் ஓரே வளாகத்தில் உள்ளன. இதனைச் சூழ்ந்த முஸ்லிம் குடியிருப்புகள் உள்ளன. இங்குள்ள தர்கா கி.பி.14ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. இத்தர்காவில் அடக்கமாயிருப்பவர் கி.பி.14ம் நூற்றாண்டில் மதுரைப்பகுதியை ஆண்ட (கி.பி.1338ல்) கல்தான் அலாவுதீன் உதேனஜி ஆவார். (1) இவரே தற்போது காஜா சையத் கல்தான் அலாவுதீன் என்று அழைக்கப்பட்டு வருகின்றார். இவரது மருமகனான குத்புத்தீன் பிரோம் ஷாக்குல் அவர்களும் இதில் அடக்கமாயுள்ளார். தற்போது இத்தர்காவின் உட்புறம் இரண்டு கல்லறைகள் உள்ளன. மேற்குறிப்பிட்ட கருத்திற்குச் சமகாலத்துச் சான்றுகள் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. ஆனால் இதற்கு மாறான (2) வலுவான கருத்தும் இல்லை.

தமிழ் மன்னர்கள் இறந்தபோது அவர்கள் அடக்கம் செய்யப்பட்ட இடங்களில் பள்ளிப்படை கோயில் எழுப்பப்படுவது தமிழ் நாட்டில் வழக்கமாக இருந்து வந்துள்ளது. இதற்குச் சான்றுகளும் பல உள்ளன. பாண்டியநாட்டில் கி.பி.10ம் நூற்றாண்டில் இறந்துபோன சுந்தரபாண்டியன் என்ற பாண்டிய மன்னனுக்குக் காமராசர் மாவட்டம் திருச்சுழி அருகே குண்டாற்றின் கீழ்க்கரையில்தான் பள்ளிப்படைக்கோயில் ஒன்று எடுக்கப்பட்டுள்ளது. (3) தற்போது இக்கோயில் உள்ள பகுதியும் அதனைச் சார்ந்த குடியிருப்பும், 'பள்ளிமடம்' என்ற பெயரில் ஊராக விளங்கி வருகின்றது. இதனையடுத்து இஸ்லாமிய அரசர் கல்லறையைக் கொண்ட கோரிப்பாளையம் தர்கா விளங்குகின்றது எனலாம். சமயப்பற்றுக் கொண்டவராக விளங்கிய இவர் நீர் அருந்தும்போது புறச்சமயத்தவரின் அம்பால் அடிபட்டு இறந்தார். இதனால் இவர் நினைவாக இத்தர்கா எழுப்பப்பட்டிருக்க வேண்டும். (4) தற்போது பிற சமயத்தவரும் வந்து வழிபடும் சமயச் சிறப்பு வாய்ந்த சமய ஒற்றுமை படைத்த தலமாக இத்தர்கா விளங்கி வருகின்றது.

இத்தர்கா இஸ்லாமியரது கட்டடக்கலையின் அடிப்படை மரபுகள் மாறாத வகையில், தமிழகக் கட்டடக்கலை மரபில் எழுப்பப்பட்டுள்ளது. வேலைப்பாடுமிக்க தூண்கள் அணிசெய்யும் திருச்சுற்றின் நடுவே கிழக்கு நோக்கிய வாயிலைக் கொண்ட ஓர் அறையுடன் விளங்குகின்றது. இவ்வறையின் உட்புறம் இரண்டு சமாதிகள் உள்ளன. இவை வெளியிலிருந்து சமாதியைக் கண்டு கொள்வதற்கென்று அமைக்கப்பட்டவையாகும். வைதிக சமயக்கோயில்களில் இவ்விடங்களில் தேவகோட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இத்தர்கா கல்லாலேயே உருவாக்கப்பட்ட சிறப்பு வாய்ந்த கட்டடப்பாணியில் விளங்குகிறது.

கல்வெட்டுகள்

இத்தர்காவின் வெளிப்புறம் மேல்திசையிலும் வடதிசையிலும் அடித்தளத்தில் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. இவை முழுமையாக இல்லை. கி.பி.14ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை. இப்பகுதியில் இருந்த நாட்டாரின் இசைவின் பேரில்குளம் ஒன்று விற்கப்பட்டு அதற்காக விலையோலை செய்து அளிக்கப்பட்டிருப்பதைத் தெரிவிக்கின்றது. வடபுறமுள்ள கல்வெட்டும் இச்செய்தியின் தொடர்ச்சியாகவே இருக்க வேண்டும். இதில் பாண்டியத்தரையன் என்ற அதிகாரியின் பெயர் ஒன்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. கல்வெட்டு முழுமையாக கிடைக்காமையால் தர்காவோடு இதன் தொடர்பு தெரியவில்லை.

வீரப்பநாயக்கன் கல்வெட்டு

தர்காவின் உட்புறம் தென்புறத்திசையில் நடைவழியில் நான்கு புறமும் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட கல் ஒன்று நடப்பட்டுள்ளது. இதிலுள்ள கல்வெட்டு மதுரை நாயக்க மன்னரான வீரப்ப நாயக்கர் (கி.பி.1572-1595) காலத்தைச் சார்ந்தது. கி.பி.1573ம் ஆண்டில் பல வருடத்தில் தை மாதம் பதினோறாம் தேதி எழுதப்பட்டுள்ளன. நூற்று என்பத்து மூன்று வரிகளைக் கொண்டது. பெரும்பகுதி தமிழ் எழுத்துக்களில் இடையிடையே கிரந்தவெழுத்துக்கள் விரவி எழுதப்பட்டுள்ளன. இறுதியில் தெலுங்கு எழுத்துக்களும் நான்கு வரிகளில் உள்ளன. இக்கல்வெட்டில் ஓலைச்சுவடி நடையின் செல்வாக்கை மிகுதியாகக் காண முடிகின்றது.

கல்வெட்டு 'சிவமயம்' என்று வைதீகமரபுச் சொல்லுடன் விளங்குகிறது. இவற்றுடன் குடுவை, கண்ணாடி, வில், அம்பு, கொடி ஆகியவற்றின் உருவங்கள் (கோட்டு உருவமாக) பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. கல்வெட்டின் முதற்பகுதி (91 வரிகள் வரை) நாயக்க மன்னர்களது கல்வெட்டுக்களில் வழக்கமாகப் பொறிக்கப்படும் அரசர்களின் பெருமையைக் குறிப்பிடும் தொடர்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. அடுத்த பகுதியில் (வரி 105 வரை) மதுரை நாயக்க மன்னர் பரம்பரை எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது. தொடர்ந்து வரும் வரிகள் கல்வெட்டின் காலத்தினையும் கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்ட நோக்கத்தையும் தெரிவிக்கின்றன. இறுதிவரிகள் அறத்தைப் பேண வேண்டிய முறையை வலியுறுத்திக் கூறுகின்றன.

கல்வெட்டுச் செய்தி

மதுரை வளநாட்டில் வைகைநதிக்கு வடக்கிலிருக்கும் 'கோரிப்பாளையம் தில்லி ஒரு கோல் கலுத்தான் பள்ளிவாசல் கோரி'க்கு சொரிக்குடி, சொக்கிளம், பீலிளம், கன்னாநேம்பல், சிறுதூர், திருப்பாலை ஆகிய ஆறு ஊர்கள், 'கூன்பாண்டியன்' காலத்தில் அளிக்கப்பட்டன. கோரிப்பாளையம் நிலம் அடி ஒன்றுக்கு ஒரு தங்கம் என்ற அளவில் பதினாலாயிரம் தங்கம் அளிக்கப்பட்டு விலை நிச்சயம் செய்து அளிக்கப்பட்டது. இதன் எல்லைகளைக் குறிக்கும் வில்லு எல்லைகளும் நடப்பெற்று நடைமுறையில் இருந்து வந்தது. இதன்பிறகு வீரப்பநாயக்கன் காலத்தில் கோரியைச் சார்ந்த நிர்வாகத்தினர்க்கும் (மல்கருக்கும்) அரச ஆட்சியில் இருந்தோர்க்கும் இந்நடைமுறை தொடர்பாக வழக்கு ஏற்பட்டு வீரப்பநாயக்கர் முன் வழக்கு விசாரணையும் நடைபெற்றது. வீரப்பநாயக்கர் இந்த வழக்கினைக் கேட்டு முன்பு பாண்டியனார் கோரிப்பாளையம் கோரிக்கு விலைப்பிரமாணம் செய்துகொடுத்து நடந்து வந்த நடைமுறையே உறுதியானதாக இருக்கின்றது. அதனால் அதற்குத் தானும் இசைவளித்து விட்டுக் கொடுத்தேன் என்று தீர்ப்பளித்தார். இதன்படி கோரிக்குக் கோரிப்பாளையம் நிலமும் ஆறு கிராமமும் தொடர்ந்து உரிமையுடையதாக அனுமதி வழங்கப்பட்டு வழக்கு முடிவடைந்தது என்று வீரப்பநாயக்கர் கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது.

இந்த அறம் சந்திரசூரியன் உள்ளவரைக்கும் நடைபெறட்டும் இதற்குத் தீங்கு விளைவித்தவன் கங்கைக்கரையில் காராம்பகைவக் கொன்ற பாவத்திலே போகக் கடவானாகவும் என்று கல்வெட்டு முடிவடைகின்றது.

தானம் அளித்த பாண்டியன்

இக்கல்வெட்டு கோரிப்பாளையம் தர்காவும் அதனைச் சார்ந்த பள்ளிவாசலும் மதுரை கல்தான்கள் ஆட்சியில் கி.பி.14ம் நூற்றாண்டில் சிறப்புடன் விளங்கியிருப்பதை உணர்த்துகின்றது. மதுரை கல்தான்கள் அரசு ஆதரவு பெற்ற பள்ளிவாசலாக இது விளங்கியிருக்கின்றது. இதன் ஒரு பகுதியிலேயே மதுரை கல்தான் அவரது பெருமை கருதி அடக்கம் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனலாம். இது பிற்காலத்தில் இஸ்லாமிய அரசு ஆதரவுடன் கூடிய சமயவளர்ச்சிக்கு வித்திட்டது.

மதுரை கல்தான்கள் ஆட்சிக்கு முன்பிருந்தே இப்பள்ளிவாசல் பாண்டியரது ஆதரவைப் பெற்றிருப்பதை வீரப்பநாயக்கன் கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது. இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் பாண்டியமன்னன் கி.பி.7ம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்த கூன்பாண்டியன் என்று பெயர்பெற்ற முற்காலப் பாண்டிய மன்னரான நெடுமாறனாக இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. பிற்காலப் பாண்டிய மன்னர்கள் காலத்திலிருந்தே பாண்டிய மன்னர்கள் முஸ்லிம்களுக்கு ஆதரவளித்து வந்திருப்பதற்குச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. கி.பி.13ம் நூற்றாண்டில் திருப்பலாணிப் பகுதியில் பவித்திரமாணிக்கப் பட்டினம் என்ற ஊர்ப்பகுதியில் சோனகச் சாமந்தப் பள்ளி என்ற பள்ளிக்கு மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (கி.பி.1238-1255) தானம் வழங்கி ஆதரவளித்திருக்கின்றான். பிற்காலப் பாண்டியர் காலத்தில், அப்பேரரசுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற குதிரை வாணிகமே இதற்கு அடிப்படையாக விளங்கியது. 5 இந்த நல்லுறவு தொடர்ந்து கி.பி.14ம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டில் இருந்துள்ளதையே கோரிப்பாளையம் பள்ளிவாசலும், தர்காவும் காட்டுகின்றன. கூன்பாண்டியன் என்று கோரிப்பாளையம் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் பாண்டிய மன்னன் மதுரையில் கி.பி.13ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் கி.பி.14ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் ஆட்சிபுரிந்த பாண்டியமன்னர்களில் ஒருவராக இருந்திருக்க வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டில் அரச மரபினர் ஒருவரது காலத்தில் அளிக்கப்பட்ட தானங்கள் அடுத்து ஆட்சிக்கு வரும் அரச மரபினர் காலத்தில் நடைமுறையில் வழக்கிழந்து போயின. இதற்கடுத்து வருவோரிடம் அது குறித்து முறையிடும்போது அவை மீண்டும் உறுதி செய்யப்பட்டு அளிக்கப்பட்டுள்ளன. அரசனே இதுபோன்ற சமயங்களில் தலையிட்டு நியாயம் வழங்கியிருக்கின்றான். அந்தணன் ஒருவனுக்குச் சங்ககாலத்தில் பாண்டியன் முதுகுடுமிப் பெருவழுதியினால் வேள்விக்குடி என்ற ஊர் தானமாக அளிக்கப்பட்டது. அடுத்து வந்த களப்பிரர் காலத்தில் அத்தானம் ஒழிக்கப்பட்டது. சிறிது காலத்தில் பாண்டிய நாட்டில் பாண்டியர் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தனர். வேள்விக்குடியை பாண்டியனிடம் கொடைபெற்ற அந்தணன் வழிவந்த ஒருவன் இதனைத் தன்காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த பராந்தக நெடுஞ்சடையனிடம் (கி.பி.775-815) எடுத்துக்கூறி அதற்குரிய சான்றையும் காட்டி முறையிட்டான். பாண்டியன் நெடுஞ்சடையன் மீண்டும் வேள்விக்குடியை அவ்வந்தணர் வழிவந்தோர்க்கு அளித்தான். இச்செய்தியை வேள்விக்குடிச் செப்பேடு தெரிவிக்கின்றது.

இதுபோன்று பிற்காலப் பாண்டியர் காலத்தில் கோரிப்பாளையம் தர்காவிற்கு அளிக்கப்பட்ட தானம் அடுத்து வந்த நாயக்கர் காலத்தில் தொடர்ந்து நடைபெறுவதா என்பது போன்ற பிரச்சனைகள் தோன்றி அளிக்கப்பட்ட தானம் குறித்து வழக்கு எழுந்திருக்க வேண்டும். இதனை வீரப்பநாயக்கரே விசாரித்து சான்றாதாரங்கள் மூலம் இத்தானம் உறுதியான என்று தெரிந்துகொண்டார். ஏற்கனவே பாண்டியர் காலத்தில் அளித்து நடைபெற்று வந்த தானத்தைத் தொடர்ந்து இருக்கும்படியாகச் செய்த ஆணை வழங்கியுள்ளார். இரு சமூகத்தினிடையே எழலிருந்த சிக்கலைத் தீர்த்து அவ்வழக்குத் தொடர்பான தீர்ப்பைக் கல்வில்

பொறித்து தர்காவின் வளாகத்தில் நட்டுவைக்குமாறு செய்தார். வீரப்ப நாயக்கர் சமயப்பொறை வாய்ந்த மன்னராக விளங்கி யிருக்கின்றார். இவர் தமது காலத்திலேயே மதுரையில் கி.பி.1592ல் கிறித்தவம் நிலைபெறுவதற்கு ஆதரவு அளித்தார் என்பது ம் குறிப்பிடத்தக்கது.

I-தர்காவின் உட்புறக் கல்வெட்டு

பக்கம் - 1

1. சிவமயம்
2. சொஸ்த்தி
3. ஸ்ரீமன்
4. மகாமண்ட
5. லெசுரன் அரி
6. யராயற் தளவிப
7. ரடன் பாசைக்கு
8. தப்புவராயிற் கண்
9. டன் மூவராயற்க
10. ண்டன் கண்ட
11. நாடு கொண்டு
12. கொண்ட நாடு
13. குடாதான்
14. பூறவதெஷ்(ச)ண
15. பச்சிம உத்தறச
16. த்துற்சமுத்தரத்து
17. ப(தி)பாண்டிமண்
18. டலஸதாரீபனா
19. சாரியன் சோ
20. மூண்டல பிற
21. திட்டாபனாசாரி
22. யன் தொண்ட
23. மண்டல சண்ட
24. ப்பிறசண்டன் இ
25. மூழும்ங் கொங்கு
26. கம்பழமும் யாபர்
27. ணனாயிகப் பட்டண
28. மும் கேசரிவேட்
29. டை கொண்டரு
30. னிய ராசா(தி)ராச
31. ன் ராசபறமேசுற
32. ன் ராசமாத்தான்
33. டான் ராசகெம்பீ
34. றன் ராசாகள் நெரு
35. நீ(தி) ராசபரிபாலன்
36. ராசர்கள் நம்பிற

பக்கம்-2

37. கோட்டத்தில் மன்
38. னிய கண்ட
39. ன் யுட்டருக்கு சம
40. நேர் பயங்கரன்
41. துட்டரில் துட்டன்
42. துட்ட நெட்டுரன்
43. துட்ட ராட்டற் தல
44. ர(ரக்) குத்தன் துட்ட பா
45. லன் ஒருகோல்ச்
46. சுலுத்தான் துல்க
47. லுக்கற் தளவிபா
48. டன் ஒட்டிய மோ
49. கற் தவிள்த்தான்
50. ஒட்டிய தளவிபா
51. டன் ஒட்டிய மோ
52. கற் தவிள்த்தான்
53. சமைங்கண்டன்
54. சமைய நாராயணன்
55. அட்ட ஆத்திரிய கம்ப
56. ன் செட்ட முடுமன்
57. னியற்முடியான் சம
58. மன்னன் நாராய
59. ணன் இரவிநாராய
60. ணன் வங்கிஷ் நா
61. ராயணன் வேதகு (ல)

62. பிறதாபன் விரி
64. ப்பிறதாபன் கனகப்
65. பிறதாபன் கீற்த்தி
66. ப்பிறதாபன் அவ
67. விருது கொண்டே
68. வலிறுதுவா மலை
69. கலங்கிலும் மநங்
70. கலங்காத கண்ட
71. ன் மன்னிய சூரதா
72. ரனாரணமுச் கெந்
73. பீரெனாணமுக சுத்த
74. வீரன் வில்லுக்கு விை
75. சயன் சொல்லுக்கு ச
76. த்திய அரிச்சந்திரன்
77. குடைக்கி கற்னன்
78. தனத்துக்கு குபேறன் அ
79. ழுகில் மன்மதன் வீரல
80. ட்சுமி விசையலட்சுமி
81. சந்தானலட்சுமி சய
82. பாக்கிய லட்சுமி தி

பக்கம்-3

83. யாகலட்சுமி போ
84. கலட்சுமி சஹரியலட்
85. சுமி கிரந்தலட்சுமி
86. அட்டலட்சுமியும் பொ
87. ருந்திய மாற்பெ
88. ன் எட்டுத்திக்கு சத்த
89. சாகறமும் ஒருகு
90. டைக்குளாண்டு கொ
91. ண்டருளிய மல்லிகா
92. ச்சினராயற் தேவ
93. மகாராயற் விருப்பா
94. ச்சிராயற் புசபெலரா
95. யற் வீரநரசிங்கரா
96. யற் ஆனைகுந்தி வெ
97. ங்கிடபதி தேவமகா
98. ராயற்குமரர் நரசி
99. ங்கியராயற் கிருஷ்ண
100. ராயற் ராமராயற் குமர
101. ர் கிஷ்டனராய றவற்
102. கள் காரியத்துக்கு காற்
103. த்தரான விசனாத
104. னாயக்கற் கிருஷ்ண
105. ப்பனாயக்கற் வீரப்ப
106. னாயக்க ரய்யனவ
107. ற்கள் ராட்சிய பரி
108. பாலினம் பண்ணி
109. செய்தருளி நின்ற
110. சாலிவாகன சத
111. ரசத்துவம் சூசுள
112. கூடி யட்ருயருக்கு மேல்(செ)
113. ல்லா நின்ற பவ
114. னுதை மீ சம் யக
115. உ தீ சுபயோக சு
116. பகற்ணமும் கூடி
117. ன சுபதினத்தில்
118. மதுரை வளனா
119. ட்டில் வைகை ந
120. திக்கு வடக்காகிய
121. கோரிப்பாளையம்
122. தில்லி ஒருகோ
123. ல் சுலுத்தாற் பள்

கீர்த்திமிகு கீழ்க்கரையின் பேரும் பெருமையும்

பேராசிரியர் எம்.எம்.மீரான்பிள்ளை

தொன்மைத்தொடர்பு

கி.மு.9,10 நூற்றாண்டுகளிலேயே செங்கடல், பாரசீக வளைகுடாவின் துறைமுகங்களிலிருந்து எகிப்தியர், அராபியர், பாரசீகர் போன்றோர் தென்னகத்தின் மேற்கு, கிழக்குக் கரைகளில் வர்த்தகம் காரணமாக வருகை புரிந்ததாக வரலாறுகள் சான்றுரை

க்கின்றன. மூசா, சலைமான் நபிகளின் காலத்திய தமிழகத் தொடர்பினை விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாடும் குறிப்பிடுகின்றது. நெடுநல்வாடை, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, பெரும்பாணாற்றுப்படை போன்ற தொன்மையான சங்க இலக்கிய நூற்களில் குதிரைப் பயிற்சியாளராக, வீரர்களாக, தொழில்நுட்பத் திறனாளர்களாக, வர்த்தகர்களாக தமிழகத்திற்கு வருகை தந்த யவனர்களைப் பற்றிய பல குறிப்புகள் உள்ளன. கி.பி. ஒன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பெரிப்ளூசும் தென்னகக்கரைகளிலமைந்த அராபியர் முகாம்களை உறுதிப்படுத்தியுரைப்பது காணலாம்.

முஸ்லிம் முகாம்கள்

கி.பி.664(ஹி21)ல் மாலிக் இப்னு தீனாரின் தலைமையிலான அராபியக் குழுவினர் மேலைக் கடற்கரையிலுள்ள முசிறி (கொடுங்கோளூர்)யில் இறங்கிய அதே கால கட்டத்தில் இரண்டாவது குழுவினரைக் கொண்ட மரக்கலம் பழைய காயலை வந்தடைந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் மாலிக் இப்னு தீனாரின் பிரச்சாரக் குழுவினர் தென்னிந்தியாவை வந்தடைவதற்கு பல ஆண்டுகள் முன்னரே, அண்ணல் நபிகளாரின் காலத்திலேயே அராபிய சஞ்சாரிகள், வர்த்தகர்கள் வழி தென்னகத்தின் கடற்பெருந்துறைகளில் இஸ்லாம் பரவத் தொடங்கியதற்கான சான்றுகள் பல உள்ளன. இந்தியாவின் முதல் பள்ளி வாசல் கண்ணனூரிலுள்ள மாடாயியில் ஹிஜ்ரி 5ம் ஆண்டிலேயே எழுந்து விட்டதாகக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. ஆதலின் கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே தென்னகத்தின் மேற்கு, கிழக்குக் கடற்கரைகளில் முஸ்லிம் முகாம்கள் பல அமைந்திருந்ததாகக் கூறலாம்.

கிழக்குக் கரைகள்

மேற்குக் கடற்கரையிலுள்ள முஸ்லிம் முகாம்கள் கொடுங்கோளூர், கண்ணனூர், கோழிக்கோடு, கொல்லம் போன்ற துறைமுக நகரங்களில் நிரந்தரமாக நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஆனால் கிழக்குக் கடற்கரையிலுள்ள, பழமையான காயல், கொற்கை முகாம்கள், அரசியல், வணிக, பூகோளவியல் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப மாறுதலுக்குட்பட்ட செய்தியினை வரலாறுகள் சுட்டுகின்றன. தொன்மையான காயலும் கொற்கையும் செல்வாக்கிழந்த நிலையில் கி.பி.10ம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் தாமிரபரணி, வைகை நதிக்கரைகளில் காயல்பட்டினம், புன்னைக்காயல், தென்காயல் போன்ற பெயர்களில் புதிய முஸ்லிம் குடியிருப்புகள் தோன்றலாயின. இவற்றில் தென்காயல் என அறியப்படும் கீழக்கரை பழமையான கொற்கை நிலை பெற்றிருந்த இடத்தில் உருவாகிப் புகழ் பெற்றதோர் கிழக்குக் கரைத் துறைமுகமாகத் திகழ்ந்ததை வரலாறுகள் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன.

பேரும் பெருமையும்

தொன்மையான கொற்கையில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களே கீழக்கரை வாசிகளாயினர். அரசியல், சமய, வணிகச் செல்வாக்கால் சிறந்து விளங்கிய கீழக்கரை மத்திய, தூர கிழக்கு நாடுகளில் பேரும் பெருமையும் பெற்ற செய்தியினைக் கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், பயணக் குறிப்புகள், கெசட்டியர்கள், வரலாறுகள், இலக்கியங்கள் எடுத்துரைப்பது காணலாம். தாலமி, இப்னு பதுதா, மார்க்கோபோலோ, வாசப், சலைமான், அபுஜைது, நசீதுதீன், திமிஷ்கி, பார்போசா, அல்பிரூனி, அமீர்குஸ்ரு, நியூஹாப் போன்றவர்களின் வரலாற்றுப் பயணக் குறிப்புகளும், திருப்புல்லாணி, சொக்கநாதசுவாமிக் கோயில் கல்வெட்டுகளும், மத்திய மாநில மாவட்ட அரசு கெசட்டியர்களும், ஆலிம்புலவர் ஆன்ற ஓழுக்கம், செய்தக்காதி திருமண வாழ்த்து, சீதக்காதி நொண்டி நாடகம், சீதக்காதி பேரில் பாடப்பெற்ற தனிப் பாடல்கள், செய்யுட்கு சதக்கத்துல்லா அப்பா சரித்திரம், காதிரி நாட்டுவளம், புலவர் நாயகம் நிருபச் செய்யுள்கள், நபியவதார அம்மாணை, ஆயிரமசலா, பல்சந்தமாலை, கல்வத்து மாலை, சல்காப் படைப்போர் போன்றவைகளும் கீழக்கரையின் பல பெயர்ச்சிறப்பினைப் பல்லாற்றானும் எடுத்துரைப்பது காணலாம். வசர் நாடு, செம்பிநாடு, அறுந்தொகை மங்கலம், பவித்திர மாணிக்கப்பட்டினம், நினைத்தது முடித்தான் பட்டினம், தென்காயல், வகுதை, அந்துபார் என எண்ணற்ற பொது, சிறப்பு, காரண, இயற்பெயர்கள் அறியப்படுகின்ற வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க நகராக கீழக்கரை திகழ்கின்றது. அரசியல், சமூக, வரலாற்றியல், பூகோளவியல் என பன்முக நோக்கில் இப்பெயர்களை ஆராய்வது இந்நகரின் இடப்பெயராய்வு வளர்ச்சிக்கு வலுவூட்டுவதாக அமையும்.

பொதுப்பெயர்கள்

கீழக்கரையும் அதனைச் சுற்றியுள்ள பல ஊர்களும் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பல்வேறு வம்சத்தினரின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்ததை வரலாறுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. கி.பி. 9ம் நூற்றாண்டு வரை பாண்டிய நாட்டின் பகுதியாகவும், 12ம் நூற்றாண்டு வரை சோழ நாட்டின் பகுதியாகவும் மீண்டும் பாண்டியர், முஸ்லிம்கள், நாயக்கர், மறவர், நவாப், ஆங்கிலேயர், டச்சு, போர்த்துகீசியர் எனப் பலரின் ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்ததைக் காணலாம். கீழக்கரை உட்பட்டிருந்த பகுதிகளுக்குரிய பொதுப் பெயர்களால் பின்னர் கீழக்கரை அறியப்பட்டிருந்ததை சான்றுகள் வழி தெளியலாம்.

செம்பிநாடு

செம்பியர்கள் எனப்படுபவர்கள் சோழர்களாவர். கி.பி. 919 முதல் 1218ல் குலோத்துங்கச் சோழனின் வீழ்ச்சி வரை முகவை, சோழர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. இக்கால கட்டத்தில் இம்மாவட்டத்தின் பகுதிகள் மேலச் செம்பிநாடு, கீழச் செம்பிநாடு, வடதிலச் செம்பிநாடு போன்ற துணைப் பிரிவுகளாக பகுக்கப்பட்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது. கீழக்கரை, இராமநாதபுரம் வட்டம் அடங்கிய கீழச் செம்பி நாட்டின் தலைநகராயிற்று. மாறவர்மன் சந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டில் இது பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இம்மாவட்டத்திலுள்ள பல ஊர்களின் முற்பகுதியில் 'சோழன்' என்ற பொதுப் பெயரும், சோழமன்னர்களின் இயற், சிறப்பு பெயர்களும் இடம்பெற்றுள்ளது காணலாம். சோழந்தூர், சோழன் குளம், சோழமுடி, சோழன்பட்டி, கங்கை கொண்டான், கிடாரங் கொண்டான், தேவிப்பட்டினம் போன்ற பெயர்கள் சோழராட்சியினை உறுதிப்படுத்துவதாகும். செம்பி நாடென்பது 'சம்பா' எனும் கம்போடியாவைக் குறிப்பிடுவதாக 'சீதக்காதி வள்ளல்' நூலில் வரும் கருத்து ஏற்படையதாக அமையவில்லை. கல்வத்து மாலை, செய்தக்காதி திருமண வாழ்த்து போன்றவை இப்பெயரினைச் சுட்டுகின்றன.

வசர்நாடு

வசர்மன் எனின் வயிரம், உப்பு, தருப்பை எனப் பொருள்படும். தருப்பை எனும் நாணலுக்குக் கொறுக்கை என்ற பெயருமுண்டு. இப்படி அதிகமாகக் காணப்பட்ட வைகைக்கரைத் துறைமுகம் கொற்கையாயிற்று. கொற்கையைத் தன்னகத்தே கொண்ட கீழக்கரை, திருப்புல்லாணை அடங்கிய முகவையின் பகுதிகள் கி.பி. 13ம் நூற்றாண்டில் முஸ்லிம்கள் ஆட்சி காலத்தில் வசர் நாடு என அறியப்பட்டது. இதுவரை கிடைக்கப்பெற்றவற்றுள் மிகப் பழமையான இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியமாகக் கருதப்படும் பல்சந்தமாலை, அந்துபாரினை தலைநகராகக் கொண்டு வசர் நாட்டினை ஆட்சி செய்த முஸ்லிம் மன்னனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. செய்தக்காதி திருமண வாழ்த்து, வசர் நாட்டின் புகழ்பெற்ற வள்ளலும், வயிரமணி வர்த்தகருமான சீதக்காதியை "வசர் திருநாட்டு மன்னவனாகச்" சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது. 'காயல் துரைச் சீதக்காதி வசர் நாட்டான்' என்பது படிக்காசுப் புலவர் வாய்மொழி பல்வேறு வகை முத்து வசர் மணிகளின் வணிகம் கீழக்கரைப் பகுதிகளில் வளம் பெற்றுச் சிறந்ததால் இப்பெயர் மிகப் பொருந்துவதாகும். வசர் நாடென்பது பாண்டி மண்டலத்தைச் சேர்ந்த கடற்கரை நாடு என்பது சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகராதியின் கருத்து. கடல் நீரிலிருந்து உப்பு விளைவிக்கும் பெருந்துறையாதலின் இப்பெயர் அமைந்ததாகவும் கருத இடமுண்டு. 'வசர்' என்பது 'பஸ்ர்' தேசத்தைக் குறிப்பிடுவதாக 'சீதக்காதி வள்ளல்' நூலில் வரும் செய்தியை அ

ரண் செய்யும் சான்றுகள் எதுவும் கிடைக்கப்பெறவில்லை.
அறுந்தொகை மங்கலம்

தொகுக்கப்பட்ட ஆறு நிலப்பகுதிகளின் கூட்டமே அறுந்தொகை மங்கலம் ஆகும். மண்டலம் என்பதே மங்கலம் எனக் குறிக்கப்படுகிறது. 17ம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டொன்று அறுந்தொகை மங்கலம் எனவும், கல்வத்துமாலை அணுத்துகை மங்கலம் எனவும் செய்து சதக்கத்துல்லா அப்பா சரித்திரம் அனுத்தொகை மங்கலம் எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. ஆறாவது பாண்டியனாக அமைந்து தம்மகளை மணமுடித்த சல்தான் தகியுத்தீனுக்குக் குலசேகரன் பதின்முன்றாம் நூற்றாண்டில் வகுத்துத் தொகுத்தளித்ததால் இப்பெயர் பெற்றதென்பர். இம்மண்டலத்தின் தலைநகராக அமைந்த கீழக்கரை நாளடைவில் இப்பெயரால் வழங்கப்பட்டலாயிற்று.

சிறப்புப் பெயர்கள்

கீழக்கரைக்குரிய சில தனிப்பெயர்கள் அதன் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளை நினைவு கூர்வதாக அமைகின்றது. கீழக்கரையில் நடைபெற்ற முத்துக்குளிப்பு, வயிரமணி வர்த்தகம், வளர்கின்ற பொளதர்ப்புல், அமைகின்ற கோயில், ஆறாவது பாண்டியனின் ஆட்சியும் வெற்றியும் போன்ற சிறப்புச் செய்திகளால் சில பெயர்கள் அமைவது காணலாம்.

1. பவித்திர மாணிக்கப்பட்டினம்

'புனிதமான மாணிக்கப்பட்டினம்' என்பது இப்பெயரின் பொருளாகும். முத்து வயிரமணிகளின் வர்த்தகம் காரணமாகவும், புனிதமிக்கு இறைநேசர்கள் பலர் இங்கு வாழ்ந்தது காரணமாகவும் இச்சிறப்புப் பெயர் அமைந்தது எனலாம். 'பொளத்திரம்' என்றால் தருப்பைப் புல்லினைக் குறிக்கும். ஆதலின் கொறுக்கை எனும் தருப்பைப் புல் வளர்ந்திருந்த வைகைக்கரைத் துறைமுகமாக தலின் இப்பெயர் பெற்றது பொருந்துவதாகும், தருப்பைப்புல்லால் பெயர்பெற்ற தருப்பைப் புல்லினை, திருப்புல்லாணியாக அறியப்படுகின்ற ஊரும் கீழக்கரையின் அருகிலுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. கல்வத்துமாலையும், திருப்புல்லாணி கல்வெட்டும் இப்பெயரினைச் சுட்டுகின்றன. பதின்முன்று, பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்த மார்க்கோபோலோவும், இன்னு பதூதாவும் இவ்வூரை 'பத்தன்' எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். அரபு மொழியில் 'L' கரம் இல்லையாதலின் பட்டினம் 'பத்தன்' ஆயிற்று எனலாம். ஆனால் சில பயணக் குறிப்புகளில் கிழக்கு, மேற்குக் கடற்கரைத் துறைமுகங்கள் சில 'பத்தன்' என்ற பொதுப் பெயரால் சுட்டப்படுவது காணலாம். பராக்கிரமப் பட்டினம், பவித்திர மாணிக்கப்பட்டினமாகி பின்னர் பெரிய பட்டினமாயிற்று என்ற மாறுபட்ட கருத்தினை 'ராமநாதபுரம் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள்' தருகின்றது. ஆனால் இக்கருத்தினை அரண் செய்யும் எந்தச் சான்றுகளும் வழங்கப்படவில்லையென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

2. நினைத்தது முடித்தான் பட்டினம்

கல்வத்துமாலையும், சதக்கத்துல்லா அப்பா சரித்திரமும் இப்பெயரினைக் குறிப்பிட, 17ம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டொன்று 'நினைத்ததை முடித்தான் விஜயன் பட்டினம்' எனக் குறிப்பது காணலாம். விசும்பாண்டியனுடன் நடந்த போரில் வெற்றிபெற்ற சல்தான் இபுறாகீம் ஷகீது அவர்களே நினைத்ததை முடித்து விஜயம் பெற்றவராதலின் அவரால் இப்பெயரமைந்தது எனலாம். நினைத்ததை முடிக்கும் விநாயகர் கோயிலொன்று கீழக்கரையிலுள்ளதால் நினைத்ததை முடித்தான் பட்டினம் ஆயிற்று என்ற பாரும் உளர். 'நினைத்து முடித்தான்' என்று இறந்தகால வரலாற்று நிகழ்வினைக் குறிப்பால் சுட்டுவதாலும், 'விஜயன்' எனும் வெற்றிக் குறிப்புப் பெயர் வருவதாலும் பாண்டியனை வென்ற முஸ்லிம் மன்னரான சல்தான் இபுறாகீம் ஷகீதவர்கள் பெயராலேயே இப்பெயர் எழுந்தது எனலாம்.

3. வகுதை

ஆறாவது பாண்டியனாக முடிசூட்டி தம் மகளை மணமுடித்த சல்தான் தகியுத்தீனுக்கு, பாண்டியன் குலசேகரனால் வகுத்தளித்த நிலப் பகுதியிலமைந்ததால் வகுதையாயிற்று என்பர். வைப்பாறு - வைகையாறுகளின் இடையே அமைந்த வைகையம்பதியே வகுதையாயிற்று என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. அப்பால் கல்பாக்களின் தலைநகராக சிறப்புற்று விளங்கும் பகுதாது போல் இல்லாமிய அரசியல் சமய வணிகப் பண்பாட்டில் புகழ்பெற்று விளங்குவதால், 'தென்னகத்தின் பகுதாது' எனும் பொருளில் 'வகுதாது' என்பது வகுதையாக உருவம் பெற்றதாக ஆய்வாளர்கள் கருதுவர். சல்காப் படைப்போர், சின்ன சீரா, சீதக்காதி நொண்டி நாடகம், நபியவதார அம்மாளை, செய்தக்காதி திருமண வாழ்த்து, பல்சந்தமாலை, ஆயிரமசலா, காகிரி நாட்டுவளம், திருபச் செய்யுட்கள் போன்ற பல இலக்கியங்கள் வகுதை, வகுதையம்பதி, வகுதாபுரி, வகுதைநாடு என இப்பெயரினைச் சுட்டுவது காணலாம்.

காரணப் பெயர்கள்

பூகோளவியல் காரணமாகவும் சில தனிப்பெயர்கள் கீழக்கரைக்கு வழங்கப்படுவது காணலாம். தென்காயல், அந்துபார் எனும் இப்பெயர்கள் பற்றி அறிஞர்களிடையே பல்வேறு கருத்துக்கள் நிலவி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

1. தென்காயல்

'தென்காயல்' எனின் 'அழகிய காயல்' எனப் பொருள்படும். தொன்மையான பழைய காயலிலிருந்து மாறுபட்டு அழகுடனமைந்ததைக் குறிப்பிட 'தென்காயல்' என்று வழங்கியதாகக் கருதலாம். தேவிப்பட்டினம் வடகாயல் என்றறியப்படுவதால் பவித்திர மாணிக்கப்பட்டினமான கீழக்கரை தென்காயலாயிற்று என்றும் கூறுவர். இராமநாதபுரத்தின் தெற்கு கிழக்காக அமைகின்ற காரணத்தால் தெற்குக்காயல், கிழக்குக்கரை எனப் பெயர் பெற்றதாக எண்ணலாம். ரசீதுதீன், வாசப், புலவர் நாயகத்தின் திருபச் செய்யுட்களில் 'தென்காயல்' என அமைய, இன்னுபதூதாவின் பயணக் குறிப்புக்களின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பில் 'காயல் கரை' எனவும், சீதக்காதி பேரில் பாடப்பெற்ற தனிப் பாடல்களிலும் காகிரிநாட்டு வளத்திலும் 'காயல்' எனவும் அமைகின்றது. மஜ்லமுனாஜாத் காயல்கரை, தென்காயல் என்ற இருபெயர்களையும் குறிப்பிடுவதை காணலாம்.

2. அந்துபார்

அந்தம் என்பதே 'அந்து' ஆயிற்று. அந்தம் எனின் அழகிய, இறுதி, நீர்நிலை எனப் பொருள்படும். கடற்கரைப் பெருந்துறைகளை அராபியர்கள் 'பார்' சார்த்து மாபார், நிக்கோபார், சான்சிபார் என வழங்குவர். ஆதலின் முத்துக்குளிப்பாலும் வயிரமணி வணிகத்தாலும் அழகு பெற்ற இறுதி நீர்ப் பெருந்துறை எனும் பொருளில் 'அந்துபார்' ஆயிற்று என்பது பொருத்தமுடையதாகும். அரபுமொழியில் 'ஹம்துபார்' என்பதே 'அந்துபார்' ஆனதாகக் கருதி, தமிழில் அதன் பொருளை 'புகழ்பெற்ற கரை' என மொழி பெயர்த்துரைக்கின்றது. 'இல்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாறு'. முதல் தமிழ் முஸ்லிம் இலக்கியமான பல்சந்தமாலை மட்டுமே இப்பெயரினைச் சுட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இயற்பெயர்: கீழக்கரை

பல்வேறு பொது, சிறப்பு காரணப் பெயர்களால் அறியப்பட்ட முகவை மாவட்டத்தின் கிழக்குக்கரை, இறுதியாக தனது இயற்பெயரான 'கீழக்கரை'யிலேயே நிலைத்து நிற்பது காணலாம். தென்னிந்தியாவின் கிழக்குக் கடற்கரை எனும் பொருளில் கிழக்குக்கரை கீழக்கரையாயிற்று என்று மேலோட்டமாகப் பொருள் கொண்டு விடலாம். ஆனால் கீழக்கரை எனும் பெயரே பல்வேறு செய்திகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட முத்துவயிரமணிப் பேழையாக அமைவது காணலாம்.

மேற்குக் கடற்கரையிலிருந்து தனித்து அடையாளங்காட்ட எகிப்திய, அராபிய, பார்சி சஞ்சாரிகளும், வர்த்தகர்களும் கிழக்குக் கடற்கரை எனும் பொருளில் கீழைக்கரையெனச் சுட்டியிருக்கலாம். மேற்பகுதியிலமைந்து, செல்வாக்கிழந்து போன பழைய காயலினை மேலைக்கரையெனக் கருதி, பின்னர் எழுந்த கீழ்ப்பகுதிக்கரையினை கீழைக்கரை என்றழைத்திருக்கலாம்.

கீழ்ச் செம்பி நாட்டிற்குட்பட்ட கிழக்கு ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலைப்பகுதியின் கீழ்ப்பாகத்தில் அமைந்த கரையாதலின் கீழ்க்கரை, கிழக்குக்கரை, கீழக்கரையாயிற்று எனலாம். கீழ் எனின் கீழிடம், கிழித்தல், நீர்நிலை எனப் பொருள்படும். மன்னார் வளைகுடா நிலத்தின் கீழிடத்தில் கரையைக் கிழித்து உருவாக்கிய கடற்பெருந்துறையாதலின் இப்பெயர் பெற்றதாகக் கருதலாம்.

கீழக்கரைத் துறைமுகம், மத்திய கிழக்கு நாடுகளோடும் துார கிழக்கு நாடுகளோடும் வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததால், கீழ்த்திசைநாடுகளின் பண்பாடும் பழக்க வழக்கங்களும் உள்ளூர் மக்களிடத்தில் தாக்கம் ஏற்படுத்தியதின் விளைவாக கீழ்த்திசை நாடுகளின் கரையெனும் பொருளில் கீழக்கரை என வழங்கப் பெற்றிருக்கவும் வழியுண்டு. சங்கு, முத்து, வயிர வணிகத்தில் தொடர்பு கொண்டிருந்த வங்காளக்கரைகள் மேற்பகுதியிலமைந்ததால் கீழ்ப்பகுதியிலமைந்த கரை, கீழக்கரையாயிற்று என்றும் வாதிடலாம். முகவை மாவட்டத்திலுள்ள பல ஊர்கள் 'கீழ்' எனும் சொல்லில் தொடங்குவதும் இவண் நோக்கத்தக்கது.

கீழக்கரையே பழைய கொற்கை என டாக்டர் வில்சன் பெளடன், வான் கிறிஸ்டியன் லாசன் போன்றவர்களும் இந்திய இம்பீரியல் கெசட்டியரும் குறிப்பிடுவது காணலாம். கொற்கை எனும் பெயரே ஆங்கிலத்தில் சிதைந்து மருவி கீழக்கரையாயிற்று என்பாரும் உளர்.

Korkai 'Kolkai' Kaelakarai/Keelakarai

இப்பனு பதுதா கீழ்க்கரை எனவும், மார்க்கோபோலோ காயல் எனவும் குறிப்பிடுவதும் இவண் சிந்திக்கத்தக்கது. கல்லத்துமாலை, சீதக்காதி நொண்டி நாடகம், நிருபச் செய்யுட்கள், செய்யு சதக்கத்துல்லா அப்பா சரித்திரம், நியூஹாப் குறிப்புக்கள் போன்றவை கீழக்கரையெனக் குறிப்பிடுகின்றன. அரபுத் தமிழ் நூற்களில் 'கிற்கிர' என்றும் அரபு நூற்களில் காகிரி என்றும் கீழக்கரை சுட்டப்படுகிறது. இச்சொல் எகிப்தின் தலைநகரான கெய்ரோ எனும் பெயரிலிருந்து உருப்பெற்றதாக சிலர் மாறுபட்டுரைப்பர். இவ்வாறு கீழக்கரை, அரசியல் வணிக சமய சமூக நோக்கில் பேரும் பெருமையும் பெற்றதோர் கிழக்குக்கரை நகராகத் திகழ்கின்றது எனலாம்.

துணைநூற் பட்டியல்

1. கீர்த்திமிகும் கீழக்கரை - எம்.இதர்ஸ் மரைக்காயர்.
2. இராமநாதபுரம் மாவட்டம்; வரலாற்றுக் குறிப்புகள் எஸ்.எம்.கமால், நா.முகம்மது செரீபு.
3. தமிழகத்தில் மார்க்கோபோலோ, இப்பனு பதுதா - எம்.ஐ.மரைக்காயர்.
4. கழகத்தமிழ் அகராதி - கழகப் புலவர் குழுவினர்.
5. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - ம.முஹம்மது உவைஸ், பீ.மு.அஜ்மல் கான்.
6. சீதக்காதி வள்ளல் - டாக்டர்.எஸ்.முஹம்மது ஹுசைன் நயினார்.
7. வள்ளல் சீதக்காதி வரலாறு - கா.மு.ஷெரீப்
8. இப்பனு பதுதா கண்ட இந்தியா - வேலாயுதன் பணிக்கசேரி
9. இஸ்லாமிய கலைக்களஞ்சியம் - எம்.ஆர்.எம்.அப்துற்கீம்.
10. தென்னிந்தியா பற்றிய வெளிநாட்டினர் குறிப்புக்கள் - கே.எ. நீலகண்ட சாஸ்த்திரி.
11. Arab Geographer's knowledge of South India - Dr.S.Mohamed Husain Nainar.

இசுலாமியத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள்

புலவர் செ.இராசு.

தமிழ் முதலிய இந்திய வட்டார மொழிகளில் உள்ள இஸ்லாமிய கல்வெட்டுகளில் தனிக்கவனம் செலுத்தித் தொகுப்புப் பணி செய்வது மிக இன்றியமையாதது. அது மட்டுமன்று. இசுலாமியக் கல்வெட்டுத் துறையில் பல கருத்தரங்குகள் நடத்த வேண்டும். 1970 ஆம் ஆண்டு அலிகார் முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு கல்வெட்டுக் கருத்தரங்கு நடைபெற்றது. பின் 10 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து அம்முயற்சி மேற்கொள்ளப்பெறவில்லை. (Presidential Address by Dr.Z.A.Desai - Fifth Annual Congress of the Epigraphical Society of India, Bangalore Feb. 1979)

தமிழகத்துக் கல்வெட்டுகளில் இசுலாமியர் இசுலாம் பற்றிய சில செய்திகளைத் தொகுக்க முற்படுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். அவை இந்து - முஸ்லிம் சமயப் பொறுமை சமய ஒருமைப்பாட்டுணர்ச்சி, தமிழகப் பண்பாட்டு வரலாறு இவற்றை அறியப் பெரிதும் துணை செய்யும். இந்தப் பேராய்வின் ஒரு பகுதியாக இந்துக்கள் செய்த இசுலாம் சமயப் பணியும், இசுலாமியர் செய்த இந்து சமயப் பணியும் முதற்கண் தொகுக்கப்படுகிறது.

தில்லி ஒருகோல் சுல்தான் பள்ளிவாசல்:

மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில், மதுரை சுல்தான்களைப் பற்றிய, (கி.பி. 1333-1378) ஆய்வு மேற்கொண்டுள்ள இடைக்கால வரலாற்று விரிவுரையாளர் திரு.எஸ்.செல்வின் குமார் அளித்த தகவலின்படி நான் இக் கல்வெட்டைப் பார்க்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றேன்.

மதுரை கோரிப்பாளையம் பள்ளிவாசலில் வீரப்ப நாயக்கன் (1572-1595) காலத்துக் கல்வெட்டொன்று உள்ளது. சிவமயம் என்று தொடங்கும் அக்கல்வெட்டு சுவை மிகுந்ததொரு வரலாற்று நிகழ்ச்சியைக் கூறுகிறது.

அப்பள்ளிவாசலில் அடக்கமாயிருக்கும் பெரியார், டில்லிப் பேரரசர் வாரங்கல்லில் ஆட்சி புரிந்த சுல்தான் ஆவார். உலுக்கான் அல்லது துக்கன் என்பது அவர் பெயர். அவர் காலம் கி.பி. 1323 ஆம் ஆண்டு. மதுரைக்கு வந்த அவர், இங்கேயே அடக்கமாகி விட்டார். அவரையே அக்கல்வெட்டு 'தில்லி ஒரு கோல் சுல்தான்' என்று அழைக்கிறது. வாரங்கல் என்ற பெயரையே தமிழில் கல்வெட்டு ஒருகோல் என்று அழைக்கிறது.

பள்ளிவாசலுக்குக் கூன்பாண்டிய ராசா 14 ஆயிரம் தங்கம் அளிக்கின்றான். அப் பதினாலாயிரம் தங்கத்துக்குச் சோளிகுடி, சொக்கிகுளம், வீவிகுளம், கண்ணாநேம்பல், சிறுத்துார், திருப்பாலை என்ற ஆறு ஊர்கள் விலைக்கு வாங்கிப் பள்ளிவாசலுக்கு அளிக்கப்பட்டன. அக்கிராமங்களுக்கு எல்லைக் கல்லும் போடப்பட்டது. (கூன்பாண்டியன் மாலிக்காபூரால் நன்மையடைந்த சுந்தர பாண்டியனாகவோ அல்லது காயல்பட்டினத்துப் பள்ளிவாசலில் காணப்படும் குலசேகரனாகவோ இருக்கலாம்)

மதுரை நாயக்கர் ஆட்சியில் அப்பகுதித் தலைவர்களுக்கும் பள்ளிவாசல் நிருவாகிகளுக்கும் ஏதோ காரணத்தால் தர்க்கம் வந்துவிட்டது. அந்தத் தர்க்கம் முன்பு மானியமாக விடப்பெற்ற ஆறு ஊர்களைக் குறித்து எழுந்தது போலும். மதுரை மன்னர் வீரப்ப நாயக்கன் நேரில் சென்று விசாரித்து, பாண்டியன் கொடுத்த சான்றுகளையும் பார்த்து ஆராய்ந்து முன் நடந்தபடியே அந்த ஆறு கிராமங்களையும் அப்பள்ளிவாசலுக்கே மீண்டும் சந்திர சூரியர் உலவும் வரை அனுபவிக்கக் கொடுத்தார். இந்நிகழ்ச்சி வீரப்ப நாயக்கனின் இரண்டாம் ஆட்சியாண்டு (1673) நடந்ததாகக் கல்வெட்டு கூறுகிறது. 5 1/2 அடி உயரம் உள்ள அத்துணில் 4 பக்கங்களிலும் 182 வரிகளில் விரிவாக இச்செய்தி வெட்டப்பட்டுள்ளது.

உதய மார்த்தாண்டப் பெரும் புள்ளி:

நெல்லை மாவட்டக் காயல்பட்டினத்திலிருந்து திருச்செந்தூர் செல்லும் வழியில் உள்ள வீரபாண்டியன் பட்டினத்தில் ஒரு பள்ளிவாசல் உள்ளது. இன்று அதனைக் காட்டு மொகதூம் பள்ளி என்றழைக்கப்படுகிறது. பழங்காலத்தில் அவ்வூர் காயலுடன் இணைந்து இருந்திருக்கவேண்டும். சேர மன்னன் உதயமார்த்தாண்டன் 31-7-1387 ஆம் ஆண்டு அங்கு வந்து செயற்கரிய செயல் ஒன்றைச் செய்தான்.

அந்த ஜும்மாப் பள்ளிக்கு உதயமார்த்தாண்டப் பள்ளி என்று தன் பெயரிட்டு அங்கிருந்த காதியார் அபுபக்கரை உதயமார்த்தாண்டக் காதியார் என்று அழைக்குமாறு செய்தான். அத்துறைமுகத்தில் ஏற்றுமதி இறக்குமதி கொள்ளும் பொருளுக்கு 4 பணத்துக்குக் கால் பணம் அதாவது 61/4% அப்பள்ளிவாசலுக்கு அனைவரும் வரியாக அளிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தான். (A.R.311/1964)

குலசேகர பாண்டியனின் இரு கல்வெட்டுக்கள்:

காயல்பட்டினத்தில் உள்ள கற்புடையார் பள்ளியிலும், இரட்டைக் குளத்துப் பள்ளியிலும் குலசேகர பாண்டியன் பெயர் பொறித்த இரு கல்வெட்டுப் பகுதிகள் கிடைக்கின்றன. அவை முறையே கி.பி. 1325, 1330 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்தனவாகலாம். கற்புடையார் பள்ளிக்கு பவுத்திரமாணிக்க பட்டணத்து வியாபாரி வட வணிகன் சந்தியா தீபம் வைக்க இரண்டு அச்சக் கொடுத்தான். (A.R. 390/1950)

இரட்டைக் குளத்துப் பள்ளியில் சுல்தான், உய்யவந்தான் திருவுளந்தான் ஆகியோர் இணைந்து திருப்பணி செய்திருக்கின்றனர். சுல்தான் 1330ல் மதுரையில் இருந்த ஜலாலுதீன் அசன்சாவாக இருக்கலாம்.

இசுலாமிய வணிகர்கள் கொண்டாடிய

குற்றாலநாதர் விழா:

கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தென்காசி அகமது பேட்டையில் வசித்த இசுலாமியர் செங்கோட்டை, புளியறை, பண்புளி, கடையநல்லூர், சிவராமப்பேட்டை, சுரண்டச் சந்தை ஆகிய பல ஊர்களில் வாணிகம் செய்து வந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் மகமை எனப்படும் காசு வகுலித்துக் குற்றால நாதருக்கும், நெல்லை காந்திமதியம்மனுக்கும் திருவிழாக் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்தனர். இத்திருப்பணிக்கு அகமது பேட்டை மணியம் இஸ்மாயில் ராவுத்தர் தலைமை தாங்கினார். செப்பேடும் பொறித்துக் கொடுத்தனர். செப்பேடும் வெட்டிய நாள் 6-1-1788 ஆகும். (South Indian Temple Inscriptions Vol.III Part I 1099; A.R.43/1946 (C.P.).

காடு சென்ற வரதராசர் காஞ்சி திரும்புதல்:

கி.பி. 1688 ஆம் ஆண்டு காஞ்சிபுரத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியின் காரணமாக அருளாளப் பெருமான் என்று வழங்கும் காஞ்சி வரதராசர், தாயார் ஆகியோருடைய திருமேனிகள் திருச்சி மாவட்ட உடையார் பாளையம் காடுகளில் மறைந்து அடைக்கலம் புகுந்திருந்தன. காஞ்சி கோயிலில் திருமேனிகள் இல்லை. அதனால் பூஜையும் விழாவும் நடைபெறவில்லை. பக்தர்கள் வருந்தினர்.

இதைக்கண்ட சீனிவாச தாசரான ஆத்தான் திருவேங்கட இராமானுஜ ஜீயர் அத்திருமேனிகளைக் கொண்டு வந்து காஞ்சியில் மீண்டும் பிரதிட்டை செய்ய விரும்பினார், திருமேனிகளின் அழகைக்கண்ட உடையார்பாளையம் சமீந்தார் அவைகளைக் கொடுக்க மறுத்து விட்டார். பின்பு அத்திருமேனிகள் போரில் மீட்கப்பட்டு கி.பி. 1710 ஆம் ஆண்டு விரோதி ஆண்டு பங்குனி மாதம் திரிதியையும் உத்திராட்டாதி நட்சத்திரமும் பெற்ற சனிக்கிழமை நன்னாளில் விரிவுபலக்கினத்தில் காஞ்சியில் மீண்டும் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டது. அதைச் செய்தவர் கர்நாடக நவாப் சாதத்துல்லாகானின் சேனாபதி காஸ்யப் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த சீனிவாசதாஸ் மகன் லாலாராஜா தோடர்மால் என்பவர். மீட்கப் படை கொடுத்து உதவியவர் டில்லிப் பேரரசன் பருக்ஷியார் கீழ் கர்நாடக நவாப்பாக இருந்த சாதத்துல்லாகான். (S.I.T.I. Vol.III Part I 1207; A.R.639/1919).

சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் பிரதிட்டை செய்தல்:

வட ஆர்க்காடு மாவட்டம் வாலாஜா வட்டத்தில் சோழிங்கர் அருள் திரு பக்தவத்சல சுவாமி கோயில் முதல் பிரகார வடக்குச் சுவர்க் கல்வெட்டு இசுலாமியப் பேரரசன் ஆட்சியில் அவர் ஆணைப்படி நடைபெற்ற ஒரு திருப்பணியைக் கூறுகிறது. கி.பி. 1715 ஆம் ஆண்டு முகலாய பாதுஷா பருக்ஷியர் அரசாட்சி நாள். அக்கோயிலில் சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியான ஆண்டான் திருமேனி இல்லை. அதனைப் பிரதிட்டை செய்யுமாறு பாதுஷா ஆணையிடுகின்றார். அவர் ஆணையை மேற்கொண்

டு 5 பேர் திருப்பணி செய்கின்றனர். (A.R. 291/1954)

கிணறு தர்மம் செய்த சேகு முகாமியார்:

பல்லாவரத்தில் அந்தணர் வாழும் அக்கிரகாரம் ஒன்று இருந்தது. அங்கு விசேஷ வித்வசன அய்யங்கார் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். சேகு அலாவுதீன் குமார் சேகு முசாமியார் என்பவர் அங்கு வாழ்ந்த இசுலாமியப் பெரியவர். அந்தச் சேகு முசாமியார் வித்வசன அய்யங்காரிடம் இரண்டும் பணம் கொடுத்து அவருக்குச் சொந்தமான கிணற்றையும் இடத்தையும் விலைக்கு வாங்கினார். அதை அந்த அக்கிரகாரத்தின் பொது உபயோகத்திற்கு மானியமாகக் கொடுத்துவிட்டார். இச்சிறப்பான செயல் ஒரு பிரமாதீச வருடம் ஆவணி மாதம் 15 ஆம் தேதி நடைபெற்றது. (A.R. 56/1909).

திருப்பரங்குன்றத்தில் நடைபெற்ற ஒரு திருப்பணி:

மதுரைத் திருப்பரங்குன்றப் பகுதியில் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் படையெடுப்பு நடைபெற்றது. அதனால் பல அழிவுகள் ஏற்பட்டன. கோயில்கள் அழிந்தன. பூசையும் திருவிழாவும் நடைபெறவில்லை. ஊரவர் பலர் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க 1793 ஆம் ஆண்டு கர்நாடக நவாபு ஆட்சியில் மதுரைச் சீமை அமீ காதர் சாயபு அவர்கள் மாமூலத்துச் செய்கிறபோது திரிசிரபுரம் நவாபு சாயபு அவர்களின் திவான் கோபாலராயரிடம் கோபுரத்தில் ஏறி விழுந்த ஒரு வனுக்கு இரத்தக் காணிக்கை நிலம் கேட்கப்படுகிறது. அவர் அளிக்க, நிலம் வாங்கிக் கொள்ளப்பட்டு அதிலிருந்து வரும் வருமானத்தில் ஒரு பகுதி கொண்டு கோயில் பூசையும் செய்யப் பெற்றது. (சாசன மாலை - (மர்ரே கம்பெனி வெளியீடு) பக்கம் 60)

கைக்கூலி சீதனம் வேண்டாம்:

காயல்பட்டினம் கொடிமர சிறுநியாப் பள்ளியில் உள்ள கல்வெட்டு மிக இன்றியமையாதது. கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. காயல் பட்டினத்தில் பெண் வீட்டாரிடமிருந்த மாப்பிள்ளை வீட்டார் கைக்கூலி சீதனம் மிகுதியாக வாங்கிக் கொண்டுதான் அக்காலத்தில் திருமணம் செய்து கொண்டனர். பெண் வீட்டார் மிக அதிகமாக கைக்கூலி சீதனம் கொடுக்க முடியாமல் மிகத் துன்பத்திற்குள்ளாயினர். அநேகம் பெண்கள் திருமணம் ஆகாமலேயே காலம் கழித்தனர். ஏழைகள் மட்டுமல்ல, கைக்குலி சீதனம் உயர்வால் பணக்காரர்களும் பெருந்துன்பத்திற்கு உள்ளாயினர். பேசிய கைக்கூலியைக் கொடுக்க முடியாமல் பலர் துன்பப்பட்டனர்.

இறுதியில் காயல் பட்டினத்தில் உள்ள இசுலாமியர் அனைவரும் ஒன்று கூடிப் பேசினர். அவர்கள் தமக்குள் ஒரு முடிவு செய்து மனம் ஒத்த ஒரு உறுதிமொழிப் பத்திரம் எழுதினர். இனிமேல் கைக்கூலி சீதனம் அளவு கடந்து வாங்கக்கூடாது. பெண் வீட்டார் மாப்பிள்ளைக்கு 71 பணம் மட்டுமே கொடுக்க வேண்டும். அதிலும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண்ணுக்குச் சீதனமாக 30 பணம் கொடுத்துவிடவேண்டும். இப்படி வாங்கும் மாப்பிள்ளைக்கு மட்டுமே திருமணம் செய்விக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர். இது இசுலாமியச் சமுதாய வரலாற்றில் மிக இன்றியமையாத ஒரு கல்வெட்டாகும். (A.R. 104/1948).

இசுலாமிய அரசியல் தலைவர்கள்:

சோழர், பாண்டிய அரசர்கள் காலத்தில் இசுலாமியத் தலைவர்கள் பலர் உயர்ந்த அரசியல் தலைவர்களாக விளங்கினர். முதல் இராசராசனின் ஆணைமங்கலச் செப்பேட்டில் "துருக்கன் அகமது" என்பார் ஒரு பெரிய அரசியல் தலைவராக விளங்கியுள்ளார்.

முதல் இராசேந்திர சோழனின் கோலார்க் கல்வெட்டில் "திருமந்திர ஓலை நாயகன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்து ராஜவித்யாதரப் பெருந்தெருவில் சோனகன் சாலூர் பரஞ்சோதி" என்பார் குறிக்கப்படுகின்றார். 10, 11 ஆம் நூற்றாண்டில் இசுலாமியத் தலைவர்கள் செல்வாக்கை இதன் மூலம் காணுகின்றோம். (Epigraphica Cornatia X-3).

கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி புரிந்த குலசேகர பாண்டியனின் அவையில் பிள்ளைப் பட்டம் உடைய 'தகியுடன்' என்பவர் அமைச்சராக இருந்ததாக வாசப் கூறுகின்றார். (பாண்டியர் வரலாறு (பண்டாரத்தார்).

அஞ்சுவண்ண - இசுலாமிய வணிகக்குழு:

தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் பல வணிகக் குழுக்களின் பெயர்கள் வருகின்றன. அவற்றில் ஒன்று "அஞ்சு வண்ணம்" என்பது. இவ்வாண்டு வேணாடு வாழ்கின்ற அய்யனடிகள் திருவடியும், அதிகாரமும், அஞ்சுவண்ணமும், புன்னைத்தலைப்பதியும் உள்ளவைத்து". (T.A.S. II 67).

"ஈசப்பு இராப்பனுக்கு அஞ்சுவண்ணமும், அஞ்சு வண்ணப்பேறும் கொடுத்தோம். (Epigraphica Indica III 68).

இவ்வூரில் இருக்கிற அஞ்சுவண்ணமும் மணிக்கிராமத்தோமும் ஆரியன் சாமந்தபண்ட சாலையும்... பட்டாரியரும் தோயாவத்திரச் செட்டிகளும் தென்னிலங்கை வளஞ்சியரும் கைக்கோளரும் தூசுவரும் வாணியரும்... கோயில் திருமுன்பிலே நிறைவறக் கூடியிருந்து" (A.R. 598/1926 A) என்ற தொடர்களில் வரும் அஞ்சுவண்ணம் என்பது அஞ்சுமான் என்ற உருதுச் சொல்லின் திரிபு என்பார். இதைப் பற்றிய பல்வேறு கருத்து மாறுபாடுகள் உள.

பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப் பிள்ளை வெளியிட்ட 'களவியல் காரிகை'யில் 'பந்சந்தமாலை' என்ற நூலிலிருந்து சில மேற்கோள்கள் காட்டப் பெறுகின்றன.

"இயவன ராசன் கலுபதி தாமுதல் எண்ணவந்தோர்
அயன்மிகு தானையர் அஞ்சுவண்ணத்தார் அஞ்சல்
என்னா"

"யவனவர்கள் அல்லா எனவந்து சந்தியுத்தார வகை
தொழும் சீர்
நல்லார் பயிலும் பழனங்கள் சூழ்தரும் நாட்டகமே"

யவன அரசன் கலிபா (துருக்கி வேந்தன் காலிப்) வழியினர் அஞ்சுவண்ணத்தினர் என்பதும், அவர்கள் அல்லா என வந்த தொழக் கூடியவர்கள் என்பதும் அஞ்சுவண்ணத்தார் இசுலாம் சமயத்தவர்களே என்பதைத் தெள்ளிதின் விளக்கும்.

நாகையில் இன்றும் இசுலாமியர் அதிகம் உள்ளனர் என்பதை நாம் நன்கு அறிவோம். சரஸ்வதி மகாலில் கிடைத்த ஒரு பாடலில் நாகையை வருணிக்குமிடத்து அஞ்சுவண்ண தொடர்பு பேசப்படுகிறது.

"குடக்கினில் துரங்கமும் வடக்கினில் கலிங்கமும்
குணக்கினில் பசும்பொன்னும் குளித்த தெற்கில்

ஆரமும
மாகவந்து
அஞ்சுவண்ண மும்தழைத்து அறத்தின்வண்ணம்
ஆன ஊர்"

என்று நாகை பாராட்டப்படுகிறது. (கல்வெட்டுகளால் அறியப்பெறும் உண்மைகள், பக்கம் 22).

காயல்பட்டினக் கல்வெட்டுக்கள்:

சிறிய மெக்கா என வழங்கும் காயல்பட்டினத்தில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் பல 14, 15, 16 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை.

அரபு நாட்டு வணிகர்கள், மதுரை சுல்தான்கள், பாண்டிய அரசரின் இசுலாமியத் தலைவர்கள், கடலோடி இசுலாமிய வணிகர்கள் ஆகியோர் அடக்கம் செய்யப்பட்ட திருத்தலங்கள் பல அங்கு உள்ளன.

ஷேக் மரைக்காயர் என்ற இம்முடிச் செண்பகராம முதலியார் (A.R. 102/48) (14-3-1496); வீரபாண்டிய முதலியார் மகன் சையது அகமது நயினார், சுல்தான் முகம்மது ஜமாலுதீன் (1337); (A.R. 375/1950) ஷேக் அப்துல்லா மரைக்காயர் (1579); (A.R. 376/1950) கெய்ரோ உதுமான் மகன் ஷேக் அபுபக்கர் (23-6-1498) (A.R. 379/1950) காட்டியார் நெளம்பாதிராய முதலியார் மகன் பீபியார் (A.R. 388/1950) (13-9-1512) கச்சி நாயனார் (A.R. 389/1950) (16-2-1526); முதலியோர் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகள் பிற்காலத் தமிழக வரலாற்றுக்குப் பெருந்துணை புரியும். இதனை ஆராய்வது அறிஞர் கடமையாகும்.

சில செய்திகள்:

இரண்டாம் தேவராயர் இராமராயர் போன்ற பேரரசர்கள் முஸ்லிம் போர் வீரர்களும் முஸ்லிம் தலைவர்களும் தம்மை வணங்க வரும்போது தமக்கு முன்பாகத் திருக்குர்ஆனை வைத்திருக்குமாறு கட்டளை பிறப்பித்தனர். (இந்திய வரலாறு - சத்தியநாத அய்யர் II பக்கம் 358).

மதுரை நாயக்கர் மரபில் வந்த மீனாட்சி அரசி திருச்சிக்கு அருகே இசுலாமியப் பள்ளிவாசலுக்கு நிலம் மானியமாக அளித்தார். முசுலிம் மதகுருவுக்கு நிலம் அளித்தார். ஒரு பள்ளிவாசலையும் புதுப்பித்தார். (Sewell's List of Antiquities I 40, 268).

மங்கம்மாள் மதுரையை ஆண்டபோது பள்ளிவாசல், தர்கா ஆகியவற்றிற்கு விஜயரங்க சொக்கநாதர் பெயரால் நிலம் அளித்தார். (மதுரைநாயக்கர் வரலாறு பக்கம். 342)

மைசூர் உடையார் கிருஷ்ணராஜ உடையார் ஆட்சிக் காலத்தில் ஈரோடு காவிரிக் கரையில் உள்ள பள்ளி வாசலுக்கு மானியமாக வைராபாளையத்தில் நிலம் அளிக்கப்பட்டது. (S.I.T.I. III Part I 1218).

விரிஞ்சிபுரத்தில் தேர் மகுதி முன்னர் சென்றபோது மகுதியின் சார்பில் சிறப்புப் பூசை செய்யப்பெற்றது.

தஞ்சாவூர் மாவட்டம் கும்பகோணத்திற்கு அருகில் உள்ள கொரநாட்டுக் கருப்பூர்க் கோவிலுக்கு இசுலாமியர் சிலர் நிலம் அளித்தனர்.

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ளதும், மாணிக்கவாசகர் பாடல் பெற்றதுமான உத்தரகோசமங்கைக் கோவிலுக்கு உலோகத் திருவாச்சி ஒன்றைச் சில இசுலாமியர் அளித்தனர்.

திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோயிலில் இன்றும் வழிபாட்டில் உள்ள உமா மகேஸ்வரர் சிலையை அன்வருதீன்கான் என்பவர் செய்தளித்தார். ('தமிழக வரலாற்றுக் கருத்தரங்கு' - தமிழக அரசு தொல்பொருள் துறை).

சேலம் மாவட்டம் மின்னக்கல் என்ற ஊரில் உத்தண்டமல்ல நாயக்கர் ஏற்படுத்திய அக்கிரகாரத்தில் உள்ள ருக்மணி சமேதகோபாலக் கிருஷ்ணர் கோயிலுக்கு திப்புசுல்தான் பகதூர் ஆண்டுக்கு 575 ராஜகோபால வராகன் சோடிகை மானியம் ஏற்படுத்தினார்.

அகத்தீசுவரர் திருமுன் விளக்கு வைக்க இலுப்பைத் தோப்பினை ஊரார் அளித்தனர். கர்நாடக நவாப்பின் குத்தகைகாரர் ஹசரத் கப்ளே கான் சாகிப் தன் இடத்தை அதற்காக அளித்தார். (S.I.T. III Part I 1229).

தஞ்சை மராட்டிய அரசர் துளசி மகாராசா பிரதாப்சிங் காலத்தில் 1753 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 17 ஆம் நாள் சனியன்று நாகூர்தர்கா திருப்பணி செய்யப்பெற்றது. (A.R. 293/1964).

கோவை அருகே குறிச்சி செல்லாண்டியம்மன் கோயிலுக்குத் திப்பு மானியம் அளித்த கன்னடச் செப்பேடு உண்டு.

ஆர்க்காடு நவாப் அசராம்கான் காலத்தில் பல இடங்களில் இந்துக் கோயில்க்கு கிணறு, குளங்கள் வெட்டப்பட்டன. (D 142/1971 (A.R.))

நவாப்பின் உயர் அலுவலர் சையத் காலத்தில் செஞ்சி நகர்க்குக் குடி தண்டர் கால்வாய் வெட்டப்பட்டது. (A.R. 307/1939). அது கோயிலுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

சந்தா சாயபுவால் சக ஆண்டு 1643 (கி.பி. 1722) சோபகிருத சித்திரை 14 ஆம் நாள் சிங்கிளம் கைலாசநாதர் கோயிலுக்கு மானியம் அளிக்கப்பட்டது. (A.R. 268/1941).

திருச்சி மாவட்டம் இலுப்பூர் பொன்வாசி நாதசுவாமி கோயிலுக்கு ஆதிசுரத்தான் (1367) ஆண்டபோது அன்னவயல் கூற்றத்தைச் சேர்ந்த இருக்குமணி உடையார் பெரியவன் வழுவாத ராயர் 'வாளால் வழி திறந்தான்' என்னும் காசு 80 மூலப் பொருளாக வைத்துக் குடி நீங்காத தேவதானம் ஏற்படுத்தினார். (A.R. 297/1944)

மேற்படியூரில் பெருமாள் கோயில் கொடிக்கம்பம் அளித்தவர் சையத் அலிக்கான் என்பவர். (A.R. 303/1944).

பனமலை தாலபுரிசுவரர் கோயிலில் படி, மண்டபம் செய்தவர் மகாமண்டலீசுர ராசாதிராச ராசபரமேசுர நவாபு சடல்லேகான் சாயபு. (A.R. 616/1915)

கான் ஆஜம் கலிபா கான்சாகிப் 18 குடிகளைச் சேர்ந்தவர்களுக்குச் சித்தாயம், கடமை போன்ற வரிகளை 12 ஆண்டுகளுக்கு நீக்கினார்.

இன்னும் செஞ்சி (A.R. 160/1964-D); உதகை (A.R. 82/1964-D); பூந்தமல்லி (A.R. 303/1939); தவசிமேடு (A.R.324/1962); நாகூர் (A.R. 29 2/1964); கொச்சி (A.R. 61/1966); பெரம்பலுதூர் (A.R. 211/1952) ஆகிய இடங்களிலும் இந்து முஸ்லிம் ஒற்றுமையைக் குறிக்கும் பல் கல்வெட்டுக்கள் இருக்கின்றன.

இனி ஒரு விதி செய்வோம்:
மேலே கண்ட வரலாற்றுச் செய்திகளும் கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் என்ன கூறுகின்றன.

இந்துக்களும், முஸ்லிம்களும் சமயப் பொறுமையுடன் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். ஒருவர் மற்றவர் மத உணர்ச்சியை, இறை வழிபாட்டை சமய நம்பிக்கையை மதித்திருக்கின்றனர். மதிப்பது மட்டுமல்ல அதற்கு நிலமும் பொன்னும் பொருளும் உதவியிருக்கின்றனர் என்பதைக் கண்கூடாகக் காட்டுகின்றன.

இந்தியாவின் இரு பெரும் மதத்தினராகிய இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்திருப்பதை வரலாறு காட்டுகிறது. இவர்களைப் பிரித்து வைத்தது - வேற்றுமை உணர்ச்சியை வளர்த்தது வெள்ளைய அதிகாரிகள், வெள்ளைய ஆட்சித் தலைவர்கள், வெள்ளைய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ஆவர்.

அப்படியானால் முஸ்லிம் படையெடுப்பில் சேதம் - அழிவு ஏற்படவில்லையா என்று கேட்கலாம். அது எல்லாப் போர்க்களத்திலும் ஏற்படக்கூடியதுதான். பாண்டியர் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்தபோது தஞ்சையையும் உறந்தையையும் செந்தழல் கொழுத்தியதாகத் தங்கள் மெய்க்கீர்த்தியில் கூறிக்கொள்ளவில்லையா?

"தலை கொண்ட" செய்திகள் எத்துணை தமிழக வரலாற்றிலும் வருகின்றன.

அர்சன் என்ற காஷ்மீர் மன்னன் 'தேவோவதி நாயக' என்ற தனி அலுவலரை நியமித்துக் கோயில்களை அழித்த செய்தியைக் கல்கணர் தம்முடைய 'இராசதரங்கினி' என்ற நூலில் கூறுகின்றார். அப்படிப்பட்ட செயலை எந்தவொரு முஸ்லிம் அரசரும் செய்யவில்லை. டில்லி இசுலாமியப் பேரரசின் காசுகளில் அமர்ந்த லட்சுமிபின் தோற்றமும், சீதையும் இராமரும் இருக்கும் காட்சியும் பொறிக்கப்பட்டுள்ள செய்தி நாணய ஆராய்ச்சியாளர்கள் அனைவரும் அறிந்த உண்மையாகும் (பார்க்க 'நாணயங்கள்' பரமேஸ்வரிலால் குப்தா.) தேவநாகரி எழுத்துக்களிலும் பெயர்கள் எழுதப் பெற்றிருக்கின்றன.

இதுவரை ஒற்றுமையைப் பிரித்து வேற்றுமையை வளர்த்த மாறுபட்ட செயலை மறப்போம். அடாத பழிச் செயலை அழிப்போம். இந்து - முஸ்லிம் ஒற்றுமைக்கான ஆயிரமாயிரம் செய்திகள் கிடைக்கின்றன. அதனை ஆய்வோம் - அறிவோம் - உலகுக்கு அறிவிப்போம். ஆம்! வரலாற்று ஆய்வாளர்களே "இனி ஒரு விதி செய்வோம்" வாருங்கள்!

பிற்சேர்க்கை:
"சிவமயம், சொஸ்திபூர்மின் மகாமண்டலே சுரன் அரியற தள விபாடன் மூவராயர் கண்டன் கண்ட நாடு கொண்டு கொண்ட நாடு குடாதான் பூறுவ தெட்சிணபச்சிம உத்தர சதுர் சமுத்திராதி பதி பாண்டி மண்டல ஸ்தாபனாசாரியன் சோள மண்டல பிற திட்டாபனாசாரியன் தொண்ட மண்டல சண்டப் பிரசண்டன் ஈழமும் கொங்கு கம்பழமும் யாழ்ப்பாணப் பட்டணமும் கேசரி தேவட்டை கொண்டருளிய ராச பரமேசுரன் ராச மார்த்தாண்டன் ராசகெம்பீரன் வெகுநீதி ராச பரிபாலகன் ராசாக்கள் தம்பிரான்.. கிஷ்ட்டணராயர் அவர்கள் காரியத்துக்குக் கர்த்தரான விசுவநாத நாயக்கன், கிருஷ்ண நாயக்கன், வீரப்ப நாயக்க அய்யன் அவர்கள் ராச்சிய பரிபாலனம் பண்ணிச் செய்தருளாநின்ற சாலி வாகன சகாப்தம் 1495 மேல் செல்லாநின்ற பல வருசம் தை மாதம் 14 தேதி சுபயோக சுப கிரணமும்கூடிய சுபதினத்தில் மதுரை நாட்டில் வைகை நதிக்கு வடகரையாகிய கோரிப்பாளையத்தில் தில்லி ஒரு கோல் கலுத்தான் பள்ளிவாசல் கோரிக்கு சோளிகுடி, சொக்கிசுளம், வீவி குளம், கண்ணா நேம்பல் சிறுத்துார், திருப்பாலை இந்த ஆறு கிராமமும் முன் கூண் பாண்டிய ராசா 14 ஆயிரம் தங்கத்துக்கு விலைப் பிரமாணம் நிச்சயம் பண்ணிக் குடுத்து வில்லும் எல்லைக் கல்லும் போட்டுக்குடுத்து நடந்துவந்த படியினாலே இதன் பிறகு ருசாக்களுக்கும் மல்சு கருக்கும் தர்க்கம் வந்து நாம நாயம் விசாரிக்கும் போது பாண்டியன் கோரிக்கு விலைப் பிரமாணம் பண்ணிக்குடுத்த அத்தாட்சி நியாயமான படியினாலே முன் நடந்தபடிக்கு நாமும் அபிமானிச்சக் குடுத்தோம். எல்லை முன் பாண்டி நாட்டின் கல்லு எல்லைப்படிக்கு இந்த ஆறு கிராமத்தில் சகல சமஸ்த ஆதாயமும் சுகமே என்னென்னக்கும் சூரியப் பிரவேசம் உள்ள மட்டுக்கும் சுகமே அனுபவித்துக் கொள்வார்களாக".

நெல்லை மாவட்டம் வீரபாண்டியன் பட்டினம் காட்டு மொகதூம் பள்ளிக் கல்வெட்டு:
"ஸ்வதஸ்தபூர் அருளிச் செயல்: கொல்லம் 563 சிம்மம் இரண்டாந் தியதியும் பவுர்ணமியும் புதன்கிழமையும் பெற்ற அவிட்டத் து நாள் சோணாடு கொண்டான் பட்டினத்து ஜும்மாத்துப் பள்ளிக்கு உதையமார்த்தாண்டப் பெரும்பள்ளி என்று பேருங்குடுத்து இவ்வூரில் காதியார் அபூவக்கர்க்கு உதையமார்த்தாண்டக் காதியார் என்று பேருங் குடுத்து இந்தப் பள்ளிக்குச் சுவந்திரமாத் து இந்தச் சோணாடு கொண்டான் பட்டினத்துத் துறையில் ஏற்றுமதி இறக்குமதி கொள்ளும் வகைகளுக்கு எல்லாம் விலைப்படி உள்ள முதலுக்கு நாலு பணத்துக்குக் காற்பணமாக உள்ள விழுக்காடு பெறும்படியும் இன்னாள்வரை இப்படியிலே பேரும் வழங்கி இந்தச் சுதந்திரமும் பெற்றுப் போதும்படியும்..."

காயல்பட்டினம் கற்புடையார் பள்ளிக் கல்வெட்டு:
"ஸ்வதஸ்தபூர் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் பூர் குலசேகரதேவற்கு ஒன்பதாவது எதிர் இரண்டாவது பௌத்திர மாணிக்க பட்டணத்து விசாபாரி வடவணிகன்... செல்வதாக சந்தி தீப... பண்டாரத்துக்கு அச்ச இரண்டு இத்தன்மம் சந்திராதித்தவரை செய்வதாக".

காயல்பட்டினம் இரட்டைக்குளத்துப் பள்ளிக் கல்வெட்டு:
"...குலசேகர தேவர்க்கு யாண்டு பதினெந்தாவதுக் கெதிராவது சுல்தான் உள்ளிட்டாரும் உய்யவந்தான் திருவனந்தான் இவ்வளை வோரும்.."

நெல்லை மாவட்டம், பண்புளி திருமலை தேவஸ்தானச் செப்பேடு:
சாலிவாகன சகார்த்தம் 1710-ம் வருடம் செல்லாநின்ற கொல்லம் 964-ஆம் வருடம் கீலக வருடம் கார்த்திகை மாதம் 25-ம் தேதி சுவாமிக்கு குற்றாலநாத சுவாமி கட்டளைக்கு அசரது வாலா சையபு அகமது பேட்டை மணியம் இஸ்மாயில் ராவுத்தர் முதலான பலரும் எழுதிக் கொடுத்தபடி பட்டயமாவது சுவாமிக்கு நித்தியல் விழா பூசையில் கட்டளை வைத்து நடத்தி வைத்து வரும்படி படித்தரப்படிக்கு நடத்தி வரும் வகைக்கு நாங்கள் எல்லாரும் வகை வைத்துக் கொடுத்துயேறு சாற்று இறங்கு சாற்று

று வாகைச்சே ஒன்றுக்கு மருவுறுட்சட்டை ஒன்றுக்கு கால் மாகாணிப் பண வீதமும் நடை ஒன்றுக்கு மாகாணிப் பண வீதமும் இன்னொன்றுக்கு அரை மாகாணி வீதமும் இந்தப்படிக்கு திருநெல்வேலி காந்திமதியம்மன் சிறுகால மகமை சந்திமகமைப் படிக்கு தென்காசி ஆமது பேட்டையிலுள்ள வணிதசேகர செங்கோட்டை புளியறை, பண்புளி, கடையநல்லூர், சிவநாமப்பேட்டை, சுரண்டச்சந்தை முதலான துறையிலும் மகமை வைத்துக் கொடுத்தபடியினாலே மாசம் மாசம் உள்ள பணத்தை வாளியம் கணக்குப் பார்த்து வாங்கிக் கொண்டு சுவாமிக்குக் கட்டளை யென்றென்றைக்கும் நடத்தி வருவோமாகவும் இப்படி நடத்திவருகிற கட்டளை தர்மத்துக்கு யாதொரு விக்கினஞ் செய்தால் பழமையாயுள்ள பட்டயப்படிக்கு பஞ்சாட்சரத்துக்கு உள்பட்டிவருகிற கட்டளை தர்மத்துக்கு யாதொரு விக்கினஞ் செய்தால் பழமையாயுள்ள பட்டயப்படிக்கு பஞ்சாட்சரத்துக்கு உள்பட்டிவன் கொங்கைக் கரையில் காராம் பசுவைக்கொன்ற தோஷத்திலும், இசுலாமான முகம்மதிய மதத்தில் தாய்க்கு விக்கினஞ் செய்த தோஷத்திலும் போவாராகவும் இந்தப்படி சம்மதித்து விழா பூசைக் கட்டளைக்குப் பட்டயம் எழுதிக் கொடுத்தோம், பேட்டை மணியம் இசுமாயில் இராவுத்தர் முதலான பலரும். இந்தப் பட்டயம் எழுதினவன் மாட்டுசெட்டியார் தானாதிபதி அம்மைநாதன் எழுத்து. இந்தப்படிக்கு இசுமாயில் ராவுத்தர் பலர் காறுபாறு கோயில் சந்திர குமாருப்பிள்ளை. இந்தச் செப்புப் பட்டயம் செய்து எழுதி வைத்து தென்காசி சேகரமயலும் சுடலை முத்துப்பிள்ளை திரு கூடாசலபதி சகாயம்.

சோழிங்கர் பக்தவச்சலசுவாமி கோயில் முதல் பிரகார வடக்குச் சுவர்க் கல்வெட்டு:

சுபமஸ்து ஸ்வஸ்தஸ்ரீமது மகாமண்டலீசுர ராஜாதிராஜ ராஜபரமேசுவர ராஜப்பிரதாப முகலாயி பருக்கீயர் பாச்சா அவர்கள் பிருத்திராஜ்யம் பண்ணி அருளா நின்ற சாலிவாகன சகாப்தம் 1637க்கு மேல் செல்லாநின்ற துழுகி வருஷம் வய்யாசி மாசம் 4 தியதி சபித்தமி புதவாரம் திருவோண நட்சத்திரம் பெத்த மிந்தநாள் ஸ்ரீ கெடிகாசலம் அக்காரக் கன்னி தக்கான் ஸ்ரீ காரியத்துக்குக் கர்த்தரான கந்தாடை குமாரர் தொட்டையாச் சாரியார் அவர்கள் முத்திரைக்குக் கர்த்தர் ஆன பக்ஷிராஜபரிசுரம் இவனை வரும் திருக்கடிகை ஸ்தானத்தாரும் பாறுத்தாய் வெங்காஜி பண்டிதரும் உபாதனம் துவாதேசி திருவேங்கட அய்யங்கார் குமாரர் திருவாரூர்பயங்கார் மண்டபத்துக்கு பொலியொட்டு சாதனம் பண்ணிக் குடுத்தபடி ஸ்வாமி தக்கான் சந்தியில் குடிக்குடுத்த நாச்சியார் இல்லாதபடியினாலே இந்தக் குடிக்கொடுத்த நாச்சியாரை ஏறியருளப் பண்ணி ஸம்ரோட்சணம் பண்ணி விக்கத் தக்கதா தேவீர் சங்கல்ப்பித்தருளின படியினாலே நாங்களய்வரும் சம்மதிச்ச உங்கள் உபாதான மண்டபத்துக்கு எங்கள் கோயிலோ டொத்தாயி கிரி பிரதட்சணத்துக்குப் பெருமாள் எழுந்தருளப் பண்ணி படியங்கைக் கொண்டு... செய்ய... கடவோமாகவும் யிந்தப்படிக்கு ஸ்தலத்தார் அனைவரும் சம்மதிச்ச பொலியொட்டு சாசனம் பண்ணிக் குடுத்தோம் யிதுக்குத் தப்பத் தக்கது யில்லை. இந்தப் பிரகாரம் ஆசந்தாற்க ஸத்யாயியாக நடத்து விக்கக் கடவோமாகவும் யிந்தப்படிக்கு பண்ணிக் குடுத்த தர்ம சாசனம் பக்ஷிராஜபரிசுரம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவாள் கயி எழுத்து ஸ்தானத்தார் கயி எழுத்து ஸ்ரீகாரியம் வெங்காஜிராயர் கயி எழுத்து ஊரவர் முதலியான்... நாமணன் கயி எழுத்து கையிக்கள முதலிகள் னாறாயணன் கயி எழுத்து இவர்கள் சம்மதியில் ஸ்தலக் கணக்கு ஆதியூர் உடையான் வீரராகவன் புத்திரன் னாறாயணன் கயி எழுத்து ஸ்ரீ நாம ஜெயம்.

பல்லாவரம் கிணற்றில் உள்ள கல்வெட்டு:

பிரமாதீச வருசம் ஆவணி மாதம் 15 ஆம் தேதி அகரம் பல்லாபுரத்துக்கு பிறதினாமமான அபுபளம்ம சமுத்திரத்தில் யசமானர் முதலான அசேத வித்துவச்சன அய்யங்கார்களே சேகு அல்லாவுதீன் குமாரன் சேகு முசாமியரவர்களுக்குப் பிறத தெருவில் இரட்டைத் தெருவில் கணக்குப்பிள்ளைகள் வீட்டுக்குக் கிழக்கு வடவண்டை வாசல்புறத்தில் கிழக்கு மேக்கு இருபதடியும் தெற்கு வடக்கு இருபதடியும் உமக்கு தர்மமாகக் கிணத்துக்குக் கிறையமாகக் கொடுத்து னாங்கள் வாங்கிக்கொண்ட பணம் இரண்டு இந்தப் பணம் இரண்டும் நாங்கள் வாங்கிக் கொண்டு தற்மக் கிணத்துக்குத் தெக்கு வடக்கு யருபதடியும் கிழக்கு மேக்கு இருபதடியும் உமக்கு ஆசந்திராதித் தாந்தமாக யிந்தப் பண்ணியம் சூரியர் சந்திராதித் தாள் உள்ள வரைக்கும் உமக்கே நடக்கக் கடவதாகவும் யிந்தப் படிக்கு சம்மதிச்ச தற்மக் கிணத்துக்குக் கிறையப் பத்திரம் குடுத்தோம். யசமானர் முதலான அசேஷ வித்துசென அய்யங்கார் சேகு முசாமியருக்கு யிந்தப் பண்ணியத்தை ஆதா மொருவர் விகாதம் பண்ணினவர்கள் கெங்கைக் கரையிலே காராம் பசுவைக் கொன்ற பாவத்திலே போகக் கடவாராகவும்.

காயல்பட்டினம் கொடிமர சிறு நயினாப்பள்ளிக் கல்வெட்டு:

"கிசரத்து 9-1 கொல்லம்... கார்த்திகை மாதம் 5 ஆம் தேதி காயற்பட்டினத்திலிருக்கும் முஸ்லிமாகிய ஊரவர்கள் சகலருமே ஒத்த சம்மத பத்திர நாமா என்னவென்றால் நம்மளில் இதுமுன் மாப்பிள்ளை மார்களுக்குக் கைக்கூலி சீதனம் 150; 200; 250; 300; 350; 400 இம்மட்டில் வாங்கிக் கல்யாணம் முடிக்கிறபடியினாலே யிந்தப்படி பேசிக் குடுத்த பேர்களும் வருத்தப்பட்டு அது னாலே குமார்க் கலியாணம் முடியாமல் அநேகம் குமார்களிருப்பினாலேயும் ஏழை எளியதுக நடப்பு மனிதர்களும் குமார்கள் வைத்துக்கொண்டு அநேகம் கஷ்டப்படுகிறதானாலேயும் கைக்கூலி உசந்ததிலே மொத்தத்தில் உட்பட்டு நடப்பான பேர்களிடத்தில் குமர் இருக்கப்... களில் அதிக கைக்குலி குடுக்குறதையிட்டு அந்த இடத்தில் கைக்கூலி வாங்கிக் கலியாண முடிக்கிறபடியினாலேயும் இப்படிப்பல விதமாய்க் குமர் இருந்து போறது னாலேயும் அநேகங் குமார்கள் கலியாண முடியாமல் இருப்பது னாலேயும் னாமெல்லோரும் ஒத்துமைப்பட்டுப் பொருத்தமாய்க் கைக்கூலி சீதனம் பொருந்த எழுதி கொண்டது. மாப்பிள்ளைக்கு கைக்கூலி பணம் 71 பெண்ணுக்குச் சீதனம் உடமை 30 யிந்தப்படிக்கு வாங்குகிற மாப்பிள்ளைக்குக் கைக்கூலி குடுத்துக் கல்யாணம்... அசல் பத்திரம்... வசம் இருக்குது. அத்துல் காதிரு அவக குமாரர் உமறு சாகிபு அவக முயற்சியால் இந்தக்..."

பவானி கூடல்

'அநுஷம்'

பவானி கூடல் - 'அநுஷம்'

"ஆறு இல்லா ஊருக்கு அழகு பாழ்" என்று சொல்வார்கள். எத்தனை சிறப்புடைய ஊராக இருந்தாலும் அது ஓர் ஆற்றங்கரை யில் இருக்குமானால் அதன் அழகே தனிதான். நம்முடைய நாட்டில் ஆறுகளுக்கு உள்ள சிறப்பைப் பல முறையிலே காணலாம். தான் செல்லும் இடங்களில் இருமருங்கும் வளம் பெருக்குவது ஆறு. மலையின் மேல் பெய்யும் மழை நீரைக் கொண்டு நிலத்தை வளப்படுத்திக் கடலிடைக் கலக்கும் ஆற்றைப் பரம்பொருளோடு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறான் கம்பன்.

"கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தம் எல்லையில் மறைக ளாலும் இயம்பெரும் பொருளீ தென்னத் தொல்லையின் ஒன்றே யாகித் துறைதொறும் பரந்த சூழ்ச்சிப் பல்பெருஞ் சமயம் சொல்லும் பொருளும்போற் பரந்த தன்றே".

தமிழ்நாட்டில் சிறந்த பெரிய ஆறு காவேரி. இது குடகு மண்டலத்தில் தோன்றிக் கருநட மண்டலத்தில் குதித்தோடிக் கொங்கு மண்டலத்தில் விளையாடிச் சோழ மண்டலத்தில் நடந்து கீழ்க் கடலை அடைகிறது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நால்வகை நிலங்களினூடும் புகுந்து செல்கிறது. மலை வளங்களைக் கண்டுகளித்து, காடுகளில் மலரும் மலர்களின் மணத்தையும், பிற பொருள்களையும் முகர்ந்து கொண்டு, வாழை, கரும்பு, வெற்றிலைத் தோட்டங்களை வளர்த்து, வயலிலே

தமிழர் வரலாறு - 03

ஒருநாள் காரோ துரை தம் பங்களாவின் மேல் மாடியில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் ஒரு கனவு கண்டார். வேதநாயகியைப் போல அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்த பெண் ஒருத்தி தம்மைத் தட்டி எழுப்பி, எழுந்து வா என்று கையைப் பற்றி வெளியிலே அழைத்துச் சென்றதாக ஒரு காட்சியைக் கனவிலே கண்டார். உடனே விழிப்பு உண்டாயிற்று. படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வெளியே வந்து பார்த்தார். அப்போது அவர் படுத்திருந்த இடத்தின் மேலிருந்த விட்டம் ஓடிந்து விழ, மேல் கூரையே இடிந்து விழுந்துவிட்டது. இதைக் கண்ட அவருக்குத் திகைப்பும் வியப்பும் உண்டாயின. அம்பிகையே தம்மைக் காப்பாற்றினாள் என்ற உணர்வு தோன்றியது. நாள்தோறும் தரிசனம் செய்த பலனைத் தம் வாழ்க்கையிலே அவர் கண்டார்.

கலெக்டர் துரை தமக்கு நன்மை செய்த அம்பிகையின் அருளை எண்ணி உருகினார். தம்முடைய காணிக்கையாக ஏதாவது ஒன்று செய்து ஆலயத்துக்கு வழங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு உண்டாயிற்று. பலவாறு யோசனை செய்து, பின்பு தந்தத்தால் ஒரு கட்டில் செய்து அதில் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் தம் பெயரைப் பொறித்து அளித்தார். 1804 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 11 ஆம் தேதி இந்தக் கட்டில் வேதநாயகியம்மைக்கு வழங்கப்பட்டதென்று அதிலுள்ள எழுத்துக்களால் தெரிய வருகிறது.

இந்தத் தலத்தின் மாகாத்தியம் பிரம்ம கைவர்த்த புராணத்தில் உள்ளதென்பார். வடமொழியில் 33 அத்தியாயங்கள் கொண்ட புராணம் ஒன்று உண்டு. அதை ஓராட்டுக்குப்பை, செட்டிபாளையம் மகாவித்துவான் வாசுதேவ முதலியார் என்னும் புலவர் தமிழ்ச் செய்யுளுருவத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். அது பதினெட்டுச் சருக்கமும், 901 பாடல்களும் உடையது. திருஞான சம்பந்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரத் திருப்பதிகம் ஒன்று இத்தலத்துக்கு உண்டு. அந்தப் பெருமான் ஒரு பாசரத்தில்,

"அல்லாத சாதிகளும் அங்கழன்மேற் கைகூப்ப"
என்று பாடியுள்ளார். அது தீர்க்கத் தரிசன வாக்கு என்பதைப் பிற்காலத்தில் வில்வியம் காரோதுரை வழிபட்ட செய்தியால் உணரலாம்.

இவ்வூரில் பாலபாரதி முத்துசாமி ஐயர் என்ற புலவர் வாழ்ந்திருந்தார். அவர் நட்பாற்றீசுவரர் சதகம் என்ற நூலையும் இந்தத் தல சம்பந்தமாகப் பல கீர்த்தனைகளையும் இயற்றியிருக்கிறார். ஒரு கீர்த்தனையில்,

"போதார் மன வதரி நீழலின்
பூங்காவனம் சிவ சங்கமேச்வர
புனித்ப்ரபு விடமேவிய மலைபெற்றிடு மகளேமது
பொழிவுற்றிடு மொழியேழில் செழுமைக்குழல் வேதாம்பிகை"

என்று அம்பிகையைப் போற்றுகிறார். வேதநாயகி பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்று இருந்தது. அதைப் பாடியவர் இன்னாரென்று தெரியவில்லை. சில பாடல்களே கிடைக்கின்றன.

"கரியே யனைய தனமுறுசங் கரியே வருக களத்தினிடை
கரியேய் பரமன் மகிழெழிற்சா கரியே வருக ஆகமெல்லாம்
கரியே நிகர்மால் முதலுயிர்க்குக் கரியே வருக ஐந்தெனுமக்
கரியே வருக மிகுகருணா கரியே வருக பிறப்புறுபூ
தரியே திருநண் ணாவறுப தரியே விரும்பும் மாயவன்சோ
தரியே வருக எங்குநிரத் தரியே வருக குழலெனுங்கந்
தரியே வேத நாயகிசந் தரியே வருக வருகவே
தாயேழ் புவியுங் காக்கவருந் தாயேவருக வருகவே"

என்பது அதில் வரும் பாடல்களில் ஒன்று.

அருணகிரியார் பாடிய திருப்புகழ் ஒன்றும் இத்தலத்துக்கு உண்டு. இத்தலத்தின் சிறப்பை,

"காலில் அரவம் இருசுட ரைப்பற்றும் காலத்திலே
மேலுல கம்பெறு வேர்புனல் மூழ்க விரும்புவது
காலம் மிகுந்த பவானியும் பொன்னியும் கூடுதுறை
வாலிப காசிநண் ணாலூர் பயில்கொங்கும் மண்டலமே"

என்று கொங்குமண்டல சதகம் எடுத்தோதுகிறது. அதிலிருந்து கிரகண காலங்களில் இத்தலத்தில் வந்து நீராடப் பலர் விரும்புவர் என்று தெரிகிறது. இன்றும் அந்தக் காட்சியைக் காணலாம்.

கொங்கு மண்டலத்தில் வடகரை நாடு என்னும் பிரிவில் உள்ள இருபத்து நான்கு ஊர்களில் ஒன்று இது; கொங்கேழ் சிவ தலங்களில் ஒன்று.

இத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற இத்தலத்தில் உள்ள திருக்கோயில் இப்போது சிவத் தொண்டர்களின் முயற்சியால் புதுத் திருப்பணி செய்யப்பெற்றுப் பூர்த்தியாகிக் கும்பாபிஷேகமும் நடைபெறுவது தமிழ்நாடு போற்றும் செயல். திருப்பணி நிறைவேறி ஆலயம் அழகு பெற்றுத் திகழ்கிறது. வேதநாயகி பங்கராகிய சங்கமேசுவரர் திருவருள் எங்கும் பரவ வேண்டுமென்று வாழ்த்துகிறேன்.

இளைய காசியும் வதரியா ரணியமும்
ஏற்றமார் தென்னாட்டில்
விளையும் நலத்திரி வேணிசங் கமமுமாய்
விளங்குறு திருநண்ணா
உளையும் அன்பருக் கருள்சங்க மேச்சுரன்
உமைமறை நாயகிபங்
களையும் சிற்பரன் நிலலிய பெருந்தலம்
அடைந்தவர் பெரியோரே!

தமிழும் திரவிட மொழிகளும்

பேராசிரியர் இரா. மதிவாணன்

தமிழ் ஏனைத் திரவிட மொழிகளுக்குத் தாயும் ஆரியத்திற்கு மூலமுமாகும் என்று மொழி ஞாயிறு பாவாணர் தின்னமாக வரையறுத்துரைக்கிறார். திரவிட மொழிகளில் அமைந்துள்ள தமிழ்க் கூறுகளும், சிறப்பாகத் திரவிட இலக்கியப்போக்கில் ஆழ வேரூன்றியுள்ள தமிழிலக்கிய இலக்கணக் கூறுகளும், சமஸ்கிருத இலக்கண ஆசிரியர்களால் மறுக்கப்படாவிடினும் அறவே மறைக்கப்பட்டுள்ளன. அங்ஙனம், மறைந்துள்ள இலக்கிய இலக்கணக் கூறுகளைச் சிற்றளவில் புள்ளோட்டமாக ஆய்வதே இக் கட்டுரையின் நோக்கம், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய தென்திரவிட மொழிகள் மூன்றும் தொடக்கநிலையில் முழுக்க முழுக்க தமிழாகவேயிருந்து நாளடைவில் திரிந்தவை என்பதற்குக் கீழ்க்காணும் சான்றுகளைக் காட்டலாம்:

- கடைக் கழகக் காலத்திற்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் இவற்றுக்கு வேற்றுமொழி நிலையிருந்திருப்பின் பழந்தமிழ் நூல்களிலும் வடமொழி நூல்களிலும் அவற்றின் பெயர் சுட்டப்பட்டிருக்கும். ஆந்திரர் என்பது ஆய் அண்டிரன் மரபினரின் இனப்பெயரேயன்றி மொழிப் பெயராகாது.
- ஏனைத் திரவிட மொழிகளின் தோற்றம் பிராகிருத மொழியின் தோற்றத்துக்குப் பிந்தியது. பிராகிருத மொழி, வேதகால ஆரிய மொழியின் வரவுக்கும் சமற்கிருதத்தின் தோற்றத்துக்கும் இடைப்பட்டது. அப்பொழுது தமிழொன்றே இந்தியாவில் வழங்கிய தனிமொழி, ஏனைத் திரவிட மொழிகளின் அடிப்படை தொல்காப்பிய நெறிக்குப் பொருந்துகின்றதேயன்றி, பாணினி இலக்கண மரபுக்குச் சிறிதும் பொருந்தவில்லை. தொல்காப்பியத்திற்கு மூலநூலானது, தென்னாட்டில் தோன்றியதுமான ஐந்திர இலக்கணத்தின் வழி வந்த காதந்திர நெறிகளையே தெலுங்கு, மராத்தி, கன்னட மரபு இலக்கண ஆசிரியர்கள் போற்றியுள்ளனர்.
- ஏனைத் திரவிட மொழிகளில், ழ, ற, ன சிறப்பெழுத்துக்களின் பெரிதும் முயன்று எழுத்து அழிவுப் பணி செய்துள்ளனர். எனினும், எகரக் குறில் ஆட்சியின் அடிப்படையை அவர்களால் சிறிதும் அசைக்க இயலவில்லை. தெலுங்கில் அச்ச தெலுங்கு இயக்கமும், கன்னடத்தில் பழங்கன்னட இயக்கமும், மலையாளத்தில் பச்ச மலையாள இயக்கமும் வடமொழித் தாக்கத்திலிருந்து தத்தம் மொழிகளைக் காக்கப்பாடுபட்டன. தென்னாட்டு மொழிகளில் தமிழ் ஒன்றில்தான் தனித்தமிழ் இயக்கம் முழு வெற்றி பெற்று வாகை குடியுள்ளது. தமிழைச் சாரச்சார அவற்றின் தனித்தன்மை காக்கப்படுவதும், வடமொழியைச் சாரச்சார அவற்றின் தனித்தன்மை அறவே கெடுவதும் அவற்றின் தமிழ் அடிப்படையையே காட்டுகின்றன.

தமிழிலில்லாதவையாகவும், ஏனைத் திரவிட மொழிகளில் மட்டும் வழங்குவனவாகவும் உள்ள மறைந்துபோன தமிழ்ச் சொற்கள் எண்ணில்லாதவை. கடைக்கழகக் காலத்திற்கு முன்பே திரவிடமொழிகளில் குடியேறி நிலைத்தபின், தமிழில் வழக்கிழந்த தமிழ்ச் சொற்கள் சிலவற்றை அவ்வம் மொழிகளில் தமிழ் அடிப்படைத் தொன்மையையும், அம் மொழிகள் தமிழிலிருந்து முகிழ்த்தவை என்பதையும் நாட்ட எடுத்துக்காட்டாகப் பட்டியலிட்டுத் தந்துள்ளேன். அவை அனைத்தும் செந்தமிழ்ச் சொற்களாகவும் சில திரிபுற்றனவாகவும் இருந்தவை நன்குணரலாம்.

தெலுங்கு		கன்னடம்		மலையாளம்	
அடிவாள்புள்	சேவல்	கொள்கொடை	கொடுக்கல் வாங்கல்	வன்தீ	காட்டுத் தீ
கோடகத்தி	குரங்கு (கோத்தி)	துப்பம்	நெய்	உப்பாடு	ஊறுகாய்
நூநெய்	எண்ணெய் (நூ=எள்)	நிறைதரல்	முடிவுறல்	வல்லித்த	இயன்ற
ஊரேகல்	ஊர்வலம்	பொழில்	நகரம்	நெடியரி	முழு அரிசி
கன்னு	மகப்பெறு (பிரசவி)	நடுவு	இடுப்பு	எந்து	எவ்வாறு
நேர்ப்பு	கல்வி, படிப்பு	அறிகை	விசாரணை, உசாவல்	பின்வலித்தல்	திரும்பப் பெறுதல்
தன்னு	உதை	தோள்மரம்	பக்க மரம்	ஒடுவில்	இறுதியில்
நுவர் (நோரு)	வாய் (நுவல்)	இரியர்	பெரியர்	புல்புறம்	மேய்ச்சல் நிலம்
பால்	பங்கு	முளவு	முயல்	பொக்கம்	உயரம்
நள்	கருமை	முகிழ்	தயிர்	நேர்கேடு	பொய்
காமுகர்	சுவைஞர், ரசிகர்	அமல்	இரட்டை, ஜோடி, ஜதை	கடுங்கை	அக்கிரமம், கொல் குறும்பு

கன்னடம்

தென்னக நான்மொழிகளுள் பழங்கன்னடம் பழந்தமிழுக்கும் பழகு தமிழுக்கும் ஒரு பொற்பாலமாக விளங்குகிறது. பழங்கன்னட இலக்கியத் தொடர்கள் தமிழினின்றும் வேறுபடுத்தியறிய முடியாதவை என்பதற்கு 'வட்டாராதனை' என்னும் பழங்கன்னட நூலிலிருந்து பின்வரும் வரிகளைச் சான்றாகக் காட்டலாம்.

கன்னடம்-மர்தள கஹலாதி த்வனிகளும் எனித்து எனித்து ஆ, புலி கேள்கும் அனித்து அனித்து அஞ்சி குகையொள் அடங்கி இர்த்தது.

தமிழ்-மத்தளம் காகளம் முதலியவற்றின் ஓசைகளை எனைத்து எனைத்து அந்தப் புலி கேட்குமோ அனைத்து அனைத்து அஞ்சிக் குகையுள் அடங்கி இருந்தது.

மைசூர் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை இயக்குநர் தம் நூலில், தக் கணப்பகுதி முழுவதிலும் வாழ்ந்த பழங்குடிகள் தமிழர்களே என்றும் கன்னடம் கருநாடகம் என்று பெயரிட்டவர்களும் தமிழர்களே என்றும் கூறுகிறார். (எம்.எச். கிருட்டிணன் "கர்நாடக பூர்வ சரித்திர")

"கன்னடம் வடுகு கலிங்கம் தெலிங்கம்

கொங்கணம் துளுவம் குடகம் குன்றம்

என்பன குடபால் இருபுற சையத்

துடனுறைபு பழகுந் தமிழ்திரி நிலங்களும்"

என்றார் அகத்தியனார் என்று நன்னூல் 161ஆம் நூற்பாவுரையில் மயிலைநாதர் குறிப்பிடுகிறார்.

கருநாடு-கரிசல்மண் நிலம் எனப் பொருள் படுவதாகப் பலரும் கருதுகின்றனர். பழந்தமிழ் நிலப்பாடுபாட்டில் குறிஞ்சி முதலாகிய நிலவகையாலல்லது மண்வகையில் பாடுபாடினமையின் கல்+அகம்+கல்நாடகம்-கன்னடம் எனத் திரிந்தது என்பதே முற்றிலும் உண்மை. இன்றும், மலையாளத்தார் கன்னடத்தை, கன்னடகம் என்று அழைக்கின்றனர்.

'பெருங்கல் வைப்பின் நாடு கிழவோயே', 'கல்விறந்தோரே', 'கல்நாடன்' என்னுந் தொடர்களில் 'கல்' மலையும் குன்றும் சார்ந்த நிலப்பகுதியைக் குறித்து வருதலைக் காணலாம்.

கல்நாடு-குன்றுகள் நிறைந்த நாடு. ஆந்திரத்திலுள்ள ராயலசீமைப் பகுதியும் கல்நாடு. அறையாய் (தெ.)-கல். கன்னட இலக்கியத்திலும் கல்வெட்டுகளிலும் கருநாடர் என்னும் சொல் பயிலவில்லை. வீரசோழியத்தில் 'கன்னாடர்' என்றும், பிராகிருதத்தில் 'கன்னாட' என்றும், மராத்தியில் 'கானட' என்றும் கன்னடம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

கருநாடகம் என்னும் சொல் அக்காலத்தில் மராட்டிய மாநிலத்தைக் குறித்தது. கருநாடு என்றால் பெரியநாடு என்று பொருள். கன்னடத்தில் 'கருமாட' என்னும் மொழி மொழிபெயர்த்துக் குறிக்கிறது. 'தராதந்திரம்' என்னும் மராத்திய நூல் மகாராட்டிரத்திற்குக் 'கர்னாடக்' என்றும் மற்றொரு பெயரிருப்பதாகக் கூறுகிறது. கலிங்கத்துப்பரணியில் கருநாடர், வடுகுந் தமிழும் குழறிப் பேசியதாகவுள்ளதேயன்றிக் கன்னடம் பேசியதாகக் கூறப்படவில்லை. கன்னட மன்னன் புலிகேசி மராட்டியப் பகுதிவரை

ஆண்டதால் தன்னை மகாராட்டிர அரசன் என அழைத்துக்கொள்கிறான். எனவே, மராட்டிய மாநிலத்திற்கு நெடுங்கால முதலே 'கருநாடு' என்று பெயரிருந்தது என்பதும், இத்தமிழ்ச் சொல்லே பெரிய நாடு என்னும் பொருளில் வட மொழியாளரால் 'மகாராட்டிரம்' என மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. என்பதும் தெள்ளத் தெளிவாக வெளிப்படுகிறது.

சிவப்பதிகாரக் கதை கன்னட நாட்டுப்புறங்களில் சந்திராவின கதையாக வழங்கிவருகிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தமிழ் பண்பாட்டுக்கே உரிய அகநானூற்றுத் திருமணமுறை இன்றளவும் கன்னட, தெலுங்கு நாட்டுப்புறங்களில் உயிரோடு நிலவி வருவது பெரிதும் உவப்புக்கும் வியப்புக்கும் உரியதாக இருக்கிறது. மணமக்களை முதுசெம் பெண்டிர் முறையாக வாழ்த்தி, புதுக்குடங்களில் நறுநீர் கொண்டு நீராட்டும் திருமணமுறை அகநானூற்றில் அழகுற விளக்கப்படுகிறது. கன்னட மாநிலத்தையொட்டிய தருமபுரி எல்லைப் பகுதிகளில்கூடக் கன்னடப் பெருங்கடைப் (தமிழ் மூவேந்தர் காலத்தில் அரண்மனை, மேலதிகாரிகளாக இருந்த 'பெருங்கடை' என்பாரின் வழிவந்து இன்று 'பெக்கடை' மற்றும் எக்கடை, எக்கடி என அழைக்கப்படுவர்) பிரிவினரின் திருமணத்தில் இன்றும் இம்முறை பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. ஊரிலுள்ள உறவினர் அனைவரும் ஒவ்வொரு குடம் நறுநீர் கொண்டு மணமக்களை நீராட்டி வாழ்த்துகின்றனர். மகளிரே பாடும் திருமண வாழ்த்துப் பாடல்களில் மூன்று மணிநேரம் பாடப்படுகின்றன. (கன்னடப் பழங்குடிகளின் அகநானூற்றுத் திருமணம்-தென்மொழி-(ஆகத்து-1977) அவற்றுள் வாழ்வாங்கு வாழும் வாழ்க்கை நெறிகளும் நகையாட்டுகளும் இழையோடி மணமன்றத்திற்குப் பொலிவூட்டுகின்றன. தெலுங்கு நாட்டுப்புறங்களிலும் ஓரிசாவிலுள்ள தோபி வகுப்பார் திருமணங்களிலும் இவ்வழக்கம் இன்றும் உள்ளது.

முழுநிலா நாட்களில் விழாக் கொண்டாடுதல், இன்னியம் அல்லது பறை முழங்க பறை முழங்க நள்ளிரவில் முதன்முதல் அறுவடை விழாச் செய்தல் (குடகு நாட்டில் இரவிரவார்-புலமை-ஏப்ரல்-சூன்1975) ஆகிய பழந்தமிழர் வழக்கங்கள் இன்றும் குடகு மக்களிடே முழுமையாகவும் தஞ்சைத் தாழ்த்தப்பட்டோரிடே ஓரளவும் உள்ளன. இளங்கோவடிகள் மணப்பள்ளியை (மணவரைக்கட்டில்) 'மங்கல நல்லமளி' என்கிறார். குடகு மக்கள் திருமணத்தைக் 'கன்னி மங்கல' என்றும், காது குத்தும் விழாவைக் 'கெமிகுத்தி மங்கல' என்றும், புலியைக் கொன்றவனைப் பாராட்டும் விழாவை 'நரி மங்கல' என்றும், பத்துப்பிள்ளை பெற்றவனைப் பாராட்டும் விழாவைப் 'பய்த்தாண்டெக்கு அளெப்ப மாங்கல' என்றும் வழங்குகின்றனர்.

தமிழகத்துப் பெரிய புராணம் கன்னடத்துச் சிவனடியார்க்குத் தெய்வமணம் கமழும் பெருநூலாதலால், அது அக்காலத்திலேயே கன்னடப் புலவர்களால் பல நூல்களாகக் கன்னடத்தில் பாடப்பட்டுள்ளது. 63 சிவனடியார்களைப்பற்றிக் கூறும் 'சிவகணத ரகனெகள்', நம்பி ஆரூரரைப்பற்றி மட்டும் கூறும். 'நம்பியண்ணை ரகனெ', சம்பந்தம் வரலாறு கூறும் 'சத்தியேந்திர சோழ சரிதெ', சேரமான் பெருமான் சரிதம் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கன. சேக்கிழார் 'பிள்ளை நயினார்' எனப்படுகிறார். தமிழகத்துச் சிவனடியார் அறுபத்து மூவரும் 'புராதனர்' என்றும் கன்னட நாட்டுச் சிவனடியார்கள் 'நூதனர்' என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். கன்னட இலக்கண நூலான சப்தமனு தருப்பணம் 'முகர' எதுகை கொண்ட 181 உரிச்சொற்களின் பொருள் கூறிப் பழங்கன்னடத்தின் தனித்தன்மையை நிறுவ முயல்கிறது.

தெலுங்கு:

தெலுங்கு என்னும் சொல் பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு வழக்கில் இல்லை. The words Telugu or Tenugu were never used before 10th century to denote either the language or the people or the country. The word 'Andhra' was used in its place. S. Ramakrishna Sastry-'Annals of Oriental Research'. Madras University, 1952 (p.152) ஆந்திரர் என்னும் சொல்லே அம் மக்களைக் குறித்தது. ஆந்திரர்க்குப் பிராகிருதமே ஆட்சிமொழியாக இருந்தது. வட புலத்துப் பிராகிருதம் பேசிய ஆந்திரர்க்குத் தென்புலத்தார் பேசிய தமிழ் நடுவணியில்திரிந்தால், 'தென்குலு'-தென்மொழியினர் என்னும் பொருளில் தெலுங்கர் புதுப் பெயரிடப்பட்டனர்.

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுவரை புகழ் பெற்று விளங்கிய ஆந்திர சாதவாகனர் காலத்தில் பிராகிருத இலக்கியங்களே புகழ்பெற்றிருந்தது. தெலுங்கு மொழியின் சுவடே சிறிதும் அறிப்படவில்லை. பிராகிருத இலக்கியங்களில் தெலுங்குச் சொற்களாகச் சுட்டப்படுபவை தமிழ்ச் சொற்களாகவே உள்ளன.

பிராகிருத இலக்கண இலக்கியக் கட்டுக்கோப்பில் தமிழின் தாக்கமே வடமொழித் தாக்கத்தினும் விஞ்சி நின்றது. பிராகிருதப் புலவர்கள் வடமொழியை வல்லொலிமொழி என இகழ்ந்தனர். பிராகிருதம் தமிழைப் போன்றே சமற்கிருதச் சொற்களை மெல்லொலிச் சொற்களாக மாற்றிக்கொள்வதால் பிராகிருதம் பாட்டுமொழி, இன்மொழி எனப்பாராட்டப்பட்டது. கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் ஆளின் என்னும் சாதவாகன மன்னன் எழுநூறு அகப்பாடல்களை 'காதா சப்தசதி' என்னும் பெயரில் நூலாகத் தொகுத்தான். இதிலுள்ள பல பாடல்கள் கடைக்கழகத் தமிழ்ப் பாடல்களின் மொழிபெயர்ப்புகள் போலவே காணப்படுகின்றன. திணை துறை வகுக்கப்படாமல் வெறும் பாடல்களாக உள்ளன. ஆதனுங்களைக் கள்ளில் ஆத்திரையானர் பாடிய புறநானூற்று 175ஆம் பாடலில் வரும் "என் நெஞ்சம் திறப்போர் நிற்காண்குவரே" என்னும் வரி ஆந்திர நாட்டு அகநானூறு: 1978 பக் 55) சொற்பிறழாமல் அப்படியே பிராகிருதப் புலவர்களால் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

சமற்கிருதத்தில் இத்தகைய தனிநிலைப் பாடல்களான அகப்பாடல் வகை இன்மையால் இந்நூலை கோவர்தனாசாரியார் என்பவர் 'ஆரிய சப்தசதி' என்னும் பெயரில் சமற்கிருதத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். இதிலிருந்து தமிழிலக்கண இலக்கியக் கூறுகள் எண்ணிறந்தன பிராகிருதத்திலும் சமற்கிருதத்திலும் கால வெள்ளத்திலும் ஊடுருவிச் சென்றுள்ளன என்பதும், பிராகிருத, சமற்கிருத வல்லுநர்கள் அவ்வண்மையை மறைத்து வருகின்றனர் என்பதும் வெளிப்படுகிறது. வடபுலத்து ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் (அசோகனுக்குப் பின் மூன்றாவதாகப் பட்டம் பெற்றவன்) தமிழ் அறிவுறுத்தக் கபிலர் 'குறிஞ்சிப் பாட்டு' இயற்றியதும், வடபுலத்தார் அக்காலத்தில் தமிழை விரும்பிப் படித்ததை உறுதிப்படுத்தும்.

பழந்தமிழில் 'தொன்மை' என்றும், இந்திய மொழிகள் அனைத்திலும் 'சம்பு காவியம்' என்றும் அழைக்கப்படும் உரையிடையிட்டு பாட்டுடைச் செய்யுள் அமைப்பு, தமிழிலிருந்து பிறமொழிகள் பெற்ற கொடை என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை. இத்

னைச் சமற்கிருதத்துக்கோ பிராகிருதத்துக்கோ சொந்தமானதாகக் கூறுவது அறியாமை. ஆரிய மொழிகளும் பிராகிருதம் உருப்பெறாத அறப்பழங்காலத்திலேயே செய்யுளும் உரைநடையும் விரவிவரும் பாங்கு, தமிழ் மொழிக்கே தனியுடைமையாகக் குமரிநாட்டில் தோன்றி, தொல்காப்பியத்தில் எண்வகை வண்பு (எட்டுக் காப்பிய வகை)களுள் ஒன்றாகத் 'தொன்மை' என்று பெயரில் நிலை பெற்றுள்ளது.

"தொன்மை தானே

உரையோடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே"

என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். இத்தகைய வரலாற்றுப் பின்னணி சமற்கிருதம் உள்ளிட்ட இந்திய மொழிகள் எவற்றுக்கும் அறவே இல்லை.

தெலுங்கில் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டுவரை தமிழுக்கே உரிய சிறப்பு மூகரம் இருந்தது என்பது ஆந்திரநாட்டுக் கல்வெட்டுகளால் புலனாகிறது. யுவான் சுவாங் கோதாவரி யாற்றைக் கடந்ததும் தமிழ் நாட்டைக் கண்டதாகக் கூறுகிறான்; இன்றும் குச்சரம், மராத்தி, இந்தி மொழிகளைப் பேசும் மக்களின் பேச்சுமொழியில் மூகர ஒலிப்பு இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர். தெலுங்கில் முற்போக்கு எண்ணமுடைய சிலர் தெலுங்கு எழுத்துகளில் வலியப் புகுத்தப்பட்டிருக்கும் வேண்டாத வட எழுத்துகளில் சிலவற்றையேனும் நீக்கவேண்டும் என்கின்றனர். பங்காரு ஐயா என்னும் தனித்தெலுங்கு அறிஞர், ஆந்திர மண்ணில் தோன்றிய பெருமக்கள் மீது காப்பியம் பாடாமல், பாரத இராமாயண (வட நூற்) காப்பியங்களை என்று தெலுங்கு பேரிலக்கியமாகக் கொண்டார்களோ அன்றே தெலுங்கின் மேன்மை அழிந்துவிட்டது என்றும், 'தல்விநாடனி மறசினவாடு சச்சினவாடே' (தாய்மொழியை மறந்தவன் இறந்தவனே) என்றும் தந்நூலில் அவருடைய உள்ளக் கொதிப்பை உருக்கமாக எடுத்துரைக்கிறார்.

தெலுங்குப் புலவர் ஒருவர், தெலுங்கு தனிமொழியென்று நிலைநாட்டத் தமிழினின்றும் வேறான தெலுங்குச் சொற்கள் பலவுள்ளன என்றார். அவ்வாறாயின் அவற்றின் வேர்ப்பொருளை விளக்கி நிறுவுக என்றேன். கோடாலு (மருமகன்), வல்லகாடு (சுடுகாடு), நூன (எண்ணெய்) என்னும் முச்சொற்களைக் குறிப்பிட்டு, கோடாலு என்பதை, கோட (மென்மை)+ஆலு (பெண்) எனப் பிரித்தார். ஏனையவை வேர்ப்பொருளறியாத் தொன்மையான என்றார். கோடாலு என்னும் சொல் விளக்கத்தின்படி, மருமகன் மட்டுந்தான் மென்மையான பெண்ணா? மற்றப் பெண்டிர் மென்மையற்றவரா? என வினவினேன்? அவர் மறுமொழியே தும் சொல்லவில்லை.

அவர் தனித்தெலுங்குச் சொற்களாகக் காட்டும் அனைத்தும் தனித்தமிழ்ச் சொற்களே என்றும், அவற்றுக்குத் தமிழிலன்றித் தெலுங்கில் வேரும் பொருளும் காணமுடியாது என்பதையும் பின்வருமாறு விளக்கிக் காட்டினேன்.

தெலுங்கு	தமிழ்
1. கோடாலு (மருமகன்)	கோடல்-பிறர் வீட்டிலிருந்து கொண்ட பெண். கொளல்-கோடல். தமிழ்மக்கள் 'கொள்வினை' 'கொடுப்பினை' (
2. வல்லகாடு (சுடுகாடு)	வெள்காடு-ஆள் இயங்காக் காடு. வெண்களமர் (பிறரைக்கொண்டு வேளாண்மை செய்பவர்), கருங்களமர் (த
3. நூன (எண்ணெய்)	நூ+நெய்-நல்லெண்ணெய், நூ=என். தெலுங்கிலும் என் நூகுல் எனப்படுகிறது. நோலை-எள்ளுருண்டை.

இவ்விளக்கம் கேட்டு அவர் அகமகிழ்ந்தார். ஆரிய இலக்கண இலக்கியக் கூறுகள் தெலுங்கிலும் விரைந்து புகுத்தப்பட்ட அளவிற்குத் தமிழிலக்கண இலக்கியத் தாக்கம் தெலுங்கு கன்னட மலையாள மொழிகளில் ஏற்படாதது தவக்குறையேயாகும்.

ஆண்டாள் வரலாறு ஒன்று மட்டும் கிருட்டிணதேவராயரால் தெலுங்கு இலக்கியமாயிற்று. தெலுங்கு இலக்கண நூலாகிய பால வியாகரணத்தில் ராமுடு, தம்முடு (இராமன், தம்பி) என்னுஞ் சொற்களின் பழைய வடிவத்திற்கு ராமுடு, தம்முடு என ஆண்பாலீற்று 'ன்' (னகர) மெய் கூறப்பட்டிருந்தும், ஆரியப் புலவர்களால் தெலுங்கில் பண்டையிருந்த மெய்யெழுத்து வரிசையில் எனகர மெய்களையப்பட்டு நகர மெய்யே எல்லா இடத்திலும் ஆளப்படுகிறது. எனகர மெய்யீற்றுச் சொற்களுக்குத் தெலுங்கில் 'த்ருதப்ரகரதமு' என்று பெயர் உள்ளது. எழுவாய் (முதல் வேற்றுமை) பெயர் தோன்று நிலையாகவே நின்று வேற்றுமை உருபு எதனையும் கொள்ளாது என்பது தொல்காப்பிய நெறி. இதனையே அனைத்துத் திரவிட மொழிகளிலும் கொண்டிருக்க, தெலுங்கில் முதல் முதல் வேற்றுமைக்கு (சமற்கிருத இலக்கணத்தையொட்டி) உருபு கூறப் பட்டிருப்பது திரவிடமொழிக் குடும்பத்துக்கு வடமொழி வெறியர் இழைத்துவரும் கொடுமைகளில் மிகப் பெரிய கொடுமையாகும். ராமுடு, தேவுடு, (இராமன், தேவன்) என வரும் சொற்களில் 'டு' முதல் வேற்றுமை உருபாம். அல்லமு (இஞ்சி) என்பதில் 'மு' முதல் வேற்றுமை உருபாம். கோட (சுவர்) என்னும் சொல்லுக்கு கோடமு என ஏன் முதல் வேற்றுமை உருபு 'மு' வரவில்லை என்று கேட்டால் தக்க மறுமொழி சொல்வாரில்லை.

தெலுங்குச் சொற்களில் பத்து விழுக்காட்டுச் சொற்களுக்கு மட்டும் பெயரீற்றில் 'டு' ஈறும் ஐந்து விழுக்காட்டுச் சொற்களுக்கு மட்டும் 'மு' ஈறும் உள்ளன. எஞ்சிய 85% சொற்கள் எழுவாயாகும் நிலையில், ஈறு எதுவும் பெறாத நிலையில், தெலுங்கில் எழுவாய் பெற்றமைக்குச் சமற்கிருதம் போல் உருபு உண்டு என்பது மிகத் தவறான செய்தி என்பது அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து கண்ட முடிவாகும்.

சமற்கிருதத்தில் மேலாண்மையை வலுப்படுத்தவும் மாநில மொழிகளின் தனித்தன்மையைச் சீரழிக்கவும் இலக்கணம் வகுக்கும் முறை கடைப்பிடிக்கப்பட்டால் அந்த இலக்கண முறையைத் தாய்மொழியினர் உண்மையுணர்ந்து உதறித்தள்ளிவிடுவர். ஏனைத் திரவிடமொழியினர் உணர்வும் தெளிவும் பெறும் காலம் தொலைவில்லை.

மலையாளம்

மலையாளம் தமிழின் கிளைமொழியாக இருந்து பின் தனிமொழியாக வளர்ந்தது என்று மலையாள இலக்கண நூல் 'கேரளா பாணினீயம்' கூறுகிறது. திருவிதாங்கூர் அரசினர் 1941-ல் வெளியிட்ட 1,100 கல்வெட்டுகளில் 838 தமிழ்க் கல்வெட்டுகளும் 217 மலையாளக் கல்வெட்டுகளும் கிடைத்திருக்கின்றன.

சிலப்பதிகாரம் தோன்றிய சேர நாட்டில் அதன் எச்சமாக இன்றும் கண்ணகியின் வரலாறு நல்லம்மை தோற்றப் பாட்டாகப்பட்டபட்டு வருகிறது. கேரள மலையன்மாரின் தெய்வமான ஒற்றை முலைச்சியைப் பாலை மரத்தடியில் அவர்கள் வழிபடுகின்றனர். சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்படும் எழுதுவரிக் கோலமே இன்றும் மலையாளத்தில் கதகளியாட்டமாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. நாக பகவதியை வழிபடும் புலையரிடத்தில் தென்னமடற் குதிரையேறியவரும் பழைய மடலேறும் வழக்கத்தின் எச்சமும், தென் கன்னடத்தில் வேலனின் வெறியாட்டும் இன்றும் உள்ளன. திருவனந்தபுரம் சிவன் கோயிலில் ஆண்டுதோறும் சிலை (மார்கழி)த் திங்களில் சாக்கியர் கூத்து (சேரன் செங்குட்டுவன் முன் கூத்தச்சாக்கையன் ஆடிய கூத்தின் வகையைச் சார்ந்தது) நடைபெற்று வருகிறது. இவையனைத்தும் பழந்தமிழ்ப் பண்பாட்டின் எச்சங்களாகப் பன்னூற்றாண்டுகளைக் கடந்தும், தமிழ்க்கலைகளைப் போற்றவாரற்ற நிலையிலும், தப்பித் தவறி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

பழந்தமிழகத்து நாட்டுப்புறக் கலைகளின் பல இன்றும் மலையாளத்தின் உள்ளன. பாணன் களி, காளி நாடகம், பாணத் தோற்றம், குறத்தியாட்டம், கைகொட்டிக்களி, வெளிச்சப்பாடு, விளக்கைச்சுற்றியமர்ந்து பாடும் பாடல், விடுகதை அல்லது வினா விடை வடிவிலமைந்த ஏழாமத்தி, யாத்ரகளி, சாக்கியர் என்பார் எட்டுநாள் நடத்தும் கூத்தாகிய கூடியாட்டம், நங்கையரின் நடை கமொழிக் கூத்தாகிய பாடகம், பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் பயிற்சி பெற்றபின் ஆடவேண்டிய கதகளி, தெய்யாட்டம், மோகினி யாட்டம், துள்ளல், கிளி, கூத்து, குடகு மொழியாரின் கொடிச்சிப்பாட்டு ஆகியவை கலைத்துறை ஆய்வாளர்களால் முறையாக ஆயப்பாடாமலும் அரசினரால் முழு அளவில் போற்றி வளர்க்கப்படாமலும் உள்ளன. தமிழக அரசேனும் இப்பழந்தமிழ்க் கலைகளை-எவை எம்மாநிலத்தில் நிலவுவதாயினும்-போற்றி வளர்க்க முன்வரின் பண்டைத் தமிழரின் கலைப்பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பாருக்குணர்த்த, பெரிதும் உதவும்.

கண்ட, தெலுங்கு நாட்டுப்புறங்களிலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுப் பின்னணியில் அமைந்த ஆடல் பாடல் கூத்து வகைகளும், பல்வகைப் பண்களும், நாட்டுப் பாடல்களும் அரிய இசைக்கருவிகளும் பல உள்ளன. அவற்றை விரிப்பின் பெருகும். தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்படும் பாட்டு, உரைநூல், வாய்மொழி (மந்திரம்), பிசி (விடுகதையும் வினாவிடை இலக்கியமும), அங்கதம் (எதிர் நூல், தருக்க வகை), முதுசொல் (பழமொழி) என்னும் அறுவகை நிலைக்களம் (யாப்பு வகை)களும், இருபது வண்ணங்களும், அம்மை, அழகு தொன்மை, தோல், விந்து, இழைபு என்னும் எண்வகை வனப்பு (காப்பியம்) அமைப்புக்களும் கடைக்கழகக் காலத்து நூல்களில் கூட நமக்கு முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. குமரிநாட்டுத் தலைக் கழகக் காலத்தில் பெருவளநாட்டுச் செங்கோன் மீது தாப்புவிப்பா என்னும் பாவால் "செங்கோன் தரைச் செலவு" என்னும் நூலை ஏழ்தெங்கநாட்டுப் பஃனியாற்றுத் தலைப்பாய்ச்சல் முத்தூர் அகத்தியன் என்னும் புலவர் பாடினார். அந்தத் தாப்புவிப்பா என்னும் செய்யுள் வகை தொல்காப்பியத்திலும் கூறப்படவில்லை. தொல்காப்பியத்திற்கு நெடுங்காலத்திற்கு முன்பே அப்பாவின் வகை மறைந்ததெனின், கடைக்கழகக் காலத்திற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே குமரி நாட்டில் செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கிய அணி பூண்டு முத்தமிழாக வளர்ந்த வரலாற்றைத் தமிழர் வெளியுலகிற்கு உணர்த்தினால் உலகமே தமிழரின் தொன்மரபுச் செம்மையைப் போற்றும்.

ஞ், ண், ந், ன் என்னும் ஐந்து மெய்யெழுத்துகளுள் 'ன்' ஒன்றில் காப்பிய ஈற்றபடி ஈற்றுச்சீரின் ஈற்றசை இறும் 'இயைப்பு' என்னும் காப்பிய வகைக்குச் சிலம்பும், மணிமேகலையும், சில தெலுங்கு நூல்களும் சான்றாக உள்ளன. ஞ், ண், ந், ன் என்னும் மெய்யீற்றுக் காப்பியங்களுக்கு இன்று எங்கும் சான்றில்லை. தமிழிலக்கிய வளம், கடந்த பத்தாயிரம் ஆண்டு வளர்ச்சியில் எண்ணாயிரம் ஆண்டுகள் வளர்ந்து கடந்த ஈராயிரம் ஆண்டுகளாக அடியோடு தாழ்ந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். மலையாளத்தில் நடைபெறும் விடுகதை அல்லது வினாவிடை வடிவிலான ஏழாமத்திப் பாடல் வகை தொல்காப்பியத்தில் பிசி என்று கூறப்படுகிறது. இது விடிய விடிய நடைபெறும் பாட்டும் உரைநடையும் கலந்த நகைச்சுவை விருந்தாகும். இது கண்ட நாட்டில் கருங்கூத்தாகவும் (யக்ஷ காணம்), ஆந்திரத்தில் 'புரர் கத' எனவும் வினா விடை, கதை யுரைக்கோவை (கதா காலட்சேபம்)களாகவும் நின்று நிலவி வருகின்றன. இன்றைய கதா காலட்சேபங்கள் அனைத்துக்கும் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படும் பிசியே மூலமாகும். ஏனைத் திரவிடர் இதன் தமிழ் மூலத்தை அறியாதிருக்கின்றனர். முத்தமிழ் இலக்கண இலக்கியக் கூறுகள் அனைத்தும் திரவிட மொழிகளிலும் ஆழ வேருன்றியுள்ளன என்பதற்கு இதுவும் ஒரு சான்றாகும். முதுசொல் என்று தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படும் பழமொழி இலக்கிய வகை ஒரே கருத்திலும் ஒரே சொல்லாட்சியுடனும் திரவிட மொழிகளில் நிலவி வருவதை ஒப்பிட்டுக் காணலாம். தமிழிலும் மலையாளத்திலும் முறையே பத்தாயிரம் பழமொழிகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

"பழஞ்சொல்லினு பதரில்ல" என்னும் மலையாளப் பழமொழி, பழமொழிகளில் பயனில்லாதவை எவையுமில் என்று கூறுகிறது. "ஊணினு மும்பு உப்பேரி; வாக்கினுமும்பு பழஞ்சொல்லு" என்னும் மலையாளப் பழமொழி உணவு படைக்குமுன் இலையில் உப்பு வைப்பதும், எவருடனும் பேசத் தொடங்குமுன் ஏற்புடைய ஒரு பழமொழியைச் சொல்லிப் பேசத் தொடங்குவதும் சிறந்த பண்பாடு என்பதைக் காட்டுகிறது. பழந்தமிழ் முன்னோர் பழமொழியை (முதுசொல்) ஏன் இலக்கிய நிலைக்களங்களுள் ஒன்றாகக் கொண்டவர் என்பதற்கு விடை தருமாறு இவை அமைந்துள்ளன.

வட திராவிடம்:

பிராகுவி, குவி, ஓரோவான் போன்ற தமிழினத்தைச் சார்ந்த மொழிகள் வட திரவிட மொழிகள் எனப்படுகின்றன. பத்தாம் நூற்றாண்டளவில் மராத்தி மொழியும் குச்சர மொழியும் (குஜராத்) ஐந்திரவிட மொழிகளுள் வைத்தெண்ணப்பட்டன. இன்று அவற்றை ஆரிய இனமொழிகள் என்கின்றனர். ஆரியச் சொல்வளம் அவற்றில் மீதூர்ந்து நிற்பதால் இன்றைய மொழி நூலார் இம்முடிவுக்கு வந்துவிட்டனர். ஒருமொழி தன் தொடக்க காலத்தில் எவ்வினத்திலிருந்து முகிழ்த்தது என்று கண்டறிய மொழி நூலாரை நம்பிப் பயனில்லை. மொழியகழ்வாராய்ச்சியாளர் (Language Archaeologists) தாம் சரியான வரையறை தர முடியும். இவ்வாறே கி.மு. 1000 ஆண்டளவில் வட இந்திய மக்களின் பேச்சு மொழியாக இருந்த பைசாச பிராகிருதமும், அதன் இளத்ததும் இன்றைய வடபுல மொழிகள் அனைத்துக்கும் தாயானதுமான பாலி பிராகிருத மொழிகளும், தமிழினமும் திரிந்த திரவிட மொழிகளேயாகும். ஆதலின், பாலி பிராகிருத மொழிகள் அக்காலத் திரவிட மொழிகளாதலின் அவற்றிலும் தமிழின் தாக்கத்தை அறிதல் இன்றியமையாதது.

ஆரியரின் வருகைக்கு முன்பு இந்தியா முழுவதும், தமிழகம் மற்றும் நாவலம் என்னும் பெயர்களில் சேரரின் ஆட்சிக்குப் பட்டிருந்தது. 'குமரியோடு வடவிமயத்து ஒரு மொழி வைத்து உலகாண்ட சேரன்' என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. ஆரியர் வந்த புதிதில் சிந்துவெளியின் மேற்பகுதியில் தங்கினர். அங்குத்தான் இருக்கு வேதம் தோன்றியது. இருக்கு வேதத்தில் 'பன்சஜன்' என்னும் சொல்லாட்சி காணப்படுகிறது. அதற்கு இதுவரை எவராலும் சரியாகப் பொருள் கூற இயலவில்லை. சிந்துவெளியில் வாழ்ந்தவர் தமிழரே என்றும் இருக்கு வேதத்தில் வரும் 'பன்சஜன்' என்னும் சொல்லாட்சி தமிழர்களின் ஐந்திணை (குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை) மக்களையே குறித்தது என்றும் திரு.பி. தி. சிவாச ஐயங்கார் கூறுவதோடு தமிழறியாத வரலாற்றாசிரியர்களுக்கு இந்த உண்மை எங்கே தெரியப்போகிறது என்று வருந்துகிறார். மேலும், இருக்கு வேதத்தில் வரும் 'பணில்' என்னும் மக்கள் வடநாட்டுத் தமிழ்ப் பண்ணையக்காரர் (விவசாயிகளே) என்றும் கூறுகிறார். இன்றும் நிலக்கிழார்களைப் பெரியபண்ணை, சிறிய பண்ணை என்று குறிப்பிடும் வழக்கம் தமிழ் நாட்டில் உள்ளது. சிந்துவெளி நாகரிகக் காலத்தின் தொடர்ச்சியறாமல் வடநாடு முழுவதும் வாழ்ந்த மக்கள் தமிழர்களே என்றும், ஆரியத் தாக்குதலால் வடபுலத்தாரின் தமிழ் பிராகிருத மொழியாயிற்று என்றும் நாட்டவே இஃது இவண் கூறப்படுகிறது.

பிராகிருத மொழி தனிமொழியென்றும் அது சமற்கிருதத்தினின்றும் தோன்றிய மொழியன்று என்றும் பிராகிருத மொழிப் பேராசிரியர் தாம் இந்தியில் எழுதிய நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். பிராகிருத மொழியுள் எகர ஒகரக் குறில் எழுத்துகள் உட்படப் பல தமிழ்க்கூறுகள் உள்ளன. பைசாச பிராகிருதச் சொற்கள் துருக்கி, சீனக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன. பெளத்த நூல்களில் வரும் 'தமலிகா' (தமிழகம்) என்னும் சொல் இந்தியா முழுவதையும் குறிப்பதாக இருப்பதும், இச்செய்தி 'World Ethnology' என்னும் நூலிலும் இடம் பெற்றிருப்பதும் வட இந்திய மொழிகளில் ஆழ வேருன்றியுள்ள தமிழின் தாக்கத்தைக் காட்டப் போதுமானவையாகும்.

தொல்காப்பியம் ஐந்திர இலக்கணத்தின் வழிப்பட்டது. பிராகிருத இலக்கண நெறியான காதந்திர மரபும், பாலி மொழியின் இலக்கண நெறியான கச்சாயன மரபும் ஐந்திரத்தின் தாக்கம் பெற்றவை என்று கூறப்படுகின்றன. ஆரியரின் வருகைக்கு முன்னும் பின்னும் ஐந்திர இலக்கணம் இந்தியாவின் ஒரே இலக்கண நூலாக விளங்கியிருந்தது. இது 25,000 நூற்பாக்களைக் கொண்டிருந்தது. பாணியீயத்தைவிடப் பல மடங்குப் பெரியது. சமற்கிருத மொழியும் ஐந்திர இலக்கணத் தாக்கத்தால் உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்து முறை வைப்பையும் வளைநா ஒலிகளையும் தமிழிலிருந்து கடன் பெற்றிருக்கிறது. பெரிதும் ஆரியத் தாக்கம் பெற்ற வட இந்திய மொழிகள், வாக்கிய அமைப்பில் திரவிடமாகவும் சொல்வளத்தில் ஆரியமாகவும் உள்ளன என்று கால்டுவெல் கூறுகிறார்.

வடநாட்டில் நிலவிய சதி (உடன்கட்டையேறுதல்) என்னும் வழக்கம் ஆரிய நாகரிகத்தைச் சார்ந்தது அன்று. கணவன் இறந்தால் மனைவியும் தீப்பாய்ந்து இறப்பது பழந்தமிழரின் வழக்கம். இதனைத் தொல்காப்பியர் 'ஆஞ்சிக்காஞ்சி' என்னும் துறையாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

மகாநாட்டிரப் பிராகிருதத்தின் பேச்சு மொழியாக இன்றும் வாழ்ந்து வரும் மராத்திமொழியின் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலி முன்னுரையில் அதன் ஆசிரியர் திரு. மோல்கவொர்த்து அம்மொழி ஆரிய இனத்தைச் சார்ந்தது அன்று என்கிறார். ஆரிய மொழியில் இல்லாததும் தமிழின் மொழிகளுக்கு மட்டும் உரியதுமான எகர ஒகரக் குறில் ஒலிப்பு மராத்தியிலும் பிற வடபுலத்து மொழிகளிலும் இன்றும் பேச்சு வழக்கில் உள்ளன. மராத்தி மொழியின் இலக்கிய வழக்கிலும், அஃறிணைப்பணமை பெயர்ச்சி

சாற்களின் ஈறாகவும், மூன்றாம் வேற்றுமை உருபாகவும், தன்மை படர்க்கை நிகழ்கால ஈறுகளாகவும் வரும் ஏகார வரிவடிவம் எகரக் குறிலாகவே ஒலிக்கப்படுகிறது. வடமாநிலங்களில் கத்தியவாட், தார்வாட் என வல்லின மெய்யீற்றல் இறும் இடப்பெயர்களைக் கல்லாத மக்கள் கத்தியவாடி, தார்வாடி என உயிரீறாகவே (தமிழைப் போன்று) ஒலிக்கின்றனர். 'Sakunthala' என்னும் பெண்பாற் பெயர்ச்சொல் பிராகிருத மொழியில் 'சவுந்தலா' என்று ஒலிக்கப்படுகிறது. வடநாட்டு மக்களின் பேச்சுமொழி, நாட்டுப்பாடல், விடுகதை, பழமொழி ஆகியவற்றை நன்கு ஆராய்ந்தால் தமிழே அம்மக்களின் முந்தைய மொழி என்பதை ஐயத்திற்கிடமின்றி வரையறுத்துவிடலாம். இன்றைய மொழிநூலார், வெளிப்படத் திரவிடச் சொல்வளம் புலப்படும் சிறுபான்மை வட இந்தியக் குறுமொழிகளை வட திரவிட மொழிகள் என்கின்றனர். இன்றைய இலக்கிய மலையாளம் கூட 80 விழுக்காடு வடசொல்லாட்சி பெற்றிருப்பதால் இன்றைய மொழிநூலாரின் நோக்கில் மலையாளம் நாளடைவில் ஓர் ஆரிய மொழி எனக்கணிக்கப்பட்டால் வியப்பில்லை. இந்திய வரலாறு முறையாகத் தெற்கிலிருந்து தொடங்கப்படவேண்டும் என்னும் பேருண்மையை வரலாற்றுப் பேராசிரியர் வின்சென்ட் சிமித்து வெளியிட்டார். இந்திய மொழிகளில் தமிழின் தாக்கத்தை ஆய்வதும் குமரிநாட்டுக் கடலகழ்வராய்ச்சியும் அதற்குப் பெரிதும் பயன்படும். கல்கத்தாவில் புதிதாக இந்திய அரசினரால் நிறுவப்பட்டுள்ள கடலடி தொல்பொருளாய்வுத்துறை (Marine Archaeological Department) இம் முயற்சியிலீடுபட அரசு ஊக்கவேண்டும். பன்னெடுங்காலமாகத் திரவிட மொழிகளுக்கும் வடபுல மொழிகளுக்கும் இணைப்புப் பாலமாகவும் தாய்மை ஊற்றாகவும் இருந்த தமிழிலக்கண இலக்கியங்கள் போற்றுவாரின்மையாலும், வடமொழிக்கு வலியக் கொடுக்கப்பட்ட ஏற்றத்தாலும், வழக்கிழந்தனவெனினும் நாட்டுப்பாடல், பழமொழி, குழந்தைகளின் வாய்மொழியிலக்கியம் முதலியவற்றில் ஒரேவகை இலக்கியப் பாங்குகள் ஊடுருவி நிற்பதைக் காணமுடிகிறது. நாட்டுப்பாடல்களில் குமரி கோலாட்ட வகைகள், திருமண வாழ்த்துப் பாடல்கள், தெய்வ வாழ்த்து (தேவ பாடாண்) வகைகள், விடுகதை, நகையாட்டு, ஏற்றப்பாட்டு, உலக்கைப்பாட்டு (வள்ளை), ஏர்க்களப் பாட்டு, அறுவடைப்பாட்டு, காநடை மேய்ப்புப் பாட்டு வகைகள் அனைத்துத் திரவிட மொழிகளிலும் ஒத்தநெறி தழுவி அமைந்துள்ளன. இடைக்காலக் கன்னட மன்னன் ஒருவன் நாட்டுப்புற மகளிர்கென்றே வள்ளைப் பாடல்களை (உலக்கைப்பாட்டு) ஏராளமாக எழுதித் தந்தனாம். அவற்றுக்கு 'ஓவணிகெ ஓணக்கெ ஹாடு' என்று கன்னடத்தில் பெயர் வழங்குகிறது. பழங்காலக் குழந்தையிலக்கிய வகைகளைத் தொகுக்கும் முயற்சியில் எவரும் ஈடுபடாது. வருந்துதற்குரியது. அம் முயற்சியிலீடுபட்டால் ஆரிய பல உண்மைகளைக் காணலாம். பின்வரும் சிறுவர் பாடல் மராத்தியுள்ளிட்ட தென்னாட்டு ஐந்திரவிட மொழிகளிலும் நாட்டுப்புறப்பாடலாக நிலவி வருகிறது. முள்ள முனையிலே மூணு குளம் வெட்டி ரண்டு குளம் பாழ் ஒண்ணுலே தண்ணியே இல்லை தண்ணியில்லாக் குளத்திலே மண்ணைடுத்தவர் மூணுபேரு ரண்டுபேரு முடவர் ஒருத்தனுக்குக் கையேஇல்லை கையில்லாத குயவன் செய்த பாணை மூணுபாணை ரண்டுபாணை பச்சை ஒண்ணு வேகவே இல்லை வேகாத பாணையில போட்டரிசி மூணரிசி ரண்டரிசி பச்சை ஒண்ணு வேகவே இல்லை வேகாத சோற்றுக்கு வந்தவிருந்து மூணுபேரு ரண்டுபேரு பட்டினி ஒருத்தன் சாப்பிடவே இல்லை. இந்த நகையாட்டுச் சிறுவர் பாடல் தமிழிலுள்ளவாறே அடி மாறாமல் சொல் மாறாமல் கன்னடம், மலையாளம், தெலுங்கு, மராத்தி ஆகிய மொழிக் குழந்தைகளிடம் எக்காலத்தில் எப்படிப்பரவியது என்று அறியக்கூடவில்லை. ஏனைத் திரவிடமொழிகளில் தமிழின் தாக்கத்தை அறிய இதுபோன்ற துறைகளில் ஆய்வு ஊக்கப்பட வேண்டும்.

செந்தமிழ் வரம்பீட்டின் சிறப்பு

(பண்டித திரு. ஞா. தேவநேயன், எம். ஏ.)

உலகம் முழுவதும் நோக்கின், மொழியமைப்பு, மொழி வளர்ப்பு, மொழிக்காப்பு ஆகிய மூவகை மொழிவினையிலும் தலைசிறந்தவர் குமரிநிலத் தமிழரே என்பது, தெளிவாகின்றது.

வாய்ச்சோம்பலாலோ, தட்ப வெப்பநிலை பற்றிய நில வேறுபாட்டாலோ, இரண்டினாலுமோ, மொழி பொதுமக்கள் வாயில் திரிவதையும், அத்திரிபிற்கு எல்லையில்லாமையையும், கன்னட தமிழறிஞர், இயனிலைத் தமிழுக்குச் செந்தமிழ் என்றும், திரிநிலைத் தமிழுக்குக் கொடுந்தமிழ் என்றும் பெயரிட்டு, செந்தமிழையே உலகுள்ள அளவும் நிலையான அளவை மொழியாக்கி விட்டனர்.

நடைமொழி (dialect) யுண்மை பண்டைத் தமிழருக்குத் தெரியாதென்றும், வண்ணனை மொழி நூல் (Descriptive Linguistics) தோன்றிய பின்பே நடைமொழி யாராய்ச்சி உலகெங்கும் பரவிய தென்றும், மேலையரும் அவரைச் சார்ந்த வையாபுரிகளும் கருதிக் கொண்டிருக்கின்றனர். தமிழர் "தம் மொழியைப் பிறமொழிகளுடன் மட்டுமன்றி, தம் சொந்த மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிறமொழிகளுடன் கூட, ஒப்புநோக்க ஒருகாலும் முயன்றதில்லை. மொழிக் குடும்பம் என ஒன்று உண்டென்னும் கருத்தை, அவர்கள் என்றேனும் உட்கொண்டதில்லை", என்று கால்டு வெலாரும் எழுதிவிட்டார். ஆயின், அவர் காலத்தில் தொல் காப்பியப் பயிற்சியின்மையால், அவர் கூற்று மன்னிக்கத்தக்கதே.

தமிழ் உலக முதன்மொழியாயிருத்தல் போன்று, மொழியாராய்ச்சியும் முதன்முதல் அம்மொழியிலேயே தோன்றிற் றென்பது கி.மு.7ஆம் நூற்றாண்டிலெழுந்த தொல்காப்பியம், வடசொல்லும் ஆரிய இலக்கியமும் ஆரியர் மரபும் தவிர, மற்றெல்லாவற்றையும் குமரி நாட்டு நிலைமை தழுவினே கூறுவதால், அக்காலத்தில் (அஃதாவது ஆரியர் வருமுன்) செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ் என்னும் பாகுபாடு தவிர, இன்றைத் திரவிட மொழிகள் கூடியது போன்ற ஒரு மொழிக் குடும்பம் தோன்றவில்லை என்பதை யறிதல் வேண்டும்.

மேலும், ஆரியர் வந்தபின் தமிழ் மொழி வளர்ச்சியும் மொழியாராய்ச்சியும் தடுக்கப்பட்டு விட்டதனால், கால்டுவெலார் குறை கூறல் வலியற்றதாகின்றது.

செந்தமிழ் இயல்பு:

1. தாய்மை அல்லது பிறமொழிச் சொல்லின்மை.
2. திருத்தம் அல்லது எழுத்தும் சொல்லும் ஒலிப்பிலும் எழுத்திலும் உரிய வடிவிலிருத்தல்.
3. இலக்கணம் அல்லது சொற்றொடரமைப்பில் வழுவின்மை.

இம்மூவியல்பும் இல்லது கொடுத்தமிழ்.

தெற்கே மூழ்கிப்போன பழம் பாண்டி நாட்டின் தென்கோடியில் இருந்த குமரிமலைத் தொடரின் தென் கொடுமுடி, பனிமலையளவு தொலைவிலிருந்ததனாலும், இறந்துபட்ட முதலிரு கழக நூல்கள் ஆயிரக்கணக்கின வாதலாலும், அக்காலத்துத் தென் சொல்வளம், குறைந்த பக்கம் இன்றுள்ளதுபோல் இருமடங்கினதாய் இருந்திருத்தல் வேண்டும். வணிக வாயிலாக வந்த வெளிநாட்டுப் பொருள் கட்டுக்கெல்லாம், உடனுடன் தமிழ்ப் பெயர்கள் புனையப்பட்டன.

செந்தமிழ் நிலம்:

செந்தமிழ் வழங்கிய நிலம் பெரும்பாலும் பாண்டி நாடாகவேயிருந்தது. தமிழ் தோன்றி வளர்ந்த நிலமும் முக்கழகமும் இருந்த நாடும் பாண்டி நாடேயென்றும், அவற்றைப் புரந்தவர் பாண்டியரேயென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

"வையையாற்றின் வடக்கும் மருதயாற்றின் தெற்கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருவூரின் மேற்கும்" என்பது, பிற்காலத்துப் பொருளில் புனைந்துரையாம்.

செந்தமிழ்ச் சொல்வகை:

செந்தமிழ்ச் சொற்கள் இயற்சொல் (Primitive), திரிசொல் (Derivative) என இருவகைப் படுத்தப்பட்டன. எ-டு: வெள் என்பது இயற்சொல்; வெள்ளம், வெள்ளி, வெள்ளை, வெளி, வெளில், வெளிறு, வெளு என்பன திரிசொல்.

கொடுத்தமிழ் நிலமும் திசைச்சொல்லும்

கொடுத்தமிழ் நிலங்களில் தனிச்சிறப்பாக வழங்கும் சொற்கள் (இக்காலத்து மேனாரிக்கம் என்னும் தெலுங்கச் சொல்லும் சமாளி என்னும் கன்னடச் சொல்லும் போல்வன), ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுப் பல திசையினின்றும் வந்தமை பற்றித் திசைச்சொல் (Provincialism) எனப்பட்டன.

கொடுத்தமிழ் நிலங்கள் பன்னிரண்டாகக் கணக்கிடப்பட்டன.

"செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும் தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி."
(தொல்.எச். 4.)

தொல்காப்பியர் காலத்துப் பன்னிரு கொடுத்தமிழ் நிலம் எவையென்பது திட்டமாகத்தெரியவில்லை.

"தென்பாண்டி குட்டம் குடம்கற்கா வேண்பூமி
பன்றி யருவா அதன் வடக்கு-நன்றாய
சீதம் மலாடு புனனாடு செந்தமிழ்சேர்
ஏதமில் பன்னிருநாட்டென்."

"சிங்களம் சோனகம் சாவகம்
சீனம் துளுக்குடகம்
கொங்கணம் கன்னடம் கொல்லம்
தெலுங்கம் கலிங்கம் வங்கம்
கங்கம் மகதம் கடாரம்
கவுடம் கடுங்குசலம்
தங்கும் புகழ்த்தமிழ் சூழ்பதி
னே ழ்புவி தாமிவையே."
என்னும் பிற்காலத்துப் பாடல்களும், அவற்றைத் தழுவிய

"செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்
ஒன்பதிற் றிரண்டினில் தமிழொழி நிலத்தினும்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொ லென்ப."

என்னும் நன்னூல் நூற்பாவும் (273), கொள்ளத்தக்கன வல்ல. அவற்றால் அறியக் கிடப்பதெல்லாம், ஒருகாலத்தில் இலங்கையுட்பட இந்தியா முழுவதும் தமிழே வழங்கிற்று என்பதே.

செந்தமிழ் வரம்பீட்டின் நன்மை:

1. மொழிகொடைமை
குமரிநாட்டு மொழியாகிய தமிழ் ஒன்றே, இன்று பல்வேறு வகையில் திரிந்து பதினென் மொழியாகப் பிரிந்துள்ளது.

வ. சுப்பையா பிள்ளை பவளவிழா மலர்
எ-டு:

தமிழ்	மலையாளம்	தெலுங்கு	கன்னடம்	துளு
யான் நான்	ஞான்	நேனு	நானு	யானு
ஒன்று ஒன்னு	ஒண்டு	ஒகட்டி	ஒந்து	ஒஞ்சி
வா	வா	ரா	பா	பா
மருந்து	மருன்னு	மந்து	மர்து	மர்து

இங்ஙனம் சொற்களெல்லாம் திரியாதிருந்திருப்பின், திரவிட மொழிகளெல்லாம் இன்றும் தமிழாகவே வழங்கும்.

தமிழிலுள்ள ஒருபொருட் பல சொற்களுள் ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொரு திரவிட மொழி தெரித்தாள்வதும், தமிழின் திரவிடத் தாய்மையைக் காட்டும்.

எ-டு:
வீடு இல்லு(இல்) மனெ(மனை)

திரவிட மொழிகள் பேச்சு வழக்கில் திரிந்திருப்பினும், இலக்கிய வழக்கிலேனும் தமிழைப் பின்பற்றியிருந்திருப்பின் இன்றுள்ள வேறுபாடும் மாறுபாடும் நேர்ந்திரா. இற்றைத் தமிழ்நாட்டிற் பேச்சு வழக்கு இடத்திற்கேற்ப வெவ்வேறு வகையில் திரிந்திருப்பினும், இலக்கிய வழக்கிற் செந்தமிழைக் கடைப்பிடிப்பதால், நாடுமுழுதும் தமிழ்நாடென்றே வழங்குதல் காண்க.

2. நிலங்குன்றாமை

செந்தமிழ் கொடுத்தமிழாகத் திரிந்து பின்னர் பல்வேறு மொழிகளாகப் பிரிந்து போனதனால், ஒருகாலத்திற் பனிமலைவரை பரவியிருந்த தமிழ்நிலம் படிப்படியாகச் சுருங்கி, இன்று சேரநாட்டுச் சேராது வட சோழமாகிய தொண்டைநாடும் முண்டமாகியுள்ளது. கடைக்கழகக் காலத்தில் வேங்கடக் கோட்டம் வரை ஒருமொழி நாடாக இருந்த நிலம், இன்று தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு, குடகம், துடவம், கோத்தம், படகம், மலையாளம், கொங்கணி என்னும் ஒருபான்மொழி நாடாகப் பிரிந்துள்ளது.

3. இனவொற்றுமை

மொழி யொற்றுமையாலேயே இனவொற்றுமை நிலைத்து நிற்கும். மொழி வேறுபாட்டால் இன வேறுபாடும் அதனால் ஒற்றுமை யின்மையும், இன்று இந்தியெதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் விளங்கித் தோன்றுகின்றது. திரவிடமொழியார் சமற்கிருதத்தைப் போற்றுவதும் தமிழைப் புறக்கணிப்பதும் மொழி வேறுபாட்டின் விளைவே.

4. வேர்ப்பொருள் மறையாமை

"எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித்தனவே," என்று சொல்லக்கூடிய மொழி, இவ்வுலகில் தமிழ் ஒன்றே. அது செந்தமிழ் வரம்பில் நிற்பதால், அது தோன்றி ஐம்பதினாயிரம் ஆண்டுகளாயினும், ஆயிரக்கணக்கான அடிச்சொற்களும் இணைப்புச் சொற்களும் இறந்துபட்டும், இன்னும் அதன் பெரும்பாற் சொற்கள் வேர்ப்பொருள் காட்டி நிற்கின்றன. பிறமொழிகளெல்லாம் திரிமொழிகளாதலால், அவற்றின் சொற்கட்கு வேர்ப்பொருளும் மூலமும் தெரியாது. வடமொழியாளர் வடசொற்களை இடுகுறி கரணியக்குறி என இருவகையாய்ப் பிரித்ததோடு, மேலையரும் எல்லா மொழிகளும் இடுகுறிச் சொற்றொகுதிகளே என்று முடிவு செய்து, அவ்வடிப்படையில் வண்ணனை மொழிநூலையும் தோற்றி வளர்த்து வருகின்றனர்.

சொல் இயனிலையில் மூலப்பொருள் காட்டுவதையும் திரிநிலையிற்காட்டாமையையும், கீழ்வரும் எடுத்துக்காட்டிற் காண்க.

இயனிலை திரிநிலை
இடைகழி டேகழி-டேழி-ரேழி(கொச்சை)
டேகழி-தேகல் (வ)

5. வரலாற்றுத் தெளிவு

சொற்கள் வேர்ப்பொருள் காட்டினால் தான் மொழிவரலாற்றை அறியமுடியும். தமிழ் ஒன்றே இயன்மொழியாதலின், மொழிவரலாற்றுத் திறவுகோல் அதிலேயே ஆழப் புதைந்து கிடக்கின்றது.

6. அழகுடைமை

"கல்விக்கழகு கசடற மொழிதல்" ஓதிம (அன்ன) நடையினும் மாதர் நடையினும் உயர்ந்த அழகுள்ளது. மறைமலையடிகள் நடையாகிய செந்தமிழ் நடை.

மேலையர், இந்தை ரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்திற்கு மூலமான தமிழை அடிப்படையாகக் கொள்ளாது ஆரியத்தையே கொண்டாராய்ந்து, கோட்டைச் சுவரில் முட்டிய குருடர்போல இடர்ப்பட்டு, தாய் மொழியும் கிளைமொழியும் என்னும் முறைமையின்றி, தனியாள் நடைமொழி (Personal dialect), குழு நடைமொழி (Group dialect), வகுப்பு நடைமொழி (Communal or Class dialect), தொழில் நடைமொழி (Professional dialect), இட நடைமொழி (Local dialect), வட்டார நடைமொழி (Regional dialect) என ஒவ்வொரு பெருமொழியையும் பல நடைமொழிகளாகப் பகுத்து, ஆராய்ந்து நூலாக வெளியிட்டு வருகின்றனர்.

சிலர் உலக வழக்கிற்கும் (Colloquial dialect) கொச்சை வழக்கிற்கும் (Slange usage) வேறுபாடு தெரியாது, பேச்சு மொழியையும் கவனித்தல் வேண்டுமென்று சொல்லிவருகின்றனர். தமிழில் உயர்ந்தோர் பேச்சு வழக்கே உலக வழக்காம்.

"வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாக லான." (மர. 93)

என்று தொல்காப்பியங் கூறுதல் காண்க. எல்லா வகையிலும், மேன்மக்கள் நடையையே கீழ்மக்கள் பின்பற்றல் வேண்டும். கீழ்மக்கள் பேச்சை ஒப்புக்கொள்ள ஒழுக்கத்தையும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். அங்ஙனங்கொள்ளின், ஆட்சியும் காவலும் வழக்குத் தீர்ப்பும் குற்றத் தண்டனையும் வேண்டியதேயில்லை.

"கருத்தறிவிப்புத் தானே மொழியின் பயன்! எந்நடையிற் பேசினாலென்ன?" என்பர் சிலர். அது, "பசியைப் போக்குவது தானே உணவின் பயன்! எங்ஙனம் (பல்துலக்காதும் குளியாதும்) அடுகலத்திற்குள் கையிட்டும்) உண்டாலென்ன?" என்று வினவுவது போன்றிருக்கின்றது. ஆறறிவு படைத்த நாகரிக மாந்தன் எவ்வினை செய்யினும், திருந்திய முறையிலேயே செய்தல் வேண்டும்.

மொழிக்குச் செம்மை வரம்பிடாது வாய்போன போக்கெல்லாம் பேச்சுத் திரியவிடின், அதுசண்டிக் குதிரைபோல் ஓரிடத்து நிலலாது காடுமேடாய் இழுத்துச் செல்லும்; இறுதியிற் குழிக்குள்ளும் தள்ளும். புதுப்புது நடை தோன்றிப் பழநடை வாக்கு வீழும். பண்டை இலக்கியம் பயன்றிப்போம். ஆயிரம் ஆண்டிற்கு முற்பட்ட ஆங்கில இலக்கியம், இன்று ஆராய்ச்சியாளர்க்கே பயன்படுகின்றது. ஈராயிரம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழிலக்கியமோ, இற்றையிலக்கியம் போல் எல்லார்க்கும் பயன்படுகின்றது. ஆதலால், செந்தமிழ் மரபை எத்துணைப் பாடுபட்டும் பொருட் செலவிட்டும் போற்றிக் காத்தல் வேண்டும்.

"நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதிணை ஐம்பால் இயல்நெறி வழா அமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்."
(தொல். மரபியல், 90)

ஆரியரால் மூவாயிரம் ஆண்டும், அயலரசுகளால் முந்நூறாண்டும், வையாபுரிகளால் ஐம்பாணாண்டும் சிதைக்கப்பட்டனும், இன்றும் தமிழை அழியாது காத்தது அதன் செம்மை வரம்பே. தமிழ் எல்லா வகையிலும் ஒப்புயர்வற்ற தனிமொழி. அதன் உயிர் நாடித்தன்மை தூய்மை. தூய்மை.

ஒப்பியல் இலக்கணம்

திரு. ஞான தேவநேயப்பாவாணர், எம். ஏ., சேலங்கல்லூரி, சேலம்.

பொருள் வரையறை:

ஒப்பியல் இலக்கணமாவது, மொழிகளின் இலக்கணங்களை ஒன்றோடொன்று ஒப்பு நோக்கி, அவற்றின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அறிதல். இந்நாடு திரவிட நாட்டின் கூறான தமிழ் நாடாதலானும் இக்கட்டுரை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பொன்விழா மலரிதழாதலானும், ஒப்பியல் இலக்கணமென்பது திரவிட மொழிகளின் இலக்கணவமைதிகளை ஒப்பு நோக்குவதையே ஈண்டுச் சிறப்பாகக் குறிக்கும். ஆயினும், பல்வேறு மொழிகட்கும் ஏதேனுமொரு வகையில் தொடர்போ ஒப்புமையோ இருத்தலானும், ஒரு குடும்ப மொழிகளை ஒப்பு நோக்குவது போன்றே பல மொழிக் குடும்பங்களையும் ஒப்பு நோக்குவதும் ஒப்பியல் இலக்கணமேயாதலானும், இக்கட்டுரையிறுதியில், திரவிட மொழியமைதி ஆரிய மொழியமைதியொடும் ஒரு சிறிது ஒப்பு நோக்கப்பெறும். கால்டுவெல் கண்காணியாரும் இம்முறையை விரிவாகக் கடைப்பிடித்திருத்தல் காண்க.

ஒப்பியற் சிறப்பு:

ஒப்பியல் என்பது, எல்லாக் கலைத் துறைகளிலும் உண்மையைக் காண்பதற்கு இன்றியமையாத முறையாம். ஆகவே, ஒப்பியல் என்று பெயரும் வாய்ந்த கலைகட்கும் நூல்கட்கும் அதன் இன்றியமையாமையைச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. கால்டுவெல் ஐயர் ஒப்பியலின் தேவையைத் தம் இலக்கண முகவுரையில் (ப.10) பின்வருமாறு வற்புறுத்துகின்றார்.

"அவர்கள் (திரவிடர்) தங்கள் மொழிகளைப் பிறவற்றுடன் ஒப்பு நோக்க ஒருபோதும் முயன்றதில்லை; தங்கள் மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிறமொழிகளுடன் கூட ஒப்பு நோக்கியதில்லை. மொழிக்கூடும்பம் என ஒன்றுண்டு என்னும் கருத்தைக் கூட அவர்கள் மனம் பற்றியதில்லை. இதனால், அவர்கள் தங்கள் மொழியைப் படிப்பதில் எடுத்துக்கொண்ட அக்கறையானது, மதி நுட்பத்தோடும் பகுத்துணர்வோடும் கூடியதாயிராமல், நேர்மையாக எதிர்பார்த்த அளவிற்கு மிகக் குறைவான பயனை விளைத்துள்ளது. அவர்கள் மொழி நூல், அப்பெயரார் குறிக்கப்பட்ட கூடுமாயின், நம் காலம் வரையும், ஊழிகட்கு முன்னிருந்தவாறே தொடக்க நிலையிலும் துண்டு துணிக்கையாகவும் இருந்து வந்திருக்கின்றது. ஒப்பியல் தன்மையில்லாமையால் அது அறிவியல் திறமும் முன்னேற்றமும் அடையவில்லை. ஒப்பியற் கல்வி ஒவ்வொரு அறிவியல் துறையிலும் ஐரோப்பாவில் பெருநலம் பயத்திருக்கின்றது. இந்தியாவிற்கும் அது பெரிதுதவும் என்று எதிர் பார்க்கக்கூடாதா? தென்னிந்திய மக்கள், தங்கள் சொந்த மொழிகளை ஒப்புநோக்கிப் படிப்பதிலும் பொதுவாக ஒப்பியல் மொழி நூலிலும் விருப்பங் கொள்வாராயின் அது, அவர்களின் தனியிலக்கணக் கல்வி இதுவரை பயன்பட்டதைவிட மிகமிகப் பல்வேறு வகைகளிற் பயன்படும் என்பதைக் காண்பார்கள். அவர்கள் செய்யுள் நடைப்பட்ட பிதிர்களையும் இன்னோசைப்பட்ட வெற்றெனத் தொடுப்புகளையும் உருப்போட்டுப் படித்துப் பொந்திகை (திருப்தி) கொள்வதை விட்டு விடுவார்கள்".

வாலாற்றடிப்படை:

எல்லாக்கலைகளும் நூல்களும் வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளனவென்பது, எவரும் அறிந்த வுண்மை. வரலாற்றொடு முரணும் எந்நூலும் நூலாகாது. ஆதலால், மொழி நூலும் அதனை அடிப்படையாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

தென்னாட்டு வரலாறு உண்மையான முறையில் இதுவரை எழுதப்பெறவில்லை. இந்திய வரலாற்றைத் தெற்கிலிருந்து தொடங்க வேண்டுமென்று சென்ற நூற்றாண்டே சுந்தரம் பிள்ளையும் வின்செண்டு சிமித்தும் கூறிப்போயினர். ஆயினும், இன்னும் அம்முறை கையாளப் பெறவில்லை. இதற்கு மாறாகத் தென்னாட்டு வரலாறு திறமையுடன் மறைக்கப்பட்டே வருகின்றது. இதனால், மகன் தந்தைக்கும் பேரன் பாட்டனுக்கும் முந்தியவர் என்பதுபோல் தலைகீழாகத் தமிழ் வரலாறும், தமிழ் நாட்டு வரலாறும் இருந்து வருகின்றன.

இந்து மாவாரியில் மூவேறு கடல் கோளால் முழுக்கிப்போன குமரி (Lemuria) நாட்டுச் செய்தியே தென்னிந்திய அல்லது தமிழக வரலாற்றுத் தொடக்கம். குமரி நாட்டுண்மை,

"முந்நீர் விழுவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே"

(9:9-11)
என்னும் புறநானூற்றடிகளாலும்,

"பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி"

(11:19-22)
என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளாலும்,

"மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச் சீர்த்தென்ன வன்"
என்னும் முல்லைக்கலித் தரவாலும் (104),

அக்காலத்து அவர் (தலைச் சங்கப் பாண்டியர்) நாட்டுத் தென்பாலி முகத்திற்கு வடவெல்லையாகிய பஃறுளியென்னுமாற்றிற்கும் குமரியென்னு மாற்றிற்குமிடையே எழுநூற்றுக்காவதவாறும் - நாற்பத்தொன்பது நாடும் - பன்மலை நாடும் காடும் நதியும் பதியும் தடநீர்க்குமரி வடபெருங் கோட்டின் காறும் கடல்கொண் டொழிதலாற்றுகுமரியாகிய பெளவ மென்றா ரென்றுணர்ஈ".

என்னும் அடியார்க்கு நல்லார் உரைப்பகுதியாலும்

(சிலப்.சாமிநாதையர் பதிப்பு, பக்.230),

"...தலைச் சங்கமிருந்தார்... தமிழாராய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப" என்றும்,

"...இடைச் சங்கமிருந்தார்... தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத் தென்ப" என்றும்,

இறையனாரகப் பொருளுரை கூறுவதாலும் (பக்.6, 7), பிறவற்றாலும் அறியப்படும்.

திரவிடரெனப் படுவார் தென்னாட்டுப் பழங்குடி மக்களையென்று, இராமச்சந்திர தீட்சிதர் எழுதியுள்ள வரலாற்று முன்னைத் தென்னிந்தியா (Pre-Historic South India), தமிழரின் தோற்றமும் பரவலும் (Origin and Spread of the Tamils) என்னும் நூல்களிலும், P.T. சீனிவாசையங்கார் எழுதியுள்ள இந்தியக் கற்காலம் (Stone Age of India) என்னும் நூலிலும் பரக்கக் கூறியிருத்தல் காண்க.

குமரிநாட்டு உண்மையை அறிந்தால்தான், தமிழர் தெற்கே தோன்றி வடக்கே சென்று திரவிடராய்த் திரிந்தாரென்ற வண்மையையும், திரவிடர் மீண்டும் வட மேற்கே சென்று ஆரியராய்த் திரிந்தாரென்ற வண்மையையும், தமிழ் திரவிடத்திற்குத் தாயும் ஆரியத்திற்கு மூலமொழியும் என்ற வண்மையையும் உணர்தல் இயலும்.

"தென்னாட்டு மொழிகளுக்குள் தமிழ் மிகத் தொன்மையான தென்றும், என் கருத்தின்படி அது திரவிடத் தாய் என்றும் நம்புவதற்கு ஒரு பாணிப்பும் தேவையில்லை" என்று தமிழரின் தோற்றமும் பரவலும் என்ற நூலிலும்,

"தமிழேனும் வேறு எத்தென்னிந்திய மொழியேனும் சமற்கிருதத்தினின்று தோன்றியதன்று என்பது மட்டுமன்று; நாம் நெருங்கி ஆயுங்கால், திரவிட மொழிகள் சமற்கிருதத்திடத்தும் வேதமொழிக் கிளைகளிடத்துங்கூட மிகுந்த அளவு செல்வாக்குச் செலுத்தியிருக்கின்றன என்னும் எம் கொள்கையை வலியுறுத்த மிகுந்த ஒப்புமைகள் காண்கின்றோம்" என்று திரவிட முன்னைத் தென்னிந்தியா என்னும் நூலிலும், இராமச்சந்திர தீட்சிதர் கூறியிருப்பதைக் கவனிக்க.

திரவிட மொழிகள் ஆரிய மூலமொழிக்கு மிக நெருங்கியவை என்று கால்டுவெல் தம் ஒப்பியல் இலக்கணத்தில் ஆங்காங்குக் கூறியிருப்பது, ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கது.

திரவிட மொழிகள் உறவியல் வரிசை:

திரவிட மொழிகள்:

1. தமிழ்
  2. மலையாளம்
  3. தெலுங்கு
  4. கன்னடம்
  5. துளு (துளுவம்)
  6. குடகு (குடகம்)
- எனத் திருந்தியவை ஆறும்,
1. தோடா (தொதுவம்)
  2. கோட்டா
  3. கோண்டு (கோண்டி)
  4. கூ
  5. ஓராஓன்
  6. அரசமகால் (ராஜ்மஹால்)
- எனத் திருந்தாதவை ஆறும்,

ஆகமொத்தம் பன்னிரண்டு எனக் கூறினர் கால்டுவெல் ஐயர். இவற்றுடன் பிராகுவீ, பர்சி (பர்ஜி) என்னும் இரு திருந்தா மொழிகளும் சேர்க்கப்பெறும்.

திருந்திய திரவிட மொழிகள் ஆறும், தூய்மை பற்றிய இறங்கு வரிசையிற் பின்வருமாறு அமையும்:

1. தமிழ்
2. மலையாளம்
3. கன்னடம்
4. துளுவம்
5. குடகம்
6. தெலுங்கு

திரவிடம் எனப் பெறும் எல்லா மொழிகளும் இன்று ஒரே பெயரால் வழங்கினும், தமிழொழிந்தவையெல்லாம் சிறிதும் பெரிதும் ஆரியத் தன்மையடைந்து விட்டமையால், அவற்றைத் தமிழும் திரவிடமும் எனப் பிரித்துக் கோடலே தக்கதாம். அவ்விருபாற்றும் தமிழியம் (Tamilic) என்பதைப் பொதுப் பெயராகக் கொள்ளலாம்.

தமிழினின்று திரிந்த திரவிட மொழிகளுள் மலையாளமும் ஒன்றாகக் கொள்ளப் பெறினும், அது நெருக்கத்திலும் தூய்மையிலும் பிற திரவிட மொழிகளிலும் வேறுபட்டு, தமிழுக்கும் திரவிட மொழிகட்கும் இடைப்பட்ட நிலையிலுள்ளதாகக் கொள்ளல் வேண்டும். தொன்றுதொட்டுப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை சேரநாட்டுச் செந்தமிழாகவும், அதன்பின் 16 ஆம் நூற்றாண்டு வரை கேரளநாட்டுக் கொடுந்தமிழாகவும் இருந்து வந்த மொழியைப் பிற திரவிட மொழிகளோடொப்பக் கொள்வது எவ்வகையினும் பொருந்துவதன்று.

பொதுவாக, திரவிடம் தெற்கே செல்லச் செல்லத் திருந்தி விரியும் என்றும், வடக்கே செல்லச் செல்லத் திரிந்து சுருங்குமென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

திரவிடமெல்லாம் ஒரு மொழி:

திரவிட மொழிகள் இன்று பதினான்கெனக் கணக்கிடப்பட்டிருப்பினும், அவையனைத்தும் ஒரு காலத்தில் ஒரே மொழியாய் வழங்கியமை பின்வரும் சான்றுகளால் உணரப்பெறும்:

1. திரவிட மொழிகளெல்லாம், முதற்காலத்தில், வேறுபாடின்றி அல்லது வேறுபடுக்கப்படாது தமிழம் அல்லது திரவிடம் என ஒரே பெயரால் அழைக்கப்பெற்றமை.

2. திரவிட மொழிகட்கெல்லாம் அடிப்படைச் சொற்றொகுதி பெரும்பாலும் ஒத்திருத்தல்.
3. எல்லாத் திரவிட மொழிகட்கும் இலக்கண அமைதி ஒன்றாயிருத்தல்.
4. திரவிட மொழிகளுள் ஒவ்வொன்றையும் செவ்வையாய் அறிய ஏனையவற்றின் அறிவு இன்றியமையாமை.
5. தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் முதலிய திரவிட மொழிகள் ஒவ்வொன்றாய்த் தமிழினின்று பிரிந்துபோனமை வரலாற்றாலும் மொழி நூலாலும் அறியப் பெறுதல்.
6. தமிழல்லாத பண்டைத் தாய் மொழிகளும் பிற்காலத்துப் பல்வேறு கிளை மொழிகளாய்ப் பிரிந்து போனமை.

திரவிடத்தாய்:

திரவிட மொழிகட்கெல்லாம் தாய் தமிழே. இதற்குச் சான்றுகளாவன:-

1. தமிழின் தொன்மையும் அது குமரிநாட்டில் தோன்றியமையும்.
2. தமிழின் ஒலியெளிமை.
3. வடமொழியும் பிற மொழியும் கலவாத் தூய்மையில் தமிழ் சிறந்திருத்தல்
4. தமிழின் சொல்வளம்
5. தமிழின் சொற் செம்மை.
6. திரவிடத்திற்குச் சிறப்பான இலக்கியம் தமிழிலேயே இருத்தல்
7. தமிழும் என்னும் பெயரே (த்ரமிளம்-த்ரமிடம்-த்ரவிடம்) திரவிடம் எனத் திரிந்தமை.
8. கடைச்சங்க காலத்தில் வேங்கடத்திற்குத் தெற்கில் தமிழே வழங்கியமை

தமிழின் திரவிடத் தாய்மையை, அதனின்று மிகமிகப் பிரிந்து போனதும், பெருநிலத்தில் வழங்குவதும் திரவிட மொழிகட்குள் பிறங்கித் தோன்றுவதுமான தெலுங்குகொன்றன் வாயிலாய் அறியலாம்.

எடுத்துக்காட்டு: 1 முவிடப் பெயர்

தமிழ்	தெலுங்கு
யான்-நான்	நேனு
யாம்	மேமு
நாம்	மனமு
நீன்-நீ	நீவு
நீம், நீர்	மீரு
அவன்	வாடு
அவள்	அதி
அவர்	வாரு
அது	அதி
அவை	அவி

2. ஆகு என்னும் வினைச்சொற்புடை பெயர்ச்சி:

தமிழ்	தெலுங்கு
பகுதி - ஆ,ஆகு	அவு
ஏவல் ஒருமை - ஆ, ஆகு	கா, கம்மு
ஏவல் பன்மை - ஆகுங்கள்	கண்டி
தன்மையொருமை	
இ.கா.முற்று - ஆயினேன்	அயினானு
இ.கா. பெயரெச்சம் - ஆன	அயின, ஐன
இ.கா. வினையெச்சம் - ஆய்	அயி, ஐ
நி.கா. வினையெச்சம் - ஆக	கா, அவ
எ.கா. வினையெச்சம் - ஆயிற்றேல்	அயித்தே
படர்க்கை எதிர்கால வினைமுற்று	
ஆகும், ஆம்	அவுனு
உடன்பாட்டிடைச்சொல் - ஆம்	அவுனு
ஒன்றன்பால் எதிர்மறை வினைமுற்று -ஆகாது	காது
தொழிற்பெயர் - ஆதல்,	அவுட்ட, காவ
ஆகுதல் (முதலியன)	டமு (முதலியன)

தமிழுக்குத் திரவிடத்துணை:

பண்டைத் தமிழகத்தின் பெரும் பகுதியைக் கடல்கொண்டமை காரணமாக, அப்பகுதியில் சிறப்பாக வழங்கிய உலக வழக்குற் சொற்களும் தொல்காப்பியத்திற்கு முந்திய இலக்கண இலக்கியக் கலைநூல்களும் மறைந்து போனமையாலும், அதன் பின்னரும் இயற்கையாகவும் செயற்கையாகவும் தமிழுக்கு நேர்ந்துள்ள பல இன்னல்களின் விளைவாகவும், பல தமிழ்ச்சொற்களும் சொல்வடிவுகளும் இன்று தமிழல்லாத திரவிட மொழிகளிலேயே வழங்கிவரக் காண்கின்றோம்.

எ.டு: சொல் சொல் வடிவு

(தெலுங்கு) எச்சரிக்கை நன் (நான் என்பதன் வேற்றுமையடி)

இற்றைத் தமிழிலில்லாது பிற திரவிட மொழிகளில் சிறப்பாக வழங்கும் தென் சொற்கள், திசைச் சொல்லின் பாற்படும்; சொல்வடிவுகள் குடியேற்றப் பாதுகாப்பு (Colonial Preservation) என்னும் நெறிமுறைக் கெடுத்துக்காட்டாம்.

திரவிட மொழிகளும், தமிழை வளம் படுத்தற்கும் தமிழ் இலக்கணச் சொல்லுறுப்புக்களின் பண்டை நிலையை அறிதற்கும் மலையாளம்போல் உதவுவது பிறிதொன்றுமில்லை.

எ.டு: (1) கின்று என்னும் நிகழ்கால இடைநிலை:

கின்று என்னும் நிகழ்கால இடைநிலை, குந்து-வந்து என்று மலையாளத்திலும், (குந்து) -குந்-உந்-ந் என்று தமிழிலும் திரியும்.

செய்கின்று-செய்குந்து-செய்யுந்து.

(மலை.)

எ.டு:

செய்கின்றான் - செய்குந்நான் - செய்குநன் (தமிழ்)

செய்குந்நான் - செய்யுந்நான் - செய்யுநன் - செய்நன்-(தமிழ்)

'மகிழ்நன்', 'வாழ்நன்' (வாணன்) முதலியன இங்ஙனம் திரிந்தவையே.

2. செய்யாதே என்னும் எதிர்மறை ஏவல்வினை:

செய்யாதே என்னும் எதிர்மறை ஏவல், மலையாளத்தில் செய்யருது என்னும் வடிவு கொண்டு நிற்கும். 'செய்யருது' என்பது 'செய்யரிது' என்பதன் திரிபு. 'செய்யரிது' என்பது முறையே, செய்ய முடியாது, செய்யக்கூடாது என்னும் பொருளது, அருது (அரிது) என்பது மலையாளத்தில் தனிவினையாகவும் வரும்.

எ.டு: ஈ ஆளுக்கு வேறே பணி அருது = இவ் ஆட்கு வேறுவேலை கூடாது.

'ஆர்க்கானும் கொடுக்கும் போழ் அரு தென்னு விலக்கருது'. (பழமொழி)

3. யகரமெய்யீற்று இறந்தகால வினையெச்சம்

தமிழ் வினைமுற்றுக்கள் முதற்காலத்தில் எச்ச வடிவில் வழங்கிப் பின்பு முற்றீற்று புணர்ந்தனவாதலின், அவற்றைப் பகுக்கும் போதும் எச்சமும் ஈறுமாகவே பகுத்தல் வேண்டும்.

எ.டு:

வந்து+ஆன்=வந்தான்

உறங்கி+ஆன்=உறங்கியான் - உறங்கினான்.

ய-ந போலி.

ஒப்புநோக்க: யான்-நான், யமன்-நமன்.

'ஆய்', 'போய்' முதலிய யகர மெய்யீற்று இறந்த கால வினையெச்சங்கள் மலையாளத்தில் ஆயி, போயி என இகரவீற்று வடிவில் நிற்கும்.

ஆயி+ஆன்=ஆயியான் - ஆயினான்

ஆயி-ஆய்+ஆன்=ஆயான் - ஆனான்

இனி வடநாட்டு மொழியாகிய இந்தியிலும் பிற ஆரிய மொழிகளிலும், எழுவாயையும் பெயர்ப்பயனிலையையும் இணைக்கும் 'இரு' என்னும் புணர்ப்புச்சொற்கும் (Copula), மலையாளம் அடிகோலியது என்னலாம்.

எ.டு:

மலையாளம்	இந்தி	ஆங்கிலம்
இது எந்தாகுன்னு?	यः: किया है?	What is this?
இது ஒரு மரமாகுன்னு	यः: பேட் है.	This is a tree.

வடநாட்டு ஆரியமொழிகளின் திரவிட அடிப்படை:

ஆரியமொழிகளாகக் கூறப்படும் வடநாட்டு மொழிகளில், திரவிடச் சொற்கள் மட்டுமின்றித் திரவிட மொழியமைதியும் அமைந்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. இதை இந்திவாயிலாற் காட்டுவல்.

1. ஆயா, போலா என ஆவீறுகொண்டு இறந்தகாலம் காட்டும் இந்தி வினைமுற்றுக்கள் செய்யா என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்தை யொத்தன.

2. ஆயியே, போலியே என 'இயே' ஈறுகொள்ளும் இந்தி வேண்டுகோள் வினைகள், செய்யிய என்னும் வாய்ப்பாட்டு வியங்கோள் வினை யொத்தன.

3. படே படே, சல்தே சல்தே என அடுக்கிவரும் இந்திச் சொல்விரட்டைகள், பெரிய பெரிய, நடந்து நடந்து என வரும் அடுக்குத் தொடரை முற்றும் ஒத்தன.

4. வஃ கியா கர்த்தா ஹை? (அவன் என்ன செய்கிறான்?), ராமா பாத் காத்தா ஹை (இராமன் சோறு உண்கின்றான்) என அமைமயும் இந்திச் சொற்றொடர்கள் முற்றும் தமிழொழுங்கைப் பின்பற்றியன.

ஆங்கிலத் தமிழமைதி யொப்புமை:

1. தனிக்குறில் முன்னொற்றுயிர்வின் இரட்டல்.

எ.டு: thin+er=thinner, sit+ing=sitting.

2. நிகழ்கால வினையெச்சம் எழுவாயாதல்.

எ.டு: to err is human.

எனக்குப் பாடத் தெரியும்.

3. வினைக்காலங்களின் நால்வேறுபாடு

எ.டு: நிகழ்காலம் வருகிறான் - தனிப்பு (Indefinite)

வந்து கொண்டிருக்கிறான் - தொடர்ச்சி (Continuous)

வந்திருக்கிறான் - நிறைவு (Perfect)

வந்து கொண்டிருக்கிறான் - நிறைவுத் தொடர்ச்சி (Perfect Continuous).

கால்டுவெல் ஐயரின் சறுக்கல்கள்:

கால்டுவெல் ஐயர் தலைசிறந்த திரவிட மொழியாராய்ச்சி சொல்லாராய்ச்சி வல்லுனரேனும், தொல்காப்பியப் பயிற்சியும் சங்க நூற் கல்வியும் மொழியாராய்ச்சியும் அக்காலத்தன்மையாலும், எல்லாத் துறையிலும் ஆரியத் தலைமை எதிர்ப்பின்றியிருந்து வந்ததினாலும் தமிழின் தனித் தன்மையைன்றித் தாய்மையையும் தலைமையையும் உணராது இலக்கண முள்ளிட்ட உயர்தரக் கலை நூல்கள் ஆரிய வழியினவென்றும், ஆன்மா பாவம் முதலிய பல கருத்துக்களை யுணர்த்தத் தமிழிற் சொல்லில்லையென்றும் தமிழ்ப் பெயர் வேற்றுமை வகுப்பு சமற்கிருதத்தைப் பின்பற்றிய தென்றும் தமிழர் அல்லது திரவிடர் பொதுவாய்த் தாழ்ந்த நாகரிக நிலையினர் என்றும் கூறிப்போந்தார். இனி, திரவிட மொழிகளிற் செய்ப்பாட்டு வினையில்லையென்றதும், ஆரிய முறையை அவர் அளவையாகக் கொண்டதைக் காட்டும்.

தமிழின் பொதுவியல்பு:

தமிழ் உலக முதற்றாய் மொழியாதலால், சீன மொழியின் அசைநிலைத் தன்மையையும், ஆரிய மொழிகளின் விசுதி நிலைத் தன்மையையும், சித்திய மொழிகளின் கொளுவு நிலைத் தன்மையையும், சேமிய மொழிகளின் உயிர்த்திரிவுத் தன்மையையும், ஆப்பிரிக்க மொழிகளின் பாலிசைவுத் தன்மையையும், அமெரிக்க மொழிகளின் தொகுதி நிலைத் தன்மையையும் ஒருங்கே கொண்டுள்ளது

உலக மொழிகளும் தமிழும்

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம், M.A., Ph.D. (Kerala), Ph.D. (Indiana, U.S.A.)

"கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்திற்கு முன்தோன்றிய முதுமொழி தமிழ்மொழி" என்றவரிகள் நமது காதுகளிலே ஒலித்து விநஞ்சிலே நிலைத்து நீங்காது நிற்பன. இவ்வரிகளுக்கேற்பவே தமிழ்மொழி பழைமையும் தொன்மையும்கொண்டு பன்னெடுங் காலமாக மாறா இளமையுடனும் மங்காப் பொலிவுடனும் வாழ்ந்து வளர்ந்துவரும் மொழியாக உள்ளது. இம்மொழியின் தோற்றமும் பிறப்பும் ஆராய்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டதாகவே உள்ளன. உலக மொழிகளாக விளங்குகின்ற ஆங்கிலம், ஃபிரெஞ்சு, ஜெர்மன், ரஷ்யா ஆகிய மொழிகள் தனி மொழிகளாகத் தோற்றம் பெறாத காலத்திலேயே இலக்கண இலக்கிய வளத்தோடு உயர் தனிச் செம்மொழியாக விளங்கியது தமிழ் என்பது அறிஞர் பலராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மையாகும்.

இந்திய மொழிகளிலேயே தமிழ்மொழிதான் இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், கயானா, தென்னாப்பிரிக்கா, பர்மா, பீஜி, மோரிசு, மடகாஸ்கர், வியட்னாம், மார்ட்டினிக், டிரினிடாட் போன்ற நாடுகளில் எல்லாம் பேசப்படுகின்றது.

இரண்டாயிரம் அல்லது மூவாயிரம் ஆண்டுகள் முன்பே தனக்கென ஒரு வரலாற்றையும் வாழ்வையும் வகுத்துக்கொண்ட பெருமையுடையது இந்திய நாடு. இந்திய நாட்டின் இலக்கிய, இலக்கண வரலாற்றில் தமிழுக்கெனத் தனியிடம் உண்டு. இன்றைய உலக மொழியாகிய ஆங்கிலம் பிறப்பதற்கு எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே சிறந்ததொரு இலக்கியப் பரப்பினையும் இலக்கண வரம்பினையும் கொண்டு வாழ்ந்த மொழி தமிழ்மொழி. இந்தியப் பண்பாட்டின் இரு முக்கிய மொழிகளாகத் தமிழும் வடமொழியும் திகழ்கின்றன. வேதங்களையும் உபநிஷத்துக்களையும் கொண்டு வாழ்ந்த மொழி சமஸ்கிருதம்; இன்றைய இலக்கண உலகில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருக்கும் பாணினியையும் காளிதாசனையும் பெற்றெடுத்த மொழி; கீதையையும் வால்மீகியையும் பெற்றெடுத்த மொழி இன்று பேச்சு மொழியாக (Spoken Language) வழக்கில் இல்லை. இன்று கோயில் மொழியாகவும் ஆராய்ச்சி மொழியாகவும் பண்டிதர் நாவில் நடமாடுகிறதேயன்றி, நாட்டுப்புற மக்களிடமோ அல்லது நகரப்புற மக்களிடமோ இன்று காண முடியவில்லை. ஆனால், நமது தமிழ்மொழி பழமைக்கும் பழமையாய்ப் புதுமைக்கும் புதுமையாய் விளங்கி உலக அரங்கிலே தனியொரு நிலையை எய்தி நிற்கிறது என்பது நன்கு விளங்கும்.

இன்றைய உலக மொழிகளில் ஆங்கிலம் தலை சிறந்த உலக மொழியாகக் கருதப்படுவதற்கு முக்கியக் காரணம், அது இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, கனடா, ஆஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளில் தாய்மொழி, தேசிய மொழி, ஆட்சிமொழி, கல்விமொழி ஆகிய நிலைகளில் பயன்படுவதோடு பல்வேறு நாடுகளில் துணை ஆட்சிமொழி, கல்விமொழி ஆகிய நிலைகளிலும் பயன்படுத்தப்படுவதுதான். நமது தமிழ்மொழி இப்படிப்பட்ட உலக மொழியாக இல்லாவிட்டாலும் ஒரு பன்னாட்டு மொழியாக வழங்கி வருவதும், வரலாற்றுச் சிறப்பு. இலக்கியச் சிறப்பு, ஆகியவற்றால் பல நாடுகள் தமிழ்மொழித் கல்வியில் ஆர்வம் காட்டுவதும், உலக அரங்கில் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியும் பயிற்சியும் பெற்றுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்க செய்திகள். தமிழ்மொழி தமிழ் நாட்டில் மட்டுமன்றி இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளில் தாய்மொழியாக, கல்வி மொழியாக துணை ஆட்சிமொழியாக, செய்திப் பரவல் தொடர்வு மொழியாக, இலக்கிய மொழியாகப் பயன்பட்டு வருகிறது. அங்கெல்லாம் புதிய இலக்கியங்கள் நாளும் தோன்றி வருகின்றன. மேலும் இந்நோனேஷியா, மொரிஷியஸ், டிரினிடாட் போன்ற நாடுகளில் தாய்மொழியாகப் பேசப்பட்டு வருகிறது. இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ரஷ்யா, ஃபிரான்சு, ஜெர்மனி, போலந்து, செக்கோஸ்லோவாக்கியா ஆகிய நாடுகளில் எல்லாம் நமது தமிழ் மொழி பல்கலைக்கழகங்களில் அறிஞர்கள் விரும்பிப் பயிலும் மொழியாக அமைந்துள்ளது. இப்படி தமிழ்மொழி உலக அரங்கில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளதை நாம் காண்கிறோம்.

உலகில் இன்று எத்தனையோ மொழிகள் உள்ளன. மூவாயிரத்துக்கும் அதிகமான மொழிகள் இன்றைய உலகில் காணக்கிடக்கின்றன எனக் கூறுவர் மொழியியல் அறிஞர்கள். இவற்றுள் சில, பல கோடி மக்களால் பேசப்படுவன; சிறந்த நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் கொண்ட மக்களால் பேசப்படுவன சில; காட்டில் வாழும் நாகரிகமற்ற மக்களிடையே பயிலப்படுவன பல; சிறந்த இலக்கியங்களையும் இலக்கணங்களையும் கொண்டன சில; இலக்கியம் எதுவுமின்றி இருப்பன பல; அழிந்து மொழிகள் சில; அழிந்தகொண்டிருக்கின்றன ஒருசில; கம்பன், வள்ளுவன், காப்பிய அரசன் இளங்கோ, கவிதை மழை காளிதாசன் போன்ற கவிஞர்களைப் பெற்றெடுத்த மொழிகள் சில; வாழ்ந்து இறந்த மொழிகள் எத்தனையோ!

உலகில் வழங்கும் மொழிகளனைத்தையும் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகள், தென் கிழக்காசிய மொழிகள், அமெரிக்க-இந்திய மொழிகள், ஆப்ரிக்கா மொழிகள், வழக்கிழந்த மொழிகள் எனப் பல்வேறு பிரிவின்கீழ் அடக்கலாம். இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழி, இனம் இன்று உலகில் வழங்கும் மொழி இனங்களில் மிக முக்கிய இனமாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்த இனத்தின் மொழிகள், ஐரோப்பா, ஆசியா, ஆஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா, ஆப்ரிக்கா ஆகிய கண்டங்களிலும் பல்வேறு தீவுகளிலும் வாழும் பல கோடி மக்களால் பேசப்படுகின்றன. இந்த மொழியினம் இந்தோ-இரானியன், பால்டோ-சிலாவிக், ஜெர்மானிக், இத்தாலோ-கெல்டிக் போன்ற பல்வேறு பிரிவுகளைக் கொண்டது. இந்திய நாட்டில் வழங்கப்படும் இந்தி, வங்காளி, குஜராத்தி, மராத்தி, அஸ்ஸாமி, பஞ்சாபி போன்ற மொழிகள் இதனுள் அடங்கும். ஆசியா மைனரில் வழக்கிலிருந்து பின்னர் இறந்துவிட்ட ஹிட்டுட்ட மொழிக்கும் இவ்வினத்திற்கும் மிகுந்த தொடர்புண்டு.

இவற்றை இணைத்து இந்தோ-ஹிட்டுட்ட என அழைப்பர். ஹெமிட்டோ-செமிட்டிக் என்றழைத்த மொழிகளையே இன்று ஆப்ரிக்கா-ஆசிய மொழிகள் (Afro-Asiatic) என்றழைக்கின்றனர். இதனை எகிப்திய மொழிகள், பெர்பர் (Berber), குஷிட்டிக் (Cushitic), சாட் (Chad), செமிட்டிக் என ஐந்து பிரிவுகளாகப் பிரிப்பர். பண்டைக் காலத்தில் உலக மொழியாய் விளங்கிய அக்கேடியன் (Akkadian) கிழக்குப் பிரிவினையும், ஹீப்ரு, பிளீசியன், அராபிக் போன்றவை மேற்குப் பிரிவினையும் சார்ந்தவை. ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாவிலும் வழங்கும் மற்றொரு இனம் உராலிக்-அல்டாய்க் (Uralic-Altai). இதன் கண் நாற்பது மொழிகள் உள்ளன. இவற்றை உராலிக், அல்டாய்க் என இருபெரும் பிரிவாகப் பிரிப்பர். பின்னிஷ், ஹங்கேரியன், துருக்கி, மங்கோலியன், துங்குஸ் போன்ற மொழிகள் இவற்றுள் அடங்கும். இம்மொழிகள் பின்லாந்து, ஹங்கேரி, எஸ்தோனியா, துருக்கி, ரஷ்யா, சீனா, மங்கோலியா போன்ற நாடுகளில் வழங்குகின்றன. இவற்றை டாக்டர் கால்டுவெல் சித்திய இனம் என அழைத்தார்.

தென்கிழக்காசிய மொழிகள் வியட்னாம், கம்போடியா, மலேசியா, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் வாழும் 45,000,000 மக்களால் பேசப்படும் இருபதுக்கும் அதிகமான மொழிகள் இதனுள் அடங்கும். இவற்றை முண்டா (Munda), மோன்கொமர் (Mon Kohmer), அன்னாம் முவாங் (Annam Muong) என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிப்பர். இவற்றை ஆஸ்டிரிக் மொழியினம் எனக்கூறுவர். முண்டாரி, ஹோ, சந்தாலி, கெர்வாரி, பூமிஜ், துரி, அசுரி, அகரியா, குர்க்கு, கறியா, ஜுவாங், சவரா, போண்டோ, பெரங்கி, டிட்டோ போன்ற மொழிகள் இந்தியாவில் வாழும் பழங்குடி மக்களால் பேசப்படுவன. நிக்கோபர் தீவில் வாழும் நிக்கோபரிகள் பேசும் நிக்கோபரி மொழியும் இம் மொழியினத்தைச் சார்ந்ததாகும். வியட்னாமீஸ், கம்போடியன், மோன் போன்ற மொழிகளும் இதனுள் அடங்கும். கிழக்கே பசிபிக் கடல் தீரத்தில் உள்ள ஈஸ்டர் தீவு முதல் மேற்கே ஆப்ரிக்காவின் கிழக்குக் கரையிலுள்ள மடககாஸ்கர் வரையிலும், வடக்கே பார்மோசா முதல் தெற்கே நியூசிலாந்து வரையிலும் பரந்து வழங்கும் மொழியினம் ஒரு வகை. இவற்றை இந்தோனேசியன் என நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிப்பர். தகலாக், இலகானோ, படக், மலகாசி, மாவோரி, ஹவாய் போன்ற மொழிகள் இதனுள் அடங்கும்.

பாப்பன் (Papuan) மொழியினத்தில் நூற்றி ஐம்பது மொழிகள் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. நியூ கினியிலும் அதைச் சுற்றிலும் வழங்கும் இம்மொழிகளைப் பற்றி ஆராயப்படவில்லை என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆஸ்திரேலியா மொழியினத்தின் நூற்றுக்கும் அதிகமான மொழிகள் உள்ளன.

அமெரிக்க-இந்திய மொழியினத்தில் எழுநூறுக் கதிகமான மொழிகளைக் காண்கிறோம். இவற்றை வட அமெரிக்கா மொழிகள், மெக்சிகோ மொழிகள், நடு அமெரிக்க மொழிகள், தென் அமெரிக்க மொழிகள் எனப் பிரிப்பர். வட ஸ்பெயினிலும் ஃபிரெஞ்சு நாட்டின் தென்மேற்குப் பகுதிகளிலும் பாஸ்க் (Basque) மொழி வழங்குகிறது. ஜப்பானிய மொழி ஜப்பான் நாட்டிலும், லாகாரியன் கொரிய நாட்டிலும் வழங்கும் மொழிகளாகும்.

உலக மொழிகளை இன உறவு அடிப்படையில் இவ்வாறு பல்வேறு வகைகளாக இன்று பிரிக்க முடியினும் இதுபற்றிய ஆராய்ச்சி மிகப் பழங்காலத்திலேயே ஆரம்பமாயிற்று எனக்கூறலாம். வேதாகமத்திலே 'உலகம் முழுதும் ஒரே மொழி பேசப்பட்டது என்றும், மனிதன் கடவுளுக்கெதிராகப் பாபல் கோபுரத்தை எழுப்ப முயன்றபோது கடவுள் மனிதனின் மொழியைக் குன்று படி செய்து ஒருவருக்கொருவர் புரிந்துகொள்ளாமல் செய்துவிட்டார்' என்றும் கூறுதலைக் காண்கிறோம். முதன்முதல் பேசப்பட்ட மொழி ஹீப்ரு என்றும் அதிலிருந்து தான் உலக மொழிகளனைத்தும் கிளைத்தன என்றும் சிலர் எண்ணிவந்தனர். ஹீப்ருவே உலக முதன் மொழி என்ற எண்ணம் கி.பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையிலும் வழக்கிலிருந்தமையைக் காணலாம். ஹெர்வால்ஸ் (1809) எனும் பாதிரியார் ஆசியா, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா கண்டங்களில் பேசப்படும் முன்னூறு மொழிகளின் சொற்களைச் சேகரித்து 1805-ல் வெளியிட்டார். 1702-ல் ஜுடால்ப் (Job Ludolf) பல செமிட்டிக் மொழிகளை ஒற்றுமைப்படுத்தி ஆராய்ந்து நூல் ஒன்று வெளியிட்டார். லூயிட் (Lhuys, 1709) கெல்டிக் மொழி பற்றிய நூல் ஒன்றை வெளியிட்டார். கீயார்மதி (Gyarmathi) வெளியிட்ட ஹங்கேரியன்-பின்னிஷ் தொடர்புபற்றிய நூலும் குறிப்பிடத்தக்கன. மொழிகளிடையே உள்ள இனத் தொடர்புக்கு வித்திட்டவர் சர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் (Sir William Jones) அவர்களே. வடமொழிக்கும், கிரீக், இலத்தீன் மொழிகட்குமிடையே காணப்படும் இன உறவினைப்பற்றி ஆராய்ந்து ஒரே மூல மொழியினின்றும் இம்மொழிகள் கிடைத்தன என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறிய பெருமை ஜோன்சையே சேரும். இந்நிலையில் பல்வேறு மொழியில் அறிஞர்கள் பல்வேறு மொழிகளை ஆராய்ந்தனர். ராஸ்க், ஜேக்கப் கிரீம், ஃபிரான்ஸ் பாப் போன்றோர் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளை ஆராய்ந்து மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டனர்.

இந்திய நாட்டில் 1700-க்கு அதிகமான மொழிகள் உள்ளன என்பர். இவற்றுள் பல தனிமொழிகள், பல கிளைமொழிகள். சில நன்கு அறியப்பட்டு அறுதியிடவதற்குரிய நிலையில் இருக்கும்; இன்னும் பல அறியப்படாத நிலையில் அறுதியிட முடியாத தன்மையில் இருக்கும். இந்திய நாட்டில் பேசப்படும் மொழிகளனைத்தையும்,

1. இந்தோ-ஆரிய மொழிகள் (321,720,700)
2. திபெத்திய-பர்மிய மொழிகள் (3,183,801)
3. ஆஸ்டிரிக் மொழிகள் (6,192,495)
4. திராவிட மொழிகள் (107,410,820)

என்ற நான்கு பெரும் பிரிவில் அடக்குவர். இந்தோ ஆரிய மொழிகளை 73 சதவீதத்தினரும், திராவிட மொழிகளை 24.4 சதவீதத்தினரும், ஆஸ்டிரிக் மொழிகளை 1.5 சதவீதத்தினரும், திபெத்திய-பர்மிய மொழிகளை 73 சதவீதத்தினரும் பேசி வருகிற

ன்றனர். இந்தோ-ஆரிய இனத்தில் 66-க்கும் அதிகமான மொழிகளும், திராவிட மொழி இனத்தில் 23-க்கும் அதிகமான மொழி களும், ஆஸ்டிரிக் மொழி இனத்தில் 20-க்கும் அதிகமான மொழிகளும், திபெத்திய-பர்மிய இனத்தின் 100-க்கு அதிகமான மொழிகளும் உள்ளன எனக் கணக்கிடுவர் மொழியியல் அறிஞர்கள். திராவிட மொழிகளைத் தென் திராவிட மொழிகள் (தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், துளு, குடகு, கோத்தா, தோடா) என்றும், மத்திய திராவிட மொழிகள் (தெலுங்கு, கோண்டி, கோயா, கூயி, கூவி, கோலாமி, பர்ஜி, கதபா, கொண்டா, நாயக்கி, பெங்கோ, மண்டா) என்றும், வட திராவிட மொழிகள் (குருக், மால் டோ, பிராகுவி) என்றும் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிப்பர்.

திராவிட மொழிகள் மிகப் பழமையான மொழிகள் என்பதும் மூவாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்னரே இந்திய நாட்டில் வழக்கி லிருந்து வந்துள்ளன என்பதும் இன்றைய மொழியியலாளர்களின் கொள்கை. இந்தோ-ஆரிய மொழியாகிய சமஸ்கிருதம் இந் நாட்டில் நுழைவதற்கு முன்னமே திராவிடமொழிகள் வழக்கில் இருந்தன. மொஹஞ்சதாரோவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட் டுக்கள் திராவிட மொழியைச் சார்ந்தன என ஹீராஸ் போன்றவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். பிராகுவி மொழி பலுகிள் தானத்திலு ம், மால்டோ மொரி வங்காளத்திலும், குருக், கோண்டி போன்ற மொழிகள் மத்திய இந்தியாவிலும் பேசப்படுவதைக் கொண்டு திராவிட மொழிகளின் பரப்பினையும் அவற்றின் பழமையையும் அறியலாம். திராவிட மொழிகளில் ஒன்றாகிய தமிழ்மொழியைப் பேசும் தமிழ்மக்கள் மிகப் பன்னெடுங் காலமாகவே தங்களுக்கெனச் சிறந்ததொரு இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை உரு வாக்கி அதனைக் கட்டிக்காத்து வந்துள்ளனர். மிகப் பழங்காலத்தே ஆரிய மொழியான சமஸ்கிருதத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தபோதிலும் தனக்குரிய தனிப்பண்புகளைப் பேணி வந்திருந்தவை அன்று முதல் இன்று வரை காண முடியும். ஆனால், காலப்போக்கில் சமயம், வாழ்வுச் சடங்குகள் போன்றவற்றில் எல்லாம் சமஸ்கிருத மொழியின் செல்வாக்கு ஊடுருவி நின்றவைக் காணலாம். சமஸ்கிருத மொழியில் காணப்படும் நாமடி ஒலிகளைப்பற்றி (Retroflex) பேசப் புகுந்த பாட் இவ்வொலிகள் 'இம் மொழியில் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன' என்றும், 'இவை அனைத்தும் இந்திய நாட்டில் பேசப்படும் பிற மொழிகளிலிருந் து வந்தவை' என்றும் குறிப்பிடுவார். திராவிட மொழியியலின் தந்தையாகக் கருதப்படுகின்ற கால்டுவெல்லும் இதுபற்றி விளக் கமாக ஆராய்ந்துள்ளார். திராவிட மொழிகள் சமஸ்கிருத மொழியினின்றும் பிரிந்தவை அல்லது என்றம் இவை தனிமொழி யினம் என்றும் விளக்கப் பேசுவார் இவர். திராவிடச் சொற்களாக இருபதுக்கும் அதிகமானவை வேதத்தில் உள்ளன என்றும் இன்றும் பல இடப்பெயர்கள் அம்மொழியில் இடம் பெற்றுள்ளன என்றும் கூறுவார். இவரைப் போன்றே மோரிஸ் (Morris), பென்பே (Penbey), ஆஸ்கொலி (Ascoli) போன்றவர்களும் திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கைக் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளனர். ச மஸ்கிருதத்திலும் இந்தோ ஆரிய மொழிகளும் ஏராளமான வேற்றுச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன என்றும் அவற்றுள் பல திராவிடச் சொற்கள் என்றும் ஸ்டென்கொனோவ் (Stenkonov) குறிப்பிடுகின்றார். திராவிட மொழிகளில் உள்ள பின்னருடிகள் (Post posi tion) மராத்தி, பீஹாரி போன்ற மொழிகளில் இடம் பெற்றிருந்தவைக் காணலாம். ரிக் வேதத்தில் கூட திராவிடச் சொற்கள் கல ந்துள்ளன என டாக்டர் பர்ரோ (T.Burrow) குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் பிராகிருத மொழிகளிலும் பலப்பல புதிய திராவிடச் சொற்கள் புகுந்துள்ளன. இச்சொற்கள் அனைத்தும் இன்று வாழ்கின்ற திராவிட மொழிகளில் இல்லை. வட இந்தியாவில் வாழ்ந்தி ருந்த பல திராவிட மொழிகள் காலப்போக்கில் அழிந்து விட்டன என்று எண்ணலாம். ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுக் கா ல வரலாற்றில் தமிழ்மொழி, சமஸ்கிருதம், கிரேக்கம், இலத்தீன், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளோடு தொடர்புபெற்றுச் சொற்க ளைக் கொடுத்திருக்கின்றது. தமிழர்களுடைய நாவில் தவழ்ந்ததோடு மட்டுமன்றித் தமிழ் இத்தாலியர், போர்த்துகீசியர், டச்சுக் காரர், ஆங்கிலேயர் முதலிய பிற மொழியாளர்களுடைய நாவிலும் தவழ்ந்திருக்கின்றது. தமிழர்களும் அரசியல், வாணியம், தொழில் முதலிய பல்வேறு காரணங்களுக்காகப் பிற நாடுகளில் குடியேறி அந்தந்த நாடுகளில் தமிழ் மொழியையும் பண்பா ட்டையும் அறிமுகப்படுத்தியதோடு, அந்தந்த நாட்டு மொழிகளையும் பண்பாடுகளையும் இணக்கமாக ஏற்றுக்கொண்டனர்.

திராவிட மொழிகளில் காணப்படும் மிகவும் பழமையான நூல்களில் முதன்மையானது தொல்காப்பியம். இஃது ஓர் இலக்கண நூல் என்பது உலகநிந்த உண்மை. இந்நூல் கி.மு. மூன்றாவது நூற்றாண்டில் தோன்றியது எனக் கருதலாம். உலக மொழிக ளில் காணப்படும் பிற முதல் நூல்களையெல்லாம் ஆராயின் இந்நூலின் போக்கும் அமைப்பும், அதில் காணப்படும் செய்தி களின் வளமும் பிற மொழிகள் எதுவாயினும் அவற்றில் காணப்படும் செய்திகளுக்குக் குறைந்தன அல்ல என்பது தெளிவாகு ம். வாழ்க்கையோடு தோன்றியதே மொழி. மனிதனின் வளத்தையும் வாழ்வையும் பிரதிபலித்து நிற்பது மொழி. வடமொழியி னை ஆராயின் அம்மொழியில் காணப்படும். மதக் கோட்பாடுகள், தெய்வ வழிபாடு போன்றவற்றை அது பிரதிபலித்து நிற்ப தைக் காணலாம். தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரம் என்ற ஓர் அதிகாரத்தை அமைத்து, அதன் வாயிலாகத் தமிழ் மக்களின் ச மூக வாழ்வையும் வரலாற்றையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்வது பொருத்தமாகும். தொல்காப்பியத்துக்கு முன்னால் தமிழ் இலக்கிய மொழி எத்துணை அளவு வளர்ந்திருந்தது என்பதுபற்றியோ அம்மொழி எப்போது உருவாயிற்று என்பதுபற்றியோ அறிய மு டியவில்லை. வளமார் இலக்கியங்கள் வாய்மொழி இலக்கியங்களாவது இருந்திருக்கவேண்டும். அத்தகைய இலக்கியங்களைப் பல்வேறு வகையாகப் பிரித்துத் திறனாய்வு செய்திருக்கவேண்டும். எனவேதான், தொல்காப்பியரால் செய்யுளியல் போன்ற இயல்களை உருவாக்கி கவிதைகளுக்கும் பிற இலக்கிய வகைகளுக்கும் இலக்கணம் கற்பிக்க முடிந்தது எனக் கருதலாம். தெ ல்காப்பியம் உலகப் பேரிலக்கணங்களுள் ஒன்று என்பது பிற மொழிகளில் எழுந்துள்ள இலக்கணங்களை ஆராய்கின்ற எவ ரும் கூறுவர்.

தொல்காப்பியத்தின்கண் எத்தனையோ சிறந்த இலக்கணக் கருத்துகளை வெளிப்படையாகக் காணமுடியும். இன்னும் பல்வே று கருத்துகளை இலைமறை காயாகக் காணலாம். எத்தனையோ கருத்துகளும் இலக்கணக் கொள்கைகளும் இன்றைய மொழியியல் கருத்துகளோடு ஒத்திருக்கக் கண்டு இறும்பூது எய்தலாம். மொழியியல் அறிவோடு இன்று தமிழ்மொழியில் நாம் கா ணும் உண்மைகள் பலவற்றைத் தொல்காப்பியர் அன்றே குறிப்பிட்டிருக்கக் காண்கிறோம். எடுத்துக்காட்டாக ஆங்கில மொழி யில் காணப்படும் பெயரெச்சத் தொடர்பற்றி மாற்றிலக்கண அறிஞர்கள் பலர் நன்கு ஆராய்ந்து பல்வேறு உண்மைகளைக் கூ ரியுள்ளனர். இப்பெயரெச்சத் தொடர்களை இவர்கள் முறையே 1. பிரிநிலை பெயரெச்சத் தொடர் (Restrictive relative clause); 2. பிரிநிலையில்லாப் பெயரெச்சத்தொடர் (Non-restrictive relative clause) என்று அழைப்பர். தமிழ் மொழியில் காணப்படும் பெயரெ ச்சத் தொடரைப் புரிந்துகொள்வதற்கு மொழியியல் அறிவு துணை புரிகிறது. தொல்காப்பியர் இத்தகையதொரு பண்பினையும் புலப்படுத்துகின்றார் என்பது அவருடைய நூலைப் படிப்பார்க்கு நன்கு புலனாகும்.

"இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை
வழக்கா நல்ல செய்யு ளாரே"

என்ற நூற்பாவில் (501) மேற்கண்ட கருத்தினுடைய விதை அமைந்துகிடத்தலைக் காணலாம். இத்தகைய ஒரு பெருநூலை அன்றே தமிழ்மொழி கண்டிருக்கவேண்டுமாயின் என்றோ ஒப்பற்ற வளர்ச்சிமையும் வளப்பையும் கொண்டு திகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

ஆங்கில மொழியின் முதல் எழுத்துச்சான்று கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. இந்நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பட்டயம் (Char ter) ஒன்று இலத்தீனில் எழுதப்பட்டது என்பதும் அம் மொழியினிடையே காணப்படும் சில இடப்பெயர்களும் மக்கப்பெயர்க ளுமே ஆங்கில மொழியில் உள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். ஆனால், தமிழின் முதல் எழுத்துச்சான்று கி.மு.மூ ள்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட தொல்காப்பியமாகும். கன்னடமும் தெலுங்கும் முறையே கி.பி. ஐந்தாவது, ஏழாவது நூற்ற

ாண்டுகளிலேயே கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. கன்னட மொழியைப்பற்றி, கி.பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டு முதலே குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. கி.பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டு முதலே தெலுங்குச் சொற்களைச் சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுகளில் காண முடிகிறது.

இன்று சிறந்து விளங்கும் பல மேனாட்டுமொழிகள் காலத்தால் மிகப் பிந்தியன. அறிவியல் மொழியாகக் கருதப்படும் ஜெர்மன் மொழியின் முதல் எழுத்துச் சான்று கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. ஜெர்மன் மொழி இந்நூற்றாண்டு முதல்தான் நாட்டுமொழியாகக் கருதப்பட்டுச் சில உடன் படிக்கைகளிலும் பத்திரங்களிலும் (deeds) புக ஆரம்பித்தது. ஆங்கில மொழியைப் போலவே சில மக்கட் பெயர்களும் இடப் பெயர்களுமே முதல் முதலில் இடம் பெற்றன. இவையன்றி இலத்தீன் நூல்களில் உள்ள வரிகளின் மேலோ அல்லது பக்கங்களிலோ சொற்களின் பொருள்களைக் குறிக்கும் பொருட்டு எழுதி வைத்துள்ள சில ஜெர்மன் சொற்களுமே இந்நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவையாக உள்ளன.

சாலமன் காலம் (கி.பி.742-814) முதற்கொண்டு தான் தொடர்ச்சியாக எழுதப்பட்ட ஜெர்மன் எழுத்துகள் கிடைக்கின்றன. இவையும் பெரும்பாலும் சமயத் தொடர்புகொண்ட மொழி பெயர்ப்புகளாகவும் கவிதைகளாகவும் சில நாடோடிப் பாடல்களின் தொகுதிகளாகவும் உள்ளன. இவையனைத்தும் ஒரே நிலைமொழியில் இல்லாமல் பல்வேறு கிளைமொழிகளாகவும் இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

இன்று அறிவியல் மொழியாக விளங்கும் ஜெர்மன் கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் தனக்கென ஒருநிலைமொழியைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதும், 15ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மார்ட்டின் லூதரால்தான் (1483-1546) இம்மொழிக்கு நிலைமொழி ஏற்பட்டது என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கன. ஆனால், திராவிட மொழியாகிய தமிழ் மொழியோ தொல்காப்பியர் கால முதலே நிலைமொழி ஒன்றைக் கொண்டு விளங்கியது என்பதும், இலக்கிய வழக்கு, பேச்சு வழக்கு எனப்பிரிந்துநின்று வளர்ந்துள்ளது என்பதும் கண்கூடு.

நாகரிக மொழியாகக் கருதப்படும் ஃபிரெஞ்சு மொழியின் நிலையும் ஜெர்மன் மொழியின் நிலையினையொத்தே காணப்படுகிறது. கி.பி. 18, 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் உலக மொழியாகக் கருதப்பட்ட இது மிகப் பிந்திய வரலாற்றைக் கொண்டது. இலத்தீன் மொழியிலிருந்து பிறந்த இம்மொழியின் முதல் இலக்கியச் சான்று கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. கி.பி. 842-ல் எழுதப்பட்ட ஸ்டிராஸ்பர்க் சூளுரையே (Strasburg Oath) இது. கி.பி. 842, பிப்ரவரித் திங்கள் 14ஆம் நாளன்று சார்லசும் லூயிசும் உலோதயருக்கு எதிராக ஒன்று சேர்ந்து இணைந்தபோது, படைகளும் அரசர்களும் உறுதிமொழி எடுத்துக்கொள்வதற்காக எழுதப்பட்ட சூளுரையே இப்பெயரால் அழைக்கப்பெறுகிறது. இதனையடுத்து எழுந்தது பிகார்ட் கிளைமொழியில் எழுதப்பட்டிருக்கும் இருபது வரிகளைக் கொண்ட கவிதையொன்றாகும். இதுவும் கி.பி. 9வது நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததே.

ஆனால், தமிழ் மொழியோ இந்நூற்றாண்டில் எத்தனையோ கவிஞர்களையும் காப்பியங்களையும் கண்ட நிலையில் வரலாறு படைத்து நின்றது. வள்ளுவரையும் இளங்கோவையும் ஈன்றுவிட்ட நிலையில் இறும்பூது எய்தி நின்றது. 'மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்' என்றெல்லாம் பாடிய தேவார ஆசிரியர்களையும் திருத்தக்க தேவரையும் கண்டு வாழ்ந்த பெருமைகொண்டது.

இன்று ஆங்கிலத்தோடு ஓரளவு ஒப்ப வைத்து எண்ணப்படுவது ரஷிய மொழியாகும். அறிவியல் போன்ற துறைகளுக்கு உரிய ஆக்கமொழியாக இது வளர்ந்து நின்றல் காணலாம். இம் மொழியின் வரலாறும் பிற ஐரோப்பிய மொழிகளைப் போன்றே காணப்படுகிறது. ரஷியன், கிழக்கு சிவாவிய மொழிகளுள் ஒன்று என்பதும் இவற்றில் கிடைக்கும் பழையமையான எழுத்துச் சான்று கி.பி.10ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது என்பதும் வரலாறு காட்டும் செய்திகள். இவ்வெழுத்துச் சான்று பழைய ரஷியன் மொழியில் எழுதப்பட்டதாகும். பழைய ரஷியன் எனக் குறிக்கப்படுவது ரஷ்யன், உக்ரேனியன், பைலோரஷ்யன் என மூன்று மொழிகளாகப் பிரிவதற்கு முன்னால் இருந்த பொது மொழியாகும். இப்பிரிவிற்குப் பின்னர் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டையொட்டி, ஒரு சில கையெழுத்துப் படிக்கள் தோன்றின. இந்நிலையில் எழுதப்பட்ட வேதாகமமே (1056-1057) ரஷ்யன் மொழியில் காணப்படும் பழையமையான எழுத்துச்சான்று. இஃது ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூல். இவ்வாறு வளர்ந்த ரஷியன், புஷ்கின் (1799-1837) காலத்திலேதான் சிறந்ததொரு இலக்கிய நடையைப் பெற்றது.

இந்நிலையில்தான் பிற ஐரோப்பிய மொழிகளும் உள்ளன. ரொமானஸ் மொழிகள் என வாழும் இன்றைய பல மொழிகள் கி.பி.10 அல்லது 11 ஆம் நூற்றாண்டுகளில்தான் எழுத்து வடிவம் பெற்றன. ஸ்பானிஷ் மொழியின் முதல் எழுத்துருவமாகக் கருதப்படுவது கி.பி.9வது நூற்றாண்டைச் சார்ந்த ஒரு வழிபாட்டு உரையாகும். இதுபோன்றே போர்த்துகீஸ் மொழியும் கி.பி.12ஆவது நூற்றாண்டைத்தான் தன்னுடைய முதல் எழுத்துருவத்தைக் கண்டது. இதே நிலைதான் காட்டலன் மொழிக்கும். ஆர்க்கானியாவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஆறு துதிப்பாடல்களே இதன் முதல் எழுத்துச்சான்று. கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டிருக்கலாமெனக் கருதப்படுகின்ற இத் துதிப்பாடல்கள் காட்டலோனியாவின் தலைநகரான பார்சிலோனாவிலுள்ள நூலகத்தில் இன்றும் உள்ளன.

'இசைக்கு இத்தாலியன்' எனக் கருதப்படும் இன்றைய இத்தாலிய மொழியும் இலத்தீனிலிருந்து உருவானதுதான். ரோமானியாவில் வழங்கிய இலத்தீன் பேச்சு மொழியிலிருந்து பிறந்த இம்மொழி கி.பி.10ஆவது நூற்றாண்டில்தான் எழுத்து வடிவில் இருக்கக் காண்கிறோம். இம்மொழியில் காணக்கிடக்கும் முதல் எழுத்துச் சான்று 'வெரொனிஸ் புதிர்' (Veronese riddle) என்பர் சிலர். இன்னும் சிலரோ கி.பி. 960-963-ல் நடைபெற்ற வழக்கொன்றில் சாட்சியமளித்த சாட்சியொருவனின் பேச்சே அது என்பர். எவ்வாறாயினும் கி.பி. 10ஆவது நூற்றாண்டில்தான் இம்மொழி எழுத்துருவத்தைக் காண முடிந்தது.

அறிஞர் சாக்கரடல் பேசிய கிரேக்கமும் அனைத்து உலகையும் ஆளக் கங்கணம் கட்டிய வீரனாம் சீசர் பேசிய இலத்தீனும், கவிஞன் காளிதாசனையும் பாணினியையும் பெற்றெடுத்த சமஸ்கிருதமும், கன்பூசியலைக் கண்டெடுத்த சீனமும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றைப் போன்றே நைல் நதிப் பெருக்கில் இறுமாந்து வாழ்ந்த எகிப்திய மொழியும், நபிநாயகத்தை கண்ட அராபியும், வேதாகமத்தைத் தந்த ஹீப்ருவும் நம் நெஞ்சிலிருந்து நீங்காத மொழிகளாம். அரேபியப் பெனின்ஸூலா பகுதிகளிலே எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் வாழ்ந்து இறுதியில் வீழ்ந்த ஆரமைக்கும், இன்றைய சிரியா பகுதியில் சீரும் சிறப்பும் கொண்டு பெருவழக்குப் பெற்று வாழ்ந்த பிளீசிய மொழியும், மெசபடோமியா பள்ளத்தாக்கில் பல நூற்றாண்டுகள் வாழ்ந்து உலக மொழியாகத் திகழ்ந்து நின்ற அக்கேடியனும், சிறந்ததொரு நாகரிகத்தைத் தன்னகத்தே சுமந்து வாழ்ந்து மறைந்த சுமேரிய மொழியும் பழையமையின் சின்னங்களாகவும் பல பண்டைய நாகரிகங்களின் பிரதிபலிப்பாகவும் உள்ளன.

அறிஞன் சாக்கரடலைப் பெற்றெடுத்தது கிரேக்கம். ஆனால், அவனை மட்டுமன்றி எத்தனையோ அறிஞர்களையும் கவிஞர்களையும் பெற்றெடுத்த பெருமை இதற்குண்டு. இன்றைய மேனாட்டு மொழிகளிலே இம் மொழிக்குத் தனியொரு இடமுண்டு.

ஆனால், அராபிய மொழியோ இன்றும் வீறுகொண்டு வாழக் காண்கிறோம். பழமைக்கும் பழையமையாய்ப் புதுமைக்கும் புது

மையாய் உள்ளது இம்மொழி, கி.மு. எட்டாவது நூற்றாண்டு முதலே இம்மொழியில் கல்வெட்டுகள் பலவற்றைக் காணலாம். இஸ்லாம் மதம் எங்கெங்குப் பரவியதோ அங்கெல்லாம் பரந்து வளர்ந்து பல செமிட்டிக் மொழிகளிடையே காலூன்றி ஏராளமான இலக்கியங்களைத் தோற்றுவித்து உலக மொழிகளுள் முக்கியமான ஒன்றாக விளங்குகிறது.

இதே நிலையில்தான் ஹீப்ரு மொழியும் உள்ளது. காணனைட் மொழிகளுள் இன்றும் வழக்கிலிருந்து வருகிற மொழி இம்மொழி. கி.மு. 13ஆவது நூற்றாண்டிலிருந்தே பல இலக்கியங்கள் இம் மொழியில் தோன்றியுள்ளமை காணலாம். 4000 வருடங்களாக வாழ்ந்த இம்மொழி கி.பி.2ஆவது நூற்றாண்டிலேயே வழக்கிலிருந்து வெறும் எழுத்து மொழியாகிவிட்டபோதிலும் இன்றைய இஸ்ரேல் நாட்டினரால் வாழும் மொழியாகிவிட்ட நிலையைக் காணலாம்.

அரேபியப் பெனின்சலாவில் வாழ்ந்த ஆரமைக்கு இன்று நலிந்து அழிவுறக் காண்கிறோம். கி.மு. 2000 ஆண்டுக்கு முன்னமையே வழக்கிலிருந்த இம்மொழியில் கி.மு. 9ஆவது நூற்றாண்டு முதலே கல்வெட்டுகள் தோன்றின. கி.மு. 8ஆவது நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 500 வரை சமீபக் கிழக்கு நாடுகளில் முக்கியமான மொழியாக இருந்தது.

பழையமையான மொழிகளுள் அக்கேடியனும் ஒன்றாகும். கி.மு. 3000 முன்பே வழக்கிலிருந்து கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில் வழக்கிற்கு வந்த மொழி அது. அசீரியன் என்றும் பாபிலோனியன் என்றும் அழைக்கப்பட்ட அது மெசபடோமியா பள்ளத்தாக்கில் வாழ்ந்த செமிட்டிக் பேரரசின் மொழியாகத் திகழ்ந்தது. பாபிலோனிய வீழ்ச்சிக்குப் பின்னரும் வாழ்ந்த பெருமை கொண்டது.

இதே நிலையில்தான் சுமேரிய மொழியினையும் காணுகிறோம். சிறந்த நாகரிகத்தையும் பரந்த பண்பாட்டினையும் கொண்டிருந்தவர்கள் இம்மொழியினர். 4000 ஆண்டுக்கு முன்பே வியக்கத்தக்க வளர்ச்சியைக் கண்டிருந்த இம்மொழி தமிழோடு கலந்து உறவாடியது என்றும் அதோடு இனத்தொடர்பு உடையது என்றும் கூறுவர் சிலர். இது களிமண் தட்டுகளிலேயே பரந்த இலக்கியங்களைக் கொண்டுள்ளது. மத்திய ஆசியாவில் சிறந்த நாகரிகத்தை நிலைநிறுத்திய இம் மொழி வழக்கற்ற நிலையைக் காண்கிறோம்.

சீன மொழியும் பழையமையின் சின்னமாகவே உள்ளது. தொன்மைக்குத் தொன்மையாய் விளங்கும் இம்மொழி எத்தனையோ நூற்றாண்டைய வரலாறுகளைக் கொண்டது. கி.மு. 4000-க்கு முன்பே வழக்கிலிருந்து மொழி இன்றும் (எழுத்துருவில்) வாழக் காண்கிறோம். பேச்சு வழக்கில் பல்வேறு கிளைமொழிகளாகப் பிரிந்துள்ளமையைக் காணலாம். எழுத்து மொழியில் ஒன்று, பேச்சு மொழியில் பல என்ற நிலையிலே வழங்குகிறது.

பழையமையான மொழிகளுள் இலத்தீன் மொழியும் ஒன்று. சீசரைத் தோற்றுவித்ததும் இம்மொழியேயாகும். கிறிஸ்து பிறப்பிற்குப் பல நூற்றாண்டுக்கு முன்பே பிறந்து வளர்ந்தது இம்மொழி. ரோமில் பிறந்த இம் மொழி ஐரோப்பா, ஆசியா மைனர் போன்ற இடங்களில் எல்லாம் பரந்து வளர்ந்ததோடுமட்டுமன்றி ஃபிரெஞ்சு, ஸ்பானிஷ், இத்தாலியன், போர்த்துகீஸ் போன்ற பல்வேறு மொழிகளைத் தோற்றுவித்துநின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்று உலக அரங்கில் இந்திய மொழிகளில் இந்தி, சமஸ்கிருதத்திற்கு அடுத்தபடியாகத் தமிழ் மொழிதான் பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றது. இந்திய மொழிகளில் தமிழைப்பற்றியும் சமஸ்கிருதத்தைப் பற்றியும் நிகழ்த்துகிற ஆய்வுகள் மற்ற இந்திய மொழிகளின் ஆய்வுக்குத் துணையாக உள்ளன என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. சமஸ்கிருதம், இலத்தீன், கிரேக்கம் முதலிய மொழிகளையொத்த பழையமையும் சிறப்பும் உடையதாய், இன்றும் வழக்கில் உள்ளதாய், தொடர்ச்சியாக இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கால வரலாற்றை உடையதாய் விளங்கும் தமிழ்மொழி இந்தியப் பெருநாட்டின் தனிப்பெருஞ் சிறப்புச் செல்வங்களில் ஒன்றாகும். 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்று பாடிய புலவனை இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பே தோற்றுவித்த தமிழினம் தனது நாட்டையும் மொழியையும் பண்பாட்டையும் தான் மதிப்பதுபோலவே மற்றவர்களும் தத்தம் நாட்டையும் மொழியையும் பண்பாட்டையும் மதிப்பார்கள் என்கிற உண்மையை உணர்ந்து நட்புறவிற்கே முதன்மை கொடுத்திருக்கின்றது. தமிழகத்திற்கும் இந்தோனேஷியாவுக்கும் நீண்ட காலமாகவே தொடர்பு உண்டு. இந்தோனேஷிய மொழியில் பல தமிழ்ச் சொற்களைக் காணலாம். காவலர், தோழன், இடம், வட்டில் முதலிய பல தமிழ்ச் சொற்கள் இந்தோனேஷிய மொழியில் உள்ளன. கிரந்த எழுத்துகளும் தென்னிந்தியாவிலிருந்தே இந்தோனேஷியாவிற்குச் சென்றது என்பதை வரலாற்று ஆசிரியர் ஒப்புக்கொள்வார். இந்தோனேஷியா பல்கலைக்கழகத்தில் இந்தியத்துறை எனும் துறையில் இரண்டாண்டுக் காலம் தமிழ்மொழி பயிற்றுவிக்கப்பட்டது. ஹாலந்து நாட்டில் கொன் நிறுவனத்திலும், ஸ்டேட் யுனிவர்சிட்டி ஆப் யூட்ரேஹ் (State University of Utrecht) என்ற பல்கலைக்கழகத்திலும் இந்தியாவியல் எனும் துறையில் இந்தியமொழிகள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. லெய்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்மொழி பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றது. யூட்ரேஹ் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்மொழி பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றது. திராவிடமொழிப் பேராசிரியர் கமில் சுவலபில் தமிழ் கற்பிக்கின்றார். சிங்கப்பூரில் சீனம், ஆங்கிலம், மலாய் மொழியுடன் தமிழ்மொழியும் ஆட்சி மொழியாக (Official language) விளங்குகின்றது என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. செக்கோஸ்லோவாக்கியா நாட்டிலுள்ள பிராகில் உள்ள 'தி ஓரியண்டல் இன்ஸ்டிடியூட்' என்ற நிறுவனத்தில் திராவிட மொழிக் கல்விக்கு வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. டாக்டர் கமில் சுவலபில் இங்குப் பணியாற்றியபொழுது தமிழ் இலக்கியங்களை மொழி பெயர்த்து வழங்கியுள்ளார். சார்லஸ் பல்கலைக்கழகத்திலுள்ள டாக்டர் ஜே. வாசெக் (Vacek) திராவிட மொழியியலில் ஆர்வமுள்ளவர். செனகல் நாட்டிலுள்ள டாக்டர் பல்கலைக்கழகத்தில் திராவிடவியலுக்குப் பேராசிரியர் ஒருவர் உள்ளார். திராவிட மொழிகளுக்கும் ஆப்ரிக்க மொழிகளுக்குமுள்ள உறவினைக்குறித்து, செனகல் நாட்டு மொழியியல் மாணவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் துறையில் ஆராய்ச்சி செய்து வருகின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஜப்பானிலுள்ள க்யோடா பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ்ப்பண்பாடு, வரலாறு பற்றிக் கற்பிக்கப்படுகின்றது. இலங்கையில் சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளும் ஆட்சி மொழியாக உள்ளன. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் தமிழ்மொழி பயிற்றுமொழியாக உள்ளது. டென்மார்க்கிலுள்ள கோப்பன்ஹேகனிலுள்ள 'ஸ்கேன்டினேவியன் இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் ஏசியன் ஸ்டடீஸ்' என்ற நிறுவனத்தில் தமிழ் ஆராய்ச்சி நடைபெறுகின்றது. சிந்துச் சமவெளி நாகரிகம் பற்றிய ஆய்வும் இங்குதான் நடைபெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தாய்லாந்து நாட்டிற்கும் தமிழகத்திற்கும் நீண்ட காலமாகவே தொடர்பு உண்டு. தாய்லாந்து நாட்டு அரசர்களின் முடிசூட்டு விழாவின்போது தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடுவது வழக்கமாக இருந்தது. மணிமேகலைத் தெய்வ வழிபாடு இந்நாட்டில் பரவியுள்ளதாகத் தனிநாயக அடிகள் குறிப்பிடுகின்றார். தென் ஆப்ரிக்காவிலுள்ள டர்பன் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்தியவியலுக்குத் தனியொரு துறை உண்டு. தமிழ்மொழியும் கற்பிக்கப்படுகின்றது. பர்மாவில் இரங்கூனிலுள்ள தாகூர் கல்லூரியில் தமிழ் கற்பிக்கப்படுகின்றது. பேராலந்து நாட்டிலுள்ள வார்சாப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்மொழி கற்பிக்கப்படுகின்றது. ஃபிரான்சு நாட்டுத் தலை நகரான பாரசீஸ் தமிழ்க் கல்விக்கு வாய்ப்பு உண்டு. பின்லாந்து நாட்டிலுள்ள ஹெல்சின்கி பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் கற்பிக்கப்படுகின்றது. மேற்கு ஜெர்மனியிலுள்ள கொய்லோன் பல்கலைக்கழகத்திலும், ஹைடெல்பர்க்கிலுள்ள தெற்கு ஆசியக் கலைக்கழகத்திலும், ஹேம்பர்க் பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ் கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றது. மோரிசு தீவில் ஏறத்தாழ ஒரு இலட்சம் தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர். தமிழ்க்கல்விக்கு தற்போதுதான் வழிவகை செய்யப்பட்டுள்ளது. இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழுக்கு இடமளிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழில் உயர்நிலை ஆய்வுக்கும் இங்கு வாய்ப்புண்டு. அமெரிக்காவில் சிக்காகோ பல்கலைக்கழகத்திலும், கார்னல் பல்கலைக்கழகத்திலும், பென்சில்வேனியா பல்கலைக்கழகத்திலும், வாஷிங்டன் பல்கலைக்கழகத்திலும், ஹவாய் பல்கலைக்கழகத்திலும், டெக்ஸாஸ் பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழுக்கும் தமிழாய்வுக்கும் வாய்ப்பு உள்ளது. இராஷ்யாவில் ம

ாஸ்கோவிலுள்ள கீழைக் கலையியல் நிறுவனத்திலும், ஆசிய ஆப்ரிக்க கலையியல் நிறுவனத்திலும், லெனின்கிராட் பல்கலைக் கழகத்திலும், தமிழ்க் கல்விக்கு வாய்ப்பு உண்டு. உலக நாடுகள் பலவற்றில் தமிழ்மொழி பேசப்படுவதோடு மட்டுமன்றி மேலைநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் தமிழ் பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் தமிழ்மொழி பன்னெடுங்காலத்துக்கு முன்பே தனக்கென ஒரு பாரம்பரியத்தைத் தோற்றுவித்து வாழ்ந்தது என்பதும், எனினும் சில மொழிகளைப் போல வளர்ந்து வீழ்ந்துவிடாத ஒரு வீறு கொண்ட மொழியென்பதும் விளங்கும். பழைமையைக் கண்டது எனினும், பாபிலோனிய மொழியைப் போலவோ பண்டைய எகிப்திய மொழியைப் போலவோ அழிந்துவிடவில்லை. ஆக்கம் பல கண்டு இன்றும் வாழக் காண்கிறோம்; வளரக் காண்கிறோம். இலத்தீனைப் போன்றோ சமஸ்கிருதத்தைப் போன்றோ வாழ்வில் நலிந்து கோயில்களிலும் குகைகளிலும் பண்டிதர் நாவுகளிலும் கரந்துறையவில்லை. அறிஞர்களின் ஆராய்ச்சியில் மட்டுமன்றிப் பாமர மக்களின் மத்தியிலும் வாழக் காண்கிறோம். வாழும் மொழியாகவும் வளரும் மொழியாகவும் வரலாற்று மொழியாகவும் இருக்கக் காண்கிறோம். ஆங்கிலம் ஃபிரெஞ்சு போன்று பழைமை இல்லாத நிலையில் இல்லை இம்மொழி. எத்தனையோ நூற்றாண்டு வாழ்வு கொண்டு வரலாறுகொண்டு விளங்குகிறது. நாகரிக மொழிகளாகக் கருதப்படும் ஆங்கிலமும் ஃபிரெஞ்சும் பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே வளர்ந்துநின்ற பெருமையையும் வாழ்ந்து நின்ற சிறப்பையும் கொண்டுள்ளது. சிந்தனைத் தெளிவையும் சிறந்த கற்பனையையும் கொண்ட இம் மக்களிடையே தேர்வானிய கவிதைகளும் காப்பியங்களும் பலப்பல. அவர்களின் சிந்தனையில் சிந்தி நின்ற காவிய மலர்கள் பலப்பல! வாடாத எண்ணத்திலும் வற்றாத கற்பனை ஓட்டத்திலும் கருக்கொண்ட வாழ்வு நூற்கள் பலப்பல! எண்ணத்திலும் வற்றாத கற்பனை ஓட்டத்திலும் கருக்கொண்ட வாழ்வு நூற்கள் பலப்பல!

உலகின் முதல்மொழி நூலாராய்ச்சி தொல்காப்பியம்!

பன்மொழிப்புலவர், திரு. கா.அப்பாத்துரை, எம்.ஏ., எல்.டி.

குமரி மாவட்டம், ஆரல்வாய்மொழியில் 1907 இல் இவர் தோன்றினார். தந்தையார் ந.காசிநாதபிள்ளை, தாயார் முத்தம்மாள். நாகர்கோவில் ஸ்கூட் கிறித்துவக் கல்லூரி, திருவனந்தபுரம் மகாராஜா கலைக்கல்லூரி ஆகியவற்றில் பயின்று ஆங்கிலத்தில் பி.ஏ. (ஆணர்சு) பட்டம் பெற்றார். தமிழ் எம்.ஏ., இந்தி விசாரத், எல்.டி.ஆகிய பட்டங்களும் பெற்றார். சென்னை முத்தியாலுப்பேட்டை உயர்நிலைப் பள்ளி, பச்சையப்பன் கல்லூரி, திருநெல்வேலி இந்துக்கல்லூரி ஆகியவற்றில் ஆசிரியராகவும், 'திராவிடன்', 'ஜஸ்டிஸ்', 'லிபரேட்டர்', 'விடுதலை' முதலிய பல செய்தியிதழ்களின் ஆசிரியராகவும் தொண்டாற்றியுள்ளார். பன்மொழிப்புலவரான இவர் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அரிய ஆராய்ச்சி நூல்களை இயற்றியுள்ளார். தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவரான இவர், சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆங்கில - தமிழ் அகர வரிசைக் குழுவின் துணையாசிரியராவார். இவருடைய தமிழ்த் தொண்டு வியந்து பாராட்டற்குரியது.

மொழிகள் எல்லாவற்றுக்கும் எழுத்தும் இலக்கியமும் இலக்கணமும் உண்டு என்று பலரும் கருதுதல் கூடும். தமிழ் போன்ற மிகப் பழம்பெருமை வாய்ந்த மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட தமிழருக்கு இஃது இயல்பே. ஆனால் உண்மைநிலை இதற்கு எவ்வளவோ மாறுபட்டது - வியத்தகு முறையில் மாறுபட்டது!

இன்றைய உலக மொழிகளில் தமக்கெனத் தனியாகத் தாமே எழுத்து வகுத்துக்கொண்ட மொழிகள் தமிழும் தமிழின மொழிகளும் மட்டுமே - இஃது இன்றைய உலகப் பொதுமக்களுக்குத் தெரியவராத செய்தி - மாணவருலகும் அறிஞரும் கூடக் கவனியாத மெய்மை ஆகும். ஆயினும் இது வரலாறு காட்டும் உண்மை.

இன்றுவரைகூட எழுத்து வடிவம் மேற்கொள்ளாத மொழிகள் மேலையுலகிலும் கீழையுலகிலும் உண்டு.

ஆயிர ஆண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியுடைய மொழிகள் உலகிலேயே பதினொன்றுக்கு மேல் இல்லை. அவை மேலை உலகில் மூன்று (ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, இத்தாலியம்), மேற்கு, கிழக்கு ஆசியாவில் மூன்று (பாரசீகம், சீனம், சப்பானியம்), தென் ஆசியாவில் ஐந்து (தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு, சமசுகிருதம்) ஆகியவைகளே. ஆரிய இனமொழிகள் என்று கூறப்படும் வட இந்தியத் தாய்மொழிகள் அனைத்தும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலம்வரை இலக்கியமற்ற மொழிகளாகவே இயங்கின என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சிலவற்றுக்கு இன்றும் இலக்கியம் கிடையாது.

அணிமை மேலையுலகில் கிரேக்க இலத்தீன் மொழிகள் தமிழுடன் ஒத்த இலக்கியப் பழமையுடையவை. ஆனால் நீடித்த இலக்கிய வாழ்வுடையன அல்ல.

இலக்கண வகையில் தமிழும் உயர் தனிச் செம்மொழிகளாகிய சமசுகிருதம், கிரேக்கம், இலத்தீனம், அரபு, ஏபிரேயம், பாரசீகம் ஆகியவையும் - இவ் ஏழுமொழிகள் மட்டுமே - தமக்கென இலக்கணம் வகுத்துக் கொண்டவை. மற்ற எல்லா மொழிகளும் இவற்றைப் பின்பற்றியே அணிமைக் காலத்தில் இலக்கணம் வகுத்துள்ளன.

மொழியின் வளர்ச்சிப்படிசை இச்செய்திகள் நமக்கு வரிசை முறையாக வகுத்துக் காண உதவுகின்றன.

1. வரி வடிவில் எழுத்து உருவாகிய நிலை, நெடுங்கணக்கும் நெடுங்கணக்கின் எழுத்து வரிசை முறையும் வகுக்கப்பட்ட நிலை - இவற்றின்பின் எண்களுக்கு இலக்கமும் எண்மானமும் வகுக்கப்பட்ட நிலை - ஆகியவை முதற்படி.

தனக்கென எண் இலக்கமும் எண் மானமும் வகுத்துக்கொண்ட உலகின் ஒரே மொழி கூடத் தமிழே. மற்ற எல்லா மொழிகளிலும் அதை அப்படியே மேற்கொண்டோ சிறிது திரித்தோ இன்றுவரை வழங்குகின்றன.

2. இலக்கியம் உருவாகிய நிலை - வளர்ந்த நிலை - மொழி சார்ந்த இசை, நாடகம், மொழி சாராத பிறகலைகள் வளர்ந்த நிலைகள் - மொழியில் அறிவு நூல்கள் வகுக்கப்பட்ட நிலை - இவையே மொழியின் இரண்டாம்படி.

அறிவுநூல்கள் மேலைமொழிகளில் சென்ற நான்கு நூற்றாண்டு வளர்ச்சியே. அதற்குமுன் அவ்வளர்ச்சி அரபு, கிரேக்க, சமசுகிருத, எகிப்திய, தமிழக வளர்ச்சிகளையே மூலமாகக் கொண்டிருந்தது.

3. அறிவு நூல்களில் ஒன்றாக மொழிக்கு இலக்கணம் ஏற்பட்ட நிலை. இது மொழியின் மூன்றாம்படி.

இலக்கணமுடைய பழைய மொழிகள் ஏழு என்று மேலே கூறப்பட்டாலும் தமிழுடன் ஒப்பிடத்தக்க விரிவகற்சியுடைய மொழி

கீழ்த்திசையின் வழக்கிலாச் செயற்கை இலக்கிய மொழியாகிய சமசுக்கிருதம் ஒன்றே.

4. கடைசிப் படியாகிய நான்காம் படி மொழியாராய்ச்சிப் படியாகிய மொழிநூற்படியே. இத்துறை மேலை உலகின் இயல் நூல் துறைகளிலேயே மிகப் புதிது - 19ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே அது பிறந்து வளர்ந்து வருகிறது.

எழுத்துக்களின் ஒலிவடிவம் பற்றிய ஆராய்ச்சி ஒலிநூல். இதுவும் மொழிநூலின் ஒரு பகுதியே. மொழிநூலைப் போல இதுவும் மேலை உலகில் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் புதிதாகத் தோன்றி வளர்ந்துவரும் புத்தம் புதிய துறையேயாகும்.

தமிழ்மொழி பற்றிய வியப்பார்வமிக்க ஒரு புதுமை என்னவென்றால், ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் மேற்கூறிய மொழியின் மூன்று படிகளையும் கடந்து 19 ஆம் நூற்றாண்டின் புத்தம் புதிய படியாகிய நான்காம் படியிலும் இன்றைய மேலை நாடு கடந்து முன்னேறியிருந்தது என்பதே.

தொல்காப்பியம் சரிவர ஆராயப்பட்டால், அந்நூல் இதனைக் காட்டும்.

மேலைநாட்டில் தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி தொடங்கப்பட்டுவிட்டது. மேலை ஆராய்ச்சியாளர் ஏற்கனவே இதைக் கண்டு தமிழர் தொல்பழங்கால ஆராய்ச்சித் திறம் நோக்கி மூக்கில் கை வைக்கத் தொடங்கியுள்ளனர்.

தமிழகத்திலேயே தொல்காப்பியம் என்னும் ஆராய்ச்சிக் கருவூலத்தின் மறை மெய்மைகளை அறிவுத்திறவுகொண்டு திறந்து காண முயன்ற அறிஞர் ஒரு சிலர் உண்டு - தமிழகம் அவர்களை இன்னும் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. அயற் பண்பளாவிய தமிழக ஆட்சி வகுப்பு அவர்களைத் தமிழகம் காணவிடவில்லை. அறிவுலகம் தீண்ட விடவில்லை.

இன்னும் தமிழகம் வந்தெட்டாத சில தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி விளைவுகளையும், தமிழகம் புறக்கணித்துள்ள அறிஞர் அறிவு முடிவுகளையும் இங்கே ஒரு சிறிது சுட்டிச் செல்வோம்.

மொழி ஒப்பீட்டினால் மட்டுமே காணப்படும் சில தொல்காப்பியத் தனிச் சிறப்புகள் உண்டு. தொல்காப்பியர் காலப் பின்னணியால் இச்சிறப்புகள் பின்னும் சிறப்புப் பெறுவன. ஆகவே, தொல்காப்பியக் காலம் பற்றிய சில குத்து மதிப்புக் கணக்கையும் ஒப்பீட்டினால் வரும் சிறப்புக்களையும் இங்கே வகுத்துக் காண்போம்.

காலமதிப்பு: வடமொழி இலக்கண நூலாரான பாணினிக்கு முற்பட்டவர் தொல்காப்பியர் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். பாணினி கி.மு.நான்காம் நூற்றாண்டினர் என்பர் வடமொழி ஆராய்ச்சியாளர். அத்துடன் தமிழில் கடைச்சங்க காலம் கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்டதென்று கணிக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியம் கடைச்சங்கத்துக்கு முற்பட்டது. முதற்சங்கத்து இறுதிக் காலத்திலும் இடைச்சங்கத் தொடக்கத்திலும் அந்நூல் விளக்கம் பெற்றதென்று முச்சங்க மரபும் தொல்காப்பியப் பாயிரமும் சுட்டுகின்றன. எனவே, அதன் காலம் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதென்பது தெளிவு. எவ்வளவு முற்பட்டதென்பதோ, கணித்து வரையறுக்க முடியாததாகின்றது. அது 2500 ஆண்டுகட்கு நெடிது முற்பட்டது என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆரிய வேதங்கள் வகுக்கப்படுவதற்கு முற்பட்டது தொல்காப்பியம் என்பர் உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர். வேத காலம் கி.மு. 1500க்கும் கி.மு. 1000க்கும் இடைப்பட்டதென்பர் வரலாற்றாசிரியர். பழைய கணித நூலாரும் புராணிகரும் கூறுகிறபடி அது கி.மு. 3100க்குச் சரியாதல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியம் 10,000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாயிருத்தல் கூடும் என்பர் ஆசிரியர் மறைமலையடிகள். இப்பழமை கூடப் புராணப் பழமையன்று என்று வருங்கால ஆராய்ச்சியும் புதுமைக் கண்டுபிடிப்புகளும் காட்டக்கூடும் என்று நம்ப இடமுண்டு.

தொல்காப்பியத்தின் தனிச் சிறப்புகள்:

1. தொல்காப்பியத்தில் எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்று அதிகாரப் பாகுபாடுகளும், ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் ஒன்பது இயல்களும், மொத்தம் 1610 நூற்பாக்களும் உண்டு. இவற்றுள் பொருளதிகாரம் என்ற பகுப்போ, பொருளிலக்கணம் என்ற ஓர் இலக்கணப் பகுதியோ உலகில் வேறு எந்த மொழிக்கும் இன்றுவரை கிடையாது. அது தமிழுக்கே - தொல்காப்பியத்துக்கே சிறப்புடைய பகுதி - ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர் வகுத்து வளர்த்துள்ள பகுதி அது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

2. தமிழர் இடைக்காலத்தில் இலக்கணத்தை ஐந்திலக்கணம் என்றனர். முழுநிறை இலக்கணத்தின் ஐந்து கூறுகளாக அவர்கள் கொண்டவை எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி ஆகியவை. இவற்றுள் தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்று தலைப்புகளையே அதிகாரப் பெயர்களாகக் கொண்டாலும், பொருளதிகாரத்திலேயே யாப்பும் அணியும் உள்ளடக்கிக் கூறுகிறது. ஆகவே, அது தமிழின் முழுநிறை இலக்கண நூலாகும்.

யாப்பும், அணியும் சங்க காலத்துக்குப் பிற்பட்டே தனி இலக்கணத் துறைகளாகத் தமிழிலும் சமசுக்கிருதத்திலும் வளர்க்கப்பெற்றன. இரு மொழிகளின் இந்த வளர்ச்சிக்கும் மூலமும் முதனூலும் தொல்காப்பியமேயாகும். ஆகவே, தமிழுக்குச் சிறப்பான இலக்கணம் பொருள் மட்டுமன்று. யாப்பு அணி ஆகியவற்றையும் முதன் முதலில் இலக்கணமாக ஆராய்ந்த உலகமொழி தமிழேயாகும்.

இன்றளவும் சமசுக்கிருத இலக்கணத்தில் எழுத்தும் சொல்லுமே உண்டு; பொருளில்லை. யாப்பும் அணியும் தனி நூல்களாகப் பாணினிக்குப் பின் தமிழ்த் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றியே வகுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலை மொழிகளில் யாப்பும் இலக்கணத்தில் சேர்க்கப்பட்டாலும், அணி இன்றும் பெரும்பாலும் தனித்துறையாகவே கணிக்கப்படுகிறது. அதன் வளர்ச்சி இன்னும் தமிழ், சமசுக்கிருதத்தின் வளத்துக்குப் பிற்பட்டதேயாகும்.

3. மேற்கூறிய இரண்டு செய்திகளையும் இணைத்துப் பார்த்தால், தமிழ், தொல்காப்பியம் ஆகியவற்றின் தனிச் சிறப்பு விளங்கும்.

தொல்காப்பியக் காலத்துக்கு முற்பட்டே தமிழில் இலக்கியமும் இலக்கணமும் வளமுற்றிருந்தன. இதைத் தொல்காப்பியமே காட்டுகின்றது. எனவே, தொல்காப்பியம் மொழிக்கு இலக்கணமாக மட்டும் வகுக்கப்படவில்லை, இலக்கியத்துக்கும் இலக்கணமாக வகுக்கப்பட்டது என்பது விளங்கும். சமசுக்கிருதத்திலும் இன்றைய மேலை மொழிகளிலும் மற்ற உலக மொழிகளிலும் கூட இலக்கணம் என்பது பெரிதும் மொழியின் இலக்கணம் மட்டுமே. இலக்கியத்தின் இலக்கணமாக அவை கருதப்படவில்லை.

தமிழில் இலக்கியம், இலக்கணம் என்ற சொல் தொடர்பும் இச் சிறப்பைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. சமசுக்கிருதத்திலோ மேலை மொழிகளிலோ இரண்டின் பெயர்களும் தொடர்பற்றவையாகவே இயல்கின்றன. (சமசுக்கிருதம்: இலக்கணம் = வ்யாகரணம் இலக்கியம் = சாகித்யம்; ஆங்கிலம்: இலக்கணம் = க்ராமர்; இலக்கியம் = லிட்டரேச்சர்).

4. நூற்பா அல்லது சூத்திரம் தமிழ், சமசுக்கிருதம் ஆகிய இருமொழிகளுக்கும்மட்டுமே உரிய சிறப்பு நடை ஆகும். சமசுக்கிருதத்தில் சூத்திரங்கள் வியக்கத்தக்க அளவில் செறிவுடையவை. தமிழில் நூற்பாவடிவில் அமையாத திருக்குறள் இதே வியத்தகு செறிவுடன் இனிமையும் கவிதை நயமும் உடையது. தொல்காப்பியமோ நூற்பா நடையிலேயே செறிவு, இனிமை, கவிதை நயம், எளிமை ஆகிய பல அரும்பெரும் பண்புகளும் ஒருங்கே கொண்டது ஆகும்.

5. நன்னூலார் காலம் (12 ஆம் நூற்றாண்டு) முதல் தமிழ் இலக்கணங்கள் பேரளவில் பாணினியின் சமசுக்கிருத இலக்கணத்தைப் பின்பற்றின. அவற்றின் சிறப்பும் பாணினியின் சிறப்பே. ஆனால் பாணினியும் பிற்காலத் தமிழ் இலக்கண நூலாரும் 'தொகுத்துச் சுட்டல், வகுத்துக் காட்டல், விரித்துரைத்தல்' என்ற புலமை வரிசை முறையைக் (Deductive Method) கையாண்டனர். தொல்காப்பியமோ 'விரித்துரைத்தல், வகுத்துக் காட்டுதல், தொகுத்துச் சுட்டல்' என்ற ஆசிரிய ஆராய்ச்சி முறையை (Inductive Method) மேற்கொண்டுள்ளது. பின்னதன் சிறப்பு ஆராய்ச்சித் துறைகளிலும், ஆசிரியத் துறையிலும் இன்று போற்றப்படுவது.

எழுத்து என்பது என்ன என்று கூறி, முதல் சார்பு, உயிர், மெய், உயிர்மெய் என வகுத்து என் கூறும் நன்னூல் முறையுடன் - எழுத்து முப்பதெனக் கூறி, குறில் நெடில் வகைப்படுத்தியும், வலிமெலி இடை வகைப்படுத்தியும் பின் உயிரும் மெய்யும் தொகுத்துரைக்கும் தொல்காப்பிய முறையின் இனிய பண்பு ஒப்பிட்டுக் கண்டு மகிழத்தக்கது.

6. தொல்காப்பியம் முதல் நூல் வழி நூல் அன்று. அத்துடன் இன்று தமிழருக்கு அது மூல முழுமுதல் இலக்கண நூலாகவும் இயல்கிறது. ஆயினும் அவர் காலச் சூழ்நிலையில் அது முதல் நூலேயன்றி முழுமுதல் நூலல்ல. ஏனெனில், முதலாவதாக, அக்காலத்துக்கு முன்பே இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழ்த் துறைகளுக்கும் இலக்கிய இலக்கணங்கள் இருந்தன. தொல்காப்பியம் இயல்தமிழுக்கு மட்டுமே இலக்கணம் கூறிற்று. இசைக்கும் நாடகத்துக்கும் இலக்கணம் கூறவில்லை. இரண்டாவதாக, இயலிலேயே பிற இலக்கண நூலார் கூறியதையும் விளக்கியதையும் தாம் முற்றிலும் கூறாமலும் விளக்காமலும் அவ்வப்போது காட்டிச் சென்று, பிறர் கூறாதன, விளக்காதனவற்றையே தமக்கேயுரிய புத்தாராய்ச்சி முடிவுகளாகத் தொல்காப்பியர் விளக்கினார். இது ஆராய்ச்சியாளர் பலர் சுட்டிச் சென்ற ஒரு கருத்தேயாயினும், அதன் முழு அருமை இன்னும் வலியுறுத்தி உணரப்பட, உணர்த்தப்பட இல்லை.

7. 9 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 18 ஆம் நூற்றாண்டுவரை பல தமிழ் இலக்கண நூலாசிரியர்கள் தமிழ் இலக்கணத்தைப் பாணினியின் முன்மாதிரியில் வகுக்க முனைந்ததுடன் அமையாமல், தமிழ் இலக்கணமே பாணினியின் இலக்கணத்தின் வழிவந்து என்று கூற முனைந்தனர்.

'வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி

அதற்கிணையாத்

தொடர்புடைய தென்மொழியை...

குடமுனிக்கு வரையறுத்தார்'

என்ற புதுப்புராணக் கூற்றை அவர்கள் ஆதாரமாகக் கொண்டனர். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர் கூற்றும் தற்கால வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் முடிவும் தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சியும் பாணினிக்குத் தொல்காப்பியர் முற்பட்டவர் என்பதையும், பாணினியைத் தொல்காப்பியர் எங்கும் பின்பற்றியதாகக் காட்டமுடியாது என்பதையும் விளக்கின. உயிர், மெய், இறந்த காலம், நிகழ் காலம் முதலிய இலக்கணக்குறியீடுகளுக்குப் பாணினியின் இலக்கணம் பெயரே தரவில்லை - செயற்கை ஒலிக்குறியீடுகளே தந்தன.

நம்கால ஆராய்ச்சியாளர் ஒருவர் - திரு. பி.எஸ். சாஸ்திரி, தொல்காப்பியர் பாணினிக்கு முற்பட்டவர் என்பதையும், அவரைப் பின்பற்றவில்லை என்பதையும் கண்டு ஏற்றுக்கொண்டார். ஆனால் வடமொழியிலே வேதங்கள் சார்ந்த பிராதி சாக்கியங்கள் பாணினிக்கு முற்பட்டவை என்றும், தொல்காப்பியர் அவற்றையே பின்பற்றினார் என்றும் திறம்பட ஆய்ந்து கூறி, மீண்டும் தமிழிலக்கணத்துக்கு வடபுல மூலம் நாட்டமுற்பட்டார்.

ஆனால், தொல்காப்பியர் பிராதிசாக்கியங்களைப் பின்பற்றவில்லை, பிராதிசாக்கியங்களே தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றின என்பது மேலையாராய்ச்சியாளர்களுக்குப் படிப்படியாக இன்று புலனாகி வருகிறது. வேதங்களே தொல்காப்பியத்துக்குப் பிற்பட்டவை என்பதையும் இது சுட்டிக் காட்டுகிறது.

8. எழுத்துக்களின் பிறப்புக் கூறும் இலக்கணப் பகுதி ஒலிநூலாராய்ச்சியுடன் தொடர்புடையது. பாணினியின் இலக்கணத்திலுள்ள இப்பகுதி மேலை நாட்டில் ஒலிநூலை ஊக்கிப் பிறப்பித்தது. 19 ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதும் ஒரு நூற்றாண்டளவு பாணினியே மேலை ஒலி நூலாரின் முன்னோடி ஆசானாயிருந்து மேலை அறிவுலகில் பெரும்புகழ் நிறுவினார். ஆனால், இருபதாம் நூற்றாண்டில் பாணினியின் குறைபாடுகள் பல காணப்பட்டன. அதன்பின் ஆராய்ச்சியாளர் பிராதிசாக்கியங்களைத் தேடி அவை பாணினியைவிட ஒலிநூலறிவில் மேம்பட்டன என்றும், தமிழ்த் தொல்காப்பியத்தைத் தேடி அஃது இவற்றினும் நுண்ணறிவு சான்றதென்றும் கண்டு இப்போது தொல்காப்பியத்தையும் தமிழையுமே ஒலிநூலின் முன்னோடிகளாகப் பின்பற்றத் தொடங்கியுள்ளார்கள்.

9. 'பாணினி ஒலிநூலறிவற்றவர்; தொல்காப்பியத்தையும் பிராதிசாக்கியத்தையும் நன்கு உணராது பிறழ்ந்தவர்' என்று கண்டபின்னும், மொழிநூல் துறையில் அவர் சொல்லாக்க விளக்கம், ஒலித்திரிபு விளக்கம் ஆகியவை மேலையறிஞர்களின் வியப்பாற்றுவதையே தூண்டின, தூண்டிவருகின்றன. ஆனால் தொல்காப்பியப் பயிற்சி இங்கும் மேலை நாட்டவர்க்குப் புதுப்பாதை காட்டிவருகின்றது. சமசுக்கிருதத்துக்குப் பாணினி வகுத்த சொல்லாக்கம் பெரிதும் தமிழில் அவர் மாணவரான நன்னூலாசிரியரின் சொற்சிதைவு ('பகுதி, விகுதி, இடைநிலை, சாரியை, சந்தி, விகாரம் ஆறிலும்... எப்பதங்களும்' என்ற விதி) போன்ற செயற்கைச் சிதைவு ஆகும். இங்கும் தொல்காப்பியர் மொழிநூல் முறை தெரிந்து செல்கிறார். மொழி இயற்கையானது, செயற்கையானதல்ல என்று தெரிந்து முழுதும் ஆராய்ந்து விளக்கம் பெறுமுன் தம் முடிவை மொழிமேல் ஏற்றத் தயங்குகிறார்.

10. தொல்காப்பியர் மொழிநூலுணர்வு வியந்தின்புறத்தக்கது என்பதைப் பல செய்திகள் தெள்ளத் தெளியக் காட்டுகின்றன. (1) சார்பெழுத்துக்களை இட பேதத்தால் மட்டுமே வேறு வேறு எழுத்தாகக் கொள்ளும் நன்னூலார் கருத்துத் தொல்காப்பியரிடம் கிடையாது. எழுத்துக்களை முப்பதாக மட்டுமே (உயிர் 12 + மெய் 18) அவர் கொள்கிறார். ஆய்தமும் குறுகிய இகர உகரமும் சார்பெழுத்துக்களாக அவற்றுடன் ஒருசார வைத்தே கூறப்படுகின்றன. இவை ஒலிக் குறியீடுகளல்ல, ஒலித்திரிவுக் குறிகள் மட்டுமே என்பதை அறிஞர் பா.வே.மாணிக்கநாயகர் ஒருவரே கண்டுரைத்தார். அறிஞர் கூறியதே ஏற்புடையது என்பதில்

வாளப்பா கட்டை குற்றி தட்டாலும்,
மேலப்பா ஆகாசமதிலே நின்று
மெய்மறந்து கைமறந்து விடுதலாலும்,
தாளப்பா பற்பலவாம் விதத்தினாலே
சங்கை யில்லாக் காலமது சாருந்தானே".

காலம் என்பதுதான் வர்மம். அதாவது நரம்புகளில் தட்டுதலுற்ற உணர்விழைப்பதுதான். ஆனால் எல்லா நரம்புகளிலும் தட்டுப்பட்டால் வர்மம் கொள்ளுவதில்லை. குறிப்பிட்ட நரம்பின் எல்லா இடங்களிலும், தட்டுப்பட்டாலும் வர்மம் கொள்வதில்லை. தட்டுதல் எப்படிப்பட்டதாயிருந்தாலும் வர்மம் இல்லை. சுருக்கமாகச் சொன்னால், குறிப்பிட்ட சில நரம்புகளில் குறிப்பிட்ட இடங்களில், குறிப்பிட்ட அளவில் தட்டுப்பட்டால் தான் ஒருவர் உணர்விழப்பார். அவருக்கு வர்மம் அல்லது காயம் கொண்டிருக்கிறது என்று கூறலாம்.

வர்மம் என்ற சொல் மர்மத்திலிருந்து வந்தது என்று சொல்லுகிறார்கள். மர்மம் என்பது இரகசியம் அல்லது மறை பொருள். இந்த வர்மவிதையை அறிந்தவர்கள், இதை மிகவும் இரகசியமாகவே போற்றி வந்திருக்கிறார்கள்.

வர்ம வித்தை வந்த வரலாறு யாது? வர்ம பீரங்கி, வர்ம ஆணி, வர்ம சூத்திரம், வர்மக் கண்ணாடி என்று இதுபற்றிக் கூறும் பல நூல்கள் இருக்கின்றன. அகஸ்தியர், போகர் முதலிய முனிவர்கள் இந்த நூல்களை எழுதினார்கள் என்பது மரபு. பீரங்கி போன்ற பிற்காலச் சொற்கள் வழங்குவதிலிருந்து இந்நூல்களை அகஸ்தியரோ போகரோ எழுதியிருக்க முடியாது என்பது திண்ணம். ஆனால் ஒன்று மட்டும் கூறலாம்.

முனிவர்களும் சித்தர்களும் தங்கள் உள்ளொளியாலும் அனுபவத்தாலும் கண்ட உண்மைகள் உபதேசமாக உரைக்கப்பட்டு வழிவழியாக வந்த பின் ஏட்டு ரூபம் அடைந்திருக்க வேண்டும். இதனால் தானே தமிழ் வைத்தியத்தை நாம் சித்த வைத்தியம் என்கிறோம். இந்த விதையை இன்று கையாளும் மக்களின் முன்னோர் போர் வீரர்களாகத்தான் இருந்திருக்கவேண்டும். அவர்கள் தானே வர்மம் கொள்வார்கள். அவர்களுக்குத் தானே வர்ம பரிகாரமும் தேவை? ஆனால் கன்னியாகுமரிக்கு மாத்திரம் இந்த வர்ம கிடைக்கக் காரணம் என்ன? இது இன்னும்புரியாத மர்மமாகவே இருக்கிறது. இதற்குரிய விடையைப் பொதிய மலைக் குகைகளில் காணவேண்டும்.

படுவர்மம், தொடுவர்மம், தட்டுவர்மம் என்று வர்மத்தை மூன்று வகையாகக் கூறுகிறார்கள். இவை தவிர வேறு வகைகள் உண்டு என்று சொல்வதும் உண்டு. படு வர்மம் என்பது குறிப்பிட்ட சில ஸ்தானங்களில் அடிபட்டு முறிவுண்டு சாதல், முறிவில்லையானால் உணர்விழத்தல் ஆகும். இதற்கு உதாரணமாக, திலர்த்தக்காலம் அல்லது திலர் வர்மத்தைக் கூறலாம்.

"ஓமென்ற திலவர்த்தவர்மம் கொண்டதினால்
உத்தமனே செய்குணத்தை உரைக்கக்கேளு
ஆமென்று வாய்பிழந் தண்ணாந்திருக்கும்
அறிவிழந்து உடல்குழைந்து மயங்கிப் போகும்,
வாமென்று முறிந்ததென்றால் மீளாதப்பா
மாத்திரைக்குள் அடங்குமெனில் மூன்றே முக்கால்
தேமென்ற கடிகையகற் குள்ளாகத்
திறமையுடன் இளக்குமுறை செப்புவேன்".

திலர்த ஸ்தானத்தில் அடிபட்டு முறிந்தால் அசாத்தியம். முறிவில்லாமல் மயங்கினால் சாத்தியம், மூன்றே முக்கால் நாழிகைக்குள் இளக்கி விடலாம் அல்லது பரிகாரம் செய்யலாம். சாத்தியமும் அசாத்தியமுமான வர்மம் இது.

பொதுவாகச் சாத்தியமான வர்மங்களைத் தொடுவர்மம் என்று கூறுவார்கள். "மணிபந்தகம்" என்ற வர்மம் இதிலடங்கும். இதன் குறிகள் பின்வருமாறு-

"உடன் களைப்பும் காய்ச்சலுமே குளிர்முண்டாம்
பையவே மேவி வரும் சொறியும் வீக்கம்.
பலவாகப் பெலந்தனையும் செய்விக்காது".
இது சாத்தியமானது. சுகம் கிடைக்கக்கூடியது.

தட்டு வர்மம் எப்போதுமே அசாத்தியமானது. "இடுப்பில் முண்டெலும்பிற்குக் கீழே முறிந்தால் சாகும்". இது தட்டு வர்மத்திற்கு உதாரணம்.

என்ன வர்மம் கொண்டதென்று அறிவதற்குக் குறிகளும், நாடியும் துணை செய்கின்றன. மேலே எடுத்துக்காட்டிய பாடல்களில் சில வர்மங்களின் குறிகளைக் காணலாம். ஒவ்வொரு வர்மத்திற்கும் குறிகள் வேறுபடும். குறிகள் மாறுந்தோறும் நாடியும் வேறுபடும்.

இனி வர்மத்திற்குப் பரிகாரம் யாதெனப் பார்ப்போம். ஒவ்வொரு வர்மத்திற்கும் ஒவ்வொரு வகையான பரிகாரம் உண்டு. பல வர்மங்களுக்கும் பொதுவான "அடங்கல்" என்னும் பரிகாரமும் உண்டு. பரிகாரத்தில் முக்கியமானது "தடவுதல்" அல்லது "இளக்குமுறை" தான். வர்மங்கொண்டவரைத் தரையில் கால்மடக்கி நிமிர்த்தி இருக்கச் செய்து, பதமாக உச்சியில் மூன்று தட்டுத் தட்டிச் சிரசினை முன்பின் அசைத்துத்திருமி, நரம்பெல்லாம் தடவிப் பின்னி மார்போடணைத்துத் தூக்கி உதறிவிட உணர்வு பெற்றுவிடுவார். இது பொதுவிதி. இரண்டாவது பரிகாரம் மருந்து, எண்ணெய், நெய், தயிலம், பொடி, மாத்திரை, நசியம் என்று பலவகைப்படும். சில வேளைகளில் தண்டரே மருந்தாவதும் உண்டு.

நமது முன்னோர் விட்டுச்சென்ற இந்தச் செல்வத்தைப் பெட்டகத்தில் பூட்டிவைத்துச் செல்லரிக்கவிடாமல் காப்பது நமது கடன். தமிழ் மக்களுக்கு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படும் என்றும் தமிழ் வைத்தியம் தன்னிடத்தை அடையும் என்றும் நம்புவோமாக.

சங்க இலக்கியத்தில் சித்த மருத்துவம்
- டாக்டர் பு.மு. வேணுகோபால்

அமிழ்தினும் இனிய நம் தமிழ் மருத்துவ அன்னை ஒதுக்கப்பட்டிருந்த நிலைமாறி, மீண்டும் ஆட்சியேறி, நடத்தத் தொடங்கிய உலகத் தமிழ் மாநாடு புதுநாளிலே தமிழன்பரும், சித்த மருத்துவரும் புத்துணர்வும் புதுவாழ்வும் பெறுமாறு தமிழர்தம் முன்னைய பெருஞ்சீரை விளக்கும் இக்கட்டுரையை வழங்குகிறேன்.

வீரமும், தீரமும், அருளும், ஆண்மையும், பண்பும், பாவும், பாவலரும், இசையும், இசைப்போரும், அரசும், நாடும், மக்களும், மன்னரும் மருத்துவமும், சமயமும், தத்துவமும் உயிர்ப்புடன் உலவுகின்ற காட்சியைச் சங்க இலக்கியங்களைப் படிப்பார் தத்தம் மனக் கண்முன் கண்டு களிக்கலாம். நெஞ்சிலே நிறைந்து நிழலாடும் அக்காட்சிகள் கோழையையும் குன்றென நிமிர்ந்து நிற்கச் செய்யும்; முதிராத சிறுபருவத்தாரையும் சீறியெழும் சிறுத்தையெனச் செம்மாந்து உலவச் செய்யும். புத்துணர்வும் புதுவாழ்வும் பெறத் துடிக்கும் புதுமைத் தமிழ் மருத்துவத்திற்குச் சங்க இலக்கியங்களில் கிடைக்கும் மருத்துவம் ஒரு சிறந்த அறிவுப் புதையலாகும்.

சித்தமருத்துவம் பயில்வோர் முதற்கண் அறிய வேண்டிய நூற்களைக் கீழ்க்கண்ட பாவால் உணரலாம்.

சோதிடம், பஞ்சபட்சி துலங்கிய
சரநூடல் மார்க்கம்
கோதறு வகார வித்தை
குருமுனி ஓது பாடல்
தீதிலாக் கக்கிடங்கள்
செப்பிய கன்ம காண்டம்
ஈதெலாம் கற்றுணர்ந்த தோர்
இவர்களே வைத்தியராவர்". (சித்தர் நாடி நூடல் 18)

"பாண்டிதனியலுள பண்டித கண்மே" என்று தேரையர் மகா கரிசலிலும் கூறியுள்ளார்.

ஆகவே, சித்த மருத்துவத்தில் சிறந்து விளங்கும் மெஞ்ஞானம், விஞ்ஞானம், உடல் தத்துவம், சமயம், சோதிடம், பஞ்சபட்சி, சரம், மருந்து, மருத்துவம், பரிகாரம் போன்றவைகளை ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர வேண்டும். சங்க இலக்கியங்களில் மருத்துவத்திற்கு அடிப்படையான பொருள்கள் தெற்றென உள்ளதைச் சான்றுகளுடன் கூறுவாம்.

மெய்யுணர்வு, உடல்தத்துவம் முதலியன :
மண், நீர், தீ, காற்று என்னும் நான்கு பொருள்களேயன்றி வான் என்னும் ஐந்தாவது பொருளும் உண்டு. அவற்றின் மூலமாகிய வேறு மேல் நிலைப் பகுதியும் உண்டு. இவ்வெல்லாற்றிற்கும் வேறாக, அறிவு விளக்கத்துக்கு ஏதுவான உயிரும் உண்டு என்னும் கொள்கையை

"மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்
விசும்புதைவரு வளியும்
வளித்தலை இயதீயும்
தீமுரணிய நீரும் என்றாங்கு
ஐம்பெரும் பூதத்தியற்கை" (புறம் 2)

"வளியிடை வழங்கா வானம்" (புறம் 35)

"உயர்நிலை யுலகம் அவன்புக" (புறம் 249)

"உடம்பொடு நின்ற உயிர்" (புறம் 292)

என்னும் திரு மொழிகளின் வாயிலாய் உணரலாம்.

காலத்தின் உண்மையும் முற்றறிவுடைய முதல்வன் உண்மையுங் கிளக்கும் முடிவை,

"ஞாலங் காக்கும் காலம்" (புறம் 56)
"பெரும்புலவர் வைகறைச் சீர்" (புறம் 177)
"நன்றாய்ந்த நீள் நிமிர் சடை முது முதல்வன்" (புறம் 196)

என்னுஞ் செய்யுட் பகுதிகளில் மிளிர்ந்து கொண்டிருப்பதைக் காணலாம்.

உயிர்கள் சிற்றறிவுடையன என்று தோன்றுதலால் முற்றறிவுடைய முதல்வன் ஆணைப்படி அதை தத்தம் வினைக்கு ஈடாகப் பற்பல பிறவிகளில் மாறிமாறிப் பிறந்த இம்மை மறுமை இன்ப துன்பங்களைத் துய்த்து முடிவில் உணர்விறந்ததொரு பெருநிலையில் தம்மை மறந்து நிற்கின்றன. அதனை,

பேதமையல்லது ஊதியம் இல்லென
முன்னும் அறிந்தோர் கூறினர் (புறம் 28)

"பெரிய ஓதினும் சிறிய உணராப்
பீடின்று பெருகிய திருவின்
பாடில் மன்னர்" (புறம் 375)

"எல்லா உயிர்கட்கும் ஏமமாகிய
நீரற வறியாக் கரகத்துத்

தாழ்சடைப் பொலிந்த அருந்தவத் தோன்" (புறம் 1)
என்பதலால் உணரலாம்.

இனி, இவ்வறுவகைச் சமயக்கருத்துக்கள் அத்தனையுள் சேர்த்து மேலும் வாழ்வு விரிந்து ஒவ்வொரு கருத்திலும் தெளிவு திகழ்ந்து நிறைவுற்றுச் சமயம் என்னும் மெய் உணர்வுப் பேறு பண்டைக் காலத்தில் மிக நுட்பமாகவும் திட்டமாகவும் வீற்றிருந்தமைக்குப் புறநானூற்றில் பற்பல குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. எடுத்துக் காட்டாக,

"அருந்திறற் கடவுள்காக்கும் உயிர் சிமைப்
பெருங்கல் நாடன்" (புறம் 158)

"கடவுள் ஆலத்து" (புறம் 199)

முழுமுதற் கடவுள் ஒன்றே என்பதை
"பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி நீலமணிமிடற்று ஒருவன்" (புறம் 91)

என்ற செய்யுளாலும்
உயிர்கள் பல என்று துணிந்திருந்ததை
"உயிர்தவப் பல" (புறம் 235)
என்ற அடியாலும் உணரலாம்.

நீர் இன்றி வாழாது உடல்; அவ்வுடலுக்கு உணவு கொடுத்தவர் உயிர் கொடுத்தவரும் ஆவர். உணவால் உளதாவதுதான் மனித உடல். உணவே நிலத்தின் விளையும் நீரும் ஆகும் என்பதை

நீர்இன்று அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே,
உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்;
உணவெனப் படுவது நிலத்தோடு நீரே
நீரும் நிலனும் புணரி யோர் ஈண்டு
உடம்பும் உயிரும் படைத்திசி னோரே (புறம் 18)

என்று இயம்புகின்றன.

"குழவி இறப்பினும், ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆள்அன்று என்று வாளின் தப்பார்" (புறம் 74)

என்றதினால் தரைப் பிண்டத்தை 'ஊண் தடி' என்று கூற அறிந்திருந்தனர் என்பதை இதன் வாயிலாய் உணரலாம். அழியாது என்றும் உடலொடு நிலைத்திருக்கும் உயிரென ஒன்றும் கிடையாது. இது தெளிந்த உண்மை. மாயம் எதுவும் இதில் இல்லை. சடமும் சக்தியும் ஒன்றறக் கலந்துள்ளதை

"உடம் பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை" (புறம் 363)

"உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே
அஃதிணை யென்மனார்அவரல பிறவே"
(தொல்காப்பியம்)

"ஒன்றறிவதுவே உற்றறிவதுவே
இரண்டறிவதுவே அதனோடு நாவே
மூன்றறிவதுவே அவற்றோடு மூக்கே
நான்கறிவதுவே அவற்றோடு கண்ணே
ஐந்தறிவதுவே அவற்றோடு செவியே
ஆறறிவதுவே அவற்றோடு மனமே
நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப் படுத்தினரே"

(தொல்காப்பியம்)

தொல்காப்பியர் ஆறு வகையான உயிர்களைக் கூறுகிறார்.

"புல்லும் மரனும் ஓரறிவே
பிறவுமுளவே யக்கிளைப் பிறப்பே

நந்துமுரள மீர நிவினவே
பிறவு முளவேயக்கிளைப் பிறப்பே

சிதலும் எறும்பும் மூவறி வினவே
பிறவு முளவேயக்கிளைப் பிறப்பே

நண்டு தும்பியு நான்கறி வினவே
பிறவுமுளவே யக்கிளைப் பிறப்பே

பிறவுமுளவே யக்கிளைப் பிறப்பே

மாக்க டாமே யாறறி வயிரே
பிறவுமுளவே யக்கிளைப் பிறப்பே"

பிறவாவது தேவர், அசுரர், இயக்கர் முதலாயினர் என்று ஒவ்வொரு வகையிலும், உதாரணங்களாக அவ்வப் பகுதியின் சீவன்களைக் கூறியுள்ளார். (தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம்)

'உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே
நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு
உடம்பும் உயிரும் படைத்திசினோரே' (புறம் 18)

உணவே நிலத்தையாதியாகக் கொண்டு ஐம்பூதக் கூட்டுறவால் உண்டாயது எனப்பட்டது.

குணபாடம்

1. திரிகடுகம் என்ற தொடர், சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி என்னும் மூன்றையும் குறிக்கும். எனவே சுக்கு, மிளகு, திப்பிலியாலாகிய திரிகடுகம் என்னும் மருந்து உடல் நோய் நீக்கி மக்கட்கு நலம் புரிவதுபோல் அன்னோர்க்குறுதிப் பொருள்களை அறிவுறுத்தி அறியாமையாகிய மனவிருளைப் போக்கி இம்மை மறுமை இன்பங்களை அளிக்க வல்லது இத்திரிகடுகம் என்னும் நூல்.
2. சிறு பஞ்சமூலம் : கண்டங்கத்திரி, சிறுவழுதுணை, சிறுமல்லி, பெருமல்லி, நெருஞ்சி ஆகிய ஐந்தின் வேர்கள் சிறந்த மருந்தாகி மக்கள் உடற்பிணியைப் போக்கி நலம் புரிவதைப் போல் ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும் சொல்லப்பட்டுள்ள ஐந்தைந்து பொருள்கள் கற்போரின் உள்ளப்பிணியாகிய அறியாமையை நீக்கி நன்னெறியில் ஒழுகச் செய்து இம்மை மறுமை இன்பங்களை அளிக்க வல்லனவாதலின் சிறுபஞ்சமூலம் என்ற பெயரினை எய்தியது.
3. ஏலதி : ஏலம் ஒரு பங்கும் இலவங்கப் பட்டை இரண்டு பங்கும், நாககேசரம் மூன்று பங்கும் மிளகு நான்குபங்கும் சுக்கு ஆறுபங்குமாகச் சேர்த்துச் செய்யப் பெற்ற ஏலாதி சூரணம் மக்களுடைய நோயை நீக்கி உடலுக்கு வலிமையளித்தல் போல பாடல் தோறும் ஆறு பொருள்கள் அமைந்த ஏலாதி என்னும் இந்நூல் அன்னாரின் அறியாமையைப் போக்கி உயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் மெய்யுணர்வை அளிக்க வல்லது என்பது இந்நூற் பெயரால் அறியக்கிடப்பதோர் உண்மையாகும்.

மருத்துவம்

மருந்து என்னும் அதிகாரத்தில் பத்து குறட்பாக்களால் மருத்துவத்தைத் திருவள்ளுவர் மிகவும் விளக்கியுள்ளார்.

"மிகினும் குறையினும் நோய்செய்யும் நூலோர் வளி முதலா எண்ணிய மூன்று" (குறள் 941)

"திருத்திய யாக்கையுள் மருத்துவன் ஊட்டிய
மருந்து போல், மருந்தாகி, மனன் உவப்பப்
பெரும் பெயர் மீளி...." (கலித்தொகை-17)

நோய் வருவது இயற்கை. அப்போது மருந்துண்பதும் இயல்பு. ஆனால் உடல் நல்ல உடலாக இருந்தால்தான் மருந்து விரைவில் உடலில் கலந்து நோய் தீர்க்கும். உடல் மிகக் கெட்ட நிலையிலே நோய் வருமானால் மருந்து ஏதும் பயன் தருவதில்லை என்று தோழி கூறுகிறாள்.

"அழிந்து, அயல் அறிந்த எவ்வம் மேற்படப், பெரும்பேதுறுதல் களைமதி பெரும!"
வருந்திய செல்லல் தீர்த்த திறன்அறி ஒருவன்
மருந்து அறை கோடலின் கொடிதே யாழ நின்
அருந்தியோர் நெஞ்சம் அறிந்து உகவிடினே,

தலைக்குத்தல் தீர்வதற்குரிய மருந்தை மருத்துவ மேதை தாமோதரனார் கூறியுள்ளதை,

"சிந்திநீர்க் கண்டம் தெரிசுக்குத் தேன் அளாய்
மோந்தபின் யார்க்கும் தலைக்குத்தில் - காந்தி
மலைக்குத்தும் மால்யானை வள்ளுவர்முப்பாலால்
தலைக்குத்துத் தீர்வு சாத்தற்கு".

என்ற பாடலால் நன்கு உணரலாம்.

அறுவை மருத்துவம்

"மீன்றோர் கொட்பிற் பனிக்கய மூழ்கிச்
சிரல்பெயர்ந் தன்ன நெடு வெள்ளைசி
நெடு வசி பரந்த வடு" (பதிற்றுப்பத்து.)

பதிற்றுப்பத்து என்ற நூலில் (5-ஆம் பத்து 2ஆம் பாடல்) வரும் அடிகள் தையலைப் பற்றிய குறிப்புகளைத் தம்முள் அடக்கியுள்ளன. போரில் ஏற்பட்ட, பிளவுபட்ட காயத்தைத் தையலிடும் போது ஊசி சதையுள் புகுந்து பின் வெளிவரும் காட்சி மீன் கொத்திப் புள் நீருள் வாழும் மீனைக் கொத்தி எழும்போது அதன் அலகு எவ்வாறு நீருள் சென்றுபின் மீனோ அவ்வாறு காணும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

உடல் கூறு

"குடரும் கொழுவும் குருதியும் என்பும்
தொடரும் நரம்பொடு தோலும்-இடையிடையே
வைத்த தடியும் வழும்புமாம்" (நாலடியார்.)

குடல் :
சிறுகுடல், பெருங்குடல் ஆகிய இரண்டைக் குறிக்கும்.

கொழு :
இது மேலே இரைக் குழலுடனும் கீழே சிறு குடலின் முற்பங்கோடும் தொடுக்கப்பட்டதாய் சற்று அகன்று காணும். இது உழவு ஏரின் கொழு போன்றிருப்பதால் இதை கொழு என்றழைத்தனர்.

"தோற்போர்வை மேலும் துளைபலவாய்
பொய்யம் மறைக்கும்
மீப்போர்வை மாட்சித்து உடம்பானால்" (நாலடியார்)

யாக்கையின் மேற்போர்வை தோல், உடல் கூறுகளைனத்தும் தோலால் பொதியப்பட்டு அநேக விலங்குகளுக்கும் மனிதனுக்கும் உடலாகின்றது. இவைதவிர, மிக நுண்ணிய துளைகளான வியர்வைத்துவாரங்களும் தோலில் நிறைந்து காணும்.

பல்லென்பு, பழுவென்பு, கமிழ்தார் இடுதலை-உதிர்ந்த தாடை என்பு போன்றவைகளை நாலடியார் பாக்களில் நாம் காணலாம்.

நஞ்சு நூல் :

"கடிகொள் இருங்காப்பில் புல்லினத்து ஆயர்
குடிதொறும் நல்லாரை வேண்டுதி-எல்லா
இடுதேற் மருந்தோ, நின் வேட்கை?"

கடுமையான காவலுடையவர் ஆட்டிடையர். அவர் குடிதொறும் உள்ள மகளிரை யெல்லாம் நீ விரும்புகின்றோயோ? என் வேட்டை என்ன தேட்கடி மருந்தோ? எனக் கேட்கின்றான். இதன் வாயிலாய் தேள்கடிக்கு மருந்திட்டுள்ளனர் பண்டு என்பதை அறியலாம்.
கோள்நூல் (சோதிடம்) :

"ஆடியில் அழற்குட்டத் (து)
ஆரிருள் அரையிரவில்
பங்குனி உயர்அழுவத்து
பாசி செல்லாது ஊசி முன்னாது
கனையெரி பரப்பக் காலெதிர்பு பொங்கி
ஒரு மீன் விழுந்தன்றால் விசம்பினாளே
அதுகண்டு, யாமும் பிறரும் பல்வேறு இரவலர்
அஞ்சினம், எழுநாள் வந்தன்றி இன்றே"

என்ற அடிகளில் பங்குனி மாதத்தில் கார்த்திகை நட்சத்திரம் நிகழும்நாளிற் சட்டி அல்லது சத்த மிசித்திதியாக இருக்குமாதலாற் பாதியிரவில் இருள் நிறைந்திருக்கும் என்று கூறியதையும் பங்குனித் நட்சத்திரம் வீழ்தல் அரசர்க்கு அழிவு காட்டும் என்பதையும் கூறுவதால் சோதிட நூலையும் அக்காலத் தமிழ் மக்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதை உணரலாம்.

"மாக விசம்பின் வெண்டிங்கள்
முவைந்தான் முறை முற்ற" (புறம் 400)

பதினைந்து நிலைகளை மதி அடைகிறது என்பதையும்

"வெள்ளி தென்புலத்துறைய விளைவயற்
பள்ளம் வாடிய பயனில் காலை"

வெள்ளியாகிய மழைக்கோள் தெற்கே விலகியிருப்பது மழையில்லாமைக்கு அறிகுறி யென்பதையும்,

"மைமீன் புகையினும் துாமம் தோன்றினும்
தென்திசை மருங்கில் வெள்ளி ஓடினும்
வயலக நிறையப் புதற்பூ மலர" (புறம் 117)

என்ற அடிகளால் கோள்களைப் பற்றியும் கூறியுள்ளதைக் காணலாம்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் சங்க இலக்கியத்தில் சிறந்து விளங்கும் உடல் தத்துவம், மருத்துவம், அறுவை மருத்துவம், உடல்கூறுகள் போன்றவைகள் ஆங்காங்குக் குவிந்துகிடப்பதைத் தெற்றெனக் கண்டோம். தோண்டத் தோண்ட ஊறு நீர் போல் சங்க இலக்கியத்தைப் பயில்வார் மேலும் மருத்துவச் சான்றுகளைக் கண்டுளிக்கலாம்.
வாழிய தமிழ்! வளர்க சித்த மருந்து!
வளர்க சித்த மருந்து!

திருமூலர் அருளிய மருத்துவத்
திருமந்திரம் எண்ணாயிரம்
- டாக்டர் ஆ. சண்முகவேலன்
சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிப் பேராசிரியர், தஞ்சாவூர்

ஆதிசக்தி :

ஆதிசக்திதன் அருளால் தோன்றியது இவ்வுலகம். "சக்திதான்யென்றும் சமைந்து உருவாகுமே" என்றார் திருமூலர். எனவே உலகம் தோன்றுவதற்குக் காரணமாய் இருந்தவள் ஆதிபராசக்தி யென்று திருமூலர் கூறுகின்றார்.

ஆதி மருந்து :

சக்தியின் அருள் பெற்ற மனிதர்களே சித்தி பெற்றவர்கள் ஆவர். அவ்வாறு சித்தி பெற்றவர்களே சித்தர்கள். கி.மு. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் உலகம் உய்ய ஆதி மருந்தை அருள் செய்தார் நம் அருந்தமிழ்ச்சித்தர்.

சித்தர்வாழ் தமிழகம்

சித்தர்வாழ் நாடென்று நம்நாடு போற்றப்படுகிறது. திருவாவடுதுறை நவகோடி சித்தர் புரம்; பழனிமலை, சித்தன்வாழ் மலை இயனப்படும். கஞ்சமலைச்சித்தர் கோயில் காலாங்கிச் சித்தரோடு தொடர்புடையது. எண்வகைச் சித்திகளும் கை வரப் பெற்ற சித்தர்களுடைய வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் நம் பண்டைத் தமிழ் நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆதிமருந்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சித்த மருத்துவம் பண்டைக்காலந்தொட்டு தமிழ்நாட்டில் பயிலப்பட்டு வருகின்றது. இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த மருத்துவமுறை தமிழ்நாடு தோற்றுவித்த உயர்தனிச்சக்தி செல்வமாகத் திகழ்கின்றது.

சித்த மருத்துவத்தின் தந்தை

திருமூலர் தவம்செய்த திருவாவடுதுறை சித்த மார்க்கத்தின் முதல் நிலையம் எனப் போற்றப்படும்."முந்தி உதிக்கின்ற மூலன்மடைவறை" யென்னும் திருமந்திரத்தின் சிறப்புப் பாயிரத்தால் இது விளங்கும்.

சித்த மார்க்கம் பரவுவதற்குத் திருமூலர் காரணமாயிருந்தார் என்று சொல்லலாம். அதனாலேதான் அகத்திய வர்க்க சித்தர் என்று கூறாமல் மூலவர்க்க சித்தர், நந்திவர்க்க சித்தரென்று சித்தாதி நூல்கள் கூறுகின்றன.

திருமூலர் எண்ணாயிரம்

திருமூலர் இயற்றிய தமிழ் மூவாயிரம் தவிர எண்ணாயிரம் என்ற மற்றொரு நூலின் பெயரையும் கேள்விப்படுகிறோம். தமிழ் மருத்துவத்துறையின் ஆதி நூல் இது. இன்னும் வெளியிடப்படாத நூல். விலைமதிப்பில்லாத திருமூலர் எண்ணாயிரம் முற்றும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. திருமூலர் கருக்கிடையில் இரசக்குளிகை பற்றிக் கூறும் ஓர் இடத்தில்,

"தேடித்திரிந்து திகையாதே மாந்தரே
பாடினே(ன்) எண்ணாயிரத்தினிற் பார்த்திடே".

என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இரசகுளிகையின் பெருமையை நான் இயற்றிய எண்ணாயிரம் யென்னும் நூலில் பார்த்துக்கொள்க என்று திருமூலர் இதனால் தெரிவிக்கின்றார். சந்திர மண்டலம் முதலிய வானிலுள்ள அண்டங்களுக்குப் பறந்து செல்லுவதற்கு உதவியாக உள்ள இரசமணி செய்யும் முறை எண்ணாயிரமென்னும் நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது.
வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகளும் திருமூலர் எண்ணாயிரத்தின் பெருமையைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவதால் அவர் அந்நூலை முற்றிலும் படித்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. ஆனால் திருமூலர் எண்ணாயிரம் இப்போது முற்றிலும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை என்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கது.
"திருமூலர் எண்ணாயிரத்திலிருந்து சில பாடல்களை மேற்கோளாகக் கூறுகின்றேன்.

திருமூல மாவது செய்ய சவுக்காரம்
திருமூல மாவது செய்ய நற்றுருசுதான்
திருமூல மாவது செயஅண்ட பிண்டந்தான்
திருமூல மூன்றினுட் செய்தவன் மூலனே".

"மூன்றே பொருளாய் முடிந்தது அண்டம்
மூன்றே பொருளாய் முடிந்தது பிண்டம்
மூன்றே பொருளாய் முடிந்தது சீவன்
மூன்றே பொருளாய் முடிந்தது வாதமே"

சித்தர் முப்புவைப்பற்றித் தெரிவிக்கும் பாடல் இவை. ஆதிமருந்தின் அடிப்படையில் செய்ய வேண்டுவது இது. இதனை மற் றொரு பாடலும் விளக்குகின்றது.

"சந்திர னுப்பும் சதாசிவன் பெண்டிரும்
அந்த மூராரி அகத்து மனைவியுங்
கெந்தகத் தோடே கீறி வெதுப்பிடில்
சந்தரன் ஆணை சிவகுரு வாமே".

இத்தகைய குருமருந்தை முடித்தவரே சித்தர்கள். இத்தகைய மருந்தே கற்பமருந்து. கற்ப மருந்து என்றால் என்ன? இதற்கு விடையாக அமைந்துள்ளது எண்ணாயிரத்திலுள்ள ஒரு பாடல்:

"மறுப்பதுடல் நோய் மருந்தென லாகும்
மறுப்பதுள நோய் மருந்தென லாகும்
மறுப்பதினி நோய் வார திருப்ப
மறுப்பது சாவை மருந்தெ லாகும்".

ஆசிரியர் நோயை இருவகைப்படுத்தியுள்ளார்: உடற்பிணி; உள்ளப்பிணி; உடற்பிணியைப் (Physiotherapy) போக்குவது மருந்தெ ன்றும், உள்ளப்பிணியைப் (Psychotherapy) போக்குவது மருந்தென்றும், இனிமேலும் நோய்வராதிருக்கும்படி செய்வதே (Preventiv e and constructive) மருந்து என்றும் கூறுகின்றார். அம்மட்டோ? சாவை ஒழிக்கும் கற்ப மருந்தே என்று முடிவில் சித்தர் மருந்தி ன் பெருமையைக் கூறி முடிக்கிறார். நரை, திரை, மூப்பு விரைவில் வராமல் சாகாக் கலையைப் போதிப்பதையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது சித்த வைத்தியமுறை. சித்தர்களின் காயகற்ப மருந்துகளைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வதனால் முதுமைப் பருவத்தில் ஏற்படும் புற்று முதலிய நோய்களுக்கும், இருதய கோளாறுகளுக்கும் வழிகாண முடியும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படு கிறது.

காயகற்ப முறை எனவே, திருமூலர் கூறிய மருந்து காய கற்ப முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட மூப்பு சேர்ந்த மருந்தாகும். இது செய்மு றை குரு அருளால் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். காயகற்ப முறையில் 'மணிமந்திரம் மருந்து' மூன்றுமே இடம் பெற்றுள்ளன: தமிழ்ச்சித்த மருத்துவத்திற்கே உரிய கற்ப மூலிகைகளைப்பற்றிச் சித்தாதி நூல்களிலிருந்து தெரிந்து கொள்கிறோம். கால வே கத்தில் கற்ப மூலிகைகள் இன்னவெனக் கண்டுபிடிக்க முடியாமலிருந்தது. சித்தாதி நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள கற்பமூலிகை களின் பெயர்களைக் கீழே குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

கருநெல்லி
கருநொச்சி
கருவீழி
கருவாழை
கரிய கரிசாவை
கருநீலி
கரியவேலி
கருமத்தை
தீபச்சோதி
திருணசோதி
சாயாவிருட்சம்
எருமை கனைச்சான்
உரோம விருட்சம்
சுணங்கள் விருட்சம்
செந்திராய்
செங்கள்ளி
செம்மபல்லி
செங்கற்றாழை
செஞ்சித்திரமூலம்
செந்நாயுருவி
கற்பிரமி
கற்செம்பு
கற்றாமரை

குழலாதொண்டை
பொற்சிந்தில்
வெண்புரசு
வெண்துத்தி
வெண்தூதுவளை
குண்டலப்பாலை
வெள்ளைநீர்முள்ளி
வெள்ளை விஷ்ணுக்கரந்தை
வெண்கண்டங்காரி
கசப்புப்பசளை
சர்க்கரைவேம்பு
கிளிமுக்கு
அழுகண்ணி
பொன்னாமத்தை
மதுரக்கோவை
பொன்வண்ணச்சால்
கருந்தும்பை
மதனத்தண்டு
மூளிக் குருந்து
சிவந்தில்லை
கருவேம்பு
இண்டு

- இவை நாற்பத்தஞ்சும் ஏற்றமா மலைகளிலே மெத்தவுண்டு.

"சத்தான மூலிகையில் சுருக்குச் சித்தி
சாப்பிட்டால் மண்டலந்தான் சாவோ இல்லை
மத்தான மன்மதன்போல் தேகமாகும்
மாசற்று நரைதிரைகள் எல்லாம் மாறும்
எத்தான வாசியெல்லா மிறுகிப் போகும்
ஏறலாங் ககனத்தில் ஏற்றமாக
அத்தான அடுக்கொல்லாம் சென்று ஏறி
அண்ணண்ட பதமெல்லாம் அறியலாமே.

இரசமணி நோயினி நீண்ட காலம் உயிர்வாழ்வதற்குச் சித்தர்கள் இரசமணியையும் கையாண்டனர். திருமூலர் இரசக்குளிகை 8 வகைப் படும் என்று கூறுகின்றார். அதில் மேற்படி கற்பமூலிகைகளின் சத்துக்களினாலும், காரசார சத்துக்களினாலும் சாரனை ஊட்டப் பட்ட மணி காயசித்திக்கும், வாதசித்திக்கும் பயன்படும். ஏழு அண்டங்களையும் சுற்றிவருவதற்கு உதவும். திருமூலர் கூறிய இரசமணி எட்டு. இவை :

சொருப மணி
சூக்கும மணி
கமலினி
காமினி
சித்திமணி
யோகினி
விண்ணேகி
பரிசமணி

இதில் சொருப மணியே முதன்மை வாய்ந்தது. பலமுறை சாரணையேற்றப்பட்டுள்ளது. நொடிக்குள் ஒரு கோடி காதம் செல்லும்; நினைத்ததைக் கொடுக்கும்; நீரைக் குடிக்கும்; நெருப்பை உண்ணும்; வாயு நிற்கும்; மணத்தை அடக்கும்; விந்தைக் கட்டும்; வாதம் கைகூடும்; அண்டங்கள் சுற்றலாம்; எண்வகைச் சித்தி கைகூடும். மெய்யுணர்வு நம் பண்டைத் தமிழ்ச் சித்தர்கள் நடைமுறையில் கையாண்ட மாபெருங்கலை. இது வெறுங் கற்பனைக் கதை இல்லை என்பது வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகள் கூறியதிலிருந்தும் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

வள்ளலார் கூறும் ஒன்பது இரசமணிகள் பின்வருமாறு :-
பரம்பரமன் - அண்டத்தையும் அண்டத்திலுள்ள பொருள்களையும் காட்டுவது.
பராபரமணி - பிண்டத்தையும் பிண்டத்திலுள்ள பொருள்களையும் காட்டுவது.
அரும்பெறல்மணி - நினைத்ததை நினைத்தபடி அருளுவது.
ககனமாமணி - விண்ணுலகப் பொருள்களை ஆட்டி வைப்பது.
சரவொளிமணி - மண்ணுலகப் பொருள்களை ஆட்டி வைப்பது.
கலைநிறைமணி - எல்லா உலகத்தும் உலாவ வைப்பது.
வித்தகமணி - சராசரப் பொருள்களை விளக்குவது.
சித்துசெய்மணி - மகா சித்திகளை அருள வல்லது.
வளர்ஒளி மணி - அழியா வாழ்வு அளிப்பது.

ஆதலால் திருமூலர் எண்ணாயிரத்திலிருந்து இத்தகைய இரசமணி செய்முறையும், ஆதிகாலத்தில் சித்தர்கள் பல அண்டங்களை எல்லாம் சுற்றி வந்திருப்பதையும் நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம். இக்காலத்தில் விஞ்ஞான முறையில் மேல் நாட்டினர் ஏவுகணைகள் மூலம் விண்ணிலுள்ள அண்டத்தைத் தாவிப்பிடிக்க நினைக்கையில் நம் சித்தர்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பககனகுளிகையின் உதவியால் சந்திரமண்டலம் முதலிய அண்டங்களுக்குச் சென்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். திருமூலர் எண்ணாயிரம் முற்றிலும் கிடைத்து வெளியிடப்படும் நாள் எந்நாளோ? அந்நாளே நம் மருத்துவ உலகிற்கு நன்னாளாம். விஞ்ஞானிகள் காணமுடியா அண்டங்களைக் கண்டமெய்ஞ்ஞான சித்தர்கள் வாழ்க. வாழ்க சித்தர் கலை !

சித்த மருந்தின் வயது
சுத்தி முறை ஆய்வு - திரு. கி.சிதம்பரம்

வாழ்வியல் ஒழுக்கத்தை வரையறுத்த பழந்தமிழ்ச் சான்றோர், 'இன்பமும் பொருளும் அறனும்' என்றுதான் வகுத்தனர். இன்பத்தை முதலாகவும், எல்லா ஒழுக்கங்களுக்கும் மூல சக்தியாகவும் அவர்கள் காட்டிச் சென்றனர். வாழ்வது போதாது; வாழ்வியலின் நுணுக்கங்களை அறிந்தறிந்து அநுபவித்து இனிமை காணவும் வேண்டும் என்ற ஒப்பற்ற நெறியைக் கண்டவர்கள் நம் முன்னோர்கள். உள்ளத்தோடு கலந்ததே வாழ்வு என்ற வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை வகுத்ததும், அவ்வாறே வாழ்ந்ததும், நம் தமிழ் மூதாதையர்கள் தாம். அங்ஙனம் கேவல ஞானமெய்தியவர்கள் தாம் சித்தர்கள் ஆகின்றனர்.

வற்றாத வளமும், குன்றாத வீரமும், பண்பட்ட உள்ளமும் கலந்து மகிழ், பிணி தீர்க்கும் நெஞ்சமும் காயத்தைக் கற்பமாக்கும் மனப் பாங்கும் தமிழினத்தின் வழி வழி வரும் வாழ்வியற் பெரும் நியதிகளே. இந்த நியதிகளே அந்நாளில் எழுந்த இலக்கியங்களின் மூலக் கருவாக அமைந்தன. புனைந்துரையும், போலித் தத்துவமும், கட்டுக் கடங்காத கருத்தற்ற கற்பனையும் அவைகளில் சேரவில்லை. "உள்ளதை உள்ளவாறே" ஆனால் உயரிய பாணியிலே சொல்லோவியங்களாக்கித் தரும், ஒப்பற்ற மொழிப் புலமையின் உற்றுக் களங்களாக விளங்கினர் நவகோடி சித்தர்கள். இன்பத்தின் செவ்வியை அறிந்து, அவர்கள் யாத்த இணையற்ற மருத்துவ நூற்களே சித்த மருத்துவமாகும்.

சித்த மருத்துவம் என்றைக்கோ முடிந்து, முடிவுகளும் அறுதியாக வெளியிடப்பட்டுவிட்டன. பின் வந்த ஞானிகள் ஆராய்ச்சிகள் யாவும் அம்முடிவுகளைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்வதன் பொருட்டே மேற்கொள்ளப்பட்டன. மேல் நாட்டினர் இத்துறையில் இன்னும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தபாடில்லை. ஒருவர் கொண்ட கருத்துக்களை அவருக்குப்பின் வருபவர் மறுப்பார், அல்லது அக்கருத்துக்களைத் தழுவி மேலும் தொடர்ந்து சிந்தித்து மேலும் முடிவுகளை எழுதி வைத்துவிட்டுச் செல்வர், அவருக்குப் பின் வருபவரும் தமக்கு முன் சென்றவரின் கருத்துக்களை மறுத்தோ தழுவினோ மேலும் கருத்துக்களை வெளியிட்டுச் செல்வர். இத்தகைய ஒரு நிலையிலேதான் மேல் நாட்டு மருத்துவம் இன்னும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் சித்த மருத்துவம் முடிந்த முடிபாக இருக்கின்றது.

இங்கு எடுத்துக் கொண்ட பொருளானது மருந்துகளின் வயது ஆகும். அதாவது, கீழ்க்கண்ட செய்யுளில் மருந்தின் வயது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பேசிடு சுரசங் கற்கங் கியாழும் பெலனாமொரு சாமம்
பின்திரி வடகம் சூரணம் வர்த்தி மேலேனது திரிதிங்கள்
ஆசறு கிருதம் லேசியம் அதன் பலன் அறு திங்கள்
அவனித னிறறை லத்தின் பெருமை ஆண்டிற் கதிகமிலை
வீசறு பற்பம் செந்தூரம் சுன்னம் வெகுவித ரத்தினங்கள்
விரவிய நன்மாத்திரை யோற் கற்ப மிருந்தாலும்.....

ஏன் ஒவ்வொரு மருந்துக்கும் வயதளவு வேண்டும்? ஏன் அவ்வாறான வேறுபாடான வயது? காரணம் என்ன? எவ்வாறு அக் காலத்தில் இந் நுட்பமான கருத்துக்களைச் சித்தர்கள் ஆராய்ந்து வரைந்துள்ளனர், என்ற ஆராய்ச்சி தேவை.

இனி, இத்தகைய ஆராய்ச்சிகளால் என்ன பயன் என்பதைக் காண்போம், இங்குப் பயன் என்னும்போது எதைக் குறிக்கின்றது? மனிதனுக்குச் சிறப்பாக அமைந்திருப்பது சிந்தனை. அச்சிந்தனைக்கு விருந்தாக அமையக்கூடிய எதுவும் பயனுடையதே. கனிதமேதை ஒருவன் மிகச் சிக்கலான கணக்குகளிலே தனது சிந்தனையைச் செலுத்திப் பொழுதைப் போக்குவதும் பயனுடையது. அதே போல் சித்த மருத்துவர்களும் சித்த மருத்துவ நூற்களிலே தமது சிந்தனையைச் செலுத்துவதும் பயனுடையது. இவைகள் பொதுமக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு நேரடியாக இல்லாத போதும் இவை பயனுடையனவே. சித்தமருத்துவத்தில் எழும் வினாக்களுக்கு முடிவான விடை எதுவும் கிடைப்பதாயில்லையா? இத்தகைய வெற்று வினாக்களை

மட்டும் எழுப்பிக் கொண்டிருப்பதால் என்ன பயன் என்ற ஆட்சேபனை எழலாம். முடிவான விடை கிடைக்காவிட்டாற் கூட இத்தகைய வினாக்களுக்குப் பிரச்சனைகளை உணர்ந்திருப்பதே பெரும் பயனாகும்.

குணபாட நூலில் சாறு, சுரசம், குடி நீர் ஆகியவைகளின் வயதை வர்ணிக்கும்போது ஒரு சாமம் எனப்பட்டுள்ளது. இனி ஆராய வேண்டுவது, ஏன் இவைகளுக்கு வயது ஒரு சாமம்? ஒரு சாமத்திற்கு மேற்பட்டால் அவைகள் என்னவாகின்றன? குறிப்பிட்ட வயதிற்கு மேல் அவைகளைக் கொண்டு பரிசாரத்திற்கு உபயோகிக்கலாமா? இல்லையா? ஏன் என்ற பலவித வினாக்கள் எழுப்புகின்றன. இது மிகவும் சிந்தனைக்குரியது. அண்டத்திலும் சரி, பிண்டத்திலும் சரி அணுக்கள் சதா உற்றும், கண்டும், உணர்ந்திடப் பெய் வகைக் கூடிப் பிரிவதும் செய்கின்றன. தாவரப் பொருளிலிலிருந்து சாறு எடுக்கப்படுகிறது. சாறு பிழியும்போது சில சக்திகள் கூடவே பிறக்கின்றன. சூடு உண்டாகின்றது. உணர்வு பெருகுகிறது. அவ்வுணர்வில் ஒவ்வொன்றிற்கும் கால வரம்புள்ளது. ஏனென்றால், ஒவ்வொரு அணுவும் கால இம்மியைக் கொண்டுள்ளது. அவ்வாறே தாவரத்திலின்று வந்த சாறுக்குள்ளிருக்கும் அணுக்களின் காலத்தைச் சித்தர்கள் வரையறை செய்துள்ளனர். அந்தக் குறிப்பிட்ட சாமம் வரையில் முக்குணம், பஞ்சபூத இலக்கணம், முத்தாதுகள் எல்லாம், சாம இயக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன. கால உச்ச வரம்பு நேர்ந்ததும் வலுவூ குன்றுகிற போது பிற பொருள்களோடு கிரியை புரிகின்றன. அதனால் சுய குணங்கள் மாறிப் பிறிதொரு குணத்தை ஏற்கின்றன. பிறிதொரு பொருளானது உடலுக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்காமல் தீங்கைக் கொடுத்தலும் கூடும் என்றே மருந்தின் காலத்தை வயது என்று சித்தர்கள் வரையறுத்துள்ளனர்.

இதுபோல், ஒவ்வொரு மருந்தையும் சுத்தி செய்த பிறகே தனித்தோ, கலவை மருந்துகளாகவோ செய்ய வேண்டும் என்பது முக்கியமான விதியாகும். மருந்துகளைச் சுத்தி செய்வது வேறு எவ்வைத்தியத்திலும் கிடையாது. அதிலும் பாடாணங்களைச் சுத்தி செய்யாமல் எவ்வொருவன் மருந்து செய்கின்றானோ அவன் கொலைபாதகனாவான் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, 'பொன்' உலோகத்தைப் பற்பமாக்க வேண்டுமானால், அதனை மூலிகைச் சாற்றிலோ மற்றொரு வகையிலோ சுத்தி செய்ய வேண்டும். சுக்குக்கு நஞ்சுத் தன்மை அதன் மேல் தோலிலிருக்கின்றபடியால் சுக்கின் மேல்தோலைச் சீவி உபயோகிப்பது சுத்தியாகும். ஆகையால் மூலிகையின் நஞ்சுத் தன்மையைப் போக்கடிப்பதே சுத்தியாகிறது. இதனைப் பல்லாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்பே சித்தர்கள் கண்டு தெளிந்து கூறிப் போந்தனர். மேலும் 'வங்கம் கெட்டால் பங்கம்' என்ற எச்சரிக்கையான பழையுமுள்ளது.

ஆதலால், சித்த மருத்துவர்களும் மற்றும் இத்துறையில் அபிமானமுற்றவர்களும் இவ்வகையான ஆராய்ச்சியிலீடுபட்டு, தத்தம் கருத்துக்களை வெளியிடுவார்களேயானால் சித்த வைத்தியம் சிறக்க ஏதுவாகும்.

மேலே மருந்து, மூலிகை, அவைகளின் வயது, சுத்தி ஆகியவற்றை ஆய்வுக் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தோம். தொடர்ந்து ஆராய வேண்டுவன பல உள். முக்கியமாக மூன்று ஆய்வுகளை எடுத்துக் கொள்ள விழைகிறேன்.

1. உதாரணமாக இஞ்சிச் சாரோ, சுரசமோ, ஆடாதோடைக் குடி நீரோ எடுத்துக் கொண்டால் அவையவைகளின் கால வயத்திற்குள் தன்சுய குணங்களை இழந்து விடுகின்றன வென்றறிந்திருக்கிறோம். ஆனால் காலவரம்பிற்கு மேல் சுய குணங்களை நீடித்து வைக்க ஏதேனும் சாதனைகள் உளவா? மக்கள் தொகை பன்மடங்கு பெருகும் இந்நாளில் கால வரம்புள்ள மருந்துகளை வைத்துக்கொண்டு எவ்வாறு பிணிக் கம் செய்வது என்ற பிரச்சினையுமுள்ளது. அன்றியும் உடனடியாக, காலவரம்புள்ள மருந்துகளைச் செய்து கொடுக்கும் வரையில் பொறுமையும் நேரமுமில்லாத சமுதாயச் சூழ்நிலையில் காலவரம்பின்றித் தேவையான போதெல்லாம் பிணி நீக்கம் செய்யக்கூடிய மருந்துகளைப் புதுப்பிப்பதற்குரிய வழிகளைச் சித்த மருத்துவர்கள் ஆராய்ந்து வெளியிடுவார்கள் என்று விரும்புகிறேன்.

பண்டை நாட்களில் அறிவர்களாகிய சித்தர்கள் இறத்தலை ஒழித்துக் காயத்தைக் கற்பமாக்கிக் கொண்டார்கள். அவ்வாறே கீழ்த்தரமான உலோகங்களையும் மேன்மையான உலோகமாக ஆக்க அதாவது பொன்னாக்க வழியும் தேடி, சாதித்தார்கள். அதுபோல் சுரசம், சாறு, குடிநீர்களே நெடு நாட்கள் வரை சுய குணம் மாறாமலிருக்கும்படியான உபாயத்தை நாடுவது பெரிதும் பயன் தரும். ஆனால் பாண்ட வைப்பு மூலமாக முற் சொன்னவைகளைப் பாதுகாக்கலாமெனலாம். அவ்வாறு செய்தும் வியாபார அளவில் பொது மக்களுக்கும் வரையில் பொறுமையும் நேரமுமில்லாத சமுதாயச் சூழ்நிலையில் காலவரம்பின்றித் தேவையான போதெல்லாம் பிணி நீக்கம் செய்யக்கூடிய மருந்துகளைப் புதுப்பிப்பதற்குரிய வழிகளைச் சித்த மருத்துவர்கள் ஆராய்ந்து வெளியிடுவார்கள் என்று விரும்புகிறேன்.

2. இம்மாதிரியான ஆராய்ச்சியில் சுத்தி முறையும் அனுசரிப்பது சாலச் சிறந்ததாகும். உதாரணமாக, ஒவ்வொரு உலோகப் பாடாணங்களுக்கும் வைப்பு முறையாகச் சரக்குகளைச் சித்தர்கள் உபயோகித்தார்கள். வைப்பு முறையாகக் கையாண்ட சரக்குகளிலேயும் நஞ்சுத் தன்மையுள்ளதெனச் சுத்தி முறைகளையும் கூறிப் போந்தனர்.

அந்த வைப்பு முறைகள் ஏன் தற்சமயம் செய்யப்படுவதில்லை? அன்னியர் ஆட்சியில் வைப்பு முறையாகச் செய்யப்படவில்லை எனலாம். அன்னியர் ஆட்சிக்கு முன்பெல்லாம் ஒவ்வொரு மருத்துவரும் தம் மருத்துவமனையிலேயே மருந்து செய்முறைச் சாலைகளையும் வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு வேண்டியன செய்து கொண்டனர். ஆனால் இந்நாட்களிலோ ஒவ்வொரு ஆண்டும் மாநில மக்கள் தொகை பெருகுகிற காலத்தில் பெரும் அளவில் உற்பத்தியாகும்படியான மருந்து செய் சாலை அமைத்து வைப்பு முறைகளைச் செய்யச் சித்த வைத்தியர்கள் ஆராய்ச்சியில் இறங்க ஆயத்தமாக வேண்டும். மக்கள் ஆட்சியிலே இன்னும் அன்னிய நாட்டுச் சரக்குகளை எதிர் பார்ப்பது வருந்தத் தக்கதாகிறது. சித்த வைத்தியர்களும் அபிமானிகளும் தங்களுக்கு வேண்டிய உலோகப் பாடாணங்களை வைப்பு முறையாகச் செய்யும் வகைகளையும் ஆய்ந்து உற்பத்திப் பெருக்கத்தைச் செய்வார்களென்று எதிர்பாக்கப்படுகிறது.

3. முப்பூ : முப்பூ என்ற பொருளைப் பல சித்தர்கள் பலவிதமாகக் கூறியுள்ளனர். அதனை மறைமுகமாக ஏட்டில் எழுதியுள்ளனர். அதற்குத் திறவு கோல் வேண்டியிருக்கிறது. திறவுகோலால் விளக்கம் செய்ததில் அநேக குதர்க்கங்கள் எழுந்தன. உதாரணமாக, போகர் 7000இல் முப்பூவைச் சதுப்பு நிலங்களில் பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி மாதங்களின் பெளர்ணமியன்று நடுநிசியில் பொங்கி வந்த பூமியில் தணிவதே முப்பூ என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அதனை அவ்வாறு எடுக்க முடியாமல் குறிப்பிட்ட தினத்திற்கு அடுத்துச் சென்று பூமியில் படிந்திருக்கிறதை எடுத்து வந்ததை 'முப்பூ' என்கிறார்கள். அதனையே 'பூநீர்' என்றும் கூறுகிறார்கள். உழுமண்ணையும் பூநீர் என்பர். அகத்தியர் பரிபாஷையில் தலைமகப் பேறுகாலத்தில் வரும் 'பனிநீரை' வெய்யிலில் காயவைத்தால் உறையும் உப்பு 'முப்பூ' என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. கடலில் பூமியாகிய மண் பூதமும், அப்பாகிய நீர் பூதமும் சங்கமமாகிப் பிறக்கும் உப்புக்கு 'முப்பூ' என்பர். இவ்வாறாக முப்பூவைப் பற்றிய கூற்றுக்கள் பல. இவைகளைச் சித்த வைத்தியர்கள் 'முப்பூ' மாநாடு கூட்டி விவாதித்து

அவரவர் கருத்துக்களையும் கொள்கைகளையும் வெளியிட்டு முடிவு கட்டுவது சித்த வைத்தியக் கலைக்குச் சிறப்பாகுமே!!

தமிழில் மருத்துவ நூல்கள்
ஒரு திறனாய்வு (1850 - 1925) - பொ. பொன்றதி

உடற்கூறு அறிந்து, நோய் உருவாகக் காரணத்தையும், அதன் வேகத்தையும் அதற்குரிய மருந்தின் திறனையும் உணர்ந்து மருத்துவ மேற்கொள்ளும்போது பெரும்பாலான நோய்களுக்குத் தீர்வுகாண முடியும் என்பது மருத்துவத்துறை வல்லுநர்களின் கணிப்பாகும். தொடக்கக் காலத்தில் இத்தகைய மருத்துவம் ஒரு தொழிலாக அன்றி, தொண்டாகவே வழக்கத்தில் இருந்து வந்துள்ளமையை மருத்துவம் குறித்து வெளிவந்துள்ள சுவடிகள் மற்றும் அச்ச நூல்களின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. அவற்றுள் 1850 முதல் 1925 வரையில் தமிழில் அச்ச வடிவில் வெளிவந்துள்ள மருத்துவ நூல்களின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு? அவற்றின் நோக்கங்கள், தன்மைகள் எத்தகையன? இக்காலப் பகுதியில் மருத்துவத்தின் நிலை எந்த நிலையில் இருந்தது? அவற்றின் நோக்கங்கள் முற்றிலுமாக நிறைவேறினவா? என்பனவற்றைக் குறித்து இக்கட்டுரை ஆய்வு செய்கிறது.

இக் காலப்பகுதியில் ஏறத்தாழ முந்நாறுக்கும் மேற்பட்ட அச்ச நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அந்நூல்களின் தன்மைகளைக் கொண்டு அவற்றை வகைப்படுத்தும் பொழுது,

1. பொதுவான மருத்துவ நூல்கள்
2. சித்த மருத்துவ நூல்கள்
3. சித்த மருத்துவம், ஆயுர்வேத மருத்துவம் ஆகிய இரண்டு மருத்துவ முறைகளும் கலந்த நூல்கள்
4. மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள்

என நான்காக வகைப்படுத்தலாம். இவற்றுள் ஒரு சில நூல்கள் மட்டுமே கட்டுரையின் சுருக்கங்கருதி இங்கு ஆய்வுக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன (நூல்களின் பெயர்களைப் பின்னிணைப்பில் காண்க).

பொதுவான மருத்துவ நூல்கள்

இத்தகைய நூல்கள், தொடக்கக் காலத்தில் மருத்துவ வசதி குறைவாக இருந்ததாலும், சுகாதாரம் குறித்த அறிவு வளர்ச்சியின் மையாலும், இன்று பெருமளவில் வழங்கப்படும் அலோபதி மருத்துவமுறை வழக்கில் இல்லாமையாலும், பெரியம்மை, பிளேக், காலரா போன்ற கொடுமையான நோய்கள் தோன்றுவதற்கு அடிப்படைக்காரணம் தூய்மையின்மையே என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு வெளிவரலாயின. எனவே, இந்நூல்கள் சுத்த ஆகாயம், சுத்த ஐலம், சுத்த ஆகாரம், சுத்த வஸ்திரம், சுத்த வீடு போன்ற தூய்மைக்கு அடிப்படையான வற்றையும், இன்றியமையாத வீட்டுக் குறிப்புகள் சிலவற்றையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, 'சுகாதார விளக்கம்' என்ற நூலில் முட்டையைச் சோதனை செய்யும்வகை, காப்பாற்றும் முறைகள், பால் கெட்டுப் போகாமல் காப்பாற்றும் வகைகள், மாமிசங்களை எவ்வாறு சமைக்க வேண்டும் போன்ற குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மேலும், உப்புக்கலந்த நீரில் முட்டை மிதந்தால் அது அழுகிய முட்டை என்றும், முட்டையைக் கெட்டுப் போகாமல் காக்கச் சுண்ணாம்பு கலந்த நீரில் போட்டு வைக்க வேண்டும்¹ போன்ற கருத்துக்கள் இடம்பெறுகின்றன.

இக்காலப் பகுதியில் வெளிவந்த சுகாதார நூல்களின் முகவுரையில் தமிழ் மட்டும் கற்ற பெரியவர்களும், தமிழ்ப் பாடசாலையில் கற்கும் மாணவர்களும் இந்நூலைப் படித்துப் பயன் பெறுவர்² ஆடவர், பெண்டிர் அனைவருக்கும் இன்றியமையாத சாஸ்திரநூல்³ என்று நூல் எழுதப்பட்ட நோக்கங்கள் எடுத்து உரைக்கப்படுகின்றன.

இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, 1898-இன் இராமசுவாமி அய்யங்கார் எழுதிய சுகவழிவிளக்கமும் வினாவிடையும், சுகவழி விளக்கமும் வினாவும் என்ற இருநூல்களையும் எடுத்துக்கொண்டால், மூன்றாம் வகுப்பு மாணவர்களுக்காக எழுதப்பட்ட சுகவழி விளக்கமும் வினாவிடையும் என்ற நூலில் கூறப்பட்ட அதே கருத்தையே நான்காம் வகுப்பு மாணவர்களுக்காக எழுதிய சுகவழிவிளக்கமும் வினாவும் என்ற நூலினுள் எடுத்துரைப்பதோடு, நித்திரை, வீடுகள், நகர கிராம பரிபாலனம், ஜனன மரணப்பதிவுக்கணக்கு⁴ போன்ற தலைப்புகளிலும் சில கருத்துகள் இடம் பெறுகின்றன. மற்றும், சுகவழி விளக்கமும் வினாவும் என்ற நூலில் மக்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய பொதுவான செய்திகளாக ஒருவனிடத்திலிருந்து ஒருமணி நேரத்தில் முன்றரை ரூபாய் நிறையுள்ள (ஒரு ரூபாய்-12 கிராம்) கரி அமிலவாயு, ஏழரை ரூபாய்நிறையுள்ள நீராவி முதலிய அசுத்தங்கள் உண்டாகின்றன⁵ என்பன போன்ற பல குறிப்புகள் இடம் பெறுகின்றன.

குறிப்பாக, இக்காலப் பகுதியில் வெளிவந்துள்ள சுகாதாரம் குறித்த எல்லா நூல்களிலும் கருத்துக்கள் சிறிய தலைப்புகளாகவும், கேள்வி பதிலாகவும், விதி முறைகளாகவும் கூறப்படுகின்றன. இவ்வாறு கருத்துக்கள் கூறப்படுவதற்கான நோக்கம் சிறிதளவே கல்வி கற்றவர்களாலும் கருத்துக்களை எளிமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்பதாகும்.

சித்த மருத்துவ நூல்கள்

சித்தர்களின் அனுபவ மருத்துவ சாதனைகளின் தொகுப்பே சித்த மருத்துவ நூல்களாகும். சித்தர்களில் சிறப்பிடம் பெற்றோர் பதினெட்டுப்பேர். இவர்களின் மருத்துவ முறைகளால் மூலிகைகள் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. ஆகவே, சித்த மருத்துவ மிகவும் எளிதான - மலிவான - ஆனால் சக்தி வாய்ந்த மருத்துவ முறை எனலாம். நாடிபார்த்து நோயறியும் விதம் சித்த மருத்துவத்துக்கே உரிய தனியான சிறப்பு அம்சமாகும்.

தமிழ் மருத்துவமான சித்த மருத்துவ நூல்கள் நாடிகள் 72,000, நோய்கள் 4,448, எலும்புகள் 300, சிரைகள் 700, தமனிகள் 24 போன்றவை அடங்கிய உடற்கூறு பற்றிய கருத்துக்கள், குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் நோய்கள் அவற்றிற்கான சிகிச்சை முறைகள் அடங்கிய குழந்தை மருத்துவம், பிரசவக் காலங்களில் ஏற்படும் நோய்கள் அவற்றிற்கான மருத்துவ முறைகள் போன்ற உடல் தத்துவங்களை வரையறுத்துக் கூறுகின்றன.⁶

சித்த மருத்துவ நூலான வயித்திய அரிச்சுவடி என்ற நூல் மனிதக் கருவின் தோற்றம், வளர்ச்சி, குழந்தைப் பிறப்பு, மனித

னின் பல்வேறுபட்ட பருவநிலைகளில் ஏற்படும் நோய்கள், அவற்றிற்குரிய பொதுவான மருத்துவ முறைகள் போன்ற பல கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறுகின்றது.

சித்தர்கள் காலத்தில் ஏட்டுச்சுவடிகளையன்றி அச்சு இயந்திர வசதிகளில்லாமையால் கருத்துக்களை மனனம் செய்வதற்கும் நினைவில் நிறுத்திக் கொள்வதற்கும் எளிமையான முறையில் பாடல் வடிவிலேயே நூல்கள் எழுதப்பட்டன. எனவே தொடக்கத்தில் அச்சுவடிவில் வெளிவந்த சித்த மருத்துவ நூல்களும் பெரும்பாலும் பாடல்வடிவிலேயே வெளிவந்தன. பின்பு சிறிது சிறிதாக வளர்ச்சியடைந்து பாட்டும் உரையுமாக வெளிவரலாயின. வயித்திய அரிச்சுவடி என்ற இந்நூலிலும் கருத்துக்கள் பாடலும் அதன் விளக்கமுமாகவே கூறப்பட்டுள்ளன.

எடுத்துக்காட்டாக, இந்நூல் ஜீவஉற்பத்தி விவரம் என்ற தலைப்பின் கீழ்ப் பாடலும் அதன் விளக்கமுமாக, "ஜென்மமனிதர் தாமுன் ஜென்மிக்கும் வாருகேளாய் பின்னுமா சுக்கிலத்தில் பிராணவாயுகள்தான் சென்று தின்னமாம் வாய்வுதேச சென்றது கெற்பமுற்று முன்னுமா மிரத்தஞ் சூழ்ந்து உதாரண வாய்வினிற்கு"

என்றும், ஜென்மமாவது எவ்விதமெனில் சுக்கிலத்தில் பிராணவாயு சென்று கெற்பமுண்டாகி இரத்தஞ்சூழ்ந்து உதரண வாய்விட தங்கும்⁷ என்றும் எடுத்துரைக்கிறது.

மற்றும் மனிதக் கருவளர்ச்சியில் ஏற்படும் மாற்றங்களை ஏழாம்நாள் முதல் பத்தாம் நாள் வரையிலும் மிக நுணுக்கமாக எடுத்துக் கூறுவதோடு, பிராணவாயு வலதுபக்கம் ஓடினால் ஆண் குழந்தை என்றும், இடது பக்கம் ஓடினால் பெண் குழந்தை என்றும், உதயமாக ஓடினால் குருடு அல்லது ஊமைக் குழந்தையாக இருக்கும்⁸ என்றும் விரிவாகக் குறிப்பிடுகிறது.

நோய்களுக்கிரிய மருந்துவகைகளாக எண்ணெய், சூரணம், கியாமும், தைலம், பொடி, மாத்திரை, பஸ்பம் போன்ற பலவற்றைக் கூறி அவற்றைத் தயாரித்தல், பயன்படுத்துதல் போன்ற முறைகளையும் எடுத்துரைக்கிறது.

சான்றாக, இந்நூல் பல்வலிக்குரிய மருந்தாகக் கியாமும் என்பதனைக் குறிப்பிட்டு அதனைத் தயாரித்தல், பயன்படுத்துதல் முறைகளாக மறுக்காறை, சுக்கு, மருதம் பட்டை, ஆவாரம் பட்டை எருக்கின் சமுலம் ஆகியவற்றை வகைக்கு ஐந்துபலம் எடுத்து எல்லாற்றையும் இடித்துக் கியாமுமிட்டு (நீரில் கலந்து) நன்றாகக் காய்ச்சி வாய் பொறுக்கும் சூட்டில் கொப்பளித்தால் சரியாகிவிடும்⁹ என்று கூறுகிறது (1 பலம் - 35 கிராம்).

இவற்றைப்போல மருத்துவம் குறித்த எல்லா விதமான கருத்துக்களும் சித்த மருத்துவ நூல்களில் இடம்பெறுகின்றன. இம்முறையில் தேர்ந்த மருத்துவர்களும் மருத்துவமுறை அறியாதவர்களும் கூட இவற்றில் கூறப்பட்டிருக்கும் அரிய, எளிய முறைகளைக் கையாண்டு தங்கள் நோய்களைப்போக்கிக் கொள்வதோடு, மக்கள் சமுதாயத்திற்குப் பேருதவி செய்ய வாய்ப்பாகவும் உள்ளன.

சித்த மருத்துவம், ஆயுர்வேத மருத்துவம் இரண்டும் கலந்த நூல்கள் : சித்த மருத்துவம், ஆயுர்வேதம் என்ற இரு மருத்துவ முறைகளும் இந்தியாவில் தோன்றி வளர்ந்தமையால் ஒரே நாடு என்ற முறையில் இவை இரண்டும் பெரும்பாலான குணங்களில் இணைந்து காணப்படுகின்றன. இவற்றைப் பிரித்துணர வேண்டுமெனில் இவ்விரு மருத்துவ முறைகளிலும் தோன்றியுள்ள நூல்களைக் கால முறைப்படி வரிசைப்படுத்தியோ அல்லது குறிப்பிட்ட நோய்க்குச் சிகிச்சையளிப்பதில் இவ்விரு மருத்துவ முறைகளும் எவ்வாறு வேறுபடுகின்றன என்பதைக் கொண்டோதான் அறியமுடியும்.

சரகர், சுஸ்ருதர், வாக்படர் போன்றோர் எழுதிய ஆயுர் வேத மருத்துவ நூல்களையும், சித்தர்கள் எழுதிய சித்த மருத்துவ நூல்களையும் ஒப்பிட்டுப்போது ஆயுர்வேதத்தில் மூலிகைகளே முழுதும் இடம்பெறுகின்றன. சித்த மருத்துவத்தில் உலோகம், உப்பு, பாஷாணம் போன்றவையும் மிகுதியாக உள்ளன என்பதைக் காணமுடிகிறது.

வாழ்நாளை முக்கூறுபடுத்தினால் முதற்கூறில் வாதமும், நடுவில் பித்தமும், இறுதியில் கபமும் செயல்படும் என்பது சித்த மருத்துவ மரபாகும். முதலில் கபமும் இறுதியில் வாதமும் என்பது ஆயுர்வேத மருத்துவமாகும்.¹⁰

நோயினைக் கண்டறிவதில் நாக்கு, நிறம், மொழி, விழி, நீர், மலம், நாடி, பரிசம் என்னும் எட்டுவகையான சோதனைகளுள் நாடிபார்த்துச் சிகிச்சை அளிக்கும் முறை சித்த மருத்துவத்திற்கே உரியதாகும். பஸ்பம், கியாமும், லேகியம், நெய், தைலம் முதலியவற்றைத் தயாரிப்பதில் ஆயுர்வேதமும் சித்த மருத்துவமும் ஒத்த முறைகளைப் பின்பற்றும். ஆனால், கட்டு மெழுகு, சுண்ணம் ஆகிய மருந்தாக்கநெறியிலும், காயகல்பங்களைச் செய்வதிலும் சித்தர்கள் தனித்து நிற்பர்¹¹.

காயகல்பம் என்பது உடலை இளைமையாகவும், நோயுறாமலும் இருக்கச் செய்யும் சித்த மருத்துவ முறையாகும். வல்வாரை, கீழாநெல்லி, வில்வம், கற்றாழை, வேம்பு, கோரை கிழங்கு, கடுக்காய், நெல்லிக்காய், கரிசாலை (கரிசலாங்கண்ணி) போன்றவற்றைக் காயகல்பவகைகளாகச் சித்த மருத்துவ நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

சித்த மருத்துவமுறை, ஆயுர்வேத மருத்துவமுறை இரண்டிலும் கூறப்படும் கருத்துக்களைக் கொண்டு எழுதியவைகளாக ரோக நிர்ணயசாரம் என்னும் ரோகநிதானம், பார்வதி பரணியம் என்னும் விஷவைத்திய சிந்தாமணி, ஜீவரகாமிர்தம் போன்ற பல நூல்கள் உள்ளன.

இந்நூல்கள் இவ்விரு மருத்துவ முறைகளிலும் கூறப்படும் நோய்கள், மருந்துகள், சிகிச்சை முறைகள் ஆகியவற்றில் சிறந்ததாகக் கருத்துக்களை தேர்ந்தெடுத்துக் கூறுவனவாக அமைந்துள்ளன. இவற்றில் கூறப்படும் கருத்துக்கள் தேர்ந்த மருத்துவர்கள் மட்டுமன்றிப் பொதுமக்களும் எளிதில் புரிந்து கொண்டு பயன்பெறும் நோக்கில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

சான்றாக, ரோகநிர்ணயசாரம் என்ற நூலில் மனிதனுக்கு ஏற்படும் நோய்களை ரோகங்களின் பெயர்கள் என்ற அட்டவணையில் எழுபதாகக் குறிப்பிட்டு அவற்றின் வகைகளை மொத்தம் தொள்ளாயிரத்து ஒன்பதாகக் கூறிவிளக்குகிறது.

இதன் ஆசிரியர் மனித உடலில் ஐந்துவித வாயுக்களும், ஐந்துவித பித்தங்களும்; ஐந்துவித சிலேத்துமங்களும் (கபம்) உள்ள

என்று கூறி, இவற்றிற்கான பிரிவுகள், இருப்பிடங்கள் அவை பரவக்கூடிய இடங்கள், அவற்றின் செயல்கள் (தொழில்கள்) முதலியனவாக அட்டவணைப்படுத்தித் தந்துள்ளார்.¹²

இந்நூல் ஒவ்வொரு நோயைப் பற்றிக் கூறும்போதும் அதன் வகைகள், அந்நோய் தோன்றும் இடங்கள், உண்டாவதற்கான காரணங்கள், அவற்றின் பொதுவான அறிகுறிகள் போன்றவற்றை அட்டவணைகளில் கூறியுள்ளதால், ஒரு நோ ஏற்பட்டவுடன் அதனை இனங்கண்டு எளிதில் சிகிச்சை மேற்கொள்ள ஏற்றதாக அமைந்துள்ளது. ஆனால், இந்நூலில் குறிப்பிடப்படும் நோய்களுக்குரிய மருந்து வகைகளை இதன் ஆசிரியர் எழுதிய மற்றொரு நூலான "பிராண ரக்ஷாமிர்த சிந்து" என்ற நூலில் கூறியுள்ளார். இதுபோன்ற வெவ்வேறு நூல்களில் கூறியுள்ளமையால் இரண்டு நூற்களும் இருந்தாலன்றி இதனைக்கொண்டு பயனடைய முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது. இந்நூலாசிரியர் இவ்விரு நூல்களிலுமுள்ள கருத்துக்களை ஒரே நூலில் குறிப்பிட்டிருந்தால் பயன்மிக்கதாக இருந்திருக்கும்.

பார்வதி பரணியம் என்னும் விஷவயித்திய சிந்தாமணி என்ற நூலில் ௪ முதல் பாம்புவரையிலும் காணப்படும் எல்லா விதமான உயிர்களின் வகைகள், அவை வாழும் இடங்கள், அவற்றின் நச்சு உறுப்புகள், அவை கடிக்கும் முறைகள் போன்றவற்றைக் குறித்த எல்லாவிதமான கருத்துக்களும் இடம் பெறுகின்றன. மேலும், இத்தகைய நச்சுயிர்கள் கடித்து விட்ட நிலையில் கடிவாயிலும், உடலிலும் ஏற்படும் மாற்றங்கள், அதற்காகச் செய்ய வேண்டிய மருத்துவ முறைகள் போன்றவையும் எளிமையான முறைகளில் விளக்கப்படுகின்றன.

எல்லாவிதமான நச்சு உயிர்களின் நஞ்சினால் உண்டாகும் நோய்களுக்குரிய மருந்துவகைகளான மகாசிந்தாமணி குழம்பு, சஞ்சீவித்தலைம், பரஞ்சோதி மாத்திரை, சுடுகாடு மீட்டான் குளிகை, கடிவாயில் பூசும் மருந்து போன்ற பலவிதமான மருந்து வகைகளைத் தயாரிக்கும் முறைகளையும் இந்நூல் எடுத்துரைக்கிறது. மிக நுணுக்கமான முறையில் அனைத்து நச்சுயிர்களைப் பற்றிய கருத்துக்களையும் எடுத்துக் கூறுவதால் கற்போர் அனைவரும் பயனடையும் நிலையினைப் பெற்றுள்ளது. இந்த வகையில் இந்நூல் பொதுமக்களுக்காக எழுதப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படும் ஆசிரியரின் நோக்கம் நிறைவேறியுள்ளது என்று கூறலாம்.

மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் இக்காலப் பகுதியில் தோன்றியுள்ள மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் வட மொழியிலிருந்தும், ஆங்கிலத்திலிருந்தும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் தித்திப்பு நீரென்னும் மது மூத்திர ரோக அபியுத்த சிகிச்சை, தேக தத்துவ சாஸ்திரம், ஜீவரக்ஷாமிர்தம் போன்ற பல நூல்கள் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களாகக் காணப்படுகின்றன. ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்ட நூலான 'தித்திப்பு நீரென்னும் மதுமூத்திர ரோக அபியுத்த சிகிச்சை' என்ற நூல் மது மூத்திரரோகம் என்றால் என்ன என்று குறிப்பிட்டு இது எத்தகைய உடலினை உடையவரைப் பெரும்பான்மையாக பாதிக்கிறது; அதனைத் தடுக்க எந்தவிதமான உணவுமுறைகளைக் கையாள வேண்டும், நோய் ஏற்பட்ட நிலையில் எத்தகைய சிகிச்சை முறைகளை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்பவற்றைப் பற்றிய தெளிவான கருத்துக்களையெல்லாம் பல்வேறு மருத்துவர்களின் கருத்துக்களைக்கொண்டு விளக்குகிறது.

இந்நோய் பெரும்பாலும் அரைகுறையாக உணவு உண்டு கடுமையான உடல் உழைப்பினில் ஈடுபடும் மக்களைத் தாக்குவதில்லை என்பதால் இதன் முன்னுரையில் கனவான்களுக்காக (செல்வந்தர்) எழுதப்பட்ட நூல் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

இந்நூலில் உடலினை நோயுறாமல் காக்கும் வழிமுறைகளாகச் சீரான உணவு உண்ணுதல், உடற்பயிற்சிகளை மேற்கொள்ளுதல், நற்பழக்கவழக்கங்களில் ஈடுபடுதல் போன்ற அரியபல கருத்துக்களுடன் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

தற்செயலாக உருவாகும் மதுமூத்திர நோயானது இரத்தம், இரத்த ஓட்டம் போன்றவை சீரான நிலையிலிருந்து மாறுபடுவதாலும், நரம்பு மண்டலம் சேதமடைவதாலும், செரிக்கும் சக்தி குறைவுபடுவதாலுமே உண்டாகிறது. இந்நோயுடைவர்கள் கோதுமை உணவு, சோறு போன்ற உணவுகளையே உண்ணலாம். சர்க்கரை, இனிப்பான பழங்கள், பானங்கள், மாவு சேர்ந்த உணவுப் பொருட்கள் உண்ணுதலையும், புகை பிடித்தலையும் கைவிடவேண்டும்¹³ என்று நோய் தோன்றும் முறைகளையும், நோய்கொண்டவர் உண்ணவேண்டிய உணவு முறைகளையும் வலியுறுத்துகிறது. இத்தகைய நிலையில் செல்வந்தருக்கென எழுதப்பட்ட இந்நூலின் நோக்கம் அதுகூறும் கருத்துக்களின் வழி முழுமை பெற்றுள்ளது என்று கூறலாம்.

வடமொழியிலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்ட ஜீவரக்ஷாமிர்தம் என்ற நூலில் மனிதனுக்கு ஏற்படும் நோய்களையும் நோய்களுக்குரிய மருந்துவகைகளையும் குறித்த கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன. இந்நூலின் ஆசிரியர் இந்நூலைப்பற்றிய முகவுரையில் ஆயுர்வேத மருத்துவ நூலான ஜீவரக்ஷாமிர்தம் என்ற வடமொழி நூலை மொழிபெயர்த்து அதனுடன் சித்த மருத்துவத்தில் சிறந்த மருத்துவ முறைகளையும் சேர்த்து எழுதியதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்நூல் பலவிதமான நோய்களுக்குரிய மருந்துகளைத் தயாரிக்கும் முறைகளையும் சிகிச்சை முறைகளையும் எளிய முறையில் எடுத்துக் கூறுகிறது. மற்றும் இந்நூலில் கூறப்படாத தேவசிகிச்சை மாணிட சிகிச்சை போன்ற முப்பத்திரண்டு வகைச் சிகிச்சை முறைகளைப் பற்றிய கருத்துக்களை 'சிகிச்சாசார சங்கிரகம்' என்ற நூலில் கூறியுள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு நோயும் மருந்தும் பற்றித் தெளிவாகக் குறிப்பிடும் இந்நூல் சிகிச்சை முறைகளை வேறொரு நூலில் கூறுவதால் இரண்டு நூலும் இருந்தாலன்றி முழுமையான பயன்பெற இயலாதநிலை ஏற்படுகிறது.

இன்றைய நடைமுறையில் காணப்படும் நவீன மருத்துவம் என்பது ஹிப்போகிரிடஸ் என்ற கிரேக்கநாட்டு மருத்துவர் காலமான கி.மு. 460-ஆம் ஆண்டிலிருந்து தொடங்கியதாகக் கருதப்படுகிறது. நமது நாட்டு மருத்துவர்கள் உடற் கூறிலக்கணத்தைச் சரியாகத் தெரிந்துகொள்ளப் பிறநாட்டு மருத்துவ நூல்களை நாடவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதாலும் விரைவு மருத்துவ முறையாகத் திகழ்வதாலும் ஆங்கில மருத்துவ நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வந்துள்ளன. பொதுவாகத் தமிழுக்கு வளமை சேர்க்கும் பணி தொடக்கக் காலத்திலிருந்து இன்றுவரை வளர்ந்து வருகிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டுவனவாக மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் காணப்படுகின்றன.

ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழி பெயர்க்கப்பட்ட நூலான தேகதத்துவசாஸ்திரம் என்ற நூல் உடலின் உறுப்புகளைப் படங்களின் வாயிலாக மிக நுணுக்கமாக வரைந்து விளக்குகிறது. உடற்கூறிலக்கணம் பற்றி அறிந்து கொள்ள உதவும் இந்நூல் மிகவும் பயனுள்ள நூலாக உள்ளது.

முடிவுரை :

- இக்காலப்பகுதியில் வெளிவந்துள்ள நூல்களுள் பெரும்பாலானவை மக்களுக்குத் தூய்மையின் தேவையை அறிவுறுத்தும் நோக்கில் அமைந்துள்ளன.
- மக்கள் இயற்கை வாழ்வோடு இயைந்து நோயற்றவர்களாய் வாழவேண்டுமென்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு வெளிவந்துள்ள இந்நூல்கள் நிறுவனங்களின் வெளியீடாகவும், தனியார் முயற்சியின் பொருட்டும் வெளிவந்தமையைக் காண முடிகிறது.
- சித்த மருத்துவ நூல்களில் பாடல் வடிவில் இருந்த மருத்துவம் குறித்த கருத்துக்கள் உரைநடை வடிவில் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் நடையமைப்பில் மாற்றம் பெற்றுள்ளன.
- சில நூல்கள் நோய்களையும், மருந்துகளையும், ஒரு நூலிலும் சிகிச்சை முறைகளை வேறொரு நூலிலும் கூறும் அமைப்பு காணப்படுகிறது.
- பலவிதமான மருத்துவ முறைகளில் காணப்படும் சிறந்த கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறும் நூல்களாகவும் வெளிவந்துள்ளன.
- ஆயுர்வேத மருத்துவ நூல்களும், அலோபதி மருத்துவ நூல்களும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களாகவும் வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய இருமொழிகளிலுமுள்ள மருத்துவ நூல்களைக் கற்று அவற்றின் கருத்துக்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு தமிழில் எழுதிய நூல்களாகவும் வெளிவந்துள்ளன.

பின்னிணைப்பு

காலவரிசைப்படி நூல்களின் பெயர்களும் ஆண்டும்

1	மேகவெள்ளைக்கு மேலான பரிகாரம்	1869
2	குளோரைடன் என்னும் மகா அவுஷதம்	1873
3	ஜீவாஜீவ குணவிளக்கம்	1874
4	வைசூரிகா வஜ்ர தண்டம்	1880
5	போகமுனிவர் நிகண்டு ஆயிரத்திருநூறு	1883
6	வைத்தியமலையகராதி	1884
7	சௌக்கியநூல் சுருக்கம்	1892
8	அமுதாகரம்	1893
9	அனுபோக வயித்திய பிரம்மரகசியம்	1893
10	வாத வயித்திய திறவுகோலாகிய வாத சௌமியம்	1893
11	வயித்திய அரிச்சுவடி	1894
12	சௌக்கிய நூல் சுருக்கம்	1894
13	சுகாதார விளக்கச் சுருக்கம்	1894
14	அனுபோக வயித்திய பிரம்மரகசியம் 5-வது காண்டம்	1894
15	உயர்குண சரநூல் சாஸ்திரம்	1895
16	பெருநூல் வைத்திய காவியம்	1895
17	மருத்துவ மாணாக்கியர்களுக்கும் சென்னை வைத்திய வித்தியாசாலையில் கீழ்வகுப்பு மாணாக்கர்கட்கும் உபயோகமான கைப்புத்தகம் 1	1895
18	தபோதனம்	1895
19	நோயில்லா வாழ்வு	1895
20	நாற்பத்தியெண்மார்களண்டிய ஊர்வதி வயித்திய சிட்கா	1895
21	அனுபோகத்துக்கிசைந்த வைத்திய கைமுறைகள்	1895
22	விக்டோரியா ஜூபிலி இந்து ஓளஷதங்கள்	1895

23	பிராண ரக்ஷாமிர்தசிந்து என்னும் வைத்திய ரத்னசங்கிரகம்	1895
24	சிரோரத்ன வயித்திய பூஷணம்	1896
25	வயித்தாநூகூல ஜீவரக்ஷனி	1896
26	இந்து குடும்ப அனுபோகவயித்திய ராஜரத்தின சிந்தாமணி பரப்பிரமம் ரகசியம் பாகம்	1896
27	நாலுகண்ட வயித்திய காவியம்	1896
28	பூரண காவியம் ஆயிரம்	1896
29	சுகாதார விளக்கம்	1896
30	சுகவழிச் சுருக்கம்	1896
31	ரோகநிர்ணயசாரம் என்னும் ரோகநிதானம்	1898
32	பெற்றோர்க்கு சொல்லும் புத்திமதிகள்	1898
33	சுகாதார விளக்கமும் வினாவும்	1898
34	சுகாதார விளக்கமும் வினாவிடையும்	1898
35	பிளேக் சிகிச்சா போதினி	1898
36	அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம் சாரீரஸ்தானம்	1898
37	ஒளஷததீபிகை	1899
38	சுகாதார விளக்கம்	1899
39	நேர்சின்பாடங்கள்	1899
40	பார்வதி பரணியம் என்னும் விஷவைத்திய சிந்தாமணி	1899
41	கிருமிசிந்தாமணியும் ஞானதிஷ்டி மர்மமும்	1900
42	மானிடரகசியம் என்னும் சரீரசாஸ்திரம்	1900
43	இரணவாகடம் நூறு	1900
44	தகரணவாதம்	1901
45	தேகதத்துவ சாஸ்திரம்	1901
46	சரீரவியவ சேஷத சாஸ்திரம் என்னும் அங்கவியவக தகரணவாதம்	1901
47	ஸ்திரீ ஜென்ம சாத்தகம் என்றும் அங்கவியாக தகரணவாதம் மருத்துவ சாஸ்திரம்	1901
48	தித்திப்பு நீரென்னும் மதுமுத்திரரோக அடியுத்த சிகிச்சை	1905
49	மருத்துவச் சுருக்கம்	1905
50	முன்னோரது சுகாதார விளக்கம்	1905
51	சுகாதார போதினி	1907
52	சரீரத்துவ சுகபிரதம சாஸ்திரம்	1909
53	நன்னடத்தைச் சுகாதார விதிகள்	1909
54	குடும்பச் சுகாதார சாஸ்திரம்	1909
55	சுகப்பிரசவம்	1910
56	நோயற்றவாழ்வே வாழ்வு	1911
57	தாதுரந்த பூஷணி	1911
58	காயம்பட்டவர்களுக்கு முதல் முதல் செய்ய வேண்டிய ஒத்தாசை	1912
59	சரீர சாஸ்திரம்	1913
60	சுகாதார போதினி	1913
61	நமது சிறிய சத்ருக்கள் மஹாமாரி, விஷ பேதி பரிகாரங்களுமும்	1913
62	சரீரசாஸ்திரம்	1915

63 நோயற்ற வாழ்வே வாழ்வு	1915
64 ஜீவரசவாமிர்தம்	1916
65 பூர்ணசுகம்	1916
66 ஆரோக்கிய போதினி	1917
67 பள்ளி சுகாதாரம்	1918
68 கொசுக்களும் மலேரிய சுரமும்	1918
69 பிரதேச சுகாதாரச் சிறுநூல்	1919
70 தேகாரோக்கிய தருப்பணம்	1919
71 முதல் உதவி	1919
72 சுகாதார விளக்க சாரசங்கிரகம்	1920
73 சுகாதார போதினி	1920
74 பாடசாலைச் சுகாதாரம்	1920
75 சுகவாழ்க்கை வழிகள்	1921
76 தேகாரோக்கிய சாஸ்திரம்	1922
77 காந்த சக்தி வைத்திய சாஸ்திரம்	1922
78 ஜலவைத்தியம்	1923
79 சரீரமர்ம சாஸ்திரம்	1923
80 சரீர சாஸ்திரம்	1923
81 சுகாதார வாக்கிய விளக்கம்	1924
82 ஆரோக்கிய தேசம் என்னும் சுகாதாரம் நாடகம்	1924

தமிழ் மருத்துவத்தில் மான்களின் பயன்பாடு
-ச.பரிமளா

ஒரு நாட்டின் செல்வச் செழிப்புக்குக் காரணமாக விளங்கும் நீர்வளம், நிலவளம், கனிமவளம் போலவே அந்நாட்டின் விலங்குகளும் மிகச் சிறப்பானதொரு இடத்தைப் பெறுகின்றன. சிறப்பான பல வகை விலங்கினங்கள் நம் நாட்டில் நிறைந்துள்ளன மக்கு நம் நாட்டின் புவியமைப்பே மிக முக்கியக் காரணமாகின்றது. நமது நாடு மான்களின் கருவூலமாகத் திகழ்வதை "இந்திய வனவிலங்குகள்" (சுப்பையன், 1974) என்னும் நூல் மிகப் பெருமையுடன் குறிப்பிடுகின்றது.

மான்கள், அவற்றின் அழகிய தோற்றத்தாலும், நீண்டு கிளைத்திருக்கும் கொம்புகளாலும், காற்றெனக் கடுகி ஓடும் ஓட்டத்தாலும் மனிதர்களைப் பெரிதும் கவருகின்றன. மான்களைச் சிலர் மிக விருப்பத்துடன் தம் வீடுகளில் வளர்த்து வருவர்; சிலர் வேட்டையாடியும் வருவர். இன்று மான்களைப் பற்றி விரிவாக (மான் வகைகள், அவற்றின் இயல்புகள், உணவுகள், உடற்கூறுகள் - இன்ன பிற செய்திகளை) அறிந்து கொள்ள எண்ணற்ற அறிவியல் நூல்கள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. ஆனால் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் மான்களைக் குறித்து அறிந்திருந்த அரிய பல செய்திகளை இன்று நாம் தெரிந்துகொள்ளப் பழம் பெரும் தமிழ் நூல்களே தக்க சான்றளித்து வருகின்றன.

அறிவியல் நூல்களில் மான்கள்

பாலூட்டிகளின் (Mammals) பிரிவைச் சார்ந்த மான்கள், செர்விடே (Cervidae) என்னும் மான் குடும்பத்தில் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆஸ்திரேலியா, ஆப்பிரிக்கக் கண்டங்களைத் தவிர உலகின் பிற பகுதிகளில் மான்கள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. அனைத்து வனவிலங்குக் காப்பகத்திலும் புள்ளிமான்கள், கலைமான்கள், கட மான்கள், கஸ்தூரி மான்கள், சருகுமான்கள் என்பன போன்ற பல மானினங்கள் கவனமுடன் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. மறைந்து வரும் மானினங்களைக் காக்க அரசினர் பெரும் முயற்சி செய்தும் வருகின்றனர்.

மான்களின் மருத்துவப் பயன்கள்

நம் பரம்பரை மருத்துவமான "பாட்டி வைத்தியத்தில்" நெஞ்சு வலிக்கும், வயிற்றுவலிக்கும் மான் கொம்பை இழைத்துப் பற்றுப் போடுவதை இத்தலைமுறையினர் அறியாதிருப்பினும், பழந்தலைமுறையினர் அறிந்திருந்தனர்.

மான்களில், குறிப்பாகக் கலைமான்கள் உதிர்க்கும் கொம்புகளே சித்த, யுனானி, ஆயுர்வேத மருத்துவர்களால் இன்றளவும் மருந்தாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. "கலைக்கோடு" என்றும் "சிருங்கி" என்றும் அழைக்கப்பெறும் கலைமான் கொம்பினைச் சந்தனக்கல்லில் வெந்நீர் இட்டு மை போல இழைத்து மேலே பூச, மார்பு வலி, சுளுக்கு, அடிப்பட்ட காயம், தோல்வெடிப்பு, தலைநோய், நாட்பட்ட சருமநோயால் காணும் நமைச்சல், ஆண்களின் பிறப்புறுப்பில் ஏற்படும் வீக்கம், நெறிக்கட்டு முதுவியவை நீங்குகின்றன என்றும் குறித்த வயது வந்தும், பருவம் அடையாத (ருதுவாகாத) பெண்களுக்கு மான் கொம்பை இழைத்து நெல்லிக்காய் அளவு எடுத்து நீராகாரத்தில் கலந்து கொடுத்துவர 4 அல்லது 5 நாள்களில் நல்ல பயன் கிடைக்குமென்றும் சித்த வைத்திய நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

இதனுடைய வெளிப்பிரயோகத்தில் துவர்ப்பி, தாது வெப்பகற்றிச் செய்கைகளும், உட்பிரயோகத்தில் இதற்கு உடல்தேற்றி, குருதிப் பெருக்கடக்கி, இதயத்திற்கும் நுரையீரலுக்கும் உரம் உண்டாக்கிச் செய்கைகளும் உள்ளன. மேலும்,

"அவயவத்தின் வெப்ப மதயத்தில் மேகங்
கவிழ்திரிதோ டம்பெருந்தா கங்க - விவைதா
நிலைக்குமோ மார்புநோய் நேத்தரநோய் தீங்கும்
கலைக்கொம்பாற் பேயுமிலைக் காண்"

என்னும் பாடலில், உடல் உறுப்புக்களைத் தாக்கும் வெப்ப நோய், எலும்பைப் பற்றும் மேகநோய், வாதம், பித்தம், கபம் என்பவற்றால் உடலுக்கு ஏற்படும் பாதிப்பு, அதிக தாகம், மார்பு நோய், கண்ணோய் போன்றவை நீங்கும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. மான் கொம்பினைச் சுத்தம் செய்யும் பல முறைகளையும், மான்கொம்பு பற்பம் செய்யும் வழி முறைகளையும், அது தீர்க்கும் நோய்களையும் பற்றிப் பல்வேறு குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மேலும்,

"சாடுவார் வாகடர்வெண் சாம்பராய்த் தேனுடன்கை
யாடுவார் கண்டா வவிழ்தமாய் - நாடி
யரலைமுதற் கொப்புளத்தை யாச்சியத்திற் காய்ச்சி
யிரலைமருப் பாற்பிணியை யே".

என்னும் பாடலிலிருந்து, மான்கொம்பைச் சிறுதுண்டுகளாக்கி, இரண்டிரண்டாகப் பிளந்து, அகத்தியிலைச் சாற்றில் ஒரு நாள் முழுவதும் ஊறவைத்துச் சாற்றை நீக்கிக் கொம்புத் துண்டுகளைக் கழுவி நன்கு உலர்த்தி சுத்தம் செய்யும் வழிமுறையை அறிகிறோம். இதனை ஏழுமுறை திரும்பத் திரும்பச் செய்து சுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்றும் அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

"மானின் கொம்பு வளர்பெற ஆவினெய்
தேனில் நேர உரைத்துச் செலுத்திடக்
கான மாமுனி சொன்னதைக் கண்ணினில்
ஊனமான படலங்க ளோடுமே"

என்னும் மற்றொரு பாடல், கலைமான் கொம்பை ஆவின் நெய்யிலும், தேனினும் நேராக இழைத்துக் குழம்பாக வைத்துக் கொண்டு கண்ணிலிடக் கண்நோய் தீரும் என்று கூறுகின்றது. இதுவன்றி,

"கலைக்கோடு பற்பம் கழறுங்காலை
முனிச்சாறதனில் மூழ்கச் செய்தே
அறுபது நாழிகை ஆகிய பிறகு
சுத்த நீரால் தூய்மை செய்தே
இதுபோ லெழுநாள் ஏகச்செய்தபின்
நி்டுகடி யதனில் நீர்விட் டரைத்தே
கவசம் செய்தபின் காயவிட் டெடுத்தே
நூறு முட்டை நுண்மையா யடுக்கி
வீறும் அங்கியை விதிப்படி அமைத்தபின்
ஆறி எடுக்க அமைந்திடும் வெண்மையாங்
வெந்த நீறு வெம்மை வினைநோய்
அகற்று மென்றே யறைந்தனர் பெரியோர்"

என்னும் பிறிதொரு பாடல்வழிப் பின்வரும் செய்திகளை அறிகிறோம். ஏல அரிசியை வெந்நீர் விட்டு மைபோலரைத்து அதனைச் சுத்தம் செய்த கொம்புத் துண்டுகளுக்குமேல் இரண்டு நூற்கனம் பூசி, நிழலில் உலர்த்திச் சிறிது உலர்ந்தவுடன் தக்க வரட்டியிட்டுப் புடமிடவேண்டும். ஆறியபின் எடுத்து மாசு நீக்கிப் பார்க்க வெளுத்திருக்குமாம். இதனுடன் கற்றாழைக் சாறு விட்டு அரைத்து, விஸன் வில்லை தட்டிக் காயவைத்து, ஓட்டிவிட்டு மேலோடு மூடிச்சீலை மண் செய்து புடமிட்டெடுக்க வேண்டும். இவ்விதம் இருமுறை செய்தெடுக்கப் பற்பமாகும். இதனை 195மி.கி முதல் 585 மி.கிராம் வரை உண்ணக் கொடுக்க வெம்மை நோய்கள் அனைத்தும் தீருமென்று உரைக்கின்றனர்.

மான்கொம்பு பற்பம் செய்யும் பின்வரும் முறையும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மான்கொம்பை நான்காகப் பிளந்து, சிறு துண்டுகளாய் நறுக்கி, ஒருநாள் குப்பைமேனிச் சாற்றில் ஊறவைத்து எடுத்துப் பின் இலைகளை அரைத்துக் கொம்புகளில் பூசிக் கவசம் செய்து காயவைத்து, ஓட்டில் பரப்பி மேலோடு மூடிச் சந்துவாய் நீலைமண் செய்து, ஐம்பது எருக்கள் கொண்டு புடம் போட்டெடுத்து, ஆவீன்பால் விட்டரைத்து, வில்லை தட்டிக் காய வைத்து முன்போற் புடம் போடப் பற்பம் கிடைக்கும்.

தக்க துணை மருந்துகளில் இந்தப் பற்பத்துடன் பவழப்பற்பமும் சேர்த்துக் கொடுத்துவர, சிறுநீரடைப்பு, கல்லடைப்பு, சதையடைப்பு, நீர் எரிச்சல், காசம், ஈளை, இருமல், உஷ்ணம், மேக காங்கை, முதலியன நீங்கும் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும், சுத்தி செய்த மான்கொம்பைக் குப்பைமேனிச் சாறு, முசுமுசுக்கைச் சாறு, வேலிப்பருத்திச் சாறு இவற்றால் முறைப்படி அரைத்து, வில்லை செய்துலர்த்திச் சில்விட்டுச் சீலை செய்து புடமிட்டெடுக்கக் காரம் பொருந்திய பற்பம் கிடைக்கும். இதனை 130 மி.கி. முதல் 195 மி.கிராம் வரை நோயாளர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

இப்பற்பத்துடன் 32 மி.கி. எடையுள்ள பச்சைக் கற்பூரம் சேர்த்து, நெய்யில் குழைத்துக் கொடுக்கக் கொடுரமான மார்பு நோய் நீங்கும். இப்பற்பத்தை வல்லாரை நெய்யுடன் கலந்து கொடுக்கச் சுரம், இருமல், கணை போன்ற நோய்கள் தீருமென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், இப்பற்பத்தை 130 மி.கி. அளவு எடுத்துக் கோழி முட்டை வெண்கருவில் கலந்து ஒரு நாளைக்கு மூன்று வேளை கொடுத்து வந்தால் சளியுடன் கலந்து வருகின்ற இரத்தம் உடன் நிற்கும் என்று அனுபவ வைத்தியர்கள் கூறுகின்றனர்.

இன்றளவும் சித்த மருத்துவர்கள் இவ்வழிமுறைகளைப் பின்பற்றி மான்கொம்பினைச் சுத்தி செய்து மான்கொம்பு பற்பம் தயா

ரித்து வருகின்றனர். "சிருங்கி பற்பம்" அல்லது மான்கொம்பு பற்பம் என்னும் பெயரில் இப்போது மருந்துக் கடைகளில் விற்கப்படுகிறது. மேலும், மானின் மாமிசத்தை உண்பதால் தீர்க்கூடிய நோய்களைப் பற்றியும், வரக்கூடிய நோய்களைப் பற்றியும் கீழ்க்கண்ட பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

"மாண்கறியுண்டார் தமக்கு மாதொத்த நோய், கபநோய்
யூன் பகந்த ரங்கழலி னுாதையொடு -தான்பரவு
வாத நமையும் விட்டு வாங்குங்கண் ணிற்புகையா
மோது பித்தம் வீறு மொழி"

என்பதில் நம் உடலில் வாதம், பித்தம், கபம் இவை ஒன்றோடொன்று கூடுவதால் உண்டாகும் தொந்த நோய், கபத்தினால் ஏற்படும் நோய், மலவாயை அடுத்துத் தோன்றும் பவுத்திரம் எனப்படும் நீண்ட குழிப்புண், காலில் உண்டாகும் வாய்வு, வாதத்தினால் உண்டாகும் அரிப்பு போன்றவைகள் நீங்குமென்றும், கண் எரிச்சலும், பித்தமும் அதிகரிக்கும் என்றும் கூறப்படுகின்றன.

காட்டில் வாழும் கடமான் கறியினை உண்பதால் உடலில் நல்ல பலமுண்டாகி, வன்மையுடன் வளர்ந்து பெருகும் எனவும் குடலினைப் பற்றிய வாதம் அதிகரிக்கும் எனக்கீழ்க்காணும் பாடல்,

"உடலம் வலுவாகி யோங்கிப்பருக்குங்
குடலிலதி வாதங் குதிக்கும் - வடமார்
கடமாமெனுங் கொங்கைக் காரிகையே கானக்
கடமானிறைச்சியுணுங்கால்"

எனக் கடமானின் இறைச்சிக்குரிய குணங்களைக் கூறுகின்றது. மற்றும்,

"மேகப் பிடிப்பகலும் வெட்டை யனலுமறும்
போக முறும் பலனாம் பூவையரே - தேகத்திற்
பித்தவாதங்களும் பேராவழலையும் போந்
தத்து கலைமான் கறிக்குத்தான்"

எனும் பாடலில் கலைமான் எனும் மானின் கறியினை உண்பதால் மேக நோயினால் உண்டாகும் கீல் மூட்டுப்பிடிப்பு, வெட்டை நோய், அதிகமாகும் உடல் சூடு, பித்தவாதம் இவை நீங்கும் என்றும் பெண் போகமும் உடல் பலமும் உண்டாகும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

மான் - மருந்துப்பொருள்கள்

இன்று, மரபு சார்ந்த மருந்துப்பொருள்கள் தயாரிப்பில் முன்னணி நிறுவனமாக விளங்கும் சென்னையிலுள்ள இம்ஸ்காப்ஸ் நிறுவனம் (IMCOPS - The Indian Practitioners Co-Operative Pharmacy and stores Limited) -தனது ஆயுர்வேத, சித்த, யுனானி மருந்துகளின் உபயோகக் குறிப்பு அட்டவணையில் மான் கொம்பு பற்பத்தின் மருத்துவப் பயன்களைப் பட்டியலிட்டுள்ளது.

ஆயுர்வேத மருத்துவ முறைப்படி ரஸதரங்கினி என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி தயாரிக்கப்பட்ட ச்ருங்க பஸ்பமானது மார்புவலி, இருதயநோய்கள், காசம், நீர்ச்சுருக்கு சிறுநீர்ப்பையில் குத்தல், வலி மற்றும் வெள்ளைப்படுதல் இவற்றைக் குணப்படுத்தும் என்றும்; 100-500 மி.கி. மான்கொம்பு பற்பத்தை வெண்ணெய் அல்லது தேனுடன் கலந்து தினமும் 3 வேளை கொடுத்துவந்தால் மேற்கண்ட நோய்கள் அனைத்தும் குணமாகும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

மேலும், சித்த வைத்தியத்திரட்டில் கூறியுள்ள முறைப்படி தயாரிக்கப்பட்ட சிருங்கி பற்பம் அல்லது மான் கொம்பு பற்பமானது கணை, இருமல், மார்பு வலி, அம்மை, எலும்புருக்கி, இதயநோய் ஆகியவற்றைக் குணப்படுத்தும் என்றும்; இம்ருந்தை 20 0-400 மி.கி. அளவுக்கு நெய் அல்லது வெண்ணெயுடன் கலந்து தினமும் உண்ண வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றது.

இதுபோன்றே யுனானி மருத்துவத்திலும் மான்கொம்பு பற்பத்தைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

தஞ்சையிலுள்ள மத்திய மருந்துக் கிடங்கு; திண்டுக்கல் காந்தி கிராம நிறுவனம்; பழனி மற்றும் பாளையங்கோட்டை அரசு சித்த மருத்துவக் கல்லூரிகள், பல தனியார் நிறுவனங்கள் போன்றவற்றிலும் மான் கொம்பு பற்பம் இன்றளவும் தயாரித்துப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

மதுரையிலுள்ள Ancient Pharma என்ற நிறுவனத்தினர் 'DEERON' மற்றும் 'DEERON - B' என்னும் பெயரில் இதயத்திற்கு வலுவூட்டும் மாத்திரைகளைத் தயாரித்து வருகின்றனர். இவை அனைத்திற்கும் மேலாகச் சோவியத் நாட்டிலுள்ள நாரிலஸ்க் ஆய்வகம் தற்போது மான் கொம்பிலிருந்து ரண்டாரின் (Randarin) என்னும் புதிய மருந்தைத் தயாரித்துள்ளது. பண்டோசிரின் (Pandocrin) என்னும் மருந்தைப் போலவே இந்த ரண்டாரின் மனிதனுக்குப் புத்துயிரும் புதுத்தெம்பும் ஊட்டவல்லதாம். களைப்பா? சோர்வா? விழுங்குங்கள் ரண்டாரின்: என்னும் புதிய விளம்பரம் வெகு விரைவில் வெளிவரக்கூடும்.

மான் கொம்புகளுக்கு மட்டுமே இந்த மகத்தான மருத்துவப்பயன்கள் என்று கருதி வேண்டாம். மான் இறைச்சி, குளம்பு, தேதால் மற்றும் கத்தூரி என்று அனைத்தும் நமது மரபு சார்ந்த மருத்துவத்தில் பயன்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. உடலுக்குக் குளிர்ச்சியைத் தரும் மான் தோல் ஆசனம் நமது முனிவர்கள் பயன்படுத்திய ஒன்று! கத்தூரி மாத்திரைகள் இன்றளவும் குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் சளி, கணை, சுரம் போன்ற பல நோய்களைப் போக்குவதில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன.

பால் வாகடம் என்ற நூலில் கூறியுள்ள முறைப்படி தயாரிக்கப்பட்ட கத்தூரி மாத்திரையை (ஒன்று அல்லது இரண்டு மாத்திரைகள் வீதம்) தாய்ப்பால் அல்லது வெற்றிலைச் சாற்றுடன் கலந்து குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்து வந்தால் சன்னி, பித்த சீதளம் மற்றும் குழந்தைகளுக்கு வரும் எல்லாவகைச் சுரங்களும் குணப்படும் என்றும் 50 மி.கி. எடையுள்ள இம்மாத்திரையைத் தேனில் கலந்து கொடுத்துவரக் குழந்தைகளுக்கு வாத தோடத்தால் உண்டாகும் அனைத்து நோய்களும் மட்டுப்படுமென்றும் இம்ஸ்காப்ஸ் நிறுவன வெளியீடு கூறுகின்றது.

சித்த வைத்தியத் திரட்டு என்ற நூல் கூறும் முறைப்படித் தயாரிக்கப்பட்ட கத்துாரிக் கருப்பு என்னும் மருந்தை 50 - 100 மி. கி. வீதம் 2 அல்லது 3 வேளை தேனுடன் கலந்து உட்கொண்டால் வாதம், வாதகபம், கபம் மற்றும் தொண்டைக் கட்டு போன்ற நோய்கள் குணப்படும் என்றும் இந்நூல் தெரிவிக்கின்றது.

சிவன் கையில் ஆயுதமாகவும் தேவிக்கு ஊர்தியாகவும் புராணங்களில் கூறப்படும் அழகும் அதிவேகமும் கொண்ட மான்-மாதர் விழிக்குவமையாகக் கூறப்படும் மான், வள விலங்குகளில் கவர்ச்சியுடையதாக விளங்குவதுடன் ஒப்பரிய மருந்துப் பொருளாகவும் திகழ்வதை மேற்கூறப்பெற்ற கருத்துகளால் தெரியலாம்.

நன்றி : அறிவியல் தமிழ்ச் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் தஞ்சாவூர். மான்-மாதர் விழிக்குவமையாகக் கூறப்படும் மான்-வள விலங்குகளில் கவர்ச்சியுடையதாக விளங்குவதுடன் ஒப்பரிய மருந்துப் பொருளாகவும் திகழ்வதை மேற்கூறப்பெற்ற கருத்துகளால் தெரியலாம்.

சித்த மருத்துவத்தில் சூல் மருத்துவம்
- பா. மாசிலாமணி

பெண் கருவடைந்த நாள் முதல், 30 நாளுக்குள் நாம் கருவுற்றோம் என்ற உணர்வு பெண்களுக்குத் தானே ஏற்பட்டு விடுகிறது. வயிற்றை வலப்பக்கத்தில் இழுத்துக் கொள்ளுதல், வாந்தி எடுத்தல், மயக்கமுறுதல் இவை உண்டாகும். மாதா மாதம் உடல் வளர்ச்சியும் மாற்றம் அடையும். கண் சோர்தல், கண்ணின் கீழே கருவளையம் தோன்றுதல், மார்புகள் விரிவடைதல், அடிவயிறு பெருத்தல், உடல் நிறம் சிறிது மாறுதல், மயிர் கொட்டுதல், பசிக்குறைவு, மலம் கழித்தலில் சிரமம், சிறுநீர் போவதிலும் சிரமம், பாதம் வீங்குதல் இவற்றை உண்டு பண்ணும்.

சூல் தொடர்பாகப் பல சடங்குகள் பெண் சூலுற்ற 3,5,7,9-ஆம் மாதங்களில் நடைபெறுகின்றன. இவற்றில் சில மருத்துவக் கூறுகள் உள்ளன.

ஏழாம் மாதம் நடைபெறும் முதுகு நீர் குத்துதல் சடங்கில் பெண்ணைக் குளிப்பாட்டி, புத்தாடை அணிவித்து உரலில் உட்கார வைப்பர். உரலின்மேல் குளிய வைத்து, முதுகுத் தண்டு கீழ்ப் பாகத்தில் வெள்ளியினால் ஆன ஒரு செம்பில் ஏலம், கிராம்பு, வால் மிளகு, கஸ்தூரி மஞ்சள், சுக்கு, மிளகு, துளசி இலை, வில்வ இலை, வேப்ப இலை, பசும் பால், தயிர், நெய், பசுவின் மூத்திரம், பசுவின் சாணம், மஞ்சள் நீர் இவற்றைக் கலந்து அதிலே அருகம் புல்லைப் போட்டு விடுவார்கள். இந்த அருகம் புல்லினால் சூல் கொள்ளாத பெண்கள், சூல உற்ற பெண்ணின் முதுகின்மேல் தடவுவார்கள். அருகம்புல்லை முதுகின் எலும்பில் தடவுவதால் அதனுடைய சத்துக்கள் இடுப்பு எலும்புக்குச் சென்று வலுவடையச் செய்கிறது. இதனால் குழந்தை பிறக்கும் நேரத்தில் இடுப்பு எலும்பு எளிமையாக விரிவடைவதற்கு ஏற்றதாகிறது. பிறகு ஒரு தட்டு நிறைய வளையல் வைத்திருப்பார்கள். வருபவர்கள் எல்லாம் இந்த வளையலை சூல் கொண்டுள்ள பெண்ணின் கையில் போட்டு விடுவார்கள். இது ஒரு சடங்கு. நல்ல உணவையும் அப்பெண்ணுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டாடுவார்கள்.

அடுத்த ஒன்பதாவது மாதம் செய்யும் நிகழ்ச்சியை, வளைகாப்பு என்று கூறுவார்கள். சூலுற்ற பெண்ணுக்கு வளையல்களை அணிவித்து, மற்றவர்களும் அணிந்து கொள்வார்கள். இதன் காரணம், கைகளில் வாத பித்த சிலேத்தும் நாடிகள் சரிவர இயங்குவதற்குக் கண்ணாடி வளையல்களை அணிவது பண்டைக் காலத்து முறையாகும். ஏன் கண்ணாடி வளைகளை அணிய வேண்டும்? அது தட்பவெட்ப நிலைக்கு ஏற்ப உடலை வளமாக்கும். அது மாத்திரமல்ல; நிறைய வளையல்களை அணிவதால் அதன் ஓசையால் குழந்தைக்கு இருதய ஓட்டம் சரிவர நடைபெறும். இவையெல்லாம் சூல் மருத்துவத்தின் அடிப்படையே ஆகும். மேலும் கருப்பையில் கரு சரிவர வளர்வதற்கும் குழந்தை வயிற்றில் சரியாக வளர்வதற்கும் இவையெல்லாம் காரணமாகும். இதைத் திருமூலர் பூரண வளர்ச்சியெனக் குறிக்கிறார்.

"என்பால் முடைந்து நரம்பு வரிக்கட்டிச்
செம்பால் இறைச்சி திருத்த மனை செய்து
இன்பால் உயிர் நிலை செய்த இறையோங்கும்
நன்பால் ஒருவனை நாடுகின்றேனே."

இந்நிலையில்தான் நமது உடல் உருவாகின்றது. கரு வளர்ச்சியைப் பற்றி அகத்தியர் வல்லாதி என்ற காவியம் மிகத் தெளிவாக கூறுகிறது.

"வாயுவோடு விந்து சென்று மலர்க்கும் சேர்ந்தால்
மலரிலுள்ள இதழ்களெல்லாம் மூடிக் கொள்ளும்
தேயுவோடு வாயு நின்று திரட்டும் பாரு;
செப்பிய தாந்தின மொன்றில் கடுகுபோலாம்
சாயுமடா நாவிரண்டில் மல்லி போலாம்
தப்பாமல் நாள் மூன்றில் மிளகு போலாம்
சேயுமடா நாலா நாளவரை வித்தாம்
சேர வைத்தாம் நாள் குமிழி போலாகும்மே."

இதைப் போல் ஐந்து பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். இந்தப் பாடல்களை நாம் ஆராயும்போது மனிதனுடைய உடலின் அமைப்புக்களை மிகத் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது போல் நமக்குத் தெள்ளத் தெளிவாகிறது. சூல் உண்டாவதற்குரிய தன்மையையும் மிகத் தெளிவாகத் திருமூலம் கூறுகிறார்:-

"விழுந்தது லிங்கம் விரிந்தது யோனி
ஒழிந்த முதலைந்தும் ஈரைந்தொ டேறிப்
பொழிந்த புனல் பூதம் போற்றுங்கரணம்
ஒழிந்த நுதல் உச்சி உள்ளே ஒளித்ததே."

மேலும் குழந்தைகள் ஆணாகப் பிறப்பது, பெண்ணாகப் பிறப்பது, இரண்டு குழந்தைகள் சேர்ந்து பிறப்பது, செவிடாகப் பிறப்பது, கண்கள் தெரியாமல் பிறப்பது, அலியாகப் பிறப்பது, ஊனமாகப் பிறப்பது, மூளை வளர்ச்சி இல்லாமல் பிறப்பது பற்றியும் திருமூலர் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். மேலும் உயர்ந்த மனிதனாகப் பிறப்பது, ஞானமுள்ளவனாகப் பிறப்பது, முக்தி பெ

பறுவதற்கு ஏற்றவனாகப் பிறப்பது பற்றியும் கூறியுள்ளார்.

"பாய்கின்ற வாயு குழையின் குறளாகும்
பாய்கின்ற வாயு இளைக்கின் முடமாகும்
பாய்கின்ற வாயு நடுப்பின் கூளாகும்
பாய்கின்ற வாயு மாதர்க்கில்லை பார்க்கிலே"

இப்பாடலில், முடமாவதற்கும் கூன் குருடாவதற்கும் காரணம் கூறியுள்ளார். அடுத்து ஆண், பெண், அலி இவைகளை உருவாக்கும் வகையையும் கூறியுள்ளார்.

"ஆண்மிகில் ஆணாகும் பெண் மிகில் பெண்ணாகும்
பூணிரன் டொத்துப் பொருந்தில் அலியாகும்
தான்மிகு மாகில் தனி முழுதாகும்
பாணவமிக்கிடில் பாய்ந்ததும் இல்லையே"

இப்பாடலின் கருத்தை நாம் தெரிந்துகொண்டால் சூலின் தன்மைகளை நன்கு உணரலாம். இதே போல் நீண்ட ஆயுளையும் அறிவு உள்ளவர்களையும் பெறுவதற்குக் கூறுகின்றார்.

"பாய்ந்த பின் அஞ்சோடில் ஆயுளும் நூறாகும்
பாய்ந்த பின் நாலோடில் பாரினில் எண்பதாம்
பாய்ந்திடும் வாயுப் பகுத்தறிந்தில் வகை
பாய்ந்திடும் யோகிக்குப் பாய்ச்சலும் ஆமே".

இப்பாடலில் சூலின் தத்துவத்தைத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.

முற்காலத்திலிருந்தே பெண்கள் கடைசி பூப்படைந்த நாளிலிருந்து மகவு பிறக்கும் நாள் வரையில் 10 திங்கள் என்று கூறப்பட்டது. சிலர் 300 நாட்கள் என்றும் கூறினர். ஆனால், பட்டினத்தடிகள் 300 நாள் கமந்து எனப் பாடியுள்ளார்.

இவைகளெல்லாம் சரிவரக் கணக்கிட்டுக் கொள்ளாமல் ஏறக்குறைய உள்ள கணக்கே கூறியுள்ளனர். இன்றைய நாளில் சூல் காலம் 280 நாட்கள் என்று கணக்கிட்டு உள்ளனர். இவை இரண்டுக்கும் இடையில் சூல் பெற்ற பெண்களின் உடல் அமைப்பைக் கொண்டு குழந்தை பிறக்கிறது. ஆனாலும், 280 நாட்கள் என்று அறிதியிட்டுக் கூற முடியாது. ஆனால், விந்து அணுக்களும் பெண்களின் சுரோணிதமும் சேர்ந்து உண்டாகும் நேரத்தைக் கணக்கிட்டுத்தான் குழந்தை உற்பத்தியாகி வெளிவரும் நேரத்தைக் கணக்கிட வேண்டும். ஆனால், இது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் தெரியாது. பெண் பூப்படைந்த ஏழாம் நாள் முதல் 15 நாளுக்குள் சூல் உண்டாவதற்கு ஏற்ற அமைப்பாகும். ஆனால், ஆணும் பெண்ணும் இந்த நாட்களுக்குள் இணைந்த நேரம் கணக்கிட முடியாது. இதற்குள் இவர்கள் பலமுறை இணைந்திருக்கலாம். சூல் உண்டாகிய நேரத்தைக் கணக்கிட முடியாது.

பழங்காலத்தில் பூப்புக் காலம் முடிந்தவுடன் ஏற்பட்ட புணர்ச்சியில் சூல் கொள்ளும் நம்பிக்கை நிலவியுள்ளது. பூப்புக் காலத்தில் ஐந்து நாள் கழித்தும் மிகுதிக்க காலத்தில் இரண்டு நாள் கழித்தும் கணக்கிட்டால் 280 அல்லது 285 நாள் என்று கணக்கிடலாம். ஆனால், பூப்படைந்த பெண்ணுக்கு 14ஆம் நாட்களில் இயற்கையாகவே காம உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. இச்சமயங்களில் ஆணும் பெண்ணும் சேர்வதால் சூல் உண்டாவதற்கு ஏற்ற காலமாகும். ஆனால், கருப் பாதைக்குள் விந்து அணுக்கள் சென்று 48 மணி நேரங்களுக்கு மேல் இருந்தால் சூல் உண்டாக முடியும். ஆனால் விந்து அணுக்கள் 20 நாள் வரையில் உயிருடன் வாழும். பெண்ணின் உடல் கோளாறினால் இச்சக்திகள் வெளியே வழிந்துவிடுகின்றன. ஆகையால் இச்சூலின் காலங்கள் திடமாகக் கூறுவதற்கு இயலாமல் இருக்கிறது.

நாம் நம்பக்கூடிய சூல் கொள்ளும் நாளைத் திடமாகக் கணக்கிட முடியாது. இணைந்த நாட்கள் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள இயலாமல் போய்விடுகிறது. ஏறத்தாழ பெண்கள் பூப்படைந்த நாள் கணக்கை வைத்துக்கொண்டு 280 நாள் முதல் 300 நாள் வரையில் மகப்பேறு பெறலாம் எனக் கூறலாம். கருவுற்ற பெண்களை மிக மிகப் பேணிக் காக்க வேண்டும். சரியான பராமரிப்பு இல்லையானால் கரு வளர்ச்சியும் பெண்கள் உடலும் கெட நேரிடும். ஆகவே கருவுற்ற பெண்களின் உடலை அடிக்கடி பரிசோதிப்பதும் கருவை வளர்ப்பதற்கு ஏற்ற உணவு வகைகளும் தேவை.

பராமரிப்பு அதிகம் இல்லையானால், சில சமயம் வயிற்றிலேயே குழந்தை இறக்க நேரிடும். சில சமயம் குழந்தை 200 நாட்களில் பிறக்க நேரிடும். அதுவும் அபாயகரமானதே. மேலும் தாய்மார்களுக்கு அதிக ஊட்டச் சத்துக்களைக் கொடுப்பதால் குழந்தை வளர்ச்சி அதிகமாகி பிரசவ நேரத்தில் சங்கடத்தை உண்டு பண்ணும். தாய் மிகக் கஷ்டப்படுவாள். அதனால் குழந்தை இறக்க நேரிடும்.

சூலுற்ற பெண்களுக்குரிய சுகாதாரத்தை முற்காலத்திலும், தற்காலத்திலும் வரையறுத்துள்ளனர்.

உணவு :

மிக எளிதில் ஜீரணமாகும் உணவுகள், சத்துள்ள உணவுகள், சர்க்கரை கலந்த உணவுகள், கீரைகள், பருப்பு வகைகள் இவைகளை உண்ணாதல்; வெண்ணெய், நெய், பழ வகைகளில் உடலுக்கு ஏற்றவற்றை உண்ணாதல்.

நீராடல் :

தினமும் இளவெந்நீரில் குளித்தல், கொங்கைகள் மேல் தண்ணீர் ஊற்றுதல், சிறுநீர் போகும் இடத்தைச் சுத்தம் செய்து கொள்ளுதல், உட்கார்ந்து குளித்தல் இவைகளைச் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

உடை :

தூய்மையான உடைகளைத் தினமும் அணிய வேண்டும். இடுப்பில் இறுக்கமாக உடையை அணியாதிருத்தல், கொங்கையை இருக்கிக் கட்டுதல் இவைகள் கூடாது. மேலும் மலம் நீர் கழிக்கும் போது முக்குதலோ முனகுதலோ செய்ய கூடாது.

சூல் அடைந்த ஏழாம் மாதம் பெண்களுக்குக் கொங்கையில் அமுதபால் சுரக்கும். அப்போது மெல்லிய துணியில் தண்ணீர் நனைத்துத் துடைத்து விடவும். இல்லையெல் சிறு கிருமிகள் அதன் வழியாக உள்ளே சென்று நோயை உண்டாக்கும். இவைகளெல்லாம் சூலுற்ற பெண்களுக்குத் தாய்மார்கள் ஒழுங்கு முறையாகக் கூறி அவர்களைப் பக்குவப்படுத்த வேண்டும்.

குடும்பக் கட்டுப்பாடு அன்றும் பலவிதமாக நடைபெற்று வந்ததாகத் தெரிகிறது. பிள்ளைப் பேறு பெறாமல் இருப்பதற்குப் பல வழிமுறைகளைக் கையாண்டனர். மெழுகுத்துள், கடுகு எண்ணெய், ஆளி விதை எண்ணெய், வெங்காய சாறு, இலவம்ப பஞ்சு இவைகளைச் சிறுநீர் போகும் இடத்தில் உபயோகித்தனர். மேலும் பலவிதமான அமைப்புகளால் உடலை மாற்றி இணைத்தனர். இந்த முறைகள் கொக்கோகம் என்னும் சாஸ்திரத்தில் குறிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இன்னும் பல முறைகள் அதிலே காணக்கிடைக்கிறது. பண்டைய காலத்தில் இதை மறைமுகமாகச் செய்து வந்தனர். இந்த முறையை விலைமாதர்கள் செய்ததாக வரலாறு கூறுகிறது.

குழந்தை பெற்றவுடன் நச்சுக் கொடி என்ற ஒரு பொருள் வெளியே ரும். அதைப் பக்குவமாக எடுத்துப் புதைத்து விடுவார்கள். அது அதிக விஷத்தன்மை உடையது. அதைச் சிறு சிறு துண்டுகளாக நறுக்கிப் பிள்ளை பெற்ற உடன் பழத்தில் வைத்து உண்ண வைப்பார்கள். அதன் பிறகு அப்பெண் மலடி ஆவள் என்ற முறையை விலை மாதர்கள் கைக்கொண்டுள்ளனர். இது கர்ண பரம்பரையாக அவர்கள் கையாண்ட முறையே ஆகும். இதுவும் கருத்தடைக்கு ஒரு சாதனமாக ஆகலாம் என்று இப்போது ஆராய்கின்றனர்.

இந்தச் சூல் மருத்துவத்தை பற்றிச் சில கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன.

திருத்துறைப் பூண்டியில் அகத்தீஸ்வரர் கோவில் கருவறையின் வடபுறத்தில் இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழன் காலத்தில் களப்பால் சபையார் சூல் மருத்துவக் காணிக்கையாக நிலத்தை அனுபவிப்பதற்குக் கொடுத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பரசராமன் என்பவன் சூல் வைத்தியர் என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றொரு கல்வெட்டில் கி.பி. 10,11-ஆம் நூற்றாண்டில் கீரக்கடூர் மன்னர் ஆட்சிக் காலத்தில் சிசு மருத்துவத்திற்காக 250 கழஞ்சு பொன் சிசு வைத்தியக் காணிக்கை என்று கொடுத்துள்ளது எனக் காணப்படுகிறது.

அடுத்து கி.பி. 1221 இல் தகட்டுர்க் கிழவன் சிசு மருத்துவச் சாலைக்கு இடம் ஒதுக்கியதாகக் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. விருதாச்சலம் பெரிய கோவிலில் வடக்குக் கோபுரத்தில் சூல் அடைந்த பெண் பிள்ளை பெறுவது வரையில் பொம்மைகளாகக் கோபுரத்தில் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஒரு பெண் குழந்தை பிறக்கும் தருவாயில் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று சிலை வடிவில் கோபுரத்தில் அமைத்திருக்கின்றனர். மேலும் திருமடைவளாகத்தில் 13-ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு கல்வெட்டில் தாய் சேய் நலத்திற்காக நிலங்களைக் கொடுத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இன்னும் பல கல்வெட்டுகள் இருக்கலாம். பழங்காலச் சூல் மருத்துவம் பற்றி அறிய இவை உதவுகின்றன.

நன்றி : அறிவியல் தமிழ் (1995) கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் தஞ்சாவூர்.

தமிழர் மருத்துவம்
(தமிழ் இலக்கியங்களின் அடிப்படையில்)
-முனைவர் வெ.ஜெயலட்சுமி

நோய், நோய்க்கான காரணங்கள், நோய் அறியும் முறைகள், நோய் அறிபவர் (மருத்துவர்), மருத்துவ முறைகள், மருந்து, சராசரி இறப்பு வயது, மருத்துவ முறை வெளிப்படுத்தப்படாத நிலை போன்ற செய்திகளைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது. மனித உடல் அமைப்புக் குறித்த செய்திகளும் இலக்கியங்களுள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

கருத்தோன்றும் காலம், கருவின் தோற்றம், வளர்ச்சி, பிறப்புநிலை, கருச்சிதைவு, செயற்கை முறையில் கருத்தரித்தல் போன்ற மனித உயிரின் பிறப்பு முறைகளும், இவை மட்டுமன்றி ஓரறிவுயிர் முதலாக ஆற்றிவுயிர் ஈறாக உயிர்த் தோற்றம் பற்றிய நிலைகளும், விலங்குகளின் தன்மைகளும் இலக்கியங்களில் விவாகப் பேசப்படுகின்றன. இக்கட்டுரை இவ் இலக்கியச் செய்திகளின் வழித் தமிழர் மருத்துவம் குறித்து அறிய முற்படுகின்றது.

நோய்

புண் (புறம் 281), புண் வழலை, மிடற்றுப் பசும்புண் (புறம். ப. 86) போன்ற புண் தொடர்பான நோய்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. கருவுற்ற காலத்தில் பெண்ணிற்கு ஏற்படும் நோயாக 'வயா நோய்' குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்நோயுற்ற மகளிர் மண் உண்ணும் பழக்கத்தை மேற்கொண்டிருப்பதாக நோயின் அறிகுறி புலப்படுத்தப்படுகிறது (புறம், ப. 89). பெரும்பசி (திரிகடுகம், பாடல் 60), வயிற்றுத் தீ (புறம், 74), யானைத் தீ (மணிமேகலை) என்ற நோய்கள் 'தீராத பசி' தொடர்பான நோய்களாகக் காணப்படுகின்றன. இவை தவிர மருந்தால் தீராத பெரும்பிணி பற்றிய செய்தியும் இலக்கியத்தில் இடம்பெறுகிறது (திரிகடுகம், பாடல் 18). மேலும் சில நோய் அறிகுறிகள் இலக்கியத்தில் சுட்டப்படுகின்றன (நாலடியார் பாடல் 29, திருமந்திரம் பாடல் 148, கம்பராமாயணம் பாடல் 592) இவற்றைக் கொண்டு இந்நோய் இன்று குறிப்பிடப்படும் 'மாரடைப்பு' என்ற நோயாக இருக்கலாம் என்று யூகிக்க இயலுமா என்பது சிந்தித்தற்குரியது. குழந்தையின்மை, தொழு நோய், பால்வினை நோய் ஆகிய நோய்கள் மிகப் பழங்காலந்தொண்டு இருந்துள்ளன என்பதையும் அறிய முடிகின்றது (புறம், பாடல் 9, ப, 26; நளாயினி கதை : திருப்புகழ், பாடல் 682).

தலைவலி, சுரம், கண் ஒளி குன்றுதல் போன்ற நோய்களைத் திருப்புகழும் (பக். 10-11), குளிர் சுரம், சூலை நோய், வெப்பு நோய், முயலகன் போன்ற நோய்களைப் பெரிய புராணமும் (ப.273, 157, 316, 270) சுட்டுகின்றன. இவற்றுள் வெப்பு நோயின் அறிகுறிகளாக உடல் நடுங்குதல், உடல் வெம்மையடைதல், கனல் போன்று வருத்துதல், வெம்மை வயிற்றினுள் புகுதல், குடலினுள் புகுதல், அருகில் உள்ளோரும் வாடித் தீய்ந்து போகும்படி உடல் உலர்ந்து கருங்குதல், வாழையின் இளங் குருத்திலும் தளிர்களிலும் நோயுற்றாரைக் கிடத்துதல், அவ்வாறு கிடத்துமிடத்து அவை வெப்பத்தால் காய்ந்து பொடியாதல், பேச்சின்றி நினைவிழந்து மயங்கி வீழ்தல் போன்றன குறிப்பிடப்படுகின்றன.

மருத்துவ நூல் வல்லுநர்கள் தமது பல கலைகளிலும் வகுத்து ஒதப்பட்ட மருத்துவத் தொழில்கள் எல்லாவற்றையும் செய்தும்

நோய் குணமடையவில்லை என்ற முறையில் கொடுமை வாய்ந்த நோயாக இந்நோய் காட்டப்படுகிறது. இந்நோயினை இன்ற குறிப்பிடும் அம்மை, அல்சர், அக்கி போன்ற நோய்களுடன் தொடர்புபடுத்திக் காண இடம் உள்ளது.

'முயலகன்' என்பது இன்று எந்தப் பெயரால் உணர்த்தப்படுகிறது என்று அறிய இயலாவிடினும் அந்நோய் பெருங் கொடிய நோய்களுள் ஒன்றாகக் குறிக்கப்படுதல் கொண்டு இந்நோயின் கொடுமையை உணரலாம். இந்நோய் கொண்டவர் உணர்வற்றுக் கிடப்பர் என்றும், வலிப்புடன் கிடப்பர் என்றும் நலிவுற்றுக் கிடப்பர் என்றும் சுட்டப்படுகின்றது. இத்தகைய நோய் அறிகுறிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்நோயினைக் 'காக்காய் வலிப்பு' என்று சொல்லப்படும் வலிப்பு நோயுடன் தொடர்புபடுத்திக் காண இயலுமா என்பது ஆராய்தற்குரியது.

நோய்க்கான காரணங்கள்

பெண்ணுடன் உறவு கொள்வதால், குறிப்பாக விலை மகளிருடன் உறவு கொள்வதால் உடம்பு முழுவதும் அழுகி தொழுநோய் ஏற்படுகிறது (திருப்புகழ், பாடல் 682, நளாயினி கதை) என்றும், நண்டின் கால்களைச் சாப்பிடுவதால் இந்நோய் ஏற்பட வாய்ப்பு உள்ளது (நாலடியார் பாடல் 123) என்றும், சுகொட்டுள்ளும் மரத்தடியிலும் துயிலுவதால் இந்நோய் ஏற்படும் (ஆசாரக் காவை, பாடல் 57) என்றும் நோய்க்கான காரணங்கள் பேசப்படுகின்றன. இவை எந்த அளவு இன்றைய மருத்துவ முறைகளை அறிவியல் பூர்வமாகத் தொடர்புபட்டுள்ளன என ஆய்ந்து காண்பது அவசியமாகும்.

நோய் அறியும் முறைகள்

நோயுற்றவனிடத்து உள்ள நோயினை அந்நோயின் அறிகுறிகள் இன்னதென்று மருத்துவர் துணிந்து, பின்னர் அந்நோய் வருவதற்கான காரணத்தை ஆராய்ந்து தெளிந்து அதன் பின்னர் அதை தீர்க்கும் உபாயம் அறிந்து அதில் பிழையாமல் செய்தல் வேண்டும் என்றும் அவ்வாறு நோயுற்றவனின் தன்மையையும் அவனிடத்து உள்ளதாகிய நோயின் அளவினையும் மருத்துவ நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளவாறு அறிந்து செய்தல் வேண்டும் என்றும் நோய் அறியும் முறைகள் குறித்துத் திருக்குறள் சுட்டுகின்றது (திருக்குறள் 948, 949, 950).

நோய் அறிபவர் - (மருத்துவர்) :

மேற்குறிப்பிட்ட செய்தியின் வாயிலாக நோய் அறியும் அறிவு படைத்த மருத்துவர்களும், அவர்கள் மருத்துவ அறிவு பெறுதற்கான மருத்துவ நூல்களும் இருந்துள்ளன எனவும், ஆண்-பெண் இருபாலாரிலும் மருத்துவம் கற்றறிந்த மருத்துவர்கள் இருந்தனர் (தொல், பொருள், நூற்பா. 503) எனவும் அறியலாம். மேலும் சித்த மருத்துவம் கற்ற சித்தர்களும், ஆயுர்வேதம் பயின்ற மருத்துவர்களும், அவர்களது மருத்துவ முறைகளும் விளக்கப்படுகின்றன (சித்தர் பாடல்கள், தன்வந்திரி குழந்தை வாகடம் - க. லலிதாம்பிகா).

மருத்துவ முறைகள்

மருந்து செய்தல், உதிரம் களைதல், அறுத்தல், சுடுதல் போன்ற அறுவை மருத்துவம் தொடர்பான மருத்துவ முறைகளும் (திருக்குறள், அதிகாரம் 95) உடலின் சக்தியைப் புருவ மத்திக்குக் கொணர்தல், வல-இட மூச்சுக்காற்று தொடர்பாகச் சில அறிவியல் உண்மைகளை விளக்குதல் என்பன போன்ற 'யோகா' தொடர்பான மருத்துவ முறைகளும் (திருமந்திரம் பாடல் 440, 462), மந்திரம், தியானம் போன்ற முறைகளால் நோய் நீக்க வல்ல மருத்துவ முறைகளும் (பெரிய புராணம், ப. 360). நாடி பார்த்து நோய் அறியும் மருத்துவ முறையும் (திருமந்திரம், பாடல் 151) தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகின்றன.

மருந்து :

வீட்டின் முன்புறம் வேம்பினைச் செருகியும், வெண்சிறு கடுகினைத் தூவியும், நறுமணப் புகைகளை உண்டாக்கியும் வில், தேவல், வாள் போன்ற ஆயுதங்களால் ஏற்பட்ட புண்ணைப் பாதுகாத்தனர் (புறம், 231) என்றும், பிள்ளைப் பேற்றின் பின் 'நெய்யணி மயக்கம்' என்று குறிப்பிடக்கூடிய எண்ணெய் நீராடும் செயலைப் பெண்கள் மேற்கொண்டனர் (தொல். பொருள், பேரா. நூற். 46) என்றும், உயிர் பிரிந்தபின் அந்த உடம்பு சில காலத்திற்குக் கெட்டுவிடாமல் பாதுகாத்து வைப்பதற்காக ஒருவகை எண்ணெயில் அதனை இட்டு வைத்தனர் (கம்பராமாயணம் - தைலமாட்டு படலம், பாடல் 608) என்றும், தலைமுடி நன்கு வளர்வதன் பொருட்டுக் 'கடுக்கலந்த கைபிழி' எண்ணெயைப் பயன்படுத்தினர் (தொல். சொல். சேனா. ப.19) என்றும் சில மருந்துகளின் பயன்பாடுகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

சராசரி இறப்பு வயது :

மனிதனின் சராசரி இறப்பு வயது 70 ஆக இருந்ததாக இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன (திருமந்திரம் : பாடல் : 163). அதிக அளவு வாழ்நாள் பெறுவதற்கு நெல்லிக்கனி மருந்தாகப் பயன்பட்டுள்ளது (அதியமான் - ஓளவை - நெல்லிக்கனி - புறம்) திருமந்திரம் எழுதிய திருமூலரது காலத்தில் இவ்வாறு மனிதனின் சராசரி இறப்பு வயது 70ஆக இருந்ததா என்பதும் நெல்லிக்கனி நீண்ட வாழ்நாளுக்கு மருந்தாகப் பயன்படுமா என்பதும் ஆய்விற்குரியன.

தமிழ் இலக்கியங்களில் மருத்துவம் தொடர்பான செய்திகள் விரிவாக அன்றி, மேற்கண்டவாறு ஆங்காங்கே குறிப்புகளாக மட்டுமே பெரும்பான்மையும் கிடைக்கின்றன. தமிழர் தமது மருத்துவ முறையினைப் பிறர் அறியா வகையில் மறைத்து வைத்திருந்தமையும், மருத்துவ நூல்கள் பலவும் செய்யுள் வடிவாக இடம் பெற்றிருந்தமையும், மருந்துகளின் பெயர்கள் பிறர் அறியா வகையில் குழுஉக் குறிகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டமையும் இந்நிலைக்குரிய காரணங்களாகக் கருதலாம் (தன்வந்திரி குழந்தை வாகடம். பக். 3,4).

இனி, மனித உடலின் அமைப்பைக் குறித்துத் தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் செய்திகளைக் காணலாம்.

கண்கள் இரண்டு, காதுகள் இரண்டு, நாசித்துவாரம் இரண்டு, வாய் ஒன்று, கருவாய் எருவாய் என இரண்டு ஆக உடலில் ஒன்பது துவாரங்கள் உள்ளன. உடம்பில் ஐந்து இந்திரியங்களும், ஆறு ஆதாரங்களும் உள்ளன. எலும்பு இணைப்புகள் முப்பது உண்டு; அவற்றைச் சார்ந்துள்ள பொருத்துகள் பதினெட்டு; இவற்றின்மீது போர்த்தப்பட்ட பந்தல் ஒன்பது; வரிசையாகவுள்ள எலும்புகள் பதினைந்து என்றும் மனித உடலின் அமைப்பு இலக்கியங்களில் (திருமந்திரம், பாடல் 152, 159) பேசப்படுகிறது. 'தொல்காப்பியம்' என்ற இலக்கண நூலில், தமிழ் எழுத்துக்கள் உடலின் எந்தெந்த உள்ளுறுப்புக்களின் வழியாகத் தோன்றி, எந்தெந்த உறுப்புக்களின் வழியாக வெளிப்படுகின்றன என்ற செய்தி இடம் பெறுவதும், இந்த எழுத்துக்களின் பிறப்புமுறை அறிவியல் பூர்வமாக மொழியியல் அறிஞர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளமையும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கன.

மனித உடலின் அமைப்பைப் பற்றிச் சிந்தித்த இலக்கிய ஆசிரியர்கள் உடலில் தோன்றும் உயிர்த்தோற்றம் குறித்த அறிவும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தனர் என்பதைச் சில இலக்கியச் சான்றுகள் வழி அறியலாம்.

கருத்தோன்றும் காலம் :

பெண்ணின் கருப்பையில் கருத்தோன்றும் காலம் குறித்து இலக்கியங்களில் இடம் பெறக்கூடிய சில செய்திகள் இன்றைய அறிவியலோடு பெரிதும் பொருந்தி வருமாறு அமைந்துள்ளன. மாதவிலக்குத் தோன்றி முடிந்த பின்னர் பன்னிரண்டு நாட்கள் பெண்வயிற்றில் கருத்தோன்றும் காலம் என்பர் (தொல். பொருள். நச். நூற் : 187). மாதவிலக்குத் தோன்றிய நாளிலும், மற்றும் மாதவிலக்கு இருக்கக் கூடிய பிற நாட்களிலும் கருத்தங்கினால் அது வயிற்றிலேயே அழிந்துவிடும் எனவும், மூன்றாம் நாள் கருத்தங்க நேர்ந்தால் அக்கரு சிலகாலம் உயிருடன் இருந்து பின்னர் அழியும் என்றும், கணவனும் மனைவியும் உறவு கொள்ளும் காலத்து வருத்தம் இன்றி மனமகிழ்ச்சியுடன இருப்பின் கருமாட்சிமைப் படுமென்றும் கருதியுள்ளனர் (தொல். பொருள். நச். ப.271). பெண்ணின் வயிற்றில் கருத்தோன்றி வளரும் காலத்து அவளது உடலின் உள்ளும் புறமும் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் இவ்விலக்கியங்கள் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை.

கருவின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் :

கரு பெண்ணின் கருப்பையில் முதன் முதல் சென்று தங்கும் போது உள்ள அளவினைப் பட்டினத்தடிகள் பனித்துளியில் பாதி அளவு என்று குறிப்பிடுகிறார். கரு முதலில் குழம்பாக இருந்து பின்னர்க் கட்டியாகி, மூளை, கரு நரம்பு, வெண்மையான எலும்பு, தோல் முதலியன உண்டாகப் பெற்று உருவாகும். இந்த உண்மையை ஆயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் சுட்டியுள்ளார்.

ஒவ்வொரு மாதமும் தாயின் வயிற்றில் கரு எவ்வாறு மாறுதலடைந்து தப்பிப் பிழைத்து வருகின்றது என்பதை மாணிக்கவாசகர் திருவாசகம் போற்றித் திரு அகவலில் விளக்குகிறார் (தாயின் மணி வயிற்றில், அ.மு. பரமசிவானந்தம், பக், 58-60). திருமூலர் திருமந்திரத்தில் கருவின் வளர்ச்சி நிலை குறித்து 436வது பாடல் முதல் 438வது பாடல் வரை சொல்லிச் செல்கிறார். மேலும் உயிர் கருவினுள் அருவுடம்போடு இருக்கும் நிலையினைப் 'புலம்பு நிலை' என்று குறிப்பிடுவார் என்றும் கரு தாயின் வயிற்றில் முந்நூறு நாள்கள் (பத்து மாதங்கள்) தங்கும் என்றும் விளக்குகிறார் (திருமந்திரம், பாடல் 437, 440).

பிறப்பு நிலை :

பெண்ணின் வயிற்றில் தோன்றி வளர்ந்து வரும் கரு எவ்வெக் காரணங்களால் எவ்வெக் காலத்து, ஆணாகவும், பெண்ணாகவும், அலியாகவும் தோன்றும் என்பது பற்றியும் குழந்தை கருவில் இருக்கும்பொழுதே ஆணாக, பெண்ணாக எனக் கண்டறியும் நிலை பற்றியும், எவ்வெக் காரணங்களால் குழந்தை உறுப்புக் குறைபாடுடையதாக, முடமாக, கூனாக, மந்தத் தன்மையுடையதாக, ஊமையாக, குருடாகப் பிறக்கும் என்பது பற்றியும், எவ்வெக் காரணங்களால் இரட்டைக் குழந்தை உருவாகிறது என்பது பற்றியும் திருமந்திரம் வெளிப்படுத்துகின்றது (திருமந்திரம் பாடல் 462, 466). இவை மட்டுமன்றி அறிவு மங்கிக் குழந்தை பிறக்கும் தன்மையும் தசைத் திரளாகக் குழந்தை பிறப்பதும், விலங்கு வடிவுடன் பிறப்பதுமாகிய நிலைகளும் சுட்டப்படுகின்றன (புறம், பாடல் 28).

கருச்சிதைவு :

கருவுற்றோர் தாமே கருவைச் சிதைத்தலும், ஒருவரது கருவைப் பிறர் சிதைத்தலுமாகிய செயல்கள் இலக்கியங்களில் இடம் பெறுகின்றன (புறம், பாடல் 34., இந்து புராண ஆராச்சி, ந.இராமலிங்கம் ப.2.) இங்கு சிவனும், உமையும் உறவு கொண்டதன் காரணமாக உமையின் வயிற்றில் உருவாகிய கருவை அழித்துவிடுமாறு சிவனிடம் இந்திரன் வேண்டிக் கொள்ள, அவ்வேண்டுகலுக்கு இணங்கிச் சிவன் உமையின் கருவைச் சிதைத்தான் என்ற கதை பேசப்படுகிறது. இச் செய்தியை முற்றிலுமாகக் 'கற்பனை' என்று விலக்கிவிட இயலாது. இதில் சிவன், உமை, இந்திரன் என்ற பெயர்கள் கற்பனையாக அமைந்த போதிலும் 'கருவைச் சிதைத்தல்' என்னும் செயலை அறிவியல் சார்ந்த நிகழ்வாகக் கொள்ளுதலே பொருந்தும்.

கருமாற்றம் :

இந்திரன் வேண்டிக் கொண்டதன் காரணமாகச் சிவன் சிதைத்த கருவினை ஏழு முனிவர்கள் பெற்றுச் சென்றனர் என்றும், அக்கருவை அந்த முனிவர்கள் மனைவியர் எழுவரும் அவ்வாறே ஏற்றுக் கொண்டால் அவர்கள் கற்பு நிலையிலிருந்து வழுவியவர்களாகக் கொள்ளப்படுவர் என்பதால் வேள்வி செய்து அக்கருவை அழலில் பெய்து (தூய்மை செய்து) கற்பிற் சிறந்த அருந்ததி தவிர் ஏனைய ஆறு பெண்களும் அயின்று குலுற்றுக் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தனர் என்றும் மேற்கண்ட கதை விரிகிறது.

இங்குக் கருவிற்கு உரிமையுடைய ஆணாகச் சிவனும், பெண்ணாகப் பார்வதியும் சுட்டப்படுகின்றனர். கருவைச் சுமக்கும் வாடகைத் தாயாராக ஆறு பெண்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். மேலும் ஒருவரது கருவைப் பிறர் வயிற்றில் கருவுற்றுக் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தலாகிய செயலும், ஒரு கருவைப் பல பெண்கள் சுமந்து பல குழந்தைகளாகப் பெற்றெடுத்தலும் சொல்லப்படுகின்றன. இவை மட்டுமன்றிக் கருவிற்கு உரிமையுடைய பெண்ணான உமைதான் குழந்தையின் தாயா அல்லது கருவைச் சுமந்து ஈன்ற பெண்கள்தான் அக்குழந்தைகளின் தாயாரா என்ற சர்ச்சையும் இடம் பெறுகிறது. இத்துடன் ஒரு ஆணின் கருவை

வ, அந்த ஆணின் மனைவியல்லாத பிற பெண்கள் தமது வயிற்றில் சுமப்பது சமுதாயத்தில் பண்பாட்டுக் குறைபாடுடைய ஒரு செயலாகவும் குறிக்கப் பெறுகிறது. இக்கருத்துக்கள் அனைத்தும் இன்றைய அறிவியல் வளர்ச்சியுடனும் (செயற்கைமுறைக் கருத்தரித்தலுடன்) இன்றைய சமூகப் பண்பாட்டுச் சூழலுடனும் ஒப்பிட்டு ஆராயத்தக்கன.

ஆற்றிவுயிர்

இதனை அடுத்து ஓற்றிவுயிர் முதலாக ஆற்றிவுயிர் ஈறாக உள்ள உயிரினங்கள் குறித்து இலக்கியங்கள் கொண்டிருந்த கருத்துக்களையும் காணலாம்.

உற்றறியும் அறிவை மட்டும் உடைய புல், மரம் போன்ற உயிர்கள் ஓற்றிவு உடைய உயிர்களாகவும், உற்றறியும் உணர்வுடன் நாவின் உணர்வும் உடைய நத்தை, கிளிஞ்சல் முதலாகிய கடல் வாழ் உயிரினங்கள் ஈற்றிவுடைய உயிர்களாகவும், இவ்விரு அறிவுடன் மூக்கின் உணர்வும் பெற்ற கறையான், ஏறும்பு போன்ற உயிர்கள் மூவறிவுடைய உயிர்களாகவும் (இவற்றுள் ஈசல் ஒரே ஒரு நாள் மட்டும் உயிர் வாழும் உயிரினமாகக் குறிக்கப்படுகின்றது), மேற்கண்ட மூவறிவுடன் கண்ணின் உணர்வும் பெற்ற நண்டு, வண்டு, தும்பி, தேனி, குழவி முதலாகிய உயிர்கள் நான்கறிவுயிர்களாகவும், இந்த நான்கறிவுடன் செவியுணர்வும் கொண்ட கிளி, குரங்கு, மன வளர்ச்சியற்ற மக்கள் ஆகியன ஐயறிவு கொண்ட உயிர்களாகவும், முப்பத்து இரண்டு உறுப்புக்கள் ஒழுங்காக அமையப் பெற்று அறிவேடு சார்ந்த மன உணர்வினையுடைய மக்கள் (ஆண்-பெண்) ஆற்றிவுடைய உயிர்களாகவும் இலக்கண இலக்கியங்களில் விளக்கப்பெறுகின்றன. இதில் குரங்கு முதலாகிய விலங்கினுள் அறிவுடையன எனப்படும் மனவுணர்வுடையன உளவாயின் அவையும் இங்கு ஆற்றிவுயிராய் அடங்கும்' என்ற கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது (தொல். பொருள். பேரா நூல். 582-588).

'குரங்கிலிருந்து தோன்றியவன் மனிதன்' என்ற கோட்பாடு அறிவியல் வளர்ச்சியடைந்த காலக்கட்டத்தில் நிறுவப்பட்டது. இன்றைக்கு மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தியதாகக் கருதப்படக்கூடிய தொல்காப்பியத்தில் இக்கோட்பாடு விளக்கம் பெற்றிருப்பது சிந்தித்தற்குரியது.

மேற்காட்டியவாறு ஓற்றிவுயிர் தொடங்கி ஆற்றிவுயிர் ஈறான உயிரினங்களின் பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாடும், விலங்கிலிருந்து - குரங்கிலிருந்து மனிதன் தோன்றியமையும் போன்று விலங்குகளின் வித்தியாசமான சில தன்மைகளும் இலக்கியங்களில் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றன.

நண்டும், சிப்பியும் தாம் கொண்ட சூல் முற்றிக் கருவுயிர்த்த பின் மாண்டொழியும் (கம்பராமாயணம், நீலகேசி உரை மேற்கேள் பாடல், பக்.489, 490); தன் குட்டிகளைத் தின்னும் இயல்புடையது முதலை (ஐங்குறு, பாடல் 41); தாய் சாகுமாறு பிறக்கும் தன்மையுடையது புள்ளிக் களவன் (ஐங்குறு, பாடல் 24) என்ற செய்திகளும் இங்குச் சுட்டிக் காட்டுதற்குரியன.

நன்றி : வளர்தமிழில் அறிவியல் (1994) அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க் கழகம் தஞ்சாவூர்.

சித்த மருத்துவத்தில் உலோகங்களின் பங்கு
-சே.பிரேமா

சித்தர்கள் உலோகங்களை மருத்துவத்தில் மிகப்பெரிய அளவில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். உலோகங்களைச் செந்தூரிக்கும் முறைகள் மட்டுமின்றி உலோகச் சத்துக்கள் உள்ள மூலிகைகளையும், அவற்றைக் கொண்டு உலோகங்களை உண்டாக்கும் வைப்பு முறைகளையும் அறிந்துள்ளனர். உலோகங்களைப் பக்குவப்படுத்தி மருந்தாக உண்பதைவிட அந்த உலோகச்சத்து உள்ள மூலிகைகளைப் பாகப்படுத்தி உண்பது எளிதானது. உடலில் சுவரும் தன்மையும் விரைவாய் நடைபெறும். அன்றியும் எவ்விதப் பக்கவிளைவுகளும் நேராது.

உலோகங்களை இயற்கை உலோகம், செயற்கை உலோகம் என இருவகைப்படுத்தி உள்ளனர்.

செயற்கை உலோகம்

இவை எட்டு வகைப்படும் அவை; தங்கம், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, காரீயம், வெள்ளீயம், நாகம், உருக்கு.

செயற்கை உலோகம்

இவை மூன்று வகைப்படும். அவை; வெண்கலம், பித்தளை, தரா.

இவ்விருவகை உலோகங்களிலும் உருக்கு, வெண்கலம். தரா ஆகியவற்றைத் தற்காலம் மருந்தாக்கிப் பயன்படுத்துவதில்லை. ஏனையவை செந்தூரமாக்கி பல்வேறு வியாதிகளுக்கும் மருந்தாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். இங்கு சில உலோகச் சத்துக்கள் பற்றி விவரிக்கப்படுகின்றன.

அயன் (Iron)

மனிதனின் அயச் சத்துத் தேவையானது. அவனுடைய மாறுபட்ட உணவு முறைகளாலும், அவனது வயது, நிலை போன்றவற்றாலும் மாறுபடுகின்றது. சிறுநீர், மலம், வியர்வை போன்றவைகளும் பெண்களிடத்து மாதவிலக்கு, கர்ப்பம், பாலூட்டுதல் போன்றவைகளும் அயச்சத்தின் தேவையை மாறுபடச் செய்கின்றன.

கர்ப்பம் காலம், பிள்ளைகளுக்குப் பிறந்தது முதல் இரண்டு ஆண்டுகள், வாலிப்பருவத்தின் வளர்ச்சி முதலியவற்றுக்கும் அயச்சத்து மிக இன்றியமையாதது.

குழந்தைகள் மற்றும் ஆண்களுக்கு ஒரு நாளைக்குத் தேவையான அயச்சத்தின் அளவு 8.1 மி.கி. ஆகும். திடகாத்திரமான இளம் வாலிபர்களில் அயச்சத்தின் இழப்பு ஒரு நாளைக்கு 4.2 மி.கி. என்றும், பெண்களில் மாதவிடாய்க் காலங்களில் வெளியாகும் 35 முதல் 70 மி.கி. குருதியில் கூடுதலாக 5.1 மி.கி அயச்சத்து ஒரு நாளில் இழக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு, இழக்கப்படும் அயச்சத்து உணவின் மூலம் எளிதில் மீளப் பெறப்படுகிறது. நாட்பட்ட அதிகக் குருதிப் போக்கினால் நலிவுறும் பெண்களுக்கும்

குத் தினம் 100 மி.கிராம் அயச்சத்து தேவைப்படுகிறது. கருவுற்ற காலங்களில் பெண்களுக்கு அயச்சத்தின் தேவை தினம் 3.6 மி.கிராம் ஆக அமைகிறது. இதுவே கரு வளர்ச்சி அடைந்த நிலையில் 4 மி.கி. அயச்சத்து தினமொன்றுக்குத் தேவைப்படுகின்றது. ஆகவே, அறிவியல் வல்லுநர்களின் பரிந்துரைப்படி,

- 0-1 வயது குழந்தைகளுக்கு 10 முதல் 15 மி.கி.
- 1-3 வயது குழந்தைகளுக்கு 13 மி.கி.
- 4-10 சிறுவர்களுக்கு 10 மி.கி.
- 11-18 சிறுவர்களுக்கு 13 மி.கி.
- 19 வயதிற்குப் பிறகு 10 மி.கி.

பெண்களில் 11 முதல் 50 வயது வரையும் 13 மி.கிராம் கருவுற்றபோதும், பாலுட்டும்போதும் 51 வயத்திற்கு மேல் 10 மி.கி. புரதச் சத்துள்ள உணவுகளை அதிக அளவில் உண்ணுவது, <http://medicine/homeo5.htm> <http://medicine/homeo13.htm> <http://aringargal/vidya.htm> <http://aringargal/sethu.htm> <http://aringargal/sastri.htm> <http://trade/commerce.htm> <http://arts/sirpam1.htm> <http://culture/civilin.htm> <http://medicine/homeo4.htm> <http://aringargal/s-ram.htm> <http://medicine/homeo12.htm> <http://aringargal/tkc.htm> <http://medicine/medicine.htm> <http://history/draavid.htm> <http://medicine/homeo7.htm> <http://countries/ta-dram1.htm> <http://medicine/homeo24.htm> <http://medicine/homeo.htm> <http://culture/harappa.htm> <http://aringargal/shei.htm> <http://medicine/homeo11.htm> <http://aringargal/sada.htm> <http://medicine/homeo19.htm> <http://aringargal/venkat.htm> <http://countries/ta-drama> போன்றவைகளை மருத்துவர் அறிவுரைப்படி அருந்துவதாலும் நிவர்த்திக்கலாம். அயச் செந்துரத்தின் தன்மையை

"அயத்தில் வரு செந்துர மையமொடு சோபை
வயிற்றிலறு காமாலை மாற்றும் - புயத்திற்கும்
செய்யபல முண்டாகுந் தீபனத்தைத் தானெழுப்பும்
வெய்யபாண் டோட்டுமிது மெய்"

என்று சித்த மருத்துவப் பாடலொன்று கூறுகின்றது.

துத்தநாகம் Zinc :

துத்தநாகச் சத்து சராசரி மனித உடலில் 1.4-2.3 கிராம் அளவு உள்ளது. இதில் 20 சதவிகித நாகச்சத்து எலும்பு, பல் போன்றவற்றில் உள்ளது. விந்துவிலும், புரல்தகோளத்திலும் அதிக அளவு துத்தநாகச் சத்து காணப்படுகிறது.

துத்தநாகத்தினால் செய்யப்பட்ட மருந்துகளையும் துத்தநாகச் சத்து குறைவிற்குப் பயன்படுத்தலாம். இதனை

"சொல்லி முடியாது துத்தநா கம்பொடியாய்
மெல்லத் துரத்தும் வியாதிகளை - நல்ல
உரனுடமை யுண்டாக்கும் உண்டவ ரையென்று
கிருமிமனை மண் மகிமை கேள்"

என்கிறது சித்த மருத்துவ நூலொன்று.

துத்தநாகச் சத்துக்குறைவினால், ஆண்மைக் குறைவும், உடல் மற்றும் மூளை வர்ச்சியில் குறைவும் ஏற்படும். குழந்தைகளிடத் து நாகச் சத்துக்குறைவினால் உடல் வளர்ச்சி, சுவை மாறுபாடு, பசிக்குறைவு, கண் பார்வையில் சதை வளர்தல் போன்ற மாறுபாடுகள் உண்டாகும். மேலும் காமாலை போன்ற நோய்களிலும் துத்தநாகச்சத்துக் குறைவு ஏற்படுகிறது.

மாமிசப் பொருட்களிலும், ஈரல், முட்டை, கிளிஞ்சல் போன்ற கடல்பொருள்களிலும், பால்மற்றும் பயறு வகைகளிலும் துத்தநாகச் சத்து உள்ளது. இவற்றைப் பயன்படுத்தி துத்தநாகச் சத்துக் குறைவை நிவர்த்திக்கலாம்.

அன்றியும் குறைந்தது ஒரு நாளைக்கு 15 மி.கி. துத்தநாகச் சத்து இளைஞர்களுக்குத் தேவைப்படுகிறது. கர்ப்பமுற்ற பெண்களுக்கும், பாலுட்டும் தாய்மார்களுக்கும் இதனிலும் அதிகம் தேவைப்படுகிறது.

செம்பு (Copper) :

செம்புச்சத்து அயச்சத்தைப்போன்று உடலுக்குத் தேவையான ஒரு சத்துப் பொருளாகும். இது தோலுக்கும், முடிக்கும் வண்ணம் சேர்க்கிறது. வயது வந்த ஒருவருக்கு ஒருநாளைக்கு 1.2 மி.கி. செம்புச் சத்து தேவைப்படுகிறது. செம்புச் சத்து குறைவினால் சோகைநோய், வெண்புளி, முடி உதிர்்தல், நரைத்தல் போன்றவை ஏற்படும்.

ஈரல், கீரைகள், முட்டை, முளைக்கட்டிய தானியங்கள், பயறுகள், கடலை இவற்றில் செம்புச்சத்து அதிக அளவில் உள்ளன. எந்தெந்த மூலிகைகளில் செம்புச் சத்து உள்ளதென்று தேரன் அந்தாதி என்னும் சித்த மருத்துவ நூல் பட்டிலிட்டுக் காட்டுகிறது.

"கொவ்வைச் சிவப்பு கொடியின் சிறுகீரை
செவ்வலிகை யான்மரி செத்ராஅய் - ஓவ்வுமிடம்
மூக்கி புளிக ரணைமுதோ ரிலைக்க கஞ்சந்
தேக்கவுரி மூலமிவை செம்பு".

செம்புச் சத்தைப் பெறுவதற்குச் செம்புப் பாத்திரத்தில் நீரைப் பிடித்து வைத்திருந்து அருந்துவது நம் முன்னோர்களின் வழக்கமாகும்.

உலோகச் சத்துக் குறைவு நேராமல் பாதுகாக்கவும், அவ்விதம் குறைவு நேருமானால் அதனை நீக்கவும், எளிமையான உணவுப்பழக்க வழக்கங்களும், பற்பசெந்துரங்களும் எளிதில் நன்மை பயக்கும். அன்றைய சித்தர்கள் வழங்கிய முறைகள் இன்றைய அறிவியல் ஆய்விற்கு அடிப்படையாகும்.

நன்றி : வளர்தமிழில் அறிவியல் அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க் கழகம் தஞ்சாவூர்.

இலக்கியங்களில் அறுவை மருத்துவம்

முனைவர் வ.குருநாதன்

உயிரினங்கள் உடல்கொண்டு தோன்றியபோதே அவ்வுடல்களில் நோய்களும் தோன்றின என்பர். 'உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி' என்ற இவ்வுண்மையை மனிதன் தொடக்கக் காலம் தொடரே உணர்ந்திருந்தமையால் நோய் நீக்கும் மருத்துவமுறைகள் பலவற்றையும் ஆரம்பமுதலே அவன் அறிந்திருந்தான்.

அறுவை மருத்துவம்

'மனிதன் அறிந்திருந்த பழமையான மருத்துவமுறைகளில் அறுவை மருத்துவமும் ஒன்று. கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலேயே இந்தியாவில் அறுவை மருத்துவ முறைகள் உயர்நிலை வளர்ச்சியுற்றிருந்தன. அக்காலத்தே வாழ்ந்த இந்திய மருத்துவ முன்னோடியான சுகருதர், தாம் இயற்றிய சுகருத சங்கிதையில், மனிதஉடலின் பலவகை நோய்களுக்கும் அறுவை மருத்துவ முறைகளையும் அவற்றிற்கு வேண்டிய கருவிகளையும் கூறியுள்ளதோடு, அறுவை மருத்துவத்தில் நோயாளிக்கு அளிக்கப்படும் மயக்கப்பொருள்கள் பற்றிய குறிப்புகளையும் கொடுத்துள்ளார்'.¹

நடைமுறை வழக்கங்களும் இலக்கியச் சான்றுகளும்

ஆகவே, இந்திய நாட்டில் இவ்வகை அறுவை மருத்துவச் சிந்தனைகளும் நடைமுறை வழக்கங்களும் பண்டைக்காலம் தொடரே பயிற்சியில் இருந்து வந்தனவென்பதைப் பார்க்கிறோம். இவற்றின் சுவடுகளை இலக்கியங்களிலும் ஆங்காங்கே அறிய முடிகின்றது.

சீழ்க்கட்டி அறுவை மருத்துவம் :

உடம்பில் தோன்றும் கட்டிகளின் தோற்றம் பற்றிக் கூறும் மருத்துவவியலார், தொற்றுக்களாகிய நுண்மங்களின் தாக்குதல்களை இவற்றிற்குக் காரணங்களாகக் காட்டிப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றனர்.

"நுண்மங்கள் திசுக்களுக்குள் நுழைந்தவுடன் பெருகி அழற்சியை ஏற்படுத்தும். அதன் பக்கத்திலுள்ள இரத்தக் குழாய்களில் இரத்த உறைவு ஏற்பட்டு அப்பகுதியைச் சுற்றி வலியுடன் வீக்கம் உண்டாகும். அவ்வீக்கத்தில் நுண்மங்களும் வெள்ளணுக்களும் இருக்கும். இவ்வெள்ளணுக்களின் ஒருவகையான பாலிமார் வெள்ளணுக்கள், புரப்பொருள்கள் நலிவுற நொதிகளை உண்டாக்கி, அழுகும் திசுக்களை நீர்மமாக்கிச் சீழ் ஏற்படுத்துகின்றன".²

இவ்வாறு ஏற்பட்ட சீழ்க்கட்டிக்கான அறுவை மருத்துவம் பண்டை நாட்களில் எவ்வாறு நடைமுறை வழக்கத்தில் இருந்ததென்பதைக் கம்பராமாயணத்தில்,

"உடலிடைத் தோன்றிற்று ஒன்றை
அறுத்து அதன் உதிரம் ஊற்றிச்
சுடலுறச் சுட்டு வேறோர்
மருந்தினால் துயரம் தீர்வர்"³

எனவரும் இப்பாடலில், சீழ்க்கட்டிக்கான அறுவை மருத்துவம் நான்கு நிலைகளில் நடைபெற்றதாகக் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

- கட்டியை அறுத்தல்
- கெட்ட குருதியை - சீழை - அகற்றல்
- கட்டி தோன்றிய பகுதியைச் சுடுதல்
- மருந்திடல்

இந்த நான்கு நிலைகளில் மருத்துவம் முடிய, கட்டி ஆறி, வலி அடங்கிவிடுகிறது எனச் சீழ்க்கட்டி அறுவை மருத்துவத்தைச் சிறப்பாக விளக்குகிறது இப்பாடல்.

சீழ்க்கட்டி வந்த இடம் சிவந்து வெம்மையோடு வலியுடையதாகிறது. கட்டி விறைப்பாகிப் பக்கத்திலுள்ள நரம்புகளை அழுத்துவதால் அந்நரம்புகளில் விறைப்பு ஏற்பட்டு வலிக்கிறது. எனவே, அவ்வழுத்தத்தைத் தீர்ப்பதற்கு முதல் நிலையில் அறுவை தேவையாகி, அறுத்தவுடனே கட்டியின் விறைப்புத் தீர்ந்து அழுத்தம் அகல்வதினால் வலி தணிகிறது.

முதல் நிலையில் அறுவை முடிந்தவுடன் கட்டியிலிருந்து வெளிவரும் சீழையும் கெட்ட குருதியையும் முழுதுமாக வெளியேற்றித் துடைத்துவிடுதலாகிய இரண்டாம் நிலை நிகழ்கிறது.

"சீழ்க்கட்டி வந்தபிறகு சீழை வெளியேற்றாது எதிர் உயிர் மருந்துகளை மட்டும் கொடுத்தால் நுண்மமற்ற கட்டி உண்டாகும்"⁴

எனவும்,
"அப்பொழுது சீழ்க்கட்டியைச் சுற்றி நார்த்திசுக்கள் வளர்ந்து,
சீழ்க்கட்டியை எதிர் உயிர் மருந்து அடைய விடாமல் ஓர்
அழுத்தமான கட்டியை உண்டாக்கிவிடும்"⁵

எனவும் மருத்துவவியலார் தரும் விளக்கங்கள் இங்கே அறியத் தக்கனவாம்.

கட்டியிலிருந்து சீழை வெளியேற்றியதைத் தொடர்ந்து, கட்டி தோன்றிய பகுதியை - புண்ணை - சுடுதல் என்றொரு நிலை கூறப்படுகிறது. இங்கே, சுடுதலென்பது நேரடியாகத் தீச்சுடராலன்றி நவச்சாரம் முதலான காரங்களையிட்டுப் புண்ணைச் சுடுதலாம். புண்ணிலே எஞ்சியிருக்கும் நுண்மங்களோடே அப்புண்ணைச் சுட்டு, கட்டி தோன்றியதன் காரணத்தை - மூலத்தை - களையும் செயலாக இதனைக் காணலாம்.

சீழ்க்கட்டியல்லாத வேறு சில வகைகளில் காரங்களையிட்டுச் சுடுவதற்கு மாறாக நேரடித் தீச்சூட்டையே கொடுப்பதையும் நடைமுறையில் காண்கிறோம். காலில் நச்சுமுள் போன்றவை குத்தி, அதன் மேற்களை போலும் துகள் பகுதிகள் குத்துவாயிலேயே தங்கி வினையம் செய்கின்ற நிலையில், குத்துவாயை அறுத்துவிட்டு உப்புக்கல் இட்டு விளக்குத்திரியின் எண்ணெய்ச் செராட்டினால் சுடுவதும், தீக்குச்சியினால் சுடுவதும் இன்றும் நடைமுறை மருத்துவமுறையாகவுள்ளது.

இவ்வாறு சுட்டபின், கட்டிப்புண் ஆறுவதற்காக மருந்திடல் வேண்டுமெனக் காண்கிறோம். இன்றைய மருத்துவத்தில் கட்டியை யயறுத்துச் சீழை வெளியேற்றுவதைத் தொடர்ந்தே எதிர் உயிர் மருந்துகளை அறிந்து கொடுக்கின்றனர். சுடுதலென்பது ஒரு சில வகை அறுவை மருத்துவத்தில் மட்டும் மின்கூடு கொடுப்பதாக மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

ஆக, கம்பராமாயணக் காலமாகிய ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே சீழ்க்கட்டிக்கான அறுவை மருத்துவமுறை இன்றைய மருத்துவத்தின் படிநிலை வளர்ச்சியை நடைமுறையில் எட்டியிருந்த பான்மை இங்கே எண்ணிப்பார்க்கத் தகுவதாகும். கம்ப ருக்கு முன் ஆழ்வார் பாடல்களிலும்,

"வாளால் அறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால்
மாளாத காதல் நோயாளன்"⁶

என்று, இதே அறுவை மருத்துவக் கருத்து எடுத்துக் கூறப்பட்டிருத்தல் இதனை இன்னும் வலியுறுத்தும்.

மாற்றுத்தசை மருத்துவம்

இன்றைய மருத்துவமுறைகளில் உடலின் ஓரிடத்தில் அளவு கடந்த தசையழிவு நேரிட்ட நிலையில், மற்றோரிடத்துத் தசையை எடுத்துவைத்து ஈடுசெய்யும் முறையைக் காண்கிறோம். இவ்வகை மருத்துவ முறையையும் இந்தியமக்கள் பண்டைக் காலத்திலேயே பழகியிருந்தனர் என்பதைப் பார்க்கலாம். பெரியபுராணத்தில் கண்ணப்ப நாயனால் வரலாற்றினிடையே இம்முறை நடைமுறைக் கருத்தாக நவிலப்படுகிறது.

கல்வியறிவில்லாத வேடன் திண்ணப்பன், காளத்தி நாதனான இறைவனின் கண்ணிலிருந்து குருதியொழுக்கக் கண்டு பதறி, மூலிகை மருத்துவங்களையெல்லாம் முறையே செய்த பின்னும் குருதியொழுக்கு நிலலாமையால் வேறு என்ன செய்யலாம் என்றெண்ணியபோது,

"உற்றநோய் தீர்ப்பது ஊனுக்கு
ஊனெனும் உரைமுள் கண்டார்"⁷

எனவும், அம்முறையிலேயே தன் கண்ணைப் பறித்து இறைவனின் கண்ணில் அப்பிக் குருதியொழுக்கை நிறுத்தினாரெனவும் பெரியபுராணத்தில் காண்கிறோம். கதை நிகழ்ச்சி எவ்வாறாயினும் அதற்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில் கூறப்படும் அடிநிலைக் கருத்து எண்ணுதற்குரியது. உற்றநோய் தீர்ப்பது ஊனுக்கு ஊன் எனும் உரை முன்னமே நடைமுறையில் இருந்ததைத் திண்ணப்பர் நினைவுகூர்ந்து நிகழ்த்தினாராக வருகின்ற செய்தி வலிவுடையதேயாகும். இதனால் அக்காலத்தே இவ்வகை மாற்றுத்தசை மருத்துவமுறை ஒருவாறு வழக்கத்தில் இருந்ததை அறியலாம்.

முடிவுரை :

இந்த நோக்கில் இலக்கியங்களையெல்லாம் முழுமையுற ஊடுருவி நோக்கினால் இன்னும்பல அருமையான மருத்துவக் குறிப்புகள் கிடைக்கலாம். அப்போது பழமையும் புதுமையும் பக்கம் பக்கம் நின்று கைகோத்துக் குலவக் காணலாம். துணைநூல்கள் :

1. டாக்டர் ச. நரேந்திரன், பொது அறுவை மருத்துவம், பக்கம் 2
2. மேலது, ப. 46
3. கம்பராமாயணம், யுத்த காண்டம், கும்பகருணன்வதை, பா. 146
4. டாக்டர் ச. நரேந்திரன், பொது அறுவை மருத்துவம், ப. 46
5. மேலது, ப. 47
6. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் பெருமாள் திருமொழி, 5 : 4
7. பெரியபுராணம், கண்ணப்ப நாயனார், பா. 177.

நன்றி : வளர்தமிழில் அறிவியல் (1989) அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க் கழகம் தஞ்சாவூர்.

திருமக்கூடல் கல்வெட்டில் தெரியவரும் நோய்களும் மருத்துவ வசதிகளும்
முனைவர் எஸ்.குருமுர்த்தி
இரா. நிரஞ்சனாதேவி

மனிதனது அன்றாட வாழ்க்கையில் தவிர்க்க முடியாத தொடர்பு கொண்டிருக்கும் கலைகளுள் மருத்துவக் கலையும் ஒன்று. அறிவியல் ரீதியிலும் தொழில் நுட்பரீதியிலும் இன்று நாம் அடைந்துள்ள பல்வேறு வகையான வளர்ச்சியும் வியத்தகு முன்னேற்றமும் நம்மை வியப்படையச் செய்கின்றன. ஆனால், பண்டைக் காலத்திலேயே, நமது முன்னோர்கள் இந்த மருத்துவக் கலையில் ஆழ்ந்த அறிவாற்றலுடையவர்களாக இருந்தனர் என்ற விபரம் அதனினும் வியப்படையச் செய்யும் உண்மையாகும்.

மருத்துவக் கலையில் அவர்கள் பெற்றிருந்த அந்த ஆழ்ந்த அறிவாற்றல்தான் மருத்துவத்துறையில் இன்று நாம் அடைந்துள்ள பெரியதொரு வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது என்பது உறுதியாகக் கூறக்கூடிய உண்மை.

மருத்துவ அறிவியல் துறையில் பெருமளவில் வளர்ச்சி கண்டுள்ள இன்றைய நிலையில் ஒரு முறை தயாரிக்கப்பட்ட மருந்துகளைப் பல வருடங்களுக்குப் பின்னரும் தேவையான பொழுது பயன்படுத்திக் கொள்ளத்தக்க வகையில் அவற்றைப் பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்ளும் முறைகள் பல, விஞ்ஞான ரீதியில் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன. ஒரு மருந்தை நோய்க்கு உகந்தவாறு உடனுக்குடன் தயார் செய்து கொடுப்பதென்பது எந்தவித மருத்துவத் துறையிலும் இயலாத காரியம்.

ஆயுர்வேத, சித்த மருத்துவத்திலும் மருந்துகளைத் தயாரிக்க உதவும் மருந்துப் பொருட்கள் அதனதன் இயற்கை நிலையிலேயே பயன்படுத்த முடிவதில்லை. மாறாக அவற்றைப் பதப்படுத்திய பின்னரே பயன்படுத்த முடியும். அதனால் மருந்துப்பொருட்கள் பதப்படுத்தப்பட்டுப் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருந்தால்தான் தேவையான தருணத்தில் மருந்துகளைத் தயாரிக்கப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும்.

இவ்வாறு, பிற்காலப் பயன்பாட்டிற்காக, மருந்து தயாரிக்கத் தேவையான மருந்துப் பொருட்களைப் பாதுகாக்கும் பழக்கம் சேராழர் காலத்தில் நிலவி இருந்தது என்பதை 'வீர இராசேந்திர சோழனின் திருமுகூடல் கல்வெட்டு' (கி.பி. 1062-1067: தெ.இ.க. தொ. 3, பகுதி 2) தெரிவிக்கின்றது. ஓராண்டுக் காலத்திற்குத் தேவையான இருபது வகையான மருந்து வகைகள் மற்றும் மருந்துப் பொருட்கள் சேமிக்கப்பட்டிருந்தன என்ற குறிப்பு அக்கல்வெட்டில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

அக்கல்வெட்டுச் செய்திகளை ஆராய்ந்து தெரிவிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

தமிழ்நாட்டில் செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில், மதுராந்தகம் தாலுகாவில் வேகவதி, பாலாறு, சேயாறு ஆகிய மூன்று நதிகள் கூடும் இடத்தில் 'திருமுகூடல்' என்ற சிறிய கிராமம் உள்ளது. இங்கு வேங்கடேசப் பெருமாள் கோயிலில் இருக்கும் விஷ்ணு கோயிலின் கிழக்குப் புறச் சுவரில் இக் கல்வெட்டு வெட்டப்பட்டுள்ளது. பெரிய கல்வெட்டுகளில் ஒன்றான இது, வேறு எந்தமூலாதாரத்திலும் கிடைக்காத பல அரிய வரலாற்று உண்மைகளைத் தருகிறது. சிறப்பாக மருத்துவமனை ஒன்றின் பரிபாலனம் குறித்த விபரமும், அங்குச் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த மருந்துகள், அங்கேயே தங்கிச் சிகிச்சை பெறும் நோயாளிகளுக்கான படுக்கை வசதிகள் பற்றியும், மருத்துவ மனையில் பணிபுரிந்துவந்த மருத்துவர், இரண சிகிச்சை செய்பவர். செவிலியர் தவிர மருந்து கலந்து கொடுப்பவர், தண்ணீர் கொண்டு வருபவர், சலவைத் தொழிலாளி, நோயாளிகளுக்குத் தேவையான பணிவிடை செய்யும் குற்றேவல் புரிவோர் போன்ற துணைப் பணியாளர்கள் போன்றவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கொடைகள், நிதிகள் பற்றிய விபரங்கள் கல்வெட்டில் பதிக்கப்பட்டுள்ளன. இக் கல்வெட்டு திரு. கே.வி. சுப்ரமணிய அய்யர் அவர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, 1916-17 ஆம் ஆண்டில் படியெடுக்கப்பட்டு உள்ளது.

தமிழ் எழுத்துக்களாலும், சமஸ்கிருத வார்த்தைகள் கையாளும் இடங்களில் சில கிரந்த எழுத்துக்களாலும் செதுக்கப்பட்டுள்ள இக்கல்வெட்டு கி.பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைச் சார்ந்ததாக உள்ளது. திருமுகூடலில் உள்ள இக்கோயிலின் சுற்றுப்புறக் கூடங்களும், ஜனநாத மண்டபமும் 'வைஷ்ய மாதவன் தமயன்' என்பவனால் கட்டப்பட்டுள்ளன. வேதங்கள், சாத்திரங்கள், இலக்கணம், மற்றும் மருத்துவம் உட்பட அனைத்தும் கற்றுக் கொடுக்கும் பள்ளியும், பள்ளியில் படிக்கும் மாணவர்கட்கான தங்கும் விடுதியும், தவிர, மருத்துவ விடுதியும் இந்த ஜனநாத மண்டபத்தில் நிறுவப்பட்டிருந்தன. மருத்துவ மனையையும் இம்மண்டபத்தையும் காவல் ஒன்றுக்கு நான்கு நாழி நெல்லும், ஒரு காசும் ஊதியமாக வழங்கப்பட்டு வந்தது என்ற குறிப்பும் கல்வெட்டில் இருக்கிறது.

"வீரசோழன் ஆதுலர்சாலை" எனப் பெயரிடப்பட்டிருந்த அம் மருத்துவமனையானது நோயாளிகளுக்கான 15 படுக்கை வசதிகளையும் கொண்டிருந்தது. மருத்துவம் (Physician), வைத்தியர் அல்லது 'சுவர்ணன்' என்று அழைக்கப்பட்டார். சுவர்ணன் என்ற சொல் 'சுவரம் செய்தல்' என்பதைக் குறிக்கும். அந்தக்காலத்தில் சுவரத் தொழில் செய்து வந்த நாவிதர்தான் சிறிய இரண சிகிச்சைகளைச் (Minor Surgical Operation) செய்து வந்த காரணத்தால், அவர் 'சுவர்ணன்' என அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

இந்த மருத்துவசாலையில் 'கோதண்டராமன் அசுவத்தாமபட்டன்' என்ற வைத்தியன் இருந்ததாகவும் அவன் ஆலப்பாக்கம் என்ற ஊரைச் சார்ந்தவன் என்ற குறிப்பும் கல்வெட்டில் உள்ளது.

"ஆலப்பாக்கத்து சுவர்ணன் கோதண்டராமன் அசுவத்தாம பட்டனுக்கு..."

என்ற கல்வெட்டு வாசகத்திலிருந்து வேற்றுரைச் சேர்ந்த மருத்துவரை வைத்தியம் பார்ப்பதற்காக அழைத்து வந்திருந்தமை புலனாகிறது.

ஆயுதங்களைக்கொண்டு வைத்தியம் செய்யும் வைத்தியனை (Surgeon) "சல்லியக் கிரியை பண்ணுவான்" என்றழைத்தமையும் தெரிய வருகிறது.

சல்லியம் + கிரியை + பண்ணுவான்.

'சல்லியம்' என்பது கல், மண், முள், ஆணி போன்றவற்றைக் குறிப்பது. எந்த வகையிலாவது உடலில் புகுந்தும் அல்லது உடலுக்குள்ளேயே தோன்றியும் உள்ளத்திற்கும், உடலுக்கும் துன்பமளிக்கும் எல்லாப் பொருள்களும் 'சல்யம்' எனக் கூறப்படுகின்றன. 'கிரியை' என்பதனை இங்கே சிகிச்சை எனக் கொள்ளலாம். 'கிரியை பண்ணுவான்' என்பது 'சிகிச்சை செய்பவன்' என்பதைக் குறிக்கும். நோயாளிகளை ஆதுலர்கள் என்றழைத்துள்ளனர். அதனால் மருத்துவ சாலையானது 'ஆதுலர்சாலை' என அழைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

"மருந்து பறித்தும் விறகிட்டும் பரியாரம் பண்ணுவார்" என வரும் கல்வெட்டுத் தொடரில் இருந்து மருந்துக்கு மூலிகைகளை உபயோகித்துள்ளனர் என்பதும் அவற்றை நெருப்பிலிட்டு மருந்தாகச் செய்தனர் என்பதும் தெரிகிறது.

"மருந்தாடும் பெண்டுகள்" என்ற சொற்கள் மருத்துவப் பணிமகளிர் இருந்தனர் என்பதையும் தெரிவிக்கின்றது. சங்க காலத்திலேயே 'செவிவி', 'காவற்பெண்டுகள்' எனும் பெயர்களில் மருத்துவப் பணிமகளிர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பதற்கான அதிகாரபூர்வமான சான்றுகள் 'சிலப்பதிகாரம்' மற்றும் 'மணிமேகலை' போன்ற சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. மருத்துவப் பணி மகளிரைக் கொண்டு செய்யும் வைத்திய முறையானது கி.பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட முறையுடன் செயல்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது என்பதை இக் கல்வெட்டில் இருந்து நாம் தெளிவாக உணர்கிறோம்.

மேலும், தண்-

ர் கொண்டு வருபவள், மருந்து வகைகளைப் பத்திரப்படுத்தி வைப்பவர், இரவு முழுவதும் விளக்கு எரிக்க, நோயாளிக்குத் தினசரி உணவு அளிப்பவர் என்று தனித்தனியாக இக்கால மருந்துவமனைகளில் பணியாட்கள் இருப்பது போலவே அக்காலத்திலும் இருந்துள்ளமை கண்டு உணரத் தக்கது.

கோயிலைச் சார்ந்திருந்த கோயில் வளாகத்திலேயே இருந்த இந்த ஆதுலர் சாலை கோயில் நிர்வாகிகளால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தது. நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த தன்னுடைய தந்தையின் பொருட்டு வீரஇராஜேந்திரசோழன் தனது பெயரில் நிறுவியது நாம் இந்த "வீரசோழன் ஆதுலர்சாலை"

ஆதுலர் சாலையில் சேமிக்கப்பட்டிருந்த மருந்து வகைகள்

திருமுகூடல் கல்வெட்டானது ஆதுலர் சாலையில் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த மருந்துகளின் பட்டியல் ஒன்றைத் தருகிறது. அம் மருந்து வகைகள் ஓராண்டிற்குத் தேவையான அளவில் சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருந்ததாகவும், அம் மருந்துகள், மாத்திரைகள், பொடிகள், கரைசல்கள், திரவம் மற்றும் லேகியங்கள் என்று பல வகைகளாக இருந்ததாகவும் கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது. கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் அம் மருந்துகளின் பட்டியல் வருமாறு :

- பிராமியம் கடும்பூரி
- வாசா ஹரிதகி
- கோ-மூத்ரா-ஹரிதகி
- தசமூலா ஹரிதகி
- பல்லாடகா ஹரிதகி
- கண்டீரா
- பலா கேரண்ட தைலா
- பஞ்சாக தைலா
- லக்ஷணாதி ஏரண்ட தைலா
- உத்தம கார்ணாதி தைலா
- சுக்லா-சா-கிருதா
- பில்வாதி கிருதா
- மண்டூகர வடிகா
- திராவடி
- விமலா
- சுனேத்ரி
- தாம்ராகி
- வஜ்ர கல்பா
- கல்யாணக வவணா
- புராண கிருதா

மேலே குறிப்பிட்ட மருந்துப்பட்டியலில் உள்ள மருந்துகளின் கலவை, கூட்டுப்பொருள்களைப் பற்றியும் அவை பயன்படுத்தப்படும் முறைகள் பற்றியும் போதுமான விபரங்கள் கிடைக்காத போதிலும் அம்மருந்துகள் யாவும் மூலிகைத் தாவரங்களால் தயாரிக்கப்பட்ட நம் நாட்டு மருந்துகளே என எளிதில் அறுதியிட்டுக் கூறமுடியும்.

இம் மருந்துகளின் மருத்துவ குணங்களைப் பார்க்கும்போது, இன்றைய நாளில் காணப்படும் கூடியரோகம், தொழுநோய், வாத நோய்கள், இதய நோய்கள், மஞ்சள் காமாலை, நரம்பு வியாதிகள் போன்ற இன்ன பிறவும் வீரசோழனது காலத்திலேயே வியாபித்திருக்கிறது என்பதும் அந்நோய்களைக் கண்டறிந்து குணப்படுத்தும் திறமை மிக்க வைத்தியர்கள் அந்தக் காலத்திலேயே கூட இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் நம்மை மிகுந்த வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. மூலிகைகளைக் கொண்டு மருந்து தயாரிக்கும் இடமும் (Pharmacy) இந்த ஆதுலர் சாலையுடன் இணைக்கப்பட்டு இருந்தது. அவசர நிலை அல்லது ஆபத்தான நிலைமையில் உள்ள நோயாளிகள் மருத்துவ சாலையிலேயே தங்கிச் சிகிச்சை செய்து கொள்ளும் உள் நோயாளிகளாகவும் (In-patients) மற்றவர்கள் வந்து சென்று சிகிச்சை பெறும் புறநோயாளிகளாகவும் (Out-patient) இருந்தனர். உள்நோயாளிகளுக்கென 15 படுக்கை வசதிகள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

"மருந்தாய்ந்து கொடுப்போரும்" என்ற வாசகத்திலிருந்து மருந்து கலந்து கொடுப்பவர்கள் இந்த ஆதுலர் சாலையில் இருந்தார்கள் என்ற உண்மை தெளிவாகிறது. இம் மருந்துகள் நோயாளிகளுக்குத் திரவமாகவும், கலப்புத் திரவமாகவும் மற்றும் கசாயம், பொடி, மாத்திரை, லேகியம் போன்றும் வழங்கப்பட்டன.

கல்வெட்டில் காணப்படும் மருந்துகள் தீர்க்கும் நோய்கள்

கல்வெட்டில் காணப்படும் மருந்துகளுள் சிலவற்றின் நோய் தீர்க்கும் தன்மைகளைக் கொண்டு அக்காலத்தில் இருந்திருக்கக் கூடிய நோய்கள் பற்றிய பகுப்பாய்வு சுருக்கமாகக் கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

பொதுவான நோய்கள் - இருமலும், சுரமும் :

ஆதுலர் சாலையில் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த மருந்துகளில் தசமூலா ஹரிதகியும், கண்டீராவும் இருமல், சுரம் உட்பட பல வியாதிகளைக் குணமாக்கும் சக்தியுடையவை. (தசமூலம் : தசம்-பத்து; மூலம்-வேர்; ஹரிதகி-கடுக்காய்) தசமூலா ஹரிதகி என்பது பத்துவித மூலிகை வேர்களின் கூட்டுடன் கடுக்காயும் சேர்த்துத் தயாரிக்கப்படும் மருந்தாகும். கோள வடிவில் கொடுக்கப்படும் இது லேகியமாகத் தயாரிக்கப்படும் மருந்தாகும். இது இருமலுடனான காய்ச்சல் தவிர காய்ச்சலுக்குக் காரணமான சளி, கோழையை அகற்றுவதிலும், ஜீரணத்திற்கு உதவுவதிலும் சிறந்த சக்தியுடையது. கண்டீரா என்பது செவ்வியம் என்ற கள்ளி இனவகைத் தாவரம். இதன் வேரை ஆறு துணைப் பொருள்களுடன் கலந்து, வேகவைத்து வடித்து எடுத்த நீரை, பனை வெல்லம் மற்றும் சில கூட்டுப் பொருள்களுடன் சேர்த்து மருந்து தயாரிக்கப்படுகிறது. இந்த மருந்து இருமல் மற்றும் நீர்க்கோப்பு (dropsy) ஆகியவற்றைப் போக்கும் சக்தி உடையது.

வயிற்றுக் கோளாறுகள் :

ஜீரணமின்மை (indigestion), இளகிய மலம் (Loose motion), சீதபேதி (dysentery), வயிற்றுக்கடுப்பு (diarrhoea) போன்று மற்றும் சில குடல் சம்பந்தமான கோளாறுகள் எளிதில் அனைவரையும் தாக்கும் பொதுவான நோய்கள் ஆகும்.

தசமூலா ஹரிதகியும் கண்டிராவும் மேலே கூறப்பட்ட வயிற்றுக் கோளாறுகளின் சிகிச்சைக்காகவும் கொடுக்கப்படும் மருந்துகளாகும். இது தவிர, கடுக்காயிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் கசாயமானது மேலே சொல்லப்பட்ட அனைத்து வயிற்றுக் கோளாறுகளையும் நீக்க வல்லது. மேலும், கடுக்காய் கசாயம் ஜீரணத்தை ஒழுங்குபடுத்தவும், மலச்சிக்கலைக் குணப்படுத்தவும் நல்லது.

இழுப்பு, விக்கல் மற்றும் கக்குவான் இருமல் :

மருந்துப் பட்டியலில் உள்ள சில மருந்துகளும் கூட்டுப் பொருள்களும், இழுப்பு, விக்கல் மற்றும் கக்குவான் இருமல் ஆகிய வற்றைக் குணமாக்கும் திறனுடையவை. ஆடாதொடை (வாசா-ஆடாதொடை) இலை மூன்று, கடுக்காய் இலை மூன்று, திராட்சை இலை மூன்று ஆகியவற்றுடன் ஒரு ஏலக்காய் சேர்த்து 200 மி.லி. தண்ணீரில் 2 மணி நேரம் ஊறவைத்துப் பின்னர் வடித்தெடுக்கப்படும் திரவத்திற்குக் குடிநீர் என்று பெயர். இந்தக் குடிநீரானது இருமல், சுரம் மற்றும் இழுப்பு நோயையும் குணப்படுத்தும் தன்மையுடையது. நாள் ஒன்றுக்கு 30-65 மி.லி. குடிநீரை மூன்று வேளை குடித்துவர இழுப்பு நோய் கட்டுப்படுத்தப்படும்.

ஆதுலர் சாலையில் இருந்த மற்றொரு மருந்து 'பலா கேரண்ட் தைலா' என்பதாகும். (பலா சிற்றாமுட்டி; ஏரண்டம் ஆமணக்கு; தைலா-தைலம் அதாவது எண்ணெய் போன்ற திரவ மருந்து) இம் மருந்து 23 கூட்டுப் பொருள்களின் கலவையுடன் ஆமணக்கு எண்ணெயும் சேர்த்துத் தயாரிக்கப்படுவதாகும்.

இது விக்கல் (hiccoug), இழுப்பு (spasm), கக்குவான் இருமல் (whooping cough) போன்ற நோய்களைக் குணப்படுத்த வல்லது. லகண்ணாதி ஏரண்ட் தைலா (லகண்-பூண்டு) என்ற தைலமும் கக்குவான் இருமல் சிகிச்சைக்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. பூண்டும் ஆமணக்கு எண்ணெயும் சேர்த்துத் தயாரிக்கப்படும் மருந்து இது.

பல் நோய்கள் :

பல்வலி, பல்சொத்தை, ஈறுவீக்கம் போன்ற பல் சம்பந்தமான நோய்கள் பண்டுதொட்டே மனிதனைத் துன்புறுத்தி வந்துள்ள நோய்களாகும். இத்தகைய நோய்களைக் கட்டுப்படுத்த மிகச்சிறந்த நிவாரணியாகக் கடுக்காய் கசாயம் இருந்துள்ளது.

மூலம் :

மூல நோயானது உள்மூலம் (piles), வெளிமூலம் (hemorrhoids), மூலமுளை (pile-tumor), பவுத்திரம் (anus fistula), இரத்த மூலம் (hemorrhage) எனப்பல்வேறு வகைகளாக உள்ளது. இது இன்று பொதுவாகப் பலரிடையே காணப்படும் வியாதியாக உள்ளது. ஆனால் இது அந்தக் காலத்தில் மிகவும் அரிதாகக் காணப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

கல்யாணக லவணம் (லவணம்-உப்பு) என்ற மருந்துப்பு மூல வியாதிக்கு மருந்தாகக் கூறப்படுகிறது. இந்த மருந்தானது ஆடாதொடை, வில்வம், வேம்பு, சேராங்கொட்டை போன்று 30 வகையான மூலிகைத் தாவரங்களின் வேர்களும், இலைகளும், இந்துப்பு (Rock-salt) சேர்த்துத் தயார் செய்யப்படுவது ஆகும்.

மூலநோய் கடுமையாக இருக்கும்போது இம்மருந்தை உணவுடன் உட்கொள்ளலாம். பல்லாடகா ஹரிதகி (பல்லாடகா சேராங்கொட்டையும்), கடுக்காய் கசாயமும் மூலவியாதியைக் குணப்படுத்துவதில் சிறந்த மருந்தாகின்றன. இரத்த மூலத்திற்குக் கடுக்காய் கசாயம் மிகவும் சிறந்த மருந்தாகும். தசமூலா ஹரிதகியும், கண்டிராவும் கூட மூலநோயைக் குணப்படுத்தும் தன்மை பெற்றவை ஆகும்.

இரத்தசோகை :

இரும்புத் துகள்களையும் கூட்டுப்பொருள்களையும் கொண்டு தயாரிக்கப்படும் மாத்திரை வடிவிலான 'மண்டுகரவடிகா' என்ற மருந்து (மண்டும்-இரும்புத்துகள் வடிகா-மாத்திரை) இரத்த சோகை உள்ளவர்களுக்கு மிகச் சிறந்த மருந்தாகும்.

கடுமையான வியாதிகள்

ஆதுலா சாலையில் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த மருந்துகள் பொதுவாக வரக்கூடிய நோய்களை மட்டும் அல்லாது நீண்ட நாட்கள் துன்புறுத்தக்கூடிய மிகவும் கொடிய வியாதிகளையும் குணப்படுத்த வல்ல சத்தியுடையவையாகும். சயரோகம், தொழு நோய், வாதம், சிறுநீரகக் கோளாறுகள், நுரையீரல் மற்றும் இருதயநோய்கள் தவிர நச்சுக்கடிகள் போன்றவற்றையும் குணப்படுத்தக் கூடிய சக்தி வாய்ந்த மருந்துகளாக இவை இருப்பதால் இந்தக் கொடிய நோய்கள் அக்காலத்திலும் இருந்திருக்கின்றன என்றும், அத்தகைய கடுமையான நோய்களையும் கண்டறிந்து சரியான மருந்துகளைக் கொடுத்துக் குணப்படுத்தக்கூடிய மிகவும் திறமை வாய்ந்தவர்களாக வைத்தியர்கள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்றும் நம்ப இடம் உள்ளது. இதுபோன்று, பெரிய வியாதிகளும் அவற்றைக் குணப்படுத்த என்னென்ன மருந்துகள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்பது பற்றியும் சுருக்கமான குறிப்புகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

மஞ்சள் காமாலை :

இன்றளவும் கடுமையான வியாதியாகக் கருதப்பட்டு வரும் மஞ்சள் காமாலை நோயானது ஆரம்ப நிலையிலேயே தீவிர கவனம் செலுத்தப்படவில்லையெனில் மிகவும் கடுமையான விளைவுகளுக்குள்ளாக நேரிடும்.

கடுக்காயானது மஞ்சள் காமாலை நோய்க்கு முக்கிய கூட்டுப் பொருளாகக் கருதப்படுகிறது. 'கோமூத்ரா ஹரிதகி' அதாவது பசுவின் சிறுநீரில் ஊறிய கடுக்காயானது மஞ்சள் காமாலை நோயைக் குணப்படுத்தவல்லது.

தொழுநோய் உள்ளிட்ட தோல் வியாதிகள் :

ஆதுலர் சாலையில் சேமிக்கப்பட்டிருந்த மருந்து வகைகளில் ஹரிதகி என்ற ஆடாதொடையும் கடுக்காயும் கலந்து தயாரிக்கப்பட்ட மருந்தானது தொழுநோய் உள்ளிட்ட நான்பட்ட கடுமையான தோல் வியாதிகளையும் குணப்படுத்தும் தன்மை வாய்ந்திருப்பதால் இத்தகைய நோய்களைக் குணப்படுத்த அம்மருந்து பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். கடுக்காய் கசாயம் கூட தோல்வியாதிகளுக்கு நல்ல மருந்தாகும். பல்லாடகா உரிதகி என்னும் சேராங்கொட்டையும் கடுக்காயும் முக்கியப்பொருள்களாகக் கலந்த மருந்தானது குஷ்டம் எனப்படும் தொழுநோயைக் குணப்படுத்தும் சக்தி வாய்ந்தது. தோல்வியாதிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் சக்தி வாய்ந்தது. தோல்வியாதிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் மற்றுமொரு மருந்து கண்டிரா ஆகும்.

மருந்துப் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் மற்றொரு மருந்தான 'தாம்பிராதி'யை (தாமிரத்தை மூலமாகக் கொண்டு செய்யப்பட்ட மருந்து) வெவ்வேறு சேர்த்து உட்கொள்ளும் போது பல தோல் வியாதிகள் குணமடைகின்றன. வல்லாரை (பிராமியம்) இலையின் பொடியைத் தினமும் உட்கொள்ள தோல் நோய்கள் குணமடைகின்றன. வல்லாரை இலையை அரைத்த விழுதுடன் கருஞ்சீரகமும் நெய்யும் சேர்த்துப் புண் கட்டிகளின் மேல் பூசப் புண் ஆறித் தோல் சீராகும். சேராங் கொட்டை (பல்லாடகராயின் கொட்டைகள் தொழுநோய், படர்ந்தாமரை போன்ற நோய்களின் சிகிச்சைக்குப் பயன்படுகின்றன. கண்டரா என்னும் சதுரக்களியின் பால் கூட தொழுநோய், படர்ந்தாமரை மற்றும் தோல் நோய்களின் சிகிச்சைக்குப் பயன்படுகிறது.

வாத நோய்கள்

ஆயுர்வேத மருத்துவம் வாத, கபவாத நோய்களுக்குக் கடுக்காயைச் சிகிச்சைக்குரிய நல்ல மருந்தாகக் குறிப்பிடுகிறது. கீல்வாத நோயைக் குணப்படுத்துவதில் பலாகேரண்ட தைலமும் (பலா-சிறாமுட்டி; ஏரண்டம்-ஆமணக்கு கலந்த எண்ணெய்த் திரவம்) லக்ஷணாதி ஏரண்ட தைலமும் (பூண்டு ஆமணக்கு கலந்த எண்ணெய்த் திரவம்) மிகவும் சக்தியுடையதாகத் தெரிகிறது.

சேராங்கொட்டையின் விதைகள் (பல்லாடகம்) கீல்வாதம் (rheumatism), மூட்டுவலி (Joint pains)-களின் சிகிச்சைக்கு மிகவும் உதவுகிறது. திமிர்வாதம் (Palsy), பாரிசவாயு (Paralysis) வியாதிகளைக் குணப்படுத்தும் மருந்தில் சேராங்கொட்டையில் மரப்பால் மிகவும் சக்தியுள்ள கூட்டுப் பொருளாகிறது. கண்டரா செடியின் (செங்கொடிக் கள்ளி) உட்பக்க சதைப்பாகத்துடன் கடுகு சேர்த்துத் தூளாக்கிச் சூடுபடுத்தி மூட்டுகளின் மேல் தடவினால் மூட்டுகளில் ஏற்படும் வீக்கமும் வலியும் நீங்கும்.

நரம்புக் கோளாறுகள்

ஆதுலர் சாலையில் இருந்ததாகக் குறிப்பிடப்படும் மருந்துகளில் 'புராண கிருதம்' என்பதும் ஒன்று. (புராண-பழைய; கிருதம்-நெய்) பத்தாண்டுகட்கும் மேலாகப் பாதுகாத்து வைக்கப்படும் நெய் 'புராணகிருதம்' எனப்படும். நரம்பு வியாதிகளுக்கு மேல் பூச்சுத் தைல மருந்தாக இந்தப் பழைய நெய் பயன்படுகிறது.

எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிக நாள்பட்டதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு இதன் குணமாகும் சக்தியும் அதிகமாகும். லக்ஷணாதி ஏரண்ட தைலமும் நரம்பியல் கோளாறுகளின் சிகிச்சைக்குச் சிறந்த மருந்தாகக் கருதப்படுகிறது. சேராங் கொட்டை (பல்லாடகம்) யினின்று எடுக்கப்படும் எண்ணெயானது நரம்புகளுக்குச் சிறந்த பலவிருத்தி மருந்தாகப் பயன்படுகின்றது. நரம்புக் கோளாறுகளுக்கான சிகிச்சையில் கண்டராவின பட்டை (சதுரக்கள்ளி (அ) செங்கொடிக் கள்ளி) பயன்படுத்தப்படுகிறது.

சயரோகம் :

சயரோகம் எனப்படும் டி.பி. இன்றும் கூட தீவிர சிகிச்சை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய கடுமையான வியாதியாகக் கருதப்படுகிறது. சயரோகத்தைக் குணப்படுத்தும் பஞ்சாங்கத் தைலம் (பஞ்சம்+அங்கம் - ஐந்து பாகங்கள்) எனப்படும் சக்தியுள்ள தைலமானது ஆதுலர் சாலையில் இருந்துள்ளது எனும்போது அக்காலத்திலும் சயரோகம் இருந்துள்ளது என்றும் அதை இம் மருந்து கொண்டு சிகிச்சை செய்து இருக்கவேண்டும் என்றும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. பெயருக்கேற்ப என், எண்ணெய், கள், பசுவின சிறுநீர், காடியாவம் (Yavagraja-வால் கோதுமை) என்ற தானியக் கஞ்சி ஆகிய ஐந்து கூட்டுப்பொருள்களையும் சாம்பல் போல் ஆக்கி, நான்கு மடங்கு தண்ணீர் கலந்து கொடுக்கும் மருந்து சயரோகத்திற்கு உயர்ந்த சக்தியுடைய மருந்தாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. ஆடாதொடையும், கடுக்காயும் கலந்த மருந்து (வாசா-ஹரிதகி) சயரோகத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதில் திறன் மிக்கதாகும். சேராங்கொட்டை (பல்லாடகம்) மரப்பால் சயரோக சிகிச்சைக்கு உதவுகிறது.

ஆதுலர் சாலையில் இருந்ததாகக் குறிப்பிடப்படும் 'தாம்பிராதி' என்னும் தாமிரத்தை மூலமாகக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட மருந்து, நெய்யுடன் கலந்துண்ண சயரோகம் மிகச்சிறந்த முறையில் குணமடைகிறது.

உடல் மற்றும் மனநல மருந்துகள்

ஆதுலர் சாலையில் இருந்த மருந்துகளின் பட்டியலில் முதலாவதாக இடம் பெற்றுள்ள பிராமியம் கடும்பூரி என்ற மருந்தானது (பிராமி-வல்லாரை) "அஸ்டாங்க ஹிருதய" நூலின்படி 44 கூட்டுப் பொருள்களின் கலவையாகும். இம்மருந்து மதிநுட்பத்தை அதிகரிக்கவும், நினைவாற்றலை வளர்க்கவும், களைப்பையும் சோர்வையும் நீக்கி அதிக பலத்துடன் நீண்டகால ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கவும் வல்லது என்று "சரகஸம்ஹீதை" கூறுகிறது. மருந்துப் பட்டியலில் இம்மருந்து முதலிடத்தைப் பெற்றுள்ளதிலிருந்தே அக்கால மக்கள் உடல் பலத்திற்கும், மனபலத்திற்கும் அவர்கள் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளார்கள் என்பது தெரிய வருகிறது.

ஆதுலர் சாலை இணைக்கப்பட்டிருந்த ஜனநாத மண்டபத்திலேயே வேதங்கள், சாத்திரங்கள், இலக்கணம் மற்றும் மருத்துவம் போன்ற பல பாடங்களைக் கற்பிக்கும் பள்ளியும் இருந்தது என்பதை நோக்கும்போது அவற்றைக் கற்க நல்ல நினைவாற்றல் அவசியம் என்பதைக் கணக்கிடும்போது மாணவர்களின் நினைவாற்றல் விருத்திக்கு இம்மருந்து கொடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

உடல் பலத்திற்கான மருந்து

'வஜ்ர கல்பா' (வஜ்ரம்-வைரம்) என்ற மருந்தும் மருந்துப் பட்டியலில் இடம் பெற்றிருப்பதைப் பார்க்கும்போது பழங்கால மக்கள் அவர்களது உடலைப் பலப்படுத்துவதிலும் ஆரோக்கியமாக வைத்திருப்பதிலும் எத்தனை அக்கறை காட்டியிருக்கக் கூடும் என்பது தெரிய வருகிறது. இம் மருந்தினை திரவமாகவோ மாத்திரையாகவோ உட்கொண்டால் உடலானது வைரம் போன்று திடமாகவும் உறுதியாகவும் வளம் பெறும்.

முடிவுரை :

இதுவரை நாம் கண்ட குறிப்புகளிலிருந்து "ஆதுலர் சாலை" யானது எல்லாவிதமான மருத்துவ வசதிகளும் கொண்ட முழுமையான மருத்துவச்சாலையாக இயங்கி வந்துள்ளது என்று உணரமுடிகிறது. ஓராண்டிற்குத் தேவையான எல்லாவித மருந்துகளுக்கும் இருந்துள்ளன என்பதிலிருந்து எந்த நேரத்திலும் எந்தவிதமான நோய்களுக்கும் சிகிச்சையளிக்கக் கூடிய வகையில் மருத்துவச் சாலையானது தயார் நிலையில் செயல்பட்டு வந்துள்ளது என்பதும் தெரிய வருகிறது. இதன் சேமிப்புக் கிடங்கில் வைக்கப்பட்டுள்ள மருந்துகளில் பல நெடுநாள் சிகிச்சைக்குப்பின் குணமடையக்கூடிய நோய்களுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய மருந்துகளாக இருப்பதால், அவை அதிக அளவில் ஓராண்டுக்காலத் தேவையை நிறைவு செய்யும் வகையில் சேமித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன எனலாம்.

மேலும், இந்நாளில் மருத்துவமனைகள் எவ்விதம் செயல்படுகின்றனவோ அவ்வாறே சோழர் காலத்திலிருந்தே ஆதுலர் சாலை

லயானது செயல்பட்டு வந்திருக்கின்றது என்பதும் தெரிய வருகிறது. மருந்து தயாரிக்கவும், நோயாளிகட்கு மருந்து கொடுப்பதற்கும், சிகிச்சையளிப்பதற்கும் தனித்தனிக் குழுவினர் செயலாற்றியுள்ளனர். நோயாளிகள் அவரவர்தம் நோய்களின் தன்மைகளுக்கேற்ப, ஆதுலர் சாலையிலேயே தங்கியிருந்து சிகிச்சை பெறும் உள்-நோயாளிகள் (In-patients) என்றும் வந்து சிகிச்சை பெற்றுச் செல்லும் புற-நோயாளிகள் (Out-patients) என்றும் பாகுபடுத்தப் பட்டுள்ளனர். இன்றைய மருத்துவமனைகளில் பல்வேறு நிலைப் பணியாளர்கள் செயல்படுவது போலவே ஆதுலர்சாலையிலும் பல்வேறுநிலைப் பணியாளர்கள் செயல்பட்டு வந்துள்ளனர்.

இரண்சிகிச்சைகள் அவ்வகைச் சிகிச்சையில் தனித்துவம் பெற்றவரால் செய்யப்பட்டுள்ளன. விஷத்தால் தீண்டப்பட்டவர்கட்கு அவசர சிகிச்சையும், தீவிர கவனமும் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. வைத்தியர்களுக்கும், இரண வைத்தியர்களுக்கும் "வைத்திய விருத்தி" என்ற பெயரில் கொடைகள் நிதியாக வழங்கப்பட்டுள்ளன. மருந்துகள், மாத்திரை (கோளமாகவும் தட்டையாகவும்), திரவம், தைலம் மற்றும் லேகியம் போன்று பல்வேறு வகைகளில் வழங்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், ஒவ்வொரு மருந்தும் பல்வேறு நோய்களைக் குணமாக்கும் தன்மையுடையதாக இருப்பதால் அவை அதிக அளவில் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று நாம் புரிந்துகொள்ளலாம். தவிர, பலநோய்களுக்கே நீண்டநாள் சிகிச்சை தேவையாக இருந்திருப்பதால் அவற்றிற்கான மருந்துகள் கட்டுப்பாடற்றி இருக்கவேண்டிய அவசியம் கருதியும் ஓராண்டுத் தேவையை நிறைவு செய்யும் அளவில் சேமித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன எனலாம்.

மிகவும் முக்கியமாகக் கவனிக்கத் தக்க உண்மை யாதெனில் ஆதுலர்சாலையில் இருந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மருந்து வகைகளில் சில, இந்நாளில் பயங்கரமான கொடிய நோய்களாகக் கருதப்படும் புற்றுநோய், சயரோகம், மற்றும் இதய நோய்களையும் குணப்படுத்தவல்ல திறனுடையவையாகும். எடுத்துக்காட்டாக, 'பல்லாடகம்' எனப்படும் சேராங்கொட்டையானது புற்றுநோய்க்கான மருந்து தயாரிப்பில் முக்கிய பொருளாகச் சேர்க்கப்படுகிறது. சயரோகச் சிகிச்சைக்கான மருந்து தயாரிப்பில் 'கடுக்காய்' முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. சுவாசம் சம்பந்தமான நோய்களுக்கான மருந்துகளிலும் கடுக்காய் முக்கிய கூட்டுப் பொருளாகிறது. ஆகவே, இன்று மக்களை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கும் கொடிய நோய்களுக்கும் கூட சிறந்த மருந்துகளைப் பழங்கால மக்கள் அறிந்து வைத்துள்ளனர் என்பதும் தெரிய வருகிறது.

மேலே கூறப்பட்ட ஆய்விருந்து, அக்காலத்தில் தமிழ் மக்கள் மருத்துவ அறிவியலில் எத்துணை வியத்தகு அறிவு பெற்றிருந்திருக்கின்றனர் என்பது தெளிவாகிறது. மருத்துவக் கலையில் அன்றைய மக்கள் கொண்டிருந்த அறிவுதான் மருத்துவ அறிவியலில் இன்று நாம் அடைந்துள்ள வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது என்று கூறப்படுவது மிகையன்று.

துணைநூல்கள் :

- அஷ்டாங்க சங்கிரஹம் வாக்க்பட்டரால் இயற்றப்பட்டது. திரு எஸ்.என்.பூரீராம தேசிகரால் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.
- ஆயுர்வேத ஓஷாதி நிகண்டு.
- குணபாடம், முதல்பாகம், கே.எஸ். முருகேச முதலியார்.
- சரகசம்ஹிதை, அக்னிவேசர் அருளியது (இரண்டாம் பாகம்) திரு. எஸ்.என். பூரீராம தேசிகரால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.
- சாரங்கதர சம்ஹிதை, திரு. துரைசாமி அய்யங்காரின் மொழிபெயர்ப்பு.
- Fundamentals of Ayurveda Medicine, Vaidya Bhagavan Das, 1980.
- Medical Science and Dispensaries in South India, S. Gurumurthy, Journal of History of Science, Vol. V. 1970.
- Tamil - English dictionary : Medicine, Chemistry Botany and Allied Science.

நன்றி : வளர்தமிழில் அறிவியல் (1994) அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்கழகம் தஞ்சாவூர்.

தமிழ்வழி மருத்துவக் கல்வி
முனைவர் க. இளமதி சானகிராமன்

தமிழ்வழி மருத்துவக் கல்வி எனுமிக்க கட்டுரை தாய்மொழிக் கல்வியின் தேவை, தாய்மொழிக் கல்வியின் முன்னேற்றம், மருத்துவக்கல்வியின் நிலை, தமிழ்வழி மருத்துவக்கல்வி இன்மையால் ஏற்படும் இடர்ப்பாடுகள், தமிழ்வழி மருத்துவக் கல்வியினால் ஏற்படும் நன்மைகள், இனிச் செய்யவேண்டியன எனும் ஆறு உட்தலைப்புகளைக் கொண்டதாய் அமைகின்றது.

தாய்மொழிக் கல்வியின் தேவை

கல்வி என்பது அறியாமையைப் போக்கி அறிவினைப் பெறச் செய்வது. அக்கல்வி தனக்குத் தெரிந்த தாய்மொழியில் அமையும் போதே ஒருவனால் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. அவனைச் சிந்திக்கச் செய்து, கற்பனையை வளர்த்துப் புதியனவற்றைப் படைக்கச் செய்கின்றது. அதுவன்றி வேற்று மொழியில் அமையும் பொழுது எல்லோராலும் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள இயலாநிலை ஏற்படுகின்றது. புரியாத மொழியில் புரியாத ஒன்றினைக் கற்று, அதனைத் தன் தாய் மொழியில் சிந்தித்துப் பிறமொழியில் புதியவற்றைப் படைக்க வேண்டும் என்பது எளிய செயலன்று. ஆங்கில வழிப் பயின்றவர்கள் கூட தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழியில் விளக்கிக்கூறும் பொழுதே நன்கு புரிந்துகொள்கிறார்கள். எனவே எந்தக் கல்வியும் தாய்மொழியின் வழி அமையும்பொழுதே முழுமை பெறுகின்றது என்பதை நாம் உணரலாம்.

தாய்மொழிக் கல்வியின் முன்னேற்றம்

இவைமட்டுமன்றிச் சுவடியியல், கட்டடவியல், சிற்பவியல் போன்றவையும் வளர்ந்துள்ளன. இவையனைத்திற்கும் மூலங்கள் தமிழ்மொழியிலேயே உள்ளதால் இன்றைக்கு இத்துறைகள் மேலைநாட்டினரும் வியக்கும் வண்ணம் முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியம், பக்தி இலக்கியம் போன்றவற்றில் இன்றைய அறிவியல் வளர்ச்சியின் கூறுபாடுகள் காணக்கிடக்கின்றன. அளவையியல், வானியல், பொறியியல், மருத்துவ இயல், சித்த மருத்துவஇயல், வேளாண்மைஇயல், சூழலியல் போன்ற பல துறைகளின் அறிவை அக்கால மக்கள் பெற்றிருந்தனர் என்பதைத் திருக்குறள், புறநானூறு, புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, தே

தவாரம், திருவாசகம், ஓளவைக்குறள், சித்தர்களின் பாடல்கள் முதலானவை தெளிவாக உரைக்கின்றன.

இன்றைய நிலையில் மின்னணுவியல், பொறியியல், மருத்துவ இயல் முதலான இயல்கள் உலகு தழுவிய நிலையில் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இவற்றை முறையாகத் தமிழில் தரும் பொழுது மாணவர்கள் இன்றைய பொருளாதார நிலைக்கேற்ப உயருவார்கள். இன்றைய இன்றியமையாத தேவையும் இதுவே.

மருத்துவக்கல்வியின் நிலை :

இன்றைய நிலையில் மருத்துவக் கல்வி மாணவர்களிடையே மிகுந்த எதிர்பார்ப்பினைப் பெற்றுள்ளது. மருத்துவக்கல்வி முழுமையும் ஆங்கிலத்திலேயே அமைந்துள்ளது. மிகுந்த பொருட்செலவும் அக்கல்வியினைப் பெறவே தேவைப்படுகின்றது. நிறைந்த பொருள் வசதியும் அறிவுத் திறனும் பெற்றவர்களாலேயே அக்கல்வியினைப் பெற முடிகின்றது. திருமணச் சந்தையில் கூட மருத்துவப்பட்டம் பெற்றோர்க்கே முதன்மையும் அளிக்கப்பெறுகின்றது. எனவே சமூக மதிப்பும் அவர்க்கே ஏற்படுகின்றது.

நமது நாட்டுச் சித்தர்கள் எனப்பெறும் அறிஞர் பெருமக்களால் அனுபவப்பூர்வமாக உணர்ந்து சொல்லப்பெற்ற சித்தமருத்துவம் தமிழிலேயே அமைந்திருப்பினும், இம்மருத்துவ முறைகள் பக்க விளைவுகளை ஏற்படுத்தாவிட்டாலும் உடனடியாகப் பலனைத் தராததாலும், பத்தியமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியிருப்பதாலும், மாறுபட உண்டால், தீயவிளைவுகள் ஏற்படும் என்ற அச்சத்தாலும் இம்மருத்துவ முறைகளை எவரும் அணுகவும் அஞ்சுகின்றனர். இந்நிலையில் ஆங்கில மொழியில் அமைந்த மருத்துவ முறைக்கே அனைவரும் முதன்மையளிப்பதால் அக்கல்வி மிகமிக உயரியதாகத் தோற்றம் தருகின்றது. அக்கல்வி பெறவே அனைவரும் முயலுகின்றனர், இன்றைய சமூகத் தேவையாகவும் இது முதன்மை பெறுகின்றது.

தமிழ் வழி மருத்துவக்கல்வி இன்மையால் ஏற்படும் இடர்ப்பாடுகள் :

தமிழில் கற்பதையோ அன்றித் தமிழைக்கற்பதையோ மிகவும் தரக்குறைவு என்று நினைக்கின்ற நிலையினையும் பலர் பெற்றுள்ளனர். தமிழ்வழிக் கல்வி பெறுவதைவிட ஆங்கில வழிக் கல்வி பெறுவதற்காகப் பள்ளிகளில் மிகுந்த பொருட் செலவு செய்து தம் மக்களைச் சேர்க்கும் பெற்றோரே இதற்குச் சான்றுகளாவர். தமிழைப் படித்தால் தமிழில் படித்தால் வேலை கிடைக்காது; நிறைய பொருள் திரட்ட இயலாது; எதிர் காலமே இல்லை என்ற மனநிலையினை இன்றைய இளைய தலைமுறையினர் பெற்று வருகின்றார்கள். அதற்குக் காரணம் தமிழ்மொழியில் அறிவியல் கருத்துக்களைப் பெறமுடியாது என்று அவர்கள் எண்ணுவதேயாம். மேலும் தமிழ்வழிப் பயிற்று மொழியில் பயின்றவர்களால் நிறைந்த மதிப்பெண்களைப் பெற்றுத்தேர்ந்து மருத்துவக் கல்விப்படிப்பில் நுழைய முடியாது என்றும் எண்ணுகின்றனர்.

நாளைய தலைமுறையினரை உருவாக்கவிருக்கும் இவர்களின் மனப்போக்கினை மாற்றினாலன்றிப் புதிய நம்பிக்கைக்குரிய தலைமுறையினரை உருவாக்குதல் இயலாது. தமிழையும் தமிழ் நாட்டினரையும் காத்தலும் முடியாது. இதனை நன்குணர்ந்ததால் தான் பாரதி,

"வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போற் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேவு மாயின்
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்குங் குருடரெலாம்
விழிபெற்றுப் பதவி கொள்வார்"

மக்களின் மேன்மையைக் காட்டி இதற்காக,
"பிற நாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்
இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள்
தமிழ்மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்."

என்று, இப்படிச் செய்வதால் வெளிநாட்டார் நம்முடைய புலமையை வணக்கம் செய்தல் கூடும் என்னும் முடிவினையும் தந்தார். நாட்டு மக்களின் முன்னேற்றத்தை விரும்பிய பாரதிதாசன், காந்தியடிகள், வ.உ.சிதம்பரம்பிள்ளை, நாமக்கல் கவிஞர் முதலான பலரும் இவ்விதம் பிறமொழியிலுள்ள நுட்பங்களைத் தமிழில், தத்தமது தாய்மொழியில் மொழி பெயர்த்தும், ஆக்கம் செய்தும், கற்பதையே வலியுறுத்தினர். எனவே தமிழகத்தில் எத்துறையினையும் தமிழில் பயிற்றுவிக்கும் ஆற்றல் பெற்றால்தான் தமிழர்களைத் தன்மானம் உள்ளவர்களாக தலைநிமிர்ந்து நிற்கச் செய்ய முடியும்.

சப்பான், சீனா, உருசியா, பிரான்சு, இங்கிலாந்து, கனடா போன்ற பல நாடுகளில் எந்த ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பையும் தங்கள் மொழியில் மொழி பெயர்த்த பின்பே மக்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றனர். எதனையும் அவரவர் மொழிகளிலேயே கற்றுக்கொள்கின்றனர். தங்கள் மொழிக்கே முதலிடமும் தருகின்றனர். அதனால்தான் பொருளாதாரத்துறை, மருத்துவத்துறை, பொறியியல் துறை முதலான பல துறைகளிலும் முன்னேற்றம் அவர்கள் அடைகின்றனர்.

நம் நாட்டிலோ ஆங்கிலத்திலேயே எல்லாவற்றையும் தருவதால் ஆங்கிலம் கற்கவியலாத பலர் தாங்கள் விரும்புகின்ற துறைகளில் சேர்ந்து பயன்பெற முடியவில்லை. புதிய செய்திகளைப் புரிந்துகொள்ள வேற்றுமொழி தடையாக உள்ளதால் பலர் இடர்ப்படுகின்றனர். மொழித் தடையினால் எந்த ஒன்றையும் அறிந்து கொள்ள முடியாமையால் சிலர் எதனைக் குறித்தும் கவலை கொள்ளாமல் கல்வி குறித்தோ, அதன் வசதிகள் செயற்பாடுகள் குறித்தோ அறிந்து கொள்ளவும் மனமின்றி விலகிக் கொள்கின்றனர். பொருள்வழி வாய்ப்பு பெற்றவர்கள் மட்டுமே சட்டம், பொறியியல், மருத்துவம் முதலான பல துறைகளிலும் முயன்று பட்டங்களைப் பெறுகின்றனர். மற்றவர்கள் அறிவிருந்தும் இயலாமையால் பின் தள்ளப் பெறுகின்றனர்.

கிராமப்புறங்களில் ஆங்கிலவழிக் கல்வியின்மையால் தமிழைப் பயிற்று மொழியாகக் கற்றவர்கள் மிகுந்த மதிப்பெண்களைப் பெற்றாலும் நுழைவுத் தேர்வில் வெற்றிபெற இயலாமல் தோல்வியைத் தழுவுகின்றனர்.

மருத்துவக்கல்வி பெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றவர்களோ மொழியறிவின் பற்றாக்குறையினால் மிகுந்த தொல்லைக்கு ஆட்படுகின்றனர்.

பாடங்களை எளிதாகக் கற்க முடிவதில்லை. பிற மாணவர்களுடன் போட்டி போட்டுக்கொண்டு முன்னேற வேண்டிய சூழலில் தங்களைத் தாழ்நிலையில் நினைக்க வேண்டியவர்களாகின்றனர். இதனால் மனநலம் பாதிக்கப் பெறுகின்றது. ஆங்கிலவழிப் பயின்று வந்தவர்கள் உரையாடுவது கூட ஆங்கில மொழியிலேயே இருப்பதால் தமிழ்வழிப் பயின்று வந்தவர்கள் வாழ்வியல் சூழலில் கூட திணறுகின்றனர். மருத்துவக்கல்விப் பாடங்களில் பயன்படுத்தப்பெறும் சொற்கள்கூட முழுமையும் புரியாத நிலையில் அமைந்திருப்பதால் மனத்தில் இருத்திக்கொள்வது கடினமாக உள்ளது. எனவே தேர்வில் தோல்வியினைச் சந்திக்கின்றனர்.

நமது உடலியல் பற்றிப் படிப்பதில் கூட புரியாதமொழி என்பதால் தோல்விபெறுவது வருத்தத்திற்குரியதே. தேர்வில் பெறும் தேர்வு மாணவர்களின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருக்கின்றது. முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள இயலாமையால் பாடங்களில் செலுத்தும் முழுக் கவனமும் சிதைகிறது. எனவே தேர்வில் வெற்றி பெற்றால் போதும் என்ற நிலைக்கு வந்து அதற்குரியதை மட்டிலும் படித்துத் தேர்ச்சியடைகின்றனர். இதனால் மேற்கொண்டு அத்துறையில் பட்டங்களைப் பெறுவதையோ அன்றி ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டுப் புதிய கண்டுபிடிப்புகளைச் செய்து நாட்டிற்கும் வீட்டிற்கும் பெருமை தேடித் தருவதையோ அவர்களால் செய்ய இயலுவதில்லை.

தமிழ்வழி மருத்துவக் கல்வியினால் ஏற்படும் நன்மைகள் :

1. தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட மாணவர்கள் தங்களது மொழியில் மிகவும் எளிதாகக் கற்றுக்கொள்ள முடியும்.
2. கற்றுக் கொண்டதை எளிதாக மக்களுக்கு எடுத்துரைக்க முடியும்.
3. நிறைந்த பொருள் வசதி தேவையில்லை.
4. தேர்வு பெறாதவர்கள் என்பது இல்லாமல் ஒழியும்.
5. அனைவரும் தமிழிமொழியிலேயே பேசுவதால் மாணவர்கள் தங்களின் ஐயப்பாடுகளை உடனடியாக நீக்கிக்கொள்ளும்.
6. அனைத்து மாணவர்களிடமும் எந்தவிதத் தாழ்வு மனப்பான்மையும் இன்றிப் பழகுவர்.
7. ஆங்கிலவழியில் கற்று வந்தால்தான் 'மருத்துவர்' ஆக முடியும் என்ற நிலை முடிவுக்கு வரும்.
8. மக்களிடையே நல்விழிப்புணர்வு உண்டாகும்.
9. 'மருத்துவர்' -என்ற தனிப்பட்ட சமூக மதிப்பு பகிர்ந்தளிக்கப்பெறும்.
10. பெற்றோர்களும் மாணவர்களின் அறிவுத்திறனை நன்கு அறிந்து கொள்ளவியலும்.
11. வேற்றுமொழி அச்சம் அகலும்.
12. தன்னம்பிக்கை வளரும்.
13. மருத்துவத்துறையில் நிறைந்த பட்டங்களைப் பெறுவதுடன் சிறந்த கண்டுபிடிப்புகளை வெளிக்கொணரவும் வாய்ப்பு ஏற்படும்.
14. ஒவ்வொரு துறையிலும் மருத்துவ நிபுணர்கள் பெருகுவதற்கு வாய்ப்பு உண்டாகும்.
15. நோயாளிகளிடத்து நோயின் பெயரையும் அதன் தன்மைகளையும் எடுத்துக்கூறுவதுடன் தங்களைக் காத்துக்கொள்ளக்கூடிய முறைகளையும் எடுத்தியம்புதல் எளிதாக இயலும்.
16. தமிழ்வழிக் கற்பதினால் மருத்துவர்களின் வரவு அதிகமாவதால் ஒவ்வொரு மருத்துவரும் நோயாளிகளிடம் வாங்கும் கட்டணமும் வெகுவாகக் குறையும்.

இனிச்செய்யவேண்டியன

உடற்கூற்றியலையும் நோய்வருகின்ற காரணங்களையும் அதனைப் போக்கும் முறைகளையும் மருந்துகளின் இயல்பையும் அம்மருந்துகளைப் பயன்படுத்தும் வழிமுறைகளையும் தமிழ் வழிக் கற்பதினால் அறிந்துகொள்ள முடிவதால் தாய்மொழியின் வழி மருத்துவக்கல்வி கற்பதை அறிஞர் பெருமக்களும் மிகுதியும் விரும்புகின்றனர். இந்நிலையில் நாம் செய்யவேண்டியவற்றைச் சிந்திப்பது இன்றியமையாததாகும்.

உலகு தழுவிய நிலையில் ஆங்கில மொழியில் இருந்து வரும் மருத்துவக் கல்வியினை அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த மருத்துவர் சாமுவேல் பில்கிரின் அவர்கள் இலங்கையில் முதன் முதலில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் (1950 களில்) மருத்துவக் கல்வி மாணவர்களுக்குத் தமிழ்ப் பாடங்களை நடத்தினார். பாடங்களை நடத்தியதோடல்லாமல், மனுஷ அங்காதிபாதம், இரணவைத்தியம், கெமிஸ்தியம் எனப் பாடங்களை மொழி பெயர்க்கவும் செய்தார். இதனால் மாணவர்கள் மிகுந்த பயனைப் பெற்றனர். அதன் பின்னர் அக்கல்வியின் பயன்பாட்டை உணர்ந்த தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் அறிவியல் துறையின் துணைக்கொண்டு மருத்துவத்துறையினைச் சார்ந்த பேரறிஞர்களையும், தமிழ்ப் பேரறிஞர்களையும் கொண்டு ஒரு குழு அமைத்து இதுவரையில் பட்டப்படிப்பு மற்றும் மேற்படிப்பிற்கான பதினான்கு நூல்களைத் தமிழ்ப்படுத்தி உள்ளமை போற்றத்தக்கதாகும்.

இந்நூல்கள் அனைத்தும் மிகவும் தெளிவாகவும் எளிமையாகவும் பாடங்களை விளக்கிச் செல்கின்றன. தேவையான இடங்களில் படங்களும் விளக்கங்களும் தரப்பெற்றுள்ளன.

தமிழறிஞர்களின் துணையுடன் கலைச்சொற்கள் மொழியாக்கம் செய்யப் பெற்றுள்ளன. அவை பின்னிணைப்பிலும் தரப்பெற்றுள்ளன. தமிழில் வெளிவந்துள்ள நூல்களை மருத்துவக்கல்லூரி மாணவர்கள் மிகுதியும் விரும்பிப் படிப்பதாகச் செய்திகளும் வருகின்றன.

எனவே இப்பாடங்களைத் தமிழக அளவில் அங்கீகாரம் செய்து மருத்துவக்கல்வியினைத் தமிழ்வழி அளிக்க அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும்.

மருத்துவப் பேரறிஞர்களையும் தமிழறிஞர்களையும் ஒன்று கூட்டி ஒரு குழு அமைத்து இன்னும் மொழியாக்கம் செய்யப் பெறாத சொற்களை மொழிமாற்றம் செய்து தமிழில் வெளியிட வேண்டும். தமிழில் மொழியாக்கம் செய்யப்பெற்று வெளிவந்துள்ள மருத்துவ நூல்களைக் காணும்பொழுது நம்முடைய பேரறிஞர்களிடையே மிகப்பெரிய திறமைகள் மறைந்திருக்கின்றன என்பது வெளிப்படையாகின்றது.

மொழிபெயர்ப்பாற்றலும், கலைச்சொல்லாக்க ஆற்றலும், வேற்றுமொழியில் உணர்ந்ததை அப்படியே எளிமையாகத் தெளிவாகத் தரும் திறமையும் உள்ளதால் அவற்றை நமது அரசாங்கம் பயன்படுத்தித் 'தமிழில் இல்லை'; 'தமிழால் முடியாது' என்பதை மாற்றுதல் வேண்டும். மேலை நாட்டினருக்கு இணையாக அனைத்து அறிவியல் கருத்துகளையும் தமிழில் பெய்து வழங்குதல் வேண்டும். இதுவே இன்றைய உடனடித் தேவையாகும்.

நன்றி : வளர்தமிழில் அறிவியல் (1994) அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க் கழகம் தஞ்சாவூர்.
கல்வெட்டில் ஆயுர்வேத வைத்தியம்
- பெ.கு.சாந்தகுமார்

தமிழகம் பண்டுதொட்டு மருத்துவக்கலையில் மேம்பாடு கொண்டிருந்தது என்பதற்குக் கல்வெட்டுச்சான்றுகள் ஆதாரமாகக் கிடைக்கின்றன. கி.பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டுடொன்றில் மருத்துவமனை செயல்பட்டது குறித்தும், மருத்துவக் கலாசாலை இருந்தது பற்றியும், அங்கிருந்த மருந்துகள் பற்றியும் குறிப்புகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கல்வெட்டில் கிடைக்கப்பெறும் மருத்துவச் செய்திகளின் விளக்கமே இக்கட்டுரையாகும்.

திருமுகூடல் கல்வெட்டு :

காஞ்சிபுரத்தின் அருகில் திருமுகூடல் என்ற ஊரிலுள்ள பெருமாள் கோவிலில் வீரராசேந்திரன் (கி.பி. 1067) காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது. இக்கல்வெட்டு அக்கோவிலின் செலவுகளைக் கூறுகிறது. இச்செலவுச் செய்திகளில் அக்கோவில் நிர்வாகத்தால் நடத்தப்பட்ட வேதாகமக் கல்லூரி, ஆதுலர் சாலை (மருத்துவமனை), இவ்விரண்டையும் சார்ந்த விடுதி ஆகிய மூன்றின் குறிப்புகள் வருகின்றன. கல்வெட்டில் மருத்துவமனை 'ஆதுலர்சாலை' எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இம்மருத்துவமனை நோயாளிகளுக்குச் சிகிச்சை அளித்ததுடன், மாணவர்களுக்கு மருத்துவக் கல்வி புகட்டியும், மருந்துகளைத் தயாரித்தும், பாதுகாத்தும் இருந்துள்ளது. மருத்துவமனையில் பணியாற்றியவர்கள் பற்றியும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஊதியம் பற்றியும் மருத்துவமனையில் இருந்த மருந்துகள் பற்றியும் குறிப்புகள் அக்கல்வெட்டில் இடம் பெற்றுள்ளன.

மருத்துவமனையில் பணியாற்றியவர்களும் - செலவுகளும்

இம்மருத்துவமனை 15 படுக்கைகளைக் கொண்டிருந்தது. மருத்துவமனையின் தலைமைப் பொறுப்பை ஆதுலர் நடத்தி வந்தார். இவருக்கு நிலம் அளித்து, அந்நிலத்திலிருந்து ஆண்டொன்றுக்கு 90 கலம் நெல்லும் 8 காசும் வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஒரு அறுவை சிகிச்சையாளர் இருந்தார். இவருக்கு 30 கலம் நெல் வழங்கப்பட்டது. மருத்துவ உதவிக்காக இரண்டு உதவியாளர்கள் (வீரன்) நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்களுக்கு 60 கல நெல்லும் 2 காசும் வழங்கப்பட்டன. இவர்கள் மருந்துகளையும் தயாரிப்பார்கள். இரு செவிலியர் மருத்துவமனையில் பணியாற்றியுள்ளனர். இவர்களுக்கு 30 கல நெல்லும் ஒரு காசும் வழங்கப்பட்டன. மருத்துவமனைக்கு ஒரு நாவிதர் நியமிக்கப்பட்டார். இந்நாவிதர் சிறுகட்டிகளை அறுவை செய்வது போன்ற செயல்களைச் செய்தார். இவருக்கு 15 கல நெல்லை அளித்துத் தன் சொந்த தொழிலையும் நடத்த அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது.

மருத்துவமனையில் உள்ள நோயாளிகளுக்கு நாளொன்றுக்கு ஒரு நாழி அரிசி வழங்கப்பட்டது. மருத்துவமனையில் தண்ணீர் எடுப்பவனுக்கு 15 கல நெல் தரப்பட்டது. மருத்துவமனையில் இருந்த மருந்துகளைப் பாதுகாக்கும் செலவிற்காக 40 காசுகள் ஒதுக்கப்பட்டன.

மருத்துவமனையில் இருந்த மருந்துகள் :

மருத்துவமனையில் கெடாமல் பாதுகாப்புடன் வைத்திருந்த இருபது மருந்துகளின் பெயர்கள் மட்டும் கல்வெட்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை பின்வருமாறு :

1. பிராஹ்மியம் கடும்பூரி, 2. வாலா ஹரிதகி, 3. கோ மூத்ரஹரிதகி, 4. தஸமூலா ஹரிதகி, 5. பலலாதக ஹரிதகி 6. சுண்டிர(ம்) 7. கலாகேரண்டம(ம்) 8. பஞ்சாகத்தைலம் 9. லஸூநாட்யேரண்ட தைலம் 10. உத்தம கரணாபித்தைலம் 11. ஸுகல் ஸுகிரித 12. பில்வாதி கிரிதம் 13. மண்டுகர வடிக(ம்) 14. த்ரவத்தி 15. விமல(ம்) 16. ஸுநேத்ரி 17. தாம்ராதி 18. வஜ்ரகல்ப 19. சுல்யாண கலவண(ம்) 20. புராண கிரித(ம்).

பிராஹ்மியம் கடும்பூரி

1000 கடுக்காய்கள், 3000 நெல்லிக்காய்களுடன் வில்வவேர், பாதிரிவேர், குஞ்சுவேர், சலமவேர், கூலவேர் ஆகிய ஐந்து வேர்களையும் 200 பலம் எடுத்து 2500 பலம் தண்ணீர் விட்டு இக்கலவை பத்தில் ஒரு பங்கு ஆகும்விற்குக் காய்ச்ச வேண்டும். இக்காய்ச்சலைத் திரவ நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விதை நீக்கிய கடுக்காய்களைக் கொஞ்சம் சேர்த்து அக்கலவையுடன் மண்டுக பரணி 4 பலம், பல்லாரை 4 பலம், பப்பாளி 4 பலம் சங்குப்பூ 4 பலம் ஆகியவற்றைக் கலக்கவேண்டும். மேலும் இக்கலவையுடன் 1000 பலம் சர்க்கரையும், 2 அடகம் நல்லெண்ணையும், 3 அடகம் நெய்யும், இளநீரும் சேர்த்து வேக வைக்கவேண்டும். பிறகு 320 பலம் தேன் சேர்த்துச் சுண்ட வைக்க வேண்டும். இம்மருந்தை 'பிராஹ்மியம் கடும்பூரி' ஆகும். இம்மருந்து புத்தியைக் கூர்மையாக்கவும், நீண்ட ஆயுள் பெறவும், சரீரம் வலுப்பெறவும், காமாலையைப் போக்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

வாலா ஹரிதகி :

வாலா என்பது ஆடாதொடாப்பாலை, ஹரிகிதகி என்பது கடுக்காய் இரண்டையும் சேர்த்து லேகியமாக்கிக் கொள்வதே 'வாலா ஹரிதகி' யாகும். இம்மருந்தைச் சுவாசகாசம் எனப்படும் நுரையீரல் சார்ந்த நோய்கள் அனைத்திற்கும் பயன்படுத்தலாம்.

கோ-மூத்ர ஹரிதகி :

கோ-மூத்ர என்பது பசுமாட்டின் கோமயம். ஹரிதகி என்பது கடுக்காய். ஒருலிட்டர் கோமயத்தில் 25 கிராம் கடுக்காயை ஊரவைத்து வெய்யிலில் வைக்கவேண்டும். கோமயம் அனைத்தும் சுண்டிய பிறகு கடுக்காயைத் தேனுடன் கலந்து சாப்பிட வே

ண்டும். மாகோதரம் எனப்படும் வயிற்றுவலி, மூல வியாதி, வயிற்றில் நீர் சுரத்தல், நீர் பிரியாமல் கைகால்களில் நீர் சுரத்தல் போன்ற நோய்களுக்கு இம்மருந்தைப் பயன்படுத்தலாம்.

தஸமூல ஹரிதகி :

தஸமூலம் என்னும் பத்து வகையான வேர்களுடன் 100 கடுக்காய்களும் வெல்லமும் தேனும் சேர்த்து 'தஸமூல ஹரிதகி' என்ற மருந்து தயாரிக்கப்படும். இம்மருந்தைச் சிறுநீரக நோய்கள், எலும்புருக்கி நோய், நுரையீரல் சார்ந்த நோய், உணவில் நாட்டமின்மை போன்றவைகளுக்குப் பயன்படுத்தலாம்.

பலலாதக ஹரிதகி :

பலலாதக என்பது சேராங் கொட்டையாகும். இக்கொட்டையுடன் கடுக்காயைச் சேர்த்துக் கோமயத்தில் வேகவைத்து 'பலலாதக ஹரிதகி' தயாரிக்கப்படும். இம்மருந்தை அசீரணம், மூலவியாதி, வயிற்றெரிச்சல் போன்ற நோய்களுக்குப் பயன்படுத்தலாம்.

கண்டிரம் :

மலைச்சுண்டை, தென்பாறை, சிற்றராகம், மிளகு, சுக்கு கண்டங்கத்தரி, பாப்பார மூலி ஆகியவற்றைக் கொண்டு தயார் செய்யப்படும். சிறுநீர்க் குழல்கள், வயிறு சார்ந்த வியாதிகளுக்கு இம்மருந்து பயன்படுகிறது.

பலாகேரண்டம் :

பலா என்னும் குருந்தோட்டி வேருடன் ஆமணக்கு வேரையும் சேர்த்து நல்லெண்ணையில் காய்ச்சிப் 'பலா கேரண்டம்' தயாரிக்கப்படும். இம்மருந்து வாத நோய்க்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

பஞ்சாகத் தைலம் :

கடுகெண்ணெய், சாராயம், கோமயம், வினிக்கல், பார்லிச் செடியிலிருந்து எடுக்கப்படும் சாறு ஐந்தையும் சேர்த்துப்படம் செய்து தைலமாகச் செய்யவேண்டும். இத்தைலம் எலும்புருக்கி நோய்க்குப் பயன்படுத்தப்படும்.

லஸுநாட்யேரண்ட தைலம் :

லஸுநாட் என்பது வெள்ளைப்பூண்டு. வெள்ளைப் பூண்டுடன் ஆமணக்கு வேரைத் தைலமாகக் காய்ச்சி 'லஸுநாட் தைலம்' தயாரிக்கப்படும். இடுப்பு வலிக்கும், கால் நரம்புகளுக்கும், நெஞ்சில் அடைக்கும் வாயுவுக்கும் இம்மருந்தைப் பயன்படுத்தலாம்.

உத்தம கரணாபி தைலம், ஸுக்ல ஸுகிரிதம்) :

இவையிரண்டும் இன்று வழக்கில் அதிகமாக இல்லை. எனவே குறிப்புகள் பெற இயலவில்லை.

பில்வாதி கிரிதம் :

பில்வாம் என்றால் வில்வம், கிரிதம் என்றால் நெய். வில்வம் சிற்றராகம், செளய்யம், இஞ்சி, சிரிங்கபேரம் (இரட்டை இஞ்சி), நெய், ஆட்டுப்பால் ஆகியவற்றைச் சேர்த்து பில்வாதிகிரிதம்' தயாரிக்கப்படுகிறது. ருசியின்மை, வயிற்றுப் போக்கு, காலரா, பாம்புக்கடி, தேன்கடி, எலிக்கடி போன்றவற்றிற்கு இம்மருந்தைப் பயன்படுத்தலாம்.

மண்டுகர வடிகம் :

மண்டுகரம் எனப்படும் இரும்புடன், காட்டுமிளகு, மரமஞ்சள், மாக்கீரக்கல், காட்டுத்திப்பிலி, தேவதாரம், சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி, கொடுவேர், கடுக்காய், நெல்லிக்காய், தாண்டிக்காய், கோரக்கிழங்கு ஆகியவற்றைக் கோமயத்தில் கலக்கி மாத்திரையாக் கி மோருடன் உண்ண வேண்டும். இம்மருந்தை இரத்த சோகை, தோல்வியாதி, மூலம் போன்ற வியாதிகளுக்குப் பயன்படுத்தலாம்.

தர்வத்தி என்ற மருந்து வழக்கில் அதிகமாக இல்லாததால் குறிப்பைப் பெற இயலவில்லை.

விமலம் :

சங்குப்பூ, பிரியங்கு, நேபாலி, சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி, கடுக்காய், நெல்லிக்காய், தான்றிக்காய் ஆகியவற்றைச் சேர்த்து விமலம் என்ற மருந்து தயாரிக்கப்படும். கண்நோய்க்கு இம்மருந்து பயன்படுத்தப்படும்.

ஸுநேக்ரி :

சிற்றராகம், நாவற்பழம், வாயுவிடங்கம் ஆகிய பழங்களுடன் தாமரை, அதிமதுரவேர், பாறையுப்பு, கற்பூரம், சங்குப்பூ, வசம்பு, ஆயமரப்பட்டை போன்றவற்றைச் சேர்த்து ஸுநேக்ரி தயாரிக்கப்படும். இம்மருந்து கண் நோய்க்குப் பயன்படுத்தப்படும்.

தாம்ராதி, வஜ்ர கல்ப இவ்விரண்டு மருந்துகள் வழக்கில் குறைவாக உள்ளன. குறிப்புகள் பெற இயலவில்லை.

லவணம் என்றால் உப்பு, சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி, இந்துப்பு, விளையுப்பு, துவர் சலைப்பு, கடுக்காய், நெல்லிக்காய், தான்றிக்காய், நாகதந்திவேர், சேர்குறு, கொடுவேலிக்கிழங்கு, ஆமணக்கு எண்ணெய், கோமயம் ஆகியவற்றை மண்சட்டியில் பல்பம் செய்ய்தால் 'கல்யாணகலவணம்' கிடைக்கும். இவ்வுப்புத் தேனுடன் கலந்து உண்ண வேண்டும். மலச்சிக்கல், வயிற்றில் நீர் சுரத்தல், கீரிப்பூச்சி, வயிற்றுப்புழு போன்றவற்றிற்கு இம்மருந்தைப் பயன்படுத்தலாம்.

புராண கிரிதம் :

கிரிதம் என்றால் நெய். 100 ஆண்டுகளிலிருந்து 1000 ஆண்டு வரை பழையமையுடைய நெய்யைப் 'புராண கிரிதம்' என்றும் 'அமிர்தம்' என்றும் அழைப்பர். இந்நெய் புத்தி சுவாதினமின்மைக்கும், நரம்புத் தளர்ச்சிக்கும், பிரசவத்திற்கும் பயன்படுத்தப்படும்.

இம்மருந்துக் குறிப்புகளை நோக்கும் பொழுது ஹரிதகி எனப்படும் கடுக்காய் நல்ல மருந்துப் பொருளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை தெரிய வருகிறது. மருந்துகளைப் பொடியாகவும், லோகியமாகவும், தைலமாகவும், நெய்யாகவும், மாத்திரைகளாகவும் உப்பாகவும் தயாரித்து வைத்தியம் செய்துள்ள செய்தியை அறியமுடிகிறது. இக்கல்வெட்டில் உள்ள 20 மருந்துகளில் பல மருந்துகள் இன்றும் வழக்கில் உள்ளன. நுரையீரல், கல்லீரல், வயிறு, நரம்பு, கண், இரத்தம், மூளை போன்ற உறுப்புக்களின் நோயைப்பற்றியும், அவற்றிற்குரிய மருந்து முறைகள் பற்றியும் அறிந்திருந்தனர் எனலாம்.

தமிழகத்தில் மருந்துவம் மனித வாழ்விற்கு மிகவும் இன்றியமையாதது. கல்வெட்டில் கூட மருந்துவக் குறிப்புகளைப் பொறித்துள்ளமை அரும் பெரும் சிறப்புச் செய்தியாகும். சுமார் 900 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே மருந்துவமனையும், மருந்துவக் கலாசாலையும், அதில் நிரந்தரமாகப் பணியாளர்களையும், மருந்துவ வல்லுநர்களையும், பணியாட்களையும் நியமித்துள்ளதையும்; ஆசிரியர், மாணவர், பணியாற்றுவோர் தங்க விடுதி வசதி செய்தமையும் நோக்கும் பொழுது தமிழகத்தில் மருந்துவம் பற்றிய தெளிந்த அறிவு இருந்தமை புலப்படுகிறது.

துணை நூல்கள் :

- Chandrasekaran, South Indian Temple Inscriptions Volume III Part II, 1951.
- K.V. Subrahmanya Aiyer, Historical Sketches of ancient Dekhan Volume III 1967.

நன்றி : வளர்தமிழியில் அறிவியல் (1994) அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க் கழகம் தஞ்சாவூர்.
தொல்காப்பியர் கால மருத்துவம்
மருத்துவர் சி.கே. சம்பத்

தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல், நாகரிக மேம்பாடு, அவர்களின் மருத்துவக்கலை, மருத்துவச் சிந்தனைகள் ஆகியவற்றைத் தொல்காப்பியத்தில் உள்ள குறிப்புக்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. மொழிக்கு இலக்கணம் கூறியதோடு, சொற்பொருள் விரித்துக் கூறும் வகையில் பல மருத்துவக் கருத்துக்களும், குறிப்புகளும் ஆங்காங்கே சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

மருத்துவர் :

தொல்காப்பியர் காலத்தில் மருத்துவர்கள் இருந்தனர் என்பதில் எந்தவித ஐயமும் இல்லை. மருத்துவர்களில் ஆண், பெண் ஆகிய இரண்டு பாலருமே இருந்தனர் என்பது அவர் குறிப்பில் இருந்து தெரிகிறது. மருத்துவரை "நோய் மருங்கு அறிஞர்"¹ என்றே குறிப்பிடுகிறார்.

நோய் மருங்கு அறிஞர் என்பவர் மருத்துவர் என்பது தெளிவு. தொல்காப்பியர் கருத்தை நம்கால மேல்நாட்டு மருத்துவர் ஒருவர் கருத்தோடு ஒப்பிட்டால் தமிழர்களின் மருத்துவக் கருத்துக்களின் சிறப்பை அறியலாம். "மருத்துவம் செய்பவர்கள் நோயாளிகளோடு தொடர்பு உள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். நோயாளியைக் கூர்ந்து நோக்கி நோயை அறிவதுதான் மருத்துவத்திற்கு முதல்வழியாகும். மேலும் நோயாளியின் குடும்பத்தோடு நெருங்கி இருந்து அக்குடும்பத்தின் நிலையை நன்கு புரிந்து கொண்டு அதே நேரத்தில் அவர்களுக்கு நண்பனாகவும், ஆலோசனையாளனாகவும் திகழ வேண்டும். இருப்பினும் மற்றவற்றை விட மருத்துவத்தில் என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்ய வேண்டும்"². இதே கருத்தைத் தொல்காப்பியர் கால மருத்துவர்களும் கொண்டிருந்தனர்.

நோய் (Disease) :

தொல்காப்பியர் காலத்தில் உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றி அறியப்பட்டிருந்தது. நோய்மை செய்வது நோயாகும். மேலும் தளர்ச்சி, மெலிவு, துன்பம், துக்கம், வருத்தம் ஆகியவையும் நோய் என்பர். இப்பொருள்களிலிருந்து நமக்கு ஒரு உண்மை புலப்படுகிறது. அதாவது நோய் என்பது உடலைப்பற்றியது என்பதைவிட உள்ளத்தைப் பொருத்தது என்பதையும், உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் ஏற்படும் எந்தவிதத் துன்பமும் அல்லது துன்பம் தரத்தக்க நிலையும் செயலும் நோய் என்று கொள்ளவேண்டும். இக்கருத்து தொல்காப்பியர் காலக் கருத்தாக இருந்தது.

"பையுளும் சிறுமையும் நோயின் பொருள்"³ என்பதால் நோய் என்பது வருத்தமும், சிறுமையும் சேர்ந்ததாகும் என்பதாம்; "பையுள்" என்றால் உடல் துன்பம் ஆகும். "சிறுமை" என்றால் உள்ளத்தில் ஏற்படும் இழிவோ (அல்லது) சோர்வோ உடலையும் பாதிக்கும், இதனால் உடல் உள்ளம் இரண்டின் தொடர்பு அறியப்படுகிறது. இக்கால மேனாட்டு மருத்துவர் ஒருவர் "உடல் நோயில் உள்ளம் மாறுபாடு" என்றும் கட்டுரையில் "உடல் நோய் உள்ளத்தைப் பாதிக்கும்" என்றும் "வாழ்க்கையில் அழுத்தங்களால் உடல் உள்ளம் இரண்டுமே தாக்குதலுக்கு உட்படும் என்றும், உடல் நோயுறும்போது உள்ளத்தில் சிறுமை (Depression) ஏற்படும் என்றும் உள்ள வேறுபாடு இயல்பாகவே உடன் தொடரும்"⁴ என்றும் கூறுகிறார்.

அதிர்ச்சி (Shock) :

அதிர்ச்சி என்பதை Shock என்பர். விதிர்ப்பு என்றால் அஞ்சுதல் (Fear) என்பதாம். ஒருவருக்கு அதிர்ச்சி உண்டாகும் போது பயவணர்வு அதனுடன் வருவது இயற்கை. இதன் விளைவே உடலில் ஏற்படும் நடுக்கம் (tremors). அதிர்ச்சியின் கூறாகப் பயமு நடுக்கமும் ஏற்படும் என்பது மருத்துவர்களுக்குத் தெரியும். இதை உள்ளடக்கித்தான் தொல்காப்பியர்

"அதிர்வும் விதிர்ப்பும் நடுக்கஞ் செய்யும்"⁵

என்று சுருக்கமாகக் கூறிவிட்டார். அதிர்ச்சியும், பயஉணர்வும் நடுக்கம் செய்யும் என்பதை ஒரு உதாரணம் மூலம் விளக்குவே வாம். இதயநோய் (Ischaemic Heart disease) ஏற்பட்டவுடன் முதலில் தோன்றுவது வலி என்றாலும் வலி ஏற்படாமலேயே அதிர்ச்சி உண்டாவதும் உண்டு. அவ்விதம் ஏற்படும் அதிர்ச்சியை உடலிலும் உள்ளத்திலும் உண்டாகும் மாறுதல்களால் அறிந்து கொள்ளலாம். உள்ளத்தில் பய உணர்ச்சியும் உடலில் நடுக்கமும் ஏற்படும். வள்ளுவர் இதை வைத்துத்தான் 'அதிரவருவதோர் நோய்' என்றார் போலும். இக்கருத்தை ஓட்டி திருமூலரும் இதயநோயைப்பற்றி

"அடப்பண்ணி வைத்தார் அடிசிலை உண்டார்
மடக் கொடியோடு மந்தணம் கொண்டார்
இடப்பக்கமே இறை நொந்தது என்றார்
கிடக்கப் படுத்தார் கிடந்தொழிந்தாரே"⁶

என்று இதய நோய் வரும் விதத்தைப் பற்றிக் கூறியிருப்பது இதய நோயின் பழமையை நன்கு உணர்த்துகின்றது.

ஓடு :

ஓடு ஒரு நோயாகும். "ஓடுமரக் கிளவி யுதிமர இயற்றே"⁷ என்ற அடியால் ஓடு என்ற சொல் ஒரு மரத்தின் பெயரையும், ஒரு நோயின் வகையையும், மூன்றாம் வேற்றுமை உருபினையும் குறிப்பதாக உரை கூறப்படுகிறது. மேலும் ஓடு என்னும் நோயைக் குறிப்பதிலிருந்து வேறுபாடு அறிய ஓடுமரக்கிளவி என்றார் ஆசிரியர். இதை நோக்க ஓடு என்னும் நோய் அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டின் மக்களுக்கு ஏற்பட்டதோடு அதை மருத்துவர்கள் அறிந்திருந்தனர் என்றும் புலனாகிறது. "ஓடு" என்பது குழிப் புண் பரவும் ஒரு வகைக் கட்டி (Spreading Abscess) புண் புரை (Simcs) சீழ் (Pus) எனப் பல பொருள் உள்ளதாகத் தெரிகிறது.⁸ எப்பொருளாயினும் ஓடு என்பது ஒரு நோய்; அது காப்பியர் காலத்தில் அறியப்பட்ட ஒன்றாகும் என்பது தெளிவு.

குட்டம் (Leprosy):

குட்டம், இன்பாவுள் எவ்வாறு வரும் என்று செய்யுளியலில் கூறப்பட்டிருப்பினும், குட்டம் என்பதற்குப் பேராசிரியர் உரை கூறும்போது "குறைந்தமையால் குட்டம்" எனப்பட்டது என்பர். மேலும் குட்டம் என்பது வழக்குச் சொல்லாகும் செய்யுள் என்பாரும் உளர் என்று கூறுகிறார். இதனை விளக்கிய திரு கணேசய்யர் அவர்கள் வழக்குச் சொல்லால் செய்த செய்யுள்⁹ என்று கூறுகின்றார். ஆகையால் "குட்டம்" என்ற வழக்குச் சொல்லுக்குக் குறையுடையது அல்லது குறைபட்டது என்று பொருள் கூறப்பட்டது. குறைபட்டது குட்டம் என்றால் அது தொழுநோயைக் குறிக்கும் ஒரு வழக்குச் சொல் ஆகும் என்று அனுமானிக்கலாம். 'குட்டம்' என்ற சொல் எந்தப் பொருளில் எடுத்தாளப்பட்டிருந்தாலும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் குறைபட்ட நோயாகிய குட்டம் என்ற நோயும் இருந்திருக்கிறது. இவ்வழக்கு சங்க காலத்தில் "காரக் குறைந்து கரைபட்ட"¹⁰ என்ற கலித்தொகை அடியால் விளக்கம் காணலாம். குட்ட நோயில் கையும் காலும் குறைந்து தழும்புகள் நிறைந்து காணப்படும். குறைந்தது குட்டம் என்று வழக்கில் இருந்ததால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் குறைபட்ட குட்ட நோயும் இருந்திருக்கவேண்டும் எனலாம்.

பசலை பாய்தல் :

இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் தலைவன் பிரிவினால் தலைவிக்கு உடலில் ஏற்படும் நிறைவேறுபாட்டைப் பசலை பாய்தல் அல்லது பசலை நோய் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவன் பிரிவினால் உள்ளம் மாறுபட்டு மேனி தன் நிறம் இழந்து தலை வி வருந்துவான். இவ்வித உள்ள வேறுபாடு மேனி மூலமாக (Skin) வெளிப்படுகிறது. இதைத்தான் தொல்காப்பியர் 'வானம் பார்த்து புலம்புறுகாலை' என்றும் "பசியட நிறறல் பசலைபாய்தல்"¹¹ என்று மெய்ப்பாட்டியலிலும் கூறுவர். மேலும் 'பசப்பு நிறமாகும்' என்ற நிற வேறுபாடாகிய குறிப்புணர்்தல் என்பார். இந்த மேனியின் நிற வேறுபாட்டை நோய் என்றே கொண்டனர் அக்கால மருத்துவர்களும். அதனால்தான் 'தளிர்ன்ன எழில் மேனி தகை வாட நோய் செய்தான்' என்று கலித்தொகை உறுதிப்படுத்துகிறது. இக்கால தோல் நோய் மருத்துவர்கள் (Dermatologists) தோல் உள்ளத்தில் ஏற்படும் அழுத்தங்களின் தன்மையைத் தேர்ந்துவிக்கும் உடலின் பகுதியாகும் என்றும், உள்ளும், புறமும் இணைக்கும் ஒரு கருவி¹² என்றும் கூறுவர். ஆக உள்ளத்துள் எழும் உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடே பசலை பாய்தல் என்ற நிற வேறுபாடு ஆகும் என்ற உளவியல் கருத்தைத் தொல்காப்பியர் கால மருத்துவர்களும் அறிந்திருந்தனர்.

மருந்தும் மருந்துப் பொருள்களும்

மருந்து எனப்படுவது உடலினுள் உயிர் மருவி அல்லது பொருந்தி இருக்குமாறு செய்தல் என்பதாம். இச்சொல்லிற்குப் பலபொருள் கூறப்பட்டாலும் இங்கு நோய் தீர்க்கும் மருந்து என்றே சொல்லலாம். தொல்காப்பியர் கால மருந்து, மருத்துவ முறை, மருந்தின் செயல் முதலியவை பற்றிச் சுருக்கமாகக் காணலாம்.

"வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடிள்
வேம்பும் கடுவும் போல"¹²

என்ற அடிகளால் மருந்து அதன் செயல், மருத்துவமுறை, மருத்துவர் பண்பு ஆகியவற்றைப்பற்றி ஓரளவு நமக்கு உணர்த்தியுள்ளார்.

உறை என்றால் மருந்து என்று பொருள்படும். 'வாயுறை' என்றால் வாய் வழியாகச் செலுத்தப்படும் மருந்து (Oral Medicine) அல்லது சொல் மருந்து என்றும் கூறுவர். சொல் மருந்து என்னும் அது ஒருவகை மருத்துவமுறை ஆகும். மருத்துவர்கள் நோயாளிகளிடம் இதமாகவும், இனிமையாகவும், நம்பிக்கையூட்டும் வகையிலும் பேசினாலே நோய் அனேகமாக குறைந்துவிட்டது போன்று நோயுற்றவர்களுக்குத் தோன்றும். மேலும் அவர்கள் மனதில் உள்ள அச்சம் நீங்கி மனம் அமைதியும். எனவே வாயுறை என்றால் வாய் வழியாகச் செலுத்தப்படும் மருந்து அல்லது நோயுற்றவருக்குக் கூறிவரும் இதமான சொற்கள் ஆகியவை

வயாம்.

அவர் காலத்தினில் மருந்தும் மருந்து வழங்கப்பட்ட முறையும் தெரியவருகிறது. வேம்பும், கடுவும் (கடுக்காய் அல்லது வேளைப் பூண்டு) மருந்தாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டது தெரிகிறது. இதைப்போலவே மற்ற தாவரங்களையும் மருந்தாகப் பயன்படுத்தி இருப்பார் என்பதை ஊகிக்கலாம். மற்றும் அக்காலத்தில் கசப்பு மருந்துகளை உட்கொண்டால் மனதுக்கு ஒவ்வாததாக இருப்பினும் முடிவில் உள்ள நோய்தீர்ந்து நன்மையக்கும் என்று நம்பப்பட்டது. கசப்புச் சுவை உடல் நோயைத் தீர்க்கும் என்று நினைக்கப்பட்டது. அதனால் சுவை அடிப்படையில் மருத்துவ மூலிகைகளைப் பிரித்துப் பார்க்கும் வழக்கம் இருந்திருக்க வேண்டும். இன்று தமிழ்நாட்டு மக்களிடம் இந்த நம்பிக்கை நிலவி வருவதை நாம் பார்க்கலாம். மேலும் இந்திய மருத்துவ முறையில் ஒன்றான சித்தமருத்துவ முறையில் சுவை அடிப்படையிலேயே தாவரங்களின் மருத்துவப் பயன் அறியப்படுகின்றது.

தமிழர் பண்பாட்டிலும் தமிழ் மக்களின் வாழ்வின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் மரமும், செடியும், பூவும் இடம் பெற்று விட்டது. அதனளவில் தொல்காப்பியரும் மருத்துவ அடிப்படையில் உதவும் மூலிகைகளையும் மரங்களையும் சுட்டுகிறார் எனலாம். பெரூர் இல்லாமல் எந்த ஒரு சொல்லையும் அவர் பயன்படுத்துவதில்லை. அவ்விதமே மரங்களின் பெயர்களையும் மருத்துவ அடிப்படையில் அதன் பயன் கருதிக்கூறி இருக்க வேண்டும். மேலும் மக்கள் வாழ்ந்த ஐவகை நிலங்களுக்கே தாவரப் பெயர் இட்டு வழங்கினார். எழுத்ததிகாரத்தில் பல மரப் பெயர்களை கூறுவதிலிருந்து அவை அக்காலத்தில் மருந்தாகப் பயன்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கருத இடம் உண்டு. ஏனெனில் அம்மரங்களின் பல பாகங்கள் இப்போது இந்திய மருத்துவத்துவத்திலும் பயன்படுகின்றது. இம்மரங்களின் பெயர்கள் வட மொழிப் பெயர்களாக இல்லாமல் தமிழ்மொழிப் பெயர்களாகவே இருப்பதால் இது உறுதிப்படுகிறது.

- ஒடுமரம் : நிலப்பனை
இரைப்பு நோய், இரத்த மூலம் உடல் தேற்றியாகப் பயன்படும் (எ 263)
- உதிமரம் : ஒதி மரம்
பட்டை குடிநீர் குட்ட நோய் புண்களைக் கழுவப் பயன்படும்
(எ 244)
- அதமரம் : அத்திமரம்
அத்திப்பால் இரும்பினால் உண்டான புண்களுக்கு மருந்தாகப் பயன்படுகின்றது.
- சேமரம் : சேராகொட்டை
கொட்டையிலிருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய் குட்ட நோய்க்குப் பயன்படுகிறது. மேக நோய்களுக்குப் பயன்படும் மூலிகை, சித்த மருத்துவத்தில் மிகவும் போற்றப்படும் மருந்து (எ 279)
- இல்லம் : தேற்றாங் கொட்டை
உடல் தேற்றி - உடல் உறுதிக்குப் பயன்படும் (எ 314)
- எகின் : புளியமரம் (எ 337)
- ஆர் : சந்தனம்
வெப்ப நோய்களுக்குப் பயன்படும் சந்தன எண்ணெய் எகித்து நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. (எ 344)
- ஆல் : ஆலமரம்
இரும்பு பட்ட புண்களுக்கும் விந்து உடல் தேற்றுவதற்கும் பயன்படும்.
- குமிழ் : பெருங்குமிழ் கும்பிடுத் தேக்கு - இதன் வேர் தசமுலத்தில் ஒன்றாகும் (எ 387)
- தளா : முல்லை (எ 231)
- பிடா : பிடவம் (எ 230)
- நெமை : ஒரு மரம் (எ 283)
- நமை : வெக்காளி மரம் (எ 213)
- விசை : ஒரு மரம் (எ 284)
- பனை : பனை மரம் (எ 283)
- பீர் : பீர்க்கம்
இதை நாம் இப்போது கொடி என்கிறோம். அது ஒரு மரவகையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பேய் பீர்க்கு இதில் ஒரு வகையாகும். (எ 366)
- வேல் : வேலமரம்
கருவேல், வெள்வேல், குடைவேல், பீவேல் பட்டை மருந்தாகப் பயன்படுகிறது. (எ 376)
- அனா : அரசமரம்
அரசன் வித்து பட்டை மருந்தாகப் பயன்படும் (எ 284)
- ஆவாரை : ஆவாரம்
பொன்னாவரை, நிலாவாரை, இரண்டுமே மருந்தாகப் பயன்படுகின்றது. (எ 284)
- சார் : இது ஒரு மரம் (எ 348)
- வெதிர் : மூங்கில்
மூங்கில் அரிசியும், குருத்தும் மருந்தாகப் பயன்படும், மூங்கில் குருத்து கருவைக் கலைக்கப் பயன்படுகின்றது. (எ 384)
- பூல் : பூலா - புல்லாந்தி - வெண்பூலா, கருப்புபூலா, வரட்பூலா - நிர்ப்பூலா (எ 376)
- யா : ஒரு மரம்
- ஆண் : ஆணமரம் - அழிஞ்சில்
இதனை அங்கோலம் என்பர். தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட தாவரங்களில் ஆண் மரம் மாத்திரம் குமரி மாவட்டத்திலும் கேரளத்திலும் காணப்படுகிறது. அணங்கோடு, திக்கணங்கோடு என்ற ஊர்ப்பெயர்கள் உள்ளன.

உடல் கூறுகளும், அறுவை மருத்துவமும் :
(Anatomy & Physiology)

தொல்காப்பியர் காலத்தில் மருத்துவர்களுக்கு உடல்கூறுகள் மேலோட்டமாகத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் (Gross Anatomy) ஏனெனில் அவ்வாறு வழக்கில் இருந்த சொற்களையே தம் நூலில் எடுத்தாண்டிருக்கிறார். அவையாவன :- கண் (eye) இமை (lip) மெய் (உடல்). மெய் என்றது இவ்வுலகம் எப்படி ஐம்பூதங்களால் ஆனது உண்மையோ அவ்விதமே இந்த உடலும் ஐம்பூதங்களால் ஆனது உண்மை என்ற பொருளில் மெய் என்றனர். உடலை மெய் என்றதால் உடலைக் காப்பதில் அக்கால மக்கள் உறுதியாக இருந்தனர் என்பது விளங்கும். நரம்பு (Nerve), சினை உறுப்பு (Organ), உந்தி-கொப்பளம் (Umbilicus), தலை (Head), மி உறு (Throat), நெஞ்சு (Chest), பல் (Teeth), இதழ் - உதடு (Lip), நா (Tongue), மூக்கு (Nose), அண்ணம் (Palate), இடை அண்ணம் (Soft Palate), நுனி அண்ணம் (Hard Palate), முன்பல், நா விளிம்பு (Margin of Tongue), முதல் நா, இடைநா (Middle of Tongue), பல் முதல் (Alveolar Margin), நுனி நா (Tip of tongue), பெண்மை (Feminine), ஆண்மை (Masculine), இளமை (Young), முலை (Breast), பால் (Sex), சுவை (Taste), வடிவு (Shape), வெரிந்-முதுகு (Back). யாக்கை¹⁴ ஏழு உடல் தாதுக்களால் இழுத்துக் கட்டப்பட்டது என்பது பெருள்.

எலும்பு, கொழுப்பு, நிணம், சக்கிலம், கசை, பெண்-ர், ரசம் என்று தாதுக்களால் ஆனது என்று பொருள். இக்கருத்து தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே ஏற்கப்பட்டது ஆகும். ஆயர்வேதக் கருத்துக்கும் இதற்கும் எந்தவிதப் பிணைப்பும் இல்லை; ஏனெனில் ஆயர்வேதம் தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழகத்தில் பரவவில்லை.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் அறுவை மருத்துவ முறைகளும் இருந்திருக்க வேண்டும். அகத்திற்கு இலக்கணம் கண்டவர் புறத்தினையில் போர் முறைகளையும், வீரர்கள் பொருவது, களத்தில் புண்படுவது, பாசறை, வெற்றி தோல்வி முதலிய போர்ச் செய்திகளையும் குறிப்பிடுகிறார். அவ்விதம் போர்ச் செய்திகளைக் கூறுவதால் போரில் வீரர்கள் பொருது மடிவதும், மடியாது உறுப்புகள் குறைவுறுதலும், போரில் புண்கள் உண்டாவதும் இருந்திருக்க வேண்டும். அவற்றிற்கு மருத்துவமும் செய்திருப்பார்.

சொல்லதிகாரத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமை என்ன என்பதும் அச்சொல் எங்கு வரினும் வினையும், வினைக்குறிப்பும் என, அவ்விரண்டையும் தனக்குத் தோன்றும் நிலமாக உடைத்து என வேற்றுமை இயலில்

'அறுத்தவின் குறைத்தவின் தொகுத்தவின் விரித்தவின்'¹⁵

என்பதால் குறைத்தல் என்பதைச் சுருக்குதல் அல்லது சிறிதழிக்கச் சிதைத்தல் எனப் பொருள்படக் கூறுகிறார். அதற்கு விளக்கம் கூற வந்த விளக்கவுரைகாரர் "சிறிதழிக்கச் சிதைத்தலாவது" ஒரு பகுதியை மட்டும் நீக்குதல் எனப் பொருள்படக் கூறுகிறார். அதற்கு விளக்கம் கூற வந்த விளக்கவுரைகாரர் "சிறிதழிக்கச் சிதைத்தலாவது" ஒரு பகுதியை மட்டும் நீக்குதல் என்பார். இதை வைத்துப்பார்க்கும் போது அங்கத்தைக் குறைத்தல் அல்லது ஒருபகுதியை நீக்குதல் (Amputation or removal of part of or gan) என்பது புலனாகும். மேலும் அறுத்தல் என்பது சிறிதழிவாமல் சிணையை ஆயினும் முதலையாயினும் இரு கூறாகச் செய்தல் என்பர். அதாவது ஒரு உறுப்பின் முழுக் கூறையோ அல்லது அதன் ஒரு பகுதியையோ இரண்டாகக் கூறுபடுத்தல் (Entire organ or part of organ) என்பதாம்.

மற்றொரு இடத்தில் வெகுளி (Anger) தோன்றுதல் காரணமாக "உறுப்பறை"¹⁶ கூறுகிறார். உறுப்பறை என்பதை உரையாசிரியர் அங்கங்களை அறுத்தல் என்று பொருள் கூறுகிறார். உறுப்பைக் குறைத்தல் என்பது கை குறைத்தலோ அல்லது கண் குத்தலோ என்று புலவர் குழந்தை விளக்கம் கூறுகிறார். உறுப்பைக் குறைத்தல் (Amputation) அல்லது சுக்குதல் (Excision) என்ற அறுவை மருத்துவம் அக்காலத் தமிழகத்தில் பழக்கத்தில் இருந்தது என்பது தெரியவருகிறது. தொல்காப்பியர் காலத்தில் அறுவை மருத்துவத்தின் அடிப்படை முறைகளான அறுத்தல் (Incision), குறைத்தல் (Amputation), சுருக்குதல் (Excision) போன்ற முறைகளும் தொகுத்தல் போன்ற முறைகளும் தொழில் படுத்தப்பட்டது விளங்கும். ஆனால் விரிவான அறுவை மருத்துவக் குறிப்புகளைக் காணமுடிவதில்லை; வேறு ஆதாரங்களும் இல்லை.

மகப்பேறு இயல், கருவியல் (Obstetrics & Embryology) :

"மெய்யின் வழியது உயிர் தோன்றும் நிலையே"¹⁷ என்ற சூத்திரத்தில் உயிர் மெய் எழுத்துக்களில் மெய் முன்னரும் உயிர் அதன் பின்னரும் ஒலிக்கும் என்பதை இலக்கணம் கூறும் வகையில் ஒரு உண்மை புலப்படுத்தப்படுகிறது. உடல் வழியாகத்தான் உயிர் தோன்றும் என்ற கருத்தைத் தொல்காப்பியர் மறைமுகமாக உணர்த்தி உள்ளார். இதற்கு விளக்கம் கூறிய சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் "உயிர் காட்சிப் பொருள் அல்லவேனும் அவ்வுயிர் எடுத்த உடம்பின் வாயிலாக அவ்வுயிர் உண்மை தெரியவரும் என்றார்".

மெய்ப்பொருள் கூறும் வகையில் இருப்பதாக இருந்தாலும் கருவியல் (Embryology) படி கருப்பையில் விந்தும் நாளமும் (Sperm & ova) சேர்ந்து கரு உண்டாகிப் படிப்படியாக வளர்ந்து இரண்டாவது வாரத்தில் இருந்து எட்டாவது வாரம் வரையில் கருவளரும் நிலையாகின்றது (Embryonic stage). இந்நிலையை அடுத்து உடலின் பாகங்கள் படிப்படியாகத் தோன்றி உருவம் அடையும் நிலை பிண்ட நிலை ஆகும். இந்நிலை ஒன்பது வாரங்களில் இருந்து நாற்பது வாரம் வரையாகும். இந்த நிலையில் தான் பிண்டம் வளர்ச்சியடைந்து அதன் இயக்கம் (movement) உண்டாகும். இந்த இயக்கம் முதல் பதினான்கு வாரத்தில் ஏற்படும். ஆனால் பதினேழு முதல் இருபது வாரம் உள்ளாக இவ்வியக்கத்தைத் தாயால் நன்கு அறிய முடியும்.¹⁸ இந்நிலை தான் உயிர் தோன்றும் நிலை என்று தோன்றுகின்றது.

இயக்கம் இல்லாத பிண்ட நிலையை ஆங்கிலத்தில் Product or conception என்றே கூறுவர்; குழந்தை என்று சொல்வதில்லை. இவ்வியக்கத்தினால் உடல் வழியாக உயிர் தோன்றும் கருவியல் உண்மையைத் தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர் அறிந்திருந்தனர் என்பது தெரிகின்றது.

மேலும் உயிரெழுத்துக்கள் மெய்யெழுத்துக்களோடு இயைந்து நின்ற போதும் தத்தம் அளவும், குறியும் திரியாது என்பதை, 'மெய்யோ டியையினும் உயிரியல் திரியா'¹⁹ என்ற நூற்பாவில் கூற வந்தவிடத்து உட்கருத்தாக உயிர் தத்தம் உடம்போடு இயைந்தாலும் அவ்வுயிரின் தன்மையில் (Biological Character) இருந்து திரியாது என்று கூறுகிறார். அதாவது உயிரின் பாரம்பரியக் கூறுகள் (Hereditary Character) மாறாது என்பதாகும். இக்கருத்துக்கு அரண் செய்வது போல் பிறிதோர் இடத்தில் ஒப்பு என்பதற்குத் "தந்தையர் ஒப்பு மக்கள்" என்ற உரைக் கருத்தும் காணப்படுகின்றது. இதுதான் மரபு வழிப்பண்பாகும் (Genetic Character). தொல்காப்பியர் கால மருத்துவர்கள் கருவியல் (Embryology) பற்றி அறிந்ததோடல்லாமல் மரபுவழி (Genetics) பற்றியும் ஓரளவு அறிந்திருந்தனர் எனலாம்.

கருவுற்ற பெண்களுக்குச் சில வேட்கைகள் (Disire) ஏற்படுவது இயற்கை. கருவுற்ற காலத்துப் பெண்களுக்கு ஏற்படும் உணர்ச்சி என்று உடல் கூற்று இயல் வல்லுநர்கள் (Physiologists) மகப்பேறு இயல் வல்லுநர்கள் கூறுவர். இது அக்காலத்தில் அறியப்பட்ட ஒன்றாகும். "வயாவென் கிளவி வேட்கைப் பெருக்கம்" என்பதில் வயா என்ற சொல் குறிப்பாகக் கருவுற்ற மகளிர்க்கு ஏற்படும் ஒருவித மனநிலை மாற்றம் (Psychiatric Changes) ஆகும். இக்கருத்தைச் சங்க இலக்கியமான புறநானூற்று எடுத்துக்காட்

டும். கருவுற்ற பெண்களுக்கு இவ்வேட்கைப் பெருக்கம் உணவு வகைகளிலோ அல்லது சுவையிலோ ஏற்படும். இது ஒரு மாறுபட்ட உணர்வாகும்.

குறிப்பாகப் புளிப்புச்சுவை உள்ள பொருள்கள் மற்றும் வேறு சுவையுள்ள பொருள்கள் மீதோவிரும்பம் கொள்வர். இதை ஆங்கிலத்தில் Picca என்பர். இக்கால மருத்துவர் ஒருவர் "இவ்வித மாற்றங்கள் சிறப்பாகக் கருத்தரித்த அண்மைக் காலத்தில் ஏற்படும் என்றும் உணவு முறையாலும் ஒருவித மாற்றம் தோன்றும்"²⁰ என்றும் கூறுவர். இந்த வயவு அல்லது வயா என்ற மனநிலை கருவுற்ற பெண்களுக்கு ஏற்படும் என்பதை அக்கால மருத்துவர்கள் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தனர் போலும்.

மகப்பேற்றுக்குப் பிறகு மகளிர் சில நாட்களுக்குத் தனிமைப் படுத்தப்படுவர். மகளிருக்கு ஏற்படும் உடல்நலக் குறைவே தனிமைப்படுத்தப்படுவதற்குக் காரணமாகும். இதைப் "புனிற்று தீர் பொழுது" (Post natal Period) என்பர். குழந்தை பிறந்தபின் மகளிரைத் தனிமைப்படுத்தி உடல் நலத்தைப் பேண வேண்டும் என்று கருதப்பட்டது. இப்பழக்கம் தமிழர்கள் மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே கடைப்பிடித்த ஒரு பழக்கமாகும். இதைத் தொல்காப்பியர் "புனிறென் கிளவி ஈன்றணிமைப் பொருட்டே"²¹ என்றும் "புதல்வர் பயந்த புனிற்று தீர் பொழுதின்"²² என்றும் கூறுவர். அக்காலமக்கள் கருவுறுதல், கருவுற்ற மகளிரின் மனநிலை, அவர் வேட்கை முதலியவற்றை அறிந்திருந்தனர்.

துணை நூல்கள்:

1. தொல். பொருள். செய்யுளியல் - 492
2. Physician Healer and Scientific DAWA and HALHLF Page 210.
3. தொல். சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம் -341 பக்கம் 173.
4. Journal of applied Medicine vol. 4 No. 5 May 1978 Page 355-56 Dr. Loyds.
5. தொல். சொல். உரியியல் - சூ 316
6. திருமந்திரம் திருமூலர்.
7. தொல். எழுத்து. உயிர் மயங்கியல் 263 பேரா. சுந்தரமூர்த்தி (பதிப்பு) அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
8. Encyclopaedic Dictionary By T.V. Sambasivam Pillai Vol I Page 841.
9. தொல். பொருள். செய்யுளியல் 430 பேராசிரியர் உரை கணேசய்யர் குறிப்பு
10. கலித்தொகை, பாடல் 65-6-9
11. தொல். பொருள். பொருளியல் 195 பக்கம் 332
தொல். பொருள். மெய்ப்ப. 266 பக்கம் 373
தொல். சொல். உரியியல் 307 பக்கம் 178
12. Emotion and bodily changes H. Mande Aunter M.D. Ph.D. Columbia University DPL of Medium Psychiatric Page 372-373
13. தொல். பொருள். செய்யுளியல் 416-பக்கம் 475
14. தொல். எழுத்து. பிறப்பியல்
15. தொல். சொல். வேற்றுமையில் 72 சேனாவரையர்
16. தொல். பொருள். மெய்ப்பாட்டியல் 254
17. தொல். எழுத்து. நூன்மரபு 18
18. Essentials of Human Embryology 1982 Page 100-104
19. தொல் எழுத்து. நூன்மரபு 10, கு. சுந்தரமூர்த்தி
20. An approach to Community Mental Health Gerald captain M.D. Ph.D. Page 73-74
21. தொல். சொல். உரியியல் 375
22. தொல். பொருள். கற்பியல் 144.

நன்றி : வளர்தமிழில் அறிவியல் (1994) அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க்கழகம் தஞ்சாவூர்.

திருமந்திரத்தில் கருஉற்பத்தி
- புலவர் ம.கி. இரமணன்

அறிவு சார்ந்தே இன்றைய வாழ்வு சுழல்கிறது.

அறிவியல் படைத்த புதுப்புதுக் கண்டுபிடிப்புகள், சாதனங்கள், சர்வ வல்லமை படைத்த கடவுளுக்கே சவால்விடுமளவு நெருங்குகின்றன.

இன்றைய மருத்துவத்தில் புதுப்புது ஆய்வுகள் நடக்கின்றன. 'கரு எவ்வாறு உருவாகிறது' என்கிற படைப்பின் மர்மத்தை அன்றுமுதல் இன்றுவரை ஆராய்ந்து கொண்டே உள்ளனர்.

சித்தர்களும், யோகிகளும் அற்புதமான பாடல்கள் மூலம் மருத்துவக்கலையை வளர்த்துள்ளனர்.

தமிழிலக்கியத்தில் மிகவும் பழமையும் பெருமையும் மிக்க திருமூலர், திருமந்திரத்தில் கூறியுள்ள 'கரு உற்பத்தி' பற்றிய செய்திகளை, இன்றைய மருத்துவ அறிவோடு ஒப்பிட்டுக் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் மருத்துவம்

'மருத்துவம்' பற்றிப் பல நூல்களும் பிற பாடல்களும் உள்ளன.

18 சித்தர்கள் எழுதிய பாடல்களில் உள்ள 'சித்த வைத்தியம்' எனும் தமிழ் மருத்துவம், இயற்கை வழி, மூலிகைகளால் செய்யப்படும் தனி மருத்துவமாக இன்றும் போற்றப்படுகிறது.

18 சித்தர்களில் ஒருவராகிய திருமூலர் கூறும் திருமந்திரத்திலுள்ள 'கரு உற்பத்தி' பற்றிய கருத்துக்களைக் காண்போம்.

திருமூலர் யார்?

"மூலன் உரைசெய்த மூவாயிரந்தமிழ்
ஞாலம் அறியவே நந்தி அருளது"

18 சித்தர்களில் ஒருவராகிய திருமூலர் மறைபொருள் மந்திரமாகப் பாடிய திருமந்திரம் 3000 பாடல்கள் கொண்டது. 9 தந்திரங்களாகவும் 196 அதிகாரங்களாகவும், சைவத்திரு முறையில் 10 ஆவதாகவும் வைத்துப் போற்றப்படுகிறது.

திருமூலர் காலம் மிகவும் முற்பட்டது என்றும் இவர் தனது யோக சக்தியால் பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார் என்றும் கூறுவர்.

திருமூலர்காலம் இன்றைக்கு ஏறக்குறைய 8000 ஆண்டுகள் ஆகும்¹; "திருமூலர் கி.மு. 6000 முதல் கி.மு. 100 வரை வாழ்ந்தவர்" என்று ஓர் ஆய்வு கூறுகிறது².

திருமூலர், மந்திரம்போல் சுருங்கிய சொற்களில் ஆழ்ந்த பொருள் திட்பமான, நுட்பமான, தத்துவக்கருத்துகள் முதல் யோக நெறி, சித்தவைத்தியக் கருத்துகள் வரையில் கூறியுள்ளார்" என்று மு.வ. அவர்கள் போற்றுகிறார்³.

கருஉற்பத்தி

திருமந்திரம், இரண்டாம் தந்திரத்திலுள்ள 14ஆவது அதிகாரம் 'கருவுற்பத்தி' ஆகும். இதிலுள்ள 39 பாடல்களும், தாய் தந்தையின் ஜீவஅணுக்கள் எவ்வாறு கலந்து, ஒன்றிக் குழந்தை உருவாகிறது என்பதை விரிவாகக் காட்டுகிறது.

யோகநிலையில், மூச்சை அடக்கிச் செய்யும் தவநிலையில் இவர் கூறியுள்ள செய்திகள் மிகவும் ஆழமும், நுட்பமும் உடைய தாயினும், இன்றைய அறிவியல் உண்மைகளோடு அதனை ஒப்புநோக்குவோம்.

கரு உருவாகும் விதங்கள் :

"ஆதிளம் ஆருயிர்
ஆக்குகின்றான் கர்ப்பக் கோளனாக உள்ளிருந்து" - 436

"பூவுடன் மொட்டுப் பொருத்த, அலர்ந்த பின்
காவுடைத் தீபம் (கரு) கலந்து பிறந்திடும்" - 456

"விழுந்தது விங்கம், விரிந்தது யோனி
ஒழிந்த முதல் ஐந்தும் - 440

"புருடன் உடலில் பொருந்து மற்று, ஓரார்
திருவின் கருக்குழி தேடிப் புகுந்தது
உருவம் இரண்டாக ஓடிவிழுந்தது" - 439

பூவும் மொட்டுமாக, பெண்ணும் ஆணும் கலந்தபோது, பெண்ணின் கருக்குழியைத் தேடிப்புகுந்து ஆண் ஜீவஅணுக்கள் உருவம் இரண்டாக ஓடி விழுந்தது எனும் திருமூலரின் கருத்தை இன்றைய அறிவியலும் ஒப்புக்கிறது.

டாக்டர் ஞானசௌந்தரி எழுதியுள்ள 'மணப்பேறும் மகப்பேறும்' எனும் நூலில், இது தொடர்பான அறிவியல் விளக்கத்தைக் காண்போம்.

பெண்ணின் கருவணுவிலும், ஆணின் விந்தணுவிலும் உள்ள நுண்ணறையின் உட்கருவில் எல்லா நுண்ணறைகளிலும் உள்ளது போல் 46 இனக்கீற்றுகள் உள்ளன. அவை இரண்டிரண்டாக இணைந்து 23 ஜோடி இனக்கீற்றுகளாக உள்ளன. அவற்றுள் நிறம், உயரம், குணநலன்கள் எனப்பட பல பண்புகளை நிர்ணயிக்கும் 22 ஜோடி இனக்கீற்றுகளைப் பண்பினக்கீற்றுகள் (AUTOSOMES) எனவும், ஆண் பெண் பாலின் வேறுபாட்டை உணர்த்தும் ஒருஜோடி இனக்கீற்றுக்களைப் பாலினக்கீற்றுகள் (SEX CHROMOSOMES) எனவும் அழைப்பர். ஆண் பெண் ஆகிய பாலினக் கீற்றுகளின் வேறுபாட்டை ஆணின் விந்தணுவில் காண இயலும். பெண்ணின் கருவணுவில் உள்ள இரண்டு பாலினக்கீற்றுகளும் அமைப்பில் (STRUCTURE) ஒரே சீராக இருந்து XX என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

ஆணின் விந்தணுவில் உள்ள இரு பாலினக் கீற்றுகளும் அமைப்பில் ஒரே சீராக இராது, ஒன்று பெரியதாகவும் மற்றொன்று சிறியதாகவும் உள்ளன. பெரிய பாலினக்கீற்று X, சிறிய பாலினக் கீற்று Y என்றழைக்கப்படும். எனவே பெண்ணின் கருவணுவில் 44 பண்பினக்கீற்றுகளும் 44 + XX ஆகும். ஆணின் விந்தணுவில் உள்ள 44 பண்பினக்கீற்றுகளும் 44 + XY ஆகும்.

பெண்ணின் கருக்குழியில், புருடன் ஜீவ அணுக்கள் ஓடிவிழுந்து இரண்டாகும் என்பது இன்றைய அறிவியலோடு ஒத்து நிற்கிறது.

ஆண் பெண் தோற்றம் :

பெண்ணின் கருவணுவிலுள்ள 44 பண்பினக்கீற்றுகளும், பாலினக்கீற்றும், ஆணின் 44 பண்பினக்கீற்றும் + XX பாலினக்கீற்றும் சேரும்போது பிறக்கும் குழந்தை தந்தையின் பாலினக்கீற்றுசேர 44 + XY ஆணாகவும், தாயின் பாலினக்கீற்றுசேர 44+XX பெண்ணாகவும், இதில் பாலினக்கீற்றுத் தவறுகளால் அவியாகவும் தோன்றுவதை இன்றைய அறிவியல் கண்டுபிடித்துள்ளது. இதே கருத்தைத் தான் திருமூலரும் கூறுகிறார்:

ஆம்பதி செய்தான் அச்சோதி தன் ஆண்மையே!" - 461

"ஆண்மிகில் ஆணாகும், பெண்மிகில் பெண்ணாகும், பூண்புரண்டும் ஒத்துப்பொருந்தில் அலியாகும்" - 462

பெற்றோர் பண்புகள்

மனிதனின் தன்மைகளுக்கு முழுமையும் தனது பாரம்பரியத்தினின்றும், பெற்றோரிடமிருந்தும் பெறும் பண்புகளே காரணம் என்கிறது மரபியல். 22 ஜோடி பண்பினக் கீற்றுகள் (Autosomes) அவனது பண்புகள், குணங்களைத் தீர்மானிக்கின்றன.

மரபு வழித்தன்மை(GENETICS) வரும் வழி :

1/2 பெற்றோர் +1/4 தாத்தா +1/8 முப்பாட்டனார் +1/16 மூதாதையர்

இந்த ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் Francis Galton, Karl Pearson, Winship போன்றோர் மரபியல் (Genetics) உண்மைகளை ஆராய்ந்து கூறியுள்ளனர்.

பாரம்பரியப் பண்புச் சாயல்கள் பிறக்கும் குழந்தைகளிடம் பதிந்துவிடுவதைத் திருமூலரும் கூறுகிறார்.

"ஏயம் கலந்த இருவர்தம் சாயத்துப் பாயும் கருவும் உருவும் எனப்பல, காயம் கலந்தது, காணப்பதிந்த பின்" (443)

வாழ்வுக்குத் தேவையான அத்தனைப் பண்பையும் ஆயுளையும்கூட இன்புறும் இருவர் கூடும் கருவிலேயே இறைவன் அனமத்துவிடுகிறான் என்கிறார். "இன்புறுகாலத்து இருவர் முன்பு ஊறிய துன்புறு பாசத் துயர்மனை, வானுள்ள பண்புறு காலமும், பார்மிசை வாழ்க்கையும் அன்புறு காலத்து அமைத்து ஒழிந்தானே"

மனித உடலிலுள்ள 1 லட்சம் மரபணுக்களில் 4000 மரபணுக்களில் ஏற்படும் குறைகளே நோய்களுக்கும் காரணம் எனக் கண்டறிந்து, 22 + XY மரபணு நோய் வரை படத்தை 1st Generation of Physical Map-1993ஆம் வருடம் டிசம்பரில் பிரான்ஸ் விஞ்ஞானிகள் வெளியிட்டுள்ளனர்.

கருவின் நிலைகள் :

தாயின் வயிற்றில் கருஉருவானதுமே உயிர்க்காற்றாகிய பிராணன் - வாயுவும் உருவாகிவிடுகிறது. இதயத்துடிப்பை இயக்கும் இந்தப் பிராணன் மனிதன் உயிர் இருக்கும் வரை கூடவே நிற்கிறது. கருவில் உருவான உடலோடு தோன்றிய ஜீவக்காற்று முடிவில் ஒருநாள் உடலை விட்டு ஓடிவிடுகின்றது. இந்த உயிருக்கும் உடம்புக்கும் இருப்பது இறுதிவரை தொடரும் உறவல்ல; இடையிலே விலகும் நட்பு என்கிறார் வள்ளுவர். கூட்டைவிட்டுப் பறவை ஒருநாள் பறந்துவிடுவதுபோல, உடலை விட்டு உயிர் பிரிந்துவிடுகிறது. இதுதான் நட்பு என்கிறார்.

"குடம்பை தனித்தொழியப் புள்பறந் தற்றே
உடம்பொடு உயிரிடை நட்பு" - குறள் 338

உயிர்த்துடிப்பினைக், கருக்குழந்தையின் இருதயத்துடிப்பை 18 வாரத்திற்கு மேல் 20 வாரத்திற்குள் மருத்துவர் கேட்க முடியும். நிமிடத்திற்கு 120 முதல் 140 தடவை வரை ஒலிக்கும். தாயின் நாடித்துடிப்பு 80 தடவையே ஒலிப்பதால் அதுமாறுபட்டுக் கேட்கும்.

கருத்தரிக்கும்போது அதில் நீள் வாயும் சீவனில் சேரும். பிறகு, ஒருநாள் தானே அவிழ்ந்து பிரிந்துவிடும் என்கிறார் திருமூலர்.

"பூவின்மணத்தைப் பொருந்திய வாயுவும்
தாவி உலகில் தரிப்பித்த வாறுபோல்
மேவிய சீவனில் மெல்லநீள் வாயுவும்
கூவி அவிமும் குறிக்கொண்ட போதே" - 441

கருவில் குழந்தை சோதி நிறமாகப் பொன்னிறத்தில் இருப்பதாகத் திருமூலர் கூறுகிறார்.

"கோல்வளை உந்தியில் கொண்ட குழுவியும்
தால்வளை யுள்ள தயங்கிய சோதியாம்
பால்வளர்ந்து உள்ளே பகலவன் பொன்உருப்
போல்வளர்ந்து உள்ளே பொருந்து உருவாமே" - 468

கருவினுள் குழந்தை சோதிநிறமாய் இருப்பதை, நாமே நமது கண்களால், இன்றைய அறிவியல் தொழில் நுட்பப் புரட்சியின் விளைவாகக் காண முடிகிறது. 12 வாரக்குழந்தையை Scan காட்சி மூலம் வயிற்றுள் இருப்பதைக் கண்டு அதன் பொன்னிறத்தையும் உணர முடிகிறது.

ஆய்வுக்குரிய அற்புதங்கள் :

திருமூலரின் மறைமொழி மந்திரமான பாடல்கள், அறிவியலோடு ஒத்துநின்ற பகுதிகளை இதுவரை கண்டோம். இனி அவர் கூறும் பல அற்புதச் செய்திகளை யோக நெறியால் தான் ஆய்ந்து உரண முடியும். அதையும் அறிவியல் நோக்கில் ஒப்பிடும் காலம் வருமென ஆவலுடன் நோக்குவோமாக.

திருமூலர் கூறும் புதிய செய்திகள் :

1. கருவில் மனித உருவுக்கு 9 நீர்வழிகளும் 18 எலும்புகளும் தோன்றுகின்றன. பாடல் 452
2. ஆணின் வெண்ணிற விந்துவும், பெண்ணின் செந்நிற சுரோணிதமும் 8 விரல் புறப்பட்டு, 4 உரல் உட்புகும். 448
3. ஜீவஅணுக்கள் எதிர் எதிராக எதிர்த்தால் சிறப்பு மகனும், மாறி எதிர்த்தால் அருமை மகனும், சமமானால் அறிவுப்பிள்ளையும் தோன்றும். 442
4. வலதுமூச்சு மிகுந்து சேர ஆணும், இடதுமூச்சு மிகுந்து சேரப் பெண்ணும், ஒத்தால் அலியும் பிறக்கும். 446
5. உயிர்ப்பு இருவருக்கும் அளவாக ஒத்துவந்தால் அழகுக் குழந்தை பிறக்கும். மூச்சுத்தடுமாறினால் கருத்தங்காது; கருச்சிதையும். 467
6. கூடும்போது தாயிடம் மலமிகுந்திருந்தால் பிள்ளை மந்தன்; சிறுநீரிலிருந்தால் ஊமை, இரண்டும் ஒருசேர இருந்தால் குருடு; எனவே கூடும்போது உடல், மனத்துய்மை தேவை. 465
7. கூடும்போது உயிர்க்காற்று பாய்கின்ற வேளையில் குறைந்தால் குள்ளன்; இளைத்தால் முடவன்; நடுங்கினால் கூளன் ஆகிவிடும் குழந்தை. 464
8. கூடுகையில் உயிர்ப்பு 5 முறை பரந்து ஓட 100 வயது குழந்தை; 4 முறை ஓட 80 வயது குழந்தை பிறக்கும். 463
9. தந்தையின் கருவில் 2 மாதமும், தாயின் கருவில் 10 மாதமும் இருந்தே குழவி பிறக்கும். 455
10. கூடும்போது உடலில் மூலச்சூடு எழும். 446, 447

தீர்வுகள் :

திருமூலரின் கருத்துக்களில், கருக்குழியில் ஆணணுக்கள் ஓடிவிழுந்து இரண்டாவதும், ஆண் பெண் தன்மைகள் பெறுவதும், பெற்றோர் பண்புச் சாயல்கள் கருவில் பதிவதும், கருவில் நீள்வாயு பதிவதும், கருக்குழவி சோதி நிறமாக இருப்பதும் அறிவியலோடு ஒத்து நிற்கின்றன. பிற அவரது மற்ற கருத்துக்கள் ஆய்வுக்கு உரியன.

ஆயினும், பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முந்தைய கருஉற்பத்தி பற்றிய அவரது அறிவியல் சிந்தனை போற்றி மதித்தற்கு உரியதாகும்.

துணை நூல்கள் :

1. திருமந்திரம், கழகப்பதிப்பு, பக். 70
2. திருமந்திரம், கழகப்பதிப்பு, பக். 80
3. தமிழிலக்கிய வரலாறு, மு.வ. பக் 100
4. மணப்பேறும் மகப்பேறும், பக். 134
5. வளர்தமிழில் அறிவியல், பக். 219
6. தினமணிகடர் 19. 3. 1994
7. மணப்பேறும் மகப்பேறும், பக். 126
8. தி இந்து 16. 2. 94.

நன்றி : வளர்தமிழில் அறிவியல் (1994) அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க்கழகம் தஞ்சாவூர். 1997 மருத்துவ அறிவியல் வளர்ச்சி. தமிழ்முறை மருத்துவம் -டாக்டர் ஜ.சாதீக் உயிர் வேதியல் துறை, மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்.

தமிழ்முறை மருத்துவம் என்பது சித்த வைத்தியம் என்ற பெயரில் தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் நாட்டில் நடைமுறையில் கையாள்பட்டு வருகிறது. இதனை நாட்டு மருத்துவம் அல்லது பாட்டி வைத்தியம் என்று அழைக்கின்றனர். இந்த மருத்துவமானது மிகச் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். ஏனெனில் தீராத நோய்களான புற்றுநோய், சர்க்கரை நோய் போன்ற கொடிய நோய்களுக்கும் முழுமையான நிவாரணம் அளிப்பதாக உள்ளது. இதுபோன்ற நோய்களுக்கு நவீன மருத்துவத்தில் மருந்துகள் இல்லை. மருந்துகள் இருந்தாலும் கொடிய நச்சுத்தன்மை உடையவைகளாக இருக்கின்றன.

தமிழ்முறை வைத்தியம் நலிவுற்ற நிலையில் இருக்கிறது. இது தமிழ் மக்களின் உயர்ந்த அறிவுத்திறனை, அவர்களின் பண்பாட்டை விளக்கவல்ல அச்சப் பிரதியாக அமைந்திருந்தாலும், காலப்போக்கில் இதன் சிறப்பு பல காரணங்களால் குன்றிவிட்டது. வியாபார ரீதியாகச் சில சித்த மருத்துவர்கள் நற்குணம் கொண்ட பல மருந்துகளைப் பரம இரகசியமாகக் காத்து, அவர்கள் ஆயுட் காலத்துடன் அந்த அரிய பொக்கிஷங்களும் பலருக்கும் தெரியாமல் அவர்களோடு அழிந்துவிட்டன. மேலும் இம் மருந்துகளைப் பற்றி எழுதி வைக்கப்பட்ட ஓலைச்சுவடிகள் சரியானபடிப் பராமரிக்கப் படாததினாலும், யுத்தம், வெள்ளம், தீ போன்ற ஊறுகளினாலும் அழிந்துவிட்டன.

வேறு சிலர் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காகப் பல கலப்பட மருந்துகளைக் கலந்தும், மருந்தின் தன்மையை மிகப்படுத்திப் பிரச்சாரம் செய்தும், இந்த அரிய மருத்துவத்திற்கு மாசு கற்பித்து விட்டனர். ஆகவே, மக்களிடையே நம்பிக்கை என்ற கருப்பொருள் இந்தச் சிறந்த மருத்துவத்திற்குக் கிடைக்கவில்லை. மேலும் ஏடுகளைப் படித்து மருந்துகளுக்கு விளக்கம் காணாதல் மிகக் கடினமான செயலாகும். ஏனெனில் பல மருந்துகள் சிலேடை மொழிகளில் தரப்பட்டிருப்பதால் ஆழ்ந்த தமிழ்ப்புலமை இல்லாதவர்கள் இவைகளைப் படித்துத் தெளிந்த கருத்துக்களைப் பெற முடியாததால் இவர்கள் செய்கின்ற மருத்துவம் விழலுக்கிடைத்த நீராகிவிட்டது. இதனால் சித்த மருத்துவத்தின் தனித் தன்மையும் மாசுபடுத்தப்பட்டுவிட்டது. மேலும் சித்த மருத்துவர்களுக்கு நூல்களில் சொல்லப்பட்ட பல மூலிகைகள் கிடைப்பதில்லை. இதுவும் கலப்படத்திற்கு ஒரு காரணமாகும்.

சித்த மருத்துவச் சிறப்பை வெளிக்கொண்டு வருவது எப்படி?

இந்த வினாவானது எல்லாத் தமிழர்களின் உள்ளத்திலும் எழக்கூடியது. ஏனெனில் சித்த மருத்துவம் பண்டைத் தமிழர்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட ஓர் அரிய கலை. அதன் பயனை இன்று நாம் அறியத் தலைப்படுவது இயற்கைதான். தற்கால அறிவியல் வளர்ந்து, செழிப்புற்று, பல கோள்களில் மனித நாகரிகத்தை நிலைப்படுத்தத் துடிக்கிறது. ஆகவே, வளர்ந்த அறிவியல் அறி

வைக் கொண்டு நமது அரிய மருந்துகளின் சிறப்பினை நவீன ஆய்வின் மூலம் உலகுக்கு எடுத்தியம்ப இயலும். எனவே, தற்போது நவீன மருந்துவக் கருவிகள் வாயிலாக ஆய்வு நடத்தி அதன் மூலம் வெளிவரும் கருத்துக்கள் நடைமுறைக்கு ஒப்புதலாக அமைந்துள்ளது. ஆகவேதான், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் அமைந்துள்ள உயிரியல் பள்ளி, சித்த மருத்துவத்தைப் பாரதத்தில் மட்டுமல்லாது, அகில உலகிற்கும் பயன்படத் தகுந்த முறையில் இவ்வாராய்ச்சியை நடத்தி வருகிறது. இங்கு மாணவர்கள் சித்த மருத்துவத்தில் அறிஞர் (Ph.D) பட்டம் பெறுவதற்காகப் பல்வேறு ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து வருகிறார்கள்.

இது தொடர்பான ஆராய்ச்சிகள் எவ்வாறு நடைபெறுகின்றன?

சில சித்த நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள மூலிகைகளை எடுத்து நிழலில் உலர்த்தி, பொடிசெய்து, எலி, முயல் மற்றும் கிளிப்பன்றி போன்ற விலங்குகளில் வெவ்வேறு நோயினை உண்டுபண்ணி இவைகளுக்கு இம்மருந்தினைக் கொடுத்து இம் மருந்துகள் எந்த அளவு எடையில் எந்த அளவிற்கு நோயினைக் குணமாக்குகிறது என்பது கண்டறியப்படுகிறது. நோயினைக் குணப்படுத்தும் அளவினை நிருணயித்தும், இது எப்படி நோயினைக் குணப்படுத்துகிறது என்பதைப் பற்றியும் ஆராயப்படுகிறது. இதற்கு உயிர் வேதியல் ஆராய்ச்சி உறுதுணையாக இருக்கிறது. மேலும், மூலிகைகளில் பொதிந்திருக்கும் உயிர்ச்சத்துக்கள் யாவை என்றும் ஆராயப்படுகிறது.

மருந்துகள் நோயினைக் குணப்படுத்துவதுடன் மற்ற உறுப்புக்களுக்கு ஊறு விளைவிக்காவிட்டால்தான் சிறந்த மருந்தாகக் கருதப்படும். ஆகவேதான் இம் மருந்துகளை எலி, முயல் போன்ற விலங்குகளுக்குக் குறைந்தகால அளவிலும், பலமாதக் கணக்கிலும் கொடுத்து இவ்விலங்குகளின் உள் உறுப்புக்களை நலிவுறச் செய்கின்றனவா என்பதைக் கண்டறிகிறோம். மேலே சொன்ன சோதனைகளில் இம் மருந்துகள் தேர்ந்துவிட்டால் இம் மருந்துகள் நவீன மருந்துவர்களின் துணைகொண்டு நோயுற்ற மனிதருக்கும் கொடுத்து இம் மருந்துகளின் செயல்திறன் ஆராயப்படுகிறது. மேலும், இம்மருந்துகள் குறிப்பிட்ட நோய் திரும்பவும் நேராமல் தடுக்கின்றனவா என்பதைப் பற்றியும் ஆராயப்படுகிறது.

ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்ட அல்லது ஆய்வுக்குள்ளாகியிருக்கும் மூலிகைகள்

இங்கு இதுவரை ஆய்வுக்குள்ளான மூலிகைகளும் ஆய்வு முடிவுகளும் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

நீரிழிவு வியாதியைக் குணப்படுத்தும் மூலிகைகள் :
பருத்திவிதைப் பால் :

குண்டு இரகத்தைச் சார்ந்த பருத்தி விதையை இரவில் ஊறு வைத்துப் பகலில் அதனை அரைத்து, அதிலிருந்து சாற்றை வடித்து, அப்பாலை 10 மணித்துளிகள் காய்ச்சி, ஒரு கிலோ கிராம் உடம்பு எடைக்கு ஒரு கிராம் பருத்தி விதை என்ற விகிதத்தில் முயல்களுக்குக் கொடுக்கும்போது மூன்று மணி நேரத்தில் குருதியின் சர்க்கரை அளவை 45 விழுக்காடு குறைக்கிறது. இதன் செய்கை இன்கலின் என்ற நாளயில்லாச் சுரப்பியின் தன்மையை ஒத்ததாக இருக்கிறது.

சர்க்கரை நோய் மனிதர்களின் 15 வயதுக்குக் குறைந்தவர்களுக்கும், 40 வயதைத் தாண்டிய பருத்த மனிதர்களுக்கும் வருகிறது. சிறுவயதில் தோன்றும் நீரிழிவு நோய் மிகவும் ஆபத்தானது. இதனை ஊசி மூலம் இன்கலின் செலுத்தியே கட்டுப்படுத்த முடியும்.

தினமும் ஊசிபோட வேண்டியிருப்பதாலும், இம் மருந்தின் விலை அதிகமாக இருப்பதாலும் இம்முறை இலகுவானதாக இல்லை. நடுத்தர வயதில் ஏற்படக்கூடிய நீரிழிவு நோய் ஆபத்தானது இல்லை; எனினும் கட்டுப்படுத்தலாம். நவீன மருத்துவ மருந்துகள் நீண்டநாள் உட்கொள்ளும்போது தீங்கு விளைவிப்பனவாக உள்ளன. இப் பருத்தி விதைப் பாலை மேலே கூறியபடி அதே அளவில் நீரிழிவு நோயுடைய இரு பிரிவினருக்கும் கொடுக்கும்போது, சிறு வயதினருக்கு 100 விழுக்காடுகள் நிவாரணமும், நடுத்தர, முதிய வயதினருக்கு 71 விழுக்காடு நிவாரணமும் அளிக்கவல்லதாக அமைந்துள்ளது. இரு பிரிவினரிடமும் மருந்து உட்கொண்ட பிறகு மூன்றுமணி நேரத்தில் குருதி அளவு தோராயமாக 50 விழுக்காடு குறைந்துள்ளது.

மூன்று மணி நேரத்தில் குருதியில் உள்ள ஆல்புமின் என்ற புரதச்சத்து கூடியும், பொட்டாசியம், சுண்ணம், பாஸ்பரம் போன்ற அயனிகள் குறைந்தும் காணப்பட்டன. இந்த மாற்றங்கள் இன்கலின் போன்ற சுரப்புகளினால் ஏற்படக்கூடிய மாற்றங்களை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. ஆகவே, பருத்திவிதைப் பாலில் இன்கலின் போன்ற செய்கைகள் உள்ள உயிர்ச்சத்து இருப்பதாக அனுமானிக்கப்படுகிறது. இந்த உயிர்ச்சத்தின் வேதியல் அமைப்பைத் தெரிய ஆய்வுகள் நடந்துவருகின்றன.

தென்னங் குறும்பை :

இவையும் சித்த நூல்களில் நீரிழிவு நோயினைக் குணப்படுத்துவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, தென்னங் குறும்பையைச் சிறு துண்டுகளாக வெட்டித் தண்ணீர் விட்டு அரைத்து சாறு எடுத்து முயலுக்குப் பசியைத் தூண்டிச் சாற்றைக் கொடுக்கும்போது மூன்றுமணி நேரத்தில் 13 விழுக்காடு சர்க்கரை அளவைக் குறைக்கிறது. இதில் காணப்படும் பொட்டாசியம், புருக்டோஸ் என்ற தேன், சர்க்கரை காரணமாக அமைந்துள்ளது என்று அறியப்படுகிறது.

கீல்வாயுவைக் (Rheumatoid Arthritis) குணப்படுத்தும் மூலிகைகள்

கீல்வாயுவானது மூட்டுக்களை வீங்கச்செய்து வலியை ஏற்படுத்திக் கை கால்களின் செயல்திறனை இழக்கச் செய்கிறது இதனால் பல்லாயிரக்கணக்கான பணி வேலை நேரங்கள் வீணாகிறதென்றும், இதனால் தொழிற்சாலைகளில் வருமானக் குறைவு நிகழ்கின்ற தென்றும் கணக்கிட்டுள்ளனர். இந்த நோய் திடீரென்று தோன்றித் தானாகக் குணமாகும் தன்மையுடையது. நவீன மருத்துவத்தில் ஆஸ்பிரின், பினைல் டிபூட்டோலோன், ஸ்டிராய்டு போன்ற மருந்துகள் கொடுத்து வருகின்றனர் ஆனால், இம் மருந்துகள் நிரந்தர நிவாரணம் அளிப்பதில்லை. மேலும், இவைகளை உட்கொள்ளும் போது வயிற்றில் புண்ணும், இதயப் பாதிப்பும் ஏற்படுகின்றன.

இந்த நோய்க்குப் பூரண குணத்தை அளிக்கவல்ல மருந்துகள் இருக்கின்றன என்று சித்த மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. சித்த மருத்துவர்கள் இந்நோய்க்கு நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்கையும், சீமை அமுக்கிராக் கிழங்கையும் கொடுத்து வருகின்றனர்.

அமுக்கிராக் கிழங்கு :

நாட்டு அமுக்கிராக், சீமை அமுக்கிராக் என்று இருவகை உள்ளன. நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்கு தடித்தும் குட்டையாகவும் இருக்கும். சீமை அமுக்கிராக் கிழங்கு மெல்லியதாகவும் நீண்டும் காணப்படும் சித்த மருத்துவத்தில் பொதுவாக இந்த இரண்டையும் அமுக்கிராக் கிழங்கு என்ற பெயரில் அழைக்கிறார்கள்.

சீமை அமுக்கிராக் கிழங்குதான் வீரியமுள்ளது; உயர்ந்தது என்ற நம்பிக்கை சிலரிடம் நிலவுகிறது. பார்மலின், டர்பன்டைன் போன்ற எரிவூட்டும் பொருட்களை ஊசி மூலம் எலிகளின் காலில் செலுத்தி வீக்கத்தை உண்டுபண்ணலாம். நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்குத் தூளும், சீமை அமுக்கிராக் கிழங்குத் தூளும் இந்த எலிகளுக்குக் கொடுக்கும் போது நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்கு மட்டுமே ஆஸ்பிரின் போல ஆறுமணி நேரத்தில் 40-50 விழுக்காடு வீக்கத்தைக் குறைக்கிறது.

சீமை அமுக்கிராக் கிழங்கு குளோரோபார்ம் என்ற கரிமத்தினால் பதம் செய்து பயன்படுத்தும்போது வீக்கம் குறைந்து அம்மருந்தினது செய்கை வெளிப்படுகிறது.

நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்கானது, 100 மி.கி / 100 கி. உடல் எடை என்ற அளவு முறையில்தான் மிக நல்லமுறையில் வீக்கத்தைக் குறைக்கிறது. இந்த அளவு கூடும்பொழுது இதன் செயல் குன்றி விடுகிறது. மேலும், நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்கைச் சாதாரண எலிகளுக்குக் கொடுக்கும் போது எவ்வித ஊறும் விளைவதில்லை.

எலிகளுக்கு வீக்கத்தை உண்டுபண்ணித் தாபித நிலையை ஏற்படுத்தும்போது குருதியிலுள்ள 30 வகையான புரதங்களில் 7-10 புரதங்கள் (Acute phase proteins) கூடுகின்றன. இந்தப் புரதங்கள் தாம் வீக்கமானது மேலும் பரவவிடாமல் தடுக்கின்றன. இதுவே வீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த இயற்கையில் அமைந்த தடுப்புச் சக்தியாகும். குறிப்பாக, 2-கிளைகோபுரோட்டின் என்ற புரதம் நோய் நொடியில்லாத எலியில் காணப்படுவதில்லை. ஆனால் தாபித நிலையில் இந்தப் புரதம் அதிக அளவில் குருதியில் காணப்படுகிறது. ஆகவே இந்தப் புரத அளவைக் கொண்டு தாபித நிலையை அறியலாம்.

நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்கைத் தாபிதமடைந்த எலிகளுக்குக் கொடுக்கும்போது தாபித நிலையில் கூடும் புரத அளவினைக் குறைத்துச் சாதாரண நிலையில் காணப்படும் புரத அளவிற்கு நிலைப்படுத்துகிறது. ஆனால் பினைல் பூடோசோன் வீக்கத்தைக் குறைந்தாலும் தாபித நிலையில் உயர்ந்து காணப்படும் புரதங்களை மாற்றி அமைப்பதில்லை. ஆனால் புதிதாக வெளி நாட்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட டி-பென்சிலமின் போன்ற மருந்துகள் (D-penicillamine) கீல்வாயுவுக்கு நீண்டநாள் நிவாரணம் அளிப்பதுடன் தாபிதநிலைப் புரதங்களையும் சீர்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. ஆகவே, மற்ற ஆராய்ச்சியாளர்கள், இம்மருந்தானது வீக்கத்தை மட்டும் கட்டுப்படுத்தாமல் கீல்வாயுவிற்கான அடிப்படைக் காரணங்களையும் மட்டுப்படுத்துகின்றதென்று கூறுகின்றனர்.

நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்கானது வீக்கத்தைக் குறைப்பதோடு தாபித நிலைப் புரதங்களையும் குறையச் செய்வதால் இதன் செயல்திறன் டி-பென்சிலமின் போன்ற மருந்துகளை ஒத்துக் காணப்படுகின்றது. நிருணயிக்கப்படுகிறது.

தாபித நிலையில் எலிகளின் கல்லீரலில் பலவித மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. சக்தி மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் மைட்டோகாண்ட்ரியா (Mitochondria) என்னும் நுண்மத்தில் காணப்படும் நொதியான மக்னீசியத்தால் தூண்டப்படும் அடினோசின் டிரை பாஸ்பேட்ஸ் (Mg⁺⁺ dependent Adenosine Triphosphatase) தாபித நிலையில் மிக அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. இந்நொதியே தாபித நிலைப் புரதங்களைக் கல்லீரலில் உண்டுபண்ணுவதற்குரிய சக்தியைக் கொடுக்கிறது.

தாபித நிலையில் உள்ள எலிகளுக்கு நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்குத் தூளைக் கொடுக்கும்போது இந்நொதி அளவு குறைந்து விடுகிறது. இந்தச் செய்கையினாலேயே நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்கு தாபித நிலைப் புரதங்களைக் குறைக்கிறது என்பது அனுமானிக்கப்படுகிறது. தாபித நிலையில் கல்லீரல் சர்க்கரைச் சத்து (Live glycogen) குறைந்து காணப்படுகிறது. இம் மூலிகையானது வீக்கத்தைக் குறைக்கும் பொழுது இச்சக்தியினைக் கூட்டுகிறது.

எலிகளின் காலில் பார்மலின் கொடுத்து வீக்கத்தை உண்டு பண்ணும்பொழுது, குடலில் குளுக்கோஸ், சர்க்கரை மற்றும் அமினோ அமிலங்கள் உறிஞ்சப்படும் தன்மை குறைகிறது. ஆனால் நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்கு கொடுத்துத் தாபித நிலையைச் சீர்செய்யும் பொழுது, குடல், இழந்த உறிஞ்சும் சக்தியை மீண்டும் பெறுகிறது. இந்த வினைத்திறன் ஆக்சிபென் பூயுடோசோன் (Oxyphen butazone) என்ற மருந்தின் செயல்திறனை ஒத்துள்ளது.

மேலும், தாபித நிலையில் குருதியின் அயனிகள் குறைந்தும், A/P, A G போன்ற புரத விகிதங்கள் மாறுதலடைந்தும் உள்ளது. நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்கானது இவைகளை நேர் செய்கிறது. இது போன்ற தாபித நிலையில் மாறுபடும் லைசோசோம் போன்ற நுண்ணணுக்களின் அமைப்பையும், இரத்த சிவப்பணுக்களின் அமைப்பையும், அவைகளின் சவ்வின் அயனித் தன்மையினையும் நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்கு செம்மைப்படுத்துகிறது.

தாபித நிலைக்குக் காரணமாக ஹிஸ்டமின், கைனின், புரோஸ்டாக்ளாண்டின் (Histamine, Kinin, Prostaglandin) போன்ற வேதிமூலங்கள் அமைந்துள்ளன. நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்கு இவைகளின் அளவையும் குறைக்கிறது. நாட்டு அமுக்கிராக் கிழங்குகளை எப் பெட்ரோலியம் ஈதர், குளோரோபார்ம், சாராயம், அசிடோன், நீர் போன்றவைகளுடன் சேர்த்துக் காய்ச்சிப் பகுத்துத் பதப்படுத்தும் பொழுது (Sequential extraction with Petroleum ether, chloroform, alcohol, acetone and water in soxhlet apparatus) பெட்ரோலியம் ஈதரில் கிடைக்கக்கூடிய வைத்தாபெரின்-ஏ (Witha ferin-A) என்ற சத்தும், அசிடோனில் கிடைக்கக்கூடிய பிளேவனாய்டல் கிளைகோசைடு என்ற சத்தும் வீக்கத்தை நன்கு குறைக்கிறது. இவைகளை ஒன்றுசேர்க்கும்பொழுது இவைகளின் வீரியம் கூடுகிறது.

இதுபோன்று விஷணுகிராந்தி, பீச்சங்கன், அழிஞ்சில், முடக்கறுத்தான், முசாம்வரம், பற்பாடகம், கரிசாலை போன்ற மூலிகைகளும் சிறப்பாக வீக்கத்தைக் குறைக்கும் தன்மையைப் பெற்றுள்ளன என்று எங்களுடைய ஆய்வு தெளிவுபடுத்துகிறது.

வயிற்றுப்புண்ணுக்கு மருந்து

வயிற்றுப்புண், வயிற்றில் (குடலில்) அமிலம் அதிகம் சுரப்பதினால் ஏற்படுகிறது. சோற்றுச் சுற்றானைச் சோற்றின் சாறானது இந்த அமிலச் சுரப்பைக் குறைந்து வயிற்றுப்புண்ணைக் குணமாக்குகிறது. இச்செயற்கை, நவீன மருந்துவத்தில் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள சிமெட்டிடின் (cimetidine) என்ற மருந்தின் சய்கையை ஒத்துள்ளது.

கல்லீரலை வலுப்படுத்தும் மருந்துகள் :

கல்லீரல் உடல் உறுப்புக்களில் முக்கிய அங்கமாகும். இங்குதான் பல வேதியல் மாற்றங்கள் நடந்து உயிர் வாழ்விற்கு இன்றியமையாத நொதிகளும், மற்ற அரிய வேதியல் பொருள்களும் உண்டுபண்ணப்படுகின்றன. இது பழுதடைந்தால் உயிர் வாழ்வது மிகக் கடினமாகும். மஞ்சக்காமாலை நோய் கல்லீரல் பழுதடைவதால் ஏற்படுகிறது.

எலிகளுக்குக் கார்பன் டெட்ராகுளோரைடு (Carbon tetrachloride) என்ற கரிமத்தைக் கொடுத்துக் கல்லீரலின் செயல் வன்மை குறையச் செய்யப்படுகிறது. இந்த எலிகளுக்குச் சித்த மருந்துகளான கரிசாலை, மஞ்சள், கடுக்காய் போன்ற மருந்துகளைக் கொடுக்கும் பொழுது இதன் செயல்திறன் அதிகரிக்கப்படுகிறது என்று கண்டறியப்படுகிறது. இதற்காகக் குருதியிலுள்ள நொதிகளின் அளவையும், ஈரலின் நொதிகளின் அளவையும், அவைகளின் கொழுப்புச் சத்து அளவையும், ஈரலின் அங்க அமைப்புகளின் மாற்றங்களையும் கொண்டு ஆராயப்படுகிறது. செயல் இழந்த ஈரலை வன்மைப் படுத்துவதில் கரிசாலை முதலாவதாகவும், அதன்பின் மஞ்சளும் கடுக்காயும் சிறப்புற்று விளங்குகின்றன. ஆகவேதான் கரிசாலை மஞ்சக் காமாலை நோயைக் குணமாக்குவதில் தலைசிறந்ததாக உள்ளது.

இருதயத்தை வன்மைப்படுத்தும் மருந்துகள்

இருதயத் துடிப்பு உயிர் வாழ்வதற்கு இன்றியமையாததாகும். தாபித நிலையில் இதன் செயல்திறன் குறைகிறது. இதன் வன்மை மையைப் பெருக்குவதற்குச் சித்த மருந்துகள் பயன்படுகின்றன. சிவப்பு அரளி, மஞ்சள் அரளி ஆகியவற்றின் வேர்களையும் இலைகளையும் சாராயத்துடன் சேர்த்துப் பிரிக்கும்பொழுது கிடைக்கும் உயிர்ச்சத்து தவளையின் இருதயத் துடிப்பைக் குறைந்த அளவில் மிகைப்படுத்துகின்றது, இதுபோலவே நரிவெங்காயமும் இருதயத் துடிப்பின் தன்மையை மிகைப்படுத்துகிறது இவைகளில் கார்டியாக் கிளைகோசைடுகள் என்ற உயிர்ச்சத்துக்கள் இருக்கின்றன இவைகளை அதிகமாகச் செலுத்தினால் இருதயத் துடிப்பை நிற்கச் செய்கிறது. சாதாரண எலிகளுக்கு இலைகளைக் கொடுக்கும்பொழுது இடது இருதய அறையின் நியூக்ளிக் அமிலங்கள் (DNA and RNA) புரதங்களின் அளவைக் கூட்டுகின்றன. இம் மாற்றங்கள் இருதயம் அதிகமாக வேலை செய்வதனால் ஏற்படும் மாற்றங்களை ஒத்துள்ளன.

பூஞ்சக்காளானுக்குச் சித்த மருந்து (Anti-fungal drugs) :

பூஞ்சக்காளான்களினால் தோல் அரிப்பும் நீர்க்கசிவும் ஏற்படுகின்றன. இதற்குச் சிறந்த மருந்துகள் நவீன மருந்துவத்தில் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே காணப்படுகின்றன. சீமை அகத்தியின் (Cassia alata) இலைகளை எலுமிச்சம்பழச் சாற்றுடன் அரைத்துப் பூச இவ்வகை நோய்கள் குணமாகின்றனவென்று சித்த நூல்கள் கூறுகின்றன.

இம்மருந்தை 15 வகைப் பூஞ்சக்காளான்களுடன் சேர்த்து வளர்க்கும் பொழுது இவைகளின் வளர்ச்சியை இந்த இலைச்சாறு குறைச்செய்வதில்லை. ஆனால் எலுமிச்சம்பழம் சாறுடன் சீமை அகத்தியின் இலைகளை அரைத்துப் பிழிந்த சாறு இரண்டு வகைப் பூஞ்சக்காளான்களைக் கொல்கிறது. இந்த இலைகளைப் பெட்ரோலியம் ஈதர் குளோரோபாரம், சாராயம் மற்றும் தண்ணீர் ஓன்றன்பின் ஒன்றாகக் காய்ச்சி வடித்துப் பகுத்துப் பிரித்தெடுக்கும் பொழுது நீரில் கிடைக்கும் உயிர்ச்சத்து 8 வகைப் பூஞ்சக் காளான்களையும், சாராயத்தில் பிரித்தெடுக்கும் உயிர்ச்சத்து 7 வகைப் பூஞ்சக்காளான்களையும், மற்றவைகள் 5 வகைப் பூஞ்சக் காளான்களையும் கொல்லுகின்றன. சாராயத்திலும் தண்ணீர் பகுதியின் உயிர்ச்சத்தில் பிளேவனாயிடல் கிளைகோசைடுகள் உள்ளன.

இந்த ஆக்கபூர்வமான ஆராய்ச்சியின் பயனாக அபூர்வ சித்த மருந்துகளின் சிறப்புகள் தெளிவாக்கப்பட்டு, இவைகளின் நற்பயன்கள் நவீன மருந்துகளுடன் ஒப்புநோக்கப்பட்டு, வெளிநாட்டவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் அளவுக்கு மேலே குறிப்பிட்ட மருந்துகள் மேம்பட்டு விளங்குகின்றன. நவீன ஆய்வின் அறிவைக் கொண்டு தமிழ் நாகரிகத்தின் சிறப்புமிக்கத் தமிழ் மருத்துவப் பெருமையை வெளிக்கொண்டுவர மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் பெரு முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளது.

நன்றி : வளரும் அறிவியல், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் 1983.

'பிறநாட்டு நல்அறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்;
இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள்
தமிழ்மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்;
மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொல்வதிலோர் மகிமை இல்லை;
திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார்
அதைவணங்குள் செய்தல் வேண்டும்'
நம் ஆய்வின் மூலமாக நனவாகிறது.

பிற்காலச் சோழர்காலத் தமிழ்
இலக்கியங்களில் மருத்துவச் சிந்தனைகள்
- முனைவர் தா. ஈசுவரபிள்ளை

நம் பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் பல்வேறு இலக்கிய வகைகளையும் இலக்கண நூல்களையும் படைக்கும் பேராற்றல் பெற்றவர்களாகத் திகழ்ந்தமையுடன் அறிவியல், தொழில்நுட்பம், வானியல், உடலியல், போரியல், மருத்துவம் முதலிய பல்வேறு துறைகள் சார்ந்த புலமை பெற்றவர்களாகத் திகழ்ந்தமையையும் அறியமுடிகின்றது. திருவள்ளூர் 'மருந்து' என்ற அதிகாரத்தில் மருத்துவம் தொடர்பான பல அரிய செய்திகளைச் சுட்டி உள்ளார். பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி என மருந்துகளின் பெயரால் நூல்கள் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மேலும், பல்வேறு இலக்கியங்களிலும் ஆங்காங்கே மருத்துவம் தொடர்பான செய்திகள் இடம் பெறுகின்றமையை உணரமுடிகின்றது. இவ்வகையில் பி

ற்காலச் சோழர்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் மருத்துவம் தொடர்பான சிந்தனைகள் சிலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டு ம் நிலையில் இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

அறுவை மருத்துவ முறை

இக்காலத்தில் மக்களால் பெருமளவில் விதந்தோதப் பெறும் அறுவை மருத்துவ முறை பற்றிய குறிப்பைக் கம்பராமாயணத்தி ல் காணமுடிகின்றது. இராமனிடம் அடைக்கலம் அடையுமாறு வீபிடணன் கும்பகருணனுக்குப் பல்வேறு அறிவுரைகள் கூறுகி ன்றான். அப்போது உடலில் தோன்றிய இரணக்கட்டியை அதன் நச்சநீரானது பரவி, உடலைக் கெடுக்காதவாறு அறுத்து, அதி லுள்ள அசுத்த இரத்தத்தை ஒழுக்கச்செய்து, காரத்தைப் பொருந்தவைத்துச் சுட்டு, ஆற்றுதற்குரிய வேறொரு மருந்தினால் அந் த இரணக்கட்டியால் உண்டாகிய துன்பத்தை நீக்குவது போன்று, நம்குலமாகிய உடம்பில் உள்ள இராவணனாகிய இரணக்கட் டியை அகற்றிக் குலமாகிய உடம்பைக் காக்க வேண்டும் என்கின்றான். இக்கருத்தைக் கம்பர்,

"உடலிடைத் தோன்றிற்று ஒன்றை
அறுத்து அதன் உதிரம் ஊற்றி
சுடல் உறச் சுட்டு வேறோர்
மருந்தினில் துயரம் தீர்வார்"
(கம்ப. யுத்த. கும்பகருணன் வதைப் படலம், 146 : 1-2)

என்ற பாடல் தொடர்களால் உணர்த்துகின்றார்.

இப்பாடல்கள், உடம்பில் காணப்படும் இரணக்கட்டியிலுள்ள நச்சநீர் உடலின் இரத்தத்துடன் கலக்கும் என்றும், அக்கட்டியை அறுவை மருத்துவம் மூலம் நீக்கலாம் என்றும், வேறொரு மருந்தால் அறுவைப் புண்ணை ஆற்றலாம் என்றும் அறிந்துள்ள னர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

உறுப்பு மாற்று மருத்துவமுறை

இக்காலத்தில் மக்களின் உறுப்புக்களில் ஒன்று ஊனமுற்றால் அல்லது இயக்கமுடியாத நிலையை அடைந்தால், பிற மனிதர்க ள் அல்லது விலங்குகளின் உறுப்பை எடுத்துக் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் பாதிக்கப்பட்டவரின் உடம்பில் பொருத்தும் உறுப்பு மாற்று மருத்துவமுறை சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டு வருகின்றது.

இம்மருத்துவமுறை பற்றிய சிந்தனையைச் சேக்கிழாரின் பெரியபுராணத்தில் காணமுடிகின்றது. சிவபெருமானிடம் எல்லையில் லாத அன்புகொண்ட கண்ணப்பர் ஒருநாள் இறைவனின் கண்ணில் குருதி வடிவதைக் கண்டு மனம் பதைத்தார். அன்பு மிகு தியால் மலைச்சாரல்களில் எல்லாம் அலைந்துதிரிந்து மூலிகைகளைக் கொண்டுவந்து அவற்றின் சாற்றைப் பிழிந்து இறைவனி ன் வலக்கண்ணில் வார்த்தார். அதன்பிறகும் குருதி வடிவது நிற்காதது கண்டு வேறு வழியைச் சிந்தித்தார். அப்போது அவர் மனத்தில் தம் வேடர்குலப் பழமொழியாகிய "ஊனே ஊனுக்கு உற்ற நோயைத் தீர்ப்பது" என்பது நினைவுக்கு வந்தது. இதைச் சேக்கிழார்,

"உற்றநோய் தீர்ப்ப தூனுக்கெ னெனு
முரைமுன் கண்டார்"
(பெரியபுராணம், கண்ணப்பநாயனார் புராணம், 172 : 4)

எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

உடனே, இறைவனின் குருதி வடியும் வலக்கண்ணைப் பெயர்த்து, அவ்விடத்தில் தம் கண்களில் ஒன்றைப் பெயர்த்து அப்பி னார். அப்போது இடக் கண்ணிலும் குருதி வடிவதைக் கண்டு, தம் மற்றொரு கண்ணையும் பெயர்த்து அப்பினார். உடனே இ றைவனின் கண்களில் குருதி வடிவது நின்றது எனக் காட்டுகின்றார் சேக்கிழார். இந்நிகழ்ச்சி உறுப்பு மாற்று மருத்துவமுறை யை நினைவுறுத்துதல் சுட்டத்தக்கதாகும். இதைச் சேக்கிழார், "இதற்கினி யென்க ணம்பா விடந்தபி னெந்தை யார்கண் அதற்கிது மருந்தாய்ப் புணர் நிற்கவு மடுக்கு' மென்று மதர்த்தெழு முள்ளத் தோடு மகிழ்ந்து முன்னிருந்து தங்கண் முதற்சர மடுத்து வாங்கி முதல்வர்தங் கண்ணி லப்ப"

"நின்றசெங் குருதி கண்டார்"
(பெரிய. கண்ணப்பர் : 173-174)

எனச் சுட்டுகின்றார். இதை மருத்துவத் துறையினர் "ஒத்ததற்கு ஒத்தமுறை (like for like) எனக் குறிப்பிடுவதாகக் கூறுவர்.

வேதுகொடுக்கும் மருத்துவ முறை

சில குறிப்பிட்ட நோய்களுக்கு மருந்துப் பொருள்களைச் சூடாக்கி, அவற்றினின்று எழும் ஆவி உடம்பில் படும்படி செய்து, அந்நோயைக் குணப்படுத்தலை வேது கொடுக்கும் மருத்துவமுறை எனலாம். காமநோயினால் இராவணன் வருந்துவதைக் க ம்பர்,

"பொங்கு தீம ருந்தினால்
வேது கொண்ட தென்ன மேனி
வெந்து வெந்து .... "
(கம்ப. ஆரணிய. மாரீசன் வதைப் படலம், 91: 2-3)

என வேது கொடுக்கும் மருத்துவ முறையை உவமை வழியாகக் காட்டுகின்றார். கவிங்கத்துப்பரணி,

"தங்குகண் வேல்செய்த புண்களைத் தடமுலை
வேதுகொண் டொற்றியும்" (55)

என்று சுட்டுகின்றது. கலித்தொகையும்,

"பண்புதர வந்தஎன் தொடர்நோய் வேது
கொள்வது போலும் கடும்பகல் ஞாயிறே"
(கலித். நெய்தற்கலி. 28: 25-26)

எனச் சுட்டுதல் இவண் ஒப்புநோக்கற்குரியதாகும்.

புண்களை ஆற்றும் மருத்துவ முறை இறைவன் கண்ணில் குருதி வடிவதைக் கண்ட கண்ணப்பர் மனம் பதைப்புற்று, மலைச்சாரல்களிலிருந்து மூலிகைகளைப் பறித்துவந்து, பச்சிலைகளை ஏற்றவாறு பிழிகின்றார். இதைச் சேக்கிழார்,

"..அம் மருந்துகள் பிழிந்து வார்த்தார்"
(பெரிய. கண்ணப்பர். 71 : 4)

என்கின்றார். புண்ணிலிருந்து வடியும் நீர் புண்-ர் எனச் சேக்கிழாரால் சுட்டப்படுகின்றது. புண் என்பதற்கு 'உடலின் மேலிடம் எங்கும் போர்த்த மேல்தோலைப் பிளந்து உள் ளிருக்கும் தரை, குருதி முதலியவை வெளியில் காண்பது' என்று சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் விளக்கம் அளிக்கின்றார் (In juryBreach of the continuity of the cutaneous membrane).

இதனால் உடலில் ஏற்பட்ட புண்களை ஆற்ற மருத்துவக் குணமுடைய பச்சிலைகளைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் புலனாகின்ற து. வடநூலார் மருந்திலைகளைச் "சல்லிய கரணி" என அழைப்பார். போரினால் ஏற்பட்ட புண்களைக் குணப்படுத்த நெய்க்கிழியில் வைத்தல், நெய்ப்பத்தலில் கிடத்தல் என்ற மருத்துவமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டமையைச் சிந்தாமணி கூறுகின்றது (சிந்தா. 818 : 1). பிங்கல நிகண்டில் அத்திரம் தைத்த புண்ணை ஆற்றும் மருந்து சந்தானகரணி எனவும், தழும்பை அகற்றும் மருந்து சமனியகரணி எனவும் சுட்டப் பெறுதல் கருதத்தக்கதாகும்.

பனியின்-குளிரின்-கொடுமையைத்

தவிர்க்கும் மருத்துவ முறை

பனியினாலும், அதன் கொடுமையான குளிராலும் தாக்கப் படாமலிருக்க மஞ்சள், குங்குமப்பூ ஆகியவற்றை அரைத்துப் பொடி செய்து, அதை நெருப்பில் தூவிப் புகைக்கும் மருத்துவ முறையைப் பெரியபுராணம்,

"அரிசனமுங் குங்குமமு மரைத்த மைப்பா ரயலெல்லாம்"
(பெரிய. திருஞான. 332)

என்று குறிப்பிடுகின்றது. சிந்தாமணி எலுமிச்சம் பழத்தின் நீரில் ஆர்ந்த இஞ்சியையும், பொரி, அவல் முதலியவற்றையும் நுகரும் மருத்துவ முறையைக் காட்டுகின்றது. இதை,

"அளித்த தீம்பழ மிஞ்சி யார்ந்தநீர்
விளைந்த வல்விளை வரிசி வேரியும்
வளைந்த மின்னார் மகிழ்ந்து..."
(சிந்தா. 2682 : 1-3)

என்ற அடிகளால் அறியலாம்.

பாம்புக்கடி தொடர்பான மருத்துவ முறைகள்

சிந்தாமணியில் பாம்புக்கடி தொடர்பான மருத்துவ முறைகள் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளன என்பதற்குரிய விளக்கங்கள் இடம் பெறுகின்றன. பாம்பானது அச்சம், உணவென எண்ணுதல், பெண் பாம்போடு கூடியிருக்கும் நேரம், மனமகிழ்வுடன் படமெடுத்தாடும் நேரம், தான் செல்லும்போது வருபவரைக் கடித்தல், பிறர் முன்பு தமக்குச் செய்த பிழை, கோபம், நஞ்சைப் பொழிந்துகத்தல் என்ற சூழல்களில் பிறரைத் தீண்டும் (சிந்தா. 1286).

இவ்வாறு பாம்பு தீண்டியவுடன் சிருஞ்சியைப் பூசும் முதலுதவி மருத்துவ முறை கையாளப்பட்டது. சிந்தாமணி,

"..... தீற்றுதுஞ் சிருஞ்சி யென்பார்" (சிந்தா. 1277 : 1)

என்கின்றது. சிருஞ்சி என்பது சுக்கு என்றும் கருதப்படுகிறது. நஞ்சு நீங்குவதற்காக நீரிலிடுவர் (சிந்தா. 1277:2). பாம்பானது மேல் வாய்ப்பல் (தட்டம்), கீழ்வாய்ப் பற்களால் (அதட்டம்) தீண்டினால் வருத்தம் செய்யும் என்றும் அறிந்திருந்தனர் (சிந்தா. 1286). பாம்பு வெளியிட்ட நஞ்சில் ஆன்பாலவி, நந்தியாவட்டம், தாழைமலர், அரிதாரம் போன்ற மணங்களால் அதன் வகைகளை அறியும் திறன்பெற்றிருந்தனர் (சிந்தா. 1287). பாம்பு தீண்டிய வாயை விரலால் தேய்த்ததும் கொப்பளமானால் அது மாநாகம் என்றும், தென்மட்டுப்போல் நீர் பாயின் அது மண்டலி என்றும் உணரும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தனர் (சிந்தா. 1288). இத்தகைய பாம்புக் கடி பற்றிய விரலங்களைத் தரும் "சித்தராடேச் சிந்து" என்ற நூல் வழங்கியமையையும் அறிய முடிகின்றது (1287).

குழந்தை மருத்துவமுறை

"காடி யாட்டித் தராய்ச்சாறுங் கன்னன்
மணியு நறுநெய்யும்
கூடச் செம்பொன் கொளத் தேய்த்துக் கொண்டு
நாளும் வாயுறீஇப்
பாடற் கினிய பகுவாயுங் கண்ணும் பெருக

வுகிருறுத்தித்
மூக்குயர்த்தார் (சிந்தா. 2703)

தேடித் தீந்தேன் நிப்பிலிதேய்த் தண்ணா வறிஞ்சி

என்ற பாடல் கஞ்சியை வார்த்து, பிரிமிச் சாறும் கருப்புக்கட்டி, நறுநெய் தம்மிற்கூடப் பொன்னால் தேய்த்துப் பிள்ளைகள் கொள்ளும்படி மருந்தாகச் சிலநாள் கொண்டு வாயில் தேய்ப்பர் என்றும், தேனில் அதிவிடயத்தையும் திப்பிலியையும் தேய்த்து நாளும் வாயுறுத்துவர் என்றும், வாயும் கண்ணும் பெருகும்படி நகத்தால் அகலமாகும்படி செய்வர் என்றும், உள்நாக்கை உறிஞ்சி மூக்கை உயர்த்துவர் என்றும் குழந்தை மருத்துவம் தொடர்பான செய்திகளைத் தருகின்றது. மருந்திற்கு வாயுறை என்ற பெயர் உள்ளமையையும் அறியமுடிகின்றது.

பல் மருத்துவ முறை :
பற்கள் தூய்மையாக ஒளியுடன் திகழக் கடுக்காயைச் சுட்டுப் பொடி செய்து பல்விளக்கும் முறையை,

"நீர் முத்த நிறைமுறுவல் கடுசுட்
டுறிஞ்சக் கதிருமிழ்ந்து" (சிந்தா. 2697 : 3)

என்ற அடியால் அறியலாம்.

பிற செய்திகள்

முற்கூறியவை தவிர வயிரம் வயிற்றினுள்ளே சென்று வயிற்றின் தசைகளை அறுத்துக் கொன்றுவிடும் (திருநாவுக். 50 2-3) என்பதையும், நோயின் காரணங்களாக உணவு, செயல் என்ற இரண்டையும் கருதினர் என்பதையும் (குறள். பரி. 948), கடு, நெல்லி, தான்றி என்றவற்றின் பழங்கள் நோய்வராமல் தடுக்கும் (சிந்தா. 75:1) என்பதையும், மருந்து செய்தல், உதிரங்களைத் தல், அறுத்தல், சுடுதல் இவை நோய் நீக்கும் வழிகள் (குறள். பரி. 948) என்பதையும் இன்ன பிறவற்றையும் அறிந்து வைத்துள்ளனர் என்பது புலனாகின்றது. பெரியபுராணம் 'ஆயுள் வேதக்கலை' என்ற சொற்றொடரைக் கையாளுகின்றது (பெரிய. சிறுத். 3:1)

முற்கூறியவற்றால் அக்காலத் தமிழ் மக்கள் மருத்துவம் தொடர்பான சில செய்திகளை அறிந்து வைத்துள்ளனர் என்பதும், சில மருத்துவ முறைகள் நடைமுறையில் காணப் பெற்றன என்பதும் புலனாகின்றன. இம்மருத்துவமுறையின் அடிப்படையில் ஆங்காங்கே மருத்துவச்சாலைகள் உருவாக்கப்பட்டன. எண்ணாயிரம், முக்கூடல் போன்ற இடங்களில் மருத்துவச்சாலைகள் காணப்பெற்றமையைக் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன (கே.கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறு-மக்களும் பண்பாடும், ப. 356). கீரனூர் கல்வெட்டுடொன்று அவ்வூரில் மருத்துவம் செய்த மருத்துவர்க்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலம் செல்லாதென ஊர்ச்சபையார் தீர்ப்பளித்து அந்நிலத்தை எடுத்துக்கொள்ள, இரண்டாம் இராசேந்திர சோழன் அதற்குப் பதில் வேறு நிலம் கொடுத்தமை யாக் காட்டுகின்றது (இரா. நாகசாமி, பண்டைத் தமிழகத்தில் கிராமங்களின் பங்கு, தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக் கருத்தரங்கு, ப. 3) மருத்துவச்சாலை ஆதாரசாலை என்று அழைக்கப்பட்டமையும், அது நன்முறையில் செயல்பட மருத்துவப் போகங்கள் அளித்துள்ளமையையும் கல்வெட்டுக்கள் காட்டுகின்றன.

இவற்றால் பிற்காலச் சோழர்காலத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் சமுதாயத்தில் வாழும் மக்களின் உடல்நலத்தைப் பேணுவதில் கண்ணும் கருத்துமாயிருந்தார்கள் என்றும், உடல்நலம் பாதிக்கும் போது அதைச் செம்மைப்படுத்துவதற்கு ஏற்ற மருத்துவ அறிவைப் பெற்றிருந்தார்கள் என்றும் கருதலாம்.

துணை நூல்கள் :

- கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம். இரண்டாம் பகுதி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1964.
- கம்பராமாயணம், யுத்தகாண்டம், இரண்டாம் பகுதி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1963.
- கலிங்கத்துப்பரணி, கழக வெளியீடு, 1985.
- சிந்தாமணி மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1986.
- திருக்குறள், பரிமேலழகர் உரை, கழக வெளியீடு, 1979.
- திருத்தொண்டர் புராணம், சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் உரை, இரண்டாம் பகுதி, கோவைத் தமிழ்ச் சங்கம், 1968.
- திருத்தொண்டர் புராணம், மூன்றாம் பகுதி, முதற்பாகம், கோவைத் தமிழ்ச்சங்கம், 1965.
- திருத்தொண்டர் புராணம், நான்காம் பகுதி, கோவைத் தமிழ்ச்சங்கம், 1971.

நாகசாமி, இரா. "பண்டைத் தமிழகத்தில் கிராமங்களின் பங்கு", தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக் கருத்தரங்கம், வரலாற்றுப் பேரவை, சென்னை, 1979.

பிள்ளை, கே.கே. தமிழக வரலாறு - மக்களும் பண்பாடும் தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1972.

நன்றி : வளர்தமிழில் அறிவியல் (1994) அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க்கழகம் தஞ்சாவூர்.ம் 1994.
திருக்குறளில் மருத்துவச் சிந்தனைகள்
முனைவர் வே.சா. அருள்ராஜ்

தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ் இனத்துக்கும் சிறப்பு சேர்த்த ஓர் இலக்கியம் திருக்குறள் ஆகும். அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய வாழ்வியல் உண்மைகளை எடுத்து இயம்பும் நூலும் இதுவேயாகும். இந்நூல் எப்பருவத்தினருக்கும் எச்சமுதாயத்தினருக்கும் எவ்வினத்தாருக்கும் எம்மொழியினருக்கும் எந்நாட்டினருக்கும் பயன்படும் விதத்தில் சிறந்த கருத்துக்களைக் கொண்டு விளங்குகிறது. இந்நூலை இயற்றிய திருவள்ளுவர் ஒரு சித்தராகவும் தெளிந்த அறிவோடு சகல ஞானத்தையும் அறிந்த ஞானியாகவும் விளங்குவதை அவர்தம் குறட்பாக்கள் எடுத்து இயம்புகின்றன.

"ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி
நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி"

என்னும் பழமொழிக்கேற்ப இரண்டடிகளில் சிந்தனையைத் தூண்டும் கருத்துகளைக் கூறி, மிக எளிதில் மக்கள் மனத்தில் பதியும் வண்ணம் செய்யும் திறத்தைப் பெற்ற திருக்குறள் உலக மக்கள் அனைவருக்கும் வேதமாக விளங்குகிறது. திருக்குறளில் உலக அறிஞர்கள் வினவும் உயிர், உலகம், மனம், உணவு, உடல், மாந்தர், பெண், பண்பு முதலிய பல தலைப்புகளைப் பற்றிய கருத்துகளும் கோட்பாடுகளும் உடலில் உயிரெனக் கலந்துள்ளன. சமுதாயம், அரசியல், சமயம், அரங்கியல், பொருளாதாரம், வானியல், சோதிடம், தொழில்நுட்பம், மருத்துவம் போன்ற பல்வேறு சிந்தனைகள் திருக்குறளில் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இவ்வகையில் நோய்கள் குறித்தும் நோயின் காரணங்கள் குறித்தும் நோய்க்குரிய அறிகுறிகள் குறித்தும் அந்நோயினைத் தடுத்து மக்களின் உடல்நலம் பேணும் வழி முறைகள் குறித்தும் குறளில் கூறப்பட்டிருக்கும் சில கருத்துகளைக் கீழே காண்போம்.

நோய் வருவதற்கான காரணங்கள்

"நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்" என்னும் பழமொழிக்கேற்ப ஒரு நாடு அல்லது சமுதாயம் அல்லது ஒரு குடும்பம் அல்லது ஒரு தனிமனிதன் சிறந்து விளங்க வேண்டுமென்றால் நோயற்ற வாழ்க்கை முறை காணப்படவேண்டும். நோய் வருவதற்கு முன்னரே நோய் வராமல் தடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நோய்வருவதற்கான காரணங்களை அறிந்து கொண்டால் ஒருவன் நோய் வராமல் தடுத்துக் கொள்ள முடியும். பண்டைத் தமிழர்கள் நோயற்ற வாழ்க்கையுடனும் உடல் வலிமையுடனும் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர்.

மருந்து என்னும் அதிகாரத்தில் நோய் ஏற்படுவதற்கு இரு காரணங்கள் உள்ளன என்றும், அவை செயல்களாலும் உணவினாலும் என்றும் பரிமேலழகர் திருக்குறள் உரையில் கூறுகிறார். உணவு, சோம்பல், கோபம், காமம் ஆகியனவும் நோய் வருவதற்குரிய காரணங்கள் எனத் திருக்குறள் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஒருவன் நீண்டகாலம் உயிர்வாழ்வதற்குத் தேவை உணவாகும். மருந்து என்னும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் உணவு குறித்துக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். நோய்க்குக் காரணமாக இருப்பதையும் வள்ளுவர் சுட்டுகின்றார். ஒருவன் உட்கொள்ளும் உணவு செரிக்க வேண்டும்; அதில் சிக்கலிருக்கக்கூடாது; உணவைக் குறைவாக உண்ணக்கூடாது; மிகுதியாகவும் உண்ணக்கூடாது; சத்துள்ள உணவையே உண்ண வேண்டும் என்பன வள்ளுவரது உணவுக் கொள்கைகளாக இருக்கின்றன.

ஒருவன் உட்கொள்ளும் உணவு அவனது தேவைக்கேற்ப இல்லாமல் மிகுதியானாலும் குறைந்தாலும் அவனுக்கு நோய் வரும (குறள்:941). மிக அதிக உணவை உண்ணுகிறவனிடத்தில் நோய் நீங்காது நிலைநிற்கும் (குறள் : 944). தன் தகுதியும் அதற்கு ஏற்ற உணவும் காலமும் ஆராயாமல் வேண்டியதோர் உணவை வேண்டியதொரு காலத்தில் வயிற்றுக்குத் தேவையான அளவின்றி ஒருவன் மிகுதியாக உண்டால் அவனிடத்தில் நோய்கள் மிக அதிகரிக்கும் (குறள் : 947). மேற்கூறப்பட்ட குறிப்புகளில் அளவுக்கதிகமாக உண்ணும் போதும் குறைவாக உண்ணும்போதும் அதுவே நோய்களுக்குக் காரணமாகின்றதைக் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. உணவு அதிகரித்தால் ஒருவன் சோம்பேறியாகி விடுகிறான். அதனால் அவன் உடல் பருத்து விடுகிறது. குறைவாக உணவை உட்கொண்டால் அவன் உடல் உறுப்புக்கள் சிறுத்துப் போய் விடுகின்றன. நோயாளி ஒருவன் இக்கால மருத்துவரிடம் செல்லும் போது அவர்கூறும் அறிவுரைகளில் ஒன்று உணவுக் கட்டுப்பாடாகும். இதனை ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வள்ளுவர் மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

உணவைப் போன்றே கள்ளும் நோய் உண்டாவதற்குக் காரணமாகின்றது. கள்ளும் நஞ்சும் மனித உணர்வை அழிப்பதில் ஒரே தன்மையன. எனவே தான் வள்ளுவர் கள் உண்பவர்களை நஞ்சுண்பவர்களோடு ஒப்பிட்டுக் (குறள் 926) குறிப்பிடுகிறார். கள் உண்பதால் மெய்மறத்தல் ஏற்படுகிறது (குறள் 925). அதே குறளில் அவனது செல்வமும் அழிவதைச் சுட்டுகிறார். கள்ளுண்பதால் அறிவு தளர்கின்றது (குறள் 927). கள் ஒருவனைத் தடுமாறும் செயல்களைச் செய்யத்தூண்டும் (குறள் 838). கள்ளால் ஒருவனது மூளை பாதிக்கப்பட்டு அவனது அறிவு நிலைகுலைந்து பாதிக்கப்படுகின்றது. ஒருவனுக்குச் சோம்பல் வந்துவிட்டால் அது அவனது வாழ்க்கையையும் பொருளையும் உடல்நலத்தையும் அழித்து விடும். அளவுக்கு அதிகமாக உணவினை உட்கொள்ளும்போது சோம்பல் ஏற்படுகின்றது. சோம்பலோடு கூடிய அளவுகடந்த உறக்கம் கேட்டைத் தரும் என வள்ளுவர் கூறுகிறார் (குறள். 605). இக்குறள் வாயிலாகச் சோம்பலும், விரைந்து செய்வதனை நீடித்துச் செய்யும் இயல்பும், மறப்பும், உறக்கமும், இறக்கும் இயல்பினையுடைய ஒருவன் விரும்பி ஏறும் மரக்கலமாகும் என்று கூறுகிறார். இதிலிருந்து சோம்பலும் நோய்க்குக் காரணமாகவதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

கோபம் கொள்ளுதலும் நோய்க்குக் காரணமாகின்றது. இரத்த அழுத்த நோய், இருதய நோய் ஆகிய மிகக் கொடிய நோய்களுக்கு வளிவிரிவு அழுத்தநிலை காரணமாக அமைகின்றது. ஒருவன் வளிவிரிவு அழுத்தநிலை கொள்வதற்குரிய காரணம் கோபம் கொள்ளுதலாகும். சினம் ஒருவன் முகத்தில் நகையையும் மனத்தில் உவகையையும் கொன்றுவிடும் என வள்ளுவர் (குறள் 304) குறிப்பிடுகின்றார். சினம் ஒருவனைக் கொன்றே விடுமெனவும் (குறள் 305) கூறுகின்றார். நோய் வருவதற்குரிய மற்றொரு காரணம் காமம் ஆகும். உடலுறுப்புக்கள் கெட்டழிவதற்குக் காமம் காரணமாகின்றது. பிரிவில் தலைவனையே நினைத்திருக்கும் தலைவியின் கண்கள் ஒளியிழக்கின்றன (குறள் 1231). காதலர் மணந்தபொழுது பூரித்த தோள்கள் பிரிவில் மெலிகின்றன (குறள் 1233). இவ்வுலகில் பிறன் ஒருவனுக்குரிமையாகியவளின் தோளைச் சேராதார் நலத்துடன் விளங்குவார் என எதிர்மறையாகக் குறள் கூறுகிறது (குறள் 149). தன்னைச் சந்தேகிக்காதவர், மனைவியிடம் பாவம் செய்வதை விரும்பி ஒழுபுரவர் உயிருடையவராய்க் காணப்பட்டாலும் இறந்தவரேயாவார் எனக் குறள் 148 கூறுகிறது. இன்று நடைமுறையில் பார்க்கும் பொழுது பல பெண்களிடம் இன்பம் அனுபவிப்பவன் 'எய்ட்ஸ்' என்னும் உடல்கொல்லி வியாதியால் இன்னலுறுவதைக் காண்கிறோம். இதனைத்தான் பிறர் மனைவியிடம் இன்பம் துயக்கச் செல்கிறவன் நோய்வாய்ப்படுவான் என எதிர்மறைப் பொருளாக வள்ளுவர் (குறள் 149) சுட்டுகின்றார்.

நோயின் அறிகுறிகள்

உணவு மிகுந்தாலும் குறைந்தாலும் வாதம், பித்தம், ஐயம் போன்ற நோய்கள் துன்பம் செய்யும் (குறள் 941). இக்கூற்றில் இருந்து ஆயுர்வேத வைத்திய முறை திருவள்ளுவர் காலத்துக்கு முன்னரே வழக்கில் இருந்து வந்திருப்பது புலப்படுகின்றது. கள்ளுண்பதால் மெய்மறத்தல் ஏற்படுகின்றது (குறள் 925). கள்ளுண்பதால் மனமொழிமெய்கள் தன் நிலையை இழக்கின்றன (குறள் 930).

சோம்பல் ஒருவனுக்குச் சாவைக் கொண்டு வருகின்றது (குறள் 605).

சினம் ஒருவனது முக நகையையும் மன உவகையையும் அழித்து விடுகிறது (குறள் 304).

காமத்தால் கண் ஒளி இழப்பதனையும் (குறள் 1231), தோள்கள் மெலிவதையும் (குறள் 1233), பிறன் மனைவியிடம் இன்பம் துயக்கச் செல்கிறவன் நோய்வாய்ப்படுவான் என்பதையும் (குறள் 149) திருக்குறள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

நோய் தீர்க்கும் மருந்து

உணவு உட்கொள்ளும் ஒருவன் தன் அளவுக்கு ஏற்ப மிகாமலும் குறையாமலும் உணவை உட்கொண்டால் வாதம் முதலிய நோய்கள் அவனிடம் அணுகா என்றும் (குறள் 941), ஒருவன் தான் முதலில் உண்ட உணவு செரித்த பின் உண்பானாயின் மருந் தென ஒன்று அவனுக்கு வேண்டாம் என்றும் (குறள் 942), தானுண்ட உணவு செரித்து அதன் பின் ஒருவன் அளவறிந்து உண்டால் நீண்ட காலம் உயிர் வாழலாம் என்றும் கூறுகிறார் (குறள் 943). முன்னர் உண்ட உணவு செரித்த பின்னர் அளவறிந்து உண்டால் மட்டும் போதாது; மிகப் பசித்தபின் உண்ண வேண்டும் என்றும் அவ்வாறு உண்டால் நோய் வராமல் விரும்பியவாறு வாழலாம் என்றும் (குறள் 944) தான் விரும்பியவாறு உண்ணாமல், நோய் வராத அளவுக்கு ஒருவன் உண்பானாயின் நோயினால் வரும் துன்பத்தைத் தடுக்க முடியுமென்றும் (குறள் 945) மிகப்பெரிதாகவன்றி அளவுக்குச் சிறிது குறைத்து உண்டால் நோயைத் தடுக்கலாம் என்றும் (குறள்:946) வயிற்றுப்பசியின் அளவை அறிந்து உண்டால் நோய் வராமல் தடுக்கலாம் என்றும் (குறள். 947) காமத்தினால் ஏற்படும் நோய்க்கு அதனைத் தூண்டியவர்களே மருந்தாவர் என்றும் (குறள். 1102) பல்வேறு நோய்த் தடுப்பு முறைகள் பற்றி வள்ளுவர் தெள்ளிதின் உணர்ந்து கூறியிருப்பது இச்சமுதாயத்தினருக்கு உண்மையிலேயே நலம் பயப்பனவாகும்.

நோய்க்குரிய மருத்தினைக் குறித்துக் குறிப்பிடும்போது நோயுற்றவன், அதனைத் தீர்ப்பவன், மருந்து, அதனைப் பிழையாது இயற்றுவவன் ஆகிய நான்கும் நோய்த் தீர்ப்பதற்குரிய முக்கிய பாத்திரங்களாகும் என்று வள்ளுவர் குறள் 950-இல் குறிப்பிடுகின்றார்.

மருத்துவன் கடமை

மருத்துவனும் முறையைக் குறிப்பிடும்போது நோயைக் குறிகளால் அறிந்து அதன் காரணத்தையும், தீர்க்கும் முறையையும் அறிந்து மருத்துவர் மருந்து கொடுக்க வேண்டும் என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார் (குறள், 948). இக்குறட்பாடில் மருத்துவன் ஆற்ற வேண்டிய கடமை கூறப்பட்டுள்ளது. மருத்துவன் நோயாளியிடம் நிகழ்கின்ற நோயை அறிந்து இன்னது என்று துணிந்து பின் அது வருவதற்குரிய காரணத்தை ஆராய்ந்து அது தீர்க்கும் உபாயத்தினை அறிந்து மருத்துவம் செய்யும் வழி பிழையாமல் செய்ய வேண்டுமென்று வள்ளுவர் கூறுகிறார். இக்குறளின் வாயிலாக நோயாளியின் நோய் இன்ன நோய் என்பதைக் கண்டு பிடிக்கும் முறை அக்காலத்திலே இருந்திருப்பதும் இவண் குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும். பரிமேலழகர் இக்குறளுக்கு உரை எழுதும்போது "அது தணிக்கும் வாய்" என்பதற்கு நோயை ஐயமறத் துணிதல், மருந்து செய்தல், உதிரங் களைதல், அறுத்தல், சுடுதல் முதலிய வழிகளைக் குறிப்பிடுகின்றார். இன்னொரு குறளில் (குறள். 949) ஆயுர் வேதத்தினைக் கற்ற மருத்துவன் அவ்வுபாயத்தினைச் செய்யும்பொழுது நோயாளியின் அறிவினையும் தன் செயற்கு ஏற்ற காலத்தினையும் அந்நூல் நெறியால் நோக்கி அவற்றோடு பொருந்தச் செய்யவேண்டுமென்று கூறுகிறார்.

திருக்குறளில் கூறப்பட்டிருக்கும் சில மருத்துவச் சிந்தனைகள் குறித்து மேலே கண்டோம். நோய் வருவதற்கு மூலகாரணமாக வள்ளுவர் கூறியிருக்கும் காரியங்களை விடுத்தும், மருத்துவர் செய்யும் கடமையைத் திறம்படச் செய்தும், எடுக்க வேண்டிய மருந்துகளை முறைப்படி எடுத்தும் வந்தால் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் நோய் அணுகாமல் நல்ல உடல்நலத்துடன் வாழமுடியும்.

மேலும் மக்கள் இம்முறைகளைப் பின்பற்றினால் நல்லொழுக்கமுடைய சமுதாய உறுப்பினர்களாகவும், சமுதாயத்திற்கு நலம் சேர்க்கும் உடல், உள்ள, வலிமை மிக்கவர்களாகவும் வாழ முடியும். இதனால் சமுதாயமும் சமுதாய மக்களும் உயர்வடையலாம் என்பது திண்ணம்.

நன்றி : வளர்தமிழில் அறிவியல் (1994) அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க் கழகம் தஞ்சாவூர். அறிவியல் 4வது கருத்தரங்க கட்டுரைகள் 1994 மருத்துவ அறிவியல் வளர்ச்சி.

தமிழ்வழி மருத்துவத்தில் அறிவியல் உண்மைகள் - ஆர். குணசேகரன்

நோய் நாடி நோய் முதல்நாடி அது தணிக்கும் வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்படுதலின் மேன்மையை இன்று மருத்துவ உலகம் உணர்ந்து வளர்ந்துள்ளது. நோய் நாடலுக்கும் நோய் முதல் நாடலுக்குமுள்ள நுட்பமான வேறுபாட்டினை உணர்த்திய பெருமை பொய்யாமொழிப்புலவர் திருவள்ளுவரையே சாரும். நோய் நாடுதலென்பது உடற்குறிகளாம், வெளித்தோற்ற மாறுபாடுகளின் தன்மை எனலாம். நோய் முதல் நாடுதலென்பது உடற்குறிகளோடு உள்ளக் குறிகளையும் ஆய்ந்து தெளிதல் என்பர் பெரியோர். தமிழ்வழி மருத்துவமான சித்த மருத்துவம் நோய் நாடல், நோய் முதல் நாடல் அது தணிக்கும் வழிமுறைகளைக் காணுதல் ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் சிறந்துள்ள நிலையைச் சித்தர் நூல்களால் அறியலாம்.

மருத்துவ முறைகளின் இன்றைய நிலை

நோய் நாடுதலில் இன்று ஆங்கில மருத்துவம் சிறந்துள்ளது எனலாம். நுட்பமான கருவிகளின் மூலம் இதய அறுவை சிகிச்சை, மூளைக் கட்டிகளை நீக்குதல் போன்ற அரிய செயல்களையும், கண்ணால் காண இயலாத உறுப்புக்களையும் - தன்மைகளையும் நம் கண்முன்னே காட்டும் 'ஸ்கேன்' 'எக்ஸ்-ரே' 'இ சி ஜி' போன்ற அற்புதக் கருவிகளின் கண்டுபிடிப்புகளும் அலோபதி முறையின் சிறப்புக்குச் சான்றாகின்றன. அஃதேபோல் ஹோமியோபதி முறை உடற்குறிகளோடு - உள்ளக் குறிகளையும் வெகுவாக ஆராய்ந்து நோய் நீக்கும் முறைகளை வெற்றிகரமாகக் கையாண்டு நோய் முதல் நாடலுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. இந்திய மருத்துவ முறைகளான ஆயுர்வேதமும், சித்த மருத்துவமும் உடல்நோய்கள் உள்ள நோய்கள் முதலியவற்றைச் சிறப்பாகக் குணப்படுத்தும் முறைகளை நிறைந்த எண்ணிக்கையில் கொண்டுள்ளன. ஆயினும் அவை 'குடத்திலிட்ட விளக்காக' உள்ளன எனலாம்.

தமிழ் வழி மருத்துவச் சிறப்பு

நோய் நாடவும் - நோய் முதல் நாடவும் இன்று பல கருவிகளும் முறைகளும் காணப்பட்டனும் ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே இந்தநிலையில் சிறந்திருந்த மருத்துவம் தமிழ் மருத்துவமே எனலாம். நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி மருத்துவம் செய்ய நாடியறியும் கலை என்னும் தனிச் சிறப்புப் பெற்ற முறை நம் தமிழ் மருத்துவத்தில் உள்ளது. இக் கலையின் மூலமாக அனைத்து வகை நோய்களையும் அறியும் திறனைத் தமிழ் மருத்துவர்கள் பெற்றிருந்த நிலையை மருத்துவ நூல்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. தமிழ் மறை தந்த வள்ளுவர்

மிகினும் குறையினும் நோய் செய்யும் நூலோர்
வளிமுதலா எண்ணிய மூன்று

எனும் குறட்பாவை மருந்து அதிகாரத்தில் முதற் குறளாகக் கூறியிருத்தலின் சிறப்பு இங்குநோக்கத் தக்கது. வளி முதலான வாத - பித்த கபம் முதலான நாடிகளின் நிலைபற்றி உலகின் வேறு எந்நாட்டவரும் தமது நூல்களில் சிறப்பித்துக் கூறவில்லையெனலாம். ஆனால் தமிழ் மருத்துவம் மற்றும் இந்திய மருத்துவ முறைகள் அனைத்திலும் நாடிக்குச் சிறந்த இடமளிக்கப்பட்டுள்ளது நினைவிற் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

இந்திய மருத்துவ முறைகள் நாடிபற்றிய குறிப்புகள் பல கொண்டுள்ளன. தமிழ்ச் சித்தர் கணத்தில் சிறப்பு நிலையில் பேசப்படும் பதினெண் சித்தர்கள் பாடிய 'பதினெண் சித்தர் நாடி நூல்' தமிழ் மருத்துவர்க்கான முதல் நூலெனப் பகரலாம். ஏனெனில் நாடி நிலை, வாயுநிலை, தாதுநிலை அறியாதவர்கள் மருத்துவம் செய்யத் தகுதியற்றவர்களெனத் தமிழ் மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. எனவே வாத - பித்த - கபம் முதலான பத்து நாடிகள்; பிராணவாயு முதலான பத்து வாயுக்கள், ரச தாது முதலான ஏழு தாதுக்களைப் பற்றிய பல்வேறு குறிப்புகள் நூல்களில் நிறைந்துள்ளன. இவை உடலின் பல்வேறு செயல்களுக்கும் காரணமாயுள்ளன. இக்கருத்தினை விளக்கவே மிகினும் குறையினும் நோய் செய்யும் என்றார் வள்ளுவர்.

வாதம் எனப்படும் வாயுவின் மிகுதியாலும், குறைவாலும் என்பது வகை நோய்கள் உண்டாகின்றன. பித்தத்தால் நாற்பதும், கபத்தால் தொண்ணூற்றாறுமாக நோய்கள் ஏற்படுகின்றன. இவை பற்றிய முழு விவரங்களும் அவற்றுக்கான மருந்துகளும் சித்தர் குறிப்புகளில் உள்ளன.

'ஆக்சிஜன்', 'கார்பன்டை-ஆக்ஸைடு' போன்ற வாயுக்கள் உடலில் ஏற்படுத்தும் நிகழ்வுகளைக் குறித்து நாம் ஆங்கில முறையால் அறிந்துள்ளோம். நமது நூல்களில் பிராணவாயு முதலான பத்துவிதவாயுக்களின் செயல்பாடுகள் குறித்து சிந்திக்கத்தக்க செய்திகள் தரப்பட்டுள்ளன. இவற்றை நுணுக்கமாக ஆய்வு செய்தல் மருத்துவ உலகிற்கு மற்றோரு மைல்கல்லாக நிற்கும் எனலாம். அஃதே போல் 'வைட்டமின்கள்', 'கார்போஹைட்ரேட்டுகள்' போன்ற ஏழு தாதுக்கள் பற்றியும் அறிதல் பெரும் பயன்தரும் எனில் மிகையாகாது.

வாத - பித்த - கப நாடிகளின் நிலையையும் வாயுக்களின் பயன்களையும் அறிந்தால் அனைத்து நோய்களையும் சரி செய்யலாம் என்ற குறிப்பை

முப்பிணி	தன்னையறியாத	மூடர்கள்	
எப்பிணி	தீர்ப்பாரடி	-குதம்பாய்	
எப்பிணி	தீர்ப்பாரடி		
நாடி	யொருபத்து	நன்றா	யறிந்திடில்
ஓடிவிடும்	பிணியே	-குதம்பாய்	
ஓடிவிடும்	பிணியே		
சத்தவகை	தாதுதன்னை	யறிந்வர்	
சுத்த	வயித்தியரே	-குதம்பாய்	
சுத்த	வொருபத்து	வாய்த்த	நிலைகண்டோர்
ஆயுள்	அறிவாரடி	-குதம்பாய்	
ஆயுள்	அறிவாரடி		

என்னும் குதம்பைச் சித்தர் பாடலால் உணரலாம். மேலும் இன்றைக்கு 'பல்ஸ்' பார்க்கும் நிலை, இரத்த அழுத்தம் பார்க்கும் முறை, ECG மூலம் இதய நிலை அறியும் முறை இவற்றின் ஒருமித்த செயல்பாடாக நாடியறியும் நிலை இருந்தது என்பர் தமிழ் மருத்துவப் பெரியோர். இதனை நாடி நூல் விவரத்தாலும்; அநுபவமிக்க தமிழ் மருத்துவரின் அனுபவத்தாலும் அறிதல் கூடும். தமிழன் நாடியறிதல் நிலையும், இன்றைய மருத்துவ நுட்பங்களும் இணைத்துப் பார்க்கப்பட்டால் சிறந்த மருத்துவ உண்மைகள் வெளியாகலாம் என்பதில் ஐயமில்லை.

நன்றி : அறிவியல் தமிழ் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் தஞ்சாவூர்.

நோய் தீர்க்கும் நத்தையினம்
- முனைவர் ச. பரிமளா

நோய் தீர்க்கும் மூலிகை வகைகளைப் போலவே நோய் தீர்க்கும் விலங்கின வகைகளும் உள்ளன. குறிப்பாக மெல்லுடலிகள் எனப்படும் முதுகெலும்பில்லா விலங்கின வகைகள் மாந்தகுல வரலாற்றில் மிக முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளதெனலாம். அன்று தொடங்கி இன்றுவரை விலை உயர்ந்த முத்துக்களும், முத்துச்சிப்பிகளும், மிகச் சிறந்த சங்குகளும் (வலம்புரி), வண்ணமிகு அழகிய சிப்பிகளும், கிளிஞ்சல்களும், நத்தைகளும் நமக்குப் பல்வேறு வகைகளில் பயனளித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இம் மெல்லுடலிகள் உண்ணுவதற்கேற்ற ஊட்டமிகு உணவினை நமக்கு அளித்தாலும், கண்ணைக்கவரும் வண்ணமிகு ஓடுகளைக் கொடுத்தாலும்-உண்மையில் இவற்றின் மருத்துவக் குணங்களே இவற்றின் மேன்மையை மேலும் உணர்த்துகின்றன எனலாம்.

இம் மெல்லுடலி இனங்கள் குளம், குட்டை, ஏரி, அருவி, கடல், கிணறு, வயல், மலைமுகடு மற்றும் மரத்தின் உச்சியிலும், நட்சத்திர மீனின் கைப்பகுதியிலும், மீன்களின் செவுள் புறத்திற்குள்ளும் வாழ்வதற்கேற்ற தகவமைப்புகளைக் கொண்டுள்ளன. இவை ஏறத்தாழ 70,000 இனங்களைக் கொண்டுள்ளவை என்று (Kenneth. R. wye, 1989) ஆய்ந்தறியப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் ஒற்றைக் கூடுடைய நத்தையினங்கள் (Snails) குறித்த மருத்துவச் செய்திகளை மட்டுமே இக் கட்டுரை தொகுத்தளிக்கிறது.

ஏறத்தாழ 35,000 இனங்களைக் கொண்டதெனக் கூறப்படும் வயிற்றுக்காலிகள் (Gastropoda) பிரிவில் இடம்பெறும் நத்தையினங்கள் ஒரு திருகலான ஓட்டிற்குள் தம் உடற் பகுதியைச் செருகித் தம் பாதத்தையும் தலைப்பகுதியையும் ஓட்டின் வாய்ப்புறம்

அமைந்துள்ள ஒரே துளையின் வழித் திறந்திடும் அமைப்பைக் கொண்டவை.

வயிற்றுக்காலிகளின் வகைகள்

மெல்லுடலிகளான இவ்வகை வயிற்றுக்காலிகளை அவற்றின் சுவாச உறுப்புக்களைக் கொண்டும் செவுள்களின் இருப்பிட அமைப்பைக் கொண்டும் முன் செவுளிகள் (Prosobranchiata), பின் செவுளிகள் (opisthobranchiata) மற்றும் நுரையீரல்கள் (pulmonata) என்று மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். இவற்றுள் மேலும் பல உட்பிரிவுகளும் உள்ளன. முன் செவுளிகள் பிரிவைச் சார்ந்த தட்டைக்காலிகள் (Platyopoda) எனப்படும் நத்தையினங்களில் பல்வேறு வகையான நத்தைகள் இருப்பினும், Apple snail எனப்படும் நத்தையினங்கள் - தமிழகத்தில் குறிப்பாக மரபு சார்ந்த மருத்துவர்களிடையே (சித்த மருத்துவம் மற்றும் ஆயுர்வேத மருத்துவம்) இன்றளவும் சிறப்பாகப் பயன்பட்டு வருகின்றன.

நன்னீர் குளம், குட்டை மற்றும் கழனிகளை வாழ்விடமாகக் கொண்ட Pila spp என்னும் விலங்கினப் பெயர் கொண்ட இந்நத் அதையினம், நத்தைப்பற்பமாகத் தயாரிக்கப் பயன்பட்டு வருகின்றது. இந்த நத்தைப்பற்பம் சீதபேதி, ஆசனக் கடுப்பு மற்றும் மூல நோய்களுக்கு நன்மருந்தாகிறது. மேலும் Pila என்னும் இப்பேரினத்தில் Pila glabrosa மற்றும் Pita virens என்னும் இருவகைச் சிற்றினங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் முன்னது வடஇந்தியப் பகுதிகளிலும், பின்னது தென்னிந்தியப் பகுதிகளிலும் வாழ்வதாக (இளஞ்செழியன், 1973) ஆய்வுகள் கூறுகின்றன.

இந்திய நிலப்பகுதியில் மலைப்பகுதியிலும் நிறைந்து காணப்படும் Ariophanta எனப்படும் "Imperial snail" வகைகள் சென்னையை ஓட்டிய நிலப்பகுதியில் நிறைந்துள்ளன. இவை ஒற்றை வரி உடைய A. ligulata இரட்டை வரியுடைய A. histrialis சிற்றின வகையைச் சார்ந்த நத்தைகளாகும்.

திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம் மாவட்டங்களில் அதிக அளவில் காணப்படும் White Helix spp இன நத்தைகளும் மற்றும் பழுப்பு வண்ண Limnaea spp கருப்பு வண்ண Planorbis spp வகை நன்னீர் வாழ் நத்தைகளும் தமிழகப் பகுதியில் இருப்பினும் மரபு சார்ந்த மருத்துவத்தில் Pila எனப்படும் நத்தையினங்கள் மட்டுமே இன்றளவும் பயன்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன.

தமிழ் மருத்துவத்தில் நத்தைகள்

பொதுவாக, 'ஊமைச்சி' என்ற அழைக்கப்படும் நன்னீர் வாழ் நத்தைகளை வேகவைத்து உண்ணுவது இப்போதும் கிராமப்புற மக்களிடம் நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றது. நத்தையின் இறைச்சிக்குரிய மருத்துவக் குணங்களைக் கீழ்வரும்

"நத்தைக் கறிதனக்கு நாடாது மூலமுத
லொத்தமல ரோகமெலா மோடுங்கா-ணித்தநீத்தந்
தின்றாற் செரியாது தேடரிய தாதுவிர்த்தி
நன்றாகு மாதே நவில்" (குணபாடம், 1768)

என்னும் சித்தர் பாடல் வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. நத்தைக் கறியை உண்ணுவதால் மூலநோய்களும், மல சலப் பிணிகளும் நீங்கும் என்றும், இதனைத் தினமும் உண்ணுவதால் அசீரணமும் தாதுப் பெருக்கமும் உண்டாகும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. நத்தைப்பற்பம் தயாரிக்கும் முறையும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இம்முறையைப் பின்பற்றி இப்போது சென்னை அடையாறில் இயங்கும் இந்திய மருத்துவர்கள் கூட்டுறவு சங்கம் மற்றும் மருத்துத் தயாரிப்பு நிறுவனம் (Impcops) நத்தைப்பற்பம் தயாரித்து விற்பனை செய்து வருகின்றது. இதுபோலவே மதுரையிலுள்ள காந்தி கிராம நிறுவனமும், தஞ்சையிலுள்ள மத்திய மருத்துக் கிடங்கும் நத்தைப்பற்பம் தயாரித்து விற்பனை செய்து வருகின்றன. மூல நோய் உள்ளவர்களும், சீதபேதி மற்றும் ஆசனக்கடுப்பு நோய் உள்ளவர்களும் இந் நத்தைப் பற்பத்தைத் தினமும் 200-400 மி.கி. வரை நெய் அல்லது வெண்ணெயுடன் கலந்து உண்ணும்போது அந்த நோயின் தீவிரம் மிக விரைவில் தணிவதாகச் சித்த மருத்துவர்களும், அம் மருந்தை உட்கொண்ட நோயாளிகளும் சான்று பகர்கின்றனர். ஆமை இறைச்சியைக் கொண்டு லேகியம் செய்வது போலவே நத்தைக் கறியைப் பயன்படுத்தி நத்தை இலேகியம் செய்து உண்பதாலும் மூல நோயைக் குணப்படுத்த இயலும் என்று ஆயுர்வேத மருத்துவர்கள் கூறுகின்றனர். தாளகக் கருப்புச் செய்வதற்கும் நத்தை பயன்படுகிறது. ஆனால் இன்றைய ஆங்கில மருத்துவ முறைகளில் நத்தைகள் நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகப் பயன்படுவதாகத் தகவல்கள் ஏதும் காணப்படவில்லை.

இந்த நத்தையின் வேறு பெயர்களைச் சட்டைமுனி நிகண்டு -1200 (பி. இராமச்சந்திரன், 1992) கீழ் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளது.

"ஊமைச்சிரமுரி யூர்ந்திடும் நீர்க்காய்
நாமச்சி கல்லொட்டி நற்செலக் கூறுமாம்
ஓமச்சி வள்ளுயிர் வயர்ந்தநீர்க் குண்டுதான்
நாமச்சி கொம்புளா னத்தையின் பெயரே"-66

எனவே இப்பாடல்கள் வழி நத்தைக்குப் பல பெயர்கள் இருந்ததையும், பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இதன் மருத்துவக் குணங்களை நம் தமிழ் மருத்துவர்கள் நன்கறிந்திருந்தனர் என்பதையும், நோய் தீர்க்கும் நன் மருந்தாக நத்தைகளைப் பயன்படுத்தி வந்தனர் என்பதையும் நாம் அறிய முடிகின்றது.

நத்தையைக் குறித்த பிற செய்திகள் பல்வேறு நாடுகளில், பல்வேறு காலக் கட்டங்களில் நத்தைகள் பல விதமாகப் பயன்பட்டு வந்துள்ளன. உண்ணும் உணவாக மட்டுமன்றிக் கடுமையான சளித் தொல்லைையைப் போக்கும் மருந்தாகவும் இவை பயன்பட்டுள்ளன. ஸ்பானிஷ் நாட்டில் நத்தைகள் பசையாகத் தயாரிக்கப்பட்டுத் தலைவலி மருந்தாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கிரேக்கத்தில் பிளினி காலத்திலேயே நத்தைகளைச் சமைக்காமல் பச்சையாக உண்பது தொண்டைப் புண்களுக்கும், இருமலுக்கும் ஏற்ற மருந்தெனக் கருதப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மற்ற மெல்லுடலி இனங்களைப் போலவே நத்தையுணவும் மிகச் சிறந்த ஊட்ட உணவு என்று கருதப்படுவதாலும் குளிர்கால நோய்களைப் போக்கும் தன்மை கொண்டவை என்பதாலும் இன்றளவும் பெல்ஜிய நாட்டின் அங்காடிகளில் இவை விற்பனைக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன.

நன்றாகச் சுத்தம் செய்யப்பட்ட நத்தைக் கூடுகள் தனியாகவும், நன்றாக வேக வைக்கப்பட்ட நத்தைக் கறிகள் தனியாகவும் அங்கு விற்பனைக்கு உள்ளன. அவற்றை வாங்கி நன்கு குடுபடுத்தி அந்தக் கூடுகளில் இட்டுச் சுவையாக "நத்தை உணவைப்" பரிமாறுவார்கள். ஆனால் தமிழகத்தில் நத்தைகள் மிகச் சிறந்த உணவுப் பொருளாகக் கருதப்படுவதில்லை. சில எளிய பிரிவு மக்களும் நோயாளிகளும் மட்டுமே இவற்றை இப்போது பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

மேலும், நத்தையின் கூடுகளை மூடியிருக்கும் வாய்ப்புற மூடியும் (Operculum) மருந்தாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இப்போது ஊதுபத்திகளில் ஓட்டும் பசைப் பொருளாகப் பயன்படுத்தப்படும் இந்த நாவணம் அல்லது நாகணம் எனப்படும் வாய்ப்புற மூடிகள் நறுமணப்புகையிடும் போதும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. கை, கால் வலிப்பு நோயுற்றவர்களும், மன நோயாளிகளும் இப்புகையினைச் சுவாசிக்கும் போது குணம் பெறுவதாக கார்ல் (Carl. H) என்பவர் தம் நாட்குறிப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஈரல் நோயுள்ளவர்களுக்கு எண்ணெயில் கலந்து மேலுக்கு இதனைத் தடவிக் குணப்படுத்துவதையும் அறிகிறோம்.

மேலும், ஜெருசல நகரத்துக் கோவில்களில் இந்த நத்தை மூடிகள் நறுமணப் புகை எழுப்ப எரிக்கப்படுகின்றன என்பதையும் (Reported in Exodus 30:34-36) குறித்துள்ளனர். தமக்கு வரும் வயிற்றுவலிக் கோளாறுகளுக்கு கார்ல் என்பவர் மருந்து மாத்திரைகளைப் பயன்படுத்துவதற்குப் பதிலாக இந்த நாகணங்களை உட்கொண்டு குணமடைந்ததாக அனுபவமுறையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முடிவுரை :

- இன்று நத்தைகள் குறித்த பொதுவான ஆய்வுகளுடன் மருத்துவ ஆய்வுகளும் நடைபெறுவது இன்றியமையாததாகும்.
- தமிழகத்தில் பல வகையான நத்தையினங்கள் உள்ளன. ஆனால் ஒரு சில குறிப்பிட்ட நத்தையினங்களே சித்த மருத்துவத்திலும், ஆயுர்வேத மருத்துவத்திலும் இன்றளவும் பயன்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. மற்ற நத்தைகளுக்கும் Pila இன ஆப்பிள் நத்தைகளுக்கும் இடையே உள்ள வேதியியல் கூறுகளை ஆராய்வதும் இன்றியமையாததாகிறது.
- இப்போது பானையங்கோட்டை அரசு சித்த மருத்துவக் கல்லூரி; பழனி சித்த மருத்துவக் கல்லூரி; சென்னை இம்ப் காப்சு; மதுரை காந்தி கிராம நிறுவனம்; தஞ்சை மத்திய மருத்துக் கிடங்கு ஆகியவை தயாரித்து விற்பனை செய்து வரும் நத்தைப் பற்பம் மற்றும் லேகியங்களின் தரம் நிர்ணயிக்கப்பட்டு மேம்படுத்தப்படவேண்டும்.
- தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகச் சித்த மருத்துவத் துறையினர் நடத்திவரும் புற நோயாளிகள் பிரிவில் இந்தப் பற்பங்கள் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்பட்டு அப் பற்பங்களின் நோய்தீர்க்கும் திறன் குறித்து அறிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும்.
- மற்ற உலக நாடுகளில் அந்தந்த நாடுகளின் மரபு சார்ந்த மருத்துவ முறைகளே இன்று மேலோங்கி நிற்கும் இவ்வேளையில், நம் தமிழ் மருத்துவ முறையில் இன்றளவும் பயன்பாட்டில் உள்ள நம் மரபு சார்ந்த மருந்துகளைக் குறித்த ஆய்வுகள் மேம்படுத்தப்பட வேண்டும்.
- ஏனெனில் மரபு சார்ந்த மருத்துவ முறைகளில் தயாரிக்கப்படும் மருந்துகள் உண்மையில் பயனளிக்கக் கூடியவைதானா என்பதை அறிந்து கொள்ள 1960-ஆம் ஆண்டு தொடங்கிப் பல ஆய்வுகளை அறிவியலாளர்கள் மேற்கொண்டனர். இந்த ஆண்டில்தான் கடின ஓடுடைய மட்டி வகையிலிருந்து (Hard shelled clam) மெர்சினைன் (Mercenine) என்னும் சாறு வடித்தெடுக்கப்பட்டது. சோதனைக்கூட எலிகளுக்கு உண்டாக்கப்பட்ட புற்றுநோய்க் கட்டிகளின் வளர்ச்சியை இம்மருந்து தடுத்து நிறுத்தியதை நவீன அறிவியல் முறைப்படி ஆய்வாளர்கள் மெய்ப்பித்துள்ளனர். வாஷிங்டன் லுள்ள தேசிய சுகாதார நிறுவனத்தைச் சார்ந்த லீ மற்றும் பெஞ்சமின் என்பவர்களால் (Drs. D.F.Li and Benjamin Prescott) அபலோன் (Abalone) என்னும் மெல்லுடலிகளிலிருந்து பயோலின் (Paolin) என்னும் சாறு வடித்தெடுக்கப்பட்டது. பென்சிலின் மருந்துக்கும் கட்டுப்பாடாத பாராடைபாய்டு ஏ & பி (Paratyphoid A and B) சால்மோனெல்லா டைபி (Salmonella typhi) ஸ்ரெப்டோகாக்கால் பயோதினெஸ் (Streptococcus pyogenes) போன்ற பாக்டீரியா நோய்க்கிருமிகளை அழிக்கும் தன்மை கொண்ட இம்மருந்து அறிய கண்டுபிடிப்பு எனலாம். மேலும், சிப்பிகளிலிருந்து (oysters) கிடைத்திடும் ஒருவகையான சாறும் வைரஸ் கிருமிகளால் உண்டாகும் நோய்களை எதிர்க்கும் திறன் பெற்றவை என்பதும் இப்போதைய ஆய்வுகளில் மெய்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, நத்தைகளைக் குறித்த ஆய்வுகள் மிக மிகத் தேவை என்ற கருத்து மீண்டும் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

துணை நூல்கள் :

- James Hornell, 1924.
The Common Molluscs of South India, Madras Fisheries Bulletin W/XIV, Page 97-215, Madras Fisheries Department.
- William T. Keeton, 1973
Elements of Biological Science, W.W. Norton & Company, Newyork. Page 1-583
- S.B. Vohora & S.Y.Khan, 1979
Animal origin drugs in Unani Medicine, Vikas Publishing House Pvt Ltd, Bombay
- ஆர். தியாகராசன் 1963
குணபாடம், தமிழ்நாடு அரசு வெளியீடு
- த. இளஞ்செழியன் 1973
மெல்லுடலிகள், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை த.பா.நி. (க.வெ.) வரிசை எண் 533
- எஸ்.பி. இராமச்சந்திரன், 1992 பதிப்பாசிரியர்.
சட்டைமுனி நிகண்டு - 1200
தாமரை நூலகம்
வடபழனி, சென்னை-26.

-வளர்தமிழில் அறிவியல் (1994) அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க்கழகம் தஞ்சாவூர்.
நஞ்சு நீக்கும் சித்த மருத்துவம்
- பி. கரிகாலன்

இயற்கையின் படைப்பில் அனைத்தும் பயன் தருபவையே. நிலத்தில் உள்ள மரம், செடி, கொடிகள் ஆகிய தாவரங்களின் உறுப்புகளை நாம் பெரிதும் உணவாகப் பயன்படுத்துகின்றோம். இவற்றை நம் உடலின் நோய் நீக்கும் மருந்தாகவும் பயன்படுத்தலாம் என்பதை முன்னோர்களாகிய சித்தர்கள் பலரும் அறிந்து கூறி இருக்கின்றனர். அச் சித்தர்களின் இவ் இயற்கை மருத்துவ முறையே சித்த மருத்துவம் என்ற பெயரில் வழங்கி வருவதை நாம் அறிவோம்.

நம் வாழ்க்கை தேள், பாம்பு, பூரான், வெறிநாய் போன்ற நச்சுப் பூச்சிகள் மற்றும் விலங்குகளுடன் இணைந்த வாழ்க்கையாகவே இருக்கின்றது. இச்சூழலில் அப்பூச்சிகள் மற்றும் விலங்குகளின் தீண்டுதலில் (கடிகளால்) மனிதர்களுக்குக் கடுப்பு, நோய்கள் ஆகியவை ஏற்படுவதோடு சில நேரங்களில் இறப்பும் நேரிடுகின்றது. அவற்றைத் தவிர்க்கும் முறையில் சித்த மருத்துவம் எவ்வெவ்வாறு பயன்படுகின்றது என்பதை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

மருத்துவ முறைகள்

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் மக்கள் மத்தியில் பழக்கத்தில் உள்ள மருத்துவ முறைகள் ஐந்து:

- அலோபதி (ஆங்கில மருத்துவ முறை)
- ஹோமியோபதி (ஜெர்மன் மருத்துவ முறை)
- ஆயுர்வேத மருத்துவம் (வடபுலத்தார் மருத்துவ முறை)
- யுனானி மருத்துவம் (இஸ்லாமிய மருத்துவ முறை)
- சித்த மருத்துவம் - (தமிழர் மருத்துவம்)

சித்தர்கள் :

நம் நாட்டில் பதினெட்டுச் சித்தர்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். இவர்களில் அகத்திய சித்தர் மருத்துவத் துறைக்குப் பெருந் தொண்டாற்றியவர்.

'சித்த மருத்துவம் 96 வகையான தத்துவங்களைக் கொண்டது. பண்டைக் காலச் சித்த மருத்துவம் மனிதன் உடலில் 72,000 இரத்த நாளங்களும், 13,000 நரம்புகளும், பத்துப் பெரிய இரத்தக் குழாய்களும் உள்ளன என்று கண்டு கூறியுள்ளது. உடலின் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தெட்டு நரம்புகள் உள்ளனவென்றும் ஒவ்வொரு நரம்புக்கும் ஒவ்வொரு நோயாக 4448 நோய்கள் வரக் கூடுமென்றும் கூறுகிறது. மனிதனின் நாடித் துடிப்பைக் கொண்டு நோயை அறிந்தனர். ஈஸ்வரநாடி, மேக நாடி, வாதநாடி, பித்த நாடி, ஐயநாடி, பூத நாடி, குரு நாடி என்று பல வகையான நாடித் துடிப்புக்களைக் கொண்டு மனிதனின் நோயை அறிந்தனர்'.¹ மருந்துகளை பஸ்பம், செந்துாரம், சுண்ணம் போன்ற வடிவங்களில் கொடுத்தனர்.

சித்த மருத்துவம்

இம் மருத்துவமுறை நாட்டு வைத்தியம், கை வைத்தியம், பாட்டி வைத்தியம் என்றெல்லாம் கிராமப் பகுதிகளில் பழக்கத்தில் வழங்கி வருகின்றது. பழங்காலத்தில் மக்களை வருத்திய பல்வகைக் கொடிய நோய்களை விரைவில் குணப்படுத்தச் சித்த மருத்துவ முறைகள் கையாளப்பட்டு வந்தன. மக்களைப் பற்றும் கொடிய நோய்களை முழுமையாகக் குணப்படுத்தி வைப்பதுடன் மீண்டும் அந்நோய் வராதவாறு தடுக்கும் எதிர்ப்புச் சக்தியையும் பெற்றுத் தரும் சிறப்புடையது சித்த மருத்துவம்.

"தட்ப வெப்ப நிலைக்கு ஏற்பத் தமிழக மண்ணில் வளரும் மரம் செடி கொடிகளின் இலை, காய், பூ, வேர், தண்டுகளைக் கொண்டும், அமிழ்ந்து எடுக்கப்படும் முத்து, பவளம் முதலியவற்றைக் கொண்டும் அகழ்ந்து எடுக்கப்படும் தங்கம், வெள்ளி ஆகிய உலோகங்களைக் கொண்டும் பல்வேறு உப்புகளைக் கொண்டும்

- ஏக மூலிகைப் பயன்
- மாறணப் பயன்
- திராவகப் பயன்
- செய்நீர்ப் பயன்
- முப்பூப் பயன்

என்ற ஐந்து வகை வழி முறைகளைப் பயன்படுத்திச் சித்த மருத்துவத்தை மிகச் செம்மையாகச் செய்தனர்.

கடிகளைக் கண்டறிதல்

இரவில் நச்சுப் பூச்சி ஏதேனும் கடித்து விட்டால் என்ன கடித்தது என்பதை அறியாமல் மருத்துவம் செய்வது கடினம். இந்நிலையில் கடி பட்டவருக்கு ஆடு தின்னாப்பாளை என்ற செடியின் வேரைக் கொடுத்துச் சுவைக்கச் சொன்னால் இனிப்புச் சுவையாக இருந்தால் கடித்தது நல்லபாம்பு என்றும், புளிப்புச் சுவையாக இருந்தால் கட்டுவிரியன் பாம்பு என்றும் வாய் வழுவழப்பாக இருந்தால் நஞ்சு குறைந்த வழலைப்பாம்பு, நீர் பிரட்டை போன்றவை என்றும், கசப்புச் சுவையாக இருந்தால் பாம்பு வகைகள் அல்லாத வேறு பூச்சிகள் என்றும் அறிந்து உணரலாம்.

தேள்கடி மருந்துகள் :

- எலுமிச்சைப் பழ விதைகளையும், உப்பையும் கலந்து அரைத்துக் குடித்து விட்டால் தேள்கடி நஞ்சு இறங்கி விடும். கடிவாயில் எலுமிச்சைப் பழ இரசத்தையும் உப்பையும் கலந்து தடவினால் நலம் கொடுக்கும்.
- கல்லில் சில சொட்டுத் தண்ணீரைத் தெளித்து அதில் புளியங் கொட்டையைச் சூடு உண்டாகும்படி தேய்த்துத் தேள் கடித்த இடத்தில் உடனே வைத்தால் ஓட்டிக் கொள்ளும்; நஞ்சு இறங்கியதும் புளியங்கொட்டை விழுந்துவிடும்.

- சிறிது நாட்டு வெல்லத் தூளுடன் கொஞ்சம் சுண்ணாம்புச் சேர்த்துச் சிறிதளவு புகையிலையையும் கலந்து நன்றாகப் பிசைந்து தேள் கடித்த இடத்தில் வைத்துக் கட்டினால் நஞ்சு இறங்கி விடும்.
- கண்ணாடி இலையின் பால் எடுத்துத் தேள் கடித்த இடத்தில் வைத்தால் நஞ்சு இறங்கும்.
- பட்டு ரோஜா (டேபிள் ரோஜா) செடியின் இலையின் நான்கை எடுத்து வெற்றிலையில் மடித்துத் தின்றால் நஞ்சு இறங்கும்.
- குப்பை மேனி இலையைப் பறித்து நன்றாக நீரில் கழுவி விட்டுப் பின்பு கசக்கிச் சாறு எடுத்துத் தேள் கடித்த இடத்தில் தடவ வேண்டும். அத்துடன் கசக்கிய இலையைக் கடிவாயில் வைத்துக் கட்டி விட்டால் நஞ்சு இறங்கும்.

ஒற்றை மருத்துவம்

சித்த மருத்துவத்தில் ஒரு பொருளை மட்டும் மருந்தாகப் பயன்படுத்தும் முறைக்கு ஒற்றை மருத்துவம் என்று பெயர்.

- நட்டுவாய்க்காலி கொட்டினால் கொப்பரைத் தேங்காயை வாயில் போட்டு மென்று தின்றால் உடன் நஞ்சு நீங்கும்.
- பூரான் கடித்தால் பனை வெல்லத்தை (கருப்பட்டி) தின்னத் தடிப்பு, அரிப்பு உடனே மாறும்.

வெறிநாய்க்கடி மருந்து :

வெறிநாய் கடித்து விட்டால் நாயுருவியின் வேரும் எலுமிச்சைப் பழத்தின் விதையும் சம பாகமாகச் சேர்த்து எலுமிச்சைச்சாறு விட்டு அரைத்து வைத்துக்கொண்டு அதில் எலுமிச்சைப் பழம் அளவிற்குக் காலையிலும் மாலையிலும் ஒரு உருண்டை வீதம் பத்து நாள் உட்கொண்டால் வெறிநாய்க்கடி குணமாகும்.

பாம்புக்கடி மருந்து :

பாம்பு கடித்து விட்டால் உடன் வாழை மரம் ஒன்றை அடியிலும் நுனியிலும் வெட்டி ஆறு அடி நீளத் துண்டிட்டுக் கொண்டு வரவேண்டும். பாம்புக்கடி பட்டவன் பல் கட்டி வாய் திறக்க முடியாமலிருப்பான். அதனால் வாழைப்பட்டையை உரித்துப் பாயாகப் பரப்பிக் கடிபட்டவனை அதில் படுக்கவைக்க வேண்டும். பின் வாழைப்பட்டைச் சாறு 1 விட்டர் பிழிய வேண்டும். சாறு பிழிவதற்குள் வாழைப்பட்டையில் படுக்கவைத்தவன் பல்கட்டு நீங்கி வாய் இயல்பாகத் திறக்கும். உடன் ஒரு விட்டர் வாழைப்பட்டைச் சாறையும் பாம்புக் கடிபட்டவனைக் குடிக்கச் செய்ய வேண்டும். 15 நிமிடத்தில் பாம்புக் கடிபட்டவன் நஞ்சு நீங்கி எழுந்து நடப்பான்.

நஞ்சு முறிப்பு

எலி, பெருச்சாளி, மூஞ்சறு, தேள், பூரான் போன்றவைகளின் நஞ்சை நீக்க, நாயுருவியின் விதையை வீசும்படி எடுத்து வெய்யில் காயவைத்துப் பொடி செய்ய வேண்டும். இந்தப் பொடியை நல்ல மூடியுள்ள பாத்திரத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நஞ்சு நீங்கத் தேவையான காலத்தில் இந்தப் பொடியில் மூக்குப் பொடி அளவு எடுத்துத் தேனில் குழைத்துக் காலையிலும், மாலையிலும் 25 நாட்கள் சாப்பிட வேண்டும். இப்படிச் சாப்பிட்டால் நஞ்சு நீங்கும்.

உடலுக்குள் சென்ற எந்த நஞ்சாக இருந்தாலும் வாந்தி ஏற்படுத்துவதன் மூலம் நஞ்சை வெளியேற்றலாம். வாந்தி ஏற்படுத்துவதற்கு நஞ்சிலைப் பறிச்சான் என்ற செடியின் வேருடன், தலைச்சுருளி என்ற பெரு மருந்து இலையைச் சேர்த்து நன்றாக அரைத்து எலுமிச்சைப்பழம் அளவு உருண்டை எடுத்து வெந்நீரில் கலந்து குடித்தால் உடனே வாந்தி ஏற்பட்டு அனைத்து நஞ்சும் அதன் மூலம் வெளியேறிவிடும். வாந்தி ஏற்பட்ட பின்பு எலுமிச்சைப் பழத்தைத் தண்ணீரில் பிழிந்து குடித்துவிட்டால் நஞ்சு முறிந்து போகும்.

சித்த மருத்துவம் ஏராளமான மூலிகைகளை நமக்குக் கூறுகின்றது. நஞ்சு நீக்கத்திற்கு மட்டுமன்றி, மனிதனின் அகப்புற உறுப்புக்களைத் தாக்கும் எல்லாவிதமான சிறு, பெரு நோய்களுக்கும் மருந்துண்டு. ஆனால் சித்த மருத்துவத்தின் பயன்பாடுதான் இப்போது குறைந்து வருகிறது.

சித்த மருத்துவ வாழ்வு

சித்த மருத்துவ முறையில் சிறந்து விளங்கிய மருந்தறிஞர்களும், மேதைகளும் பண்டிதமணிகளும் பலர் அனுபவத்தாலும், பரம்பரை வழியாலும் தாங்கள் கற்றுத்தேர்ந்த உயர்ந்த மருத்துவ முறைகளைத் தங்களுக்குப் பின் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பயிற்சி கொடுக்காமலும், அரிய மருத்துவச் செய்திக் குறிப்புக்களைத் தொகுத்து நூல்களாக வெளியிட்டாமலும் விடுத்தனர். பிறருக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதால் அதன் பலன் பலிக்காது போய்விடும் என்ற பழமையான எண்ணத்தினாலும் தம்மிடம் கற்றவன் செய்திகளை அறிந்தபின்பு தம்மையே மதிக்க மாட்டான் என்ற தவறான கருத்தினாலும் இத்துறையின் வல்லவர்கள், மேதைகள், மருந்தறிஞர்கள் போன்றோர் மறைய அவர்களுடனேயே பல மருத்துவ முறைகளும் மறைந்து போயின என்பது வெள்ளிடைமலை.

இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வே இன்பம் தரும். எனவே இயற்கை மருத்துவமான சித்த மருத்துவத்தின் பயனை உணர்ந்து அதைப் பற்றிய பல்வகைக் குறிப்புகளையும் ஆராய்ந்து வெளியிட வேண்டும். நோயோடு போராடும் மக்கள் சித்த மருத்துவத்தின் வாயிலாக நிரந்தரக் குணமேற்பட்டு மகிழ்ச்சி சித்த மருத்துவத்தை அனைவரும் பாதுகாத்துப் பயன்படுத்தும் வகையில் நாம் செயலாற்ற வேண்டும்.

துணை நூல்கள் :

- பேராசிரியர் இரா. வேணுகோபால்-தமிழ்நாட்டு மூலிகை மருத்துவம் ப. 70
- பி. முத்துக்கருப்பப்பிள்ளை-சித்த மருத்துவப் பாடப்பயிற்சி ப. 60.

நன்றி : வளர்தமிழில் அறிவியல் (1994) அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க் கழகம் தஞ்சாவூர்.

தென்தமிழகம் காத்த அருங்கலை :

வார்ம வைத்தியம் - முனைவர் எ.டி.எஸ். ராஜ்

இப்போது நாம் காண்பது போன்ற சிறப்பு மருத்துவ முறைகளைப்போல், கண்ணுக்கு, காதுக்கு, மூக்கிற்கு எனத்தனி மருத்துவர்கள் தமிழ் மருத்துவ முறைகளில் இருக்கவில்லை. எல்லாம் ஒருங்கே இணைத்து, தேர்ந்த மருத்துவ முறையை, ஒருங்கே

ணந்த மருத்துவ முறையை, சித்தர்கள் உருவாக்கியிருந்தனர். சித்தர்கள் மருத்துவத்தில் சிறப்புப் பெற்றிருந்த ஒரு பிரிவு மருத்துவத்தை வர்ம வைத்தியம் என இன்றும் போற்றிப் பாதுகாக்கின்றனர் தென் தமிழக மக்கள். இம்முறை பற்றிய ஒரு சிற்றாய்வின் கருத்துக்களையும், இதனால் விளையக் கூடிய நன்மைகளையும், எதிர் காலத்தில் இவற்றினால் வரக்கூடிய பயன்களையும் ஆய்ந்தறிய முற்படுகின்றது இக்கட்டுரை.

ஆய்வு முறை

வர்ம வைத்தியர்களிடம் நேர்காணல், இவர்கள் மருத்துவ முறைகள் பற்றிய நூல்களிலிருந்து கண்டறிந்தவை, இன்னும் இவற்றிற்குத் தொடர்புடைய பிற கலைகள், போர்முறைப் பயிற்சிகள் இவை பற்றி ஆய்வு செய்யப்பட்டது. கிடைக்கக் கூடிய நூல்கள் வர்ம மருத்துவர்கள் போற்றிப் பாதுகாக்கும் பல ஏடுகள், வழிவழியாக வந்த பாடல்கள் முதலியன இவ் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்ந்தறிந்தவை :

இக்கலையின் பழமையும் பெருமையும் பற்றிக் கூறுங்கால், கி.மு.1000 ஆண்டில் இமயமலையில் 53 முனிவர்கள் பங்கு கொண்ட மருத்துவ மாநாடு நடைபெற்றது என்றும் அதில் கலந்து கொண்டு, அகத்திய முனிவர் தென்னாட்டுத் தமிழ் மருத்துவ முறை பற்றிக் கருத்துரை ஆற்றினார் என்றும், அவை சித்த மருத்துவத்தின் எட்டுப்பகுதிகள் பற்றியதாக அமைந்தன வென்றும் குறிப்புகள் உணர்த்துகின்றன.

அவையாவன :

- காயம் அல்லது உடல் பற்றியது (பொது மருத்துவம்)
- பாலர் பற்றியது - (குழந்தை மருத்துவம்)
- கிரகங்கள் (கோள்கள் பற்றியது)
- கண், மூக்கு, தொண்டை பற்றியது
- அறுவைச் சிகிச்சை பற்றியது - (சல்லிய விருத்தி)
- நஞ்சுகள் பற்றியது
- உடலுறுதி பற்றியது
- ஆண்மை பற்றியது.

இவற்றில் முதலில் சொல்லப்பட்ட காயம் அல்லது உடல் பற்றிய மருத்துவத்தில் ஒரு பகுதிதான் வர்ம வைத்தியம். உடலில் (காயத்தில்) உயிர்நிலை கொண்ட பகுதிகள் உள்ளன. அவற்றில் அடிபட்டால் உயிருக்கு ஊறுவிளையும். இப்பகுதிகள் பற்றிய உண்மைகள் எல்லோருக்கும் தெரிய வாய்ப்பில்லை. ஆனால் மருத்துவர்களுக்கு மட்டும் தெரிந்திருந்தது. அதனால் இம்முறைகளை "மர்மமாக" வைத்திருந்தனர். பிறருக்கு உணர்த்தாது பொதிந்து காத்து வந்தனர்.

வர்மம் என்றால் என்ன?

உடலில் உயிர் நிலைகொள்ளப் பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. இவற்றை உயிர்நிலை ஆதாரங்கள் அல்லது உயிர் நிலைப் புள்ளிகள் எனலாம். இந்த ஆதாரங்கள் சீராக இருந்தால் உயிருக்குப் பாதிப்பு இருப்பதில்லை. உயிர்நிலை ஆதாரங்களில் பாதிப்பு ஏற்பட்டால்-சிறு அடி, தாக்குதல், தட்டு இவை தெரிந்தோ, தெரியாமலோ ஏற்பட்டால்-உடனே உடலைப் பாதிக்கின்றது. இந்தப் பாதிப்பு ஏற்படுவது ஏனெனில் இந்த உயிர் நிலைகளில்தான், நரம்புகள், எலும்பு, மற்றும் மனித உடல் இயக்கங்களைக் காக்கும் அத்தனையும் குடிகொண்டுள்ளன. இங்கு ஏற்படும் சிறு பாதிப்புக்கூட, உடலின் செயல்பாட்டைப் பாதிப்பது எவ்வாறு? என எல்லோருக்கும் விளங்காத புதிதாக இருந்ததால் இதனை "மர்மம்" என்றும், பின்னர் இது மருவி "வர்மம்" என வழங்கலாயிற்று என்றும் ஆன்ரோர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

இந்த வர்மங்கள் உடலின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் இருப்பினும், இயற்கையாகப் பாதிப்பு ஏற்படாத வகையில் உடல்கூறு அமைந்துள்ளது. கவனக் குறைவான செயற்பாடுகளால் காயம் ஏற்படும்போதுதான் இந்த நிலைகளின் செயற்பாடுபற்றி நமக்குப் புரியும்.

வர்மங்களின் பகுப்பு

வர்மங்களை இரு பெருங்கூறுகளாகப் பகுத்துள்ளனர். படுவர்மம் - பன்னிரண்டு; தொடுவர்மம் - தொண்ணூற்று; ஆக நூற்றுண்டு. இவற்றில் படுவர்மங்கள் இயற்கையாக ஒருவர் உடலில் (காயத்தில்) - அவர்கள் வேலைகளின்போது, கவனக் குறைவான நடமாட்டங்களினால் படுபவை. இவற்றால் ஏற்படும் விளைவுகளைக் 'காயங்கள்' என்று பொதுவாகச் சொல்வது உண்டு. இவற்றிற்கான சிகிச்சை முறைகளும் கூறப்படுகின்றன. இவை மோசமான பாதிப்பு ஏற்படுத்தினால் படுகாயம் அடைந்தாகச் சொல்கின்றனர்.

தொடுவர்மங்கள்

தொடுவின் விளைவால் இறப்பும் ஏற்படுவதுண்டு. கவனக் குறைவால் போர் பயிற்சிகளின்போது ஏற்படும் காயங்களும், எதிரிகளால் ஏற்பட்டவையும், தொடு வர்மங்கள் என்கின்றனர். இந்த வர்மங்களில் படும்காயம் இலேசானது என்றால்; உறுப்புக்களை வலுவிழக்கச் செய்யும்; விளங்காதது ஆக்கும்; பல உறுப்புக்களைச் செயலிழக்கச் செய்யும்; பலவிதங்களில் உடல் நிலையில் பாதிப்பு ஏற்படுத்தி முடிவில் இறப்பும் ஏற்படுத்தும்.

இவை மனித உடலில் தொண்ணூற்றுண்டு உண்டு என உணர்த்தியுள்ளனர். இவை ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துக் கூறி, அந்த நிலையங்கள் எங்கு நிலை கொண்டுள்ளன, அடிபட்டால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள் யாவை, அவற்றை உணர்ந்து கொள்ளும் முறைகள் - பட்டிருக்கின்ற அடி பலமானதா, அதிலிருந்து அடிப்பட்டவரை மீட்க முடியுமா, முடியாதா என்னென்ன மருந்து வகைகளைத் தரலாம்; ஒற்றல் அல்லது ஒத்தடம் இடும்முறை, அதற்கான மருந்துகள், எண்ணெய் முதலியவைகளை வர்ம மருத்துவம் கூறுகின்றது. இது தமிழ்க் கலைகளில் ஒன்று. இக்கலை வளர்த்தவர்கள் வீரத்தமிழர்கள் அல்லது பழைய மரபுகளில் சத்திரிய குலமக்கள். சத்திரியர்கள் போர்முறை பயில்கையில் அல்லது பயிற்றுவிக்கையில் பட்ட வர்மங்களை நீக்க முடிந்தவை (சாத்தியம்), முடியாதவை (அசாத்தியம்) எனப்பகுத்தனர்.

"காப்பான தொடுவர்மம் தொண்ணூ ற்றாறும்
யேப்பான இடங்குணமும் சாத்தியா சாத்தியம்
இசைத்த அவுஷதமுதலாய் ஒத்தலெண்ணெய்"

கருணையுட னொன்றொன்றாய் விரித்துச் சொல்லி

எனக் கூறி, இவற்றில் காயம் நீக்கக் கூடியவை எழுபத்தி இரண்டென்றும் கூடாதவை இருபத்தி நான்கென்றும் கூறுவர்.

"பாரப்பா தொடுவர்மம் தொண்ணூ ற்றாறில்
பக்குவமாய் சாத்தியமும் மசாத்தியமும் சொல்வேன்
நேரப்பா சாத்தியமும் எண்ணொன்பதாகும்
நிச்சயமாய் அசாத்தியந்தான் எண்மூன்றாச்சு"

இப்படி விரிவாகச் சொன்ன பின்பும், -இவற்றை, வாத-பித்த- சிலேத்தமும் ஆகிய மூலக்கூறுகளில் எதனோடு இணைந்தது எனவும் மிகத் தெளிவாக ஏடுகள் விளக்குகின்றன. அடிபட்டு எத்தனை நாழிகைக்குள் இளக்க வேண்டும் என்ற இளக்கு முறைகள், ஏற்பட்ட வர்மக் காயங்களுக்குத் தகுந்த கசாயம் எண்ணெய், பொடி ஆகியவற்றைத் தேர்ந்து ஏடுத்து நோயாளிக்குத் தரவும் இவ் ஏடுகள் வலியுறுத்துகின்றன. பின் விளைவுகளைக் கூட எடுத்துக்கூறி இறப்புக் கூட எவ்வளவு நாட்களுக்குள் நிகழக்கூடும் எனக் கூறுகின்றனர்.

இவ்வளவு தெளிவாக உடற்கூறு பற்றித் தெரிந்து கொண்டு மருத்துவ முறைகளையும் தெளிவாக விளக்குவது வேறு எந்த மருத்துவ முறையிலும் இல்லை என உறுதியாகக் கூறலாம்.

வர்ம மருத்துவம் - படுவர்மம் தொடுவர்மம் தவிர, தட்டு வர்மம், தூண்டு வர்மம், குடோரிவர்மம் போன்ற முக்கிய பாகுபாடுகளை உடையது. இதில் தட்டு வர்மத்தை ஒரு சிறந்த போர் முறைப் பயிற்சியாகத் தட்டுவர்மச் சமடு என இன்றும் புழக்கத்தில் வைத்திருக்கின்றனர். தட்டுவர்மச் சமடு - எப்படி ஓர் எதிரியின் தாக்குதலைச் சமாளித்துத் தப்புவது, அதே நேரத்தில் எப்படி பதிலடி தருவது, அல்லது மறுதாக்குதல் பூட்டு, பிரிவு இவை கூறிக் காயம் பட்டால் அதற்கான, அறிகுறிகள், இளக்கு முறை, மருந்துகள், கசாயங்கள் ஆகியவையும் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன.

போர்முறைகளும் வர்மமும் பல்வகைப் போர் முறைகள் பயில்கையில், பயிற்றுவிக்கையில் இந்த உயிர்நிலைகள் பற்றி உணர்த்தப்பட்டன. எதிரியை எளிதில் வீழ்த்தக் கூடிய முறைகளாகப் போர்ப் பயிற்சிகளில் இந்த வர்ம முறைகள் பயன்பட்டன. இம்முறைப் பயிற்சி அளிப்பவரை "வர்மாணி" எனக் குறிப்பிட்டனர். சிலம்பம் ஆடுகையில் - சிலம்ப அடவுகள் எனப் பல படிப்படியான தாக்குதல் மற்றும் தடுப்பு முறைகளை ஆசான் அறிவூட்டுவது உண்டு. இந்த அடவுகளின்போது-முதலில் நாம் பயன்படுத்தும் சிலம்பக்கழியை "வான்" எனக் குறிப்பிடுவர். வான் வீச்சுப் பயிற்சிக்குச் சிலம்ப ஆட்டம் முன்னோடியாக இருந்திருக்கலாம். அது மட்டுமன்றி எல்லோருக்கும் எளிதில் கிடைக்கக் கூடிய பயிற்சியாக சிலம்பத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்த வான் அல்லது கழி எதிரியின் உடலில் படும் இடங்கள் - மிக முக்கிய வர்மங்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சிறிதளவு உடலில் பட்டாலும் தடுமாற்றம், மயக்கம் ஏற்படுத்திச் சில மாத்திரை அதிகமாகப் பட்டால் இறப்பையே ஏற்படுத்தும் தன்மையுடையன இந்த வர்ம ஆதாரங்கள்.

இந்தக் கலை ஏன் உலகில் பரவவில்லை? உயிர் நிலையங்கள் அல்லது வர்மங்கள் செய்யப்பட்டது, நோயைத் தீர்க்க அல்லது காயங்களை ஆற்றி மனிதனைத் துயரிலிருந்து மீட்கத்தான். ஆதலில், நம்மை செய்பவருக்கு இது மருத்துவ முறை; போர்க்கலைகள் தேர்ச்சி பெற விரும்புவோருக்கு இது எதிரியை வீழ்த்தும் ஒரு போர் முறை. முதலில் காயங்களை ஆற்றும் பகுதியாகப் பொது மருத்துவத்தில் இருந்தாலும், நாளடைவில், இந்தக் காயங்கள் படுவதும், ஆற்றுவதும் அதிகமாகப் போர் முறையில் தேர்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே பயன்படுவதாக இருந்திருக்கலாம். மற்றவர்கள் சிலருக்கு இப்படிக் காயம் ஏற்பட்டாலும் இவர்கள் அதை ஆற்ற உதவியிருக்கின்றனர். இப்படிப் போர்முறைப் பயிற்சியில் தேர்ந்த சத்திரிய மக்களுக்கு முக்கியமான மருத்துவ முறையாக இது இருந்தது. அரசு குல மக்களுக்கும், ஆசான் தெளிவுபடுத்தும் இக்கலை, போர்நுணுக்கம் தேவையாக இருந்தமையால் எல்லோருக்கும் இது சொல்லித் தரப்படவில்லை.

"தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை தீயினும் அஞ்சப்படும்" என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. இந்த முறை ஒரு தீமை தருவது எனப் பலதரப்பு மக்களும் ஒதுக்கிவிட்டனர். வர்மம் பற்றி உணர்ந்தவர்கள் தங்கள் உடம்பில் அழுக்குக்கூடத் தேய்த்துக் குளிப்பதில்லை; கூட்டத்தில் சேர்ந்து நிற்பதில்லை; இப்படி, பயப்படக்கூடிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். "சுண்டோதரன் என்பான்" யாரைத் தன் சுட்டுவிரலால் காட்டினாலும் அவன் சாக வேண்டும்; சாம்பலாக வேண்டும் எனச் சிவபெருமானை வேண்டி-அந்த வேண்டுகலைப் பெற்று விட்டான். அவனுடைய வேண்டுகலைப் பலிக்குமா எனப்பார்க்கச் சிவபெருமாளையே சுட்டிக்காட்ட அவர் அங்கிருந்து ஓடிய கதையைச் சொல்வர். இதுபோல் இக்கலை பயிற்றுவிப்பவருக்கும் தீமை பயக்கும் என்ற ஒரு பரவலான எண்ணத்தை உருவாக்கி விட்டனர். தவிரவும், இக்கலையை எல்லோருக்கும் சொல்லக்கூடாது, பக்குவம் வந்தவனுக்கு மட்டும் சொல்லவும், மற்றவருக்குச் சொல்வது தெய்வக்குற்றம் எனவும், எரிநரகத்தில் வீழ்வான் எனவும், குறிப்பிடப்பட்டதால் -ஆசானும் இதனை எல்லோருக்கும் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை.

இப்போது இவற்றின் முக்கியத்துவம் :

உலகில் எல்லோருக்கும் கி.பி. 2000-த்தில் நல்வாழ்வு கிட்ட உலகெங்கும் ஒருங்கிணைந்த மருத்துவ முறைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இப்போது உடற்கூறு பற்றிப் பலவகை ஆய்வுகள் செய்து மருந்துகள் கண்ட பின்னரும் அடி இடி பட்டவர்கள், வேலை நேரத்தில் விளையாட்டு வேளையில் அடிபட்டவர்கள், விபத்துக்களில் மற்றும் உயரமான இடங்களிலிருந்து விழுந்தவர்களுக்குப்படும் உட்காயங்கள், அல்லது வர்ம அடிகள் குணப்படுத்தப்படுகின்றனவா? எனக்கேட்டால் இல்லை எனத்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும். மேலோட்டமான காயங்களைக் குணமாக்கினாலும், புண்கள் ஆற்றப்பட்டாலும் இவர்களால் சரியாக இயங்க முடியாத நிலையில் பலர் துன்பப்படுவதைப் பார்க்க இயலும். இவர்களுக்கு நல்ல வாழ்க்கை மீண்டும் தர இந்த மருத்துவமுறை பயன்படும்.

இரண்டாவதாக இப்போது-மருத்துவ முறைகளில் பயன்படும் காந்தங்கள் வழியாகச் சிகிச்சை தரும் முறையிலும் (Magnetotherapy) மற்றும் உடலில் பல இடங்களில் துளை செய்து சிகிச்சை தரும் (Acupuncture) முறையிலும், பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கு இந்த வர்மக்கலையிலும் பயிற்சியிருப்பின் சிறந்த மருத்துவ முறையினை இவர்கள் செயல்படுத்த இயலும் என்பது திண்ணம்.

மூன்றாவதாக இப்போது இளைஞர்கள்-மேலைநாடுகளின் போர்ப்பயிற்சி முறையான ஜூடோ, கராத்தே, குண்டி போன்றவற்றைப் பழகுவதில் அதிக கவனம் செலுத்துகின்றனர். நேரத்தையும், பணத்தையும் விரயம் செய்கின்றனர். நம் நாட்டில் அதை விட மேலான கலையான வர்மக்கலை இருக்க கனியிருக்கக் காய்கவந்தன்ன அவர்கள் செல்லக்காரணம், நமது கலைகளை இவர்களுக்கு விளக்காததால்தான். இக்கலை பயின்றால் அடக்கம், பண்பு தானாக வரும். பிறரிடம் போரிட வலியச் செல்லாது நிச்சயமாக ஒதுங்கிச் செல்லவே முற்படுவர். நமது இளைஞர்களின் நல்ல எதிர் காலத்திற்கும் இக்கலையை மருத்துவக்கலையோடும், பிற பயிற்சிகளோடும் இணைத்துச் சொல்லித்தருவது மிகுந்த பயனைத் தரலாம்.

இப்போதைய அறிவியல் முன்னேற்றத்தில்

மேலைநாடுகளில் - அறிவியல் நுணுக்கங்களை நாம் போற்றிப் பாதுகாக்க முற்படுகின்றோம். நமது முன்னோர்கள் அறிவியல் வழிகளை மறந்துவிடத் துணிகின்றோம். நம்முடையவை என மதிக்கப்படுகின்ற பழம் பெரும் மருத்துவ முறையான-தமிழ் மருத்துவ முறையான சித்த மருத்துவத்தின் சிறந்ததோர் பகுதியைப் புறக்கணிக்கலாகாது போற்றிப்பாதுகாப்பது நமது கடமையாகும். சித்த மருத்துவக் கல்லூரிகளில் வர்மக்கலையை ஒரு பாடமாக வைத்து வர்மவைத்தியம் தழைக்கச் செய்தல், மற்றும் வர்மங்கள் பற்றிய ஆய்வு, புதுமுறை மருத்துவங்களோடு இணைத்துச் செயல்படுத்துவது நம் நாட்டு அறிவியல் முறையைப் பாதுகாப்பதும் ஆகும்.

நன்றி : வளர்தமிழில் அறிவியல் (1994) அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க் கழகம் தஞ்சாவூர்.
மரபுவழி மருத்துவத்தில் மூலிகைகளின் பங்கு

- சீ. வைஜெயந்திமாலை

'நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்' என்பது பழமொழி. ஆனால் இவ்வுலகில் நோயற்ற உயிர்களே இல்லை. எந்த உயிர்களாக இருந்தாலும் தங்கள் வாழ்நாட்களில் பல வகையான நோய்களுக்கும் உள்ளாகின்றன. இவ்வாறு நோய் வாய்ப்படும் பொழுது மனிதர்கள் தங்கள் பரம்பரையினர் எந்தெந்த நோய்களுக்கு எந்தெந்த மருத்துவ முறையைக் கையாண்டுள்ளனர் என்பதை அறிந்து அவற்றைப் பின்பற்றி வரும் மருத்துவ முறை மரபுவழி மருத்துவம் என்றழைக்கப்படுகிறது.

மனிதர்கள் அன்றி விலங்குகளுக்கும் இம்முறை மருத்துவத்தினையே இன்றும் பின்பற்றி வருகின்றனர். இந்த வகையான மருத்துவம் மனிதர்கள் மற்றும் விலங்குகளுக்குப் பயன்படுத்தும் முறைகள் பற்றி விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

மூலிகைகளின் சாற்றில் உடலுக்குத் தேவையான விட்டமின்கள், தாது உப்புக்கள், புரதம் போன்ற பல கூறுகள் உள்ளன. அந்நால், மூலிகை மருந்துகளை உட்கொள்பவர் பல பயன்களை அடைகின்றனர்.

நம்நாடு மூலிகைகளின் சிறப்பைப் பல ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பே உணர்ந்த நாடு. அதைப் பண்படுத்தி விஞ்ஞானப் பூர்வமாக மாற்றியபோது அதற்குச் சித்தம், ஆயுர் வேதம் என்ற பெயர்கள் கிடைத்தன. நவீன முறையில் மருத்துவர்களால் உபயோகிக்கப்படும் மருந்துகள் பல மூலிகைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. மூலிகைகளை அவர்கள் நாகரிகப்படுத்தி நோயாளிகளிடம் தருகிறார்கள்.

குறிப்பாகத் தமிழகம் அரிய மூலிகைகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட நாடு. சித்தர்கள் இந்த மூலிகைகளின் குணங்களை நமக்குக் கண்டு கூறியிருக்கிறார்கள். கிராமப்புறங்களில் வாழும் மனிதர்கள் பெரும்பாலும் மரபுவழி மருத்துவ முறையைத்தான் கையாளுகின்றனர்.

சிறு குழந்தைகளுக்கான மரபுவழி மருத்துவம்

சிறு குழந்தைகளுக்கு வாந்தி, வயிற்றுப்போக்கு போன்ற நோய்கள் அடிக்கடி ஏற்படுகின்றன. அவற்றைப் போக்குவதற்குக் கீழ்க்காணும் முறைகள் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

வாந்தி :

- முருங்கை இலையின் கொழுந்து (மொரிண்டா டிங்டோரியா) சிறிதளவு உப்பு, வெள்ளைப் பூண்டு மூன்று நான்கு பற்கள் மூன்றையும் சேர்த்து நசுக்கிச் சாறு எடுத்துப் பாலடையின் (சங்கு) மூலம் விடியற் காலையில் வெறும் வயிற்றில் கொடுத்தால் வாந்தி எடுப்பது நின்றுவிடும்.
- வசம்பு, குட்டிவேலா இலை இரண்டையும் நசுக்கி ஒரு வெள்ளைத் துணியில் கட்டி அவற்றைக் குழந்தையின் கையில்கட்டி அடிக்கடி குழந்தையின் மூக்கில் நுகர வைத்தால் வாந்தி எடுப்பது நின்றுவிடும்.

வயிற்றுப்போக்கு :
உதியங் கொழுந்தை அரைத்துப் பசுந்தயிரில் கலந்து கொடுத்தால் வயிற்றுப்போக்கை நீங்கிவிடும். சிறுவர்களுக்கு மட்டுமன்றிப் பெரியவர்களுக்கும் இம்மருந்து சிறந்த முறையாகும்.

குழந்தைகளுக்குச் செரிமானம் ஆவதற்கான மருத்துவம் :
ஐதிக் காயுடன் தேன் கலந்து பாலடையின் மூலம் கொடுத்தால் செரிமானம் விரைவில் நடைபெறும்.

சளி நீக்கம் :
குழந்தைகளுக்குச் சளி அதிகமாக இருந்தால் குப்பைமேனி இலை (அகாலிபா இண்டிகா), உப்பு இலை இரண்டையும் கசக்கிச் சாற்றைக் கொடுத்தால் சளி நீங்கும்.

பிறந்த குழந்தைகளின் மேல்பகுதி, மற்றும் கை, கால் போன்ற பகுதிகளில் கறுப்பாக இருந்தால் கழுதையின் பாலினை விடியற் காலையில் தடவிவந்தால் கறுப்பு நிறம் மாறிவிடும்.

பிறந்த குழந்தைகளுக்கு உடலில் சில பகுதிகள் சிவப்பாக இருக்கும் (செங்கரப்பான்). அவ்வாறு இருக்கும் குழந்தைகளுக்கு

செங்காதாரி' என்ற மூலிகையின் பட்டையை உரலில் இடித்து வெந்நீரில் போட்டு எரித்து விடியற்காலையில் குளிப்பாட்டிவிட வேண்டும்.

பெரியவர்களுக்கான மரபுவழி மருத்துவம்

சிறு குழந்தைகளைவிட பெரியவர்களை அதிக அளவிற்கு நோய்கள் தாக்குகின்றன. உடலின் ஒவ்வொரு உறுப்பும் ஒவ்வொரு விதமான கிருமிகளால் தாக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறு தாக்கப்படும்பொழுது சில வகையான மரபுவழி மருத்துவ முறைகளைக் கீழ்வருமாறு காணலாம்.

மஞ்சள்காமாலை :

கோடைக்காலங்களில் அதிக அளவிற்குக் காணப்படுவது இவ்வகை நோயாகும். இவற்றைப் போக்குவதற்கான மருத்துவ முறையை வேர் அறுத்தல் என்று கூறுவர்.

'நாட்டுக்கொட்டை' என்ற செடியை வேருடன் பிடுங்கி எரிந்தால் அச்செடி காய்ந்தவுடன் மஞ்சள்காமாலை நோய் நீங்கிவிடும். இந்த மருத்துவ முறை 'ஆலக்குடி' என்ற ஊரில் இன்றும் நடைமுறையில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. கீழாநெல்லியை வேருடன் எடுத்துச் சுத்தமானநீரில் கழுவி அம்மியில் வைத்து மை போல அரைத்துக் கலந்து விடியற்காலையில், மாலை இரு வேளைகளிலும் சாப்பிட்டு வந்தால் இவை எளிதில் குணமடையும். சளி நீக்கம் :

- சித்தரத்தையை நெய்யில் வறுத்து இடித்துச் சலித்து வைத்துக்கொண்டு இரவில் பாலுடன் கலந்து சாப்பிட்டால் எளிதில் சளி நீங்கும்.
- ஆடாதொடா இலையின் சாற்றைப் பிழிந்து அவற்றுடன் சிறிதளவு ஜீனி சேர்த்துக் காலை வேளையில் குடித்து வந்தால் சளி நீங்கும்.

காதுவலி நீக்குதல் :

மருள் என்ற மூலிகையை நெருப்பில் வாட்டிச் சாற்றைப் பிழிந்து சூடு ஆறியபின்பு காதில் ஊற்றிச் சிறிது நேரம் வைத்திருந்தால் காதுவலி நீங்கும்.

பல்பூச்சி நீக்குதல் :

- காய்ந்த கண்டங்கத்திரி விதையை எடுத்து நெருப்பில் காய்ந்த கரும்புத் துண்டின் மேல்பகுதியில் போட்டு வேப்ப எண்ணெயை அதன் மேல் ஊற்றினால் புகை வரும். அந்தப் புகையை வாயில் இழுத்தால் பூச்சி நீங்கிவிடும்.
- பச்சை மிளகாயில் உள்ள விதைகளை நீக்கி அதன் உள்பகுதியில் சூடத்தை வைத்து அவற்றைச் சுடவைத்த வேப்ப எண்ணெயில் மிளகாயை நனைத்துப் பூச்சி இருக்கும் இடத்தில் கடித்தால் பல் பூச்சி நீங்கிவிடும்.
- கீழாநெல்லி இலையுடன் சுக்கைச் சேர்த்து நசுக்கிப் பூச்சிப் பல் இருக்கும் இடத்தில் அடக்கி வைத்திருந்தால் வலி நீங்கும்.

தலைவலி நீக்குதல் :

- வெற்றிலையை நல்லெண்ணெயில் தடவி நெருப்பில் வாட்டித் தலையில் போடவேண்டும்.
- ஒற்றைத் தலைவலியாக இருந்தால் எருக்கம்பூவை மூக்கில் வைத்துச் சுண்டிவிட்டால் உள்ள மூக்கு உடைந்து கரும் இரத்தம் வெளியாகி ஒற்றைத் தலைவலி குறையும்.

ஈறுவீக்கம் :

துவரங்கொழுந்து, உப்பு இரண்டையும் கசக்கி அந்த வீக்கப் பகுதியில் தேய்த்து வந்தால் வீக்கம் குறைந்துவிடும்.

இருமல் :

துாது இலையை நெய்யில் பொரித்துக் காலை, மாலை சாப்பிட்டு வந்தால் இருமல் நீங்கிவிடும்.

சொறி, படை போன்றவற்றை நீக்குதல் :

- சீமை அகத்திக் கீரையை அரைத்துப் படை இருக்கும் இடத்தில் தடவிக் குளித்து வந்தால் படை நீங்கும்.
- குப்பை மேனி இலையை அரைத்துத் தேய்த்தாலும் நீங்கும். பூவரசு இலையின் காய்ந்த சருகைத் தீயில் எரித்துப் பவுடராக ஆக்கி அவற்றுடன் சிறிதளவு தேய்காய் எண்ணெய் ஊற்றிக் குழப்பிச் சூரிய வெப்பத்தில் வைத்துச் சிரங்கு இருக்கும் இடத்தில் தடவி வந்தால் அவை ஆறிவிடும்.

தீப்புண் :

- ஆத்தி இலையை வறுத்து அவற்றைப் பொடி செய்து அவற்றைத் தேய்காய் எண்ணெயில் குழப்பிப் புண் உள்ள இடத்தில் தடவினால் தீப்புண் எளிதில் ஆறிவிடும்.
- வாழைப் பட்டையின் சாற்றைப் பிழிந்து தீக்காயம் பட்ட இடத்தில் ஊற்றினால் தீப்புண் விரைவில் ஆறிவிடும்.

கட்டி உடைதல் :

நீண்ட நாட்கள் உள்ள கட்டியானது உடையாமல் இருந்தால் சோற்றுக் கற்றாழையை இரண்டாக வகுத்து முள்நீக்கி கட்டியின் மேல் வைத்து வெள்ளைத் துணியால் சுற்றினால் இரண்டு நாட்களில் அந்தக் கட்டியானது உடைந்துவிடும்.

ஓத்த, தாவ அம்மை நீக்குதல் :

இவ்வகை நோயானது கால், வாயின் கீழ்ப்பகுதியில் ஏற்படும். இந்நோயை அகற்ற வேப்ப இலை, மஞ்சள் இரண்டையும் மை போன்று அரைத்து அவை இருக்கும் இடத்தில் தடவி வந்தால் இரண்டு மூன்று நாட்களில் இந்நோய் குணமாகும்.

இரத்தக்கட்டு நீக்குதல் :

- இவ்வகையான நோய்க்குப் பருப்பு, மஞ்சள், நெல் மூன்றையும் அம்மியில் வைத்து மை போன்று அரைத்து அடிபட்ட இடத்தில் தடவினால் குணமாகும்.
- நல்லெண்ணெயைச் சிறிதளவு சூடுபடுத்தி எலுமிச்சம் பழத்தை இரண்டாக அறுத்து அவ்வெண்ணெயில் அப்பழத்தை நனைத்து இளம் சூட்டில் அடிபட்ட இடத்தில் வைத்தால் இரத்தக்கட்டு நீங்கிவிடும்.

வாயுவால் வலி இருந்தால் :

கால்பகுதியில் சிலருக்கு வாயுவால் வலி இருக்கும். இவ்வகையான நோயை அகற்ற வாதாமடக்கி இலையின் சாற்றைப் பிழிந்து அவற்றுடன் சிறிதளவு கண்ணாம்பு சேர்த்துக் காலில் தடவி வந்தால் இந்நோய் நீங்கிவிடும்.

முகப்பரு நீங்க :

முகப்பருவை நீக்குவதற்குத் திருநீற்றுத் பச்சிலையைக் கசக்கிப் பரு இருக்கும் இடத்தில் தேய்க்க வேண்டும்.

கண் பூ விழுதலை நீக்குதல் :

நந்திவெட்டான் பூ, வெங்காயம், நச்சீரகம் மூன்றையும் நசுக்கி வெள்ளைத் துணியில் வைத்துப் பிழிந்து கண்ணில் காலை, மாலை இரண்டு நேரங்களிலும் தொடர்ந்து இரண்டு வாரம் ஊற்றி வந்தால் பூ விழுந்தவை நீங்கி விடும்.

மாலைக்கண் நோய் :

சிலருக்கு மாலைப் பொழுதில் கண் மங்கலாக இருக்கும். அவ்வாறு உள்ளவர்கள் கையாந்தகரை என்ற இலையின் சாற்றை வெள்ளாட்டு இரத்தத்துடன் உப்புப் போடாமல் அவித்து உட்கொண்டு வந்தால் இந்நோய் நீங்கிவிடும்.

மகப்பேற்றுக்குப்பின் வயிற்றுப் புண் நீக்குதல் :

பெண்கள் மகப்பேறு காலத்திற்குப் பின் வயிற்றுப் புண்ணை ஆற்றுவதற்கு சுக்கு, திப்பிலி, மஞ்சள், பெருங்காயம், சித்திரம், ஓமம், கிராம்பு முதலியவற்றை நன்றாக அரைத்துச் சிறிய சிறிய உருண்டையாகக் காலை மாலை இரண்டு வேளைகளிலும் உட்கொண்டு வந்தால் வயிற்றுப்புண் நீங்கும்.

விஷப் பூச்சிக் கடிசை நீக்குதல் :

- தேள்கடி :

தேள் கடித்தவுடன் கடித்த பகுதிக்கு அருகில் நன்றாக கயிற்றைக் கட்டி, அந்த விஷம் உடல் முழுவதும் பரவாமல் தடுத்து, உடனே நாட்டு வெல்லத்தைச் சிறிதளவு, விளக்கு ஒளியில் காட்டி உருகியவுடன் கடித்த வாயில் வைத்தால் தேள்கடி விஷம் நீங்கும்.

டேபிள் ரோஜாவின் இலையையும், சிறிய வெங்காயம் இரண்டையும் கசக்கித் தேள் கடித்த இடத்தில் வைத்தால் தேள்கடி நீங்கிவிடும்.

- நட்டுவாள்குழவி கடிக்கு மருந்து :

இந்த வகையான பூச்சி கடித்தவுடன் நன்றாக முற்றிய தேங்காயை நிறைய சாப்பிட வேண்டும்.

- இரவு நேரங்களில் நமக்குத் தெரியாமலே சில வகையான பூச்சிகள் கடித்துத் தடிப்புகள் ஏற்படும். இந்த வகையான நோயை அகற்றச் சின்னி இலையைப் பறித்து நன்றாக அரைத்து அவற்றை விடியற்காலையில் வெறும் வயிற்றில் சாப்பிட வேண்டும். அமாவாசை அன்று இந்த இலையைச் சாப்பிட்டால் எந்தவிதப் பத்தியமும் தேவையில்லை.

மேலே கூறப்பட்ட மரபுவழி மருத்துவ முறைகள் அனைத்தும் களப்பணி மூலம் சேகரிக்கப்பட்டவையாகும். இவற்றைப் போன்றே பல கிராமப் புறங்களில் பயன்படுத்தப்படும் மரபு வழி மருத்துவ முறைகளைச் சேகரித்து இவற்றில் பயன்படுத்தப்படும் மருந்துப் பொருட்களில் என்னென்ன வகையான வேதிப்பொருட்கள் அந்நோயைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன என்பதை ஆங்கில வழி மருத்துவர்கள் ஆய்வின் மூலம் கண்டுபிடித்து அவற்றை உறுதி செய்ய வேண்டும்.

நன்றி : வளர்தமிழில் அறிவியல் (1994) அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க்கழகம் தஞ்சாவூர்.

நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் கூறும்
வீட்டுமருத்துவம் - ஜி. வசந்தா

இன்று அலோபதி மருத்துவத்துறை அறிவியல் அடிப்படையில் மிக வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது. எனினும், பழைய மருத்துவ முறையான இயற்கை மருத்துவம், சித்த மருத்துவம், வீட்டு வைத்தியம் முதலியன இன்றும் செல்வாக்குடன் தான் திகழ்கின்றன. சூரிய வெளிச்சம், காற்று, நீர், மண் முதலியவற்றின் மூலமும், ஆன்ம வழியிலும் மருந்தில்லாமல் நோய் நீக்கும் மருத்துவமுறையே இயற்கைமருத்துவம் எனப்படும். இயற்கை மருத்துவத்தையே காந்தியடிகள் வளர்த்தார்.

மூலிகைகள், நாட்டுமருந்துச் சரக்குகள், சில மளிகை (பல சரக்கு)ப் பொருட்களைக் கொண்டு மருத்துவம் செய்வது வீட்டு வைத்தியம் எனப்படும் நாட்டுப்புற மருத்துவம் ஆகும். நாட்டுப்புற மருத்துவத்தை, நாட்டுவைத்தியம், கைவைத்தியம், தமிழ் வைத்தியம், பாட்டிவைத்தியம், வீட்டுவைத்தியம் என்றும் கூறுவர்.

நாட்டுப்புறமருத்துவம் என்னும் வீட்டுவைத்தியம் ஒரு பரம்பரையிடமிருந்து மற்றொரு பரம்பரைக்குக் கைமாறுகிறது என்று டான்யோடர் கூறுகிறார்.(Richard M. Dorson (Ed.) Folklore & Folklife, P.198).

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் நாட்டுப்புற மருத்துவத்தில் ஒப்பீட்டு ஆராய்ச்சிகள் பல ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் செய்யப் பெற்றுள்ளன.(Richard M. Dorson (Ed.) Folklore & Folklife, P. 195).

'An Apple a day keeps the doctor away' என்ற ஆங்கிலப் பழமொழி, தினமும் ஒரு ஆப்பிள் பழம் சாப்பிட்டால் அது வைத்தியனை நம்மருகே நெருங்கவிடாது என்று உடல் நலம் பேணுவதைப் பற்றிக் கூறுகிறது. தமிழிலும் இதற்கு ஈடாக 'வைத்தியனுக்குக் கொடுப்பதை வாணியனுக்குக் கொடு' என்ற பழமொழி உடல்நலம் பேணுவதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. 'சனிநீராடு' என்ற பொன்மொழியும் இதனை உறுதிப்படுத்துகிறது. எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பதால் உடல்கூடு தணியும் என்பதும், இல்லை

யெனில் வயிற்றுவலி, கண் எரிச்சல் போன்ற உடல்கூட்டினால் உபாதைகள் வரும் என்பதும் பெரியோர் கூறும் அறிவுரை. இவை பழமையான மருத்துவக் குறிப்புகள்.

இன்று மருத்துவர்கள் அறிவியல் அடிப்படையில் எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிக்க வேண்டாம் என்கின்றனர். ஆனால், இவர்களே, மூட்டுவலி, எலும்பு தேய்தல் போன்றவற்றிற்கு அந்த இடத்தில் எண்ணெய் தடவி அரைமணி நேரம் கழித்துக் குளிக்கச் செல்கின்றனர். சுளுக்கு முதலியவற்றிற்கு எண்ணெய் தேய்த்துச் சுளுக்கு எடுப்பது என்பது இன்றும் நடைமுறையில் உள்ள ஒன்று. எனவே, அறிவியல் அறியாத பெரியோர் எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பது உடலுக்கு நல்லது என்று கூறும் கூற்று பொருத்தமுடையதாகவே தெரிகிறது. இதனால் கண் எரிச்சல் நீங்குதல், உடல் குளுமை பெறல், அசதி நீங்குதல் போன்ற பயன்களைப் பெறமுடிகிறது என்று உணர்ந்தோர் வழி அறிய முடிகிறது.

இந்தியாவில் வைத்தியத்திற்காக மருத்துவமனைக்குச் செல்லும் பொதுமக்களின் தொகையில் சரிபாதியானவருக்கு நோய் ஏற்படக் காரணம் ஊட்டச்சத்து குறைவு என்று ஒரு பிரபல வைத்தியர் கூறினார். இந்நோய்களுக்குப் பரிசாரம் அதிகப் பணம் செலவு செய்து மருந்துகளைச் சாப்பிடுவது அன்று. இந்த மருந்துகள் பெரும்பாலும் செயற்கையாக, இரசாயன முறையில் தயாரிக்கப்படும் சரக்குகள். ஆனால், மனித உடம்பில் நோய் வராமல் தடுக்கவும், நிலைத்த பலன் ஏற்படவும் வல்ல சீரான உணவை மனிதன் உட்கொள்வது அவசியம். இந்தச் சத்துமிக்க உணவுகளான கீரைகள், பழங்கள் போன்றவற்றை அன்றாடம் உணவில் சேர்த்து உண்டு வந்தால் நோயின் தாக்கம் குறையும். அப்படியும் வரும் சில நோய்த் தொல்லைகளுக்கு வீட்டு மருத்துவமுறை கைகொடுக்கிறது. இதை நாட்டுப்புறப்பாடல்களும் கற்றுத்தருகின்றன.

தற்போது குழந்தைப் பெறுவதற்கு மருத்துவமனைக்குச் செல்லவேண்டும். தாய் கர்ப்பமுற்ற நாளிலிருந்து மாத்தவறாமல் மருத்துவரிடம் காண்பித்து மருந்து மாத்திரைகள் சாப்பிட்டு வரவேண்டும் என்று இன்றைய மருத்துவர்கள் அறிவுறுத்துவர். ஆனால் மருத்துவத்துறை இன்றுபோல் வளராத ஒரு காலத்தில் ஒரு நாட்டுப்புறத்தாய் மருத்துவ மனைக்குச் செல்லாமல், நாட்டு மருந்தும் சாப்பிடாமல் எளிதாகப் பிள்ளையைப் பெற்றதைப் பெருமையாகக் கூறுகிறாள்.

கசாயம் குடிக்காமல்
கடைச்சரக்கும் வாங்காமல்
வெந்நீர் குடியாமல்
வேந்தனைப் பெற்றெடுத்தேன்.

மற்றொரு பாடல் உரமருந்து ஊற்றுவது பற்றிக் கூறுகின்றது.

காட நரம்பெடுத்து
காது வாரி சிக்கெடுத்து
பூவ நரம்பெடுத்து
ஊத்துறேனே உரமருந்தை

குழந்தை கைகால்களை உதைத்துக்கொண்டு விளையாடுவதால் அதற்கு உடம்பு வலிக்குமாம். குழந்தைக்கு வாய்திறந்து தனக்கு உடம்பு வலிக்குதென்று சொல்லத் தெரியாது. ஆயினும் பெற்ற தாயே தன் குழந்தைக்கு உடம்பு வலிக்குமென்று நினைத்துக் கொள்கிறாள். பொதுவாக, வீட்டில் மூதாட்டிகள் சூடாகத் தன்-
ர் காயவைத்துக் குழந்தையைக் குளிப்பாட்ட வேண்டும் என்றும், அப்படி குளிக்க ஊற்றும் போது குழந்தையின் கை கால்களை உருவி (நீவி) விட்டுக் குளிக்க ஊற்றினால் உடல் வலி நீங்கும் என்றும் குழந்தையும் நன்கு தூங்கும் என்றும் கூறுவர் எனினும், தாய் தாலாட்டில் இதற்கும் மருந்தொன்று கூறுகிறாள்.

ஏலமும் இஞ்சிச் சாறும் - கண்ணே உனக்கு
எட்டுச் சொட்டுக் கொடுக்கட்டுமா?

என்று மருந்தை விருப்பப்படி கொடுக்காமல் அளவாக எட்டுச் சொட்டுக் கொடுக்கவேண்டும் என்று அளவையும் சேர்த்துக் கூறுகிறாள்.

குறத்தி ஒருத்திக்குச் சுரம் (காய்ச்சல்) வந்துவிட்டது. குறவன் அதற்கு மருந்து தயாரித்து வைத்தியம் செய்கிறேன்; சுரம் போய்விடும் என்று கூறுகிறான். அவன் கூறும் கைவைத்தியம்;

நொச்சித் தழையொடிச்சி
நசக்கி நல்லா வேது புடிச்சி
குங்குமப்பூக் கொழுந்தரச்சி
குளுமையான பத்தரச்சிப்
போட்டா போதுண்டி - குறத்தி
போட்டா போதுண்டி.

சளி, சுரத்துக்கு மற்றொரு மருந்து கூறுகிறான்:

துளசித் தண்ணி தெளிச்சு
தும்பப்பூ சாறு குடிச்சு.

சுரம் வந்துவிட்டால் உடல் குளிரினால் நடுங்கும், இந்நடுக்கத்திற்கும் மருந்து தருகிறான் குறவன். சாதாரணமாக, மிளகு சேர்த்த கசாயம், மிளகு ரசம் சாப்பிடுவது சுரம், குளிர் இவற்றிற்கு நல்லது என்பது வீடுகளில் கையாளப்பட்டு வரும் வீட்டு வைத்தியம். இதையே குறவன் பாடலும் கூறுகின்றது;

மிளகு தண்ணி நீ குடிக்க
மிளகரச்சு நான் குடுக்க
குள்ள நரி கறி சமைக்க
குளுவுறெல்லாம் விட்டுப்போகும்.

கண்டங்கத்தரி, கருஞ்சீரகம், திப்பிலி, மிளகு, இலவங்கம், சோம்பு யாவும் நாட்டு மருத்துவத்தில் கையாளப்படுவனவாகும்.

இவை நெஞ்சு, சளி, கபம் முதலியவற்றிற்குப் பயன்படும் மருந்தாகப் பாடல் ஒன்று சுட்டுகின்றது.

கண்டங்கத்தரியிலை
கருஞ்செம்பைப் பூ
கலந்தரச்சு நான் குடுக்க

என்றும், மற்றொரு பாடல்,

கண்ட திப்புலி குச்சிவெட்டி.
கருஞ்சீரகம் சேத்தரச்சு
லவங்கம்பட்டை வெட்டி
லேகியங்கள் பண்ணித்தாரேன்

என்றும் உடல் ஆரோக்கியமாக இருக்க எளிய வீட்டு வைத்தியத்தைக் கூறுகின்றது.

இப்படிச் சாதாரணமான உடல் நலக் குறைவுக்கு எளிய மருந்து கூறும் நாட்டுப்புறப்பாடல்கள், மனிதர்களின் மன நலக் குறைவுக்கும் மருந்து கூறுகின்றன. வாழாத பெண்ணை வாழ வைக்கவும், யுத்தம் விலக்கவும், சண்டையில் வெற்றி பெறவும், எதிரி மயங்குவதற்கும், நரைமுடி கருப்பதற்கும் மருந்துகள் உண்டு என்று நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

தமிழ்நாட்டில் பேசப்படும் 'மருந்து வைத்தல்' என்பதை நீக்ரோக்கள் மாயமருந்து என்பர். தாசிகளிடம் செல்வோர் தங்கள் மனைவி, குழந்தைகள், மனை எல்லாம் மறந்து தங்களிடமே இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகத் தாசிகள் கருமையான சிறுசிறு உருண்டை வடிவில் அமைந்த மருந்தை உணவில் கலந்து கொடுத்து விடுவாராம். இது வயிற்றில் போனதும் தன் வேலையைச் செய்கிறது. அவருடைய மனைவி முதலியோர் மந்திரம் தெரிந்த நாட்டு மருத்துவரை நாடுவர்.

பெரும்பாடுபட்டுத் தாசியிடம் மயங்கியிருப்பவரை அழைத்துச் சென்ற பின் மருத்துவர் நோயாளியின் வாயில் ஊது குழாய் வைத்துத் தன் வாயை வைத்து உறிஞ்சி அந்தக் கருப்பு உருண்டைகளை எடுப்பாராம். உடனே 'தாசி மீதுள்ள மயக்கம்' தெளிந்து விடுமாம்.(சரஸ்வதி. வி, நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் - சமூக ஒப்பாய்வு, பக்.79).

பச்சைப் புடலங்காய்
பாசம் விலகப் பாவி மருந்திட்டாளே
என்றும்,

தாசி வச்ச கைமருந்து

.....
தாசி மறப்பதெப்போ-நீங்க
தாவி வந்து சேர்வதெப்போ

என்றும், தன் கணவனுக்குத் தாசி மருந்து வைத்து மயக்கி விட்டதையும், தன்னை மறந்து தாசியிடமே தன் கணவன் தங்கிவிட்டதையும் ஒரு மனைவி புலம்புவதிலிருந்து வசியப்படுத்தும் மருந்து என்று ஒன்று இருந்திருக்கிறது என்பது தெரிகிறது.

அறிவியல் வளர்ந்த பிறகும், மருத்துவத்துறை கணிப்பொறி மயமாக முன்னேறுகின்ற இன்றைய நிலையில் கூட இப்படிப் பல கை மருத்துவ முறைகளை இன்றும் நடைமுறையில் காணலாம். 'குடல் ஏத்தம் என்று தெரியாமல் கோடி பணம் செலவழித்தான்' என்ற பழமொழி இன்றைய மருத்துவத்தால் தீர்க்க முடியாததை நாட்டு மருத்துவம் தீர்க்க வல்லது என்பதைத் தெளிய வைக்கிறது.

நாட்டு மருந்துகள் இப்படிச் செல்வாக்குடன் திகழ்வதற்குக் காரணம், இவை நிரந்தரமாக நோய் தீர்க்க வல்ல மருந்துகளாகக் கருதப்படுவதுதான். எனவே தான் ஆங்கில மருத்துவ முறைகள் கற்ற மருத்துவர்களில் சிலர் இன்று நாட்டுமருந்துச் சரக்குச் சேர்ந்த நாட்டுமருந்துகளையே பரிந்துரை செய்கின்றனர். எ-டு: துளசி மருந்து (Zeacuf) ஆடாதொடா கசாயம் போன்றவற்றைச் சளி, இருமல், சுரம் போன்றவற்றிற்குத் தருகின்றனர். மஞ்சள் காமாலைக்குக் கீழாநெல்லியிலிருந்து தயாரித்த மருந்தையே இம்மருத்துவர்கள் தருகிறார்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

முடிவுரை :

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக மனித இன வரலாற்றில் பெரும் பங்காற்றும் நாட்டுப்புற மருத்துவம் ஆய்வு செய்யப்பட்டு அனைவரும் பயன்படுத்துமாறு செய்யப்பட வேண்டும்.

நன்றி : வளர்தமிழில் அறிவியல் அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்கழகம் தஞ்சாவூர்-613005. 1994.

சாகாக் கல்வி கண்ட சித்த மருத்துவம்
- இராச. குணசேகரன்

சித்தர்கள் கண்ட மருத்துவம் சித்த மருத்துவம் எனலாம். சித்தர்கள்-சிறின்ப வாழ்வை விடுத்துப் பேரின்ப வாழ்வை நாடியவர்கள். எனவே பேரின்ப வாழ்வுக்கு வழிகாட்டும் சாகாக் கல்வி என்ற புதிய கல்வி முறையை உலகுக்கு அறிமுகப் படுத்தினார்கள். இக்கல்வி முறை உடலை உறுதி செய்யவும், மனத்தின் திறத்தை வளர்க்கவும் வழிகளைக் கூறுகிறது. இக்கல்வி முறையில் மருந்துகள்-மந்திரங்கள், ரசவாதம்-வாசியோகம் முதலிய பகுதிகளையும் காணலாம். சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே சித்த மருத்துவம் தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள், சிறகுகள், நவரத்தினங்கள், கொம்புகள், சங்குகள், சிப்பிகள், நவலோகங்கள், பாஷாணங்கள் முதலியவற்றை மருந்தாக்கும் திறன்பெற்றிருந்தது எனலாம்.

இன்றைய நவீன மருத்துவம் அவற்றில் மூலிகைகள், சிப்பி பற்பம், மான்கொம்பு பற்பம் போன்றவற்றை ஆராய்ந்து உருவாக்கி வருகிறது. எனவே சாகாக் கல்வியில் வரும் காயகற்பம், கற்ப மருந்துகளை அறிவியல் நுணுக்கத்தோடு ஆராய்ந்தால் பல அரிய உண்மைகள் வெளியாகலாம்.

சித்த மருத்துவமும் - ரசவாதக் கலையும்

மட்டமான உலோகங்களைத் தங்கமாக்கும் முறையே ரசவாதம் எனப்பட்டது. உயர்ந்த மருந்துகளைச் செய்யவும்-மருத்துவ நுட்பங்களை அறியவும் ரசவாதம் செய்யப்பட்டது. தங்கம் செய்வது மட்டுமே சித்தர்களின் குறிக்கோள் எனில் பொருந்தாது. கண்டுபிடித்தற்கரிய மருந்தான முப்பு-என்ற மருந்தின் தரத்தை அறிய உதவும் சோதனைப் பொருளாகவே ரசவாதத்தைச் சித்தர்கள் மதித்தனர் எனலாம். முப்பு-என்ற மருந்து சரியாக முடிக்கப் பட்டிருந்தால் அது மற்ற உலோகங்களைத் தங்கமாக்க உதவும். ரசவாதம் சரியாக முடியாவிட்டால் முப்பு மருந்தில் குறையுள்ளது என அறிந்தனர்.

ரசவாதம் செய்யப் பாதரசம் முக்கியப் பொருளாக இருந்துள்ளமை தெரிகிறது. இந்தப் பாதரசத்தை முப்பு என்ற மருந்தால் கட்டுப்படுத்தி நெருப்பிலிட்டால் புகைந்து போகாமல் ஈயம்போல் உருகிக் கெட்டிப்படும் தன்மைக்குக் கொண்டு வந்து, பிறகு மருந்தாகச் செய்து அதை உருகும் செம்பு அல்லது வெள்ளி போன்ற உலோகங்களில் சேர்க்கச் செய்து, அது தங்கமாக மாறும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே ரசவாதம் எனும் வேதியியல் முறையைச் சித்தமருத்துவம் அறிந்திருந்தது எனலாம்.

சித்த மருத்துவத்தில் 'குரு' - மருந்துகள்

'குரு' என்பவர் மாணவர்களின் அறியாமை இருளைப் போக்குபவர் எனலாம். குரு மருந்துகள் மற்ற மருந்துகளின் குறைகளைக் களைந்து-உயர்ந்த சக்தியை அம்மருந்துகளுக்குத் தருகின்றன. சித்த மருத்துவத்தில் பல்வேறு குரு மருந்துகள் கூறப்பட்டுள்ளன. கட்டியசாரம்-கண்டர்வெருப்பு-மட்டியசாரம் வழங்கிய வீரம் முதலியவற்றை ஒட்டி அரைக்க உயர்ந்த குருவாகும் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. குரு மருந்துகளின் தலைமை நிலையில் முப்புக்கு சொல்லப்பட்டுள்ளது.

'முப்பு' குரு :

முப்பு-என்றால் என்ன என்பதில் சித்த மருத்துவர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளதை அறியலாம். ஆயினும் சித்த மருத்துவத்தில் முப்பு - என்ற பொருள் உயிர் போன்றதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முப்பு சேராத மருந்துகள் உயிற்ற உடல்களாகவே கருதப்படும். பல்வேறு சித்த மருந்துகள் குறிப்பிட்டுள்ள வண்ணம் குணம் தராமல் இருப்பதற்கு முப்பு மருந்து சேராததே காரணம் என அனுபவம் வாய்ந்த சித்த மருத்துவர்கள் கூறுவதைக் காணலாம்.

இதனை உறுதிப் படுத்தும் வகையில் சித்தர்கள் பலர் தமது நூல்களில் முப்பு மருந்தின் பெருமையைப் பாயுள்ளதைக் காணலாம். 'முப்பு' - என்ற பொருள் குரு மருந்தாக மட்டுமன்றி உடலைக் காக்கும் அருமருந்தாகவும் சில இடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

"முப்பு" என்பது மூன்று உப்புக்களின் சேர்க்கை என்பது பல பாடல்களால் அறியப்படுகிறது. சிலர் இந்துப்பு-வெடியுப்பு-பூநீர் முதலியவை முப்பு என்கின்றனர். சிலர் சோற்றுப்பு-வெடியுப்பு-பூநீர் என்பர். எனினும் முடிந்த முடிவுக்கு வர இயலா வண்ணம் சித்தர் பாடல்கள் ஒன்றுக்கு ஒன்று முரண்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

சித்தர்கள் பலர் இருந்தாலும் அவர்கள் ஒன்று கூடி முப்பு-என்ற மருந்தின் உண்மை நிலைகளைத் தமது நூல்களில் பகுதி பகுதியாகப் பிரித்து எழுதி எல்லாவற்றையும் ஒரு சேர அறிந்து முறைப்படி செய்வோருக்கு மட்டும் சித்தியாகும் வண்ணம் செய்துள்ளதாகக் கூறியுள்ளனர். இதன் மூலம் இன்றைய விஞ்ஞானிகள் "அணுவின் ரகசியத்துக்குத்" தரும் முக்கியத்துவத்தை அன்று முப்பு மருந்துக்கு அளித்துள்ள சித்தர்களின் போக்கை அறியலாம். முப்பு - என்பது வெறும் மூன்று உப்புக்களின் சேர்க்கை என எளிதாக எண்ணாமல் அறிவியல் துணையோடு முப்பு-என்ற பொருளின் தன்மையை ஆராய்ந்தால் விஞ்ஞானம் வியக்கும் அற்புத மருந்து வெளியாகலாம். ஏனெனில் 'வைத்தியனே ஆனாக்கால் முப்பு - வேணும்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் முப்புச் கண்ணம் முடித்தவர்க்கன்றோ இப்புவிச் சரக்கெலாம் இறங்கிடும் என்ற வரிகள் மருந்துப் பொருள்களை அடக்கும் அங்குசமாக "முப்புச் கண்ணம்" விளங்குகிறது என்பதைக் காட்டுகிறது. முப்பு மருந்து மனிதனின் ஆயுளைப் பெருக்கும் என்பதைப் "பொற்பாந்த முப்புவைப் போதம் பொசித்தவர் கற்பாந்தம் வாழ்வாரடி" என்று குதம்பைச் சித்தர் கூறுவதால் உணரலாம்.

கற்ப மருந்துகள்

உடலை உறுதியாக்கும், கற்ப மூலிகைகள், கற்ப மருந்துகள் பற்றிச் சித்த மருத்துவ நூல்களில் நிறைய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. ரசம், தங்கம், கெந்தகம் முதலியவற்றைச் செந்துாரம் செய்து முப்பு குரு சேர்த்து உண்டால் உடல் வலுவாகும் என்ற குறிப்பு உள்ளது. பாதரசத்தை முப்புக்குவின துணையால் வெள்ளியைப் போன்ற நிலைக்குக் கொண்டு வந்தால் நரைதிரை மாறி இளமை உண்டாகும் என்ற குறிப்பும் உள்ளது. இதனை வெள்ளியென்ற குதமதைக் தின்றாயானால் வெள்ளையென்ற நரைகெளல்லாம் வண்டு போலாம்" என்பதால் அறியலாம்.

காய கற்பம் :

காய கற்பம் என்ற தொடருக்கு விரிவான அழகான விளக்கமுள்ளது. எனவே, இவை கடையில் விற்கும் சர்க்குகள் அல்ல எனலாம். "காயம்" என்பது உடலைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். 'கற்பம்' என்பது உடலை வனப்புறச் செய்யும் அருமருந்தாகும். உடலை வளமையாக்கும் மூலிகைகளை மூலிகைக் கற்பம் எனலாம். உடலை உறுதி செய்யும் மருந்துகளைக் கற்பமருந்துகள் எனலாம். ஆனால் காயகற்பம் என்பது இவற்றினின்றே வேறுபடும் காயமாகிய உடலிலிருந்து பெறப்படும் அருமருந்தே காயகற்பம் எனப்படுகிறது. "காயத்திலிருந்து பெறப்படுவதால் இதனைக் காயகற்பம்" என்றழைத்தனர் எனலாம். காயகற்பம் உடலை அழியாத நிலைக்குக் கொண்டு செல்கிறது. இதனை உடலிலிருந்து பெறவே யோகாசனங்கள்-வாசியோகம் முதலியவை பயன்படுத்தப்பட்டன எனலாம்.

காற்றைக் கணக்குடன் உடலில் இழுக்கவும்-நிறுத்தவும்-வெளியிடவும் செய்தால் ஆயுள் நீடிக்கும் என்பர். "காற்றின் கணக்கறிவாளர்க்குக் கூற்றை யுதைக்கும் குறியதுவாமே" என்பதால் அறியலாம். காற்றைக் கணக்குடன் முறைப்படி சுவாசிக்கப் பழகி அதன் மூலம் உடலில் உள்ள ஆறு ஆதாரத்தானங்களான மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா முதலியவற்றைக் குண்டலினி சக்தியால் எழுப்புவதை வாசியோகம் எனலாம்.

இவ்வாசியோகத்தின் கடைசிநிலையாக அறிவும் மனமும் ஒடுங்கி, ரவி, மதி, சுடர் என்ற நாடிகள் ஒன்றுபட்டு அண்ணாக்குக்கு மேலே -புருவமையத்துக்கு நேர் சந்திக்கும் இடத்திலுள்ள 'மதியமுதம்' என்ற அருமருந்து பெறப்படுகிறது. இதனை மதியமுதப்பால் எனவும் கூறுவர். இதனைச் சித்தர்கள் காயகற்பம் என்றும் முப்பு என்றும், அமுரி என்றும் கூறியுள்ளதாகத் தெரிகிறது. காயகற்பம் உண்பவர் உடல் சுத்ததேகமாகும் எனப்படுகிறது.

பஞ்சபூதங்களால் அவ்வுடலுக்குச் சேதமில்லை எனச் சித்தர் பாடல்கள் கூறுகின்றன. அவர்கள் உடலில் இருந்து பெறப்படும் அமுரிக்குச் சிறந்த கற்ப மருந்துக்குரிய குணம் இருக்குமெனக் கூறப்பட்டுள்ளதும் தெரிகிறது. இவற்றை விளக்கும் ஆதாரமாகக் கீழ்க்காணும் பாடல்களைக் காணலாம்.

உந்திச் சுழிமுனை வேராகும்
உற்ற சுழிமுனை தன்னிலேதான்
அந்தி வண்ணனி ருப்பிடமாம்
அம்பிகை வாலை சேர்ந்தயிடம்
சந்தி யறிந்து அமுதமதைத்
தானே வாங்கி அருந்திடிலோ
முந்திச் செய்த தோஷமும் போம்
முப்பு முடிந்த இடமிதுவே.... (சித்தர்பாடல்)

சாவாதிருந்திடப் பால் கற
சிரந்தன்னிலிருந்திடும் பால் கற
.... (குதம்பைச் சித்தர்)

"அமுரி ஆண்டொன்று உண்டால்
வினை பேர்ந்திடுங் காண் .... (சித்தர் பாடல்)

சித்தர்கள் கண்ட சாகாக்கல்வி

"சாகாக் கல்வி" என்பது மரணமிலாப் பெருவாழ்வுக்கு வழி காட்டும் கல்வி எனலாம். புகழுடம்போடு வாழ்தலும் "மரணமிலாப் பெருவாழ்வு" என்றே கருதப்படுகிறது. கம்பரும், இளங்கோவும், ஓளவையும், வள்ளுவரும் இந்நிலையில் மரணமிலாப் பெருவாழ்வு பெற்றவர்கள் எனலாம். சுத்ததேகமாகிய ஒளியுடம்பைப் பெற்று-நமது ஊனக்கண்களால் காண இயலாத நிலையில் வள்ளலாரும், திருமூலரும் சித்தர்களும் கூடழியா (உடல்) நிலையில் மரணமிலாப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தனர். கூடுதனை அழிக் காமல் முத்திபெறும் நிலையைச் சித்தர்கள் பெரிதாக மதித்தனர் எனத்தெரிகிறது.

"வாசிதனை ஓடாமல் மறித்தோன் சித்தன்", "கூடுதனை அழிக்காமல் முக்திபெற்றோன் சித்தன்" என்றவாறு பாடற் குறிப்புகள் உள்ளன. சாகாக் கல்வியின் முதற்பாடம் விந்தைக் கட்டுதல் எனலாம். மந்திரங்களால் மனத்தின் திறத்தை வளர்த்துக் கொண்டு, மனக்கட்டுப்பாட்டுடன் உடற்கட்டுப்பாட்டையும் வளர்த்துக்கொள்ளக் கூறப்படுகிறது. கற்ப மருந்துகள் இதற்குப் பயன்படுகின்றன. "விந்து விட்டவன் நொந்துகெட்டான்" இது பழமொழி. இது சாகாக் கல்விக்கும் பொருந்தும் எனலாம். எனவே விந்து கெட்டால் அடுத்த நிலைக்குச் செல்ல இயலாது என்பதை அறியலாம். எனவே பதினாறு வயது முதலே கற்ப மருந்துகள் உண்டு, உடலைத் திடப்படுத்திப் பிறகு வாசியோகம் பயிற்சி பெற்றுக் காயகற்பம் பெற முயலுதல் நலம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை :

அகத்திய முனிவர் "சாகாமல் இருக்க வல்ல சாத்திரங்கள் சொன்னோம்" என்கிறார். சட்டை முனியார், "மாண்டிறந்து - மாண்டிறந்து பிறக்க நன்றோ"? எனக்கேட்கிறார். இதனால் சாகாக் கல்விக்குச் சித்தர்கள் அளித்த முக்கியத்துவத்தை உணரலாம். சித்தர்கள் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே "காற்றின் கணக்கறிந்து" சுவாசித்தவர்கள். இன்றுயோகாசன வகுப்புகள் உலகம் முழுவதும் பரவி வருவதைக் காண்கிறோம். இந்நிலையில் சித்தர்கள் கூறியுள்ள முப்பு பற்றியும் "காயகற்பம்" பற்றியும் அறிவியல் நுணுக்கத்தோடு ஆராய்ச்சி செய்தால் 'எய்ட்ஸ்' போன்ற கொடிய நோயைத் தடுக்கும் உபாயங்கள் கிடைக்கலாம். சித்தர்கள் கதை வெறும் கட்டுக்கதை என்னும் மனப்பான்மையை மாற்றிக் கொண்டு தமிழ் மருத்துவமாம் சித்த மருத்துவத்தை நுணுக்கமாய் ஆராய்ந்தால் விஞ்ஞான உலகம் வியக்கும் பல உண்மைகள் வெளியாகும் நிலை ஏற்படலாம்.

நன்றி : வளர்தமிழில் அறிவியல், அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க் கழகம், தஞ்சாவூர். கழகம், தஞ்சாவூர்-613005, 1994.

சித்த மருத்துவம் - பா. மாசிலாமணி, புதுச்சேரி

இந்திய நாடு மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தது என்பதை நாம் நன்கு அறிவோம். அதிலும், தமிழ்நாடு தொன்மை உடையதாக வரலாறுகளும், கல்வெட்டுகளும், செப்பேடுகளும் கூறுகின்றன. இதன் மொழிச்சிறப்பும், நாகரிகமும் உலகம் அறிந்ததே. அக்காலத்திலேயே சித்தர்கள் வாழ்ந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

மணிவாசகப் பெருமான் கூட சித்தர்கள் வாழ்ந்ததாகத் திருவாசகத்தில் கூறுகின்றார். மக்களின் உள நோயையும், உடல் நோயையும், நீக்கும் முறையைச் சித்தர்கள் தங்களுடைய ஞானக்கருத்தினால் தெரிந்து, இந்நோய்களைப் போக்குவதற்கு மருத்துவத்தைக் கண்டனர். அந்த மருத்துவமே சித்த மருத்துவமாகும்.

சித்தர்கள் தாம் அனுபவித்து வந்த சித்த மருத்துவக் கலைகளைச் சீடர்கள் வாயிலாகக் கூறி வந்தனர். இந்தச் சித்தர்களின் தாகையைப் பதினெட்டு என்று கூறுவர். அவர்களுள் தலை சிறந்தவர் அகத்தியர் என்றும், போகர், புலிப்பாணி என்றும் கருதுவர். இவர்கள் செய்த பல மருத்துவ முறைகள் இன்றும் செயற்பாட்டில் இருந்து வருகின்றன. ஆரம்பத்தில் நோய்களைத் தீர்ப்பதற்கு வேரைப்பார், தழையைப்பார், பிறகு பற்பம் செந்துரம் பார் என்று சொல்லப்பட்டது. மனிதர்களுக்கு ஏற்படும் நோய்களை நன்கு ஆராய்ந்து அவற்றைப் போக்குவதற்குச் சித்த மருத்துவத்தைக் கண்டனர். இந்தச் சித்தர்கள் முற்றும் துறந்த முனிவர்களாகவும், முக்காலம் அறிந்த மேதைகளாகவும் இருந்ததால் சித்தர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

சித்தர் என்பது அறிவு; சித்தர் என்பவர் அறிஞர். இத்தகைய சித்தர்கள் பல கலைகளிலும், புலமை நிரம்பியவராகத் திகழ்ந்தனர். செய்வதற்கு அரிய காரியங்களைக் கை வரப்பெற்றுத் தாம் அடைந்த அந்த நிலையை உலக மக்களுக்கு "யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" என்று கருணை நோக்கினால் இம்முறைகளை ஓலைச்சுவடியில் எழுதி வெவத்தனர் அவையே இன்று சித்த மருத்துவமாகும்.

இந்தச் சித்த மருத்துவ நூல்வழி, வாதம், யோகம், ஞானம், ஜாலம், மருத்துவம், மந்திரம், வர்மம், ஜோதிடம் முதலான பல துறைகளும் கலந்துள்ளன.

உலகில் வழங்கும் எல்லாத் தந்திரத் துறைகளிலும் விஞ்ஞான வளர்ச்சிகளிலும், மேற்கண்ட முறைகளின் அறிவும், திறனும் விடப்படையக் கூடியதாகக் கலந்துள்ளன. ஆனால், சித்த மருத்துவ முறையைக் கையாண்ட காலத்தைச் சித்த மருத்துவத்தின் பொற்காலம் என்று கூறலாம். ஆனால், சித்தர்கள் ஆன்மசக்தி அடைந்த பிறகு, ஒவ்வொரு பொருளின் வகைகளைத் தெளிவாகத் தெரிந்த பிறகும் விஞ்ஞான அறிவின் ஆற்றலாலும், அனுபவத்தினாலும் தெரிந்து செய்தனர். ஆனால், சித்தர்கள் சில பொருள்களை மறைமுகமாகவும், பரிபாஷையாகவும் கூறியுள்ளனர். இதற்குக் காரணம் சித்த மருத்துவம் செய்யும் வல்லுநர்கள் பல சுவடிகளை ஆராய்ந்து மருந்துகளின் உட்கருத்தைத் தெரிந்து செயல்பட வேண்டும் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு இந்நிலையை அவர்கள் செய்தனர்.

சித்தர் நூல்கள், நோய் நீக்கும் முறையிலும், காயகல்ப முறையிலும் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றுப் பயனுள்ள செய்திகளைக் கூறும் நூல்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில், நூட்பமான கருத்துகளை அந்த நூல்களில் காணலாம்.

இம் முறைகளைத் தேர்ந்த மருத்துவர்கள் தம் அறிவின் மேன்மையால் தாம் கண்ட உண்மைகளை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் மறைவாகவே வைத்து இருந்தனர். ஏன்? தங்கள் மக்களுக்குக் கூட இந்த உண்மைகளைச் சொல்லித்தரவில்லை. அதனால் தான் அரிய பொக்கிஷத்தை நாம் இழக்க நேரிட்டது.

சித்தர்கள் முதன்முதலில் உடல் உறுப்புகளின் தன்மைகளை அறிந்து உடற்கூறிலுள்ள அனைத்து வகைகளையும் கண்டறிந்தனர். அதை வைத்து, அதனால் ஏற்படும் நோய்களுக்கு மருந்துகளைக் கண்டு, அந்த மருந்துகள் செய்வதற்கு ஏற்ற பொருள்களையும், கருவிகளையும் கண்டறிந்தனர்.

மூளை, எலும்பு, நரம்பு, தசை, இரத்தம், உடலில் ஏற்படும் அநேகப் பொருள்களை நன்கு தெரிந்து இதன் எடைகளையும், அளவுகளையும் எண்ணிக்கைகளையும் கண்டறிந்தனர். நரம்புகள் 4448 என்றும் அவற்றினால் ஏற்படும் நோய்கள் 4448 என்றும் கூறியுள்ளனர்.

சித்த மருத்துவ முறை இவ்வுலக வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். ஆகவே அண்டமும், பிண்டமும் ஒன்றே என்று கண்டறிந்தனர்.

அறிவியல் கொள்கையும், சித்த முறையும் அண்ட, பிண்ட கோட்பாடுகளினால் சித்த மருத்துவத்திற்கும், கனித நூலாகிய ஜோதிடத்திற்கும் தொடர்பு உள்ளது என்பதை நன்கு நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஆகையினால்தான் தேவாரத்தில் கூட மணி மந்திர அஷ்டமம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஒரு நோயாளிக்கு நோயைத் தீர்ப்பதற்கு ஜோதிடம், மந்திரம், மருந்து இம்முன்றும் அவசியம் தேவைப்படும் என்பது சித்த மருத்துவமாகும்.

சித்த மருத்துவம் வாதம், வைத்தியம், யோகம், ஞானம் இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

சித்தர்கள் உடல்களை நீண்ட நாள் வைத்துக்கொள்வதற்கும் பிணி, மூப்பு, சாக்காடு இல்லாமல் வாழ்வதற்கும் சித்த மருத்துவத்தைக் கடைப்பிடித்தனர்.

இவர்கள் மருத்துவ வகையில் தாவர வைத்தியம், தாது வைத்தியம் என்று இரண்டு வகையாகப் பிரித்தனர்.

தாழ்ந்த உலோகத்தை மிக உயர்ந்த உலோகமாக்கவும் கண்டறிந்தனர். ரசவாதம் என்பது சித்த மருத்துவத்தில் சொல்லப்படுகிறது. சித்தர்கள் உடல் தத்துவத்தைக் கண்டறிந்தனர். உடலன் 96 தத்துவங்களையும் வெவ்வேறாகப் பிரித்தனர்.

ஐந்து பூதங்கள், ஐந்து பொறிகள், ஐந்து தொழில் உறுப்புகள், நான்கு கரணங்கள், அறிவு ஒன்று, நாடிகள் பத்து, வாயு பத்து, ஆசை ஐந்து, யோகம் ஐந்து, ஆதாரம் ஆறு, மண்டலம் மூன்று என்று கூறினர். இவற்றால் ஏற்படும் செயல்களையும் கண்டறிந்தனர். பிறகு வாதம், பித்தம், சிலோத்துமம் என்ற மூன்று வகையான விளக்கத்தைக் கண்டு, அதன் வகையை நாடிகளின் மூலமாகக் கண்டறிந்தனர். நாடிகள் நடக்கும் விதத்தையும் அதன் தன்மைகளையும் நன்கு அறிந்திருந்தனர்.

வாதம் ஒரு பங்கு, பித்தம் அரைப் பங்கு, சிலோத்துமம் கால் பங்கு என்றும் கண்டனர். மேலும், நாடிகளின் அமைப்பையும், அதன் நடைகளையும் கண்டறிந்தனர். 60 நாழிகைக்கு நாடிகள் எந்தெந்த அளவில் நடக்கும் என்பதையும் நோயின் தன்மையால் நாடிகள் வேறுபடுமாயின், நோயின் குறிப்புகளையும் தெரிந்திருந்தனர். அவற்றுள் இதன் 10 வகையான தச நாடிகளைச் சுட்டியுள்ளனர்.

அதன் இருப்பிடம், ஈடுகளைகள் மூன்று, குணம் மூன்று, வினை இரண்டு, விகாரம் எட்டு, அவத்தை ஐந்து ஆகியவற்றையும் அறிந்து கூறியுள்ளனர். இவ்வகையில் உடல் தத்துவத்தையும், அதனால் ஏற்படும் நோய்களையும் கண்டறிந்து மருந்துகளைச் செய்யலாயினர்.

சித்தர்கள் கண்ட சித்த மருத்துவம் மிகத் தொன்மை வாய்ந்ததே. குறிப்பிட்ட நோய்க்கு மருந்தைக் கொடுக்கும் பொழுது, அந்த நோயைப் பொறுமையாகப் போக்குவது இம்மருத்துவத்தின் சிறப்புக் குணமாகும். மனிதனுடைய நாடிகளைக் கண்டறிந்து நோய்களைத் தெரிந்து, சித்த மருத்துவம் செய்வாரேயானால் பிணிகள் அற்று வாழலாம்.

சித்தர்கள் கண்டறிந்து கடைப்பிடித்து வந்த சித்த மருத்துவம் முறையானது. தமிழ்நாட்டின் சீதோஷண நிலைக்கு ஏற்றது சித்த மருத்துவமாகும். நாம் உண்ணும் தினசரி உணவு சித்த மருத்துவமே; காய், கனிகள், பருப்பு வகைகள், மருந்து வகைகள் அனைத்தும் சித்த மருத்துவமே.

உணவே மருந்து, மருந்தே உணவு என்ற வகையைச் சித்தர்கள் கண்டறிந்தனர். ஆகையால் சித்த மருத்துவம் சீரான மருத்துவமாகவும் நம் உடலுக்கு ஏற்ற மருத்துவமாகவும் இருப்பதால் அதை நாம் கடைப்பிடிப்போம். சித்தர்கள் கூறிய சித்த மருத்துவத்தை நாம் பின்பற்றுவோம்.

கீரை மக(ரு)த்துவம் - சி.ருக்மணி, தஞ்சாவூர்

இன்றைய நாளில் நவீன மருத்துவத்துறை வியக்கத்தக்க முறையில் வளர்ந்துள்ளது; வளர்ந்தும் வருகின்றது. சுற்றுப்புறச் சூழல் மாற்றம் பெற்றுப் புதிய நோய்கள் தோன்றவும் செய்கின்றன.

இன்றைய மருத்துவம், நோயுற்ற பின்னர் அந்நோய் வந்ததற்கான காரணத்தையும், அதனைத் தடுத்துக் கட்டுப்படுத்தும் வழி முறைகளையும் கண்டு செயல்படுகின்றது.

நோய் தோற்றத்திற்கான முக்கியக் காரணங்களாக இரண்டினைக் கூறலாம்.

- சுற்றுப்புறச் சூழலின் தன்மை கெடல்
- இரத்த உறவு தொடர்பானது

உடல்நலக் கேட்டிற்கு விபத்தும் ஒரு காரணி எனினும் இது நோய் தொடர்புடையதன்று.

மக்கள், நோய்த் தடுப்பிற்குத் தொடக்கக் கால மருத்துவமாக ஊட்டச் சத்து மிக்க உணவினையே கொண்டனர். இதனைச் சரிவிகித உணவு என்றும் கொள்ளலாம். இத்தகு உணவின் மூலம் உடல் உறுப்புக்கள் வலிமை பெற்று, நோய் எதிர்ப்புச் சக்தி பெறுகின்றன.

சரிவிகித உணவு :
சரிவிகித உணவு என்பது,

- மாவுச்சத்து
- நார்ச்சத்து
- புரதச்சத்து
- கொழுப்புச்சத்து
- தாது உப்புச்சத்து

முதலான பொருட்கள் போதுமான அளவில் சேர்ந்திருப்பது ஆகும்.

நோய்த்தடுப்பு மருத்துவம்
மக்கள், நோய்த் தடுப்பிற்காகப் பலவகையான மருத்துவ முறைகளைக் கையாள்கின்றனர். அவை,

- அலோபதி
- ஓமியோபதி
- ஆயுர்வேதம்
- யுனானி
- அக்குப்பஞ்சர்
- தமிழ் மருத்துவம்

என்பனவாகும்

நோய்தீர்ப்பது மட்டுமன்றி, நோய் எக்காலத்திற்கும் வராது இருத்தல் வேண்டும் என்பதே மருத்துவத்தின் நோக்கமாகும். இக்கருத்தின் அடிப்படையில் தமிழ் மருத்துவம் சிறப்புடையதாகக் கருதப்படுகிறது.

தமிழ் மருத்துவம்
இயற்கையில் கிடைக்கும் தாவர வகைகளை மருத்துவத்தின் மூலப்பொருள்களாகக் கொள்வதால் இயற்கை மருத்துவம் மற்றும் மூலிகை மருத்துவம் என்று பெயர் பெற்றது.

பண்டைய தமிழகத்தில் சித்தர்கள் எனப்படுபவர்கள் மேற்கண்ட மருத்துவ முறைகளைக் கொண்டு நோய்த்தீர்க்க முற்பட்டனர் என்பதனால் சித்தமருத்துவம் என்ற பெயரும் பெற்றது.

பொதுவாகத் தமிழ் மண்ணில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மருத்துவ முறை தமிழ் மருத்துவம் என்ற பெயரில் குறிப்பிடப்படுகிறது. தமிழ் மருத்துவத்தின் சிறப்புகள் :

- நோய் வருவதைத் தடுப்பது
- நோய் வந்த பின்னர் தீர்ப்பது
- பக்க விளைவுகள் உண்டாக்காதது
- கையாள எளிமையானது
- சிக்கனமானது
- எளிதில் கிடைக்கக் கூடியது

தமிழ் மருத்துவத்தில் பெருமளவில் பயன்படுவன தாவர வகைகளாகும். வேர்கள் முதல் விதைகள் வரை மருத்துவத் தன்மையுடையன எனப் பழந்தமிழர்கள் கண்டு தெளிந்து பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

பயன்படுத்தும்முறை முலிகைகளை இருபிரிவாக்கி நோய்த்தடுப்பிற்குப் பயன்படுத்துதல் வேண்டும்.

- உட்கொள்ளத் தக்கன (அகமருந்து) (Internal)
- பூசுதற்குரியன (புறமருந்து) (External)

மேலும் உட்கொள்ளத் தக்கவைகள் இருபிரிவாகக் கொள்ளப்படும்.

- உணவாக உட்கொள்ளல்
- மருத்துவ உணவாக உட்கொள்ளல்

உணவாக உட்கொள்ளல்

முலிகை வகைகளில் கீரைகள் முக்கிய பங்கு பெறுகின்றன. கீரைகள் என்பன முற்றாத இலைகள் ஆகும். உண்ணத் தக்கன வென்று 45 கீரை வகைகளைக் குறிப்பிடுகின்றனர். இவை அனைத்திலும் மருத்துவப் பண்புகள் அடங்கியுள்ளன. அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்க பத்துக் கீரை வகைகளின் மருத்துவப் பண்புகளை மட்டும் இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

அகத்திக்கீரை :

இதன் தாவரப்பெயர் செஸ்பேனியா கிராண்டி ஃப்ளோரா (Sesbania grandania) ஆகும். எலும்பு மற்றும் பற்கள் வளர்ச்சிக்கு உதவும். நஞ்சு முறிவு குணமுடையது.

மாலைக்கண்ணோய், உடல் அரிப்பு, காக்காய் வலிப்பு, சளி, குட்டம், குடல் மற்றும் வாய்ப்புண் ஆகியவற்றிற்குச் சிறந்த மருந்தாகும். உடல் வேர்வை நாற்றத்தைப் போக்கும்.

அரைக்கீரை :

இதன் தாவரப்பெயர் அமராந்தஸ்ட்ரிஸ்டிஸ் (Amaranthustrists) ஆகும். தாது விருத்தியடையவும், தலையிர் செழிப்பாகவும் கருப்பாகவும் வளரவும் இது பயன்படும். உடல் உறுதிபடவும் அழகுபடவும் செய்யும் தன்மையுடையது.

வாதம், கபம், இருமல், குளிர்காய்ச்சல், உடல்வலி, பசியின்மை, சுவையின்மை, சீதபேதி ஆகிய குறைபாடுகளைக் களைய உதவும்.

பசலைக்கீரை :

இதன் தாவரப்பெயர் பேசேல்வா ஆல்பா (Basella alba) ஆகும். இரத்த உற்பத்திக்கு உதவும். பசியைத் தூண்டும்.

உடல் வெப்பம் தணிய, நீர்ச்சுருட்டு, நீர்க்கட்டு, சீதபேதி, பித்தமயக்கம், சொறிசிரங்கு, காய்ச்சல், கபம், சளி ஆகியனவற்றைத் தடுக்கும் தன்மையுடையது.

பருப்புக்கீரை :

இதன் தாவரப்பெயர் போர்ட்டுலேகா ஓளரேசியா (Portulaca oleracea) ஆகும். தாய்ப்பால் பெருகிட உதவும்.

குடல் புழுக்கள் அழிந்திடவும், கண்ணோய், சிறுநீர்ப்பை, நோய்களை நீக்கிடவும், கல்லீரல் கோளாறு, நெஞ்செரிச்சல், மூட்டுவலி, பித்தமயக்கம், தொண்டைக்கோளாறு, எரிச்சல், இரத்தக்கட்டிகள், வாய்ப்புண், நாட்பட்ட தலைவலி ஆகிய குறைபாடுகளைக் களைந்திடவும் இக்கீரை பயன்படுகின்றது.

லச்சக்கொட்டக்கீரை :

இதன் தாவரப்பெயர் பைசோனியா ஆல்பா (Pisonia alba) ஆகும். எலும்புகள் வளரவும் வலிமை அடையவும் உதவும். பல்நோய், இரத்தநோய் ஆகியவற்றிற்கு நன்மருந்தாகும்.

சிறுகீரை :

இதன் தாவரப்பெயர் அமராந்தஸ்பாலி கொனாய்டெஸ் (maranthus Polygonodies) ஆகும். நச்சுக்களைத் தடுக்கும் தன்மையுடையது. பித்தம், சிறுநீர்க்கோளாறு, கல்லீரல் நோய், எரிச்சல், குடு, சோகை தீரவும், கெட்டநீர் வெளியேறவும், வீக்கம் கரைந்திடவும் உதவும் மருத்துவப் பண்புகளைக் கொண்டது.

குப்பைக்கீரை :

இதன் தாவரப்பெயர் அமராந்தஸ் விரிடீஸ் (Amaranthus Viridis) ஆகும். பசியைத் தூண்டும். உடலைக் கொழுக்க வைத்து அழகூட்டும்.

சிறுநீர்க் கோளாறு, உடல்கூடு, கைகால் நடுக்கம், வாதம் ஆகியவற்றிற்குச் சிறந்த நிவாரணியாகும்.

முருங்கைக்கீரை :

இதன் தாவரப்பெயர் மொரிங்கா ஒலீஃபெர்ரா (Morninga oleifera) ஆகும். தாய்ப்பால் சுரக்க உதவும். இரத்தம், தாது ஆகியவற்றின் விருத்திக்குப் பயன்படும்.

முடிக்கொட்டுவதைத் தடுத்து, வாய் நாற்றம், வயிற்றுப் புழுக்கள், பித்தம், கண்ணோய், இரத்தக் கசிவு, இரத்தக்கட்டு, சொறி, சிரங்கு, மூட்டுவலி, இடுப்பு வலி, வயிற்று வலி போன்ற குறைபாடுகளைத் தடுத்திடும் மருத்துவத் தன்மை கொண்டது.

முளைக்கீரை :

இதன் தாவரப்பெயர் அமராந்தஸ் கேஞ்சடிக்ஸ் (Amaranthus gangeticus) ஆகும். எலும்புகள் வலுவடையவும். தோல் வறட்சியைத் தடுத்து, மிருதுவாகவும் மினுமினுப்பாகவும் ஆக்கும் பண்புடையது. பித்தம், குடல்புண், மூலச்சூடு, செரிமானம், கடுப்பு, நீர்க்கட்டு, நீர்ச்சுருக்கு ஆகியவற்றில் நன்மருந்தாகும்.

வெந்தயக்கீரை :

இதன் தாவரப்பெயர் ட்டிரைகோனெல்லா ஃபோய்னம் கிரேக்கம் (Trigonella foenum graecum) ஆகும். உடல் அழகும் வலிவும் பெற உதவும்.

சொறிசிரங்கு, கண்பார்வை, மூலம், வாய்ப்புண், துர்நாற்றம், குமட்டல், செரிமானம், புளியேப்பம், குடல்புண், சீதபேதி, இருமல், பசியின்மை, சுவையின்மை, தொண்டை மற்றும் வாய்ப்புண் போன்றவற்றிற்கு நல்ல மருந்தாகும்.

பொதுத்தன்மை :

கீரை வகைகள், நோய்களுக்கு அடிப்படையான மலச்சிக்கலைப் போக்கும் குணங்களைக் கொண்டவை. மேலும் எளிதில் செரிமானம் ஆகிப் பசியைத் தூண்டவல்ல தன்மையுடையவை.

முடிவுரை :

நோய் வந்த பின்னர், தீர்க்கும் நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கினும் வருமுன் காப்பது தமிழ் மருத்துவத்தில் கீரைகளின் சிறப்பும் பயன்பாடும் ஆகும்.

உணவுடன் உணவுப் பொருட்களாக ஒவ்வொரு நாளும் உண்ணவும், எளிதில் கிடைக்கக் கூடிய சிக்கனமானதும் கீரை வகைகள் ஆகும். எந்தவிதக் கட்டுப்பாடும் கீரை உணவிற்குத் தேவையில்லை.

நோயற்ற வாழ்வு வாழ்வதற்குக் கீரை வகைகள் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. அவற்றைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்துவதன் மூலம் உடல் உறுப்புக்கள் வலிமையடையவும், அழகு பெறவும் முடியும்.

நன்றி : வளர்த்தமிழ் அறிவியல் கருத்தரங்க கட்டுரைகள் (1994) அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க் கழகம் தஞ்சாவூர்.

ஏமக்குறைவு நோய் (எய்ட்ஸ்) பற்றிச் சித்த மருத்துவம் - மரு. ரெங்கராஜன்

ஏமக்குறைவு நோய் (எய்ட்ஸ்) இன்று உலகத்தை அச்சுறுத்தி வரும் ஒரு நோயாகும். இந்நோயானது பல்வேறு காரணங்களால் ஏற்படுகின்றது. மிகவும் முதன்மையான காரணம், நோயற்ற பெண்களுடன் உடலுறவு கொள்ளுதல் ஆகும். ஊசிகளைத் தூய்மைப்படுத்தாமல் பயன்படுத்துதல், இரத்தம் செலுத்துதல் முதலியனவும் இதற்குரிய காரணங்களாகும். இந்நோய்க்கான மருத்துவம் இதுவரை கண்டறியப்படவில்லை.

சித்த மருத்துவ நூல்களில் மேகநோயின் குறி குணங்களில் பல ஏமக் குறைவு நோயின் தன்மைகளை ஒத்துள்ளன. பரங்கியர்களான போர்ச்சுகீசியர்கள், 1460-இல் கடல் வழி கண்டனர். அவர்களால் இந்நோய் இந்திய நாட்டில் பரவியதாக வரலாறு கூறுகின்றது. எனவேதான் மேக நோய் - 'பிர மேகம்' என்றும், பரங்கிநோய், வெள்ளை நோய் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. தொன்மையான தமிழ் மருத்துவ நூல்களில் மேகம் என்ற சொல்லாட்சியானது, சர்க்கரை நோயைக் குறிப்பதாகவே அமைந்துள்ளது. சர்க்கரை நோயிலிருந்து வேறுபடுத்தி அறிய, பாலியல் நோய்களான வெள்ளை, வெட்டைக் கிராந்தி போன்றவைகளுக்கு "பிர மேகம்" எனப் பெயரிட்டழைத்தார்கள்.

மேக நோயைப்பற்றி விக்கிரம சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது. இதில் 'திரிபுவன சிங்கதேவன்' என்ற அரசு அலுவலன் இந்நோயால் வருந்தியதாகக் கடத்தூர், கோவை மாவட்டக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. சங்க காலம் முதல் மேலை நாட்டவர்களுடன் தமிழர்களுக்குத் தொடர்பு இருந்துள்ளது. மேக நோயைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் எங்கும் கூறப்படவில்லை. எனவே சங்க காலத்தில் மேக நோய் இல்லை என அறியலாம்.

மேலை நாடுகளிலும் மேக நோய் வரலாறு சரிவர இல்லை. 'கொலம்பஸ்' மூலமாக இந்நோய் மேலை நாடுகளுக்குப் பரவியதாக வரலாறு கூறுகின்றது. மேக நோயைப் போன்றே ஏமக் குறைவு நோயின் தோற்றம் பற்றிய வரலாறு தெளிவாக இல்லை. 1981-ஆம் ஆண்டு இந்நோய் மேலை நாடுகளில் கண்டறியப்பட்டது.¹ பின்னர் 1985-ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் முதன்முதலாக ஏமக்குறைவு நோயாளி கண்டறியப்பட்டார்.²

இந்நோய் தோன்றுவதற்கு ஹெச்.ஐ.வி. வைரஸ் என்ற நுண் நச்சுயிரி காரணமாகும். இது இருவகையான இயல்பைப் பொறுத்து அமைகின்றது. இந்நோயினர் நல்ல உடல் நலத்துடன் உள்ளவர்கள் போன்று இருப்பார்கள். ஏறத்தாழ 10 ஆண்டுகள் சென்ற பின்னர், இந்நோயின் குறி குணங்கள் தெரிய வரும். இதன் முக்கியமான அறிகுறிகளாவன.³

- கழுத்தில் நெறி கட்டும். பின்னர்ச் சீழ் வைத்துச் சிவந்து காணும்.
- நாவில் வெண்மையான படை படருதல்.
- உட்புற மேல்வாய், தொண்டையில் மாவு போல் படரும், இதனால் நோயாளி உணவை உண்ண இயலாது.

- உடல் இளைத்து வருதல்.
- வயதான சர்க்கரை நோயாளிகளுக்கு வரும் புண்கள் போன்று ஏமக்குறைவு நோயில் உடலில் வருவது.
- அக்கி என்ற கட்டிகள் தோன்றுதல்.
- மூளையானது சுருங்குதல்.

இவை தவிர வேறு சில கடுமையான தொற்று நோய்களான (நிமோனியா) நுரையீரல் சுரம், காசம், கடுமையான கழிச்சல் என்பன ஏற்படும்.⁴ நுரையீரல் அழற்சியும் மூளைக்கட்டிகளும் தோன்றும்.⁵

சித்த மருத்துவத்தில் கூறப்பட்ட பிரமேக நோயின் சில குறிகுணங்கள், ஏமக் குறைவு நோயுடன் ஒத்துள்ளன. 'அகத்தியரின் பாண்டு வைப்பு 600' என்ற நூலில் பிரமேக நோயின் தன்மைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

"தாபம் மிஞ்சி, அஸ்திக்குள் இரத்தம் வற்றி தசைவற்றி, சுக்கிலமும் தண்-
ராகி மோகமிஞ்சி சஞ்சரித்தால் கடுப்பு எரிவு தோன்றும்"⁶

மேக நோயால், உடலில் சூடு ஏற்பட்டு, எலும்பில் உள்ள இரத்தம் குறையும்; தசையானது சுருங்கும்; உடலில் வலி, எரிச்சல் உண்டாகும்; விந்து தண்-
ர் போல் நீர்த்து விடும்; தசையானது சுருங்கும்; சாதாரணமாக உடல் எடையில் 10% அதிகமாக ஏமக் குறைவு நோயாளிகளிடம் ஏற்படும். கட்டிகள் ஏற்படும் என்பதையும் கூறுகின்றார்.

"காயாகிக் கட்டியாய் முளை யுண்டாகி
கனமாக இரணமாகிக் காயமெல்லாம்
பேசுமென்ற சரீரத்தில் தினவுண்டாகிப்
புழுக்கள் தான் ஊர்தல் போலப் புகைமாகும்".

காலிபிளவர் போலப் பலவித அடுக்குகளைக் கொண்டு இருக்கும் கட்டிகள், முளைகள் தோன்றும். உடலில் புண்கள் ஏற்படும்.

அகத்தியர் குணவாகடம் என்ற நூலில் பிரமேகம் பற்றிய பகுதி உள்ளது. இதில் 1079 முதல் 1112 வரையில் உள்ள பாடல்களில் குறி குணங்கள் கூறுப்படுகின்றன.

"விரணமுடன் சீயுடனே இரத்தம் காணும்
கரடு தட்டி நோவுடனே கடுப்புக் கண்டு
கனமான சரீரந்தான் வெதும்பலாமே" (பாடல் 1112)
இரணத்தில் சீழ், இரத்தம் என்பன இருக்கும். தோலில் காப்புக் காய்த்துக் காணப்படும். இதில் வலி, எரிச்சல் இருக்கும். உடலில் சூடு தோன்றும்.

"தன்வந்திரி வைத்திய காவியம் 1000"⁷ என்ற சித்த மருத்துவ நூலில் பிரமிய நோயை மிக விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார்கள்.

"சரீரந்தான் மிக வற்றி இயக்க முண்டால்
சந்தோடு கை கால் நோவுண்டாகும்
சரீரந்தான் கறுத்துமே எரிவுண்டாகும்"

உடல் மெலிந்து, கைகால்களை அசைத்தால், மூட்டுகளில் வலி, உடலில் எரிச்சல் என்பன ஏற்படும்.

"பேசு மென்ற சரீரத்தில் தினவுண்டாகி
புழுக்கள் ஊர்தல் போல் புகைமாகும்
மாகுடனே நீர் இறங்கி ரோகந்தானும்
மானிடரைக் கொல்லுமென வகுக்லாகும்".
தோல் நோய்கள் ஏற்படும். புழுக்கள் ஊர்வது போல அரிப்பு எடுக்கும்.
"தானாகச் சட மெங்கும் கட்டியாகித்
தரிக்காமல் வலியுண்டாய் தளர்ச்சிக் கேடாய்".

உடலில் கட்டிகள் ஏற்பட்டு, வலிதோன்றும்; உடல் வன்மை இழந்து; தளர்ச்சி தோன்றும்.

"வன்மையுடன் உடம்பெல்லாம் வலியுண்டாகும்
வாயது வாந்தியொடு மயக்கமாதல்".
"ஆண்மையாம் அடி வயிறு புண்போல் நொந்து
அடித்தண்டு விருதுத்து உச்சம் காணும்".

உண்ட உணவு செரிக்காமை, வாந்தியாதல், மயக்கம் ஏற்படும். அடி வயிற்றில் புண்கள் ஏற்படு, வயிற்றில் வலி தோன்றும்.
"தரித்திரம் போல் அன்னத்தைப் புசிக்க விடாது
சஞ்சலமாய் மனமது தான் தரிக்கூடாது"

குடலிலும், வாயிலும் புண்கள் ஏற்படுவதால், ஏமக் குறைவு நோயாளிகள் உணவு உட்கொள்ள முடியாத நிலையைப் போன்றே மேக நோயிலும் ஏற்படும் என்பதை முன்னுள்ள அடிகள் சுட்டும். சில ஏமக் குறைவு நோயாளிகளிடத்தில் மன நோயும் ஏற்படுதல் உண்டு.⁸ இதில் மனச்சிதைவு, உணர்ச்சிப் பிறர்வு போன்ற தீவிரமான குறிகுணங்களும் முதல் சாதாரணமான மன நோய் வரை பலவிதமான மன நோய்கள் வரலாம்.

"உடம்பெங்குந்தான் நாவிலே
உணர்ச்சி யில்லா உரிசை போகும்"

இதில் உணர்ச்சிகள் இல்லாத ஒரு நிலை ஏற்படும். நரம்பு மண்டலத்தைத் தாக்குவதால் இது ஏற்படும். பெரிப்ரல் நீரோபதி என்று இது அழைக்கப்படும். மூளைக்கு மற்றப் பகுதிகளிலிருந்து உணர்வுகளைக் கொண்டு செல்லும் நரம்புகளைத் தாக்குவதால்

ல் இது ஏற்படும். நரம்பு மண்டலத்தின் செயல்களைக் கூறும் அடிகள் :

"விருதான விறுவிறுப்பாம் வலியுண்டாகும்
விசையான நரம் பெல்லாம் சுருக்கமாகும்."

"கூறான நரம்புக்குத்தங்கு பாய்ந்தான்
குத்தியே அடிக்கடி வலியுண்டாகும்."

நரம்புகளில் சுருங்குதல், நரம்புகளில் அடிக்கடி வலி என்பன ஏற்படும்.

"வாலிலிட்டால் கைப் புளிப்பு

....

தேறாது தேகமடா என்னக் கொண்டும்
தீயிலிட்ட மட்டையைப் போல் கரிந்த வாடும்."

இதில் இந்நோய் கண்டவருக்கு உணவு உண்ணக் கசக்கும்; புளிக்கும்; உடலானது தீயிலிட்ட மட்டையைப் போல் தேறாது.

"நன்றாச்சு அரோசியங்கள் வேர்வை தாகம்

....

சிரசு முதல் அபானன் வரை வெந்து"

பாடல் 330-இல் கூறப்படுகின்றது. இரவு நேரங்களில் ஏமக் குறைவு நோயினருக்கு வியர்வை சுரக்கும். அதிகக் களைப்பு, நீண்ட நாள் நிணக்கணு வீக்கம் என்பனவும் இருக்கும். பித்த மேகத்தில் வியர்வை தாகம் என்பன தோன்றும் என்று அகத்தியர் பாண்டு வைப்பு 600 கூறுகின்றது. மேக நோயின் துணை நோய்களையும் எடுத்துரைக்கின்றது. (பாடல் 332)

"அளிக்குமப்பா என்புருக்கி வெட்டை சாய்க்கும்
ஆகாகா தரை உருக்கி, இரத்தம் சாய்க்கும்
களிக்குமப்பா உள்ளிருந்து வெந்து வெந்து
கடை கெட்ட நோய்களெல்லாம் வருகும்
பலிக்குமையா காசம் செள்ளைத் தடிப்பு வட்டம்
பாழான புண்களும்பன் கைகள் கால்கள்
கெளிக்குமப்பா சரீரமெல்லாம் குறுகிப் போகும்
நேரான சுக்கிலமும் தீப் போலமே."⁹

இந்தியா போன்ற வளரும் நாடுகளில் ஏமக்குறைவு நோயில் காச நோய் தொடர்பு நோயாக வரும்.¹⁰ மேக நோயிலும் இத்தகைய குறி குணங்களைக் காணலாம். என்புருக்கி என்ற சொல்லாட்சி காசநோயைக் குறிக்கும். மேக நோயாளியின் எடை குறையும். இரத்த சோகை நோய் ஏற்படும்.

"அக்குலமே அன்னத்தால் சமைந்த தேகம்
அது வெறுத்தால் சுயமெட்டும் வரும்பார்." (பாடல் 333)

இதுவும் காசநோய் வருவதைக் குறிக்கும். உணவு உட்கொள்ள இயலாத நிலை ஏற்படும். "அன்னமும்தான் வெறுத்து வரும் ஆசை போகும்" "அன்னத்தால்-சமைந்ததேகம் அசனத்தை வெறுக்கும் பார்" என்ற அடிகள் உணவு உட்கொள்ளாத நிலையைக் குறிக்கும். "உணவு செரிமானத் தடம் பாதிக்கப்படும். இதனால் செரிமானக் கோளாறுகள், குடல் மற்றும் இரைப்பை இயக்கங்களில் தவறுகள், உணவு உட்கிரகிப்பில் குறைபாடுகள், வாந்தி, பேதி, வயிற்று வலி போன்றவை ஏற்பட ஏதுவாகிறது."¹¹

"கருதிவரும் கரப்பனு-சிரங்குவகை கேளு
கபாலத்தில் வரு மேகக் கரப்பான் இரண்டு
வருதி வாய் கரப்பான் என்ற சொறி சிரங்குண்டு
வளர்பித்த விடநீரால் எடுத்த சொரி மூன்று

.....

பருதி என்ற குறைகுட்டம் கிரந்திப் புண்கள்
பார் கிருமி சூலை பீசத்தின் மூன்றே."¹²

"பீச முதல் பாத வரை சிசு மட்டும்
பிரிவிரியாய் நாமத்தை குடலெம்பு கூடும்.

.....

விட நீரால் தொடர்கிராணி
வகை வகையாய் துளைத்து மீளும்."¹³

இதில் தொடர்ந்து பேதி காணும். இவ்வகையான பேதியானது எவ்வகையான மருந்துகளுக்கும் கட்டுப்படாத நிலையில் இருக்கும். இதையே தொடர் கிராணி என்று பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது. உடலுறவு மூலம் பரவுவதால் மேக நோயை விடநீர் என வகைப்படுத்துகின்றார். உடலின் தலை முதல் கால்கள் வரை இது பாதிக்கும். மேக நோயின் துணை நோயாகத் தலையில் கட்டிகள் தோன்றும். சுரம், தலைவலி, கழுத்து வன்மை, அக்கி என்பனவும் காச நோய் நுண்மி"¹⁴ என்பன ஏம நோயின் துணை நோய்களாகும்.

ஏமக் குறைப்பு நோயின் குறி குணங்கள் யாவும் சித்த மருத்துவ நூல்களில் காணப்படும் பிரமேக நோய்க்கு இணையாக உள்ளன என்பதை அறியலாம்.

துணை நூல்கள் :

1. ஏமக்குறைவு நோய் - எய்ட்ஸ் - தமிழ்நாடு டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம் - 1993.
2. ஏமக் குறைவு நோய் - எய்ட்ஸ்.பக்கம் 22, 1993.
3. எய்ட்ஸ் எரிமலை - மரு. ஜெயா. ஸ்ரீதர். பக்கம் : 147, விகடன் வெளியீடு, 1994.
4. எய்ட்ஸ் - மரு.எம்.கே. முருகானந்தன், பக்கம் 22, நியூசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ், ஜனசக்தி அச்சகம் - 1991.
5. ஏமக் குறைவு நோய் - பக்கம் 46, டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம், 1993.
6. அகத்தியர் வைத்திய காண்டம் - பாண்டு வைப்பு 600 - பக்கம் 67, சென்னை வித்யா ரத்னாகர அச்சகக் கூடம் - 1935.
7. தன்வந்திரி வைத்திய காவியம் 1000 - சாரதி புத்தக சாலை, 1934.
8. ஏமக் குறைவு நோய் - பக்கம் 102, எம்.ஜி.ஆர். பல்கலைக்கழகம்.
9. ஏமக் குறைவு நோய் - பக்கம் 44, எம்.ஜி.ஆர். பல்கலைக்கழகம்.
10. ஏமக்குறைவு நோய் - பக்கம் 47, எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம்.
11. ஏமக்குறைவு நோய் - பக்கம் 48, எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம்.
12. அகத்தியர் வைத்திய காண்டம் 600 - பாடல் 588.
13. அகத்தியர் பாண்டு வைப்பு - பாட்டு 589, வித்தியாரத்னாகர அச்சககூடம், 1935.
14. ஏமக்குறைவு நோய் - பக்கம் 44, எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக் கழகம்.

சித்த வைத்திய கலாநிதி எஸ்.பவானி
தலைவர், சித்த மருத்துவத்துறை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், கைதடி.

உலகில் நாகரிகங்கள் ஆரம்பமான காலத்திலிருந்து மனிதன் இயற்கையை அறிவதில் தனது முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வந்ததுடன் மனிதனின் சரீர அமைப்பையும் அவன் பிறப்பிற்கான காரணத்தை அறிவதிலும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தான். மனித நாகரிகங்கள் ஆரம்பித்தபோது அவர்கள் பிணிகளால் பீடிக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் அதிலிருந்து நிவாரணம் பெறப் பல வழி முறைகளைக் கையாண்டிருப்பார்கள் என்பதனை எவரும் ஏற்றுக்கொள்வர். இது ஒரு குறிப்பிட்ட நாகரிகத்திற்கு மட்டுமல்லாது எங்கெங்கு நாகரிகங்கள் தோன்றியதோ அங்கெல்லாம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்தக் காலகட்டத்தில் போக்குவரத்து மற்றும் தொலைத் தொடர்பு சாதனங்கள் இல்லாததனால் ஒரு நாட்டில் நடப்பதனை மற்ற நாட்டில் உள்ளவர்கள் அறியவோ பின்பற்றவோ முடியாதிருந்தது.

நோய்வாய்ப்பட்ட ஒருவன் அதிலிருந்து நிவாரணம் பெற பரிசீலனைத் தேடிவருப்பான். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் அந்த நாட்டின் சீதோஷண நிலைக்கேற்ப வளர்ந்த இயற்கையின் பொக்கிஷமான சில மூலிகைகளைக் கொண்டும் மற்றும் அவர்களிடையே காணப்பட்ட கலாசார அடிப்படையைக் கொண்டும் சில பரிசீலனை முறைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இவையே காலகதியில் அந்தந்த நாட்டிற்குரிய சுதேச மருத்துவம் அல்லது நாட்டு மருத்துவமாகப் பரிணமித்திருக்க வேண்டும்.

நாம் இலங்கையை எடுத்துக் கொண்டால் இங்கும் சுதேச மருத்துவம் வளர்ந்து வந்ததை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இலங்கையின் பிரதான சமூகங்களாகிய சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் மக்களிடையே அவர்களின் கலாசார உணவு முறைகளுக்கமைய ஆயுள்வேத மருத்துவம், சித்த மருத்துவம், யுனானி மருத்துவம் ஆகிய சுதேச வைத்திய முறைகள் வளர்ந்து வந்துள்ளன. இலங்கையின் வரலாற்றில் பல பகுதிகளில் இந்திய நாகரிகத்தின் சாயல்களைக் காலத்திற்குக் காலம் நாம் கவனிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. மருத்துவ முறை அதற்கு விதிவிலக்காக இருக்க முடியாது.

திராவிடர், ஆரியர் ஆகிய இருசாராரின் மொழி, சமய கலாசாரங்களுக்கமைய இந்தியாவின் வட பகுதியில் சமஸ்கிருத மொழியினூடாக ஆயுள்வேத மருத்துவமும் தென்பகுதியில் தமிழ்மொழி மூலம் சித்த மருத்துவமும் வளர்ந்து வந்தது. இந்த இரு மருத்துவ முறைகளும் மொழியினாலும் பாவிக்கப்படும் மருந்து வகைகளினாலும் ரோக நிர்ணய முறைகளினாலும் வேறுபட்டபோதும் இருவகை மருத்துவங்களிலும் அதற்குரிய சிறப்பியல்புகள் காணப்படுவதுடன் இரண்டு மருத்துவங்களும் இந்துமத தத்துவங்களின் அடிப்படையில் உருவாகியிருப்பதனால் ஒன்றுபட்டுக் காணப்படுகின்றது. இதனை 'இந்து மருத்துவம்' (Hindu Medicine) எனக் கூறுதல் பொருத்தமுடையதாகும். யுனானி மருத்துவத்தைப் பொறுத்த அளவில் அது அராபியர்களின் மருத்துவம் என வழங்கப்படுவதுடன் கிரேக்க நாகரிகத்தின் சாயல்களையும் தத்துவங்களையும் பிரதிபலிப்பதாக உள்ளது. இதன் அடிப்படைத் தத்துவங்கள் ஆயுள்வேத, சித்த மருத்துவங்களிலும் வேறுபட்டவையாகும்.

ஆயுள்வேத மருத்துவத்தினதோ சித்த மருத்துவத்தினதோ ஆரம்பமானது இறைவனால் மக்களுக்கு அருளப்பட்ட ஒரு வரப்பிரசாதமெனவே கருதுகின்றனர். இதன் பொருட்டு மருத்துவ வரலாற்றையும் பிரம்ம சம்பிரதாயம், சிவசம்பிரதாயம் என்னும் அடிப்படையிலே எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். ஆயுள்வேத மருத்துவமானது பிரம்மாவினால் தக்ஷப் பிரஜாபதிக்கும், தக்ஷப் பிரஜாபதியால் அஸ்வினிகுமாரர்களுக்கும், அவர்களால் இந்திரனுக்கும் இந்திரனால் ஆத்திரேயர் முதலான ரிஷிகளுக்கும் அருளப்பட்டது எனவும், அதனால் மனித சமுதாயம் பயன் பெற்றது எனவும் கூறுகின்றனர். இது தவிர ஆயுள்வேதமானது அதர்வ வேதத்தின் ஒரு அங்கம் எனவும் உபவேதம் எனவும் கூறுகின்றனர். ஆயுள்வேதத்தின் அடிப்படை நூல்களாக சரக சம்ஹிதை, சுஷ்ருத சம்ஹிதை, வேல சம்ஹிதை ஆகியன விளங்குகின்றன. சிவசம்பிரதாயத்தின்படி சித்த மருத்துவமானது சிவனால் பார்வதிக்குக் கூறப்பட்டதென்றும் அதைக் கேட்டு நந்தி அகத்தியருக்கு உபதேசித்தார் எனவும் அகத்தியரால் மக்களுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டதெனவும் கூறப்படுகின்றது.

வரலாற்றை நாம் நோக்குமிடத்து சித்தமருத்துவம் தொன்மையானது, பழமையானது எனக் கூறுவதற்குரிய ஸ்திரமான ஆதாரங்களை தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர்களும் வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்களும் தான் எமக்குத் தரவேண்டும். புதை பொருள் ஆராய்ச்சியின் பெறுபேறுகளில் இருந்து சிந்துவெளி, மொஹஞ்சதாரோ ஹரப்பா நாகரிகங்களின்போது சுகாதாரம் நல்ல முறையில் பேணப்பட்டுள்ளது என்பதை அறிவதனால் மருத்துவமும் சிறந்த நிலையில் பேணப்பட்டிருக்கும் என ஊகிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. கடல்கோள்களினால் மறைந்த லெமுரியாக் கண்டம் போல சித்த மருத்துவ வளர்ச்சிக்கான சான்றுகளும், சாதனங்களும் மறைந்து போயிருக்கலாம் என எம்மவர்களிடையே ஓர் அபிப்பிராயம் உண்டு. இந்த நிலையில் ஆயுள்வேத, சித்த மருத்துவ வளர்ச்சி இந்தியாவின் வடமாதிலத்திலும் தென் மாநிலத்திலும் எவ்வாறு வளர்ந்து வந்ததென்பதற்குரிய அடிப்படை வரலாற்றிற்கான சான்றுகளை ஆய்வுகள் மேற்கொள்வதன் மூலம் இலக்கியத்துறையைச் சார்ந்தவர்களும், வரலா

ற்றுத்துறையைச் சார்ந்தவர்களும் சித்த மருத்துவத்துறைக்கு உதவ முடியும்.

இலங்கையைப் பொறுத்த அளவில் மருத்துவமானது பண்டைக் காலத்தில் அரச அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருந்தது. சில சிங்கள அரசர்கள் வைத்தியர்களாக இருந்தது மட்டுமல்லாமல் மிருகங்களுக்கு வைத்தியம் செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவர்களாகவும் இருந்தனர். புத்ததாசன் என்னும் மன்னன் பாம்புகளுக்கும் சிகிச்சை செய்ததாக வரலாறு கூறுகின்றது. அதேபோல பரராஜசேகரன், செகராஜசேகரன் போன்ற மன்னர்கள் சித்த மருத்துவத்தைத் தங்கள் காலத்தில் ஒரு உன்னத நிலையில் வைத்திருந்தனர் என்பதற்கு அவர்கள் காலத்தில் வெளிவந்த பரராஜசேகரம், செகராஜசேகரம் என்னும் வைத்திய நூல்கள் சான்று பகருகின்றன. அண்மையில் "தொடக்ககால ஈழத்து இலக்கியங்களும் அவற்றின் வரலாற்றுப் பின்னணியும்" என்ற தலைப்பில் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் தொடக்கப் பேருரையாற்றிய தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் கி.பி. 13 ஆம், 14 ஆம் நூற்றாண்டுக் காலத்திலேயே பரராஜசேகரம் என்னும் நூல் உருவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும், அது 12,000 பாடல்களைக் கொண்டிருந்ததாகவும், அதில் தற்போது 8000 பாடல்களே தொகுக்கப்பட்டுள்ளன எனவும் கூறினார். மேலும் அக்காலகட்டத்திலே வெளியான மிகப்பெரிய நூல் இதுவே எனவும் கூறினார். அந்தக் காலப் பகுதியில் இந்தியாவில் கூடத் தமிழில் இப்படியானதொரு நூல் வெளிவரவில்லை எனவும் கூறினார். இலக்கிய வரலாற்றில் ஏற்பட்ட ஆய்வு மருத்துவத்திற்கும் பயன்படுகின்றது என்பதை இதில் நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இதேபோலத் தற்போது அச்சிடப்பட்ட 8000 பாடல்களும் ஒரேமுறையான செய்யுள் நடையில் உள்ளனவா அல்லது இடைச் செருகல்களும் உள்ளனவா? அப்படியான அது எப்பகுதிகளில் காணப்படுகின்றதென்பதையும் இலக்கிய ஆராய்ச்சியின் மூலம் தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.

பெரும்பாலானவர்கள் சித்த மருத்துவத்திற்கும் ஆயுள்வேத மருத்துவத்திற்கும் இடையேயுள்ள வித்தியாசம் என்ன என பல சந்தர்ப்பங்களில் வினவ்வதுண்டு. இரண்டு மருத்துவங்களும் பஞ்ச பூதங்களின் அடிப்படையே, உலக உற்பத்திக்கு காரணம் என எடுத்துக் கூறுகின்றது. அத்துடன் அண்டத்திலுள்ளது பிண்டத்திலும், பிண்டத்திலுள்ளது அண்டத்திலும் இருக்கின்றது என்பதை வலியுறுத்துகின்றது. உதாரணமாக உலக இயக்கத்திற்கு காற்று, சூரியன், சந்திரன் ஆகியன காரணமாகின்றன என விபரிக்கின்றது. அதுபோல மனிதன் உடலில் உணர்ச்சிகளுக்கும் அசைவுகளுக்கும் வாதம் காரணமானதென்றும் சீரணம் மற்றும் பாக்கீகிரமங்களுக்கு பித்தம் காரணமென்றும் வளர்ச்சிக்கு கபம் காரணமென்றும் கூறப்படுகின்றது.

1. சித்த மருத்துவத்தின் நோக்கமானது இம்மையில் நோயற்ற வாழ்வு வாழ்வதற்குரிய மருத்துவத்தைக் கூறுவதுடன் மறுமைக் கான ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்குரிய வழிவகைகளையும் கூறுகின்றது.
2. இயற்கையின் செல்வங்களான மூலிகைகள் தாதுப்பொருட்களைக் கொண்டு சிகிச்சையளித்தல்.
3. சித்த மருத்துவத்தினை மனிதசமுதாயத்திற்குத் தந்தவர்கள் பஞ்ச இந்திரியங்களின் மூலமாகப் பெற்ற அறிவினை மாத்திரம் பாவிக்காது ஞான நிலையின் மூலம் நிர்மலமான அறிவைப் பெற்ற சித்தர்களாகும்.
4. ரோகங்களை நிர்ணயிப்பதற்கு நாடிப் பரீட்சையைப் பிரமாணமாகக் கையாண்டமை மனதைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு யோக நிலை, தியானம் போன்றவற்றை வலியுறுத்தியமை.
5. சிகிச்சையின் போது உடல் அமைப்பு, வேறுபாட்டிற்கமைய பத்தியமான அபத்தியமான உணவுவகை செயல்முறைகளைக் கூறுவதுடன் கொடுக்கப்படும் மருந்தின் தன்மைக்கேற்ப பத்தியமான உணவுவகை செயல்கள் அபத்தியமானவை ஆகியவற்றை முழுமையாக கூறுதல். ஒரு மருந்தை பல்வேறு அனுபானங்களில் மாற்றிக் கொடுப்பதன் மூலம் பல ரோக நிலைகளை மாற்றும் திறமை.
6. சித்தர்கள் தங்கள் மனோவலிமையால் ஞான நிலையை அடைந்து பல சித்துக்களைப் புரிந்துள்ளனர். பரகாயப் பிரவேசம் - திருமூலர், ஆகாரமின்றி பல காலம் சமாதிரிநிலையில் இருத்தல் போன்ற மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட செயல்களைச் செய்தமை.
7. சித்த மருத்துவம் இந்துமத தத்துவங்களுடனும், வானசாஸ்திரம், சோதிடம் ஆகியவற்றுடனும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது.

மேற்குறிப்பிட்டதுபோல் சித்தமருத்துவத்தின் விஷேடத் தன்மைகளை கூறிக்கொண்டு செல்லலாம்.

தற்போது நாம் வாழும் காலகட்டத்தில் இயற்கையை ஒதுக்கி செயற்கையிலேயே ஒரு நிரந்தரமற்ற தற்காலிக சுகத்தினைக் காண நாம் எல்லோரும் உற்பத்திக்கின்றோம். விஞ்ஞானம் சில பல உயர்வுகளையும் முன்னேற்றத்தையும் மனிதனுக்கு தந்துள்ளது. ஆனால் எம்மவர்கள் அதே விஞ்ஞானத்தினால் விழுங்கப்பட்டு மெய்ஞானத்தால் அக்காலத்தில் காணப்பட்ட விஷயங்களை ஒதுக்கிவிடுவது மிகவும் வேதனை தரக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆகவே இனியும் காலத்தை நாம் வீணாக்காது எங்களின் கலாச்சாரத்தைச் சித்தரிக்கும் எமது தமிழ் மருத்துவ முறைகளை விஞ்ஞானக் கண்கொண்டு ஆராய்ந்து அதன் உண்மை நிலையை மக்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும்.

ஒரு பல்கலைக்கழகம் தனது சமூகத்தின் மொழி, கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றினைப் பிரதிபலிக்க வேண்டுமென்பதையே அச்சமூகத்தின் அங்கமாகிய மக்கள் விரும்புகிறார்கள். சித்த வைத்தியம் தன்னிடத்தே கொண்டுள்ள இதுவரை வெளிப்படுத்தப்படாத உண்மைகளை விஞ்ஞானத்தை மூலதனமாகத் தம்மிடத்தே கொண்டிருக்கும் பல்கலைக்கழகக் கல்விக்கு ஆசான்களாக இருக்கும் பெரியோர்கள் ஆராய்ச்சி செய்ய முன்வரவேண்டும் அல்லது ஆராய்ச்சி மேற்கொள்பவர்களுக்கு ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளிக்க வேண்டும்.

உலக சுகாதார ஸ்தாபனம் மூலிகைகள் உலக மக்களின் ஆரோக்கியத்திற்கு எவ்வளவு உதவுகின்றது என்பதை அறிவதில் ஆர்வம் காட்டி வருவதுடன் ஆய்வுகளும் மேற்கொள்கின்றது. சித்த வைத்தியத்தில் சிகிச்சை முறையில் குறிப்பிட்ட பல மூலிகைகள் உட்கொள்ளும்போது பக்க விளைவுகள் அதிகம் ஏற்படுவதில்லை என்பதால் அவற்றின் செயல்முறையை அறிந்து அதன் மூலம் சில நோய்களுக்கு நிரந்தரமான தீர்வைக் காணுவதிலும் உலக சுகாதார ஸ்தாபனம் ஆர்வம் காட்டி வருகின்றது. இச்சந்தர்ப்பத்தை நாமும் பயன்படுத்தி எமது மண்ணில் உற்பத்தியாகும் மூலிகைகளினது சக்திகளை ஆய்வுகள் மூலம் வெளிப்படுத்தி மனித சமுதாயத்திற்குப் பயனுள்ளதாகக் வேண்டும்.

மருத்துவம் என்பது அது மேலைத் தேச மருத்துவமாக இருந்தாலும் சரி, சுதேச மருத்துவமாக இருந்தாலும் சரி நோய்களைத் தீர்த்து மனிதனுக்கு ஆரோக்கியத்தையும் ஆறுதலையும் அளிப்பதையே அதன் பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. தமிழ்ப்பண்பாடு கலாச்சாரத்திற்கென எல்லைகள் வரையறுக்கப்பட்டால் அங்கு சித்த மருத்துவமும் ஒரு முக்கிய இடம் பெறவேண்டும். சித்த மருத்துவம் தனது தனித்துவத்தை வெளிப்படுத்துவதற்குச் சித்த மருத்துவத்தின் சிறப்பியல்புகள் பரவலாக்கப்

படவேண்டும். சித்த வைத்தியர்களும் தங்களாலியன்ற அளவிற்கு இதற்குத் துணைபுரிய வேண்டும்.

சித்த மருத்துவம் தொன்மையானதாக இருந்தும் இன்றும் சித்த வைத்தியத்தை மக்கள் நாடுகிறார்கள் என்றால் அதன் சிறப்பை அனுபவ வாயிலாக உணர்ந்தமைதான். அத்துடன் நோய் தீர்க்கும் பணியில் சித்த மருத்துவத்தில் பல திறன்கள் இருப்பதால் இன்றும் அது நிலைத்து நிற்கின்றது. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஒரு துறையாகச் சித்த மருத்துவம் அமைந்தது மாணவர்களைப் பயிற்றுவிப்பதற்காக மட்டுமல்ல, அதன் பயனைப் பொதுமக்களுக்கும் மிகச் சிறந்த முறையில் வழங்குவதற்காகவுமாகும். பல்கலைக்கழகத்தின் பல்வேறு துறைகளும் சித்த மருத்துவத்தின் வளர்ச்சிக்கு உரிய பங்கினை அளித்ததால் தான் மக்களுக்குச் சேவையாற்றக்கூடிய விதத்தில் சித்த மருத்துவத்துறையை ஸ்திரப்படுத்த முடியும். ஒரு சமூகம் தனது அன்றாட வாழ்க்கை, ஆரோக்கியமாக நடைபெறவும், நோய்வாய்ப்பட்ட சமயத்தில் அதிலிருந்து நிவாரணம் பெறவும் சித்த மருத்துவம் உதவத் தவறுமேயானால் சித்த மருத்துவத்துறை, வரலாற்றுத்துறையின் ஒரு பகுதியாகவே மக்களால் கணிக்கப்படும்.

சித்த மருத்துவம் பேராசிரியர் திரு. ந.சேதுரகுநாதன்

'தோகைக்காவின் துளு நாடு' என்று அறிஞர்களால் பாராட்டப்பெற்ற துளுவநாட்டைக் கி.பி.1500 முதல் கி.பி. 1763 வரை அரசு புரிந்த வேளிர் குலத்துத் தமிழ்க் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர் இவர். தென்காசிப் பக்கத்திலுள்ள வீரப்ப நாயகர் அச்சம்பட்டியில் யன்னும் ஊரில் பிறந்தார். தந்தையார் ரெ.நல்லமுத்து; தாயார் சிவனாள். முதன் முதலில் இவருக்குத் தமிழ் கற்பித்தவர் ஊர்மேளியழகியான், அ.சுப்பிரமணிய நாயகர். 1941 ஆம் ஆண்டு வித்துவான் தேர்வில் முதல் வகுப்பில் வெற்றி பெற்றார். திருநெல்வேலியில் தமிழாசிரியராக 1941 முதல் 1947 வரை திறம்படப் பணியாற்றியுள்ளார். 1948 முதல் விருதுநகர், செந்திக்குமார நாடார் கல்லூரித் தமிழ்த்துறையில் பேராசிரியராகத் தொண்டாற்றி வருகின்றார். ஆராய்ச்சிச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியும், அரிய கருத்துக்களடங்கிய நூல்களியற்றியும் தமிழுலகில் பெரும் புகழடைந்துள்ளார். சித்த மருத்துவத்துறை பற்றி ஆராய்ந்து நடத்தி வருகின்றார்.

இறைவன் அருள்நூல் இனிதாம் வழிநூல்
துறைநன் முறையறிந்து தூய - நிறைவுடனே
ஆய்ந்துணர்ந்த சித்த மருத்துவத்தை ஆராய்ந்து
தேர்ந்துணர்வீர் வாழி திகழ்ந்து.

உலகின் கண்ணுள்ள அறிவியல், இலக்கியம், மருத்துவம், கணிதம், இசை, கூத்து முதலிய கலைச்செல்வங்களெல்லாம் இருவகையாகத் தோன்றி வளர்ந்திருக்கின்றன. ஒன்று மக்களின் முயற்சியால் அறிந்து ஆராய்ந்த கலைச்செல்வம். மற்றொன்று விளையுள்ள நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவனாகிய இறைவனாலும் அவனையடைந்த தவப்பெரு முனிவர்களாலும் ஆக்கப்பட்ட பெருங்கலைச்செல்வமாகும். மொழியினை மக்களின் ஆக்கப்பொருள் என்று கூறுவது உண்மையாயினும் இறைவனருளிய அருள் நூல்களின் கருத்துக்களும் வரம்புகளும் அளவளாவிக்கலந்து மெய்மையாக மிளிரும் போதே கலைச்செல்வங்கள் மேம்படுகின்றன.

சித்தமருத்துவ நூல்கள் இறைவனாலும் தவப்பெரு முனிவர்களாகிய திருமூலர், அகத்தியர் முதலிய பெருமக்களாலும் முருகக்கடவுள், தென்முகக்கடவுள் முதலிய தெய்வங்களாலும் நந்தியம் பெருமானாலும், இறைவியினாலும் இயம்பப் பெற்று வந்த அரும்பெரு நூல்கள். இவற்றின் தொகை, "துறைகோடி தொந்தங்கோடி" என்பது உண்மை. தமிழ்ப் பெருமக்களின் அறிவியற் கருவூலமாகச் சாகாக் கல்வியின் பெருங்கலை நூல்களாக இலங்குவன சித்தர் நூல்களேயாகும். தமிழர்களின் மேன்மையை நிலைநாட்டற்குத் தொல்காப்பியம், திருக்குறள், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலிய நூல்களும், பெருங்காப்பியங்களும் எவ்வளவு துணைபுரிகின்றனவோ அவற்றிற்கு மேலான துணையைச் சித்தர் நூல்கள் புரியுமென்பது அவற்றை நோக்குவோர்க்குப் புலனாகும். "நிலத்திற் குளித்து நெடுவிசும்பேறிச் சலத்திற் றிரியுமோர் சாரணன்" என்பது இப்பொழுது நமக்கு வறும் இலக்கியக் கல்வி. ஆனால் திருமூலர் அகத்தியர் முதலியவர்கள் நிலத்திற் குளித்தும் நெடு விசும்பேறியும் நீர்மேல் நெறும் இரும்பு முதலிய உலோகங்களைப் பொன்னாக்கியும், சாகாநிலையில் "எண்ணிலி கோடி யுக மிருந்தே தனே" என்று சொல்லும் வண்ணம் இருந்தார்கள். இரசம் என்னும் சூதத்தை மணியாக்கி வாயில் ஒதுக்கிக் கொண்டு விண்ணிற் பறக்கும் முறைமை சித்தர் நூல்களில் நன்கு இயம்பப் பெற்றுள்ளது. தகுந்த செய்சாலைபும் பொருள் உதவியும் இல்லாமை யால் இத்தகைய அரும்பெருங்கலை ஆராயப் பெறாமலும் செய்யப் பெறாமலும் வறிதே நிற்பது வருந்துவதற்கு உரியதொன்றாகும். சித்தர்கள் அறிவியற்களையிலும் (விஞ்ஞானம்) மிகவும் பெரியவர்கள். அகத்தியர் "கமலினி" என்ற குளிகையின் துணையால் கடல்நீரை முழுதும் உறிஞ்சியவர். மீண்டும் உயிர்களுக்கு இரங்கி, "சுரபி" என்ற குளிகையின் துணையால் உறிஞ்சிய நீர் முழுவதும் சுரக்கச் செய்தவர். "இலக்க செளமியசாகரம்" என்ற அரும்பெரு நூல் ஒன்று இருக்கின்றது. சிவபெருமான் உணர்யம்மைக்குக் கூறியருளிய நூலை "சௌமியசாகரம்". அந்நூல் மறைந்துவிட அதன் பொருள் முழுதும் உணர்ந்த அகத்தியரை இறைவன், "யான் இயம்பிய நூலை முழுதும் பாடு" என்று கட்டளையிட அகத்தியர் நடுங்கி, "புகழ்ந்திட்ட சவுமியத்தைப் புவியிற்பாடப் புகல்சீரு மறிகிலனே புகல்வீர்" என்று நிற்க, இறைவன் அண்டமொடு புவிற்பெருங்க "அணு" என்று ஒலித்து முதற்சொல்லெடுத்துக் கொடுக்க அகத்தியர் அந்நூலைப் பாடிமுடித்தார். (மருத்துவ நூல்களின் பெயர்களையும் அவற்றிற் கூறப்பெறும் பொருள்களையும் பற்றி எழுதத் தொடங்கினால் அவை அளவு படாமையின் பொதுவாகவே எழுதுகின்றேன்). இத்தகைய பெரு நூல்களைத் தமிழ்ப் பெருமக்கள் கல்லாதுவிடுவது வருந்துதற்கு உரியது. இலக்கிய வரலாற்று நூல்களிலேனும் மருத்துவ நூல்களைப் பற்றிக் குறிப்பும் வகைகளும் எழுதப்பெறாமல் இருப்பது இன்னும் வருந்துவதற்கு உரியது.

அறுவை மருத்துவம் தமிழில் மேலோங்கி இருந்தது. "உடம்பிடைத்தோன்றிற் றென்றை அறுத்ததன் உதிரம் ஊற்றிச், சுடலுறச் சுட்டு வேறோர் மருந்தினால் துயரம் தீர்வர்" என்ற கம்பருக்கு அது தெரியும். "வாளால் அறுத்துச் சுடலும் மருத்துவன்பால், மாளாத காதல் நோயாளன்போல்" என்று உவமை கூறிய குலசேகரப் பெருமாளுக்கு அது தெரியும். ஆனால் தமிழர்கள் தங்கள் பழம்பெருங்கலைச் செல்வத்தை மறந்திருக்கின்றார்களே! "அகத்தியர் இரணவைத்தியம்" என்ற நூலின் அருமையும் தமிழர் உணரவில்லை. "அகத்தியர் நயனவிதி ஐந்நூறு" என்ற நூலில் கண்ணில் வரும் தொண்ணூற்றாறு நோய்களின் பெயர்களுக்கும் அவற்றை நீக்குவதற்கு மருந்தும் கூறி அறுவை முறைகளையும், மருந்து கண்ணில் ஒழுக்கும் முறைகளையும் தெளிவுறத் தியிருப்பதையும் பார்த்தால் தமிழர்களின் கலைச் செல்வத்தின் பெருமையை அறிந்து திகைத்துப் பெருமூச்சுவிட வேண்டிய அளவுக்கு நமது நிலைமையை உணரலாம். "நாகமுனிவர் நயனவிதி இருநூறு" என்பதன் தெளிவு கண்டால் பண்டையோர் செய்த உதவியினை அறியலாம்.

அகத்தியர் அருளிய அறுவை மருத்துவக் கருவிகள் இருபத்தாறின் இலக்கணமும் ஒவ்வொன்றின் நிறையும், அவற்றின் வடிவங்கட்குக் கூறிய உவமை வகைகளும் கற்போருக்குக் கலையின் நிலைமையை அறிவுறுத்தும். அகத்தியர் அருளிய பன்னீராபிரம் அச்சிடப் பெறாமல் சுவடியாகவே சிலரிடம் இருந்துவிட்டது. இனி அது வெளிவருமோ என்று ஐயுறவேண்டியதிருக்கின்றது. திருமூலர் அருளிய எண்ணாயிரமும் வெளிவரவில்லை. மருத்துவச் சுவடிகள் ஆங்காங்கே தங்கியிருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் அழியவிடாமற் பேணிக் காத்து அச்சிட்டுப் போற்றுவது அரசினர் கடமை எனினும் சைவ சித்தாந்தக் கழக

ஆட்சியாளர் உயர் திரு.வ.சுப்பையா பிள்ளையவர்களின் "நுண்மாண் நுழைபுல"ப் பேராற்றல் சிறிது உதவுமெனின் தமிழ் மருத்துவ நூல்களும் நல்லமுறையில் வெளிவந்து நிலைபெறும். உலகமெல்லாம் போற்றும் ஒப்பற்ற நூல்களைக் கல்லாதவர்களின் கையில் விட்டுவிட்டுக் கற்றோர் ஒதுங்கினர். அதனால் அவைகளிற் பல மறைந்தன. இப்போது உள்ள நூல்களும் பல நூற்றுக்கணக்கிலுள்ளன. அவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து நல்ல வழியிற் பயன்படுத்தல் வேண்டும். அகத்தியர் அருளிய "பஞ்சகாவிய நிகண்டு" "போகர் நிகண்டு" முதலிய நிகண்டுகளும் தமிழ்ப் புலவர்களைப் பாராமல் இருக்கின்றன. செடிகொடி கிழங்கு முதலிய ஒவ்வொன்றிற்கும் எட்டுப் பெயர் கூறியிருக்கின்றார், அகத்தியர். தமிழ் நிலத்திற் றோன்றிய மரம், செடி, கொடி, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன முதலியவற்றின் பெயர்களையெல்லாம் தமிழர்கள் மறக்கலாமா? கொட்டிக் கிழங்கு கடையிலுள்ளது; தமிழ் மருத்துவர் அறிவர். பாடலை மட்டும் படிப்பவர் அறியார். கொட்டிப்பூ, ஆம் பற்பூ, நெய்தற் பூக்களெல்லாம் மருத்துவ முறையிற் பயன் தருகின்றன. அவற்றின் அழகுகளை அறியாமலே நூலிற் பயில்வது தெளிவு தருவதில்லை.

பாடாணங்கள் முதலிய சில வகைப் பொருள்களையும் தூயனவாக்கி மருந்து செய்யும் முறைகளை, ஏனைய நாடுகள் எழுத்தறியும் முன்பே தமிழ் நிலத்து முனிவர்கள் செய்து வந்திருக்கின்றார்கள். உலகில் மருத்துவக்கலை முதன் முதலிற்றோன்றியது தமிழ் நிலத்திலே. எல்லா நாட்டிற்கும் தமிழ்நாட்டு மருத்துவக்கலை சென்று பரவியிருக்கின்றது. சித்தர் மருந்து ஒப்பற்ற மருந்து. செய்முறையும் வழங்கும் முறையும் தெளிந்து நோயின் கூறும் உடற்கூறும் அறிந்து மருத்துவஞ் செய்தால் சித்தர் மருத்துவ முறையோடு ஒப்பக்கூற வேறு மருத்துவமுறை இன்றைக்கு உலகில் இல்லை. அவற்றுள் பல மருந்துகள் கைம்மணக்க, மெய்ம்மணக்க அமிழ்தமாகப் பாகுபோலும் இனிமையாகத் தெவிட்டாத கவையுடையனவாக விளங்குகின்றன. வானவெளியை அளக்க முயன்றாலும் அதுகூடும். வானவெளியிற் பறந்து உலகெலாம் உணர்ந்த சித்தர் நூல்களின் பெருமையை அளவிட்டுக் கூற இயலாது. இனியேனும் தமிழ்ப் பெருமக்கள் விழிப்படைந்து தங்கள் முன்னோர் தந்த கலைச் செல்வங்களைப் பேணுவாராக. வாழிய செந்தமிழ்! மலர்க் தமிழகம்!.

காயசித்தி உபாயம்

உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவு மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த்தேனே.

உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே யறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில்கொண் டான் என்று
உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே.

அண்டஞ் சுருங்கில் அதற்கோ ரழிவில்லை
பிண்டஞ் சுருங்கில் பிராணன் நிலைபெறும்
உண்டி சுருங்கில் உபாயம் பலவுள
கண்டங் கறுத்த கபாலியு மாமே.
- திருமூலர், "திருமந்திரம்".
தமிழ் மருத்துவ மாண்பு டாக்டர் சிற்சபை

காட்டில் வாழும் மிருகங்களும் பறவைகளும் உண்பதற்கேற்ற உணவு இவையென்பதையும் உண்ணத் தகாதன இவையென்பதையும் அறியும் ஓர் இயற்கை உணர்ச்சியைப் பெற்றிருக்கின்றன. அவற்றிற்கு நோய் வந்தால் அதனை நீக்கிக் கொள்ளும் திறன் அவைகளிடம் உண்டென்பது யாவரும் அறிந்ததே.

அவ்வாறே மனிதரிடமும் தம் நோய்களைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு வேண்டிய அறிவு இயற்கையாக உண்டு. மக்களின் கல்வி, நாகரிக அறிவு பெருகப் பெருக மருத்துவ அறிவும் பெருகின்றென்றே கொள்ளல் வேண்டும். தமிழ்நாட்டு மக்களது கலைப் பெருக்கத்தில் சிறப்பாக மருத்துவக்கலை மிகவும் சிறப்பெய்தியிருக்கிறது.

நோய் வாராமல் தடுத்துக்கொள்ளும் இயற்கை முறை, நோய் வந்தபின் தீர்க்கும் ஆற்றல், உடலை நெடுநாள் அழியாமல் காப்பாற்றும் திறன் இவை அனைத்தும் தமிழ் மருத்துவத்தில் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளன.

இப்போது விந்திய மலைக்குத் தெற்கே கன்னியாகுமரி வரையில் உள்ள நாட்டு மக்களின் மருத்துவத்தைத் தமிழ் மருத்துவம் எனவும், சித்த மருத்துவமெனவும் கூறுவர். தமிழ் மக்களது மருத்துவமாதலால் இதைத் தமிழ் மருத்துவமெனவும், பல்வேறு சித்திகளில் வல்ல அறிஞர்களான சித்தர்கள் தம் உள்ளொளியினால் வரையறுக்கப்பட்டு ஏற்ற முறையில் அமைக்கப்பெற்றதும், பதினெண் சித்தர்கள் கொண்ட மருத்துவ அவையினரால் அவ்வப்போது ஏற்கப்பெற்றதுமான மருத்துவ மானதால் சித்த மருத்துவ மெனவும் கூறப்படுகிறது.

தமிழ் மருத்துவமெனும் சித்த மருத்துவத்தைப் பயில்பவர்கள் சரநூல் பயிற்சி பெற்றவர்களாகவும் இருந்திருக்கின்றனர். அந்நால்தான் அவர்களுக்குத் தசநாடிகளின் பண்பு அறிவது சுலபமாக இருந்திருக்கிறது. மனித உடம்பின் அமைப்பைச் சித்த மருத்துவம் நுண்ணிய முறையில் அறிந்திருந்தனர். ஐம்புலன்கட்கு எட்டிய இவ்வுடலைக் கூறிட்டு, ஒவ்வொரு பாகத்தையும் கருவிகளையும் விவரித்து, அவற்றின் எடைகளையும் தந்திருக்கின்றனர். வேண்டிய போதெல்லாம் உடலை அறுத்துச் சந்தேகமின்றி நேரே கண்ணாரக் கண்டும் வந்தனர்.

அந்தக் காலத்தில் மேல்நாட்டினர் பன்றி, குரங்கு, நாய், மாடு இவற்றின் உறுப்புகளைப் பற்றியே அறிந்திருந்தனர். 1543 ஆம் ஆண்டுதான் வெசலிஸ் (Vesalius) என்னும் பெல்சிய மகனார் முதன் முதலில் மனித உடலை அறுத்து, அதன் உள்ளுறுப்புகளைச் செவ்வனே பார்த்து, மனிதனின் அமைப்பு, மிருகத்தின் அமைப்பைப் போன்றது அன்று என்பதை எடுத்துக் காட்டினர்.

தமிழ் மருத்துவர்கள் உடலுறுப்புகளின் அமைப்பினை அறிந்ததுமன்றி, அவ்வுடலில் அடர்ந்து கிடக்கும் எழுபத்தீராயிரம் நரம்புகளின் தன்மைகளையும், அந்த நரம்புகள் முடிச்சுறும் இடங்களையும் தெரிந்திருந்தனர். அவ்விடங்களில் காயங்கள் ஏற்படின் உயிருக்கு ஏற்படக்கூடிய தீமைகளையும் அறிந்து, அவற்றை நீக்கும் வகைகளையும் சித்தர்கள் தமது வர்ம் நூலில் கூறியுள்ளனர்.

மனித உடலில் அமிர்தம் உண்டென்றும், தலை முதல் பாதம் வரையில் சுழன்று வருகிறதென்றும் அறிவித்தனர். சூரிய வெப்

பத்தினால் கொதிப்பெய்திய மத்திய ரேகையை அடுத்த கடல்நீர் நீரோட்டமாக வடதுருவம் நோக்கி அமிர்தம் போன்ற கொதிப்பைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது போலவும் சந்திரனது கவர்ச்சியினால் கடலில் அலைப்பெருக்கு நிகழ்வது போன்றும் உடலில் அமிர்தப் பெருக்கு நிகழ்கின்றது என்பதையும் கண்டறிந்திருக்கின்றனர்.

மாலுமிகள் நீரோட்டங்களையும் அலைப்பெருக்கையும் படகோட்டும்போது கவனிப்பதுபோல் அறுவைச் சிகிச்சை, அட்டை விடல், கோடாரி இடல், சுட்டிகை முதலிய சிகிச்சைகளைச் செய்கையில் மருத்துவர் அமிர்த நிலையைக் கவனிக்க வேண்டுவது சித்த மருத்துவத்தில் உண்டு.

அண்டத்தை ஒரு சக்தி இருந்து இயங்க வைப்பது போல் மனித உடலையும் ஓர் சக்தி இருந்து அதனை இயங்க வைக்கிறது. அண்டத்தில் உள்ள அமைப்பும் இடையறா இயக்கமும் பிண்டத்திலும் உண்டு. அண்டத்தில் மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, வான் ஆகியவையும், நவக்கிரகங்களும், நட்சத்திரங்களும் இருப்பனபோல் பிண்டத்திலும் அவை போன்றவை உள்ளன. அண்டத்தில் உண்டாகும் தட்ப வெப்ப மாறுபாட்டாலும் நவக்கிரகங்கள் இடம் விட்டு இடம் மாறுகையில் ஏற்படும் மாற்றங்களாலும் பூமி நடுக்கம் (மண்), வெள்ளப் பெருக்கு (நீர்), எரிமலைக் குழப்பங்கள் (நெருப்பு), புயல் அடித்தல் (காற்று), இடி முழக்கங்கள் (வான்) உண்டாகும்.

அதுபோல பிண்டத்திலும் ஐம்பூதங்களால் மாறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன. அப்போது வாத பித்த கபங்கள் தம் நிலையில் புரண்டு கோளாறுகளை உண்டாக்குகின்றன என்பதை அறிந்த சித்தர் சட்டமுனி என்பவர்,

"அண்டத்தில் உள்ளதே பிண்டம் - பிண்டத்திலுள்ளதே அண்டம் - அண்டமும் பிண்டமும் ஒன்றே - அறிந்துதான் பார்க்கும் போதே".

என்று தன் ஞானத்தில் கண்டனர். இவ்வாறு சித்தர்கள் கண்ட உண்மையை உபயோகப்படுத்திய மருத்துவ ஆய்வாளர், மேஜர் ஜெனரல் சர் லியனாட் ரோஜர்ஸ் (Major - General Sir Leonard Rojers) என்பவர் வெப்பநிலை, மழை, ஊதைக் காற்று இவற்றிற்கும் நோய்கள் உண்டாவதற்கும் தொடர்பு இருந்ததை அறிந்தனர்.

இதன் வழி இந்திய நாட்டில் தோன்றும் கொள்ளை நோய்களாகிய வாந்திபேதி, அம்மை ஆகியவை எப்பருவத்தே, எவ்விடத்தே உண்டாகும் என்பதை முன்னரே கூறும் பெருமை தமிழ் மருத்துவர் பெற்றனர்.

புலனுக்கு எட்டிய உடலின் அமைப்பையும் அதன் இயற்கைத் தொழில்களையும் அறிவதுடன் நின்றுவிடாது, தமிழர் புலனுக்கு எட்டாத சூக்கும் சீரத்தின் அமைப்பையும் அதன் தொழில்களையும் அச்சலத்தே குடிகொண்டு உலாவும் உயிரின் பண்பையும் அறிந்து, உடலுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள ஒற்றுமையைக் கண்டனர். இவ்வாறு கண்ட சித்த மருத்துவப் பெரியோர் மனித அமைப்பு, தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களுடன் கூடியது எனத் தீர்மானித்தனர்.

"முப்பதும் முப்பதும் முப்பத் தறுவருஞ்
செப்ப மதிளுடைக் கோயிலுள் வாழ்பவர்
செப்ப மதிளுடைக் கோயில் சிதைந்தபின்
ஓப்ப அனைவரும் ஓட்டெடுத்தார்கள்"
(திருமந்திரம், 154)

கரு உற்பத்தி, கரு வளரும் முறை, ஆண் பெண் அலியாக அமையும் வரலாறு, கருப்பையில் கருத் தங்கக்கூடிய நாள், ஆண் பெண் எந்தெந்த நாள்களில் கூடினால் கருத் தரிக்கும், எந்தெந்த நாள்களில் கூடினால் கருத்தரியாது, ஆண் பிள்ளையையோ, பெண் பிள்ளையையோ விரும்பியவாறு பெறுவதற்கு ஏற்ற வழிகள் இவை யாவும் சித்த மருத்துவத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. கரு நன்கு வளர்வதற்கு ஏற்ற மருத்துவங்களையும் கூறியுள்ளனர்.

ஆறாதாரத்தின் இயல்பையறிந்து, அதன் வழி வாசியை எழுப்பி, உடலில் இயற்கையாக நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை மாற்றியமைக்கும் திறனும் பெற்றிருந்தனர்.

"போவதா மெய்யின் மூலச்
சுழியினிற் பொலிபி ராணன்
ஆவதாம் வாயுவைக் கும்பித்
தரியநேத் திரமை யத்தில்
தூவிரு நாசி பாயுஞ்
சுவாசமுன் றொன்றைக் கட்டின்
சாவதில் லாம லொன்றுந்
சகத்திற்சஞ் சரிக்க லாமே".
(பரராசசேகரம்)

நிமிடத்திற்கு எழுபத்திரண்டு தரம் குவிந்து விரியும் இரத்தாசயத்தைச் செயலற்று நிற்கச் செய்யவும், நாளொன்றுக்கு இருபத்தே தாராயிரத்து அறுநூறுதரம் இடைகலை பின்கலையாகப் பாயுஞ் சுவாசத்தைச் சுழிமுனையில் நிறுத்தி, ஆயுளைப் பெருக்கும் திறமையையும், பூமியில் புதைக்கப்பட்டால் உயிர் துறவாது இருக்கும் வல்லமையையும், இவை போன்ற ஏனைய பிற செயற்கரிய சித்திகளையும் பெற்றனர் தமிழ்நாடு சித்தர்கள். இவையன்றி, சதாவதானம் செய்யும் திறனும் பெற்றிருந்தனர்.

மனிதற்கு உண்டாகும் நோய்கள் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தெட்டென அறிந்து, அவற்றை உண்டாக்கும் காரணங்களையும், அக்காரணங்கள் எவ்வாறு உடலில் அக்கினி, வாயு, கபம் இவற்றின் ஏற்றத் தாழ்வை உண்டாக்குகின்றன என்பனவற்றையும், அவ்வப்போது அவற்றின் குறி குணங்களையும் விரிவாகக் கூறியிருக்கின்றனர். நோய் ஏற்பட்டபின் அதை அறிதற்கு ஏற்ற வழிகளையும் கூறியிருக்கின்றனர். கை நாடி பார்த்து நோயைக் கண்டறியும் நாடிநூல் சித்த மருத்துவத்தில் சிறப்புப் பெற்றுள்ளது.

நோய்க்கூறுகளின் வன்மைக்குத் தக்கவாறு மூலிகைகள், இரச, உபரச, உப்பு, பாடாணங்கள், உலோகங்களைக் கொண்டு மருந்துகள் தயாரித்து வியாதிகட்குக் கொடுத்து அவற்றைப் பற்றற்போக்கும் ஆற்றல் சித்த மருந்துகளுக்கே சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. இரச, உபரச, பாடாணங்களைச் சேர்த்துச் செய்யும் மருந்துகள் தயாரிப்பின்போது அப்பொருள்களின் பஞ்சபூத வணை

கப்படி முறையாகச் சேர்த்துச் செய்யப்படும் மருந்துகளே சிறந்த சித்த மருந்துகளாகும்.

இதுவன்றி, அம்மருந்துகளைச் சேர்த்து அரைப்பதற்கு வேண்டிய செயநீர், திராவகம், உருக்கினம் என்பவற்றைச் செய்யப் புகும்போது மருந்துப் பொருள்களின் சத்துரு மித்துரு அறிந்து, உப்புப் புளி, நாத விந்து தெரிந்து கைபாகம் செய்பாகம் தவறாமல் உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. சித்த மருந்து செய்கையில் கையாளும் முறைகள் நசுக்கல், கசக்கல், பிழிதல் முதலாக முப்பத்தெட்டு வகைப்படும்.

ஓர் மருந்தையே பல்வேறு நோய்க்கட்கும் அனுபானங்களை மாற்றிக் கொடுக்கும் முறை தமிழ் மருந்தெனும் சித்த மருந்துக்கே சிறப்பானதாகும்.

மருந்துகளிற் சிலவற்றை உண்ணுங்காலத்தில் உண்டி, உடை, குளிப்பு, முழுக்கு முதலியவற்றை ஏற்ற வகையில் அமைத்துப் பத்தியங் கொள்ளும் வழக்கம் சித்த மருந்துவத்தில்தான் அதிகமாகக் கையாளப்படுகிறது. இரச பாடாணங்களாலாகிய மருந்துகளை உபயோகிக்கும்போது கடும் பத்தியம் மேற்கொள்வர். பத்திய உணவு வகைகள் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதைப் பதார்த்தகுண சிந்தாமணி என்னும் நூலிற் காணலாம்.

மனநோய்க்கு மருத்துவம்
உடலில் ஏற்படும் நோய்களன்றி, மனத்தினை வாட்டும் பிணிகளையும் அறிந்து, அவை மனிதனைச் சாராவண்ணம் மனத்தை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய ஞான நூல்களையும், நீதி நெறிகளைப் போதிக்கும் நூல்களையும் ஏற்படுத்தினர் சித்தர்கள். மனம் நோயுற்றபோது அதனை நீக்குவதற்கு மணிமந்திர தந்திரங்களையும் ஓளடதங்களையும் உபயோகித்து அந்நோயைப் போக்கும் வகைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

விஷ மருத்துவம்
உயிரை உடனே போக்கக்கூடிய பாம்புக்கடி விஷத்திற்கு மணி மந்திர தந்திரங்களை உபயோகித்து உயிர் பிழைக்க வைக்கும் சித்தர்களின் ஆற்றல் இக்காலத்திலும் பல கிராமங்களில் நிகழ்வதைக் காணலாம். உடலில் எவ்வகை விஷக்கிருமிகள் தீண்டினாலும் விஷம் உடலில் தீங்கு செய்யாமல், தீண்டிய விஷக்கிருமிகளையே மாளச் செய்யும் உடற் பக்குவத்தைப் பெறுவதற்கு வெள்ளைப் பாஷாணத்தைக் கடுகில் நான்கில் ஒன்றாகிய சிறு அளவில் உட்கொண்டு பழகி, ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல 2 கிராம் நிறையளவில் பழகிக்கொண்டிருக்கின்றனர் சித்த மருத்துவத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள்.

புற்றுநோய்க்கு மருத்துவம்
சில காலமாகப் புற்றுநோயைப் பற்றிய ஆய்வு அனைத்து நாடுகளிலும் தீவிரமாக நடைபெற்று வருகிறது. இன்னமும் முடிவான மருந்து வெளிவரவில்லை. சமீபகாலமாகச் சேராங்கொட்டையினால் தயாரிக்கப்பட்ட மருந்துகளினால் புற்றுநோய் குணமடைகின்றன என்ற உண்மையை வடநாட்டில் ஆயுர்வேதம் பயின்ற நவீன மருத்துவர்கள் கண்டறிந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் 'Semicarpus Anacardium Fort' என்ற பெயரில் ஓர் சிறந்த மருந்தைச் சேராங்கொட்டையைக் கொண்டு தயாரிக்கின்றனர்.

புற்றுநோய்க்குத் தனிப்பட்ட முறையில் சிகிச்சையளிக்கும் நவீன மருத்துவர்களில் சிலர் இதைப் பெருஞ் சஞ்சீவியாகக் கருதி நோயாளர்களுக்குப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இம் மருந்து எளிதில் கிடைக்காத அளவில் விற்பனையாகின்றது.

சேராங்கொட்டையினால் தயாரிக்கப்படும் சித்த மருந்துகளுக்கு வல்லாதி என்று பெயர். மேக வல்லாதி, இடி வல்லாதி, சிறு வல்லாதி, இராமபாறை வல்லாதி, சித்தர் வல்லாதி, கலி வல்லாதி, இலகு வல்லாதி, பால் வல்லாதி என்ற பல பெயர்களில் தயாரிப்புகள் உள்ளன.

இவை அனைத்தும் புற்றுநோய்களைக் குணப்படுத்தவல்லன. பல சித்த மருத்துவர்கள் இப்பொழுதும் இம் மருந்துகளைத் தயாரித்துக் கொடிய புற்றுநோய்களைக் குணப்படுத்தி வருகின்றனர், விளம்பரமில்லாமல். சித்த மருத்துவத்தில் தலைசிறந்த நிபுணராக விளங்கிய பண்டிட் எஸ்.எஸ்.ஆனந்தம் அவர்கள் சேராங்கொட்டையில் தயாரித்த அற்புத மருந்தினைக் கொண்டு பல புற்றுநோய்களைக் குணப்படுத்தியதை நான் நேரில் கண்டிருக்கிறேன்.

அவரைப் பின்பற்றி அவரது புதல்வர் டாக்டர் ஆனந்தகுமார், G.C.I.M., அவர்கள் தற்போது மத்திய அரசாங்கச் சித்த மருத்துவ ஆய்வுக்கூடத்தில் புற்று நோயாளர்களுக்குச் சேராங்கொட்டையினால் தயாரிக்கப்பட்ட மருந்துகளைக் கொடுத்துச் சிகிச்சை செய்து வருவதாக அறிகின்றோம். உலகிலுள்ள புற்றுநோய் ஆய்வாளர்கள் தமிழகத்திலுள்ள தமிழ் மருத்துவமென்னும் சித்த மருத்துவத்தில் சில காலம் தங்கள் கவனத்தைத் திருப்பினால் உலகிற்கே பயன்படத்தக்க சஞ்சீவியைக் காண முடியும்.

இரச, உபரச உபயோகம்
நெருப்பில் புகைந்தோடும் பாதரசத்தை நெருப்புக்கு ஓடாமல் கட்டி, அதனை மணியாக்கி உடலில் அணிந்து நோய் வாராமல் தடுக்கவும், வீரியத்தைக் கூட்டவும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கின்றனர் சித்த மருத்துவார். நோய்களைப் போக்குவதில் மூலிகைகளால் செய்யப்பட்ட மருந்துகளைப் பார்க்கிலும் இரசம், கெந்தகம், தாதுப் பொருள்களாலாகிய மருந்துகளே வீரியமுடையன என்பது சித்த மருத்துவத்தின் கோட்பாடாகும். இரச பாடாணக் கட்டுகள், களங்குகள், குரு குளிகைகள் சிறந்த மருந்துகள்.

கற்ப உபயோகம்
மனிதருக்கு ஏற்படும் நோய்களை வாராது தடுப்பதும், நோய் ஏற்பட்டபோது நீக்குவதும், உடல் நலிவுற்றபோது அதை நீக்கி உடலைப் பொலிவுற அமைப்பதும் போன்றவற்றுடன் சித்தர்கள் திருப்பதியடைந்தார்களில்லை. இயற்கையாக ஏற்படும் நரை, திரை, மூப்பை நீக்கும் வழிகளையும் அமைத்தனர். அதற்காகக் கற்பங்களை உபயோகித்தனர்.

"அஞ்சி யூதி யழியாமல் காயந்தான்
மஞ்சிய கற்பம் வழங்கினோம் நூற்றெட்டு
தஞ்ச முறவே தான்தின்ன வல்லார்க்கு
பஞ்ச நரைபோய் பதின்கோடி வாழ்வரே".
(திருமூலர் ஞானம், 500)

வகார வித்தை
வகார வித்தையென்பது வேதையென்றும் வாதம் என்றும் கூறப்படும். உலகில் உள்ள பொருள்கள் யாவும் தம் உருவில் நின்றும் மாறுவதற்கு இயற்கையால் தரப்பட்ட கருவிகள் வெடித்தல் (வான்), உராய்தல் (அனிலம்), உருக்கல் - புகைதல் (அனலம்), கசிதல் - கரைதல் (நீர்), துருப்பிடித்தல் - உளுத்தல் (மண்) என்பன.

இவற்றால் தம் உருவில் சிதைவுறா வகையில் பொருள்களை மாற்றியமைப்பதே வேதை. அதாவது உளுத்துப் போகும் பொருள்களை உளுக்காமலும், துருப் பிடிக்கும் பொருள்களைத் துருப் பிடிக்காமலும், கரையும் பொருள்களைக் கரையாமலும், கசிவுள்ள பொருள்களைக் கசியாமலும், உருகிப்புகையும் பொருள்களை உருகிப் புகையாமலும், உரையும் பொருள்களை உரை படாமலும், வெடிக்கும் பொருள்களை வெடிக்காமலும் கட்டுவதே மாற்றியமைத்தல், வேதை எனப்படுவதாகும்.

தாம்பரத்தின் களிம்பை நீக்க அதற்குத் தகுந்த முறையில் இரசத்தைத் தாம்பரத்திற்கு ஊட்ட, அஃது ஊட்டம் பெற்றுப் பத்தரை மாற்றுத் தங்கமாகுமென்று சித்த நூல்கள் கூறுகின்றன. அமெரிக்க நாட்டு விஞ்ஞானி ஒருவர் பத்தரை மாற்றுத் தங்கத்தி லிருந்து எடுத்த சுத்தமான பாதரசத்தை நமது பாரதநாட்டு விஞ்ஞானி சர்.சி.வி.இராமன் அவர்கட்குக் கொடுத்ததாகச் செய்தி சில ஆண்டுகட்குமுன் வந்தது.

"வேதையா லுலகமெலாம் வேதிக்க பரிசவேதி
ஓதைநீ ருலகுவப்ப உண்ணின்மா மேருவென்ன
பூதலத்த வர்க்குப்பஞ்ச பூததேகம் பொன்னாகும்
காதைய தல்லகற்பங் காயசித் திக்குமாமே".

(திருமுலர்)

என்றபடி வேதையென்னும் வகார வித்தையால் உடல் அழியாது பொன்போல் காயகற்பம் பெறுமென்பதனால் மருத்துவர் வேதையை அறிய வேண்டுமென ஏற்படுத்தியுள்ளது சித்த மருத்துவம். இரசவாதம் என்பது பாதரசம் என்னும் பொருளின் மூலமாய்ச் செய்யப்படும் வித்தை, வேடிக்கை, வினோதம், மாரணம் முதலியவைகளுக்குப் பெயராகும்.

விஞ்ஞான வளர்ச்சி மிகவும் வளர்ந்துவரும் இக்காலத்திலும் காணவியலாத பல அற்புதச் சாதனைகளைப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் ஞான முதிர்ச்சியில் கண்டறிந்து மக்களுக்கு எக்காலத்தும் பயன்படச் செய்திருப்பது தமிழ் மருத்துவத்துக்கே உரிய மாண்பாகும். இதனை ஆய்வாளர்கள் போற்றி மேலும் ஆய்வு செய்தால் உலக மக்களுக்கு மிகப்பெரிய நன்மை ஏற்படும். ஆய்வாளர்கள் போற்றி மேலும் ஆய்வு செய்தால் உலக மக்களுக்கு மிகப்பெரிய நன்மை ஏற்படும்.

சித்தர் பாடல்களில் குறிப்பு மொழியும், குழுஉக் குறியும்

டாக்டர் இரா.மாணிக்கவாசகம்

முன்னுரை

குறிப்பாகப் பொருளுணர்த்தும் முறையைப் பண்டுதொட்டுத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பயின்று வந்துள்ளனர் என்பதைப் பல்வேறு காலங்களில் தோன்றிய பத்துறை நூல்களிலும் காணமுடிகிறது. இவற்றை ஆராயின், இலக்கிய நயம் கருதிச் சிலர் இம்முறையைப் பயன்படுத்தினர் என்பதையும், எளியோர்க்கு எளிதில் விளங்கக்கூடாது என்று கருதிச் சிலர் இம்முறையைப் பயன்படுத்தினர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

தமது கருத்துக்களைப் பலரும் அறிந்துகொள்ளக்கூடாது என்று வேண்டுமென்றே குறிப்பு மொழியையும், குழுஉக்குறிச் சொற்களையும் பயன்படுத்தியவர்களில் சித்தர்கள் முதலிடம் பெறுகின்றனர். இவர்கள் பயின்ற இம் முறையைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

சொல்லும் பொருளும்

"எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே" (தொல், சொல். நூற். 157) என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து.

'எந்த மொழியாயினும் ஒரு சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் இருக்கலாம். என்றாலும், சொல்வோன் கருத்து, சொல்வோன் திறம், சொல் பரிமாறும் சூழல், கேட்போன் நிலை, கேட்போன் திறம், கேட்கும் சூழல் இவை யாவும் இசையுறப் பொருந்தினால் ன்றிச் சொல்லின் பொருள் தெரிவதில்லை. அதாவது, குறிப்பில் குறிப்புணர வல்லார்க்கே சொல் தன்னையும் பொருளையும் விளக்குகிறது (தமிழ் நூற்களில் குறிப்புப்பொருள் - ம.ரா.பொ. குருசாமியின் பிஎச்.டி., ஆய்வு ஏடு - பக். 23, 1976, டிசம்பர். (வெளியிடப்பெறாதது) எனத் தமிழ் நூல்களில் குறிப்புப் பொருள்பற்றி ஆராய்ந்து டாக்டர் பட்டம் பெற்ற பேராசிரியர் ம.ரா. பொ.குருசாமி கருதுகின்றார்.

எந்தச் சொல்லாக இருந்தாலும் பெரும்பாலான மக்களால் வழங்கப்படும் சூழல்வழி ஏற்பட்ட பொருளையே கருதிவிடுகின்றனர்.

'சீரங்கநாதன்' என்னும் சொல் திருவரங்கத்து ஈசனையே குறிப்பதாகக் கொள்வர். சீர், அங்கத்து, நாதன் ஆகிய ஆன்மாவையும் குறிக்கும் என்பதைச் சிலரே அறிவர்.

எனவே, சொல்லின் பொருள் நுண்ணுணர்வு உடையோர்க்குக் காரணம் உண்டாகும் தன்மை விளங்கத் தோன்றும் என்பது தெளிவு.

"மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத்தோன்றா" (தொல், சொல். 394) எனத் தொல்காப்பியர் கூறுதலும் நோக்கத்தக்கது.

குறிப்புமொழி

எந்தச் சொல்லாக இருந்தாலும் சூழல் தெரிந்து பொருள் காண முயல்வதே அறிவுடைமை. எனினும், சூழல் தெரிந்தும் எளிதில் பொருள் காண முடியா வகையில் சில சமயம் அறிஞர்கள் பாடுவதுண்டு. அவற்றையெல்லாம் 'குறிப்புமொழி'யின்கீழ் கொண்டு வருதல் பொருந்தும்.

"எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணரா தாகிப்

பொருட்புறத் ததுவே குறிப்புமொழி என்ப" (தொல். செய். 179)

(செய்.179)

எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்புமொழிக்கு இலக்கணம் வகுக்கிறார்; அதாவது, நேரடியாக உண்மைப் பொருள் உணர்த்தாது வேறு பொருள் உணர்த்துவது. இந்த நூற்பாவை விளக்கும் வகையில் உரையாசிரியராகிய பேராசிரியர் கீழ்க்காணும் எடுத்துக் காட்டைத் தருகின்றார்:

"குடத்தலையர் செவ்வாயிற் கொம்பெழுந்தார் கையின்

அடக்கிய மூக்கின ராம்"

"இதனுட் குடமே தலையாகப் பிறந்தாரெனவும், கொம்பெழுந்த வாயினரெனவும், கையுட்கொண்ட மூக்கினரெனவும் கூறியக் கால் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் இயல்பிலவாதலும் குறிப்பினான் அதனைக் குஞ்சரமென்று கொண்டவாரும் கண்டுகொள்" என்பது எடுத்துக்காட்டு.

சித்தர் இலக்கியங்களில்

குறிப்புமொழி

"மாறன்றா ரின்வேர் மயிலவ னாயுதவேர்

கூறுமொரு நீவியினாற் கூட்டியே - நீறு

வெண்ணெயுடன் கண்ணில்மதி மேலுமிட

கண்ணன்கண் ணாம்மாலைக் கண். (பாடல் 492, தேரையர் வெண்பா)

இப்பாடல் கண்ணோய்க்கான மருத்துவம் கூறுவது.

மாறன் - பாண்டியன்; தார் - மாலையாகிய வேம்பு; வேர் - வேப்ப மரத்தின் வேர்; மயிலவன் - மயில் வாகனமுடைய முருகன்; ஆயுதம் - வேல்; வேர் - வேலமரத்து வேர்; நீவியினாற் கூட்டி - குடுவையில் சேர்த்து; மதி - மாதம்; இவை எளிதில் பெருள் விளங்காகக் குறிப்பு மொழிகள்; இனி, இப்பாடல் உணர்த்தும் பொருளைக் காண்போம்; 'வேம்பினது வேர், வேலமரத்து வேர் இரண்டையும் குடுவையில் இட்டு எரித்து நீராக்கி வெண்ணெயில் கலந்து கண்ணில் இட மாலைக் கண் மறைந்து கண்ணனது கண் என ஒளிவீசும்'.

"தக்கவரன் பதியெடுத்தோன் நகர் தீ யிட்டோன்

தந்தையென்ற சினந்தீருந் தரிக்குந் தானே" (பாடல் 190. யூகிமுனி வாத வைத்தியம் 200)

வாயு தொல்லைக்கு மருந்து சொல்லும் பாடலின் இறுதி அடி இது.

அரன்பதி - சிவனது உறைவிடமான கயிலைமலை; எடுத்தோன் - இராவணன்; நகர் - இலங்கை; தீயிட்டோன் - தீயிட்டவனான அனுமன்; தந்தை - வாயு. இவை குறிப்பு மொழிகள்.

குழுஉக்குறி

சித்தர் பாடல்களில் குறிப்பு மொழியாட்சி மட்டுமன்றி, குழுஉக்குறியாட்சியும் மிகுதியும் காணலாம். இதனைப் பரிபாஷை என்பர்.

ஓவ்வொரு குழுவினுள்ளோர் யாதானும் ஒரு காரணத்தால் ஒரு பொருளினது சொற்குறியையொழித்து வேறொரு சொற்குறியால் கூறுவதைக் குழுஉக்குறி என்று விளக்கம் கூறி, பொற்கொல்லர் பொன்னைப் 'பறி' என்றும், யானைப்பாகர் ஆடையைக் 'காரை' என்றும், வேடர் கள்ளைச் 'சொல் விளம்பி' என்றும் வழங்குவர் என மேற்கோள் காட்டுவர்.

இம்முறையில் சித்தர்கள் குழுவினர் பயன்படுத்திய குழுஉக்குறி ஆட்சி சிலவற்றைக் காணலாம்.

"மன்னனுக்குச் செல்காலம் மந்திரிக்குத் தற்காலம்

பின்னனுக்கு மேற்காலம் பேதமில்லை - இன்னபடி

ஆனாலு நாடி யஃததுவா நாடிடிற்

றானாண்டை நோயினர்க்குத் தான்". (பாடல் 8, தேரையர் வெண்பா)

மன்னன் - வாதம்; செல்காலம் - இறந்தகாலம்; மந்திரி - பித்தம்; தற்காலம் - நிகழ்காலம்; பின்னன் - சிலேத்துமம்; மேற்காலம் - எதிர்காலம். இவை குழுஉக்குறிச் சொற்கள். சித்தர் இலக்கியங்களில் மட்டுமே காணுதல் கூடும்.

'வாதபித்த சிலேத்துமங்கள் இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் இங்ஙனம் வருதலின் மாறுதலில்லை. மருத்துவன் அந் நாடிகளின் இயக்கத்தை முறையாக ஆராய்ந்து அவ்வவற்றிற்கேற்ப மருத்துவம் செய்யின் நோயாளிக்குப் பிணி நீங்கி வன்மையுண்டாகும்' என்பது இப்பாடலின் பொருள்.

"மாங்காய்ப் பாலுண்டு மலைமே விருப்போர்க்குத்

தேங்காய்ப்பால் ஏதுக்கடி - குதம்பாய்

தேங்காய்ப்பால் ஏதுக்கடி" (பாடல் 28, குதம்பைச்சித்தர் பாடல்)

இப்பாடலைப் பலரும் அறிந்திருப்பர். மேற்போக்காகப் படிப்பவர்க்கு ஒரு பொருளும், சித்தர்கள் பரிபாஷை அறிந்தவர்க்கு வேறு பொருளும் தரும் தகையது.

'மாங்காயின் பால் உண்டு மலையின்மேல் இருப்பவருக்குத் தேங்காயின் பால் எதற்கு? என்பது மேற்போக்காகத் தோன்றும் கருத்து; அல்லது 'மலைமேல் இருப்போர்க்கு மாங்காய்ப்பால் உண்டு; ஆதலின் தேங்காய்ப்பால் எதற்கு?' என்றும் கொள்ளலாம்.

மாங்காய்ப்பால் என்பதை மா, காயம், பால் எனப் பிரித்து, சிறப்புடைய உடம்பின் பாலாகிய அமிர்தம் எனப் பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

சித்தர் இலக்கியங்களில் சோமபானம், காயாப்பால், கறவாப்பால், சந்திர அமிர்தம், தேன், கள் எனப் பல்வேறு குழுஉக்குறிச் சொற்களால் குறிக்கப்படுவன, உச்சியிலிருந்து வீழ்வதாகக் கூறப்படும் அமுதைக் குறிக்கும்.

"சாவா திருந்திடப் பால்கற - சிரம்

தன்னில் இருந்திடும் பால்கற" (பாடல் 107, இடைக்காட்டுச்சித்தர் பாடல்)

அண்ணாவின் மேல்வரும் பால்கற - பேர்

அண்டத்தில் ஊறிடும் பால்கற

விண்ணாட்டில் இல்லாத பால்கற - தொல்லை (பாடல் 112, இடைக்காட்டுச் சித்தர் பாடல்)

வேதனை கெடவே பால்கற"

"நிறுத்துமே கபாலத்தின் வாசலாக

நிஷ்களங்க மானதொரு அமுர்தமப்பா

பொறுத்துமே துளிதுளியாய் வீழும்பாரு" (பாடல் 830, அகஸ்தியர் 12,000 - iii காண்டம்)

முதலிய அடிகளை ஒப்பிட்டுக் காணலாம். எனவே, மாங்காய்ப் பால் என்பது சந்திர அமிர்தத்தைக் குறிக்கும்.

மலை என்பது சகஸ்ராரம் என்னும் உச்சிப் பகுதியைக் குறிக்கும். சிற்சபை, சிற்றம்பலம், விந்து, முச்சுடர், முச்சந்தி, சபாத்துவாரம், மணிமேடை, மயானம், கபாடம், சூன்யப்பகுதி, மகாமேரு, வரை, அம்பலம் எனப் பல சொற்களில் குறிக்கப்பெறும் இடமாகும். இதனைத் துவாதசப் பெருவெளி என்றும் குறிப்பர். (துவம்-2; தசம்-10=12; ஆறு ஆதாரங்களின் உள்ளும் புறம்புமாகப் பன்னிரண்டு).

அரிய யோகப் பயிற்சியால் கீழிருக்கும் நஞ்சை மேலேற்றி அமிர்தமாக்கி இறக்கும் பயிற்சியுடையவர்களையே இப்படிக் குறிக்கிறது. 'உச்சியில் பிச்சையெடுத்தல்' என இச் செயலைக் குறிப்பர். உச்சிவேளையில் சோற்றுப் பிச்சையெடுப்பவர்களைக் குறிப்பது அன்று.

எனவே, சிறப்புமிக்க காயத்தின் பாலாகிய அமிர்தத்தை உண்டு அம்பலத்தில் தன்னை நிறுத்திக் கொள்ளும் பேறு பெற்றவர்களுக்கு, யோகப் பயிற்சியில் ஈடுபடுகின்றவர்கள் உட்கொள்ளுகின்ற மேன்மையான உணவுப் பொருள்களாகிய தேன், காய், பால் முதலியன தேவையில்லை. அதாவது, உணவே தேவையில்லை என்பது இவ்வரிகளின் பொருளாகும்.

மலைமேலிருப்போர்க்கு மாங்காய்ப் பாலுண்டு என்றும், மாங்காய்ப் பாலையுண்டு மலைமேலிருப்போர்க்கு என்றும் மாற்றிப் பொருள் கொண்டாலும் பிழையில்லை.

"நிலையான நிலையதுவு மென்ன சொல்வேன்

நிஷ்களங்க மானதொரு கபால பீடம்

கலையான கலையதுவும் இடகலை பிங்கலையின்

கருவான நாசியது மையம் பற்றி

மலையான கபாலமென்ற பீடம் பற்றி

மகத்தான மூலவரை மேலே சென்று [கிறேன்]

தலையான பஞ்சேந்திர முள்ளடக்கம் சாற்று

சிவயோகம் சாற்று வேளே" (பாடல் 747, போகர் சப்த காண்டம் - vii காண்டம்)

"கருவான மலையதுதான் யென்ன சொல்வேன்"

காசினியில் நாதாக்க ளிருக்கும் ஸ்தானம்" (பாடல் 104, அகஸ்தியர் 12,000 - iv காண்டம்)

"ஏறினேன் ஆறுவரை யடுக்கும் கண்டேன்" (பாடல் 7, யாகோபு தாண்டகம் 100)

"செல்லுமே கொங்கணரு மேறும்போது சுகமாக ஆறுவரை

அல்லுமே சிலம்பொலியின் சத்தம் கேட்டார்" (பாடல் 1318, தேரையர் வைத்தியம் 1500)

"முச்சா மூச்சடக்கி மேலே நோக்கு

முச்சந்தி யுதயகிரி உச்சி தோணும்" (பாடல் 31, சுப்பிரமணியர் ஞானம் 500)

முதலிய அடிகளைக் காணுதல் நன்று.

இராமலிங்க அடிகளாரின் பாடல் அடிகளையும் இதற்குத் துணையாகக் காட்டுதல் கூடும்.

"கையறவிலாது நடுக்கண் புருவப்பூட்டு

கண்டுகளிகொண்டு திறந்துண்டு நடுநாட்டு" (பாடல் 147, நாமாவளிகள் - கீர்த்தனைப் பகுதி - திருவருட்பா, திரு அ.பாலகிருஷ்ண பிள்ளை பதிப்பு. 1933)

கை - செயல்; அற - முற்றம்; இலாது - இல்லாவகையில்; நடுக்கண் - கண் நடுவாகிய புருவமத்தியில்; புருவப்பூட்டு - வரையாகிய பூட்டுள்ளது; கண்டு - அது திறக்கும் வகையறிந்து; களிகண்டு - களித்து; திறந்து - அப்பூட்டைத் திறந்து; உண்டு - உள்ளிருந்து ஒழுகும் அமுரியை அருந்தி; நடு - சமநிலையில்; நாட்டு - நிலைபெறுதல்; இவை குழுஉக்குறிச் சொற்கள். பொறி புலன்களது செயலொடுங்கச் சித்தத்தைச் சிவன் பாலே (லலாட நிலையில்) வைக்க, அவ்வீடு திறக்க, உள்ளிருந்து ஒழுகும் அக் கள்ளைப் பருகுபவர்கள் நடுவு நிற்பர் என்பது இவ் வரிகளின் பொருள். அமுதுண்ணும் இச் செயலைத்தான் அமுரி தாரண எனக் குறிக்கின்றார் திருமூலர்.

"விண்கடந்து நின்றசோதி மேலைவாசலைத் திறந்து

கண்களிக்க உள்ளுளே கலந்து பக்கிருந்தபின்

மண்பிறந்த மாயமும் மயக்கமும் மறந்துபோய்

எண்கலந்த ஈசனோடு இசைந்திருப்பது உண்

மையே" (பாடல் 119, சிவவாக்கியர்)

"உற்றுற்றுப் பார்க்க எளிதரும் ஆனந்தம் அதை

நெற்றிக்கு நேர்கண்டு நிலைத்திருப்பது இனி

எக்காலம்" (பாடல் 228, பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானம்)

முதலிய அடிகளையும் ஒப்பிட்டுக் காணுதல் நன்று.

"நடுவுநில் லாதில் வலகஞ் சரிந்து

கெடுகின்ற தெம்பெரு மானென்ன ஈசன்

நடுவுன அங்கி அகத்திய நீபோய்

முடுகிய வையத்து முன்னிரென் றானே" (பாடல் 337, திருமந்திரம், பி.வரதராஜன் பதிப்பு, பழனியப்பா பிரதர்ஸ், 1978)

என வரும் திருமந்திரப் பாடல் உணர்த்தும் பொருளும் இதுவே. ஆனால், தோன்றும் மேற்போக்கான பொருள் அகத்தியரின் தென்திசை வருகை பற்றிய புராணக் கதையை உணர்த்துவதாக உள்ளது. முழுக்க முழுக்க பரிபாஷையும் குறிப்புப் பொரு

ள் உணர்த்தும் சொற்களும் நிறைந்தது இப்பாடல்.
குறிப்பும் குழுஉக்குறியும்
இவ்விரண்டு முறைமையும் கலந்த பாடல் ஒன்றினைக் காணலாம்.

"சேந்தனிடந் தந்திரிக்காம் சீதரனுார்
மந்திரிக்காம்
ஏந்து வருணனிட மேந்தலுக்கா - மீந்த
மருத்துவனுார் மூவருக்கும் வாயாது துற்கி
திருத்தலமா மானாலும் தீ" (பாடல் 632, தேரையர் வெண்பா)

சேந்தனிடம் - முருகனுக்குரிய இடமாகிய மலைப்பகுதி; தந்திரி - சிலேத்துமம்; சீதரனுார் - மாயோனாகிய திருமாலுக்குரிய இடமாகிய காட்டுப்பகுதி; மந்திரி - பித்தம்; வருணனிடம் - வருணனுக்குரிய இடமாகிய கடல் சார்ந்த பகுதி; ஏந்தல் - வாதம்; மருத்துவனுார் - இந்திரனுக்குரிய இடமாகிய வயல் பகுதி; மூவருக்கும் - முக்குற்ற நோயினரும்; துற்கி திருத்தலம் - துர்க்கைக்குரிய பாலை நிலம்.

முருகனுக்குரிய மலைப் பகுதி சிலேத்துமத்திற்கும்; திருமாலுக்குரிய காட்டுப் பகுதி பித்தத்திற்கும், வருணனுடைய கடல்சார்ந்த பகுதி வாதத்திற்கும் வீறு கொள்ளுதற்கு இடங்களாகும். இந்திரனுக்குரிய வயல் பகுதி முக்குற்ற நோயினரும் வசிக்க ஏற்ற இடங்களாகும். துர்க்கையின் பாலை நிலமும் மேற்கண்டவாறு முக்குற்றங்களும் மீறாதெனினும் பாலை நிலத்தில் வெப்பம் மிகுதியுண்டாம் ஆதலால் உறைவிடமாகக் கொள்ளலாகாது என்பது இதன் பொருள்.

இப் பாடல் சேந்தனிடம், சீதரனுார், வருணனிடம், மருத்துவனுார், துற்கி திருத்தலம் என்பன குறிப்புப் பொருளுணர்த்தும் சொற்கள். தந்திரி, மந்திரி, ஏந்தல், மூவர் என்பன குழுஉக்குறிச் சொற்கள்.

சித்தர் பாடல்களில் இவை போன்று ஆயிரக்கணக்கான மேற்கோள் காட்டுதல் கூடும். ஆனால், அவற்றின் பொருளை அறிந்து கொள்ளுவதுதான் மிகவும் அரிதாகவுள்ளது.

எளிதான, பேச்சு வழக்கில் உள்ள சொற்களையே பெரும்பான்மையும் பயன்படுத்தினர்; எனினும், மேற்போக்காகப் பார்க்கும் போது ஒரு பொருளும், ஆழ்ந்து ஆய்ந்துணர பிறிது ஒரு பொருளும் புலப்படும். இவற்றை 'ஏமாற்றும் எளிமைச் சொற்கள்' (Words of Deceptive simplicity) எனக் குறிக்கலாம்.

மறைபொருட்கூற்று
திருமூலரின் திருமந்திரத்தில் உடம்பைக் குறிக்க சுமார் 35 சொற்களைக் குறிக்கின்றார்.

அத்திப்பழம்	தி.ம.	204
கோயில்	தி.ம.	198
முட்டை	தி.ம.	207
இடிஞ்சில்	தி.ம.	208
தோற்பை	தி.ம.	211
பூட்டும் தறி	தி.ம.	219
பழம்பதி	தி.ம.	1529
நிலம்	தி.ம.	1847
மாயாபுரி	தி.ம.	2488
உலை	தி.ம.	2852
பந்தல்	தி.ம.	196
வேங்கடம்	தி.ம.	232
பாளை	தி.ம.	235
அச்சு	தி.ம.	296
சால்	தி.ம.	403
உலைப்பொறி	தி.ம.	451
ஊர்	தி.ம.	546
கோட்டை	தி.ம.	580
தோணி	தி.ம.	1614
இருட்டறை	தி.ம.	1991
கூடு	தி.ம.	2853
நாடு	தி.ம.	197
பாடி	தி.ம.	647
கரும்பு	தி.ம.	788
தண்டு	தி.ம.	807
அத்தி	தி.ம.	1206
சீரங்கம்	தி.ம.	1398

சரீரம்	தி.ம	1497
குரம்பை	தி.ம	1505
காயத்தேர்	தி.ம	1624
மாயப்பை	தி.ம	2083
கழனி	தி.ம	2837
மன்னுமலை	தி.ம	2941
ஐந்தகம்	தி.ம	2864

மருத்துவ நூல்களில் குறிக்கப்படும் குழுஉக்குறிச் சொற்கள் சிலவற்றைக் கீழே காணலாம்.

மலைக்குருவி - குன்றிமணி
சதுர்முகி - சதுரக்கள்ளி
கருப்பி - இரும்பு
சரஸ்வதி - வல்லாரை
சடைமுடி - சரக்கொன்றை
திரிகூலி - சிவனார்வேம்பு
மால்மனை - அரிதாரம்
மால்தொடை - துளசி
மால்தங்கை - பாஷாணம்
மால்எச்சம் - மண்
மால்விந்து - வெள்ளரி விதை
மால் உந்தி - தாமரை
பராசக்தி - வேம்பு
குமரி, கன்னி - சோற்றுக்கற்றாழை
ஜலபந்தனி - கட்டுக்கொடி
பூனைவணங்கி - குப்பைமேனி
யானைவணங்கி - தேள்கொடுக்கு
யானைப்பால் - அத்திப்பால்

மறைபொருள் கூற்றின் காரணம் இங்ஙனம், இவர்கள் மறைபொருள் கூற்றாகச் சொல்லிச் செல்லவேண்டிய அவசியம் என்ன? என்ற வினா அனைவர்க்கும் எழுவதியல்பே.

பல்வேறு வகையான ஆற்றல்தரும் மூலிகைகளையும், வாழ்வை விரும்பும்வரை நீட்டிக்கும் மூலிகைகளையும், எல்லோருக்கும் விளங்கும் வகையில் கூறினால், அதனால் ஏற்படும் விபரீதத்தை எண்ணிப் பார்க்கவும் முடியாது. ஆகவேதான், நல்வினையால் பக்குவமடைந்தவர்க்கே இந்நூல்கள் கிடைக்கவும் பொருள் விளங்கவும் சொன்னார்கள் என இவர்கள் பாடல்கள் வாயிலாக அறிகின்றோம்.

"வெளிவருமே பரிபாஷை புதையல் தன்னை
விதியான வினையாளன் காண்ப தல்லால்
தெளியாத மூடர்க்கு" (பாடல் 23, அம்பிகானந்தர் முப்பூ சூத்திரம்)

"பார்ப்பா பூரணமாய் இந்த நூலைப்
பாரிலுள்ளோர்க் கீயாதே பதனஞ்
சொன்னேன்" (பாடல் 6, அகஸ்தியர் வைத்திய பரிபூரணம் 400)

"சொல்லாதே ஒளித்திட்டார் சித்தரெல்லாம்" (பாடல் 100, சட்டைமுனி கற்பம்)

"நேர்த்தியடா வுலகத்தில் சொன்னா ருண்டோ
நிசமாகச் சித்தரெல்லாம் மறைத்து
வைத்தார்" (பாடல் 13, இராமதேவர் பட்சினி).

வேண்டுமென்றே மறைவாகச் சித்தர்கள் கூறினார்கள் என்பதற்கான சான்றுகளில் சில இவை.

"உண்டான மூலியைத்தான் குகையினுள்ளே
ஒளித்துவைத்தார் சித்தரெல்லாம் வெளியா
மென்று
பண்பான சித்தர்க்கு மூலியிட்டுப் பாவிகட்கும்
கர்மிகட்கும் கிட்டுமோ சொல்
செண்டான பூவுலகில் மானுட ரெல்லாம்
செத்தவர்களெழுந் திருப்பார் இடம்கொள்
கொண்டான விதியானி வந்தா னாகில் [ளாது
கூப்பிட்டுத் தான்கொடுப்பார் சித்தர்
[தானே" (பாடல் 267, புலிப்பாணி வைத்தியம் 500)

"தா மிந்த சூத்திரத்தைக் கொளியா தீந்தால்
தலைதெறித்துப் போகுமடா சத்திய

மாய்ச் சொன்னேன்
நாமிந்தப் படிசொன்னோம் யோகிக் கீவாய்" (பாடல் 216, அகத்தியர் பூரண சூத்திரம்)

இந்நூற்களை யாருக்காக இயற்றினார்கள் என்பதற்கும், தவறு நேரின் விளைவு என்ன என்பதையும் கூறுகின்ற பாடல்களில் சில இவை.

பின்னூரை
வைத்தியத்தில் மட்டுமல்லாது வாதம், யோகம், ஞானம் ஆகிய பிற துறைகள் சார்ந்த பாடல்களிலும் இத்தகைய குறிப்பு, குழு உக்குறி ஆட்சியினைக் காணுகிறோம். இவை அனைத்தையும் தொகுத்து தக்க விளக்கத்துடன் அறிஞர் பெருமக்கள் நூலாக வெளியிடின் தமிழில் இதுவரை ஆராயாதுவிட்ட குறை நீங்கும். தமிழ்மொழிக்கும் இலக்கியத்திற்கும் சித்தர்கள் ஆற்றிய அரும்தொண்டைப் புரிந்து கொண்டவர்களாகவுமாவோம்.

தமிழர் மருத்துவக்கலை பண்டித எஸ்.எஸ்.ஆனந்தம்
தமிழ் மருத்துவச் சாலை, சென்னை.

உலகில் மக்கள் இனம் என்றுதோன்றியதோ அன்றே மக்களுடன் பிணி, மூப்பு, சாக்காடுகளும் எதிர்பாரா இன்னல்களும் தோன்றிவிட்டன. அதற்குப் பரிசாரங்களை அனுபவத்தில் கண்ட நம் முன்னோர்கள் அவைகளைப் பரம்பரையாய்க் கையாண்டு வந்தனர். மக்கள் பேசிய ஒலிவடிவமாகிய மொழிக்கு வரிவடிவமாய் எழுத்து ஏற்பட்ட பின்னர் அவர்கள் கண்ட உண்மைகளையும் அறிவு அனுபவங்களையும் அவர்களின் பின்சந்ததியாகிய நமக்கு நூல்களாக்கி வைத்தனர். அந்நூல்களில் மருத்துவக் கலையை முதன்மையானதெனக் கூறலாம்.

மக்கள் நோயின்றி உடல் உரத்துடன் நெடுநாள் நலமாய் வாழ்ந்து வீடுபேற்றை அடைவதற்கான வழிகளைக் கூறுவதே மருத்துவக் கலையாகும்.

மூவாசையில் மூழ்கி முக்குணவயப்பட்ட ஆற்றிவுள்ள மக்களுக்கு நோய்கள் மிகுதியாய் வருகின்றன. நோய்கள் உடம்பைப் பற்றியும், உள்ளத்தைப் பற்றியும் வருவதென இருவகைப்படும். வயது, செய்தொழில், வாழும் நிலத்தியல்பு, பருவகாலங்களுக்கேற்ப, உணவு, உடை, தொழில் முதலியவற்றைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ளாததால் வரும் உடற்பிணியையும், அவா மிகுதியால் வரும் கவலை, அச்சம், சினம் முதலியவைகளால் ஏற்படும் உள்ளப்பிணிகளையும் வராமல் தடுப்பதும், வந்த நோய்களைப் போக்குவதும் மருந்தாகும்.

மருந்து பற்றித் திருமூலர்,
"மறுப்பது உடல்நோய் மருந்தென லாகும்
மறுப்பது உளநோய் மருந்தெனல் சாலும்
மறுப்பது இனிநோய் வாரா திருக்க
மறுப்பது சாவை மருந்தென லாமே"
என்று குறிப்பிடுகின்றார், திருவள்ளுவர்.

"உற்றவன், தீர்ப்பான், மருந்துஉழைச் செல்வானென்
றப்பால்நாற் கூற்றே மருந்து"
என்பதால் மருந்தென்பது ஒரு தனிப் பொருளன்று என்பது வெளியாகிறது.

பிணியாளி, பிணியைத் தீர்க்க முன்வந்த மருத்துவன், அவன் கையாளும் மருந்து, மருத்துவன் சொன்னபடி நோயாளிக்கு மருந்து உணவு முதலியவை கொடுத்து அருகிலிருந்து துணைபுரியும் (நர்கு) துணையாள் இந்த நான்கில், பிணியாளிக்கு நான்கு குணம், மருத்துவனுக்கு நான்கு குணம், அவன் கொடுக்கும் மருந்துக்கு நான்கு குணம், துணையாளுக்கு நான்கு குணம், ஆகப் பதினாறு குணங்களும் கண்டு மருத்துவம் செய்யப்பட்டால் ஒரு பிணியாளி பிணி நீங்கிப் பிழைக்கும் வாய்ப்பு உண்டாகும்.

மணி மந்திரம் மருந்து
தமிழ் மருத்துவக் கலையில் மணி, மந்திரம், மருந்தென மூவகை முறைகளிருக்கின்றன. இக்காலத்தில் முன் இரண்டு முறைகளும் மறைந்து கிடக்கின்றன. அதனால் இக்கால மக்கள் உடல் உரமின்றி நோய்வாய்ப்பட்டு விரைவில் மாளுகின்றார்கள். அப்பர் அடிகள்,
"பேராயிரம் பரவி வானோரேத்தும் பெம்மாளை
பிரிவினா அடியார்க்கென்றும்
வாராத செல்வம் வருவிப்பானை மந்திரமும்
தந்திரமும் மருந்துமாகித்
தீராத நோய் தீர்த்தருள வல்லான் தன்னை"
எனவும், தாயுமானார்,

"மணிமந்திர மாதியால் வேண்டுகித்திகள் உலக
மார்க்கத்தில் வைக்கவிலையோ"
எனவும், இராமலிங்க வள்ளலார்,

"மருந்தறியேன், மணியறியேன்,
மந்திரமொன் றறியேன்
மதியறியேன் விதியறியேன் வாழ்க்கைநிலை
யறியேன்"
எனவும், மருத்துவன் இலக்கணம் என்னும் நூல்,

"குணங்கள் குறிகள் நாடியினால் குறித்து
மனத்தின் திடமதனால்
பிணங்கியேறும் பிணிபலவும் பின்முன்
கண்டுதானறிந்து
வணங்கு மருந்தால் மந்திரத்தால்"

வலப்பக்கத்திலும் நடைபெறுமெனவும் அறிகின்றோம். பழைய நாளில் படுக்கையிலிருந்து எழுந்தவுடன் மருத்துவர்கள் அந்நாடிக் கட்டாயம் கவனித்து வந்தார்கள்.

இப்போது நாமும் நம் மூச்சு இம்முறையில் இயங்குவதைக் காணலாம். மாற்றமிருந்தால் உடலில் ஏதோ கோளாறு இருக்கிறது என்று அறிந்து, நுட்பமாக உடம்பைப் பரிசோதித்து நோய் வராமல் காத்துக் கொள்ளலாம். தமிழ் மருத்துவக்கலை நோய்க்கு மருந்து தேடுவதோடு நிற்காமல், நோய் வருமுன் அறிந்து காக்கும் முறைகளையும் நன்றாகக் கூறுகிறது. ஐந்து நாழிகைக்கு - இரண்டுமணி நேரத்துக்கு ஒருமுறை நாளியில் வாசி மாறி மாறி நடைபெறுமென்று மேலே குறிப்பிட்டோம். வலப்புற மூக்குத் துணியில் சரம் நடைபெறுவதைச் 'சூரியநாடி' எனவும், இடப்பக்கம் நடைபெறுவதைச் 'சந்திர நாடி' எனவும் குறிப்பர். வலப்பக்கம் மூச்சு நடைபெறும்போது இன்னிள்ள வேலை செய்வது நலமெனவும், இடப்பக்கம் மூச்சு நடைபெறுங்கால் இன்ன வேலைகள் செய்ய வேண்டுமெனவும் கூறுவர்.

பழைய தமிழ் மருத்துவர்கள் திறம் பழைய நாள் மருத்துவர்கள் பகல் இரவு சூரிய சந்திர நட்சத்திரங்களைப் பாராமலும், கடிகாரம் எனும் காலங்காட்டியைப் பாராமலும், இருக்கும் இடத்திலிருந்து மூக்கு முனையில் நடைபெறும் மூச்சைப் பார்த்தே இரவு பகல் மணி சொல்லுவார்கள்; எனது பாட்டனாரிடத்திலும் தந்தையிடத்திலும் இவ்வரிய செயலை நேரில் பார்த்தேன். இச்சரப் பயிற்சியால் தன்னிடம் வரும் நோயாளிக்கு நோய் தீரும் தீராதெனவும், பிழைப்பான் பிழைக்க மாட்டானெனவும் கூறினார்கள். நோயாளியை வந்து பார்க்கும் படி மருத்துவமனை அழைக்கவரும் ஆண், பெண்களையும், அவர்கள் வந்து நிற்கும் திசைகளையும், அவர்கள் வாயிலிருந்து வரும் முதற் சொல்லையும், அச்சமயம் மருத்துவனுக்கு மூக்கில் நடக்கும் சரத்தையும் கண்டு நோயாளியின் நிலைமைத் தெரிந்துகொள்வார்கள். முற்காலத்தில் மருத்துவர்களும் பெரு மக்களில் பலரும் வீட்டைவிட்டு வெளியே புறப்படும்போது மூக்கில் விரல் வைத்துச் சாரத்தைப் பாராமல் புறப்படமாட்டார்கள். நீரில் தலைமுழு முன்னும் உணவு உட்கொள்ள முன்னும் வலப்பக்கம் நாளியில் சுவாசம் (சூரியனில்) நடைபெறுகிறதா என்பதைக் கவனிப்பார்கள். சோதிடமும் பார்ப்பார்கள். வாணத்திலுள்ள நவக்கிரகங்களின் உச்சநிலையைப் பற்றிக் கவனித்துச் சூரியனைக் காலை மாலை கண்ணால் பார்ப்பது போல் சந்திரனையும் இரவில் பார்ப்பார்கள். நோயாளியின் ஜாதகத்தையும் பார்ப்பார்கள். இவைகளை எல்லாம் பார்த்து மருத்துவம் செய்யவதுதான் இயற்கை மருத்துவம். அதில்தான் பயன் மிகுதி. தமிழ் மருத்துவம் அப்படிப்பட்டது. கிரகமெனும் ஞாயிறு மறைவு மதிமறைவு நேரத்தில் உண்ணாமல் ஓர் அலுவலும் பண்ணாமல் தனித்திருந்து பேசாமல் தியானம் செய்யும்படி தமிழ் மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. அந்நேரத்து ஒளியில் பலவகைக்கெடுதல் இருப்பதே அதற்குக் காரணம். உலோகங்களைச் செந்தூர பஸ்மங்களாகச் செய்கிற பழக்கத்தால் செம்பை வெள்ளியாகவோ பொன்னாகவோ செய்யும் இரசவாத வித்தையும் பழைய தமிழ் மருத்துவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அதனால் அவர்கள் இக்காலம் போல் பெரும்பாலும் பணத்துக்காக மருத்துவம் செய்யாமல், ஏழை எளியவர்களுக்கு இலவசமாகவே மருத்துவம் செய்வார்கள். மருத்துவர்கள் பிணியாளர்களைப் பார்க்கும்பேறுபாறுந்தரையிலிருந்து நோயாளரைத் தொட்டுப் பார்ப்பதால் நிலக் கவர்ச்சியால் மருத்துவனுடைய தேக காந்த சக்தி நோயாளிக்கும் நோயாளியின் தேக காந்த சக்தி மருத்துவனுக்கும் பரவுகிறதென்பதை அறிந்து, தற்காப்புக்காக நோயாளியைப் பார்க்கும்போது வேறொன்றிலும் அமராமல் மரப்பலகை (மணை) மீது அமர்ந்துதான் பார்ப்பார்கள். நோயாளியை வெறுங்கையால் தொட்டுப் பார்க்காமல் தனது கைக்கும் நோயாளி உடம்புக்கும் நடுவில் மெல்லிய பட்டுத்துணியைப் பிரித்துப் போட்டுப் பார்ப்பார்கள். மரப் பலகைக்கும் பட்டுத்துணிக் கும் நிலக்கவர்ச்சியைத் தடுக்கும் ஆற்றல் இருக்கிறதென்பதை நம் முன்னோர்கள் அக்காலத்திலேயே கண்டிருந்தார்கள். இன்றும் வயதானவர் பலருக்கும் கிராமங்களில் வாழ்பவர் சிலருக்கும் இது தெரியும். இன்று மின்சாரத்தில் வேலை செய்கிறவர்களிடம் இதைக் காண்கிறோம்.

இவை நிற்க, ஆங்கில ஆட்சிக்கு முன் தமிழ்நாட்டில் பரம்பரையாய்த் தமிழ் மருத்துவக் கலையைத் தந்தையிடத்திலும் குல குல முறைப்படியும் அங்கங்கே பலர் கற்றுக் கையாண்டு வந்தார்கள்.

அக்காலத்தில் தமிழ் மருத்துவர்கள் தேக தத்துவ நூல், நோயைப் பற்றிய நூல், நோயணுகாவிதி, இரணமருத்துவம், உணவுப் பொருள் மருத்துவ நூல், விஷங்களை நீக்கும் நஞ்சுநூல், ஞானசர நூல், சோதிட நூல் முதலிய பல நூல்களைக் கற்றறிய வேண்டியதோடு ஆசிரியனோடு 12 ஆண்டு பழக வேண்டும். முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேல்தான் தனியே மருத்துவம் செய்ய வேண்டும் என விதியிருந்தது. இப்போது அப்படிச் செய்கிற தமிழ் மருத்துவரும் இல்லை; செய்விக் கிற திட்டங்களும் இல்லை. மருத்துவத்துறையிலும் வெளிநாட்டு மருத்துவ முறைகளுக்கே ஆக்கமும் விளம்பரமும் மிகுந்துவிட்டன.

பிணி அறிதல் பழைய தமிழ் மருத்துவர்கள் நோயாளரைச் சோதித்தறியும்போது நோய்வந்ததற்குக் காரணத்தை முதலில் காண்பார்கள். பலதரப்பட்ட மக்களுக்கு அவரவர் நிலத்தியல்பு, உணவு, கல்வி, அறிவு, செய்தொழில் ஆகியவற்றைக் கவனித்தும்,

"நாடியால் முன்னோர் சொன்ன நல்லொலி பரிசுத்தாலும் நீடிய விழியினாலும் நின்ற நாக்குறிப்பினாலும் வாடிய மேனியாலும் மலமொடு நீரினாலும் சூடிய வியாதிதன்னைச் சுகமுடன் அறிந்துபாரே" என்றபடி கைநாடி, குரலொலி, உடற்கூடறியத் தொடுதல், கண், நாக்கு, உடம்பின் நிறம், நீர், மலம் இந்த எட்டுவிதச் சோதனை யின்றி மருந்து கொடுக்கமாட்டார்கள்.

"நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதணிக்கும் வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்". என்று திருவள்ளுவரும் இதையே கூறுகின்றார்.

சில நோயாளிகளுக்கும், பல மருந்துண்டு அலுத்தவர்கட்கும் இயற்கை மருத்துவம் செய்வார்கள்; பத்தியம் எனக்கூறி உணவை மாற்றுவார்கள். உள்ளப் பிணியாளர்களை, மனநோயாளர்களை, இருக்கும் இடத்தை விட்டு 'ஸ்தல யாத்திரை' போகச் சொல்வார்கள்.

இரண வைத்தியம் - அறுவை மருத்துவம் இக்காலத்தில் நடைபெறுவதைப் போல் அக்காலத்தில் இரண மருத்துவம் நடைபெற்றிருக்குமா எனச் சிலர் சந்தேகப்படுகின்றார்கள்.

"உடல்தனில் தோன்றிற் றொன்றை அறுத்ததன் உதிரம் மாற்றிச் சுடலுறச் சுட்டு வேறோர் மருந்தினால் துயரம் தீர்வர்"

எனக் கம்பராமாயணத்தில் கம்பர் கூறுவதாலும், மாளாத காதல் நோயாளன் போல்" என

ஆழ்வார் நாலாயிரப் பாடலில் கூறுவதாலும் சில நோய்களுக்கு உடம்பில் சில இடங்களில் சுட்டும், அறுக்க வேண்டிய இடங்களை அறுத்தும், பழைய நாட்களில் மருத்துவம் செய்துள்ளார்கள் என்று தெரிகிறது. ஆனால், இக்காலத்தைப்போல் இவ்வளவு அறுவை மருத்துவங்கள் அக்காலத்தில் இல்லை. இத்தகைய நோய்களும் அக்காலத்தில் இல்லை. இவ்வளவு பெரிய மருத்துவமனைகளும் அக்காலத்தில் இல்லை. எத்தனை ஆஸ்பத்திரிகள் கட்டினாலும் இப்போது நோயாளிகளுக்கு இடம் போதவில்லை என்கிறார்கள். இதற்கு, நாள்தோறும் மக்களுக்கு நோய் அதிகப்படுவதே காரணமாகும். நோய்க்கு மருந்து தருவதைவிட, நோய் வராமல் தடுப்பதே அறிவுடைமை. நிலத்தியல்புக்குத் தக்க மருத்துவ முறைகளும், மருந்துகளும், சமயச் சார்பு கலந்த சுகாதார முறைகளும் இப்போது அழிந்துவிட்டன. மக்கள் தண்ணீர் குடிப்பதையே மறந்துவிட்டனர். நாவறண்டால் காபி, டீ, சோடா, கலர், கிரஷ்தான் குடிக்கிறார்கள். 'சிகரெட்டு, பீடி', சிறுநீர் டிகள் அதிகப்பட்டுவிட்டன.

மேற்கே கதிரவன் மறையும்போது கதிரவனைப் பார்த்துப் பத்து நிமிஷமாவது மூச்சுப் பயிற்சி செய்து தொழுவேண்டிய நேரத்தில், உணவு உட்கொள்ளக்கூடாத நேரத்தில் சிறுநீர் கடைகளுக்குச் சென்று கண்டதைத் தின்று, காபி குடித்துச் சிகரெட்டு பீடியோடு வேடிக்கை விநோதங்களுக்குச் செல்கின்ற இக்கால மக்களுக்கு டி.பி.எனும் கூடிய இருமலும் புற்றுநோயும் வயிற்று நோயும் வராமல் விடுமா? இதைக் கல்லூரி மாணவர்கட்கு ஆசிரியர்கள் எடுத்துக் கூறுவதில்லை. இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் நமது தாய்மொழியின் வழியாக நீதி நூல்களையும், சமய நூல்களையும், நோயணுகா விதிகளையும் சிறுதும் கற்காமல் கைவிட்டதே காரணமாகும்.

சங்க இலக்கியங்களில் பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் திரிகடுகம், ஏலாதி, சிறுபஞ்சமூலம் போன்ற நீதிநூல்களுக்கும் மருந்துப் பெயர்களை வைத்திருக்கிறார்கள். திருக்குறள் பொருட்பாலில் மருந்தென்னும் குறிப்புள்ளது. சங்கப் புலவர்களில் மருத்துவன் தாமோதரனார், மலையனார் முதலியோர் தமிழ் மருத்துவர்களென்றே தெரிகிறது. தமிழரசனுக்கு மருத்துவராயிருந்த பரஞ்சோதியார் அரசனுக்கு அணுக்கராகவும் படைத் தலைவராகவும் இருந்து வடநாட்டு வாதாபி மன்னன் இரண்டாம் புலிக்கேசி தமிழரசனுக்குக் கப்பம் கட்டாதிருந்த காலத்தில் படையோடு சென்று அவனைப் பணியச் செய்து வெற்றி கண்டு வந்தார் எனச் சரித்திரமிருக்கிறது. அக்காலத்தில் கல்வி அறிவில் சிறந்த பெரியோர்கள் மருத்துவராயிருந்தார்கள். இக்காலத்தில் கல்வி அறிவில்லாதவர்களும் பரம்பரையாகக் குருகுல முறைப்படி தமிழ் மருத்துவ நூல்களைக் கற்றுத் தக்க ஆசிரியனிடத்தில் பழகி அனுபவமில்லாதவர்களும் தமிழ் மருத்துவம் செய்கிறபடியால் அலட்சியப்படுத்தப்படுகிறார்கள். மேற்கூறிய குறைகள் தீர்ந்து மக்களுக்கு நோய் குறைந்து முற்காலம்போல் நோயின்றித் தேகபலத்தோடு நூறாண்டு நலமாய் வாழுவேண்டுமாயின் செல்வர்களும் அரசினரும் தமிழ் மருத்துவக் கல்லூரி நடத்தவேண்டும். இக்காலத்தில் ஆங்கில மொழிக்கும் ஆங்கில அறுவை மருத்துவத்துக்கும் அதிக சலுகை காட்டப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டில் சித்தர்கள் முறையாகிய தமிழ் சித்த மருத்துவக் கல்லூரி ஒன்றாவது சரியாய் நடைபெறச் செய்ய வேண்டும். சித்த மருத்துவக் கல்லூரிக்கு முதல் சலுகை காட்டவேண்டும். மக்கள் நோய் குறைந்து நலமாய் வாழவேண்டும். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் மேலே கூறிய தமிழர்களின் ஆன்மஞான மருத்துவக் கலைகளைத் திரும்ப வளர்க்க வேண்டுமென்ப பெரிதும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தாயைக் கொன்றான்

"மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்திய தற்றது போற்றி யுளின்"

என்னும் குறளில் 'உண்ட உணவு செரித்ததை உணர்ந்து உண்டால் உடம்பிற்கு மருந்து எனக் கூறவும் வேண்டா' என்ற கருத்து மட்டும் உள்ளதாகக் கொள்ளவேண்டாம். இக்காலத்திற்கேற்ப, 'உண்ட உணவில் இல்லாத உய்வணவு (vitamin) எது என்பதை உணர்ந்து, அதனைப் போற்றி உண்டால் உடம்பிற்கு மருந்து எனக் கூறவும் வேண்டா' என்னும் பொருளையும் கொள்ளலாம் போலும். உணவுப் பொருள்களில் இயற்கையாய் அமைந்துள்ள உய்வணவுகள் உடலை நோய் அணுகாமல் காப்பதோடு நோயின் மூலம் தலைகாட்டினும் கெடுத்துவிடும். இதுகொண்டு நம் உணவுகளே மருந்துகளுமாகும் எனக்கொள்ளலாம். "பால் உணவுமாயிற்று, மருந்துமாயிற்று" என இலக்கண உரையாசிரியர்கள் குறிக்கும் தொடரில் இக்கருத்து நிற்கிறது.

வேர், பட்டை, தண்டு, இலை, பூ, பிஞ்சு, காய், கனி, வித்து முதலியன நமக்கு உணவாகின்றன. இவைகளே மருந்துகளாகவும் திகழ்கின்றன என்பதைத் தமிழ் மருத்துவ நூல்களில் பரக்கக் காணலாம். இவைகள் நோய்நீக்கிகள் என்பதற்குப் பலவற்றிற்கு இடப்பட்டுள்ள பெயர்களே சான்று கூறுகின்றன. வாதமடக்கி, வெதுப்படக்கி, முடக்கறுத்தான், பொன்னாங்கனி, குன்மக் கோடரி முதலிய பெயர்களைக் காண்க! இவ்வகையில் 'சீரகம்' நற்பயன் தரும் உணவும், மருந்தும் ஆகும்.

சீரகம்

உயிர வாழும் அகமாம் உடலைச் சீராக்குவது என்னும் பொருளில் இதன் பெயர் அமைந்துள்ளது. சீரை உடையது என்னுங்கருத்தில் சீரி என்ற பெயரும் இதற்குண்டு. இது கூல வகையைச் சார்ந்தது. சீரகத்தில் பெருஞ்சீரகம் (சோம்பு), நற்சீரகம், கருஞ்சீரகம், காட்டுச் சீரகம் என நான்கு வகைகள் உண்டு. பெருஞ்சீரகத்திற்கு அடுத்துள்ள சீரகம் எனப்படாமல் நற்சீரகம் என நன்மையோடு குறிக்கப்படுவதுகொண்டே அஃது எவ்வளவு சிறந்தது என்பது விளங்கும். இந் நற்சீரகம், மருந்துக் கூட்டுப்பொருள் வகைகளில் 'எண்காயம்', 'எட்டினம்' எனுமிரண்டிலும் இடம்பெற்றது. அகட்டுவளியை அகற்றுதல், பசித்தையைத் தூண்டுதல், வேண்டுங்கால் வெப்பம் உண்டாக்குதல் முதலியன இதன் செயல்களாகும்.

இத்துணைச் சிறப்புடைய சீரகத்தை நாடோறும் பயன்படுத்தலாம்; பயன்படுத்த வேண்டும் என்கிறது 'அகத்தியர் குணபாடம்' எனும் நூல் வெண்பா:

"வாயுவொடு நாசினோய் வன்பித்தஞ் சேராது;
காயம் நெகிழாது;
கண்குளிரும்-தூய மலர்க்காரளகப் பெண்மயிலே;
கைகண்ட தித்தனையுஞ்
சீரகத்தை நீ தினமுந் தின்."

மலைஞாலத்து மக்கள் மறவாமல் நாடோறும் தின்கின்றனர். சீரக வெள்ளம் கூட்டாத வீடே அங்கில்லை. வயிற்றுநோயால் வாடுவோரும் அங்கில்லை.

சீரகத்தைப் பொன்வறுவலாக்கித் தட்டி நசுக்கிக் கொதி நீரில் இட்டுப் பாலோ, நெய்யோ இட்டுச்செய்வதே சீரக வெள்ளம். இ

ஃது உணவைச் செரிப்பித்துப் பசியைத் தூண்டி உணவுப் பையைத் துப்புரவாக்குவது.

சீரகத்தைப் பொடிசெய்து எலுமிச்சம்பழச் சாற்றில் ஊறவைத்துக் காய வைத்துப் பலமுறை இவ்வாறு செய்து நாடோறும் கண்டைக்காய் அளவு உண்டு வரலாம். இதுபோன்றே இஞ்சிச் சாற்றிலும், கையாந்தகரைச் சாற்றிலும், முசுமுசுக்கைச் சாற்றிலும் ஊறவைத்துக் காயவைத்துப் பயன்கொள்ளலாம். சீரகப் பொடியை வெண்ணெயில் கலந்துண்ண எரிசுமம் தீரும். இவ்வகையில் பயன்படுத்துவதால் இருமல்நோய் அணுகாது.

சீரகத்தை நல்லெண்ணெயிலிட்டுக் காய்ச்சித் தலைமுழுகின் கண் நோய் நீங்கும்; மயக்கம் தெளியும்; வாந்தி நிற்கும்; தலைவலி போகும்; மந்தம் மடியும்.

சீரகத்தை நெல்லியுடன் கலந்து மருந்தாக்கிப் பயன்படுத்தின் விளையும் பயன்களைப் பின்வரும் 'மருத்துவக் குறள்' என்னும் நூலின் குறட்பாக்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன:

காமாலை தீர:
"தக்கவே நெல்லித் தனிச்சீ ரகமிரண்டும்
ஒக்கவே தூளிடித் துண்"

பித்தம் தீர:
"சர்க்கரையுஞ் சீரகமுந் தண்நெல்லி
முள்ளியதும்
சுக்கேலந் தேனிழைத் துண்"

வாந்தி அடங்க:
"நெல்லியோடு திப்பிலியுஞ் நெற்பொரியுஞ்
சீரகமும்
வல்லியமாய்க் கியாமழவைத் துண்"

இந்நூல் மேலும் சீரகத்தின் பயனைக் கூறுகிறது. பயன்மிக்க இச்சீரகத்தைக் கொண்டே நம்முன்னோர் சாறுவைத்து நாடோறும் அருந்தினர். இன்றும் சீரகச்சாறு (சீரகரசம்) என்ற பெயர் வாங்குகிறது. மேலும் சிலவற்றைக் குறித்தல் இன்றியமையாததாகும்.

சீரகத்தையும் உப்பையும் வாயிலிட்டு மென்று அருந்தின் வயிற்று வலி, நெஞ்சு வலி தீரும். சீரகம் அரைப்பலத்தை மை போல அரைத்து எலுமிச்சம் பழ அளவு எருமை வெண்ணெயில் கலந்து கொட்டைப்பாக்களவாய் மூன்று முறை கொடுக்க எளிமையாய்க் குழந்தைப் பேறாகும். சீரகத்தையும் வெங்காயத்தையும் சம அளவில் சேர்த்தரைத்து ஆவின் பாலில் கலந்தருந்த வெட்டைச் சூடு தணியும்.

இதன் பெருமையை மற்றொரு பழங்காலப் பழக்கமும் அறிவிக்கிறது. பொன்னை நிறுப்பதற்குச் சீரகத்தைப் பயன்படுத்தினர். பழங்கால நிறுத்தல் அளவையில் 'சீரகம்' என்றொரு நிறைப் பெயர் உண்டு. நெல்லில் சிறந்த சம்பாவைச் சீரக அளவைக்கூட்டிச் சீரகச் சம்பா என வழங்குவதும் ஒரு பெருமையே.

சீரகத்தின் சீர் இவ்வளவில் நிற்க, ஓர் இலைபற்றிக் காண்போம். கீரை வகைகளில் எளிமையாகக் கிடைப்பது முருங்கைக் கீரை என்பதை அறிவோம்.

முருங்கை இலை
"செறிமந்தம் வெப்பந் தெறிக்குந் தலைநோய்
வெறிமூர்ச்சை கண்ணோய் விலகும்-
மறமே
நெருங்கியிலை யொத்தவிழி நேரிழையே;
நல்ல
முருங்கை யிலையை மொழி."

என 'அகத்தியர் குணபாட' வெண்பா முருங்கையிலைபற்றி மொழிகிறது. முருங்குதல் என்ற சொல்லுக்கு முறிதல் என்று பொருள். அதற்கேற்பவே முருங்கையிலை பல நோய்களை முறிப்பதாக அமைந்துள்ளது. நாடோறும் பயன்படுத்தத்தக்க எளிமையும் தகுதியும் கொண்டது இது. பெருங்காம்புகளை நீக்கி உப்பிட்டுச் சுவைக்குத் தேங்காய்த் துருவல், வெங்காயம் சேர்த்துச் சமைத்துண்ணும் பழக்கம் மிக நன்மை தருவது.

மேல்பூச்சினாலும் பயன்தருவது முருங்கையிலை. இலையோடு மிளகு சேர்த்து நசுக்கிச் சாற்றை நெற்றியில் தடவத் தலைவலி போகும். நாய்க்கடிக்கு இலையோடு இரண்டு திரி பூண்டு, ஒரு துண்டு மஞ்சள், உப்பு, மிளகு ஆகியவற்றைச் சேர்த்தரைத்து உள்ளுக்குக் கொடுத்துக் கடியிடத்திலும் தடவவேண்டும். புண்ணும் ஆறும்; புரையும் போகும். வாந்தியாக வேண்டுமெனில் 4 தோலா எடை இலைச்சாற்றைக் கொடுக்கலாம். இலைச்சாற்றைக் கண்ணில் துளிதுளியாய் விடக் கண்வலி தீரும். சாற்றுடன் தேன் சேர்த்துக் கண் இமைகளில் தேய்க்கலாம்; கடுமையான கண்வலி போகும்.

முருங்கையின் இலைமட்டுமன்று பூ, பிஞ்சு, காய், விதை, பட்டை, ஈர்க்கு, பிசின், வேர், கிழங்கு ஆகிய யாவும் நோய் நீக்கிகளே.

"முருங்கைக் காய்கறி முகிழிலை வேர்கொள
ஒருங்குள நோயெலாம் ஓடவுந் துரத்தும்"

என்கிறார் தேரையர். இவற்றுள்ளும் பூ மிகச் சிறந்தது.

"முருங்கைப் பூ உண்ண நுறுங்கு மாம் மேகம் (மேகநோய்)" என்பதொரு முதுமொழி. இதை உண்பதால் தீக்குற்றம் நீங்கும்; கண் குளிர்ச்சி உண்டாகும்; ஆண் வீரியம் பெருகும். பாலிட்டுச் சமைத்தும், கொதிசாறாக்கியும், காடியில் ஊறவைத்து ஊறுகா

ய் ஆக்கியும், பிஞ்சு தோன்றிய நிலையில் சமைத்தும் உணவாக்கி மருந்துமாக்கிக் கொள்ளலாம்.

கூலத்தில் சீரகத்தையும், இலையில் முருங்கையையும் கண்டோம். பயன்றதாய்த் தள்ளுதற்குத் தன்பால் எதையும் கொண்டிராத ஒன்றுபற்றிக் காண்போம். இவ்விடத்து வாழையை எடுத்துக்கொள்வோம்.

வாழை அடியிலுள்ள கிழங்கு முதல் முடியாயுள்ள இலைக் கொழுந்துவரை பயன்தந்து அற்றுப் போகாமல் வளர்ந்து வருவது வாழை.

வாழை இலையில் உணவுண்டால் தோல் மெருகேறும்; மந்தம் மருவாது; இளைப்பு இரிந்தோடும்; அழற் குற்றத்தை அறுக்கும்.

கிழங்கு-சூட்டைத் தணிக்கும்.

தண்டு-குடல் மயிரை வெளிப்படுத்தும்; நச்சு நீரை நீக்கும்.

பூ-வெள்ளையைப் போக்கும்; சீதப் போக்கைக் கட்டுப்படுத்தும்; எருவாய்க்கடுப்பை நீக்கும்.

பிஞ்சு-மூலக்கடுப்பைத் தீர்க்கும்

கனி-உடல் வெளுப்பு, அழல் நோய், மத நோய், மூர்ச்சை போகும். (வளியுடையார்க்கு ஆகாது.)

பட்டை- இதன் சாறு தீக்கொப்புளத்திற்கு நன்மருந்து. நச்சுப் பாம்பு கடிக்கப்பட்டோரை வாழைப்பட்டையில் படுக்க வைக்க நஞ்சு ஏறாது. அதேபோல் பட்டைச் சாற்றைப் பிழிந்து எவ்வாறேனும் உள்ளே கொடுக்க நஞ்சு இறங்கும்.

பட்டை, மருந்து ஆவதோடு மருந்தைப் பாதுகாக்கும் அரணும் ஆகும். மூலிகைகள் பசையற்றுக் காய்ந்து போகாமலும், தம் காரம், மணம், சத்து குறையாமலும் இருக்கப் பச்சை மட்டையில் வைத்துக் கட்டுவர்.

இவ்வாறெல்லாம் பயன்படும் வாழை பயன்தந்து தன்னை மடித்துக் கொள்வதாகும். இது தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியது மட்டுமன்று, தன்னை மாய்த்தும் பயன் தருவது. தாய் மாய்ச் சேய் கீழே தோன்றி வாழ்வைத் தொடருவதால் வாழை எனப்பட்டது போலும். இது கருதியே, இறைவன் அடியார்கள் கூட்டம் அறாமல் தோன்றி வருவதற்கு இதனை உவமையாக்கி,

"வாழையடி வாழையென வந்த திருக் கூட்ட மரபினில் யானொருவனன்றோ" என்று பாடினார்.

வள்ளலார் வாயால் சிறப்புற்ற இவ்வாழைக்கு ஒரு பழிப் பெயரும் உண்டு. வாழை, குலையைத் தள்ளி அது முற்றியதும் மரத்தை வெட்டுகிறோம். மரம் இறக்கிறது. அஃது இறக்கக் காரணமானது வாழைத்தார். ஆகவே, அது தாயைக் கொன்றதாகிறது.

வாழைப்பட்டையை உலத்திப் பொடி செய்து சோற்றுடன் கலந்து உண்ணின் ஈளை நோய் நீங்கும். அதேபோல் புரசம் பட்டையைச் சிதைத்துக் கறுக்கு நீர் (கசாயம்) வைத்துப் பருகினாலும் ஈளை நோய் தீரும். இதனைச் "சரபேந்திரர் வைத்திய முறைகள்" என்னும் பதிப்பு கூறுகிறது. அப்பாடலில் வாழைக்கு மருத்துவ முறைக்கேற்ற குழுஉக்குறிப் பெயர் இடப்பட்டுள்ளது. அப்பெயர் "தாயைக் கொன்றான்" என்பதாம்.

அப்பாடல் பின்வருவது:-
தாயைக் கொன்றானை உலர்த்தியே
பொடிகள்
தான்செய்து சோறதி விட்டாலும்
தாயகப் புரசம் பட்டையைக் கடாயம்
தான்வைத்துப் பருகிடில் தானும்
போயிடுமீளை சிவன்கிரு பையினால்
பொற்புள தஞ்சையை யானும்
தாயினு மெத்த தயவுத் தீரன்
சரப பூபதி யருள்முறையே.

இவ்வாறு வாழை "தாயைக் கொன்றான்" என்று பெயர் பெற்றாலும் அது நோயைக் கொன்றானுமாகும். நாமும் நோயைக் கொன்றான்களைத் தின்று நோயற்ற வாழ்வில் அமைவோம்; குறைவற்ற செல்வராவோம். தமிழ் மருந்துகளே குறைவற்ற செல்வம் நல்குபவை. அச்செல்வத்தை நிறைவாய்ப் பெற

"நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அது தணிக்கும் வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்"

என்பதற்கேற்ப நாடி நலம் பெறுவோம்.

தமிழர் போரியல்

போர்க் காரணங்கள்

- நாடு பிடிக்கும் வேட்கை போருக்கு ஒரு காரணம்
- ஒரு தமிழரசன் மற்ற இரு தமிழரசரை வென்று அனைத்து நாடுகளையும் வெல்ல வேண்டும் எனும் ஆவல்.

- ஓர் அரசன் மகளை மன முடிக்க இயலாது ஏமாற்றம் அடைந்தால் அரசர்கள் அப்பெண்ணின் நாட்டின் மீது போர் தொடுத்தனர்.
- தனது ஆட்சிக்குப்பட்ட சிற்றரசர்கள் கப்பங்கட்டத் தவறியபோது அரசன் போர் புரிய நேரிட்டது.
- தங்கள் நாடுகளுக்கு இடைப்பட்ட நிலப்பகுதியை அரசர்கள் தம் ஆதிக்கத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவலால் போர்கள் மூண்டன.

போர் வகைகள்

ஒரு நாட்டின் மேல் படையெடுக்க விரும்பும் அரசன் முதலில் தன் வீரரை ஏவிப் பகைவருடைய கால்நடைகளைக் கவர்வான். இது "வெட்சித் திணை" எனப்பட்டது. இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்கள் 'வெட்சி' மலர்களைச் சூடினர்.

'கால்நடை' கவர்தலை எதிர்த்து நிற்பது "கரந்தைத் திணை" எனப்பட்டது. அவர்கள் 'கரந்தை' மலர் சூடி போரிட்டனர். இது வஞ்சித் திணை எனப்பட்டது.

இப்படையெடுப்பை எதிர்த்து நிற்பது காஞ்சித் திணை என்றும், கோட்டையை முற்றுகையிடல் உழிஞைத் திணை என்றும், கோட்டைக்குள் இருந்து எதிர்த்தல் நொச்சித் திணை என்றும், கோட்டைக்கு வெளியே நடைபெறும் போர் 'தும்பைத் திணை' என்றும் அழைக்கப்பட்டது.

போரில் வெற்றி பெறல் "வாகைத் திணை" எனப்படும்.

ஓவ்வொரு திணைச்செயலிலும் ஈடுபட்ட வீரர்கள் அந்தந்த திணைகளுக்குரிய மலர்களைச் சூடினர்.

இத் திணைப் போர்கள் ஓவ்வொன்றும் பல்வேறு படிநிலைகளைக் கொண்டிருந்தன. அவை "துறை" எனப்பட்டன. இப்போரியல் குறித்து தொல்காப்பியம் - புறத்திணை விரிவாகக் கூறியுள்ளது.

அரசன் அல்லது அவன் நம்பிக்கைக்குரிய படைத்தலைவன் படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கி போருக்குச் செல்வது வழக்கம்

போர் நிகழ்ச்சிகள்:

போருக்குச் செல்லுமுன் அரசர் சிலர் 'சூள் செய்ததை' சிலப்பத்திகாரம் கூறுகிறது.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெருஞ்செழியன், "இப்பகைவரை யான் வெல்லேனாயின், என்னைக் கொடுங்கோல் அரசன்" என்று என் சூடிகள் தூற்றுவராக" என்று சூள் உரைத்தான்.

படையெடுக்கும் அரசனைச் சேர்ந்த வீரர், பகைவர் நாட்டு ஊர்களைக் கொளுத்துதல் வழக்கம்; கோட்டைகளை இடிப்பது வழக்கம்; இந்த இழிவுகளைப் புறநானூறு கூறுகிறது. பிற்கால அழிவுகள் கவிங்கத்துப் பரணியிலும் கூறப்பட்டுள்ளன.

"நீ படையெடுத்தால் பகைவர் நாடு அழிவுறுமே" என்று புலவர்கள் வருந்திப் பாடிய பாடல்கள் பல. இப்பாடல்கள் "கொற்றவள்ளை" என்று பெயர்பெறும்.

அரசனது தலைநகரில் கட்டடங்கள் இடிக்கப்படும்; அந் நிலம் கழுதைகளால் உழப்படும்; கவடி விதைக்கப்படும். வென்ற அரசர் வெல்லப்பட்ட நாட்டுக் குளங்களில் தம் யானைகளை நீராட்டுவர்; வென்ற நாட்டில் தங்கள் வெற்றித் தூண்களை நாட்டுவர் அல்லது தங்கள் இலச்சிணையைப் பொறிப்பர்; வென்ற அரசர், தோற்ற அரசர் கடியிலிருந்து தம் காலுக்குரிய கழலைச் செய்து கொள்வர்; வீர கங்கணமும் செய்து கொள்வர். இவை சங்க நூல்களில் காணப்படுகின்றன.

வென்ற அரசன் போர்க்களத்தில் செய்யும் வேள்வி "களவேள்வி" எனப்படும்.

வென்ற அரசன் தோற்ற அரசன் மனைவியருடைய தலைமயிரைக் கடயிறாக்கி அதனைத் தன் தேரை இழுக்கப் பயன்படுத்துவதும் உண்டு. தோற்ற அரசனுடைய பற்களைக் கோட்டைக் கதவுகளில் பதிய வைத்தலும் உண்டு. இவை பத்துப்பாட்டு, பதிற்றுப் பத்து, புறநானூறில் உள்ளன.

போர் வீரருள் சிலர் தமது தனிப்போர் முறையால் சிறப்புப் பெறுதல் வண்டு.

அத்தகைய வீரன் போரில் உயிர்விட்டால், அரசனும் பிறரும் அவன் நினைவாக "வீரக்கல்" நட்டு வழிபாடு செய்வர். வீரர் முகத்தில் அல்லது மார்பில் புண்பட்டால் வெட்கப்படுவர் - அவற்றைக் கிழித்து விரைவில் இறந்துபடுவர். இது 'மறக்காஞ்சி' எனப்படும்.

"ஒரு தாய் தன் ஒரே மகனைப் போர்க்கோலம் கொள்ளச் செய்து போருக்கு அனுப்பினாள்; அவளுடைய தந்தை, தமையன் மார், கணவன் ஆகியோர் முன்பு நடைபெற்ற போர்களில் இறந்தனர். இறுதிப் போரில் மகனும் இறந்தான். அவன் உடல் முழுவதும் அம்புகள் தைக்கப் பெற்றதைக் கண்ட தாய் மகிழ்ச்சிக் கண்ணி விட்டாள்" என்று புறப் பொருள் வெண்பாமாலை கூறுகிறது.

போர்க்களத்தில் உயிர்விட்ட வீரனுக்காக அவன் குடும்பத்தாருக்கு நிலங்கள் வழங்குவது உண்டு. அங்ஙனம் வழங்குதல் உதிரப்பட்டி (உதிரம்-இரத்தம்) எனப்படும். சிறப்பு முறையில் தம் ஆற்றலை வெளிப்படுத்திய வீரர்கள் ஏனாதி, மாராயன் என்ற பட்டங்களைப் பெற்றனர்.

படை வகைகள்

"படைகுடி கூழ் அமைச்சர் நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு"

என்னும் குறளில் படை முதற்கண் கூறப்பட்டிருத்தல் படையின் சிறப்பை நன்கு உணர்த்துவதாகும். இந்த உண்மையைத் தமிழரசர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர்.

தொல்காப்பியம் - புறத்திணை இயலில் படைகளைப் பற்றிய விவரங்களும், போர்களைப் பற்றிய விவரங்களும் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன. படை பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்து பல பெயர்களைப் பெற்றிருந்தன. அது அணி, உண்டை, ஓட்டு எனப்படல பெயர்கள் பெற்றன.

முதல் வரிசைப் படைகள் ஆக்கம், தார் (கொடிப்படை), தூசி, நிரை என்றும்,

பின்வரிசை கூழை என்றும் பெயர் பெற்றன. யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை என்று படை பல பிரிவுகளாக இருந்தன.

யானைப்படை:

அரசன் ஏறிச் செல்லும் யானை நெற்றிப்பட்டம் உடையது; வேறு பல ஆபரணங்களை உடையது; தந்தத்தில் பூனை உடையது. யானை மீது அரசனது கொடி காற்றில் அசைந்தாடிக்கொண்டிருந்தது.

அரசன் யானை மீது அமர்ந்து பகைவர் கோட்டைக் கதவுகளை அதன் கொம்பால் குத்தச் செய்வான்; கோட்டைக் கதவுகள், கணைய மரத்தை யானைகள், முறித்தன.

யானைப் படை வீரர் வேல்களைத் தாங்கிப் போரிட்டனர். பல்லவர்களும் யானைப்படை வைத்திருந்ததை கூரம் பட்டயங்களும், காஞ்சி வைகுந்தப் பெருமாள் கோவில் சிற்பங்களும் உணர்த்துகின்றன.

சௌ-ஜி-குபிபா என்ற சீனா யாத்திரிகர் சோழ மண்டலக் கரையிலிருந்த போர் யானைகளைக் குறிப்பிடும் போது, "அரசாங்கத்திடம் அறுபதாயிரம் போர் யானைகள் இருக்கின்றன. அவற்றின் உயரம் ஏழு அல்லது எட்டு அடி இருக்கும். ஒவ்வொரு யானையின் மீதும் ஓர் அம்பாரி உண்டு. அதில் வீரர் பலர் இருந்து கொண்டே நீண்ட தொலைவு வரையிலும் அம்புகளை எய்வார்; பகைவரை நெருங்கியவுடன் ஈட்டிகளை எறிவார். போரில் வெற்றி பெற்றால், யானைகளுக்குச் சிறப்புப் பெயர் இடப்படும்" என்கிறார்.

ஜார்டன்ஸ் எனும் அயல் நாட்டவர், "ஒரு யானை முப்பது வீரர்களைச் சுமந்து செல்கிறது. ஒரு போர் யானை ஏறத்தாழ 1500 மனிதர்களுக்குச் சமமென்று சொல்லலாம். யானைகளின் தந்தங்களில் கூர்மையான போர்க் கருவிகள் கட்டப்படும். யானைகள் அவற்றைப் பகைவர் மீது பாய்ச்சிப் பெருங் குழப்பத்தை உருவாக்குவர்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

குதிரைப்படை

சங்ககால அரசர் தேர்களில் காற்றைப் போலக் கருதி லுடத்தக்க குதிரைகள் வைத்திருந்தனர். அரசனது ஆட்சி மன்றக் குழுவினருள் "இஷுளி மறவர்" எனும் குதிரைப் படைத் தலைவரும் இருந்துள்ளனர். கி.பி. 13-ம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டைப் பார்வையிட்ட மார்க்கோ போலோ எனும் வெளிநாட்டவர்

"பாண்டியன் ஆண்டு தோறும் இரண்டாயிரம் குதிரைகளை வாங்கி வந்தான். ஒவ்வொரு கப்பலிலும் பிற பொருள்களோடு குதிரைகளும் வந்தபடி இருந்தன" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காலாட்படை

சங்ககாலப் போர்வீரர் மறவர் எனப்பட்டனர். மறம்-வீரம். அவர்கள் வில், வேல், வாள் முதலிய போர்க்கருவிகளைக் கொண்டு போரிட்டனர்.

அவர்கள் பசுக்களைக் கவர்தலும், அகழி தாண்டிக் கோட்டையைப் பிடித்தலும், வெட்ட வெளியில் போரிடல் போன்றவற்றில் பங்குபெற்றனர்.

அவர்கள் முன்படை வீரர், பின்படை வீரர், துணைப்படை வீரர் எனப் பல பெயருடன் இருந்தனர்.

தமிழரசர்கள் முக்கியமான எல்லைப்பகுதிகளில் கோட்டைகளை அமைத்து அங்கு நிலைப்படைகளை வைத்திருந்தனர்.

பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் நாட்டுப்படை, கைக்கோளப் பெரும் படை, வேளைக்காரப் படை என பலவாறு இருந்தன.

வேளைக்காரப் படை என்பது, அரசனுக்கு ஆபத்து வரும் வேளையிலும், நாட்டுக்கு ஆபத்து வரும் வேளையிலும் தம் உயிரையும் மதியாமல் போர் புரியும் வீரர்களைக் கொண்டது.

சோழர் காலத்தில் மலையாளப் படை, வடுகர் படை, நாட்டுப்படை முதலியன இருந்தன.

கப்பற்படை

தமிழ்நாடு பல நூற்றாண்டுகளாகக் கடல் வாணிகத்தில் சிறந்திருந்தது. எனவே மூன்று தமிழரசர்களும் கடற்படையை வைத்திருந்தனர். கப்பல்களை வழிமறித்துக் கொள்ளையடித்து ஒரு தீவில் வாழ்ந்து வந்த "கடம்பரை" நெடுஞ்சேரலாதன் வென்றான்; அவ்வாறே செங்குட்டுவனும் வென்றதை "கடல்பிறக்கோட்டிய" செங்குட்டுவன் எனப் பதிற்றுபத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

பல்லவர் காலத்தில் முதலாம் நரசிம்மன் மாமல்லபுரத்திலிருந்து கடற்படையை இலங்கைக்கு இரண்டு முறை அனுப்பினான். இராசசிம்மன் இலட்சத் தீவுகளை வென்றான்.

பிற்காலச் சோழரிடம் பெரிய கடற்படை இருந்தது. அக்கடற்படையின் துணையால் முதலாம் இராசராசன் இலங்கையையும், முந்நீர்ப்பழந்தீவு, பன்னீராயிரத்தையும் வென்றான்; கங்கை கொண்ட சோழன் மலேயா, கிழக்கிந்தியத் தீவுகள், நிகோபர்த் தீவுகள் முதலியவற்றை வென்றான்.

படை அமைப்பு

அரசனுடைய ஒவ்வொரு படைக்கும் பெரிய தலைவன் உண்டு. ஒவ்வொரு உட்பிரிவுக்கும் ஒரு சிறிய தலைவன் இருந்தான். இப்பல படைகளுக்கும் சேர்ந்த அமைப்புக்குப் பெருந்தலைவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் சேனாதிபதி, தண்ட நாயக்கன், மகாதண்ட நாயக்கன், தளவாய் எனப் பல காலங்களில் பலவாறு பெயர் பெற்றான். அவன்-சிறற்றரசனுக்குரிய தகுதியில் வாழ்ந்தான். முதலாம் இராசேந்திரன் போன்ற இளவரசர்களே சில காலங்களில் அப்பதவிகளில் இருந்தனர். சில சமயங்களில் த

ண்ட நாயகப் பதவி மட்டும் தனித்து இருந்தது.

பேரரசன் படைகள்

பேரரசன் படைகள் பெருநாட்டின் எல்லைப் புறங்களில் குறிப்பிடத்தக்க இடங்களில் கோட்டைகளை அமைத்துக் கொண்டு நிலையாக இருந்து வந்தன. சில படைகள் உள்நாட்டுப் பகுதிகளில் இருந்த கோட்டைகளில் ஆங்காங்கு இருந்தன. சில பகுதிகள் தலைநகரத்தில் இருந்தன. பேரரசனது படைகள் பயிற்சி பெற்ற பண்பட்ட படைகளாகும்.

சிற்பர்களும், படைகளும்

பேரரசுக்குட்பட்ட சிற்பர்களிடம் படைகள் இருந்தன. பேரரசனுக்குத் தேவைப்படும் பொழுது சிற்பர்கள் தங்கள் படைகளை அனுப்பி உதவ வேண்டும். இவர்களுள் பலர் போர்க்காலத்தில் மட்டும் வீரராக இருப்பர்; எஞ்சிய காலங்களில் பயிற்சியில் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டிருப்பர்.

ஓற்றர் பிரிவு :

ஆட்சி முறையிலும், படைப் பிரிவிலும் குறிப்பிடத்தக்க துறை ஒற்றுத்துறை, ஓற்றர் இலக்கணம் குறித்து திருக்குறளில் தெளிவாக விளக்கப்பட்டது.

தூதுவர் பிரிவு:

ஓற்றரைப் போலவே தூதுவரும் அரசர்களுக்கு இன்றியமையாத உதவியாளர் 'தூதர்' எனப்பட்டனர். தூதுவர்களைப் பற்றியும் திருக்குறளின் பத்துப் பாக்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

சங்ககாலத்தில் அவ்வையார் எனும் பெண்பாற் புலவர், அதியமானிடமிருந்து காஞ்சி அரசனான தொண்டைமானிடம் அரசியல் தூதுவராகச் சென்றார், தமது பேச்சுத் திறமையால் அதியமானின் போர்த்திறனை விளக்கினார். நடக்க இருந்த போரைத் தடுத்தார் என புறநானூறு தெரிவிக்கிறது.

சேரன் செங்குட்டுவன் இமயமலையிலிருந்து பத்தினியின் உருவம் பொறிக்கத்தக்க சிலையைக் கொண்டு வருவதற்கு தன் பட்டையுடன் புறப்பட்டு வழியில் நீலகிரியில் தங்கினான். சேரனின் நண்பர், நூற்றுவர் கன்னரால் அனுப்பப்பெற்ற சஞ்சயனைத் தலைவனாகக் கொண்ட தூதுக்குழு அப்பொழுது அவனைக் கண்டது.

"சஞ்சயன், சேரனைப் பணிந்து கண்ணகியின் உருவத்தைப் பொறிக்கத்தரும் கல்லைக்கொண்டு வரவே நீங்கள் யாத்திரை செய்யவதாயிருப்பின், அந்த வேலையை நாங்களே செய்வோம். இச்செய்தியை எம் அரசர் சொல்லியனுப்பினார்" என்று சஞ்சயன் தெரிவித்தான்.

செங்குட்டுவனோ, " வடநாட்டு மன்னனோ கனகன், விசயன் இருவரும் தமிழரசர் வீரத்தை இழித்துக் கூறினர். அதனையும் மனதில் வைத்தே இச்சேனை வடக்கு நோக்கிச் செல்கிறது. நீ உன் அரசரிடம் சொல்லி நாங்கள் கங்கையாற்றைக் கடக்கும் முறையில் படகுகளை உதவச் செய்க," என்று கூறி அனுப்பினான்.

சங்ககாலத்தில் பாண்டியன் உரோமப் பேரரசனான அகஸ்டஸ் என்பவரிடம் தூதுக்குழுவை அனுப்பினான்.

பல்லவர் காலத்தில் இராசசிம்ம பல்லவன் பல்லவன் ஒரு தூதுவனை சீனத்துக்கு அனுப்பினான்.

முதலாம் இராசராசன் முதலாம் இராசேந்திரன், முதற் குலோத்துங்கன் என்ற சோழ மன்னர்கள் சீனத்துக்கு தூதுக்குழுவை அனுப்பினர்.

முதற் குலோத்துங்கன் அனுப்பிய தூதுக்குழுவில் 72 பேர் இருந்தனர்.

படைக்கருவிகள்:

சங்க காலத்தில் வேல், வாள், வில், அம்பு முதலியன சிறந்த போர்க்கருவிகளாக இருந்தன.

மதுரைகோட்டை மதில்மீது இருந்த போர்க்கருவிகளாக சிலப்பதிகாரம் கூறுவன:

வளைந்து தானே எய்யும் இயந்திர வில், கரியவிரலையுடைய குரங்கு போல் இருந்து சேர்ந்தாரைக் கடிக்கும் பொறி, கல்லை உமிழும் கவண், காய்ந்து இறைத்தலால் சேர்ந்தாரை வருத்தும் நெய், செம்பை உருக்கும் மிடை, உருக்காய்ச்சி அறிவதற்கு எஃகு பட்டிருக்கும் உலைகள், கல் இட்டு வைக்கும் கூடை, தூண்டில் வடிவாகச் செய்து விடப்பட்டு வைத்து மதில் ஏறும் எதிரிகளைக் கோத்து வலிக்கும் கருவி, கழுக்கோல் போலக் கழுத்தில் பூட்டி முறுக்கும் சங்கலி, ஆண்டலைப்புள் வடிவாகப் பண்ணிப் பறக்கவிட உச்சியைக் கொத்தி மூளையைக் கடிக்கும் பொறி வரிசைகள், மதில்மேல் ஏறுவாரை மறியத் தள்ளும் இருப்புக்கவை, கழுக்கோல், அம்புக்கட்டு, ஏவறைகள், சிற்ப்புகள் வைத்து எய்யும் இயந்திரம், மதிலின் உச்சியைப் பிடிப்பவர் கைகளைக் குத்தும் ஊசிப் பொறிகள், பகைவர் மேல் சென்று கண்ணைக் கொத்தும் சிச்சிலிப்பொறி, மதில் உச்சியில் ஏறினர் உடலைக் கொம்பால் கிழிக்க இரும்பால் செய்து வைத்த பன்றிப் பொறி, மூங்கில் வடிவாகப் பண்ணி அடிப்பதற்கு அமைத்த பொறி, கதவுக்கு வலிமையாக உள் வாயிற்படியில் நிலத்தில் விழவிடும் மரங்கள், கணைய மரம், விட்டேறு, குந்தம், ஈட்டி, நூற்றுவரைக் கொல்லி, தள்ளிவெட்டி, களிற்றுப் பொறி, விழுங்கும் பாம்பு, கழுகுப் பொறி, புலிப்பொறி, குடப்பாம்பு, சகடப் பொறி, தகர்ப் பொளி, ஞாயில் (குருவித்தலை)

விஜய நகரத்தால் காலத்தில் வெடி மருந்து, பீரங்கி பயன்படுத்தப்பட்டன.

(தமிழக ஆட்சி - டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் நூலிலிருந்து)

கூடுதல் தகவல்களுக்கு:

பண்டைத் தமிழர் போர் நெறி

-புலவர் கா. கோவிந்தன்.

படைக்கருவிகள் குறித்த கூடுதல் தகவல்கள் தமிழர் போர்க்கருவிகள் பகுதியில் இடம்பெறும்.

பல்தரப் படைகள் பதினாறு

1. மூலப் படை = தினம் பயிற்சி செய்து கொண்டு நெடுங்காலமாக நிலைத்துள்ள சேனை.
2. உரிமைப் படை = மானியம், உண்பளம் பெற்று அதன் காரணமாகப் போர் நேர்ந்த காலத்து அரசனுக்காகப் போரிடும் சேனை.
3. கூலிப் படை = போர்க்காலத்தில் மட்டும் கூலிக்காகப் பணியாற்றும் சேனை.
4. துணைப் படை = நட்புக் காரணமாகப் போரில் உதவும் சேனை.
5. அமயப் படை = அவசர நிலையில் சேர்க்கப்படும் சேனை. இது புதுப்படை எனவும் படும்.
6. வன் படை = நாட்டுப்பற்றால் ஏற்பட்ட மன எழுச்சி காரணமாக அமையும் சேனை.
7. பயிற்சிப் படை = போர்ப் பயிற்சி கற்ற சேனை.
8. பயிற்சியில் படை = பயிற்சி பெறாத-உணர்ச்சியுள்ள மைந்தர் கூட்டம்.
9. குழுப்படை = மன்னன் அமைத்த தலைவனையுடைய சேனை.
10. தனிப்படை = தலைவனை இன்றித் தாமாகவே இயங்கும் சேனை.
11. கருவிபெறு படை = அரசனால் வழங்கப்படும் போர்க் கருவிகளைப் பெற்று விளங்கும் சேனை.
12. தற்கருவிப் படை = தத்தம் போர்க் கருவிகளைக் கொண்டு பொருதும் சேனை.
13. ஊர்திப் படை = காவலனால் தரப்பட்ட வாகனங்களில் ஏறிப் போர் புரியும் சேனை.
14. தன் ஊர்திப் படை = தத்தம் வாகனங்களில் ஏறிப் போர் புரியும் சேனை.
15. காணப் படை = வேடர் முதலிய வன் மக்களைக் கொண்ட சேனை.
16. பகைவிடு படை = பகைவனை விட்டு வந்து தம்பாற் கூடிய சேனை.

இருநிலைப் படை

1. அகப் படை - Internal Defensive Force

Akha padai

2. மறப் படை - Expeditionary Force

Marap padai

படை வகை நான்கு

FOUR KINDS OF ARMY

1. காலாள் படை - Infantry

Kalal padai

2. பரிப் படை - Cavalry

Parip padai

3. யானைப் படை - Elephant Brigade

Yanaip padai

4. தேர்ப் படை - Chariots Brigade

Terp padai

படை உறுப்பு ஐந்து

FIVE KINDS OF ARMY

1. தூசி Thusi - Vanguard

2. கூழை Kulai - Rearguard

3. நெற்றி Nerri - Van of an army

4. கை Kai - Wings

5. அணி Ani - Columns

படை வகுப்பு நான்கு

FOUR DIVISIONS OF ARMY

1. அணி - Order of an army

Ani

2. உண்டை - A form of array of an army

Undai

3. ஓட்டு - Division of an army

Ottu

4. யூகம் - Strategic formation of an army for besieging enemy

Yukam

தமிழ் நாட்டுப் போர்க்களங்கள்

சங்க காலம்

வெண்ணிப் போர்: வெண்ணி, தஞ்சாவூரை அடுத்த ஓர் ஊர். கோயில் வெண்ணி என்ற பெயருடன் இப்பொழுது நிலவுகிறது. சோழ மன்னன் கரிகாலனுக்கும் பதினொரு வேளிகள் அல்லது சிற்றரசர்களுக்கும் நிகழ்ந்த போர். கரிகாலன் வென்றான்.

இரண்டாம் வெண்ணிப் போர்: சேர மன்னன் பெருஞ் சேரலாதனுக்கும் கரிகாலனுக்கும் நிகழ்ந்த போர். முதுகில் வேல் பாய்ந்ததால், சேர மன்னன் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தான்.

மூன்றாம் வெண்ணிப் போர்: கரிகால் வளவனுக்கும் பாண்டியர்க்கும் நிகழ்ந்த போர். கரிகாலன் இருபெரு வேந்தர்களை வென்றான்.

திருப்போர்ப்புறத்துப் போர்: சோழ மன்னன் பெருவிறல் கிள்ளிக்கும் சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ் சேரலாதனுக்கும் மூண்ட போர். இருவரும் களத்திலேயே மாண்டனர்.

குராப்பள்ளிப் போர்: இப்பொழுதுள்ள திருவிடைகழி என்னும் ஊராகும். சேர மன்னன் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலுக்கும் சோழன் பெருந் திருமாளவனக்கும் நடந்த போர். சோழ மன்னன் தோற்கடிக்கப்பட்டான்.

மோகூர்ப் போர்: சேர மன்னன் செங்குட்டுவனுக்கும் மோகூர்த் தலைவன் பழையனுக்கும் மூண்ட போர். பழையன் தோற்கடிக்கப்பட்டான்.

கங்கைப் போர்: சேர மன்னன் செங்குட்டுவனுக்கும் வடபுலத்து மன்னர்களான கொங்கர், கலிங்கர், ஆரியர் முதலானவர்களுக்கும் நடந்த போர்.

ஆலூர் முற்றுக்கை: சோழ மன்னர்கள் மாவளத்தானுக்கும் நெடுங்கிள்ளிக்கும் ஏற்பட்டபோர். நெடுங்கிள்ளி தோற்று விட்டான்

கூடற்புறந்தலைப் போர்: பழையன் மாறனுக்கும் கிள்ளிவளவனுக்கும் நிகழ்ந்த போர்.

தலையாலங்கானத்துப் போர்: தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சார்ந்த நன்னிலம் வட்டத்திலுள்ள ஓர் ஊர். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கும் சேரன், சோழன் மற்றும் திதியன், எழினி, எருமையூரன் ஆகியோர்க்கும் நடந்த போர். பாண்டியன் பெருவெற்றி பெற்றான்.

திருக்கோவலூர்ப் போர்: தென்னாற்காடு மாவட்டத்திலுள்ள திருக்கோவிலூராகும். சோழ மன்னன் கிள்ளிவளவனுக்கும் மலையான் காரிக்கும் நடந்த போர். மலையமான் தோற்கடிக்கப்பட்டான்.

குளமுற்றத்துப் போர்: சேர நாட்டில் இருக்கும் ஊர். கிள்ளிவளவனுக்கும் சேர, பாண்டியர்களுக்கும் ஏற்பட்ட போர். கிள்ளிவளவன் போரில் இறந்து விட்டான். இன்றுள்ள தருமபுரியாகும்.

தகடூர்ப் போர்: சேர அரசன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும், காரியும் ஒரு புறத்திலும் அதியமானும், ஓரியும், பாண்டிய, சோழ அரசர்களும் மற்றொரு புறத்திலும் நின்று போரிட்டனர். சேர அரசன் வெற்றி பெற்றான்.

கானப் பேரையில் போர்: பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதிக்கும் கானப் பெரையில் தலைவன் வேங்கை மார்பனுக்கும் நிகழ்ந்த போர். வேங்கை மார்பன் தோற்கடிக்கப்பட்டான்.

கழுமலப் போர்: சோழன் செங்கண்ணானுக்கும் சேரன் கணைக்காலிரும்பொறைக்கும் மூண்ட போர். சேரன் தோற்கடிக்கப்பட்டான். குடவாயில் கோட்டத்தில் சிறை வைக்கப்பட்டான். சிறைக் காவலன் அவமதித்ததால் தன்மான உணர்ச்சி கொண்டு சிறையிலேயே உயிர் விட்டான்.

பல்லவர் காலம்

புள்ளலூர்ப் போர்: சுமார் கி.பி.620. காஞ்சிபுரத்துக்குப் பத்து கல் தொலைவிலுள்ள ஊர். பல்லவ அரசன் மகேந்திர வர்மனுக்கும் சளுக்கிய மன்னன் இரண்டாம் புலிகேசிக்கும் நிகழ்ந்த போர். சளுக்கிய மன்னன் தோற்கடிக்கப்பட்டான்.

மணிமங்கலப் போர்: கி.பி.642. காஞ்சிக்கு இருபது கல் தொலைவிலுள்ள ஓர் ஊர். பல்லவ மன்னன் நரசிம்ம வர்மனுக்கும் சளுக்கிய மன்னன் இரண்டாம் புலிகேசிக்கும் நடந்த போர். சளுக்கிய மன்னன் தோற்றோடிப் போனான். நரசிம்மன் வாதாபி வரை படையெடுத்துச் சென்றான். வாதாபியில் வெற்றித் தூண் நிறுவினான்.

பெருவளநல்லூர்ப் போர்: சுமார் கி.பி. 699. திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகிலே, பத்துக்கல் தொலைவிலுள்ள ஊர். முதலாம் பரமேசுவர வர்மனுக்கும் சளுக்கிய விக்ரமதித்தனுக்கும் நிகழ்ந்த போர். பல்லவன் வெற்றி பெற்றான்.

நந்திகிராமப் போர்: சுமார் கி.பி.731. கும்பகோணத்திற்கு அருகிலுள்ள நாதன் கோவிலாகும். இரண்டாம் நந்திவர்மன் வல்லவ மல்லனுக்கும் முதலாம் இராசசிம்ம பாண்டியனுக்கும் மூண்ட போர். முதலில் நந்திவர்மன் சிறை வைக்கப்பட்டான். படைத் தலைவன் உதய சந்திரன் முயற்சியால் பாண்டியர் தோற்கடிக்கப்பட்டு, பல்லவன் சிறை மீட்கப்பட்டான்.

பெண்ணாகடப் போர்: சுமார் கி.பி.767. பாண்டிய மன்னன் பராந்தக நெடுஞ் சடையனுக்கும் பல்லவ மன்னன் இரண்டாம் நந்திவர்மனுக்கும் நிகழ்ந்த போர். பல்லவன் முறியடிக்கப்பட்டான்.

விழிஞ்சுப் போர்: சுமார் கி.பி.768. திருவனந்தபுரத்துக்கு அருகிலுள்ள ஊர். பராந்தக நெடுஞ்சடையனுக்கும் ஆய்வேளுக்கும் மூண்ட போர். ஆய்வேள் தோற்கடிக்கப்பட்டான்.

தெள்ளாற்றுப் போர்: சுமார் கி.பி.845. வடாற்காடு மாவட்டத்தில் வந்தவாசிக் கருகிலுள்ள ஊர். பல்லவ மன்னன் மூன்றாம் நந்தி வர்மனுக்கும் பாண்டியன் சீமார சீவல்லபனுக்கும் ஏற்பட்ட போர். நந்தி வர்மன் வெற்றி பெற்றான்.

அரிசிலாற்றுப் போர்: சுமார் கி.பி.860. கும்பகோணத்துக்கு அருகிலுள்ள அரிசிலாறு. பாண்டிய மன்னன் சீமார சீவல்லபனுக்கும் நிருபதுங்கனுக்கும் நிகழ்ந்த போர். நிருபதுங்கன் வாகை சூடினான்.

திருப்புறம்பியப் போர்: கி.பி. 885. கும்பகோணத்திற்கருகிலுள்ள ஓர் ஊர். பாண்டிய மன்னனாகிய இரண்டாம் வரகுணனுக்கும் பல்லவ மன்னன் நிருபதுங்கன், சோழ மன்னன் ஆதித்தன் ஆகியவர்களுக்கும் நடந்த போர். பாண்டியன் தோற்கடிக்கப்பட்டான். ஆதித்த சோழனுக்கு தஞ்சையைச் சூழ்ந்த பகுதி பரிசாக அளிக்கப்பட்டது. விஜயாலய சோழனை முதல்வனாகக் கொண்ட சோழப் பேரரசு தலைதூக்க ஆரம்பித்தது.

சோழர் காலம்

வெள்ளூர்ப் போர்: சுமார் கி.பி.910. மதுரைக்கருகிலுள்ள ஓர் ஊர். பாண்டிய மன்னன் மூன்றாம் இராஜசிம்மனுக்கும் சோழ மன்னன் பராந்தகனுக்கும் நிகழ்ந்த போர். பராந்தகன் வெற்றி பெற்றான்.

வல்லம் போர்: சுமார் கி.பி.916. வடாற்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள திருவலம் என்னும் ஊரேயாம். சோழ மன்னன் பரந்தகனுக்கும் வானகப் பாடியை ஆண்ட வாணனுக்கும் ஏற்பட்ட போர். வாணன் தோற்கடிக்கப்பட்டான்.

தக்கோலப் போர்: கி.பி.949. அரக்கோணத்துக்கு அருகிலுள்ள ஊர். சோழ மன்னன் இராஜாதித்தனுக்கும் இராட்டிர கூட மன்னன் மூன்றாம் கிருட்டினனுக்கும் நடபெற்ற போர். இராஜாதித்தன், கங்க மன்னன் பூதுகனால் அம்பெய்யப்பட்டு களத்திலே உயிர் துறந்தான்.

இரண்டாம் சேலூர்ப் போர்: சுமார் கி.பி.964. சோழ மன்னன் சுந்தர சோழனுக்கும் பாண்டிய அரசன் வீர பாண்டியனுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட போர். வீர பாண்டியன் தோற்கடிக்கப்பட்டான்.

தேனூர் போர்: கி.பி 1003. பீஜப்பூர் வட்டத்தில் உள்ள ஓர் ஊர். சோழ மன்னன் முதலாம் இராசராசனுக்கும் சளுக்கிய மன்னன் சத்தியாசிரயனுக்கும் நடந்த போர். சளுக்கிய மன்னன் தோற்கடிக்கப்பட்டான்.

பூண்டுர்ப் போர்: சுமார் கி.பி.1048. கிருஷ்ண ஆற்றங்கரையிலுள்ள ஊர். சோழ மன்னன் இராசாதிராசனுக்கும் சாளுக்கிய மன்னன் ஆகவ மல்லனுக்கும் ஏற்பட்ட போர். ஆகவமல்லன் தோற்றோடிப் போனான்.

கொப்பத்துப் பெரும் போர்: கி.பி.1053-54. பம்பாய் மாகாணத்திலுள்ள ஓர் ஊர். சோழ மன்னன் இராசாதிராசனுக்கும் சாளுக்கிய மன்னன் சோமேசுவரனுக்கும் நிகழ்ந்த போர்.

கூடல் சங்கமப் போர்: கி.பி.1061-62. துங்கபத்திரையாற்றுக்கும் கிருஷ்ண ஆற்றுக்கும் இடையில் உள்ள ஓர் ஊர். இரண்டாம் இராசராச சோழனுக்கும் சளுக்கிய மன்னன் முதலாம் சோமேசுவரனுக்கும் நிகழ்ந்த போர். சோழ மன்னன் வெற்றி பெற்றான்.

கலிங்கப் போர்: சுமார் கி.பி.1110. முதற் குலோத்துங்க சோழனுக்கும் கலிங்க மன்னன் அனந்தவர்மனுக்கும் ஏற்பட்ட போர். குலோத்துங்க சோழன் வெற்றி வாகை சூடினான்.

திருவேடகப் போர்: சுமார் கி.பி.1172. சோழ மன்னன் இரண்டாம் இராசாதிராசனின் படைத்தளபதி சம்பூவராயனுக்கும் வீரபாண்டியனுக்கும் நிகழ்ந்த போர். பாண்டியன் தோற்கடிக்கப்பட்டான்.

நெட்டுர்ப் போர்: சுமார் கி.பி.1182. வீரபாண்டியனுக்கும் மூன்றாம் குலோத்துங்கனுக்கும் ஏற்பட்ட போர். வீரபாண்டியன் தோற்றோடிப் போனான்.

தஞ்சைப் போர்: சுமார் கி.பி. 1217. முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனுக்கும் மூன்றாம் இராசாதிராசனுக்கும் மூண்ட போர். பாண்டியன் வாகை சூடினான். சோழனின் தலைநகர்களான தஞ்சையும், உறையூரும் வெந்தழிலுக்கு இரையாயின.

தெள்ளாற்றுப் போர்: சுமார் கி.பி.1226. திருச்சியிலிருந்து 30 கல் தொலைவிலுள்ளது. கோப்பெருஞ் சிங்கனுக்கும் மூன்றாம் இராசராச சோழனுக்கும் மூண்ட போர். சோழ மன்னன் சேந்தமங்கலம் என்னும் இடத்தில் சிறையில் அடைக்கப்பட்டான்.

மகேந்திர மங்கலப் போர்: சுமார் கி.பி.1230. போசள வீரன் நரசிம்மனுக்கும் முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனுக்கும் நிகழ்ந்த போர். பாண்டியன் தோல்வியுற்றான்.

கண்ணனூர்ப் போர்: சுமார் கி.பி.1262. திருச்சிக்கு அருகில் உள்ள ஊர். ஓய்சால மன்னன் சோமேசுவரனுக்கும் முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியனுக்கும் நிகழ்ந்த போர். ஓய்சால மன்னன் தோற்கடிக்கப்பட்டான்.ற்கடிக்கப்பட்டான். தமிழர் கோட்டைகள்

தமிழர் கோட்டைகள் தொல்பழங்கலாம் முதல் வெள்ளையர்கள் ஆளுகை முடியும் வரையிலான தமிழர் வரலாறு நெடுகிலும் 'கோட்டைகள்' முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன.

தமிழர் கோட்டைகள் தரையில் கட்டப்பட்டவை, தண்-ரால் சூழப்பட்டவை, மலைமீது கட்டப்பட்டவை, காடுகளுக்கு இடையில் கட்டப்பட்டவை என்று நான்கு வகையானவை. எல்லைப்புறங்களில் காடுகளில் 'படைகள்' தங்குவதற்காக கோட்டைகள் அமைக்கப்பட்டன. அவை படைப்பற்று எனப்பட்டன. இக்கோட்டைகள் செலவுக்காக கோட்டைப் பணம் என்று வரி வசூலிக்கப்பட்டது.

சோழன் நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி ஆகியோரது பேரில் ஆலூர் கோட்டையும், உறையூர் கோட்டையும் முற்றுகையிடப்பட்டன.

கோட்டைகளை முற்றுகையிடுபவர் உழிஞையார் எனப்படுவர். முற்றுகையிடப்படுபவர் நொச்சியார் எனப்படுவர்.

விஜயநகரம் ஏழு மதில்களைக் கொண்டிருந்தது. கோட்டைக்குள்ளிருந்தவர்களுக்கு அனைத்து வசதிகளும் முழுமையாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

மூன்றாம் குலோத்துங்கன் மதுரைக் கோட்டையை அழித்தான், மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் தஞ்சை, உறையூர் கோட்டைகளை அழித்தான். தமிழர்கள் தங்களுக்குள் நடத்திய போர்களினால் கலை உணர்வோடு, தொழில்நுட்பத்திறனோடு அமைந்த தமிழர் கோட்டைகள் பல பாழடைந்திருக்கின்றன.

சங்ககாலக் கோட்டைகள்/ பேரரசுக் கோட்டைகள்: மதுரை, உறையூர், பூம்புகார், வஞ்சி, மாவிலங்கை, திருக்கோ வலூர், இடங்கில், ஆமூர் கோட்டை, ஏழெயில் (திருமெய்யம்) வியலூர் கோட்டை, தகடூர் அதியமான் கோட்டை, காணப் பேரெயில், காஞ்சிக் கோட்டை, செங்கண்மா, ஓரியூர், சாத்தூர், உக்கிரன் கோட்டை, முடிசூடிவைத்தனேந்தல், திருப்பேரெயில், பெரும்பாளையம், சத்தியமங்கலம், சாத்தூர், செங்கல்பட்டு, பல்லவபுரம், கங்கைகொண்ட சோழபுரம், பழையாறை, தஞ்சாவூர், சாக்கோட்டை, நாகப்பட்டினம், விட்டவாசல், குலசேகரன் கோட்டை, களக்காடு, வள்ளியூர், சுந்தரபாண்டியபுரம், பிந்தன்கோட்டை, வீரகேரளம் புதுார், உதகை, பத்மனாபபுரம் கோட்டை, நந்திமலை, கர்நாடககிரி, கரிகேரி, படைவீடு, திருவல்லம், ஆம்பூர், இருங்காட்டுக் கோட்டை, பெண்ணாடகம்.

வேலூர், திமிரிக் கோட்டை, தக்கோலம், திருஇடைச்சுரம், நெடுங்கல் கோட்டை, சாலவாக்கம், திருக்கழுக்குன்றம், வீராபுரம் கோட்டை, திருமானர்க்குழி, சேன்தமங்கலம், குறும்பன் கோட்டை, செஞ்சி, வேலூர் வாயில், இராஜகிரி, கிருஷ்ணகிரி, சந்திர கிரி, திருவய்யாறு, நீடாமங்கலம், மேலைத்திருக்காட்டுப் பள்ளி, பந்தனை நல்லூர், அறந்தாங்கி, பொன்பற்றி, பட்டுக்கோட்டை, அதிராம்பட்டினம், தம்பிக் கோட்டை, பரக்கலாகி கோட்டை, வல்லிக்கோட்டை, மகாதேவிப்பட்டினம், திருச்சி, புதுக்கோட்டை, பொற்பாணைக் கோட்டை, கீழ்நிலை, ஆலூர், நார்த்தா மலை, செந்தலை, ஆத்தூர்க் கோட்டை, ராயகோட்டை, தென்கணிக் கோட்டை, கோட்டைமலை, மகிமண்டல தூர்க்கம், இளவன் பதி, சிவகாசி, இராமகிரி, கோவில்பட்டி, முதலியார்க் கோட்டை.

சிற்பரசர்களின் கோட்டைகள்

இரண்யவர்மன் கோட்டை, விளாங்குடி, முள்ளிக்குப்பம், உதச்சிக் கோட்டை, மேலூர், காரமடை

பாளையக் காரர்களின் கோட்டைகள்

பாஞ்சாலக்குறிச்சி, சிவகிரி, பேருரையூர், போடி நாயக்கனூர், மருதூர், வடகரை, நெய்க்காரப்பட்டி, நெல்கட்டும் செவ்வல், வெங்கலக் குறிச்சிக் கோட்டை, ஆவுடையாபுரம் கோட்டை, வாசுதேவ நல்லூர், பாளையக் கோட்டை, களக்காடு, தலைவன் கோட்டை, திருவில்லிபுத்தூர், திண்டுக்கல், கொல்லங்கொண்டான்.

அய்யரோப்பியர்களின் கோட்டைகள்/ சேதுநாட்டுக் கோட்டைகள்
பூரீரங்கப்பட்டணம், சதுரங்கப்பட்டினம், ஓசூர் கோட்டை, பழுவேற்காடு, பூந்தமல்லிக் கோட்டை, சென்னை செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை, தியாக துருக்கம், புதுச்சேரி கோட்டை, வில்லியனூர், அரியாங்குப்பம், செயின்டேவிட் கோட்டை, புவனகிரி, தேவீ கோட்டை, காரைக்கால் கோட்டை, தரங்கம்பாடி, உதயகிரி கோட்டை, தாராபுரம், வட்டக்கோட்டை, குளச்சல் கோட்டை.

திப்புசுல்தான் கோட்டை, கோவர் கோட்டை, ஆண்டிக்கரைக் கோட்டை, பொட்டநேரில் கோட்டை, கோட்டையூர், நாமக்கல் கோட்டை, சேலம் கோட்டை, கிருஷ்ணகிரி, சங்ககிரி, கள்ளக்குறிச்சி, ஆரணி, எலவானாகுர்க் கோட்டை, வந்தவாசல் கோட்டை, ஆற்காடு, துத்தப்பட்டு, கோவளம் கோட்டை, எழும்பூர், வழுவூர், கருங்குழி, ஆலம்பறைக் கோட்டை, கோட்டக்குப்பம், கிள்ளை, வெள்ளப்பட்டி, இராமநாதபுரம், திருப்பல்லாணை, அழகன்குளம், பாம்பன் கோட்டை, சிவகங்கை கவுண்டன் கோட்டை, கமுதி, திருப்பத்துர், சங்கரபுரக் கோட்டை, உறுதிக்கோட்டை, ஓடாநிலைக் கோட்டை, நிலக்கோட்டை, இராஜதாவிக்கோட்டை, விங்கப்ப நாயக்கன் கோட்டை, கைத்தியன் கோட்டை, வேடசந்துர், திருவண்ணாமலை முதலால் நாயக்கர் தூர்க்கம், வடமதுரைக் கோட்டை, சித்தியன் கோட்டை, வேல்வார் கோட்டை, பிள்ளைக் கோட்டை, நத்தம், தேவ கோட்டை, பூர் பாலக் கோட்டை.

கோட்டைகள் குறித்த கூடுதல் தகவல்கள் :

தென்னிந்தியக் கோட்டைகள்: சி.எஸ். முருகேசன்
புதுவை பொதுப்பணித்துறை,
பொதுப்பணித்துறை,
கட்டடக் கலைச் சிறகம்.

தமிழில் தத்துவ நூல்கள்

பன்மொழிப் புலவர் மு.கு.ஜகந்நாத ராஜா
தலைவர், மணிமேகலை மன்றம்,
இராஜபாளையம்.

இராஜபாளையத்தில் 1933-ல் பிறந்தவர். பெற்றோர் மு.கு.ருசாமிராஜா - அம்மணி அம்மாள். சுய முயற்சியால் ஆறாம் வகுப்பு வரை பயின்றவர். தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், சமஸ்கிருதம், இந்தி, பிராகிருதம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் புலமை பெற்றவர். தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றியவர். 1991ல் சாகித்திய அகாடமியின் தமிழில் மொழிபெயர்ப்புக்கான பரிசிலை முதன் முதல் பெற்றவர். 10க்கு மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியவர். 20க்கு மேற்பட்ட நூல்களை மொழி பெயர்த்தவர்.

என்றுமுன் தென்தமிழென இசை கொண்ட நந்தமிழின் இலக்கியச் செல்வங்கள் ஈடிணையற்ற பெரும்புகழ்கொண்டவையாகும். சங்க இலக்கியங்களாகிய எட்டுத் தொகை பத்துப்பாட்டுப் போன்ற, புனைந்துரைகளற்ற மனித வாழ்வினை இயல்பாக அழகுணர்ச்சியோடு எடுத்துக்காட்டும் இலக்கியப் படைப்புகள் பிறமொழிகளில் காண்பதரிது. சங்க அகப்பாடல்கள் போல பிராகிருத மொழியிலுள்ள 'காதாசப்த சதி' எனும் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஹால மன்னன் தொகுத்த தொகை நூல் ஒன்று மட்டும் உள்ளது. எனினும் தொல்காப்பியர் வகுத்த கவிதைக் கோட்பாடுகட்கிணங்க, இலட்சிய வாழ்க்கையைச் சாதாரண மனிதனை மையப்படுத்தி இயற்றிய நம் சங்க அகப்பாடல்கள் தனிச் சிறப்பு மிக்கவையாக மிளர்கின்றன.

வடமொழி, ஆதி காவியமாகிய இராமாயணம், இதிகாசமான பாரதம், மற்றும் பாகவதம், குணாட்டியரின் 'பிருகத்கதா' எனும் பெருங்கதை போன்றே புனைந்துரைகள் மிக்க காவியங்கள் இந்திய இலக்கியங்களின் மூல ஊற்றுக்களாகப் பொலிந்தன என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும் தமிழில் மட்டுமே காளிதாசனுக்கு முன்பே, சிலப்பதிகார, மணிமேகலைகளாகிய இரட்டைக் காவியங்கள் முகிழ்த்து மண்ணின் மாண்பினை விளக்கும் மாபெரும் படைப்புகளாகிப் புகழ்பெற்றுள்ளன. வட மொழியிலுள்ள கல் ஹைனரின் "இராஜதரங்கினி" எட்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட வரலாற்றுக் காப்பியம் ஆகும். அதுபோன்றே சைவ அடியார்தம் வரலாற்றைச் சேக்கிழார் "திருத்தொண்டர் புராணமாக" அமைத்துத் தமிழ்மொழிக்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளார்.

வடநாட்டில் கோரக்கர், மச்சேந்திரர் முதலிய சித்தர்கள் போல தமிழகத்தும் பதினெண் சித்தர்கள் தம் பாடல்களால் புரட்சிகரமான சீர்திருத்தக் கருத்துகளை வெளியிட்டு தமிழின் பெருமையை நிலைநாட்டியுள்ளனர்.

வடமொழி இலக்கியத்தாக்கம் இருப்பினும் கூட தமிழ் மண்ணில் சுய சிந்தனையாகப் படைக்கப்பட்ட சங்கப்பாடல்கள், இரட்டைக் காவியங்கள், பெரியபுராணம், சித்தர் பாடல்கள் தமிழுக்குப் பெருமை தரும் மூலமான படைப்புகள் ஆகும். திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற நீதி நூல்களும் தமிழ் மணம் கமழும் தகை சான்ற சங்கப் பாடல்கள் உலகு புகழ்பெற்றவையன்றோ? இ

வையெல்லாம் இலக்கியத்துறை சார்ந்தவை. தத்துவத்துறையில் தமிழரின் பங்கு யாது? என்பதை இக்கட்டுரையில் சிறிது காண்போம். தத்துவச் சிறப்பு மிக்க மொழி வடமொழியே என்பதில் ஐயமில்லை. அதன் தொடக்க கால இலக்கியமாகிய ரிக்வே தத்திலேயே தத்துவச் சிந்தனைகள் 'நாசதீய சூக்தத்தில்' காண்கிறோம். பன்னரும் உபநிடத நூல்களின் தத்துவச் சிறப்பு - இன்றும் உயிர்க்களையோடு உலகெங்கும் பரவிச் சிறப்புற்றுள்ளது. வடமொழி சார்ந்த பாலி மொழியிலுள்ள பெளத்தச் சிந்தனைகள், திரிபிடகங்கள் கீழ்த்திசை நாடுகள் அனைத்திலும் பரவிச் சிறப்புற்றன. பிராகிருத மொழியிலுள்ள சமணச் சிந்தனைகள் நம் நாட்டில் இன்றும் புகழ் பூத்துத் திகழ்கின்றன.

வடமொழியிலுள்ள வைதீக, சமண, பவுத்த மரபைச் சார்ந்த தத்துவ நூல்களின் பரப்பும், ஆழமும், அழகும் வியந்து போற்றற்குரியது. உலகின் தொன்மை மொழிகளான சீனம், கிரேக்கம் போன்ற மொழிகளிலுள்ள தத்துவச் சிந்தனைகளை விட எத்துணையோ உயர்வாகவும், மிகுதியாகவும் உள்ளன. வடமொழியிலுள்ள இம்மூன்று மரபுகளைச் சார்ந்த மாபெரும் தத்துவ ஆசாரியர்களின் பெரும்பாலோர் தென்னகத்தினரே என்ற உண்மையையும் மறக்கக்கூடாது.

வடமொழி இந்திய நாட்டின் பண்பாட்டுப் பொதுமொழியாகத் திகழ்ந்தது. குமாரிலப் பட்டர், சங்கரர், இராமானுசர், மத்வர், ஸ்ரீ கண்டர், நீலகண்டர் போன்றோரும் சமணத்தவ ஞானிகளான குந்த குந்தர், சமந்த பத்திரர், அகலங்கர் போன்றோரும் பவுத்த ஞானிகளாகிய தரும பாலர், குமாரஜீவர், புத்தத்தர், போதி தருமர், தருமகீர்த்தி, வஜ்ரபோதி போன்றோரும் தென்னாட்டினரே. குறிப்பாகக் காஞ்சிபுரத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களே பெரும்பாலோர் என்பதை நன்குணர்தல் வேண்டும். தமிழ் மண்ணில் நின்று வடமொழியில் தமது தத்துவ நூல்கள் படைத்தனர். அதன்பயனாகத் தமிழுக்கு தத்துவத்துறையில் பெரும்படைப்புகள் உருவாகவில்லை. எனினும் தமிழிலும் தத்துவத்துறை சார்ந்த முதன்மை நூல் படைத்த பேரறிவுத்திறன் வாய்ந்தவர்கள் உள்ளனர். அவர்களது படைப்புகளின் சிறப்பினைக் காண்போம்.

இங்கு தருக்க நெறி சார்ந்த ஆழ்ந்து புலமையுடன் கூடிய தத்துவஞான முதன்மை நூல் படைத்தவர்கள் மட்டுமே கருதப்படுவரன்றி வடமொழியிலுள்ள தத்துவநூல்களைத் தமிழாக்கம் செய்தவர்களையும் அவர் படைப்புகளையும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

(2)

நமது பழம்பேரிலக்கியங்களில் தத்துவமும் இணைந்து இருந்தது. பொன்னிலிட்ட மணிகளாக அவை சிறப்புடன் பொலிந்தன. மகாபாரதத்துக்கு இடையே தான் பகவதீகை உள்ளது. ஆரண்யகங்களும் இடையே உபநிடதங்கள் உள்ளன. தத்துவத்துக் கென தனி நூல்கள் பிற்காலத்தில் தான் ஏற்பட்டன. காவியங்களில் தத்துவமும் தத்துவ நூலில் காவியப்பாங்கும் இருப்பது நம் இலக்கிய மரபேயாகும். தமிழிலும் அப்படியமைந்த இருபேரிலக்கியங்கள் மணிமேகலையும் நீலகேசியும். மணிமேகலை காவியம் இடையே தத்துவம் உள்ளது. நீலகேசி தத்துவநூல் இடையே காவியப்பாங்கும் உள்ளது. இவ்விருநூல்கள் தாம் தமிழின் முதல் தத்துவ நூல்கள் எனலாம்.

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் கூலவாணிகளின் சீத்தலைச் சாத்தனார் இயற்றிய 'மணிமேகலை' தனிச் சிறப்புடைய காப்பியம். உலகின் பசிப்பிணி அறவேண்டும் என்ற உன்னத இலட்சியத்துக்காக இயற்றப்பட்ட காப்பியம். சிலப்பதிகாரக் கதையுடன் தொடர்புடையது. இரட்டைக் காப்பியங்களில் தத்துவச் சிறப்புமிக்கது மணிமேகலை. இதில் வரும், சமயக் கணக்கர் தம் திறம் கேட்ட காதையிலும், தவத்திறம் பூண்டு தருமம் கேட்ட காதையிலும், பவத்திறம் அறுகெனப் பாவை நோற்றகாதையிலும் முறையே, இந்தியத்தத்துவ ஞானத்துறைகளையும், தருக்க நெறியையும், பவுத்த தத்துவத்தையும் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார்.

தமிழுக்கு முதன் முதலில் இந்தியத் தத்துவத்தை அறிமுகப்படுத்திய பெருமை சாத்தனாருக்கு உண்டு.

நீலகேசி ஐஞ்சிறு காப்பியங்களில் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருந்தாலும் அது காப்பியமே அன்று. அது முழுதும் தத்துவத்துறை நூலேயாகும். தொடக்கத்தில் காவியப் பாங்காக நாடு நகர வருணைகளுடன் பழையனுர் நீலி கதையும் இணைத்துள்ளதால் காவியப் பாங்கு அமைந்திருப்பினும் நூல் முழுதும் தருக்க நெறி சார்ந்த தத்துவ நூலாகவே மிளிர்கிறது. வடமொழியில், சமண தத்துவ நூல்களாகப் புகழ்பெற்ற ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த 'பிரமேய கமல மார்த்தாண்டம், ஸ்யாத்வாத மஞ்சரி' போன்ற தருக்க நெறி சார்ந்த தத்துவ நூல்களுக்கு இணையான சிறப்புமிக்கது நீலகேசி.

நீலகேசி ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட சமண தத்துவத்தை விளக்க வந்த நூல். இதன் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. இந்நூலுக்கு சமயதிவாகர வாமண முனிவரின் உரை சிறப்புமிக்கதாகும். மேருமந்திர புராணம் இயற்றிய வாமண முனியும் இவரும் ஒருவரே என்பர். இவரது காலம் பதினான்காம் நூற்றாண்டாகும், நீலகேசி-சுயமான படைப்பாகும். தமிழில் முதல் தத்துவ நூல் இதுவே எனலாம். இதற்கு முன்பிருந்த குண்டலகேசி எனும் பவுத்த தத்துவ நூல் நமக்குக் கிட்டவில்லை. இந்நூலில், தருமவுரைச் சருக்கம், குண்டலகேசி வாதச் சருக்கம், அருக்க சந்திரவாதச் சருக்கம், மொக்கலவாதச் சருக்கம், புத்தவாதச் சருக்கம், ஆசீவக வாதச் சருக்கம், சாங்கிய வாதச் சருக்கம், வைசேடிக வாதச் சருக்கம், வேதவாதச் சருக்கம், பூதவாதச் சருக்கம் என பத்து சருக்கங்கள் உள்ளன. முதல் சருக்கத்தில் தம் மதம் நிறுவி - அடுத்த நான்கு சருக்கங்களில் பவுத்த மதச் சிந்தனைகளைக் கண்டித்த மறுப்புரைகள் காணலாம். அடுத்து ஆசீவதம், சாங்கியம், வைசேடிகம், மீமாம்சை, சாருவாகம் ஆகிய பிற தரிசனங்கட்கு மறுப்புரைகள் உள்ளன. நுண்மான் நுழைபுலத்துடன் நகைச்சுவையுணர்வோடு ஆழ்ந்த சிந்தனை வளத்துடன் கூறும் மறுப்புரைகள் சிந்தனைக்கு விருந்தாயமைகிறது. நமது சிந்தனைச்சுடரைக் கிளறி விடுகிறது. இந்தியச் சிந்தனை வளத்துக்கு தமிழரின் நன்கொடை எனப் பொலியும் நீலகேசி பிற இந்திய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டால் தமிழின் தத்துவ நூற்புலமை அறிந்து உலகு புகழும் வாய்ப்புண்டு.

இந்திய தத்துவஞான வரலாற்றில் சைவசித்தாந்தத்துக்குத் தனி சிறப்புண்டு. சைவசித்தாந்தத் தத்துவநூல்களில் காசுமர சைவ மரபும், புகழ்மிக்க தத்துவ நூல்களும், சைவ இலக்கியமும் உடைய மரபுகளாகத் திகழ்கின்றன. இவ்விரு தத்துவ மரபுகளும் கிட்டத்தட்ட சம காலத்தில் உருவாகின. ஆதலின் இரண்டில் எது மூலமானது என்று கண்டறிவதில் இடர்ப்பாடுகள் உண்டு. காசுமர சைவத்தின் சிறந்த தத்துவாசிரியராகிய 'ஸ்பந்தகாரிகா' இயற்றிய வசுபந்து கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினர். சோமானந்தர் - இவரது குமாரர் உத்பலர் சிறந்த சைவ சித்தாந்த தத்துவாசிரியர்கள். இவர்களும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினரே. அபிநவ குப்தர் பத்தாம் நூற்றாண்டினர்.

சைவ தத்துவம் என்ற சிறந்த நூலை இயற்றிய மராட்டிய அறிஞர் தகாரேயின் கூற்றுப்படி அபிநவகுப்தரின் 'தந்திராலோகம்' நூலின் உரையில் கௌல சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த மகேஸ்வரானந்தரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளது. 'மஹூர்த்த பஞ்சா' என்ற நூலும் அதற்கு உரையும் இயற்றியவர். பரிமலம் என்ற உரையில் அவர் 'தம்முடைய குரு சோழ நாட்டவர் என்றும், தமது நூல் காவேரியின் நீரைப் போல இனிமையானது' ('காவேர்யா இவமாதூர்யம்') என்றும் கூறியுள்ளார்.

இக்குறிப்பிலிருந்து தமிழக சைவத்துக்கும் காசுமீர சைவத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது புலனாகிறது.

திரிகம், புரத்யபிக்ஞாசாஸ்திரம் என்று கூறப்படும் காசுமீர சைவ சித்தாந்தம் முப்பொருள் உண்மையைக் கூறினும் அதில் அத்வைத தத்துவத்தின் செல்வாக்கைக் காணமுடியும். தமிழில் உள்ள சைவ சித்தாந்தமோ சுதந்திரமான, தனிச்சிறப்புடைய தத்துவநெறியாக மலர்ந்துள்ளது.

சைவ அடியார்களாகிய நாயன்மார்களின் தேவார திருவாசகங்களில் முப்பொருள் உண்மை பேசப்பட்டனும் கவிநயச்சிறப்புடைய தோத்திரங்களாக அமைந்துள்ள ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் காரைக்காலம்மையார், திருமூலர் போன்றவர்கள் தம் அருட்பனுவல்கள் அருளினர். ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஞானசம்பந்தரும் அப்பரும் சைவப்பயிர் வளர்த்தனர். எட்டாம் நூற்றாண்டில் சுந்தரர் இருந்தார், திருமூலரின் திருமந்திரம் சைவ சித்தாந்தத்தை விளக்கும் தமிழிலுள்ள முதலாவாகக் கொள்ள முடியும். திருமந்திரத்திலுள்ள சைவத்துவஞானமும் காசுமீர சைவத்துவஞானமும் ஒன்றாக இருப்பதாலும், திருமூலர் கயிலாயத்திலிருந்து வந்த யோகி என்ற கதையைக் கொண்டும், இவர் காசுமீர சைவத்தைப் பயின்றவராக இருக்கலாம் என்று டாக்டர் தகாரே தமது 'சைவ தத்துவம்' என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவருக்குப்பின் கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய வாக்கீச முனிவரின் 'ஞானமிர்தம்' எனும் அகவற்பாவால் இயன்ற சைவ சித்தாந்தத்தை விளக்கும் நூல் புகழ்பெற்ற படைப்பாக இலங்கியது.

திருமந்திரமும் ஞானமிர்தமும் சைவத்துவ நூல்களே எனினும் தருக்க நெறி சார்ந்த தத்துவத்துறை நூல்களாகக் கருத முடியாது. இந்த வகையில் தோன்றிய முதலாவது மெய் கண்டாரின் 'சிவஞானபோதமே'யாகும். சிவஞான போதத்தின் பன்னிரு சூத்திரங்களும் ரௌரவாகமத்தின் சூத்திரங்களின் மொழிபெயர்ப்பாகும் என்றும், வடமொழிச் சூத்திரங்களின் மொழிபெயர்ப்பு என்றும் சிவஞான முனிவர் உட்பட முன்னோர் கருதினும் தற்கால ஆய்வாளர்கள் ஆராய்ச்சி மூலம் இது மொழி பெயர்ப்பு என்று மூல நூலே என நிறுவப்பட்டுள்ளது. ஆதலின் நீலகேசிக்குப் பின் தமிழில் வந்த தருக்க நெறி சார்ந்த தத்துவ நூலாக 'சிவஞான போதத்தை'க் கருதவேண்டும். பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் அச்சுக் களப்பாளரின் குமாரராகத் தோன்றிய மெய்கண்டார் அருளிய நூல் சிவஞானபோதம். இந்நூலின் உதாரண வெண்பாக்களும் இவரேயாத்தது என்பர். சிவஞானபோதம் - சிறிய நூலாயினும் சிறந்த தத்துவச் சிறப்புடைய நூலாகும். இந்நூலுக்கு கி.பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பொதிமைமலையடிவாரத்திலுள்ள பாபநாசத்துக்கு அருகே உள்ள விக்ரம சிங்கபுரத்தில் ஆனந்தக் கூத்தர் - மயிலம்மை எனும் தம்பதியருக்குப்பிறந்த, முக்களாலிங்கர் எனும் பிள்ளைத்திருநாமம் கொண்ட சிவஞான முனிவர் சிறுநூலை என்றும் பேருரை என்றும் இருவிளக்க உரைகள் இயற்றியுள்ளார். திராவிடமா பாடியும் எனப் புகழ்பெற்ற இவரது உரைவளம், தத்துவத்துறைக்குக் கிடைத்த நற்கொடைகளாகும்.

சிவஞானபோதம் - மூன்றாம் சூத்திரம்:

"உளதுஇலது என்றலின், எனதுடல் என்றலின்
ஐம்புலனொடுக்கம் அறிதலின், கண்படில்
உண்டிவினை இன்மையின், உணர்த்த உணர்தலின்
மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா".

என்று குறிப்பிடுவதுபோல, ஆன்மவாதத்துக்குக் காரணங்களை எடுத்துக்காட்டுவது தருக்க நெறி சார்ந்த தத்துவ நூல் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

சைவ சித்தாந்தத்தை விளக்கும் மற்ற நூல்கள் சந்தானகுரவர்களின் சாத்திரங்களாகிய பதினான்கு நூல்களில் திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், உண்மை விளக்கம் முதலியன தருக்க நெறி சார்ந்த தத்துவ நூல்களன்று. மெய் கண்டாரின் குலகுருவான சகலாகம பண்டிதர், மெய்கண்டார் சீடராகி அருணந்தி சிவாசாரியார் எனும் தீட்சாநாமம் பெற்றார். இவரது படைப்பான சிவஞான சித்தியார் சிறந்த தருக்க நெறி சார்ந்த தத்துவநூலாகும். இவரது மற்றொரு நூல் இருபா இருபது.

சிவஞானசித்தியார் பக்கம் 328 பாடல்களும் பரபக்கம் 301 பாக்களும் உடைய நூல். இதில் பரபக்கத்தில், உலகாயதம்: செளத்திராந்திகம், யோகசாரம், மாத்தியமிகம், வைபாடிகம் எனும் பௌத்த தத்துவப்பிரிவுகள்; நிகண்டவாதம், ஆசீவகம்; பட்டாசாரியம், பிரபாகரம், சத்தபிரமவாதம், மாயாவாதம், பாற்கரியம், நீரிச்சுர சாங்கியம், பாஞ்சராத்திரம் என பதினான்கு தத்துவ வகைகளை தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்துடன் மறுத்துள்ளார். இந்நூலுக்குச் சிவஞான முனிவர், சுப்பிரமணிய தேசிகர், தத்துவ பிரகாசர் முதலியோர் உரைவரைந்துள்ளனர்.

சித்தியார் சிந்தனை வளம்மிக்க சிறந்த தத்துவநூல் ஆகும்.

அருணந்தியைத் தொடர்ந்து வந்த ஆசாரியராகிய உமாபதி சிவம் இயற்றிய சிவப்பிரகாரமும் சங்கற்ப நிராகரணமும் சிறந்த தத்துவ நூல்களாகும். சங்கற்ப நிராகரணத்தில் புறச் சமயங்களை மறுக்காமல் அகச்சமயக் கோட்பாடுகளை மறுத்துள்ளார். மாயாவாதம், ஐக்கியவாதம், பாடான வாதம், பேதவாதம், சிவசமவாதம், ஈசுவர அனிகார வாதம், நிமித்த காரண பரிணாம வாதம், சைவவாதம் ஆகிய தலைப்புகளில் தம் தருக்கப்புலமை சான்ற நடையில் தம் தத்துவங்களை விளக்கியுள்ளார். இவரது பிற சிறு நூல்களான திருவருட்பயன, வினாவெண்பா, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடு தூது, உண்மை நெறி விளக்கம், போற்றிப் பஃறொடைவெண்பா முதலியன பண்டார சாத்திரப் பனுவல்கள் ஆகும்.

(4)

வைணவமரபில் தத்துவநூல்கள் தமிழிற் செய்தாருள் சிறந்தவர் பிள்ளை லோகாச்சாரியார் ஆவார். இவர் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்தவர். பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் சம காலத்தவராகிய ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி அருளிய வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையின் மூத்த குமாரர். இவரது இளைய குமாரர் "ஆசார்ய ஹிருதயம்" அருளிய அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் ஆவர்.

பிள்ளை லோகாச்சாரியார் சிறந்த தத்துவ மேதை. இவர் வைணவ தத்துவத்தை விளக்கும் "அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்கள்" எனப்படும் மணிப்பிரவாள நடை நூல்கள் இயற்றியுள்ளார். வடமொழியும் தென் மொழியாகிய தமிழும் விரவிக்கலந்த நடையே மணிப்பிரவாளமாகும். இவர் இயற்றிய நூல்கள் முழுட்குப்படி, பரந்தபடி, ஸூய:பதிப்படி, யாத்ருச்சிகப்படி, தனித்து வயம், தனிசரமம், தனிபிரணவம், தத்துவத் திரயம், தத்துவசேகரம், சாரசங்கிரகம், சம்சாரசாயுஜ்யம், பிரமேய, சேகரம், பிரபன்ன பரித்திராணம் நவரத்தின மாலை, நவ வித சம்பந்தம், ஸூவசனபூஷணம், அர்த்த பஞ்சகம், அர்ச்சிராதி ஆகிய பதினெட்டாம். இவற்றுள் ஸூவசன பூஷணமும், அர்த்த பஞ்சகமும் மிகு புகழ் பெற்ற படைப்புக்களாகும்.

இவரது நூல்களில் தருக்க நெறி சார்ந்த தத்துவ நூல்களாகச் சிறப்புறுவன தத்துவத்திரயமும் தத்துவசேகரமும் ஆகும்.

தத்துவத்திரயம், சித்திரகரணம், அசித்திரகரணம், ஈஸ்வர பிரகரணம் எனும் முப்பொருள் உண்மையை தருக்க நெறியுடன் விளக்கும் நூலாகும். தத்துவ சேகரத்தில் பரசொருபம், ஜீவசொருபம், புருஷார்த்த சொருபம், விரோதி சொருபம், உபாய சொருபம் என ஐந்து பிரகரணங்கள் உள்ளன. இரண்டாம் பிரகரணமாகிய ஜீவசொருபத்தில் ஆன்மா, உடல் அந்தக்கரணங்களினின்றும் வேறுபட்டது என்றும், சுயம்ரகாசமாக, ஆனந்த ரூபமாக, ஞானந்தங்கட்கு நிலக்களனாக அமைந்துள்ளது என்று விளக்கி, பிற மதக்கருத்துக்களை தருக்க ரீதியாக விமரிசித்துத் தன் மதக் கோட்பாட்டை நிலை நிறுத்துகிறார். இவரது சம காலத்த வராகிய வேதாந்த தேசிகர் சிறந்த தத்துவமேதையும் மாபெரும் கவிஞருமாவார். எனினும் இவரது படைப்புகள் வடமொழியிலுள்ளன. 'தேசிகப்பிரபந்தம்' எனும் இவரது தமிழ் நூல் தத்துவச் சிறப்புடையதன்று.

மற்றொரு வைணவ தென்கலை ஆசாரியர் மணவாள முனிவரும் சிறந்த தத்துவஞானி. ஆசாரிய ஹிருதயம் போன்ற நூல்கட்கு உரை வகுத்தவர். தமிழில் உபதேச ரத்தினமாலை, திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ஆர்த்தி போன்ற அழகிய நூல்கள் அருளியிருக்கிறார். எனினும் தமிழில் தத்துவ ஞானநூல் படைக்கவில்லை. வைணவ ஆசாரியர்கள் திவ்விய பிரபந்தத்துக்கு விளக்கவுரை வரைவதிலேயே பேரின்பம் கண்டனர். வடமொழிப் புலமையும், தென்மொழிப் புலமையும் ஒருசேரப் பெற்ற மாபெரும் மேதைகள் அவர்கள். எனினும் தருக்க நெறி சார்ந்த தத்துவப் பெருநூல் ஒன்று தமிழில் தரவில்லை என்பது நமது தவக்குறைவேயாகும். அதற்கொரு காரணம் அவர்கள் காலத்தே புத்தமதம், சமணம், சாங்கியம் போன்ற மதங்கள் தமிழகத்தில் இல்லாதொழிந்தன. பௌத்த சமண ஆசாரியர்கள் யாரும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் தமிழகத்தில் இல்லை. ஆதலினால் போலும் தருக்க நெறி சார்ந்த சிறந்த தத்துவ நூல்கள் தமிழில் தோன்றவில்லை.

(5)

தத்துவத்துறையில் மணி மகுடமாகத் திகழ்வது அத்வைத தத்துவமாகும். விவேகானந்தர், இரமணர், அரவிந்தர் போன்றோரால் இன்று உலகு புகழும் சிறப்பினையுற்றுள்ளது. சங்கரருக்குப் பின் அதன் செல்வாக்குப் பிறமதத் தத்துவத்திலும் தெளிவாகக் காண முடிகிறது.

நாகார்ச்சுனர், வசுபந்து போன்ற பௌத்த ஆசாரியர்களின் சிந்தனை வளத்தையும் தன் வயமாக்கிக் கொண்டு சங்கரர் தம் மாயாவாதமாகிய அத்வைத தத்துவத்தைப் பரப்பினார். அவருக்குப் பின் வித்யாரண்யர் பஞ்சதசி, சர்வதர்சன சாரசங்கிரகம் முதலிய வடமொழி நூல்கள் மூலம் வளப்படுத்தினார்.

இத்தகு அத்வைத நூல்கள் தமிழுக்கு மொழிபெயர்ப்பு மூலமாகவே அறிமுகமாயின. கோவிலூர் மடமரபினைச் சார்ந்த துறவிகளும், தஞ்சை குப்புசாமி ராஜுவும் வேதாந்த நூல்கள் மொழி பெயர்த்து வேதாந்த தத்துவத் துறையை வளப்படுத்தினர்.

சேஷாத்ரி சிவனாரின் நாநாஜீவ வாதக்கட்டளை, தத்துவராய சுவாமியின் சசிவன்ன போதம், குமார தேவரின் மகாராஜா துறவு போன்ற நூல்கள் தமிழில் படைக்கப்பட்டன.

வேதாந்தத் தத்துவத்துறையில் புகழ்மிக்க தருக்க நெறி சார்ந்த தத்துவப் படைப்பு தாண்டவராய சுவாமிகளின் கைவல்லிய நவநீதம் ஆகும். இந்நூல் தெலுங்கு, ஆங்கிலம், ஜெர்மன் ஆகிய மொழிகளில் சென்ற நூற்றாண்டிலேயே மொழிபெயர்க்கப்பட்டதிலிருந்தே இந்நூலின் பெருமை விளக்கும். தஞ்சை, நன்னிலம் நாராயண தேசிகரின் சீடராகத் தம்மைக் குறிப்பிடும் தாண்டவராயரின் வரலாறு கிடைக்கவில்லை. நாகப்பட்டினத்து வேளாள மரபினர் என்று சிலரும் அந்தணர் என்று சிலரும் குறிப்பிடுவர். கைவல்லிய நவநீதத்துக்கு அருணாசல சுவாமிகள், சச்சிதானந்த சுவாமிகள், பொன்னம்பல சுவாமிகள் முதலிய பலர் உரைவரைந்து உள்ளனர்.

பண்டித கோ.வடிவேலு செட்டியாரின் விரிவுரை புகழ்மிக்கது. தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் 1985இல் மறுபதிப்பொன்று வெளியிட்டுள்ளது. தாண்டவராயர் - தாயுமானவருக்கு முந்தியவர் என வடிவேலு செட்டியார் குறிப்பிடுகிறார். பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவராகலாம்.

கைவல்லிய நவநீதம் - பாயிரம், தத்துவ விளக்கப்படலம், சந்தேகம் தெளிதற்படலம் என மூவகைப்படுத்தியுள்ளது. இனிய தமிழ் நடையில், உயர்ந்த கருத்துக்களை எளிதில் புரிந்து கொள்ளுமாறு விளக்கியிருப்பது இந்நூலின் தனிச்சிறப்பாகும்.

பௌத்தத்துக்கு மணிமேகலை, சமணத்துக்கு நீலகேசி, சைவத்துக்கு சிவஞானபோதம், சித்தியார், சிவப்பிரகாசம், சங்கற்ப நிராகரணம், வைணவத்துக்கு தத்துவத்திரயம், தத்துவ சேகரம், அத்வைதத்துக்கு கைவல்லிய நவநீதம் என இந்த ஒன்பது புகழ்மிக்க நூல்களும் தமிழின் நன்கொடைகளாகத் தத்துவத் துறையில் ஒளிக்கின்றன.

தற்காலத்தில் தத்துவத் துறைகள் பல்கலைக் கழகங்களில் உள்ளன. எனினும், தமிழில் முதன்மைத் தகுதியுடைய நூல்கள் யாதும் இயற்றப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. மேனாட்டுத் தத்துவங்களையும், இந்தியத் தத்துவங்களையும் குறித்த ஒரு சில நூல்களே வெளிவந்துள்ளன. அவையும் சுயமான தமிழ்ச்சிந்தனை வளம் சார்ந்த படைப்பு எனப் பாராட்டும் வகையில் இல்லை. இவங்கையைச் சேர்ந்த கி.லட்சுமணன் அவர்களின் 'இந்தியத் தத்துவஞானம்' எனும் நூல் பழனியப்பா பிரதர்ஸ் வெளியிட்டுள்ளார்கள். இது ஓரளவுக்கு இந்தியத் தத்துவ ஞானத்தை அறிமுகப்படுத்தும் நூலாக அமைந்துள்ளது. சுயமாகச் சிந்தித்துத் தமிழின் சிந்தனை வளத்தைச் சிறப்பிக்கும் வகையிலான தத்துவ நூல்கள் இனிமேலேனும் தமிழில் படைக்கவேண்டியுள்ளது.

பழந்தமிழர் சமயம்

சித்தாந்த கலாநிதி, பேராசிரியர், ஓனவை, சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, மதுரை பழந்தமிழர் என்ற சொற்றொடர் நம் கண்ணிலும் காதினும் பட்டவுடனே நமது நினைவு தொல்காப்பியம் சங்க இலக்கியங்கள் ஆகிய நூல்கள் எழுந்த காலத்துக்கு நம்மைக் கொண்டு செல்லுகிறது. அக்கால மக்களின் வாழ்க்கைக் கூறுகள் நம் மனக் கண்ணில் தோன்றுகின்றன. அவர்களின் சமய உணர்வு ஒழுக்கங்களை உணர்த்தற்கெனச் சில சொற்களும் சொற்றொடர்களும் சிறந்த சான்றுகளாக அக்கால நூல்களில் நின்று நம் அறிவைப் பணி கொள்கின்றன. அந்நாளைய கல்வெட்டுக்களோ ஓவச் செய்திகளோ பிறவோ கிடைக்கவில்லை.

நல்லிசைப் புலமைச் சான்றோர் சிலர் அவ்வக்காலத்தில் பாடிய பாட்டுக்கள் சிலவற்றைப் பத்து பாட்டு, எட்டுத்தொகை எனப் பண்டையோர் தொகுத்துள்ளனர். அவை பலவும் தேர்ந்து கொள்ளப்பட்ட ஒரு சில சான்றோர்களின் சிலவும் பலவுமாகிய பாட்டுக்களாதலால் அவற்றைக் கொண்டு வரலாற்று முறையில் வைத்துச் சமய வுண்மைகளைக் காண்பது அரிதாகவுள்ளது.

தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கணங்களும் சங்க இலக்கியங்களும் அக்காலத்தே நிலவிய உலக வழக்கும் செய்யுள் வழக்குமாகிய இருவகை வழக்குகளையும் முதலாகக் கொண்டு எழுந்தவை. "தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்" என்றே தொல்காப்பியத்துக்குப் பாயிரம் வழங்கிய பண்பாரணார் குறிக்கின்றார். இவ்விருவகை வாக்குகளில் நிலவிய சமயக்கொள்கைகளைக் காண்பதே நமது முன்னிற்கும் பணியாகிறது.

சமய வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத அடிப்படைக் கடவுட் கொள்கையாகும். கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்ற உணர்வும், அவரை வாழ்த்தி வழிபட்டு இயலுவது சமய வாழ்வு என்ற கருத்தும் சமயத்தின் உட்கிடை. இவற்றை மேற்கொண்டு ஒழுக்குவது சமய வாழ்வாகும் என்பது நாடறிந்த கொள்கை. சமயத்தின் தோற்றம் மிகமிகத் தொன்மையான மக்கள் இயற்கையில் கண்ட பெரு நிகழ்ச்சிகளால் உள்ளத்தே கொண்ட அச்சமும் அவலமும் காரணமாகக் கொண்டது என்பர் வரலாற்றறிஞர்.

அச்சத்திற் கருவுற்றெழுந்த சமயம், இயற்கையின் கூறுகளான நிலம், நீர், தீ, காற்று, வான் என்ற ஐந்துக்கும் அப்பாலாய் அவற்றை ஆக்கிப் படைத்து ஆட்டிவைக்கும் முதற் பொருள் ஒன்று உண்டு என வுணர்ந்த அதற்கும் உலக வாழ்க்கைக்கும் தொடர்பு அமைத்து, அதனை உணர்ந்து இனிது ஒழுகச் செய்யும் முறையில் நல்ல தொண்டாற்றியிருக்கிறது. அந்த முதற் பொருளைப் பழந்தமிழர் கடவுள் என்றும் இயவுள் என்றும் வரும் இரண்டு சொற்களால் குறித்துள்ளனர்.

"கடவுள் வாழ்த்து" "பெரியோர் ஏத்தும் பெரும் பெயர் இயவுள்" என்ற தொடர் மொழிகள் யாவரும் நன்கு அறிந்தன. கடவுள், இயவுள் என்ற சொற்கள் கடத்தல், இயக்குதல் என்ற பொருட்குரியன. அக்குள் விக்குள் என்றாற் போல இவையும் கடவுட் இயவுள் என்று இயலுவதால், உள்ளும் புறமும் கடந்து நிற்பது, இயக்கி நிற்பது என்று பொருள்பட்டுக் கடவுள் எனப்படும் முதற் பொருட்கும் உள்ளும் புறமும் கலந்து நின்று இயக்குவதும் அவற்றைக் கடந்து நின்று அவற்றின் செயல் முறைக்கு ஆணை செலுத்துவதும் செய்தொழுவதும் என்ற கருத்தை உணர்த்துகின்றன. இக்கடவுட் கொள்கைக்கு நிலைக்களம் உயிரும் உலகமும் ஆகும்.

உலகமாவது "நிலம் தீ நீர் வளி விசும்போடு ஐந்தும் கலந்த மயக்கம்" என்பது தொல்காப்பியம். சமயச் சூழ்நிலையில், "காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே, பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம், ஞாயிறு திங்கள் சொல் என வருஉம் ஆயிரைந்தும்" சிறந்த பொருள்களாக நிற்கின்றன. உயிர்கள் புல் பூடுகளாகிய ஓரறிவுயிர் முதல் மக்கள் ஈறாக ஆறுவகையாகப் பிரிக்கின்றன. இவ்வுயிர்கள் யாவும் "மன்னுயிர்" என்றும் "தொல்லுயிர்" என்றும் சிறப்பிக்கப்படுவதால் அவை கடவுளாகிய முதல் பொருளால் படைக்கப்பட்டாமல் அப்பொருளே போல என்றும் நிலைபெருடைய உள்பொருளாகும். ஏனை உலகம் உலகிலுள்ள பொருள்களும் அம்முதற் பொருளால் படைக்கப்படுவனவாம். கடவுளை முதற்பொருள் என்று குறிப்பதோடு "உலகு இயற்றியான்" எனவும், "உலகு படைத்தோன்" (நற்.240) எனவும் குறித்திருப்பது இக்கருத்துப்பற்றியேயாம்.

உயிர்கள் இன்ன உரு இன்ன நிறம் என்று சொல்ல வொண்ணாத உருவுடையன; ஆயினும் அவை உலகியற் பொருள்களான உடம்பையும் ஏனைப் பொருள்களையும் இயக்குவதும் அவற்றோடு கூடி இயங்குவது செய்வன; அவ்வியக்கத்தால் அவற்றினையே வினைகள் தேமான்றி நிலவுகின்றன. "வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது, நினைவுங்காலைக் காலமொடு தே என்றும்" என்று நூலோர் கூறுகின்றனர். செய்யும் தொழிலுக்கேற்ப ஊதியமும் உறையுளும் அமைவது போலச் செய்யும் வினைக் கேற்ப உயிர்க்கு நுகர்ச்சியும் உடம்பும் அமைகின்றன. உடம்பையும் நுகர் பொருளையும் படைத்து அளிக்கும் வகையில் முதற் பொருளாகிய கடவுள் மேன்மையுற்று விளங்குகிறார்.

இதனால் கடவுட்கும் உலகத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு படைப்போனுக்கும் படைக்கப்படுபொருட்கும் உள்ள தொடர்பாய்க் கடவுளை உலகைத் தனக்குரியதாகக் கொண்ட உடையவனாகவும், உலகம் அவனது உடைமையாகவும் நிறுத்துகிறது.

உயிர்கள் உலகிடைத்தோன்றும் உடம்பை இடமாகக் கொண்டு வினை (தொழில்) செய்து பயன் பெறுவதால் இவ்வுலகம் உயிர்களின் பொருட்டே படைக்கப்பட்டு அவற்றிற்கு உதவப் பட்டிருப்பது என்பது பழந்தமிழர் சமயக் கொள்கை. இதனால் கடவுட் பொருட்கும் உயிர்க்கும் உள்ள தொடர்பு உதவி செய்வோனுக்கும் உதவி செய்யப்பட்டோர்க்கும் உள்ள தொடர்பாய், உதவி பெற்றோன் உதவி செய்தோனுக்குக் கடமைப்பட்டு அவன் நன்றியினை நினைந்தொழுகுவது போல உயிர்கள் கடவுளது அருளை நினைந்து வழிபட்டுடொழுகுவது கடனாகும் என்பதை வற்புறுத்துகிறது. இதனால்தான் தொல்காப்பியனார் கடவுள் வாழ்த்துப்பகுதிக்குச் சிறப்பாக இலக்கணம் வகுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

உயிர் வகையுள் மக்களைத் தனிப்பட நிறுத்தி உயர்திணை உயிர் என்றும், ஏனை உயிர் வகையை அஃறிணையுயிர் எனவும் பழந்தமிழர் கொண்டனர். "உயர்திணை என்மனார் மக்கட் சுட்டே, அஃறிணை என்மனார் அவரல பிறவே" என்பது தொல்காப்பியம். மக்களினத்துள் அடங்காமல், கடவுளாகிய முதற் பொருளுமாகாமல் இரண்டற்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் தெய்வங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை மக்களுயிர் போல மனவுணர்வும் வினை செய்தலும் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சியும் உடையவாய்ப் பிறத்தலும் இறத்தலும் செய்வன. இவற்றின் செயல் முறையும் வாழ்க்கையும் மக்களுயிரின் மேனிலையில் உள்ளன. "தெய்வம் சுட்டிய பெயர் நிலைக்கிளவி" மக்கள் இனத்தன அல்ல வாகலின் "இவ்வென அறியும் அந்தம் நமக்கு இல" என்றும், சொல்லுலகில் "உயர்திணை மருங்கின்பால் பிரிந்து இசைக்கும்" என்றும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் வகுத்துரைக்கின்றார்.

பழந்தமிழர் சொல்லுலகை உயர்திணை அஃறிணை எனக் கொண்டாற் போலப் பொருளுலகைக் குறிஞ்சி முல்லை மருதம் பெய்தல் பாலை என் ஐந்தாக வகுத்துக் கொண்டனர். இப்பகுதியுள் வாழ்ந்த மக்கள் முறையே குன்றவர், ஆயர், வேளாளர், பரதவர், எயினர் எனக் குறிக்கப் பெற்றனர். அவர்களைத் திணை நிலை மக்கள் என்பது வாக்கம். அவரவர் வாழ்க்கைக்குரிய உணவு தொழில் முதலியன தனித்தனியே உள்ளன. அவற்றோடு சமயவொழுக்கத்தைக் கூட்டி மேலே குறித்த தெய்வங்களை யும் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் உரிமை செய்துள்ளனர்.

குறிஞ்சிக்கு முருகனும், முல்லைக்கு மாயவனும், மருதத்துக்கு இந்திரனும், பெய்தலுக்கு வருணனும், பாலைக்குக் கொற்றவையும் தெய்வமாவார். இவர்கட்கு நாட்பூசனையும் விழாவும் வழிபாடும் செய்வது சமய வொழுக்கமாகிறது. கடவுள் என்பது இத் தெய்வவகைகட்கு மேற்பட்டு நின்று எல்லாம் வல்ல முழு முதற் பொருளாக நிலவுகிறது. எல்லா நிலப்பகுதிக்கும் நீர் தீ வளி விசும்பு ஆகிய அனைத்திற்கும் மேலாய் எல்லாம் தன் ஆணை வழி நிற்கப்பண்ணுவது பற்றிக் கடவுட் பொருட்கெனத் தனியே நிலம் கிடையாது; எல்லா நிலங்களிலும் இக்கடவுட் குறிப்புப் பொதுவாகக் காணப்படுதொன்றே இதற்குப் போதிய சான்று.

குறிஞ்சி நிலத்து முருகன் முதலாய தெய்வவகை எல்லாவற்றிற்கும் தோற்றமும் ஈறும் கூறப்படுவதில்லை. இப்பொருளைக் குறிக்கும் போதெல்லாம் சங்க இலக்கியங்கள் பிறைமுடியும், முக்கண்ணும், கறைமிடறும் உடையனாகக் குறிக்கின்றன. இதனால் இன்று சிவம் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படும் பொருள் இவ்வடையாளங்களைத் தன்பால் கொண்டிருப்பது கொண்டு, சிவபுரம் பொருளே பழந்தமிழர் சமயத்துறையில் நிலவிய கடவுள் என்பது தெளிவாகத் தோன்றுகிறது. தெய்வங்கட்குத் தோற்றமும் கடவுட்கு அது கூறப்படாமையும் நோக்கின், பிறவா வாழ்க்கைப் பெருமையுடையது கடவுள் என்றும், பிறந்து நிலைவேறு கொண்டு இயலுவன தெய்வங்கள் என்றும் பழந்தமிழர் கருதிய கொள்கைகளாகின்றன.

மக்கள் வாழ்வில் வினையுணர்வும் மறு பிறப்பும் வீடுபேற்றின்பமும் நிரயத் துன்பமும் சொல்வழக்கில் நிலவுகின்றன. மக்களுடைய மனம் மொழி உடம்பு மூன்றின் அசைவு அசைவின்மைகளால் வினைகள் தோன்றுகின்றன. வினையில்லாத உயிரே உலகில் இல்லை.

ஓவ்வொரு வினைக்கும் பயன் உண்டு. இன்பம் பயப்பது நல்வினை; துன்பம் தரவது தீவினை செய்தோர் துன்பத்துக்கும் உரியராவர். வினை உயிரோ உணர்வோ இல்லாததாகலின், அது தானே சென்று வினை செய்தவனுக்கு உரிய பயனை நல்குவதில்லை. வினை செய்தோனுக்கு வினைப் பயன் அவனையே அடைதற்குரிய தொழிலைச் செய்யும் வகையில் தெய்வங்கள் பணிபுரிகின்றன. அதுபற்றியே அவற்றைப் "பால்வரை தெய்வம்" என்று சான்றோர் குறிக்கின்றனர். செய்யப்படும் வினைப் பயன்களுக்கேற்ப உயிர்கட்கு இம்மை மறுமை வீடுபேறு என மூவகையுலகுகள் காட்டப்படுகின்றன. வினை செய்தற்குரிய உலகம் நாம் வாழும் மண்ணுலகம்.

நல்வினைப் பயனை நுகர்த்தற்குரிய மறுமையுலகம் நிரயம் என்றும் வினைத்தொடர்பினின்றும் அறவே நீங்கி விளங்கும் அறிவுடைச் சான்றோர்க்குரியது வீடுபேறு என்றும் பழந்தமிழர் கருதினர். வினை தோன்றும் போதே அதன் பயனும் உடன் தோன்றுகிறது. வினை முடிவில் அதன் முழுத்த பயன் உருவாகி வினைசெய்த ஒருவனை அடையும் நிலையை எய்துகிறது. அவன் அப்பயனை நுகரும் வரை அவனக்கு அஃது ஊழ்கனிபோல் நின்று நுகர்ச்சிக் குரிய காலம் வந்ததும் தெய்வத்தின் ஆணையால் அவனை எவ்வகையாலேனும் அடைந்து விடுகிறது. அதனால் அதனை ஊழ்வினை என்று அறிஞர் அறிவிக்கின்றனர்.

ஊழ்வினையை ஊட்டுவிக்கும் பணி கடவுட்பொருளின் ஆணைவழி இயங்கும் தெய்வங்களின் செயலாதலால், தெய்வ வழிபாட்டால் வினைப்பயனது நுகர்ச்சி காலவகையில் வேறுபடும் என்ற கருத்துப் பண்டையோர் கொண்டிருந்தனர். குன்றவர் முருகனுக்கு வழிபாடாற்றி வேட்டம் செல்வதும், ஆயர் மாயோனுக்குக் குரவையாடி வழிபாடியற்றுவதும், வேளாளர் இந்திர விழா எடுத்தலும், பரதவர் சுறவுக்கோடு நட்டு வருணனுக்கு வழிபாடு செய்து மீன்வேட்டம் புரிவதும், கொற்றவையை வழிபட்டு எயினர் மறத்தொழில் செய்வதும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுவது இது பற்றியேயாகும்.

உலக வாழ்வில் காணப்படும் உயிர்கள் அனைத்துக்கும் இன்பம் பெறுவது ஒன்றே குறிக்கோளாகும். "எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பதுதான் அமர்ந்து வருஉம் மேவற்றாகும்" என்பது தொல்காப்பியம். இந்த இன்பப் பயன் பெறுவது குறித்தே உலக வாழ்வு நடைபெறுகிறது; உயிர்களால் செய்யப்படும் வினைகள் யாவும் இக்குறிக்கோளையே நாடி நிற்கின்றன. இந்த இன்பப் பயன் பெறுவது பற்றித் தோன்றும் வினை இடையீடு படுமிடத்தும் இடையூறு எய்துமிடத்தும் அவற்றை நீக்கும் செயல்வகைகளில் மக்களின் அறிவும் முயற்சியும் பெரிதும் ஈடுபடுகின்றன.

இடையீடும் இடையூறும் அவ்விரண்டின் எல்லையைக் கடந்து போகிறபோது சமயவுணர்வும் வழிபாடும் தோன்றுகின்றன. பெருமழை, மழையின்மை, கருங்காற்று, கொடுவிலங்கு, பெரும்பகை முதலியவற்றால் இடையூறு உண்டாகுமாயின் மக்கள் தேய்வ வழிபாட்டில் சிறந்து நிற்கின்றனர். பெருமழைக்கு வருந்திய மலையுறை குறவர்,

"மலைவான் கொள்கென வுயர்பலி தூஉய்
மாரி யான்று மழைமேக் குயர்கெனக்
கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்
பெயல்கண் மாறிய உவகையர்" (புறம்.143)

எனச் சான்றோர் குறிப்பது காண்க. செய்யும் வினை காரணமாகத் தோன்றும் சமய வழிபாடு, வினையின் தொடக்கத்தில் இடையூறு வாராமை கருதியும், இடையில் வந்த இடையூறு நீங்குவது கருதியும், முடிவில் வினைப்பயன் நல்கும் இன்பம் குறித்து ம் நடைபெறுகிறது.

மக்களுடைய வாழ்வை அகம் புறம் என இரண்டாக வகுத்து முறை செய்து கொண்டவர் பழந்தமிழர். அகம் என்பது தனியே இருந்து வாழ்க்கை நடத்தும் உடல் வளர்ச்சியும் மன வளர்ச்சியும் ஒருங்கு பெற்ற ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஒருவரைப்பொருவர் தனித்துக்கொண்ட காதலுறவு கொண்டு உள்ளத்தால் ஒன்றுபட்ட மணம் செய்து கொண்டு மனையறம் புரியும் ஒழுகலாறாகும். அக்காலத்தே தோன்றும் காதலுறவு இடையீடும் இடையூறும் எய்துமிடத்து, காதலர் மேனிக்கண் தோன்றும் வாட்டமும் மலிவும் குறித்துத் தெய்வ வழிபாடு நடைபெறுகிறது. குன்றவரிடையே நடக்கும் வெறியாட்டு இதற்குச் சீர்த்த சான்றாகும். புறவாழ்வு என்பது மனையறம் புரிந்தொழுகும் மக்களிடையே பொருளும் புகழும் போர் வென்றியும் பிறவும் பற்றி நிகழும் ஒழுகலாறாகும்.

புறவாழ்வின் கண், அகத்துறை இன்பம் நுகர்ந்தும் புறத்துறைப் புகழும் வென்றியும் எய்தியும் உவர்ப்புற்ற சான்றோர் "சிறந்துது பயிற்றல்" என்னும் துறவு வாழ்க்கை மேற்கொள்வது பண்டைத் தமிழர் சமயக் கொள்கையாகும். "காமம் சான்ற கடைக் கே காட்காலை, ஏமம் சான்ற மக்களோடு துவன்றி, அறம்புரி சுற்றமோடு கிழவனும் கிழத்தியும், சிறந்து பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே" என்பது தொல்காப்பியம். இங்கு இறத்தல் என்றது வயது முதிர்ந்தல்.

பொருள் இன்பங்களின் கவைகாணாத ஒருவன் துறவு மேற்கோடல் என்பது தமிழர் சமயக் கொள்கைக்குப் புறம்பானது. இச்சான்றோர் இன்பமும் துன்பமுமாகிய இரண்டினையும் ஒரு சேரவுவர்த்து வினையின் நீங்கி விளங்குபவராதலின், இவர்கட்குத் தெய்வ வழிபாடு கிடையாது. இவர்களால் வழிபடப்படுவது கடவுள் எனப்படும். முழுமுதற் பெரும் பொருளேயாகும். அதனால் இத்துறவிகளையும் கடவுளர் என்பது பழந்தமிழ் மரபாயிற்று. சடை முடித்துப் பலகாலும் நீராடித் தோலுடுத்துக் காய்கனி கிழங்கு இலைகளை உண்டு காடும் குன்றுமாகிய இடங்களில் வாழ்வது துறவோர் நிலைமையாகும்.

இவர்கள் ஏனை போல நல்வினை செய்து துறக்கயின்பம் பெறவிழையாது, உற்ற நோய் பொறுத்தலும் உயிர்களுக்கு ஊறு செய்யாமையுமாகிய தவம் மேற்கொண்டு மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்த ஒழுகுவர். இப்பெருமக்களது வாழ்வு முழுதுமே சமயநிறியில் இயங்குதலால், இவர்கட்கெனத் தனி நிலையில் சமய வாழ்வும் வழிபாடும் இல்லை. இவர்கள் சொல்லுவனவும் நினைப்பனவும் யாவுமே கடவுட் பெரும் பொருளோடு கலந்து பிரிப்பின்றிப் பிறங்கும். இவர்கள் நெஞ்சின்கண் நின்று நிலவும் கடவுள், "பால்புரை பிறைநுதல் பொலிந்த சென்னி, நீலமணிமிடற்றுப்" பெரும் பெயர்க் கடவுள். முற்றுந் துறந்த முனிவரும் முடியுடைய மூவேந்தரும் தலைசாய்த்து வணங்கியது இக்கடவுளையேயாகும்.

'புயிர் அத்தை நின்குடையே முனிவர் முக்கட் செல்வர் நகர்வலம் செயற்கே" என்று சான்றோர் தெருட்டுதல் காண்க. முழுமுதல் கடவுட்கும் மண்ணுலகவுயிர் கட்கும் இடையே நிலவும் தெய்வங்கள், மக்களுடைய வழிபாட்டையேற்று அவர்கள் நலம்பெறத் துணைபுரியும் என்ற கருத்தால் பகைப்பொருளை வெல்வதற்கும் துன்பத்தினின்றும் உயிர்களைக் காத்தற்கும் அது தெய்வங்களின் தொடர்பு சமய வாழ்வில் சிறந்து நின்றது.

மக்களுயிர்களுள்ளும் அல்லன கடிந்து நல்லனவே புரிந்தவை மறுமையில் தெய்வங்களாயினவும் உண்டு. இவ்வாற்றல் தெய்வங்களைப்பற்றிப் பல்வேறு வரலாறுகள் சமயத்துறையில் காணப்பட்டன. அவற்றை இந்நாளில் புராண வரலாறுகள் என்பது வழக்கம். மக்கள் வாழ்க்கையைப் பொருளாகக் கொண்டெழுந்த பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் தெய்வங்கள் சார்பான புராண வரலாறுகள் பல உளவாயின.

குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமான முருகனைப் பற்றிய வரலாறுகளில், அம்முருகன் தாமரைப்பூவில் பிறந்தான் என்பதை "நிவந்தோங்கு இமயத்து நீலப்பைஞ்சனைப், பயத்தோர் என்ப பதுமத்துப்பாயல்" என்று பரிபாடல் முதலிய நூல்கள் குறிக்கின்றன. கடவிடத்தே இருந்து குறும்பு செய்து உயிர்களை வருத்தித்திரிந்த சூரவன்மாவின் காவல் மரமான மாமரத்தைத் தடிந்து அவனையும் கொன்று முருகன் மேன்மையுற்றான் என்பதை,

"நளியிரும் பரப்பின் மாக்கடல் முன்னி
அணங்குடை யவுணர் ஏமம் புணர்க்கும்
சூருடை முழுமுதல் தடிந்த பேரிசைக்
கடஞ்சின விறல்வேள்"
என்று பதிற்றுப்பத்தும்,
"அவுணர் நல்வலம் அடங்கக் கவிழினர்
மாமுதல் தடிந்த மறுவில் கொற்றத்து
எய்யா நல்விசைச் செவ்வேற் சேஎய்"

என்று முருகாற்றுப் படையும் பிறவும் குறிக்கின்றன. "குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுகப்பின், மடவரல் வள்ளியோடு நகைய மாந்த" முருகனைச் சிறப்பிக்கும் சான்றோர், வள்ளியை, "முருகவுணர்ந்தியன்ற வள்ளி" என்றும், அவளுடைய பெற்றோரை, "குறிஞ்சிக் குன்றவர் மறங்கெழு வள்ளி தமர்" என்றும் எடுத்துரைக்கின்றனர்.

முல்லை நிலத் தெய்வமான மாயோன், கண்ணனால் முல்லை நிலத்து ஆயரிடையே யமுனைக் கரையில் விளையாடிய வரலாறு,
"வடா அது,

வண்புனல் தொழுநை வார்மண லகன்றுறை
அண்டர் மகளிர் தண்டழை யுடையர்
மரஞ்செல மிதித்த மாஅல்"

என்றும், கஞ்சன் விடுப்பக் குதிரை வடிவில் வந்த அசுரனை வென்ற செய்தியை,

"காயம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன் தகை கண்டை
மேவார் விடுத்தந்த கூந்தற் குதிரையை
வாய்பகுத்திட்டுப் புடைத்த ஞான்று இன்னன்கொல்
மாயோன் என்றுஉட் கிறுளன் நெஞ்சு"

என்றும் சங்க இலக்கியங்கள் குறிக்கின்றன. இவ்வாறே மருதத்துக்குரிய தெய்வமான இந்திரன், முருகன் முதலிய தெய்வங்கட்குப் படையுதவிய பண்பும், அகலிகை பொருட்டு மேனி முழுவதும் கண் பெற்ற கதையும் பழந்தமிழரிடையே நிலவின. பாலைக்குரிய தெய்வமான கொற்றவையை முருகனுக்குத் தாய் என்றும், அவளே எல்லாத் தெய்வங்கட்கும் பழையவள் என்றும் கூறுகின்றனர்.

தாருகன் உரம் கிழித்த தறுகண்மையும், எருமை வடிவில்வந்த அவுணனை வென்று சிறந்த வீறுடைமையும் அவன் செய்தியில் விளக்கம் பெறுகின்றன. வருணனாகிய நெய்தல் நிலத்தெய்வத்தைப் பற்றி ஒரு செய்தியும் பழந்தமிழ் நூல்களில் எவராலும் எவ்விடத்தும் கூறப்படவில்லை. இச்செய்திகளை விழாக்காலங்களில் மக்கட்குக் காவியங் கூறியும் ஒவியம் காட்டியும் உரைப்போர் இருந்திருக்கின்றனர். இதனை,

"இந்திரன் பூசை இவள் அக லிகைஇவன்,
சென்ற கவுதமன் சினனுறக் கல்லுரு
ஒன்றியபடி இதுஎன்று உரைசெய் வோரும்"
உளர் எனப் பரிபாடல் பகர்வது காண்க.

இத்தெய்வங்கட்கெல்லாம் மேலாய் உலகுஉயிர்களின் வேறாய் ஒன்றாய் உடனாய் நிலவும் கடவுள் நிலையில் சிவ பரம்பொருளை வைத்து அவன் வடிவத்தை,

"பால்புரை பிறைநுதல் பொலிந்த சென்னி

என்றும்,

"பேரிசை நவிரம் நோய் உறையும்
காரியுண்டிக் கடவுள்"

என்றும் கூறுவர். அவன் முப்புரம் எரித்த வரலாற்றை,

"ஓங்குமலைப் பெருவில் பாம்புஞாண் கொளீஇ
ஒருகணை கொண்டு மூவெயில் உடற்றிப் பெருவிறல் அமரர்க்கு வென்றி தந்த கறைமிடற் றண்ணல்"

என்றும்,

தொடங்கற்கண் தோன்றிய முதியவன் முதலாக
அடங்காதார் மிடல்சாய அமரர்வந் திரத்தலின்
மடங்கல்போற் சினைஇ மாயம்செய் அவுணரைக்
கடந்தடு முன்பொடு முக்கண்ணால் மூவெயிலும்
உடன்றான்"

என்றும்,

"உமையமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண்,
மூவெயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வன்"

என்றும்

பழந்தமிழர் தம்முட் பாராட்டிப் பரவி வந்துள்ளனர். பழந்தமிழர் சமய வாழ்வில் கார்த்திகை விளக்கீடும், மார்கழித்தைந் நீராட்டும் பங்குனி உள்ளிவிழாவும், சித்திரை இந்திரவிழாவும், வேனில் விழாவும் பிறவும் சிறந்து விளங்கின. கார்த்திகை விளக்கீட்டு விழா இன்றைய தீபாவளியும் பொங்கற் புதுநாள் விழாவும் ஆகிய இரண்டின் சிறப்புக்களை ஒருங்கே தன்கண் கொண்டிருந்தது. இதனை,

"மழைகால் நீங்கிய விசம்பில்
குறுமுயல் மறுநிறம் கிளர மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகலிருள் நடுநாள்
மறுகு விளக்குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழவிறல் மூதூர்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழவுடன் அயர வருகதில் அம்ம"

என்றும், இக்காலத்தே புதுமணமகளிர் புது நெல் கொண்டு அவலிடித்துப் பாற் பொங்கல் இட்டு மகிழும் திறத்தை, இதே பாட்டில்,

"புதுமண மகடே உவயினிய கடிநகர்ப்
பல்கோட் டடுப்பிற் பால்உலை இரீஇக்
கூழைக் கூந்தல் குறுந்தொடி மகளிர்
பெருஞ்செய் நெல்லின் வாங்குகதிர் முறித்துப்
பாசவல் இடிக்கும் இருங்காழ் உலக்கை"

என்று நக்கீரனார் நவில்வதனால் நன்கு அறியலாம். மார்கழித் திருவாதிரை நாளில் தொடங்கித் தைப்பூசம் வரையில் நடைபெறும் தைநீராட்டு பரிபாடலில் பாரித்துக் கூறப்படுகின்றது. விசய நகர வேந்தர் காலத்துத் தோன்றிய மொழி நிலை உணர்வு வேறுபாட்டால் கார்த்திகை சீரழிந்தது; தீபாவளி புதிது தோன்றிற்று; தைந் நீராடல் தலை தடுமாறிற்று. வேனில் விழா காமன் பண்டிகையாயிற்று. இக்காலத்தில்தான் தெய்வ நிலையங்களில் வழிபாட்டில் வட மொழி இடம் பெற்றது. ஊர்ப் பெயர்களும் தெய்வங்களின் பெயர்களும் வட மொழியில் மாறின; பின்னர் மக்கட் பெயரும் வட மொழிப் பெயர்களாயின.

பழந்தமிழரிடையே சமய வழிபாட்டில் அவரது தமிழ் மொழியே நிலைபெற்றிருந்தது. தெய்வங்கட்குக் கோயில்கள் இருந்தன. அவற்றை நகர் என்றும் தேவகுலம் என்றும் வழங்கினர். மலை முடியும் கடற்கரையும் தெய்வங்களுரையும் கோயில் எடுக்கும் சிறப்புடைய இடங்களாயின. நவிர மலையின் முடியில் முக்கட் செல்வனுக்கு இருந்த கோயிலை மலைபடுகடாம் என்ற சங்க இலக்கியம் குறிக்கின்றது. இக்கோயில்கள் பலவும் மரத்தாலும் மண்ணாலும் பண்டை நாளில் கட்டப் பெற்றன.

பல்லவர் காலத்தில்தான் கோயில்களைக் கருங்கற்களால் அமைக்கும் முறை உருக்கொண்டு சிறப்பதாயிற்று. சிவபரம் பொருள் எல்லாத் தெய்வங்கட்கும் மேலாம் நிலையில் எல்லா நிலங்கட்கும் பொதுவாய் இலங்குவது பற்றிச் சிவத்துக்கு எடுக்கும் கோயில்களில் சிவனை நடுவில் வைத்துக் குறிஞ்சிக்குரிய முருகனையும் முல்லைக்குரிய மாயோனையும் பாலைக்குரிய கொற்றவையையும் பிறவற்றையும் "பரிவார தேவதைகள்" என்ற பெயரால் சூழவைத்துச் சமய ஒருமை கண்டவர் பழந்தமிழர்.

இவையேயன்றி, ஊர்தோறும் அன்பர்கள் கூடிப் பரவுமிடந்தோறும் தெய்வங்கட்குக் கோயில்கள் இருந்தன. இவற்றின் வேறாக,

"காடும் காவும் கவின்பெறு துருத்தியும்
சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பும்
மன்றமும் பொதியிலும் கந்துடை நிலையினும்

தெய்வ வழிபாடுகள் சிறப்புற நடைபெற்றன. கந்துடைநிலை என்றது பிற்காலத்தே சிவலிங்கம் என மொழி பெயர்க்கப்பட்டு விட்டது. சிவவடிவம் கந்தும், அதன் பீடம் நிலையுமாகும்.

இவ்வுண்மையறியாத மடவோர் கந்தினை ஆண்குறி என்றும்; நிலையினைப் பெண்குறி என்றும் பிதற்றினர். சிலர் இப்பேதைமையை அறிவுடைமையாக எண்ணிப் பொய்க்கதை புனைந்து மனத்தேமான வுணர்வின்றி எழுத்தால் வரைந்து விட்டனர். தெய்வ வழிபாட்டில் உயிர்ப் பலியும் குருதி கலந்த சோறும் படைக்கப்படுவதுண்டு. எங்கும் விளக்குகளை ஏற்றித் தெய்வங்கட்கு நீராட்டிப் பூச்சுடி மணி இயக்கி நறும் புகை எடுப்பர்; அக்காலை பல்வேறு நிறமுடைய பூக்களைத் தூவி வழிபாட்டுக்குரிய தெய்வங்களைப் பரவுவர். முருகனை வழிபடுவோர், கையால் தொழுது காலுற வணங்கி,

நெடும் பெருஞ் சிமயத்து நீலப்பைஞ்சுகளை
ஐவருள் ஒருவன் அங்கை ஏற்ப
அறுவர் பயந்தே ஆறமர் செல்வ,
ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ, மால்வரை
மலைகள் மகனே, மாற்றோர் கூற்றே,
வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ,
இழையணி சிறப்பின் பழையோள் குழவி,
வானோர் வணங்குவில் தானைத் தலைவ
மாலை மார்ப நூலறி புலவ
செருவில் ஒருவ பொருவிறல் மள்ள
அந்தணர் வெறுக்கை அறிந்தோர் சொன்மலை
மங்கையர் கணவ மைந்தர் ஏறே
வேல்கெழு தடக்கைச் சால்பெருஞ் செல்வ
குன்றம் கொன்ற குன்றக் கொற்றத்து
வின்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ
பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவ ரேறே
அரும்பெறல் மரபிற் பெரும்பெயர் முருக
நசையுநர்க் கார்த்தும் இசைபே ராள
அலந்தோர்க் கனிக்கும் பொலம்பூண் சேய்
மண்டமர் கடந்தநின் வென்னா டகலத்துப்
பரிசிலர்த் தாங்கும் உருகெழு நெடுவேள்
பெரியோர் ஏத்தும் பெரும்பெயர் இயவுள்
சூர்மருங் கறுத்த மொய்ப்பின் மதவவி
போர்மிகு பொருந குரிசில்,
எனச் சொல்லி முடிவில்,
"நின் அளந் தறிதல் மன்னுயிர்க் கருமையின்
நின்னடி உள்ளி வந்தனென் நின்னொடு
புரையுநர் இல்லாப் புலமை யோய்"
என்று கூறி வணங்குவர், வேறு சிலர்,
"யா அம் இரப்பவை,
பொருளும் பொன்னும் போக முமல்ல நன்பால்
அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்
உருளிணர்க் கடம்பின் ஒலிதா ளேயே"
என்றும், வேறு சிலர்,
யாமும் எம்கற்றமும் பரவுதும்
ஏம வைகல் பெறுக யாம்எனவே

என்றும் வழிபடுகின்றனர். சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுக என்பது தமிழர் வழிபாட்டு முறை. இன்றைய தமிழர், தெய்வ வழிபாட்டில் தாம் அறியாத மொழியில் "முறம் போன்ற காதுகளையுடையவனே," "குடம் போன்ற வயிற்றையுடையவனே," பெண்ணின்பத்தைப் பெரிதும் விரும்புவனே" என்று ஆண் தெய்வங்களையும், "கடல்போன்ற நிதம்பத்தையுடையவனே" "இடையறாத போகத்தை விரும்புவனே" என்று பெண் தெய்வங்களையும் வழிபாடு என்ற பெயரால் வசைபாடுகின்றனர். இன்றைய வழிபாட்டு அருச்சனைகளில் தெய்வ தூஷணமும் வஞ்சனையும் பெருகியிருக்கிறதேயன்றிப் பூசனையும் வணக்கமும் இல்லை என்றால் அது மிகையாகாது. வடமொழித் தொடர்களைக் கேட்கும் வடமொழி அறிஞர் மனத்தே வெறுப்பும், முகத்தே சுளிப்பும் கொண்டு வருந்துகின்றனர்.

அரசியல், கல்வி, வாணிபம் முதலிய எல்லாத் துறைகளும் மக்கள் வழங்குகின்ற மொழியிலேயே இயங்க வேண்டும் என்ற வேட்கை மீதூர்ந்திருக்கும் இந்நாளில் தமிழருள் சிலர் மொழிவெறி கொண்டு தாம் சமய வழிபாட்டில் செய்துவரும் பெரும் பிழையைத் திருத்திக்கொள்ளாமல் விடாப்பிடியாக இருப்பது சமய வளர்ச்சிக்கு ஆதரவு தருவதாகத் தோன்றவில்லை. வடமொழியறிஞர்க்கும் வெறுப்பைத் தந்து, நாட்டு மக்களுக்கு இருளை விளைவித்துச் சமய உணர்வொழுக்கங்களில் மக்கள் உள்ளத்தில் புறக்கணிப்பை நல்கும் இப்பிழைபட்ட வழிபாட்டு முறையைச் சமய நிலையங்கள் இனியும் நீடிக்க விடுவது அறமாகாது. மேலும் வடமொழி ஆகமங்களோ தமிழ்ச் சமய இலக்கியங்களோ யாதும் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் வடமொழியில்தான் வழிபாடு நடைபெற வேண்டுமென்ற விதியை வகுத்ததே கிடையாது. வாழ்க்கைத் துறையில் தான் போலிச் செயல் பெருகிறென்றால் வழிபாட்டிலும் போலியுரை வளருமானால் தெய்வங்களின் அருள்தான் கைவருமோ என்று உள்ளம் அஞ்சுகின்றது. தெய்வந்தான் துணைசெய்ய வேண்டும்

பௌத்த சமயம்
மயிலை திரு. சீனி. வேங்கடசாமி

பகவன் புத்தர் பரி நிர்வாணம் அடைந்த சில காலத்திற்குப் பிறகு பௌத்த மதத்தில் சில பிரிவுகள் தோன்றின. அந்தப் பிரிவுகளை ஹீனயான பௌத்தம், மஹாயான பௌத்தம் என்னும் இரண்டு பெரும் பிரிவுகளில் அடக்கலாம். ஹீனயான பௌத்தத்திற்குத் தேரவாத பௌத்தம் என்றும் அனாத்மவாத பௌத்தம் என்றும் பெயர்கள் உண்டு. இதுவே பழமையான பௌத்த மதம். மஹாயான பௌத்தம் பிற்காலத்தில் தோன்றியது.

இவ்விரண்டு வகையான பௌத்த மதங்களும் அவற்றின் பிரிவுகளும் பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலே இருந்தன. இப்போது தமிழ் நாட்டிலே பௌத்த மதம் முழுவதும் மறைந்துவிட்டது. இலங்கை, பர்மா, சீனம், திபெத்து முதலிய தேசங்களிலே இன்றும் பௌத்த மதம் நிலைபெற்றிருக்கிறது.

தமிழ் மொழியிலே பௌத்த சமய நூல்கள் பல இருந்தன. அவையெல்லாம் சமயப் பகை காரணமாகப் பிற்காலத்திலே அழிக்கப்பட்டன. இப்போது தமிழில் எஞ்சியுள்ள பௌத்த காவியம் மணிமேகலை ஒன்றுதான். மணிமேகலையிலே தேரவாத பௌத்தம் (அனாத்மவாத பௌத்தம்) கூறப்படுகிறது. ஆகவே, தேரவாத பௌத்தக் கொள்கை (தேரவாத தத்துவம்) என்ன என்பதை இங்கு விளக்குவோம்.

பௌத்த மதத்தில் இல்லறம் துறவறம் என்னும் இரண்டு அறங்களே உள்ளன. இல்லறத்தாராகிய சாவக நோன்பிகள் மும்மணிகளை வணங்கிப் பஞ்சசீலங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக வேண்டும். ஆனால், இல்லறத்தார் பிறவா நிலையாகிய நிர்வாண மோக்ஷம் அடைய முடியாது. துறவறத்தில் நின்றவர் மும்மணிகளை வணங்கிப் பத்துவகைச் சீலங்களை மேற்கொண்டு, நான்கு வாய்மைகளைக் கடைப்பிடித்து, அஷ்டாங்க மார்க்கத்தில் ஒழுகி, ஞானம் யோகம் ஆனாபான ஸ்மிருதி முதலியவைகளைச் செய்வார்களானால், பிறவா நிலையாகிய பேரின்பமாகிய நிர்வாண மோக்ஷத்தைப் பெறக்கூடும்.

பௌத்தர்களில் இல்லறத்தாரும், துறவறத்தாரும் புத்தர் தர்மம் சங்கம் என்னும் மும்மணிகளைச் சரணம் (அடைக்கலம்) அடைய வேண்டும். இதற்குத் திரிசரணம் என்பது பெயர். திரிசரணத்தின் பாலி மொழி வாசகம் இது.

புத்தம் சரணங் கச்சாமீ
(புத்தனிடம் அடைக்கலம் புகுகிறேன்)
தம்மம் சரணங் கச்சாமீ
(தர்மத்தினிடம் அடைக்கலம் புகுகிறேன்)
சங்கஞ் சரணங் கச்சாமீ
(சங்கத்தினிடம் அடைக்கலம் புகுகிறேன்)

இதை மூன்று முறை சொல்ல வேண்டும். அதாவது மும்மணியை மூன்று முறை வணங்க வேண்டும். "முத்திற மணியை மும்மையின் வணங்கி" என்பது மணிமேகலை வாக்கு.

பௌத்த பிக்ஷுக்கள் தச சீலத்தை (பத்துவகையான ஒழுக்கத்தை) மேற்கொள்ள வேண்டும். தச சீலங்களாவன: 1.கொல்லாமை. 2.கள்ளாமை. 3.பிறனில் விழையாமை. 4.பொய் சொல்லாமை. 5.கள்ளுண்ணாமை. (இவை பஞ்சசீலம் எனப்படும். இவை இல்லறத்தாருக்கும் துறவறத்தாருக்கும் பொது. இவற்றுடன் வேறு ஐந்து சீலங்களைத் துறவிகள் மேற்கொள்ள வேண்டும். அவை: 6.உண்ணத் தகாத நேரத்தில் உணவு கொள்ளாமை. 7.இசை, ஆடல், பாடல், நாடகம் முதலியவற்றைக் கேட்டலும் பார்த்தலும் செய்யாமை. 8.சந்தனம், மலர் முதலிய நறுமணப் பொருள்களை நீக்குதல். 9.உயரமானதும் விசாலமானதுமான ஆசனங்களை நீக்குதல். 10. நானையங்களையும் வெள்ளி பொன் முதலிய விலையுயர்ந்த பொருள்களையும் நீக்குதல் என்பன.

திரிசரணம் தச சீலம் இவற்றை மேற்கொண்டால் மட்டும் போதாது நிர்வாண மோக்ஷம் அடைவதற்கு. இவற்றுடன் நான்கு வாய்மைகளையும் எண் வகையான நெறிகளையும் கைக்கொண்டு ஒழுக வேண்டும். நான்கு வாய்மைகளை ஆரியசத்தியம் என்றும், எட்டு வகையான நெறிகளை ஆரிய அஷ்டாங்க மார்க்கம் என்றும் கூறுவார்கள். (ஆரிய என்றால் உயர்ந்த என்பது பொருள்.)

நான்கு வாய்மைகளாவன: 1.துன்பம். 2.துன்ப காரணம். 3.துன்ப நீக்கம். 4.துன்பம் நீக்கும் வழி என்பன. இவற்றைத் துக்கம், துக்க காரணம், துக்க நிவாரணம், துக்க நிவாரண மார்க்கம் என்றும் கூறுவார்கள். இவற்றை விளக்கிக் கூறுவோம்:

1. துக்கம் (துன்பம்): பிறப்பு துன்பமானது. நோய்கள் துன்பத்தைத் தருகின்றன. நரை, திரை, மூப்பு, மரணம் முதலியனவும் துன்பத்தைத் தருகின்றன. நாம் விரும்பாத பொருள்கள் நமக்குத் துன்பந்தருக்கின்றன. நாம் விரும்பும் பொருள்கள் கிடைக்காமற் போனால் துன்பம் உண்டாகிறது. சுருங்கக் கூறினால் ஐம்புலன்களினாலும் துக்கம் ஏற்படுகிறது.
2. துக்கம் காரணம்:- பிறவிக்குக் காரணமாகிய ஆசை, ஐம்புலன்களைத் துய்க்கும் விரும்பும், தெய்வலோகத்தில் பிறந்து பெரிய இன்ப சுகங்களை அனுபவிக்கவேண்டும் என்னும் நினைப்பு, இந்த வாழ்க்கையில் வெறுப்புக்கொண்டு தற்கொலை செய்துகொள்வது முதலியன துன்பத்திற்குக் காரணங்களாகும்.
3. துக்க நிவாரணம்:- அறியாமையாகிய அஞ்ஞானத்தை ஒழிப்பதும், ஆசை, அவா முதலிய பற்றுக்களை நீக்குவதும் துன்பநீக்கம் ஆகும்.
4. துக்க நிவாரண மார்க்கம்:- எட்டு வித உயர்ந்த வழிகளாகிய அஷ்டாங்க மார்க்கத்தைமேற்கொண்டு நடப்பதே துன்பத்தை நீக்கும் வழியாகும். (அஷ்டாங்க மார்க்கம் பின்னர் விளக்கப்படும்).

(வாய்மை விளக்கம்)

I. துக்கம் :

அ. பிறப்பு, மூப்பு, நோய், மரணம் முதலிய எட்டு வகையான துக்கம்.

ஆ. துக்கம், அநித்தியம், அனாத்மம்.

II. துக்க காரணம் :

அ. இறந்தகால காரணம்.

1. பேதைமை (அவிஜ்ஜை), 2. செய்கை (சமஸ்காரம்).

ஆ. நிகழ்கால காரியம்.

3. உணர்வு (விஞ்ஞானம்), 4. அருவரு (நாமரூபம்), 5. வாயில் (ஷடாயதனா), 6. ஊறு (ஸ்பர்சம்), 7. நுகர்வு (வேதனை).

இ. நிகழ்கால காரணம்.

8. வேட்கை (திருஷ்ணை), 9. பற்று (உபாதானம்), 10. கருமத் தொகுதி (பவம்).

ஈ. எதிர்கால காரியம்.

11. தோற்றம் (ஜாதி), 12. மூப்பு, சாக்காடு (ஜரா, மரணம்).

III. துக்க நிவாரணம்:

அ. அர்ஹந்த நிலையை அடைவது.

ஆ. நிர்வாண மோக்ஷம் பெறுவது.

IV. துக்க நிவாரண மார்க்கம்:

அ. எட்டுவித நெறி, (அஷ்டாங்க மார்க்கம்).

எட்டுவித உயர்ந்த வழியாகிய அஷ்டாங்க மார்க்கத்தைக் கூறுவோம். அவை யாவன: 1. நற்காட்சி, 2. நல்லொழுக்கம், 3. நல்வாய்மை, 4. நற்செய்கை, 5. நல்வாழ்க்கை, 6. நன்முயற்சி, 7. நற்கடைப்பிடி, 8. நற்றியானம். என்பன. இவற்றை முறையே பாலி மொழியில் ஸம்மா திட்டி, ஸம்மா ஸங்கப்போ, ஸம்மா வாசா, ஸம்மா கம்மதோ, ஸம்மா அஜீவோ, ஸம்மா வியாயாமோ, ஸம்மா ஸதி, ஸம்மா ஸமாதி என்று கூறப்படும். இவற்றை விளக்குவோம்.

1. நற்காட்சி (ஸம்மா திட்டி):- மேலே கூறப்பட்ட நான்கு வாய்மைகளை (சத்தியங்களை) நன்றாக ஆழ்ந்து சிந்தித்து அறிந்து கொள்வது. அன்றியும்.

"பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவரு வாயில் ஊறே நுகர்வே வேட்கை பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பயன் இற்றேன வகுத்த இயல்பீ ராரும் பிறந்தோர் அறியில் பெரும்பே றறிகுவர் அறியார் ஆயின் ஆழ்நர கறிகுவர்" (மணிமேகலை, 14. ஆம் காதை)

என்பதை ஐயந்திரிபறத் தெரிந்துகொள்வதே நற்காட்சி எனப்படும்.

2. நல்லொழுக்கம் (ஸம்மா ஸங்கப்போ):- தன்னலத்தை மறந்து எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பாக இருத்தல். வாழ்க்கையின் நோக்கம் பிறவித் துன்பத்திலிருந்து (துக்கத்திலிருந்து) விடுதலையடைவது தான் என்னும் எண்ணத்தோடு எப்போதும் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பையும் நல்லெண்ணத்தையும் வளர்த்தல். சிற்றின்ப எண்ணங்களை ஒழித்தல்.
3. நல்வாய்மை (ஸம்மா வாசா):- பொய் சொல்லுதல், புறங்கூறுதல், கடுமொழி பேசல், அவதூறு கூறல், பயனில்லாப் பேச்சுக்களைப் பேசுதல் முதலியவற்றை நீக்கி உண்மையையே பேசுவது. பேசும்போது அன்பாகவும் இனிமையாகவும் பேசுதல்.
4. நற்செய்கை (ஸம்மா கம்மதோ):- கொலை செய்தல், களவு செய்தல், காமம் விழைதல் முதலிய பாவமும் தீமையும் ஆன செயல்களைச் செய்யாமல் நல்ல செயல்களைச் செய்துகொண்டு ஒழுக்கமாகவும் அமைதியாகவும் இருத்தல்.
5. நல்வாழ்க்கை (ஸம்மா ஆஜீவோ):- அடிமைகளை விற்பது, மாமிசத்துக்காகப் பிராணிகளை விற்பது, மயக்கந்தருகிற கள், மதுபானம், அபினி முதலிய பொருள்களை விற்பது, கொலைக்குக் காரணமான கத்தி, ஈட்டி, வாள், அம்பு முதலிய ஆயுதங்களை விற்பது, சூதுவாது செய்வது ஆகிய செயல்களைச் செய்யாமல் நல்ல உயிர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்யும் செயல்களைச் செய்யாமல் அகிம்சையை மேற்கொண்டு வாழ்தல்.
6. நன் முயற்சி (ஸம்மா வியாயாமோ):- தீய எண்ணங்களும் தீய செயல்களும் தன்னிடம் உண்டாகாமல் தடுத்து நல்ல எண்ணங்களையும் நல்ல செயல்களையும் வளர்ப்பது நன் முயற்சி எனப்படும். தீய எண்ணங்கள் மனத்தில் தோன்றினால் அவற்றை முயற்சியோடு தடுத்து நல்ல எண்ணங்களையும் நல்ல செயல்களையும் வளர்க்க வேண்டும்.
7. நற்கடைப்பிடி (ஸம்மா ஸதி):- உடம்பின் நிலையாமையை ஆழ்ந்து சிந்தித்து ஐம்பொறி ஐம்புலன் இவைகளின் உண்மைத் தன்மையை உணர்த்தல். இவ்விதம் சிந்திப்பது மெய்ஞ்ஞானம் பெறுவதற்கு உதவியாகும்.
8. நற்றியானம் (ஸம்மா ஸமாதி):- மனத்தை ஒரு நிலையில் நிறுத்தப் பழகுதல். மனத்தைச் சிதறவிடாமல் அடக்கிக் குசல (நல்ல) எண்ணங்களை நினைத்து மனத்தை ஒரு நிலையில் நிறுத்தப் பழகுதல். இந்தச் சமாதிப் (மன அடக்கம்) பழக்கம், புலன்களையும் மனத்தையும் அடக்கியான உதவுகிறது. அஞ்ஞானம், ஆசை, பகை முதலிய தீய எண்ணங்கள் நீங்கி ஞானம் வளர உதவுகிறது.

இந்த அஷ்டாங்க மார்க்கத்தில் நற்காட்சி நல்லொழுக்கம் ஆகிய இரண்டினாலே ஞானம் (பஞ்ஞா) உண்டாகிறது. நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை ஆகிய இம்மூன்றினாலே நல்லொழுக்கம் (சீலம்) ஏற்படுகிறது. நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நற்றியானம் ஆகிய மூன்றினாலே மன அடக்கம் (சமாதி) ஏற்படுகிறது.

நான்கு வாய்மைகளை அறிந்து அஷ்டாங்க மார்க்கத்தில் ஒழுகும் பிக்ஷுவானவர் நிர்வாண மோக்ஷம் பெறுவதற்கு ஞானம், தியானம் ஆகிய இரண்டையும் அடைய வேண்டும்.

"ஞானம் (மெய்யறிவு) இல்லாதவருக்குத் தியானம் இல்லை. தியானம் இல்லாதவருக்கு ஞானம் இல்லை. யார் ஒருவர் ஞானமும் தியானமும் உள்ளவரோ அவரே நிர்வாண மோக்ஷத்தின் அருகில் இருக்கிறார்" என்றும், (பிக்குவர்க்கம் 13.)

"மனத்தை ஒருநிலைப் படுத்துவதனாலே (யோகத்தினாலே) ஞானத்தைப் பெறலாம். யோகம் செய்யாவிட்டால் ஞானம் வளராது. வளர்வதும் தேய்வதும் ஆன இந்த இரண்டு வழிகளையும் அறிந்து ஞானம் வளர்வதற்குரிய வழியில் நடப்பாயாக" என்றும் (மார்க்கம் வர்க்கம் 10) தம்மபதம் கூறுகிறது.

யோகம் (மனத்தை ஒருநிலைப் படுத்துவது) நான்கு வகைப்படும். அவை மேத்தை, கருணை, முதிதை, உபேகை என்பன.

இந்நான்கையும் பிரமவிகாரம் என்று கூறுவர். இந்நான்கையும் விளக்கிக் கூறுவோம்:

மேத்தை: இது மைத்திரி என்றும் கூறப்படும். அதாவது அன்புடைமை. இந்த மைத்திரி (அன்பு) தியானத்தினாலே பகைமை உணர்ச்சி அழிந்து அன்பும் அருளும் வளர்கிறது. சூத்திர நிபாதத்தில் மேத்தை சூத்திரத்தில் இவ்வாறு கூறப்படுகிறது: "எல்லா உயிர்களும் மகிழ்ச்சியோடு இருப்பதாக. அவையெல்லாம் மகிழ்ச்சியோடு சுகமாக வாழ்வதாக. எல்லா உயிர்களும், வலிவுள்ளவையும் வலிவற்றவையும் மேலுலகத்தில் இருப்பவையும் கீழுலகில் இருப்பவையும் சிறியவையும் பெரியவையும் காணப்படுவனவும் காணப்படாதனவும் அண்மையில் இருப்பவையும் சேய்மையில் இருப்பவையும் பிறந்திருப்பவையும் பிறக்கப் போகிறவையும் ஆகிய எல்லா உயிர்களும் மகிழ்ச்சியுடனும் சுகத்துடனும் இருக்கட்டும்." இவ்வாறு மேத்தைப்பற்றித் தியானம் செய்யவேண்டும்.

கருணை: கருணை என்பது மன இரக்கம் உடைமை. எல்லா உயிர்களும் நன்றாக இருக்கவேண்டும் என்று தியானித்தல். எல்லா உயிர்களும் பிறப்பு இறப்பு முதலிய துன்பங்களை அடைகின்றன; அத்துன்பங்களிலிருந்து அவை விடுபடவேண்டும் என்று கருணைகொள்ள வேண்டும். பகைவர் நண்பர் என்கிற வேறுபாடு இல்லாமல் எல்லா உயிர்களும் துன்பம் நீங்கி இன்பம் அடையவேண்டும் என்று எண்ணித் தியானம் செய்யவேண்டும்.

முதிதை: முதிதை என்பது மகிழ்ச்சி என்று பொருள்படும். இந்தத் தியானத்தைச் செய்பவர், தாமும் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களும் உலகத்திலுள்ள எல்லா உயிர்களும் மகிழ்ச்சியோடு இருக்கவேண்டும் என்று கருதித் தியானம் செய்யவேண்டும்.

உபேகை: அதாவது மன அமைதியுடைமை. மேற்சொன்ன மூன்று தியானங்களையும் செய்து முடித்தவர் பிறகு இந்தத் தியானத்தைச் செய்யவேண்டும். சுகம் பெற்றபோது இன்பம் அடையாமலும் துக்கம் அடைந்தபோது துன்பம் அடையாமலும் மனத்தை ஒரே நிலையில் நிறுத்தல். அதாவது விருப்பு வெறுப்பு அற்ற மனத்தோடு இருத்தல்.

இந்த நான்கு தியானத்துடன் அசுப்பாவனையையும் செய்தல் வேண்டும். அசுப்பாவனை என்பது உடம்பின் இழித்தன்மையைச் சிந்தித்துப் பார்த்தல். உயிர் பிரிந்து போன உடம்பானது வீங்கிப் போதல், கறுத்துப் போதல், புழுத்துப் போதல் முதலிய பத்துவகையான அழிவுத்தன்மையடைவதைச் சிந்தித்துப் பார்த்துப் பற்றறுத்தல்.

இவ்வாறு யோக தியானங்களினாலே ஞானம் அடைந்த பிசுஷுவானவர் பிராணாயாமம் (மூச்சு நிறுத்தல்) செய்ய வேண்டும். மூச்சை நிறுத்தப் பழகும் பிராணாயாமத்திற்குப் பௌத்தர் ஆனாபானஸ்மிருதி என்று கூறுவார்கள். இந்த ஆனாபானஸ்மிருதி செய்வதினாலே பிசுஷுவானவர் சமாதி நிலையையடைகிறார். இந்தச் சமாதி நிலை நான்கு வகைப்படும். அவை ஸோதாபத்தி நிலை, ஸகதாசாமி நிலை, அநாகாமி நிலை, அர்ஹத நிலை என்பன.

ஸோதாபத்தி நிலையடைந்தவர் காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் மூன்று குற்றங்களை நீக்கியவர் ஆவார்.

ஸகதாசாமி நிலையை யடைந்தவர் ஒரே பிறப்பை உடையவர் ஆவார். அநாகாமி நிலையை யடைந்தவர் இனிப்பிறவாத நிலையை அடைந்தவர் ஆவார். இனிப்பிறவாத நிலையை அடைந்தவர் ஆவார்.

அர்ஹத நிலையை யடைந்தவர் இந்தப் பிறப்பிலேயே நிர்வாண மோக்சத்தைப் பெற்றவர் ஆவார்.

இதுவே தேரவாத பௌத்த சமயத்தின் தத்துவம் ஆகும். சுருக்கமாகக் கூறப்பட்ட இந்தத் தத்துவத்தை விரிவாக அறிய விரும்புவோர், மணிமேகலை 30-ஆவது காதையில் விரிவாகக் காணலாம்.

கிறித்தவமும் தமிழும்

உலக மொழிகளுள் நலம் பல நிறையப் பெற்றது தமிழ். உரோமையில் பிறந்து, உள்ளத்தால் பொய்யாதொழுகி முத்தமிழில் பற்றுக் கொண்ட "தத்துவ போதகர்" என்னும் இராபர்ட் தே நொபிலி அடிகளார் அருந்தமிழை அயலவர்க்கு அறிமுகம் செய்யும்போது, "அழகு மிகுந்தது, வளப்பம் பொருந்தியது, மிகவும் பண்பட்டு விளங்குவது" என்று (புனர்சென்ம ஆட்சேபம் என்னும் நூலில்) எடுத்தியம்புகிறார். மூவேந்தரால் மூண்ட நல்லன்புடன் நாளும் பேணப்பட்ட பைந்தமிழ் இடைக்காலத்தில் மதங்களாலும் மடங்களாலும் ஏற்றம் பெற்றது. சமணமும் புத்தமும் சைவமும் வைணவமும் இசுலாமும் வளர்த்த வண்டமிழ், கிறித்துவப் பெரியோரால் பாரெங்கும் பரவிப் பாங்குடன் தழைத்தோங்கியுள்ளது. போர்த்துக்கீசியர், பிரெஞ்சுகாரர், தச்சர், தேனியர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோருடன் தமிழர் கொண்ட அரசியல், அறிவியல், வணிகத் தொடர்பும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் கிறித்துவம் காலூன்ற அடிகோலியது. மூலையில் முடங்கிக் கிடந்த ஓலைச் சுவடிகளையெல்லாம் தேடித் தொகுத்துக் கல்விச் சாலைகளில் புகழுடன் திகழச் செய்தது முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி வரை கிறித்தவர் அணி செய்துள்ள பணி விரியும்.

அச்சுக் கலையும் மெச்சும் நிலையும்

போர்த்துக்கீசிய நாட்டு 'வில்லாவசியோ'வில் தோன்றிய ஆந்திரிக்கோ ஆந்திரிக்கசு (Rer.Fr. Henriquet Henriquez, S.J. 1520-1600) அடிகளார் தமிழ் அச்சுக் கலையின் தந்தையாகத் திகழ்கிறார். உரோமானிய எழுத்துக்களைக் கொண்டு 1554ம் ஆண்டில் இலிசுபன் மாநகரில் தமிழ் நூல் அச்சிடப்பட்டதாக அறிகிறோம். முதன் முதலாகத் தமிழ் எழுத்து வடிவங்கள் 1577ம் ஆண்டில் கோவாவில் உருவாயின. அவ்வச்செழுத்துக்கள் அடுத்த ஆண்டில் கொல்லத்தில் செப்பம் செய்யப்பட்டன. 1578 அக்டோபர் 20ம் நாளன்று கொல்லம் சேசுபையைச் சார்ந்த மீட்பர் கல்லூரியில் "தம்பிரான் வணக்கம்" அச்சேறியது. பதினாறு பக்கங்கள் கொண்ட இந்நூல் இராயப்பரின் மனுவேல் துணையோடு ஆந்திரிக்கசு அடிகளார் செய்த தமிழாக்கமாகும். இந்நூலின் படி யொன்று அமெரிக்க நாட்டு ஆர்வர்து பல்கலைக் கழகத்தில் இருக்கிறது. 1579 நவம்பர் 14ம் நாளில் அச்சாகிய "கிரீத்தியானி வணக்கம்" கொச்சி தேவதாய்க் கல்லூரியின் வெளியீடாகும். போர்த்துக்கீசிய மொழியில் மார்க்கோசு சோரீசு அடிகளார் எழுதியதைத் தமிழாக்கி உருவாகிய இந்நூல் 122 பக்கங்களுடன் பாரிசு அரசினர் நூலகத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

வத்திகான் நூலகத்தில் இன்றும் இலங்குகின்ற "அடியார் வரலாறு" 669 பக்கங்களுடன் அமைந்துள்ளது. முற்பகுதியில் சில பக்கங்களும் இறுதியில் சில தாள்களும் தவறியுள்ளன. 1586ம் ஆண்டு இந்நூல் "முத்துக்குளித்துறை"யாக மினிர்ந்த கொற்கையருகே புன்னைக் காயலில் அச்சுருப் பெற்றதாகத் தெரிகிறது. இம்மூன்றும் ஆந்திரிக்கசு அடிகளார் அச்சிட்ட தமிழாக்க ஏடுகள் என்றும், தமிழ் தூதுவராக உலகம் முழுமையும் சென்று வந்த தனிநாயகம் அடிகளார் நேரில் கண்டு விண்டுரைத்தவை என்றும் அறிகிறோம். செருமானிய நாட்டின் ஆலி நகரில் 'பரதீசுத் தோட்டம்', 'ஞானக் கண்ணாடி', 'உண்மைக் கிறித்தவம்' ஆகிய தமிழ் நூல்கள் அச்சாயின. அங்கிருந்து தமிழகத்துத் தரங்கம்பாடிக்கு அச்சுப் பொறியைக் கொண்டுவந்தார் சீகன்பாகு (1

663-1719) என்னும் செருமானியச் செந்தமிழ்ச் செல்வர். அன்னார் எகர ஓகர உயிரெழுத்துக்களுக்கும் அவை ஏறிய உயிர்மொழி எழுத்துக்களுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைத் தெளிவுற உணர வழி வகுத்தார். தமிழ் வரி வடிவ அமைப்பில் எளிமையும் தெளிவும் எழிலும் அச்சுக்கலை வளர்ச்சியால் எழலாயின.

உரைநடை மறுமலர்ச்சி

உரையாசிரியர் காலத்திற்குப் பின்னர் ஞானத்தில் குன்றியிருந்த உரைநடை வளப்பற்ற வித்துவான் இத்தாலிய நாட்டுத் தத்துவ போதகர் ரெ.பாதர் ராபர்ட் தே நொபிலி (1577-1656) ஆவார். 1606 நவம்பர் 15ம் நாள் மதுரைக்கு வந்த இப்பெருமகன் தமிழில் 40 உரைநடை நூல்களும் மூன்று செய்யுள் ஏடுகளும் எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் 'ஞானேபதேசக் காண்டம்', 'ஆத்துமநிர்ணயம்', 'புனர்சென்ம ஆட்சேபம்', 'தூசணத்திக்காரம்', 'அஞ்ஞான நிவாரணம்' ஆகியவை குறிப்பிடத் தக்கவை. 'தத்துவக் கண்ணாடி', 'ஞான தீபிகை', 'ஏசுநாதர் சரித்திரம்' என்பன அக்கால உரைநடைக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளன. இவரைத் தொடர்ந்து வந்த இத்தாலிய வித்தகர் பெஸ்கி என்னும் வீரமாமுனிவர் (1680-1747) கெழுமிய சமய உணர்வும் விழுமிய தமிழ் பற்றும் நிறைந்தவர். தத்துவ போதகர் நடையில் வட சொல்லாட்சி மிகை. ஆனால் வீரமாமுனிவர் உரைநடையுள் பைந் தமிழ்ச் சொற்களே பெருமளவில் பாய்ந்தோடி வருகின்றன: 'வேத விளக்கம்', 'வேதியர் ஒழுக்கம்', 'பேதக மறுத்தல்' என்னும் நூல்கள் இவர்தம் உரைநடை வன்மைக்கு எடுத்துக்காட்டுகள். மட்டி, மடையன், பேதை, மிலேச்சன், மூடன் என்னும் ஐவரை உரைநடை இலக்கியமாகத் துலங்கும் இந்நூல் உலக மொழிகள் பலவற்றுள் பெயர்த்தெழுதப்பட்டுப் போற்றப் பெறும் பெருஞ் சிறப்புடையது. 'கி.பி.பதினேழாம் நூற்றாண்டில் இருந்த தத்துவ போதக சுவாமிகளும், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்த வீரமாமுனிவரும் சிறந்த தமிழ் அறிஞரான பாதிரிமார். பாதிரிமார் பெரிதும் வசனத்திலேயே நூல்களை எழுதினார்கள். செய்யுளாக இருந்த நிகண்டுகளுக்குப் பதில் அகராதிகளை இயற்றினார்கள். சூத்திரங்களாக இருந்த இலக்கண நூல்களை வசனமாக எழுதினார்கள்' என்று விரித்துரைக்கிறார் மயிலை. சீனி, வேங்கடசாமியார்.

அகராதி ஆக்கம்

அருஞ்சொற்களுக்குப் பொருள் காண வேண்டுமாயின் முன்பெல்லாம் திவாகரம், பிங்கலத்தை நிகண்டுகளின் உதவியை நாட வேண்டி இருந்தது. அவற்றில் 'ஒரு பொருள் குறித்த பல சொற்கள்' நூற்பாவாக இருக்கும். குரங்கின் பெயரைப் பத்து வகையாகக் கூறலாம் என்று சேந்தன் திவாகரம் சொல்கிறது.

அரியே கோகுலம் கடுவன் கோடரம்
கவியே யுகம் மந்தி மர்க்கடம்
நிரந்தரம் வானரம் என்றிலை பத்தும்
குரங்கின் பெயரெனக் கூறல் வேண்டும்.

இதுபோன்ற 'பல பொருள் குறித்த ஒரு சொல் நூற்பாக்களையும் காணலாம். சிதம்பர இரேவணசித்தர் 1594ல் 'அகராதி நிகண்டு' எழுதியதாகக் கூறுவர். இவற்றை முழுமையாக அறிந்த பயின்றோரே பொருள் அறிவர். இந்நிலை நோக்கிய வீரமாமுனிவர் எல்லோரும் எளிதாகப் பொருள் தெளிய வழி வகுத்தார். 12,000 சொற்களுக்குத் தமிழில் பெயர், பொருள், தொடை, தொகை என்னும் நான்கு முறைகளில் பொருட் புலப்பாட்டிற்காகப் புதிய வகையில் "சதுரகராதி" (1732) அமைத்துத் தந்தார். 1679ம் ஆண்டில் அந்தோணி பிரயோன்சா அடிகளார் போர்த்துகீசியத் தமிழ் அகராதியை உருவாக்கினார். 4400 சொற்களுடன் தமிழ்-இலத்தீன் அகராதியையும் 9000 சொற்களுடன் போர்த்துகீசியம்-தமிழ்-இலத்தீன் அகராதியையும் வீரமாமுனிவர் வழங்கியதன் வாயிலாக இலத்தீன் போர்த்துகீசிய மொழிகளுடன் உறவு கொள்ளவும் பொருளை உணர்ந்து சொல்லவும் வாய்ப்பேற்பட்டது. 1779ல் பாபர்சியர் பேச்சு வழக்குச் சொல்லகராதியை எழுதினார். இராடலர் பெருமகனார் 37,00 சொற்களை நான்கு பகுப்புக்களாகக் கொண்டு 1834ல் தமிழ்-ஆங்கில அகரவரிசையை அளித்தார். 67,452 சொற்கள் கொண்ட வின்கலோ அகராதி 1862ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. அமெரிக்கரான பெர்சிவல் பெரியார் 67,000 சொற்கள் அமைந்த ஆங்கில-தமிழ்ப் பேரகராதியினைத் தந்துள்ளார்.

பழமொழித் தொகுப்பு

முன்றுறையரையனார் இயற்றிய 'பழமொழி நானூறு' நூலுக்குப் பின்பு தமிழகத்தில் வழங்கிய பழமொழிகளைத் திரட்டி, அறிஞர் பீற்றர் பெர்சிவல் 1873 பழமொழிகள் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் 'தமிழ்ப் பழமொழிகள் திரட்டு' என்னும் பெயரால் 1843ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். மக்கள் பழக்க வழக்கங்களையும் பண்பாட்டையும் புலப்படுத்தவல்ல பழமொழிகளைப் பேணிக் காத்தவருள் ஒருவராகிய ஏந்தல் இலசரசு ஏறத்தாழ 10,000 பழமொழிகளைத் திரட்டியுள்ளார். வீரமாமுனிவர் 612 அழகிய பாடல்களைத் தொகுத்து 'தமிழ்ச் செய்யுள் தொகை' வெளியிட்டார். போப்பையார் 'தமிழ்ச் செய்யுள் கலம்பகம்' என்னும் தொகை நூலை வழங்கினார். அறிஞர் பெர்சிவல் அறன் வலியுறுத்தும் பாக்கள் பலவற்றைத் தொகுத்து ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் 'நீதி நூல் திரட்டு' நல்கினார்.

எழுத்துச் செம்மையும் எளிமையும்

தமிழ் வரிவடிவத்தில் குறில்-நெடில் வேறுபாட்டை எளிமையுறவும் தெளிவுறவும் உணர்த்தியவர் வீரமாமுனிவர். குறில் எழுத்துக்கள் புள்ளி பெற்றும் நெடில் எழுத்துக்கள் புள்ளி பெறாதும் வழங்கின. 'எரி' என எழுதும்போது எகரத்தின் மீது புள்ளி இல்லையாயின் 'ஏரி' எனப்படும் நீர் நிலையாகும்; புள்ளி பெறாமாயின் 'எரி நெருப்பு' ஆகும். 'ஓதி' என்ற ஓகரத்தின் மீது புள்ளி இடாது எழுதினால், அஃது 'ஓதி' எனக் கருதப்பட்டு 'மகளிர் கூந்தலைக் குறிக்கும்; புள்ளி பெற்றால், 'ஓதி' என்னும் மரமாகும்.

நேரிழையோர் கூந்தலினோர் புள்ளிபெற நீள்மரமாம்

நீர்நிலையோர் புள்ளிபெற நெருப்பாம்

என்பது தண்டியலங்காரம். வரிவடிவ அமைப்பில் சீர்த்திருத்தம் தொடங்கியவர் குறில் எல்லாம் புள்ளி நீக்கப்படும் நெடில் அனைத்தும் கோடும் சுழியும் காலும் சேர்க்கப்பெற்றும் அமைந்திட விதி விளம்பினார். அ ஆ, எ ஏ, ஒ ஓ, கெ கே, சொ சே சா என்று வேறுபாடு விளங்க அமைத்தார். இன்று எழுத்துத் திருத்தம் பல்லாற்றானும் விரும்பி வேண்டப்பட்டாலும் வரும்

திருத்தம் அனைத்தும் எல்லோராலும் எளிதில் ஏற்கப்பெறுவதில்லை. ஆனால், வீரமாமுனிவர் எல்லோரும் ஏற்கும் முறையில் சீர்த்திருத்தம் செய்ததோடு, விரும்பிப் போற்றவும் புகழவும் பெறுகிறார்.

இலக்கண ஆய்வும் ஏற்றமும்

இரவீனா நகரில் இலத்தீன் இலக்கண ஆசிரியராகவும் பொலேனா நகரில் இலக்கண வரலாற்று ஆசிரிய விளங்கிய வீரமாமுனிவர் நன்னூலையும் அதற்கு முன்னாலாம் தொல்காப்பியத்தையும் கற்றுத் தெளிந்து, 829 நூற்பாக்களும் உரையும் கொண்ட 'தொன்னூல் விளக்கம்' (1738) எழுதினார். எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்று அருந்தமிழ் இலக்கணம் ஐந்தையும் விரித்து விளக்கி, 'செந்தமிழ்த் தேசிகர்' என்ற பட்டம் வழங்கப்பெற்றார். செம்மை சான்ற எழுத்துத் தமிழையும், கொச்சை சமிகு பேச்சுத் தமிழையும் விளக்கும் வகையில் 'செந்தமிழ் இலக்கணம்' (1730) 'கொடுத்தமிழ் இலக்கணம்' (1728) ஆகியவற்றை இலத்தீன் மொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் வரைந்துள்ளார். சீகன்பாகு அவர்கள் 1716ஆம் ஆண்டில் 'தமிழ்-இலத்தீன் ஒப்பிலக்கண ஆய்வு' நூலை வழங்கினார். "தொல்காப்பிய நன்னூல்" தீட்டிய சாமுவேல் இருவேறு இலக்கண நூல்களையும் ஒரு சேரக் கற்றுப் புகழ் பெற்றிடும் வகையில் அவற்றின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை உணர்த்தியுள்ளார். செய்யுள் வரம்பு முறையினை வீராமுனிவரது 'திறவு கோல்' என்னும் நூல் இலத்தீனிலும் தமிழிலும் விளக்குகிறது.

குறளும் குவலயப் புகழும்

தேமதுரத் தமிழோசை உலகெலாம் பரவும் வகையில் திருக்குறளை மேலைநாட்டு மொழிகளில் பெயர்த்தெழுதிய பெரியோர் கிறித்தவரே. வான்புகழ் வள்ளுவரின் தீந்தமிழ்ப் பணுவலாம் திருக்குறளை 'இருள் இராவிடத்து விளங்கிய ஒரு மீன்போலவும் பாலைச் சுரத்து அரிது அலர்ந்த ஒரு பதுமம் போலவும் ஞானத் திருவிளக்கு எறிப்பத் தெளிந்துணர்ந்து எங்கும் ஒரு விளக்கென நின்று உயர்ந்த திருவள்ளவர்' என்று (தொன்னூல் விளக்கம்) வாழ்த்தி மகிழ்கிறார் வீரமாமுனிவர். 1730 ம் ஆண்டில் இலத்தீன் மொழியில் திருக்குறளின் அறத்தையும் பொருளையும் பெயர்த்து அளித்தார். முனிவரையே முன்னோடியாகக் கொண்டு, அயர்லாந்து நாட்டவரான கலை முனிவர் சார்ச்சு யுக்லோ போப்பு (1820-1908) திருக்குறளை 1886ம் ஆண்டு ஆங்கிலத்தில் ஆற்றி அருளினார். எல்லீசத்துரை திருக்குறளின் 13 திறங்களை ஆங்கிலத்தில் தந்துள்ளார். செருமானிய மொழியில் கிரால் அவர்களும், பிரெஞ்சு மொழியில் ஏரியல்-இலேமிரேசர் ஆகியோரும் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். விவிலியத்திற்கு அடுத்ததாக உலகில் பெரும்பாலான மொழிகளில் பெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டிருப்பது திருக்குறளே. "பொதுமறை யென்று தமிழ் நாட்டார் போற்றும் திருக்குறளின் செம்மையை உலகறியக் காட்டிய பெருமை கிறித்தவர்க்கே உரியதாகும்" என (கிறித்தவத் தமிழ்த்தொண்டர்) மொழிகிறார் சொல்லின்செல்வர் இரா.பி.சேது.

மொழிபெயர்ப்பும் வழிகாட்டியும்

"மொழிபெயர்த்து அதர்ப்பட யாத்தல்" என்னும் தொல்காப்பியக் கொள்கையைத் தெளிவுறக் கண்ட இந்நாட்டவரும் அந்நாட்டவரும் பிற நாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்களைத் தமிழ்மொழியிலும், தாயெழிற்றமிழையும் தமிழரின் கவிதைகளையும் பிறமொழிகளிலும் பெயர்த்தளித்துப் பெரும் பணி புரிந்துள்ளனர். கலை முனைவர் சா.யு.போப்பையர் நாலடியார், திருவாசகம், புறநானூறு, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை முதலிய பணுவல்களுள் சில பகுதிகளை ஆங்கிலத்தில் அருளியுள்ளார். மணிமேகலை கதையை இவரே ஆங்கிலத்தில் வழங்கியுள்ளார். திருக்குறள், சிலம்பு, பாரதியார் கவிதைகள் ஆகியவற்றைச் செக்கு மொழியில் பெயர்த்துத் தந்துள்ளார் கமில் சுவலெபில், 'சிவஞானபோதம்' நூலை ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ளார் கார்டன் மத்தேயு அடிகளார். பெல்சிய மொழியில் இராம காதையை வழங்கியுள்ளார் வார்து மெசோடோர் அடிகளார். சான் பன்யன் ஆங்கிலத்தில் நல்கிய நூல், ஆல்பிரட் கிருட்டினன் (1827-1900) அவர்களால் 'இரட்சணய யாத்திரிகம்' என்று மொழிபெயர்த்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. 'கிறித்தவக் கம்பர்' என்று போற்றப் பெறும் இவர் 'இரட்சணய மனோகரம்', 'இரட்சணய சமய நிர்ணயம்' ஆகிய நூல்களையும் யாத்துள்ளார். மயிலாடுதுறை அறமன்றத் தலைவராகத் திகழ்ந்த வேதநாயகர் (1826-1889) 19ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அறமன்ற முடிவுகள் பலவற்றைத் திரட்டி, 'சித்தாந்த சங்கிரகம்' என்னும் பெயரால் தமிழாக்கித் தந்துள்ளார். சட்ட நூட்பக் களஞ்சியமாக விளங்கும் இந்நூல் வழக்கு மன்றத்தில் வண்டமிழே வழங்கிட விழையும் இந்நாளில் வழி காட்டும் ஒளிவிளக்காகும்.

முனிவர் பணியும் தேம்பாவணியும்

திருமறை முழக்கம் தெருவெல்லாம் பெருகிட முனைந்து பணியாற்ற வந்த செந்தமிழ்த் தொண்டர் வீரமாமுனிவர், இசுபானிய மொழியில் ஆகிர்த மரியான் அருளிய வளனார் வரலாற்றை முதல் நூலாகக் கொண்டு, 3 காண்டம் 36 படலம் 3615 பாடல்கள் உடையதாகத் தித்திக்கும் தேம்பாவணியென்னும் தீஞ்சுவைக் காப்பியத்தை இயற்றியுள்ளார். 'மேல்நாட்டுக் கலையாறும் தமிழ் நாட்டுக் கலையாறும் கலக்கும் ஏரி' என்று தனிநாயகம் அடிகளார் போற்றும் தேம்பாவணி சொரிதேனினும் கவையிக்கது . 1726ஆம் ஆண்டில் (முதுகுன்றம் அருகமைந்த கோனான்குப்பம் கோவிலின் பெரிய நாயகி அருளால்) முனிவர் யாத்த இக்காப்பியம் சத்திய வேதாசிரமங்களின் உண்மைப் பிழிவாகவும் ஆகிர்த நகர் மரியானுக்கு மாதா காட்டியருளிய காட்சிப் புத்தகக் குறிப்பின் விரிவாகவும் திகழ்கின்றது. குறள் அறம் பிறங்க-சிந்தாமணியின் செவ்வி சிறந்திர, கம்பர் பாநயம் கமழ, முனிவர் வழங்கிய இப்பேரிலக்கியம் பல்வளம் கொழிக்கும் பாலத்தீன் நாட்டின் செல்வஞ்செழிக்கும் யூதேயர் குலத்தின் தோன்றிய வளனார் வரலாற்றை அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு என்னும் உறுதிப் பொருள் நான்கும் பொதியப் பொலிவுறக் கொண்டு மிளிர்கிறது. 'தமிழிலக்கியத்தின் தாந்தே' யாகத் திகழும் வீரமாமுனிவர் வரைந்த நூல்கள் 21ம் இறவாப் புகழுடன் இலங்குகின்றன. "மறைமொழியினன், மலிதவத் திறைவன், நிறமொழிக்குரவன், நிகரில் கேள்வியன்" என்று பதிகம் எழுதிய மாணவரால் போற்றப் பெறும் ஏற்றமிகு வீரமாமுனிவர் போர்த்துக்கல்லின் பொம்பேரு மலை வேத சாட்சியான கித்தேரியம்மாள் (கி.பி. 130) குறித்து 'அம்மாளை' நூலும், திருப்பாடுகளின் நாடகத்தைத் தழுவி 'அன்னை அழுங்கல் அந்தாதியும் தஞ்சையை ஆண்ட மராத்திய வேந்தன் வெஞ்சினத்துக்காளாகிய கிறித்தவர்க்குத் தஞ்சமளித்துக் காத்த அடைக்கல நாயகியீது வெண் கலிப்பாவும் கலம்பகமும் கருணாம்பரப் பதிகமும் அடைக்கல மாலையும் யாத்துள்ளார்.

புதுமையும் மதுகையும்

"இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்" என்ற விழுமிய எண்ணத்தையும் கிறித்தவப் பெரியோர் எழுப்பினர். அறிவியற் கலையில் முதன் முறையாக 1832 இல் எட்வர்டு இரேனியசு என்னும் பெரியார் பூநூலாம் 'பூமியே சாத்திரம்' எழுதி வெளியிட்டார். அதனை அடுத்துத் தமிழில் 'உலக வரலாறு', 'கணிதம்', 'இயற்பொருள் நூல்' முதலிய நூல்கள்

ளை எழுதிய முதல்வரும் கிறித்துவரே தமிழால் முடியும் என்னும் பயிற்று மொழிக் கொள்கைக்கு வித்திட்டு வழிகாட்டிய மேதையர் பலர் சமயச் சான்றோர் ஆவர். கல்விக் களமாயினும் ஆட்சித் தளமாயினும் அனைத்திலும் தமிழ் மணக்க வேண்டுமென்ற வேட்கை மிக்கவர் வேதநாயகர். நல்லரசின் நெறியையும் வல்லரசின் வழியையும் விளக்கியுரைப்பது இவரது 'நீதி நூல்' (1859); பெண்டிர் இளமையிலும் இவ்வாழ்விலும் எழில் பெறத்தக்க வகையில் ஆற்றற்குரிய கடமைகள் பலவற்றைத் தொகுத்துக் கூறுவது 'பெண்மதிமாலை' (1869).

எழுத்துவா சகமறியாதவள் ஏதுமறியாதவள்
சுரண்டுவாள் சட்டி

கழுத்திலே அவளுக்கத் தாலையைக் கட்டி
காரியமில்லைஅது காசுக்குத் தட்டி

என்று பெண் கல்வியின் இன்றியமையாமையினை எடுத்துக் கூறுகிறார். 'தன்னேரிலாத தமிழ் வேத நாயகனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பெரும்புலவர் மீனாட்சி சுந்தரனார் 438 பாக்களால் 'குளத்துார்க் கோவை' இயற்றியுள்ளது விற்பன்னர் வேதநாயகரது பெருந்திறனுக்கு அருமையான சான்று எனலாம். பதினாறு பனுவல்கள் இயற்றியுள்ள வேதநாயகர் எழுதியுள்ள 'பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்' (1876) புதின வரலாற்றில் முதலிடத்தையும் 'சுருண சுந்தரி சரித்திரம்' (1877) அடுத்த இடத்தையும் பெற்றுள்ளன.

இசையும் எழுச்சியும்

தமிழிசை எண்ணாயிரம் ஆண்டுக்கு முற்பட்டது என்பதை நிறுவும் பெருமை பொருந்தியவர் தஞ்சை ஆப்பிரகாம் பண்டிதர். விபுலானந்தர் வழங்கிய 'யாழ் நூல்' வழியில் பண்டிதர் அருளியது கருணாமிர்த சாகரம்.' வேதநாயகர் இசைத்த 'சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனைகள்' (1878) 192 பாடல்கள் கொண்டது. சமயக் காழ்ப்பையும் பூசலையும் போக்கிடும் கருத்து விருந்து. 'பெண்மதி மாலை' 170 கீர்த்தனைகளுடன் கூடிய வேதநாயகரின் கீத நூலாகும். முத்தமிழில் நடுநாயகமாக இருக்கும் இசைத் தமிழ் முக்கும் கிறித்தவ சமயம் பெரிதும் தொண்டாற்றியுள்ளது.

இதழும் புகழும் :

தாளிகைத் துறையில் 1831ம் ஆண்டு கிறித்தவ இலக்கியக் கழகத்தார் வெளியிட்ட திங்களிதழ் முதலிடம் பெறுகிறது. 1840ம் ஆண்டில் நாகர்கோவிலில் இருந்து 'சுவிசேஷ பிரபல விளக்கம்,' 'பால தீபிகை' முதலியனவும் 1841இல் ஈழத்திலிருந்து 'உதய தாரகையும்' வெளிவந்துள்ளன. 'தமிழ்க்கலை' என்னும் ஆராய்ச்சி இதழ் வாயிலாகத் தமிழின் புகழை உலகமெங்கும் உயர்த்தி வந்தார் அறிஞர் தனிநாயகம் அடிகளார்.

மொழிநூல் ஆய்வும் முன்னேற்றமும் :

அயர்லாந்தில் பிறந்து காத்துலாந்தில் கல்வி பயின்று ஆங்கிலக் கிறித்தவச் சங்கத்தைச் சார்ந்த கால்டுவெல் பெருமகன் (1814-1891) 'தமிழ் மொழிக்குத் தனித்தியங்கும் தன்மையும் வன்மையும் உண்டு' என்று விண்டுரைத்தார். கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் ஆகிய மொழிகளை முறையே கித்தல், பிரவுன், குந்தார்த்தர் என்னும் அறிஞர் மூவர் துருவி ஆராய்ந்து சில முடிவுகளை வெளியிட்டனர். 'இலக்கிய வேந்தர்' கால்டுவெல் 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' எழுதி, திருந்திய மொழிகளை ஆறு-திருந்தாத மொழிகள் ஆறு எனப் பகுத்துப் பன்னிரு மொழிகளுக்கும் தமிழே தாய்மொழி எனத் தெளிவுறுத்தினார். 1856 ஆம் ஆண்டு இந்நூல் எழுதிய கால்டுவெல் அவர்களுக்கு கிளாசுகோ பல்கலைக்கழகம் 'கலை முனைவர்' என்னும் பட்டமளித்துப் பாராட்டிப் பெருமை செய்தது. அரிசி, தோசை, கோழி என்னும் செந்தமிழ்ச் சொற்கள் பிற நாட்டு மொழிகளில் மருவி வழங்கி வருவதை இவர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். கறி, காட்டுமரம், கூலி, வெற்றிலை ஆகிய சொற்கள் ஆங்கிலத்தில் வழக்கேறியுள்ளன. போப்பு அவர்கள் சாயர்புரத்தைத் தம் பணிக்களமாகக் கொண்டது போன்று இடையன் குடியைத் தம் இருப்பிடமாகக் கொண்ட கால்டுவெல்லார், 'திருநெல்வேலிச் சீமை வரலாறு' என்னும் ஆங்கில நூலையும் எழுதியுள்ளார். 18ம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள வரலாற்றை முறைபடுத்தி எழுதிய அவர் திறம் கண்டு அரசினர் 1000 வெள்ளி பரிசளித்து நூலாசிரியரைப் போற்றினர். 'நற்கருணைத் தியான மாலை', 'தாமரைத் தடாகம்' என்னும் இரு புத்தகங்களும் இவர்தம் உரை நடைக்குச் சான்றுகளாகும். யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஞானப் பிரகார அடிகளார் வைத்தியலிங்கம் என்னும் பிள்ளைப் பெயருடன் வளர்ந்து, கத்தோலிக்கத் திருமறையைத் தழுவியவர். குருவாக உருவாகிய இவர், எழுபது மொழிகற்று, பதினெட்டு மொழிகளில் புலமை நலம் பெற்று, 'தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு ஆய்வு' மேற்கொண்டு, 'தமிழே உலகின் உயர்தனிச் செம்மொழி' என்பதைச் சான்றுகளுடன் எல்லோரும் ஏற்கும் முறையில் நிறுவியுள்ளார். 'சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகர வரிசை' (1938) முதற்பகுதியை அரிதின முனைந்து வெளியிட்டார். 100 பக்கங்கள் கொண்ட 20 பகுதிகளை இரு தொகுதிகளாக வெளியிட விழைந்தார். இவர் தொண்டங்கிய திருப்பணியை இந்நாளில் மொழிநூல் அறிஞர் ஞா.தேவநேயப்பாவாணர் பெருமுயற்சியுடன் (செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு அகர முதலியாக) நிறைவேற்ற முனைந்துள்ளார். 'முதல் தாய் மொழி', 'திராவிடத் தாய்', 'வடமொழி வரலாறு', 'ஒப்பியன் மொழி நூல்' முதலாய ஆய்வு நூல்கள் பல வழங்கிய பாவாணர், உலகத் தமிழ்க் கழகத்தின் தலைவராகத் திகழுகிறார்.

புதைபொருள் ஆய்வும், புகழ் நிலை
வாழ்வும்

மொகஞ்சதாரோ, ஆரப்பா புதைபொருள் ஆராய்ச்சி இந்திய சமுதாயத்தின் முந்தைய சமுதாயமாகிய திராவிட நாகரிகத்தைத் தெரிவிக்கிறது. ஈராச அடிகளாருடைய அயரா உழைப்பால் சிந்துவெளி நாகரிகம் சிறப்பு மிக்க செந்தமிழ்ருடையது என்னும் கொள்கை உறுதி பெற்றது. அண்மையில் கணக்குப் பொறியின் துணையுடன் அறிஞர் அக்கோ போர்ப்போலோ என்னும் தென்மார்க்கு நாட்டவர், சிந்துவெளி நாகரிகம் தமிழரின் தனிமூரின் தனிமூரின் என்பதைப் பாரிசு உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் நிறுவினார். தமிழ்நாட்டில் புதை பொருள் ஆய்வு ஆர்வத்தைத் தூண்டிய பெருமை கால்டுவெல்லாரைச் சாரும். கொற்கைப் பகுதிக்குத் தாமே கருவி பல கொண்டு சென்று புதைபொருள்களை அகழ்ந்து ஆராய்ந்தவர் அவர்.

நிறைவுரை :

முத்தமிழின் மூன்றாம் துறையான நாடகத் தமிழுக்கு வலிவும் பொலிவும் வழங்கும் வகையில் வேதநாயகக் கலைஞர் 'பெத்தலேம் குறவஞ்சி' 'ஞானத் தச்சன்' ஆகிய நாடகங்களை நல்கியுள்ளார். பதின்மூன்று பனுவல்களை இயற்றியுள்ள இவர் தஞ்சை

சரபோஜி மன்னரால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர். முத்துநாயகர் தீட்டிய 'ஞானசௌந்தரியம்மாள்' (1889), தம்பி முத்து வரைந்த புனித எசுதாக்கியர் (1895) ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்க பிற நாடக நூல்களாகும். 'மணவை இன்பக் கவிராயர்' எனப்படும் தாமசு என்றி வியோன் 'குறவஞ்சி நாடகமும்' அவர் மகன் சேவியர் என்றிலியோன் 'பனிமய ஆத்தாள் பதிகமும்' பாடியுள்ளனர். மணப்பாடு அந்தோனீக்குட்டி அண்ணாவியார் 'பேரின்பக் காதல்', 'திருப்பாலத் தியானம்', 'சேசநாதர் மரணம்' ஆகியவற்றை எளிய தமிழில் எழுதியுள்ளார். கோவை மேதை உலூயி தொமினிக் சாமிக்கண்ணு அவர்கள் 'ஆழ்வார்கள் கால நிலை' குறித்து நூல் நல்கியுள்ளார். சிலம்பின் காலத்தை ஆராய வானியல் நிலை கொண்டு 'சில முடிவுகளை' வெளிப்படுத்தியுள்ளார். புதுவை சாமிநாதர் 'இயேசுநாதர் பிள்ளைத் தமிழ்', 'ஞானதிக்காரயர் காப்பியம்', 'நசரைக் கலம்பகம்' ஆகிய ஏடுகளை அருளியுள்ளார். குடந்தைத் துரைசாமியார், 'வேதபுரி அந்தாதியும்', மதுரைப் பேராசிரியர், வீ.ப.கா. சுந்தரனார், 'அருட்குறளும்' தூத்துக்குடி 'பாலபாரதி ம.பூ. மசுரனாசு', 'மாலைப் பாக்கள்', 'தோத்திரப் பாமாலை' ஆகிய நூல்களும் வரைந்துள்ளனர்.

நாவலரும் பாவலரும், அறிஞரும் ஆன்றோரும், கழகங்களும் கல்லூரிகளும், திருமறையும் அருத்தமீடும் தழைத்தினிதோங்க நாளும் நற்பணி புரிந்து வருவது பெருமிதம் தருவதாகும்.

நன்றி: தில்லி தமிழ்ச் சங்க வெள்ளி விழா மலர்.

பெளத்த-சமணத் தமிழிலக்கியங்கள்

பெளத்த மதமும் சமண சமயமும் தமிழ் நாட்டிலே முற்காலத்தில் பெருஞ் சிறப்புப் பெற்றிருந்தன. கி.மு.9 ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் இந்த மதங்கள் ஓங்கியிருந்து பிறகு சிறிது சிறிதாகச் சிறப்புக் குன்றிக் கடைசியில் கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு வீழ்ச்சியடைந்து விட்டன. ஏறத்தாழப் பதினைந்து நூற்றாண்டு காலம் தமிழகத்தில் ஓங்கியிருந்த இந்த மதங்களின் செல்வாக்கு தமிழ் இலக்கியத்திலும் ஊடுறுவிச் சென்றது. பெளத்த-சமண சமயங்கள் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் செய்த தொண்டுகள் மிகப் பல. அந்தத் தொண்டுகளைப் பற்றி இங்குச் சுருக்கமாக ஆராய்வோம். அவற்றை ஆராய்வதற்கு முன்பு, இந்த மதங்கள் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்த வரலாற்றை ஓரளவு தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

பெளத்த சமயத்துக்குச் சாக்கிய மதம் என்றும், சமண சமயத்துக்கு ஜைனமதம் அல்லது ஆருகை சமயம் என்றும் பெயர். சமண சமயம் மிகப் பழமையான சமயம். அச்சமயத்தின் கடைசி தீர்த்தங்கரரின் பெயர் வர்த்தமான மகாவீரர் என்பது. பெளத்த மதத்தை உண்டாக்கியவரின் பெயர் கௌதமபுத்தர் என்பது. இவர்கள் இரண்டுபேரும் கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவர்கள். இவ்விருவரும் சிலகாலம் ஒரே இடத்தில் வாழ்ந்து வந்தவர்கள். எனவே இருவரும் சம காலத்தவர்.

வர்த்தமான மகாவீரரின் சமண சமயத்தையும் கௌதம புத்தரின் பெளத்த மதத்தையும் அவர்கள் காலத்தில் அரசாண்ட அரசர்கள் ஆதரித்தார்கள். இராஜக்கிருக நகரத்தில் இருந்து அரசாண்ட பிம்பிசாரன் (கி.மு.540-490) என்னும் அரசனும் அவன் மகனான அஜாத சத்துரு (கி.மு. 490-460) என்னும் அரசனும் பெளத்த ஜைன மதங்களை ஆதரித்தார்கள். சமண சமயத்தார் பிம்பிசார அரசனைச் சிரேணிகன் என்றும், அஜாத சத்துருவைக் குணிகன் என்றும் கூறுவர். பெளத்த மதத்தை ஆதரித்த பிம்பிசார அரசனைப் பற்றித் தமிழில் ஒரு சிறந்த காவிய நூலைத் தமிழ்ப் பெளத்தர் உண்டாக்கியிருந்தார்கள். அந்தக் காவியத்துக்கு விம்பசார காவியம் என்பது பெயர். அந்தக் காவியம் பிற்காலத்தில் மறைந்துவிட்டது.

மௌரிய சக்கரவர்த்தியாகிய சந்திர குப்த மௌரியர் பத்திரபாகு முனிவரைத் தம் குருவாக ஏற்றுச் சமண சமயத்தில் சேர்ந்து தமது இறுதிக் காலத்தில் துறவு பூண்டு பத்திரபாகு முனிவருடனும் சமண சமய முனிவர்களுடனும் மைசூரில் உள்ள சிரவண பெளகொள என்னும் இடத்துக்கு வந்து தங்கினார். தங்கியவர்கள் பிறகு பிரசாரகர்களைத் தமிழ்நாட்டுக்கு அனுப்பிச் சமண சமயத்தைப் பரப்பினார்கள். இது கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்தது. சந்திர குப்த சக்கரவர்த்தியின் பேரனான அசோக சக்கரவர்த்தியின் காலத்தில் (கி.மு. 273-232) பெளத்தமதம் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து பரவிற்று. இவ்வாறு கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பெளத்த சமண சமயங்கள் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து பரவி, காலப்போக்கில் செழித்து வளர்ந்து சிறப்புற்றிருந்தன. செழித்து வளர்ந்த இந்த மதங்கள் சமயத்துறையிலும் தம் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தியது போலவே மொழித் துறையிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தின. பிறகு, இடைக்காலத்திலே கி.பி. 7, 8, 9 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்த பக்தி இயக்கக் காலத்தில் இந்த மதங்களின் செல்வாக்குக் குறைந்து, பின்னர் கி.பி.13 ஆம் நூற்றாண்டில் வீழ்ச்சியடைந்து மறைந்து போயின. மறைந்து போனபடியால் இந்த மதங்களின் சார்பான தமிழ் நூல்கள் போற்றுவார் இல்லாமல் மறைந்துபோயின. சமண சமயத்தார் இக்காலத்திலும் சிறு தொகையினர் தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறபடியால் சமண சமய நூல்கள் முழுவதும் மறைந்து போகாமல் சில இன்றும் உள்ளன. பெளத்த சமயம் தமிழ்நாட்டில் அடியோடு மறைந்து போனபடியால் பெளத்த நூல்கள் எல்லாம் (ஒன்று இரண்டு நூலைத் தவிர) அடியோடு மறைந்து போயின.

இனி பெளத்த-சமண சமயங்கள் தமிழ்மொழிக்குச் செய்த தொண்டுகளைப் பற்றிக் கூறுவோம்.

பெளத்த-சமண சமயங்கள் வட இந்தியாவிலே தோன்றினபடியால், இந்த மதங்களில் சமய நூல்கள் பிராகிருத பாஷைகளில் எழுதப்பட்டிருந்தன. பெளத்தரின் மத நூல்கள் மாகதி என்னும் பாலி மொழியிலும், சமணரின் சமய நூல்கள் அர்த்த மாகதி என்னும் சூரசேனி பாஷையிலும் எழுதப்பட்டிருந்தன. ஆனால், பெளத்த - சமயப் பிரசாரர் தமிழ்நாட்டில் தங்கள் மதங்களைப் பிரசாரம் செய்தபோது பிராகிருத பாஷைகளில் பிரசாரம் செய்யவில்லை. தமிழரின் தாய்மொழியாகிய தமிழிலே பேசிப் பிரசாரம் செய்தார். பெளத்த பிக்குகள் பெளத்தமதப் பிரசாரத்தை அந்தந்த நாட்டுத் தாய்மொழியிலேதான் பிரசாரம் செய்ய வேண்டும் என்பது பகவான் புத்தரின் கட்டளை. சமண சமய ஆச்சாரியர்களும் தங்கள் சமண சமயப் பிரசாரத்தை அந்த நாடுகளில் பேசப்படுகிற அந்தந்தப் பாஷைகளிலேதான் பிரசாரம் செய்ய வேண்டும் என்னும் கொள்கையுடையவர்கள். ஆகவே, தாய்மொழி வாயிலாகச் சமயப் பிரசாரங்கள் நடந்தபடியால், பெளத்த - சமண சமயங்கள் தமிழகத்தில் நன்றாகப் பரவிச் செழிப்படைந்தன.

பெளத்த பிக்குகளும் சமண முனிவர்களும் சமயப் பிரசாரர்கள். அவர்கள் செல்லும் ஊர்களிலெல்லாம் சமய போதனை செய்து கொண்டே இருந்தார்கள். பிராகிருத பாஷையிலுள்ள பெளத்த - சமண நூல்களைப் படித்துப் பிறகு தமிழில் போதித்தபடியால் பிராகிருத பாஷைச் சொற்கள் சில இயற்கையாகவே தமிழ்மொழியில் கலந்து விட்டன. பாகத (பிராகிருத) மொழிச் சொற்கள் பல தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுவதன் காரணம் இதுதான். இக்காலத்துச் சில ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் இந்தப் பிராகிருத மொழிச் சொற்களைச் சமஸ்கிருத மொழிச் சொற்களின் திரிபு என்று கூறுகின்றனர். இது தவறு. ஆதிக்காலத்தில் பிராகிருத மொழிச் சொற்கள் நேரடியாகவே தமிழில் கலந்தன. அவை சமஸ்கிருத மொழிச் சொற்களின் திரிபுபோலக் காணப்பட்டுவதும் உண்மையில் அவை நேரடியாகத் தமிழில் கலந்த பிராகிருதச் சொற்கள் என்பதை சமய வரலாற்றுக் கண்கொண்டு பார்ப்பவருக்கு நன்கு விளங்கும். சமஸ்கிருத மொழிச் சொற்கள் தமிழில் வந்து கலந்தது பிற்காலத்திலாகும். அதுபற்றி இங்கு ஆராய்ச்சி இல்லை.

பெளத்த- சமண சமயங்கள் வருவதற்கு முன்பு தமிழகத்தில் ஊர்கள் தோறும் பாடசாலைகள் இருந்தன. கணக்காயர்கள் பாடசாலைகளில் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி கற்பித்து வந்தார்கள். பெளத்த -சமண சமயத்துத் துறவிகளும் தங்கள் பள்ளிகளில் ஊர்ச் சிறுவர்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். பள்ளிகளில் (பெளத்த - சமண சமயக் கோவில்களில்) பாடசாலைகளை நடத்தியபடியால் பாடசாலைகளுக்குப் பள்ளிக்கூடம் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. பெளத்த - சமண சமயங்கள் மறைந்து போன பிறகும் பள்ளிக்கூடம் என்னும் பெயர் மட்டும் மறையாமல் இன்றும் பெளத்த - சமண சமயத்தவரை நினைவுறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. பெளத்த - சமண சமயத்தவர் கல்வி பரவுவதற்குப் பெருந்தொண்டு செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை மறுக்க முடியாது.

வச்சிரநந்தி என்னும் சமண சமய முனிவர் மதுரையில் திரமிள (தமிழ்) சங்கம் ஒன்றை ஏற்படுத்தினார் என்று சாசனத்தினால் அறிகிறோம். இவர் அமைத்த தமிழ்ச் சங்கத்துக்கும் பாண்டிய அரசர் அமைத்த தமிழ்ச் சங்கத்துக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை. வச்சிரநந்தி அமைத்தது திரமிள சமண முனிவர் சங்கம். அதாவது சமணத் துறவிகளின் அமைப்பு. சமண சமயத் துறவிகளில் சில பிரிவுகள் இருந்தன. அந்தப் பிரிவுகளில் ஒன்று திரமிள கணம், அல்லது தமிழ்ச் சங்கம். இதுபோலவே பெளத்த பிக்குகளின் கூட்டத்துக்கும் சங்கம் என்னும் பெயர் உண்டு. பெளத்தச் சங்கம் என்றால் பெளத்த பிக்குகளின் கூட்டம் என்பது பொருள். எனவே, சமண சமய முனிவரின் சங்கம் வேறு, பெளத்த பிக்குகளின் சங்கம் வேறு, பாண்டியர் மதுரையில் தமிய ஆராய்வதற்கு அமைத்த புலவர் சங்கம் வேறு. இந்த வேறுபாடுகளை நன்கு அறியாமல், சங்கம் என்னும் வார்த்தையை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு வச்சிரநந்தி அமைத்த ஜைன முனிவரின் சமண சமயச் சங்கத்தை தமிழ்ப் புலவர் சங்கம் என்று குழப்பி எழுதியவர்களும் உண்டு.

பெளத்த-சமண சமயத்தவர் பள்ளிக்கூடங்கள் வாயிலாகக் கல்வியை வளர்த்தது மட்டும் அல்லாமல் தமிழ் இலக்கியத்திலும் புதிய வளர்ச்சியை உண்டாக்கினார்கள். அப்புதிய வளர்ச்சிகளில் ஒன்று புதிய செய்யுள் அமைப்பு ஆகும். சங்ககாலத்தில், பெளத்த - சமணர் வருகைக்கு முன்பு, தமிழிலே அகவற்பா, வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்னும் நான்கு வகைப்பாக்கள் மட்டும் இருந்தன. பெளத்த- சமணர் புதிதாக விருத்தப்பா என்னும் பாவகையைப் புதிதாக அமைத்துத் தமிழ்ச் செய்யுள் வகையை விரிவுபடுத்தினார்கள். இதை அவர்கள் அவசர அவசரமாக, உடனடியாகச் செய்து முடிக்கவில்லை. நிலையாக விருத்தப்பா அமைப்பு நிலை பெறுவதற்குச் சில நூற்றாண்டுகள் (இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகள்) சென்றிருக்க வேண்டும். இந்த வகையில் பெளத்த - சமணர் செய்த தமிழ்த் தொண்டு பொன் எழுத்தில் எழுதப்படவேண்டிய தொன்றாகும்.

பெளத்த - சமணர் புதிய செய்யுள்பாக்களை உருவாக்கிய வரலாற்றை இதுவரையில் ஒருவரும் வரன் முறையாக ஆராயவில்லை. இந்த வரலாற்றை ஆராய வேண்டுவது, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை அறிவதற்கு அவசியமானதாகும். பல்கலைக் கழகங்கள் இனியேனும் இந்த ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்ளும் என நம்புகிறோம்.

புதிய விருத்தப்பாக்களை அமைத்த பெளத்த - சமண சமயத்தார் அப் புதிய செய்யுள்களில் தங்கள் மத நூல்களையும் காவியங்களையும் எழுதினார்கள்.

தமிழில் காவிய நூல்களைப் புதிதாக அமைத்தவரும் பெளத்த - சமணர்களே. சிலப்பதிகாரக் காவியத்தைப் புதிதாக அமைத்தவரும் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவரான இளங்கோ அடிகள் என்னும் தமிழர். மணிமேகலைக் காவியத்தை அமைத்தவர் சீத்தலைச் சாத்தனார் என்னும் பெளத்தத் தமிழர். இவர்கள் இந்தக் காவியங்களைப் பழைய பாவகைகளினால் இயற்றினார்கள். பெருங்கதை என்னும் காவியத்தை இயற்றியவரும் கொங்குவேள் என்னும் சமணப் பெரியாரே. சீவக சிந்தாமணி, வளையாபதி, சூளாமணி முதலிய காவிய நூல்களையும் சமண சமயத்தார் செய்து தமிழ் இலக்கியத்தை வளப்படுத்தினார்கள்.

சேந்தன் திவாகரம், சூடாமணி நிகண்டு போன்ற நிகண்டு நூல்களையும், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, நன்னூல் முதலிய இலக்கண நூல்களையும் சமண சமயத்தவர் உண்டாக்கினார்கள். வீரசோழியம் என்னும் இலக்கண நூலைப் பெருந்தேவனார் என்னும் பெளத்தர் இயற்றினார். பெளத்தர் இயற்றிய தமிழ் நூல்கள் பலவும் மறைந்து போயின.

இடைக்காலத்தில் சமயவாதம் பற்றிச் சில சமய நூல்கள் தோன்றின. அவை கேசி நூல்கள் என்று பெயர் பெற்றன. குண்டல கேசி, நீலகேசி, பிங்கலகேசி, அஞ்சனகேசி முதலியன கேசி நூல்கள். கேசி நூல்கள் மற்றச் சமயங்களின் குறைபாடுகளை எடுத்துக்காட்டித் தங்கள் மதத்தின் சிறப்புகளைப் போற்றும் முறையில் எழுதப்பட்டவை. குண்டலகேசி என்பது நாதகுப்தனார் என்னும் பெளத்தர் இயற்றியது. இது, சமணம், சைவம், வைணவம் முதலிய மதங்களைக் கண்டித்துப் பெளத்த மதத்தின் சிறப்பைக் கூறுகிறது. இந்தநூல் அண்மைக் காலத்தில் மறைந்து விட்டது. இந்த நூல்கள் முழுவதும் கிடைத்திருந்தால், அக்காலத்துச் சமயங்களைப் பற்றிய பல விஷயங்களை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

நீலகேசி என்பது சமண சமய நூல். இதில் பெளத்த மதம் ஆசீவக மதம் வைதீக மதம் முதலிய மதங்கள் கண்டிக்கப்படுகின்றன. இந்நூல் இப்போது முழுவதும் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், வேதவாதச் சுருக்கத்தில் 22 ஆம் செய்யுள் முதல் 29 ஆம் செய்யுள் வரையில் உரையுடன் காணப்படவில்லை. இந்தச் செய்யுள்களும் உரையும் காணாமற் போன வரலாறு இது; வீரோரில் ஒரு பிரபல சமண சமயத்தவர் வீட்டில் நீலகேசியின் ஏட்டுப் பிரதி இருந்தது. தமிழ் நாட்டில் இருந்த ஒரே பிரதி அதுதான். அதை ஒரு பிராமண வக்கீல், படித்துவிட்டுத் தருவதாகச் சொல்லி இரவலாக வாங்கிக் கொண்டு போனார். போனவர் அதைப் பல மாதங்களாக வைத்துக் கொண்டிருந்தார். இரவல் கொடுத்த சமணர் அதைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி கேட்டார். அவர் திருப்பிக் கொடுக்காமல் காலதாமதம் செய்து வந்தார். இதற்கிடையில் சில ஆண்டுகள் கழிந்தன. பிறகு இரவல் கொடுத்த சமணர் இரவல் வாங்கிக் போன வக்கீலுக்கு வழக்கு தொடுத்தார். உடனே வக்கீல் நீலகேசி ஏட்டைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டார். ஆனால், அவர் செய்த சூதை அப்போது அந்தச் சமணர் அறியவில்லை. இது, இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் 19 37 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பு நிகழ்ந்தது.

நீலகேசி ஒரே பிரதியிருப்பதால் அதை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று தத்துவக்கலைப் பேராசிரியர் திரு.அ.சக்கரவர்த்தி நாயனாரவர்கள், அந்த நீலகேசி ஏட்டுப் பிரதியைப் பெற்று அச்சிட்டார். அது சென்னை இராயப்பேட்டை சாது அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டது. ஏட்டுப் பிரதியை ஆராய்ந்து பரிசோதித்துக் கொடுத்தவர் தமிழ்த் தென்றல் திரு.வி.க. அவர்கள். அப்போதுதான் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட வக்கீலின் சூழ்ச்சி தெரிய வந்தது. வேத வாதச் சுருக்கத்தில் ஏட்டு செய்யுள்களும் அவற்றின் பழைய உரைகளும் இருந்த ஏடுகள் காணப்படவில்லை. இரவல் வாங்கிக் கொண்டுபோன பிராமண வக்கீலின் செயல் இது என்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இந்த ஏட்டுச் செய்யுள்கள் இல்லாமலே நீலகேசி அச்சிடப்பட்டது. சமயப் பகை காரணமாக, இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில், மதிப்புக்குரிய ஒரு வக்கீல் இவ்வாறு ஏடுகளைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டார் என்றால், சமயப் பகை முதிர்ச்சியடைந்திருந்த பழங்காலத்தில் எத்தனை ஏட்டுச் சுவடிகள் அழிக்கப்பட்டிருக்கும் என்பதை இதிலிருந்து ஊகிக்கலாம்.

பிங்கலகேசி, அஞ்சனகேசி என்னும் நூல்கள் இப்போது கிடைக்கவில்லை. அழிந்துவிட்டன போலும். இவை பெளத்த மத நூ

டல்களா சமணமத நூல்களா என்பதும் தெரியவில்லை.

இப்போது நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற பெளத்த மத நூல்கள் மணிமேகலை காவியமும் வீரசோழிய இலக்கணமும் ஆகும். விம்பசார காவியமும் குண்டலகேசியும் மறைந்து போயின என்பதை முன்னமே கூறினோம். திருப்பதிகம் என்னும் பெளத்த நூலும் மறைந்துவிட்டது. புத்த ஜாதகக் கதைகள் தமிழில் செய்யுள் வடிவமாக இருந்து மறைந்து போயின என்று கருதுவதற்கு ஆதாரங்கள் உள்ளன. இவற்றைத் தவிர பெளத்த சமயத்தார் தமிழில் எழுதிய நூல்கள் இன்னின்னவை என்பது தெரியவில்லை. அவை எல்லாம் மறைந்து போயின.

சமண சமயத்தார் தமிழில் எழுதிய நூல்களில் மறைந்து போனவை பல. வளையாபதி காவியம், நாரத சரிதை, சாந்தி புராணம், ஜைன இராமாயணம், எலிவிருத்தம், கிளிவிருத்தம் முதலிய நூல்கள் மறைந்து போயின.

இப்போதுள்ள சமணத் தமிழ் இலக்கியங்களில் குறிப்பிடத் தக்கவை: மேருமந்தர புராணம், சீவகசிந்தாமணி, சூளாமணி, ஜீவசம் போதனை, நீலகேசி, நாடடியார், பழமொழி நானூறு, ஏலாதி, சிறுபஞ்ச மூலம், அறநெறிச்சாரம், யசோதர காவியம், நரி விருத்தம், திருநூற்றந்தாதி, திருக்கலம்பகம் முதலியவை. இவையல்லாமல் வேறு சில சிற்றிலக்கியங்கள் ஏட்டுச் சுவடிகளாக இருக்கின்றன.

தமிழில் மணிப் பிரவாள உரைநடையை முதன் முதலாக உண்டாக்கினவர்களும் பெளத்த - சமண சமயத்தார்களே. அவர்கள் தங்கள் மத நூல்களை வசனமாக எழுதுவதற்கு விரும்பினார்கள். அந்த வசன நூல்களில் பாலி, சூரசேணி என்னும் பிராகிருத மொழிச் சொற்களையும் கலந்து எழுதினார்கள். அந்தப் பிராகிருத மொழிகளில் தமிழில் இல்லாத நான்கு வகை ககர எழுத்துகளும் நான்கு வகை சகர எழுத்துகளும், நான்கு வகை டகர எழுத்துகளும் நான்கு வகை தகர எழுத்துகளும் ஷ, ஊ, ஹ முதலிய எழுத்துகளும் இருந்தபடியால் அவ்வெழுத்துக்களைத் தமிழ் எழுத்துகளுடன் கலந்து எழுதுவதற்கு ஏற்றபடி கிரந்த எழுத்து என்னும் ஒருவகை எழுத்தை உண்டாக்கினார்கள். அந்தக் கிரந்த எழுத்து சமஸ்கிருத பாஷை நூல்களை எழுதுவதற்கும் பயன்பட்டது. பெளத்த - சமணர் தமிழ்ச் சொற்களையும் பிராகிருத மொழிச் சொற்களையும் விரவி எழுதின மணிப் பிரவாள நடை நூல்கள் அக்காலத்திலேயே அழிந்துவிட்டன. ஏனென்றால், தமிழர் மணிப்பிரவாள நடை நூல்களை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அது தமிழ் மரபுக்குப் புறம்பானதாக இருந்தபடியால் தமிழர் அதைத் தள்ளிவிட்டனர். ஆனால், பிற்காலத்தில், சமஸ்கிருதச் சொற்களைத் தமிழுடன் கலந்து மணிப்பிரவாள நடை நூல்களை எழுதினார்கள். இப்போதுள்ள மணிப்பிரவாள நடை நூல் ஸ்ரீபுராணம் என்னும் சமண சமய நூல்.

பிற்காலத்தில் கி.பி. 13, 14 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வைணவர்கள் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்துக்கு வியாக்கியானங்கள் (விரிவுரைகள்) எழுதினார்கள். ஆனால் அந்த மணிப்பிரவாள நூல்களும் படிக்கப்படாமல் கிடந்தன. ஏனென்றால், வடமொழிப் புலவருக்கும் விளங்காமல் தமிழ்மொழிப் புலவருக்கும் விளங்காமல் இருந்தபடியால் இதனை மக்கள் படிக்கவில்லை. ஆகவே, இந்தக் குறையைப் போக்குவதற்குச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தார் வைணவ வியாக்கியான நூல்களான மணிப்பிரவாள நூல்களை மீண்டும் தமிழில் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். பெளத்த சமணர் உண்டாக்கிய மணிப்பிரவாள நடை நூல்களைத் தமிழர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆனால், இடைக்கால வைணவ மணிப்பிரவாள நடையை ஏற்றுக்கொண்டு அதில் உரை நூல்களை எழுதியபோதிலும் அவை போற்றப்படாமல் இருந்தன. சைவ சமயத்தார் மணிப்பிரவாள நடையை அடியே ஈடு ஏற்றுக்கொள்ளவே இல்லை. பெளத்த - சமண சமயத்தார் செய்து கொடுத்த மணிப்பிரவாள நடை தமிழரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. இதன் காரணம் அது மரபுக்கு ஒத்துவராதுதான்.

பெளத்த - சமண சமயத்தார் தமிழ்நாட்டில் கிரந்த எழுத்து என்னும் புதுவகை எழுத்துகளை உண்டாக்கினார்கள் என்று சொன்னோம். கிரந்த எழுத்து அன்று தொட்டு இன்றளவும் கையாளப்பட்டு வருகிறது. தமிழ்நாட்டில் எழுதப்பட்ட சமஸ்கிருத நூல்கள் எல்லாம் கிருந்த எழுத்தினால் எழுதப்பட்டவையே. சைவ ஆகமங்களும் வைணவ ஆகமங்களும், ஏன்? பாரத இராமாயணங்களும் தமிழ்நாட்டில் கிரந்த எழுத்தினால் எழுதப்பட்டவையே. பல்லவ சேர சோழ பாண்டிய அரசர்களின் சிலா சாசனங்களிலும் செப்பேடுகளிலும் வருகிற சமஸ்கிருத கலோகங்களும் சமஸ்கிருதச் சொற்களும் கிரந்த எழுத்தினால் எழுதப்பட்டவையே. வட இந்தியாவில் எழுதப்பட்ட தேவநாகரி எழுத்துகள் தமிழ்நாட்டில் உபயோகப்படுத்தப்படாமல் கிரந்த எழுத்துகளே உபயோகப்படுத்தப்பட்டன.

ஆனால் இப்போது அண்மைக் காலத்தில் புதிய மாறுதல் ஏற்பட்டு வருகிறது. தமிழ்நாட்டில் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வந்த கிரந்த எழுத்துக்களை மாற்றி நாகரி எழுத்துக்களை இப்போது சில காலமாக வழங்கி வருகிறார்கள். எனவே, இன்னும் சில ஆண்டுகளில் கிரந்த எழுத்து தமிழ்நாட்டிலும் அடியோடு மறைந்து போகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

தமிழ் நாட்டிலே இருந்து வருகிற பழைய சமயங்கள் சைவம், வைணவம், சமணம், பெளத்தம் என்பவை. தமிழ்நாட்டுக்குப் புதிதாக வந்த சமயங்கள் இஸ்லாம் மதமும் கிருஸ்துவ மதமுமாகும். இந்த மதங்கள் எல்லாம் தமிழ்மொழிக்கும் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் ஒவ்வொரு வகையில் தொண்டு செய்திருக்கின்றன. ஆனால், பெளத்த - சமண சமயங்கள் தமிழ்மொழிக்கும் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் செய்துள்ள தொண்டுகள் மிகச் சிறந்தவை. இந்தச் சமயங்களின் தமிழ்த் தொண்டு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பொன் எழுத்தினால் பொறிக்கப்பட வேண்டியவை. சமயப்பற்றைக் கடந்து நடுநிலையில் நின்று ஆராய்கிறவர்களுக்கு இது நன்கு விளங்கும். தமிழ்நாட்டில் பெளத்த - சமண சமயங்கள் மறைந்தபோதிலும் அந்த மதங்கள் செய்த தமிழ்த் தொண்டுகள் வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்குகின்றன.

சமணம் - பவுத்தம் இரண்டும் தமிழுக்கு செய்த பணிகள் குறித்த கூடுதல் தகவல்களுக்கு :
சமணமும் தமிழும் - மயிலை சீனிவேங்கடசாமி
பவுத்தமும் தமிழும் - மயிலை சீனிவேங்கடசாமி
சைனரின் தமிழ் இலக்கண நன்கொடை - க.ப.அறவாணன்
இலக்கிய வரலாறு பகுதி 2 - கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளை
தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 9 ஆம் நூற்றாண்டு பகுதி 1. - மு. அருணாசலம்
தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - சோம. இளவரசு. கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளை
தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 9-ம் நூற்றாண்டு பகுதி 1. -
மு. அருணாசலம்
தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - சோம. இளவரசு.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம்
(சீரா புராணம்)

இஸ்லாம் மார்க்கம் ஒரு வாழ்க்கைத் திட்டம். தமிழ் மொழி ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே வளர்ந்த வளம் பெற்ற முதுபெரும் மொழி. இஸ்லாமியக் கொள்கைகளைக் கருப் பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பெற்ற தமிழ் நூல்களே இஸ்லா

மியத் தமிழ் இலக்கியம் என வழங்கப்படுகிறது. இப்பொழுது எமக்குக் கிடைத்துள்ள இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களுள் காலத்தால் முந்தியது பல்சந்தமாலை. அது அகப்பொருள் துறையில் பாடப்பெற்றுள்ளது. களவியல் காரிகை என அழைக்கப்படும் நூலில் பல்சந்தமாலைச் செய்யுட்கள் உதாரணச் செய்யுட்களாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பல்சந்த மாலையின் எட்டுச் செய்யுட்களே அங்ஙனம் களவியற் காரிகையில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவையே எமக்கு இன்று கிடைத்துள்ள பல்சந்த மாலையின் செய்யுட்களாகும். குறைந்தபட்சம் நூறு பாக்களைக் கொண்டு அகப்பொருள் விளக்கும் நூலாகப் பல்சந்தமாலை இருந்திருக்கலாம். காலப் போக்கில் காரணாமற் போயிருக்கலாம். பல்சந்தமாலையில் முஸ்லிம் மக்களைக் குறிப்பிட யவனர், சோனகர், அஞ்சுவண்ணத்தவர் என்று மூன்று சொற் பிரயோகங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இந்நூல் பதினோராம் நூற்றாண்டளவில் தோன்றியிருக்கலாம். இறைவனைக் குறிப்பிட அல்லாஹ் என்னுஞ் சொல் பல்சந்தமாலையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இராமதேவர் என்னும் சித்தர் இஸ்லாத்தைத் தழுவி யாகோபு சித்தராக மாறி வைத்திய நூல் ஒன்றினை எழுதியுள்ளார். யாகோபு சித்தர் பாடல் என அது அழைக்கப்படுகிறது. அறபு, பாரசீகச் சொற்களை உபயோகிப்பதோடு குறியீட்டு வழக்கையும் ஆசிரியர் பயன்படுத்தியுள்ளார். மபூசையது வணங்கி இலை எனக் குப்பமேனியையும் குமரனுடைய மனைவியைத் தான் மூலம் என வள்ளிக் கிழங்கையும் தாயதனைக் கொன்றவனை என வாழையையும் வடிவு கொண்ட சூரனுட கனி என மாங்கனியையும் முக்கண் எனத் தேங்காயையும் முக்கணுட இளையோன் என இளநீரையும் சித்தர் மரபுக் கமைய யாகோபு சித்தர் தமது வைத்தியப் பாடல்களில் சுட்டி உள்ளார். ஹிஜ்ரி 980 (அதாவது கி.பி. 1572 இல்) வண்ணப் பரிமளப் புலவரால் இயற்றப்பட்டது ஆயிரமசலா. மசலா என்றால் அறபில் கேள்வி எனப் பொருள்படும். இங்கே கேள்விகளும் அவற்றிற்கான விடைகளும்தரப்பட்டுள்ளன. ஆயிரம் புதிர்களும் அவற்றிற்குரிய விளக்கங்களும் இந்நூலில் தரப்பட்டுள்ளன. ஆலிப் புலவரால் இயற்றப்பெற்றது மிகுராஜ் மாலை. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் ஆலிப்புலவர். காப்பிய இலக்கணங்கள் அமைய முதலில் தோன்றிய இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் கனகாபிஷேக மாலையாகும். இமாம் ஹுஸைன் (றலி) அவர்களைச் சிறப்பாக குறிப்பிடுவது கனகாபிஷேகமாலை. கனகவிராயரால் கி.பி. 1648 இல் இயற்றப்பெற்றது. கி.பி. 1703 இல் மறைந்த கீழ்க்கரை உமறுப்புலவரால் இயற்றப் பெற்றது சீராப்புராணம். முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் 59 ஆண்டுக்கால வாழ்க்கையைச் சீராப்புராணம் சித்திரிக்கிறது.

முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் 'யானை ஆண்டில்' பிறந்தார்கள். அபீசினிய நாட்டு எமன் பிரதேச ஆளுநர் அப்றஹா என்பவன் மக்காமீது படையெடுத்து வந்தான். யானைகளையும் அவன் கொண்டு வந்திருந்தான். மக்காவில் யானைகள் தென்பட்ட முதலாவது சந்தர்ப்பம் அதுவாதலால் யானைகள் தென்பட்ட ஆண்டினை யானை ஆண்டென வருணித்தனர். சிறந்த மக்கம் நாகரிலே வரிசை வரிசையாகத் திரண்ட மழை மேகங்கள் போன்ற பல யானைகள் நெருக்கமாக அங்கு வந்திருந்தன. மற்றொரு பார்வையில் அவை மலைக் கூட்டங்கள் போன்று காட்சி அளித்தன. அத்தகைய ஆண்டினை உமறுப்புலவர் தமது சீராப்புராணத்தில் பின்வருமாறு வருணித்துள்ளார்:

கரைத்த மின்தெளித் தெழுத்தெனச் சிறக்குமக் காவில்
நிரைத்த கார்க்குலம் திரண்டெனக் களிறுகள் நெருங்கி
இரைத்த டர்ந்துமும் மதங்களை வாரிநின் றிறைத்து
வரைக்கு வங்கன்போல் வந்ததற் கொருமுதல் வருடம்

(நபியவதாரப் படலம் : 15)

புனித கஃபாவை அழிக்க வந்த அப்றஹா அஷ்றம் என்பவன் எங்ஙனம் அழிக்கப்பட்டான் என்பதை அல்குர் ஆன் பின்வருமாறு விவரிக்கிறது. பீல் அல்லது யானை என்னும் தலைப்பில் உள்ள அத்தியாயத்தில் அவன் அழிக்கப்பட்ட விதம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கெட்டியான சுடப்பட்ட சிறிய கற்களைச் சொண்டுகளில் காலிக்கொண்டு பட்சிகள் கூட்டங் கூட்டமாக வந்து அந்த யானைப்படைமீது எறிந்தன. யானைப் படையும் அழிந்து அப்றஹாவும் அழிந்தான். அந்த பீல் அத்தியாயத்தின் பொருளைப் பின்வருமாறு கூறலாம்:

- (நபியே அப்றஹாவின்) யானைப் படையை உமதிறைவன் எவ்வாறு (அழியச்) செய்தான் என்பதை நீர் (நினைத்துப்) பார்க்கவில்லையா?
- அவர்களுடைய சூழ்ச்சியை அவன் வீணாக்கி விடவில்லையா?
- அவர்கள்மீது பட்சிகளைக் கூட்டங் கூட்டமாக அவன் அனுப்பி வைத்தான்.
- (கெட்டியான) சுடப்பட்ட சிறிய கற்களை அவன் அவர்கள்மீது எறிந்தான்.
- அதனால், (பட்சிகளால்) கொத்தித் தின்னப்பட்ட கதிர்களைப் போல் அவர்களை அவன் ஆக்கி (அழித்து) விட்டான்.

இங்கே அபாபீல் எனப் பட்சிகளும் சிஜ்ஜீல் எனச் சுடப்பட்ட சிறிய கற்களும் அல்குர்ஆன் அத்தியாயத்தில் சுட்டப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

கஃபாவைத் தாக்கிச் செல்வம் எல்லாவற்றையும் தனது எமன் நாட்டுத் தலைநகரான சன்ஆ பக்கம் திருப்ப வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தோடு மக்கா மீது படை எடுத்து வந்த அப்றஹா அஷ்றம் என்பவனும் அவனது யானைப் படையுடனும் அழிந்தொழிந்த பின்னர் ஐம்பதாவது நாளில் நபிகள் நாயகம் முகம்மது (ஸல்) அவர்கள் பிறந்தார்கள். அந்த வருடத்தில் றபீ உல் அவ்வல் மாதம் பன்னிரண்டாம் நாள் திங்களிரவிலில் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் உதித்தார்கள். இதனையே உமறுப்புலவர் கீழ்க்கண்டவாறு பாடியுள்ளார்.

செம்மையம் கோட்டுக் கடகரிக் கலகம்
தீர்ந்த பின் ஐம்பதாம் நாளில்
அம்மதி மாசத் தொகையில் றபீவுல்
அவ்வலில் பனிராண்டாந் தேதி
எம்மனைக் கும்பே றெனவரும் பொருளாய்
இசைத்திடும் திங்களி ராவின்
மும்மையென் றுரைக்கும் புவனமும் புரக்க
முகம்மது நபிபிறந் தனரே.
(நபியவதாரப்படலம் : 89)

இந்தச் செய்யுளில் இஸ்லாமிய ஆண்டின் மூன்றாவது மாதம் ரபீஉல் அவ்வல் எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. புவனம் என்பது உலகம். மும்மை என்பது பல பொருளைக் கொண்டிருக்கும் மூவகை நிலைபேறுகளான உம்மை, இம்மை, மறுமை என்னும் மூன்றையும் குறிக்கும். இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகிய மூன்று காலங்களையும் குறிப்பிடும்.

நான்கு காரணங்களுக்காக ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் முடிக்கலாம். ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் புரியும் பொழுது அப்பெண்ணுடைய செல்வத்தையும், அப்பெண் சார்ந்த குடும்பத்தின் உயர்ச்சியையும், அப்பெண்ணின் அழகினையும், அப்பெண்ணின் நல்லொழுக்கத்தையும் கருத்திற்கொண்டு அந்தப் பெண்ணைத் திருமணம் முடிக்கலாம் என நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார்கள் என அபூ ஹுலையா (றலி) அவர்கள் அறிவித்துள்ளார்கள். உயர்ந்த பண்புள்ள பெண்ணை விரும்பப் படல்வேண்டும் என்பது இதன் கருத்தாகும். நல்லொழுக்கத்துக்கு மார்க்கம் இன்றியமையாததாகையால் மார்க்கத்தைக் குறிக்கும் அறபுச் சொல்லான தீன் என்னும் பதத்தையே இந்தப் பொன்மொழியில், நபிகள் நாயகம் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பது ஈண்டு நோக்கற்பாலது. நல்லொழுக்கத்தின் சிறப்பு இங்கு விதந்தோதப்பட்டுள்ளது. இதுதான் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் பொன்மொழி:

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் கதீஜா (றலி) அம்மையாரைத் திருமணம் முடிக்கு முன்னர் அம்மங்கை நல்லாளின் நற் பண்புகள் போற்றப்பட்டுள்ளன. உமறுப்புலவர் தமது சீராப்புராணத்தில் அதற்கென ஒரு படலத்தையே அமைத்துள்ளார். அதுதான் மணம் பொருத்தப் படலம். மேற்கூறிய பொன்மொழியில் அமைந்துள்ள கருத்துக்களுக்கமைய கதீஜா (றலி) அம்மையார் அவர்கள் நல்லொழுக்கத்தில் சிறந்து விளங்கினார்கள் என்று உமறுப்புலவர் தமது செய்யுளில் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார். உடைமையில் பணத்தில் சாதி உயர்ச்சியில் வணக்கத்தன்னில் மடமயில் அழகில் ஒவ்வா மாட்சியில் கதீஜா தம்மைக் கடிமணம் முடிக்க நாடிக் கருதின பேர்கள் எல்லாம் அடிகளென்றுரைநா நீட்ட அச்சமுற் றிருந்தா ரன்றே. (மணம் பொருத்து படலம்:41)

இங்கே கதீஜா நாயகி அவர்களிடம் செல்வமும் உயர் குடிப் பிறப்பும் மார்க்க அடிப்படையிலான நல்லொழுக்கமும் ஒப்பாருமீக்காரும் இல்லாத அழகும் ஒருங்கே அமைந்திருந்தன என முன் குறிப்பிட்ட நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் பொன்மொழியை மையமாக வைத்து உமறுப்புலவர் பாடி உள்ளமையைக் காணலாம்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் திருமண நிகழ்ச்சியை வருணிக்க வந்த உமறுப்புலவர் ஒரு பேர் உண்மையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அறிவும் ஆற்றலும் மிக்க ஒருவரின் சந்ததியில் வரும் அனைவரும் அதே காரணமாக நல்லியல்பும் வெற்றியும் வீரமும் பெறுவர். அதே போன்று முகம்மது நபி அவர்களின் திருமண விளை காரணமாக அதன் பொருட்டால் மக்கமா நகரமும் அங்குள்ள வீதிகளும் மாட மாளிகைகளும் நறுமணம் கமழ்வனவாகத் திகழ்ந்தன. இந்தக் கூற்றினை உமறுப்புலவர் தமது சீராப்புராணத்தில் உள்ள மணம் புரி படலத்தில் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

மதியின் மிக்கவர் ஒருவரால் வரும் கிளை அனைத்தும் கதியும் வெற்றியும் வீரமும் பெறுவர் அக் கதைபோல் புதிய பேரொளி முகம்மதின் மணவினைப் பொருட்டால் பதியும் வீதியும் மாடமும் மணம்படைத் தனவே. (31)

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுக்கு முப்பத்தொன்பது வருடங்கள் ஆறு மாதங்களும் நிரம்பியிருந்தன. கதீஜா (றலி) அம்மையாரின் இல்லத்தில் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தூங்கும் பொழுது கனவுகள் காண்பார்கள். இதனையே உமறுப்புலவர் தமது சீராப்புராணத்தில்,

முருகவீழ் புயவள் எலுக்கும் வருடம் முப்பதிற் றொன்பதின் மேலாய் தெரிதரும் திங்கள் ஆறுஞ்சென் றதற்பின் தினந்தோறும்

புதுமையதாக

மருமலர்ச் செழுந்தார்க் கனங்குழற் கதீஜா எனுமயில் மணமனை இடத்தில்

இருவிழி துயில மண்ணிடைத் தோன்றா தெழில்பெறக் கனவுகள் காண்பார்.

(நபிப் பட்டம் பெற்ற படலம்:9)

எனப் பாடியுள்ளார். அதனை அடுத்த பாடலில் கண்ட கனவுகள் கண்டதாய்ப் பலிக்கும் என,

வண்டுறை மலர்ப்பஞ்சணமிசை பொருந்தி மறுவிலா

தொளிர் மதி முகத்துக்

கண்டியில் பொழுதில கனவுகள் அனைத்தும் கண்டது

கண்டதாய்ப் பலிக்கும்

(நபிப் பட்டம் பெற்ற படலம் :10)

எனப் பாடி இருப்பதைக் காணலாம். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் கனவுகள் நனவாவது பற்றியும் அதன் காரணமாக அவர்கள் ஹிறா என்னும் குகைக்குள் சென்று இறைவனைத் தியானிப்பதில் ஈடுபட்டமை பற்றியும் அதன் பிரதிபலனாக அவர்களுக்கு அல்லாஹ்வால் புறக்கான் வேதம் அருளப்பட்டமை பற்றியும் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் ஹதீது எனும் பொன்மொழி ஒன்றில் இடம் பெற்றுள்ள ஒழுங்குமுறைக்கிணங்க உமறுப்புலவர் தமது சீராப்புராணத்தில் மிக நுணுக்கமாக விவரித்துள்ளார். முதலில் ஹிறாக் குகை வருணிக்கப்பட்டுள்ள விதத்தினையும் அடுத்து அந்தப் பொன்மொழியில் இடம்பெற்றுள்ள நிகழ்ச்சிகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ள முறைமையினையும் பார்ப்போம்.

உலகினுக்கே உயிராக முகம்மது (ஸல்) அவர்கள் பிரகாசம் பொருந்தி யஹிறா மலையில் உலவி வருவார்கள். தனித்துத் தங்கி இருப்பார்கள். நான்கு நாட்களுக்குத் தொடர்ச்சியாக இருப்பார்கள். இரண்டு நாட்களுக்குத் தொடர்ச்சியாக இருப்பார்கள்.

அங்கிருந்து கதீஜா (றலி) அம்மையார் தம் இல்லம் அடைவார்கள்.

இக்கருத்துக்களையே உமறுப்புலவர் பின்வருமாறு அமைத்துப் பாடியுள்ளார்.

உலகினில் பிறந்து வரும்எழு வகைக்கும் உயிரெனும்

சலதரக் கவிகை

நிலைபெறு நிழலார் முகம்மது தனித்து நிரைகதிர் தவழ்

கிறா மலையில்

நலனு உலவி மணனும் படயே நாலுநா விரண்டுநா

ளிருந்து

சிலையென வளைந்த சிறுநுதல் கதீஜா திருமனை இடத்

தினில் வருவார் (6)

ஹிறா என்னும் பெயரில் உள்ள கிரந்த எழுத்தைத் தவிர்த்து உமறுப்புலவர் அதனை கிறா என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கிறா மலை மற்றொரு செய்யுளில்,

வரிசைக்கும் கதிக்கும் முதற்றிருத் தலமாய்
என்று வருணிக்கப்பட்டுள்ளமை நோக்கற்பாலது. இனி அந்த பொன்மொழியாம் ஹதீதுக்கு வருவோம்.

நன்னம்பிக்கையாளரின் தாய்மார் - உம்மஹாத்துல் மூமினின் என நபிகள் நாயகம் அவர்களின் இல்லத்தரசிகள் அழைக்கப்பட்டனர். அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் மறைவுக்குப் பின்னர் அவர்தம் மனைவியரை எவரும் திருமணம் புரிய அனுமதி வழங்கப்படவில்லையாதலால் அவர்கள் அங்ஙனம் அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் மதிக்கப்பட்டு மரியாதை செய்வதற்குரியே அராக்கக் கருதப்பட்டனர். அத்தகையோருள் ஒருவரான ஆயிஷா (றலி) அம்மையார் அவர்கள் இங்ஙனம் அறிவித்துள்ளார்.

'அல்லாஹ்வின் திருத்தூதர் (ஸல்) அவர்களுக்கு இறையருள் நல்ல கணவுகள் மூலமே ஆரம்பமாயின. அவை பகற்பொழுதி ல் ஏற்படும் பிரகாசமான ஒளிபோன்று நனவாயின. பின்னர் அவர்களுக்குத் தனிமையில் காலங்கழிக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் ஹிறாக் குகைக்குத் தனிமையாகச் செல்வார்கள். அங்கே ஏக இறைவனான அல்லாஹ்வை வழிபடுவதில் பல நாட்களைக் கழிப்பார்கள். பல நாட்களுக்குப் பின்னரே இல்லத்துக்குச் செல்வார்கள். அங்கு தங்குவதற்குத் தேவையான உணவுப் பண்டங்களை எடுத்துச் செல்வார்கள். மீண்டும் வருவார்கள். இல்லத்தரசி கதீஜா (றலி) அம்மையாரிடம் வந்து அதேபோன்ற உணவுப் பண்டங்களை எடுத்துச் செல்வார்கள். ஹிறாக் குகையில் இருக்கையில் திடீரென அவர்களுக்கு உண்மை புலப்படுத்தப்படும் வரை இந்த முறைமை பின்பற்றப்பட்டது. இறை தூதரான வானவர், அவர்களிடம் வந்து அவர்களை ஒதும்படிக்கேட்டார். எவ்வாறு ஒதுவது என்பது எனக்குத் தெரியாது என்று கூறினார்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள். அல்லாஹ்வினால் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு நபிப்பட்டம் அருளப்பட்டுள்ளது என்றும் கூறிய ஜிபரீல் (அலை) அவர்கள் நபிகள் நாயகத்தை ஒதும்படிக்கேட்டார் என்பதும் இரண்டு செய்யுட்களில் உமறுப்புலவர் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்.

மண்டலம் புரக்கும் செங்கோன் முகம்மதின் வதன நோக்கி
விண்டலம் பரவம் வேத நபியெனும் பட்டம் நும்பால்
கொண்டலே குதாஇன் நீந்தான் எனுமொழி கூறிப் பின்னும்
அண்டர் வாழ்த்தெடுப்பச் செவ்வி ஆரணம் புகறி என்றார்
செப்பிய வசனம் கேட்டு ஜிபுறயீல் முகத்தை நோக்கி
முப்படி விளங்கும் வண்ணம் மும்மணிக் குரிசி லேயான்
இப்பெரும் புவியில் தீட்டும் எழுத்திலொன் றறியேன்
ஆதி

ஓப்பரும் வேதம் என்பப தோதினேன் அல்லன் என்றார்

(நபிப் பட்டம் பெற்ற படலம் : 21,22)

இங்கே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள குதா என்பது இறைவனைச் சுட்டும் பாரசீகச் சொல்லாகும்.

மேலே குறிப்பிட்ட ஹதீதின் தொடர்ச்சியாக நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் இங்ஙனம் குறிப்பிட்டார்கள் என வருகிறது. 'வானவர் என்னைக் கட்டிப் பிடித்து வலோற்காரமாக என்னால் தாங்க முடியாத அளவுக்கு இறுக்கமாகத் தழுவி "ஓதுக" என்றார். எவ்வாறு ஒதுவதென்பது எனக்குத் தெரியாது என்று விடை பகர்ந்தேன். 'இவற்றையும் ஒரு செய்யுளில் உமறுப்புலவர் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்.

சிறைநிறம் சுருக்கித் தோன்றும் ஜிபுறயீல் முதலோன் கூறும்
முறைவழி முகம் தன்பால் முன்னிருந் திருகை ஆர்
இறுகுறத் தழுவிப் பின்னர் இயம்புமென் றியம்பத்
தோன்றல்

மறைமுதல் வசன நாவின் வழக்கினன் அல்லன் என்றார்

(நபிப் பட்டம் பெற்ற படலம் : 23)

அந்தப் பொன்மொழி தொடருகிறது. 'வானவர் என்னை மீண்டும் இரண்டாம் முறையும் என்னைக் கட்டிப் பிடித்து பொறுக்க முடியாத அளவுக்கு இறுக்கமாகத் தழுவினார். பின்னர் பிடியைத் தளர்த்தி ஓதுக என்றார். எவ்வாறு ஒதுவது என்று எனக்குத் தெரியாது என்று கூறினேன். எதை ஒதுவது போன்று இருந்தது அந்த மறுமொழி. இக்கருத்துக்களை உமறுப்புலவர் தமது சொற்களில் விளக்குகிறார். நான் வேதங்களைக் கண்டதும் இல்லை. கேட்டதும் இல்லை. நான் சுற்றறிந்தவனும் அல்லன். எதை ஒதுவது என அண்ணல் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள் எனப் பின்வருமாறு ஒரு செய்யுளில் குறிப்பிடுகிறார்.

எதிரிருந் தரசர் பின்னும் இடருறத் தழுவி நோக்கி
மதியினும் இலங்கும் சோதி முகம்மதே ஓதும் என்னப்
புதுமையின் அரிய பேறே புவியிடத் தரிய வேதம்
கதிபெறக் கண்டும் கேட்டும் கற்றறிந் திலன்யான் என்றார்.

(நபிப் பட்டம் பெற்ற படலம் : 24)

அந்த மணிமொழி தொடருகிறது: 'பின்னர் மூன்றாம் முறையாகவும் என்னைக் கட்டிப் பிடித்து இறுக்கமாகத் தழுவி ஓதும் என்றார் வானவர். 'நான் எதை ஓத வேண்டும்' எனக் கேட்டேன், என நபிகள் நாயகம் கூறினார்கள். இதனையே உமறுப்புலவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

கேட்டு வானவர்கோ மானும்
கிளரொளி வனப்பு வாய்ந்த
தோட்டுணை நெருங்க உள்ளத்
துனிவர உடலம் சோரப்
பூட்டிய கரங்கள் சேப்பப்
புல்லிநந் நபியை நோக்கி
மீட்டுமெய்ம் மறைநூன் மாற்றம்
விரித்தெடுத் தியம்பும் என்றார்.

நெருக்கிவிட் டதன்பின் வேத
நெறிநபி உள்ளத் துள்ளே
திருக்கிளர் புவியில் விண்ணோர்
தெளிதரும் அறிவும் முன்னூல்
இருக்கினில் அறிவும் தோன்றி
இடனறப் பெருகி நல்லோர்
உருக்கொளும் அரசை நோக்கி
ஓதவேண் டுவதே தென்றார்.

(நபிப் பட்டம் பெற்ற படலம் : 25, 26)

மேற்கூறிய ஹதீது மேலும் இவ்வாறு தொடருகிறது. பெருமானாரின் கூற்று இவ்வாறு அமைகிறது. 'மூன்றாம் முறை என்னைக் கட்டிப் பிடித்து இறுக்கமாகத் தழுவி பின்னர் பிடியைத்தளர்த்தி, (யாவையும்) படைத்த உமதிறைவன் திருநாமத்தால் நீர் ஓ

துவிராக. அவனே மனிதனை இரத்தக் கட்டியிலிருந்து படைத்தான். ஒதுவீராக, உமதிறைவன் மாபெரும் கொடையாளி' (96:1, 1-4) என ஜிபுறில் (அலை) அவர்கள் கூறினார் என நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள் என்பதே ஹதீதின் விளக்கம். இதன்படி இக்ரஹ முதல் அக்ரஹ வரைதான் ஜிபுறில் (அலை) அவர்கள் ஒதிக்காட்டினார் எனப் பொன்மொழி குறிப்பிடுகிறது. இதனைப் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்கள் என ஆயிஷா (றலி) அம்மையார் அறிவித்துள்ளார். அவ் ஹதீதனைப் பார்க்கும்பொழுது முதன் முதலில் மூன்று குர்ஆன் திருவசனங்களே ஒதிக்காட்டப்பட்டன என்பது புலனாகின்றது. ஆனால் உமறுப் புலவர் தமது சீராப்புராணத்தில் இக்ரஹ முதல் மாலம் யஃலம் வரை ஒதிக்காட்டப்பட்டது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்தச் செய்யுள் வருமாறு:

மிக்ரூயர் மறையின் வள்ளல் விளம்பவிண் ணவர்கள் கோமான்

இக்ரஹ வெனும் குறத்தி விருந்துநா லாயத் தின்ப

மெய்க்குற மாலம் யஃலம் எனுமட்டும் விளம்பு வீரென்

றொக்கலின் உயிரின் மிக்கா யறுநபிக் குணர்த்தினாரால்

(நபிப் பட்டம் பெற்ற படலம்: 27)

இந்தச் செய்யுளில் குறத் என்பது அத்தியாயத்தையும் ஆயத் என்பது திருவசனத்தையும் கட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவ் குர்ஆனிலே உள்ள இக்ரஹ என்று ஆரம்பித்து மாலம் யஃலம் என முடியும் வரை உள்ள திருவசனங்களின் எண்ணிக்கை ஐந்தாகும். இன்று கிடைக்கக்கூடிய திருக்குர்ஆன் பதிப்புகள் அனைத்திலும் இக்ரஹ என்பதிலிருந்து மாலம் யஃலம் வரை ஐந்து திருவசனங்களாகவே பகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஐந்து நிறுத்தக் குறியீடுகளைக் கொண்டு அத் திருவசனங்கள் பிரித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. நிலைமை இப்படி இருக்க, உமறுப்புலவர் ஏன் திருவசனங்களின் எண்ணிக்கை நாலு எனக் குறிப்பிட்டார் என்பது புரியாத புதிராகவே இருக்கிறது.

இப்புதிய அனுபவ உணர்ச்சி காரணமாக நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் இருதயத் துடிப்பு அதிகரித்தது. அன்பு மனைவி கதீஜா பிந்த குவைலித் (றலி) அவர்களிடம் விரைந்தார்கள். ஸம்மிலுனீ, ஸம்மி - லுனீ - என்னைப் போர்த்துங்கள். என்னைப் போர்த்துங்கள் என்று வேண்டினார்கள். அவர்களும் அவ்வாறே போர்த்தினார்கள். அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் அச்சமும் அகன்றது. அதன் பின்னர் அங்கு நடந்த அனைத்தையும் தங்களது புதிய அனுபவத்தையும் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் தங்களது இல்லத்தரசி கதீஜா (றலி) அம்மையாரிடம் கூறினார்கள். எனக்கு ஏதோ நடக்கப் போகிறது என்பதை இட்டு வர்கள் தங்களது இல்லத்தரசி கதீஜா (றலி) அம்மையாரிடம் கூறினார்கள். எனக்கு ஏதோ நடக்கப் போகிறது என்பதை இட்டு நாள் பயப்படுகிறேன் என்று அவர்கள் கூறினார்கள். இதனைக் கேட்டதும் கதீஜா (றலி) அம்மையார் பின்வருமாறு கூறினார்கள். 'இல்லை, ஒருபோதும் இல்லை, அல்லாஹ் உங்களுக்கு ஒருபோதும் தீங்கு விளைக்கமாட்டான். நீங்களோ உங்கள் உறவினருடன் நல்ல நெருங்கிய தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். வறியோர்க்கு உதவி புரிகிறீர்கள். ஏழைகளை நன்கு கவனிக்கிறீர்கள். விருந்தினரை விருப்பொடு உபசரிக்கிறீர்கள். துயருற்றோர் தம் துயரினை அகற்றுகிறீர்கள்'. இக்கருத்துக்களையே உமறுப்புலவர் தமது சீராப்புராணத்தில் பின்வருமாறு விளக்கி உள்ளார்.

அரியவன் தூதரான அகமது கலக்க முற்று
மருமலர் சோலை சூழ்ந்த மால்வரை இடத்தை நீங்கி
எரிபகற் கதிர்க்கால் தோன்றா இரவினில் தனித்து வல்லே
விரிகதிர் உமிழும் பைம்பூண் மின்னகத் திடத்திற் சார்ந்தார்.
நடுக்கம் உற்றுமெய்ச் சுரத்தொடும் குளிர்நர நலிந்து
மிடுக்கை கன்றிடப் பயத்தொடும் அரிவையை விளித்துத்
திடுக்கம் உற்றது துகில்கொடு பொதிமனம் தெளியா
திடுக்க னியாதென அறிகிலன் என்றனர் இறகூல்.
தலைவர் கூறிய மொழிசெவி புகவுடல் தயங்கி
நிலைகு லைந்தெழுந்தயர்வொடு நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து
பலம் வர்த்தொடை செறிந்தபஞ் சணமிசைப் படுத்தி
சலவை கொண்டுறப் போர்த்தரு கிருந்தனர் தையல்.

தாங்கு மெய்ப்பொருள் அறிவருள் குணந்தய விரக்கம்

நீங்கி டாதறம் பெருகிட வளர்க்குநன் நெறியீர்

ஓங்கு மானிலத் திடத்துறை பவர்களால் உமக்குத்

தீங்கு றாதென வுரைத்தனர் மடந்தையர் திலகம்

(நபிப் பட்டம் பெற்ற படலம்: 32,33,34,38)

அதே பொன்மொழி தொடருகிறது. இதன் பிரகாரம் கதீஜா (றலி) அம்மையார் பெருமானார் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஞான தமது சகோதரன் முறை யினரான வறக்கா பின் நெளபல் பின் அஸத் பின் அப்துல் உஸ்ஸா அவர்களிடம் சென்றார். அங்கு இல்லாத்துக்கு முன்னர் கிறித்தவராய் இருந்தார். ஹீபுறு எழுத்துக்களில் தமது கட்டுரைகளை எழுதி வந்தவர். அல்லாஹ் எவ்வளவு விரும்புகிறானோ அவ்வளவையும் வேதாகமத்தை ஹீபுறு மொழியில் எழுதி வந்தார். வயதில் முதிர்ந்த அவர்கள் பார்வையை இழந்திருந்தார். கதீஜா (றலி) அம்மையார் வறக்கா அவர்களிடம், 'என்னருமைச் சோதரரே, உமது மருகரி என் சேதியைக் கேளும். அப்பொழுது வறக்கா என்பவர், மருகரே நீர் கண்டது என்ன' என்று கேட்டார். தாங்கள் கண்ட அத்தனையும் வறக்கா அவர்களுக்கு விளக்கிக் கூறினார்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள். அதனைக் கேட்ட வறக்கா அவர்கள், 'அவரே தான் (வானவர் ஜிபுறில்) இரகசியங்களை வைத்திருப்பவர். அவரைத்தான் அல்லாஹ் முலாநபி (அலை) அவர்கள் ஞான அனுப்பினான். உங்களது மக்கள் உங்களை நாட்டை விட்டுத் துரத்தும்போது நான் வாலிபனாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன் என்றார் வறக்கா. அல்லாஹ்வின திருத்தூதர் (ஸல்) 'அவர்கள் என்னைத் துரத்தி விடுவார்களா' என்று கேட்டார்கள். ஆம் என்றார் வறக்கா. வறக்கா தொடர்ந்து கூறினார்: நீங்கள் கொண்டு வந்துள்ளதைப் போன்றதை எவர் கொண்டு வந்தாலும் அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கப்படும். உங்களைத் துரத்தும் பொழுது நான் வாலிபனாகவும் உயிருடனும் இருப்பேனாயின் உங்களை நிச்சயம் ஆதரிப்பேன். சில நாட்கள் கழிந்த பின்னர் வறக்கா காலமானார். இறை அறிவிப்பும் சற்றுத்

தாமதமானது.

உமறுப் புலவர் தமது சீராப்புராணத்தில் இந்த நிகழ்ச்சியை வேறு பின்னணியில் அமைத்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஹதீதுக் கிரந்தத்தில் கதீஜா (றலி) அம்மையார் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களை வறக்கா அவர்களிடம் அழைத்துச் சென்றார் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் உமறுப்புலவர் தூதர் ஒருவர் மூலம் வறக்கா என்பவர் அழைக்கப்பட்டார் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். கதீஜா (றலி) நாயகி அவர்கள் விட்ட தூதுவன் போய் அழைக்க, வறக்கத் என்பவர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் இல்லத்துக்கு வந்தார் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பின்வரும் இரண்டு செய்யுட்களிலும் இந்த விவரங்களைக் காணலாம்.

நிறக் ருங்கமு நீர்குவி தரநிறை வனசந்
திறக்க மெல்விதழ் வெய்யவன் எழுந்தபின் திருவும்
வறக்கத் தென்னுமல் வேந்தனைக் கொணர்கென ஒருவன்
அறக்க டும்விசை கொண்டெழுந் தேகினன் அன்றே.
பழுதி லாக்குலப் பாவைதம் பாலினில் பரிவாய்
எழுக என்றனர் என்றசொற் சிரமிசை ஏற்றி

வழுவி லாமறை வறக்கத்தென் றோதிய வள்ளல்
(நபிப் பட்டம் பெற்ற படலம்: 40,42)

வறக்கத் என்பவர் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறச் சொல்ல நபிகள் நாயகம் எல்லாவற்றையும் முறைப்படியே எடுத்தோதினார்கள். அவர்கள் விளக்கியதைக் கேட்ட வறக்கத் என்பவர் வந்த தூதுவர் ஜிபரீல் என்றும், ஓதும் என்ற ஓதியது நபிகளாரின் வேதம் என்றும், மக்கா வாசிகள் பெரும்பகை விளைத்து ஊரைவிட்டே தூரத்தி லிடுவார்கள் என்றும் இதற்குமுன் வந்த நபிமார்களும்தான் இன்னலுக்காளானார்கள் என்றும் வறக்கத் கூறினார். இக்கருத்துக்களே பின்வரும் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. மலையல் வள்ளனும் இடத்தினில் வரைமீசை அடைந்த தலைவர் நாயகன் தூதரில் ஜிபறயீல் சரதம் பலக தீர்த்துகில் கரத்தளித் ததுநபிப் பட்டம் விலக ஒதுமென் றோதிய துமக்குறும் வேதம்

உடலு லைந்திட இறுகிய துமதிடத் தினிமேல்
வடுவின் மும்முறை இடுக்கண்வந் துற்றது மாறும்
படியிடத்தினும் இனத்தவர் பெரும்பகை விளைத்தும்
இடருறும்படி ஊரைவிட் டெழுத்துரத் திடுவார்

என்ற இம்மொழி மறையவன் உரைத்தலும் இசைத்தேன்
துன்று மென்மலர்ப் புயநபி மனத்தினில் துணுக்குந்
றொன்று மென்னித் தவர்பகை எனக்குவந் துறுமோ
பொன்று மோவென உரைத்தலும் முதியவன் புகல்வான்.

முன்னர் மாமறை நபியெனும் பெயர்முதி யவருக்
கின்னல் வந்துறா திலதூறும் மிடத்திடர் அணுகா
நன்னலம்பெறு நபிகளா யகமுநீ ரலது
மன்னு மானில நபியினி இலையென வகுத்தான்
(கூடி.51-54)

அல்குர்ஆன் ஐந்தாம் அத்தியாயம் ஏழாம் திருவசனத்தில் கை முகம் கால் முதலிய கழுவி உலு நிறைவேற்றும் முறை பேசப் படுகிறது. நாம் உலு எங்ஙனம் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதை விளக்குகிறது. அந்த அல்குர்ஆன் திருவசனத்தின் முதற் பகுதியைப் பின்வருமாறு தமிழில் கூறலாம்:
விசுவாசிகளே நீங்கள் தொழுகைக்குச் சென்றால், (அதற்கு முன்னர்) உங்கள் முகங்களையும், முழங்கைகள் வரையில் உங்கள் இரு கைகளையும் கழுவிக்கொள்ளுங்கள். (நீரைத் தொட்டு) உங்கள் தலையைத் (தடவி) மஸ்ஹூஉ செய்து கொள்ளுங்கள். அன்றி, கணுக்கால் வரையில் உங்கள் இரு பாதங்களையும் (கழுவிக்கொள்ளுங்கள்). (5:7)
இந்தக் கருத்துகளை சீறாப்புராண ஆசிரியர் உமறுப்புலவர் சற்றுத் திரித்துக் கூறுகிறார். அல்குர்ஆனிலே உலு நிறைவேற்றும் முறை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சீறாப்புராணத்தில் உலுச் செய்யும் முறையையும் அதன் பின் இரண்டு ரக்கஅத் தொழுகை நிறைவேற்றும் முறையையும் பற்றி வானவர்கோன் ஜிபரீல் (அலை) அவர்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுக்கு விளக்கியதுடன் செய்தும் காட்டினார்கள். இங்ஙனம் செய்முறைப் பயிற்சி அளித்தமை பற்றிச் சீறாப்புராணம் பின்வருமாறு கூறுகிறது:

பெருகிப் பரந்த புனற்கரையில்
பெரியோன் தூதை அருகிருத்தி
மருவும் மலரும் எனஉலுவின
வகையும் தொகையும் வரவருத்திக்
குருசில் நபியைப் பின்னிறுத்திக்
குறித்த நிலையிரண் டிறக்கஅத்துப்
பரிவில் தொழுவித் திருந்துவிண்ணில்
படர்ந்து சுவனத் தலத்துறைந்தார்.
(தொழுகை வந்த வரலாற்றுப் படலம்: 38)

தங்களது நாற்பதாவது ஆண்டில் திருக்குர்ஆன் அருளப்பெற்ற நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் நான்கு ஆண்டுகள் இரகசியமாக இஸ்லாமிய போதனையை மேற்கொண்டார்கள். இஸ்லாமிய முறைப்படி தொழுகையை நடத்தி வந்தார்கள். பின்னர் அல்குர்ஆனின் இருபத்தாறாவது அத்தியாயத்தில் 214வது திருவசனம் அல்லாஹ்வினால் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தங்களுக்கு நெருங்கிய உறவினருக்கு இஸ்லாத்தைப் போதிக்கும்படி பணிக்கப்பட்டார்கள். அந்தத் திருக்குர்ஆன் திருவசனத்தின் கருத்தாவது:

"நீர் உம்முடைய நெருங்கிய பந்துக்களுக்கும் அச்சமூட்டி எச்சரிக்கை செய்யும்" (26:214) என அமையும். இதனை உமறுப்புலவர் தமது சீறாப் புராணத்தில் அதன் கொடை நாயகராகிய அபுல்காசீம் அவர்களையும் அவர்தம் இறை பக்தியையும் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் மீது உள்ள அன்பையும் குறிப்பிட்டு வானவர் கோன் ஜிபரீல் (அலை) அவர்கள் உங்கள் நெருங்கிய உறவினரையும் தீன் வழியில் - இஸ்லாத்தின் வழியில் அழையுங்கள் என்னும் இறை கட்டளையைக் கொண்டு வந்தார் எனப் பின்வருமாறு பாடி உள்ளார்.

மறைபடாப் புகழை உலகினில் வளர்த்து
வருமொரு துரைஅபுல் காசீம்
குறைபடா மனமும் வாக்குமொன் றாகப்
புகழ்ந்திடும் குரிசில்நந் நபிக்கு
நிறைபட அடுத்த கிளையனைத் தையும்தீன்
நிலைபெற நிறுத்திடும் என்ன
இறையவன் ஆயத் திறங்கிய தெனஅங்
கிருந்திறங் கினர் ஜிபரீலே.

(தீனிலை கண்ட படலம் : 110)

இந்த இறை கட்டளை கிடைக்கப் பெற்றதும் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தருமுகிற் கவிசை இலங்கிடச் சிறந்த சபாமலை இடத்தினில் சார்ந்தார்.

(தீனிலை கண்ட படலம் : 111)

என அவர்கள் சபா மலைக்கு விரைந்தமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அங்குச் சென்று அவர்கள் தங்களது நெருங்கிய உறவினரை அழைத்தார்கள். உறவினரும் அங்கு வந்தனர். வந்து தம்மை அங்கு அழைத்த காரணம் என்ன எனக் கேட்டனர். உடனடியாகத் தாம் பெற்ற இறை ஆணையைக் குறிப்பிடாமல் அதனை உள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டு பின்வருமாறு கூறினார்கள். இந்த மலைக்கு அப்பாலிருந்து எம்மைத் தாக்கீப் பகைவர் வந்துள்ளனர் எனயான் கூறினால் நீங்கள் நம்புவீர்களா என கேட்டார்கள் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள். அத்தகைய பெருமானாரின் கூற்றை எல்லோரும் நம்புவதாகக் கூறினர். அப்பொ

முது அவர்கள் தாங்கள் போதிக்கும் மார்க்கத்தில் ஈமான் (நம்பிக்கை) கொண்டு செயல்படாதே அனைவரையும் அதாபென் னும் கொடுமை வருத்தும் எனக் குறிப்பிட்டார்கள். இக்கருத்துக்களே சீராப்புராணத்தில் இரண்டு செய்யுட்களில் பின்வருமாறு பாடப்பட்டுள்ளன.

காரணம் உளதென் றுரைத்தெமை விளித்த
கருத்தறி கிலமெனக் கடிதின்
ஊரவர் உரைப்ப வானவர் உரைத்த
உரையினை உளத்தினில் இருத்தித்
தாரணிப் புறத்தில் தெறும்படை திரண்டு
வந்தது தமக்கிட ரெனயான்
ஈரமுற் றுரைப்ப எவர்க்குமுண் மையதா
இருப்பதோ எனநபி இசைத்தார்.

உரைத்தசொல் எவர்க்கும் உறுதிநிண் ணயமென்
றனைவரும் உரைத்திட மகிழ்ந்து
நிரைத்தகுங் குமத்தார்ப் புயநபி இனியான்
நிகழ்த்திய மார்க்கநன் னெறியைத்
தரைத்தலத் தீமான் கொள்ளுதற் கிசையாத்
தரம்படைத் தவரனை வரையும்
கரைத்திட நனிஅ தாபெனும் கொடிய
கடும்பிணி பிடித்திடும் என்றார்.

(தீனினை கண்ட படலம் : 114,115)

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் தந்தையாரின் உடன் பிறந்த சகோதரர்களுள் ஒருவன் அப்துல் உஸ்ஸா என்பவன். அவன் கொடூரன். அதன் காரணமாக அவன் அபூலஹப் என அழைக்கப்பட்டான். அபூலஹப் என்னும் அரபுச் சொற்றொடர் நெருப்புச் சுவாலையின் தந்தை என்பதைச் சுட்டும். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தங்களது நெருங்கிய உறவினர்களை இல்லாத்தின்பால் அல்லாஹ்வின் ஏவலுக்கிணங்க அழைத்தமையினால் பெருங்கோபம் அடைந்தான் அபூலஹப். இதற்காகவா எங்களை இங்கு அழைத்தாய் என்று சீறினான். இன்னல் புரிவதாக எச்சரித்து உறுக்கினான். இரண்டு கைகளும் நிறைய புழுதியை வாரி அண்ணல் எம்பெருமானார் மீது எறிந்தான். தனது சகோதரன் மகன் என்பதைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் வாயாரத் திட்டினான். சபித்தான். குலத்தோடு கெடுவாய் எனப் பழித்தான். இக்கருத்துகளை உமறுப்புலவர் அமைத்து அப்போதைய அவனுடைய தன்மையையும் அவன் நடந்து கொண்ட விதத்தையும் பின்வருமாறு ஒரு செய்யுளில் விளக்கி உள்ளார்.

கூறிய மொழிகேட் டபூலகு பெனுமக் கொடியனுள்
இருவிழி சிவந்து
மாறுபட்டிதற்கோ குலத்தொடுங் கெடுவாய் வரவழைத்
தனையெனச் சீறித்
தேறிலா துறுக்கி இருகரம் புதைப்பச் செறிதரு பூழ்தியை
வாரி

ஈறிலான் தூதை முகம்மதைச் சிறிதும் எண்ணிலா
தெதிர்ந்துநின் றெறிந்தான்.

(தீனினை கண்ட படலம் : 116)

இங்ஙனம் இறை கட்டளையை நிறைவேற்ற எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் எத்தனிக்கும் பொழுது அவர்களைத் தடுத்து அவர்களுக்கு இடுக்கண் விளைவிக்கக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருந்த அபூலஹபைச் சபிக்கும் அல்குர்ஆன் 111வது அத்தியாயம் அல்லாஹ்வால் அருளப் பெற்றது. அது 'தப்பயதா' என ஆரம்பிக்கும் அல் குர்ஆன் அத்தியாயமாகும். அப்துல் உஸ்ஸாவை அபூலஹப் என அழைத்தனர். அல்குர்ஆனின் இந்த அத்தியாதிலே அபூலஹப் பெயர் கட்டப்பட்டுள்ளான். சபிக்கப்பட்டுள்ளான். இந்த சிறிய அத்தியாயம் இறங்கிய சமயம் மக்காக் குறைசியர் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுக்கு சொல்லொணாத் துயரம் விளைவித்துக் கொண்டிருந்தனர். தன்வினை தன்னைச் சுடும் என்பதற்கிணங்க அபூலஹப் சபிக்கப்பட்டான். தீங்கு நினைப்பவன் தீமையையே அனுபவிப்பான் என்னும் மூதுரையும் இங்கு வலியுறுத்தப்படுவதைக் காணலாம். 'தப்பயதா' என ஆரம்பிக்கும் அல் குர்ஆன் 111வது அத்தியாயத்தின் தமிழ்க் கருத்தினை இவ்வாறு கூறலாம்.

அழியட்டும் அபூலஹபின் இரு கரங்கள்;
அவனுமே அழியட்டும்.
அவனுடைய பொருளும், அவன் சேகரித்து வைத்திருப்
பவைகளும்

அவனுக்கு யாதொரு பயனும் அளிக்கா.
அதி சீக்கிரத்தில் அவன் கொழுந்துவிட்டெரியும்
நெருப்பை அடைவான்.

விறகு சுமக்கும் அவனுடைய மனைவியோ
அவளுடைய கழுத்தில் முறுக்கேறிய ஈச்சங் கயிறுதான்.
(அதனால் சுருக்கிப்பட்டு அவளும் அழிந்துவிடுவாள்).

இங்ஙனம் திருக்குர்ஆன் வாக்கியம் அருளப் பெற்றதும் அபூலஹப், 'துன்புறுத்தும் கேடு எனக்கு ஏற்பட்டால் நான் தேடிக் கு வித்திருக்கும் திரவியம் அனைத்தையும் செலவழித்து அந்தத் தீங்கினை அகற்றிக் கொள்வேன்' என அர்த்தமில்லாத சொற்களை கூறித் திருப்தி அடைந்தான். இக்கருத்துக்களை உமறுப்புலவர் அழகாகச் செய்யுள்களில் அமைத்துப் பாடியுள்ளார். அனைவராவன:

அடர்ந்தெதிர்ந் துரைத்த கொடியவ னபூல
கப்புவி இடத்தும்ஆ கிறத்தும்
இடைந்திடும் பெருங்கே டுடையவ னிவனே
என்னுமப் பொருளுரை பிறப்பத்
துடங்குதப் பத்ய தானைத் தோன்றும்
குறத்தொன் றிறங்கிய துலகில்
கிடந்தமும் மறையுந் தெரிதரப் புகழ்ந்த

கிளரொளி முகம்மது நபிக்கே.
குறத்தின் பொருளை முகம்மது உரைப்பத்
துணுக்குறா துனதுரை உலகில்
தேறத்துன் புறுங் கே டெனக்குவந் தடைந்தால்
தேடிய திரவியம் அனைத்தும்
மீறத்தந் திரருக் களித்திட ரதனை
விரைவினிற் போக்குவன் என்னப்
பேறத்த மிசொல் உரைத்தனன் எவர்க்கும்
பெருங்கொலைப் பிழைவிளைத் திடுவான்.

இறையவன் தூதர்க் கிசைத்தசொற் கெதிராய்
இசைத்திடும் அபூலகுப் என்போன்
நிறைதரும் பொருளும் இழந்துத வாமல்
நெட்டுடல் பெருந்தலை அரவம்
உறைதரு நரகம் புகுவனென் றாயத்
திறங்கிய துலகெலாம் விளங்க
மறைமொழி பயிற்றும் செவ்விதழ் மணிவாய்
முகம்மது மனமகிழ் வறவே.

அவனியில் கேடும் முடிவினில் நரகும்
அடைகுவன் அபூலகு பெனவே
செவியுற வாயத் திறங்கிறென் றுரைத்த
உரைக்குஞ்சேர் தருமினம் அனைத்தும்
கவினற அதாபென் றொருபிணி பிடிக்கும்
என்றகட் டுரைக்குமே கன்றித்
தவிர்கிலா வயிர மனத்தராய்க் காபிர்
தனித்தனி கொலைத்தொழில் நினைத்தார்.

(தீனிலை கண்ட படலம் :117,118,119,120)

இங்கே கொடிய விளைவுகளைக் குறிப்பிட அதாபு என்னும் அறபுச் சொல்லும் முஸ்லிம் அல்லாதாரைக் குறிக்க காபிர் என் னும் சொல்லும் பயன்படுத்தப்பட்டன. நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுக்கு இன்னல் விளைவித்த குறைசித்தலைவர் பலர் ப த்றுப் போரில் மாண்டொழிந்தனர். பற்றுப் போர் முடிந்து ஒரு வாரத்தில் அபூலஹுபும் மரணமானான். ஒருநாள் ஒரு வேடன் ஒரு மான் தலைதெறிக்க ஓடிவருவதைக் கண்டான். ஒரு வலையை விரித்து அந்த மானைப் பிடித்துக் கொண்டான். முன்பு அந்த மானும் கன்றும் மற்றதும் புலி ஒன்றினுக்குப் பயந்து அங்குமிங்குமாக ஓடின. ஒன்று மற்றதைக் காணாத முறையில் ஓடின. அதன் பலனாகவேதான் இந்த மான் வேடன் வலையில் சிக்கியது. அந்த மான் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களிடம் முறையிட்டது. அங்ஙனம் மான் முறையிட்டபோது வில்லைக் கையில் ஏந்திய வேடன் கையில், இறத்தலு க்காகத் தான் அஞ்சவில்லை. ஏனெனில் உலகில் வாழும் எல்லா உயிர்களும் நிச்சயம் ஒருநாள் இறந்துவிடும். உயிர் பிரியாது ஒருவரும் இருப்பதில்லை. இக்கருத்துக்களை மான் வெளியிட்டதாக உமறுப்புலவர் வருணித்துள்ளார். இங்கே மானின் வாயி லாக உலகில் உள்ள எல்லாம் மறைந்துவிடும் என்னும் உண்மை புலப்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அல்குர்ஆனும் இக் கூற்றினை வலியுறுத்துகிறது. 55 ஆம் அத்தியாயம் 26 ஆம் திருவசனம் இக்கூற்றைக் கொண்டிருக்கிறது. அதனைத் தமிழில் பூமியிலுள்ள யாவும் அழிந்தே போகும் (55:56) ஓவ்வோர் ஆத்மாவும் மரணத்தைச் சுகித்தே தீரும் (21:35) எனக் கொள்ளலாம்

முஸ்லிம்களின் புதிய தமிழ் இலக்கிய வடிவங்கள்

சங்கம் தொட்டுத் தமிழில் வழங்கி வந்த இலக்கிய வடிவங்கள் அனைத்திலும் இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவர்கள் செய்யுட்களை இயற்றினர். அத்துடன் அமையாது தமிழுக்குப் புதிய புதிய இலக்கிய வடிவங்களைக் கொண்டு வந்து சேர்த்த பெருமைக்கு ரியவர்களாகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இடம்பெற்றுள்ளார்கள். அவை, மஸ்அலா, கிஸ்ஸா, நாமா, முனாஜாத், படைப்பே யார், நொண்டி நாடகம், திருமண வாழ்த்து என ஏழு வகையான இலக்கிய வடிவங்களாகும்.

இவற்றுள் படைப்போர், நொண்டி நாடகம், திருமண வாழ்த்து ஆகிய இலக்கிய வடிவங்கள் தமிழுக்கென்றே தமிழ்ப் பெயரி ல் உருவாக்கப்பட்ட இலக்கிய வடிவங்களாகும்.

மஸ்அலா, கிஸ்ஸா, முனாஜாத்து ஆகிய மூன்று இலக்கிய வகைகளை அரபு மொழியிலிருந்தும் 'நாமா' என்ற இலக்கிய வடி வை பாரசீக மொழியிலிருந்தும் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தனர்.

புதிய இலக்கிய வடிவங்களையினும் தமிழ் யாப்பு முறைக்கு இயையவே இயற்றப்பட்டன. அவற்றின் உள்ளடக்கம் இஸ்லாமிய நெறி, முஸ்லிம் பெரியார்களின் பெருமை பேசுபவையாகும்.

மஸ்அலா, என்ற அரபுச் சொல் 'தேடுதல்' என்ற பொருளில் வழங்கப்படுகிறது. இஸ்லாமிய மார்க்க நெறியில் நிறையறிவு பெ ற்றவரிடம் சென்று அம்மார்க்கம் பற்றிய ஐய வினாக்களை எழுப்பி, அதற்குரிய விடைகளைப் பெற்று, சந்தேகம் தீர்ந்து, தெ ளிவு பெறுவதை 'மஸ்அலா' என அரபு மொழியில் கூறப்படுவதால் அச்சொல் 'கேள்வி' என்ற பொருளை உள்ளடக்கியதாக விளங்குகிறது. இந்த அடிப்படையில் கேள்வி பதில் வடிவில் எழுதப்பட்ட இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் 'மசலா' எனத் தமிழில் மருவி வழங்கப்படுகின்றன.

'மசலா' இலக்கிய வடிவில் தமிழில் மூன்று இலக்கியங்கள் உள்ளன. (1) ஆயிர மசலா (2) நூறு மசலா (3) வெள்ளாட்டி மசலா என்பனவாகும்.

இம்மூன்றுள் 'ஆயிர மசலா' அளவில் பெரிதாகவும் காலத்தால் மிக முற்பட்டதாகவும் விளங்குகிறது. இலக்கிய வரலாற்று

அடிப்படையில் பார்த்தால் தமிழில் இயற்றப்பட்ட முதல் இஸ்லாமியப் படைப்பாக அமைவது 'ஆயிர மசலா'வாகும்.

இதன் ஆசிரியர் 'வண்ணப்பரிமளப் புலவர்' என அழைக்கப்படுகிறார். 'வண்ணம்' பாடுவதில் வல்லவரான இவர் இயற்பெயர் 'செய்கு முதலி இஸ்ஹாக்' என்பதாகும். இன்றைக்குச் சரியாக 415 ஆண்டுகட்கு முன்பு 1572 ஆம் ஆண்டில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்ட இந்நூல் 'அதிசய புராணம்' என்ற பெயராலும் அழைக்கப்படுகிறது. 1095 செய்யுட்களைக் கொண்ட இந்நூல் காப்பியப் போக்கில் அமைந்துள்ளது.

'ஆயிர மசலா'வில் சுமார் 300 கேள்விகளே கேட்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் அக்கேள்விகளுக்கான விடைகளில் ஆயிரம் இஸ்லாமிய உண்மைகள் உரைக்கப்பட்டனவாகக் கருதி, இதற்கு 'ஆயிர மசலா' எனப் பெயரிட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

அப்துல்லா இப்னு சலாம் என்பவர் கைபர் எனும் நகரில் வாழ்ந்து வந்த யூதர். தன் காலத்துக்கு முன்னர் இறைவன் தன் தீர்க்கதரிசிகள் மூலம் அனுப்பிய சபூர், தவ்ராத், இன்ஜீல் ஆகிய வேதங்களில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்ற அறிஞர். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் பெருமையை அறிந்து, "அவரிடம் சென்று 'ஆயிரம் கேள்விகள்' உங்கள் மார்க்கம் பற்றிக் கேட்டேன். அவற்றிற்குத் தக்க விடைகளைத் தாங்கள் கூறவேண்டும். என் கேள்விக்கான உங்கள் பதில் எனக்கு மனநிறைவளித்தால் நானும் என்னைச் சேர்ந்த என் இனத்தாரும், நகரத்தாரும் முழுமையாக இஸ்லாத்தில் இணைவோம்" எனக் கூறினார். இதற்கு மனமுவந்து இணங்கிய நபிகள் நாயகம் அப்துல்லா இப்னு சலாம் விடுத்த வினாக்களுக்கெல்லாம் தக்க விடை கூற, அவை இப்னு சலாமுக்குப் பூரண திருப்தி அளிக்கவே, அவரும் இனத்தாரும் நகரத்தாரும் இஸ்லாத்தில் இணைந்ததை விவரிப்பதே 'ஆயிர மசலா' இலக்கியம்.

30 படலங்களில் கேட்கப்படும் கேள்விகளும் அளிக்கப்பட்ட பதில்களும் படிப்போரின் சிந்தனையைத் தூண்டுவதாகவும் இஸ்லாத்தின் அடிப்படை அம்சங்களை எடுத்துக் கூறுவனவாகவும் அமைந்துள்ளன.

நீண்ட கேள்விகளுக்குக் குறுகிய பதிலும் குறுகிய கேள்விகளுக்கு நீண்ட பதிலும் கூறப்படுகின்றன. சில சமயம் கேள்வி ஒரே வரியில் அமைவதுமுண்டு.

பல்வேறு வண்ணங்களில் அமைந்துள்ள இந்நூற்பாக்களின் நடைச் சிறப்பும் மொழிச் சிறப்பும் காலத்தால் மட்டுமல்லாது இலக்கியத் தரத்திலும் முதன்மையான இஸ்லாமிய இலக்கியமாக ஆகிவிடுகின்றன.

இஸ்லாமிய இலக்கிய வகைகளுள் இரண்டாவது இடத்தைப் பெறுவது 'தவத்துது எனும் வெள்ளாட்டி மசலா' என்ற இலக்கியமாகும்.

காயல்பட்டினம் செய்கு அப்துல் காதிறு லெப்பையால் பாடப்பட்ட இந்நூலுள், வசன கவிதை வடிவில் 669 வினாக்களுக்கு விடை தருவதாக அமைந்துள்ளது.

மசலா இலக்கியங்களுள் மூன்றாவதான 'நூறு மசலா'வின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. 1087 கண்ணிகளாலான இந்நூலுள் விடுக்கப்படும் வினாக்களும் விடைகளும் இஸ்லாமிய நெறி விளக்கங்களாகவே அமைகின்றன. சில புதிர்க் கேள்விகளும் அதற்கு நுட்பமாகக் கூறப்படும் விடைகளும் படிப்போரின் பொது அறிவைச் செழுமையாக வளர்த்துக் கொள்ள வழி கோலுவன.

முந்தைய இரு மசலா இலக்கியங்களும் இஸ்லாமியத் திருமறைக்கும் பெருமானார் வாழ்வுக்கும் விளக்கம் தரும் முறையில் அமைந்துள்ளன. ஆனால், நூறு மசலா பொது அறிவுக்கான செய்திகளையே மிகுதியும் கொண்டுள்ளது. அத்துடன் நடைபிலும் சொல்லாட்சியிலும் கூட மிகுந்த மாறுபாட்டையுடையதாக அமைந்துள்ளது. அன்றாட வாழ்வில் இழையோடிக் கொண்டிருக்கும் சாதாரண பழகு தமிழ்ச் சொற்களெல்லாம் இலக்கிய மெருகுடன் இந்நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

இனி, கிஸ்ஸா எனும் புதுவகை இஸ்லாமிய இலக்கிய வடிவத்தைப் பார்ப்போம். 'கிஸ்ஸா' என்ற அரபுச் சொல்லுக்கு 'கதை' என்பது பொருளாகும். இதனடியாகவே கதை இலக்கியங்கள் 'கிஸ்ஸா' என்ற பெயரோடு அமையலாயின.

சாதாரணமாக ஓய்வு நேரத்தில் கதை கேட்பதும், அதனை மனதுள் அசை போட்டு இரசித்து மகிழ்வதும் இயற்கை. இக்கதைகள் கேட்போரிடையே சிரிப்போடு சிந்தனையையும் தூண்டுவனவாக அமையும். இவ்வகையில் தமிழில் அமைந்தனவே 'கிஸ்ஸா' இலக்கியங்கள். அரபு மொழியில் அமைந்துள்ளவை போன்றே தமிழில் உள்ள கிஸ்ஸா இலக்கியங்கள் சுவையாகக் கதை கூறுவதோடு அமையாது இஸ்லாமிய நெறி அடிப்படையில் வாழ்வியல் நெறிமுறைகளை நுட்பமாக எடுத்துக் கூறுவனவாக அமைந்துள்ளன.

மசலா இலக்கியங்களைவிட மக்களிடையே மிக அதிக அளவில் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளனவாக கிஸ்ஸா இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. இதற்கு இரண்டு முக்கியக் காரணங்கள் உண்டு. முதலாவது, தமிழில் கிஸ்ஸா இலக்கியங்களில் பெரும்பாலானவை இஸ்லாமிய வரலாற்றுப் போக்கில் பளிச்சிடும் முக்கிய சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன. மீதமுள்ள கிஸ்ஸா இலக்கியங்கள் வரலாற்றுத் தொடர்பற்று ஆதாரமற்ற சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருந்த போதிலும் அவை ஏதேனும் ஒருவகையில் இஸ்லாமிய நெறியின் அடிப்படையில் விளக்கம் தரும் வகையில் சம்பவங்களையோ, அல்லது பாத்திரப் படைப்புகளையோ கொண்டுள்ளன. தமிழில் இருபத்தைந்து கிஸ்ஸா இலக்கியங்கள் உள.

தமிழில் உள்ள கிஸ்ஸா இலக்கியங்கள் சில செய்யுள்களால் ஆனவை. சில உரைநடை வடிவிலுள்ளவை. இன்னும் சில உரைநடை கலந்த கவிதைப் போக்கில் அமைந்துள்ளனவாகும்.

இஸ்லாமிய இலக்கிய வடிவங்களிலே மிகச் சிறந்த மற்றொரு புதுவகை இலக்கிய வடிவம் 'முனாஜாத்து' என்பதாகும். 'முனாஜாத்து' எனும் அரபுச் சொல்லுக்கு, 'இரகசியமாய்ச் சொல்லுதல்' எனப் பொருள் கூறப்படுகிறது. இறைவனிடம் மனமுருகிப் பிரார்த்தனை செய்தல் எனவும் இச் சொல்லுக்கு விளக்கம் தரப்படுகிறது. இதன் மூலம் முனாஜாத்து என்பதற்கு 'இறையருள் வேட்டல் பாடல்கள்' என்னும் கருத்தும் கூறப்படுகிறது.

இறையருளை இறைஞ்சும் இம்முனாஜாத்துப் பாக்களைப் பெரும்பாலான முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். தீன் நெறியாகிய இஸ்லாத்தின் கொள்கை, கோட்பாடுகளையும் சாதாரணப் பாமரரும் எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளப் பெரிதும் உதவுவன 'முனாஜாத்து'ப் பாடல்களேயாகும்.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியப் புதுவகை வடிவங்களில் எண்ணிக்கையில் மிக அதிக அளவில் முப்பதுக்கு மேல் இயற்றப்பட்டவை. "முனாஜாத்" இலக்கியங்களேயாகும்.

தமிழில் முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்களால் கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்ட மற்றொரு புதிய இலக்கிய வடிவம் 'நாமா' என்பதாகும். 'நாமா' என்பது பாரசீக மொழிச் சொல்லின் தமிழ் வடிவமாகும். இதற்கு 'வரலாறு' என்று பொருள் கூறப்படுகிறது.

வாழ்வில் அருஞ் செயலாற்றிய பெரியார்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை அல்லது அவர்தம் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிக் கூறுவனவாகும்.

தமிழில் பதினாறு நாமா இலக்கியங்கள் இருந்தபோதிலும் உலகப் படைப்பு வரலாற்றை விரித்துரைக்கும் 'நூறுநாமா'வும் பெருமானாரின் விண்ணுலகப் பயணத்தை விளக்கக்கூறும் 'மிஃறாஜ் நாமா'வும் இறைவணக்கம் புரியாதோர் பெறப்போகும் இறை தண்டனைகளைச் சுவைபட விவரிக்கும் 'இருஷாது நாமா'வும் மரணவேதனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட 'சக்கறாத்து நாமா'வும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இதுவரை நாம் பார்த்த புதுவகை இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வடிவங்கள் அரபி, பாரசீக மொழிகளில் அமைந்துள்ள அமைப்பை - பெயரை அடியொற்றித் தமிழில் அறிமுகப்படுத்திய இலக்கிய வடிவங்களாகும். தமிழகக்கேயுரிய முறையில் தனித்துவமுள்ள புதுவகை இலக்கிய வடிவங்களைப் பல்லாற்றானும் போற்றி வளர்த்துள்ளனர், முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள். அவற்றுள் 'படைப்போர்' என்பது குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய வடிவமாகும். இப்புதுவகை தமிழ் இலக்கிய வடிவத் தோற்றத்திற்கு மூலாதாரமாக அமைவது அரபி மொழியில் எழுந்த படைப்போர் பற்றிய இலக்கியங்களாகும்.

இவ்வகையில் தமிழில் பரணி இலக்கியங்கள் பலவுண்டு. ஆனால், அவை போரில் வெற்றி பெற்றுத் திரும்பிய மன்னனின் வெற்றிப் பெருமிதத்தைக் கற்பனை வளத்தோடு மிகுதிப்படுத்திப் பாடுபவைகளே தவிர முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட படைப்போர் இலக்கிய அமைப்பு முறையில் உருவானவை அல்ல.

ஏறக்குறைய ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்பட்டு வரும் வார்ப்பெலட் (War Ballad) எனும் இலக்கிய வகையினவாகத் தமிழில் உருவானவை 'படைப்போர்' இலக்கியங்கள் எனக் கூறலாம்.

மேலும் இவ்வகை இலக்கியம் உருவாக வேறொரு காரணமும் இருந்திருக்க வேண்டும். இஸ்லாமிய நெறிகள், கொள்கை கோட்பாடுகளிடத்து நீங்காப் பற்றும் பாசமும் கொண்ட முஸ்லிம்கள் அவற்றை வீரப் பனுவல்களாக்கி, நெஞ்சத்திலிருத்திக் கொள்ள விழைந்ததும் காரணமாக இருக்கலாம். பரணி இலக்கியங்களில் காணப்படும் பாலுணர்வுமிக்க கடைதிறப்பு, காளி பாடியது, பேய் பாடியது, பேய் முறைப்பாடு, அவதாரம் ஆகிய பகுதிகள் இஸ்லாமிய நெறிமுறைகளுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டனவாக அமைந்துள்ளதன் காரணமாக, தேவையை அனுசரித்துப் புதுவகை இலக்கியத் துறையாகப் 'படைப்போர்' எனும் இலக்கிய வடிவத்தை முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள் உருவாக்கியிருக்கலாம். ஆயினும், பரணி இலக்கியத்திற்கானும் 'போர் பாடியது' என்ற அமைப்பினை மட்டும் முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு படைப்போர் இலக்கியம் புனைந்துள்ளனர் எனலாம்.

தமிழில் இதுவரை பதினமூன்று படைப்போர் இலக்கியங்கள் முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்டுள்ளன. இந்நூல்களில் விவரிக்கப்படும் போர்கள் இறைநெறியை இஸ்லாமியக் கொள்கையை, கோட்பாடுகளை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு நடைபெற்ற போர்களாகவே அமைந்துள்ளன.

இப்படைப்போர் இலக்கியங்களை இரு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். காப்பியத்திற்குண்டான இலக்கண அமைப்போடு ஓரிரு சிறு மாற்றங்களுடன் அமைந்தவைகளைப் 'படைப்போர்' காப்பியங்கள் என்னும் காப்பிய அமைப்பு முறையினின்றும் சற்று வழுவி, காப்பியக் கட்டுக்கோப்பின்றி, ஓசை நயம், கள வர்ணனை போன்றவற்றில் அதிகக் கருத்துடான்றி, சாதாரண மக்களின் சிந்தனையை வீரவுணர்வால் நிறைக்கும் வண்ணம் எழுதப்படும் சிறுசிறு போர்களைப் பற்றிப் பாடும் படைப்போர் இலக்கியங்களை நாட்டுப்புற வீரக்கதை இலக்கியங்கள் என்றும் பாகுபடுத்தலாம்.

படைப்போர் இலக்கியங்களைத் தமிழில் எழுதுவதற்குத் தோன்றாத் துணையாக அமைந்த நூடல், 'கிதாபுல் மகாஸி' எனும் அரபி மொழி நூலாகும். இதன் ஆசிரியர் முகம்மது இப்னுல் உமறுல்வாகிதி என்பவராவார்.

படைப்போர் இலக்கியங்களில் தமிழில் காலத்தால் மிகவும் முற்பட்டதாகக் கருதப்படும் நூடல் மதுரையைச் சேர்ந்த வரிசை முகியத்தீன் புலவரால் இயற்றப்பட்ட "சக்கூன் படைப்போர்" ஆகும். இன்றைக்குச் சரியாக முன்னூற்று நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக 1686 ஆம் ஆண்டில் இந்நூல் இயற்றப்பட்டதாகக் குறிக்கப்படுகிறது. இந்நூலே படைப்போர் இலக்கிய வகையை முதல் முதலாகத் தொடங்கி வைத்தது எனலாம்.

காப்பிய இலக்கண அமைப்போடு தமிழில் முஸ்லிம் புலவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட படைப்போர் இலக்கியங்களில் குஞ்சுமுகுசு லெப்பை ஆலிம் புலவர் இயற்றிய "இரவுசுல்கூல் படைப்போர்", "செய்யிதத்துப் படைப்போர்" ஆகிய இரு படைப்புகளும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இவ்விரு நூல்களும் முறையாக நாட்டுப் படலம், நகரப்படலம் முதலியன அமைந்த காப்பியங்களாகும். இரவுசுல்கூல் படைப்போர் 45 படலங்களைக் கொண்டு 2383 விருத்தங்களால் ஆனது. ஒவ்வொரு படலமும் குறைந்த அளவு 10 பாடல்களையும் அதிக பட்சம் 189 செய்யுட்களையும் கொண்டதாகும்.

இந்நூல் பாட்டுடைத் தலைவியின் பெயரால் 'சல்கா படைப்போர்' எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. தமிழ்க் காப்பியங்களின் பாட்டுடைத் தலைவியரான 'மணிமேகலை', 'குண்டலகேசி' என பெயர் அமைத்திருப்பது போன்ற இப்படைப்போர் இலக்கியமும் பாட்டுடைத் தலைவி சல்காவின் பெயரால் 'சல்காப் படைப்போர்' என அழைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

சாதாரணமாக யார் படையெடுத்துச் செல்கின்றாரோ அல்லது போருக்கு யார் காரணமாக அமைகின்றாரோ அவர் பெயராலேயே இலக்கியப் படைப்பின் பெயர் அமைவதுதான் மரபு. ஆனால் முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள் இயற்றிய படைப்போர் இலக்கியங்கள் அனைத்துமே முஸ்லிம் அல்லாதவர்களின் பெயராலேயே அமைந்துள்ளன. இதற்குச் சரியான காரணம் இருக்கின்றது. அமைதியைப் போற்றும் சாந்தி மார்க்கமான இஸ்லாத்தில் ஆக்கிரமிப்புக்கு இடமே இல்லை. ஒரு முஸ்லிம் முதலில் யார் மீதும் போர் தொடங்கவோ அன்றி எதிரியின் நிலத்தையோ, பொருளையோ ஆக்கிரமிப்புச் செய்யவோ அனுமதி இல்லை. அதே சமயம் பிறர் படையெடுத்து வரும்போதோ, ஆக்கிரமிப்புச் செய்யும்போதோ தற்காப்புக்காகப் போரிடுவதை இஸ்லாம் தடை செய்யவில்லை. எனவேதான், முஸ்லிம்களின் மீது ஆக்கிரமிப்பாகப் படையெடுத்து வந்த முஸ்லிம் அல்லாத எதிரிக்

ளின் பெயராலேயே "இரவுக்கூல் படைப்போர்" செய்யிதததுப் படைப்போர். இபுனியன் படைப்போர் 'வடோச்சிப் படைப்போர்', 'உச்சிப்படைப்போர்' என இந்நூல்கள் அழைக்கப்படுகின்றன.

நொண்டி நாடகம்

தமிழுக்கெனப் 'படைப்போர்' இலக்கிய வகையை உருவாக்கியது போன்றே, முஸ்லிம் தமிழ் புலவர்கள் உருவாக்கிய மற்றொரு தமிழ் இலக்கிய வடிவம் 'நொண்டி நாடகம்' என்பதாகும்.

நொண்டி நாடகத்தின் கதாநாயகன் ஒரு காலை இழந்தவனாக நொண்டிக் கொண்டு ஆடியபடியே தன் வரலாற்றை விரித்துரைக்கும் முறையில் இந்நூல் அமையும். இதற்காக ஆடுகளம் ஏறுவோன் தன் ஒரு காலை முழங்காலுக்கு மேல் மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு, ஒற்றைக் காலில் தத்தித்தத்தி ஆடும் முறையில் அமையும். எனவே, இது 'ஒற்றைக்கால் நாடகம்' என்ற பெயராலும் அழைக்கப்படுவதுண்டு.

உழைத்துக் களைத்து வரும் ஊர்மக்கள், ஊர் நடுவே அமையப் பெற்ற மேடையருகே இரவு நேரங்களில் பொழுதுபோக்கிற் கெனக் கூடுவர். கூத்து நிகழ்த்துவோன் தனியொரு நடிகனாக உடுக்கடித்துக் கொண்டோ, அன்றி ஜால்ரா போன்ற கருவியை இசைத்துக் கொண்டோ காலை மடித்துக் கட்டியபடி பாடியும் பாட்டிற்கேற்ப ஆடியும் ஓடியும் மெய்ப்பாடு தோன்ற நடத்து மக்களை மகிழ்ச்சிப் படுத்துவான். இதுவே நொண்டி நாடகம் நடக்கும் முறை. தனி நடப்பே இங்கே முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

தமிழில் எழுதப்பட்ட சிற்றிலக்கிய வகைகள் தொண்ணூற்று ஆறு என வகைப்படுத்திக் கூறுவர். ஆனால், இப்பிரபந்த வகைகளுள் 'நொண்டி நாடக' வகை இடம்பெறவில்லை. இதிவிருந்து இவ்வகை நாடகமுறை மிகவும் பிற்காலத்திலேயே உருவாக்கப்பட்ட இலக்கிய வடிவம் என்பது தெளிவாகிறது.

இத்தகைய நொண்டி நாடகங்களில் முதலாவதாக உருவாக்கப்பட்ட நாடகம் 'சீதக்காதி நொண்டி நாடகம்' என்பதாகும். இந்நூலின் பாட்டுடைத் தலைவர் சீதக்காதி என அழைக்கப்படும் வள்ளல் செய்கு அப்துல் காதிர் ஆவர்.

நொண்டி ஒருவன் வள்ளல் செய்தக்காதியின் வள்ளல் தன்மையைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்தும், தான் இந்நிலைக்கு ஆளாகச் சமுதாயம் எவ்வகையில் காரணமாயமைந்தது என்பதையும் கூறும் முறையில் கதைப் போக்கு அமைந்துள்ளது. படிக்கவும் நடிக் கவும் ஏற்றதாக இந்நாடகம் அமைந்துள்ளது. இந்நொண்டி நாடகத்தை இயற்றிய ஆசிரியர் ஒரு முஸ்லிம் என்பதற்கான அகச் சான்றுகளும் புறச் சான்றுகளும் கிடைத்துள்ளன. ஆனால், ஆசிரியர் பெயர் என்ன என்பதற்கான தடயங்கள் ஏதும் கிடைக்கவில்லை.

செய்தக்காதி நொண்டி நாடகம் 224 நொண்டிச் சிந்துகளால் இயற்றப்பட்டுள்ளது.

இந்நாடகம் முழுவதும் சந்தப் பாடல்களால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. 'நொண்டிப் பாத்திரத்தின் தன்மைக்கொப்ப அவன் பாடும் சந்தச் சீரும், பாடும்போது இடையிடையே தடைபடுவது போன்று 'விட்டிசைத்தல்' முறையில் புனையப்பட்டுள்ளது. இனிமையாகப் பாடுவதற்கேற்ற சந்தச் சீர்மை கொண்டவை இப்பாடல்கள்.

இசைச் சிறப்புடன் கூடிய இந்நாடகம் மனோரம்மியமான ராகங்களான பூபாளம், நாத நாமக்கிரியை, மோகனம் ஆகிய மூன்று ராகங்களில் பாடுவதற்கேற்ற வகையில் ஆதி தாளத்துடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அழகர் மலையைச் சேர்ந்த திருடன் ஒருவன் செஞ்சிக்கோட்டை முற்றுக்கையின்போது, குதிரையொன்றைத் திருடவே, அதற்காகத் தண்டிக்கப்படுகிறான். பின்னர், சீதக்காதியின் கொடையால் அவன் மக்கா, மதீனா முதலிய புனிதத் தலங்களுக்குச் சென்று இறையருள் பெற்றதாக கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய நாடகங்கள் அக்காலச் சமூகத்தில் மலிந்திருந்த விபச்சாரம், களவு போன்ற தீச் செயல்களை மக்களிடையே எடுத்துக் காட்டி இவற்றின்மீது வெறுப்பை ஏற்படுத்துவதுடன், இவற்றை சமூகத்திலிருந்தே அப்புறப்படுத்துவதையும் நோக்கமாகக் கொண்டவை.

மசலா, கிஸ்லா, முனாஜாத்து, நாமா, படைப்போர் போன்ற இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வடிவங்களில் முஸ்லிம்களைத் தவிர பிற சமயத்தவர் யாரும் இலக்கியம் படைத்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவரால் உருவாக்கப்பட்ட இலக்கிய வடிவமான நொண்டி நாடக அமைப்பில் சமயத்தவரும் இலக்கியம் படைத்துள்ளனர்.

திருமண வாழ்த்து

முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்களால் தமிழில் புதிதாக தோற்றுவிக்கப்பட்ட மற்றொரு இலக்கிய வகை 'திருமண வாழ்த்து' என்பதாகும்.

முந்தைய தமிழ் இலக்கியங்களில் மணமக்கள் வாழ்த்தும் பகுதிகள் இடம்பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் திருமண வாழ்த்து என்ற பெயரில் தனி வடிவமோ வகையோ உருவாக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. இவ்வகையில் புதுவகையான இலக்கிய வடிவத்தைத் தேர்ந்துவித்து வளர்த்த பெருமை இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவர்களையே சாரும்.

இவ்வகையில் இயற்றப்பட்ட முதல் திருமணவாழ்த்து நூல் எட்டையபுரம் உமறுகத்தாப் புலவரால் எழுதப்பட்ட செய்தக்காதி மரக்காயர் திருமண வாழ்த்து என்பதாகும். 448 கண்ணிகளாலான இத்திருமண வாழ்த்து தனி வகையானதொரு அமைப்புடைய இலக்கியப் படைப்பாக விளங்குகிறது.

உமறுப் புலவரின் சீராப் புராணத்தோடு இந்நூலை ஒப்பிட்டு ஆயும்போது பாடல் திறமும் நடைச் சிறப்பும் சொல்லாட்சியும் பெரிதும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. எனவே இந்நூலை உமறுப்புலவர் எழுதியிருக்க முடியாது. எட்டையபுரம் உமர்கத்தாப் எனும் வேறொரு புலவரே எழுதியிருக்க முடியும்.

(தமிழ் முஸ்லிம்கள் இஸ்லாமிய இலக்கியப் புலவர்களாக இருந்த போதிலும் இலக்கியம் என்ற அளவில் சமய இலக்கியங்களான வெறுத்தொதுக்காது, அவற்றையெல்லாம் குறைவாகக் கற்றறிந்துள்ளார்கள் என்பதை இந்து சமயக் கடவுள்கள், வீரர்கள் சி

றப்புக்குரிய பெண்பாலார்களைப் பற்றியெல்லாம் ஆங்காங்கே இந்நூலில் தொட்டுக் காட்டி செல்வதன் மூலம் அறிந்துணர முடிகிறது) தமிழர்களின் பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாட்டியல்புகள், மரபுச் செயல்களெல்லாங்கூட இத்திருமண வாழ்த்து நூலிலே சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் இவ்விரு பெரும் சமயத்தாரிடையேயே நிலவிய இணக்கமான போக்கையும் ஒற்றுமைத் தன்மையையும் உணர்த்துவனவாக உள்ளன.

இந்நூலைப் பின்பற்றி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த அல்லாப் பிச்சைப் புலவர் என்பார் கதீஜா நாயகி திருமண வாழ்த்து என்ற நூலைப் பாடியுள்ளார். இந்நூல்கள் முன்னெல்லாம் முஸ்லிம்கள் வீட்டுத் திருமணங்களில் பெண்களால் இசையோடு பாடப்பட்டு வந்தன. இதுபோன்றே இலங்கையிலும் மணமங்கல மாலை என்ற நூல் முஸ்லிம் புலவரால் பாடப்பட்டுள்ளது. நொண்டி நாடக வகை போன்றே இத்திருமண வாழ்த்து இலக்கிய வடிவத்தை அடியொற்றி இந்து சமயப் புலவரான மாடசாமி ஆசாரியார் எனும் துறவியாரால் 'நூதன கல்யாணப் பாட்டு' என்ற திருமண வாழ்த்து வகை இலக்கியம் இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

முஸ்லிம்களின் கோவைகள்

தோற்றுவாய் :

பழந்தமிழ் இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் இன்று புத்துயிர் பெற்று வலம் வரத் தொடங்கியுள்ளன. காலத்தாலும் கரையான்களாலும் சிதைந்தும் மறைந்தும் கேட்பாரற்றுக் கிடந்த செய்யுட் சுவடிகளுக்கு இன்று மாற்றுக் குறையாத தங்கத்தின் மதிப்புக் கூடியுள்ளது. சில வேளைகளில் முஸ்லிம் புலவரின் பெயரும், அவர் பாடிய பனுவலின் குறிப்பும் மட்டுமே தெரியவரும். படிப்பதற்கு நூல் கிடைக்காது. அதுபற்றிக் கேட்பதற்கு ஆள் கிடைக்கமாட்டார். இத்தகைய கால கட்டத்தில்தான் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களின் ஆய்வு தொடங்கியுள்ளது.

"முஸ்லிம் புலவர் இயற்றிய இலக்கியமெல்லாம் இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் ஆகா. முஸ்லிம்களின் கலை, பண்பாடு, சமயக் கொள்கை ஆகியவற்றைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் தமிழ் இலக்கியமே இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியமாகும். இஸ்லாத்துடன் தொடர்பற்ற செய்திகள் பற்றி இலக்கியம் படைப்பாராகில் அவர் முஸ்லிம் என்பதற்காக அப்படைப்பு இஸ்லாமிய இலக்கியமாகி விடப் போவதில்லை" (மாஹும் ஏ.எம்.ஏ. அலீஸ்) எனவே இஸ்லாமிய மார்க்கத்தின் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த நூல்கள் என்றும், முஸ்லிம் புலவர்களால் படைக்கப்பட்ட சமயத் தொடர்பில்லா இலக்கியங்கள் என்றும் இரு பிரிவுகளை அமைத்துக் கொள்ளுதல் நலம்.

மேலும், முஸ்லிம் வள்ளல்கள்மேல் முஸ்லிமல்லாத புலவர் சிலரும், இந்துப் புரவலர் மேல் முஸ்லிம் புலவர்கள் சிலரும் காவியம் பாடியுள்ளனர்.

முஸ்லிம் புலவர்களின் கோவை நூல்கள்

நாகூர் செவத்த மரைக்காய சீரியர், திரு மக்காக்கோவை எனும் தலக்கோவையும், நாவலர் குலாம் காதிரு, மதுரைக் கோவை, மும்மணிக் கோவை எனும் இரு கோவை நூல்களையும், இளையான்குடிச் சோதுகுடி அப்துல் காதிரு புலவர் விஜயன் அப்துல் ரகிமான் அகப்பொருட் பலதுறைக் கோவையும், கோட்டாறு செய்கு தம்பிப் பாவலர், "கூடிச்சத் தாசீன் கோவை, நாகைக் கோவை, அழகப்பக் கோவை, சசிவோத்தமன் கோவை" எனும் நான்கையும் பாடியுள்ளனர். இத்துடன் கிறிஸ்துவப் புலவராகிய வண்டானம் மரிய சிங்கக் கவிராயர், கோம்பை முகைதீன் பலதுறைக் கோவை ஒன்றையும் பாடியிருக்கிறார். இவற்றுள் 1890 ஆம் ஆண்டில் பதிக்கப் பெற்ற திரு மக்காக்கோவையே பழமையானதென்று தெரியவருகிறது.

கோவைகள் தோன்றக் காரணம்:

இந்நூல்களைப் பாடிய புலவர்களின் நோக்கம் புரவலர்களைப் பாடிப் பரிசில் பெறுதலும், அவர்கள் ஆற்றிய செய் நன்றிக்கு நினைவு கூர்தலும், தல நாயகரின் புகழ் பாடுதலும் ஆகும்.

கோவை இலக்கணம்:

சிற்றிலக்கியங்களில் ஒன்றான கோவை என்பது காரணப் பெயராகும். கோக்கப்பட்டது எனும் பொருளுடையது. (அகப்பொருள் இலக்கணத்தின் துறைகளைனத்தையும் நிரல் படக்கோத்துக் கற்பனைச் செறிவுடன் பாடப்படுவது). அகப்பொருள் இலக்கணத்துறைகள் நானூறு. துறை ஒவ்வொன்றுக்கும் ஓர் உதாரணச் செய்யுள் அமையும். இவ்வாறு கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பில் 400 பாடல்கள் பாடப்பெறும்.

"கோவை என்பது கூறுங்காலை
மேவிய களவு கற்பெனும் கிளவி
ஐந்திணை திரியா அகப்பொருள் தழீஇ
முந்திய கலித்துறை நானூ ரென்ப"

- பன்னிரு பாட்டியல்

கோவை நூல்களுக்குப் பாட்டியல்கள் மேற்கூறிய இலக்கணம் வகுத்தாலும், ஆசிரியப்பா, வெண்பா யாப்பினாலும் கோவை பாடலாம். (பெரும்பான்மையும் கட்டளைக் கலித்துறையே கோவைப் புலவர்களால் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. மேலும் நானூறுக்கும் மேற்பட்ட பாடல்களைக் கொண்ட கோவைகளே மிகுதியாக உள்ளன). ஒரு துறைக்கு ஒரு செய்யுளும், சில துறைகளுக்கு ஒன்றுக்கு மேலான செய்யுட்களும் பாடப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு செய்யுளுக்கும் முன்னர் அதன் கருத்தைக் குறிக்கும் முறையில் அமைந்த பாடல் "கொளு" எனப்படும். ஒரே துறையில் வருவனவாக 400 செய்யுட்கள் அமையப்படுவது ஒரு துறைக் கோவையாகும். முஸ்லிம் புலவர்களுள் எவரும் ஒரு துறைக் கோவை பாடியதாகத் தெரியவில்லை.

கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில்தான் கோவை எனும் தனிப் பெயரில் தனிவகைச் சிற்றிலக்கியம் மலர்ந்தது. பின்னர் சிற்றிலக்கியங்களில் அஃது ஒரு பேரிலக்கியமாக வளர்ந்தது. ஒரு தனிப்பொருளை நீள நினைந்து பாடும் புலவரின் முழுச் சிந்தனைக் கோவை

காவையில் காண்கிறோம். தலைவனும், தலைவியும் தனி இடத்தில் கண்டு காதல் கொள்வதும், தோழியின் துணைகொண்டு பின்னர் அடிக்கடி சந்தித்துக் காதலின்பம் பெறுவதும், இதனையறிந்த ஊரார் அலர் தூற்றுவதும், அதனைத் தவிர்க்கத் தலைவன் தலைவியை ஊரறிய கடிமணம் புரிந்து கொண்டு, கற்பொழுக்கத்தில் ஈடுபடும் இல்லற வாழ்வும் நாடகப் போக்கில் சித்திரிக்கப்படும். இது கைக்கிளை, களவு, கற்பு எனும் மூன்று பிரிவுகளாக அமையும். இல்லறவின்பமே கோவையின் பொருளாகும். கோவைகளில் இரு தலைவர்கள் வருவர். நூலில் புகழப்படுவோன் பாட்டுடைத் தலைவன். அவனுடைய ஊரும் பெயரும் வரலாறும் கூறப்படும். பொருள் தொடர்பாகிய வரலாற்றுத் தலைவன் கிளவித் தலைவன் எனப்படுவான். அவன் பெயர் கூறுதல் மரபன்று. பாட்டுடைத் தலைவனுக்கு மனைவியிருப்பினும் அவளைக் குறித்துப் பாடப்படுவதில்லை. இந்த இலக்கண மரபுகளை மறவாமல் மனத்திற்கொண்டு வரம்புகளை மீறாமல் அப்படியே பின்பற்றி முஸ்லிம் புலவர்கள் கோவைகளைப் பாடியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முற்றிலும் புலமை நலம்கனிந்த முத்தமிழ் வித்தகர்களாலேயே அமிழ்தினுமினிய அகப்பொருட் கோவைகளைப் பாடவியலும். "நன்னூலும், இன்னூலும், பன்னூலும் நலியுணர்ந்த நாவலரே கோவைகளைப் பாடியுள்ளனர். "வாது பாடின வண்ணம் பாடு, யாவையும் பாடிக் கோவை பாடு" என்பது மதுரத் தமிழில் வழங்கும் முதுமொழி. கோவைகளைப் பாடிய நான்கு முஸ்லிம் புலவர்களும் சிறந்த தமிழ்ப் பற்றினர். சங்கத் தமிழ்ப் புலவர்களுக்குச் சமமானோர். எனவே, தமிழின் மாட்சி, கோவை நூல்களில் ஆட்சி செய்கிறது. சொற்களையும், பொருட் செறியும், உணர்ச்சித் திறனும், உவமைச் சிறப்பும், கற்பனை வளமும், சிவலடை நயமும் இக்கோவைகளில் கண்டு இன்பறுகிறோம். தலைவனும் தலைவியும் ஒன்றுகூடிப் பெறும் ஐம்புல இன்பத்தினும் அறிவாலடையும் இன்பமே இனிது' என்பர் மேலோர். அந்த இன்பத்தினை மதுரத் தமிழில் தேக்கி வைத்துள்ள மதுக்கிண்ணங்களே கோவை நூல்கள்.

திரு மக்காக் கோவை

கோவைகள், திருத்தலங்கள், வள்ளல்கள், அவர்களுடைய ஊர்கள், நூலாசிரியர்கள் பெயரால் பாடப்படுவதுண்டு. (திரு மக்காக் கோவை, நபிகள் நாதர் பிறந்த புனித பூமியாகிய திரு மக்கா நகரின் பெயரால் விளங்குகிறது). இது திருச்சிற்றம்பலக் கோவை போன்று சிறந்து திகழும் திருத்தலக் கோவை. இதன் தனிச் சிறப்பினை இதிலமைத்துள்ள "திரு" எனும் இடைமொழி தெற்றென உணர்த்துகிறது. (இந்நூலில் 437 கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல்கள் உள்ளன). அத்துடன் 'முனாஜாத்து' எனும் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியில் 14 செய்யுட்களும் கோவையின் இறுதியில் "வாழி" எனும் தலைப்பில் 12 செய்யுட்களும் ஆக மொத்தம் 463 பாடல்கள் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன. கட்டளைக் கலித்துறையாவது எழுத்தெண்ணி இயற்றும் ஒருவகை கலித்துறை. நெடிதும், நேர் அசையில் முதற்சீர் தொடங்கின் 16 எழுத்தும், நிரையசையில் முதற்சீர் தொடங்கின் 17 எழுத்தும் வழாமல் வரவேண்டும். நாலடியும் ஓர் எதுகை பெறவேண்டும். திரு மக்காக் கோவையில் செய்யுட்களானதும் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பில் அமைந்துள்ளன.

நூலாசிரியர் பெருமை:

திரு மக்காக் கோவை இயற்றிய செவத்த மரைக்காய சீரியர் நாகூர் தருகா வித்வானாக இருந்தவர். சிறந்த நாவலர். பரந்த நூடற் புலமையுடையவர். "துறந்தாற்குணங்குடியார் நிலை கொள்ளும் துறையரிது, பிறந்தால் சிவத்த மரைக்கானிகர்க்கும் பிறப்பரிதே" எனும் சாற்று கவியால் இவரது ஏற்றத்தினை உணரலாம். பாவலர் மெச்சிடப் பாடத்தகும் பாவாணர் செவத்த மரைக்காயர், அகப்பொருள் இலக்கணத்திற் சிறிதும் மாறுபடாமல் திரு மக்காக் கோவையினை அழகுறப் பாடியுள்ளார்.

கடவுள் வாழ்த்து :

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களில் காணும் சிறப்பியல்புகளில் ஒன்றான கடவுள் வாழ்த்தினை இதில் காணலாம். முதலில் அல்லாஹ்வையும் அடுத்து முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களையும் பின்னர் சொர்க்கவாசிகள் என வருணிக்கப்பட்ட பதின்மர், நபிப் பேரர் இருவர், நாயகத் தோழர்கள், தாயியீன்கள், தபஅத்தாயியீன்கள், இமாம்கள் நால்வர், அவ்லியாக்கள் (ஜாஹிதீன்), இறைக் காதலர் (ஆஷிக்கீன்), ஞானிகள் (ஆரிபீன்), நல்லோர்கள் (சாலிஹீன்), வணக்க சாலிகள் (ஆரிதீன்), சிந்தனையாளர்கள் (முஹக்கீன்), முகைதீன் அப்துல் காதர் ஜீலானி, நாகூர் ஷாகுல் ஹமீது நாயகம், மூமின்கள், முஸ்லிம்கள் ஆகிய அனைவரையும் புகழ்ந்து பாடி அதன் பின்னரே அகப்பொருள் துறைகளைப் பாடத் தொடங்குகிறார். இம்மரபினை ஏனைய முஸ்லிம் கோவைகளில் காணவியலவில்லை.

நூலின் சிறப்பு :

இவ்வுயர் கோவை "சீரான் மதிக்கும் நபிப்பதத்தைச் சிந்தித்திருப்பார்க்குரியதுவே" எனப் புலவர் கூறுவதால் நபிகளாரின் சிறப்பியல்புகளைப் புகழ்வதே இவ்வாசிரியரின் குறிக்கோள் என்றறியலாம். "என் பாட்டினைப் பழிக்கின், கோமான் புகழையும் பழித்ததாமே" எனவும் எச்சரிக்கிறார். "கவியது மெய்ப் பொருட் பண்பறியார் நகைக்கும் குணத்திழக் கோதினும் நன்னதென் புகழே மிகைக்கும் தன்மைத்து" எனும் பாடல்களால், இஸ்லாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத "பரத்தையர் பிரிவு" போன்ற சில துறைகள் அமைந்திருப்பினும் அவற்றை அகனைந்திணை இலக்கணத்திற்கும், இலக்கிய மரபிற்கும் ஏற்பவே பாடியிருப்பதாகக் கொள்வது இலக்கியத் திறனிகளின் பொறுப்பாகும். இத்தகைய இலக்கியப் பார்வை சமய விரோதப் போக்காகாது என்பது சிலரின் கருத்தாகும்.

பாட்டுடைத் தலைவரின் பெருமை :

திரு மக்காக் கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவர் நபிபெருமானார் அவர்களின் சிறப்பியல்புகளை எடுத்துக் காட்டும் தொடர்கள் அழகானவை.

"முன்னுரைத்த முஹம்மதர்"
 "கொடைபடு மேகம் குடையிடு நாதர்"
 "மறை வாசகத்தின் புகழ் தரு நாயகம்"
 "வான் பிரிந்தாலும் அருட்பிரியா துறை, மான் மதத்தின்
 கான் பிரியாத முஹம்மது"
 "மட்டிற் சகானந்த முத்தியிற் சேர்க்கும் முஹம்மது"
 "தீதுளத்தாரையும், சாதுளத் தாரெனச் செய்யும்"

இறும் பூதுளத்தார் நபி"

"ஏழுவான் கடந்து அல்லி அம்புவியற்று இறையோன்
எவரும் தொழுவான் பணித்த முஹம்மதுவே"
"கறுத்தார் மனத்தின் கடுங்காபிர் செய்யிடுக் கண்கள்
எல்லாம் மறுத்தாதரித்த முஹம்மது"
"முத்தாயுதித்த ஒளி விஸ்தாரப் பூவின் முழு தினுக்கும்
வித்தார மாயமர்ந்த முஹம்மது".

எனும் பசுந்தமிழ்த் தொடர்புகள் நபியாரின் ஏற்றத்தையும் தோற்றப் பொலிவினையும் நயம்பட எடுத்தோதுகின்றன.

சீறாப்புராணம் பாடிய உமறுப் புலவரைப் பின்பற்றி இவரும் காவிய நாயகரின் அற்புதங்களை நினைவூட்டும் முறையில் தொடர்களை அமைத்துள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக,

"இணைப்பட்ட கானவன்றன் சிறை மீதிசைந்தே யுழலும்
பிணைப்பட்ட

துன்பைப் பிணைப்பட்ட டகற்றும் பெருமை நபி"

"பணியும் பணியும் முஹம்மது"

"பரியை வசனிக்கச் செய்த நபி"

"முசலரவம் புலியம் புலி புள்ளுழை முன்ன நனி
வசனித்த நாதர்"

"மகடுஉ வடிவு பெறத் தடை தன்னை வரவைவுக்கும்

பகடுஉ வடிவுறுமெய் நபி நாதர்"

"காப்பிட்டுறும் வங்கர் வாயில் மண் போட்டுக் கடந்த நபி"

ஆகிய தொடர்களில் இவ்வுண்மையைக் காணலாம்.

சில பாடல்கள்

அருளில்லார்க்கு அவ்வுலகில்லை, பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலக மில்லையன்றோ. இல்லறத்திற்குப் பொருள் இன்றியமையாதது. தலைவன் பொருள் தேடுதற் பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிய நேரிடுகின்றது. இதனை நேரடியாகத் தலைவியிடம் சொல்லத் தயங்கும் தலைவன் பாங்கியிடம் கூறுகின்றான். எப்படிக்கூறுகின்றான் தெரியுமா? தூதர் நபி அவர்களுக்குத் தூயோன் இறைவன் அருளிய திருமறையில், "உலக வாழ்க்கைக்குப் பொருளே சிறந்ததாகும்" என்று அருளியுள்ளான். பரம் பொருளின் கட்டளைக் கிணங்கத்தான் பெரும் பொருள் தேடச் செல்வதாகக் காரணம் காட்டுகிறான்.

"அருளே சிறந்த மஹம்மதனாரதி தூதெனவே
தெருளே சிறந்த மறைமீதிறைவன் திருவளத்தால்
பொருளே சிறந்த துலகுக் கென்றான் எனப் போந்து வந்தே
யிருளே சிறந்த குழலாய ணங்கிற் கியம்புதியே"

திருமணத்திற்கு இடையூறாக இருப்பர் எனக் கருதியதால் பெற்றோர்க்குத் தெரியாமல் தலைவனுடன் சென்றுவிட்டாள் தலைவி. "பெற்ற மனம் பித்து, பிள்ளை மனம் கல்லு" என்பது பழமொழியன்றோ; மகளைப் பிரிந்த மாதா, அவளின் இளமைத் தன்மையும், அவள் துணிவுடன் கடந்து சென்ற பாலையின் வெம்மையும் எண்ணி எண்ணிப் புலம்புகிறாள். பாலையின் வெப்பத்தைப் பாடவந்த புலவர் இரு உவமைகளைக் கூறுகிறார், வறியவன் ஒருவனுக்கு ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நெடுங்கவலைகள் நெஞ்சில் குவியுமானால் எவ்வாறு அவன் மனம் பற்றி எரியுமோ அதுபோன்ற சுரம் என்றும், பூமான் நபியின் புகழ் பரவுவதைக் கண்டு பொறாமைத் தீயால் புழுங்கிய127;வரலாற்று வைரி அபு ஜகீலின் நெஞ்சத்து அழல் போன்ற சுரம் என்று கூறும் இடங்கள் நயத்திற்குரியன.

பஞ்சிற் பட்டாலும் வருந்தும், மலர்ப்படி கொப்பளிக்கும்
நஞ்சிற் பட்டார் விழி கால் வைத்து எவ்வாறு கடந்தனையோ
மஞ்சிற் பட்டார் மக்க மன்னானுடன் வறுமைக் கவலை
நெஞ்சிற் பட்டார் நெருப்போடொத் தெரியும் நெடுஞ் சுரத் தே"
"முஹம்மதனார் சொல் இகன்ற
அபுஜகீல் நெஞ்சத்தழற் சுரத்தில்"
இத்தகைய சிறப்பான உவமைகள் பல இடங்களில் வருகின்றன.

ஓதற் பிரிவு எனும் துறையில் கல்வியின் சிறப்பினை மிக அழகாகக் கூறுகிறார். கல்வி, நபி நாயகத்தின் உண்மையான நீதி நெறியைக் காட்டவல்லது. பிறந்த மனிதன் இறப்பது உறுதியாயினும் கல்வி அவனைச் சாகாமல் புகழுடன் வாழச் செய்வது. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனும் நாற் பயனும் கொடுக்கும். தன்னையே உணர்ச் செய்யும். நம்மை விட்டுப் பிரியாப் பொருள். திருடவியலாப் பொருள். எஞ்சி நிற்கும் பொருள். எரிகின்ற தீயில் வேகாப் பொருள் என்றெல்லாம் தலைவிக்கு உணர்த்துமாறு பாங்கியிடம் கூறுகிறான் தலைவன்.

"வாகார் நபிப் பதமெய்த் துணைகாட்டும் மனுவில் செத்தும் சாகாமை செய்யும், பயனான்கும் காட்டும், தனை உணர்த்தும் ஏகாப் பொருள், கவராப் பொருள், எஞ்சிற் பொருள், எரிதீ வேகாப் பொருள் உயர் கல்விப் பொருளது மெல்லியலே"

எனவே, திரு மக்காக் கோவையின் திருப்பாடல்களை ஆழ்ந்து நோக்கின் திருப்பாற்கடலெனப் பரந்து காணப்படும்.

ஷம்சுத் தாசீன் கோவை

இதனை இயற்றியவர் சதாவ தானி செய்குத் தம்பிப் பாவலர். இதன் பாட்டுடைத் தலைவர் மேலப் பாளையத்தில் பெரு வணிகராய் விளங்கிய ஷம்சுத் தாசீன் தரகனார். வெட்டுவாங்குளம் முதலான ஊர்களுக்கு இனாம்தாராக இருந்தவர். ஜார்ஜ் மன்னரின் தங்கப் பதக்கம் தரித்தவர். தாய் நாட்டிலும், கடல் கடந்த நாடுகளிலும் வாணிகச் சாலைகள் கொண்டிருந்த கோமானர். வறியார்க்கு வாரி வழங்கி வாழ்ந்த வள்ளல். குறியெதிர்த்து கொடுப்பது மன்றிக் குடியிருக்கப் பன்னூறு குடில்களைக் கட்டிக் கொடுத்து, "ஹாமிம் புரம்" எனும் புத்துர் படைத்த பூமான். பள்ளிக்கூடங்களையும், பள்ளிவாசல்களையும் உண்டாக்கியவர். இன்னா செய்தார்க்கும் இதஞ் செய்தவர். தம் மழலைச் செல்வங்களுக்கு நச்சுணவு நல்கியவர்களையே மனமிரங்கி மன்னித்து அன்னதானம் வழங்கிய பண்பாளர். இத்தகு வள்ளலை இதயங் குளிரக் கோவைத் தமிழ் பாடிக் கொண்டாடுகிறார் கோட்டாற்றுப் பாவலர்.

இதில் 425 கட்டளைகள் கவித்துறைப் பாடல்கள் உள்ளன. செந்தமிழின் சாகரமாம் செய்குத் தம்பிப் பாவலர், சரளமான தமிழில் சந்த இனிமை கொண்டு செல்லும் பாடல்களில் பாட்டுடைத் தலைவரின் பெருமையைப் பாடுகிறார்.

"தேடித் தனந் தருவோன்"
 "கோடாதருள் குணத் தோன்"
 "பைந்தமிழோருள்ளத்தில் வாழும் பூமான்"
 "கேடறியாச் செழுங்கேள்"
 "பாட்டுக் கினிய பெம்மான்"
 "அறவாழி அண்ணல் பிரான்"
 "கற்றார்க்கு அமுதனையான்"
 "தீஞ் செறி குணத்தோன்"
 "பாட்டாற்றி வந்த பாவலர் வேண்டும் பரிசனைத்தும்"
 "கேட்டாற்ற வல்ல பூமான்"
 "கலையாள வந்த கவிவாணர் தம்மைக் கனகக்குவி"
 "யலையாள வைத்த பூமான்"

எனும் தொடர்களால் ஷம்சுத் தாசீன் வள்ளலின் கொடையும் குணச்சிறப்பும் கூறுகிறார். இவர் கோட்டாறு ஞானியார் சாகிப் எனும் இறை நேசச் செல்வரிடம் பற்றுதல் கொண்டவர் என்பதைச்

"சித்தமும் புத்தியும் கோடை மெய்ஞானியர்
 சீரடிக்கண் நித்தமும் வைத்த பூமான்"

என்று பாவலர் பாடுதலால் அறியலாம்.

காப்புச் செய்யுள் :

இக்கோவையில் முதற் செய்யுளான காப்புச் செய்யுள் நம் சிந்தையைக் கவர்கிறது. இல்லாத்தைப் பொறுத்தவரையில் படைத் தல், காத்தல், அழித்தல் எனும் முப்பெரும் ஆற்றலும் வாய்ந்த கடவுள் ஒருவனே. அவனே வணங்குதற்குரியவன். அவனே இறைஞ்சுதற்குரியவன். பிறப்பு, இறப்பில்லான். உருவமில்லான், அருவமே உருவமாய்க் கொண்டவன். எல்லா உயிரினங்களிலும் ஒன்றாமல் ஒன்றி நிற்பவன். அந்த அல்லாஹ்வின் திரு முன் இக்கோவையைப் பாட என் உள்ளத்தை அர்ப்பணிக்கிறேன் எனப் பாடுகிறார் பாவலர்.

"கருவார் அகப்பொருள் ஐந்திணைக் கோவை கழறநிதம்
 அருவார் உருவினைப் பொருட்கு உள்ளம் அமைக்குதுமே"
 உமறுப் புலவர் தாம் பாடிய சீறாவில்,

"திருவுருவாய் யுணர் உருவாய் அறிவினோடு
 தெளிவிடத்துஞ் சிந்தியாத அருவுருவாய்"
 என அமைத்துக் காட்டின சொல்லினது ஆழ்ந்த பொருளைப் பாவலரின்
 "அருவார் உருவின்" எனும் தொடர் நினைவூட்டி நிற்கிறது.

சுவையான சில பாடல்கள்

"சுனை நயப் புரைத்தல்" எனும் துறையில் ஒரு பாடல் சுவை மிக்கது. தலைவனோடு கொண்ட களவொழுக்கத்தினால் தலைவியின் கண்கள் சிவந்தன. வாய் வெளிறியது, உடல் தளர்ந்தது. இம்மாறுதலுக்குக் காரணம் கேட்கிறாள் தோழி. என்றும் ஒன்றித் தோன்றும் தோழியிடமே மறைக்கிறாள் தலைவி. சுனையில் நீராடியதால் களைப்புடன் இருப்பதாகச் சொல்கிறாள். பொய் சொன்னாலும் பொருந்தச் சொல்ல வேண்டுமன்றோ? இதனைக் கேட்டவுடன் தோழிக்குச் சிரிப்பு வந்து விடுகிறது. நீ நீராடிய சுனைக்கு மலர் மாலையை உனக்குச் சூட்டிவிடவும் தெரியுமா? என்று நயம்படக் கேட்கிறாள். அப்பொழுதுதான் தலைவன் அணிவித்து மகிழ்ந்த புது மலர் மாலையை தலையிலிருப்பது நினைவுக்கு வருகிறது. கையும் மெய்யுமாகத் தோழியிடம் அகப்பட்டு நாணித் தலை குனிகிறாள் கள்வி. இதோ பாடல்:
 "அணியும் திருத்தி, யழகும் பொருத்தி, யளிதருநற்
 நுணியும் இறுத்தி துளி நீருந்நித் தொடர்ந்தரசர்
 பணியும் பதத்தன் எம்மான் ஷம்சுத் தாசீன் பதியினலாக்
 கணியும் புனைந்தது எங்கள் மணியீர் எக்கவின் சுனையே"

செய்குத் தம்பிப்பாவலர் சொல்லோடு மல்லாட வல்லவர். சொற்சிலம்பாடிக் கேட்பாரைச் சொக்க வைத்துச் சதாவதானி எனும் பட்டமும் பெற்றவர். சொற்களை எப்படியும் வளைக்க வல்ல சொற்கலைச் செல்வர். இங்கே நெஞ்சம் எனும் சொல் இவரிடம் பட்டுப் பாட்டைக் காண்போம்.

தலைவன் தான் குறித்த இடத்திற்கு வந்தான். தலைவி வரவில்லை. காரணம் அல்ல குறி - தலைவன் எழுப்புவதாகச் சொல்லிய குறிகள் பிறி தொன்றினால் நிகழ்த்தப்பட, தலைவி குறிக்கண் வந்து தலைவனைக் காணாமல் திரும்பினாள். பிறகு வந்த தலைவன் தலைவியைக் கூடப்பெறாமையால் வருத்தமடைந்து, தன் நெஞ்சைத் தானே நொந்து பேசுகிறான். துன்ப மிகுதியால் நெஞ்சே என்றழைக்க நினைத்து நஞ்சே! என்று விளிக்கிறான். பிறகுதான் தவறு புரிகிறது. புரிந்தும் தான் சொல்லியதையே சாதிக்கிறான். ஆமாம் நீ நஞ்சே தான், நஞ்சைப் பருகியவனுக்கு வேதனை மேலும் மேலும் பெருகுவதுபோல எனக்குத் துன்ப மிகுதியைத் தந்த உனக்கு ஒரு கொம்பு எதற்குச் சூடுதற்கே என்று கேட்கிறான். நஞ்சு என்பதன் முன் கொம்பிட்டால் நெஞ்சு ஆகும்ல்லவா?

"போர் தந்த வாடகைப் பூமான் ஷம்சுத் தாசீன் பொருந்தலர் போல்
 மார் தந்த கொங்கை மகிழ் நலம் கேட்டு வரவழைத்துக்
 கார் தந்த கஞ்சுக் கணையிருட் சாரலில் கைவிட்ட வெஞ்
 சூர் தந்த நஞ்சே யுனக்கேள் ஒரு கொம்பு சூடுதற்கே"

இவை போன்ற இனிய பாடல்களைக் கோவை முழுவதிலும் காண்கிறோம். "இரந்து பின் நிறற்கு எண்ணல்" எனும் துறையில் பாவலர்:

'வாடியலையேல் வருவாய் மனமே மகிழ்ந்திரத்தற்கு, ஓடியறுவேமம் உறுவாயமுதோடு ஓளிர் வரை போல், கோடித் தனமுள் ஒன்றிரண்டு ஈடுவர் கூடுநர்க்கே' எனும் பாடலில், கோடித்தனம் என்பது பிறரால் தீண்டப்படாத மார்பு என்றும், கோடியளவுப் பொருள் என்றும் சிலேடையாக வருவதைக் காணலாம். கோடிப் பொருளில் யாம் யாசித்தால் ஒன்றிரண்டு நல்குவர் என்றும், ஒரு மனப்பட்டுத் தலைவி தன் இரண்டு தனங்களையும் தருவள் என்றும் இருபொருள் பட அமைந்துள்ள தொடர்கள் "சுவை தரு கனிகள்" என்றே கூறலாம்.

"விஜயன் அப்துல் ரகிமான்

அகப் பொருட் பலதுறைக் கோவை:"

இதனைப் பாடியவர் சோதுகுடி அப்துல் காதிர் புலவர். இவர் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க மான்மியம், மதுரைக் கலம்பகம், பரப்பி ரம்மப் பதிகம் முதலான நூல்களை இயற்றியவர். ஆங்கிலமும் படித்தவர். "புலவரில் சிறந்தோன், பெயரிலங்க வாழ்வோன் எனப் புவியெலாம் புகழும் புனித நாவலர். இவர் தம் ஒரு சாலை மாணாக்கரும் பெரு வள்ளுமான விஜயன் அப்துல் ரகிமான் அவர்களின் நட்பும் பெட்டும் நனிதோன்ற நன்றி பாராட்டும் முறையில் இக் கோவையைப் பாடியுள்ளார்.

புரவலர் அப்துல் ரகிமானைப் புலவர் அப்துல் காதிர், "பன்னிரிய புகழ் படைத்தோன்" பேரானன் அப்துல் ரகிமான், வன் சொற் சொலாத அப்துர் ரகிமான், அம்மாம் தமிழ்ச் சொல் அப்துர் ரகிமான், தருமால் நிகரும் அப்துர் ரகிமான், அங்கட்கருணை அப்துல் ரகிமான், கற்றாய்ந்துயர்ந்த கவிப் புலவர் இடுக்கண் அகற்றும் அப்துல் ரகிமான் என்று பாடல்தோறும் பலபடப் பாராட்டுகிறார்.

இக்கோவையுள் காப்புச் செய்யுளுடன் 101 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இஸ்லாத்தின் மரபு நெறி பிறழாது,

"பாவார் பலதுறைக் கோவைப் பிரபந்தம் பாடுதற்குத்
தேவார் பரம் பொருளாம் இறையருள் சேர்த்துமே"

என ஒரு பற்றுக் கோடுமின்றி அருவாகித் தானே நிற்கும் தத்துவம் கடந்த பொருளாகிய அல்லாஹ்வை வணங்குகிறார்.

காட்சி எனும் துறையில் காணும் பாடல் அவருடைய சொல்லினமைக்கும், ஓசை நயத்திற்கும் கற்பனைத் திறனுக்கும் உதாரணமாக அமைந்துள்ளது.

பூமான் வளரும் இரங்கோனும் நத்தமும் போற்ற வந்த
கோமான் அப்துல் ரகிமான் எம்மான் தன் குளிர் வரையில்
தேமார் குவளையும் ஆம்பலும் முல்லையும் செண்பகமும்
தாமா மலர்ந் தொரு பூங்கொடி மேவும் தகவு நன்றே"

இதில் ரகிமான் எனும் சொல்லின் அடுக்காக பூமான், கோமான், எம்மான் என வரும் தொடர்கள் செவிக்கு இனிமை தருகின்றன. கோவைக்குரிய கோமானின் குறிஞ்சி நிலத்தில் குமரிப் பெண் ஒருத்தி பூங்கொடியெனத் தோற்றமளிக்கிறாள். இதனை உருவகமாக வருணிக்கிறார் புலவர், கொடியிடத்து கொடிப்பூ மட்டும் தானே மலரும். ஆனால் நெய்தலும் முல்லையும் செண்பகமும் ஒருசேர மலர்ந்துள்ளன. குவளைக் கண்ணும், ஆம்பல்வாயும், முல்லை நகையும், சண்பக நாசியுமே இவ்வாறு ஊரினரான தலைவனும் தலைவியும் ஒன்று பட்டு வாழ்வியலும் எனும் கருத்தும் காட்சியில் பிறக்கின்றது. காட்சிதான் காதலுக்கு அடிப்படை. இதனையெல்லாம் உய்த்துணருமாறு முதற் செய்யுளை அமைத்துள்ளார் புலவர்.

சிறந்த கற்பனை

அமுதமும் நஞ்சும் திருப்பாற் கடலில் தோன்றின என்பது புராணக் கருத்து. அதுபோலத் தலைவியின் கண்கள் தலைவனுக்கு அருளையும் மருளையும் தருகின்றனவாம்.

"வாவுப் புணரி விடத் தோடமுதம் வழங்க லெனப்
பாவை விழிகண் மருளோடு அருளும் படைப்பனவே"

என்பன, குறிப்பறிதல் எனும் துறையில் காணும் பாடல் வரிகள். வான் புகழ் வள்ளுவனார் பாடியருளிய குறள் நம் நினைவுக்கு வருகிறது-

"இரு நோக்கு இருளுண் கணுள்ள தொரு நோக்கு
நோய் நோக்கு ஒன்றந் நோய் மருந்து"

எனும் திருக்குறள் வெண்பாவில் கூறியிருப்பது போல், தலைவியின் பார்வையும், மயக்கத்தைக் கொடுத்ததோடு அருளையும் அள்ளித் தருகிறது என்று உய்த்துணரச் செய்கிறார். முஸ்லிம் புலவர்கள் பாடிய இலக்கியங்களில் திருக்குறளின் சாயல் படிந்துள்ளது என்பதற்கு இதனைச் சான்றாகக் கூறலாம்.

சிலேடை நயம்

விஜயன் அப்துல் ரகிமான் காவையில் சிலேடையணிகள் பல வருகின்றன. 'வழிபாடு மறுத்தல் எனும் துறையமைந்த பாடலில், "நோதக வாந் மதன குண முற்றது நுட்குட்குமே" எனும் தொடர் ஒன்றுள்ளது. துன்பத்தைத் தணிக்க, கற்பக மனத்தின் குணம் உங்களுக்கும் பொருந்தியது" என்பது ஒரு பொருளாகும். "நோதகவு ஆற்றும் மத குணம் உற்றதும் கட்டுமே" எனும் மொழிச் சிலேடையின் மூலம் துன்பத்தைச் செய்கின்ற மன்மதன் நாண் நம் கண்களுக்கும் உளதாகும் என்று மற்றொரு பொருளும் அமைத்துக் காட்டுகிறார்.

கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவன் அப்துல் ரகிமான் ஒரு முஸ்லிம். முஸ்லிம்கள் முகம்மதியர்கள் என்றுதானே வேற்றுச் சமயத்தினரால் அழைக்கப்படுகிறார்கள். புலவரும் அப்துல் ரகிமானை முகம்மதியராகக் காண்கிறார். முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களைப் பின்பற்றியதால் முகம்மதியர் எனும் பொருளில் அழைக்கவில்லை. அன்பர் முகம், மதி போன்றது. இது வெறும் வருணனையன்று, அழகிய வதனம் என்பதால் மதி என்று உவமிக்கவுமில்லை. வேறு காரணம் கூறுகிறார் புலவர், தலைவனின் முகம் தலைவனின் மனமாகிய சந்திர காந்த கல்லை ஒரு நொடிப்பொழுதில் நீராயுருகச் செய்துவிட்டது, ஆராயுங்கால் கல்லையும் புலனாக்கும் தன்மை திங்களுக்குத் தானே என்பது கருத்து.

"ஆராயுங்கால் இந்த வன்பர் முகம்மதியரா மெனலாம்

தேராதமரென் மனமாஞ் சிலையைச் சிறுபொழுதின்

நீராயுருகச் செயலானத் தம்வந்து நேரிழையார்

மாரா வென்றோது மல் ரகிமான் பொன்

மலையிடத்தே"

எனும் பாடல் புலவரின் சொல்லாற்றலுக்குக் கட்டியம் கூறுகிறது.

தலைவனிடத்தில் பாங்கி, தலைவியின் மங்கைப் பருவம் இன்னும் நிரம்பாமையைக் கூறுகிறார். ஆனால், தலைவனோ தலைவியின் அவ்விளமைப் பருவமே தன்னை வருந்தியதாக நயம்படக் கூறுகிறான்.

"சிங்கக் குருளை பிறந்துடனாகத்தைச் சீறுகின்றது உங்கட்குத் தோன்றலையோ" என்று பாங்கியிடம் கேட்கிறான் தலைவன். சிங்கக் குட்டி பிறந்ததும் யானையச் சீறுவது போல, இளையர் என்று நீ கருதும் "கொடியை" எனக்குக் கொடுமை புரிகின்றான் என்பது சிலேடைப் பொருளாகும்.

சோது குடிப்பாவலர் இயற்றியுள்ள இக்கோவையில் காணும் அகனைந்திணைக்குரிய செய்யுட்களைப் படிக்குந்தோறும் "வருக்கை ரசங்கண்டமுது சருக்கரையு மிதற்கிணையோ" எனக் கேட்கத் தோன்றுகிறது.

முகைதீன் கோவை

இதனைப் பாடியவர் ஒரு கிறித்துவப் புலவர். "மரிய சிங்கப் பேர் மருவிய நல்லோன்". இதன் பாட்டுரைத் தலைவர் "பொருவரிய பரிசளித்துப் புகழ்பரப்பும் முகைதீன் பூமான்" இவர் பாண்டி நாட்டுப் பரம்பரை வகுப்பினராய்ச் சிவகாயிலில் வாழ்ந்து முன்னோர் வழி வந்தவர். நீதிநெறி தவறாதவர். உத்தமபாளையம் 'ஷாப்பிப்பள்ளி' கட்டியவர். புலவர் பாடும் புகழுக்குரியவர். கோம்பை 'மணிக்கண்டு மகாலை' நிறுவிய கோமான், இருவருடைய பண்பு நலன்களைப் புகழும் கோவைச் செய்யுட்கள் 44 உள்ளன. அனைத்தும் பாலோடு தேன் கலந்தென இனிக்கின்றன. "பேர்பூத்த நபி திலகம் காட்டிய நன்னெறி பிறழாப் பெருமையாளர்" முகைதீன் பிள்ளை என்ற பறை கொட்டுகின்றன.

கோம்பை முகைதீன் பலதுறைக் கோவையில் காணப்படும் மெய்பொருள் வணக்கம் சிந்தனையைக் கவருகிறது. புலவர் கிறித்துவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர். கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவரோ இஸ்லாமியர். புலவரின் கடவுள் வணக்கம் அவருக்கு ஏற்புடையதாக அமையவேண்டும். இதனை மனத்திற் கொண்டு எச்சரிக்கையுடன் பாடுகிறார். நாற்கவியும் - ஐம்பாவும் முவினரும் அமைக்கவல்ல அரும்பாவலர்.

"பூவின் மணம், பொன்னிலொளி போற், பூதம் பௌதீ
கம் பொருந்தி நின்றும், யாவிலும்
வேறாசியொளி யருளறிவினி வடிவாகி யானை கண்ட,
துவிலிலா விழியார் போல்
பலமறைகள் சொல நின்றான் தொழும் என்னுள்ளக்
கோவிலுறை பெருமான் அக்
கோமானைப் பணிந்து கனிகூர்ந்து உய்வோமே"

மலரின் மணமும், பொன்னில் ஓளியும் போல, மண், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய ஐந்து பூநீபதங்களிலும், அப்பூத பேதங்களாகிய உயிர்ப்பொருள், உயிரல் பொருள் ஆயிவற்றிலும் கலந்து நின்றாலும், அப்பூத பூதிகங்கள் எவையினும் தான் வேறுபட்டு, ஓளி வடிவம், அருள் வடிவம், அறிவு வடிவம் உடையவனாக யானையைக் கண்ட குருடர் போல் பல்வேறு வேதங்கள் பல்வேறு விதமாகக் கூற, தன்னியல்பிலே நின்ற இறைவனே என் மனக்கோவிலில் வாழும் மாண்பினன், அத்தலைவனை வணங்கி மகிழ்ச்சி மிகுந்து ஈடேறுவாம்" என்று பாடும் காப்புச் செய்யுளை முஸ்லிம் பெருமக்கள் ஏற்றுப் புகழ்வதில் உள்ளனவும் தவறில்லை. "தானாக உள்ளவன் தனியானவன், அஹுதானவன் முதலொன்றைப் போற்றுவாய்" என முஸ்லிம் புலவர் பாடும் கருத்தினைப் பொருத்தியே கருத்தனைப் பாடியுள்ளார், மரிய சிங்க கவிராயர்.

பாட்டுடைத் தலைவரைப் பாராட்டும போது நபிகள் நாயகத்தின் புகழையும் சேர்த்துப் பாடுகிறார் புலவர்,

"நல்லிற் பன நபி நாயகம் தந்தருள் நன் மறையே
சொல்லித் தக நெறியான் முகைதீன்" என்பது படித்தின்
புறத்தக்கது. அது போலவே

"தெய்வத் திறம் பேசல்" எனும் துறையில் தலைவனையும் தலைவியையும் உயிரும் உடலுமாகச் செய்தான் இறைவன் எனக் கூறு வந்த கவிராயர்,

"கலங்காது உயிர்க் கணம் நன்னெறி மேவ சாக்காகினில்

நலங்காண நன்னபி நாதரைத் தந்தருள் நல்குபான்
விலங்காதுடலுயிர் ஆக்கினனன் நம்மை மெல்லியலே"

என்று மன்னுயிர்க் கூட்டமெல்லாம் சன்மார்க்க இஸ்லாத்தில் பொருந்தும்படியும், உலகில் தீமை விலகி நன்மையுண்டாகும்படியும் அண்ணல் நபியை அருட்கொடையாக அனுப்பிய இறைவன்தான் நம்மிருவரையும் கூட்டுவித்தான் எனும் இடம் நயமிக் கது எனலாம்.

இதில் காணும் 44 கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல்களும் புலவரும், புரவலரும் கொண்டிருந்த நற்றமிழ்ப் பற்றினைத் தெற்றெனப் புலப்படுத்தும் பொருட்செறிவுடையன.

முடிப்புடை :

முஸ்லிம் புலவர்கள் பாடியுள்ள அமுதெனத் தித்திக்கும் அகப் பொருட் கோவைகள் மீண்டும் அச்சேற வேண்டும். கோவைகளின் தொகுப்பும், உரையோடு கூடிய விளக்கமும் விரைவில் வெளியிடப் படவேண்டும். சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் சிற்றிலக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி மாநாடு கூட்டி, ஆங்கு நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளை நூலாக வெளியிட்டிருப்பது போல இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களையும் வளர்க்க முன்வரவேண்டும். முஸ்லிம் சமூகம் இதனைச் சிந்தித்துச் செயல்பட வல்லான் இறைவனை வேண்டுவோமாக.

அரபுத் தமிழ் இலக்கியங்கள் ஓர் ஆய்வு

"முஸ்லிம் பெயருடைய ஒருவர் இயற்றும் இலக்கியமெல்லாம் இஸ்லாமிய இலக்கியமாகுமா? ஆகாது என்பது சொல்லாமலேயே புலனாகும். முஸ்லிம்களின் கலாச்சாரத் தனித்துவத்தைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் தமிழ் இலக்கியமே இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியமாகும். ஆகவே, இது மொழி இயல் துறைக்கு மாத்திரம் சொந்தமானதல்ல".

இவ்வண்ண வரிகள், ஈழத்து இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் பேரறிஞர் ஏ.எம்.ஏ. அஜீஸ் அவர்களின் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் ப

தமிழர் வரலாறு - 04

ற்றிய அழுத்தமான கருத்தோட்டமாகும். நந்தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை, இஸ்லாமியக் கலாச்சாரத்தைப் பிரதிபலித்ததில் - அதை மக்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்றியதில் - அரபுத்தமிழ் இலக்கியங்கள் அரும்பணியாற்றியுள்ளன என்பதை ஆய்வோர் எவரும் மறுத்திடார். இன்று, இஸ்லாம் பற்றிய எண்ணற்ற நற்றமிழ் நூற்கள் அலைத் தொடராய் வெளிவரலாம். ஆனால், அச்சுக் கலை அவ்வளவாக வளர்ந்திராத அன்றைய நாளில், இஸ்லாம் பற்றிய இனிய செய்திகள் - கொள்கைப் பிரகடனங்கள் - சட்டம், வரலாறு போன்ற பல்வேறு அம்சங்களை மக்களுக்கு வழங்கியதில் அரபுத் தமிழ் இலக்கியங்களின் பங்களிப்பு என்றும் எண்ணிப் போற்றத்தக்கதாகும்.

இஸ்லாம்

நபி (ஸல்) அவர்களது சொல், செயல், சிந்தனைகளில்... வாய்மை - தூய்மை - நேர்மையினைப் பளிச்சிடச் செய்தது இஸ்லாம். புதிய பாதையில், புனித வாழ்க்கையின் பேரின்பத்தை, மனநிறைவைப் பெற்ற அம்பெருமக்களை, "யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" என்னுமாப்போல, உலகெங்கும் பரந்து வாழும் மனித இனத்துக்கு அறிவிக்கப் புறப்பட்டார்கள் நபிகள். புனிதப் பயணம் தொடர்ந்தது. உலகில் இஸ்லாம் வேரூன்றி நிறல் தரத் துவங்கியது. அறியாமை வெப்பத்தால் அலைக்கழிந்த மனித சமுதாயம், அந்நிழலில் தங்கி இளைப்பாறி நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடலாயிற்று.

பணியும் பயனும்:

நம் தமிழ் மண்ணுக்கும் அன்றைய அரபிய முஸ்லிம்களுக்கு மிடையிலான உறவு, தொன்றுதொட்டு இருந்து வந்ததைப் பண்டைய தமிழ் வரலாற்று இலக்கியங்கள் சாற்றுகின்றன. அவர்கள் மூலம் பெற்ற பேரறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டு, நம் தமிழகத்து முஸ்லிம் பெருமக்கள் கட்டிக்காத்து வந்த பாரம்பரிய அறிவுச் செல்வங்கள், விட்டுச் சென்ற இலக்கியக் கருவூலங்கள் - உன்னத மரபுகள் என்றென்றும் ஏற்றிப் போற்றத்தக்கவையாகும்.

கலாச்சார மரபு:

"மரபு காக்காத சமுதாயம், தன்பண்பாட்டுச் சிறப்புகளை இழந்துவிடும்" என்பது உலக வரலாறு கூறும் உண்மையாகும். தமிழகத்தில் குடியேறிய அரபிய முஸ்லிம்கள், தமிழ் மொழியைக் கற்று, அதன்மீது கொண்ட அழியாக்காத தாழால் தமிழ் வார்த்தைகளை அரபு விபியில் எழுதலாயினர். இதுவே அரபுத் தமிழானது. அறிவார்ந்த, பழமையான பண்பாட்டுத் தொடர்பு அறுபடாமலிருக்க, சுவைமிகு அரபுக்கும், சுந்தரத் தமிழுக்குமிடையே உறவுப் பிணைப்பை உருவாக்க, உலகின் சிறந்த மொழி இனங்களான செமித்திய திராவிட இனத்திற்கிடையே இணைப்புப் பாலம் ஏற்படுத்த உருவானதே அரபுத் தமிழ் என்பர் ஆய்வாளர்கள்.

அரபுத் தமிழ்

அரபுத் தமிழ் தோன்றிய காலம், எழுதப்பட்ட முதல் கையெழுத்துப் பிரதி, வரலாற்று ஒளியில் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. இறைத்திருநபி (ஸல்) அவர்களின் மறைவுக்குப் பின் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் இது வழக்கில் வந்திருக்கலாம் என சில அறிஞர்கள் சாற்றுவர்.

ங ரு ட ச ண போன்ற எழுத்துகள் அரபியில் இல்லாததால் இவற்றுள் நெருங்கிய ஒலி வடிவமுள்ள எழுத்துகளில் சிற்சில மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி, மேலும் கீழும் சில அடையாளக் குறியீடுகளை அமைத்து, அரபுத் தமிழ் உருவாக்கப்பட்டது. "அரபுத் தமிழின் முன்னோடியாக, அரபு வங்காளம் திகழ்ந்துள்ளது" என வரலாற்று விற்பன்னர் இபுனுக்லதுன் இயம்புகிறார். அரபுத் தமிழ் போன்ற மொழியிணைப்பு நம் தமிழகத்தில் மட்டும் புதிதாக உருவாக்கப்பட்டதன்று. உலகின் பல பகுதிகளில் வதியும் மக்கள், தத்தம் மொழிகளில் அரபுமொழியினை எழுதத்துவங்கிய செய்தியினை வரலாற்றுக் குறிப்புகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

கிழக்கு ஆப்ரிக்க கறுப்பின மக்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்று, தம் "ஸ்வாஹிலி" மொழியை அரபு விபியில் எழுதினர். மலாய் மொழி, அரபு எழுத்தில் எழுதப்பட்டு "ஜாவி" என அழைக்கப்படுகிறது. அரபு மலையாளத்தில் பல இலக்கியங்கள் பிறந்துள்ளன. ஆங்கிலம் அரபு மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள செய்தியினை டாக்டர் முஹம்மது ஹமீதுல்லாஹ் "இஸ்லாம் ஓர் அறிமுகம்" எனும் தமது நூலில் சான்றோடு குறிப்பிடுகிறார். ஆக, அரபுத் தமிழ் என்பது எவ்வித முன்மாதிரியில்லாமல், திடீரெனத் தோன்றிய அடிப்படையற்ற புதிர்மொழி எனக் கொள்ள இடமில்லை. உலக மக்களிடையே உன்னதமான இஸ்லாமிய கலாச்சாரத்தின் தாக்கமும், செழுமையான அரபு மொழியின் செல்வாக்கும் எத்தகு சிறப்பைப் பெற்றிருந்தன என்பதற்கான சான்றுகளாகும்.

அரபுத்தமிழும் அன்றைய முஸ்லிம்களும்

அரபுத் தமிழை வளர்ப்பதில் அன்றைய முஸ்லிம் பேரறிஞர்களும் பெருமக்களும் காட்டிய ஆர்வம், ஆற்றிய பணி, பங்களிப்பு எண்ணியெண்ணி வியக்கத்தக்கதாகும். காலப்பதியில் வாழ்ந்த ஹபீப் முஹமது ஆலிம் "புதூஹாதூர் ரஹ்மானிய்யா பீதப் ஸீர் கலாமீர் ரப்பானிய்யா" எனும் பெயரில் வான்மறை குர்ஆனுக்கு அழகிய விளக்கத்தை அரபுத் தமிழில் தந்துள்ளார். "தப் ஸீ ருல் பத்ஹில்கரீம்" எனும் பெயரில் அரபுத் தமிழில் ஒரு தப்ஹீர் வெளிவந்துள்ளது. மொழி பெயர்ப்பாசிரியர் மௌலானா நூஹிபனு அப்தில் காதிரிய காஹீர், அல்லாஹ்வின் அருள்மறையின் ஆயத்துக்களாம் அரபோடு வேற்றுமொழி கலந்துவிடக்கூடாது என்பதில் கவனமாகவும் கண்டிப்போடும் இருந்து வந்த நம் முன்னோர் அமிழ்தினுமினிய அருந்தமிழை அரபாக்கி இணைத்து விளக்கம் தந்துள்ளார்களென்றால், அரபுத் தமிழ்மீது அவர்களுக்கிருந்த அழுத்தமான பற்று எத்தகையது என்பது எளிதில் விளங்கும். அரபுத் தமிழ் தப்ஹீர்கள் அன்றைய முஸ்லிம்களிடம் மிகுந்த வரவேற்பையும் செல்வாக்கையும் பெற்றன. தமிழகத்தில் முதன் முதலாக அரபுத் தமிழிலேயே தப்ஹீர் வெளிவந்திருப்பது அரபுத் தமிழுக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரும் சிறப்பாகும். நம் முன்னோர்கள், பல்துறைகளிலும் நூற்றி ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட அரபுத் தமிழ் நூற்களை எழுதி அரபுத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அணி சேர்த்துள்ளனர்.

இன்று, முஸ்லிம் அறிஞர்கள், சிந்தனையாளர்கள் பேராசிரியர்கள், எழுத்தாளர்கள், இஸ்லாமியக் கருத்தோட்டங்கள், இலக்கியங்கள் அறிவுக் கருவூலங்களையெல்லாம் அழகு தமிழில் அருமையாகத் தந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இஸ்லாமியப் பத்திரிகைகள்... அமைப்புகள்... நிறுவனங்கள் ஆங்காங்கே சமய, சமுதாய, இலக்கியப் பணிகளைச் செவ்வனே சிறப்பாகச் செய்து வரு

கின்றன. இன்றைய காலத்தை, இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சிக் காலம், 'இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களின் பொற்காலம்' என்றே சொல்லலாம்.

அரபுத் தமிழின் பொற்காலம் :

அன்றும் அரபுத் தமிழின் பொற்காலம் ஒன்று இருந்தது. கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு முதல் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை, இந்நெடிய காலத்தில் நந்தமிழகத்தில் அரபுத் தமிழ் இலக்கியங்கள் இஸ்லாமிய இதயங்களை ஆட்கொண்டன. சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தன. அரபுத் தமிழின் பழைய நூற்களையும், சிதைந்து செல்லரித்துப் போய்க் கிடக்கும் பழஞ்சுவடிகளையும் பார்க்கும்போது, அரபுத் தமிழுக்கு இருந்துவந்த செல்வாக்கு அருமையாகப் புலப்படுகிறது. அடேயப்பா... அரபுத் தமிழ் இந்த அளவுக்கா அன்றைய மக்களை ஆட்கொண்டிருந்தது? என அதிசயித்துப் போகிறோம். கடைகளில் பொருள்கள் வாங்குவதற்குரிய சிட்டை - பேரேடு கணக்கு விபரங்கள், சலவைத் துணிக் குறிப்புகள்... டைரிக் குறிப்புகள் போன்றவற்றையும் அரபுத் தமிழிலேயே எழுதி வந்திருப்பதை அறிய முடிகிறது. அரபுத் தமிழில் கடிதங்கள் வரைந்து கொள்ளும் நடைமுறை அன்றிருந்திருப்பதைப் பழைய கடிதங்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

பெண்கள், அரபுத் தமிழில் ஆர்வமும் அதைப் பயன்படுத்துவதில் அதிக அக்கறையும் செலுத்தி வந்துள்ளனர். தம் குழந்தைகளுக்கு முனைப்புடன் கற்றுத் தந்துள்ளனர். இன்றுங்கூட இவ்வுணர்வு சிற்சில கிராமங்களில் வதியும் பெண்களிடம் மேலோங்கி இருப்பதைக் காண முடிகிறது. அரபுத் தமிழைக் கற்பது, அரபு மொழியையே கற்பது போன்றதெனக் கருதி பெருமிதங் கொண்டனர். இலங்கை, காயல்மாநகர், கீழக்கரைவாழ் இஸ்லாமியப் பெருமக்கள் அரபுத் தமிழுக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பு அளவிடற்கரியது. நன்றி கூறத்தக்கது.

அரபுத்தமிழ் இலக்கியங்கள் :

காயல் ஷாம்ஷிஹாபுத்தீன் வலியவர்கள், அரபுத் தமிழில் பல அரிய, கருத்தாழமிக்க பாக்களைத் தொடுத்து சிறப்புச் சேர்த்துள்ளார்கள். புரட்சிகரமான எழிலார்ந்த இஸ்லாமியக் கருத்துகளைக் கருவாய்க் கொண்டு ஒளிவிடும் இப்பாடல்கள், தேன்துவைத்த பலாச்சுளையாய் தித்திக்கின்றன. இதயத்தை ஈர்த்து எண்ணத்தைப் பண்படுத்துகின்றன.

இஸ்லாமியச் சட்டங்களான, "பிக்ஹூலி", அரபுத் தமிழில் வடிக்கப்பட்டு நூலுருவில் வந்திருக்கின்றன. "அஹ்காமுல் முஸ்லிமீன்" - "சிம்துஸ்ஸிப்பான்" போன்ற நூற்கள் இன்றும் சில ஆரம்ப அரபுப் பள்ளிகளில் பாடநூலாக இடம்பெற்று, பிள்ளைகளால் பெரிதும் விரும்பிக் கற்கப்படுகின்றன. இந்நூற்களில் சில அரிய சட்ட விளக்கங்களும் நடைமுறைப் பண்பாடுகளும் இடம்பெற்றிருப்பினும், நலிந்து சில கொச்சையான வழக்குச் சொற்களும் ஆதாரமற்ற பலவீனமான சில செய்திகளும் அரபு - மலையாளச் சொற்களும் கலந்திருப்பது இதன் சிறப்பை மங்கச் செய்துவிட்டது. இதனால் தேர்ந்த மார்க்க விற்பன்னர்கள் இவற்றில் கவனம் செலுத்துவதில்லை.

அச்சுக்கலை அவ்வளவாக வளர்ச்சியடையாத அன்றைய நாளில், கையால் எழுதி கல்லச்சு மூலம் பதிக்கப்பட்டு கி.பி. 1886 இல் "கஷ்புர்ரான் பீ கல்பில் ஜான்" எனும் பெயரில் ஒருவார இதழும் கி.பி.1906 இல் "அஜாயிபுல் அக்பர்" (அதிசயச் செய்திகள்) எனும் பெயரில் ஒருவார ஏடுமும் வெளிவந்துகொண்டிருந்ததை அறிகின்றபோது அரபுத் தமிழின் பொற்காலம் எத்தகையது எனத் தெரிய முடிகின்றது. கைவண்ணத்தால் தீட்டப்பட்டு, கல்லச்சு மூலம் உருவான அப்பதிப்புகள் கலை அம்சம் மிரிப டிப்போரை ஈர்த்தன.

தமிழகத்தின் சில கிராமங்களின் குர்ஆன் மத்ரலாக்களில் மட்டுமே இன்று அரபுத் தமிழ் ஓரளவு பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது. அதிலும் குறிப்பாக மாணவர்களைக் காட்டிலும் மாணவிகளே கவனம் செலுத்துகின்றனர். மற்றபடி இது மங்கி மறைந்து வருகிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

அரபுத்தமிழின் ஆர்வலர்கள்:

அரபுமொழியின் செழுமையான அபரிமிதமான வளர்ச்சி, தனித்தமிழின் விரைந்து ஆட்கொள்ளும் காந்த சக்தி, அரபுத் தமிழைக் குன்றச் செய்துவிட்டது.

அரபுத் தமிழை உருவாக்கி வளர்த்ததில் ஆலிம்களின் பங்கு மிக உன்னதமானது. அரபு மொழியைக் கசடறக் கற்றறிந்த அப்பெருமக்களுக்கு அரபுத் தமிழ் எழுதுவது எளிதாக இருந்ததால் அவர்களது எழுத்து - சேவைகள் மூலம் அரபுத் தமிழ் வளர்ந்தது என்பதே தெளிந்த உண்மை.

பன்னூலாசிரியரும் இஸ்லாமியக் கலைக் களஞ்சியம் தந்தவருமான அறிஞர் M.R.M. அப்துர்ரஹீம் அரபுத் தமிழ் பற்றிய அரிய குறிப்புகளைத் தந்துள்ளார். பேராசிரியர் டாக்டர் செ.பசுலுமுஹ்யித்தீன் "அரபுத்தமிழ்" எனும் பெயரில் அரிய நூலொன்றை வெளியிட்டுள்ளார்.

ஈழத்துத் தமிழ் முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு:

இலங்கைவாழ் தமிழ் முஸ்லிம்கள் அரபுத் தமிழுக்கு அருஞ்சேவை புரிந்துள்ளனர். முன்னோர் உருவாக்கி கட்டிக்காத்து வந்த அரபுத் தமிழ் இலக்கியங்களைக் கண்ணெனப் பேணிப் போற்றி வருகின்றனர். இன்றும் அங்கு அரபுத் தமிழ் செழித்து வளர்ந்து பசுமையாய் நிலைபெற்றிருப்பதைக் காணலாம். "அரபுத் தமிழ், எங்கள் அன்புத் தமிழ்" என நெஞ்சினிக்க, நாவினிக்கக் கூறுகின்றனர்.

இந்த நூற்றாண்டின் ஏற்றமிகு ஈழத்துப் பேரறிஞர் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு அளப்பரும் சேவையாற்றிய இலக்கியச் செம்மல், "இலங்கையில் இஸ்லாம்" எனும் உன்னத நூலை உருவாக்கிய மேதை மர்ஜூம் ஏ.எம்.ஏ. அஜிஸ், அரபுத் தமிழ் பற்றி ஆழமாக ஆய்வு செய்துள்ளார். ஒலிக்குறிப்பு ஒருமைப்பாடு - அரபுத் தமிழ் அகராதி - அரபுத் தமிழ் இலக்கியக் கோவை இம்மூன்றும் அரபுத் தமிழின் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதவை எனச் சுட்டுகிறார்.

ஈழத்தில் பிறந்திட்ட ஏற்றமிகு பெருமேதை, சன்மார்க்க சாத்வீக சீலர், ஆரம்ப மத்ரலாக்களுக்குப் புத்துயிர் தந்த அறிஞர் பெருந்தகை கொழும்பு ஹலர் என்ச் செல்லமாக அழைக்கப்படும் அல்லாமா சையத் முஹம்மது ஆலிம் அவர்கள் அரபுத் தமிழில் பல அரிய கருவூலங்களை எளிய இனிய நடையில் தந்துள்ளார்கள். ஒலுதொழுகை பற்றிய இஸ்லாமியச் சட்டங்களை அரபுத் தமிழ்ப் பாக்களில் வடித்துக் குழைத்துப் பிஞ்சு நெஞ்சங்களில் ஊட்டி வந்த நிகழ்ச்சிகள் ஊரறிந்த ஒன்றாகும்.

“கர்பிய்யதுல் அத்பால்” எனும் சங்கம் நிறுவி, “துஹ்பதுல் அத்பால்” எனும் எளிய பாடல்கள் உரைநடையோடிணைந்த அரபுத் தமிழ் நூலை உருவாக்கி வெளியிட்டு அருந்தொண்டாற்றியுள்ளார்கள்.

மழைக்காக இறைவனிடம் மனமுருகி வேண்டும் பாடலும் “மழைபைத்து” எனும் பெயரில் அரபுத் தமிழிலேயே அமைந்துள்ளது. ஆக, அன்றைய தமிழ் முஸ்லிம்களின் வாழ்வில் சகல நிலைகளிலும் அரபுத் தமிழ் பயன்படுத்தப்பட்டே வந்துள்ளது.

அரபுத் தமிழின் தேய்வு :

ஒன்றை மொழி என ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமானால், அதற்கெனத் தனித்தன்மை வாய்ந்த அடிப்படை இலக்கண அமைப்புகள் - மொழியியல் மரபுகள் இருந்தாக வேண்டும். அரபுத் தமிழைப் பொறுத்தவரை அதற்கெனத் தனியான இலக்கணம் எதுவுமில்லை. எனவே, இதற்குத் தனிமொழி அந்தஸ்தை அளிக்க முடியாது என்கின்றனர் ஆய்வாளர்கள். ஆர்வத்தில் விளைந்திட்ட கிளைமொழியாக வேண்டுமானால் இதனைக் கொள்ளலாம் என்றும் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர்.

தென்னிந்திய அரபுத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பார்ஸி, ஹிந்தி, உர்து, மலையாளச் சொற்கள் கலந்திருப்பதைக் காணலாம். நவாபுகள் - சுல்தான்களின் ஆட்சியினால் இச் சொற்கள் வழக்கில் வந்திருக்கின்றன.

இஸ்லாமியப் பேரறிஞர்கள், இலக்கிய விற்பன்னர்கள் இதன் வளர்ச்சியில் கவனம் செலுத்தாமை; செல்வாக்குப் பெற்ற அரபுக் கல்வாரிகளில் இடம் பெறாமை; அச்சு எழுத்துகளின் அலைத் தொடரான ஆக்கிரமிப்பு; ஆங்கில மொழியின் மீது கொண்ட அளவிடற்கரிய மோகம்; பண்பாட்டுப் பாரம்பரிய மரபைக் கட்டிக்காத்த அரபிய தமிழ் முஸ்லிம்களின் மறைவு; அரபுத் தமிழில் எழுதி காலத்தை விரயமாக்குவதைவிட, தனித்தமிழில் எழுதுவது எளிது, சிறந்தது, என்ற கருத்தோட்டம் ஆகியன அரபுத் தமிழ் சிதைந்து செல்வாக்கிழந்தமைக்குக் காரணங்களாகக் கொள்ளலாம்.

அரபுத் தமிழ் இலக்கியங்களுக்காக எடுத்தாளப்பட்ட சொல் சாதாரண பாமரமக்களின் பேச்சு வழக்குச் சொற்களாக இருந்தமையால், இலக்கியத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் வன்மையான தாக்குதல்களுக்கும் தூற்றுதல்க்கும் இலக்கானது. நடுவானின் கதிரவனாய் கூர்விட்ட அரபுத் தமிழ் மங்கி ஒளியிழந்து மறைகதிராயத் தனிந்து போனது.

மீண்டும் ஒளிவிட :

அரபுத் தமிழ் மீண்டும் மலர்ந்து, மணம் பரப்பி, மக்களின் வாழ்வில் வசந்தத்தைச் சிந்த வேண்டும். அதற்கான வழிமுறைகள் வருமாறு:

- அரபுத் தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடும், புலமையும் பெற்ற அறிஞர் பெருமக்களை ஒருங்கிணைத்து, குறியீடுகள் எழுத்து முறைகளில் ஒருமைப்பட்டு சீர்திருத்தம் உருவாக்குவது நடைமுறை இலக்கண மரபுகளை அமைப்பது போன்று சிந்தனைகள் செய்ய வேண்டும்.
- சிற்சில அரபுத் தமிழ் நூற்களில் எப்படியோ இடம்பெற்றுவிட்ட ஆதாரமற்ற செய்திகள் கொச்சையான வார்த்தைகள் அவசியமற்ற பகுதிகளை அகற்றிவிட்டு, புத்தம் புதிய செய்திகளையும் இணைத்து அரிய ஆக்கங்களாக அரபுத் தமிழ் இலக்கியங்களை வெளிக் கொணரலாம். மக்கள் மன்றத்தில் காட்சிகளாய் வைத்து நம்முன்னோர்களின் சீர்மிகு சேவையை இன்றைய இளைய தலைமுறைக்கு நினைவூட்டி ஆர்வமூட்டலாம். ஏனெனில் ஆரம்பத்தில் நம் தமிழகத்தில் இஸ்லாம் அறிமுகப்படுத்தப்பட அரபுத் தமிழ் அதிகம் பயன்பட்டது என்பதை மறந்திடல் கூடாது.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய

மறுமலர்ச்சியில் இலங்கையின் பங்களிப்பு

அண்மைக் காலத்தில் மயங்கி வருகின்ற ‘கந்தூரி’ வைபவம் ஆறேழு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் இலங்கையிலுள்ள முஸ்லிம் ஊர்களில் சிறப்பாக நடைபெற்று வந்துள்ளது. ஒவ்வோர் ஊரிலும், நபி பெருமான் (ஸல்) அவர்கள் பிறந்த மாதமாகிய ரபீயுல் அவ்வலில் முதல் நாளில் ‘இன்னார் வீட்டில் கந்தூரி’ அடுத்த நாள் மற்றொருவர் வீட்டில் என முறையாகவும் நடத்தப்பட்டது. கந்தூரிகளின் போது முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் புகழ் கூறும் மௌலிதுகள் ஓதப்படும். மௌலிதுகள் ஓதி இடையில், சில சமயம் தேநீர் அருந்துவதற்காக நிறுத்தப்படும் வேளையிலும், மௌலிது ஓதி முடிந்த பின்னரும் பதம்பாடும் நிகழ்ச்சியொன்று இடம்பெறுவதுண்டு. (பதம் என்ற சொல்லிற்கு ‘இசைப்பாட்டு’ என்ற கருத்துடன் ‘அழகு’ என்னும் கருத்துமுள்ளது. எனவே, பாடுபவர்கள் இசையுடன் அழகாகப் பாடுவதுண்டு.)

பதம் பாடுபவர்கள் நல்ல குரல்வளம் உள்ளவர்களாயிருப்பதுடன் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களில் ஈடுபாடுள்ளவர்களாயுமிருப்பர். பொதுவாக, ஏதேனுமொரு இஸ்லாமியத் தமிழ் நூலிலுள்ள பாடலையே தெரிந்தெடுத்து, கந்தூரி வைபவத்திற்குப் பொருத்தமானதாக அமையக்கூடிய விதத்தில், பயபக்தியுடன் இசையோடு பாடுவார்கள். இப்படியான நிகழ்ச்சி ஏனைய தமிழ் தெரிந்த நாடுகளிலும் இடம்பெற்றிருக்கலாம். இந்த வகையில், இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் அன்று இலங்கையில் உயிர்பெற்றிருந்தது.

இது தவிர, அன்றைய காலங்களில் வீடு வீடாகத் திரிந்து அரபு நூல்களையும் அரபுத் தமிழ் நூல்கள், இஸ்லாமிய இலக்கிய நூல்கள் முதலியவற்றையும் விற்பனை செய்து வந்த புத்தக வியாபாரிகள், இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பரப்புவதற்கு ஓரளவு பணிபுரிந்து வந்தனர். இவர்களின் விற்பனைப் புத்தகங்களில் பெரும்பாலானவை, சென்னை திருவல்லிக்கேணியிலிருந்து ஹாஜி எம்.ஏ.ஷாஹூலில் ஹமீத் நிறுவனம் வெளியிட்டவைகள்தான். இதனால் மாலை செய்துதான் படைப்போர் அரபு மாலை போன்ற சில இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களை அந்நிறுவனம் வெளியிட்டு வந்தது. மிகக் குறைந்த விலையில் அவை விற்பனை செய்யப்பட்டதால், அன்றைய கால முஸ்லிம்கள், அவற்றை விரும்பி வாங்கிப் படித்தனர். இந்த வகையிலும், அன்று இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் வாழ்ந்தது.

சரியான முறையில், பாடசாலைகளிலோ அல்லது பல்கலைக்கழகத்திலோ இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு இடமளிக்கப்பட்டது நாலு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர்தான் என்று கூறமுடியும். 1950களின் ஆரம்பத்தில்தான் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களின் சிறப்புகள் பற்றியும் அவற்றை இயற்றிய புலவர்கள் பற்றியும் முதன் முதலில் பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன. இந்த அரும்பணியைத் தொடங்கியவர், பாணந்துறை ஹேனமுல்லையைச் சேர்ந்த இளம் பட்டதாரி ம.மு.உவைஸ் அவர்களாவர். இதுபற்றி 1963 ஆம் ஆண்டில் பிரசுரமான “இஸ்லாமிய இலக்கியக் கருவூலம்” எனும் நூலில் மர்ஹூம் ஆர்.பி.

எம்.கனி அவர்கள் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்கள். "இவர் கடந்த பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக 'தினகரன்' முதலிய பத்திரிகைகளில் சிறப்பாக அறிமுகப்படுத்தி வந்துள்ளார். இலங்கை வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவராகப் பணியாற்றும் இவர், பள்ளிகளில் பாடப் புத்தகமாக வைக்க ஏற்ற முறையில் இக்கழகத்தின் ஆதரவில் புலவர் நாயகத்தின் 'குத்புநாயகம்' என்ற காவியத்தின் நான்கு பாடல்களுக்கு விளக்கவுரை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். மேலும், ஏற்கனவே தினகரனில் தாம் எழுதிவந்த 'சுஅபில் ஈமான்' கட்டுரைகளைத் தொகுத்து 'நம்பிக்கை' என்ற பெயரில் நூலாகத் தந்துள்ளார்.

1953 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக முஸ்லிம் மஜ்லிஸ் ஆண்டுச் சஞ்சிகையான "இஸ்லாமிக்கர் ஸெய்லானிகா" வெளிவந்தது. 'முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியம் இன்று என்ன நிலையிலிருக்கிறது?' என்ற கேள்வி தலைப்பாய் அமையப் பெற்றுள்ள எனது கட்டுரை அச்சஞ்சிகையில் இடம்பெற்றது. கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் "முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியம் இன்று என்ன நிலையிலிருக்கிறது என்ற கேள்வியைக் கேட்டதும், பிறருக்கல்ல. முஸ்லிம்களுக்கே அது அதிர்ச்சியூண்டு பண்ணும். 'அவ்வளவு பெரிய மகடும் கொடுத்தழைக்க, முஸ்லிம்கள் என்ன இலக்கியத்தை எழுதிவிட்டார்கள்! சீறாப்புராணம், மஸ்தான் சாகிப்பு பெரியார் பாடல்கள் போன்ற இரண்டொரு நூல்கள்தானே தமிழில் முஸ்லிம்களால் எழுதப்பட்ட நூல்கள் என்பதே பலரிடம் இன்றுள்ள அபிப்பிராயம். அது தவறு" எனக் கூறப்பட்டிருப்பதுடன், முதன் முதலாக மஜ்லிஸ் ஆண்டுச் சஞ்சிகையில் பழைய இலக்கியங்களை மறுபிரசுரம் செய்யும் பணியும் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. நாகூர் தர்கா வித்வானாயிருந்த குலாம்காதிரு நாவலர் எழுதிய 'குவாலீர்க் கலம்பகம்' சஞ்சிகையில் மறுபிரசுரம் பெற்றது. அதன் பின்னர், 1953 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் "முஸ்லிம்கள் தமிழுக்காற்றிய தொண்டு" எனும் நூல் பிரசுரமானது. முஸ்லிம் புலவர்களால் என்னென்ன நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. என்னென்ன வகை நூல்களை எழுதியுள்ளனர், எழுதிய புலவர்கள் யார், யார் என்ற விவரங்களை யெல்லாம் திரட்டி 1951 ஆம் ஆண்டில் எம்.ஏ. பட்டம் பெறுவதற்காக ம.மு.உவைஸ்தான் இந்நூலை ஆங்கிலத்தில் எழுதினார். இந்நூலின் பிரசுரம் பலரிடம் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

இலங்கை, இந்தியப் பத்திரிகைகளில் பலவும் கல்விமான்கள் பலரும் இந்நூல் எழுதப்பட்டதையும், பிரசுரிக்கப்பட்டதையும் பாராட்டினர். வாழ்த்துக்கள் தெரிவித்தனர். 1954 ஆம் ஆண்டில் சென்னையில் பிரசுரமாகும் "சுதேச மித்திரன்" பின்வருமாறு விமர்சனம் எழுதியது. "தமிழின் பெருமை இதனால் ஒரு படி உயருகிறது. மொழி பல்வேறு சமயத்தினரையும் ஒன்று சேர்க்கும் இயல்பினது என்பதற்கு இதோ ஓர் உதாரணம். இதை சர்வகலாசாலை மாணவர் பொது ஜனங்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் சிபாரிசு செய்கிறோம்". 'பெட்ரேட்ட இந்நியா' என்ற ஆங்கிலச் சஞ்சிகையின் 1954 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாத இதழ் இவ்வாறு கூறியது. "முக்கியத்துவமுள்ள, பாராட்டப்பட வேண்டிய முஸ்லிம் புலவர்களின் தொண்டு பற்றி இந்நூல் எடுத்துக்காட்டுகிறது. உலகின் இப்பாகத்தில் வாழும் முஸ்லிம்களுக்கும் இந்துக்களுக்குமிடையிலுள்ள அடிப்படையிலான ஒற்றுமையை நிரூபிப்பதற்குப் பெரிதும் பயனுள்ளதாகவிருக்கிறது எனத் துணிந்து கூறலாம்".

சென்னையில் வெளிவந்த "தாருல் இஸ்லாம்" 1953 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாத இதழில் பிரசுரமான நீண்ட விமர்சனத்தின் ஒரு பகுதி வருமாறு: "தமிழ்நாட்டு முஸ்லிம் அறிஞர்களின், கவிஞர்களின் தொண்டுகளை இவ்வளவு சிறப்பாக இந்நூலாசிரியர் திரட்டித் தந்திருப்பதை எல்லாத் தமிழ் மகனும் மெச்சித்தான் தீரவேண்டும். தமிழ்ப் பெரியார்களின் அரும்பெரும் தொண்டுகளைப் பாராட்டும் இந்த அபூர்வமான நூல் தமிழிலும் வெளிவரவேண்டும்".

தமிழில், முதல் முதலில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றி விரிவாக எழுதியவர் அமரர் கலாநிதி சு.வித்தியானந்தன் ஆவார். அவர் எழுதி, முதன் முதலில் அச்சான நூல் "இலக்கியத் தென்றல்". 1953 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் கல்ஹினைத் தமிழ் மன்றம் அதன் முதல் தமிழ் நூலாக "இலக்கியத் தென்றல்" எனும் இச்சிறந்த நூலை வெளியிட்டது. ஆங்கிலத்தில் முதன் முதலில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றி விரிவான ஆராய்ச்சி செய்து ம.மு.உவைஸ் அவர்கள் எழுதிய நூலைப் பிரசுரிப்பதற்கென்றே தோற்றுவிக்கப்பட்டதுதான் கல்ஹினைத் தமிழ் மன்றம் எனும் பிரசுர சபை.

இலக்கியத் தென்றல் பதிப்பாளர் உரை இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றிய அதிகாரம் தொடர்பாக இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறது: "இந்நூலிலுள்ள இஸ்லாமியர் தமிழ்த் தொண்டு என்னும் பகுதி, இதுவரை தமிழில் எழுதப்பட்ட இலக்கிய வரலாற்று நூல்களில் இடம் பெறாததொன்று".

இலக்கியத் தென்றல் நூலாவது அத்தியாத்தில் 64 பக்கம் தொடக்கம் 87 ஆம் பக்கம் வரை இருபது பக்கங்களில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றி விரிவான முறையில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. நூலின் முன்னுரையில் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் கூறுகிறார்: "இஸ்லாமியரின் தமிழ்ப் பணியை அறிந்தோர் தொகை மிகக் குறைவு. இஸ்லாமியர் தமிழிலே இயற்றிய நூல்களை காப்பியங்கள், பிரபந்தங்கள், இசைப் பாடல்கள், ஞானப் பாடல்கள், உரைநடை நூல்களைப் பல பிரிவுகளாக வகுத்து அவற்றைப் பற்றிக் கூறுகின்றது, இஸ்லாமியர் தமிழ்த்தொண்டு என்னும் பகுதி". அவர் எழுதிய "கலையும் பண்பும்" என்னும் நூல் 1964 ஆம் ஆண்டில் வெளியானது. இந்நூலிலும் இஸ்லாமியர் தமிழ் மொழிக்காற்றிய தொண்டு பற்றி, இரண்டு பகுதிகளில் எழுதியுள்ளார். சுமார் முப்பது பக்கங்களில் இஸ்லாமியர் தமிழ் மொழிக்காற்றிய தொண்டு பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

1961 ஆம் ஆண்டில் இன்னுமொரு முக்கிய பங்களிப்பு நடந்தது. முதன் முதலில் ம.மு.உவைஸ் அவர்கள் முதல் மாண்புபட்டம் பெறுவதற்காக ஆங்கிலத்தில் எழுதிய நூலின் தழுவலாக "இஸ்லாமியத் தென்றல்" பிரசுரமானது. கல்ஹினை 'மணிக் குரல்' பதிப்பகம் அந்த ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் நூலை வெளியிட்டது. அவர் எழுதி, பிரசுரமான முதலாவது தமிழ் நூல் இதுதான். முதலில் முதன் ஆங்கில நூல், பின்னர் முதல் தமிழ் நூல் ஆகிய இரண்டையும் பிரசுரித்த பெருமை இலங்கையின் மத்திய மாகாணத் தலைநகரான கண்டியை அடுத்துள்ள கல்ஹினை எனும் முஸ்லிம் கிராமத்தையே சாரும்.

1964 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதத்தில் பிரசுரமான "ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி" எனும் நூலை, தமிழாசிரியரும் இலக்கிய மதிப்பீட்டாளருமான கனக. செந்தில்தாசன் எழுதினார். இதில் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் பற்றி 135 ஆம் பக்கத்திலிருந்து 160 ஆம் பக்கம் வரை அவர் எடுத்துரைத்துள்ளார். 1950 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் தோன்றிய எழுத்தாளர்கள் பற்றியும் அவர்களின் படைப்புகள் பற்றியும் இந்நூலில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதற்கு முன்புள்ளவர்கள் பற்றி மிக மிகச் சுருக்கமான தகவல்களை தரப்பட்டுள்ளன. இதனையடுத்து, ம.மு.உவைஸ் அவர்கள் எழுதிய "இஸ்லாமும் இன்பத் தமிழும்" எனும் நூல் 1976 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் முதலாம் திகதி சென்னை யுனிவர்சல் பப்ளிசர் பிரசுரமாக வெளிவந்தது. 1976 ஆம் ஆண்டுக்கான மொழி, இலக்கியம் பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல்களுக்கான முதலாவது பரிசை தமிழ்நாடு அரசாங்கம் இந்நூலுக்கு வழங்கியது. அவர் 1950களின் ஆரம்பத்திலிருந்து பத்திரிகையில் எழுதி வந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்புத்தான் "இஸ்லாமும் இன்பத் தமிழும்". இருபத்தேழுக்கு மேற்பட்ட சிற்றிலக்கியங்கள் பற்றி அவர் இந்நூலில் எழுதியிருக்கிறார்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலாநிதிப் பட்டம் பெறுவதற்கு இஸ்லாமிய காப்பியங்கள் பற்றி அவர் எழுதிய ஆங்கில நூல், 1976 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் வெளியானது. தமிழ், தமிழ்ப் பண்பாடு பற்றிப் பிற மொழிகளில் 1976 ஆம் ஆண்டில் வெளியான நூல்களுக்கான இரண்டாவது பரிசை தமிழ்நாடு அரசாங்கம் இந்நூலுக்கு வழங்கியது.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களை அறிமுகப்படுத்தும் மற்றுமொரு நூல், 1989 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் பிரசுரமானது. கல்வினைத் தமிழ் மன்றத்தின் ஐம்பத்து மூன்றாவது பிரசுரமான "இலக்கிய மலர்கள்" வெளியிடப்பட்டது. முன்பு 'மணிக்ஞரல்' மாணவர்க்கான சஞ்சிகை நடத்தி மணிக்ஞரல் பதிப்பகம் மூலம் பல நூல்களை வெளியிட்டவரும் பல நூல்களை முன்பு எழுதியுள்ளவருமான கவிஞர் ஸுபைர் இந்நூலில் இஸ்லாமியக் காவியங்கள் சில பற்றியும், தற்காலப் புலவர்கள் சிலரின் படைப்புகள் பற்றியும் விரிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

இலங்கையில், மறுபதிப்புத் துறையில் அதிகம் வெற்றி காணப்படவில்லை என்றே கூறுதல் பொருந்தும். தமிழ்நாட்டில் பழைய இலக்கியங்கள் மறுபதிப்புப் பெற்றுள்ள அளவுக்கு இங்கு அப்பணி நடக்காததற்குக் காரணம் இங்குள்ள இலக்கியவாதிகளின் அசிரத்தையன்று, இங்குள்ள அச்சுவசதிக் குறைவுதான் எனத் துணிந்து கூறலாம். இங்கோ, அச்சச் செலவும் அதிகம். அத்தூடன் நூலமைப்பு, தோற்றம் முதலியன அத்தனை கவர்ச்சியாக அமைத்தெடுப்பதும் சிரமம்.

1953 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் "குவாலீர்க் கலம்பகம்" முதன் முதலில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக முஸ்லிம் மஜ்லிஸ் சஞ்சிகையில் பிரசுரமானது. அதன்பின்னர், 1968 ஆம் ஆண்டில் "புலவரார்ப்படை" வெளியானது. இரு நூல்களையும் எழுதியவர் மகாவித்வான் வாகுலாம் காதிரு நாவலர்தான். பின்னையதை, அப்பொழுது வித்யோதய பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராயிருந்த ம.மு.உவைஸ் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். சிறந்த அறிமுகமும், விளக்கங்களும் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன.

சென்னையில் 1974 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இரண்டாவது இஸ்லாமியத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் இலங்கையில் வெளிவந்த முதல் நாவல் 'அஸன்பே கதை' வெளியிடப்பட்டது. மர்ஹூம் எஸ்.எம்.ஷஹாப்தீன் எடுத்த பெரு முயற்சியால் அஸன்பே கதை மறுபிரசுரம் பெற்றது. கொழும்புச் செட்டியார் தெரு மீலாத் இயக்கத்தினர், 1975 ஆம் ஆண்டில் 'நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம்' அவர்களின் பேரில் பிள்ளைத் தமிழ் என்ற நூலைப் பிரசுரித்தனர். 1883 ஆம் ஆண்டின் முதன் முறை பிரசுரமான இந்நூலை எழுதியவர் தென்காசி வடகரையூர் செய்யிது அனபிய்யா சாகியப் புலவர். 1976 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 19 ஆம் திகதி கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற கலாநிதி ம.மு.உவைஸ் பாராட்டு விழாவின் போது வெளியிடப்பட்ட மலரில் அனுபந்தமாக மகாவித்துவான் குலாம் காதிரு நாவலர் இயற்றிய "பொருத்த விளக்கம்" பிரசுரமாகியுள்ளது. 1990 ஆம் ஆண்டில் முதலில் அச்சான இந்நூலுக்கு இலக்கணக் கடல் ஆ.கா.பிச்சை இடபுறாகீம் புலவர் உரை எழுதியுள்ளார்.

கசாவத்தை ஆலிம் அப்பா என்ற முஹம்மது லெப்பை இப்பனுஷெய்கு அஹமத் ஆலிம் அவர்கள் சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பிரபலமான சமய அறிஞர்களுள் ஒருவர். அவர்களுக்குத் தமிழ் அறிவு பிரமாதமாக இருந்தது என்பதை அவரின் நூல் எழுதி, வெளியிடப்பட்டுள்ள முயற்சிகளிலிருந்து தெரியலாம். சென்ற நூற்றாண்டில் அரபு லிபியில் தமிழ் நூல்கள் எழுதும் வழக்கமிருந்தது. அதன்படி, அவர்கள் "தீன்மாலை" எனும் நூலை அரபுத் தமிழில் எழுதினார். 1936 ஆம் ஆண்டில் அரபுத் தமிழ் நூலின் புதிய பதிப்பொன்று அவர்களின் பேரப்பிள்ளை ஒருவரால் வெளியிடப்பட்டது. அதனைப் பின்பற்றி, முதன் முறையாகத் தெளிவுரையும் விளக்கமும் சேர்த்து தமிழில் "தீன் மாலை" 1987 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் மறுபிரசுரம் பெற்றது. அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி விரிவுரையாளராயிருந்த அ.ஸ.அப்துஸ்ஸமத், தெளிவுரை எழுதினார்.

இதுதவிர, இலங்கையில் வருடா வருடம் நடைபெறுகின்ற கல்வித் தராதரம் பத்திரப் பரீட்சைக்கு இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் ஒரு பாடமாக எடுக்கப்படலாமென அனுமதிக்கப்பட்டதால், சில நூல்கள் மறுபிரசுரம் பெற்றன. இது பற்றி ஆர்.பி.எம். கனி அவர்களின் 'இஸ்லாமிய இலக்கியக் கருவூலம்' இவ்வாறு கூறுகிறது: "இலங்கை அரசினர் முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் பாடத் திட்டத்தில் அதிக இடம் கொடுத்து வரும் காரணத்தால், மற்றும் பல இஸ்லாமிய இலக்கிய நூல்கள் அங்கே தோன்றியுள்ளன. சீறா பதுறுப் படலம் பாடத் திட்டத்தில் இருந்ததால் இதற்கு ஆ.மு.ஷர்புத்தீன், ம.உமறு நெய்னார் ஸுபைர் - அப்துல் காதர் ஆகியோரின் மூன்று உரைகள் நூலுருக்கண்டன".

குத்புநாயகம் என்னும் நூலின் மூன்று படலங்களும், புதுகுஷ்ஷாம் என்னும் வசன நூலின் முதலாம் காண்டமாகிய காண்டம் முகம்மதிய்யா ஆகியனவும், வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர் இயற்றிய இராஜநாயகம் என்னும் காப்பியத்திலிருந்து இரண்டு படலங்கள் போன்றன பதவுரை, விளக்க உரைகளுடன் வெளியாயின.

மகாநாடுகள் நடத்துவதில் இலங்கைதான் முன்னோடி எனக் கருதப்படுகிறது. 1973 ஆம் ஆண்டில் திருச்சி நகரில் நடைபெற்ற முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டிற்கு முன்னரே, 1966 ஆம் ஆண்டில் கிழக்கு மாகாணத்தில் மருதமுனை எனுமூரில் அல்மனார் மகா வித்தியாலயத்தில் ஒரு பெருவிழா நடைபெற்றது. அங்கு இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் பல நிகழ்த்தப்பட்டன. இந்தப் பெருவிழாவுக்குப் பொறுப்பாயிருந்தவர் ஜனாப் எஸ்.ஏ. செய்யயது ஹசன் மௌலானா. இந்த விழாவில் மொத்தம் பதினேழு கட்டுரைகள் வாசிக்கப்பட்டன. மர்ஹூம் அல்ஹாஜ் எ.எம்.ஏ. அஸீஸ் அவர்களின் "அரபுத் தமிழ், எங்கள் அன்புத் தமிழ்" என்னும் கட்டுரையும், கலாநிதி ம.மு.உவைஸ் அவர்களின் 'முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கிய மரபு' என்னும் கட்டுரையும் பொதுப்படையானவை. ஏனைய பதினைந்து கட்டுரைகளும், முஸ்லிம் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பற்றியும் அவர்களின் நூல்கள் பற்றியும் அமைந்திருந்தன. இந்த மகாநாடு, எமது அண்ணல் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் பிறந்த தினமான 1386 ஆம் ஆண்டு றபீஉல் அவ்வல் மாதம் 12 ஆம் பிறை அன்று நடைபெற்றதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பின்னர், 1979 ஆம் ஆண்டு, நான்காவது அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மகாநாடு இலங்கையின் தலைநகர், கொழும்பில் ஜூன் 29, 30 ஜூலை 1 ஆகிய திகதிகளில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இந்த மகாநாட்டின் வெற்றிக்கு முழுக் காரணமாயிருந்தவர், கலாநிதி அல்ஹாஜ் ம.மு.உவைஸ் அவர்கள்தான்.

இலங்கையில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்துறையின் வளர்ச்சிக்கான பங்களிப்பில் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன முஸ்லிம் சேவையின் பணியும் பாராட்டப்பட வேண்டியதொன்றாகும். முஸ்லிம் சேவைப் பொறுப்பாளராகப் பல்லாண்டுகள் சேவை செய்த அல்ஹாஜ் வ.அப்துல் கபூரின் வழி நடத்தலில், பல சுவையான இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் நடத்தப்பட்டன. இலக்கிய மஞ்சரி எனும் நிகழ்ச்சியை ஆரம்ப காலங்களில் கல்வினைவையச் சேர்ந்த கவிமணி எச்.சி.உம்.சுபைர் தொடர்ந்து பல வருடங்கள் நடத்தினார். அவர் இஸ்லாமியக் காப்பியங்கள் போன்றன பற்றி பல சொற்பொழிவுகளும் நிகழ்த்தியுள்ளார். அதே போன்று, இலங்கையின் தலைசிறந்த இஸ்லாமிய இலக்கிய விமர்சகரான அ.ஸ.அப்துஸ் ஸமத் வெகுகாலம் இலக்கிய மஞ்சரி நிகழ்ச்சியை நடத்தி நிகழ்ச்சிக்குப் பெருமை தேடித் தந்தார். மேலும் பலர், வானொலி மூலம் இலக்கிய நலன் கூறும் நிகழ்ச்சிகளை நடத்தியுள்ளனர்.

இஸ்லாமிய இலக்கியம் பற்றிய அறிவு வளர்ச்சிக்கு இலங்கையின் பங்களிப்பு பாத்திரமானதென்பதை எவராலும் மறுக்க முடியாது. ஆராய்ச்சி, மறுபிரசுரம், மகாநாடு, வானொலி ஆகிய அனைத்துத் துறைகளிலும் இலங்கை இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆர்

வலர் சிறந்த பங்களிப்பைச் செய்துள்ளனர். இவர்கள் அனைவரும் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள். இப்பணி தொடர்ந்து சிறப்பாக நடைபெற்றுவரல் அவசியம்.

சிங்கப்பூர் தமிழ் முஸ்லிம்களின் இலக்கியப் பணி

கீழ்த்திசை நாடுகளில் கீர்த்திமிகு நாடு சிங்கப்பூர். சின்னஞ்சிறு நாடான சிங்கப்பூர் பென்னம் பெரிய நாடுகளுக்கு முன்மாதிரி நாடாக அமைந்து அழகு செய்கிறது. பல்வேறு இன மக்களை உள்ளடக்கிய அந்நாட்டில் சீனம், ஆங்கிலம், மலாய், தமிழ் ஆகிய மொழிகள் ஆட்சி மொழிகளான உள்ளன. தமிழர்கள் இந்து, இஸ்லாம், கிருத்துவம் ஆகிய மதங்களைச் சார்ந்தவர்களாக இனிதூற வாழ்கின்றனர். பேதங்கள் பேசப்பட்டு, பிரிவுகள் ஏற்பட்டு விடாதவாறு நாட்டின் தலைமைத்துவம் கண்காணித்து வருகிறது. அந்த வகையில் வெற்றி கண்ட அரசாக வரலாறு படைத்துள்ளது.

இந்நாட்டில் வாழும் நான்கு இனங்களுக்கும் இன, மொழி, சமயச் சார்பிலான சிறப்புகள் மண்டிக்கிடக்கின்றன. அதுபோலவே அந்த நான்கு இனங்களுக்கும் இலக்கியப் படைப்புகளும், படைப்பிலக்கியங்களின் வழியிலான பெருமையும், பெருமிதமும் கூட உண்டு.

தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழர்கள் என்கிற நோக்கில் மூன்று பெரும் சமயத்தவர்கள் உள்ளடங்கி உள்ளனர். இந்து, இஸ்லாம், கிருத்துவம் ஆகிய மூன்று சமயங்களைச் சார்ந்துள்ள அவர்கள் வாழ்வின் கோணங்கள் அனைத்திலும் அவர்தம் படைப்பிலக்கியங்களிலும் அதன் சாயலைத் தழுவினே நிற்கின்றனர். அது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று என்பதை மெய்ப்பிக்க சான்றுகள் ஏராளம் உண்டு. இங்கு மட்டும் அல்ல, எங்கும் உண்டு.

ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தைச் சார்ந்தவர் மதச் சார்பிலான இலக்கியங்களை மட்டும் பேசும்போது, தனித்து நின்று 'தன்நிலை விளக்கம்' கூறிட இயலும். இயல்பும் அதுதான். ஆனால், ஒட்டு மொத்தமாக மொழிக்குச் சிறப்புச் சேர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டு வார் காய்தல் உவத்தல் இன்றிப் பல்வேறு மதங்களின் சார்பிலான இலக்கியங்களையும், அவற்றின் படைப்பாளர்களையும் ஆய்தல் வேண்டும். போற்றப்பட வேண்டியவற்றை மனம் விட்டுப் புகழவும், புகழ்ச்சிக்குரியனவாக அமைந்திடாதவற்றைக் குறிப்பிடவும் வேண்டும்.

இருள் மனம் கொண்டவர்களின் எண்ணங்களை, அவர்கள் செய்யும் இருட்டடிப்புகளை எல்லாம் ஒதுக்கி விட்டு ஒளிர்விடும் இலக்கியங்கள் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள். உயிர் வாழும் இலக்கியப் படைப்பாளர்கள் தமிழ் முஸ்லிம் படைப்பாளர்கள் என்பதை உண்மை வரலாறு அவ்வப்போது உணர்த்தி விடுகிறது.

இத்தகு நிலைக்குரிய காரணங்களில் ஒன்று: இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளர்கள் கொண்டுள்ள அழுத்தமான வரையறைக்குட்பட்ட மொழிப்பற்று. மற்றொன்று: படைப்பு இலக்கியம் சிறியதோ, பெரியதோ அதில் நெறி முறையை நன்கு பதிப்பிக்கும் அறிவாற்றல். இவை எதுவும் இன்றி இலக்கியங்கள் ஆக்கப் பெற்றிருப்பின் காற்றோடு போயிருக்கும்; காலத்தை வென்று நின்றிருக்க முடியாது.

தாய்த் தமிழகத்தில், இலங்கையில், பர்மாவில், மலேசியாவில், குடியரசு சிங்கப்பூரில் வாழும் தமிழ் முஸ்லிம்களுக்குக் காலத்தையும், கருத்தை இழந்தோர் ஓலத்தையும் வென்றிடும் காப்பியங்கள் ஆக்கிய நல்ல பாரம்பரியம் உண்டு. நீண்ட நெடுங்காலம் இலக்கியப் பணியாற்றிய இறவாத முன்னோர்களின் வழித் தோன்றல்களே இன்றைய தமிழ் முஸ்லிம்கள். அவர்கள் எங்கு வாழ்ந்தாலும் உரிமைக்கும், பெருமைக்கும் உரியவர்கள். வரலாற்றின் ஒளியில் காணப்படும் உண்மைகள் அதற்கு வழியமைப்பவை ஆகும்.

குடியரசு சிங்கப்பூரில் இன்றைக்கு நூறாண்டுக்கு முன்பு 1878 ஆம் ஆண்டில் "தங்கை நேசன்" என்ற பெயரில் மாதமிருமுறை இதழ் வெளியிட்ட பெருமை தமிழ் முஸ்லிம்களுக்கே உரியது. 'ஜாவி பிரானாக்கான்' என்னும் மலாய்மொழி நாளிதழை வெளியிட்ட அச்சகமே 'தங்கை நேசன்' இதழை வெளியிட்டுள்ளது. 1878 ஆம் ஆண்டு துவங்கி, 1880 ஆம் ஆண்டு வரையில் ஏறத்தாழ இரண்டாண்டுகள் வெளிவந்த இவ்விதழ் 150 பிரதிகள் செலவானதாக E.W. பிரீச் என்னும் ஆங்கிலேயர் 1880 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் இறுதியில் எழுதியுள்ள கட்டுரையில் காணப்படுகிறது. சிங்கப்பூர்ப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரவை ஆய்வரங்க மாநாட்டுக் கட்டுரைகள் (1979) தொகுப்பில் தமிழறிஞர், வை.திருநாவுக்கரசு விவரிக்கிறார்.

சிங்கப்பூர் - மலேஷியா நாடுகளில் 'மலாக்கா செட்டி' 'பாபாசீனர்' என்ற இந்துக்களில் ஒரு பிரிவையும், சீனர்களில் ஒரு பிரிவையும் குறிப்பிடுவது போல இவ்விரு நாடுகளில் பிறந்து வளர்ந்த இந்திய முஸ்லிம்களை 'ஜாவி பிரானாக்கான்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. மலாய் மொழியை முதல் மொழியாகக் கொண்டு மலாய் மக்களுடன் பின்னிப் பிணைந்து வாழ்ந்தமைக்கு அவர்கள் சார்ந்திருந்த இஸ்லாம் வழிவகுத்துவிட்டிருந்ததாகக் கொள்ளலாம். அவர்கள் மலாய் மொழியிலும், தமிழ் மொழியிலும் ஆற்றல் மிக்கவர்களாக விளங்கி உள்ளனர்.

'ஜாவி பிரானாக்கான்' மலாய் மொழி நாளிதழை வெளியிட்ட அச்சகமே 'தங்கை நேசன்' இதழையும் வெளியிட்டுள்ளதால் மலாய் மொழி நாளிதழின் ஆசிரியரான முன்ஷி முஹம்மது சையது பின் முகியித்தீன் 'தங்கை நேசன்' தமிழ் இதழுக்கும் ஆசிரியராக இருந்திருப்பார் என்று முடிவுக்கு வர இடமிருக்கிறது. வேறு விவரங்கள் பெறுவதற்கு வழியில்லை. தங்கை நேசன் இதழ் ஒன்று கூட சிங்கப்பூர் நூலகத்தில் இல்லை.

1879 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த 'நபியல்லா பேரில் துவாதசக் கலித்துறை சந்தக் கும்மி' என்னும் நூலினைத் தமிழ் முஸ்லிம்களின் முதல் நூலாகக் குறிப்பிட வேண்டும். எம்பெருமானார் (ஸல்-ம்) அவர்கள் திருப்பெயரில் முனாஜாத்து, சந்தக் கும்மி இடம்பெற்றுள்ள இந்நூலின் ஆசிரியர் நாகூர் மு.ஆக்கின் சாகிபு நகுதா அவர்களின் மகன் முகியித்தீன் அப்துல் காதிர் புலவர்.

யாழ்ப்பாண பண்டிதர், சி.ந.சதாசிவம் பிள்ளை பார்வையிடப்பட்டு சிங்கப்பூர் தீனோத வேந்திர சாலையில் அச்சிடப்பட்டது. சிங்கப்பூர் சித்திரக்கவி நாவலர், சி.வெ.நாராயணசாமி நாயகர், திருமுல்லை ராயன் பட்டினம், இ.காஜி.முஹம்மது ஆகியோர் சாற்றுக்கவி வழங்கி உள்ளனர்.

இந்நூலாசிரியரின் மற்றொரு நூல் 'நவீனத்துல் முஸ்லிம் என்னும் ஞான ரத்தம்' என்கிற குறிப்பு காணப்படுகிறது. அது பார்வைக்குக் கிடைக்கவில்லை. இவ்விரு நூல்களும் அச்சிட்ட நிறுவனம் தினோ தயவேந்திர சாலை என்றும், அச்சகம் இயங்கிய இடம், (அப்போதைய) கமர்ஸியல் ஸ்கொயரிலிருந்து பெரிய பள்ளி வாசலுக்குப் (ஜாமிஆ பள்ளி) பின்புறம் திரங்கானூர் ஸ்திரீட் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஜாவிப் பிரானாக்கள் அச்சகத்தின் வெளியீடான நூல் ஒன்று உண்டு. தென்காசி செய்கு முஹம்மது ஹனீபத்துல் காதிரி ஷாகன்ஷா ஆலிம் சாஹிபு குமாரர் ஷாகு முகம்மது அப்துல் காதிரு ஜெயினுத்தீன் எழுதியது 'முறீது விளக்கமென்னும் இரத்தினச் சுருக்கம்'. இந்நூல் அச்சிட்ட காலம் 1878 ஆம் ஆண்டு.

அதனை அடுத்த வந்த நூலாக 1886 இல் நாகூர் சி.அப்துல் காதிரு சாகிபு மரைக்காயர் மகன் செவத்த மரைக்காயர் இயற்றிய 'மலாக்காப் பிரவேசத் திரட்டு' என்னும் நூலினைக் குறிப்பிடலாம். மலாக்கா பூலாவ் பெஸார் தீவில் அடங்கியுள்ள இறைநேசர் ஹலரத் ஷெய்கு இஸ்மாயீல் வலியுல்லா அவர்களின் 'ஜியாரத்' விவரிக்கப்பட்டு, சிறப்பு விரிவாகப் பேசப்படுகிறது. இந்நூலின் வாயிலாக அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களான யாழ்ப்பாணம் சி.ந.சதாசிவப் பிள்ளை பண்டிதர், முத்தமிழ்ப் புலமை நா.மு.முகம்மது அப்துல் காதிர் புலவர், சித்திரக் கவி நாவலர், சி.வெ.நாராயணசாமி நாயகர், காரைக்கால் நாற்கவி நாவலர் சவேரி நாதப்பிள்ளை, நாகூர் நாவலர் திலகம் முகியித்தீன் அப்துல் காதிர் புலவர், நாகூர் மு.ஆ.சுலுத்தான் மரைக்காயர், மு.தா.மீறா சாகிபு ஆகியோர் எழுதிய சாற்றுக்கவிகளையும், சிங்கப்பூர் கம்பங் கிள்ளாங் கா.மு.குமார சுவாமிப் பிள்ளை எழுதிய சீட்டுக் கவியையும் கவைக்க முடிகிறது. வாழ்ந்து மறைந்த புலவர்களின் பட்டியலையும் பெற முடிகிறது.

'தங்கை நேசன்' நாளிதழுக்குப் பின்னர் வெளியிடப்பட்ட இரண்டாவது நாளிதழ் 'சிங்கை நேசன்' ஆகும். 1887 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 27 ஆம் நாளன்று முதல் இதழ் வெளிவந்தது. எட்டுப் பக்கங்கள் கொண்ட இவ்விதழ் 'திங்கட்கிழமை தோறும் பிரகடனம்' செய்யப்பட்டுள்ளது. "சிங்கப்பூரில் குடிவாழும் முகம்மதியரும் இந்துக்களுமாகிய நாங்கள் சிங்கை நேசன் பத்திரிகையைத் தொடங்குவதில் எம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்" என்னும் குறிப்பைக் கொண்டு இயங்கிய அந்தப் பத்திரிகை இன ஒற்றுமைக்கு அன்றே வித்திட்டுள்ளது என்கிற உண்மை தெளிவாகிறது. 'சிங்கை நேசன்' ஆசிரியர் சி.கு.மகுதூம் சாயபு என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாத ஒன்று. அவரது தமிழ்ப்பற்றுக்குச் சான்றாக அவர் தம் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டு 1887 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த 'அந்தாதி' 1893 ஆண்டு வந்த 'லாவணி' ஆகிய நூல்களைக் குறிப்பிடுவர்.

சி.கு. மகுதூம் சாஹிபை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'சிங்கை நேசன்' சிங்கப்பூர் மட்டுமின்றி மலாயா, மேடான், ஜாவா, பர்மா ஆகிய இடங்களிலும் வாசகர்களைப் பெற்றிருக்கிறது. என்றாலும் 1891 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 23 ஆம் தேதி இட்ட இதழுடன் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. மூன்று ஆண்டுகள் வெளிவந்த நாளிதழ் பல்வேறு வகையில் மொழிக்கும், நாட்டுக்கும், சமுதாயத்திற்கும் பணியாற்றியுள்ள உண்மை மறைக்கப்படவில்லை. 'சிங்கை நேசன்' வார இதழின் அனைத்து இதழ்களும் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதனைக் குறிப்பிட்டு எழுதும் தமிழறிஞர், வை.திருநாவுக்கரசு அது நம்பேறு என்றே பெருமைப்படுகிறார்.

அதனைத் தொடர்ந்து தமிழ் முஸ்லிம்களின் இலக்கியப் பணியாக குறிக்கத்தக்க ஒன்று: முஹம்மது அப்துல் காதிர் இயற்றிய 'கீர்த்தனைத் திரட்டு'. இந்நூல் வெளிவந்த காலம் 1893 ஆம் ஆண்டு.

'கீர்த்தனைத் திரட்டு' என்னும் நூல் பற்றிய குறிப்பு நா.கோவிந்தசாமி எழுதிய 'சிங்கப்பூர் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி ஒரு சமுதாய கவியற் கண்ணோட்டம்' என்ற தலைப்பிலான கட்டுரையில் காணப்படுகிறது. வேறு விவரம் இல்லை.

1819 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் 1930 ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம்களின் இலக்கியப் பணி வெளிச்சத்திற்கு வருகிறது. இடைப்பட்ட ஏறத்தாழ 111 ஆண்டுகள் வெறுமையாய் கழிந்திருக்க முடியாது. பல நூல்கள் - பல இதழ்கள் வந்திருக்கக் கூடும். அவை நமது கவனத்திற்கு வரவில்லை. நூலோர்கள் ஆய்வு மேற்கொண்டால் இலக்கியக் கருவூலங்கள் புதைபொருளாக வெளிப்படும.

1930 ஆம் ஆண்டு நல்ல துவக்கமாக இருக்கிறது. தஞ்சை மாவட்டம் ஏனங்குடி கா.மு.செய்யது மிஸ்கீன் சாஹிபு மொழி பெயர்த்த "கஷ்புல் அஸ்ரா" என்னும் சன்மார்க்க நெறி விளக்க நூல் வெளிவந்துள்ளது. மௌலவி அப்துல் ஹமீது ஆலீம் சாஹிபுவின் மகன் மௌலவி செய்யது முஹம்மது ஆலிம் சாஹிபுவின் ஆய்வின் பயனாக உருபெற்ற நூல். இதனை வெளியிட்ட நிறுவனம் எம்.சாலிம் அண்ட் கம்பெனி. அச்சிட்டது பிரிட்டிஷ் பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ். காலம் ஹிஜரி 1350 (1930).

அதே ஆண்டில் எம்.எம்.புகாரி 'சந்திர வதன பிரகாசம்' என்னும் நவீனத்தை வெளிக் கொணர்ந்தார். விக்டோரியா அச்சகத்திலே அச்சிடப்பட்டது இந்நூல்.

1931 ஆம் ஆண்டு 'நவநீதம்' என்னும் பெயரில் வார இதழ் ஒன்றினை வெளியிட்டு சமுதாயப் பணியாற்றினார் எம்.எம்.புகாரி. அவ்விதம் 1933 வரையில் வெளிவந்துள்ளது. அவரது இலக்கியப் பணிகளாக குறிப்பிடத்தக்கவை (1) பூமணம் (வாழ்வியல்), (2) பூதத்தம்பி முதலியார் (நாடகம்), (3) லட்சுமி காந்தம் (நவீனம்), (4) கபீர் - காந்தி (நவீனம்) ஆகியவை. அகவை 83ஐ கடந்து முதிர்ந்த நிலையில், இப்போது நாகையில் வாழும் எம்.எம்.புகாரி தனது எழுத்துப்பணி, நிறைவான பயன் தந்ததாகக் கூறி மகிழ்கிறார். பெரியவர் புகாரியின் நூல்கள் அச்சிட்ட நிறுவனம் கலோனியல் பிரிண்டிங் பிரஸ். காலம் 1930-1933.

நபிகள் பெருமானார் (ஸஸ்-ம்) நினைவு விழாக்களை ஒட்டிய இரு நூல்களை நாகூர் புலவர் சி.ஹாஜி சிக்கந்தர் எழுதியவை. முறையே 'முஹம்மது நபி அவர்கள் சர்வலோக சற்குரு நாதர்', 'முஹம்மது நபி (ஸஸ்) அவர்கள் கடைத்தேற்றும் வள்ளல்' இவ்விரு நூல்களுள் முதல் நூலை ஆசிரியரின் மகன் சி. செய்யது அஹ்மது (பிற்காலத்தில் எஸ்.செய்யது அஹ்மது ஜே.பி.என். பொதுப்பணியாற்றியவர்) 1933 ஆம் ஆண்டில் பதிப்பித்தார். இரண்டாவது நூலை பதிப்பித்தவர் நாகூர் வா.செ.ஹமீது மரைக்காயர் (சிங்கப்பூர் இன்றைய எழுத்தாளர் எச்.எம்.ஏ.காதிரின் தந்தை) பதிப்பித்தார். காலம் 1934 ஆம் ஆண்டு.

இன்றைய சிங்கப்பூரின் மூத்த கவிஞர்களில் ஒருவராக மதிக்கப்பெறும் கவிஞர் முகிலன் (நூ.அ.அப்துர் ரஹ்மான்) கவிதைத் தொகுப்பு, முத்திரை பதித்த முன்னோடிப் பதிப்புகளாகும். 1939இல் அவரது முதல் நூல் 'தமிழ் ஒலி கீதம்' வெளிவந்தது. 1940இல் இரண்டாவது நூல் 'திராவிட மணிகீதம்' வெளிவந்தது. சிறியதும், பெரியதுமான அளவில் பல கவிதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்ட 'கவிஞர் முகிலன்' 1975 இல் 'மனிதச் சவடு'களைத் தந்தார். அண்மைய ஆண்டு 'நல்லமுடிவு' 'மனவீதி' (1989) கவிதைத் தொகுதிகள் தந்துள்ளார். அவரது தமிழ்ப்பணிக்குப் பாராட்டும் கிடைத்துள்ளது (1990).

காலத்தின் வேகமிக்க சுழற்சிக்கு ஏற்ப, சூழலின் கட்டாயத்திற்குட்பட்டு துவக்கப்பட்ட நாளிதழ் 'மலாயா நண்பன்'. இது 1942 ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்தது. அன்றைய தமிழ் முஸ்லிம்களின் துார நோக்கத்திற்கும் துய பணிக்கும் நல்ல உதாரணமாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

'மலாயா நண்பன்' துவங்கிய காலத்தில் அதன் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றவர் அறிஞர் மு.கரீம் கனி ஆவார். அவரது வழியில் நின்று எழுத்துக்களால் சமுதாயம் ஏற்றம் பெற உழைத்தவர் பன்னூலாசிரியர் ஆர்.பி.எம்.கனி, மணிமொழி மௌலானா ஹாபிஸ், எம்.ஜே.கலீலூர் ரஹ்மான் பாகவி, மறுமலர்ச்சி நாவலர் ஏ.எம்.யூசுப், ஹமீது களஞ்சியம், மன்னார்குடி யூசுப் பால

லர், நாகூர் புலவர் ஆபீதீன், மௌலானா, எஸ்.எஸ்.முஹம்மது அப்துல் காதர் பாகவி, எம்.எம்.தாலுது எஸ்.எஸ். முஹியித்தீன் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்க சிலர்.

மலாயா நண்பன் காலத்து எழுத்தாளர்களாகப் பலர் மிளிர்ந்தார்கள்; பலர் வளர்ந்தார்கள். அவர்களுள் வடகரை எம்.எம்.பக்கர், ஆக்கூர் எம்.ஐ.ஏ.அஜீஸ், நாகூர் இ.எம்.நயினார், கவிஞர் காரை ஏ.எம்.அலீ, அருட்கவி ஜே.எம்.அபூபக்கர் (இப்பினு ஜமா லுத்தீன்) ஆகியோர் சிலர். ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றியவர்கள் - எழுத்தாளர்களாக படைப்புகளை வழங்கியவர்கள் அனைவரும் சமுதாயம் முழுமைக்குமாக மரியாதைக்கும், மதிப்புக்கும் உரியவர்களாக வாழ்ந்தார்கள். தமிழ் கூறு நல்லுலகம் முழுமையும் நன்கு அறிமுகமானார்கள். தமிழ் சிறக்க எழுதி ஏற்றம் பெற்றார்கள்.

'மலாயா நண்பன்' இடைக்காலத்தில் நிறுத்தப்பட்டு, கடைசியாக வார இதழாக வெளிவந்தது. 1962 ஆம் ஆண்டில் நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. வார இதழின் ஆசிரியராக பணியாற்றியவர் வி.எஸ். இஸ்மாயில் ஜின்னாஹ்.

மலாயா நண்பன் பணி துவங்கிய காலத்தில் சமுதாயத்தின் தேவை எனக்கூறப்பட்ட காரணங்கள் அனைத்தும் அவ்விதழ் நிறுத்தப்பட்ட நேரத்திலும் அப்படியே இருந்தன. சொல்லப் போனால் ஆரம்ப காலத்தில் நிலவிய அவசியத்தைவிட நிறுத்தப்பட்ட நேரத்தில் அவசியம் மிகுதியாகவே காணப்பட்டது. அதன் அடையாளங்களைச் சமுதாயத்தின் சில பகுதிகள் எதிரொலித்தன என்றாலும் பல காரணங்களைப் பட்டியலிட்டு மலாயா நண்பன் பணிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டு விட்டது.

மலாயா நண்பன் நாளிதழ் துவக்கப்பட்ட பின்னர் ஓராண்டு கழித்து 1943இல் அறிஞர் கரீம் கனி 'உதய சூரியன்' வார இதழை வெளிக் கொணர்ந்தார். அன்றைய தேவைக்குரியவற்றை அவர் எழுத்தில் வடித்தார்.

ஞானவான்கள் பலரை பெற்றெடுத்த கோட்டாறு தந்த மார்க்கமேதை செய்யிது முஹம்மது சாஹிபுவின் அருமையான படைப்பு 'ஜவாஹிற்றுல் கம்ஸ(ஹ்) என்னும் பஞ்ச இரத்தன் மாலை' ஆகும். இந்நூலில் அஹ்மதிய்யா மாலை, மஹியித்தீன் மாலை, காதர்வலி மாலை, பல்லாக்கு வலி மாலை, ஹலவாத் என்னும் வாழ்த்து மாலை ஆகியவற்றை அழகுற யாத்து அளித்துள்ளார். அனைத்தும் பொருட் செறிவும், கருத்தாழமும் மிக்க அருமையான கவிதைகளாகும்.

சமுதாயப் பணியாளரான டி.ஏ.எம். அப்துல் அஜிஸ் சாஹிபு பார்வையில் சிங்கப்பூர் செளத் இந்தியன் பிரஸ் விமிடெட்டில் அச்சிடப்பட்ட இந்நூலில் அச்சிட்ட காலம் குறிக்கப்படவில்லை. சிங்கப்பூரை சிங்கப்பூர் என்று அச்சிடாமல் Syonan To என்று அச்சிடப்பட்டிருப்பதால், இது இரண்டாவது உலகப் போர் காலத்தில் ஜப்பானியர் ஆக்ரமிப்புக்குட்பட்ட காலத்தில் 1942-1945 ஆண்டுகளில் அச்சிடப்பட்டதாக ஒப்பலாம்.

சிங்கப்பூர் ஜப்பானியரிடம் வீழ்ச்சி அடைந்த காலக்கட்டத்தில் அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் பல்வேறு சிரமங்களை அனுபவித்தார்கள். அந்த காலத்தில் சிறிதும், பெரியதுமான பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ள உண்மையை அறியும்போது வியப்புறாமல் இருக்க முடியவில்லை. அறிஞர் கரீம் கனி உதய சூரியன் பிரசுரமாக, (1) "மாணிக்கச் சுடர்" மௌலானா முஹம்மது அலீ ஜெளஹர் நினைவுகள் (2) ஆன்மீகப் புரட்சி (3) இளம்பிறை ஜோதி, (4) முஹ்யித்தீன் மான்மியம் ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளதாகக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. ஆனால், 'மாணிக்கச் சுடர்'தவிர மற்ற பிரசுரங்கள் பார்வைக்குக் கிடைக்கவில்லை. இந்நூல்கள் அச்சிட்ட காலமாக ஹிஜ்ரி 1365 ஆம் ஆண்டு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஏறத்தாழ 1943 ஆம் ஆண்டு என்று கணக்கிடலாம்.

1943 ஆம் ஆண்டில் அறிஞர் கரீம் கனி ஆங்கில மொழியிலான வார ஏடு ஒன்றினை வெளியிட்டதாகவும், அவ்விதழின் வெளியீட்டகம் சிங்கப்பூர் எண் 10, பாட்ரி சாலையில் இயங்கியதாகவும் காணப்படும் செய்தியை நம்பகமானதாக கொள்ளலாம். மெய்ப்பிக்க இதழ்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அறிஞர் கரீம் கனியின் கலிமா விருகூடி தொடர் (1) ஜோதி (2) சந்நிதானம் அல்லது மூமீனின் மிஃராஜ் ஆகிய இரு நூல்கள், திருக்குர்ஆன் கருத்துரை, திரு நபி (ஸல்-ம்) அவர்கள் அருள் மொழி ஆகியவற்றின் விளக்கங்களாக அமைந்தவை. தமிழ் முஸ்லிம்களிடையே பரவலான வரவேற்பைப் பெற்ற நூல்கள் இவை.

சிங்கப்பூர் தமிழ் முஸ்லிம்களின் எழுத்துத் துறை ஈடுபாடு - படைப்பிலக்கியப் பணி புகழ் விரிப்பனவாக அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் நமக்கு கிடைத்துள்ள விவரங்களை இப்படி பட்டியல் இடலாம்: மிக்க புகழ் உடைய தக்கலை தந்த கவிஞர், எம்.கே. பக்ருத்தீன் 1946 ஆம் ஆண்டில் 'பேனா முனை' என்னும் பெயரில் மாதம் இருமுறை இதழ் வெளியிட்டார். மூன்று ஆண்டுகள் தொடர்ந்த பத்திரிகைப் பணியில் சமூக சீர்த்திருத்தம், மொழி உணர்வு ஆகியவற்றில் அவர் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினார். அவரது எழுத்துக்கள் அண்மைக் காலம் வரை தொடர்ந்தன.

அதுபோல, நாகையைச் சார்ந்த வி.எஸ்.இஹ்மாயீல் ஜின்னா 1953 ஆம் ஆண்டில் 'ஜின்னாஹ் நினைவு மலர்' வெளியிட்டார். சமுதாயம் அடையாளம் கண்டு கொண்ட எழுத்தாளரான அவர் 1953இல் பிறைக் கொடி மாத இதழ் வெளியிட்டார். சில காலம் நடத்தப்பட்ட அவ்விதழ் நிறுத்தப்பட்டது. மீண்டும் அவர் 1960 ஆம் ஆண்டு 'செம்பிறை' மாதம் இருமுறை இதழ் வெளியிட்டார். அதன் ஆயுள் நீடிக்கவில்லை. 'மலாயா நண்பன்' வார இதழாக வெளிக்கொணர்ந்தார். அவ்விதழ் 1962 வரை வெளிவந்தது.

சமுதாய உணர்வும், பொதுப் பணியில் நீங்காத பற்றும் கொண்ட வி.எஸ்.இஸ்மாயீல் ஜின்னாஹ், தமிழ் முஸ்லிம் (பூனியன்) ஜமாஅத்தின், சாந்தி சுடர், தகவல் மடல் 'ஜமாஅத்', மற்றும் பல சிறப்பு மலர்கள் வெளிவர துணை புரிந்தவர் ஆவார். கடந்த 1989 தொடங்கி 'பிறைக்கொடி' மாத இதழின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார். இன்றைய சிங்கப்பூர்த் தமிழ் முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் தேவையினை நிறைவு செய்யும் பணியில் பிறைக்கொடி பங்காற்றுகிறது.

சமுதாயத்தின் தேவையினை வேறொரு கோணத்தில் நிறைவு செய்தவராக மௌலவி, ஏ.அப்துல் ஜலீல் மன்பயீ குறிக்கப்பட வேண்டியவர். திட்டச்சேரி மௌலவி, ஏ.அப்துல் ஜலீல் மன்பயீ புனித ஹஜ் பயணம் பற்றிய விவரங்களைக் கோர்வையாக்கி வழங்கியுள்ளார். அவை (1) ஹஜ்ஜின் ஐந்து நாட் கிரியைகள், இரண்டு பதிப்புகள் (1957-1963), (2) நோன்பின் பரிசு (1977), இஹ்ராம் விளக்கம் (1974), சமயநெறிமுறை விளக்கிய நல்ல நூல்களாக விளங்குபவை. அவரது தொடர் பணியில் ஜம் இய்யத்துல் உலமா சபையின் வெளியீடுகளாக திருக்குர்ஆன் மாநாட்டுச் சிறப்பு மலர்கள் 1960, 1965, 1982 ஆண்டுகளில் வெளிவந்தன. அதே அமைப்பின் வெளியீடுகளான ஹஜ் மலர்கள் 1962, 1964, 1966 மற்றும் 1973 ஆகிய ஆண்டுகளில் வெளிவரத் துணை நின்றார்.

'மலாயா நண்பன்' காலம் என்று குறிப்பிட்டு கூறவேண்டிய காலத்தில் அவ்விதழில் பணியாற்றிய கவிஞர் மதிதாசன் (ஷாயிர் ஹெச்.அப்துர் ரஹீம்) சிறப்புற தொண்டாற்றியவர். அவர் கவிஞராக, நாடக ஆசிரியராக, நூலாசிரியராக சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்த்தவர் எனலாம்.

மலாயா நண்பனில் 1952 முதல் 1958 வரை பணியாற்றிய கவிஞர் மதிதாசன் பின்னர் சில காலம் தமிழ் முரசில் பணியாற்றினார். 1953 தொடங்கி 1960 வரை சிங்கப்பூர் வானொலி நிலைய பகுதி நேரக் கலைஞராகப் பணிபுரிந்தார். கவிதை நாகடம் 'கருக்கல் வானம்' இசைச் சித்திரம் 'இழக்காத இன்பம்' 'இளவேனில்' ஆகியவை ஒலி ஏறியவற்றில் சிறப்பானவை.

1954 ஆம் ஆண்டு சிங்கப்பூர் தக்கலை முஸ்லிம் சங்கத்தின் வெளியீடாக வந்த "நபி தினத்தில் நாம்" என்னும் நூலும், 1955 இல் வெளியிடப்பட்ட "சபதம் ஏற்பீர்" என்னும் நூலும் கவிஞர் மதிதாசனின் படைப்பேயாகும். அவரது மற்றொரு நூல் "நூனச் சுடர் அஜமீர் காஜா வலி" இதனை மக்கள் தொண்டர் கே.பீ.எம். ஜக்கரியா வெளியிட்டார். அடக்கமான - அதே நேரத்தில் ஆழமான பணிபுரிந்தவர்களுள் ஷாயிர் அப்துர் ரஹீம் (மதிதாசன்) ஒருவர்.

அண்மைய கடந்த காலத்தில் வெளிவந்த அருமையான ஆன்மீக விளக்க நூல் "அற நெறி பயிரீடு" என்பதாகும். இஸ்லாமிய உலகம் போற்றிடும் முஹ்யித்தீன் இப்னு அரபியின் மூலக் கருத்துக்கள் சிதையா வண்ணம் செய்யப்பட்ட இந்த நூலின் ஆசிரியர் மௌலவி, எம்.ஹைச்.பாபு சாஹிபு (ரஹ்மானி) ஆவார். ஆசிரியராகவும், போதகராகவும் பணியாற்றும் மௌலவி பாபு சாஹிபு வேறு சில நூல்களை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டுள்ளார். "அல் இஸ்லாம்" (ஆங்கிலம்) காலாண்டு இதழின் ஆசிரியரும் அவரே.

இன்றைய சிங்கப்பூர் கவிக்குலத்தினருள் குறிப்பிடத்தக்க இரண்டு தமிழ் முஸ்லிம் கவிஞர்கள் கவிச்சுடர், க.து.மு.இக்பால், ப.நா.சம்சுத்தீன் (கடைய நல்லூர் ஜமீலா). கவிஞர். க.து.மு.இக்பால் 'இதயமலர்கள்', 'முகவரிகள்', முகங்கள் ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியர். முத்துக் கோர்த்தார்போல கவிதை படைக்கும் ஆற்றல்மிக்க அவர் அண்மையில் விருது அளித்து சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளார்.

'கடைய நல்லூர் ஜமீலா'வாக காட்சி அளிக்கும் கவித்துவம் மிக்க ப.நா.சம்சுத்தீன் 1957 ஆம் ஆண்டில் கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலுடன் இணைந்து "சீறா தந்த செம்மல்" உமறுப்புலவர் பெருமானுக்கு மலர் தொடுத்தார். முதன் முயற்சியிலேயே சமுதாயத்தின் அங்கீகாரம் பெற்றுத் தந்த படைப்பு அது. 1971 ஆம் ஆண்டில், கவிஞர் ப.நா.சம்சுத்தீன் கையேட்டுப் பிரதி ஒன்றினை வெளிக்கொணர்ந்தார். சிரிக்கவும், சிந்திக்கவும் துணை புரிந்த ஏட்டின் பெயர் 'நகைச்சுவை' அவரது தனிக் கவிதை நூல் 'மல்லிகை' (1966). அதுவே முதல் நூல் எனலாம். அதனை அடுத்து வந்த கவிதைத் தொகுதியின் பெயர் 'ஜமீலாவின் கவிதைகள்'. தேர்ந்த புலமையின் வடிவமைப்புகள் எனலாம்.

ஆரவாரமல்லாத, அர்த்தங்கள் தொனிக்கும் எழுத்தாளராக 'நாகை துரை' எம்.ஸீ. ஸையிது யூசுப் குறிப்பிட்டுக் கூறப்பட வேண்டியவர். அவரது முதல் படைப்பு மீலாது மலர் 'சத்திய சாதனை' (1964) ஆக வந்தது. அதன் பின்னர் நாகூர் நாயகம் அவர்கள் சிறப்பு விரிக்கும் கவிதை நூலினை கடந்த 1988 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். இறைநேசர் அருட்பொலிவை வேண்டி நிற்கும் உளப்பாங்கின் வெளிப்பாடு அது.

1955களில் மலாயா நண்பன் நாளிதழில் கவிஞராக மிளிர்ந்தவர் ஏ.ஸையிது புகாரி. அவர் பெற்ற மலாய் மொழிப் புலமையின் அடையாளமாக 1966 ஆம் ஆண்டுகளில் திருக்குறளை மொழியாக்கம் செய்தார். அவரது திருக்குறள் மலாய் மொழி பெயர்ப்பு வானொலியில் தொடர்ந்து ஒலிபரப்பப்பட்டது. அதற்குத் தமிழறிஞர் மெ.திரு.அரசு துணை நின்றார். மொழி பெயர்ப்பு முழுமை பெற்று, நூலுருப் பெற்றபின் தமிழ் முஸ்லிம்களின் இலக்கியப் பணிகளில் அது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாக அமைந்திருக்கும்.

மலாயா நண்பன் காலத்தில் சிறுகதை எழுத்தாளராக மின்னியவர்களுள் 'நோட்டன் மிஸ்கீன்' ஒருவர். புதிய கோணங்களில் தமிழ் முஸ்லிம்களின் நிலையைப் படம்பிடித்து காட்டிய நூல் ஒன்றைத் தந்துள்ளார். நூலின் பெயர் "சிப்பந்திகளின் சிந்தனை". இந்நூல் வெளிவந்த காலம் 1959.

"ஹஜ் சிறப்பு மலர்" 1965 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட ஓ.எம்.அப்துர் ரஹீம் 1966இல் 'மலேஷியா' பற்றிய தனி நூல் ஒன்றை அச்சிட்டுத் தந்தார்.

எழுத்துமணி அப்துல் லத்தீப் (பரிதா மணாளன்) 'மலாயாவில் தமிழ்க்கவிதைகள்' என்னும் தொகுப்பு நூல் வெளியிட்டார். 1962ல் வெளிவந்த அத்தொகுப்பு அன்றைய இலக்கியத்தின் அளவுகோலாக - அன்று வாழ்ந்த தமிழ்க் கவிஞர்களின் விவரப்பட்டியலாக இன்று கருதப்படுகிறது. அழகிய கவிதைகள், அருமையான படைப்பு.

தமிழ் கூறு நல்லுலகம் ஏற்றிப் போற்றும் எழுத்துச் செம்மல், சிறுகதைச் செல்வர் ஜே.எம். சாலிஹ் சிங்கப்பூர் வருகை புதிய வேகத்திற்கு விட்டது. தமிழ் முரசு நாளிதழின் துணையாசிரியராகப் பணியாற்றிய அவர் 1966 ஆண்டுகளில் சொந்தப் பெயரிலும், புனை பெயர்களிலும் ஏராளமான சிறுகதைகளைப் படைத்தார். இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் பற்றிய தொடர் எழுதினார். பயணக் கட்டுரை பயன்தரும் கட்டுரையாக வழங்கினார்.

எண்ணிக்கையில் பல நூறு கவிதைகள் பாடிப் புகழ் குவித்த "கவிஞர் இரவலூரான்" (நயினார் முஹம்மது சாஹிபு) மறைந்து விட்டாலும் மறக்கவொண்ணாதவர். அவர் கவிதைகள் நூலுருப் பெறுதல் வேண்டும்.

சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கியத்தில் பல்வேறு படிவங்கள் உண்டு. அவற்றுள் மருத்துவக் கட்டுரைகள் எழுதிக் குவித்தவர் மலாயா நண்பன் காலத்து எழுத்தாளர் பிஸிஷியன் இப்ராஹீம் ஆவார்.

இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்த்தவர்கள் வரிசை நீண்டது. அவர்களுள் நிறைவான பணியாற்றி நினைவில் நிற்பவர்கள் வானொலியில் பணியாற்றிய ரெகவப்பா, என்.எம்.எஸ். அலாவுதீன், ஜி.எஸ்.ஹுசைன், முத்துப்பேட்டை எஸ்.எம்.ஏ.பக்கர், எஸ்.முஹம்மது ரபீக், எஸ்.எம்.பாருக், தென்றல் எம்.எஸ்.அலாவுதீன், சீர்காழி கே.ஐ.பாஷா, கவிமணி பி.ஹாமீம் முஸ்தபா, எச்.எம்.ஏ. காதர், கவிஞர் பானுதாசன், வக்தஷாயிர், முஹம்மது யாஸின், ஆம்மை ஒய்.எம்.அப்துல்லாஹ், எல்.எம்.அலீ, இ.என்.எம்.முஹ்யித்தீன், திருவாரூர் எம்.எம்.தாலூது, முல்லை ஜாபர், கவிஞர் இ.எம்.அலி, சாந்தி ஹம்சா ஆகியோர் ஆவர்.

கவிமணி பி.ஹாமீம் முஸ்தபா, எல்.எஸ்.எம்.தாஹா ஆகிய இருவரும் பத்திரிகை துறை சார்ந்தவர்களாக சிறப்பான பணியாற்றியுள்ளனர். இவ்விருவரும் எழுதிய கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை பல நினைவில் நிலைத்தவை. நாளிதழ்களின் ஆசிரியர் பகுதியில் பொறுப்பேற்று பணியாற்றிய எம்.எம்.தாலூது, எஸ்.எஸ்.முஹ்யித்தீன், இ.என்.எம்.முஹ்யித்தீன், கே.எம்.ஏ.காதர் பி.ஏ., எம்.ஏ.சாலிஹ் எம்.ஏ., ஏர்வாடி ஸையது இபுராஹீம் ஆகியோர் திறம் மிக்க மொழி பெயர்ப்பாளர்களாக ஒளிர்ந்தனர்.

தமிழ் முஸ்லிம்களின் புகழ் விரிக்கும் பத்திரிகைப் பட்டியல் இப்படி; எஸ்.பி.முஹம்மது ஹுஸைன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி

ய "முஸ்லிம் இளைஞன்" (1947) தக்கலை முஸ்லிம் சங்கத்தினர் வெளியிட்ட 'அறிவுப்பேரிகை, (1945/1947) குறடு அப்துல் ரசாக் (நாகை) வெளியிட்ட 'துடாதன்' (1952) தக்கலை ஏ.எம்.ஷெய்க் கலைமானின் உதய சூரியன் (1959) கூத்தா நல்லூர் பஷீர் வழங்கிய 'மாணவன்' (1962) அடியற்கை 'மங்கள சாந்தியன்' (அப்துஸ்ஸலாம்) அளித்த இளைஞன் குரல் (1958) எஸ்.எஸ்.முஹ்யித்தீன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய அறிவுச் சுடர்' (1972).

நீண்ட காலமாகத் திரைப்படச் செய்திகளை உள்ளடக்கி மாத இதழாக வெளிவந்த 'திரை ஒளி' என்னும் இதழின் ஆசிரியரான 'சிங்கை அண்ணல்' என்கிற புனைபெயரில் மறைந்திருப்பவரும் தமிழ் முஸ்லிம் என்கிற உண்மை எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான்.

சிங்கப்பூர்த் தமிழ் முஸ்லிம் அமைப்புகளின் வெளியீட்டுகளான 'அழகிய முன் மாதிரி' (1984) அருட்கொடை (1985), சிங்கப்பூர் தென்னிந்திய ஜம் இய்யத்துல் உலமா சபையின் வெளியீடான 'ஷீர்அத் மலர்' (1987) ஆகியவை முஜாபர் முஹ்யித்தீன் வழங்கியவை. பரவலான வரவேற்பைப் பெற்றவை. பயன் நல்கியவை.

ஜம்இய்யத்துல் உலமா சபையின் காலாண்டு இதழான 'அல் ஜம் இய்யத்' முஜாபர் முஹ்யித்தீனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வந்தது. 1987 ஆம் ஆண்டு முஜாபர் முஹ்யித்தீன் தாயகம் திரும்பிய பின்னர் அடியற்கை அப்துஸ்ஸலாம் 'அல் ஜம் இய்யத்தின்' ஆசிரியர் பொறுப்பேற்றார்.

சிறப்பு மலர்களாக வெளிவந்துள்ளவற்றுள் தமிழ் முஸ்லிம் ஜமாஅத்தின் வெளியீடுகள், டன்லப்ஸ்திரிட் பள்ளி வாயல் நிர்வாகத்தில் இயங்கும் மத்ரஸா மிப்தாஹூல் உலூம் வெளியீடுகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. அதுபோலவே, கடைய நல்லூர் முஸ்லிம் லீக் மற்றும் தென்காசி முஸ்லிம் நலனபிவிருத்திச் சங்கம் ஆகியவற்றின் வெளியீடுகளும் நற்பயன் விளைத்தவை எனலாம்.

தமிழ் முஸ்லிம்களின் இலக்கியப் பணி என்றும் சமயத்திற்கும், மொழிக்கும் உரியதாகவே அமைந்துவிட்டிருக்கிறது. அரசியல் கலப்பு அரியதாகவே காணலாம். அதுவும், அவசியத்தையொட்டி அவ்வப்போது எழுந்த உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பின் வெளிப்பாடு என்றே கருதவேண்டும். அன்றுதொட்டு இன்றுவரையிலான பாரம்பரியம் தொய்வில்லாதது. தொடர்ந்து வருவது.

சிங்கப்பூர்த் தமிழ் முஸ்லிம்களுக்குரிய பெருமை நியாயத்தின் அடிப்படையிலானது. உழுது பயிரிடுபவர்கள் அறுவடை காண்பது போன்றது அவர்கள் நிலைமை. அப்படிப் பெறப்படும் புகழ்கூட சிறிதொரு வட்டத்திற்குள் அடங்கிய ஒன்றல்ல; குடத்தினுள் இட்ட விளக்குப் போன்றதும் அல்ல.

இஸ்லாமியத் தமிழ்ச்சிறுகதை முன்னோடிகள்

இஸ்லாமியத் தமிழ்ச்சிறுகதை இலக்கியம் பொன் விழா கண்டிருக்கிறது. ஜம்பதாண்டுகளைக் கடந்து வெற்றிகரமாக அந்த இலக்கியத் துறை நடைபோடுகிறது. அரை நூற்றாண்டு இஸ்லாமியத் தமிழ்ச்சிறுகதை இலக்கியத்தை ஆழ அகலமாக ஆராய இடமிருக்கிறது. அந்த வளர்ச்சிக்குக் களம் அமைத்த முன்னோடி எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி அதில் ஒரு கூறு. தனித்தனியே ஆய்வு நடத்தும் அளவுக்கு முன்னோடி எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள், அளவிலும் தரத்திலும் அமைந்துள்ளதையும் கண்ணோட்டமிடலாம். இஸ்லாமியத் தமிழ்ச்சிறுகதை இலக்கியம் பல்வேறு கோணங்களில் ஆராய்வதற்கு இன்று களமாகத் திகழ்கிறது.

பொன்விழா கண்டுள்ள இந்தக் கால கட்டத்தில் சில முன்னோடி எழுத்தாளர்களின் படைப்பிலக்கியப் பணியை மேலோட்டமாக எண்ணிப் பார்ப்பது பொருந்தும். புனை கதை இலக்கியம் தமிழக முஸ்லிம்களுக்குப் புதியதன்று. இஸ்லாமிய வரலாற்றுப் பின்னணியில் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அவர்கள் கதைகளை எழுதி வெளியிட்டனர். எனினும் மேற்கத்தியச் செல்வாக்கினால் தோன்றிய சிறுகதை இலக்கியத்தை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டது, ஜம்பது அல்லது ஜம்பத்தைந்து ஆண்டுகளே. அதற்கு முந்திய ஆண்டுகளிலும் சில எழுத்தாளர்கள் சோதனையில் ஈடுபட்டிருந்ததை அறியலாம்.

இஸ்லாமியத் தமிழ்ச்சிறுகதை இலக்கியம் முஸ்லிம் இதழ்களுடன் (வார, மாத, நாளேடுகள்) பின்னிப் பிணைந்த ஒன்று. சிறுகதைகள் மலர்வதற்கு அந்த இதழ்களே முக்கிய களமாக விளங்கின; விளங்கி வருகின்றன. படைப்பாளிகளை உருவாக்கியதில் முஸ்லிம் பத்திரிகையாளர்களுக்கு அதிகப் பங்குண்டு. பத்திரிகையாளர்களாக மாறிய முன்னோடி எழுத்தாளர்களையும் காணலாம்.

முன்னோடி எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய சுருக்கமான ஒரு கண்ணோட்டத்தில் சில குறிப்புகளையும் தகவல்களையும் மட்டுமே தொகுத்து வழங்க இயலும். காரணம், விரிவாக அணுக வேண்டிய ஒரு துறையாகவும், பிரிவாகவும் இஸ்லாமியத் தமிழ்ச்சிறுகதை இலக்கியம் வளர்ந்திருக்கிறது. பத்து முதல் பதினைந்து எழுத்தாளர்களைப் பட்டியலிடுவதே இந்த ஆய்வின் நோக்கம். தொடக்க காலத்தில் முஸ்லிம் குடும்பப் பின்னணியில் அல்லாமல் பொது நிலையில் கதைகளைப் படைத்த சிலர் உண்டு. அவர்கள் இங்குப் பட்டியலிடப்படவில்லை.

'சம்மதமா?' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பைத் தந்த வி.நூர்முகம்மது பல தொகுப்புகளின் ஆசிரியர்களான மஹதி, திருச்சி ரசூல் போன்றோர் முஸ்லிம் சிறுகதை இலக்கியத்தில் சில சோதனைகளைச் செய்து பார்த்த முன்னோடிகள்.

வி.நூர்முகம்மது

இஸ்லாமியத் தமிழ்ச்சிறுகதைகள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு மிகத் தெளிவான பதிலைத் தேடிக்கொண்டு அழுத்தந்திருத்தமாகப் படைப்பிலக்கியத்தில் ஈடுபட்டவர் வி.நூர்முகம்மது. 1940இல் சொந்தப் பத்திரிகையைத் தொடங்கிய அவர், ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கு முந்திய தமிழக முஸ்லிம் சமுதாயத்தை ஊடுருவிப் பார்த்தவர். அந்தக் காலகட்டத்தின் சமூகப் பிரச்சினைகளைச் சிறுகதைகளில் சித்திரமாக்கினார். அதிக ஒப்பனையும் மேற்பூச்சும் இல்லாமல் உள்ளதை உள்ளபடி எழுதிய யதார்த்தவாதியாக நூர்முகம்மதுவைப் பார்க்கலாம். இராமநாதபுர மாவட்டத்தின் திருப்பத்துரைச் சேர்ந்த வி.நூர்முகம்மது ஓர் இலக்கியத் திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியவர் என்று சொல்ல முடியும். "காக்கை கறு நிறத்தில்தான் இருக்க வேண்டும். கதைகளும் பட்டவர்த்தமான உண்மையோடு உறவாடியே செல்ல வேண்டும். என் கதைகளில் இன்றைய சமூகத்தின் வாழ்க்கை பெரிதும் எதிரொலிக்க வேண்டும் என்ற பேராவலுடன் தான் எழுதியுள்ளேன்" என்பது அவருடைய இதய ஒலி.

மஹதி எனும் புனைபெயர் கொண்ட மதுரை இலக்கியவாதி எஸ்.சையது அஹ்மது முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் முக்கிய இடம் பெறுகிறார். 'இமயத்தின் சிரிப்பு' போன்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகளை வழங்கிய மஹதி 1931-ல் எழுதத் தொடங்கினார். 'முன்ஷி' என்ற பெயரில் கலைமகள் இதழில் தொடக்க நாட்களில் எழுதியவர். சொந்தமாகப் பத்திரிகைகளை நடத்தியவர் அவர்.

"தமிழில் முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கையையும் உணர்ச்சிகளையும் படம்பிடித்துக் காட்டும் சிறுகதைகள் அதிகமாக வரவில்லை. ஆகவே, இதில் நான் அதிக கவனம் செலுத்தியிருக்கிறேன். என் கதையில் பிரசாரம் இருப்பதாகக் கூறலாம். மக்களின் வாழ்க்கை வளமாகவும், சிக்கல் இல்லாமலும் இருந்தால் கலை கலைக்காகவே இருந்துவிட்டுப் போகலாம். கலை மக்களிடையே பிரசாரம் செய்ய வேண்டி அவசியம் நேரும்போது, செய்வதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை என்பதே என் கட்சி" என்று 35 ஆண்டுகளுக்கு முன் சொன்னவர் மஹதி.

கலை கலைக்காக அன்று வாழ்க்கைக்காக என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஏறத்தாழ 45 ஆண்டுகாலம் இலக்கியம் படைத்தவர் அவர்.

சமூகச் சிறுகதைகள் எழுதிய அளவுக்குச் சரித்திரச் சிறுகதைகளையும் மஹதி எழுதினார். ஆயிஷா சுல்தானா, லாலாரங்க், வீரத்தின் விலை போன்ற அவருடைய சரித்திரச் சிறுகதைகள் மறக்க முடியாதவை. நகைச்சுவைக்குப் பல கதைகளில் முக்கியத்துவம் அளித்திருக்கிறார். ஒரே படைப்பில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ரசங்களையும் சுவைகளையும் வழங்கும் ஆற்றல் பெற்ற அரிய எழுத்தாளர் மஹதி.

திருச்சி ரசூல்

இன்றைக்கு நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் 'பாழடைந்த பள்ளி வாயில்', 'இரு எலும்புக் கூடுகள்' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்ட முன்னோடி எழுத்தாளர் திருச்சி ரசூல். 1939-ல் எழுதத் தொடங்கிய அவர் பத்திரிகைகளையும் நடத்தினார். 'ஈத் முபாரக்'கும் அவருடைய சிறுகதைத் தொகுதி. குல்ஹீத் அவருடைய நாவல்களில் ஒன்று. ஷாஜஹான் அவர் நடத்திய இலக்கிய இதழ்.

சமுதாயக் குறைபாடுகளையும், தனிமனிதர்களின் உணர்ச்சிகளையும் சிறுகதைகளில் சித்திரமாக்கியவர். "நான் எழுதிய கதைகளின் முடிவு பெரும்பாலும் சோகமே. சமூக சீர்திருத்தங்களாகவும் அவை அமைந்தன" என்று தமது படைப்புகளை மதிப்பீடு செய்கிறார் அவர்.

திருச்சி ரசூல் அவர்களைத் தனித்துப் பிரித்துச் சொல்ல முடியாதபடி அவரோடு அணுக்கமாக இலக்கியப் பணிபுரிந்தவர் மதீன். ஹனீப் எனும் இயற்பெயரைக் கொண்ட மதீனும், ரசூல் அவர்களும் இலக்கியச் சாதனையாளர்களாக அந்த நாளில் மதிக்கப்பட்டவர்கள். திருச்சியில் இலக்கியத் திருப்பங்களை ஏற்படுத்திய மற்றொருவர் 'மறுமலர்ச்சி' ஆசிரியர் யூசுப் சாகிப்.

மகுதூம்

தமிழக முஸ்லிம்களின் சமூக வாழ்க்கையை இலக்கியமாக்குவதில் சுமார் நாற்பது ஆண்டு காலம் ஈடுபட்டிருந்தவர் மகுதூம் முகியிதீன். ரவண சமுத்திரத்தைச் சேர்ந்த பட்டதாரியான மகுதூமின் சிறுகதைகள் இலக்கிய வளம் தோய்ந்தவை. கற்பனை அழகும், மனஉணர்ச்சிகளின் ஆழமும், அழுத்தம் வாய்ந்த பாத்திரப்படைப்பும், மண் மணமும், உவமையழகுள்ள சொல்லாட்சியும் அவருடைய சிறுகதைகளில் இழையோடி நிற்கின்றன. பெரிதும் திருநெல்வேலி மாவட்டத் தமிழ் முஸ்லிம்களே அவருடைய கதாபாத்திரங்கள்.

மகுதூம் இல்லாமிய இதழ்களோடு நின்றுவிடாமல் கலைமகள் போன்ற இலக்கிய இதழ்களிலும் சிறுகதைகளை எழுதி எழுத்தாளர்களால் மதிக்கப்படும் எழுத்தாளராகத் திகழ்ந்தார். அமர ஓவியம், புகையுண்ட ஓவியம், தலாக், நினைவு மயக்கம், ஹலீமா, ஷரீபா என்று அவருடைய தரமான சிறுகதைகளின் பட்டியல் தொடரக் கூடியது. அவருடைய எந்தப் படைப்பிலும் இலக்கிய மெருகையும் ஆழத்தையும் காணலாம். 'ரோஜாமுள்' போன்ற நாவல்களையும் அவர் வழங்கியுள்ளார்.

ஜேயெம்

'ஜேயெம்' எனும் புனைபெயரில் புகழ்பெற்ற ஜே.எம்.ஹுசைன், பி.ஏ., சீர்த்திருத்தச் சிறுகதைகள், தொடர்கதைகள் மூலம் முஸ்லிம் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியவர். 1947 முதல் 1970 வரை அவருடைய படைப்பிலக்கியப் பணி நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. 'இல்லாமியச் சிறுகதைகள்' அவருடைய சிறுகதைத் தொகுப்பு.

சிறுகதை இலக்கியத்தின் நோக்கம் குறித்துத் தெளிவான கருத்துகளைக் கொண்டிருந்தார் ஜேயெம். ஒரு புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்கும் ஆக்ககரமான கனவுகள் அவருடைய சிறுகதைகளில் இழையோடுகின்றன. சீர்வரிசை, கைக்கூலி, பேய் பிசாசு, மூடநம்பிக்கை, சமூக ஏற்றத்தாழ்வு ஆகியவற்றை ஜேயெம் சாடினார். கடல்கடந்து பிரிந்து வாழும் வாழ்க்கையைப் படம்பிடித்துக் காட்டினார். திருக்குர்ஆன், ஹதிஸ் வசனங்களை மையக் கருத்தாக வைத்து அவர் படைத்த சிறுகதைகள் அழுத்தமானவை. புல்லுருவி, அந்தநாள், எரிமலை, மலர்ந்த மல்லிகை, மதிமயக்கம், நிழலும் நினைப்பும் என நெடும் பட்டியலைக் கொண்டது அவருடைய தரமான சிறுகதைப் படைப்பு. 23 ஆண்டுகளில் இடைவிடாது எழுதி இல்லாமியப் படைப்பிலக்கியத்தில் தனி இடத்தைப் பிடித்த 'ஜேயெம்' வசந்தம் வந்திடுமோ? காண்பகதூர் கலந்தர் போன்ற நெடுங்கதைகளையும் வழங்கியவர், தஞ்சை மாவட்டம் இரவாஞ்சேரியைச் சேர்ந்தவர். பினாங்கு வணிகர்.

இரு 'கனி'கள்

முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் நெல்லை மாவட்டம் தந்த இரண்டு கனிகள் மறக்க முடியாதவர்கள். ரவண சமுத்திரத்தைச் சேர்ந்த ஆர்.பி.எம்.கனியும், செய்துங்க நல்லூர் எம்.ஏ.கனி (மகனி)யும் சிறுகதை இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பங்காற்றியவர்கள். எழுத்தாளர், பத்திரிகை ஆசிரியர், நூலாசிரியர், பதிப்பாசிரியர் என்று பல்வேறு பணிகளைச் சேர்ந்த, சட்டம் பயின்ற ஆர்.பி.எம்.கனி குறைந்த எண்ணிக்கையில் சிறுகதைகளை எழுதியிருப்பவர்; முன்னோடி வரிசையில் இடம்பெறக்கூடியவர். கற்பனைப் படைப்புகளுடன் தழுவலாகவும் பல சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கிறார். ராபியாவின் திருமணம், நவாப் சாஹிபின் பேத்தி போன்ற அவருடைய சிறுகதைகள் நினைவில் நிற்கக்கூடியவை.

மற்றொருவரான மகனி 1950களில் கணிசமான அளவுக்குச் சிறுகதைகளை வழங்கியவர். மண்வாசனையும், இஸ்லாமிய மணமும் அவருடைய படைப்புகளில் நிமிர்ந்து நிற்கக் காணலாம். பாத்திரச் சிறப்பும் நல்ல வடிவமும் மகனியின் படைப்புகளில் நாம் காணும் இதர பண்புகள். ஆட்கொல்லி, உயிர்ப்பிச்சை போன்ற சிறுகதைகள் நல்ல உதாரணங்கள். நூல் உருவம் பெறாததால் அவருடைய சிறுகதைகள் உதிரிப் பூக்களாகவே உள்ளன.

சீதக்காதி - நூன்

அபிராமம் - நத்தத்தைச் சேர்ந்த நூ.பி.ஷேக் அப்துல் காதிர் நூன், சீதக்காதி முதலான பெயர்களில் பெரும் எண்ணிக்கையில் எழுதியவர். சரித்திரச் சம்பவங்களைச் சக்தி வாய்ந்த சிறுகதைகளாக வடித்துத் தந்த அவர், சமூகச் சிறுகதைகளையும் வழங்கியிருக்கிறார். 'மதீனாவை நோக்கி' என்ற சரித்திரச் சிறுகதைத் தொகுப்பு மறக்க முடியாத ஒன்று. ஆனந்த விகடன் இடம்பெற்ற 'நிறைவு' போன்ற அவருடைய சிறுகதைகள் பண்பாட்டு மணம் கமழக் கூடியவை. ரஜியா சுல்தானா உள்ளிட்ட நாவல்களையும் தந்த நூன் நல்ல ஆங்கில எழுத்தாளர்.

அபிராமம் - நத்தம் தந்த மற்றோர் எழுத்தாளர் துபாஷ். சி.எஸ்.தாஜுத்தீன். இவர் 1950களில் இஸ்லாமிய இதழ்களிலும் பிற இதழ்களிலும் சிறுகதைகளையும், நாவல்களையும் எழுதினார். ஒட்டுமாஞ்செடி, கையாலாகாதவன் போன்ற அவருடைய படைப்புகளில் அடங்கும்.

ஷேக்கோ

இளையான்குடி எழுத்தாளர் ஷேக்கோ - எஸ்.எம்.எஸ். முகம்மது காசீம் - பெரும் எண்ணிக்கையில் இஸ்லாமியச் சிறுகதைகளை எழுதிக் குவித்தவர். தமிழக முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களில் அதிகமான சிறுகதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்ட பெருமை ஷேக்கோவுக்கு உண்டு.

'முஸ்லிம் முரசு' முதல் முறையாக நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற அவர் நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக எழுதி வருகிறார். தமது மாவட்ட முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கைப் பின்னணியில் தொடர்ந்து இலக்கியம் படைக்கிறார்.

ஷாஹா

சமூக நாவலாசிரியராகவும், சிறுகதை எழுத்தாளராகவும் இலக்கிய உலகில் வலுவான தடம் பதித்தவர் சித்தாரக் கோட்டை ஷாஹூல் ஹமீது. ரங்கூன் வாசியான அவர் ஷாஹா, ஷகீலா என்ற புனைப்பெயர்களில் எழுதித் தந்தவை அதிகம். இன்ப வேதனை, பாசக்கடல், மலர்மாலை, அன்னை பூமி முதலான நாவல்களையும் ஏராளமான சிறுகதைகளையும் வழங்கி இஸ்லாமியப் படைப்பிலக்கியத் துறையை வளப்படுத்தியிருக்கிறார், ஷாஹா. அவருடைய சிறுகதைகள் கனமானவை. இந்தி, உர்து, குஜராத்தி, பர்மிய மொழிகளில் அவற்றில் பல மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. முஸ்லிம் முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் ஷாஹாவுக்கு முனைப்பான இடம் உண்டு.

ஆர்.பி.மல்லாரி ரஷித்

தஞ்சாவூரைச் சேர்ந்த ஏ.எம்.ரஷீத், பி.எஸ்.ஸி. ஆனர்ஸ். ஆர்.பி.மல்லாரி என்ற புனை பெயரில் எழுதிக் குவித்தவற்றில் ஒரு பகுதி இஸ்லாமியச் சிறுகதைகளும், நாடகங்களும் ஆகும். அகில இந்திய வானொலியில் நீண்ட காலம் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்ற அவர் 1938-ல் 'கலைமகள்' மூலம் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தார். கொந்தளிக்கும் பாசம் என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை 45 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வெளியிட்டார் மல்லாரி. உண்மைச் சம்பவங்களுக்கு மெருகு கொடுத்து சிறுகதைகளை வடிப்பதில் தேர்ந்தவர். வெள்ளிக்கிழமை, ஆபரேசன் தியேட்டர், இரண்டு பெருநாட்கள், பேசும் ஓவியம் என்று தரமான அவருடைய கதைப்பட்டியல் நீளக்கூடியது. நாடகத் துறையில் பெருமைப்படத்தக்க சாதனை புரிந்திருக்கிறார்.

ஹஸன்

சமூகச் சிறுகதைகளைத் தொடக்கத்தில் எழுதி சரித்திர நாவலாசிரியராக மாறியவர் நாகப்பட்டினம் தந்த செய்யத் முகம்மது - ஹஸன். இஸ்லாமிய சரித்திரச் சம்பவங்களுக்கு உயிரும் உணர்வும் தந்து சிறுகதைகளும், நெடுங்கதைகளும் படைத்திருக்கிறார் அவர். இஸ்லாமிய சரித்திர நாவல் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையை ஏற்படுத்திய பெருமை ஹஸனுக்கு உரியது. மஹ் ஜபீன், சிந்து நதிக்கரையினிலே, புனித பூமியிலே போன்றவை அவருடைய சரித்திர புதினங்கள். நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுத்தாளராக அறிமுகமான அவர் ஜமீல், சாடி ஆகிய புனை பெயர்களில் சமூகச் சிறுகதைகளை வழங்கியுள்ளார். முஸ்லிம் முரசு இதழின் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த ஹஸன், இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியப் பதிப்பாளராகத் தொண்டாற்றி வருகிறார்.

என்.பி.அப்துல் ஜப்பார்

முஸ்லிம் தமிழ்ப் பத்திரிகையுலக முன்னோடிகள் பா.தாலுத்ஷா சாகிப் பி.ஏ., சில சிறுகதைகளைப் படைத்திருக்கிறார். 'அகம துன்னிசா மூட்டை கட்டுகிறான்' போன்ற கதைகளைத் தந்த அவர், பல எழுத்தாளர்களை உருவாக்கினார், தாருல் இஸ்லாம் இதழ் மூலம்.

பா.தா.அவர்களின் புதல்வர் என்.பி.அப்துல் ஜப்பார் பி.ஏ.முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர். அவருடைய இலக்கியச் சாதனைக்குச் சிகரமாக அமைந்தது மிகப் பெரும் சரித்திர நாவலான ஷஜருத்துர். 1940-ல் எழுதத் தொடங்கியவர் என்.பி.ஏ. அண்மைய ஆண்டுகளில் 'அறங்காவற்காரி' போன்ற முற்போக்கான பல சமூகச் சிறுகதைகளை வழங்கியுள்ளார். சிறுகதை எழுத்தாளர், நாவலாசிரியர், பத்திரிகை ஆசிரியர், நூல் ஆசிரியர், விமர்சகர் என்று பல சிறப்புக்குரிய என்.பி.ஏ.யின் சில படைப்புகள் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட வேண்டியவை.

ஜமீலா

தமிழக முஸ்லிம் குடும்பப் பின்னணியில் எழுதப்படும் சிறுகதைகளுக்கு பிற சமூக வாசகர்களிடையே நல்ல வரவேற்பையும் செல்வாக்கையும் ஏற்படுத்த முடியும் என்பதை மெய்ப்பித்த ஒரு சில முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஜமீலா. மஸ்ஹூருதீன் எனும் இயற் பெயரைக் கொண்ட, அகில இந்திய வானொலி - தொலைக்காட்சி அதிகாரியாகப் பணிபுரிந்தவர். கலைமகள் போட்டியில் வென்ற வெள்ளிக்கிழமை போன்ற சிறுகதைகள் மறக்க முடியாதவை. 'பெருநாள் பரிசு' எனும் அவருடைய சிறுகதைத் தொகுப்பு இலக்கியத் தரம்மிக்கது. சரித்திரச் சிறுகதைகள், நகைச்சுவைக் கதைகள் ஆகியவற்றிலும் கவனம் செலுத்தித் தனி இடம் பிடித்தவர். உர்து மொழிச் செல்வாக்கு இவருடைய கதைகளில் சற்று அதிகம்.

இளைஞன் ரஷீத்

இளைஞன் என்ற பத்திரிகையை ஈரோட்டில் நடத்திய ஏ.ஏ.ரஷீத் அழுத்தமான பல சிறுகதைகளைப் படைத்த மூத்த எழுத்தாளர். நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தவர். சர்ச்சைக்குரிய சமூகக் கதைகளைத் தந்திருக்கிறார். பரீதா, பி.ஏ., பி.டி., கணியர் அசரத், உபகாரம் போன்றவை உதாரணம். இஸ்லாமிய சிறுகதை இலக்கிய வளர்ச்சியை நன்கு விமர்சிக்கக்கூடிய இலக்கியவாதி.

மௌலவி அப்துல் வஹ்ஹாப் சாஹிப் எம்.ஏ., பி.டி.எச்., பல எழுத்தாளர்களை உருவாக்கிய பத்திரிகை ஆசிரியரான மௌலவி எம்.அப்துல் வஹ்ஹாப் சாஹிப் பல நல்ல சிறுகதைகளைப் படைத்தவர். 'பிறை' இதழின் ஆசிரியரான அவர் 'எம்.ஏ.' என்ற இரண்டெழுத்துடன் 'மூன்றாவது கேள்வி' போன்ற சிறுகதைகளைப் படைத்து, உர்து சிறுகதைகளை மொழி பயர்த்த பெருமைக்கும் உரியவர். விகடன் உள்ளிட்ட இதழ்களில் சிறுகதைகளை வழங்கிய அப்துல் வஹ்ஹாப் உருவாக்கிவிட்ட எழுத்தாளர் பட்டியல் நீளமானது.

ஆ.கா.அ.அப்துஸ் ஸமது

மணிவிளக்கு ஆசிரியர் அப்துஸ் ஸமது எம்.ஏ., விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவுக்கே சிறுகதைகளை எழுதியிருந்தாலும் இஸ்லாமியச் சிறுகதை இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தமது இதழ்களின் மூலம் அவர் ஆற்றிய பங்கு மிக அதிகம். 'யஹ்யா' என்ற புனை பெயருடன் 'தலைநோன்பு' போன்ற சிறுகதைகளைத் தந்தவர்.

மூத்த எழுத்தாளர்கள்

முன்னோடி எழுத்தாளர் பட்டியலில் இடம்பெற வேண்டியவர்கள் இன்னும் பலர் உள்ளனர். சிறுகதை எழுதாமல் நாடகம் மற்றும் உரைநடை இலக்கியத்தில் கவனம் செலுத்தியவர்கள் பலர். முஸ்லிம் எழுத்தாளர் என்று காட்டிக் கொள்ளாமல் அரசியல் சித்தாந்தங்கள் இயக்கங்களுடன் பிணைத்துக் கொண்டு சிறுகதைகளைப் படைத்த சிலர் உண்டு. முஸ்லிம் இதழ்களில் பக்கம் திரும்பாமல் அவ்வப்போது ஒன்றிரண்டு நல்ல படைப்புகளை மட்டுமே தந்து விட்டு ஓய்ந்து போனவர்களும் உண்டு. 'பால்யன்' எழுத்தாளர்கள் என்ற ஓர் அவையும் இருந்தது. வடகரை பக்கர் முதலானோர் அந்த அவையில் அடங்குவர்.

மூத்த எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு எழுதியவர்கள் ஏ.கே.ரிபாயி, கவுஸ் போன்றவர்கள் ஆயினா, அகரி முதலான புனை பெயர்களிலும் ரிபாயி படைப்பிலக்கியங்களைத் தந்துள்ளார். 'கவுஸ்' எனும் பெயரில் பரிசுக் கதைகள் உள்ளிட்ட படைப்புகளை தந்தவர் திருச்சியைச் சேர்ந்த எம்.முகம்மது கவுஸ். கவிஞர் சாரண பாஸ்கரன் 'அஹமத்' என்ற தமது இயற்பெயருடன் பல சிறுகதைகளை எழுதினார். அவ்வாறே கவிஞர் இபுனு ஜமாலுதீன் தமது இயற்பெயரில் (ஜே.எம்.அபூபக்கர்) பல சிறுகதைகளை வழங்கியிருக்கிறார். துடிப்பாக எழுதிச் சேர்த்தவர்களில் தூத்துக்குடி முஸ்தபா ஹுசைன் ஒருவர். உரைநடையிலும், நாடகத்திலும் அவர் கவனம் செலுத்தினார். முன்னோடி எழுத்தாளர்கள், மூத்த எழுத்தாளர்கள் பற்றிய ஓர் அறிமுகமே இது. பல பெயர்கள் விடுபட்டிருக்கலாம். ஆய்வாளர்கள் இத்துறையில் நிறைவான பணியைச் செய்ய வேண்டும்.

புதுக் கவிதைக்கு முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு

'புதுக்கவிதைக்கு முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு என்ன?' என்று கேள்வி எழுமேயானால், அதற்குப் பூதக்கண்ணாடி கொண்டு பதில் தேடத் தேவையில்லை.

இலக்கம் குறிப்பிடாமலேயே கலங்கரை விளக்கம் புலப்படுவதுபோல, ஊருக்குத் தெளிவாய்ப் புலப்படும், புதுக்கவிதைக்கு முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு!

யாப்புடைத்துப் புதுக்கவிதைப் பாப்புனைவதிலே பூப்படைந்து, அதில் தகுதித் தாய்மை விளங்கி - மூப்படையாது இன்றும் முன் நிற்போர் முஸ்லிம்களே!

நாட்டின் சுதந்திரத்திற்கு மட்டுமல்ல, பாட்டின் சுதந்திரத்திற்கும் (புதுக்கவிதைக்கும்) முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு - புகைவண்டியின் நெற்றியிலமைந்த பூத விளக்கைப் போல - முதன்மையானது; பிரகாசமானது.

'நேர்வகிடு' என்னும் (மரபுக்கவிதை) கூந்தல் முடிப்பு மட்டுமே கவியரங்கு மங்கையால் நேசிக்கப்பட்டு வந்த காலத்தில், 'கோணல் வகிடும்' (புதுக்கவிதை) கொள்ளத் தக்கதே என்று, புதுவார்ப்பும் புது ஈர்ப்பும் ஏற்பட வைத்து, அனைவரது கவனத்தையும் புதுக்கவிதையால் முதன் முதலில் ஆட்கொண்டவரே கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் அவர்கள்தாம்!

1973 ஆம் ஆண்டு இராஜாஜி ஹாலில் அண்ணா பிறந்தநாள் விழாக் கவியரங்கில் புதுக்கவிதைக்கு இவ்வாறு கால்கோள் விழா நடத்தி,

"அண்ணா,
உன் பேனா தலை குனிந்தது;

தமிழினம் தலை நிமிர்ந்தது!"

என்று கவிக்கோ புதுக்கவிதைக்குப் பூபாளம் இசைத்தார். கவியரங்கம், வரிக்கு வரி கைத்தட்டல்களால் உச்சிமோந்து களித்தது. அதுமுதல் புதுக்கவிதை கவியரங்குகளில் தலைநிமிரத் தொடங்கியது. புதுக்கவிதைக்கு ஊரெங்கும் தாலாட்டுத் தொடட்டிகள் 'கிரீச்சிடத் தொடங்கின.

அண்ணா அவர்கள், மேடைத் தமிழுக்கு மெருகு ஏற்றியதுபோல, கவிக்கோ அவர்கள், புதுக்கவிதைக்கு பொலிவும், வலிவும் சேர்த்தவர் ஆவார். இது நாம் கூறும் உண்மையென்றாலும், உவமைக் கவிஞர் சுரதா அவர்களின் சாட்சியம் - நம் உண்மையை உட்பரிகையில் உட்கார வைக்கிறது.

இன்று பலர் புதுக்கவிதை எழுதுகின்றனர்;
எழுதுகின்ற கவிஞர்களுள் அப்துல் ரஹ்மான்
முன்நிற்கும் மோனையைப்போல் முன்நிற் கின்றார்.
முன்னேறி முன்னேறி வளர்ந்து தம்மைப்
பின்பற்றும் படிசெய்து வருவதோடு,
பெரும்புகழ்க் குரியவராய் விளங்கு கின்றார்.
மன்றத்தில் இவரைப்போல் புதுமை யாக
மற்றவர்கள் பாடுதற்கே முடிய வில்லை!

என்று 5.12.77லேயே சுரதா அவர்களால் பின்னப்பட்ட சொற்றோரணம், இன்றும் பொற்றோரணமாகப் புடம் போடப்பட்டு விளங்குகிறது.

இலக்கணம் இல்லாதது புதுக்கவிதை என்று சொல்லப்பட்டாலும் புதுக்கவிதைக்கென்றும் சில இலக்கண வரைமுறைகள் உண்டு. ஆனால், உண்மையில் புதுக்கவிதை எழுதவும் சில இலக்கணம் உண்டு. இதை இன்று பலர் உணராததன் காரணமாக அவர்களின் புதுக்கவிதைகள் (!) சிறகு முளைத்த மறுகணமே செத்துவிடும் புற்றீசல்களாகி விடுகின்றன.

இலக்கணச் சடங்குகள் தேவையில்லை என்று மரபு ஒதுக்கப்பட்டாலும் பதிவுத் திருமணத்திற்கென்று சில சிக்கன விதிமுறைகள் இருப்பதைப்போல, மரபைப் புறக்கணித்துப் புதுக்கவிதையை மணம் பூணவும் சில படிம யுத்திகள் என்னும் விதிமுறைகள் இருக்கவே செய்கின்றன.

இலக்கணப் புழுக்கந் தாளாமல், மரபு என்னும் 'மேலங்கி' களையப்பட்டே புதுக்கவிதை புதுமைப் புனலாடியது. ஆனால், சிலர் - ஏன் பலர் அதையும் தாண்டி 'உள்ளாடையையும் உதறி எறியத் தொடங்கியதால், புதுக்கவிதை அசிங்கப்பட்டுத் தனது மரியாதையை தானே தூக்கியெறிந்து சிராய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொண்ட நிலையில் -

புதுக்கவிதையின் கற்பை, கட்டுமானத்தை, கம்பீரத்தை, அன் வெளிப்பாட்டு வெளிச்சத்தை - கருக்கலையா கண்டபத்தைக் காட்டுவது கடமையாகிறது.

தாயீப் நகரவாசிகள் - அண்ணல் நபி (சல்) அவர்களைக் கல்லால் அடித்த அந்தச் செந்தீச் செய்தியைக் கவிக்கோ அவர்கள்

"கல்லின் மீது பூவைச் சொரிபவர்

ஒரு பூவின் மீது கற்களைச் சொரிந்தார்" என்று கலங்கும்போது, புதுக்கவிதையின் இந்தப் படிமப் புயலில், மரபுக் கவிதைகள் நிமிர் முடியாமல் நிலைகுலைந்தன என்பதையும் சொல்லியே தீரவேண்டும்.

கவியரங்குகளில் செங்கோலேந்தினார் கவிக்கோ என்றால், பல பதிப்புகள் கொண்ட 'கண்கள் பூக்கள்' நூல் மூலம் புதுக்கவிதைத் துறையில் மகுடம் சூட்டிக்கொண்டவர் மு.மேத்தா. புதுக்கவிதைக்கே உரிய படிமத் தெறிப்பான -

"திருவிழாக்கள் வந்தால் அவர்கள்
பாட வருகிறார்கள்
நாங்கள் பாடவந்தால்
திருவிழாக்களே வருகின்றன"

என்று புதுக்கவிதைக்கு தமது நூல் மூலம் மேத்தா அவர்கள் பெருமை சேர்த்தார் என்று சொல்லத் தேவையில்லை.

மேலே சொன்ன படிமப் படையெடுப்பு, எல்லாப் புதுக்கவிதைகளையும் ஆக்கிரமித்த என்றே சொல்ல வேண்டும். எனது 'பச்சை ரோஜா' கவிதை நூலும் இதற்கு விதிவிலக்கில்லை. ஹஜ்ஜைப் பற்றிய ஒரு கவிதையில் -

ஒருவர் முழங்க -
எல்லோரும் கேட்பதுதான்
வழக்கமான பொதுக்கூட்டங்களின்
வரலாறு. இங்கோ
எல்லோரும் முழங்க
ஒருவன் மட்டும் கேட்கும்
உலக அதிசயம்.
அந்த ஒருவன் யார்?
அவனே அல்லாஹ்!

என்று எழுதியிருந்தேன். திருப்பிய பக்கமே திரும்ப அடிக்கும் உந்துவிசை போன்ற இந்தப் புதுக்கவிதை யுத்தி - அதன் இலக்கண முறைகளில் ஒன்றாகும் என்பதை வலியுறுத்தவே இந்த எடுத்துக்காட்டுகள்.

வாழ்வின் மடியிலிருந்து
சருகுகளாய் உதிர்வதினும்

என்று தனது "மௌனத்தின் நாவுகளின் மூலம் அதிர்கின்ற தத்துவத்தை முழங்குகிறார், அபி (அபிபுல்லாஹ்). இந்நூல் 1974-ல் வந்த அடர்த்தியான புதுக்கவிதை நூலாகும்.

புதுக்கவிதையில், தேசம், சமூகம் என்ற புதுப் பார்வைக்கும் புதுப் பொருளுக்கும் திசை திருப்பியவர்களும் முஸ்லிம்களே!

'குடியரசு' தினத்தைப் பற்றி கவிக்கோ அவர்கள் எதிர்மறை தொனிக்கும் புதுக்கவிதையின் இலக்கணத்தின் கீழ்-

"இந்த நாள்-
ஓர் அதிசயநாள்!
பிள்ளைகள் கூடி
ஒரு தாயைப் பெற்றநாள்!"

எவ்வளவு வியப்பான உண்மை இது! 'தேசப் பிதாவுக்கு ஒரு தெருப் பாடகனின் அஞ்சலி' என்ற மு.மேத்தாவின் கவிதை, சும்தாயத்தின் கொடுமையைச் சித்திரிக்கும் போது, காந்தியடிகளை முன்வைத்து-

"நீ சேரி மக்களை நேசித்தாய்
அதற்காக நாங்கள்
தேசத்தையே சேரியாக்கி விட்டோம்!"

என் நையாண்டி செய்கிறார்.

இதன் எதிரொலிகள், புதுக்கவிதையின் நோக்கையும் போக்கையும் திசைதிருப்பி விட்டன. புதுக்கவிதைக்கும் புதுப்பொருள் எடுத்துக் கொடுத்த இவர் பங்கும் மகத்தானது.

முழுவரலாறும் பேசும் முதல்

புதுக்கவிதை நூல்கள்

தனித்தனித் தலைப்பின் கீழ் எழுதப்பட்டு வந்த புதுக்கவிதைகளை ஒரு முழு வரலாற்றைப் பேசும் தனி நூலாகப் புதுக்கவிதைகளின் சிறகுகளை அகல விரித்துப் பறக்கத் தூண்டியவர்களும் முஸ்லிம்களே என்னும் போது கசக்கி அழுக்கு வெளுத்த ஒரு கர்வம், நம்மை அறியாமலேயே நம்மைக் கவனிக் கொள்வதைத் தடுக்க முடியவில்லை.

புதுக்கவிதையின் இலக்கிய உலகில், முதன்முதலாக தனிவரலாறுரைக்கும் முழுநூல் - 'பேரிச்சம் பழக்காட்டின் பிரதிநிதிகள்' என்ற பிரகாசமான புதுக்கவிதை நூலாகும். ஹிலால் முஸ்தபா அவர்களே அப்பெருமைக்குரியவர். சொற்செறிவாலும் சுவை வெளிப்பட்டாலும் தனித்துவத்தோடு அந்நூல் விளங்குகிறது.

"நாயகமே,

உங்கள்,

நடத்தைகளே

நாவுகளாயின!" என்று நாயகம் (ஸல்) அவர்களைச் சுட்டுகிறார் ஹிலால் முஸ்தபா.

இந்த வரிசையில் எம்.ஆர்.எம். முகம்மது முஸ்தபாவின் 'கர்பலா களத்தில் இமாம் ஹுசைன் (ரலி)', அப்துல்லா அடியார் எழுதிய 'அண்ணல் நபி(சல்) அழகிய முன் மாதிரி என்ற நபி (ஸல்-அம்) அவர்களின் வரலாறும் அடுத்தடுத்து இணைந்து கொள்கின்றன. ஒரு முழு வரலாறு பேசும் புதுக்கவிதை நூலாக்க முயற்சி இப்போது தான் முஸ்லிமல்லா இலக்கியப் படைப்பாளர்களைத் தொற்றியுள்ளது என்பது தெரிவிக்க வேண்டிய தொன்று.

முகம்மது முஸ்தபா அவர்கள், உரைநடை மட்டுமே எழுதி வந்தவர்; வருபவர். உரைநடையை வி உயரமானது புதுக்கவிதை என்பதாலோ-அல்லது புதுக்கவிதையின் தாக்கம், உரைநடையாளரைக் கூட கவித்துவத்திற்கு உசுப்பிவிடும் சக்தி கொண்டது என்பதாலோ-முகம்மது முஸ்தபா அவர்களை-"கர்பலாக் களத்தில் இமாம் ஹுசைன் (ரலி)" என்ற நூலை எழுதத் தூண்டிவிட்டது போலும்.

'இஸ்லாத்திற்கு
மடி-மக்கா;
மார்பு-மதீனா!"

என்ற சுருக்கமான இரண்டே சொற்களில், பெரும் வரலாற்றையே அடக்கிக் காட்டி விட்டார், முகம்மது முஸ்தபா க.க. இமாம் ஹுசைன் என்ற தமது நூலில்.

"வியர்வைத் துளிகள்
நாம் எண்ணுவதுபோல்
உப்பு நீரல்ல;
உதிர்க் குதிரையின்
நாசிநுரை!"

என்று திருவை அப்துல் ரஹ்மான் வியர்வைக்குத் தம் கற்பனைச் சிறப்பால் புது ரத்தம் பாய்ச்சியுள்ளதையும்-

மீனவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் நை.மு.இக்பால் அவர்கள்:

"வயிற்றின் உந்திச் சுழியில்
வாழ்க்கைப் படகு!"

இவர்கள்

என்று புதுவெள்ளம் புகுத்தி இருப்பதையும், வார்த்தை வாய்க்கால் எடுத்துச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

"இந்த ரோஜாக்கள்
இரத்தம் தோய்ந்ததற்குக்
காரணம் -
வேறு யாருமல்ல
அதன் முட்களே!"

என்று சமுதாயத்தின் உட்பூசலையும் சேதத்தையும் உரத்த குரலெடுத்து முழங்குகிறார், சமுதாயக் கவிஞர் தா.காசீம். குற்றலாத்
தைப் பார்க்கும் ஈரோடு எம்.ஏ. அப்துல்காதர் அவர்களுக்கு ஐந்தருவியாய்ப் பாய்வது எது தெரியுமா?

"அல்லாஹ்வின் பேரருளை
அடர்ந்தடர்ந்து கொட்டி
ஆத்மதாகம் தணிக்கும்
ஐந்தருவி -

ஐங்காலத் தொழுகை!" என்கிறார். ஆனால் இந்த அருந்தொழுகை இன்று அபூர்வமாகிவிட்டிருக்கிறது, பலரால். இதை எனது
'இறைவா' நூலில்-

"சிறகுகள் இருந்தாலும்
கோழிபறப்பது அபூர்வமாகக்
காணப்படுவது போல-
கால்கள் இருந்தாலும்
கழுகு நடப்பது அபூர்வமாக
நிகழ்வது போல-
தொழுகையும் அபூர்வமாகிட்டதேன்,
இறைவா!" என்று மனங்கசிந்திருக்கிறேன்.

கவியரங்க வெண்கலப் பாத்திரக் கடையில் கலகலக்க வைக்கும் கவிவேழாக விளங்குபவர், வாணியம்பாடியின் மற்றொரு வ
ானம்பாடியான அப்துல் காதர். அவர் சாலையோரச் சிவப்பு விளக்குக் கம்பத்தைப் பார்க்கிறார். அவர் பார்த்த விதம், நம்மை
திரும்பத் திரும்பப் படிக்கத் தூண்டுகிறது.

"சிவப்பு விளக்கே
நீ
திரும்பித் திரும்பிச்
சொன்னதைச் சொல்லும்
ஒரு
சிக்னல் கிளையின்
சிவந்த அலகோ?" -

என்னே பசுமையான உருவகம்! தத்துவச் சூல் கொண்டு தவ நடையிடுபவர் அலிப்பூர் ரஹீம். அவரது "ஒன்று பரம்பொருள்,
நாம் அதன் புதல்வர்" என்ற நூலில் சமரச சாமரம் வீசும் அவர்-

"இதயத்தை, முகத்திலேயே
எழுதிக் கொள்வோம்,

சூரியனைப் போல!" என்று தம் எழுத்தின் கதிர்க்கரங்களால் மானுடத்தைச் 'சுள்'என்று தட்டியெழுப்பி விடுகிறாரே!
அடக்கியொடுக்கப்பட்ட சமுதாயத்தின் அக்னிப் பிரவாகமாக விளங்குபவர், இன்குலாப். இவரது 'கிழக்கும் பின்தொடரும்' எ
ன்ற நூலில் ஒரு சிறுகீற்று.

"ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஒடுங்கிக் கிடந்த
பெருமூச்சும் கண்டும்
என்னுள் பீறிடுகின்றன!"

என்று அவர் தம்மைப் பிரகடனப்படுத்தும்போது, நம் பேனாமுள்ளும் தளையுடைக்கும் அம்பாக வேகங்கொள்கிறது.

'வட்டி' இஸ்லாம் அருவெறுக்கும் பொருள். அதை எச்.ஐ.ரகூல்-

"வாழ்வின் விழிகளில்
நுழைவு வரியில்லாமலேயே
நுழைந்துவிட்ட வட்டி-
தனியுடைமையின்
தலைப் பிரசவம்!" -

ஓ... தனியுடைமையின் வரலாற்றுக்கு வட்டியே தலைப்பிள்ளை என்று என்ன அருமையாக விளக்கி விட்டார்.

"கன்னியர் கண்களைக்
கயல்விழி என்பர் கவிஞர்கள்.
ஆனால் இன்றோ,
கயல்விழியன்றோ துண்டிலாய்
மாறுகிறது! அதனாலன்றோ
கண்ணின் கற்பழிப்பைக்
கண்டித்த பெருமானார்
பார்வையைத் தாழ்த்தப் பகர்ந்தார்!"

என்று ஆலிம் கவிஞர் தேங்கை ஷர்புதீன் அவர்கள் தமக்கே உரிய பொறுப்புணர்வுடன், பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் கருத்துக்கு என்னே அற்புதமாக விளக்கஞ் செய்கிறார்!

'பாலை வசந்த'த்தில் சோழபுரம் தாஹாவும்
"பேரிறைவா-
இராக் நதயும் ஈரான் நதியும்
சமரச சங்கமத்தில்
சந்திக்கும் சந்தோஷத்தை
சீக்கிரம் காட்டிவிடு!"

என்று (1987ல்) செய்த அவர் முறையீடு இன்று பலித்துவிட்டதைப் பார்க்கும்போதும், கவிஞரின் பிரார்த்தனைக்குள்ள கம்பீரத்தை உணரமுடிகிறது.
"பாலைவன வெண்புறாக்கள்" என்ற நூலில், ஈரோடு முகம்மதலி பி.ஏ., அவர்கள் ஜாதிகள் இரண்டே என்பதற்குப் புதிய அர்த்தம் கொடுக்கிறார்.

"சாதிகள் இரண்டு மட்டுமே!
கலிமா சொன்னவர் ஒரு சாதி;
சொல்லாதவர் ஒரு சாதி!"

இன்றைய இஸ்லாமிய உலகைக் கண்டு வேதனைப்படும் ஈழக்கவிஞர் ஸெய்னுல் ஏ.நியாஸ் 'நமக்கென்றொரு யுகம்!' என்ற நூலில் -

'மானுடப் படகுகளைக்
கரைக்குத் தள்ளிய
ஈமானியத் துடுப்புகள்
இன்று - துருவைச் சுமக்கின்றன!"

என்று வெதும்பும் போது - அந்தத் துரு நம் கண்ணை உறுத்துகிறது.

குறிஞ்சிப் பூப்போல் எப்போதாவது பூக்கின்ற புதுக் கவிஞர் சிலரையும் சுட்டுவது அவசியமாகிறது. அவர்களுள் டாக்டர் சே முழு.முகம்மதலி, மரணத்தை நேசிப்போர் ஸுபிகள்தாம். ஆனால், இவர் நேசிக்கும் விதத்தைப் பாருங்கள் :

"சாவார் அழச்
செத்தார் சிரித்தால் -
சுகிக்கும் மரணமும்
நேசிப்புக்குரியதே!"

என்று சொல்வது வித்தியாசமானதே. பொன்னகரம் சுல்தான், ஆளுர் ஜலால், புலவர் ஜாபர் அலி பி.லிட், தக்கலை ஹலிமா, 'சுலைஹா', கிளியனுார் அஜீஸ் மற்றும் வளரும் கவிஞர்கள் வரிசையில் சர்மாநகர் எம்.ஜலாலுதீன், பெண்பாற் கவிஞர்களான, பாத்திமுத்து, சித்தீக், எம்.ஜெரினா பேகம் பி.எஸ்சி., தரங்கை ஏ.நூர்ஜஹான் போன்றோரையும் இக்காலை நினைவு கொள்ளல் கடமையாகிறது.

புதுக்கவிதையின், நவரசங்களையும் வெளிப்படுத்தி, சமயம், சமுதாயம் என்று மட்டுமல்லாமல் அதற்கு அப்பாற்பட்டும் தங்கள் கவிதைப் பார்வைகளைச் செலுத்திய முஸ்லிம் கவிஞர்களின் பங்களிப்பு - புதுக்கவிதைகளைப் புறமுதுகிட்டோடாமல் காலத்தை எதிர்த்துக் களங்காணும் வீரிய வீரம் கொண்டது என்பதை இலக்கிய உலகம் ஏற்றுக் கொள்ளும்.

புதுக்கவிதைத் துறைக்கு முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு என்ற வகையில் -

கவியரங்கமென்றாலும் -
புதுப் பாடு பொருளென்றாலும் -
முழு வரலாற்று நூலென்றாலும் -

முஸ்லிம்களே முதன்மை பெறுகின்றனர். புதுக்கவிதைக்கு முஸ்லிம்களின் பங்கு செங்கோட்டையைப் போன்று தெளிவானது; தீர்க்கமானது; திண்மையானது!

தமிழ்க் கவிதை

நாடக வளர்ச்சியில் இஸ்லாமியரின் பங்கு

இறைவனின் விந்தைப் படைப்புகளுள் ஒன்றான மனித இனத்தின் மனமாகிய அகவுலகம் மிகவும் சிக்கல் நிறைந்தது; எதையும் முழுமையாக ஆராயவோ, வெளிப்படுத்தவோ இயலாது. தன்முன் விரிந்துள்ள உலக வாழ்க்கையிலிருந்து எண்ணற்ற பொருட்களையும், செய்திகளையும் திரட்டி மனத்தகத்தில் கருக்கொண்டு, சிந்தனை ஆற்றலினால் உருப்படுத்தி வெளியிட முயல்கிறது. இத்தகைய முயற்சிகளின் வெளிப்பாடுகளாகவே கலைகள் அமைந்திருக்கின்றன. அக்கலைகளில் ஒன்று நாடகம்.

மனிதனிடம் இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கிற வினையாட்டுணர்வும் (Play Instinct) பிறரைப் போலத் தானும் செய்து காட்ட வேண்டும் (Imitating quality) என்ற ஆவலும் இணைய - ஆடலும் பாடலுமாக நாடகக்கலை உருப்பெற்றிருக்கலாம்.

நடிக்கப் பெறுகிற நாடகக்கலை, 'இஸ்லாத்துக்கு ஏற்படையதாக இல்லை. நடனமாடக் கூடிய பெண்களையும் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் சபித்துள்ளார்கள். நாட்டியமாடக்கூடிய அன்ஜலிஷா என்ற அடிமையை அவர்கள் வெளியேற்றி உள்ளார்கள். உமர் (ரலி) அவர்களும் அதுபோன்ற பெண்ணொருத்தியை வெளியேற்றியுள்ளார்கள். 'ஆனோ, பெண்ணோ உடலை வளைத்து ஆடுவது ஹராமாகும்' என்ற இப்னு ஹஜர் (ரஹ்), இமாம் ரவல் (ரஹ்) முதலியோர் தெளிவாக அறிவித்துள்ளனர். இதனை உட்கொண்டவர்களாகவே இஸ்லாமியர்கள் பெரும்பான்மையும் நடிப்பதற்குரிய நாடகங்களைப் படைக்காமல் படிப்பதற்குரிய நாடகங்களை நல்கியுள்ளனர் எனலாம்.

நாடகம் இயற்றுவதில் மற்றவர்களுக்கு இல்லாத சங்கடங்கள் இஸ்லாமியருக்கு உண்டு. சிறிது கவனம் சிதறினாலும் மார்க்க முறைக்கு மாறுபாடு கொண்டு நாடகம் அமைந்திடக்கூடும். சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் இஸ்லாமியப் பேராசிரியர் ஒருவர் கலீபா உமர்(ரலி) அவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரலாறு ஒன்றினை நாடகமாக்க, அந்நாடகம் திருச்சி வானொலியில் ஒலிப்பரப்பப்பட்டது. அதில் உமர் (ரலி) அவர்கள் பேசுவதுபோல ஒருவர் குரல் கொடுத்துப் பேசவே கொதித்தெழுந்த சமுதாயம், கண்டனக் கடிதங்களைக் குவித்தது. வானொலி நிலையம் மண்ணிப்புக் கேட்டுக் கொண்டதுடன் பிரச்சினை முடிவடைந்தது. நாடகம் இயற்றும் இஸ்லாமியர் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதனை இந்நிகழ்ச்சி நன்குணர்த்தும். பொதுவாக மிக்க கவனத்துடனேயே இஸ்லாமியர்கள் நாடகங்களை இயற்றியுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. மார்க்கத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை நெறிமுறையிலிருந்து தடம் புரளாமல், அதே நேரத்தில் தமிழ் மண்ணில் நின்றவர்களாக அவ்வகை இலக்கிய அமைப்பிற்கேற்றவாறு பிறவகை இலக்கியங்களைப் படைத்தது போன்றே நாடக இலக்கியங்களையும் இயற்றியுள்ளனர்.

உள்ளத்தின் உணர்வுகளையும், நினைவுகளையும் உயிர்ப்புச் சக்தியோடு ஆழமாகவும், அழுத்தமாகவும் வெளிப்படுத்துவதற்கும், வரையறை செய்வதற்கும் சிறந்த ஊடகமாகக் கவிதை விளங்குவதால், இஸ்லாமியர்களும் அதனைக் கைக்கொண்டு நாடக விலக்கியங்களைத் தந்தனர். அவர்கள் படைத்த நாடகங்கள், தமிழ்த் தொண்டு புரிவதில் யாருக்கும் தாங்கள் சளைத்வர்கள் அல்ல என்பதனையும், எத்தகைய அமைப்பு முறை இலக்கியமாக இருந்தாலும் அத்தகையவற்றைப் படைக்குமாற்றல் அதிகம் பெற்றவர்கள் என்பதையும் பறைசாற்றி நிற்கின்றன. மேலும் பிற சமூகத்தாருடைய படைப்பாடுப்பாய் வந்த நாடகப் படைப்புகளில் இஸ்லாமியரது கவனம் முழுமையாகச் சென்று தங்கிவிடாது தடுக்கும் வகையிலும், மார்க்க அறிவை ஊட்டி ஈர்க்கக் கூடிய சக்திகளாய் அமையும் வகையிலும் இஸ்லாமிய நாடக இலக்கியங்கள் விளங்கின.

ஒல்காப்புக்கு கொண்ட தொல்காப்பியரது காலத்திலேயே தொடக்கம் பெற்றுவிட்ட நாடகக்கலை, காலவோட்டத்தின் கருத்து வளர்ச்சிக்குட்பட்டுப் படிப்படியாகப் பல மாறுதல்களை அடைந்து இன்றைய அமைப்பு நிலையை எய்தியிருக்கிறது. 17, 18 நூற்றாண்டுகளில் பள்ளுவாகவும், குறவஞ்சியாகவும், நொண்டி நாடகமாகவும், கீர்த்தனையாகவும் நடைபயின்ற நாடகக்கலை, 19 நூற்றாண்டில் தெருக்கூத்து எனப்படும் நாட்டார் நாடகங்களாகவும் வளர்ச்சி நிலைபெற்றது. பள்ளு, குறவஞ்சி, நொண்டி நாடகம் ஆகியவற்றிற்கு முற்பட்ட நாடக நூல் தமிழில் கிடையாது. இவையே தமிழர் பெற்ற நாடகவிலக்கிய முதல் நூலாகும். தமிழ் நாடக இலக்கிய வரலாற்றினை முதல் பள்ளு நூலில் இருந்துதான் உண்மையில் தொடங்க வேண்டும் என்பர். நாடகக்கலை ஆய்ந்த அறிஞர் பெருமக்கள் அனைவருமே பள்ளு, குறவஞ்சி, நொண்டி நாடகம், கீர்த்தனை ஆகியவற்றை அவ்வக்கால நாடகவிலக்கியங்கள் என்றே கொண்டுள்ளனர். இந்த அளவுகோலைக் கொண்டே நாடக வளர்ச்சியில் இஸ்லாமியரது பங்கினை நாம் காணுதல் வேண்டும்.

பள்ளு நாடகவிலக்கியத்திற்கு 1990 ஆம் ஆண்டு துடித்துக்குடி ரஹீம்கான் சாய்பு பதிப்பித்த 'திருமக்காப்பள்ளை'யும், 1907 ஆம் ஆண்டு அப்துல்லா முகம்மது என்பவரால் தரப்பெற்ற 'அகத்தியர் பள்ளை'யும் சான்றுகளாகக் கூறலாம். பள்ளு நாடக வகை இலக்கியங்களைக் காட்டிலும் குறவஞ்சி நாடகவகை இலக்கியங்களை இஸ்லாமியர் அதிகம் படைத்துள்ளனர். இதற்குக் காரணம், பள்ளு அவனது இரு மனைவியர், பண்ணைக்காரன் ஆகிய நான்கு மாந்தரே நாடகத்தினை இறுதிவரை நடத்திச் செல்லும் அமைப்பைப் பள்ளு நாடகங்கள் பெற, ஆசிரியனே இறுதி வரை நாடகத்தை நடத்திச் செல்லும் வகையான அமைப்பைக் குறவஞ்சி நாடகங்கள் பெற்றமையாக இருக்கக்கூடுமெனச் சுருக்கமாகக் கூறலாம்.

முகம்மது என்பார் 'முகக்கன் குறவஞ்சி', 'மெய்ஞ்ஞானக் குறவஞ்சி' ஆகியவற்றை எழுதி உள்ளார். மெய்ஞ்ஞானக் குறவஞ்சி என்ற பெயரில் இவரைத் தவிர, காதர் முகைய்யதீன் புலவர், இலங்கையைச் சேர்ந்த அப்துல் காதிருப் புலவர் (1865-1918), இனையாண்டி கச்சிப்பிள்ளையம்மாள் எனும் பெண்பாற் சூஃபிப் புலவர் முதலியோரும் தனித்தனியே படைத்துள்ளனர். மணலாடபுரம், ஆழ்வார் திருநகரி செய்கு முஹம்மது அப்துல்லா அவர்கள் 'மனதலங்காரன் குறவஞ்சி'யை இயற்றியுள்ளார். மெய்ஞ்ஞான மேதை பீர் முகம்மது அப்பா அவர்கள், சிங்கன், சிங்கி உரையாடல்கள் மூலம் அரிய கருத்துகளை அள்ளித் தரும் 64 பாடல்களைக் கொண்ட 'ஞான ரத்தினக் குறவஞ்சி'யைத் தந்துள்ளார். குறத்திப் பாட்டாக இருப்பதால் குறமும் குறவஞ்சி நாடக இலக்கிய வகையிலேயே வைத்தெண்ணப்படுகிறது. குறவஞ்சியில் பலருடைய கூற்றுக்களும் விரவியிருக்கக் குறத்தில், குறத்தி ஒருத்தியின் கூற்றே நிறைந்திருக்கம். பீர்முகம்மது அப்பா வழங்கிய ஞானக்குறம், முகைய்யதீன் அப்துல் காதர் ஜீலானி (ரலி)யின் பெருமைகளை எடுத்தியம்ப, 'பிஸ்மில் குறம்' 'பிஸ்மில்லா ஹிர்ரஹ்மானிர் ரஹீம்' என்பதன் தாத்தியத்தை விளக்கிச் சிறக்கிறது. சுமார் 250 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பொறையாறு மீறான் கனி அண்ணாவியார் அவர்களால் இயற்றப் பெற்ற 'சொர்க்கத்துக்குறம்' என்றும், 'மாது குறம்' என்னும் வழங்கப்பெற்ற குறமாதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இறைத்துாதர்பால் எல்லையற்ற பக்தி பூண்ட மலைப்பெண்ணொருத்தியின் வாழ்வை ஆசிரியவிரகுத்தம், சந்தி விரகுத்தம், கலிவிரகுத்தம், கொச்சகம் முதலிய 606 பாடல்களின் வாயிலாகக் கூறுமுக்கத்தான், அம்மலைப் பெண் இஸ்லாமியத் தத்துவங்களையும், ஒழுக்கங்களையும் தர்க்கரீதியாக எடுத்துரைப்பதை இந்நூல் சிறப்பாக இயம்புகிறது. ஞானம் என்ற தலைப்பில் பிற சமூகத்தார் இயற்றிய குறவஞ்சி நாடகங்களைக் காட்டிலும் அதிகமான குறவஞ்சி நாடகங்களைச் செய்த பெருமை இஸ்லாமியரையே சாரும். மேலும், பிற சமூகத்தாருடைய குறவஞ்சி நாடக இலக்கியங்கள் பெரும்பான்மையும் தலைவன் பெயராலும், தலைவி பெயராலும், தலப்பெயராலும், தலைவன் - தலம் இணைந்த பெயராலும் விளங்க - இஸ்லாமியரது குறவஞ்சி நாடகங்கள், கருத்துக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கும் வகையில் 'சொல்லும் பொருளின் அடிப்படையில் பெயர் பெற்று' விளங்குவதனை உணர முடிகிறது.

'நொண்டி நாடகவிலக்கியம் தமிழுக்கு இஸ்லாமியர் தந்த கொடை' என்பர். மணிப்பிரவாள நடையில் அரபி, உருதுச் சொற்கள்

ள் விரவச் சிந்து நடையில் அமைந்த 224 பாடல்களைக் கொண்ட சீதக்காதி நொண்டி நாடகம் ஒரே நடிக்களைக் கொண்டு (Mono-Acting) காட்சி, உடை மாற்றமின்றி ஓரிரு வாத்தியங்களுடன் பாடலாகவே நடித்துக் காட்டப்பெறும் வகையில் அமைந்துள்ளது. பல பதிப்புகளைப் பெற்றதாக 1874 இல் அப்துல் கரீம் சாகிபு அவர்கள் வெளியிட்ட மதுரகவிராயர் நொண்டி நாடகம் விளங்குகிறது.

பண்டைய நாடகங்கள் அனைத்துமே இயலும், இசையும் கலந்த பாடல்களாகவே இருக்கின்றன என்பதால் கீர்த்தனைகளும் இசை நாடகங்களாகக் கருதப்பெற்று நாடக வகையுள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

1771-இல் அருணாசலக்கவிராயர் இயற்றிய இசைநாடகமான இராம நாடகக் கீர்த்தனையைப் பின்பற்றி 1812இல் கோட்டாறு செய்யிதபூபகர் புலவர்கள் 828 பாடல்களைக் கொண்ட 'சீராப்பதம்' என்று வழங்குகின்றன சீறாக் கீர்த்தனைப்பாடியுள்ளார். இராமாயணத்தை ஒட்டி இராம நாடகக் கீர்த்தனை அமைந்துள்ளது போன்ற சீராப்புராணத்தை ஒட்டிச் 'சீறாக் கீர்த்தனை' அமைந்துள்ளது. கடவுள் வாழ்த்து, நூல் பெருமை, அவையடக்கம் உள்பட, இராகம் தாளம் - பல்லவி - அநுபல்லவி - சரணங்களோடு பாடல்கள் அமைந்துள்ள அமைப்பு முறை, இரு நூல்களிலும் ஒன்றாகவே காணப்படுகிறது. அருணாசலக்கவிராயரது நூல் இராம நாடகக் கீர்த்தனை என்று முழுப்பெயர் இருந்த போதிலும் நாடக பாணியிலேயே எழுதப்பட்டது என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. மேலும் நூலாசிரியரும் பலவிடங்களில் நாடகம் என்ற சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார். ஆனால், பெருமானாரது வரலாற்றை நாடகமாகச் சொல்வது அவ்வளவு சிறப்பில்லை என்று உணர்ந்ததாலும், மார்க்க ஒழுங்கு பற்றியும் சீறாக் கீர்த்தனை ஆசிரியர் நாடகம் என்ற சொல்லைத் தவிர்த்திருக்கக் கூடுமெனக் கூறலாம். எனினும் அதே சமயத்தில் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சேகு தம்பி பாவலர் 263 சந்தப்பாக்களைக் கொண்ட சீரா நாடகத்தைக் கவிதையருவில் 1878 ஆம் ஆண்டு பதிப்பித்துள்ளார். 'சீறாச் சரிதையை - இயல் இசை நாடகமாக - தாழிசை இன்னிசை, வெண்பா, கலிப்பா, வண்ணப்பாவால் அறிமுகஞ் செய்ததிலிருந்து, அக்காலத்துச் சிங்களத் தமிழ் மக்களிடையே இருந்து வந்த கவிதை நாடகத்தைப் போன்ற ஒரு நாடக அமைப்பை முஸ்லிம்களும் பெற முடிந்தது என்று இந்நூல் பற்றிக் கூறப்பெறுவதும் நோக்குதற்குரியதாகும்.

காயல்பட்டினம் விளக்கு முஹம்மது முஹிதீன் லெப்பைப் புலவர், மஹ்மதுப் புலவர், தைக்கா முகிய்யதீன் லெப்பை ஆலிம் புலவர், சேகு முதலியார், ஆசாரக் கோவை பாடிய அப்துல் மஜீதுப் புலவர், கடையநல்லூர் ஷெய்க்கனாஷெய்கு உதுமான், தக்கலை பீர்முகம்மது அப்பா, கோட்டாறு ஷெய்கு முஹ்ய்யதீன் ஞானியார் சாகிபு, காயலிலும் கொழும்பிலும் வாழ்ந்த ஹம்சா லெப்பைப் புலவர், காதர் முகைய்யதீன், இலங்கை எருக்கலம்பட்டி பக்கீர்ப்புலவர் முதலானோர் கீர்த்தனை நாடகவிலக்கியங்களைப் படைத்தவர்களில் குறிப்பிடத்தகுந்தவராவர். தமிழ் நாடக வரலாற்றை ஆய்ந்த அறிஞரொருவர் பிற சமயத்தைச் சேர்ந்த கீர்த்தனை நூல்களாக முப்பத்தி மூன்றினைத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். இஸ்லாமியர்களது கீர்த்தனைகளை முழுவதுமாகத் தொகுத்தால் இதைக் காட்டிலும் மிக அதிக எண்ணிக்கையில் அமையும்.

நடிப்பதற்குரிய நாடகங்களைப் படைக்க விரும்பாத இஸ்லாமியர், கதை கூறும் வகையிலும், வினாவுக்கு விடை பகரும் வகையிலும் அமைந்த கிஸ்ஸா, மஸ் அலா ஆகிய இலக்கிய வகைகளையும் படைப்போர், முனாஜாத்து, நாமா ஆகிய இலக்கிய வகைகளுடன் புத்திலக்கியங்களாகக் கொடுத்துள்ளனர். யூசுப்நபி கிஸ்ஸா முதலான நூல்கள் செய்யுள் நடையில் அமைந்துள்ளன. அவ்வகைக் கிஸ்ஸா நூல்களும், மஸ்அலா நூல்களும் இசைக்கு இயைந்தனவாக உள்ளன. கிஜ்ஜாவாக வழங்கி வந்த கதையே 'தையார் சுல்தான் நாடகமாக' இயற்றப்பெற்றிருக்கிறது. பேட்டை ஆழார் வாலை - பாவா சாயபு அவர்களின் குமாரர் அப்துல் காதிர் சாயபு அவர்களால் வசனங்கள் அதிகமாகவும், கவிதை குறைவாகவும் கையாளப்பட்டு எழுதப்பெற்ற 'குலேபகாவலி கிஸ்ஸா' என்னும் பெயர் விளங்கும் 'புஷ்பல்லாவதி கதை' என்ற நாடகக்கதையும் கிஸ்ஸாவாகவே வழங்கப் பெற்றிருக்கிறது. இதன் அடிப்படையிலேயே இதற்குப் பின்னர் சங்கரலிங்கக் கவிராயர் 'குலேபகாவலி' நாடகத்தை இயற்றியுள்ளார். 'கற்புவேலி' என்னும் இஸ்வத் நாச்சியார் கிஸ்ஸா' தற்போது வசனம் நிறைந்து கதா காலட்சேபம் போன்ற முறையில் பதிவு நாடகவில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளமையும் நோக்குதற்குரியதாகும். நூறு மஸ்அலாவின் அடிப்படையில் அமைந்ததே அப்பாச நாடகமாகும். மேலும் நூறு மஸ்அலா 'தப்ஸ்' மூலம் இசைத்துக் கொண்டு பாடப்பெறும் வழக்கம் கன்னியாகுமரி, தஞ்சாவூர் போன்ற மாவட்டங்களில் இருந்து வந்திருக்கிறது. இக்கருத்துகளையெல்லாம் கொண்டு காணும்போது, நாடகவினங்களுள் நாடகக் கூறு கொண்ட கிஸ்ஸாவையும், மஸ்அலாவையும் அடக்கலாமென்ற கருத்து வலுப்படுகிறது. எனினும் இக்கருத்து இன்னும் ஆய்வுக்குரியதாகும்.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பள்ளு, குறவஞ்சி முதலியவற்றை அடியொற்றி இதிகாச, புராணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தெருக்கூத்து எனும் நாட்டார் நாடகங்கள் நடைபெற்றன. பிற சமூகத்தாருடைய வரலாறுகளையும், கொள்கைகளையும் விளக்கும் வகையில் அத்தெருக்கூத்து எனும் நாட்டார் நாடகங்கள் புறநீசல் போலப் புறப்பட்டன. இச்சூழலில், மார்க்கக் கருத்துக்களை விளக்கும் வகையில் இஸ்லாமியப் பண்பாட்டிற்கு முரண்பாடாக அமையாதவாறு நாடகங்களைப் படைத்துத் தெருக்கூத்து எனும் நாட்டார் நாடகவிலக்கிய அமைப்பிற்கும் தொண்டு புரியவேண்டியது இஸ்லாமியருக்குத் தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. படிப்பதற்குரியனவாகவே இஸ்லாமியர் படைத்த நாடகங்கள், பின்னர் அருகிய வழி நடிக்கவும் பெற்றிருக்கின்றன. பெரும்பான்மையும் அந்நாடகங்கள் இஸ்லாமியர்களால் நடிக்கப்படவில்லை என்பதும் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

அப்துல்லா சாகிபு என்பார் 1868-இல் 'அமராவதி காதை' எனும் நாடகத்தை எழுதியுள்ளார். ஆதாம் ராவுத்தர் என்பார் 'மகாபாரத விலாசம்' எனும் பெயரில் வில்வளைத்து மாலை இருதல் பகுதியை 1874-இல் நாடகமாக்கியுள்ளார். இதனை அடிப்படையாக வைத்து இதே பெயரில் இராமச்சந்திரக் கவிராயர் என்பார் 1887-இல் ஒரு நாடகத்தை ஆக்கியுள்ளார். இஸ்லாத்துக்குச் சம்பந்தப்படாத வேற்றுச் சமூகக்கதையை நாடகமாக இஸ்லாமியர் படைத்தமைக்கு இவ்விரு நாடகங்களையும் சான்றுகளாகக் காண முடியும்.

நாசூர், நாகப்பட்டினம், பிளாங்கு, சிங்கப்பூர் ஆகிய ஊர்களில் வழங்கிய வர்ணமெட்டுப்பாட்டு இராகப்படிக்கு நாசூர் பகீர் முகிய்யதீன் குமாரர் வாஞ்சூர் பகீர் அவர்களால் சேகரம் செய்யப்பெற்றது முகம்மது இப்ராகிம் அவர்களது அப்பாச நாடகமாகும். நாகப்பட்டினம் பகுதிகளில் இந்நாடகம் நடிக்கப்பெற்றுள்ளது. இதற்கு ஆரம்பத்தில் இஸ்லாமியர்களிடையே எதிர்ப்பு ஏற்பட்டுப் பின் அடங்கியதென்பார். எதிர்ப்புக்கு அஞ்சி இரவு 11 மணிக்கு மேல் நாடகத்தைத் தொடங்கி விடியற்காலை 3 மணி வரை நடத்தியுள்ளனர். இந்நாடகத் தலைவனாகிய அப்பாச வேடத்தில் நடிப்பவர் தஞ்சாவூர்ப் பொய்க்கால் குதிரையுடன் வந்து நடித்திருக்கிறார். லெட்சுமணன் என்னும் Hijda பெண்வேடம் புனைந்து நடித்துள்ளார். இந்நாடகம் சில நேரங்களில் ஒரே ஒரு திரையைக் கொண்டும், சில நேரங்களில் நான்கு பக்கங்களிலும் கட்டப்பெற்ற திரைகளைக் கொண்டும் காட்சி மாற்றமின்றி நடத்தப் பெற்றுள்ளது. சில சமயங்களில் திருமண வீடுகளில்கூட இந்நாடகத்தை நடத்தி உள்ளனர். இருபதுக்கும் அதிகமான பாத்திரங்களைக் கொண்ட இந்நாடகம், 120 பக்கங்கள் கொண்ட நூலாகச் சென்னை மொ.அஷாஹூல் ஹமீது லெப்பை அவர்களால் 1926இல் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது.

1929 ஆம் ஆண்டிலும், 1941 ஆம் ஆண்டிலுமாக இருமுறை பதிப்பிக்கப் பெற்ற நாடகமாக நாடகத் தமிழிசை நன்காராய்ந்த மதுரை மீசல் வண்ணக்களஞ்சியப் புலவரது 'அலிபாதுஷா நாடகம்' விளங்குகிறது. இஸ்லாமியருடைய நாடகங்களில் தொழில்

ரீதியாகப் பெரிய அளவில் நடத்தப்பெற்ற பெருமை இந்நாடகத்தையே சாரும். குறைந்த பட்சம் இரண்டு வாரகாலமாகிலும் தொடர்ந்து நடக்கக்கூடிய நாடகங்களையே தொழில் ரீதியான கம்பெனிகள் ஏற்று நடத்தி வந்துள்ளன. அந்நிலையில் தொடர்ந்து மூன்று முதல் நான்கு வாரங்கள் வரையிலும் நடைபெறக்கூடிய சிறப்பு அலிபாதுஷா நாடகத்திற்கு கிட்டியிருக்கிறது. மதுரை ஓரிஜனல் பாய்ஸ் கம்பெனி, சிகன்னையா நாயுடுவின் இந்து வினோத நாடக சபா, கிருஷ்ண சாமிப் பாவலரின் பால மனோகர சபா, கி.சீனிவாச பிள்ளையின் நாடகக் குழு முதலிய நாடகக் குழுவினரால் இந்நாடகம் பன்முறை நடத்தப் பெற்றுள்ளது. நாடகம் நடைபெறுங்கால், முரணாக விளங்கும் சல்மாந்ராசனின் வேடத்தை ஒருவரே ஏற்றுச் செய்வதில்லை. தன்னைப் பலவந்தமாக அடைய முனையும் சல்மாந்ராசனுக்கு அலிபாதுஷாவின் மனைவி சபுரியத்து, "கட்டியணைவனென்றோடிய காலைசைந்து போக வேணும், கதைகள் தன்னையற்றுக் கேட்ட காதடைந்து போகவேணும், பதைபதைத்து ஓடிவந்த பாதங்கெட்டுப் போகவேணும், காரிகை பத்தினியானால் கையசைந்துப் போக வேணும், கோரியென் சொற்படிக்குக் குட்டம் வந்துயிருக்க வேணும்" என்று சாபமிடுவதால் அச்சாபத்திற்கு அஞ்சி ஒருவரே சல்மாந் ராசன் வேடத்தை ஏற்காமல் பலரும் மாறி மாறி ஏற்று நடத்தியிருக்கின்றனர்.

தொழில் ரீதியாக அதிக முறை இந்நாடகத்தை கி.சீனிவாச பிள்ளையின் நாடகக்குழு நடத்தியுள்ளது. சீனிவாசபிள்ளை தனக்கு 60 வயதுக்கும் மேல் ஆகிவிட்டதால் அவரே சல்மாந்ராசனது பாத்திரத்தை முழுமையாக ஏற்று 1930-35 வரை நடத்தியுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

நம்புதாழை சின்ன வாப்பு என்பவரால் படைக்கப்பெற்றது தையார் சல்தான் நாடகம். இந்நாடகத்தில் இருந்த சில குறைபாடுகளைக் களைந்து, தக்கவற்றை இணைத்து ஒழுங்கு செய்த பெருமை இராமநாதபுரம் ப.வெ.முகம்மது இபுறாகீம் அவர்களைச் சாரும். விக்ரமாதித்தன் கதை எனும் தெருக்கூத்து நாடகத்தை ஒழுங்கு செய்தவரும் இவரே என்பது குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும். 26 பாத்திரங்களையுடைய இந்நாடகம் 96 பக்கங்களைக் கொண்ட நூலாக 1881 டிசம்பரில் பதிப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது.

நாகூர் நெ.மதாறுசாகிபு நகுதா அவர்களுடைய குமாரர் முகம்மது நயினா மரைக்காயரால் இயற்றப்பெற்றது 'லால்கௌஹர்' எனும் நாடகமாகும். 13 பாத்திரங்களைக் கொண்ட இந்நாடகம் 112 பக்கங்களைக் கொண்டதாக 1901இல் பதிக்கப்பெற்றுள்ளது. கி.சீனிவாச பிள்ளையின் நாடகக் குழுவினரால் காதல் சுவை நிறைந்த இந்நாடகமும் தொழில் ரீதியாக நடத்தப் பெற்றுள்ளது. இந்நாடக ஆசிரியர் இசையில் பெரும் புலமை கொண்டிருந்ததால் இவரை அழைத்து மெட்டமைக்கச் செய்தமையும், அதற்காகத் தக்க மரியாதையினை இவருக்கு நாடகக் குழுவினர் அளித்துள்ளமையும் மனதிற்கொள்ளத்தக்கனவாகும்.

தெ.பொ.கிருஷ்ணசாமிப் பாவலரால் இஸ்லாமியப் பாத்திரங்களைக் கொண்ட 'புல்புல் ஆயான்' என்ற சமூக நாடகம் நடத்தப் பெற்றுள்ளது. வட இந்தியக் கதையின் அடிப்படையிலான இந்நாடகம் கவிதை நாடகமா அல்லது உரைநடை நாடகமா என்று அறிய முடியவில்லை. மேடையில் இரயில் வருவது போன்ற பல தந்திரக் காட்சிகளைக் கொண்ட இந்நாடகத்தை ஓரிஜனல் பாய்ஸ் கம்பெனியாரும் நடத்தியுள்ளனர்.

இலாவணிக்கலையில் பயிற்சி பெற்றிருந்த உறையூர் சித்திரகவி சையத் இமாம் பாவலர் அவர்கள் 'அலிபாதுஷா' என்ற கவிதை நாடகம் எழுதி அதில் தானே அடிசான் என்ற பாத்திரம் ஏற்றுச் சிறப்பாக நடத்தார் என்றும், மேலும் அவர் சிவவீலா, ஓட்டக்கூத்தர், வள்ளி திருமணம், ஞானசுவந்திரி போன்ற கவிதை நாடகங்களை இயற்றி அவற்றை எம்.கே.தியாகராஜ பாகவதர், டி.கே.எஸ்.சகோதரர்கள், நவாப் ராஜமாணிக்கம் ஆகியோருக்கு வழங்கினார் என்றும் குறிப்பிடுவர்.

இலங்கையைச் சேர்ந்த நாடகங்களுள் ஒன்று விதானைப் புலவர் எனப்படும் முகைதீன் கப்புடையாரின் 'கபுகாபு நாடக'மாகும். இவன், சீறாப்புராணத்திலுள்ள 'கபுகாபுப் படலத்தின் அடிப்படையில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் பேராசிரியர் கா.முகம்மது பாருக் அவர்கள் உரைநடையில் எபித்த திருநெல்வேலியிலிருந்து அகில இந்திய வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்ட 'கபுகா' எனும் நாடகம் நினைவுகூறத்தக்கது. இந்நாடகம் சதக்கதுல்லா அப்பாக் கல்லூரி ஆண்டு மலரிலும், பிற முஸ்லிம் முரசு பத்திரிகையிலும் பிரசுரிக்கப் பெற்றதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இலங்கையில் மன்னாற்பு பிரதேசத்தில் இஸ்லாமியரிடையே பல நாடக நூல்கள் தோன்றியதாக அறிய முடிகிறது. விதானைப் புலவரின் கபுகாபு நாடகம் உள்பட, பகீர்ப் புலவரின் சாந்தரூபி நாடகம், சப்தகன்னியர் நாடகம் முதலிய நாடகங்களும் தோன்றியிருக்கின்றன. இவ்வாறு இங்கு முஸ்லிம்களிடையே பரவலாக நாடக நூல்கள் தோன்றியதற்குக் காரணம் இப்பகுதியில் வாழும் கிறித்தவ மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த நாடக இலக்கியத்தின் தாக்கமாக இருத்தல் கூடும் என்பர்.

1976இல் பண்டிதர் குஞ்சித்தம்பியின் மட்டக்களப்பு மகாநாடு நினைவு மலரில் 'அலாவுதீன் நாடகம்' என்ற சிறிய கவிதை நாடகம் ஒன்று வெளிவந்துள்ளது. மாத்துறை காசிம் புலவர் என்பவர் 'ஷாப் பாதுஷா' என்ற நாடகத்தை எழுதி அதனை அவரே மேடையேற்றினார் என்ற குறிப்பும் கிடைக்கிறது.

'அராபிய இரவுகளில் கூறப்பெற்றுள்ள ஈராக் நாட்டின் மன்னன் ஹாரூன் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு கவிஞர் திலகம் சாரண பாஸ்கரனாரின் 'பிரிவை மாற்றிய பிரிவு' எனும் கவிதை நாடகம் அமைந்துள்ளது. 6 பாத்திரங்களையும், 10 காட்சிகளையும் கொண்ட இந்நவீன நாடகம் திருச்சி வானொலி நிலையம் நடத்திய நாடக விழாவினையொட்டி 17.4.71இல் ஒலிபரப்பானதாகும்.

மேற்கூறப்பெற்ற பல நாடகங்களில் சில நாடகங்கள் மட்டுமே நூல் வடிவில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன என்பது வருத்தத்திற்குரிய செய்தியாகும். இத்துறையில் இஸ்லாமியர்கள் தீவிர கவனம் கொண்டு மேலும் மேலும் முயன்றால் இங்குக் குறப்பிடப் பெறாத நாடகங்களும் கிடைக்கலாம். மேலும் தற்கால நவீன நாடகங்களிலும் நமது கவனம் செல்லல் வேண்டும். அங்கக்களப் பிரிவுகளுடன் தமிழில் இதுவரை வெளிவந்துள்ள கவிதை நாடகங்கள் ஏறக்குறைய 60 ஆகும். இந்நாடகங்களில் பெரும்பான்மையானவை நடப்பதற்குரியன அல்ல, படிப்பதற்குரியனவேயாகும். தற்கால நவீன நாடகங்களில் கவிதை நடையில் அமைந்த இஸ்லாமிய நாடகங்களைத் தேடிக்கண்டுபிடிக்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. பிறரைப் போலப் படிப்பதற்கு மட்டுமே உரிய வகையில் நாடகங்களை இயற்றுவார்களேயானால் நவீன நாடகத்துறையிலும் இஸ்லாமியரது பங்கு சிறப்பாக அமையும் என்பது உறுதி.

நாடக, நடப்புத் துறையில் ஈடுபட்ட இஸ்லாமியர்களும் உண்டு. இவன் பிழைப்பு ரீதியாக பங்கு கொண்டவர்களைக் குறிப்பிடலாம். 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கல்லிடைக்குறிச்சி மொய்தீன் சாயபு என்பவர் 'ஸ்பெஷல் நாடகக் கம்பெனி' போன்றவற்றில் நாடக நடிகராக இருந்து நாடகக்கலையை வளர்த்துள்ளார். சிறந்த பாடகராகவும் இவர் விளங்கியுள்ளார். இவரது பாணியைப் பின்பற்றியே எஸ்.ஜி.கிட்டப்பா புகழ்பெற்றுள்ளாரென்பது நோக்குதற்கு உரியதாகும்.

'பாய்ஸ் கம்பெனி'யைச் சேர்ந்த அறந்தாங்கி அப்துல் காதர் சிறந்த நாடக நடிகராக விளங்கியதுடன், பவளக் கொடி, அல்லி

அர்ஜுனா போன்ற திரைப்படங்களிலும் நடித்துள்ளார். இவரது நாடகம் தனி இசைத்தட்டாகவே வெளிவந்திருக்கிறது. நாடக நடிகர் வரிசையில் பழம்பெரும் நடிகராக விளங்கும் கடையநல்லூர் அப்துல் மஜீதும், பெண் வேடத்தில் நடித்துப் புகழ்பெற்ற சாப்ஜானும், எம்.கே.முஜ்தபாவும் குறிப்பிடத்தகுந்தவராவர்.

உறையூர் மொய்தீன் சாயபு அவர்கள் 'இராமானுகல சபா' என்ற ஓர் அமைப்பினை ஏற்படுத்தி நடத்தியுள்ளார். கந்தசாமி மு தலியார் போன்றோர் ஆசிரியப் பொறுப்பேற்றுப் பல நாடகங்களை மேடையேற்றவும், அவற்றின் வாயிலாகப் பல நடிகர்களை உருவாக்கவும் இராமானுகல சபா தக்க இடமாக விளங்கியிருக்கிறது.

தமிழ்க் கவிதை நாடக வரலாற்றை நோக்கும்போது ஒவ்வொரு வகை நாடக இலக்கியத்திலும் இஸ்லாமியர்களுடைய பங்கு குறிப்பிடத்தகுந்த முறையில் அமைந்துள்ளதை உணரமுடிகிறது. அவர்கள் படைத்த அவ்விவக்கியங்கள், பிற இலக்கியங்களை எப்போலவே நாடகவிலக்கியம் படைப்பதிலும் இஸ்லாமியர்கள் கைதேர்ந்தவர்கள் என்பதையும், மற்றவருக்கு எவ்வகையிலும் குறைந்தவர்கள் அல்லர் என்பதையும் பறைசாற்றி நிற்கின்றன. எவ்வகை இலக்கியமாயினும் அவ்வகை இலக்கியத்தில் மார்க்கப் பற்றும், மார்க்கக் கொள்கைகளும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாறு தெளிவுபடுத்தப்படும் கருத்துகள் சமயவெறியைத் தூண்டுவனவாக அமையாது சமய அறிவை வளர்ப்பனவாக ஒளிக்கின்றன என்பதனை எவராலும் மறுக்கவியலாது. மேலும் இவ்வடிப்படையில் நின்று அவ்வவ்விவக்கிய மரபுக்கேற்பப் படைப்பதிலும் இஸ்லாமியர்கள் வெற்றி கண்டுள்ளனர். எனவே, நாடக இலக்கியத்துறைக்கு இஸ்லாமியர்கள் ஆற்றியுள்ள தொண்டு பெருமைப்படத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ளதெனில் அது மிகையாகாது.

இஸ்லாமியப் பண்பாடும் தமிழ்ப் பண்பாடும்

முன்னுரை:

'இஸ்லாம் எங்கள் வழி - இன்பத் தமிழ் எங்கள் மொழி' என்பது தமிழக முஸ்லிம்களின் குறிக்கோளாகும். இஸ்லாமியப் பண்பாடும் தமிழ்ப் பண்பாடும் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு இரு கண்கள் போன்றவை; உயிரும் உடலும் போன்றவை. இவ்விரு பண்பாடுகளின் இயல்பையும் இயைபையும் தெரிந்து புரிந்து கொண்டு போற்றினால் நந்தமிழ் நாட்டு மக்களிடையே அன்பும் ஆதரவும் மலரும்; மக்கள் வாழ்வில் வளமும் நலமும் வளரும். பண்பாடு எனும் சொல்லின் பொருளை அறிந்து கொள்வது இற்குத் துணையாகும்.

'பண்பாடு' எனும் வினையின் அடியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல் 'பண்பாடு'. 'கல்சர்' (Culture) எனும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு நேர் தமிழ்ச் சொல்லாக இது ஆளப்படுகிறது. இது வேளாண்மை தழுவிய சொல். மேடு பள்ளமாகவும், கல்லும் கரடுமாகவும், புல்லும் புதருமாகவும், மரஞ்செடி கொடிகளாகவும் இருந்த வன்னிலத்தை, வேண்டாதவற்றையெல்லாம் அப்புறப்படுத்தி, சமன் செய்து, நீர் பாய்ச்சி, பரம்படித்து, உரமிட்டுப் பயிர் செய்வதற்கு ஏற்ற நன்னிலமாகப் பக்குவப்படுத்துவதைப் பண்படுத்தல் என்பார். சமுதாயத்தின் உறுப்பினராகிய மனிதர் மனிதர் உள்ள காம, குரோத, உபோல, மோக மத, மாச்சரியங்களை அகற்றி அன்பு நீர் பாய்ச்சி, அறிவு ஏர்ப்பட்டி உழுது, ஒப்புரவுப் பரம்படித்து, வாய்மை உரமிட்டுப் பக்குவப்படுத்தினால் அறப்பயிர் செழித்து வளர்ந்து பலன் தரும். இப்படி அமைவதையே பண்பாடு குறிக்கும்.

"பண்பாடு என்பது மனிதன் சமுதாயத்தில் ஓர் உறுப்பினன் என்ற நிலைமையில் அறிவு, நம்பிக்கை, அறவாழ்க்கை, சட்டம், வழக்கங்கள் முதலிய பற்றிப் பெற்ற ஒருவித வாழ்க்கை முறையாகும்" என்பார் இ.பி.டெய்லர்(1).

ஓரினத்தின் பண்பாடு அதன் இலக்கியம், நடையுடை, மொழி, கலைகள், குறிக்கோள், சமயம், சமயப்பொறை, அரசியல் கொள்கை, வரலாறு, சமுதாய நிலை, பெண்களின் நிலை, அறிவியற் சிறப்பு, கல்வி நிலையங்கள் முதலியன மூலம் விளக்கமுறுகிறது எனப் பேராசிரியர் தட்சிணாமூர்த்தி கூறுகிறார். (2) இவ்வடிப்படையில் இரு பண்பாடுகளின் இயல்புகளையும் இணைவையும் காணலாம்.

இஸ்லாம்:

ஆதி மனிதர் ஆதம் (அலை) கால முதல் இருந்துவரும் தொன்மையது இஸ்லாம். நபிகள் நாயகம் (சல்) தோன்றுவதற்கு முன்னர் உலகின் பல பாகங்களிலும் பல்வேறு காலங்களில் நபிமார்கள் தோன்றி மக்களுக்கு வழிகாட்டி வந்துள்ளனர். உலகில் நபிமார் அனுப்பப்படாத எந்த ஓர் இனமும் இல்லை என்று திருக்குர்ஆன் கூறுகிறது (35:24). இறைவன் ஒருவனே அவனுக்கு இணை துணை இல்லை; பெண்டு பிள்ளைகளில்லை, முற்றறிவுடையோன், அனைத்தையும் படைத்துப் பாதுகாப்பளிக்கும் வல்லவன்; அருளாளன்: அன்புடையோன். அவ்வொருவனின் படைப்பாகிய மனிதர் அனைவரும் சகோதரர்; ஒருவர்க்கொருவர் உதவி செய்து ஒற்றுமையாக வாழவேண்டும் என்பதே இஸ்லாம். இவ்வறிவார்ந்த கொள்கைகளை அறிந்த கெதே எனும் ஜர்மானிய அறிஞர் சிந்தனைத் திறனுள்ள ஒவ்வொருவரும் இஸ்லாத்தைச் சேர்ந்தவரே என்று குறிப்பிடுகின்றார். இன்றைய உலகிற்குப் பெரிதும் தேவையான நெறிகளைக் கொண்டது இஸ்லாம் என்று இக்கால அறிஞர் பெருமக்களும் கூறுகின்றனர். இவற்றால் இஸ்லாம் முன்னைப் பழமைக்கும் பழமையதாய்ப் பிள்ளைப் புதுமைக்கும் அப்பெற்றியதாய் விளங்கும் சிறப்பினை து என்பது புலனாகிறது.

தமிழ்: தமிழ் மொழியும் தொன்மைச் சிறப்புமிக்கது; வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முந்தியது.

'என்றுமுள தென்றமிழ்' எனும் கம்பராமாயணத் தொடரும்

பற்பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் - இந்தப்

பாரில் இருந்தறம் பூண்டவள்

அற்புதம் இன்னமுங் கண்ணியே - புது

அழகுதரும் தமிழ் அன்றையே - எனும் நாமக்கல் கவிஞரின் பாடலும் தமிழ்மொழியின் தொன்மைச் சிறப்பையும் புதுமைச் சிறப்பையும் புலப்படுத்துகின்றன.

"கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளுடன்

முன்தோன்றி மூத்த குடி" என்னும் ஐயனார்தனார் நூற்பா தமிழரின் பழமையையும் வலிமையும் விளக்குகிறது.

ஒன்று : நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் செயற்கரிய சாதனைகளையும் போதனைகளையும் அறிந்த தமிழ்த் தென்றல் திரு.வி.கல்யாணசுந்தரனார்.

அரேபியா நாட்டில் தோன்றி
மரபினை வாழச் செய்த
மகுமது நபியே - போற்றி
தரையினில் பொதுமை மல்கிச்
சகோதர நேயம் வாழக்
கரவிலா மறையைத் தந்த
கருணையே போற்றி! போற்றி!

ஆண்டவன் ஒருவன் என்னும்

என வியந்து போற்றுகின்றார்.

இங்கு இஸ்லா இஸ்லாத்தின் ஓரிறைக் கோட்பாடும் சமத்துவ சகோதரத்துவமும் வியந்து பாராட்டப்படுகின்றன.

ஓரிறைக் கோட்பாடு புதியதன்று. ஆதம் நபி முதலாக அனைத்து நபிமார்களாலும் போற்றப்பட்டு வந்தது. ஆதலின் ஏகத்துவம் தொன்றுதொட்டு இருந்துவரும் ஒரு மரபாகும். இம்மரபு மக்களால் தொடர்ந்து போற்றப்படவில்லை. பல தெய்வ வணக்கம் இடையிடையே புகுந்து செல்வாக்குப் பெற்றுவிட்டது. நபிகள் நாயகம் (சல்) அவர்கள் ஏகத்துவ மரபை நிலைநாட்டினார்கள். மாறி மறைந்து வந்த இம்மரபு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. உயிர் பெற்று இன்றும் வாழ்ந்து வருகிறது; என்றும் தொடர்ந்து வாழ்ந்துவரும் நிலைபேறும் பெற்றுவிட்டது.

ஓர் இறைவனால் படைக்கப்பட்டவரே உலக மக்கள்; தந்தை ஆதம் (அலை) அவர்களிலிருந்து தோன்றிப் பெருகிப் பரவிய வரே; எல்லா நபிமார்களும் எல்லோரும் ஒன்றே என்று போதித்துள்ளனர். இருந்தும் மக்களிடையே நிலத்தாலும் மொழியாலும் நிறத்தாலும் பிறப்பாலும் எண்ணற்ற வேற்றுமைகள் புகுந்துவிட்டன. ஏற்றத்தாழ்வுகள் மிகுந்துவிட்டன. சாதிக் கொடுமைகள் சகிக்க முடியவில்லை. இப்பிரிவினைக் கொடுமையைக் கண்ட பாரதியார்,

நெஞ்சு பொறுக்கு தில்லையே - இந்த
நிலைகெட்ட மனிதரை நினைத்து விட்டால்
கொஞ்சமோ பிரிவினைகள் - ஒரு
கோடியென்றால் பெரிதாமோ

என்று கொதித்தெழுகின்றார். இவ்வாறு நடைமுறையில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் மிகுந்திருந்த போதிலும் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் ஓரிறைக் கோட்பாட்டையும் மனித நேய ஒருமைப்பாட்டையும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர்.

'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்ற திருமுலர் பாடல் அடியும்,

'யாரும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற கணியன் பூங்குன்றனார் தொடரும்,

பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்

என்ற திருக்குறளும் இதற்குச் சான்றுகள்.

ஏகத்துவமும் சகோதரத்துவமும் இரு பண்பாடுகளிலும் இருந்து வருகின்றன. எனினும் நடைமுறையில் பல பேதங்கள் வந்து புகுந்துவிட்டன. இந்நாட்டின் பழங்குடியினர் ஒதுக்கப்பட்டனர்; ஒடுக்கப்பட்டனர்; தாழ்த்தப்பட்டனர்; தள்ளிவைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் உரிமை வேட்கை கொண்டு சமூக அந்தஸ்து வேண்டித் தவித்தனர். சமத்துவமும் சகோதரத்துவமும் நடைமுறையில் உள்ள இஸ்லாத்தில் இப்பழங்குடியினர் பலர் இணையலாயினர்.

இஸ்லாம் வாளால் பரப்பப்பட்டது என்னும் பொய்யான தவறான கருத்தைப் பரப்பி வந்துள்ளார்; இவர்களைப் பாரதம் மன்னிக்காது. கைபர் கணவாய் வழி இஸ்லாம் இந்தியாவிற்கு வரவில்லை. முஸ்லிம் வணிகர்கள் கடல் வழி வந்துள்ளனர். மேற்குக் கடற்கரையிலும் கிழக்குக் கடற்கரையிலும் குடியேறினர். இவர்களின் நேர்மையும் வாய்மையும், தூய்மையும், சகோதர நேயமும் தமிழ் மக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. இஸ்லாமியச் சுடர்களான சூபிகளின் தூய்மையும் சேவையும் இந்நாட்டு மக்களை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. ஆதலின் பலர் விரும்பி மதம் மாறினார்களே தவிர, வலிந்து மதமாற்றம் செய்யப்படவில்லை.

'மதத்தில் கட்டாயமில்லை' (2:256) என்றும்

'உங்கள் வழி உங்களுக்கு, எங்கள் வழி எங்களுக்கு 106:6) என்று திருக்குர்ஆன் கூறுகிறது.

ஆதிக்க ஆசை படைத்த சில மன்னர் படையெடுத்து வந்தனர்; இந்திய மக்களைத் தாக்கினர்; நாடு நகரங்களையும் சில வேளைகளில் கோயில்களையும் தாக்கிக் கொள்ளையிட்டுப் பொன்னையும் பொருளையும் வாரிச் சென்றனர் என்பர். இப்படிச் செய்தவர் மிகச்சிலரே. இவர்கள் மட்டுமா இப்படிச் செய்தனர்? இந்திய நாட்டுப் பிற சமய மன்னர்களில் பலரும் பகையரசர் நாட்டு விளைநிலங்களையும் நகரங்களையும் கோட்டை கொத்தளங்களையும் ஏன் கோயில்களையும் அழிக்கவில்லையா? இவ்வாறு செய்வது அறமன்று. எனினும் இதனை அரசியல் தர்மமாக ஆதிக்க வெறியினர் கொண்டுள்ளனர்.

சமயப்பொறை: பாரதத்தின் முதல் குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் இராஜேந்திரபிரசாத்,

"இந்துக் கோயில்களுக்கும் திருத்தலங்களுக்கும் முஸ்லிம் மன்னர்களால் ஏற்பட்ட நாசத்தை எடுத்துரைப்பதைப் போல் அவர்கள் இந்துக் கோயில்களுக்கும் திருத்தலங்களுக்கும் வழங்கியுள்ள அறக்கட்டளைகளையும் அறிஞர் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவரானால் பயனுள்ள பணியாக அமையும்"

என்று கூறியுள்ளார்.

இந்துக்களின் கடும் பகைவர் என்று வெள்ளயரால் திட்டமிட்டுப் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்ட ஓளரங்கசீப் மன்னர் ஜகதாம்புலி ஷிவ் சங்கர் மந்திர் 'உஜ்ஜினியிலுள்ள மகா காலேசுவரர் கோயில், சித்திரக் கூடத்திலுள்ள பாலாஜி கோயில், ஷத்ரன்ஜே ஜெயின் கோயில், கௌகத்திலுள்ள அம்பராந்த் கோயில்' காசி ஆலயம் மேலும் சீக்கியரின் குருத்துவாரங்கள் முதலியவற்றிற்கும் ஓளரங்கசீப் ஜாகிர்கள் வழங்கியுள்ளார் என்று ஆவணங்கள் கூறுகின்றன. ஓளரங்கசீப் படையில் இந்து வீரர்களும் இந்துத் த

எபதிகளும் இருந்திருக்கின்றனர் என்பன போன்ற வரலாற்று உண்மைகளை கவி.காமு.ஷெரிப் விளக்குகிறார். 4 திப்பு சுல்தான், கோவை குறிச்சி செல்லாண்டி அம்மன் கோயிலுக்கும், சேலம் மின்னக்கல் கோபால கிருட்டினர் கோயிலுக்கும் கொடையளித்துள்ளார். இப்படி எத்தனையோ அறச்செயல்களைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார் கல்வெட்டறிஞர் புலவர் இராச. 5.அவற்றுள் சில வருமாறு:

மதுரை, கோரிப்பாளையம் பள்ளிவாசலுக்குக் கூன்பாண்டியன் கோவிலுடி, சொக்கிலும், வீவினும், கண்ணானேம்பல், சிறுதுரை, திருப்பாவை ஆகிய ஊர்களை தானமாக அளித்தார். இதனை வீரப்ப நாயக்கன் உறுதிப்படுத்தி அங்குக் கல்வெட்டும் பெரித்தார். 'சிவமயம்' என்ற தொடங்கும் அக்கல்வெட்டு இன்றும் அப்பள்ளிவாசலில் உள்ளது. நாயக்க அரசியர் மீனாட்சியும் மங்கம்மாளும் திருச்சியிலும் மதுரையிலும் பல பள்ளிவாசல்களுக்கும் இஸ்லாமியப் பெரியார்களுக்கும் கொடையளித்தனர். இராமேசுவர ஆபில் காபில் தர்காவிற்கும், ஏறுவாடி சையது இபுறாகீம் வலிதர்காவிற்கும் முத்துக்குமாராகிய ரகுநாத சேதுபதி பெருங்கொடைகள் அளித்தார். தஞ்சை மராட்டிய மன்னர் குடும்ப மேற்பார்வையில் வடக்கு அலங்கம் பட்டே உசேன் தர்கா போன்ற பல நிறுவனங்கள் உள்ளன. பிரதாபசிங் நாகூர் தர்காவின் முன்புள்ள நிலைக் கோபுரத்தை நிறுவினார்.

சேதுபதியின் இனிய நண்பராகவும், அமைச்சராகவும் வள்ளல் சீதக்காதி விளங்கினார் என்பர். குலசேகரப் பாண்டியனுக்கு பிள்ளைப் பட்டமுடைய தகியதீன் என்பார் அமைச்சராக இருந்தார்.

இந்துக் கோயில்களுக்கும் பிற சமய ஆலயங்களுக்கும் முஸ்லிம் மன்னர்கள் மான்யம் அளித்தனர். தமிழ் முஸ்லிம் பெருமக்களும் இந்து சமயக் கோயில்களுக்கும் உதவியுள்ளனர். நெல்லையப்பர் கோயிலில் உள்ள உமா மகேசுவரர் சிலை அன்வருதீன் என்பவரால் செய்தளிக்கப்பட்டது. இலுப்பூர் பெருமாள் கோயில் கொடிக் கம்பம் செய்து கொடையாக அளித்தார் சையத் அலிகான்.

இவைபோன்ற பல செய்திகள் கல்லின் மேல் எழுத்தாக உள்ளன.

தாக்கமும் தனித் தன்மையும்: இஸ்லாம் இந்து சமயத்தின் அடிப்படைத் தன்மையை மாற்ற முயலவில்லை. எனினும் இஸ்லாத்தின் சகோதரத்துவமும், சமத்துவ உணர்வும் ஓரிறைக் கோட்பாடும் இந்தியச் சிந்தனையாளர்களிடத்தும் சீர்திருத்தக்காரர்களிடத்தும் அழுத்தமாகப் பதிந்துள்ளன. பல தெய்வவழிபாட்டையும் சாதிப் பிரிவினையையும் கண்டிக்கும் நிலை தென்னகத்தில் தோன்றியது என்று இஸ்லாம் இந்து சமயத்தில் செலுத்திய செல்வாக்கு பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர் சோப்ரா கூறுகிறார். தமிழ்நாட்டுச் சித்தர்கள் தீவிர சீர்திருத்தக்காரர்களாக விளங்கியது இஸ்லாத்தின் செவக்கினால்தான் என்றும் கூறுவர்.

நட்ட கல்லை தெய்வமென்று
நாலுபுட்பம் சாற்றியே
சுற்றிவந்து மொளமொன்று
சொல்லும் மந்திரம் மேதடா
நட்ட கல்லும் பேசுமோ
நாத னுள்ளிருக் கையில்
சுட்ட சட்டி சட்டுவம்
கறிச் சுவை யறியுமோ

என்ற சில வாக்கியர் பாடலும், இராமனந்தர் சாதி வேறுபாடின்றி மாணாக்கர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டதும் இதற்குச் சான்றுகளாகும்.

நாட்டுப்பற்று : கி.பி.14 ஆம் நூற்றாண்டில் மாலிக்காபூர் தென்னகத்தின் மீது படையெடுத்தபோது பாண்டிய நாட்டுப் படைத் தளபதியாகிய முஸ்லிம் வீரர் அவரை எதிர்த்துப் பாண்டியர்க்காகப் போரிட்டு நாட்டுப் பற்றைக் காட்டியுள்ளார்.

மொழிப்பற்று : முஸ்லிம்கள் மொழிப்பற்றிலும் சிறந்துள்ளனர். இலக்கியங்கள் படைத்துள்ளனர். நூல்கள் இயற்றியுள்ளனர். சேராறு, ஆணம், உண்ணுதல், பசியாறுதல், நோன்பு, தொழுகை, வணக்கம், எழுவான், படுவான், பொழுது வணங்கிப்பூ முதலிய செந்தமிழ்ச் சொற்களை வழக்கிறந்து போகாமல் வழங்கி வருகின்றனர். ஏறத்தாழ 5000 அரபி, உருது, பாரசீ ஆகிய மொழிச் சொற்களை வழங்கித் தமிழுக்கு வளம் சேர்த்துள்ளனர் என்று முனைவர் அ.தட்சிணாமூர்த்தி கூறுகிறார்.7

1947ல் நம் இந்திய நாடு வெள்ளையர் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றதும் ஆட்சி மொழியைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முயற்சி நடைபெற்றது. அரசியல் நிர்ணய சபையில் விவாதம் நடந்தது. அப்போது காயிதே மில்லத் முகம்மது இஸ்மாயில் தொன்மைச் சிறப்பும் இலக்கிய வண்மைச் சிறப்பும் கொண்ட தமிழ் மொழியே தேசிய மொழியாகும் தகுதி பெற்றது என்று முழங்கினார்.8

இலக்கியம் : இலக்கியத்திலும் இரு பண்பாடுகளும் இணைந்து தத்தம் இயல்பு காத்துள்ளன. தமிழ் மொழி தொன்மை நலம் மட்டுமல்லாமல் இலக்கிய வளமும் மிக்கது. சங்க காலத்தில் தனிச் செய்யுட்கள் தோன்றின. இடைக்காலத்தில் காப்பியங்கள் எழுந்தன. பிற்காலத்தில் பிரபந்தங்களும் புராணங்களும் பிறந்தன. நால்வகைப் பாக்களும் மூவகைப் பாவினங்களும் பிற பாடல் வடிவங்களும் பல்கிப் பெருகின. இவை இயல் இசை நாடகங்களாகப் பரிணமித்தன. இவ்வனைத்துப் பாடல் வடிவங்களிலும் இலக்கிய வடிவங்களிலும் முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள் எண்ணற்ற இலக்கியக் கருவூலங்களைப் படைத்துத் தித்திக்கும் முத்தமிழுக்கு வளஞ் சேர்த்துள்ளனர். 25 பைந்தமிழ்க் காப்பியங்களைப் படைத்தளித்துள்ளனர். பிரபஞ்சங்கள் பலவும் படைத்துள்ளனர். படைப்போர், முனாஜாத், கிஸ்லா, நாமா, மஸ்அலா, ஏசல், நொண்டி நாடகம், திருமண வாழ்த்து ஆகிய புதுவகை இலக்கியங்களையும் அறிமுகம் செய்துள்ளனர். இதுகாறும் ஏறக்குறைய 1200 இஸ்லாமியச் செய்யுள் இலக்கியங்கள் பற்றிய விவரங்கள் கிடைத்துள்ளன. உரைநடை நூல்களோ ஏராளம். இவ்விவிலக்கியங்களில் இஸ்லாமிய மரபும் தமிழ் மரபும் கைகோர்த்துக் களிநடம் புரிகின்றன.

இஸ்லாமிய இலக்கியங்களின் பாடுபொருட்கள் நபிகள் நாயகம், பிற நபிமார்கள், கலிபாக்கள், இறை நேசச்செல்வர்கள் முதலியோரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளும், இஸ்லாமிய புனிதத்தலங்கள், நெறிமுறைகள், வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் முதலியனவுமாகும். இப்பாடு பொருள்களைக் கொண்ட இலக்கியங்களில் இரு பண்பாடுகளும் இணைந்து வருவதைக் காணலாம். தமிழறிஞர் தெ. பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் உமறுப் புலவரைப் பற்றிக் கூறும்போது,

"இஸ்லாம் தமிழ் என்ற இரண்டு பண்பாடுகளும் தங்களின் தனித்தன்மை இழந்து போகாமல் இணைந்து அளவளாவி உலக

அரங்கிற்கு உயரவேண்டும் என்று என்று உமறுப்புலவர் கனவு கண்டார்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். 6 இது உமறுப் புலவருக்கு மட்டும் உரியதன்று; முஸ்லிம் தமிழ்ப்புலவர் அனைவர்க்கும் பொருந்தும்.

தண்டியலங்காரம் கூறும் காப்பிய இலக்கணங்களைப் போற்றியுள்ளனர். தொல்காப்பியமும் யாப்பருங்கலக்காரிகையும் அகப்பெருள் புறப்பொருள் இலக்கண நூல்களும் கூறும் விதிமுறைகளைப் பின்பற்றியுள்ளனர். தமிழ் இலக்கிய மரபுகளையும் போற்றியுள்ளனர். ஆனால் இஸ்லாமிய நெறிமுறைகளுக்கு முரண்படாமல் பாடியுள்ளனர். வறண்ட அரபுப் பாலவனத்தைப் பாட வந்த இப்புலவர்கள் தமிழ்ச் சோலை வனத்தையே தீட்டிக் காட்டுகின்றனர். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் வருணிக்கப்படுகின்றன. தமிழகத்து மலர்களும் கனிகளும் பூத்துக் காய்த்து, கனிந்து குலங்குகின்றன. விலங்குகளும் பறவைகளும் காணப்படுகின்றன. பெண்கள் திலகமணிகிறார்கள், ஆரத்தி எடுக்கப்படுகிறது. காளி, மன்மதன், திருமகள், சூர் முதலியோர் வருகின்றனர். ஆதிசேடன், கற்பகத்தரு, சிந்தாமணி, பாற்கடல், அமுதம், ஆலகாலம், இமயம், மேரு எண்டிசைக்கிரிகள், நாற்குலம், ஐம்பத்தாறுதேயம், வேதாளம், இருக்கு வேதம் எல்லாம் கூறப்படுகின்றன. மண ஊர்வலம் வரும்போது மணமகனைக் காண ஏழு பருவ மகளிரும் வந்து மணம் பறிகொடுக்கின்றனர்.

இவ்வாறு தமிழ்ச் சூழலில் காப்பியத்தை நடத்திச் செல்வது தமிழ் மக்கள் விரும்பிப் படிக்கவேண்டும், இலக்கணக் குறை ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான்.

இஸ்லாமிய மரபுகளை அவர்கள் போற்றியுள்ளனர். இஸ்லாம்தான் இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் அடிப்படை ஆதலின் இறைவனுக்கே வணக்கம் கூறுகின்றனர். நபிமார்களுக்கும் ஏனைய மார்க்கச் சான்றோர்களுக்கும் வாழ்த்துப் பாடுகின்றனர். ஓரிறைக் கோட்பாட்டை ஒருபோதும் விட்டுவிடவில்லை. தலைமாந்தரை ஒருமையிலும் அன், ஆன், அள், ஆள் விசுவாசத்துடன் கூறுவதில்லை; அர், ஆர் சிறப்பு விசுவாசத்துடன் குறிப்பிடுகின்றனர். தலை மகளிர் வருணனைகளில் விரசம் தோன்றாது பார்த்துக் கொண்டுள்ளனர். அங்க வர்ணனைக்குப் பதிலாகப் பண்புச் சித்திரங்களைப் படைத்துக் காட்டுகின்றனர்.காதலிலும் தரம் கெடாமல் கண்ணியம் காக்கின்றனர்.

அண்ணல் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் அன்னை ஆமினாவைக் கன்னிப் பெண்ணாகக் காட்ட வந்த கவிஞர் உமறு,

அறந்தினுக் கில்லிடம் அருட்கோர் தாயகம்
பொறுத்திடும் பொறுமையில் பூமிக்கென் மடங்கு
உறைப் பெருங் குலத்தினுக் கொப்பிலா மணிச்
சிறப்பினுக் குவமை யில்லாத செவ்வியே

(நபியவதார-11)

என்று பண்பழகையே வர்ணிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கதிஜா நாயகியார் ஏற்கனவே இருவரை மணந்து விதவையானவர்; 40 வயதானவர் என்பது வரலாறு. தமிழ்க் காப்பிய மரபைப் போற்றி அவரைக் கன்னி பெண்ணாகவே உமறு வர்ணிக்கிறார். அகப்பொருள் இலக்கணத்திற்காகச் சில காட்சிகளையும் அமைத்துக் காட்டுகிறார். ஆனால் கண்ணியத்தைக் காக்கத் தவறவில்லை. நபிகள் நாயகத்தைக் கண்டு அழகு வெள்ளத்தில் திளைத்து மணம் பறிகொடுத்த கதிஜாவை, பார்த்தகண் பறித்து வாங்கப் படாமையால் நறவம் சிந்தப் பூத்தகொம் பனைய மெய்யின் நானெனும் போர்வை போர்த்து கூர்த்தவா வெளிப்படாமல் கற்பெனும் வேலி கோலி சேர்த்ததன் உளங்காணாது திருந்திழை வருந்தி நின்றார் (பாதை போந்த படலம்)

என்று சித்திரிக்கிறார். அண்ணலும் 'காரிகை வடிவை கண்ணால் நோக்கியும் நோக்காதும் போல' சென்றார்கள் என்று கூறுகிறார். எட்டையபுரத்து உமறு கத்தாப் புலவர் பாடியதாக அமைந்துள்ள சீதக்காதி திருமண வாழ்த்து இலக்கியத்திலும் தமிழ் மரபுகள் மிகுந்துள்ளன. திருமண நிச்சயம் பண்ணுவது, பந்தக்கால் நடுவது, பந்தல் தோரண அலங்காரம், மணவறை அமைப்பது, தாலிகட்டுவது, சீர்வரிசை ஆடை, அணி அலங்காரம், விருந்து முதலிய வர்ணனைகளில் தமிழ் மரபு மிகுந்திருப்பதை காணலாம்.

மஸ்தான் சாகிபு பாடல்களில் சித்தர் சொல்லாட்சி மிகுந்துள்ளது. சிவராஜயோகம், சிவன், சச்சிதானந்தம், அகத்தீசன், நந்தீஸ்வரன், மனோன்மணி, தாட்சிணார்த்தம் முதலிய சொற்கள் ஆளப்பட்டுள்ளன. இவை இந்து சமயக் கடவுளரையும் அவர்தம் வடிவங்களையும் குறிப்பிடுவனவல்ல. சிலவற்றை அவற்றின் உண்மைப் பொருளிலும், சிலவற்றைக் குறியூடுகளாகவும் ஆளுகிறார்.

சிவராஜ யோகம் - யோகவகையில் ஒன்று.
சிவம் - மங்கலம், நன்மை - செம்மை
சச்சிதானந்தம் - உண்மை, அறிவு, இன்பம்
அகத்தீசன் - அகத்திலுள்ள இறைவன்
நந்தீஸ்வரன் - சித்தர் தலைவன் (இறைவன்)
தட்சிணார்த்தம் - குருவாக வந்து உபதேசித்தல்.

இவ்வாறு இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவர்கள் இஸ்லாமியக் கொள்கைளைத் தமிழ் மரபில் ஏற்றிக் கூறுவர்.

பல முஸ்லிம் புலவர்கள் முஸ்லிம் அல்லாதவர்களையும் பாடியுள்ளனர். புலவர் நாயகம் முஸ்லிமல்லாதார்க்குச் சீட்டுக் கவி அனுப்பியுள்ளார். குலாம் காதிரு நாவலர் மதுரைப் பிள்ளை பேரில் ஒரு கோவை இலக்கியம் பாடியுள்ளார். பாண்டித்திரைத் தேவரைப் போற்றி மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் புலவர் ஆற்றுப்படை இயற்றியுள்ளார். சதாவதானம் செய்குத் தம்பிப் பாவலர் அழகப்பா கோவையும், சசியோத்தமன் கோவையும் செய்துள்ளார். தமிழன்னை மீது இனிய ஒரு பாடலும் தீண்டாமை ஒழிப்பு, மது ஒழிப்பு பற்றிய தேசியப் பாடல்களும் பாடியதுடன் அன்பர்களின் விருப்பத்திற்கேற்ப சிவன், முருகன், சரஸ்வதி, திருமால் முதலியோர் பற்றிப் பாடல்களியற்றித் தந்துள்ளார். அருட்பா - மருட்பா பூசலில் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டு இராமலிங்க சுவாமிகள் பாடல், அருட்பாவே என்று நிறுவினார். போடி கான் முகம்மதுப் புலவர் ஆசியச் சுடர் என்று புத்தரைப் பற்றிப் பாடியதுடன் பல தேசியப் பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார். கம்பம் பீர்முகம்மதுப் பாவலர் தேசத்தலைவர்களைப் போற்றி காந்தி மாலிகை எனும் நூல் செய்துள்ளார். முத்தண்ணா என்னும் நாவலையும் படைத்துள்ளார். திருவையாறு அப்துல் கபூர், முருகன் பற்றியும் மற்றும் இந்து சமயப் பெரியார்களைப் பற்றியும் சித்திரக் கவி புனைந்துள்ளார். சதாவதானம் செய்குத் தம்பி பாவலர், பா.தாலுத்ஷா, திருச்சி பிச்சை இப்ராஹீம் புலவர், உடுமலைப்பேட்டை கா.நயினார் முகம்மது ஆகியோர் கம்பராமாய

ண விரிவுரை நிகழ்த்தி இந்து சமய இலக்கிய அன்பர்களுக்கு மகிழ்வுட்டினர். இன்றும் பல முஸ்லிம் அறிஞர்கள் இப்பணியை யத் தொடர்ந்து நடத்தி வருகின்றனர். அவருள் நீதிபதி மு.மு.இஸ்மாயில் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

இந்து சமயப் புலவர்களும் எழுத்தாளர்களும் அல்லாஹ், நபிகள் நாயகம், முஸ்லிம் வள்ளல்கள் மற்றும் பல பாடு பொருட்களைக் கொண்டு பாடல்களும் நூல்களும் கட்டுரைகளும் இயற்றியுள்ளனர். பாரதியார் பாடல் தொகுப்பில் அல்லா பற்றிய பாடல்கள் உள்ளன. நபிகள் நாயகத்தின் இறை நம்பிக்கை பற்றி உரைநடையில் பாராட்டியிருப்பதுடன், முஸ்லிம்களைப் பற்றியும் இஸ்லாம் பற்றியும் அவர் எழுதியுள்ளார். கவிஞர் தி.ச.மு.மேகலை, கவிஞர் கோபாலசாமி, ஈரோடு தமிழன்பன், கவிஞர் க.ரா.பெருமாள், பொற்கிழிக் கவிஞர் சண்முகம், செளந்தரா கைலாசம் முதலியோர் இஸ்லாம் பற்றிப் பாடியுள்ளனர். அ.லெ.நடரா சன், டாக்டர் வித்தியானந்தம், முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ.விசுவநாதம், சிலம்பொலி செல்லப்பன், சித்துவிங்கன் முதலியோர் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களைப் பற்றியும் இஸ்லாத்தைப் பற்றியும் நூல்களியற்றியுள்ளனர்.

அச்சக்கலை அதிகமாகப் பரவாதிருந்த காலத்தில் இஸ்லாமிய நூல்கள் பலவும் இந்து சமயத் தமிழர்களால் நடத்தப்பட்ட அச்சுக்களிலேயே அச்சிடப்பட்டுள்ளன. சில முஸ்லிம் புலவர்களுக்கு இந்து சமயச் செல்வர்கள் புரவலராகவும் இருந்துள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக: ஆலிப் புலவர் தம் மிஹாஜ் மாலையை அரங்கேற்ற முஸ்லிம் செல்வர்கள் உதவ முன்வராதபோது பாவாடைச் செட்டியார் உதவியுள்ளார். முஸ்லிம் வள்ளல்கள் முஸ்லிம் அல்லாத தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்துள்ளனர். வள்ளல் சீ தக்காதி படிக்காகப் புலவருக்கும், கந்தசாமிப் புலவருக்கும் வரையாது வழங்கியுள்ளதைப் பலரும் அறிவர்.

பெண்கள் : இசுலாத்தில் பெண்களுக்குப் போதுமான உரிமைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. படிப்புரிமை, சொத்துரிமை, மணம் புரிவது, மணவிலக்கு, மறுமணம் முதலியவற்றில் உரிமை எனப் பல உரிமைகள் உண்டு. மணமகன் பெண்ணுக்கு அன்பளிப்புத் தொகை வழங்க வேண்டும். இது மகர் எனப்படும். சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமுதாயத்திலும் மணமகன் மணமகளுக்குப் பரிசளிக்கும் வழக்கம் இருந்தது. எப்படியோ வரதட்சிணைக் கொடுமை புகுந்து, வளர்ந்துவிட்டது. ஒருவேளை பெண்ணுக்குச் சொத்துரிமை இல்லாதிருந்ததால் இப்படி நேர்திருக்கலாம். (இது இஸ்லாமியப் பண்பாட்டின் தாக்குமாகும்). இருப்பினும் வரதட்சிணைக் கொடுமை வளர்ந்துவிட்டது. இது முஸ்லிம் சமுதாயத்திலும் ஊடுருவிவிட்டது. இத்தீமை கண்ட இறைநகர் மறைமணி என்ற ஒரு முஸ்லிம் பெண்பாற் புலவர்.

கைக்கூலி வாங்குகின்ற கயவனே - நீயும்
கையிழந்த காலிழந்த முடவனோ
மெய்வருந்த உழைத்திடுவாய் மூடனே - பெண்கள்
உய்யும் நெறி நீயறிவாய் நீசனே.

என்று சாடுகிறார்.

உணவு : தமிழர் உணவில் நெல்லரிசி முக்கிய இடம் வகிக்கிறது. ஊனும் மீனும் உண்டு வந்தனர். சங்க இலக்கியத்தில் ஊன் சோறும் மதுவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இஸ்லாத்தில் மது விலக்கப்பட்டுள்ளது. முஸ்லிம்கள் அறிமுகப்படுத்தியுள்ள பலவு என்னும் பிரியாணி தமிழ்நாட்டில் பலராலும் விரும்பி உண்ணப்படுகிறது. மிட்டாய், ஜிலேபி போன்ற இனிப்புகளும் முஸ்லிம்கள் அறிமுகப்படுத்தியவை என்பர்.

உடை : சங்க காலத்தில் பெரும்பாலும் தமிழர் இடையிலே ஒரு முண்டும் மேலே ஒரு துண்டும் அணிந்தனர். உடுப்பது இரண்டே எனும் தொடர் இதனை உணர்த்தும்; இடையிலே கட்டுவதை வேட்டி என்பர். முஸ்லிம்கள் லுங்கி என்னும் கயிலியை அணிவர். இந்துக்களில் பெரும்பாலோர் இரவு நேரங்களில் லுங்கியே அணிந்து வருகின்றனர்.

திருமணம் : பெண்ணின் இசைவு திருமணத்திற்கு இன்றியமையாதது. திருமணம் ஐமா அத்தார் முன் நிகழும். பெண்ணின் இசைவு இன்றியமையாதது. ஈ.வெ.ரா. பெரியாரும் அவரைச் சார்ந்தோரும் தொடங்கி தொடர்ந்து நடந்து வரும் வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் என்னும் சீர்திருத்த திருமணம் இதன் பிரதிபலிப்பு எனலாம்.

நம்பிக்கையும், பழக்க வழக்கங்களும் பயணம் செல்லும்போது சகுனம் பார்ப்பது தமிழர் பழக்கம். பூனை குறுக்கிட்டால் பயணம் கெடும். பல்லி ஒலிப்பது, பறவை செல்லும் பக்கம் முதலியன சகுனம் பார்ப்பதில் அடங்கும்; ஒன்றைத் தொடங்கும்போது நாளும் கோளும் பார்ப்பதும் தமிழர் பண்பாடு. குறிபார்ப்பதும் உண்டு. இவை இஸ்லாமியப் பண்பாடல்ல. எனினும் பல முஸ்லிம்கள் இவற்றைப் போற்றி வருகின்றனர்.

தீய ஆவிகள் : பேய், பிசாசு போன்ற தீய ஆவிகள் மயானக் கரையில் திரியும் என்று தமிழர் நம்பி வந்துள்ளனர். பேயோட்டவும் செய்துள்ளனர். இந்த நம்பிக்கை முஸ்லிம்களிடமும் ஊடுருவிவிட்டது.

விழாக்கள் : இந்திர விழா, இளவேனில் விழா முதலிய பல விழாக்களைப் பண்டையத் தமிழர்கள் கொண்டாடினர். தற்போது தமிழரால் பொங்கலும், தீபாவளியும் கொண்டாடப்படுகின்றன. முஸ்லிம்களுக்கு ஈகைத் திருநாளும் தியாகத் திருநாளும் இருபெரும் விழாக்கள். தீபாவளியன்று முஸ்லிம் சிறுவர் பட்டாக வெடித்து மகிழ்வதும் உண்டு.

இறப்பு : இறப்பை எவராலும் தடுக்க முடியாது. இந்துத் தமிழர், வினைக்கேற்ப மறுபிறப்புண்டு என்ற நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். இறந்தபின் உடம்பை அடக்கவோ, எரிக்கவோ செய்வர். எரிப்பது இஸ்லாமியப் பண்பாடன்று. மறுபிறப்புக் கோட்பாட்டிலும் உடன்பாட்டில்லை. அடக்கச் செல்லும்போது ஆரவாரம் இருக்காது. இறந்தவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிய பயன்படுத்திய பொருட்களைப் படைப்பது தமிழ்ப்பண்பாடு. சமாதி வழிபாடும் உண்டு. இஸ்லாத்தில் இவ்விரண்டும் மறுக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் முஸ்லிம்களில் சிலர் இவற்றைப் போற்றி வருகின்றனர்.

கலைகள் : சிற்பம், ஓவியம், இசை, நாடகம் முதலியன பண்பாட்டின் இனிய கூறுகளாகும். உருவங்களை மண்ணிலோ மரத்திலோ உலோகங்களிலோ படைப்பர். உருவம் படைப்பது, இஸ்லாமிய மரபன்று. ஆனால் கட்டடக்கலையில் முஸ்லிம்கள் ஒரு தனி நிலையையே உருவாக்கியுள்ளனர். ஓவியமும் நாடகமும் தமிழரிடம் உயர்ந்த இடம் பெற்றுள்ளன. வேடம் தரிப்பதை இஸ்லாம் வரவேற்பதில்லை. ஆனால் இசைக்கலையில் தங்கள் முத்திரைகளைப் பதித்துள்ளனர். அரபி, ஹுஸைனி ஆகிய ராகங்களும் சிதார், கஞ்சிரா ஆகிய இசைக்கருவிகளும் சான்றுகள்.

முடிவுரை : இவ்விரு பண்பாடுகளும் வேறுபட்டுள்ளன. ஆனால், இணைந்து சங்கமமாகி உள்ளன. எனினும் தனித் தன்மை காத்துள்ளன. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை விளக்கம் பெறுகிறது. இதனைப் புரிந்து கொண்டால் வெறுப்பே? பகை ஏது?

1. கலைக் களஞ்சியம், தமிழ் வளர்ச்சி இயக்கம், சென்னை தொகுதி 6.
2. தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், அ.தட்சிணாமூர்த்தி தஞ்சை, 1980, ப.4.
3. இஸ்லாமியப் பண்பாடும் தமிழ்ப் பண்பாடும் எஸ்.எ.சுலைமான், இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கழகம் திருச்சி 1978, ப.17-18.
4. இஸ்லாம் இந்து மதத்திற்கு விரோதமானதா? கலைமாமணி கவி.காமு.ஷெரிப் சீதக்காதி வெளியீட்டகம் சென்னை 1985, பக் 32-33,38.
5. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் ஓர் அறிமுகம் சீதக்காதித் தமிழ்ப் பணிக் கழகம், டாக்டர் ஜாகிர் ஹுசைன் கல்லூரி இளையான்குடி 1980, பக் 72-81.
6. சீறா ஆய்வுத் திரட்டு, டாக்டர் ஜாகிர் ஹுசைன் கல்லூரி, இளையான்குடி, ப.2.
7. தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும் ப. 315.
8. காயிதே மில்லத் நினைவு மலர், முஸ்லிம் அனாதை நிலையம், பாலையங்கோட்டை 1990, ப.211.

கிராம தேவதைகள்

ஏ.வி. ஜயசந்திரன் M.A., B.L., Dip. P.P.A.

தமிழ் நாட்டு நாகரிகம் கிராமியச் சூழலில் காணலாம்; கிராம வளர்ச்சியே நகர் வளர்ச்சியின் உயிர்நாடி. கிராமங்கள் வளர்த்த கலைகளையே நகரத்தார் மெருகு கொடுத்து மகிழலாயினர். தமிழகத்தின் கிராமங்கள் தெய்விகத்தின் பண்ணையாக விளங்கின. கிராமதேவதைகள் பல சரித்திரப் பின்னணியுடையவை.

வேத ஆகம முறைப்படி தொழுது வந்த கடவுள்கள் மட்டுமன்றி, தமிழகத்திலே கிராம தேவதைகள் எனப் பல தெய்வங்களைக் குக்கிராமங்கள் தோறும் மக்கள் வணங்கி வந்தனர். எங்கெல்லாம் மலையுண்டோ, அங்கெல்லாம் தனிச்சிறப்புடன் விளங்கி இயற்கையொடு எழிலாட்சி செய்து வந்த கொற்றவையைப் போன்று, கிராம மக்களால், போற்றி, அஞ்சி, தொழப்பட்டு, பல நூற்றாண்டுகளாகப் பொலிவெய்தி வந்த தேவதைகள் பல.

கொற்றவை என்ற அழகிய தமிழ்ப்பெயரிட்டு அழைத்து வந்த தேவியைப் பற்றி 'மறங்கடை கூட்டிய குடிநிலை சிறந்த கொற்றவை நிலை' (புறத்-4) எனத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். அவர் காலத்திற்கு முன்பே கொற்றவை வழிபாடு தமிழகத்தில் நிலைத்திருத்தல் வேண்டும்.

நானிலங்களுக்குக் கடவுள்களை எடுத்துக் காட்டிய தொல்காப்பியர், பாலை நிலத்திற்கு கடவுள் ஒருவர் இருப்பதைக் குறிப்பிடவில்லை. ஞாயிறு பாலை நிலக்கடவுள் ஆனமையை நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனாலும் பாலை நிலத்திற்கு உரிய கடவுளாக காளி ஆனமையைப் பின்னால் தோன்றிய இலக்கியங்களில் காண முடிகிறது.

தொல்காப்பியர் வெட்சி, என்ற மாடு பிடி சண்டையில் கொற்றவையைக் குறிப்பிடுகிறார். வீரர்களுக்கு வெற்றியே சிறப்பானதால், அதை நல்கும் தாய்க் கடவுளாகிய கொற்றவையைப் பணிவது முறையாயிற்று. சிறந்த வீரர்களுக்குக் கல் நட்டு வழிபட்டு வந்தமையைத் தொல்காப்பியனார் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

"காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்தகு மரபிற் பெரும்படை வாழ்த்தல்"

ஒரு சிறந்த வீரனுக்குச் செய்யப்படும் ஆறங்கச் சிறப்பும், வாழ்த்தும் முறையும் இங்கு கூறப்பட்டதாக கொள்ளுதல் வேண்டும். "பழங்காலச் சின்னங்கள் சித்தரிக்கும் மதம்" என்ற கட்டுரையில் திரு.கே.ஆர். சீனிவாசன் அவர்கள், 'காட்சி' என்பதற்கு இறந்தவர் உடலைப் பிறர் பார்க்க சில மணிநேரமோ அல்லது நாட்களோ வைத்திருக்கும் பழக்கத்தையும், 'கால்கோள்' என்பது சடலத்தைப் பஞ்சபூதங்களுடன் சேரவிட்டு விடும் முறையையும், 'நீர்ப்படை' என்பது சில நாட்களுக்குப் பிறகு சடலத்தை இயற்கை எய்தவிட்ட இடத்தில் கிடைக்கும் எலும்பு, கற்கள் முதலியன சேகரித்து அதனை நன்றாக நன்னீரால் கழுவுதல் எனவும், 'நடுகல்' என்பது சடலத்தைப் புதைத்து அதன் மேலே நடுகல் நடுவது என்பதும், 'பெரும்படை' என்பது அதற்குப் பெருஞ்சோறு படைப்பது எனவும், 'வாழ்த்துதல்' என்பது இறந்தவரை வாழ்த்துதலையும் தொல்காப்பியர் சுட்டிக் காட்டுவதாகக் கூறுகிறார்.

நடுகல்லை மாலைகளாலும், மயில் தோகைகளாலும் அலங்கரித்து, கள் முதலியன படைத்து வணங்குவர் என்பதைச் சங்ககால இலக்கியங்களிலிருந்து அறிகின்றோம். 'எழுத்து' (ஐ 352:2 அகம் 67:9) என்பதனால், நடுக்கல்லில் வண்ண உதவியால் எழுதினர் என்பது தெரிய வருகின்றது. எனவே கல்வெட்டுகள் அக்காலத்தில் இருந்திருக்க முடியாது என்று நினைக்க வேண்டியுள்ளது. ஆனால் நாகார்ஜுனா கொண்டாவில் பிராகிருத, சமஸ்கிருத கல்வெட்டுகள் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டுகளில் நிலவி வந்தற்குச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

"கல்யாணமும், கல்லெடுப்பும்" என்ற தமிழ் பிரயோகத்தினின்று, இறந்தவர்களுக்குத்தான் கல் நடுதல் என்ற மரபு தமிழகத்தில் இருந்திருப்பதால்தான் கோயில்களில் பிம்பங்களைக் கல்லில் அமைத்துச் சங்ககாலத்தில் வழிபடாது இருந்திருக்க வேண்டும். பாரதத்தின் மற்றையப் பகுதிகளில் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து புத்த ஸ்தூபிகளில் சிலைகளையும், பிம்பங்களையும் கல்லில் செதுக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் புத்தஸ்தூபிகளே, 'தாதுகர்ப்பம்', அல்லது புத்தச் சின்னத்தை உள்ளடக்கி எழுந்த கட்டிடங்கள் ஆகும். ஆகையினால், இறந்தோரைப் பேணும் ஆலயங்களாகவே அவைகளையும் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

கற்புக்கரசி கண்ணகிக்கு கோயில் எழுப்ப இமயம் சென்று கல்லெடுத்து வந்த செய்தியைச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

"வம்பலர் சேர்க்கும் கந்துடைப்பொதியில்" எனப் பட்டினப்பாலை கூறுவதிலிருந்து கந்து (கம்பத்தை) உடைய பொதியில் (கோயில்) இருந்தன என அறிகிறோம் இந்தக் கந்து தான் கந்தழி என தொல் காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது போலும், (தெ

ால்:பொருள் 11,33)

சங்ககாலத்தில் தொழுது வந்த தெய்வங்களைப்பற்றி பார்த்த பின்பு, எப்படி, எப்போது தமிழகத்தில் கிராம தேவதைகள் என்ற பெயரில் பல தெய்வங்கள் பலி பெற்று உய்ந்து வந்தன எனப்பார்ப்போம். ஒண்ட வந்த பிடாரி, ஊர்ப் பிடாரியை விறட்டிற்று என்றபடி, கந்து பொதியிலும், நடுகல், கொற்றவை முற்றங்களும் ஒருவாறு பின் வாங்கி, நர பலியுண்ணும் தெய்வங்கள் தோன்றலாயின.

வேட்டுவரிடையே வழங்கிய தெய்வ வழிபாட்டு முறையினை ஆராயும் தோறும் இதற்கு பல சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. அடியார்க்கு நல்லார் வேட்டுவ மகளிர், கொற்றவை போல் ஆடும் கூத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். வேட்டுவர்களுக்குச் சவரர் என்ற பெயரும் உண்டு. சவரர்கள் மந்திரங்களில் வல்லவர்களென்றும் உயிர்ப்பலி தந்து வழிபாடு செய்வது அவர்களிடையே நிலவிய பெரு வழக்கம் என்றும் தெரிய வருகிறது. விந்திய மலை வாசியான, தூர்க்கை அவர்களது தெய்வம். அந்தத் தாய்க் கடவுளையும் புரிந்துள்ளனர். அந்த வழக்கம் தமிழரிடையே பரவி, கிராமங்கள் தோறும் பலியிட்டு தேவியை இன்ப மூட்டும் பழக்கங்கள் ஏற்பட்டு இருக்கலாம்.

சோழர்கள் கல்வேட்டுகளிலிருந்து, நாம் கிராம தேவதைகளின் கோயில்களை முற்றம் என்றும், ஆகம வழிப்படி அமைந்த கோயில்களை திருக்கோயில்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டுவந்தமை பற்றித் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். ராஜ ராஜச் சோழனது கல் வேட்டுக்களில் பல கிராம தேவதைகள் குறிக்கப்படுகின்றனர். ஐயனார், பிடாரி சேட்டையார், காலபிடாரியார், புள்ளைத்துறை நங்கை, புதுவகிரி ஊருடையார், காடுகிழார், தூர்க்கையார், குதிரைவட்டம் உடையார், திருவாள் உடையார் போன்ற கிராம தேவதைகளுக்கு முற்றங்கள் பல இருந்தன என அறிகிறோம்.

குக்கிராமங்கள் தோறும் விளங்கும் இந்த கிராம தேவதைகள் நோயினின்றும் தீயினின்றும், போரினின்றும், வறுமையினின்றும் தங்களைக்காத்தன என்று கிராம மக்கள் நம்பி வந்தனர். கிராம தேவதைகள், பெரும்பாலும் தேவிகளாகவே அமைந்தன. தமிழகத்தில் சப்தமாதர்கள் என்று ஏழு தேவிகளை ஒரு கோயிலில் நிறுவி வணங்கி வந்தமை, முற்காலச் சோழரது ஆட்சி காலம் வரை இருந்திருந்தது. கேட்டை அல்லது ஜேஷ்டா தேவியின் வழிபாடும் பிற்காலச் சோழரது காலம் வரை இருந்தது. தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார், ஜேஷ்டாதேவி வழிபாட்டை நிறுத்தி மக்களை இலக்குமி வழிபாட்டில் ஈடுபடுத்தப் பெரிதும் முனைந்திருத்தல் வேண்டும்.

கிராம தேவதைகளில் முக்கியமானவர் ஐயனார். இவருக்கு மறு பெயர்கள், திருமுடி சேவகர், நல்ல சேவகர், அரிகர புத்திரன், புறத்தவன், சாதவாகனன், கோழிக்கொடியோன், சாத்தன், வெள்ளையானை வாகனன், காரி, கடநிற வண்ணன், பூரனைக் கேள்வன், புட்கலை மணாளன், ஆரியன், அறத்தைக் காப்போன், யோகி, என்பன.

ஐயனாரின் ஊர்தி: காரிக்குதிரை,
கொடி: கோழிக்கொடி.

உட்கார்ந்த கோலத்துடன், நெற்றியில் விபூதியுடன், கிரீடமணிந்து, சிவந்த மேனியாய், முத்தணிந்த தலையலங்காரத்துடன் வலது கையிலே செங்கோலுடன் ஐயனார் வீற்றிருப்பார். கால்கள் வாருப்பட்டையால் சுற்றப்பட்டிருக்கும்.

ஐயனார் கோயிலில் முன்னடியார்கள் என்று அழைக்கப்படும் வாயிற்காப்போர் இருவர், கிரீடமுடனும், கையிலே தடிதாங்கி, கோரைப்பற்களுடன் விளங்குவர்.

பரிவார தேவதைகளாக முதல் பிரகாரத்தில் சப்த கன்னிகைகளைத் தாபித்து வணங்குவர். சப்த கன்னிகைகளைப், பிள்ளையாருடன் வரிசைப்படுத்திவைக்கும் முறையாவன; திரிகரூரி, முயகரூரி, இரத்த சாமுண்டி, காட்டேரி, பகவதி, வாலசத்தி.

ஐயனாருடன் அவரது இரு மனைவியான பூரணை, புட்கலையும் பிரதிட்டை செய்வர். இரு தேவியரும் மஞ்சள் நிறத்துடன், அணிகலன்கள், கிரீடம் அணிவர். பூரணை நெற்றியில் கஸ்தூரிப் பொட்டும், புட்கலை விபூதியும் அணிந்திருப்பார். ஐயனார் கோயிலின் முன்பாகத்தில் பலியிடும் பீடமொன்று உண்டு. இக்கோயில்களில் ஐயனாரின் வீரர்களான பாளையக்காரர் இரவில் ஊர் சுற்றிவர மண்ணில் செய்த யானை, குதிரை, எருது முதலியன வைத்து நோன்பு கொள்ளுவார்கள்.

கருப்பண்ணகவாமி என்ற மற்றொரு ஆண் தெய்வத்தையும் கிராம மக்கள் வழிபடுவர். கருப்பண்ணகவாமி அருபி. அவருடைய கோயிலில் சூலமும், பெரிய கதைகளும் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

எல்லம்மனுக்கு மறுபெயர் ரேணுகா தேவி. இந்த தேவதை ஜமத்தக்கினி முனிவரின் மனைவியாகவும், பரசுராமன் தாயாகவும் கருதுவர். தந்தை சொல் தவறாது பரசுராமன் தன் தாயினைக் கொன்றதாக ஒரு கதை.

இந்த தேவதை உட்கார்ந்த கோலத்துடனும் திகழ்பவள். சிவந்த மேனியுடனும் நான்கு கைகளில் சூலம், பாசம், கபாலம், உடுக்கை தாங்கியும் தொழுவது வழக்கம். கிரீடமணிந்த தலையிலே பாம்புண்டு.

எல்லம்மன் கோயில்களில் காணப்படும் பரிவார தேவதைகள். ஜமத்தக்கினி ரிஷி, போத்துராசா, பரசுராமன், மல்லச்செட்டி (தேவதைக்கு போர்க்களத்தில் உதவி புரியும் ஒரு வீரன்) உயிர்த்துண்டிக் காரர் (திடீர் மரணத்தாலும், அற்பாயுளாலும் உயிர் இழப்போரின் ஆவியெல்லாம் இக்கோயிலில் வலம் வந்து அமர்ந்திருக்கும் என்று கூறுவர்) பிள்ளையார், பத்திரகாளி, மாத்தாங்கி (பரசுராமன் தன் தாயின் உடலை சேர்க்கிறார். அப்புலைச்சியின் உருவத்திற்கும் பூஜை புரிந்து எல்லம்மன் கோயிலில் வழிபடுவர்.)

எல்லம்மன் கோயிலைச் சுற்றி பாம்புப் புற்றுக்கள் உண்டு. அந்த புற்றுக்களுக்குப்பால்விட்டு போற்றிவருவார்கள்.

மாரியம்மனை பெரும்பாலும் மக்கள் நோய்களினின்றும் விடுதலை பெற வணங்குவர். மாரியம்மன் கோயில் சிறியதாகவும், கிராமப் புறங்களிலும் இருக்கும். மாரியம்மனின் மறுபெயர்களாவன: மாரி, மாரியம்மை, மாத்தாங்கி, மோடி, கொற்றி, சூரி, வடுகி, மகாப்பெருந்தேவி, காடுகிழார், கோமள வல்லி என்பன.

மாரியம்மனின் ஆயுதங்கள் எல்லம்மன் தாங்கும் ஆயுதங்கள் போலவாம்.

மாரியம்மன் கோயில் பரிவார தேவதைகளாவன; வீரபத்திரர், மத்தாங்கி காத்தான், இடைப்பெண், பாப்பாத்தி, செட்டிப் பெண் ஆகும். சுக்குமாத்தடிக் கார சிலைகள் இரண்டு மாரியம்மன் கோயில் வாயிற்காப்போராகும்.

அங்காளம்மன் கோயிலும் சிறியவையே. அங்காளம்மன் நான்கு கரங்களில் பாசம், கபாலம், உடுக்கை, அபய முத்திரை தாங்குகிறான். காதணியாக புஷ்பங்களை அணிந்திருப்பான். தலையில் கிரீடம் உண்டு. இந்த அம்மனின் பரிவார தேவதைகளாவன; வீரப்பத்திரர், பெரியதம்பிரான், இருளன், இரணவீரன், பாவாடை வீரன், உயிர்துண்டிக்காரர், தீக்குதித்தம்மாள், காட்டேரி முதலியவன்.

கிராமங்களிலே பத்திரகாளியம்மன் கோயில் பிரசித்தி பெற்றவை. விபூதியணிந்த நெற்றியும், பாம்பணிகளனாகக் கொண்ட தீ மகுடமும், கோரைப் பல்லும், பத்து கைகளும் உடைய உருவம், பத்திர காளியம்மன். இந்த அம்மனின் மறுபெயர்கள்: சூரி, காளி, மாலினி, எண்டோளி, சூலி, தேவி, வீரி, மாதா, கங்காளி, வேதாளி, மாதங்கி, பைரவி, சாமுண்டி, வல்லணங்கு, ஐயை, யாமளை, அலகைக் கொடியாள், மதுபதி, யாளியூர்தி, உலவியமாயை, முக்கண்ணி முதலியவை.

பத்திரகாளியம்மன் கோவில்களில், பிள்ளையார், வீரபத்திரர், அகோரர் முதலிய படிமங்களும் வைத்து வணங்கப்படும்.

பிடாரி அம்மன் கோயில் வாயிலில், முன்னடியார்கள் என்றழைக்கப்படும் வாயில் காப்போரின் இரு படிமங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். பிள்ளையாரும், நுழை வாயிலில் வைத்து வணங்குவர். விரிந்து அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் முடியுடனும், விபூதியணிந்த நெற்றியுடனும் நிறைய அணிகளன்கள் அணிந்த கழுத்துடன் பிடாரி அம்மனை வணங்குவர். பிடாரி நான்கு கைகளில் சூலம், உடுக்கை, பாம்பு, கபாலம் தாங்கி இருப்பான்.

சாமுண்டி தேவியை நிற்கும் கோலத்தினாலோ, அல்லது உட்கார்ந்த கோலத்திலோ அமைத்து கிராமக் கோயிலில் வணங்குவார்கள். சாமுண்டி எருமை கடவின் தலையில் நிற்கும் கோலத்துடனும் வழிபடுவது முறை. சங்கு, சக்ரதாரியாய், அபய வரத முத்திரைகளுடன், விளங்கும் இத்தேவியை வீரர்கள் வணங்குவர்.

இக்கோயிலில் காணும் பரிவார தேவதைகள்; பிள்ளையார், வீரபத்திரர், உயிர்துண்டிக்காரர், ஏவற்காரப் பேய்.

அறுவடைக்குப் பிறகு கிராமங்களில் ஐயனாருக்குப் பூஜைகள் போடுவது வழக்கம். கிராம தேவதைகளின் கோயில்களில் வெள்ளியன்று சிறப்பாக மக்கள் கூடுவர். இக்கோயில்களில், ஆடி மாதத்திலும், சித்திரையிலும், பொங்கல் இட்டுவழிபடுவது முறையாகும். கிராமதேவதைகளுக்கு, அடிதண்டம் போடுவது, உயிர்ப்பலி இடுவது, நெருப்பு மிதிப்பது, இலைசீலை கட்டிச் சுற்று வது போன்ற வேண்டுகலை நிறைவேற்றுவர். உயிர்ப்பலி அரசாங்க ஆணையால் தடைப்பட்டுவிட்டது.

கிராம தேவதையின் வழிபாட்டில் தேவதைகள் கூடியிருப்பவர் ஒருவரின் மேல் வந்து மக்களை எச்சரிப்பது ஒரு முக்கியமான அம்சமாகும்.

கோயிலில் உயிர்ப்பலி இடுவது சட்டபூர்வமாக தடைப்பட்டுவிட்டதால் கிராமக் கோயில்களில் இன்று பலியிடுவது பெரும்பாலும் இல்லாமல்போய்விட்டன. கிராமக் கோயில்களில், பேயாடுவது, மருள்பெற்று ஆடுவது போன்ற நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் குறைந்து வருகிறது. ஆனால் சென்னையருகே திருவேற்காட்டில் உள்ள ஒரு மாரியம்மன் கோயிலில் நடைபெறும் குறிசொல்லுதல் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் மக்கள் மனதினை இன்றும் ஈர்த்து வருகிறது.

எனவே கிராமதேவதைகளின் வளர்ச்சி-அதன் வரலாறு விரிவாக ஆராயத்தக்கவை. சுருங்கிய அளவில் கிராம தேவதையின் வரலாறுகளில் சில சிந்திக்கப்பட்டன. "சென்று நாம் சிறு தெய்வங்கள் சேர்வோமல்லோம்" என அப்பரடிகள் கூறுவதிலிருந்து, சென்ற நூற்றாண்டுகளில் சிறு தெய்வ வணக்கமாகிய கிராம தேவதை வணக்கம் கற்றவரிடையே ஒடுங்கியதின் காரணமாக வரலாற்றுப் பின்னணிகள் கிராம தேவதையைப்பற்றியவை வழக்கு வீழ்ந்து விட்டன என்பதை ஒருவாறு அறியலாம்.

கலைமகளும் கலைவிழாவும்

இராதா தியாகராசன், B.Sc.

கலையென்ற சொல், கல்வி, கல்லாமை என்ற சொற்களின் அடியாகத் தோன்றுவது என்பர் கல்வியாளர். அவ்வகையில் கலையாவது கற்கப்படும் யாவற்றுக்கும் உரியபெயராகும். இனி, சிவஞானபாடியம் செய்த சிவஞானமுனிவர், கலையென்பது, அறிவு விழைவு செயல் என்ற மூவகை யாற்றலுள், செயலாற்றலில் உயிரைச் செலுத்துவது என்றும், அது கலித்தல் என்ற சொல்லடியாகத் தோன்றுவது என்றும் விளங்கவுரைக்கின்றார். எனவே, செயல்வகைப்பட்டுச் செயப்படு பொருள்களின் கண் எழிலும் ஒளிபும் கவர்ச்சியும் பொலியச் செய்வது கலை என்பது தோன்றும்.

இவையிரண்டையும் ஒப்பநோக்கின், முனிவர் பெருமான் மொழிந்த கருத்தே இன்றைய உலக வழக்கிற்கு ஒத்திருக்கிறது. எதைச் செய்யினும், உயரிய ஒழுங்கும் திறமையும் செப்பமும் விளங்கச் செய்வதைக் கலைத்திறம் என்று இந்நாளில் கருதுகின்றனர்.

கல்வித்துறையினர், மக்கட் பண்புக்குரிய உணர்வும் ஒழுக்கமும் பயக்கும் துறையைக் கலையென்றும், தொழிற்குரிய அறிவும் செயற்பாடும் நல்கும் துறையை விஞ்ஞானம் தொழில் என்றும் பகுத்துள்ளனர். தொழிலும் அதற்குரிய கருவிகளும் ஆயவற்றைச் செய்வதிலும் கலைத்திறம் இன்றியமையாதிருத்தலால், கலையென்பது அறிவு, செயல் ஆகிய எல்லாவற்றிலும் கலந்து இயலுவது காணலாம். உள்ளத்தில் எழும் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் சொல்லிலும் செயலிலும் கலந்து நிற்பது கலைக்கு இயல்பாவதும் தெரிகின்றோம்.

இக்கலை, இறைவன் படைப்புக்கள் எல்லாவற்றிலும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பது பற்றியே இறைவனைக் 'கலையுருவினோன்' என்று மணிமேகலையில் வரும் சைவவாதியுரைக்கின்றான். திருஞானசம்பந்தர்,

"கலையவன் மறையவன் காற்றொடு தீ
மலையவன் மண்ணோடு விண்ணுமவன்"

என்று கூறுகின்றார். கற்றற்குரிய மறையைப் பிரித்துக் கூறுவதால், கலையென்றது மேலே கூறிய பொருளில் நிற்பதை இனிது தெளியலாம். அறிவுப் பேற்றுக்குரிய கல்வியும், செயற்பாட்டுக்குரிய கலைத் திறமும் ஒருங்கு பெற்றவரைக் குமரகுருபரர், "கலைப்பால் நிறைந்த முதுக்குறைவின் கல்விச் செல்வர்" என்று சிறப்பிப்பதும் இங்கே நினைவுகூரத் தக்கது.

இங்ஙனம், செய்பொருள் அனைத்திலும் தோய்ந்து ஒளிசெய்வது பற்றிக் கலையைத் தெய்வச் சார்புடையதாக நம் பெரியோர் கருதியது பொருத்தமே. கலை முதலிய தத்துவங்களை இயக்குவது அருட்சக்தி. அது பற்றியே,

"காலத்தொடு கற்பனை கடந்த
கருவூலத்துப் பழம்பாடல்
கலைமாச் செல்வர் தேடிவைத்த
கடவுள் மணியே",

என்று குமரகுருபரர் மீனாட்சியைக் குறித்துப் பாடுகிறார். கலையை இயக்கும் அருட்சக்தியே கலைமகளாகக் கொள்ளப்படுகிறது. செல்வத்தை ஈட்டற்குரிய ஆற்றலை இயக்கும் அருட்சக்தி திருமகள், வீரம் விளைக்கும் அருட்சக்தி மலைமகளாகிய பார்வதி என்பார். எனவே சக்தி வழிபாடே கலைமகள் விழா ஆகும்.

மேலும், கலை என்பது செயலிலும், செயலால் விளையும் பொருளிலும் விளங்கும் என்பதைச் சிவஞானமுனிவர் கூறுவதால், கலைவிழா, நாம் செய்யும் தொழில்பற்றி நிகழும் விழா என்று தெரிகின்றோம்.

தொழில், உழவுத் தொழில், கைத் தொழில் எனப்பலவாகும். உழவு என்றவுடன் யாவரும் பொதுவாக உண்பொருளை விளைவிக்கும் தொழில் என்று கருதுகின்றனர். மெய்வருந்திப் பாடுபடுவதை உழத்தில் என்பார். "உழந்தும் உழவே தலை" என்று திருவள்ளுவர் கூறுவதால், உழத்தலும் உழவே என்று விளங்கும். இவ்வாறே உழத்தலை உழைப்பு என்றும் வழங்குகின்றனர்.

இங்ஙனம், உழவு, உழத்தல், உழப்பு, உழைப்பு என வரும் சொற்கள் யாவும் மெய்வருந்திப் பாடுபடும் செயலைக் குறிப்பதை நினைவிற்கொண்டால், மனத்தால் சிந்தித்தலும், வாயாற் பேசுதலும், உடம்பு வருந்தச் செயல்புரிவதும் உழவு என்பதற்குப் பெரிந்துவனவாகும். இதுபற்றியே, மனம் கருவியாகச் சிந்திக்கும் தொழிலாளராகிய புலமைச் செல்வரைப் "புலனாவுழவர்" என்றும், வாய் கருவியாகச் சொல்லால் பேசியும் எழுதியும் வாழ்பவரைச் "சொல்லேருழவர்" என்றும், வில்லேந்திப் போர்புரியும் மக்களை "வில்லேருழவர்" என்றும் சான்றோர் குறிக்கின்றனர். இவ்வகையில், அறிவையும் மனத்தையும் செலுத்தி எந்திரங்களிடையே நின்று இயக்கும் ஆலைத்தொழிலாளி ஆலையுழவனாகவும், கை கருவியாகப் பல்வேறு பொருள்களைப் படைக்கும் தொழிலாளி கைத்தொழில் உழவனாகவும் விளங்குகின்றனர்.

"கை செய்துண் மாலையவர்" என்ற திருக்குறள், உழுதுண்ணும் உழவர்க்கேயன்றிக் கைத்தொழிலாளர்க்கும் பொருந்த அமைந்திருப்பது காணலாம். ஆகவே, "உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்" என்று திருவள்ளுவர் திட்டமாகக் கூறியது வயலை உழு கின்றவன்தான் உழவன் என்பது கருத்தன்று. வேளாண்மை புரியும் தொழிலாளியுடன், ஆலைகளிலும் எந்திரச்சாலைகளிலும் பாணிபுரியும் தொழிலாளர்களையும் "கை செய்துண் மாலையவர்" என்ற சொற்றொடரில் அடக்கி உழவராக்கி, உழுதுண்டு அபாவது உழைத்து உண்டு வாழ்பவரே வாழ்பவர் எனப்படுவர் என்று சிறப்பிப்பது இக்குறட்பாவின் உண்மைக் கருத்தாகும். உழவும், உழப்பும், உழைப்பும் இன்றிப் பிறரைக் கைதொழுது அவர் தருவதைப் பெற்று உயிர் வாழ்பவரை, "தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்" என்று திருக்குறள் பழித்துரைக்கின்றது.

அன்றியும், தொழில் செய்வதை உழப்பு என்றும், செய்யாமையைக் கழப்பு என்றும் கொண்ட பட்டினத்தடிகள், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்ற உறுதிப் பொருள் உழப்பினாலன்றி - உழைத்தாலன்றிக் - கைகூடா என்ற கருத்துப்பட,

"உழப்பின் வாரா உறுதிகள் உளவோ
கழப்பின் வாராக் கையறவு உளவோ"

என்று கூறுகின்றார். இதனால், உழைப்பு, ஒன்றே அறமும் பொருளும் நிறைந்த இன்ப வாழ்வுக்கு உரியது; அவ்வுழைப்பு இல்லையாயின், துன்பம் துன்பமே என்பதற்காகவே அவர், "கழப்பின் வாராக் கையறவு உளவோ" என்று உடனடியாக உரைக்கின்றார்.

இவ்வண்ணம் வள்ளுவரும் பட்டினத்தாரும் போன்ற உயர்ந்தோர் பாராட்டும் தொழிலின் சிறப்பையும், அதனைச் செம்மையாகச் செய்யும் தொழிலாளர்க்கமைந்த கருவிகளையும், பொறிகளையும் போற்றி, அவற்றிற்கு வழிபாடு செய்யும் முறையில் இந்நாளை நன்னாளாக நம் முன்னோர் வகுத்துள்ளனர்.

இங்ஙனம் கலைஞர்களாகிய தொழிலாளர்களையும், அவர்களுடைய கருவிகளையும் சிறப்பித்த பெரியோர், கலைத்திறம் விளங்குதற்கு இடமாகவுள்ள அவர்களால் படைக்கப்பட்ட-கைப்பொருள்களைத் தொகுத்துக் கலை நலம் சிறக்கக் காட்சிபட வைத்து வழிபடுவது இக்கலைவிழாவின் சிறப்பு நிகழ்ச்சியாகக் கருதுகின்றனர். சிற்பத் தொழில் நல்கும் சிறந்த சிற்பங்களையும், ஓவியம் தரும் ஓவியங்களையும் கலைக்காட்சியில் நிறுத்தி விழாக் கொண்டாடும் பழக்கத்தை உண்டுபண்ணியுள்ளனர். சில குடும்பங்களில் தங்கள் முன்னோர் கையேந்தி வீரம் விளைத்துப் புகழ் கொண்ட வேல், வாள் முதலிய படைக்கலங்களையும், எழுதிப் புகழ்பெற்ற நூல்களையும், எழுது கருவிகளையும் வைத்துக் கலை வணக்கம் செய்கின்றனர். வீடுகளில் சிறுவர்கள் விளையாடும் பொம்மைகளையும் விளையாட்டு பொருள்களையும் அழகுற அடுக்கிக் கலைநலம் பாராட்டுகின்றனர்.

இவ்வாறு தொழில் வளத்தையும் கலைத் திறத்தையும் போற்றுவதற்கென அமைந்த இவ்விழாவைத் தெய்வத்தொடர்புடையதாக்கினால்தான் மக்கள் விரும்பி ஆர்வத்துடனும் பக்தியுடனும் செய்வார்கள். இக்கருத்தை நினைவிற் கொண்டே புராண வரலாறு ஒன்றை இதனோடு இணைத்து நவராத்திரி விழாவாகப் போற்றிவருகின்றனர்.

ஒருகால் மகிடைசுரன் என்பவன் விண்ணவர்க்கும் மண்ணவர்க்கும் இடுக்கண் விளைத்துவர, தேவர்கள் அவனது கொடுமை பொறாது இறைவனிடம் முறையிட்டனர். அப்பெருமான் தனது பராசத்தியைத் தேவி வடிவில் தோன்றி அவ்வசுரனைக் கொண்டு ஒழிக்குமாறு ஆணையிட்டார். அத்தேவி போர்க்கு எழுதலும், திருமால், பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அவருக்குத் தங்கள் தங்கள் படைக்கலங்களைத் அளித்தார்கள். அவ்வசுரனுடன் அவன் செய்த போர் மகாளய அமாவாசைக்கு மறுநாள் தொடங்கி ஒன்பது நாள் நடந்தது; பத்தாம் நாளாகிய தசமியன்று அவன் வெற்றி பெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது. அந்த அருட்சக்தியின் கொற்றத்தைத்தான் நாம் விசயதசமியென்று கொண்டாடுகின்றோம். அப்போரில் அவன் வெற்றிபெறுதற்குத் துணைசெய்த கருவிகளைப் பாராட்டி வழிபாடு செய்து ஆயுத பூசையென்று பரவுகின்றோம்.

அம்மயிடைசுரன் கொடுமையால் கலையறிவும் தொழில்வளமும் சிறவாது முடங்கிக் கிடந்ததாகவும், விசயதசமியன்று மறுவாழ்வு பெற்று மலரத்தொடங்கியதாகவும் கூறுவர். அதனால் நாமும், கல்வி தொழில் முதலியவற்றைத் தசமியன்று தொடங்குவது வழக்கமாக அமைந்துவிட்டது.

இப்புராண வரலாற்றின் உள்ளுறையாகக் கிடக்கும் கருத்தை நோக்குமிடத்து, மயிடாசுரன் என்பது நமது தொழில், செயல், உணர்வு, ஊக்கம் ஆகிய பண்புகளை அழிக்கின்ற தீய சக்தியாகவும், அவ்வசுரனொடு போர்செய்த தேவியை,

"இருளாய உள்ளத்தின் இருளை நீக்கி
இடர் பாவம் கெடுத்து".....

நல்லொளி பரப்பி நன்னெறி காட்டும் அருட்சத்தியாகவும் கொள்வது பொருந்தும்.

இவ்விரண்டிற்கும் உள்ள போராட்டம்-தீமைக்கும் நன்மைக்கும் இடை நிகழும் இப்போராட்டம் - மிக்க ஆற்றல் வாய்ந்ததொன்று. நன்மை, தீமையை வெல்ல வேண்டுமென்றால் எளிதில் இயலாது. பலநாட்கள் நடைபெறும் போர்க்குப் பின்னரே, நன்மை தரும் உயர்பண்பு வெற்றிபெற இயலும். அதுவே இவ்வரலாற்றைப் பின்பற்றி நிகழும் இக்கலை விழாவின் நுண்பொருள்

ஆகவே, கலைவிழா எடுத்துக் கலை வணக்கம் செய்யும் இக்கவினுடைய நாட்களில், நம் கருத்தில் எழும் தீய நினைவுகளை அடக்கித் தூய எண்ணமும், தூய மொழியும், தூய செயலும் மேம்படச் செய்வதற்கு நாம் தேவியைப் போற்றி ஆற்றவும் முயல்வோமாக.

திருமகன்

இரா. நாகசாமி, எம்.ஏ.

திரு என்ற அழகிய தமிழ்ச்சொல் செல்வம், அழகு என்ற பொருள்களில் வரும். இன்று நேற்றல்ல, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகவே இதே பொருள்களில் இச்சொல் வழங்கிவருகிறது. எனவே திருமகன் செல்வத்தின் கிழத்தி என்பது தெளிவு. திருமகனின் தத்துவத்தை, ஆன்றோர் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அதை உருவப்படுத்தி பல நிலைகளில் டேற்றி வழிபட்டும் வருகிறோம். அவற்றில் ஓரிரண்டு கருத்துக்களையும் உருவங்களையுமே இங்கு கவனிப்போம்.

மனிதன் தோன்றிய நாள் முதல், படிப்படியாக அறிவின் பாதையிலே முன்னேறியிருக்கிறான் என்பது விஞ்ஞானம் கண்ட உண்மை. அவனுக்கு பகுத்தறியும் நிலை ஏற்பட்டதிருந்தே இயற்கைச் சக்திகளைப் பல உருவங்களில் தெய்வங்களாக வழிட்டு வந்திருக்கிறான். அவற்றில் அன்னைத் தெய்வத்தின் வழிபாடு சிறந்ததாக இருந்திருக்கிறது. அன்னைத் தெய்வம் என்றால் என்ன? நிலமகன் அவனுக்கு அனைத்தையும் கொடுப்பவன். அவளே அவன் வாழ்விற்கு ஆதாரம். எனவே தாயை எவ்வாறு போற்றுவானோ அவ்வாறு நிலமகளை போற்றினான். அவளுடைய உருவை மண்ணிலே செய்து வழிபட்டான். இவ்வழிபாடு, உலகில் எல்லா இடங்களிலும் நிலவி வந்தது. பண்டைய மனிதன் வாழ்ந்த பகுதிகளில் எல்லாம் இவ்வுருவங்கள் கிடைத்துள்ளன. கருவை உள்ளடக்கிய பெண்ணாகவே இவ்வுருவங்கள் சில இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

தமிழ்நாட்டில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் ஆதிச்சநல்லூர் என்ற இடத்தில் அகழ்வாராய்ச்சி நடத்தியபோது அங்கு பண்டைய மக்களின் புதைதாழிகள் ஏராளமாக கிடைத்தன. அங்கு கிடைத்த பொருள்களில், மிகச்சிறிய அளவில் ஒரு செப்பு உருவம் கிடைத்துள்ளது. அது நிலமகளின், அன்னை உருவாயிருக்கலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ள செப்புத்திருமேனிகளில் மிகவும் தொன்மையானது இதுதான்.

திருமகளைப்பற்றிக் குறிக்கவந்து நிலமகளைப் பற்றிக் குறிப்பானேன் என்று தோன்றும்!

இந்தியாவின் மிகவும் பழைமையான நூல்கள் வேதங்கள். முக்கியமாக ருக்வேதத்தில் மிகவும் பழைமையான குறிப்புக்கள் உள்ளன. அதில் 'அழகு' 'காட்சிக்கு உகந்தது', 'செல்வம்' என்ற பொருள்களில் ஸ்ரீ என்ற சொல் உபயோகப்பட்டுள்ளது. லக்ஷ்மீ என்ற சொல்லும் ருக்வேதத்தில் 'மங்களம்', 'இனிய குணங்கள்' என்ற பொருள்களில் காணப்படுகிறது. பிரஜாபதியின் தவதிவிருந்து எழில் மிகும் தெய்வப் பெண்ணாக 'ஸ்ரீ' தோன்றினாள் என்று சதபதப்பிராமணம் கூறுகிறது. ஸ்ரீயை உருவகப்படுத்தி குறிப்பது இதுவேயாகும். மேலும் புத்தபிரானின் காலத்திற்கும் முந்திய ஸ்ரீசூக்தத்தில், ஸ்ரீயும் லக்ஷ்மியும் ஒரே தெய்வமாக குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இராமாயணம், பாரதம் என்ற இதிகாசங்களில்தான் ஸ்ரீலக்ஷ்மி விஷ்ணுவின் தேவியாகக் குறிக்கப்படுகிறாள். அதற்கும் முன்னர் "அதிதி என்ற பெண்தெய்வம்தான் விஷ்ணுவின் தேவியாகக் யாகத்தில் இடும் பொருள்களைப் பெற்றுக்கொள்கிறாள்." என்று தைத்ரீய சம்ஹிதை கூறுகிறது. "அதிதி உலகை ஆள்பவள். விஷ்ணுவின் தேவி. பால் நிரம்பப் பெற்றவள். ஆதித்யர், மீரன், வருணன் முதலிய தெய்வங்களின் தாய். தாய்த் தன்மையின் உருவே அவள். உலகிலே தோன்றியுள்ள பொருள்களும், இனி தோன்றப்போகும் பொருள்களும் அவளே. உலகச் சக்தியின் தோற்றமே அதிதி" என்று அவளைப்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. பிற்காலத்தில் அதிதிக்கு கூறப்பட்ட குணங்கள் ஸ்ரீ லக்ஷ்மிக்கும் குறிக்கப்பட்டன.

அதேபோன்று நிலமகளும் போற்றப்படுவதைக் காணலாம். நிலமகள் 'வசுந்தரா' என்றும், 'பிருத்வி' என்றும் புகழப்பட்டாள். இவள் எண்ணற்ற தான்யங்களைக் கொடுக்கக்கூடியவள். தன்னுள்ளே பல ரத்னங்களைக் கொண்டுள்ளவள். அதர்வ வேதத்தில் பிருத்வி சூக்தத்தில் போற்றப்படுகிறாள்.

இவ்வாறு செல்வத்தின் கிழத்தியாகப் போற்றப்படும் நிலமகளும், திருமகளும் திருமாலின் தேவிகளாகப் போற்றப்பட்டனர்.

திருமகளைத் தாய் என்று வணங்கினர் என்று கண்டோம். அவள் பால் நிரம்ப உடையவள் என்றும் குறிக்கப்படுகிறாள். வட இந்தியாவில் பார்ப்புத் என்ற இடத்தில் பெளத்த தூயம் ஒன்று இருந்தது. அதை அலங்கரித்த சிற்பங்கள் கிடைத்துள்ளன. அவை கிறித்துவுக்கு ஓர் ஆண்டுக்கு முந்தியவை. அவற்றில் சில ஸ்ரீ தெய்வத்தின் சிற்பங்கள் உள்ளன. ஒரு சிற்பத்தில் 'ஸ்ரீ உன்னை' (ஸ்ரீமாதேவதா) என்ற எழுத்துக்கள் உள்ளன. இச்சிற்பத்தில் அன்னை உருவில், நிற்கும்நிலையில், அழகிய பெண்ணாக, பல அணிகளுடன், இவள் சித்தரிக்கப்படுகிறாள். அக்காலத்திற்கும் பிந்திய சிலசிற்பங்களும் கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் அழகிய பெண்ணாக தன்னுடைய தனத்தை அழுத்தி பாலின் பெருக்கத்தைக் காட்டுவதாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

"சிலப்பதிகாரத்தில் மனையறம் படைத்த காதையில் 'திருமுலைத்தடம்' என்ற சொல்லுக்கு, அடியார்க்கு நல்லார் திரு என்றா -முலைமேல் தோன்றும் வீற்றுத் தெய்வம் என்று குறித்துள்ளார்", என்பதும் நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இது தாய்த்

தன்மையைக் குறிக்கும்.

திருமகளாக, பண்டைய சிற்பங்களில் பலவிதங்களில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். கையில் தாமரை மலரைப்பிடித்து நிற்கும் தெய்வ உரு (பத்மஹஸ்தா). தாமரை மலரையே இருக்கையாக, அதில் அமர்ந்து விளங்குவாள் (பத்மவாசினி). தாமரை மலரில் வீற்றிருந்து கொடிகள் சூழ இருக்கையிலும் தாமரை மலரைக் கொண்டு விளங்கும் நிலை.

இந்தியாவின் வடபகுதியில், இந்து சமயம், பௌத்த சமயம், சமணர் சமயம் என்று முப்பெரும் சமயங்களிலும் திருமகளின் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை அனைத்திலுமே திருமகள் தாமரை மலரில் அமர்ந்து காணப்படுகின்றாள். அவளுடைய இடப்புறமும் வலப்புறமும் இரண்டு யானைகள் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவை திருமகளின் மீது பொற்கூடங்களிலிருந்து நீரை ஊற்றுவதாகக் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளன. பார்ப்புத், சாஞ்சி, மதுரா, முதலிய இடங்களில் உள்ள பல சிற்பங்களில் இந்நிலையை காண்கிறோம். இச்சிற்பத்தின் உட்கருத்து என்ன?

தாமரை, நீரில் தோன்றும் மலர். தூய்மையின் சின்னம், திருமகள், அலைமகள். எனவே தாமரை அவளுடைய இருக்கையாக காணப்படுகிறது. வேதகாலத்தில், வசந்தரா, பிருத்வீ என்று குறிக்கப்பட்ட நிலமகளை செல்வத்தின் கிழத்தி என்று கண்டேம். நிலத்தின் செழுமை மழையால் உண்டாகிறது. நீருண்ட மேகங்கள், மழையைப் பெய்விப்பதால் நிலம் செழுமையடைகிறது. நீருண்ட மேகங்கள் கருமையான யானைகளுக்கு உவமையாகக் கூறுவது வழக்கம். எனவே, நிலமகளின் மீது நீரை ஊற்றுவதையே இவ்வுருவம் குறிக்கிறது என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.

தமிழகத்தில் நம் சங்க இலக்கியங்களில் திருமகள் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றாள். பரிபாடலில் 'திருமறுமார்பின் உறவோன்' என்ற திருமால் குறிக்கப்படுகிறார் பரிபாடல் "திருமாலை திருமறுச்செய்யோள் சேர்ந்தது நின்மையில் அகலம்" என்றும் 'பொன்னிர் தோன்றிய புனைமறு மார்ப' என்றும் குறிக்கும். திருமாலின் மார்பில் உள்ள மறுவே, செய்யோள் என்றும் அதுவே ஸ்ரீவத்சம் என்றும் அறியலாம். தமிழகத்தில் தெய்வங்கள் ஆடிய பதினோரு ஆடல்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவுணர்கள் வெவ்விய பார் செய்தற்கு சமைந்த போர்க்கோலத்தோடு மோஹித்துவிழும்படி கொல்விப்பாவை வடிவாகச் செய்யோளாகிய திருமகளால் ஆடப்பட்ட கூத்துக்கு பாவைக்கூத்து என்ற பெயர் தமிழ்நாட்டில் வழங்கப்படுவதாகும்.

காவிரிப்பட்டினத்தில் புத்தபாதம் ஒன்று கிடைத்துள்ளது. அதில் 'ஸ்ரீவத்சம்' என்ற சின்னம் காணப்படுகின்றது. இதுவே தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ள ஸ்ரீயின் மிகப்பழைய உருவாகும். அடுத்து சென்னைக்கு அருகில் மணிமங்கலம் என்ற கிராமத்தில் மிக சிறிய அளவில் ஒரு சிற்பம் கிடைத்துள்ளது. இதில் உமா மகேசுரர், நரசிம்மர் முதலிய பல உருவங்கள் உள்ளன. இதில் நரசிம்மருக்கு அருகில் ஓர் உருவம் உள்ளது. அதில் தாமரை மலர் ஒன்று உயர்ந்த தண்டில் காணப்படுகிறது. அதன்மேல் கிரீமம் தரித்த ஓர் உருவம் காணப்படுகிறது. இதன் கைகளும் கால்களும் இயற்கையாக இல்லாமல் உருட்டிவிட்ட பந்துபோல் இருப்பதைக் காணலாம். இதுவே திருமகளின் உருவமாகும். மிகவும் பழமையான சிற்பங்களில் திருமகள் இவ்வாறுதான் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளாள். இதே போன்று திருமாலின் வலது மார்பில் பண்டைய சிற்பங்களில் திருமகள் காணப்படுகிறாள். திருமால் சங்க இலக்கியங்கள் 'திருமறுமார்பன்' என்று குறிக்கின்றன, என்று கண்டோம். எனவே இவ்வுருவைத் திருமறு என்று குறிக்கலாம். மணிமங்கலம் சிற்பத்தில் திருமறு (ஸ்ரீவத்சம்) ஸ்ரீ நரசிம்மரின் உருவுக்கு அருகில் உள்ளது ஒரு சிறந்த அம்சமாகும். துலக்ஷி நரசிம்மரின் உருவைக் குறிக்கிறது. இச்சிற்பம் கி.பி.6-ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகும்.

கி.பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் பின் பகுதியில் ஆண்ட முதல் பரமேசுரபல்லவன் காலத்திய சிற்பம் ஒன்று. காஞ்சிக்கு அருகில் உள்ள கூரம் என்ற ஊரில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் திருமகளின் உருவம் திருமறு (ஸ்ரீவத்சம்) வாகவே காணப்படுகிறது. மேலும் இவ்வுருவின் இருமருங்கிலும் யானைகள் நிற்கின்றன. இவை உயர்ந்த தண்டில் உள்ள தாமரை மீது நின்று திருமகள் மீது நீரை ஊற்றுகின்றன. இன்னும் காவேரிப்பாக்கம் என்ற ஊரில் கிடைத்துள்ள ஒரு சிற்பத்திலும் இதுபோன்ற உருவத்தைக் காண்கின்றோம். தஞ்சைமாண்டம் ஏனாதி இடத்தில் இதே போன்று சிறிய செப்பு உருவம் ஒன்று கிடைத்துள்ளது.

அடுத்து இராஜசிம்மபல்லவன் காலத்தில் தோற்றுவித்த மாமல்லபுரம் குகைகளில் இரண்டு இடங்களில் திருமகளின் உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டிலும் திருமகள் எழில்மிகும் மங்கையாக இருக்கையிலும் தாமரை மலரைத் தரித்து அமர்ந்திருக்கிறாள், இருமருங்கிலும் தாதியர் நிற்கின்றனர். மேற்புறத்தில் இரண்டு யானைகள் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஒன்று திருமகள் மீது நீராட்கிறது, இச்சிற்பங்களில் ஒன்று வராஹ குகையிலும், மற்றொன்று ஆதிவராஹ குகையிலும் உள்ளன.

பரமேசுவர்மனுக்குப் பின்னர் வந்த நந்திவர்மன் பல்லவமல்லவன் என்ற மன்னனுடைய செப்பேடு காசக்குடி என்ற இடத்தில் கட்டப்பட்டுள்ளது. அதில் கடவுள் வாழ்த்தாக பல செய்யுட்கள் சமஸ்கிருதத்தில் உள்ளன. அவற்றில் ஒரு செய்யுள் திருமகளைப் போற்றுகிறது "பத்மா, தாமரையில் அமர்ந்தவள், தன்னிருக்கைகளிலும் தாமரை மலரைத்தாங்கி விளங்குபவள். யானையின் துதிக்கையிலிருந்து தங்கமயமான குடத்திலிருந்து நீராட்டிக் கொள்பவள், நம்மை அன்போடு கடைக்கண்ணால் பார்க்கட்டும் என்றும் காணப்படுகின்றது. இச்செய்யுள் மாமல்லபுரத்துச் சிற்பங்களைப் பார்த்து எழுதப்பட்டது போல் தோன்றுகிறது.

காஞ்சிக்கு அருகில் உத்தரமேரூர் என்ற இடத்தில் தந்திவர்மன் என்ற பல்லவ மன்னன் காலத்தில் கட்டப்பட்ட சுந்தரவரதப் பெருமாள்கோயில் என்று ஒன்று உள்ளது. அதில் திருமகளின் உருவம் காணப்படுகிறது. அவ்வுரு மாமல்லபுரச் சிற்பங்களைப் போலவே உள்ளது. ஆயினும் பணிப்பெண்களுக்குப் பதிலாக கீழே இரு அடியார் அமர்ந்துள்ளதைக் காண்கிறோம். மேலான யானைகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் ஒன்றின் உடல் மேகம்போல் இருப்பது சிறந்ததாகும்.

இவையே தமிழகத்தில் உள்ள திருமகள் சிற்பங்களில் பழமையானவை. இதன்பிறகு திருமகள் பல இடங்களில் பல நிலைகளில் படைக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

காளி

பைந்தமிழ்ச் செம்மல்

இந்து மதம் ஒன்றே கடவுள் தத்துவத்தின் முழு உண்மையையும் நல்க வல்லது. அன்பு, அழகு, அருள், அறங்களையே வடிவாக உடையவன் கடவுள். அவனே-சிவம்-மங்கலம் என்பது அவனைப் பூரணமாக உணர்த்துவது ஆகாது. படைத்துப் பரிபாலிக்கும் கடவுளே இரக்கமின்றி அழித்தும் விடுகிறான். மங்கல சொரூபமான சிவனே சங்கராழர்த்தியான உருத்திரனும் ஆகிறான். நலம்புரியும் தூர்க்கையே இரத்தம் தோய்ந்த மாகாளி ஆகிறான். கடவுளைப் பகைத்து நிற்கும் சக்திகளுக்கு இவள் கோரமாயும் கொடுமையாயும் தோன்றுவாள். அன்பர்க்கு அழகிய வடிவிலே செல்வம் அனைத்தும் நல்குவாள். போர் வீரியான இவள் பரிபக்குவம் அடையாதவற்றைச் சகிக்க மாட்டாள். இவளுடைய தத்துவம் அற்புதமானது.

அது யாதெனில், அவளிடம் செளந்தரியம் பயங்கரம் இரண்டுமே இணைந்திருப்பதுதான். எல்லாத் தேவர்களின் திவ்ய காந்தி

யும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தவள்தான், அம்பிகை. அவளைத் தியானிக்கும்போது அவளது ஒப்பற்ற செளந்தரியப் பிரகாசமே நம் நஞ்சின் ஆழத்தில் படுகிறது. அவளே காலன் அளித்த கத்தியோடு, சிவன் தந்த சூலத்தோடு, விஷ்ணு கொடுத்த சக்கரத்தோடு பயங்கரியாகவும் விளங்குகிறாள். துட்டர்களை சிட்டசிப்பதற்கு அவள் ஏந்தியுள்ள ஆயுதங்களே சிட்டர்களை இரட்சிக்கும் படைக்கலங்கள் ஆகின்றன. அடியவர்களை வச்சீகரிக்கும் அன்பான அழகும் அவளே; கொடியவர்களை அச்சுறுத்தும் கோரமான காளியும் அவளே. அவளே போரிலே தூர்க்கை, சாந்தத்திலே பவானி. சிவகாமியும் அவள்தான். அவளுடைய அமுத சக்தி அழிவு சக்தியாகவும் தோற்றுவது அதிசயமே. அதர்மத்தை எதிர்த்து ஆவேசமாய் அவள் போரிடுகிறாள். சிவம் என்ற அன்பு, உலகிலே தலைநின்ற பின்பே போர் வெறி தணிந்து அவள் சாந்தமாவாள்.

'அன்பு வடிவாகி நிற்பாள் துன்பு எலாம் அவள் இழைப்பாள்'
என்பர் பாரதியார்.

இவ்விரு பண்புகளையும் இணைத்து அண்டபகிரண்டங்களைப் பிணைத்து நின்ற சக்திகள் எல்லாம் பிணங்கிப் பேயாட்டமாடி முட்டி மோதி பிரளய வவாய்ப்பட்டு உருவற்று அழியும் ஊழிக் காலத்திலே மகா கோர வடிவத்திலே காளி வெறித்துக் களித்துக் கூத்தாடுவதை,

பாழம் வெளியும் பதறிப் போய் மெய் குலைய
ஊழாம் பேய்தான் ஓஹோ ஹோ என்றலைய வெறித்து
உறுமித் திரிவாய் செறுவெவ் கூத்தே புரிவாய்-
என்று பாரதி வருணிக்கிறார்.

எத்திக்கிலும் நின்விழி அனல் போய்
எட்டித்தானே எரியும் கோலம் கண்டே

சாகும் காலம்.....

அன்னை அன்னை ஆடும் கூத்தை
நாடச் செய்தாய் என்னை
சிவன்

கோலங்கண்டு உன் கனல் செய் சினமும்
விலகும்; கையைக் கொஞ்சித் தொடுவாய்
ஆனந்தக் கூத்திடுவாய்.

இது சிந்தனைக்குரியது. கூத்தின் முடிவிலே இந்தப் பிரளய வேகம் முழு மோனத்திலும் பரம சாந்தியிலும் ஒன்றிப் போகிறதாம்; இடிபோல் முழங்கிய குரல் யாழிசையால் கொஞ்சுகிறதாம். சக்தி சிவத்துடன் இணைகிறது. ஆவேசக் கூத்து ஆனந்தக் கூத்தாகிறது; அதிலே ஆக்கமும் ஆகி, ஒரு புதிய படைப்புக்குப் 'பாழாம் வெளியை' மறுபடியும் தயாராக்குகிறது.

கோடானகோடி யுகங்கள் கற்பங்கள் அடங்கிய கால வெள்ளத்தையே எடுத்து விழுங்கி, அதாவது, காலங்கடந்து நிற்பாள். ஆதலின் வடமொழியிலே அவளைக் காலீ காலீகா என்பர்; தமிழிலே காளி என்பர்.

காலமாம் வனத்தில் அண்ட கோளமாம்
மரத்தின் மீது காளி-சக்தி என்ற பெயர் கொண்டு
ரீங்காரம் இட்டு உலவும் ஒரு வண்டு
என்று பாடுகிறார் பாரதியார்.

எங்கும் நீக்கம் அறநிறைந்தவள் என்பதால் நீலநிறம் வாய்ந்தவளாக அவள் கற்பனை செய்யப்பட்டிருக்கிறாள். விரிந்த வானும் பரந்த கடலும் நீலமாகத் தோன்றுகின்றன-இல்லையா? 'மேலுமாகிக் கீழுமாகி, வேறு திசையும் ஆகி விண்ணும் மண்ணும்' ஆன இயற்கை யன்னையை மூடி மறைப்பதற்கு ஒன்றுமே இல்லை. ஆதலின் அவள் நிர்வாணமாய் நிற்கிறாள். அவள் முண்ட மாலினி அதாவது, துண்டிக்கப்பட்ட தலைகளை மாலையாகக் கோத்து அணிந்து கொண்டு இருக்கிறாள். தன்னிடமிருந்து தோன்றும் உயிர்கள் தன்னிடமே ஓடுங்குதலை உணர்த்துவது இத்தலை மாலை. இம்மாலையிலேயுள்ள பல்வேறு வயதுடைய தலைகள், பிறந்தவர் எந்த நாளும் இறப்பர் என்பதற்கு விளக்கமாம். செயல் யாவும் அவளே என்பதற்கு அறிகுறியாக வெட்டிய கரங்களைச் சரமாகத் தொடுத்து அரையிலே கட்டியிருக்கிறாள். அவள் சங்காரமூர்த்தி என்பதற்கு நாவிலிருந்து சொட்டும் இரத்தம் அடையாளமாம். எங்குமே உயிர்கள் ஒன்றோடொன்று பேராடியும் ஒன்றையொன்று விழுங்கியும் இறந்தும் பிறந்தும் விடுதல் கண்டுகூடு. என்றுமே அழிவின்றி ஆக்கம் இல்லை. இது நியதி. எனவே அழிவைக் கண்டு அஞ்சுபவர் அவளை வழிபட உரியர் அல்லர். சுயநலப் பற்று, ஆணவத் துடிப்பு, பேராசைகளுக்கு அவள் பயங்கரிதான். ஆயிரம் ஆயிரம் யுகங்களாய் வளர்ந்துள்ள தீமைகளுமே அவள் கோபத்தில் அரை நொடியிலே பொசுங்கி விடும். ஒன்றைத் துரிதமாகவும் நேராகவும் புடைப்பதற்கும், விரைவாகவும் வேகமாகவும் தடைகளைத் துடைப்பதற்கும் இவள்தான் சரி. இவளை நினைத்தாலே அசுர சக்திகள் நடுநடுங்கும். இவளது வன் செயல் போலவே அன்பும் தீவிரமானது. மிக மேலான பரவசங்கள் மகோன்னதமான மன எழுச்சிகள் விழுமிய நோக்கங்கள்-இவற்றுக்குக் குறைந்த எதுவும் இவளைத் திருப்தி செய்யா. அசட்டை, அலட்சியம், மந்த புத்திகளை இவள் பொறுக்க மாட்டாள். நாடிய பொருள் கைகூட வேண்டுமானால் அது இவள் அருளும் கனலாலும் வெறியாலும் வேகத்தாலும் தான் சாத்தியம்.

உயிரைத் திரணமாக மதிக்கும் ஆன் மத்தியாகிகள்தான் இவளை வழிபடத் தகுதி வாய்ந்தவர்களாவர். மரண பயம் அவர்களுக்கு இல்லை. உயர்ந்த கொள்கைக்குத் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்து எவன் பெருமிதத்துடன் மாய்கிறானோ, அவனுக்குத்தான் அன்னை அருள் செய்வாள்.

இத்தகைய ஆன்ம வீரர்கள் முன்னம் மலிந்திருந்தால் நம் நாடு பலதுறைகளிலும் முன்னேறி பல பெரிய காரியங்களைச் சாதித்தது. தமிழ் வீரர் புரிந்த ஆத்மபரித்தியாகங்களைக் குறிக்கும் இலக்கியச் செய்திகள் பல; இவைகளை சில சாசனங்களும் சிற்பங்களும் உறுதி செய்கின்றன.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் சக்கரவாளக் கோட்டத்துக் காளி கோயிலைச் சுற்றிலும் உயிர்க் கடன் கொடுத்தோரது சிரங்கள் தொங்கும் மரங்கள் ஓங்கி வளர்ந்திருப்பதை மணிமேகலை பாடுகிறது. சிலப்பதிகாரமும் காளி கோயிலை வருணித்து அங்கே நிகழும் ஆராதனையைப் பின்வருமாறு விவரிக்கிறது. 'நோய்வாய்ப்பட்டு விளியாத வீரரது பழங்குடியிலே ஒரு கன்னிப் பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். அவளுக்குக் கொற்றவையின் கோலம் செய்வித்து, மேளதாளத்துடன் அவளைக் காளி கோயிலுக்கு அழைத்துச் செல்கின்றனர். பலிபீடத்தைத் தொழுது தூர்க்கையை, அமரி, குமரி, கவுரி, சமரி என்று அருச்சிக்கிறார்கள்.

பிறை சூடியவளே, முக்கண்ணி, நீலகண்டி' என்று துதிக்கிறார்கள். யானைத்தோல் போர்த்து எருமைத் தலைமீது நின்றாய். இது என்ன மாயமோ? தேவர்கள் உன்னை வணங்குகின்றனர்; வேதங்களுக்கு அப்பால்பட்ட மறைபொருள் நீ அல்லவா? வலக்கையிலே வாள் ஏந்தி மகிடனை வதைத்தாய்; மும்முர்த்திகளின் மனக் கமலத்திலே சோதி விளக்காய் நிற்பவள் அல்லவா நீ என்று பாடுகிறார்கள். உன் திருவடிகளை வணங்கி நாங்கள் செலுத்தும் கடன் இதோ எங்கள் கழுத்திலிருந்து சொரியும் இரத்தமே. இதை ஏற்றுக்கொள், சங்கரி! சுந்தரி! என்று குருதி பலி கொடுக்கின்றனர்.

இது வெறும் புனைந்துரை அல்ல என்பதை இக்காலத்ததான பல்லவர், பாண்டியர் சிற்பங்கள் தெரிவியாமல் இரா. மகேந்திரவர்மனது (கி.பி. 7-ம் நூற்றாண்டு) சிங்கவரக்குகைக் கோயிற் சுவரிலே தோன்றும் புடைப்புச் சிற்பமான மகிசாசுரமர்தனியின் தனிச் சிறப்பு யாதெனின், அதன் வலது புறத்திலே ஒரு வீரன் மண்டியிட்டுத் தனது வலது கையின் வாளால் இடது தொடையைத் துண்டித்துக் கொண்டிருப்பது போலவும் செதுக்கப்பட்டிருப்பதே. ஆனம் வீரனது துணிச்சலைக் கண்டு துர்க்கையுமே திகைத்து, வலது காலை மட்டும் எருமைத் தலைமீது வைத்து இடது காலைத் தரையிலே ஊன்றி சங்கு சக்கரங்களை ஏந்திப் பக்க வாட்டிலே சற்று சாய்ந்திருக்கிறான். மாமல்லபுரம் திரௌபதி ரதம், ஆதிவராகக் குகை, திருச்சி-குடவரைக் கீழ்க்குகை, திருப்பரங்குன்றம் திருத்தங்கல் குகைகளிலும் பதுமபீடத்தோ எருமைத் தலைமீதோ நிற்கும் துர்க்கையின் இருமருங்கும் தன் தலையை அல்லது இடது கையைப் பலியாக அரிந்து கொண்டிருக்கும் ஆன்மத் தியாகியுடன் மற்றொருவன் தியானத்திலே வீற்றிருக்கும் பாவனையில் புடைச் சிற்பங்களைக் காணலாம்.

பரணி நோன்பு, நவ கண்டம்:

நெல்லூரைச் சேர்ந்த கூடூர்-மல்லம் சுப்பிரமணியர் ஆலயத்திலே கி.பி. 968-வலது கை வாளுடன் இடது கையில் தன் தலையையே தாங்கிய குறையுடல் வாய்ந்த சிற்ப வடிவத்தின் கீழ் 'பட்டி போத்தன் பிடாரிக்கு நவகண்டம் கொடுத்தான்' என்ற வாசகம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. தன் சரீரத்தின் ஒன்பது இடங்களை அரிந்து பலியிடல் தான் நவகண்டம். இவ்வாறு பலியிட்ட அருஞ்செயலைப் பாராட்டி, ஊரார் எடுத்த அறப்புறம் பற்பல. கல் வெட்டுகளிலே இவை' பிடாரிக்குக் குறைத்தலை அறுத்துப் பிடாரிகை மேல் வைத்தானுக்கு ஊரார் வைத்த பரிசாவது' என்று தொடங்கும்.

இத்தலைப்பலி, பரணி நோன்பிலே கொடுக்கப்பட்டது. காடு கெழு செல்விக்குப் பரணி நாள் கூழும் துணங்கையும் கொடுத்து வழிபடுவதோர் வழக்கு முற்காலத்திலே இருந்ததைப் பேராசிரியர் தொல்காப்பிய உரையிலே குறிப்பிடுகிறார். இதிலிருந்து பரணி என்ற இலக்கிய வகை தோன்றியது. இவ்வகையிலே கலிங்கத்துப் பரணி பெரும்புகழ் வாய்ந்தது.

சலியாத தனி ஆண்மைத் தறு கண் வீரர்
தருக வரம் வரத்தினுக்குத் தக்கதாகப்
பலியாக உறுப்பரிந்து தருதும் என்று
பரவும் ஒலி கடல் ஒலி போல் பரவுமாலோ
அடிக்கழுத்தின் நெடுஞ்சிரத்தை அரிவராலோ
அரிந்த சிரம் அணங்கின் கைக்கொடுப்பராலோ
கொடுத்த சிரம் கொற்றவையைப் பரவுமாலோ
குறையுடல் கும்பிட்டு நிற்கு மாலோ

என்று சயங்கொண்டார் கூறுவது வெறும் கற்பனை அல்ல; நடைமுறையிலே இருந்ததைத்தான் அவர் பாடியிருக்கிறார். பரணி நாளிலே இப்பலி நோன்பு நடந்தது. ஆடவரேயன்றி மகளிரும் இந்நோன்பு நோற்றனர் என்பது கி.பி. 10-11-ம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கும் செய்தி. காளிகோயிலிலே இந்நோன்பை நோற்று நேர்த்திக் கடன் செலுத்திய பிராமணப் பெண்களின் பெயர்கள் அவர்கள் கணவர் பெயர்களுடன் பொறிக்கப்பட்ட கல் தூண்களைத் திருக்கோவலூர்ப் பக்கம் காணலாம். இப்பரணி நாள் தலைப்பலி தென்னகத்திலே இன்றும் ஒரு வகையில் நடைபெறுவதுதான் வியப்புக்குரியது. கேரளப் பிரதேசத்திலே மீனம் மாதம் பரணி நட்சத்திரத்திலே நடைபெறும் பகவதி திருநாள் சேர்தலை கொடுங்கல்லூர்களிலே சிறப்பு வாய்ந்ததாம், இதை விவரித்து ப. நாகமையர் எழுதியிருக்கிறார். எட்டு நாள் நடைபெறும் இவ்விழாவிலே கொடியேற்றத்துக்கு முன் நாள் 'தால் பொலி' நிகழுமாம்.

தட்டிலே அரிசி அல்லது நெல் மலர் பாக்குகளைப் பரப்பி வைத்து நடுவிலே விளக்கேற்றி, ஆடை அணிகளால் அலங்கரித்துக் கொண்ட மகளிர் அத்தட்டை ஏந்தி பகவதி கோயிலுக்குப் போவார். ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டு ஆடவரும், குலவையிட்டுக் கொண்டு மகளிரும் கூட்டமாய்ப் பின் தொடர்வர். ஊர்வலம் கோயிலை அடைந்ததும், வலம் வந்து தாலத்திலே (தட்டிலே) உள்ள பண்டங்களைக் கோயில் முற்றத்திலே கொட்டிவிட்டு மகளிர் விரைந்து வீடு திரும்புவர். ஆடவர் இடக்கரடக்கலான பாடல்களைப் பாடி ஆடி ஊர்வலமாய்ச் செல்வர். இத்தாலப் பொலி முடிந்ததும் நான்காம் நாள் கொடியேற்றம். ஐந்தாம் திருநாளிலே ஆயிரந்தீவட்டி எந்திபறை தப்பு முழங்க ஆவேசத்துடன் ஆடிப்பாடி நிகழ்த்தும் படையணி களப்போரின் ஞாபகத்திற் போலும், தாலப் பொலியும் தலைப்பலியின் எச்சம் போலும் என்பர் முரா.

தமிழ் நூல்களில்:

தொல்காப்பியர் நானிலத்துக்குரிய தெய்வங்களையும் மாயோன் சேயோன் வேந்தன் (இந்திரன்) வருணன் என்று அறிமுகப்படுத்தி, பாலை நிலத்துக்கென்று யாரையும் குறிப்பிடாமற் சென்றார். தமிழகத்திலே பாலை என்று தனி நிலம் இல்லாதது அதற்குக் காரணமாகலாம், எனினும் பாலையின் வெப்பங்கருதி, சூரியன் அதற்குரிய தெய்வம் என்பர் உரையாசிரியர். ஆனால் துர்க்கைதான் அதற்குத் தெய்வம் என்பது முன்னோர் துணிபு. மாடுபிடி சண்டையாகிய வெட்சியிலே தொல்காப்பியர் கொற்றவை வையைக் குறிப்பிட்டு வெற்றி மடந்தையாகிய அவள் படையெடுப்பிலே வீரர்க்கு முன்னே வழி நடப்பாள் என்றும், வழிபாடாக அவள் போலக் கோலஞ்செய்து வீரர் வள்ளிக் கூத்தாடுவர் என்றும் கூறியிருக்கிறார். அவளைக் 'காடுறைக் கடவுள்' என்பர். பொருநராற்றுப்படை 55. காடுகாள் அல்லது காடுகிழாள் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறாள். அவள் கானநாடிவன துர்க்கையாம். 'கானமர் செல்வி' ஆகிய அவள் எழில் குன்றம் பாடிய புலவனுக்குக் குதிரை கொடுத்தான் என்கிறது அகம் 345. குறுந்தொகை 218 மலைச்சாரலில் மேவிய சூலிக்கு (சூலம் ஏந்தியவன்) நேர்த்திக் கடன் செலுத்தவில்லை என்று வருந்துகிறது. பதிற்றுப்பத்து 66கடவுள் வாகையைக் குறிப்பிடுகிறது. வெற்றி மடந்தையாகிய கடவுள் வாழும் வாகை மரம் என்பது அதற்குப் பொருள். போருக்குச் சென்ற தலைவன் வெற்றியுடன் மீளவேண்டும் என்று கொற்றவையைப் பிரார்த்திக்கும் தோழியரை நெடுநெல் வாயிலே காணுகிறோம். ஏழில்மலை போலவே அயிரை மலையும் அவள் இருப்பிடமாம். 'அஞ்சுவரு மரபின் கடவுள் அயிரை' என்கிறது பதிற்றுப்பத்து 73. விந்திய மலையிலே கோயில் கொண்டாள், வைஷ்ணவி; பார்வதி இமயமலையை இடங்கொண்டாள். கொற்றவையாகிய துர்க்கையம் (துர்க்கம்-மலை) மலை வாசினியே. வானத்திலே சஞ்சரிப்போர் அவள் வசிப்பதால் விந்தியமலைமீது கடந்து செல்வார் என்கிறது, மணி மேகலை (20; 116; 117) 'வெற்றிவேல் போர்க் கொற்றவை சிறுவன்' என்ற திருமுருகாற்றுப் படையிலே சிறுவன் என்பதற்கு வன துர்க்கையின் புதல்வன் என்றும் நச்சர் உரை வகுத்துள்ளார். தமிழ்நாட்டு வேட்டுவர்க்கும் பழங்குடியான முண்டர்களுக்கும் சவரர் என்ற பெயர் உண்டு. சவரர் உயிர்ப்பலி கொடுத்துத் தாய்க் கடவுளை வழிபடுவர். விந்திய மலைப்பிரதேசத்திலே வசித்திருந்த அவர்கள் விந்திய வாசினியைப் பூசித்து வந்தனர்.

துர்க்கை போல வேடந்நரித்து, வேடர் ஆடியும் பாடியும் பரவும் வேட்டுவவரியை இளங்கோ கற்பனைப் பாங்குடன் பாடியிருக்கிறார். மூவர்க்கும் மேலான தெய்வமாகவே வேட்டுவர் அவனைப் போற்றுவார்.

அரி அரன்பூ மேலோன் அகமலர் மன்னும்
விரி கதிர் அம் சோதி விளக்காகியே நிற்பாய்
விண்ணோர் அழுதுண்டும் சாவ ஒருவரும்
உண்ணாத நஞ்சுண்டிருந்தருள் செய்வோய்
என்று அவளையே சிவனாகவும் கண்டார்கள்.

மருதின் நடந்து நின் மாமன் செய் வஞ்ச
உருளும் சகடமும் உதைத்தருள் செய்வோய்
என்று திருமாலாகவும் கண்டார்கள்.

கொன்றையும் துளவமும் சூடி,
ஆனைத்தோல் போர்த்துப் புலியின் அதன் உடுத்து
சங்கமும் சக்கரமும் தாமரைக் கையேந்திய
சங்கர நாராயணனாகவும்,

கண்ணுத லோன் பாகத்து
மங்கையருவாய் மறையேத்தவே நிற்கும்

அர்த்த நாரியாகவும் கருதினார்கள். முடிவில் ஞானக் கொழுந்தான கோலமே அவர் நெஞ்சில் இடம் பெறுகிறது. சிவன், விஷ்ணு, உமை இவர்கள் தன்மையும், முக்குண இயல்புங் கொண்டு துர்க்கை தோன்றுகிறாள் என்பதுதான் இளங்கோவின் கருத்து.

அவர் மேலும் கூறுகிறார். அவள் நிறம் காயாம்பூவின், அடர்ந்த நீலமாம். அதரம் பவளம் போலும் சிவப்பாம். பற்கள் வெள்ளை. ஆலகாலம் விழுங்கிய சிவன் அவள் தானாம்; அவள் நீலகண்டி நெற்றிக்கண்ணி. திருமாலுக்குரிய சங்கு சக்கரத்தைத் தரித்தும், வில், வான், சூலம் ஏந்தியும் இருக்கிறாள். மேருவை வில்லாக வளைந்திருக்கிறாள்; வாசுகியை நாணாகப் பூட்டியிருக்கிறாள். புலியதனை ஆடையாக உடுத்தி, சிங்கத் தோலை மேகலையாக அணிந்து, யானைத் தோலை உத்தீரியமாகத் தரித்திருக்கிறாள். வீரக்கழல் ஒரு காலிலே, சிலம்பு மற்றொரு பாதத்திலே சூடியிருக்கிறாள். அவள் சடையைப் பாம்பும் பிறையும் அணி செய்கின்றன. யாளிக் கொடி ஏந்தியிருக்கிறாள். அசுரரோடு போராடி தாருகனையும் மகிஷாசுரனையும் சங்கரித்தாள். அசுரர்கள் பாம்பும் தேளுமாய் உருவெடுத்து ஊர்ந்து வந்த போது மரக்கால் கொண்டு அவற்றைத் தேய்த்து அழித்தாள். இதை மாயவன் ஆடிய மரக்கால் ஆட்டம் என்பார். சிலப்: 7:59 மாயவன் ஆதலின் சகடத்தை உதைத்தாள். மருதிடை நடந்தாள்-கண்ணன் அவள் தானாம். சிவன் உருவிலே உமையாய்ப் பாதியிடம் கொண்டவளும் அவள் தானாம். சிலப்: 20:38. பத்திரகாளியாய்ச் சிவனின் ஆடல் கண்டருளினாள்.

சிற்பங்களில்:

சிவாலய அர்த்த மண்டபத்தின் வடக்குத் தேவ கோட்டத்திலே துர்க்கையைத் தரிசிக்கலாம். கி.பி. 8-ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் தோன்றிய சிவாலயங்களிலேதான் இவள் வடக்குத் தேவ கோட்டத்திலே,

"கொதியாது கொதித்து எறிந்த
கோட்டெருமைத் தலையின் மிசை
மதியாத சீறடி மிதித்தனள் போல்
தோன்றுவது"

கருத்த தகுந்தது; தெற்குத் தேவகோட்டத்திலே கணபதி வீற்றிருப்பார். மகிஷம்-எருமைத் தலை மீது நிற்கும் இவளை, இளங்கோ 20:34-5 'பிடர்த்தலைப் பீடம் ஏறிய மடக் கொடி' என்கிறார். 'பாய் கலைப்பாவை'-அதாவது கலைமானையும் வாகனமாக வுடையவள் என்கிறாள் அவர். கலைமானை (கடமான்) அவள் ஊர்தியாகக் கற்பித்தவர் தமிழ் மக்கள்தான்; சிற்ப நூல்களிலே இது காணப்படவில்லை. இக்கலைமானின் கொம்பு கரியதாய்த் திரிந்து முறுகி உறுதியாய் இருக்கும் என்பார் இளங்கோ. கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டு முதல் 10-ம் நூற்றாண்டு முடிய பல்லவரும் பாண்டியரும் தோற்றுவித்த பலவும் 'கலை ஊர் கன்னி' தான். இச்சிற்பங்களிலே சிறந்தது சென்னை மியூசத்திலே இருக்கிறது. அது கி.பி. 9-ம் நூற்றாண்டுக் குரியது. சம்பந்தரும் கலையூர்தியைத்தான் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். 2390:2 திமு.85:3. தசரதனைச் சொல்கிற போது காவலிலே அவன் கலை ஊர் கன்னியை ஒப்பாவான் என்கிறார் கம்பரும். துர்க்கையின் மற்றொரு வாகனம் சிங்கம். இதை 'செங்கண் அரிமான் சிங்க விடை' என்பார் இளங்கோ.

'அமரி குமரி கௌரி சமரி
சூலி நீலி ஐயை செய்யவள்
கொற்றவை நல்லாள் கன்னி சங்கரி'

என்று, துர்க்கையின் துதி மொழிகளைக் கூறும் இளங்கோ. அவளை ஞானக் கொழுந்து என்பார். பரஞானம் அபரஞானம் அவள்தானாம். மாயவள் என்பார்; மாயா சக்தியும் அவளே என்பது அவர் கருத்து. மாலவற்கு இளங்கிளை, அதாவது விஷ்ணுவின் தங்கை என்பார். தேவகிக்குப் பிறந்த கிருஷ்ணனை, அவளுடைய சகோதரன் ஆகிய கம்சனிடமிருந்து பாதுகாக்க, யசோதையிடம் துர்க்கை பிறந்தாள் என்கிறது புராணம். இதன்படி வாசுதேவ கிருஷ்ணனுக்கு அவள் சகோதரி ஆகிறாள். இதற்குத் தகவே கி.பி. 7-9 நூற்றாண்டுக்கு இடையே தோன்றிய குடவரைக் கோயில் கட்டுமானக் கோயில் பலவற்றிலும் விஷ்ணுவின் அனந்த சயனத்துடன் அவள் தங்கையாகிய துர்க்கையையும் காணலாம், மாமல்லபுரம் மண்டபக் குகையிலே துர்க்கையின் மகிஷாசுர மர்த்தனமும் விஷ்ணுவின் அனந்த சயனமும் எதிர் எதிராகவும் சீராகவும் செதுக்கப்பெற்றுச் சிறந்து திகழ்கின்றன. ஆறு தூண்களோடு பாறையைக் குடைந்தாக்கிய இம் மண்டபத்தின் தென் சுவரிலே ஆதிசேடன் மீது அறிதுயில் அமர்ந்த பெருமானின் கருணை மலர்ந்த முகமும், துர்க்கை அரிமா ஊர்ந்து மகிடனோடு போர் புரியும் காட்சியும் பொலிவுடன் திகழ்கின்றன. பல்வகைப் படைக்கலங்களையும் ஏந்தி, எண் தோளுடன் விளங்கும் துர்க்கையின் மறவீர மாண்பை வெளிக் கொணர்ந்தும் மகிடன் அஞ்சி அயரும் பாவத்தை அவன் முகத்திலே புலப்படுத்தியும் பயங்கரப் போரை விரிவாகக் காட்டியிருக்கும் சிற்பியின் சாதுரியம் வியப்புக் குரியதே.

சிங்க வரம் குகைக் கோயில் அனந்த சயனனுக்கு உரியது; அங்கும் அவன் தங்கை இருக்கிறாள். பாண்டி நாட்டுத் திருத்தங்கல் மலையாடிப்பட்டி குகைகளிலும் தங்கையும் தமையனும் சேர்ந்தே உறைவதைக் கருதும் போது மாலவற்கு இளங்கிளை என்று இளங்கோ கூறியது ஏதோ தற்செயலாய்க் கூறியது அல்ல. ஒரு சம காலக் கருத்தின் பிரதிபலிப்பே என்பது புலப்படாமற் போகாது.

பனமலை சிங்கவாசினி பல்லவன் இராச சிம்மனால் கி.பி. 640-700 அமைக்கப்பட்டது. தான் தலைநகராகக் கொண்ட தஞ்சைக் கோட்டையின் கீழை வாசலிலே விஜயால சோழன் கி.பி. 850 நிகழ்பகுதனி என்ற துர்க்கைக்குத் தனிக் கோயில் அமைத்தான். இக்கோயில் அழிந்ததேனும் அங்கிருந்த தெய்வச்சிலை இரண்டு துண்டாக உடைந்து காணப்படுகிறதாம். பீடத்தின் மீது வலது கால் மடிந்து ஊன்றிருக்க, இடது கால் தொங்கலாகக் கைகளில் கத்தியும் கேடயமும் தரித்து, மேல் வலது கையில் சூலத்தைக் கொண்டு காலடியிலே கிடக்கும் அரக்கனைக் குத்துவது போலத் தோன்றும். தேவி சடை முடியும் பாம்பாலாகிய கச்சபந்தமும் அணிந்திருக்கிறாள். உக்கிரமாகாளி என்று தற்போது அதைச் சொல்கிறார்கள்.

கி.பி.10-ம் நூற்றாண்டுக்குரிய துர்க்கை, கண்டியூர் வீராட்டானத்திலே உண்டு.

ஸ்ரீ மகாலட்சுமி

வேதார்த்த ரத்னாகர, சுருதி ஸ்மிருதி கல்பத்ர உபயமீமாம்ச, இதிகாச புராணவிசாரத். வித்யாலங்கார அக்னிஹோத்ரம் ராமானுஜதாதாசாரியார், கும்பகோணம்.

ஸ்ரீ மகாலட்சுமி பெண்ணுருவத்திலே அமைந்த செல்வம்; விஷ்ணுவின் பத்தினி. மகாலட்சுமி என்ற தொடரிலே மகா என்பது அடைமொழி; லட்சுமி என்பதுதான் நேரான பெயர். சமஸ்கிருத மொழியிலே லட்சுமி என்ற பதம் அடையாளம் என்ற பொருளைக் குறிப்பிடும். விஷ்ணுவுக்கு நாராயணன், வாசுதேவன் முதலிய பல பெயர்கள் இருப்பது போல் மகாலட்சுமிக்கும் ஸ்ரீ, விஷ்ணுபத்நி என்பன போன்ற பல பெயர்கள் இருந்து வருகின்றன. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்திலே இவளுக்குப் பெரிய பிராட்டியார் என்பது பெயர். லட்சுமி தத்துவம் நீண்ட கால சரித்திரத்திலே பிறந்து வளர்ந்து உருவாகியுள்ளது; ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்திலே உயர்வற உயர்ந்து தனியான ஒரு தானத்தை அடைந்து விட்டது. வேதம், இதிகாசபுராணங்கள், ஆகமங்கள் மந்திர தந்திர சாஸ்திரங்கள் லட்சுமி தத்துவத்துக்கும் பல விளக்கங்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாய நூல்களிலே தான் இந்த தத்துவம் ஒரு முடிவான உருவை அடைந்திருக்கிறது. சதுஸ், சுலோகி. ஸ்ரீத்வம், ஸ்ரீகுணரத்ன கோசம், ஸ்ரீதுதி முதலிய நூல்கள் மகாலட்சுமியின் பெருமையை விளக்குகின்றன. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தின் ரகஸ்ய நூல்களும் லட்சுமி பற்றிய கருத்துக்களை வெளியிடுகின்றன.

ஸ்ரீ மகாலட்சுமி விஷ்ணுவின் பத்தினி; பத்தினி என்ற முறையிலே பர்த்தாவான விஷ்ணுவை விட்டுப் பிரியாதவள், பர்த்தாவுக்கே கட்டுப்பட்டவள். விஷ்ணு எவ்வளவு அவதாரங்கள் எடுத்தாலும் மகாலட்சுமியும் ஆங்காங்கே பெண் உருவத்தோடு கூடச் செல்கிறாள். பத்தினி என்ற முறையிலே பகவானுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறாள்: துணையாக நிற்கிறாள், ஆலோசனை, கூறுகிறாள். அவளுடைய முகத்தின் சாடையைப் பார்த்துக் கொண்டே பகவான் உலகத்தைப் பல விதமாகப் படைக்கிறான். பாதுகாக்கும் காலத்திலும் அவளுடைய சிபாரிசை பின்பற்றியே மோட்சம் வரையிலும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகிறான், லட்சுமியோடு கூட இருக்கும் பகவானை, பாதுகாக்க ஏற்பட்டவன் என்று கூறுவர். எனவே லட்சுமியோடு கூடியவனாகவே பகவான் உபயமாகிறான்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்திலே ஜீவாத்மா ஸ்ரீ வைகுண்டத்துக்கு போய், பகவானை அனுபவித்து, பகவத் கைங்கரியத்தைச் செய்வது மோட்சம்; மோட்சத்திலே மகாலட்சுமிக்கும் கைங்கர்யம் செய்கிறாள். இந்த சம்பிரதாயம் எம்பெருமான் கிருபையை மூலாதாரமாகக் கொண்டது. அதனால் கருணை வடிவான லட்சுமியும் முக்யமாக விளங்குகிறார்கள்; இவள் இல்லாவிட்டால் பகவானும் கிடையாது. ஜீவவர்க்கங்களின் மாதாவாக இருப்பதால் இவள் வாத்தசல்யம் நிறைந்தவள்; பத்தினி என்ற முறையிலே பகவானிடம் மிகுந்த செல்வாக்கு உள்ளவள்; ஜீவவர்க்கங்களும் பகவானும் முரண்கொண்டு நிற்கும் காலத்திலே இவள், பகவானையும் ஜீவவர்க்கத்தையும் பிரிவின்றிப் பிணைக்கிறாள், தவறு செய்யாதே தொழிலாகக் கொண்ட ஆத்ம வர்க்கங்களாக்காகப் பகவானிடம் பரிந்து பேசி வாதாடுகிறாள்; பகவானை மனமிரங்கச் செய்து ஜீவன்களைப் பாதுகாக்கிறாள், எம்பெருமானின் கருணை ஜீவாத்மாவிடம் சுரக்கச் செய்வது மகாலட்சுமியின் பிரதான காரியம். பெண் என்ற முறையிலே தவறுதல்களைப் பார்க்காதே என்று சொல்லி, பகவானைத் திருத்துகிறாள்; தவறு செய்யாதே என்று உபதேசித்து ஜீவாத்மாவையும் திருத்துகிறாள்.

பகவான் ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே இருக்கும் காலத்தில் மகாலட்சுமி என்ற பெயருடன் இருந்து வருகிறாள். விபூகவாதி அவதாரங்களிலும் அவள் அதற்குத் தகுந்தாற்போல பலவித உருவங்களை எடுத்துக் கொண்டு, பல்வேறு பெயர்களை அடைகிறாள். இராமாவதாரத்திலே சீதையாகவும், கிருஷ்ணாவதாரத்திலே ருக்மணியாகவும் அவளே தோன்றுகிறாள். அர்ச்சாவதாரத்திலும் பகவான் அவ்வத்தலங்களில் விகிரகங்களின் உருவை எடுக்குபோது மகாலட்சுமியும் கூட வருகிறாள். திவ்விய தேசங்களிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் ரங்கநாயகி முதலிய தாயார்களும் மகாலட்சுமியின் அவதாரமே. ஆலயங்களிலே மூன்று உருவத்திலே மகாலட்சுமி தோன்றுகிறாள் புருஷ ரூபத்திலே நிற்கும் எம்பெருமானின் திருமார்பு, இரும்புக்கும் உள்ள நாச்சியார்கள், தனிக்கோயில்களிலே எழுந்தருளியிருக்கும் தாயார்-இம்மூவரும் மகாலட்சுமியின் அம்சமே.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்திலே மகாலட்சுமி தத்துவத்தை எப்படி ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தோம். இத் தத்துவம் அவர்களால் மட்டும் உண்டாக்கப்பட்டுள்ள புதிய கோட்பாடு அல்ல. இந்து மதத்தின் வேதம் முதலிய எல்லா நூல்களிலும் காணப்படும் தத்துவமே இது. இதற்கு அந்நூல்களிலே வெவ்வேறு விதமான விளக்கங்களைக் காண்கிறோம். எனினும் முதல் நூல்களின் கருத்துக்களையே உருவாக்கி வளர்த்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் தங்களது சம்பிரதாயத்திலே ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தை மகாலட்சுமிக்குக் கொடுத்துள்ளனர்.

வேத நூல்களிலே மகாலட்சுமி பற்றி சொல்லப்பட்டிருப்பது யாது? சற்று ஆராய்வோம். வேதங்களின் கர்ம காண்டங்களிலே கடவுள் வழிபாடு வகுக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தக் கடவுள் உருவும் உள்ளதே; ஆணாகவோ பெண்ணாகவோ கடவுளை வழிபட வேதம் வழி செய்திருக்கிறது. அதீதி, சிரத்தை, மேதை, சரஸ்வதி, ராக முதலிய தேவதைகள் பெண் உருவம் வாய்ந்தவர்கள்; ஈசுவரத்தன்மை மேலிய இவர்கள் தனிச்சிறப்போடு தனியாகவே தொழப்பட்டிருக்கிறார்கள். உருவம் பெண்மையாக இருந்தாலும் கடவுள் தன்மையில் பெண்மையை நாம் பார்க்க முடியாது. பூமியும் பெண் உருவத்திலே தெய்வமாக வணங்கப்படுகிறாள். கடவுளைப் பெண் உருவத்திலும் வணங்குவது என்பது வேதத்தின் தனிச்சிறப்பு. பெண் உருவத்தில் உள்ள கடவுளைத் தாயாகவும் வேதம் விளம்புகிறது. தாய்த்தன்மை கடவுளிடம் இருப்பது இதற்குக் காரணம். அதர்வேதத்திலே பலவித ஒஷதிகள் பெண் உருவிலே வணங்கப்பட்டுள்ளன; யஜூர் வேதத்திலே விஷ்ணு பத்நி என்று ஒரு பெண் தெய்வம் வணங்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீ என்ற பதம் வேதத்தின் பல இடங்களிலே காணப்பட்டாலும் சிறப்பு என்ற பொருளிலேதான் அது பயில்கிறது. லட்சுமி என்ற பதமும் பல இடங்களிலே பயில்கிறது; அழகு, ஐஸ்வரியம் என்பன அதன் பொருள். ஸ்ரீ ஸூக்தம் என்ற வேதபாகம் ஸ்ரீயை தனியாகப் புகழ் ஏற்பட்டது. எது எப்படியிருந்தாலும் வேதவழிபாடு இயற்கையோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ளது. இயற்கையே ஆண் உருவத்திலும் பெண் உருவத்திலும் வழிபடப் பெறுகின்றது. சிறப்பு, அழகு ஐஸ்வரியம்-இவைகளே ஸ்ரீ என்ற முறையிலும் லட்சுமி என்ற முறையிலும் வழிபடப்படுகின்றது. இது நிச்சயம். யஜுர் வேதத்திலே விஷ்ணு பத்தி என்ற சொல் பயில்வதைப் பகர்ந்தோம்; விஷ்ணுவின் பத்தினி என்ற பொருளில் அது வழங்கப்படவில்லை; உலகம் முழுவதும் வியாபித்தப் பெண் உருவில் உள்ள தெய்வம் என்பதுதான் அதன் பொருள்.

ஸ்ரீ சூக்தம், பூ சூக்தம்-இவை வேத மந்திரங்களே; ஆனால் பிற்காலத்தவை. ஸ்தோமத்தை வழிபட அமைந்த மந்திரமே நீளா சூக்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ரிக் வேதத்திலே வாகாம்பிருணி என்ற பெண்ணால் காணப்பட்ட மந்திரங்கள், பெண் தெய்வத்துக்குரிய மந்திரங்களாகக் கருதப்படுகின்றன; இவையே தேவி சூக்தம் என்று வழங்குகிறது. அக்னியை வழிபடும் சூக்தங்களிலே 'துர்க்கத்தைத் தாண்ட வேண்டும்' என்ற வேண்டுகோள் காணப்படுகிறது. இந்த அடையாளம் உள்ள மந்திரங்களை ஒன்று சேர்த்து, புதிய சில மந்திரங்களோடு ஒன்றுபடுத்தி துர்க்கா சூக்தம் என்று வழங்கப்படுகிறது. சரஸ்வதி என்பது ஒரு நதியின் பெயர்; ஓடும் நீர் உள்ளது என்பது அதன் பொருள். சரஸ்வதி மந்திரங்களிலே அறிவே பிரார்த்திக்கப்படுகிறது. பெண் உருவத்திலே இங்கு கடவுள் துதிக்கப்படுகிறார்.

கடவுள் தத்துவத்தை இயற்கை மூலம் வழிபடும் இப்பழக்கம் மறைந்து நேருக்கு நேராக வழிபடும் பழக்கம் தொடங்கி இருப்பதை உபநிஷதங்களிலே காண்கிறோம். கடவுள் இயற்கையை இவை தனியான வழியிலே மெய்ப்பிக்கின்றன. ஸத் சித் ஆனந்த ரூபமாகக் கடவுளை ஒப்புக்கொண்டு அதற்கு உருவம் இல்லை பெயரில்லை என்றும் அவை பகர்ந்தன. உருவம் இல்லை என்றதால் கடவுள் ஆணோ பெண்ணோ என்ற சந்தேகத்துக்கே இடம் இல்லை. ஆனால் பிருமத்தினிடமிருந்து உலகம் உண்டாகி, அங்கேயே ஓடுங்குவதாக அவை உரைத்தன. அதனால், இதிகாச புராணங்களிலே மும்மூர்த்தி தத்துவம் ஏற்பட்டது. சிருஷ்டிக்காகப் பிருமாவும், பாதுகாப்புக்காக விஷ்ணுவும், சம்ஹாரத்திற்காக ருத்திரனும் உண்டானார்கள். இம்முத தொழில்களும் மும்மூர்த்திகளிடம் தனித்தனியே இருப்பதால் கடவுள் இலக்கணம் பூரணமாகப் பொருந்தவில்லை. அதனால் மும்மூர்த்திகளுக்கும் மேம்பட்டவராக ஒரு தெய்வத்தை ஒப்புக்கொண்டு, அவருடைய பரிணாமமாக மும்மூர்த்திகளையும் சொன்னார்கள். மும்மூர்த்திகளுக்கும் மூலமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட பரம்பொருளை சைவர்கள் சிவன் என்றார்கள்; வைஷ்ணவர்கள் விஷ்ணு என்றார்கள். இப்பரம்பொருள் ஆண் உருவில் உள்ளதா பெண் உருவில் உள்ளதா என்ற சர்ச்சை தொடங்கியதால், சிலர் பெண்மையே இல்லாத ஆண் உருவம் என்றனர்; வேறு சிலர், ஆண்மையே இல்லாத பெண் உருவம் என்றனர்; மற்றும் சிலர், மனித சமுதாயத்தின் குடும்ப வாழ்க்கையிலே கணவன், மனைவி இருப்பதை உதாரணமாகக் கொண்டு பரம்பொருளை ஆண் பெண் இரு உருவத்திலும் உள்ள தம்பதிகள் என்றனர். நாளடைவிலே வேதாந்த சிந்தாந்தங்களுக்கும் மதக் கொள்கைகளும் ஒன்றொடொன்று உறவாடத் தொடங்கியபோது பரம்பொருளின் அடிப்படை சத் சித் ஆனந்த ரூபமாகவே ஒப்புக் கொள்ளப்படவே அது ஆணா பெண்ணா என்ற விவகாரத்துக்கு முக்கியத்துவம் இல்லாமற் போய்விட்டது; ஆண் என்றோ பெண் என்றோ சொல்வது அவரவர் இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது.

தம்பதிகள் உருவத்தை சச்சிதானந்த ரூபத்துக்குக் கொடுப்பவர்கள் கடவுளை மனித உலகத்தின் உதாரணத்தைக் கொண்டு நினைப்பிக்கிறார்கள். மனித வர்க்கத்தின் குறைபாடுகளை விலக்கி, குறைபாடே இல்லாத தம்பதிகள் என்று இயம்பினார்கள். சாஸ்திரங்கள் தெய்வத்தை ஒன்றாகச் சொல்லும்போது, இரண்டு உருவங்களை ஒப்புக்கொள்வதிலே பலவித கஷ்டங்கள் நேர்ந்தன. அதனால், சில பிரமாணங்கள், பகவானுடைய பத்தினி ஆன மகாலட்சுமி, ஈசுவர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்ததைச் சேர்ந்தவை; இரண்டு ஈசுவர்கள் என்ற வாதத்துக்கு இடம் ஏது என்றன. விஷ்ணு புராணம் போன்றவை. மகாலட்சுமி என்பவள் தனிப்பட்ட தத்துவம் அல்ல, கடவுளின் விசேடணமே என்று முழங்கின. எனவே மகாலட்சுமி என்பவள் எம்பெருமானுடைய கருணை அல்லது தயைதான். ஈசுவர சொரூபம் ஒன்றேதான், அவனுடைய கருணையே பெண் உருவாக வழிபடப்படுகிறது என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஆழ்வார்கள் தங்களுடைய பாடல்களிலே பகவானையே துதிக்கிறார்கள்; பாராட்டிச் சென்று தனித்த பதிகங்களையோ பாடல்களையோ பாடவில்லை. பங்கயத்தாள் என்றும் திரு என்றும் பாராட்டியதைக் குறிப்பிட்டு பகவானோடு சேர்த்தே பேசுகிறார்கள். பிற்கால வைஷ்ணவ நூல்களின்படி மகாலட்சுமிக்கு உள்ள முகம் ஸ்தானத்தை ஆழ்வார்கள் ஒப்புக்கொண்டிருந்தால், அவர்கள் ஏன் மகாலட்சுமியைத் தனிப்பாடல்களில் துதிக்கவில்லை என்ற கேள்வி எழுகிறது. இதே கேள்வியை வேத விஷயத்திலும் கேட்ட ஆசாரியர்கள், பகவானைச் சொன்ன இடத்தில் எல்லாம் மகாலட்சுமியையும் சொன்னதாகவே கொள்ளவேண்டும் என்று கூறிய நியாயம், ஆழ்வார்கள் பாடல்களுக்கும் பொருந்தும் என்னலாம். மகாலட்சுமியையும் பகவானையும் தம்பதிகளாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய அவஸ்யத்தை வலியுறுத்தி அதனால் அவர்களுக்குள் ஏற்றத்தாழ்வோ அபிப்பிராய பேதமோ வராது என்பதை ஸ்ரீ பட்டர் ஸ்ரீ குணரத்தன கோசத்திலே மெய்ப்பிக்கின்றார்.

தெய்வத் தன்மை என்பது ஒன்றுதான்; ஆனால் அது ஆண், பெண் இரு உருவத்திலும் இருந்து வருகிறது. சில தத்துவங்களுக்கும் குணங்களுக்கும் இரண்டு உருவங்களுக்கும் பொதுவானவை. ஆண் பாகம் ஆண்களின் குணங்களையும், பெண் பாகம் பெண்களின் குணங்களையும் வகுத்துக் கொண்டிருப்பதால் தகராறுக்கு இடமில்லை என்று கூறப்படுகிறது. மகாலட்சுமியால் பகவான் பெருமை அடைகிறான் என்று பல வசனங்கள் இயம்புகின்றன. இதனால் பகவானுடைய மகிமை குறைந்துவிடாது. தன்னுடைய மற்றொரு அம்சத்தால் தனக்கு ஏற்றம் வருவதைத் தனக்குக் குறைவாக நினைக்கக் கூடுமா? பகவானுக்கு ஏற்படும் கோபத்தை லட்சுமி தணியச் செய்கிறாள் என்பது உலக இயல்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது; உலகிலே கணவன் கோபிப்பதையும் அவனை அவன் மனைவி தணியவைப்பதையும் காண்கிறோம். ஆகவே, ஆண் பெண் என்ற இரண்டுருவங்களும் தனித்தனியே இருந்தாலும் தங்களுடைய காரியங்களைத் தாங்களே வகுத்துக் கொள்வதில் பரஸ்பர விரோதத்துக்கு இடமில்லை. இது உலக அனுபவ அடிப்படையிலே ஏற்பட்ட கொள்கை.

லட்சுமி தந்திரம் சாக்த தந்திரம் மந்திர சாஸ்திரம் இவைகளிலே மகாலட்சுமி சக்தியின் உருவாகச் சொல்லப்படுகிறாள். பகவானுடைய சக்தியே மகாலட்சுமி; அந்த சக்தியின் உக்கிரமான கோபமே துர்க்கை. சக்தி உருவில் உள்ள மகாலட்சுமியே பல வடிவமுள்ள பெண் தெய்வங்கள் ஆகிறாள். உருவ வழிபாட்டிலே பெண் உருவத்திலும் கடவுளை வழிபடுவது ஏற்பட்டுள்ளது. வழிபாட்டுக்குரிய தெய்வம் சச்சிதானந்த ரூபமாக இருப்பதால், அந்தப் பெண் உருவத்துக்கு ஆண் உருவத்தின் சம்பந்தம் தேவை இல்லை. தேவி மகாத்ரியம் சம்பர்களை வதம் செய்ய மும்மூர்த்திகளும் தங்களுடைய சக்திகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து தேவியை உண்டாக்கினார்கள் என்று கூறுகிறது. மும்மூர்த்திகளின் சக்திகளும் ஒன்று சேர்ந்த உருவத்தை மும்மூர்த்திகளும் வணங்கினர். சக்தியின் சம்பந்தத்தால்தான் பகவான் என்ற தத்துவம் கிருத்யங்களைச் செய்கிறது என்று சக்தி புகழ்ந்து பேசப்படுகிறாள். வேதாந்திகள் பகவானோடு கூட இருக்கும் இயற்கையை மகாலட்சுமி என்பர்; ஆனால் சாக்த தந்திரங்களையும் மந்திரங்களையும் கவனித்தோமானால், சக்தி வழிபாடு தனிப்பட்ட கொள்கை என்றும், சச்சிதானந்த சொரூபம் உள்ளது என்றும் புலனாகிறது. துர்க்கை, லட்சுமி, சரஸ்வதி என்ற மூன்று உருவத்திலே சக்தி தேவியாக உள்ளது. துர்க்கை என்பது சரீர பலத்தைக் குறிப்பிடுகிறது; லட்சுமி என்பது ஐஸ்வரியத்தைக் குறிப்பிடுகிறது; சரஸ்வதி என்பது அறிவைக் குறிப்பிடுகிறது. பலம், செல்வம், அறிவு இம்மூன்றும் உள்ளவனே உலகில் வாழ முடியும். இதைப் பெறுவதற்குத்தான் நவராத்திரி விழா ஏற்பட்டுள்ளது.

முருகன்
திருமுருக கிருபானந்தவாரி அவர்கள்

"ஊரிலான் குணங் குறியிலான் செயலின்
உரைக்கும்
பேரிலான் ஒரு முன்னிலான் பின்னிலான்
பிறிதோர்
சாரிலான் வரல் போக்கிலான் மேலிலான்
தனக்கு
நேரிலான் உயிர்க் கடவுளாய் என்னுளே
நின்றான்"

என்பது கந்த புராணத் திருவாக்கு. இறைவனுக்கு ஊர், குணம், அடையாளம், செயல், பேர், காலம், பற்றுக் கோடு, போக்கு, வரவு, உயர்வு, ஒப்பு முதலிய ஒன்றும் இல்லை.

பேரும் ஊரும் இல்லாத பெருமான் ஆன்மாக்களின் பொருட்டு-ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு பேரும் உருவும் தாங்கி வருகின்றான்.

இத்திருவருளின் இயல்பை உள்ளவாறு உணராத புலவர்கள் இறைவனுக்கு நாம ரூபம் நம்மால் கற்பிக்கப்பட்டன என்பார்கள்.

மூவாண்டுடைய சீகாழிப்பிள்ளையார் அமுதலும் அவருடைய பண்டைத் தவ வலிமையால் இறைவன் திருவுருவுடன் காட்சி தருகின்றான். வெள்ளை விடையும், பவளமலை போன்ற திருவுருவமும், அருகில் மரகதக் கொடி போன்ற அம்பிகையும், பிறையணிந்த திருமுடியும், மான்மழு ஏந்திய திருக்கரங்களும், நீல கண்டமும், தோடணிந்த தாழ்செவியும், கருணை பொழியும் மலர்க் கண்களும், நீறணிந்த திருமேனியுங் கண்டு, அச்சிறிய பெருந்தகையார் "தோடுடைய செவியன்" என்று பாடுகின்றார். அத்திருமேனியை மூவாண்டுக் குழந்தை கற்பனை புரியவில்லை. கண்ட காட்சியைக் கழறுகின்றது.

சூரபன்மனுக்குச் சிங்கமுகன் கூறுகின்ற அறவுரையைக் கந்த புராணத்தில் காண்க.

வாலிதா மதிச் சடிலமும் பவளமால்
வரையே
போலு மேனியும் முக்கணும் நாற்பெரும்
புயமும்
நீல மாமணிக் கண்டமும் கொண்டு
நின்றனனால்
மூலகாரணம் இல்லதோர் பராபர முதல்வன்
தன்னை நேரிலாப்பரம் பொருள் தனியுருக்
கொண்ட
தென்ன காரணம் என்றியேல் ஐந்தொழில்
இயற்றி
முன்னை ஆருயிர்ப் பாசங்கள் முழுவதும் அகற்றிப்
பின்னை வீடுபேறருளுவான் நினைந்த பேரருளே.

இவ்வண்ணம் சிவமூர்த்தி ஆன்மாக்களின் நலன் கருதி எடுத்துக்கொண்ட திருவுருவங்கள் பல. அவற்றுள் மிகவுந் தொன்மையானது ஆறுமுக வடிவம்.

"அந்திக்கு நிகழ்மெய்யண்ணல் அருள்
புரிந்தறிஞராயோர்
சிந்திக்குந் தனது தொல்லைத் திருமுகம்
ஆறுங்கொண்டான்"-கந்தபுராணம்
"பழைய வடிவாகிய வேலா"
-திருப்புகழ்.

தேவர்கள் துயர்தீர்க்கும் பொருட்டு, வடிவும் வண்ணமும் இல்லாத முடிவிலாப் பரம்பொருள், மூவிரு முகங்களும், ஆறிருபுயங்களும், மூவாறு நயனங்களும் அமைந்த திருமேனி கொண்டு அருள் புரிந்தார்.

அருவமும் உருவும் ஆகி அநாதியாப்
பலவாய் ஒன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர்
மேனியாகக்
கருணைகூர் முகங்களாறும் கரங்கள்
பன்னிரண்டுங் கொண்டே
ஒரு திரு முருகன் வந்தாங் குதித்தனன்
உலகம் உய்ய

எம்பிரான் சரவணப் பொய்கையில் இத்திருமேனி கொண்டு உதிக்கு முன்னரேயே முருகன் என்ற திருநாமத்தையுடையவன் என்பதை இப்பாடலால் அறிக.

முருகன் வந்து உதித்தான்.
"சாத்தன் வந்தான்" என்றால், வந்தது பின்னர், சாத்தன் என்ற பெயர் முன்னர் என்பது விளங்குந்தானே. மிகப்பழமையான திருநாமம் முருகன் என்பது. முருகனுடைய திருநாமங்கட் கெல்லாம் சிவபெருமான் உமாதேவியிடம் காரணங்கள் கூறுகின்றார்.
"இன்ன காரணத்தால் இன்ன பெயர் அமைந்தது" என்று கூறுகின்றார்.

"ஆறுமுகங்கொண்டதால் சண்முகன்"

"கங்கையில் தவழ்ந்ததனால் காங்கேயன்"
கார்த்திகேயன்"
"ஆறு திருவுருவம் ஒன்று கூடியதனால்
கந்தன்"
"மயிலை வாகனமாக உடையவனாதலால்
விசாகன்"

"கார்த்திகை மாதர் வளர்த்ததனால்

இன்ன காரணத்தால் முருகன் என்ற நாமம் அமைந்தது என்று அந்த வரிசையில் கூறவில்லை. இதனால் அத்துணைத் தொன்மை வாய்ந்த திருநாமம் முருகன் என்பதைத் தெற்றென உணர்க.

எம்மொழிக்கும் முதல்வனான முருகன் செம்மொழியான தமிழுக்குச் சிறப்புடைத் தலைவன் ஆவான். தமிழில் மூன்று இனம் உண்டு. அவை வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் எனப்படும். இவற்றுள் மெல்லினம் மென்மையும், இனிமையும் உடையது.

ஆதலால் மெல்லினத்தில் ஒரு எழுத்து மு
இடையினத்தில் ஒரு எழுத்து ரு
வல்லினத்தில் ஒரு எழுத்து கு
என முருகு என்று மூவினத்தில் மூவெழுத்தைக் கொண்டு எந்தை கந்த வேளின் திருநாமம் அமைந்துள்ளது.

ஆண்டவன் ஆறு ஆகாரங்கட்கும் ஆறு சமயங்கட்கும் ஆறு அத்துவாக்களுக்கும், ஆறுபடை வீடுகட்கும் அதிபன்.

முருகா என்ற பெயரும் ஆறு பொருள்களைக் கொண்டது. தெய்வத் தன்மை, அழகு, இளமை, மகிழ்ச்சி, மணம், இனிமை என்ற ஆறு தன்மைகளையும் உடைய சொல் முருகு.

"முருகுகள் இளமை நாற்றம்
முருகவேள் விழா வனப்பாம்"
என்று பிங்கல நிகண்டு கூறுகின்றது.

இதனைப் புலப்படுத்தவே அருணகிரி நாதர்,

"..... மெய்ம்மைகுன்றா

மொழிக்குத்துணை முருகா எனும் நாமங்கள்" என்று கூறுகின்றார். இப்பாடலில் முருகா என்பது ஒருமை. நாமங்கள் என்பது பன்மை.

பல நாமங்களின் பொருள்களையுடையது முருகா என்ற நாமம் என்பதை இப்படி உணர்த்துகின்றார்.

இறைவன் பல்லாயிரம் நாமங்கள் கொண்டவன். அவற்றுள் சிறந்த நாமம் மூன்று-முருகன், குமரன், குகன் என்பவை. இம்மூன்றுள்ளும் மிகச்சிறந்தது முருகன் என்ற நாமம்.

"முருகன் குமரன் குகன் என்று மொழிந்
துருகுஞ் செயல் தந்துணர் வென்றருள்வாய்

என்று கந்தரநூலியில் கூறுகின்றார்.

உலகமெல்லாம் அஞ்சுகின்ற முகமாகிய கூற்றவனுடைய கோரமுகந் தோன்றுகின்றபோது முருகா என்றால் அப்பனுடைய ஈரமுகம் ஆறுந்தோன்றும்.

அக்கூற்றவனுக்கும் நமக்கும் ஒருவேளை போர் நிகழாமாயின் அப்போது முருகா என்று ஓதினால் அஞ்சல் என அவனுடைய அயில்வேல் தோன்றும்.

ஒருகால் முருகா என நிலைத்தாலும் போதும், அக்கருணாமூர்த்தியின் இருகாலும் தோன்றும்.

முருகா முருகா என்று ஓதினால் போதும். முருகா என்று கூறக்கூடாது; ஓத வேண்டும். கூறுவது வேறு; ஓதுவது வேறு. கூறுவது-வாக்கு மட்டும் தொழில் படுவது. ஓதுவது-உணர்வுடன் காதலாகி உள்ளங் கசிந்து கணர் மல்குவது,

"காதலாகிக் கசிந்து கணர் மல்கி
ஓதுவார்"
-ஞானசம்பந்தர்.

அஞ்ச முகந்தோன்றில் ஆறுமுகந்
தோன்றும்
வெஞ்சமரந் தோன்றில் வேல் தோன்றும்
-நெஞ்சில்
ஒருகால் நினைக்கில் இருகாலுந் தோன்றும்
முருகா என்றோதுவார் முன்"

ஓ என்ற பிரணவ எழுத்து அ உ ம என்ற மூன்று எழுத்துக்களின் சம்மேளனம்.

அகரத்தில் தொடங்கி, உகரத்தில் மடங்கி மகரத்திலே ஓடுங்குகின்றது.

அ-சிருஷ்டிக்கின்றது
உ-இரட்சிக்கின்றது

ம-சம்மரிக்கின்றது

இந்த மூன்றில் சிருஷ்டி எழுத்தைப் பார்க்கிலும், சம்மார எழுத்தாகிய மகரத்தைப் பார்க்கிலும், ரக்ஷக எழுத்தாகிய உகரந்தான் உயர்ந்தது. நாம் கடவுளை நோக்கி, என்னை உண்டாக்குவாய். என்னை ஒடுக்கிக் கொள்வாய் என்றா வேண்டுகின்றோம்? இல்லை; "இறைவனே என்னைக் காப்பாற்று" என்றுதானே வேண்டுகின்றோம்.

எனவே, காத்தலுக்கு உரிய எழுத்தாகிய உகரத்தையே பெரிதாகக் கொள்ள வேண்டும்.

குகையில் கற்கிமுகி என்ற பூத்தால் அடைப்பட்ட ஆயிரம் பேரையும் காப்பாற்று என்று பாடிய நக்கீரர், ரட்சக எழுத்தாகிய உகரத்தை முதலில் அமைத்து "உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரி தரு" என்று தொடங்கினார்.

தனியடியார் அறுபத்து மூவர்களையும், தொகையடியார் ஒன்பதின்மர்களையும், சிவபெருமான் காத்தருளிய வரலாற்றைக் கூறும் திருத்தொண்டர் புராணம் உகரத்தை முதலாகக் கொண்டே "உலகெலாம்" என்று தொடங்குகின்றது.

தேவர்களைக் காக்கத் திருமால் ராமாவதாரம் எடுத்த வரலாற்றைக் கூற வந்த கம்பநாடரும் உகரத்தை முதலில் அமைத்தே "உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்" என்று ஆரம்பிக்கின்றார். அ உ ம என்ற மூன்றில் ரக்ஷக எழுத்தை முதலில் வைத்துச் சொன்னால், உமஅ=உமா என்று ஆகின்றது. இது அம்பிகையினுடைய உயர்ந்த திருநாமம்.

இது காறும் கூறியவாற்றால் ஒருவாறு உகரத்தின் பெருமையை உணர்ந்திருப்பீர்கள்.

இனி முருகு என்ற திருநாமத்தைச் சிந்தியுங்கள்.

மகர மெய்யில் உகர உயிர் ஏறி மு
ரகர மெய்யில் உகர உயிர் ஏறி ரு
ககர மெய்யில் உகர உயிர் ஏறி கு

முருகு என்ற மூன்றெழுத்துக்களிலும் காத்தற்குரிய உகரமே ஊடுருவி நின்று இம்முருக மந்திரமே அகில உலகங்களை காத்தருளும் திருநாமம் என உணர்ந்துகின்றது.

இப்படி மூன்று உகர உயிர் அமைந்த வேறு மந்திரம் இல்லை என்பதும் ஒரு தலை.

ஆதலால் முருகா என்று ஒதுவார் மும்மை நலங்களும் பெற்று உயர்வு பெறுவார்கள்.

ஒரு மன்னன் வேட்டையாடினான். விலங்கின் மீது விடுத்த கணை குறி தவறி ஒரு அந்தண முனிவரைக் கொன்று விட்டது. அதனால் பிரம்ம அத்தி தொடர்பு பெற்ற மன்னன் பெருந்துயர் உழந்தான். இடர்களையும் சாதனத்தை நாடி கங்கைக் கரையைய டுத்தான். கங்காநதி தீரத்தில் ஒரு மாதவ முனிவர் சிறந்த தவத்தில் இருந்தார். அரசன் அவரிடம் போனான்.

அரசன் வந்த சமயத்தில் ஆச்ரமத்தில் அருந்தவர் இல்லை. மாதவருடைய மைந்தன் இருந்தான். அச்சிறுவன் அரசனை வரவேற்று, "வேந்தே! எங்கு வந்தாய்? உனக்கு என்ன வேண்டும்? என்று வினாவினான்.

"குழந்தாய் உன் பிதா எங்கே!"

"அரசே! அவர் வெளியே சென்றிருக்கின்றார். நின் மனத்தில் என்ன குறை? உன் வாட்டத்திற்குரிய காரணத்தைக்கூறு."

குழந்தாய்! நான் அபுத்தி பூர்வமாக ஒரு முனிவரைக் கொன்று விட்டேன். பிரமகத்தி என்னைத் தொடர்ந்து வருத்துகின்றது. அது தீரும் சாதனத்தைக் கேட்க வந்தேன்."

"இவ்வளவு தானே? இதற்கென்ன பெரிய ஆலோசனை? நான் சொன்னபடி கேள். பிரமகத்தி தீரும். கங்கையில் நீராடு. வட்டிசை நோக்கி நில்; முருகவேளை மனக்கண்ணால் கண்டு, காதலாகிக் கசிந்து கண்டார் மல்கி மூன்று முறை 'முருகா' 'முருகா' 'முருகா' என்று ஓது. பிரமகத்தி நீங்கும்" என்று அம்மைந்தன் கூறினான்.

மன்னவன் அதுபடி ஓதி பிரமகத்தி நீங்கப் பெற்றான். முனி மகனை வணங்கி மகிழ்ச்சியுடன் சென்றான்.

பின்னர் முனிவர் பெருமான் வந்தார். தேரின் சக்கரங்களின் சவட்டினைக் கண்டார்.

"மகனே! இங்கே யார் வந்தது?"

"அப்பா! இந்நாட்டினை ஆளும் வேந்தர் வந்தார்"

"கண்ணே எதன் பொருட்டு வந்தார்?"

"தந்தையே! பிரமகத்தி தீர வழி கேட்டார். அதற்கு நான் நீராடி நீராடி உள்ளம் உருகி மும்முறை முருக மந்திரத்தைக் கூறுமாறு உபதேசித்தேன். அவ்வண்ணமே செய்து அனுசூலம் அடைந்து அவர் அகன்றார்."

இதனைக் கேட்ட முனிவருக்கு விழி சிவந்தது. "மூடனே! நீ என் மகனா? என்ன காரியஞ் செய்தாய்? ஏன் உனக்கு இந்த மந்த புத்தி? உனக்கு ஒருசிறிதும் முருக பக்தியில்லையே. பெருந் தவறு செய்துவிட்டாயே" என்று கூறிக் கடிந்தார்.

அம்மைந்தன் நடுநடுங்கினான். தந்தையின் தாள் மலர்மீது பலகாலும் வீழ்ந்து பணிந்தான். "அப்பா! நான் என்ன பிழை செய்தேன்? நம் குலதெய்வம் குமாரக் கடவுளின் திருமந்திரத்தைத் தானே ஓதச் சொன்னேன்?"

மகனே "ஒரு முறை முருகா என்றால் கோடி பிரமகத்திகள் தீருமே? நீ மூன்று முறை சொல்லச் சொன்னாயே. நீ முருக நாமத்தின் பெருமையையும் நன்மையையும் நன்கு உணரவில்லை, மூன்று முறை சொன்னால்தான் பிரமகத்தி நீங்குமா? அம்மந்திரத்தின் ஆற்றலையறிந்தாயில்லை. இதனால் நீ வேடர் குலத்திலே பிறப்பாயாக" என மகனை அவர் சபித்தார்.

மகன் பதை பதைத்துப் பணிந்து பிழை பொறுக்குமாறு வேண்டினான்.

முனிவர் கருணைபுரிந்து "மகனே! அஞ்சற்க. நீ இதே கங்கா தீரத்தில் வேடர்கட்கு அரசனாக பிறப்பாய். முருகன் நாமங்களில் ஒன்றாகிய குகன் என்ற பெயரைத் தாங்கி, அன்புருவாக நிற்பாய். ஸ்ரீராமருக்கு நண்பனாய் வாழ்ந்து முடிவில் முருகபதம் பெறுவாய்" என்று அருள் புரிந்தார்.

அம்முனிவர் மகன் குகனாகப் பிறந்தான். உத்தமனாக நின்று ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய நட்பைப் பெற்று, இறுதியில் கந்தலோகம் பெற்றான்.

ஆதலால் முருகா என்ற திருமந்திரம் சகல வினைகளையும் போக்கும்.

'முருகா' என்று ஒருமுறை கூறியவுடன் முருகம்மையாருக்குக் கணவன் வெட்டிய கரமலர் வளர்ந்தது.

"முருகா எனவோர் தரமோதடியார்
முடிமேல் இணைதாள் அருள்வோனே"
என்று அருணகிரிநாதர் பாடி இதன் பெருமையை உணர்த்துகின்றார்.

"முருகா எனவுனை ஓதுந்தவத்தினர்
முதுலகில்
அருகாத செல்வம் அடைவார்
வியாதியடைந்து நையார்
ஒருகாலமுந் துன்பம் எய்தார் பரகதி
உற்றிடுவார்
பொருகாலன் நாடுபுகார் சமராபுரிப்
புண்ணியனே"

என்று சிதம்பர சுவாமிகள் திருப்போரூர்ச் சந்நிதி முறையில் பாடியிருக்கின்றார்.

ஆதலால் கண்கண்ட தெய்வமாம் கலியுகவரதன் என்னப்பன், மூவர் தேவர் தொழும் முழுமுதற் கடவுளின் திருவடியைச் சிந்தித்து வந்தித்து முருகா என்ற இனிய கனியமுதம் அன்ன நாமத்தை உள்ளம் உருகி ஓதி அன்பர்கள் பெற்ற பிறவியின் பயனைப் பெற்று, இனிப்பிறவாப் பெற்றிரியைப் பெறுவார்களாக.

முருகா! முருகா!! முருகா!!!
தென்னிந்தியத் தெய்வம்

குமரன்:

தமிழ் நாட்டிலே சுப்பிரமணியன் என்றும், தெலுங்க தேசத்திலே சுப்பு என்றும், கர்நாடகப் பிரதேசத்திலே சுப்பராயன் என்று பிரபலம் பெற்ற பெருமானைத் தென்னிந்திய தெய்வம் என்பர். 'சிறிதோ பெரிதோ' ஒவ்வோர் ஊரிலும் இங்கே அவருக்கு கோயில் உண்டு. வட இந்தியாவிலே அவர் வழிபாடு அபூர்வமே; கோயில்களும் அருமையே என்பர் டி.ஏ. கோபிநாதரால் தென்னிந்தியாவிலும் தமிழகத்திலேதான் பண்டிதர் பாமரர் அனைவரும் இவரைக் கொண்டாடி வருகின்றனர். இவர் வழிபாடும் திருவிழாவும் தொடர்ந்து கோலாகலமாய் நடந்து வருவதும் இங்கேதான். சூரனை இவர் சங்கரித்த பின் தங்கிய இடம் ருச்செந்தூர்; திருப்பரங்குன்றிலே தெய்வயானை திருமணம் நடந்தது. வள்ளியை திருத்தனியிலே மணஞ் செய்துகொண்டா இச்சம்பவங்களைப் புனைந்து தமிழில் புராணங்கள் எழுந்தன. முச்சங்க கதைகளிலே இவர் புலவர்களோடு அமர்ந்து தமிழ் ராய்ந்தார்: உரைநலங் கண்டு புலவர்களது தகுதியை மதிப்பிடும் நடுவராய் இருந்தார். செந்தமிழ் பரமசிரியராய் அகத்திய குத் தமிழ் அறிவுறுத்தினார். இவரால் தமிழ் வளர்ந்தது; தமிழால் இவர் வளர்ந்தார். இவர் துதியாக அமைந்தது தான் சேந்தனார் திருவிசைப் பா. இவரது அவதாரந்தான் திருஞான சம்பந்தர் என்பது கூத்தர் கருத்து.

தமிழகத்திலே எந்த நேரத்திலும் கோலக் குறத்தியுடன் தோன்றும் பிரான் வட நாடுகளிலே பிரமசாரியாய் நடக்கிறார். வங்காளத்திலே வேசை பரத்தையர் தான், அதுவும் சிற்சில சமயம் இவரை வழிபடுவதுண்டாம். மராட்டிலே சுமங்கலிகள் இவர் காயிலுக்குப் போவதில்லை! தவறிப்போய் எவளேனும் சென்றால் அவளைப் பற்றிக்கொள்வாராம்; கதை எப்படி? கணபதிக்கு இப்படி ஒரு கதையை நாம் கற்பித்திருக்கிறோம். இல்லையா? கணபதி வழிவாடு இந்தியா முழுவதும், ஏன் கீழ் கோடித் தீவீர்வாந்திரங்களிலும் பரவியிருக்க, சுப்பிரமணியர் மட்டும் தமிழ்நாட்டுள் அடங்கியிருப்பதை மனத்திற் கொண்டே கோபிநாதரால் அவரைத் தென்னிந்திய தெய்வம் என்றார் போலும். தென்னிந்தியாவிலும் தமிழ் மக்கள் தான் இவரைக் 'கலியுக வரதன்' என்றும், 'மெய்கண்ட தெய்வம்' 'இத்தெய்வம் அல்லால் புவியில் வேறில்லை' என்றும் போற்றுகிறார்கள். கவிக்கும் கவிக்கும் கந்தனை நாடுகிறார்கள். நோயாலும் பேயாலும் நொந்தவர்க்குத் துணை, இவர்தானாம். எனவே குழந்தையாக, குமரன், வயது முதிர்ந்த கிழவனாக, வேலேந்தும் வீரனாக, வள்ளி மணவாளனாக, ஞான பண்டிதனாகத் தமிழ் மக்கள் இவரைக் கொண்டாடுவதிலே வியப்பில்லை. 'சுக்குக்கு மிஞ்சிய மருந்தில்லை. சுப்பிரமணியர்க்கு விஞ்சிய தெய்வம் இல்லை' என்பது தபழர் தன் வாய்மொழி, இத்தெய்வத்தை நமக்கு முதன் முதல் தெளிவாய் அறிமுகப்படுத்தியவர் வான்மீக முனிவர் தான். அருக்குத் தென்னகத்திலே பிரபலமான சுப்பிரமணியம் என்றபெயர் தெரியாது. இது வியப்பே.

பெயர்க் காரணம்:

ப்ரமணிய என்ற சொல்லின் திரிபுதான் சுப்பிரமணியம். பிரமாவின் புதல்வரான சனர்குமாரனே சுப்பிரமணியன் என்ற நம்புக்கையால் இவருக்குப் ப்ரமணிய என்ற பெயர் அமைந்தது என்பர். வேறு விதமாகவும் இதை விளக்குவதுண்டு. ஸுப்ரமணியன் என்ற சொல்லாலே ஸு உபசர்க்கம்; நன்மை இனிமை என்பன அதற்குப் பொருள்கள்; ப்ரமணிய என்பதற்குப் பிரமஞானத்திலே விருப்பத்தை வளர்ப்பவன் என்பது பொருள். எனவே நன்மையை நாடுபவன், யாவர்க்கும் இனியன், பிரமஞானத்தை வளர்ப்பவன் என்று உணர்வார்க்கு, இச்சொல்-சுப்பிரமணியம்-பொருள் பொதிந்த பெருஞ்சொல்-மறைமொழி மந்திரம் ஆகிற; இது போன்றதுதான் முருகன் என்ற மொழியும்.

முருகன் என்ற பதத்துக்குத் தெய்வத் தன்மை என்பது பொருள். 'வாழிய முருகே' என்பதிற்போல ஆகு பெயராய் இது அபெருமானுக்கு அமைந்தது என்பர் நச்சர். இதையே பலபொருள் ஒரு சொல்லாகக் கொண்டு, மணம் தெய்வத் தன்மை இமை அழகு என்பன அதன் பொருள்கள் என்று கூறி, இவை அனைத்தையும் உடையன் முருகன் என்று கூறுவதும் உண்டு. எனவே, முருகன் என்பது மிகப் பெரிய பெயர்; 'அரும் பெறல் மரபின் பெரும் பெயர்' என்பர் நக்கீரர். கந்தன், கார்த்தியேன், சுப்பிரமணியன், சுவாமிநாதன் என்பனவும் பெரும் பெயர்களே. இவற்றுள் அரும் பெறல் மரபின்-அதாவது, பெறுதற்கரிமரபில் மிக அருமையாய் வாய்த்தது முருகன் என்பது. எல்லாப் பெரும் பெயர்களின் ஆழநீள அகலம் முழுவதும் முருகன் என்ற சொல்லிலே அடக்கம் என்பது நக்கீரர் துணிபு ஆதல் கூடும். அருணகிரியார் கருத்தும் இதுவே என்பதை 'மொழிக்

த் துணை முருகா எனும் நாமங்கள்' என்று ஒரு பெயரையே அவர் பன்மையிற் கூறியதால் அறியலாம். இதன் கருத்து, ஓய் து தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொண்டிருக்கும் இயற்கை போல, புத்தம் புதியவனாக, என்றும் இளையவனாய், அழகனாய் அன் தோன்றுகிறான் என்பதே. தன்னை அடையும் அடியார்களுக்குப் 'பண்டைத்தன் மணங்கமழ் தெய்வத்து இளநலங்காட்டி' அவர்களை ஆட்கொண்டு அருளுகிறான். தமிழ்ச் சொல்லாகிய முருகன் என்பதும் வடசொல்லாகிய குமரன் என்பதும் இளையோன் என்ற பொருளை உணர்த்துவது கருத்த தகுந்தது.

இவனைக் கந்தன் என்கிறோம்; ஏன் தெரியுமா? ஸ்கந்தம்-தோள்; தோள் வலிமை வாய்ந்தவன் கந்தன் என்றியம்புகிறது வட மாழிக் கந்தபுராணம். ஆனால், 'தமிழ்க் கந்த புராணமோ சேயவன் வடிவம் ஆறும் திரட்டி நீ ஒன்றாய்ச் செய்தாய், ஆயதாலே கந்தனாம் நாமம் பெற்றான்' என்கிறது; இதன்படி, திரட்டிச் சேர்க்கப்பட்டவன் கந்தன்; கந்து என்றால் தறி-ஆன்மாக்களுக்குப் பற்றுக் கோடானவன். கார்த்திகைப் பெண்களால் வளர்க்கப்பட்டவன் ஆதலின் கார்த்திகேயன்; ஆறு முகங்கள் உடையவன் ஆதலின் சண்முகன். குகன் என்கிறோம், குகைகளிலே கோயில் கொண்டதால்; இதய புண்டரீக சிதாகாசத்தில் எழுந்த னியிருப்பவன்-அதாவது சகல பிராணிகளின் இதய கமலங்களிலே வசித்திருப்பவன் என்பது அதன் பொருள்.

சரவணபவ என்பது இவர்க்குரிய தாரக மந்திரம், இதனை வடமொழியிலே சரஹணபவ என்பர். ச-மங்களமும், ர-ஒளியும், ி சாத்து விகமும், ந-வீரமும் செறிந்து பிறந்தவன் சரவணபவன். வைகாசி விசாக நட்சத்திரத்திலே பிறந்தவன் ஆதலின் விசா ன்.

செட்டி மரபிலே உருத்திரசன் மகனாய்த் தோன்றியதால் செட்டி.

சீரகத்தைத் தந்தீரேல்தேடேன் பெருங்காயம்,
ஏரகத்துச் செட்டியாரே-என்றார் ஒரு புலவர்.
திருவடையை நல்குவீரானால் உடல் பிறவி ஒழியும்
என்பது இதன் பொருள்.

சாமி-ஸ்வாமி என்பதற்குச் செல்வன் என்பது பொருள். அவர் மலை சாமி மலை. அவரையும் சாமிநாதன் என்கிறோம். குரு சாமி என்கிறோம் ஏன்? பரமசிவனது நெற்றிக் கண்களினின்றும் வெளிக் கிளம்பிய ஞானப் பொறிகளே நிர்மலமான சோதிசெ ருபமான சுப்ரஹ்மண்யம். இதுவே அஞ்ஞான இருளை அகற்ற வல்லது. ஆதலின், அவரை ஞானபண்டிதன் என்கிறோம். ஃ வர் ஏந்திய வேலை ஞானசக்தி என்கிறோம். குமரனாய் இருந்துமே சிவபெருமானுக்குப் பிரணவப் பொருளை விளக்கியதா அவர் குமரகுருபரன் ஆகினார்; சிவகுரு ஆகினார்; சுவாமிநாதன் ஆகினார். வடமொழிக் கந்த புராணத்தி லேலோககுரு, கத்குரு என்று அவர் பேசப்படுகிறார். அகத்தியர் முதலிய முனிவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார். பிரணவப் பொருளைத் தந் தைக்கு உபதேசித்த தனயனை வேண்டி, அவரது மூலமந்திரமான சடாட்சரத்தை ஐபித்தி, அவன் துணையால் கடவுளை அ டைய முடியும் என்பர் ஆதி சங்கரர். (ஜாக்ரமம் ஸ்வப்பனம் சுஹீப்தி ஈசுவர விசாரம். குருவை நாடுதல் ஸ்வரணம் மனன ட நிதியாலனம் நிர்விகல்ப சமாதி என்ற) நவ வீரர்களான விரபாகு முதலியோர் துணை கொண்டு, சூரபத்மனாகிய அகங்காரத் தையும் சிம்ம முகனாகிய குரோதத்தையும் தாரகனாகிய மோகத்தையும் அஜமுகியாகிய சஞ்சலத்தையும் தனது ஞானசக்தி ய வேலினால் அழித்து, அவைகளைத் தன்னிலேயே சேர்த்துக் கொண்டவன் என்பதைக் கருதும்போது, இவருடைய குரு துவம் விளங்காமல் இரா. பழனியாண்டவர் மொட்டைத் தலையோடு கௌபீனத்துடன் பூணூல் தரித்துப் பிரமசரியாய் ஞான ம் வழங்கும் பாவனையில் கடக முத்திரையுடன் விளங்குவது இங்கே கருத்த தகும்.

சமஸ்கிருத நூல்களில்:

வேத சங்கிதையிலே இத்தெய்வத்துக்கு இடம் இல்லை. வேத கால ரிஷிகள் இத்தெய்வத்தை அறியார். சுப்ரஃமண்யோம் 6 ன்று ரிக் வேதத்திலே பயிலும் தொடர், நாம் வணங்கும் சுப்பிரமணியரை அல்ல, பிரமத்தை குறிப்பதாகும். டாக்டர் கார் ம கர் ரிக் வேத மொழியாகிய Mura Devah-முரா தேவதை தான் தமிழ் முருகன் என்கிறார். முரா தேவதை மடமையின் தெய்வ ாம், 'மடவை மன்ற வாழிய முருகே' என்ற நற்றிணை 34 பாடற்பகுதி இங்கே நினைவுகூறத் தகுந்தது. சந்தோக்ய உபநிடதம் :26.2 சாந்தியை நாடிய நாரதர்க்கு முத்தி நிலை கூறிய சனற் குமாரரை ஸ்கந்தர் என்கிறது. நாரதருடைய கலக்கம் நீங்கிய ன் பகவான் சனற்குமாரர் இருள் கடந்த நிலையைக் காட்டியருளினார். இவரை (சனற்குமாரரை) ஸ்கந்தர் எனக் கூறுவர், -சாந்தோக்கியோபநிடதம் 7.26.2

ஆத்ம ஞான போதகராகவும் சேனாபதியாகவும் பேசப்படும் சனற்குமாரர் தான் கந்தன் என்று மகாபாரதமும் சங்கர பாஷ்ய மும் சாற்றுகின்றன. மிருச்சடிக நாடகத்திலே சார்விலகன் என்ற திருடன் களவாடும் முன் கந்தனைப் பிரார்த்திக்கிறான்; கன் ற்களை இவன் கந்த புத்திரர் என்கிறான்.

வான்மீக ராமாயணத்தில் இராம லக்குமணர்க்குக் கங்கையின் மாண்பைக் கூறவந்த விஸ்வாமித்திரர்,கார்த்திகேயன் பிறப்பை தெரிவிக்கிறார். உலகத்தை அசுர பீடையிலிருந்து பாதுகாப்பதற்காக, சிவபெருமானிடமிருந்து தங்களுக்கும் சேனாபதியாய் திகழும் ஒரு குழந்தை வேண்டும் என்று தேவர்கள் பிரார்த்தித்தார்கள். இப் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றும் பொருட்டு ஈச ரன் கங்கையை அடைந்து, தேசோமயமான ஒரு புத்திரனை அவருக்கு அளித்தார். இது தெரிந்த தேவர்கள் மகிழ்ந்து காந் திகை நட்சத்திரங்களை அழைத்து, அம் மகவைப் பேணி வளர்க்கும்படி ஏனினர்; கார்த்திகைப் பெண்களால் வளர்க்கப்பட் ட அம் மகவுக்குக் கார்த்திகேயன் எனப் பெயர் சூட்டி, தங்கள் சேனாபதியாகப் பட்டமும் சூட்டினார்கள். இவ்வரலாற்றைக் கூ ய வான்மீக முனிவரால் 'கார்த்திகேயனிடம் பக்தியுள்ளவர்கள் சகல சம்பத்தையும் அடைகிறார்கள் என்பதிலே சந்தேகமும் ண்டோ' என்கிறார்.

மகாபாரதம் வன பர்வத்திலே பாண்டவர்க்கு மார்க்கண்டேயர், கந்தன் அவதாரக் கதையைக் கூறியிருக்கிறார். ஸ்வாஹாவிந் கும் அக்கினிக்கும் தோன்றி, கந்தன் பார்வதி பரமேசுவரருக்கு மகனான கதையை விவரிக்கிறார் வியாசர். பிரதமையிலே ோன்றி த்வீதியைவில் குழந்தையாய், சதுர்த்தியில் குகனாகிப் பஞ்சமியில் சிவனுசை எடுத்து, சஷ்டியில் கிரௌஞ்ச மலைைத் தகர்த்து அரக்கரை அழித்து தேவசேனையை மணந்தாராம். குமரனாகிய குழந்தை இயமமலையிலே வளர்ந்து வந்ததாக வியாசர் கூறுகிறார். மேலும் அவர், இக்குழந்தை நான்கு வடிவங்கொண்டு சிவன் பார்வதி கங்கை முதலிய நால்வரையும் ௭ காலத்திலே அடைந்தது என்கிறார். சிவனைச் சேர்ந்தது ஸ்கந்தராம், பார்வதியைச் சேர்ந்தது விசாகராம். பிரமதேவன் இந் யோகபுருஷரைத் தேவ சேனாபதி ஆக்கினான். கீதாசாரியரும் சேனைத் தலைவர்களுள் "நான் கந்தன்" என்பது கருத்த த்தது. யோகியர்க்கெல்லாம் தலைவர் இவர்தனாம். இவரைப் பலரும் பலகொடி விதமாகப் போற்றுவர்: சிலர் சனலிசுகுமாரன் என்பர், வேறு சிலர் காங்கியேன் என்பர், மற்றும் சிலர் சிவகுமாரன் என்பர், என்கிறார் வியாசர்.

குமார சம்பவத்தைக் காவிய நயம் தோன்றப்பாடிய காளிதாசர், தாரகாசுரன் வதைக்காகவே மகாயோகியாகிய சிவபொரும ன் தன் தவத்தைத் துறந்து பார்வதியை மணந்து குமரக் கடவுளை மகனாகப் பெற்றார் என்பர். பார்வதியின் ஏகவுத்திரன் டீ வர்தான் என்பர். தமிழிலும் பிள்ளையார் என்ற சொல்லிவரைத்தான் குறிக்கும் என்பர் நச்சர். ஆனால் நாமோ கணபதியைட்

பிள்ளையார் என்கிறோம். குமார சம்பவம் போலவே கந்தபுராணத்தின் வடநாட்டுப் பதிப்பும் தாரகன் வதைக்கே குமரக் கவுளின் அவதாரம் நேர்ந்தது என்கிறது. கிடைத்துள்ள சுவடிகளில் நேபாளச் சுவடிதான் தொன்மையானதாம். குப்தர் லிபிலிடு அமைந்துள்ள இது கி.பி. 7-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாம். ஆனால் தென்னாட்டுப் பதிப்புமட்டும் சூரபதுமன்வதைக்கு எடுக்கிறது.

இப்புராணக் கதை தமிழ் மக்களால் பூரணமாய் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது என்பதைத்தான் திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய பட்டைய நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இந்நூல்களிலே கந்தனைப் பற்றிய கதைகளுடன் தமிழ் மூலமான வேறு சில இயல்புகளுக்கலந்திருப்பதைப் பின்னர் காண்போம்.

சிற்பவடிவங்கள்:

தமிழ் நாட்டின் மலைப் பிரதேசங்களிலே தொன்று தொட்டு நடைபெற்று வந்த முருகவேள் வழிபாட்டை, கி.பி. முதல் மூன் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த சங்க நூல்கள் கொண்டுதான் ஓரளவு அறிகிறோம். வெறியாடல் இவ்வழிபாட்டிலே முக்கிய இடம் பெற்றது. பின் வந்த திருமுருகாற்றுப்படை, பரிபாடல்களிலே கி.பி.7-ம் நூற்றாண்டு அளவில் மலை கிழவோனாகிய முருகன், சரவணபவன் சண்முகனோடு இணைந்து, பரங்குன்று, ஏரகம் முதலிய தலங்களிலே வீற்றிருந்து, ஆகம விதிமுறை ஆதனைகளை ஏற்று, அடியார்க்கு அருள் செய்வதையும் காண்கிறோம். இவ்வழிபாடு பிரபலம் பெற்ற பிற்காலத்தும் கி.பி. 700-800. தமிழ் நாட்டிலே முருகனுக்கு என்று அமைந்த தனிக் கோயிலோ சிற்ப வடிவங்களின் வகையோ மிகவும் குறைவாகவே தான் காணப்படுகின்றன. இது வியப்பே. ஆனால் கிறிஸ்தவாப்தத்தின் தொடக்கத்திலேயே வட நாடுகளில் கார்த்திகேயன் முக்கிய தெய்வமாகத் திகழ்ந்தான் என்பதற்கு அங்கே அவன் உருவம் பொறிக்கப்பட்ட நாணயங்கள், சிற்ப வகைகள், கல்வெட்டுக்கள் மிகுதியாய்க் கிடக்கின்றன.

கிறிஸ்துவுக்கு முந்திய காலத்திலேயே மௌரிய வேந்தர்கள், கந்தன் விசாகன் படிமங்களை விற்றுத் தங்கள் கருவூலத்தைப் பிடி வந்தார்கள். வேத சங்கிதையிலே இடம் பெறாத இத் தெய்வ விகிரகங்களுக்கு அங்கே பெரிய கிராக்கி இருந்தது விடப்பே. கந்தனும் விசாகனும் வெவ்வேறு தெய்வங்களா? அல்லது ஒரே தெய்வத்தின் இரு வேறு வடிவங்களா? புத்தஞ்சலியுபே கந்தனும் விசாகனும் வெவ்வேறானவன் என்றுதான் கருதியிருக்கிறார். கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த குகுகளின் அரசர்களில் ஒருவனான ஹியூனியூகா என்பவன் நாணயங்களிலே கந்தன், குமாரன், விசாகன், மகாசேனன் வடிவங்களும் கிரேக்க பியில் அவ்வடிவங்களின் பெயர்களும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நாள்கும் வெவ்வேறு தெய்வங்களாகவே பண்டு கருதப்பட்டுப் பின் ஒன்றோடொன்று இணைந்து பின் ஒரே மூர்த்தியின் வெவ்வேறு உருவங்கள் ஆயின என்பர். மகாசேனனைப் போல் வெறி கொண்ட குகுகளானர்கள் மதிப்பிட்டதிலே வியப்பில்லை. சேனைத் தலைவர்களுள் நான் கந்தன் என்று கண்ணன் தையிலே கூறியிருக்கிறான்.

யௌதேயரது கி.பி. 2-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வெள்ளி நாணயத்திலே ஆறுமுகன் உருவம் வலதுகையிலே வேலுடன் இது கை இடையில் ஊன்றியவாறு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அதிலே யௌதேயரது தெய்வம் ப்ரமணிய என்ற வாசகம் காணப்படுகிறது. இவர்களது ரோகிநகர நாட்டை, கார்த்திகேயன் கட்டாட்சம் பெற்றது என்று பாரதம் கூறுகிறது. குப்தர்களோ குமார முனியின் பக்தர்கள். இவர்தம் மரபினரான மன்னர்கள் அறுவரிலே இருவர் குமாரகுப்தர், மற்றவன் கந்தகுப்தன். இவர்கள் தம் வழிபடு தெய்வத்தின் பெயரைத் தரித்திருந்தார்கள். முதலாம் குமாரகுப்தனது நாணயத்திலே மயில்மீது குமாரக் கடவுள் உருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் கல்வெட்டுகளிலும் சுவாமி மகாசேனன் பெயர் காணப்படுகிறது.

மராட நாட்டிலே கி.பி. 6-ம் நூற்றாண்டு முதல் ஆட்சி செலுத்திய வாதாபிச் சாளுக்கியர் இத்தெய்வத்தின் அடிமைகள் என்பதங்களைச் சொல்லிக்கொண்டனர். கார்த்திகேயன் கட்டாட்சத்தால் தான் தங்களுக்கு அரசு கிடைத்தது என்பதால் அவர்கள் த் தெய்வத்துக்குக் கட்டிய கோயில்கள் பல.

குண்டூர்ப் பிரதேசத்திலே நாகார்ச்சுன கொண்ட என்னும் ஊரிலே பூமிக்கடியிலே புதைந்து கிடந்த குமரன் கோயில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. கி.பி. 3-4-ம் நூற்றாண்டுக்குரிய இச்செங்கல் கட்டிடத்திலே கண்டெடுக்கப்பட்ட கந்தன் சிறுவம் சேவல் உருவம் அதாவது சேவல் கொடியுடன் திகழ்கின்றது. செல்வி அவன் கொடி என்று நமது பரிபாடலும் 5:58 கூறுகிறது.

பல்லவர் சிற்பங்கள்:

திருநெல்வேலி ஆதிச்சநல்லூர் புதைப்பொருள்களிலே காணப்படும் வெண்கலச் சேவல், இரும்பு வேல், தங்கத் தகட்டாலா வாயுறை முதலியன முருகவழிபாட்டின் சின்னம் என்று கருதப்படுகிறது. முருகனுக்குக் காவடி எடுப்போர் இன்னும் வாய்ப்புடி அணிந்தே செல்வது கருதத்தகுந்தது. எனினும் தமிழ் நாட்டிலே கி.பி. 7-ம் நூற்றாண்டளவில் தான் முருகனுக்குரிய சிற்ப வடிவங்கள் சிற்சில காணப்படுகின்றன. பல்லவர் காலத்தான மகாபலிபுரத்துச் சகாதேவர் ரதம் கந்தனுக்குரியது என்று சில கருதுகின்றனர். இக்கருத்து வெறும் யூகமே. அருச்சுன ரதத்தின் கீழ்முகம் மேல்தளத்திலே யானைமீதமர்ந்த கோலத்திலே காணும் உருவத்தை இந்திரன் என்று எண்ணுகிறார்கள். வலது கை அங்குசம் தாங்கி, இடது கை தொடை மீது வைத்தாற்போலத் தோன்றும் இவ்வடிவம்,

நலம் பெறு கலிங்கத்துக்

குறங்கின்மிசை அசை இயது ஒரு கை

அங்குசம் கடாவ ஒரு கை

என்ற திருமுருகாற்றுப்படை வருணனைக்குப் பொருந்துவதால் இது முருகனாய் இருத்தல் கூடும் என்பர் K.R. சீனிவாசனவர்கள். இதுபோலும் ஓர் உருவம் கொடும்பாளூர் மூவர்கோயில் விமானம் மேல் தளம் கீழ் முகத்திலே காணப்படுகிறது. திருமூர்த்தியின் வடக்குக் குகையிலே பிரமனுக்குரிய சின்னங்களுடன் நான்கு தோளோடு காணப்படும் மூர்த்தி குமாரசாமி ஆதல் கூடும். ஆவினன் குடியிலே பிரமனுக்காகத் தேவர்கள் வந்து தரிசித்த கோலம் இதுவாகலாம். திருவல்லம், மேல்பாடி, மாகறல் தலங்களிலே இதுபோலும் உருவம் உண்டு.

மகேந்திரன், மாமல்லன் இவர்களது குடைவரைக் கோயில் கட்டுமானக் கோயில்கள் சிலவற்றிலே கருவறைப் பின் சுவர் முபக்கத்திலே வர்ண சித்திரமாகவோ சதை உருவமாகவோ சோமால்கந்தர்தான் முக்யமூர்த்தியாய் இருந்திருக்கலாம். முதலாம் பரமேசுவரன் காலம் முதல் அம்மூர்த்தி கருவறையிலே கர்த்த சிற்பமாகச் செதுக்கப்பட்டது. மகிடாசுரமர்த்தனி மண்டபத் தன் நடுச்சுவர் நாப்பண் உமைபங்கரான சிவபெருமான் நான்கு கரங்களுடன் வீற்றிருக்கும் தோற்றமும் உமையின் மடியிலே சயோன் ஆகிய முருகன் கொஞ்சும் பாவனையில் அமர்ந்திருக்கும் கோலமும் கவர்ச்சியானவை. மிகவும் நேர்த்தியான இம் மூர்த்தத்தைத்தான்.

ஆல்கெழு கடவுள் புதல்வ, மால்வரை
என்று, முருகாற்றுப் படையிலே நக்கீரர் போற்றுகிறார்.

பாண்டியர் சிற்பங்கள்:

பின் வந்த பாண்டியர் முத்தரையர் குடைவரைக் கோயில்களிலே சோமால்சுந்தர் காணப்படவில்லை. எனினும் பாண்டியரது திருப்பரங்குன்றம் குகைக்கோயிலிலே மட்டும் சிவாலயக் கருப்பக் கிருகச் சுவரிலே இம்மூர்த்தி தோன்றுவது குறிப்பிடத்தகுந்தது. முருகன் படையீடாக இன்று பிரபலம் பெற்றுள்ள இக்கோயில் கி.பி.773-ல் சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பிக்கப்பட்டது என்பது இதன் கல்வெட்டு கூறுகிறது. மலை மண்டபமாகக் குடையப்பட்டுள்ள இதன் மேல்கோடக் குகையில் சிவன் இருக்கிறார். கீழ்க்கோடக் குகையிலே பெருமான் இருக்கிறார். நடுவே உள்ள தூக்கையின் குகை. பின்னர் குடையப் பட்டது. தூக்கைக் குகையிலே சார்ந்த கோஷ்டங்களிலே மேல் பால் கணபதியும் கீழ் பால் சுப்பிரமணியரும் காட்சி தருகின்றனர். நான்கு தோள் ளுடன் அமர்ந்த கோலத்திலே துலங்கும் சுப்பிரமணியர் உருவம் சுதையால் பூசப்பட்டது. இதன் இடது பால் தேவயானை இருக்கிறார். அடிப் பீடத்தில் மயில் யானை தகர் சேவல் கொடி தாங்கிய கணநாதர் உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. மேல் தளத்திலே சந்திரசூரியர் பறக்கும் பாவனையிலே செதுக்கப்பட்டுள்ளன. டி.ஏ. கோபிநாத ராவ் இந்த சுப்பிரமணியரை ஜேய்ஷ்டை என்று கருதியது தவறே ஜேயிஷ்டை அம்மலையின் அடித்தளத்திலே தனிக் குகையில் இருக்கிறார்.

இராமநாதபுரம்-திருமலையின் குடைவரைக் கோயில் ஒரு சிவத்தலம். சுவாமியின் திரு நாமம் மலைக் கொழுந்தீசுவரர். இக்கோயில் கருவறை முன் மண்டபத்திலே அமைந்துள்ள தேவ கோட்டத்தில் துவி பங்கமாய் நின்ற கோலத்தில் தோன்றும் சூரியர் அழர்வசிற்பமே. இதன் இடது கை தூக்கலான இடையிலே ஊன்றியபடி வலது கை வலது தொடையிலே சரிந்த படி அகங்கை வெளிப்பார்வையுடன் விளங்கும். இவ்வற்புதச் சிற்பத்தின் மருங்கே வலது பால் பூதம் ஒன்று கடைக்காமடை சாய்வாக உயர்த்திக் குடை பிடிப்பது சிலப்பதிகாரம் 22:52-53 வருணிக்கும் குடையாட்டத்தின் சின்னம் போலும்! அடிப்பீடத்தின் வலது பால் தகரும் (ஆட்டுக் கடாய்) இடது பால் மயிலும் ஒன்றையொன்று பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறது. யானையொரு மயிலும் தகரும் அவனுக்கு வாகனம் அல்லவா? தகர் அக்கினியின் ஊர்தி; சிவகுமாரனோ அக்கினியின் அமிசம், ஏழகம் தகர்) மேற்கொண்டு இளையோன் இகல்வென்றான் என்பது புறப்பொருள் வெண்பா மாலை;

மதுரையைச் சேர்ந்த ஆணைமலை நரசிம்மன் குகை அருகே அமைந்த குடைவரைக் கோயில் கி.பி. 9-நூற்றாண்டில் முருகனுக்கு உரியது. இங்கே வள்ளியுடன் அவள் மணாளனைக் காணலாம். இதன் வாசல் இரு மருங்கும் இரண்டு கல் கம்பங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்றன் மீது மயிலும் மற்றதன் மேல் சேவலும் கொடிகளாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை பல் பொறி மஞ்சை வெல் கொடி கோழி ஓங்கிய வென்றாடு விறல் கொடி

என்ற திருமுருகாற்றுப்படை வரிகளை நினைவூட்டுகின்றன சிலப்பதிகாரம் 14:14, பரிபாடல், கோழிக் கொடிகளையே கூறுகின்றன. இவற்றுக்கு முற்பட்டதான அகநானூறு 149:15-16 புறநானூறு 56 மயில்-கொடியைத்தான் போற்றுகின்றன. பின்னர் மயில் வாகனமாகவே கோழி கொடி ஆயிற்று போலும். பதிற்றுப் பத்து 11:4 கடுஞ்சின் விறல்வேள் களிற்று ஊர்தந்தாங்கு என்றும், நம் 56 பிணிமுக ஊர்தி ஒண் செய்யோன் என்றும், பதிற்றுப்பத்து 11:4 புறநானூறும் 56 போற்றும் பிணிமுகம் என்ற யானை 12-ம் நூற்றாண்டு வரையும் வாகனமாக நிலவியது. ஓடாப் பூக்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி-247 என்பது திருமுருகாற்றுப்படை; பிணிமுகம் என்பதற்குப் பட்டம் என்று பொருள் கூறி அதையுடைய யானை என்பர் நச்சர். பிணிமுகம் என்பதற்கு மயில் என்று பொருள்கொள்வார் சிலர். முருகன் ஏறும் யானைக்குப் பிணிமுகம் என்பது பெயராதல் கூடும். 'கடம்பும் களிறும்' பர-தொல்: பொருள்

முருகனை ஆறுமுகனாகச் சிலப்பதிகாரத்திலும் காண்கிறோம்; இல்லையா, ஆறுமுகச் செவ் வேள் அணிதிகழ் கோயில் 5:1: ஒன்றை அது தெரிவிக்கிறது. கோயில் என்பது தேவாரங்களிற் போல ஆலயம் என்ற பொருளில் பயில்வது பிற்கால வழக்குத் தான். ஆறுமுகபம் பன்னிரு கரங்களின் செயல்களைத் திருமுருகாற்றுப்படை தனித்தனியே விவரித்திருப்பது பண்டைய சங்கப் புலவர்கள் அறியாதது. ஆறுமுகச் சிற்ப வடிவம் கி.பி 10-ம் நூற்றாண்டளவிலே தான் காணப்படுவது. இங்கே கருத்தகுந்தது. கி.பி. 8-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாண்டியர் முத்தரையர் குடை வரைக் கோயில்களிலே தான் காணப்படுவது. இங்கே கருத்தகுந்தது. கி.பி. 8-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாண்டியர் முத்தரையர் குடை வரைக் கோயில்களிலே தான் காணப்படுவது. இதன் பின் சுவரிலமைந்த தேவ கோட்டம் பட்டவில்லை. திருசிராப்பள்ளி-குடை வரைக் கீழ்க்கோயில் முத்தரையருடையது. இதன் பின் சுவரிலமைந்த தேவ கோட்டம் ஒன்றில் குமார சுவாமியின் நின்ற கோலம் காணப்படுகிறது; மற்றொன்றில் கணபதி காணப்படுகிறார். கழுகு மலை வெட்டுக் கோயில் என்ற ஒன்றைக் கல்கோயில் பாண்டியருடையது. இதன் விமானம் வடக்கு முகம் இரண்டாம் தளத்தில் நான்கு தாள்களுடன் அமர்ந்த கோலத்தில் காட்சி தரும் குமரனின் இடது கை ஜெபமாலை தரித்திருக்கிறது. வலது கை வேலேந்தி உள்ளது. இது போன்ற ஓர் உருவம் திருவொற்றியூரிலே காணப்படுகிறது. இது அபராஜிதன் 885-903-ம் காலத்தது.

இராமநாதபுரம் மூவரை வென்றான் குடை வரைக் கோயில் பாண்டியர் நிறுவியது. இந்த சிவாலய மண்டபத்திலே மயில் மீ. காணப்பெறும் முருகன் கி.பி. 11-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. இக்காலத்தது தான் திருப்பரங்குன்றம் : மையாண்டார் குடை வரை மண்டபத்துள்ள வள்ளி தேவயானையருடன் கூடிய சுப்பிரமணியர் சிற்பம். தஞ்சை மாவட்டம் : தஞ்சைக் கோயிலின் சிக்கிவாகனன் 16-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது.

சோழர் சிற்பங்கள்:

கி.பி. 9-10-ம் நூற்றாண்டுகளிலே சோழ வேந்தர் கட்டிய சிவாலயங்களிலே பரிவார தெய்வமாக சுப்பிரமணியர் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறார். எனினும் இவருக்கென்று தனிக்கோயிலை நிறுவியவன் ஆதித்த சோழன் கி.பி. 871-907. இவன் புதுக்கோட்டை கண்ணனூரிலே பாலசுப்பிரமணியர் கோயிலைக் கட்டினான். சுண்ணாம்புச் சாந்து சிறிதும் இன்றி, செவ்வையாய்ப் பொருந்தும்படி முழுவதும் கற்களை இணைத்துக் கட்டப் பெற்ற முதல் கற்றளியும் இதுதான். இக்காலந் தொடங்கித் தான் முருகபக்தி புத்துணர்ச்சியுடன் மேலோங்கியது. இதற்கு முந்திய காலங்களில் நாயன்மார் ஆழ்வார்கள் தலைமை தாங்கி நடத்திய பக்தி இயக்கத்தால் சிவஷிஷ்ணு மூர்த்தங்கள் வழிபாட்டிலே முன்னிடம் பெற்றன. இதனால் சற்றுப் பின் தங்கியிருந்த பண்டைய மலைகிழவோன் கி.பி. 10-ம் நூற்றாண்டளவிலே மீண்டும் தலை எடுக்கத் தொடங்கியதைத் தான் கண்ணனூர் பாலசுப்பிரமணியர் கோயில் குறிப்பிடுகிறது.

இக்கட்டுமானக் கோயில் விமானத்தின் நான்கு மூலைகளிலும் நான்கு யானைகள் காணப்படுகின்றன, சந்நிதியிலும் ஒரு யானை நிற்கிறது. யானை இத்தலமூர்த்தியின் வாகனம். அதன் பெயர் பிணிமுகம் என்பது சங்க நூல்களால் அறிந்ததுதான்.

கருப்பக் கிருகத்தின் வெளிச்சுவரிலே அமைந்துள்ள மூன்று தேவ கோட்டங்களிலும் தெற்கே உள்ளதில் மட்டும் தட்சிணாமூர்த்தியின் உருவம் நிற்கிறது. மூலத்தானத்திலே புதிய விக்கிரகம் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறது; பண்டைய சிலை சிதைந்து விட்டதால் அது முகமண்டபத்திலே வைக்கப்பட்டுள்ளது. சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதான இவ்வுருவம் மூ

றடி உயரம் ஓரடிக்குறுக்களவு அரையடிக்களம் வாய்ந்தது; நான்கு கைகளை உடையது. மேல் நோக்கிய இரு கரங்கள் லும் அக்கமாலையும் தாங்கியிருக்கிறது. கீழ் வலது கை அபயகரமாகச் சின் முத்திரையுடன் திகழ்கிறது. இடது கை தொங் ம நிலையில் உள்ளது. கல்வெட்டுகள் இதைப் பாலசுப்பிரமணியர் கோயில் என்றே குறிப்பிடுகின்றன. நாரத்தா மலை விஜய வய சோழிச்சுரத்திலே இது போலும் ஒரு சிற்பம் உண்டு.

கண்டியூரிலே கி.பி.9-நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த குமாரசாமி நின்ற கோலத்திலே வலது கையில் வேலும் இடது கையில் சங்கும் தாங்கிக் காட்சி தருகிறார். சங்கு பிரணவத்தின் அறிகுறி. ஆதலின் இது சுவாமிநாதனைக் குறிப்பிடுவதாகலாம். சுவாமி மலையிலே சிவகுரு அல்லது சுவாமிநாதனை வணங்குகிறோம். தாடி வளர்ந்துள்ள வயது முதிர்ந்த ஞானியின் தோற்றத்திலே அமந்தது இச்சிலை. இது போலும் சிலைகள் ஜாவாவிலே காணப்படுகின்றன. இவைகளை அகத்தியர் சிலை என்பர். இது ஆய்ச்சிக்குரியது, அகத்தியமாமுனிவர் கந்தவேளை உபாசித்துத் தமிழ் முழுவதும் அறிந்தார் என்பது நம் கதை.

திருவெங்கை வாசலிலே 11ம்-நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிவகுமரன் வீராசனத்திலே மாலையும் வேலும் தாங்கிக் காட்சி தருகிறார். மாலையுடன் அமுத கலசம் தாங்கியிருக்கும் சிற்பங்களும் உண்டு. மாலை, அமுதகலசம், சின்முத்திரை இவை தட்சிணார்த்திக் குரியவை; தேவியின் ஞானமூர்த்தங்களான சாரதா பால திரிபுர சுந்தரிகளுக்கும் உரியவை. ஞான தேசிகள் ஆதலின் சுப்பிரமணியர்க்கும் இவை அமைந்தன போலும். வேதாகமஞான விநோதன் அல்லவா இவர்.

முதலாம் ராஜ ராஜனும் அவர் உறவினர்களும் சுப்பிரமணியர் கணபதி முதலிய மூர்த்தங்களுக்குச் செம்புச் சிற்பங்கள் வழங்கியது தெரியவருகிறது.

பிற்கால சிற்பங்கள்:

பிற்காலத்திலே முருக வழிபாடு பிரபலமாகவே நாடெங்கும் அப் பெருமானுக்குக் கோயில்கள் தோன்றின. பலவகை வடிவங்களிலும், நிலைகளிலும் சிற்பங்களும், சிலைகளும் தோன்றின, அமர்ந்த அல்லது நின்ற கோலத்தில் ஆறுமுகத்துடன் அல்ல ஒரு முகத்துடன் இரு கைகள் அல்லது பன்னிரு கரங்களுடன் வள்ளியோடு பெரும்பாலும் வள்ளி தெய்வானையோடு காணப்பெறும் மூர்த்தங்கள் பல. உபநயனம் ஆன அல்லது ஆகாத சிறுவனாக, முறுகிய இளைஞனாக அல்லது முதியோனாக பதுமாசனத்தில் அல்லது மயில் வாகனத்திலே காணப்பெறும் மூர்த்தங்களும் பல-இவற்றுள் சரவணபவன், சண்முகன் கந்தன் கார்த்திகேயன் காங்கேயன் வடிவங்கள் பிரசித்தி வாய்ந்தவை; இவையே அன்றி சேனாபதி தாரகாலகுகன், சுவாமிநாதன், உண்டபாணி வடிவங்களுக்கும் குறைவில்லை.

ஆகம நூல்கள் முருகனுக்குச் சிற்பம் சமைக்கும் முறையைக் கூறுகின்றன. சரத்கால பூரணசந்திரனைப் போன்ற ஆறுமுகங்கள், சூரியப்பிரகாசத்தை விஞ்சும் ரத்தினங்கள் பதித்த ஆறு கிரீடங்கள், செவிகளிலே அணிந்துள்ள குண்டலங்கள் அசைந்து தழுவும் கழுத்து, கங்கணங்களும் சதங்கைகளும் சப்திக்கும் சுரங்கள், லாவண்யம் தவழும் மேனி, வேண்டியவர்க்கு வேண்டிய நல்கும் பன்னிரு விழிகள், பன்னிரு புயங்கள், புயங்களிலே கேடயம், சேவல் கொடி, அங்குசம், வரத முத்திரை, பாசம், வில், சக்கரம், வச்சிராயுதம், வேல், கத்தி, சூலம், அபய முத்திரை, மயில்வாகனம் இதுவே முருகனுடைய பொதுவான தோற்றப் பொலிவு.

வீறு கேதனம் (சேவல்) வச்சிரம்
அங்குசம் விசிகம் (அம்பு)

மாறிலாத வேல் அபயமே
வலம்; இடம் வரதம்

ஏறுபங்கயம் மணி மழுத்
தண்டு வில் இசைந்த

ஆறிரண்டு கை ஆறுமுகங்
கொண்டு வேள் அடைந்தான்-

உத்தரகாமிகம் கிராமம், நகரம், மலை காடுகளிலே முருகனுக்கென்று தனிக்கோயில் அமைக்கும் முறையைக் கூறுகிறது. ஆகம மரபில் வந்த குமார தந்திரம் முழுவதுமே சுப்பிரமணியர் கோயில் பிரதிட்டை, விழா, பூசை, விரதம். கரங்களின் வேறு நாட்டால் ஐந்து வகை 29 வித விக்கிரகங்களை விளக்குகிறது.

ஒரு நகரத்தின் அல்லது கிராமத்தில் ஆறுமுகனை வரையும் போது 12 கைகள் உள்ளவராக மலையின் அடிவாரத்திலே உள்ள சிற்றுரில் 4 கைகள் உள்ளவராக வரைய வேண்டும் என்கிறது சில்பரத்தினம். 12 கைகளுடன் இருந்தால் வலது கைகளிலே வேல், அம்பு, கத்தி, சக்கரம், பிராசம், பிரசாரிதமும் இடது கைகளில் மயில் தோகை, கத்தி, சேவல், வில், தடி, கலப்பை தாங்கியிருப்பார். நான்கு கரங்களிருந்தால் வலக்கையில் அபயமும், வேலும் இடக்கைகளில் கோழியும் மாலையும் தரித்திருப்பார் இரு கைகளுடனிருந்தால் வேல் வலது கையிலும் சேவல் இடது கையிலும் இருக்கும். அமர்ந்த நின்ற நடனக் கோலங்களில் இம்மூர்த்தி கற்பிக்கப்படும். கூத்தாடும் குழந்தை வடிவமானால் வலது கால் ஊன்றியும் இடது கால் தூக்கியும் அதை சந்ந வீரம் தரித்து ஆடையின்றி ஆபரணங்கள் அணிந்திருப்பார். அமர்ந்த வடிவமானால் இரண்டு கால்களும் ஆசனத்தின் மீது படுக்கையாகக் கிடக்கும். நின்ற கோலமானால் இரு பாதங்களும் சமபங்கமாக இருக்கும். கரண்ட மகுடம் தரித்திப்பார் என்கிறது காசியபசில்பம்.

இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை உபாசித்து அல்லது அறுகோண யந்திரத்தைப் பூசித்து அல்லது சடாட்சர மந்திரத்தைச் செபித்து முருக பக்தர்கள் தமது உடலின் ஆறு ஆதாரங்களிலும் அவனை இட்டுச்சென்று, சகஸ்ராரத்திலே இருத்தி, நிர் விகல்ப சடதியிலே மூழ்கின்றனர். இவர்களிடம் காணப்பெறும் தைரியம், வீரம், விஷய ஞானம் கனித்துவ சக்தி முதலிய தனித் தன்மை வாய்ந்தவை. வேலாயுதத்தை நிறுவி அதையே முருகனாக வழிபடுதலும் உண்டு.

முருகனைச் சிவகுமரன் என்கிறோம். அசுர இயல்புகளுடன் போராடி அவற்றை ஒழிக்கும் ஒவ்வொருவனும் சிவகுமாரனே. மனிதன் எவ்வளவு மேலானாக உரய முடியும்; மாமனிதனாக மலரமுடியும் என்பதற்கு விடையாக சிவகுமரன் அமைந்துள்ளான் என்பர் சுவாமி சித்பவானந்தா. அவர் கூறும் விளக்கம் பின் வருவது; எவ்வளவு நல்ல கனியை மனிதன் உண்டுபண்ணக்கூடும் என்பதைக் கண்காட்சிக் கூடத்திலே அக்கனிகளை வைத்துக் காட்டுகிறோம். எவ்வளவு நல்ல பசுக்களை மனிதன் வர்க்க முடியும் என்பதையும் கால் நடைக்கண்காட்சியிலே காட்டுகிறோம். இதற்கெல்லாம் மேலாக, மனிதன் எவ்வளவு உயர்த்த தெய்வ சொரூபம் ஆகலாம் என்பதற்கும் சாகவதமான தெய்வக் காட்சி ஒன்றுண்டு என்றால் அது சுப்பிரமணியமே..

மலையாள நாட்டில் வேலன் ஆட்டம்
-திரு.பி.எல்.சாமி, பி.எஸ்.ஸி.,

பண்டைத் தமிழ்ப் புலவரின் அறிவியலறிவையும் இயற்கையை நுணுகி ஆயும் தன்மையினையும் கட்டுரைகள் வாயிலாகத் தெரிவித்து எழுதிவரும் அறிவியலறிஞர் பி.லூர்துசாமி கோயம்புத்தூரில் 2-10-1925ல் தோன்றியவர். தந்தையார்: பெரிய நாயகம், தாயார்: மதயன்மாள். கல்லூரியில் படிக்கும் நாள்களிலேயே 'செந்தமிழ்ச் செல்வியில் அறிவியல் கட்டுரைகள் எழுதத் தொடங்கியவர். தாமே வளர்த்த சங்க இலக்கியப் பயிற்சியைக் கொண்டு அதனை நுணுகி ஆய்ந்து அக்காலப் புலவர்களின் அறிவியல் அறிவையும் தற்காலச்செடியின, விலங்கின அறிஞர்களின் ஆராய்ச்சியையும் ஒப்பிட்டுக் காட்டிச் செந்தமிழ்ச் செல்வியில் தொடர்ந்து கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். அவை முறையே 'சங்க இலக்கியத்தில் செடி கொடி விளக்கம்', 'சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம்' என்ற நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. 'சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம்' என்னும் நூல் விரைவில் வெளிவரும். புதுவை அரசில் பணியேற்று அரசுத் துணைச் செயலர் பொறுப்பில் உள்ளார். தற்பொழுது மாநிலக் கட்டுறவுத் துறைப் பதிவாளராக விளங்குகிறார்.

வேலன் வெறியாட்டம் தமிழ் நாட்டில் மிகப் பழங்காலத்தில் வழங்கிய தெய்வ வழிபாடாகும். சங்க நூல்களில் இந்த வேலன் வெறியாட்டத்தைப் பற்றிப் பல செய்திகள் காணப்படுகின்றன. தொன்மையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியமும் வேலன் வெறியாட்டத்தைப் பற்றிக் கூறியுள்ளது. இந்த வேலன் வெறியாட்டம் பிற்கால நூல்களிலும் கூறப்பட்டாலும், உண்மையில் அந்த ஆட்டம் பிற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் காலத்தில் தோன்றிய பக்தி வெள்ளத்தில் இந்த வேலன் வெறியாட்டு என்ற வழிபாடு அடித்துச் செல்லப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், மலையாள நாட்டில் இந்த வேலன் வெறியாட்டம் தொடர்ந்து நிகழ்ந்ததாகத் தெரிகின்றது. தற்காலம் மலையாள நாட்டில் வேலன்மார் என்ற இனத்தினர் செய்யும் தெய்வ ஆட்டங்களிலும் தெய்வத்தைச் சாந்தி செய்யும் சடங்குகளிலும் சங்ககாலத் தமிழகத்தில் நடந்த வேலன் வெறியாட்டத்தின் வழிபாட்டு முறைகள், மரபுகள் காணப்படுகின்றன. வேலன் வெறியாட்டம் தமிழகத்தில் மறைந்து போக மலையாள நாட்டில் எஞ்சியிருப்பது மிகவும் வியப்புக்குரியதாகும்.

வேலன் வெறியாட்டு அகத்திணையில் சிறப்பாகக் கூறப்படுவதொன்றாகும். காதல் நோயால் வருந்தும் தலைவியைக் கண்ட தாயானவள் நோயின் காரணத்தை அறியவும் சாந்தி செய்யவும் வேலனை அழைத்து வெறியாட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வாள். வேலனும் வந்து முருகனால் இந்த நோய் வந்தது என்று கண்டுபிடித்துக் கூறி ஆட்டுமறியை அறுத்துப் பலியிட்டு, களம் இழைப்பான். தொல்காப்பிய புறத்திணை இயலில் வெட்சித்திணைக்குரிய துறைகளுள் ஒன்றாக வேலன் வெறியாட்டம் கூறப்பட்டுள்ளது. கவனிக்கத்தக்கது. 'வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன் வெறியாட்டயர்ந்த காந்தன்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. வேலன் வெறியாட்டயர்ந்த காந்தனுக்கு மிகவும் பொருத்தமான பாடல்கள் சங்க நூல்களில் காணப்படவில்லை. உரையாசிரியர்களும் காட்டவில்லை. ஆதலின், புறத்திணையில் வரும் வேலன் வெறியாட்டுத் தொல்காப்பியருக்குப் பின் வழக்கு அருகிவிட்டதெனக் கருதலாம். வெறிக் கூத்திற்கும் வள்ளிக் கூத்திற்கும் இடையே புறத்துறைகளைக் கூறிய நச்சினார்க்கினியர் வேலன் வெறியாட்டு அகத்திணைக்கே சிறப்பானதாக இருப்பினும் புறத்திணையிலும் சிறுபான்மை வரும் என்று கூறுவதைக் காணலாம். வேலன் ஆட்டம் வேத்தியல் கூத்து அன்றென்றும் கருங்கூத்து என்றும் கூறியுள்ளார். வேத்தியலின் வழுவித் தன்னுறு தெய்வியல் வருதலின் வழுவாயின என்று கூறியுள்ளார். நச்சினார்க்கினியர் கூறும் கருத்தை ஆராய்ந்தால் வேலன் வெறியாட்டு, பொது மக்களுக்குரிய கூத்தாக இருந்தது என்று கருதவேண்டும். போருக்குப் புறப்படுமுன் அரசன் கொற்றவையை வழிபடுவதுபோலப் பொதுமக்கள் வேலன் வெறியாட்டை வெற்றி தருவதற்காக நடத்தினரென்று தெரிகின்றது. போர்க்குச் செல்லும் முன்னர் விரிச்சி பார்க்க வேலன் செங்கால் வெட்சிப் பூவையும் தினையையும் தூவி மறியின் குருதியைத் தெளித்துக் குறிகண்டதைத் தகடூர் யாத்திரை கூறியுள்ளது. வேலன் வெறியாட்டிற்குக் காந்தப்புச்சூடி ஆடினதால் காந்தன் எனப்பட்டதாகக் கருதப்படுகின்றது. காந்தன் செடியின்வேர் இன்றும் மலையாளத்தில் மந்திர தந்திரத்திற்குப் பயன்படுத்துவது கவனிக்கத்தக்கது. முருகனைப் போர்த் தெய்வமாகச் சங்க நூல்கள் குறிப்பிடுவதால் கொற்றவையை வழிபட்டதுபோல் வெற்றிக்காக முருகனை வேலன் வழியாக வழிபட்டனர் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

சங்க காலத்தில் வேலன் இழைத்த களத்தை இன்று தமிழகத்தில் காண முடியாது. ஆனால், மலையாள நாட்டில் (North Malabar) இன்றும் வேலன் அமைக்கும் களத்தைக் காணலாம். மற்றும் மலையாளத்து வேலன் தெய்வசாந்திக்காகச் செய்யும் பல வழிபாட்டு முறைகள், சடங்குகள் சங்க காலத்தில் வேலன் வெறியாட்டில் நடந்த செய்திகளோடு ஒத்திருப்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும். மலையாள நாட்டில் வேலன் செய்யும் களவழிபாட்டையும், ஆடும் தெய்வ ஆட்டங்களையும் இரண்டு ஆண்டுகள் ஆராய்ந்துள்ளேன். நிற்பட்டமெடுத்துள்ளேன். வேலன் சொல்லும் மந்திரங்களை ஒலிப்பதிவு செய்துள்ளேன். மலையாள நாட்டில் வேலன்மார் செய்யும் தெய்வ சாந்தி வழிபாடுகள் சங்ககாலத்து வேலன் வெறியாட்டின் எஞ்சிய கூறுகளே என்பது நன்கு தெளிவாகின்றது. இந்தத் தெய்வ ஆட்டங்களை ஆண்டுதோறும் குறிப்பிட்ட நாட்களில் வேலன்மார் முதலிய திராவிட இனக்குடியினர் ஆடிவருகின்றார்கள். இவர்கள் பகவதி, பதர்காளி, விஷ்ணுமூர்த்தி முதலிய தெய்வங்கள் கோலங்கொண்டும் ஆடுவதுண்டு. தெய்வக் கோலம் பூண்டு ஆடும் ஆட்டத்தை மலையாளத்தில் 'தெய்வாட்டம்' என்று கூறுவர். கோலங்கட்டியாடுதல் என்றும் சொல்வர். கோலங்கட்டி ஆடும் வழக்கமுடைய வடக்கு மலையாள நாட்டுப் பகுதிக்குக் 'கோலத்து நாடு' என்று பெயரும் வழங்கும். கோலம் என்பது ஒப்பனையாகும். பல்வேறு நிறச்சாயங்களை முகத்திலும் உடம்பிலும் அழுத்தமாகப் பூசிக்கொண்டு மூங்கில் பிளாச்சுகளாலும் தென்னை ஓலையாலும் வேய்ந்த தடுக்குகளை அணிந்து கோலஞ்செய்து மலையாளப் பூசாரிகள் பல்வேறு தெய்வ உருவம் கொண்டு ஆடுவர். கோலம் என்ற சொல் இன்று மலையாளத்தில் வழங்கும் பொருளிலேயே சிலப்பதிகாரத்தில் வழங்கியிருப்பதையும் காணலாம். கோலம் என்பதற்கு வடிவம் என்ற பொருள் சிலப்பதிகாரத்தில் பயில்கின்றது. குறள், மறம், சிந்து, சோனகம், பார்ப்பான், சடாதாரி, பறை முதலிய பலகோலங்களை மேற்கொண்டு அவ்வக் கோலத்திற்குப் பொருத்தமான வசனத்துடன் மகளிரால் ஆடப்படும் கூத்துகள் 'கோலம்' எனும் வகையைச் சேர்ந்தன என்று பரதசங்கிரக நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் சிந்து, பறை, சோனகம், சடாதாரி ஆகிய கோலங்கள் பல்வகைக் கூத்தாகக் கூறப்பட்டுள்ளன காணலாம். அடியார்க்கு நல்லார் காலத்திலே கோலங்கள் கொண்டு ஆடும் பல்வகைக் கூத்து இருந்தது தெளிவாகின்றது. அழுத்தமான வரிகளைப் பல நிறங்களில் முகத்திலும் உடலிலும் பூசியாடியதால் பல்வகைக் கூத்து என்ற பெயர் தோன்றியிருக்கலாம். இப்போது மலையாள நாட்டில் ஆடப்படும் தெய்வ ஆட்டங்கள் பல்வகைக் கூத்தில் அடங்கியவையே. சிலப்பதிகாரக் கால்கோட்காதையின் 'கொங்கணக் கூத்தர்' என்றொரு ஆட்டக்காரர்கள் கூறப்படுவதைக் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும். கொங்கணக் கூத்தரும் கொடுங்கு நாடரும் தங்குலத்துக் கோதிய தகைசாலணியினராய், தம் கோலத்தால் செங்குட்டுவனை மகிழ்வித்தனர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. கொங்கணக்கூத்தரும் கொடுங்குநாடரும் ஆடிய ஆட்டங்கள் இன்றும் வடமலையாளத்திலும் தென் கன்னடத்திலும் ஆடும் தெய்வ ஆட்டங்கள் போன்றே இருந்திருக்கும் என்று கருதுகின்றேன். ஏனென்றால் இன்றைய, வடமலையாளமே முந்தைய கொங்கணமாகவும் கொடுங்குநாடகமே தென்கன்னடமாகவும் இருப்பதைக் காணலாம். பாடமாற்றமாக அடிக்குறிப்பில் காட்டப்பட்டுள்ள 'தங்குலக் கெழுதிய' தரை சாலணியினர் என்ற பாடம் இன்னும் பொருத்தமாக உள்ளது. எழுதுவரிக் கோலத்தை இன்றும் வடமலையாளத்திலும் தென்கன்னடத்திலும் இந்தத் தெய்வ ஆட்டங்களில் காண்கிறோம். கதக்களியில் காணும் எழுதுவரிக் கோலம் உண்மையில் இந்த ஆட்டங்களில் இருந்து எடுக்கப்பட்டுச் சிறப்பாக்கப்பட்டவையேயாகும். இந்தத் தெய்வ ஆட்டங்களைப் பேயாட்டங்கள் என்று கருதி ஈழ நாட்டிலும் வடமோடியென்ற பெயரில் ஆடுகின்றனர். ஆதலின், இன்று வடமலையாளத்தில் ஆடும் தெய்வ ஆட்டங்களைப் பற்றிய செய்தி சிலப்பதிகாரத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளது என்று கொள்வதில் தவறில்லை.

வேலன் களன் இழைத்து ஆடுதலை அகநானூறு, நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு, குறுந்தொகை போன்ற சங்க நூல்கள் கூறியுள்ளன. ஆனால், வேலன் களனிழைத்து ஆடும் வெறியாட்டத்தைப் படிப்படியாக எடுத்துக் கூறுவதை திருமுருகாற்றுப்படையில் தான் காண்கிறோம். ஆதலின், திருமுருகாற்றுப் படையில் வேலன் நிகழ்த்தும் சடங்குகளோடு மலையாளத்து வேலன் இன்று செய்யும் தெய்வசாந்திக்கான சடங்குகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் பயனுள்ளதாக இருக்கும். மலையாள நாட்டில் வேலன்மார் என்பவர் தெய்வத்தைச் சாந்தி செய்வதற்காகக் களம் அமைத்துக் கோழியைப் பலியிடுகின்றனர். இந்த வழிபாட்டிற்காக மலையாளத்து வேலன் உடல் முழுவதும் சிவந்த ஆடைகளை அணிகின்றான். சிவந்த பூக்களால் ஆன மாலைகளை அணிகின்றான். செய்யன், சிவந்த ஆடையன் என்று திருமுருகாற்றுப்படை கூறுவதைக் காணலாம். குன்றியேய்க்கும் உடுக்கை முருகனுக்குரியதாகக் குறுந்தொகை கூறுகின்றது. குன்றியும் கோபமும் ஒன்றிய உடுக்கை என்று பேராசிரியர் உவமையியலில் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். மலையாளத்து வேலன் சிவந்த செக்கிப் பூவைக் காதில் சொருகி அணிகின்றான். அசோகந்தளிரையும் அணிவதுண்டாம். திருமுருகாற்றுப்படையில் வேலன் காதில் சிவந்த செயலைத் தண்டளிர் தொங்குவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மலை யாளத்து வேலன் செக்கிப் பூவால் தொடுத்த மாலை யைத் தலையிலும் கைகளிலும் அணிகின்றான். திருமுருகாற்றுப்படையில் 'செச்சைக் கண்ணியன்' என்று சொல்லியிருப்பதைக் காணலாம். செச்சை என்பதற்கு இந்த விடத்தில் வெட்சிப்பூ என்று நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறியுள்ளார். ஆனால், வெட்சிப்பூ வேறாகும். வெட்சி போன்று சிவப்பாக இருப்பினும் வெட்சிச் செடியின் குடும்பத்தையே சேர்ந்ததாகிலும் செச்சைச் செடி வெட்சியின் வேறானதாகும். செச்சை என்பதையே மலையாளத்தில் இன்று செக்கி என்று அழைக்கின்றனர். இந்தச் செக்கிப்பூ மலையாள நாட்டுத் தெய்வ வழிபாடுகளில் மிக முக்கியமானதாகும். இந்தப் பூவையே எல்லாவகையான தெய்வ ஆட்டங்களிலும் கோலங்கட்டி ஆடும் பூசாரி அணிகின்றான். இந்தப் பூவையே பிரசாதமாக அளிக்கின்றான். இந்தச் செக்கிச் செடியைச் செடி நூலார் 'Ixora rosea' என்றழைக்கின்றனர். இதில் 'Ixora' என்ற பெயர் மலையாள நாட்டில் ஈஸ்வரனுக்குப் பயன்படுத்தும் பூ என்ற கருத்தில் அமைக்கப்பட்டது. வெட்சியை 'Ixora coccinea' என்றழைப்பர். செச்சைப் பூவைப் பயன்படுத்துவதைப் பற்றித் திருமுருகாற்றுப் படை கூறியுள்ளது போலவே வெட்சிப் பூவை வேலன் களத்தில் இடுவதாகக் கல்லாடமும் கூறியுள்ளது. பழமுதிர்சோலையில் வேலன் முருகாற்றுப் படுத்தினைத் திருமுருகாற்றுப்படை கூறியுள்ளது. பழமுதிர்சோலையில் நடந்த வேலன் வழிபாட்டுச் செய்திகளுள் பல மலையாள வேலனின் தெய்வ ஆட்ட முறைகளோடும் களவழிபாட்டுச் சடங்குகளோடும் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. 'ஆண்டலைக் கொடியை அமைவரப்பண்ணி நெய்யோடு வெண்சிறு கடுகை உடம்பில் அப்பி' என்று திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகின்றது. மனிதனின் மண்டையோட்டுப் படம் தரித்த கொடிகளையும் யானைப்படம் போட்ட கொடிகளையும் தெய்வ ஆட்டத் தொடக்கத்தின் முன் விழாக்காலத்தில் தொங்கவிடுவது மலையாள நாட்டில் வழக்கமாகும். இக் கொடிகள் நீண்டு மேலிருந்து கீழ் நோக்கித் தொங்கும். இக்காலக் கொடிகள் போன்று சதுரமாகவோ, நீண்ட சதுரமாகவோ இருப்பதில்லை. இத்தகைய கொடிகளையே சங்க நூல்களும் சிலப்பதிகாரமும் குறிப்பிடுகின்றன. நெய்யோடு வெண்சிறுகடுகை அப்பினது போல் மலையாள வேலன் சந்தனத்தை உடம்பில் பூசுகின்றான். 'ஐது உரைத்துக் குடந்தம் பட்டு' என்று அடுத்துத் திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகின்றது. ஐது உரைத்து என்பதற்குத் தான் வழிபடுதற்குரிய மந்திரத்தைத் தோன்றாமல் உச்சரித்து என்று நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறியுள்ளார். அது போன்றே மலையாள வேலன் மந்திரத்தை வாய்க்குள்ளே 'மொண்ண மொண்ண வென்று மென்மையாகச் சொல்வதைக் காணலாம். குடந்தம் பட்டு என்பதற்கு வணக்கம் பட்டு என்று உரை கூறியிருப்பினும் 'நால்விரல் முடக்கிப் பெருவிரல் நிறுத்தி நெஞ்சிடை வைப்பது குடந்தமாகும்' என்ற விளக்கம் ஒரே ஒரு சுவடியில் காணப்பட்டதாக உ.வே.சாமிநாதய்யர் காட்டியுள்ளார். மலையாள வேலன் இதேபோன்று நான்கு விரல்களை முடக்கிப் பெருவிரலை நெஞ்சை நோக்கி நிறுத்திக் கூப்பிய கைகளுடன் மந்திரம் சொல்லுகின்றான். இந்தக் கை முத்திரையை 'ஆத்மசாட்சி' என்று மலையாள வேலன் அழைக்கின்றான். 'குடந்தம் பட்டு' என்பதற்கு உண்மையான விளக்கம் மலையாள வேலனின் கைமுத்திரையில் நன்கு தெளிவாகின்றது. அடுத்து அழகிய மலர்களைத் தூவி முரண்படும் இரு ஆடைகளை உள்ளொன்றும் புறமொன்றும் அணிவான் என்று திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகின்றது. மலையாள வேலனும் முரண்பட்ட நிறமுடைய இரு ஆடைகளையே அணிகின்றான். முதலில் சிவப்புக் கரையையுடைய வெள்ளை ஆடையை வேலன் அணிகின்றான். இதைக் காணி என்றழைக்கின்றான். அதன்மேல் சிவப்புநிற ஆடையை அணிகின்றான். இந்த ஆடையைச் சிவப்பு என்றழைக்கின்றான். வேலனுக்கு உரிய உடையாய்த் தாழ்ந்து விளங்குகின்ற வெள்ளிய துகில் போல வெள்ளிய கால்களையுடைய சிவந்த காளை மாடுகள் என்று கலித்தொகையில் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். ஆதலின் சிவப்பு ஆடைக்குக் கீழ் வெள்ளிய ஆடை வேலன் உடையில் தோன்ற வேண்டும் என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சிவந்த உடலும் வெண்காலுமுடைய காளையையும், குதிரையையும் தமிழர் போற்றினர் என்பது தெளிவாகிறது. அகநானூற்றில் (345) வெண்காலையுடைய குதிரையில் காணார் செல்வி(கொற்றவை)யின் அருளால் நன்னனுக்கு அமைந்ததாக ஒரு செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. திருமுருகாற்றுப்படைக் கச்சினன் என்று கச்சு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மலையாள வேலன் இதை 'கச்சின்கரை' என்றழைக்கின்றான். சிவந்த கச்சையை அணிவது வழக்கமாகும். 'செந்நூல் யாத்து' என்று முருகாற்றுப்படை கூறுகின்றது. சிவந்த நூலைக் கையிலே காப்புக்கட்டி என்றும் நூலொழுக்கி எல்லைப் படுத்தென்றும் இருவகையாகப் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. மலையாள வேலன் சிவப்பு நூல் காப்புக் கட்டுவதுண்டு. ஆனால், இந்த விடத்தில் நூலொழுக்கி என்பதற்கு எல்லைப்படுத்து என்று பொருள் கூறுவது பொருத்தமாகும். ஏனெனில், இதற்குப்பின் வரும் வரிகள் களம் இழைத்து வேலன் செய்யும் சடங்குகளைக் கூறுவதால் களத்தை நூலால் எல்லைப்படுத்தினான் என்று கூறுவதைப் பொருத்தமாகும். களம் என்பது பல கட்டங்களால் ஆன நீண்ட சதுரமாகவோ, சதுரமாகவோ, வட்டமாகவோ ஆன வடிவமாக இருக்கும். முதலில் தரையிலே கரியாலோ வெள்ளைக் கண்ணாம்புக் கட்டியாலோ வேலன் எல்லை வகுத்துக் கொள்கிறான். அந்த வரிகளிலே வாழை மட்டையை நறுக்கி வைத்துக் களத்தை அமைத்துக் கொள்கிறான். அடுத்து வரும் பாட்டு வரிகள் வேலன் சில்பலி செய்யும் செயலை விளக்குகின்றது. கிடாயினது குருதியைப் பிசைந்து எடுத்த வெள்ளை அரிசியை வெள்ளிய பொரியுடன் சிறுபலியாகப் படைக்கின்றான். இதையே மலையாள வேலனும் செய்வது வியப்புக்குரியதாகும். மலையாள வேலன் ஒரு பாணையில் கே காழியின் குருதியை உகுத்து அதில் அரிசிப் பொரியையும் அரிசியையும் தூவுகின்றான் என்று ஓர்மை கெடுக்கச் சொல்வதாகக் கூறுகின்றான். லப் பலி தருகின்றான். சேவலின் காதில் ஏதோ மந்திரம் ஓதுகின்றான். இதை ஓர்மை கெடுக்கச் சொல்வதாகக் கூறுகின்றான். சேவலின் நினைவு தப்பச் செய்கிறான். பின்னர்ச் சேவலின் கழுத்தைக் கத்தியால் அறுக்கின்றான். மலையாள வேலன் தன் பற்களால் கூடச் சேவலின் கழுத்தைக் கடித்துக் குருதியைக் கலத்தில் உள்ள நீரில் கலப்பதுண்டு. இந்தக் கலவையைக் 'குரிசி' என்று அழைப்பர். குருதி என்ற தமிழ்ச் சொல்லே குரிசி என்று மலையாளத்தில் மாறிற்று. இக் காலத்தில் உயிர்ப்பலி தடுக்கப்பட்டிருப்பதால் பல இடங்களில் நீரில் எலுமிச்சம்பழச்சாற்றையும் மஞ்சளையும் கலந்து குருதிபோல ஆக்கிப் பலி செய்கின்றார்கள். இந்தக் குருதி கலந்த அரிசி முதலியவற்றின் கலவையைச் சில்பலியாக வேலன் கொடுத்ததாகத் திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகின்றது. சில்பலியைக் கொடுக்கும்போது 'பல்பிரப்பு இரீஇ' என்ற வழக்கு, சங்கப்பாடல்களில் பயில்கின்றது. குறுந்தொகை 263, அகநானூறு போன்ற நூல்களில் இது வழங்குகின்றது.

*மறிக்குர லறுத்துத் திணைப்பிரப் பிரீஇச்
செல்லாற்றுக் கவலைப் பல்லியங் கறங்கத்
தோற்ற மல்லது நோய்க்குமருந் தாகா
வேற்றுப்பெருந் தெய்வம் பலவுடன் வாழ்த்திப்
பேய்க் கொளீயு ளிவளெனப் படுதல்
நோதக் கன்றே தோழி மால்வரை* (குறுந்தொகை 263)

*.....முதுவாய்ப்

பொய்வல் பெண்டிர் பிரப்புளர் பிரீஇ

.....
 பண்டையிற்சிறக்கவென் மகட்கெனப் பரைஇக்
 கூடுகொள் இன்னியம் கறங்கக் களனிழைத்
 தாடணி அயர்ந்த அகன்பெரும் பந்தர்
 வெண்போழ் கடம்பொடு சூடி இன்சீர்
 ஐதமை பாணி யிரீஇக் கைபெயராச்
 செல்வன் பெரும்பெயர் ஏத்தி வேலன்
 வெறியயர் வியன்களம் பொற்ப வல்லோன்" (அகம் 98)

"முருகயர்ந் துவந்த முதுவாய் வேல
 சினவ லோம்புமதி வினவுவ துடையேன்
 பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
 சிறுமறி கொன்றிவ ணறுநுத னீவி
 வணங்கினை கொடுத்தி யாயின் அணங்கிய
 விண்டோய் மாமலைச் சிலம்பன்
 ஓண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பலியே" (குறுந்தொகை 362)

'பல்பிரப்பு இரீஇ' என்று வரும் திருமுருகாற்றுப் படைச் சொற்றொடர்க்குச் சரியான பொருள் சொல்லப்படவில்லை. 'தினைப் பிரப்பிரீஇ', 'பிரப்புளர்பிரீஇ' என்று வரும் சங்க நூல் வழக்குகளும் சரிவர விளக்கப்படவில்லை. பல்பிரப்பு என்பதற்கு ஒரு காலத்தில் பல்லுணவின் பரப்பு, பேருண்டி என்று பொருளகராதி நிகண்டு பொருள் கூறியுள்ளது. சிலர் அரிசி, தினை முதலிய வற்றைப் பல பகுதிகளாக்கிக் கூடையிலாதல், முறத்திலாதல் பலியாக இட்டு வைத்தல் என்று பொருள் கூறுவர். இதுவே ஓர் எழு பொருத்தமான பொருள் என்று தெரிகின்றது. மலையாளத்து வேலன் செய்யும் களத்தை நோக்கும்போது பிரம்புக் குச்சி களால் ஆன கட்டங்களையே 'பல்பிரப்பு' என்று குறிப்பிட்டுள்ளதாகத் தெரிகின்றது. மலையாளத்து வேலன் வாழைப்பட்டையால் பல கட்டங்கள் அமைந்த களத்தைத் தரையில் அமைக்கின்றான். இந்தக் களத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் சில்பலியாகக் குருதிப் பலியைப் பரவலாகத் தூவுகின்றான். பல பிரம்புக் குச்சிகளால் ஆன இக்களத்தின் பல கட்டங்களையே பல்பிரப்பு என்று சங்க காலத்தில் குறிப்பிட்டதாகத் தெரிகின்றது. இந்தப் பல்பிரப்புகளில், பிரம்புக் கட்டங்களில் குருதிப் பலியைப் பரப்பினதையே 'பல்பிரப்பிரீஇ' என்று முருகாற்றுப்படை கூறுகின்றது. பிரம்புக்கோல் குறத்தி குறி சொல்லும் மந்திரக் கருவியாகப் பயன்பட்டது. இந்தப் பிரம்பே மந்திர சத்தியுடைய களம் அமைக்கப் பயன்பட்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்தப் பலியையே 'பல்வேறுருவிற் சில்லவிழ்மடை' என்று குறுந்தொகை கூறுகின்றது. உருவச்செந்தினையைக் குருதியொடு தூவி முருகாற்றுப் படுத்ததாக வெறிபாடிய காமக் கண்ணியார் கூறியுள்ளார். சங்க காலத்தில் முருகனுக்குக் குருதியொடு கலந்த திணையையே களத்தில் தூவிப் பலிகொடுத்தனர். முருகாற்றுப்படுத்த என்ற சங்கநூல் தொடரே பின்னர் திருமுருகாற்றுப்படை என்ற நூலுக்குப் பெயராக அமைந்தது. திருமுருகாற்றுப்படை இயற்றப்பட்ட காலத்துத் திணையுடன் அரிசியும் பயன்படுத்தப்பட்டது. குறுந்தொகை 263ம் பாடலில் வேலன் பல்வேறு தெய்வங்களையே வாழ்த்தித் தலைவி நோயால் கொள்ளப்பட்டாள் என்று கூறுவதைக் காணலாம். இந்தப் பாடலில் தோற்றமல்லது நோய்க்கு மருந்தாகா என்ற வரி வருகின்றது. தோற்றமென்பதற்குப் பொருள் வெளிப்படுத்தல் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், தோற்றம் என்ற சொற்கு உண்மையான பொருள் இன்றும் மலையாள நாட்டில் வழங்கும் தெய்வ ஆட்டங்களில் வழங்கும் சொல் வழக்கில் தெளிவாகின்றது. மலையாள நாட்டில் ஒவ்வொரு தெய்வ ஆட்டத்தின் போதும் ஒரு மந்திரப்பாட்டை ஆட்டம் ஆடும் பூசாரி பாடுவான். அந்தப் பாட்டு எந்தத் தெய்வத்தின் கோலங்கொண்டு ஆடுகின்றானோ அந்தத் தெய்வத்தின் பிறந்த தோற்றத்தையும் வரலாற்றையும் கூறுவதாயிருக்கும். இந்த மந்திரப் பாட்டைத் 'தோற்றப் பாட்டு' என்று மலையாளத்தில் அழைக்கின்றனர். தோற்றப்பாட்டைப் பாடினதும் அந்தத் தெய்வம் வெளியே தோன்றுவதாகக் கருதுகின்றனர். தோற்றப்பாட்டை மந்திரமாக அவனை அணுகும் மக்களின் நோயைப் போக்கப் பயன்படுத்துகிறான். குறுந்தொகையில் தோற்றமல்லது நோய்க்கு மருந்தாகா என்று கூறப்படுவதும் முருகனின் தோற்றப்பாட்டே என்பதுவும், அதுவே நோயைப் போக்கும் மந்திரமாகப் பயன்பட்டதென்பதுவும் தெளிவாகும்.

"தோற்றம் பிழையாத் தொழுகழ் பெற்ற
 விழைதக ஓங்கிய கழைதுஞ்சு மருங்கிற்
 கானமர் நன்னன் போல" (அகம் 392)

இத்தகைய தோற்றப்பாட்டு இப்பொழுது வடமலையாளமாகவுள்ள கொண்கானத்தில் அமர்ந்த நன்னன் பேரிலும் அவன் புகழ் பாடி சங்ககாலத்தில் பாடப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. தோற்றப்பாட்டு தெய்வங்களுக்கு மட்டுமன்றி இறந்த, சிறந்த வீரர்களுக்கும் பாடுவது இன்றும் மலையாள நாட்டில் வழக்கமாக உள்ளது. கதிவனுர் வீரன், தச்சோலிஉதயணன் முதலிய வீரர்களுக்கு வீரவணக்கம் செய்யும் தோற்றப் பாடல்கள், தெய்வ ஆட்டங்கள் மலையாள நாட்டில் இன்றும் வழங்குவதைக் காணலாம். முருகனைத்தவிர பல்வேறு பெருந் தெய்வங்களுக்கும் வேலன் தோற்றம் பாடுவான் என்பது குறுந்தொகையிலிருந்து தெரிகின்றது. திருமுருகாற்றுப்படையில் சிறுபசுமஞ்சளும் சந்தனமும் தெளிக்கப்படும் என்றும், செவ்வலரி மாலை நாற்றி வைக்கப்படும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. மலையாள நாட்டில் பல தெய்வ ஆட்டங்களில் மஞ்சள் தரப்படுகின்றது; தூவப்படுகின்றது. செவ்வலரிமாலை பயன்படுத்தப்படுகின்றது. களத்தில் பல கொம்புகளை ஊதி மணியை ஒலிப்பித்து வழிபடுவதாகத் திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகின்றது. மலையாள வேலனின் களவழிபாட்டிலும் மலையாளத் தெய்வாட்டங்களிலும் பல்வேறு இசைக்கருவிகள் முழங்குவதுண்டு. மணியடிப்பது முக்கியமாகும். குறுங்குழல், சென்டை, மிழா என்று பதினெட்டு இசைக்கருவிகளைக் காது செவிடாகும்படி ஒலிப்பதுண்டு என்று கூறுகின்றனர். தாயம்பகா என்ற இசைமரபைப் பின்பற்றி ஒலிப்பதாகக் கூறுகின்றனர். "வேறு பல்குரல் ஒரு தூக்கு இன்னியம்" என்று அகநானூறு (382) வேலன் களத்தில் வழங்கும் இசையைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. திருமுருகாற்றுப்படையில் வேலன் இழைக்கும் களம், காட்டிலும், காலிலும், துருத்தியிலும், ஆற்றிலும், குளத்திலும், வேறு பல வைப்புகளிலும், சதுக்கத்திலும், சந்தியிலும், கடம்பிலும், மன்றத்திலும், பொதியிலிலும், கந்துடைநிலையிலும் இருக்கும் என்று கூறியிருப்பதைக் காணலாம். மலையாள நாட்டிலும் களம் அமைக்கும் இடங்களாகவும் காவு, முண்டியா(புதர்), தரை,பள்ளியறை,துருத்தி,மன்றம் ஆகிய இடங்கள் கூறப்படுகின்றன. இதுவும் நெருங்கிய ஒற்றுமையாகும். காவுகளில் ஆடுவதே தமிகவும் வழக்கமானதாகும். மன்றம் என்பது இடையர்க்குரிய இடமாகவும் கழகம் என்பது தீயர் இனத்தாருக்குரிய இடமாகவும் கூறுவர்.

திருமுருகாற்றுப்படையில் வேலன் களம் இழைத்துப் பலியிடும்போது செய்யும் பல சடங்குகள் மலையாள வேலன் களம் அமைத்துப் பலியிடும் சடங்குகளோடு ஒத்துக் காணப்படுவதால் மலையாளத்து வேலன் சங்க காலத்து வேலனின் மிச்ச எச்சம் ஆகவே இன்றும் உள்ளான் என்பது தெளிவாகும். களம் அமைத்து வழிபாடு செய்தல் தமிழகத்தில் காணப்படுவதில்லை.

ஆனால், மலையாள வேலன் வழிபாட்டிலும் மற்றும் பல தெய்வ ஆட்டங்களிலும் களம் அமைத்து வழிபடுதல் முக்கியமான

சடங்காகும். மலையாள வேலன் வைத்த களத்தில் 64 கட்டங்கள் இருந்தன. சுருங்கிய களம் என்று 12 கட்டங்கள் கொண்ட களமும் செய்வதுண்டு. பகவதி போன்ற தெய்வங்களுக்கு 64 கட்டங்கள் உடைய களம் அமைப்பதுண்டு. களங்களைச் சதுரமாகவும் வட்டமாகவும் அமைப்பதுண்டு. நாகதெய்வங்களுக்கு நாக உருக்களம் வைப்பதுண்டு. குறுவிலிக்காவு என்ற ஊரில் கோழியின் கொடியை வைத்து அசுரகர்மம் என்ற சடங்கு செய்கிறார்கள். திருமுருகாற்றுப்படையில் கோழிக் கொடியை ஏற்றுத் தலில் கூறப்பட்டுள்ளது. களத்தில் பலியிடுவது இக்காலத்தில் கோழியாகவே இருப்பினும் முற்காலத்தில் ஆட்டைப் பலியாகக் கொடுப்பதே வழக்கமாகும். மற்றும் போத்து என்றழைக்கப்படும் எருமையையும் பலிகொடுப்பதுண்டு. முற்காலத்தில் ஆளைக்கூட பலியாகக் கொடுத்ததாகவும் கூறுகின்றனர். அகநானூறு 98ம் பாடலில் கூறியுள்ளதுபோல் பந்தல்கட்டி, புதுமணல் விரித்து களம் அமைப்பதுண்டு. இந்தப் பந்தலில் தென்னங்குருத்தை வரிசையாகத் தொங்கும்படி கட்டுவது வழக்கம். அகநானூற்றுப் பாடலில் வெண்போழ் கடம்போடு குடுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு வெண்போழ் பன்னங்குருத்தாகும். 'ஆடணி அயர்ந்த' பந்தல் என்பதற்குத் தொங்கல் அலங்காரம் என்று பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. வேலன் ஆட்டத்தில் 'கோலெரி, கொளைநறை புகை' ஆகியவற்றை வேலன் முருகனுக்குக் காட்டியதாகப் பரிபாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது. மலையாள வேலன் துட்பமுட்டியில் புகையை எழுப்பிக் கோலெரியையும் கொளுத்திக் காட்டுகின்றான்.

மலையாளத்துத் தெய்வ ஆட்டத்தின் சில கூறுகள் சங்க நூல்களில் கூறப்பட்ட வேலன் வெறி ஆட்டத்தின் சில செய்திகளே ாடு ஒத்திருப்பதைக் காணலாம். அகநானூறு 195ம் பாடலில் வேலனுக்கு 'அறுவை தோயும் ஒருபெருங் குடுமி' இருந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மலையாளத் தெய்வாட்டங்களிலும் மூங்கில் பிளாச்சுகளாலும் தென்னையோலையாலும் செய்த பெரிய குடுமியை ஆட்டம் ஆடுபவன் அணிகின்றான். இந்தப் பெருங்குடுமி எட்டு அடி உயரம் இருக்கும். தலையிலிருந்து சிவந்த ஆடை நீண்ட ஆடை பின்பக்கமாகத் தொங்கும் என்பதையே அறுவையே அறுவையே தோயும் என்று அகநானூறு கூறியுள்ளது. களத்தில் பல மலர்கள் துவப்பெற்றிருக்கும் என்பதைப் பல சங்கப்பாடல்கள் கூறியுள்ளன. மலையாளத்து வேலன் செய்யும் களத்திலும் சிவந்த நிறமுடைய பல பூக்கள் காணப்படும். செக்கிப்பூவும் செவ்வலரியும் குருதி தோய்ந்த மல்லிகைப்பூவும் காணப்படும். சங்க காலத்திலிருந்த வேலன் களம் இழைத்துப் பலியிடும் சடங்குகள் கல்லாடம் இயற்றப்பட்ட காலத்தில் வழங்கியதாகத் தெரிகின்றது. மயில் கொடியை முற்றத்தில் வைத்து வெட்சி மலரைப் பரப்பி, குருதியில் தோய்த்த செந்தினைமாவைத் தேக்கி வயில் நான்கு திசைகளிலும் வைத்து வேலன் சுழன்று ஆட்டுக்கிடாயை அறுத்துப் பலியிடுவதாகக் கல்லாடம் கூறியுள்ளது. ஈச்சங்களைக் குடித்துத் தொண்டகப் பறையை முழக்குவதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. கடன்மலை நாட்டில் இந்த வேலன் ஆட்டம் நடந்ததாகக் கல்லாடம் குறிப்பிட்டிருப்பது மிக முக்கியமான செய்தியாகும். கடன் மலை நாடு என்பது சேரநாடு ஆகும். கல்லாடம் இயற்றப்பட்ட காலத்தில் (12ம் நூற்றாண்டு) வேலன் ஆட்டம் தமிழகத்தில் வழங்காது மலையாள நாட்டில் மட்டுமே வழங்கியிருக்கலாம்.

வேலன் களன் இழைத்து முருகன் அணங்கினான் என்று கூறும் செய்தி சங்கப்பாடல்கள் பலவற்றிலும் கூறப்பட்டிருந்தாலும் கழங்கு பார்த்தும் கன்னந்தூக்கியும் முருகன் எனக் கண்டு கூறுவதுமுண்டு. வேலனைப்போல முதுவாய் மகளிரும் வெளியாடு தல் உண்டு. குறுந்தொகை 366ம் பாடலில் வெறியான் என்று குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். 'முருகு மெய்ப்பட்ட புலைத்தி போல' என்று புறநானூறு கூறியதையும் நோக்கவேண்டும். குறத்தியர், கட்டுவிச்சியர் முறத்தில் நெல்லையிட்டுக் குறிசொல்லும் வழக்கம் சங்க காலத்திலிருந்து வழங்குகின்றது. கணியன் என்பவன் கவடி காணுதல் மலையாள நாட்டில் இன்றும் நடக்கின்றது. கவடி காணலும் கழங்கு பார்த்தலும் ஒரே வகையான சடங்கேயாகும். நச்சினார்க்கினியர் வேலனைக் கூறினமையிற் கணிகாரியையும் கொள்க என்று கூறியுள்ளதைக் கவனிக்கவேண்டும். 'சிறுபை நாற்றிய பஃறலைக் கொடுங்கோலால் ஆடுவதறியும் முதுவாய் வேலன்' கழங்கின் தீட்பம் கூறுவதை அகநானூறு 195ம் பாடல் கூறியுள்ளது. மலையாள நாட்டில் வேலன் நெல்லை நெல்லைக் குத்துகிற தெய்வம் போன்ற கோலம்கட்டி ஆடுவான். வேலனுடைய பெண்டிர்கள் முறத்தில் நெல்லையிட்டுக் குறி சொல்லார். மலையாள வேலன் 'குஞ்சாரக் குறத்தி' என்ற தெய்வக் கோலம் கட்டி ஆடுவதுண்டு. இது குறிசொல்லும் குறத்தியின் கோலமாகும். குறவள்ளியின் கோலமாகக் கருதவேண்டும். இந்த ஆட்டம் தொல்காப்பியர் கூறும் வள்ளிக் கூத்தை நினைவுபடுத்துகின்றது.

"மண்டம் ரட்ட மறவர் குழாத்திடைக்
கண்ட முருகனுங் கண்களித்தான் -பண்டே
குறமகள் வள்ளிதன் கோலங்கொண் டாடப்
பிறமக னேற்றான் பெரிது"

என்ற செய்யுளை நச்சினார்க்கினியர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். குறமகள் வள்ளியுடைய கோலம் கொண்டு ஆடுதல் இன்றும் மலையாள நாட்டு வேலன் செய்வது வியப்பைத் தருகின்றது. நச்சினார்க்கினியர் இதை இழிந்தோர் காணும் கூத்து என்று சொல்வதுபோலவே மலையாள நாட்டில் இழிந்தோர் ஆடும் கூத்து என்று உயர்ந்த சாதியினர் தெய்வாட்டக் கூத்தைப் பார்ப்பதில்லை. இத்தகைய மனப்பான்மையாலேயே கருங்கூத்தென்று இகழப்பட்டுத் தமிழ் நாட்டுக்குரிய கூத்துகள் தமிழ்நாட்டிலேயே மறக்கப்பட்டன. நச்சினார்க்கினியர் வேலனைப் போலப் பிறரும் வெறியாட்டங்கள் ஆடுவதுண்டு என்ற அகத்திணையுரையில் கூறியுள்ளார். மலையாளத்தில் தெய்வ ஆட்டங்களை வேலன்மாரைத் தவிர பிற திராவிட இனக்குடிமக்களும் ஆடுகின்றனர். மலையர், பெருவண்ணார் என்ற குடியினரும் தெய்வக் கோலங்கட்டி ஆடுகின்றனர். இதில் வேலன்மாரைக் கன்னட நாட்டில் இருந்து வந்த பழங்குடிகள் என்றும் மலையரைத் தமிழ் நாட்டில் இருந்து வந்த பழங்குடிகள் என்றும் கருதுகின்றனர். மலையர் தமிழரே என்பதில் ஐயமில்லை. மக்கள் தாயிகளாகவும் பிள்ளுகுடுமி வழக்கமுடையவராகவும் உள்ள மலையரைத் தமிழரில் ஒரு பிரிவினரென்று கருதலாம். குறும்ப நாட்டுப் பாணர்கள் கொண்டானம் என்று கருதக்கூடிய வடக்கு மலையாளத்து எல்லைப்பகுதியில் தெய்வ ஆட்டங்கள் ஆடுகின்றனர். இந்தப் பாணர்கள் மந்திர தந்திரங்களில் வல்லவர் என்று கருதப்படுகின்றனர். இவர்கள் மனைவியரைப் 'பாட்டி' என்று அழைக்கின்றனர். இது சங்ககால வழக்காகும். புலைத்தி எனப்பட்ட வண்ணாத்திமேல் முருகு மேம்பட்டதாகப் புறநானூறு கூறுவதால் வண்ணான் இனத்தாருக்கும் வெறியாட்டம் சங்ககாலத்திலேயே உண்டு என்பது தெரிகின்றது. மலையாள வேலன்மார் என்பார் பெரும்பாலும் சாமுண்டி, குறத்தி முதலிய காட்டுத் தெய்வங்களின் கோலம் போடுகின்றனர். இவர்கள் குறிஞ்சி நிலத் தெய்வங்களின் கோலம் போடுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்த வேலன்மார் என்ற பழங்குடிகள் தங்களை ஆள்காரர் என்றும் வேலன்மாரின் கோலம் போடுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவர்களுடைய பிறப்பிடம், குடியேற்றம் ஆகியவை பற்றிய செய்திகள் ஆராயத்தக்கனவாகும். வேலன்மாரர்கள் தங்களைக் கர்நாடக நாட்டில் முற்காலத்தில் குடியிருந்தவர்களாகச் சொல்லிக் கொள்கின்றனர். கர்நாடக நாட்டில் சோமேஸ்வரத்திலிருந்து துளுநாடு வந்து அங்கிருந்து அள்ளடநாடு எனும் வடக்கு மலையாள நாட்டில் குடியேறியதாகக் கூறிக் கொள்கின்றனர். துளுநாட்டில் இவர்களைக் கோப்பாளன்மார் என்று அழைக்கின்றனர். சிலப்பதிகாரம் அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் கோப்பாளி என்றொரு பல்வகிக்கூத்து கூறப்பட்டுள்ளது. இது இந்த மலையாளத்துக் கோப்பாளன்மாரின் கூத்துப் போலும். இவர்களுள் சில பிரிவினர் மலையாள நாட்டில் முந்நூற்றன் என்றும் ஐந்தூற்றன் என்றும் துணைச் சாதிகளாகக் கருதப்படுகின்றனர். இந்தப் பெயர்கள் முற்காலத்தில் குடியேறிப் பெயர்ந்தவர்களின் எண்ணிக்கையைக் காட்டுவதாகும். மலையாள நாட்டில் இன்று சில வணக்கம், முருக வணக்கம் பெரும்பாலும் குறைந்துவிட்டன. வைணவமே மிகுதியாகத் தழுவுப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் இந்த வேலன்மார் தங்களுடைய குலதெய்வமாக மங்களூர் அருகே உள்ள சுப்பிரமணியா என்ற ஊரில் இருக்கும் சுப்பிரமணியரையே கொண்டாடுகின்றனர். அந்தக் கோயில் உள்ள பகுதிக்கே சுப்பிரமணிய நாடு என்று பெயர் வழங்குகின்றனர்.

இந்தச் செவிவழிச் செய்திகள் மிகவும் முக்கியமானவையென்று கருதுகின்றேன். தமிழறிஞரான மு.இராகவய்யங்கார் எழுதிய வேளிர் வரலாற்றில் வேளிர்கள் துவரை என்ற இடத்திலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்கு வந்த கதையை விளக்கியுள்ளார். தொன்முதிர் வேளிர் பாழியில் தாங்கள் சேர்த்து வைத்த செல்வத்தைப் பதுக்கி வைத்திருந்ததை அகநானூறு கூறியுள்ளது. வேளிர்களின் பழைய ஊர்களான குன்றூர், முத்துார் என்ற ஊர்கள் மலையாள நாட்டில் உள்ளன என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. கொண்காண், துளு நாடு, குண்டூர்க்கூற்றம் ஆகியவை மலையாளத்தைச் சேர்ந்தவையே. மலையாளத்து வேலன்மார் ஆடும் தெய்வக் கேராலங்களில் குண்டூர்ச் சாமுண்டி என்பது குறிக்கத்தக்கதாகும். சாமுண்டித் தெய்வம் ஒருவகையில் கொற்றவையேயாகும். காளி யாம் வள்ளி, பார்வதி, சாமுண்டி ஆகிய தெய்வங்களை எல்லாம் ஒரே தெய்வமென்று மலையாளத்தில் கருதுவர். ஆந்திரர், கடம்பர், யாதவ குலத்தினர் ஆகியோரும் வேளிர்கிய பதினெண் குலத்தினர் என்று இராகவய்யங்கார் குறிப்பிட்டுள்ளார். பதினெண் வேளிர் குலத்தினர் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தது பண்டைக் காலத்தில் நடந்த ஒரு பெருங்குடியேற்றம் என்று கருதலாம். தற்காலத்து ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் இந்த வேளிர் குடியேற்றம் மொகஞ்சதாரோ, அரப்பா நாகரிக காலத்தையொட்டி நடந்ததாகக் கருதுகின்றனர். இக்கருத்து ஏற்கத்தக்கதேயாகும். வேளிர் என்ற பெயர் வேள் என்ற சொல்லிருந்து தோன்றியதாகும். வேள் என்ற சொல் பூசை செய்யவன் என்று பொருள்படும். வேட்டவன் வேள் ஆகும். வேலைத் தாங்கியவன் வேலன் என்பதும், வேலன் என்பது வேளன், வேளிர் என்பதாக மாறும் என்பதையும் இராகவய்யங்கார் குறிப்பிட்டுள்ளார். நெடுவேளின் தேவலைத் தாங்கி வேட்டவன் வேலன் என்பது தெரிந்ததே. மலையாளத்தில் எல்லாத் தெய்வ ஆட்டங்களிலும் வாளைத் தாங்கி ஆட்டம் செய்வது வழக்கமாகும். அது முற்காலத்தில் வேலாகவே இருந்திருக்கும். வேலைத்தாங்கி நெடுவேளை, முருகனை வேட்ட வேலனையும் வேளிர் குடியைச் சேர்ந்தவனாகக் கருதலாம். வேள் என்ற பெயர் பண்டைக்காலத்தில் முருகனுக்கும் முருகனைத் தொழுத குடியினருக்கும் வழங்கிவந்த பெயராகும். நெடுவேள் என்ற பெயர் சங்க நூல்களில் முருகனுக்கு வழங்கியுள்ளது. 'முருகன் நற்போர் நெடுவேள் ஆவி' என்று அகநானூறு கூறியுள்ளது. நெடுவேள் இருந்த பழனி மலைக்குரிய ஆவி நெடுவேள் ஆவி எனப்பட்டான். முருகனுக்குரிய கோயில் திருச்செந்துாரில் சங்க காலத்திலேயே இருந்தது. பொதினி எனப்பட்ட பழனிமலையும் சங்க காலத்திலேயே முருகனுக்குரிய மலையாக இருந்தது. சங்க நூல்களில் பல பாடல்களில் முருகனைப் பற்றிய செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. மற்றக் கடவுளரைப் பற்றிய செய்திகள் குறைவாகவே உள்ளன. முருகனைத் தொழுதவனே சங்க காலத்து வேலன், சங்க காலத்து வேலனின் வழி வந்தவரே கேரளத்தில் இன்றும் வாழும் வேலன்மாராவர். இவர்கள் கண்ட நாட்டிலிருந்து வந்த செவிவழிச் செய்தியும் வேளிர்கள் கொண்காண், துளுநாடு வழியாக வந்த செய்தியும் ஒத்துள்ளது. துளுவ நாட்டு வேளாளர்கள் தமிழகம் வந்த செய்தியும் கூறப்பட்டுள்ளது. துளுவ நாட்டில் பெல்வாள் அரசர்கள் ஆண்டதற்குச் சான்றுகள் இன்றும் உள்ளன. வேளிர் என்பார் நெடுவேளைக் குலதெய்வமாகக் கொண்டவர் எனக் கருதலாம். வேலனை நெடுவேளின் பூசாரி என்று கருதலாம். வேலனைப் படிமத்தான் என்று உரையாசிரியர்கள் அழைத்தனர். படிமையோர் என்பவர் தேவர் ஆவர். படிமை என்பது சங்க நூல்களில் தெய்வச் சிலையைக் குறிக்கும். சங்க நூல்களில் துவரையில் இருந்து வந்த வேளிர் கொடி வழியைச் சேர்ந்தவராக இருங்கோவேள் கருதப்படுவதைக் கவனிக்க வேண்டும். புவிகடிமாவின் கதை சளுக்கியரிடையேயும் போசளரிடையேயும் வழங்கியதிலிருந்து அவரும் வேளிர் என்பதை இராகவய்யங்கார் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர்களும் மகாசேனன் என்ற முருகனை வணங்கியதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆதலின், வேளிர் குலதெய்வம் முருகன் என்று கொள்ள வேண்டும். கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து வடநாட்டில் முருகன் தொழப்பட்டதைக் காண்கிறோம். பழங்காலங்களில் கந்தன், விசாகன் உருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. போர் வீரர்களாயிருந்த யௌதேய பிராமணர்களின் தெய்வமாகக் கூப்பிரமணியன் தொழப்பட்டதைக் காண்கிறோம். முருகன் என்ற பெயர் அழகு என்ற பொருளில் சங்க நூல்களில் பெரும்பாலும் வழங்கவில்லை. இப்பொருள் பிற்காலத்தில் தோன்றியதாகும். முருங்கி, முருக்கி என்ற சொற்களில் இருந்தே முருகன் என்ற பெயர் தோன்றிற்று. பகைவரைத் தேய்ப்பவன், அழிப்பவன் என்ற பொருளிலேயே முருகன் என்ற பெயர் வழங்கிற்று. 'முருகன் சீர்த்த துருகெழு குரிசில்' என்று புறநானூறு கூறுகின்றது. 'செருமிசேய்', (அகம் 244,266,புறம் 14), 'முருகன் நற்போர்' (அகம்) என்று குறிப்பிடப்பட்ட முருகனை வடநாட்டில் மகாசேனன் என்றனர். 'செல்வன்' என்ற பெயர் அகநானூற்றில் (98) வருகின்றது. இப்பெயர் குமாரன் என்ற பெயருடன் ஒப்புமை உடையது. சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் அரப்பா, மொகஞ்சதாரோ நாகரிகத்தில் முருகனை வேலன், அறுமீன் காத்தலன் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதாகக் கொள்கின்றனர். சுமேரிய நாகரிகத்திலும் முருகனுக்குரிய அறுமீன் வணக்கம் இருந்ததாகக் கூறுகின்றனர். புவிகடிமாவின் கதை சுமேரிய நாகரிகத்தில் (Gilgamesh) வழங்கியதொன்றாகும். மால் என்ற சொல் நெடியவன் என்ற பொருள் தரும். நெடுவேள் என்று முருகன் அழைக்கப்படுவதைக் காணலாம். ஆதலின் முருக வணக்கம் சுமேரிய, அரப்பா, மொகஞ்சதாரோ நாகரிகத்திலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்கு வந்ததாகக் கருத இடமுண்டு. ஆனால், தமிழகத்திலேயே மிகப் பழைய காலத்தில் அரப்பா நாகரிகம் தோன்றியது என்று கருதும் ஆராய்ச்சியாளர் முருக வணக்கம் தமிழகத்தில் இருந்து சென்றது என்று கொள்வர். ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைத்த அகழ் பொருள்களில் முருக வழிபாட்டுக்குரிய கோழிச் சேவலும் முகமூடியும் கிடைத்திருப்பதைக் காணலாம். முந்திய கொள்கைக்குரிய சான்றுகளை இன்றுவரை கண்ட அகழ்வாராய்ச்சியில் காணப்படுகின்றன.

சங்ககாலத்தில் வேலன் முருகனுடைய பூசாரியாக இருந்தான். பின்னர் வேலன் என்ற பூசாரி பெயரே முருகனுக்கு வழங்கிவிட்டது. வேலனுக்கு மடவன் என்ற பெயர் கூறி முருகனுக்கும் மடவன் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதையும் நோக்குக.

"வேலன் மடவ னவனின்று தான்மடவன்
ஆலமர் செல்வன் புதல்வன் வருமாயின்" (குன்றக்குரவை பா. படை-3.)

வேலனை நகைச்சுவையுடன் மடவன் என்று வழங்கிய வழக்கு இன்றும் மலையாளத்தில் சில பூசாரிகள் பெயராக வழங்குவது கவனிக்கத்தக்கது ஆகும். வடமலையாளத்தில் பார்சினிக்கடவு என்ற ஊரில் முத்தப்பன் என்ற சிறந்த தெய்வாட்டம் நடைபெறுகின்றது. இந்த ஆட்டம் சிவனை வேட்டைக்காரனாகக் கொலங்கொண்டு ஆடுவதாகும். இங்குள்ள கோயில் பூசாரியை, தலைவனை மடையன் என்று அழைக்கின்றனர். மடையன் அச்சன் என்றழைப்பதுமுண்டு. இந்த வழக்குச் சிலப்பதிகாரத்து வழக்குடன் தொடர்புடையதாகவே தெரிகின்றது. இங்கு முத்தப்பன் என்ற வேட்டைத் தெய்வத்திற்குப் பசை போட மூங்கில் குச்சியைத் தரையில் நிறுத்தி வைத்து அவல், பொரி, கள், தேங்காய் வைத்துப் படைக்கின்றனர். இந்த மூங்கில் குச்சியைப் பழங்குற்றி வைத்தல் என்கின்றனர். குற்றி என்பது மூங்கில் குச்சியேயாகும். இதுவே சங்ககாலத்திலும் பிற்காலத்திலும் தமிழில் கந்துநிலை, ஆதீண்டு குற்றி எனத் தொழப்பட்டதாகும். வேலன் கந்துநிலையிலும் களன் இழைப்பான் என்று முருகாற்றுப்படை கூறுவதைக் கவனிக்க வேண்டும். குற்றி என்ற பெயர் மலையாளத்தில் இன்றும் அதேபொருளில் வழங்குபவரும் இன்றும் பார்சினிக்கடவுக் கோயிலுக்குச் சென்று வந்தவர்கள் வீட்டிலேயே இடமும் வலமும் பழங்குற்றி வைத்து வழிபடுதல் இன்றும் தீயர் என்ற இனத்தாரிடையே வழக்கமாகும். இந்தக் குற்றி இலிங்கத்தைக் குறிப்பதாகவும் கருதலாம். மூங்கிலில் வாழும் தெய்வத்தை மூங்கிலான் என்றும் தமிழகத்தில் வழங்குவர். வேலன் வெறியாடல் செய்து களமிழைத்து முருகனை வழிபடுவது சங்க காலத்தில் காணப்பட்ட தொன்றுதொட்ட வழிபாடாகும். ஆனால், அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகிய நூல்களில் கூறப்படாத முருக வழிபாட்டு முறைகள் பரிபாடலிலும், திருமுருகாற்றுப்படையிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. அகநானூற்றுக் காலத்திற்குப் பிற்காலத்தில் தோன்றிய இந்நூல்களில் முருகனுக்கு அந்தணர் வழிபாட்டு முறை கூறப்பட்டுள்ளது. பழனிமலையில் தவத்தோர் வழிபடும் முறை கூறப்பட்டுள்ளது. தவத்தோர் வழிபாட்டில் இது சித்தன் வாழ்வ என அழைக்கப்பட்டது. முருகனை வைதிக தெய்வங்களுள் ஒன்றாக ஆக்கிச் சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் உறவு கற்பித்து இந்திரன் மகள் தெய்வயானையைக் குறத்திமகள் வள்ளிக்கு எதிராகக் காட்டி முருகனுக்கு வைதிக வழிபாடு நடத்தியதைத் திருமுருகாற்றுப்படையும் பரிபாடலும் காட்டுகின்றன. உயிர்ப்பலி கொடுத்த வேலன் வழிபாடு இழிவாகக் கருதப்பட்டதும் தெரிகின்றது. திருமுருகாற்றுப்படை

யில் வேத வழிபாட்டிற்கும் வேலன் வழிபாட்டிற்கும் உயர்வு தாழ்வு சொல்லப்படவில்லை.

"காஅய் கடவுள் சேய் செவ்வேள்
சால்வ தலைவனெனப் பேளவிழ வினுள்
வேல நேத்தும் வெளியு முளவே
அவை, வாயு மல்ல பொய்யு மல்ல
நீயே வரம்பிற்றிவ் வுலக மாதலிற்
சிறப்போய் சிறப்பிற்றிப் பெயர்குவை" (பரிபாடல்-5-13-18)

பரிபாடலில் வேலன் ஏத்தும் வெறியாடல் உண்மையும் அல்ல, பொய்யுமல்ல, அவன் வெறிப்பாட்டில் வெளிப்படுதலால் சிறப்பிற்றி ஒழிகுவை, இருப்பினும் எல்லாம் கடந்தவாதலால் வேலன் வெறியாடலில் ஒன்றாக மாட்டாய் என்று கூறியிருப்பதைக் காணலாம். வேலன் வெறியாட்டில் முருகன் வருவது சிறப்பற்றது என்று கருதினரென்பது தெளிவாகும். இந்த வழிபாட்டைப் பேய்விழவு என்றும் கருதினர். ஆழ்வார்கள் பாட்டில் வேலன் வழிபாடு சிறுதெய்வ வணக்கம் என்று கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். திருவேரகத்தில் முருகனை அந்தணர் வழிபட்டதையும் பழமுதிர்சோலையில் வேலன் வழிபட்டதையும் திருமுருகாற்றுப்படை முரண்படக் காட்டியுள்ளதைக் கவனிக்கவேண்டும். முருகதெய்வத்தின் பிற்கால வளர்ச்சியில் வேலன் வழிபாட்டுக் கூறுகள் புராணமாக்கப்பட்டதையும் காணலாம். முருகன் பிறப்பைப்பற்றி, திருமுருகாற்றுப்படையும் பரிபாடலும் வேறு வேறு கதைகள் கூறுகின்றன. திருமுருகாற்றுப்படையில் வேலன் வெள்ளாட்டு மறியைக் கொடுத்தான் என்றும், பரிபாடலில் இந்திரன் மயிலைக் கொடுத்தான் என்றும் கூறப்பெற்றுள்ளன. ஆனால், கூர்ந்து நோக்கினால் இந்த வரலாற்றில் வேலன் பலி செய்த வெள்ளாடு இருக்கின்றது. வேலன் வைத்த மயில்கொடி, கோழிக்கொடி இருக்கின்றது. இவை இனக்குழுக்களின் குறிகளாகும். குன்றக் குறவர் தொழுத முருகனுக்குக் குறிஞ்சிப் பொருளான கோழி, மயில், யானை அமைவதும் பொருத்தமே. இந்த இயல்பான பொருத்தத்தைப் புரியாது பிற்காலத்தில் புராணமாக்கினர். திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகன் கையில் கூறப்பட்ட கருவி களுள் மணியும் வேலன் பயன்படுத்தியதே. வேலும் பரிசையும் வேலனுடைய போர்க்கருவிகளாகும். அங்குசம் யானையைச் செலுத்த உதவுவது. திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகனின் கைகளில் இருப்பனவாக கூறப்பட்டவை வேலன் வழிபாட்டின் வழிவந்தனவாகக் கருதலாம். ஆனால், பரிபாடலில் முருகனுடைய கைகளில் இருப்பவைகளாகக் கூறப்பட்ட மறியும், மயிலும், கோழிச் சேவலும், வில்லும், மாணும் வாளுமும், ஈட்டியும் கோடரியும், மழுவும் கனலியும், மாலையும் மணியும் ஆகியவற்றுள் சில திருமுருகாற்றுப்படையுடன் ஒத்துவாராமல் புராணக்கதைகளின் தொடர்பால் வந்த வளர்ச்சியை நன்கு காட்டுகின்றன. சில வனுக்குரியவை முருகனுக்கும் கூறப்பட்டமை காணலாம். திருமுருகாற்றுப்படையிலும் பரிபாடலில் கூறப்பட்டுள்ள முருகனின் உருவத்தில் வேறுபாடுள்ளன. கைகளில் இருக்கும் கருவிகள் வேறுபடுவதைக் காணலாம். இந்த இரு நூல்களிலும் கூறப்பட்ட முருகனது உருவம் பல்லவர், சோழர் காலத்திலும் அகப்பட்ட முருகனுக்குரிய சிலைகளில் காணப்பட்டவில்லை. முருகன் காலில் அணிந்ததாக இறகும்யிரிமிடைந்த பீலிப்போழி வாராகவும் தோலால் ஆனதுமான அடையல் செருப்பு, பரிபாடல் 21ம் பாட்டில் கூறப்பட்டிருப்பது வேறு எந்த நூலிலும் சிறப்பதிலும் காணப்படாததாகும். காலில் செருப்பணியும் மரபு இந்திய சிற்பங்களில் காணப்படாததாகும். ஆனால் மேல் நாட்டிலிருந்து வந்த மரபுப்படி சூரியனுக்குக் காலில் காலணி உள்ள சிற்பங்கள் வடநாட்டில் அகப்பட்டுள்ளன.

வேலன் வழிபட்ட களமே பிற்காலத்தில் பலவகையான எந்திரங்களாக மாற்றப்பட்டுத் தாந்திரீக வழிபாட்டில் சத்தி வாய்ந்தவைகளாகக் கருதப்பட்டு இன்று சங்கராச்சாரியர்களும் வழிபடும் முறையாக உயர்ந்துவிட்டது என்பதை உணர வேண்டும். முருகனை ஆரியர் தங்கள் தெய்வமான கந்தனோடு ஒன்றுபடுத்தியபோது வேலன் வழிபாட்டிலிருந்து சிலவற்றை எடுத்துக்கொண்டு கலப்பு வழிபாட்டைப் படைத்தனர் என்பதில் ஐயமில்லை.

பழந்தமிழரின் அறிவியல் தொழில் நுட்பம்

பழந்தமிழர் தொடக்ககாலம் முதல் தன் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்ற படிப்படியாக எடுத்த முயற்சிகளின் விளைவாக தொழில் நுட்பங்கள் வளர்ந்தன. பழந்தமிழரின் தொழில் நுட்பங்களை அறிய இன்று நமக்குக் கிடைத்த சான்றுகளில் பெரும்பாலானவை இலக்கியச் சான்றுகளே. இந்த அடிப்படையில் பின்வருமாறு அவற்றைப் பிரித்துக் காணலாம்.

பயிர்த்தொழில் நுட்பம்

பண்டையத் தமிழ் மக்களுள் நீர்வளமும் நிலவளமும் மிக்க மருத நில மக்களின் முதன்மைத் தொழிலாகப் பயிர்த்தொழில் விளங்கியது. இவர்களின் வேளாண் முறைகளை சங்கப் பாடல்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

நெசவுத் தொழில் நுட்பம்

பழந்தமிழர்கள் தழை, நார், பருத்தி, பட்டு ஆகியன கொண்டு நெய்யப்பட்ட ஆடைகளைப் பயன்படுத்தினர். நெய்வதற்குப் பல கருவிகள் இருந்ததற்கு இலக்கியச் சான்றுகள் பல உள்ளன.

பாத்திரங்கள் செய்தொழில் நுட்பம்

பழந்தமிழர்களில் குயவர்களும், கைவல் கம்மியர்களும் பாத்திரங்களைச் செய்தனர். தசம்பு, குழிசி, அகல், தொகுவாய் கன்னல், காடி, தாம்பாளம் போன்றவற்றை செய்யும் தொழில் நுட்பம் அறிந்திருந்தனர்.

தச்சுத் தொழில்நுட்பம்

கருவிகளைப் பயன்படுத்தி மரத்தைக் கொண்டு தாம் விரும்புவதற்கேற்ப பொருட்களை அமைத்தனர். கதவுகள், தேர்கள், கட்டில், சகடம், பாண்டி, சிறுவர்களுக்கான பொம்மைகள் ஆகியவற்றை செய்தனர்.

கலம் செய்யும் தொழில் நுட்பம்

மீன் பிடிப்புக்கும் நீர் விளையாட்டிற்கும் பழந்தமிழர் கட்டுமரவகைக் கலன்களையும், வணிகப் பயணத்திற்கும் கடல்போருக்கும் தோணி வகைக் கலன்களையும், நீண்ட தூர கடற்பயணத்திற்கு பெரிய கலங்களான வள்ளம் வகைக் கலன்களையும் செய்து பயன்படுத்தினர்.

பழந்தமிழர் கி.மு. 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இரும்பின் பயன்பாட்டை அறிந்திருந்தனர். இரும்பை உருவாக்கி அதிலிருந்து அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருட்களையும், போர்க்கருவிகளையும் செய்தனர்.

அணிகலத் தொழில்நுட்பம்

ஆடவரும், பெண்டிரும், சிறுவர், சிறுமியரும் தொழில்நுட்பம் வாய்ந்த பல்வேறு அணிகலன்களை அணிந்தனர். தங்கம், வைரம், முத்து, மரகதம், வெள்ளி, மணி, புலிப்பல் ஆகியவை அணிகலன் செய்வதற்குரிய பொருட்களாக இருந்திருக்கின்றன.

கைவினைத் தொழில்நுட்பம்

சிறுவர்கள் விளையாட நடை வண்டிகளையும், நெட்டியினால் செய்த மலர் மாலைகளையும், கட்டுவதற்கு கயிறுகளையும் செய்தனர்.

ஓவியத் தொழில்நுட்பம்

பழந்தமிழர் துணி, கதவு, சுவர், பாதைகள், குகைகள், பாத்திரங்கள் ஆகியவற்றில் ஓவியம் வரையும் நுட்பம் அறிந்திருந்தனர்.

இசைக்கருவித் தொழில் நுட்பம்

பழந்தமிழர் வாழ்க்கள், குழல்கள், பறைகள் இன்னும் பல இசைக்கருவிகளை உருவாக்கினர்.

தோல்தொழில்நுட்பம்

பதனிட்ட தோலில் இருந்து பலவகைப்பட்ட பல்வேறு வண்ணங்களிலான பொருட்களை செய்யும் தொழில்நுட்பம் அறிந்திருந்தனர்.

கடைசல் தொழில்நுட்பம்

இரும்பு, செம்பு, மரம், யானைத் தந்தம் ஆகியவற்றைக் கடைந்து பல காட்சி பொருட்களைப் பழந்தமிழர் உருவாக்கினார்கள். கடையும் தொழிலுக்குரிய கருவிகளை விற்பதற்கென்றே பூம்புகாரில் ஒரு கடை இருந்தது.

கட்டடத் தொழில்நுட்பம்

புல்லாலும், தழையாலும் கூரை அமைத்து வாழ்ந்த பழந்தமிழர் பின்பு கல்லால் வீடுகட்டி வாழ்ந்தனர். அரசர் வாழும் அரண்மனைகள், செல்வந்தர்கள் வாழும் முகில் தோய் மாடங்கள் ஆகியவற்றைக் கட்டினர். ஆற்று மணற்பரப்பில் வியப்புகுரிய சாதனையாக கல்லணையையும் மண் தீவான திருவரங்கத்தில் கோயிலையும் கட்டினர்.

வானவூர்தி தொழில் நுட்பம்

விசை பொருத்திய வானவூர்திகளையும் பழந்தமிழர் உருவாக்கக் கற்றிருந்தனர். மன்னர்கள் அதிலிருந்து பறந்து கொண்டே போர் செய்தனர்.

பிற தொழில்நுட்பம்

உயரமான கட்டிடங்களில் இடிதாங்கிகள் அமைக்கவும், நேரத்தை அறிய நாழிகை வட்டில் என்ற கருவியை உருவாக்கவும் பழந்தமிழர் அறிந்திருந்தனர். இனி, மேற்கூறப்பட்ட பழந்தமிழர்தம் தொழில் நுட்பத்திறங்களைச் சற்று விரிவாகக் காண்போம்.

பயிர்த் தொழில்நுட்பம்

பண்டைத் தமிழர் பயிர்களைப் பயிரிடுவதற்குத் துணையாக சில கருவிகளை உருவாக்கினார்கள். ஏர் எனும் கலப்பையால் நிலத்தை உழுதனர். ஏரிலுள்ள கொழு நிலத்தில் ஆழப்பதிந்து மண்ணை மேல் கீழாக்குவதற்குப் பயன்படுவதைச் சங்க இலக்கியமான பெரும்பாணாற்றுப்படையில் (197 - 200) அறிகிறோம். நன்கு உழுத நிலத்தின் மண்கட்டிகளை உடைத்து சமன்செய்ய தளம்பு என்னும் கருவியைக் கையாண்டதை புறநானூறு (61-3) விளக்குகிறது.

விதைத் தானியத்திற்கு ஏரிகள் வாய்க்கால்கள் குளங்கள் கிணறுகள் வெட்டி நீர்ப்பாசனம் செய்தனர். பழந்தமிழர் மிகநேரியத் தொழில் நுட்பத்தோடு ஏரிகளை அமைத்தனர். பள்ளமான பகுதிகளாய் இல்லாமல் அறைகளும் பொறைகளும் இடையிடையே கரையாக விளங்குமாறு பிறை வடிவில் ஏரிக்கட்டிக்கரையை அமைத்தனர் என்பதை புறநானூறு (118-1-2) உணர்த்துகிறது. பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் (22-11-13) கிணறு தோண்ட இரும்புக் கோடரியைப் பயன்படுத்தியதைச் சொல்கிறது.

வயல்களுக்கு நீர்பாய்ச்ச, குளங்களிலிருந்து பட்டையினாலும் (மதுரை காஞ்சி 59-90), மாடுகளைக் கொண்டு ஆம்பி மூலமும், ஏற்றத்தில் வாளியைப் பொருத்தியும் மூன்று வகைகளில் நீர் இறைத்தனர். பயிர்களின் இடையிடையே எழுந்த களைகளைக் களைவதற்குத் தொகுப்பு எனும் கருவி இருந்ததை பெரும்பாணாற்றுப்படை (201-202) அறிவிக்கிறது. கரும்பிலிருந்து சாற்றினைப் பிரித்தெடுக்க எந்திரம் பயன்படுத்தியதை பெரும்பாணாற்றுப்படை (260 - 262) புறநானூறும் எடுத்துரைக்கின்றன. உழவுத் தொழிலில் பயன்படும் அரிவாள் மழுங்கி விட்டால், சேற்றில் படிந்து வாழும் ஆமையின் வளைந்த முதுகு ஓட்டில் தேய்

த்து தீட்டி கூர்மை செய்து கொள்வதை பற்றி புறநானூறு (379 -3-5) கூறுகிறது.

தமிழர்கள் உழவுத் தொழில் நுட்பத்தில் தலைசிறந்து விளங்கியதால் வள்ளுவர் 'உழவு' எனும் தனி அதிகாரமே திருக்குறளில் வகுத்துள்ளார். உழவு நுட்பம் பற்றியும் (குறள் 1037) பயிர்வினை நுட்பத்தைப் பற்றியும் (குறள் 1038) வள்ளுவர் கூறியிருப்பதிலிருந்து தமிழரின் பயிர்த் தொழில் நுட்பத்தை அறிய வருகிறோம்.

நெசவுத் தொழில் நுட்பம்

பழந்தமிழர் தழை (ஐங்குறுநூறு 191 - 193) மரநார், பருத்தி, பட்டு ஆகியவை கொண்டு நெய்த ஆடைகளை அணிந்தனர். இவற்றுள் பருத்தி பட்டு ஆடைகளை அதிகமாக உடுத்தினர். பருத்தியிலிருந்து பஞ்சு எடுப்பது முதல் ஆடை நெய்து முடிக்கும் வரை பலவகைக் கருவிகள் பயன்பட்டமைக்கான சான்றுகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

பருத்திக் கொட்டையிலிருந்து பஞ்சைப் பிரித்தெடுக்க வில் என்னும் கருவியைப் பயன்படுத்தியதை அகநானூறும் (6,2) நற்றிணையும் (647, 4) எடுத்துரைக்கின்றன. பஞ்சை தூய்மை செய்த பின் நூல் நூற்றலை பெண்கள், குறிப்பாக கைம்பெண்கள் பெரிதும் மேற்கொண்டனர்.

நூலை இராட்டினத்தில் நூற்று, பிறகு இதனை நீளமாக விரித்து, பசையிட்டுத் தேய்த்து மெருகேற்றி நெசவுக்கு ஏற்றபடி பாலாற்றுவர். பின்னர் ஊடுநூல் துணையுடன் நெசவு செய்வர் என்று அகநானூறு (293,4,5) சொல்கிறது. இவ்வாறு நெய்யும் போது மிக நெருக்கமாக நூல் இழைக்கப்படுவதாக மலைபடுகடாம் (52) உணர்த்துகிறது.

பழந்தமிழர் துணி நெசவில் மேலும் பல கைவினைத் திறன்களை கொண்டிருந்தனர். ஆடை ஆவி போல் மென்மையாக இருந்ததாக பெரும்பாணாற்றுப்படை (469) சுட்டுகிறது. நெய்யப்பட்ட இழைகளின் வரிசை வெளி தெரியாதவாறு பூவேலைப்பாட்டுடன் நுண்ணிய நூலால் ஆன ஆடைகளைக் குறித்து நற்றிணை (90,4) பாடுகிறது. ஆடையிலுள்ள அழுக்கை அகற்றும் உவர்ப்பு நீரில் ஊற வைத்து வெளுத்த தூய ஆடையை தலைவன் போர்க்களத்திற்கு அணிந்து சென்றான் என்று புறநானூறு (311-12) ஆடைகள் பற்றிய பழந்தமிழர் தொழில்நுட்ப முறையை விளக்குகிறது. தூய வெள்ளிய ஆடையைக் குறித்து புறநானூற்றில் (286-5, 279-8) பல பாடல்களில் பாடப்பெறுகிறது.

பழந்தமிழர் எலிமயிர், ஆட்டுமயிர் கொண்டு உயர் நுட்பத்தோடு நெய்தற்கலையை வளர்த்தனர். (சிலப்பதிகாரம் 14-205-207). மேலும் துகில் முதல் பனிப்பொத்தி வரை முப்பத்தாறு வகை ஆடைகளை சிலப்பதிகாரம் விவரிக்கிறது.

பாத்திரங்கள் செய்தொழில் நுட்பம்

பாத்திரங்கள் செய்வதற்குத் திகிரி பயன்பட்டது. தசம்பு (நற்றிணை 84,6) என்னும் பாத்திரம் தயிர் வைக்கவும், குழிசி (பெரும்பாணாற்றுப்படை 99) சோறு சமைக்கவும், தயிர் வைக்கவும், அகல் (பெரும்பாணாற்றுப்படை 377) அப்பம் சுடவும் பயன்பட்டன. நீர் அருந்துவதற்கென குவிந்த வாயை உடைய தொகுவாய் கன்னல் (நெடுநல்வாடை 65) இருந்தது. இவ்வகைப் பாளை இன்றும் பழக்கத்தில் உள்ளது. ஊறுகாய் வைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட மிடா காடி எனவும், வாய் அகன்ற தாம்பாளம் மலர்வாய்ப் பிழா எனவும் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் (57,276) குறிக்கப்படுகின்றன.

குயவன் மட்கலம் வளையும் உருளை சுழல்வது போல சேயாற்றின் குமிழி சுழலும் என்கிறது மலைபடுகடாம் (375). நெருப்பில் சுட்டுப் பாத்திரங்கள் செய்யப்பட்டதை நற்றிணை (84) சொல்கிறது. பொலங்கலம், பெறலருங்கலம், பொன்கலம், பொலம்புலை கலம், பொன் செய் வள்ளம், பொன் நன்கலம், அரிது பெறு பொலங்கலம் (சிறுபாணாற்றுப்படை 86, 158, நற்றிணை 110, 153, ஐங்குறுபத்து 391, புறநானூறு 180) என்று அரசனும் உயர்குடியினரும் பயன்படுத்தும் பாத்திரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்பாத்திரங்களைச் செய்வோரை கைவல் கம்மியர்கள் எனச் சங்க இலக்கியம் குறிக்கிறது. பொன், வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் அரண்மனை மற்றும் செல்வர் இல்லங்களைத் தவிர வேறெங்கும் பயன்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை.

அம்பணம் என்று நெல் அளக்கும் மரக்காலும், தூலாம், தெரிகோல், நேர்கோல் என்று தராசும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பொன்னாலும் யானைத் தந்தத்தாலும் தராசு செய்யப்பட்டது. கா, கழஞ்சு என்பன எடைக்கற்களாகும் என்றச் செய்திகளைப் பதிற்றுப்பத்து (7) புறநானூறு (39,6) அகநானூறு (349) கலித்தொகை (42) ஆகியனத் தருகின்றன. இறந்த மனிதவுடலை வைத்து புதைக்க ஈமத்தாழிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. தலைவன் இறந்தவுடன், அவனோடு தலைவியும் உடனிறத்தற்கு ஏற்ற விதத்தில் ஈமத்தாழியை அகலமாக வளைந்து தரவேண்டும் என்று கேட்பதாக புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று கூறுகிறது.

நெருப்பில் சுட்டதால் செந்தாழி (புறநானூறு 238,1) என்றும், கண்ணகல் தாழி, கவிசெந்தாழி என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. கிள்ளி வளவன், இளவெளிமான் என்ற மன்னர்கள் தாழியில் புதைக்கப்பட்டதை சங்கப்பாடல்கள் (குறுந்தொகை 283, புறநானூறு 256 , 238, 228) தெரிவிக்கின்றன.

தச்சுத் தொழில் நுட்பம்

யானைகள் மோதினாலும் விழாதவாறு கணைய மரம் செறிக்கப்பட்ட மிக வலிமையான கதவுகள், மன்னன் முதலான உயர்குடிகள் செல்வதற்குரிய தேர்கள், கட்டில், சகடம், பாண்டி, சிறுவர்களுக்கான பொம்மைகள் ஆகியவற்றைத் தச்சர்கள் அமைத்தனர்.

கதவுகள் வேண்டும் போது திறக்கவும், வேண்டாத போது மூடிக்கொள்ளவும் ஏற்றவிதத்தில் பட்டங்களும் அணிகளும் இணைத்து முடுக்கப்பட்டுத் தாழ் உடையனவாகச் செய்யப்பட்டிருந்தன. (நெடுநல்வாடை 62,63). இவை ஏட்டுக்கதவு என்றும் ஒற்றைக்கதவு என்றும் இருநிலைகளில் அமைக்கப்பட்டன. கதவுகள் செவ்வரக்கு ஊட்டப்பட்டு அழகுபடுத்தப்பட்டன. இரட்டைக் கதவுகளில் ஐயவியும் நெய்யும் பூசப்பட்டு, கறையான் பூச்சிகள் அரித்தலிருந்து காக்கப்பட்டன.

கைவல் கம்மியன் என்று தச்சன் அழைக்கப்பட்டுள்ளான். புலி போன்ற அடையாளங்களை கதவுகளில் பொறிப்பது வழக்கமாயிருந்தது (நெடுநல்வாடை 61-63, மலைபடுகடாம் 80, 81-86, பட்டினப்பாலை 40).

தேரின் அமைப்புப் பற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் (46 - 50) கூறப்பட்டுள்ளது. மாண்வினைத்தேர், பொலன்தேர், புனைதேர், இயல்தேர், கடுந்தேர், கொடித்தேர் என்று பலவகைத் தேர்கள் இருந்துள்ளன. வைகல் ஒன்றில் எட்டுத் தேர்கள் செய்யும் ஆற்றல் படைத்த தச்சர்கள் இருந்தனர். தேர் செய்து அரக்கு நிறம் ஊட்டப்பட்டதும் தேரினை வெள்ளோட்டம் (முதல் ஓட்டம்) விட்டுப்பார்த்துப் பின் ஊர்ந்து செல்வது வழக்கமாக இருந்தது (அகநானூறு 4, புறநானூறு 4,7,12,14,15,87, சிறுபாணாற்றுப்படை 250 - 262).

கட்டிலின் கால் சிங்க முகத்தினதாக இருந்தது. இதன் மீது அன்னத்தின் தூவி நிறைக்கப் பட்டிருக்கும். மூட்டு வாயை சிற்றுளியால் செதுக்கி அழகு படச் செய்த கட்டில் பாண்டில் என்று கலித்தொகை (13), ஐற்குறுநூறு (410), நெடுநல்வாடை (115 - 124) ஆகியனவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கலம் செய்யும் தொழில் நுட்பம்

கப்பலை வடிவமைப்பவர்களும் செலுத்துபவர்களும் கம்மியர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர். கலம்புணர் கம்மியர், கலஞ்செய் கம்மியர் என்று மணிமேகலை (7-70, 25-124) அழைக்கிறது. தமிழ் இலக்கியத்தில் 18 வகை கலன்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கலன்களை உருவ அடிப்படையிலும் கட்டுமானப் பொருட்களின் அடிப்படையிலும் மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம் (1) கட்டுமரவகை (2) தோணி வகை (3) வள்ளம் வகை.

மிதவை, புணை, கட்டுமரம், தெப்பம் ஆகியவை கட்டுமர வகைக் கலன்களாகும். இவ்வகைக் கலன்கள் மீன்பிடித் தொழிலுக்கும் (அகநானூறு 280-7-11) நீர் விளையாட்டுக்கும் (குறுந்தொகை 168-5, பரிபாடல் 6-35) பயன்படுத்தப்பட்டன. இவ்வகைக் கலன்களில் போதிய பாதுகாப்பும் வசதியும் இல்லை.

நீண்ட பெரிய மரத்தில் நடுவில் குழித்து அரை வடிவ சந்திரன் அமைப்பில் செய்யப்பட்ட கலன்கள் தோணிவகைக் கலன்களாகும். இவை மீன் பிடிப்பதற்கும் (குறுந்தொகை 123-5,6) நீர் விளையாட்டுக்கும் (பரிபாடல் 10-70,71) உல்லாசப் பயணத்திற்கும் (நற்றிணை 189-4,5) கடற்கொள்ளை மற்றும் கடல் போருக்கும் (புறநானூறு 126-14,16) வணிகத்திற்கும் (பதிற்றுப்பத்து 52-3,4, மதுரைக்காஞ்சி 321-324, சீவக சிந்தாமணி 503-3,4, பெருங்கதை 3-26, 75-79) முத்துக்குளித்தலுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

தோணி, படகு, சோங்கு, ஓடம், முடுகு, கைப்பரிசு ஆகியன தோணிவகைக் கலன்களாகும். படகு தோணியை விட பெரியது எனவும், சோங்கு தோணியை விட பெரியது எனவும் திருவிளையாடற்புராணம் (3-57, 38-1,4) எடுத்துரைக்கிறது.

மேற்கூறப்பட்ட இருவகைக் கலன்களும் நீண்ட தூரக் கடற்பயணத்திற்கு ஏற்ப இல்லாததால், அதைவிட வசதியும் பாதுகாப்பும் பெரிதுமான கலன்களை ஏரா எனும் அடிமரத்தின் மேல் இருபக்கங்களிலும் பலகைகளை அடித்து இடைவெளிகளில் நீர்பு காதவாறு பஞ்சு மற்றும் தார் பூசிப் பெரிய கலன்களை அமைத்தனர். இவ்வகைக் கலன்கள் வள்ளம் வகைக் கலன்களாகும். அம்பி, திமில், நாவாய், வங்கம், கலம், மதலை, கப்பல், பஃறி ஆகியவை இவ்வகைக் கலன்களில் அடங்கும்.

கலன்கள் யானை, குதிரை, சிங்கம் போன்ற விலங்குகளின் முகச்சாயலில் உருவாக்கப்பட்டதாக சிலப்பதிகாரம் (13-176,179) எடுத்துக்காட்டுகிறது. நாவாய், வங்கம், கலம் போன்ற பெரிய கலன்கள் அயல்நாட்டு வணிகத்திற்கும் கடல் பயணத்திற்கும் பயன்பட்டதால் அவை பாய் (மதுரைக்காஞ்சி 536) மற்றும் பாய்மரங்கள் பொருத்தப்படுவதற்கேற்பச் செய்யப்பட்டன.

துடுப்பு மூலம் செலுத்தப்படும் கலனிருந்ததை, கம்பரமாயணம் (2-7, 5-3,4) காட்டுகிறது. மதலை எனும் கலனில் வெளிநாடுகளிலிருந்து யானைகளைக் கொண்டு வரப்பட்டதைக் குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழில் (38-1) அறியலாம்.

கலன்களில் பழுதுகள் ஏற்பட்டால் அவற்றைச் சீரமைக்கும் தொழில் திறத்தையும் பழந்தமிழர் பெற்றிருந்ததை பரிபாடல் (10-5 3,55) எடுத்தியம்புகிறது. கலன்களை நடுக்கடலில் நிறுத்தி வைப்பதற்கு நங்கூரம் அமைக்கும் தொழில் நுட்பம் அறிந்து, அதற்கேற்ற அமைப்பில் கலன்கள் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதை மதுரை காஞ்சி (375-379) வழி அறிகிறோம்.

தமிழர்தான் முதன் முதலில் நீரில் மிதக்கத்தக்க மரங்களைப் பிணைத்து கட்டுமரத்தைக் கண்டறிந்தவர்கள் என்று ஜேம்ஸ் டீ ஹார்ட்நெல் என்ற மேனாட்டு அறிஞர் தமது "Indian Boat Designs" என்ற நூலில் (Volume VII No.3) கூறுகிறார்.

கட்டுமரத்தை ஆங்கிலத்தில் CATAMARAN என்ற சொல்லால் குறிப்பதும் இதை உறுதிப்படுத்துகிறது. மேலும் தமிழர்கள் கடலடி நீரோட்டத்தின் தன்மையையும் வேகத்தையும் அறிய தாவுக்கயிறு என்ற கருவியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (நம் நாட்டுக் கப்பற்கலை - அ. இராகவன் - பக். 135).

உலோகத் தொழில் நுட்பம்

கி.மு. 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பழந்தமிழர் இரும்பின் பயன்பாட்டை அறிந்திருந்தனர். இரும்பை உருக்கி அதிலிருந்து பல பொருட்களை உருவாக்கினர். இரும்பின் வடிவமும் (அகநானூறு 56-3, 4-3-4) இரும்பின் தன்மையும் (அகநானூறு 185 -4, 5) பற்றி அறிந்திருந்தனர். இரும்பின் இயற்பண்புகளையும், வேதிப் பண்புகளையும் பற்றிய தொழில் நுட்ப அறிவு படைத்திருந்தனர்.

இரும்பை காய்ச்சி உருக்கி வடிக்கும் திறன் பெற்றிருந்ததை (புறநானூறு 312-3 அகநானூறு 72-3,6, 202-5,7 பெரும்பாணாற்றுப்படை 222-223) சங்க இலக்கியங்களால் அறியமுடிகிறது. இரும்பை வார்க்கும் திறன் பெற்றிருந்ததைப் பற்றி குறுந்தொகை (155 -3,4) கூறுகிறது.

உலைக்களத்தில் இரும்பை அடித்து நீட்ட பட்டடைக் கல்லைப் பயன்படுத்தினர் (குறுந்தொகை 12,2). அம்பு, வில், கணை, வாள், எஃகு, பகழி, திருகு, வேல், சாவம், தோல், தோமரம், வச்சிரம், வாள் எனப்படும் போர்க்கருவிகளைச் செய்தார்கள் (புறநானூறு 235, 259, 260, 269, 274, மதுரை காஞ்சி 183, குறுந்தொகை 169 - 171, பட்டினப்பாலை 78-81, கலித்தொகை 4, சிறுபாணாற்றுப்படை 98, பதிற்றுப்பத்து 61-2, 6-4, பரிபாடல் 5,9) இரும்பைச் சூடேற்றி விரிவடையச் செய்து உடனே அதில் நீர்தெளி

த்து ஆயுதம் செய்யப் படுவதாக பெரும்பாணாற்றுப்படை (204 - 207) குறுந்தொகை (12), சிறுபாணாற்றுப்படை (9) நற்றிணை (133) ஆகியன குறிப்பிடுகின்றன.

சாணைக்கல்லின் உதவியால் கருவிகள் ஆயுதங்கள் போன்றவற்றிற்குச் சாணை பிடிக்கும் தொழிலைக் கற்றிருந்தனர். (புறநானூறு 36-6,8, குறுந்தொகை 12-3,4, அகநானூறு 1-5) உலோகப் பொருட்கள் சீர்கெட்டால் அவற்றை பழுது பார்க்கவும் தெரிந்திருந்தனர் (புறநானூறு 95-4,5). சங்க காலம் முதலே உலோகப் பொருட்கள் துருப்பிடித்து கெட்டுப் போகாமல் பாதுகாக்கப்பட்டதை தொண்டைமாளின் படைக்கலக் கொட்டிலில் படைக்கலங்கள் நெய் பூசப்பட்டு பாதுக்காக்கப்பட்டு வந்ததிலிருந்து அறிய முடிகிறது (புறநானூறு 95-1,5).

போர்வீரர்கள் பயன்படுத்தும் கருவிகள் தவிர, நாட்டையும் நகரையும் சூழ்ந்திருக்கும் அரண்களாகிய கோட்டைகளில் நுட்பங்கள் அமைந்த பல பொறிகள் அமைந்திருந்தன. தானே சென்று கட்டும் சங்கிலியான துவக்கு சங்கிலி (சீவகசிந்தாமணி 101-4) வந்தோர் மேல் கல், எஃகு உருண்டை, உருகிய செம்பு மற்றும் நீர் ஆகியவற்றை உமிழும் கருவிகளான கல் உமிழ் கலன், எரி உமிழ் வச்சிரம் (சீவகசிந்தாமணி 102,103. கலித்தொகை 105-14, சிலப்பதிகாரம் 105,120), தானே அம்பைப் பூட்டி எய்யும் விற்பொறிகளான வானவில் பொறிகள் உள்ளிட்ட இன்னும் பல பொறிகளையும் (சீவகசிந்தாமணி 101-1,2, மதுரை காஞ்சி 29,67, பதிற்றுப்பத்து 20, மணிமேகலை 28-23,4, சிலப்பதிகாரம் 15-207,17) பழந்தமிழர் வடிவமைத்துள்ளனர். பூமெராங் என்று ஆப்பிரிக்க பழங்குடி மக்கள் பயன்படுத்திய கருவியை தமிழர்கள் செய்து வளைதடி என்றும் காழ் என்றும் பெயரிட்டனர் (ஐங்குறுநூறு 421, பெரும்பாணாற்றுப்படை 90).

அணிகலத் தொழில் நுட்பம்

தலை முதல் கால் வரை தொழில் நுட்பம் வாய்ந்த பல்வேறு அணிகலன்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. தங்கம், வைரம், முத்து, மரகதம், வெள்ளி, மணி, புலிப்பல் ஆகியவை அணிகலன்கள் செய்வதற்குரிய பொருட்களாக இருந்திருக்கின்றன. பொன்னை உரைத்துப் பார்க்க கட்டளைக்கல் (பெரும்பாணாற்றுப்படை 220) என்ற உரைக்கல்லைத் துணை கொண்டனர்.

பற்றவைத்தல் முறைகளையும், உடைந்து போனால் சீர் செய்யும் முறைகளையும் அறிந்திருந்தனர். கடற்கரை மண்ணைச் சூடாக்கிப் பற்ற வைத்தனர் (நற்றிணை 363) பொன்னால் அணிகலன் செய்யும் போது அரக்கால் செய்த கருவியில் வைத்து அதை உலையிலிட்டு ஊதுவர் (குறுந்தொகை 155-3,4) இந்த உலையை மண்குடத்தின் உடைந்த மேற்பாகத்தைக் கொண்டு செய்யவர்.

சாதாரண மட்குடத்தை நடுவில் உடைத்து வாய்ப்பாகத்தை கீழே வைத்து, அடிப்பகுதியில் உள்ள உட்புறத்தை அகன்ற ஓட்டுச் சில்லால் மூடி, அதன் மீது நெல் உமியைப் பரப்பி, அதன் மேலே மரக்கரிசைப் பரப்பி நெருப்பு மூட்டுவர். நெருப்பின் மத்தியில் மரக்கரி உள்ள பகுதியில் சிறுபள்ளம் செய்து அதன் மேல் தங்கத்தை வைத்து உருக்குவர். பின்னர் அதை எடுத்து நீரில் போட்டு குளிர்ந்ததும் சுத்தியால் அடிப்பர்.

பெரிய அளவில் பொன் இருந்தால் துருத்தியைப் பயன்படுத்தினர். இவ்வாறு செய்யப்பட்ட அணிகள் கழுத்தணி, கையணி, விரலணி, இடையணி, காலணி எனப் பலவகைப்பட்டன.

இவற்றில் தொய்யகம் (கலித்தொகை 28-6) தெய்வவுத்தி(திருமுருகாற்றுப்படை 23), சுரிதகம் (நற்றிணை 86-5,7) முஞ்சம் (பரிபாடல் 16-8) பிறை (கலித்தொகை 81-3) போன்றவை தலையணிகளாகும். கழுத்தணிகளாக அணியப்பட்ட முத்து மாலைகளும் பொன்னரி மாலைகளும் நுட்பமான வேலைத்திறனைக் காட்டுவனவாகும். கையணிகளாக நீலக்கடைசெறி, கடகம், தொடி போன்றவை அணியப்பட்டன. மகளிர் விரும்பி அணியும் நீலக்கடைசெறி அணிகலன் கைப்போன்று மலர்ந்திருக்கும் காந்தள் மலரின் மேல் வண்டொன்று அமர்ந்திருப்பது போன்ற அமைப்புடையது (கலித்தொகை 43-9). நண்டின் கண்போன்ற தொடிகள் குழந்தைகளால் அணியப்பட்டன (கலித்தொகை 85-6,7).

மீன்வாய் திறப்பது போன்ற வடிவுடைய பசுவாய் மோதிரம், முடக்கு (நெடுநல்வாடை 143-144) என்னும் அழகிய வேலைப்பாடமைந்த மோதிரம், கல் பதித்த மோதிரம் போன்றவை மக்களால் அணியப்பட்டன. மோசை (நற்றிணை 188-3,4) என்னும் அணியின் தொழில்நுட்பம் தற்காலத் தொழில்நுட்பத்தை ஒத்து விளங்குகிறது. இது கைவளையும் விரல் மோதிரங்களும் பல முத்து வடங்கள் தொங்குமாறு செய்யப்படும். நுண்ணிய வேலைப்பாடுடன் செய்யப்பட்ட மேகலை,

காஞ்சி போன்ற இடையணிகளை சங்ககாலப் பெண்கள் அணிந்தனர் (திருமுருகாற்றுப்படை 16). பெண்கள் அணியும் காலணியான சிலம்புகளின் உள்ளே பரற்கற்கள் இடப்பட்டன. மற்றொரு காலணியான கின்கினிகள் அங்காந்த தேரை வடிவிலும் தவளைவாய் வடிவிலும் செய்யப்பட்டன (கலித்தொகை 86-9). ஆடவர் காலணியான கழல் வீரத்தின் சின்னமாகப் பொன்னால் செய்யப்பட்டு மணிகளால் வேய்ந்திருந்தன.

கைவினைத் தொழில்நுட்பம்

சிறுவர்கள் விளையாடி மகிழ்வதற்காக பழந்தமிழர்கள் நடைவண்டிகளையும் (கலித்தொகை 81-8) சிறுதேர்களையும் செய்தார்கள். நெட்டியினைக் கொண்டு மலர் மாலைகளையும் பொம்மைகளையும் செய்தனர். சங்கக்கால மக்கள் கயிற்றினைத் திரித்து தேவைக்கேற்ப மெல்லிய கயிறுகளையும் தின்மையான கயிறுகளையும் செய்தனர் (குறுந்தொகை 7-3,4).

ஓவியத் தொழில்நுட்பம்

பழந்தமிழர் துணி, சுதவு, சுவர், பாறைகள், குகைகள், பாத்திரங்கள் ஆகியவற்றில் ஓவியம் வரைந்தனர். ஓவியங்களை தீட்ட பல தொழில்நுட்பங்களை கையாண்டனர். சுவரில் சுதை பூசி அது ஈரமாக இருக்கும் போதே பல்வகை ஓவியங்களைத் தீட்டினர். இவ்வோவியங்கள் சுதை ஓவியங்கள் எனப்பட்டன (அகநானூறு 369-7,8). வெவ்வேறு வண்ணங்களைத் தயாரிக்கவும் வரையப்படும் ஓவியங்கள் காலத்தால் அழியாமலிருக்கவும் பலவித மூலிகைகளின் சாறினைப் பயன்படுத்தினர்.

இசைக்கருவித் தொழில்நுட்பம் :

இசைக்கருவிகள் அவற்றிலிருந்து பிறக்கும் இசையின் வகை கொண்டு உருவாக்கப்பட்டன. நரம்பு இசைக்கருவியான யாழில் மகரயாழ், செங்கோட்டியாழ், வில்யாழ் என்று பல வகை இருந்தன.

யாழின் தலைப்பாகம் நடுவில் பிளவு பெற்று மானின் பிளந்த குளம்பு போலிருக்கும். விளக்கொளி போன்ற சிவந்த தோலால் இப்பகுதி இறுக்கமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும். நுனிப்பகுதியில் வளைக்குள்ளிருந்து பார்க்கும் நண்டின் கண் போன்ற ஆணிக ளிருக்கும். அதன் பிறை வடிவில் துளை அமைந்திருக்கும் யாழின் தண்டு கரியதாக நீண்டு அதில் சுற்றி இசை நரம்புகள் கட்டப் பட்டிருக்கும் (பொருநராற்றுப்படை 4-20). சிறுபாணாற்றுப்படை (221-229) பெரும்பாணாற்றுப்படை (4-16) மலைபடுகடாம் (21-37) ஆகியனவும் யாழின் அமைப்புப் பற்றிப் பேசுகின்றன.

பறை, பெரும்பறை, சிறுபறை ஆகிய முழவு தோல் கருவிகள் இருந்தன. வாரினால் வரிந்து முழவு கட்டப்பட்டிருக்கும் (மலைபடுகடாம் 2-3). ஓசை அமைதிக்காக முழவின் பக்கங்களில் மண் எனும் பசை பறைகளில் பூசப்படும் (பொருநராற்றுப்படை 109) மிருகங்களின் கொம்புகளைத் துளை செய்து ஊதும் இசைக்கருவி உயிர் எனப்பட்டது. இதுவே இக்காலத்தில் ஊதுகொம்பு எனப்படுகிறது. இவை தவிர மூங்கில்களாலான குழல்களையும் பயன்படுத்தினர்.

தோல் தொழில் நுட்பம் :

உட்புறத் தசை அடுக்குகளைக் களைந்து எஞ்சிய தோலைக் கொண்டு பல்வேறு பொருட்களை உருவாக்கினார்கள் (பதிற்றுப் பத்து 10-11). தோலினைத் துவரிட்ட நீர்த்துறையில் முழுதும் மறைய அழுத்திய பின் அதனைப் பதனிட்டனர் (பரிபாடல் 21-4, 5). பின்னர் தோலை மிருதுவாக்க அதில் நெய் சேர்த்தனர். தோல்கள் பல வண்ணங்களில் தயாரிக்கப்பட்டன (அகநானூறு 21-7,8).

புலித்தோலால் வாளிடும் உறைகள் செய்யப்பட்டன (பதிற்றுப்பத்து). போரிடும் போது உடலில் காயம்படாமல் இருக்கக் கவசமும் தோலால் செய்து கொண்டனர் (புறநானூறு 13,2). தோலினால் பைகளும், நீர்வைக்கும் குடுவைகளும் செய்தனர் (கலித்தொகை 106-1,2). கொல்லன் பட்டறையில் பயன்படுத்தி ஊதுலைக் கருவியும் செருப்பணியும் (பெரும்பாணாற்றுப்படை 206-7,69) தோலால் செய்யப்பட்டன.

கடைசல் தொழில் நுட்பம் :

மரம், உலோகம் போன்ற பொருள்களை தாம் விரும்பியபடி வளைவு, உருண்டை வடிவங்களில் உருவாக்குவது கடைசல் தொழிலாகும். இரும்பைக் கடைந்து போர்க்கருவிகளைச் செய்தனர் (புறநானூறு 345). செப்பைக் கடைந்து அழகிய சிமிழைச் செய்தனர் (சீவகசிந்தாமணி 2006, கூர்மபுராணம்-தக்கன்வேள்வி 52). யானைத் தந்தத்தை அறுத்தும் செதுக்கியும் கடைந்தும் செவண்ணிறமான சிறுபூவான இருப்பைப்பூ வடிவில் கூட யானைத்தந்தத்தால் காட்சிப் பொருள்கள் செய்யப்பட்டதை அகநானூறு (267, 331) எடுத்துரைக்கிறது. சங்கைக் கடைந்து வளையல், விரலணி, காதணி போன்ற பொருட்கள் செய்யப்பட்டன (மதுரைக்காஞ்சி 511) அன்றைய பூம்புகாரில், யானைத்தந்தம் முதலியனவற்றைக் கடையும் தொழிலுக்குரிய கருவிகளுக்கெனத் தனியே ஒரு கடை அமைந்திருந்ததைச் சிலப்பதிகாரம் (14-176) எடுத்துரைக்கிறது.

கட்டடத் தொழில்நுட்பம்

பழந்தமிழர் முதலில் புல்லாலும் தழையாலும் கூரை அமைத்து வாழ்ந்தனர். பிறகு கல்லினால் வீடுகட்டி வாழ்ந்தார்கள். சங்க கால மக்களில் எளியவர்கள் இல்லங்களின் கூரை கூவை இலையாலும் (புறநானூறு 19) புல்லாலும், ஈந்தின் இலையாலும் (பெரும்பாணாற்றுப்படை 88) புதிய வைக்கோலாலும் (பெரும்பாணாற்றுப்படை 225) பசிய தழைகளாலும் (புறநானூறு 212, 2) ஊகம் புல்லாலும் வேயப்பட்டிருந்தன. செல்வந்தர்களின் இல்லங்கள் சுட்டச் செங்கற்களால் கட்டப்பட்டிருந்தன என்பதை கடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டம் என்ற அடியால் அறிய முடிகிறது.

செங்கற்களையும் மரவிட்டங்களையும் கொண்டு கட்டப்பட்ட சுவர்மீது சுண்ணாம்பு பூசவர் (நெடுநல்வாடை 110). மண்ணை அரைத்துச் சில குடியிருப்புகள் கட்டப்பட்டிருந்தன (புறநானூறு 341,5) கிளிஞ்சலை நெருப்பில் சடுவதன் மூலம் சுண்ணாம்பைப் பெற்றனர். (மதுரைக் காஞ்சி 401) இச்சுண்ணாம்பைக் கொண்டு கட்டடங்களைக் கட்டினர். அரண்மனையில் மேல் மாடத்திலிருந்து மழைநீர் கீழிறங்கி வருவதற்கென இருந்த குழாய் போன்ற அமைப்பு மகரவாயினைப் போன்று இருந்ததாக நெடுநல்வாடை (96) கூறுகிறது.

அரண்கள் எளிதில் பகைவர்களால் கைப்பற்றமுடியாதபடி மிகுந்த வலிமையுடன் கட்டப்பட்டன. மதிலின் உட்புறத்தில் அமைந்த ஞாயில் என்ற மறைவிடத்திலிருந்து பகைவர்கள் மீது அம்பு எய்வார்கள் (புறநானூறு 355-1). அரணைச் சுற்றி முதலைகள் உலாவும் அகழிகள் அமைக்கப்பட்டன.

ஆற்றுமணலில் அஸ்திவாரம் எழுப்பி கரிகாலன் கட்டிய கல்லணையும், அதே போல் காவிரியும் கொள்ளிடமும் சேருமிடத்தில் உள்ள மணல் தீவான திருவரங்கத்தில் கோவிலைத் தாங்கும் 16 தூண்களை எழுப்பியதும் இன்றுவரை வியப்புக்குரிய தொழில்நுட்பச் சாதனைகளாகும்.

மணிமேகலையும் (சிறைக்கோட்டம், அறக்கோட்டம் 107-15) பெருங்கதையும் (1,58, 40-44) சிலப்பதிகாரமும் (3, 97-106) மன்னன் அரண்மனையின் அழகையும் அமைப்பையும் விவரிக்கின்றன. தஞ்சைப் பெரிய கோவிலின் கோபுரத்தின் உச்சியில் 80 மீ கனபரிமாணமுள்ள 80 டன் எடையுள்ள கல்லைத் தஞ்சைக்கு அருகிலிருக்கும் சாரப்பள்ளம் என்ற ஊரிலிருந்து கோபுர உச்சி வரை சாய்வுத்தளம் அமைத்து எடுத்துச்சென்றுள்ளனர்.

வானூர்தி தொழில்நுட்பம் :

சீவகசிந்தாமணி (239) காட்டும் மயிற்பொறி ஒருவித வானூர்தியாகும். இன்றைய விமானத்தையும் மயிலின் வடிவத்தையும் உற்று நோக்கின் இவ்விரண்டின் உருவஅமைப்பும் ஒன்றே ஆகும். மயிலின் தலை, அதிலமைந்த கொண்டை, இறக்கைகள், வால் ஆகியவற்றை ஆகாய விமானத்தின் தலைப்பகுதி, அதிலமைந்த காற்றாடி அமைப்பு, இறக்கைகள், வால்பகுதி ஆகிய

வற்றோடு பொருத்திப் பார்த்தால் இது புலப்படும். இயக்குபவன் இல்லாமலேயே இயங்கும் வானவூர்தியைப் பற்றி வலவன் ஏவா வானவூர்தி என்று புறநானூற்று (278-18) குறிப்பிடுகிறது.

பறந்து கொண்டே போர் செய்யத்தக்க அளவில் அமைக்கப் பட்டிருந்த தூங்கெயில் எனும் வானவூர்தியிலிருந்து போர் புரிந்த ஒருவனை வென்ற சோழ மன்னனை சிறுபாணாற்றுப்படையும் (81-2) புறநானூறும் (39) புகழ்கின்றன.

இவை மட்டுமின்றிக் கண்ணகியை அழைத்துச் சென்றதாகச் சிலப்பதிகாரம் காட்டும் ஆகாய விமானமும், கம்பராமாயணம் காட்டும் இராவணன் பயன்படுத்திய புட்பக விமானமும் வானவூர்தியின் வேறு வடிவங்களாகும்.

பிற தொழில்நுட்பம்

வானளாவ உயர்ந்த கோபுரங்களிலும், அரண்மனைகளிலும் மாடங்களிலும், சூல வடிவியையுடைய இடிதாங்கிகள் பொருத்தப் பட்டிருந்ததை இலக்கியங்கள் (சிந்தாமணி முத்தி 405-2, கம்பராமாயணம்-அயோத்தி 11-2, 3-4, சூளாமணி 3) காட்டுகின்றன. பொழுதை அறிவதற்கு நாழிகை வட்டில் என்ற கருவி பயன்பட்டது. அடிப்பாகத்திலுள்ள துளை வழியே நீர் வந்து சேர்ப்பெறும் நாழிகை வட்டில் என அக்கருவியின் தொழில்நுட்பத்தைக் கம்பராமாயணம் எடுத்துரைக்கிறது.

மேலும் பழந்தமிழர்தம் அறிவியல் தொழில் நுட்பத்திறனை விளக்கவல்ல அகழ்வாய்வு பொருட்கள் ஆங்காங்கே கிடைத்துள்ளன. சங்க இலக்கியம் இதற்குரிய ஆதாரக் குறிப்புகளை நிரம்பப் பெற்றுள்ளது. தொழிற்கல்வி சிறந்து மேம்பாடுபெற வேண்டியது இக்காலத்தின் இன்றியமையாத தேவை என்பதால், பழந்தமிழரின் தொழில்திறன்களை அறிவதன் மூலம் பண்டையப் காலத்திலிருந்தே தொழில் கல்விக்கான பாரம்பரிய வேரை நாம் பெற்றிருப்பதை உணர்ந்து, இன்னும் சிறக்கத்தக்க செயல்பாடுகளைக் கைகொள்வோம்.

தொகுப்பு : ஜெ. சாந்தாராம்

இக்கட்டுரை எழுத உதவிய கட்டுரைகள்

- பண்டைத் தமிழரின் தொழில்நுட்பம் - சு. லதா, ர. விஜயலட்சுமி
- பண்டைத் தமிழரின் தொழில்நுட்பத்திறன் - தி. கமலி
- பழந்தமிழரின் பொறியியல் திறன் - ந. மால் முருகன்
- புறநானூற்றில் பொறியியல் கூறுகள் - கா. கணகநாதன்
- பழந்தமிழர்களின் இரும்புத் தொழில்நுட்பம் - வே.சா. அருள்ராஜ்
- தமிழ் இலக்கியங்களில் கடைசல் தொழில் - சா. கிருட்டிணமூர்த்தி
- பிற்காலச் சோழர்கால தொழில்நுட்பத்திறன் - தா. ஈசுவரப்பிள்ளை

பண்டைத்தமிழரின் கப்பல் கட்டும் தொழில்நுட்பத்திறன் - வே.சா. அருள்ராஜ்

சங்க இலக்கியங்களில் அறிவியல் கோட்பாடுகள்

சு. தமிழ்வேலு

தமிழ் மொழி பன்னூற்று ஆண்டுகளுக்கு முன் இலக்கியம் கண்டது. இம்மொழி மானுடனின் வாழ்வை மட்டும் புலப்படுத்தவில்லை. அதில் ஆங்காங்கு நுணுகி அவன் வாழ்வினை மேம்படுத்துவதற்குத் துணையான அறிவியல் கூறுகள் ஒரு சில நுவலப்பெற்றுள்ளன. இவ்வறிவியற் கூறுகள் பிற்கால அறிவியல் வல்லுநர்களால் கோட்பாடுகளாக உருவாக்கப்பெற்றுள்ளன. அக்கோட்பாடுகளுக்கு மூலப் பிறப்பிடம் என்று நுவலும் வகையில் தமிழ் இலக்கியங்களும் இருந்துள்ளன.

இலக்கியமும் அறிவியலும்

மனித வாழ்க்கையின் சுவைப் பிழிவை இலக்கியம் என்று கூறுவர். கற்பனையும் உணர்ச்சியும் நல்ல வடிவில் கலந்தளிக்கப் பெறும் புனைவுப் படைப்பே இலக்கியம். இது மெய்யும் பொய்யும் கலந்து விளைந்த விளைச்சல். நில அடியையும் விசும்பையும் திரிவிக்கிரம வடிவமாக இணைக்கும் பெருவடிவம்.

அறிவியல், கருதுகோளிலிருந்து பிழிந்தெடுக்கப்பட்ட மெய்வடிவச் சூத்திரம். சூக்குமத்தின் சூக்குமத்தை அளந்தறியும் மூளையின் ஒப்பற்ற அருஞ்செயல். மனிதனை ஆக்க இமயத்திலும் அழிவுக் கிடங்கிலும் அமர்த்த வல்ல அலாஹ்தின் கை அற்புத விளக்காகும்.

தொல் மனிதன் எந்நாளில் சிக்கிமுக்கிக் கற்களைக் கண்டறிந்து பயன்பாட்டை உணர்ந்தானோ அன்றே அறிவியல் தொடங்கி விட்டது. அதேபோன்று இயற்கையைக் கண்டு அவன் உள்ளம் கிளறப்பட்ட அன்றே இலக்கியமும் தொடங்கிவிட்டது. எந்தவொரு நாட்டு இலக்கியத்திலும் அந்நாட்டு மக்களின் அனுபவங்கள், எண்ணங்கள் நிறைந்திருக்கும், அவ்வனுபவமும் எண்ணமும் காலப்போக்கில் அறிவியலாய் முகிழ்க்க இடமுண்டு.

இலக்கியக் கற்பனையும் அறிவியல் கருத்துருவாக்கம்

எந்தவொரு கூறினையும் நாம் புதிதாகக் கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்னர், அதைப் பற்றிய கருத்துருவாக்கம் நம் மனத்தில் தோன்றும். அக்கருத்துருவாக்கம் வளர்ந்து புதுமைகள் பல பெற்று நிற்கும்பொழுது புதிய கண்டுபிடிப்புகள் உருவாகின்றன.

மின்சார விளக்கினைத் தாமஸ் ஆல்வா எடிசன் கண்டுபிடிக்க எண்ணற்ற முறை முயற்சி மேற்கொண்டார். அதோடு, அவருக்கு முன்னர் பலரும் ஆய்வுகள் செய்துள்ளார். இதன் வளர்ச்சிப் படியிலேயே மின் விளக்கு ஒளிர்ந்தது. இத்தகைய மின்விளக்கு ஒளிர்வதற்கு முன்னர், எத்தனையோ மனிதர்களின் எண்ணங்கள் இதுகுறித்துச் செயல்பட்டிருக்கும் என்பது உண்மையாகும்.

1969-ஆம் ஆண்டு சூலை 21ஆம் நாள் நீல் ஆம்ஸ்ட்ராங் நிலவில் காலடி வைத்த செய்தி சாதனையாகப் பேசப்பட்டது. இச்ச

ராதனை செய்வதற்கு உறுதுணையாக, துாண்டுகோலாகக், கருதுகோளாக இருந்தது ஆஸ்கார் ஒயில்டு கற்பனையாகத் தீட்டிய அவருடைய நாவலே ஆகும். இதனை அமெரிக்க ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். (சி. பாஸுப்பிரமணியன், "சங்க இலக்கியம் சில பார்வைகள்" ப.24)

இதைப்போன்று நம் நாட்டு மகாகவி பாரதியார் நுதலிய "காசி நகர்ப்புலவர் தம் உரைதனைக் காஞ்சியில் கேட்பதற்குக் கருவிகள் செய்வோம்" என்ற பாடல் வரிகள் தொலைபேசிக்கு வடிவமைத்தன என்று கூறமுடியாவிட்டாலும், அதைப்பற்றி கருதுகோள் அக்கருவி கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்னரே சிந்தனையில் எழுந்தது என்று கூறலாம்.

இங்ஙனம் சங்க இலக்கியங்களில் கோட்பாட்டு ரீதியில் சிந்திக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் நுவலப் பெறுகின்றன.

தமிழிலக்கியங்களில் அறிவியற் கோட்பாடுகள் இருபத்துமூன்று நூற்றாண்டுக் காலத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பல அறிவியல் மணிகள் பொதிந்துள்ளன. அவற்றில் சங்க கால இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ள அறிவியல் கோட்பாடுகளை இக்கட்டுரை எடுத்தியம்புகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில் அறிவியல் கோட்பாடுகள் கி.மு.3-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.3-ஆம் நூற்றாண்டு வரை தோன்றிய இலக்கியங்களைச் சங்க இலக்கியம் என்று சுட்டுகின்றனர். இவ்விலக்கியங்களில் பல்வேறு அறிவியல் கோட்பாடுகள் நுவலப் பெற்றுள்ளன. அவற்றை வகைப்படுத்திக் காண்பதே இப்பகுதியின் நோக்கமாகும்.

நியூட்டனின் இயக்க விதிகள் நியூட்டன் மூன்று விதிகளைக் கண்டறிந்தார். அவை விசையின் வேகம் பற்றியதாகும். (கலைக்களங்கியம், ப.535)

1. ஒரு பொருளின் புடைப்பெயர்ச்சி தன்மீது பிற விசை தாக்கப்படாத நிலையில் மாற்றமின்றி அமையும்.
2. திசை வேகம் பொருளின்மீது தாக்கும் விசையைப் பொறுத்ததாகும்.
3. ஒவ்வொரு தாக்குதலுக்கும் சமமான மறு தாக்குதல் உண்டு.

இவ்விதிகளில் இரண்டாவது விதியானது விசையை அளப்பதற்கு உதவியாக அமையக் கூடியதாகும். ஒரு நேர்க்கோட்டில் செல்லும் விசையானது குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளின்மீது தாக்கும்போது அந்த விசை வேகம் மாறுபடும் அல்லது குறையும்.

இவ்வடிப்படையில் புறநானூறு 152-ஆம் பாடலில் வன்பரணர் வல்வில் ஓரியின் வில்லாற்றலைப் புகழ்ந்து கூறும்பொழுது எய்த வில்லானது யானை, புலி, புள்ளிமான், பன்றி, உடும்பு போன்றவற்றை வீழ்த்தியதாகக் கூறப்பெறுகின்றது.

"வேழம் வீழ்ந்த விழுத் தொடைப்பகழி
பேழ்வாய் உழுவையைப் பெரும்பிரிது உறீஇப்
புழல்தலைப் புகர்க்கலை உருட்டி, உரல்தலைக்
கேழல், பன்றி வீழ், அயலது
ஆழற் புற்றகத்து உடும்பில் செற்றும்
வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத் திருந்தேன்" (புறநானூறு, பா.எண். 152, 1-6)

இவ்வில்லின் வேகம் குறைந்து ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றைத் தாக்கி-சிறிய உயிரினைத் தாக்கி விசை நிலைபெற்றது என்று கூறும்பொழுது, இரண்டாவது விதி பொருந்தியுள்ளது. மேலும்,

"போர்யாற்று
நீர்வழிப்படுஉம் புணைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்" (மேலது, பா.எண்.192,8-10)

என்ற இப்பாடலில், ஆற்றின் வழியே செல்லும் தெப்பமானது நீரின் விசையை மட்டும் பெற்றுச் செல்கின்றது. இதில் வேறு விசை ஏதும் தாக்கப்பெறவில்லை. அதுபோல், வாழ்க்கை ஒரு சீராகச் செல்லவேண்டும் என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. இதிலும், இரண்டாவது விதியான ஒரு பொருளின் மீது செயல்படும் தாக்குவிசையானது. அத்தாக்கு விசையின் திசையிலேயே அப்பொருள் செயல்படும் என்கின்ற இவ்விதியைப் பொருத்திப் பார்க்க முடிகின்றது.

சார்புக் கொள்கை ஒரு சாதாரண பரப்பை அதன் மீதுள்ள எண்ணிறந்த புள்ளிகளின் மூலம் வரையறுக்கலாம் என்பதே ஐன்ஸ்டீனின் கொள்கைகளில் ஒன்றாகும். (கலைக்களங்கியம், பக்.593-94)

அதாவது ஒரு பெரிய தளத்தின் அளவினைக் கணக்கிட எண்ணுகையில், அதன் நடுவில் வைக்கப்படும் புள்ளியோ, அல்லது கோட்டின் மூலமோ கணக்கிட்டு அறியலாம் என்பதாகும்.

இவ்வடிப்படையில் குறுந்தொகையில் மக்கள் புழக்கத்தில் இருந்த ஒரு பெரிய தளம் எவ்விதப் பயன்பாடும் இல்லாமல் இருக்கும் தன்மையைப் புணைந்து காட்டுகின்றது. அம்மன்றலில் ஓர் அணில் மட்டும் விளையாடுகின்றது என்று காட்டும்பொழுது அதன் பரப்பளவை உணர முடிகின்றது.

சாறு கொள் ஊரின் புகல்வேன் மன்ற
அத்தம் நண்ணிய அம்குடிச் சீறுதர்
மக்கள் போகிய அணில் ஆடு முன்றிற்
புலம்பில் போலப் புல்லென்று" (குறுந்தொகை, பா.42,2-5)

இப்பாடலின் மூலம் அத்திடலின் பரப்பினை உணருமாறு செய்கின்றார்.

உளவியல்

உளவியல் பகுப்பாய்வு மருத்துவர்கள் தங்களுடைய ஆய்வின் மூலம் புதியதொரு நோயினைக் கண்டறிந்தனர். அந்நோய் உறக்கமின்மை நோய் என்பதாகும். இந்நோய் கவலை மிகுதியால் உறங்காமல் போகின்ற நிலையில் உருவாகக் கூடியது.

இந்நோயினை அவ்வல்லுநர்கள் எங்ஙனம் கருதினரோ, அவ்வாறே உணர்ந்து குறுந்தொகையில் எழுதப்பெற்றுள்ளது.

"கவலை யாத்த அவல நீள் இடைச்
சென்றோர் கொடுமை ஏற்றி துஞ்சா
நோயினும் நோய் ஆகின்றே" (மேலது, 224, 1-3)

தலைவன் இல்லாதபோழ்து தலைவி படும் துன்பங்களைப் பற்றியும் அவள் உறும் அவலங்களைப் பற்றியும் கூறும் சங்க இலக்கியச் செய்யுட்கள் தலைவியின் மனநிலையினைப் படம் பிடித்துக் காட்டக்கூடியன. அவை உளவியல் அறிஞர்கள் கூறும் கருத்துகளோடு தொடர்புடையனவாக உள்ளன.

உயிரியல்

சங்க இலக்கியங்களில் 150-மரம்செடி கொடிகளின் பெயர்கள், தன்மைகள், இவற்றின் பயன்பாடு போன்ற பல்வேறு செய்திகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன (கு. சீனிவாசன், சங்க இலக்கியத்தில் தாவரங்கள்). இதைப்போன்று 30க்கும் மேற்பட்ட விலங்குகளின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. (பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் அறிவியற்கலை, ப.13)

விலங்கினங்களில் அதன் தன்மைகளுக்கேற்ப பல்வேறு வகைகளாக வகைப்படுத்திக் காட்டப்பெறுகின்றன. அவ்வாறு சுட்டப் பெறும் விலங்குகளில் சில வருமாறு: (மேலது, பக். 13-16)

மான், கழுதை ஆகியன - ஐந்து வகைகள் உள்ளன.
குரங்கு, நாய், ஆந்தை, நாரை - நான்கு வகைகள் உள்ளன.
எலி, முதலை - மூன்று வகைகள் உள்ளன.
புலி, அணில் - இரண்டு வகைகள் உள்ளன.

இவ்வாறு விலங்கினங்களின் வகைகளைக் கூறுவதோடு சில அரிய விலங்குகளின் பெயர்களையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர்.

நீலகிரிக் கருங்குரங்கு, வருடையாடு, மலைக்கீரி, காட்டெருமை போன்றன சிலவாகும்.

இவற்றையெல்லாம் நுணுகிக் கண்டு அவற்றின் வகைப்பாட்டைத் துல்லியமாகத் தெரிவித்துள்ளனர்.

இன்று மேலைநாடுகளில் உயிர்காட்சிச் சாலைகளில் (Zoo) ஒவ்வொரு விலங்கையும், பறவையையும் அதற்குரிய சூழ்நிலையே ாடும், அவை தங்கியிருக்கும் இடத்தையும், சுற்றுப்புறத்தையும் போன்று அமைத்துக் கண்காட்சியில் இடம்பெற வைக்க வேண்டும் என்று கருதுகின்றனர்.

அதைப்போன்று சங்கப் புலவர்கள் இந்தச் சூழலில் இந்த விலங்கு, பறவை வாழும் எனக் கருத்தில் கொண்டு அந்நிலப் பாடலுக்கு அவற்றை மட்டும் பயன்படுத்திப் பாடும் கருப்பொருள் அமைப்பு சுட்டத்தக்கது.

மான் கொம்பு

மானுக்குக் கொம்பு முளைப்பதும், கிளைவிடுவதும், வளர்வதும், உதிர்வதும், திரும்ப முளைப்பதும் ஆகிய செயல்களை இன்றைய அறிவியல்வல்லாரர் கண்டறிந்து உரைத்துள்ளனர்.

"கலைமான் தலையில் முதன்முதல் கவர்ந்த
கோடல்அம் கவட்ட குறுங்கால் உழுஞ்சில்" (அகநானூறு, பா.எண்.151, 7-8)

"பல்கவர் மருப்பின் முதுமான் போக்கி" (மேலது, பா.எண்.283, 4)

"களளிஅம் காட்ட புள்ளியம் பொழிக்கலை
வறன்உறல் அம்கோடு உதிர வலங் கடந்து
புலவுப்புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை" (மேலது, பா.எண்.97, 1-3)

இக்கருத்தை உற்று நோக்கும்போது மானை மட்டும் பாடாது, மானின் வாழ்நாளில் நடைபெறுகின்ற செய்திகளையும் நீடுநினைத்துப் பாடியுள்ளமையும் கொம்பு உதிர்வதும் மீண்டும் துளிர்ப்பதுமான செயல்களைக் கூறுவதும் வியப்புக்குரியவை.

தாவரவியல்

தாவரங்களைப் பற்றிக் குறிக்கும்பொழுது பல்வேறு அறிவியல் செய்திகளைப் பாடியுள்ளனர். மேலும் தாவரங்களைப் பாடும் பொழுது அவற்றின் சிறப்புத் தன்மையைத் தனிப்படப்பாடுகின்றனர். அது செடியியலில் பெயரிடும் தன்மையை ஒத்துள்ளது.

பாலை நிலச் செடிகளுக்கு வேர் ஆழமாகச் செல்லும். நீர் வளத்தாவரங்களுக்கு வேர், கிழங்கு வடிவில் இருக்கும். அடிக் கிளைகளில் இருந்து எழும் தாங்கு வேர்களை விழுதுகள் என்று குறிப்பிடல் அடிமரத்தின் உருவம், நிறம் மற்றும் பட்டைகளின் தன்மை முதலிய செய்திகள், மலர்களின் கூட்டம், நிறம், உருவம், அமைப்பு ஆகிய இவை நுவலப்பெறுதல், மகரந்தத் தூளினைத் தாது என்று குறிப்பிடல், பூக்களில் தேன் நிரம்பியிருத்தல்; பழங்களின் நிறம், உருவம், அமைப்பு அவை முதலியன கூறப்படல்; விதையைக் காழ் எனக் குறிப்பிடுதல்.

இதைப்போன்று பல்வேறு செய்திகளைத் தாவரவியல் நூலார் நுவல்வது போன்று தெளிவுபட சங்கச் செய்யுட்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

வானியல் கருத்துக்கள்

சங்கச் சான்றோர் வானியல் அறிவினையும் பெற்றுத் திகழ்ந்திருந்தனர் என்பதற்கு வால்மீன் பற்றியும் (புறம்.229), வானில் ஓர் எல்லைக்கப்பால் காற்று செயல்படா நிலையையும் (புறம்.365), கோள்நிலை திரியின் தட்ப வெப்பமும், மாறுபடக்கூடும் என்பதையும் (புறம்,117) கூறியுள்ளனர்.

"செஞ்ஞாயிற்றுச் செலவும்
அஞ்ஞாயிற்றுப் பரிப்புமும்
பரிப்புச் சூழ்ந்தமண்டிலமும்
வளிதிரி தருவிசையும்
வறிது நிலையி காயமும் என்றிவை
சென்றளந் தறிந்தோர் போல என்றும்" (புறநானூறு, 30, 1-6)

என்னும் புறப்பாட்டு, தற்கால அறிவியல் முடிவுகள் பலவற்றின் கருதுகோள்களைப் பெற்றுள்ளது என்று சொல்வதாக அமைந்துள்ளது.

ஞாயிற்றுச் செலவு, ஞாயிற்றுப் பரிப்பு, ஞாயிற்று மண்டிலம் என்பன நீளநினைக்கத் தக்கன. கோளவடிவான ஞாயிறு மண்டிலமாகக் காட்சி தருதல், அதன் ஒளி எல்லை, ஒளி காலும் வட்டம் ஆகியன இப்பாட்டிற் காணப்படுகின்றன.

சென்றளந்து அறிந்தோர் போல என்னும் தோடர் தொலைவிலிருந்து அவற்றைக் கண்ணாலும் மனத்தாலும் அளந்த நிலையையும், அணுக்கமாய்ச் சென்று துல்லியமாய் அறிய விழைந்த ஆர்வத்தையும் காட்டுகின்றது.

புறநானூற்றுப் பாடலின் (229) ஓரசன் இன்னாளில் இறப்பான் என்று கூற அந்நாளில் அவன் இறந்து பட்டது குறிக்கப்படுகின்றது.

இவ்வாறு வானியல் கருத்துகள் பல கோட்பாட்டு ரீதியில் சங்கச் சான்றோர் தெளிவுற காட்சிப்படுத்தியுள்ளனர்.

இன்னபிற அறிவியல் கூறுகள் இவை மட்டுமன்றி பல்வேறு அறிவியல் கூறுகள் நுவலப் பெற்றுள்ளன. இடி, மின்னல், மழை, பனி போன்ற செய்திகளும், சமச் செப்புகலன், கோள், இராசிபலன், அறுவை மருத்துவ ஊசி (நெடுவல்லுசி-பதி பத்து) என்பன போன்ற அறிவியல் கருத்துருவாக்கங்கள் பலவும் சங்கச் செய்யுட்களில் நுதலியுள்ளன.

இவையொத்த இன்னும் பல செய்திகளை உள்ளடக்கிய அறிவியல் நெறி தமிழுக்குப் புதியதல்லாத ஒன்று எனக் காட்டும். அறிவியல் நெறியில் சிந்திப்பதற்கும், கற்பதற்கும் ஓர் அருமையான ஊடகம் (medium) தமிழ் மொழியாகும்.

முடிவுரை

சார்லஸ் டீவர்ட் அறிஞர் வோர்ட்ஸ் வொர்த் கவிதையே எனக்கு வாழும் நம்பிக்கையைத் தந்தது; அறிவியலோ வாழ்வில் இன்பத்தைக் கூட்டியது என்பார். இங்ஙனம் இரண்டு இணைந்து செயலாற்றும் தன்மையினை இக்கட்டுரையின் கருப்பொருளிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

அக்கருப்பொருள்கள் வருமாறு:

சங்க இலக்கியத்தில் பல்வேறு அறிவியல் கோட்பாடுகள் நுவலப்பெற்றுள்ளன.

1. நியூட்டனின் இரண்டாம் இயக்க விதி
2. ஐன்ஸ்டீனின் சார்புக் கொள்கை
3. வானியல் கோட்பாடுகள்
4. உயிரியல், உளவியல் கோட்பாடுகள்
5. தாவரவியல் செய்திகள்

முதலியன.

சங்க இலக்கியங்களில் வானியல் நுட்பங்கள்

-வ. குருநாதன்

சங்கப்புவர்கள் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்தவர்கள்; இயற்கையின் நுட்பங்கள் பலவற்றைத் தம் நுண்மான் நுழைபுலத்தோடே கண்டு இலக்கியங்களில் இயைபுறப் பாடியவர்கள். அவ்வகையில் அவர்கள் தாம் வாழ்ந்த இந்நிலவுலகிற்கு மேலே நிலைபெற்றுள்ள வானத்து இயல்புகளையும் அவ்வானத்தில் நாளீனங்களாலும் கோள்மீன்களாலும் நாட்தோறும் நிகழும் மாற்றங்களையும் அம்மாற்றங்களின் விளைவுகளையும் நுண்ணிதின் நோக்கிப் பாடியுள்ள பாடல்களைப் பார்க்கிறோம். அவ்வாறு அப்பாடல்களில் காணப்படும் வானியல் நுட்பங்களை இந்தக் கட்டுரையில் எடுத்துக்கொண்போம்.

பண்டைத் தமிழ் வானியல் கல்வி

தமிழகத்தில் சங்க இலக்கியங்களுக்கு முன்பே வானியல் கல்வி குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தது. தொல்காப்பியத்தில், அவரவர் மேம்பாடு பற்றிக் கூறும் வாகைத்திணையில்,

மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்

நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்

(தொல். பொருள். நுட. 74)

என்று வானியல் அறிவனின் மேம்பாடு பேசப்படுகிறது. அந்த அறிவனைக் கணியனென்று காட்டும் உரையாசிரியர் இளம்பூரணர், குற்றமற்ற செயற்கையோடு மழையும் பனியும் வெயிலுமாகிய மூவகைக் காலத்திலும் பகலும் இரவும் இடைவிடாமல் ஆகாயத்தைப் பார்த்து, அங்கு நிகழும் இந்நிரலில், மின்னல், ஊர்கோளாகிய மண்டிலம், வால்மீன், மீன்வீழ்ச்சி, கோள்நிலை, மழைநிலை போன்ற பிறவற்றையும் பார்த்துப் பயன்கூறுவது அறிவனின் மேம்பாடாம் என்றும் விளக்குவார். எனவே அக்காலத்து அறிவனின் வானியல் வன்மை விளங்கும். சங்ககாலத்தே கணியன் பூங்குன்றார் போன்ற புலவர்களும் இத்தகைய வானியல் அறிஞர்களாகத் திகழ்ந்தனர். உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார், சோழன் நலங்கிள்ளியைப் பாடிய புறப்பாடலொன்றில் (புறம்.30) அக்காலத்து வானியல் கல்வியாளரின் நுண்மான் நுழைபுலத்தை வியப்போடே விரிக்கின்றார். கதிரவனின் வீதியும் அவ்வீதிவழி அவன் இயக்கமும் அவ்வியக்கத்தால் சூழப்படும் மண்டிலமும் காற்று இயங்கும் திக்கும் ஓர் ஆதாரமுமின்றித் தானே நிற்கின்ற ஆகாயமுமென்ற இவற்றின் அளவுகளை அங்கங்கே சென்று அளந்தறிந்து வந்தவர்போல், இவையினை இன்னினை அளவுடையன எனச்சொல்லும், கல்வியுடையோரும் உள்ளளரென்று அவர் தம் காலத்து வானியற் கல்வியாளரை

ச் சுட்டுகின்றார். கதிரவனின் இயக்கம், குறித்த பாதைவழியே நிகழ்கின்றதென்பதையும் அவன் இயக்கவேகம் இன்னதென்பதையும் அவ்வேகத்தால் பார் வட்டம் குழப்புகின்ற தென்படையும் காற்று இன்னின்ன காலங்களில் இந்திந்தத்திக்குகளில் இவ்விலவாறு இயங்குமென்பதையும் ஆகாயம் தனக்கோர் ஆதாரமின்றி (தானே பிற பூதங்களுக்கு ஆதாரமாய்) நின்கின்ற தென்பதையும் அக்காலத் தமிழகத்து வானியலாளர் நேரில் கண்டவர்போல் கணித்துக் கூறினரென்பதை இங்கே காண்கிறோம்.

நாள்மீன்களும் கோள்மீன்களும்

விண்மீன்களும் அசுவினி முதலான இருபத்தேழு சிறப்புடை நாள்மீன்களும் ஞாயிறு முதலான ஒன்பது கோள் மீன்களும் பற்றிய பொதுக்குறிப்புகளோடே அவற்றுள் பலவற்றைப் பற்றிய சிறப்புச் செய்திகளும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கடற்கரை மன்றங்களில் மறவர்களும் அவர்களின் தலைவர்களும் கூடிப் போர்விளையாட்டுப் புரிந்திருந்தனரென்று பாடும்போது அவர்களுக்கு, விண்ணிடத்தே வலமாக எழுந்து திரியும் நாள்மீன்களையும் கோள்மீன்களையும் உவமை கூறுகின்றது. பட்டினப்பாலை. "நீலநிற விசம்பின் வலனேர்பு திரிதரும், நாள் மீன் விராய கோள்மீன்" (பட.67-68) எனவரும் அவ்வடிகளில் அவற்றின் பொதுவான வலவோட்டம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது காணலாம்.

பகைவர்களின் போர்திறன் ஒடுங்குமாறு தோன்றிய சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வழியாதனுக்கு, வானத்திலே பல விண்மீன்களின் ஒளி கெடுமாறு தோன்றுகின்ற ஞாயிற்றை உவமை கூறுகின்றார் கபிலர். "மாயிரு விசம்பிற் பன்மீன் ஒளிகெட, ஞாயிறு தோன்றியாங்கு" (பதி. 64:12-13) எனவரும் இவ்வடிகளில், இரவிற் போலவே பகலில் விண்மீன்கள் இருந்தும் அவற்றின் ஒளி ஞாயிற்றொளியின்முன் தோற்றமின்றி மங்கிமொழியும் உண்மையைக் கூறியுள்ள நுண்மை உணரத்தகும்.

பாண்டிய வேந்தர்களின் செங்கோற் சிறப்பினால் வானத்துக் காற்று வலமாகவே சுழல, நாள்மீன்கள் தத்தம் வழிமாறாமல், நடக்க, செஞ்ஞாயிறும் வெண்திங்களும் தீதின்றித் தோன்றி விளங்க, வேண்டும்போது வேண்டிய மழை பெய்ததென்று மதுரைக் காஞ்சி (5-10) மாண்புறப்பாடும்.

இனி, தனித்தனி நாள்மீன்களின் சிறப்புச் செய்திகளாக வருபவற்றுள், பரணியின் யானைக்குப் பிறப்புநாளென்ற முறையில் வேழமென்னும் பெயரைப் பெற்று, இராசி மண்டலத்தில் தன்னை உள்ளடக்கிய மேடராசியை உணர்த்தி வருகின்றது (பரி 11:2). அதேபோல், கார்த்திகைமீன் தீயினைக் கடவுளாக உடையதென்ற முறையில் எரியென்னும் பெயரைப்பெற்றுத் தன் முதற்காலெழுந்த முக்காலையுடைய இடபராசியை உணர்த்தி வருகின்றது. (பரி. 11:2). அந்தக் கார்த்திகைக்கே ஆரவென்னும் பெயரும் (பரி. 9:7), அப்பெயரின் குறைவடிவமாக ஆலென்னும் பெயரும் (பரி. 5:43) வருகின்றன. அது தன் வெண்ணிறத்தின் காரணமாக முகண்டைக் கொடியின் வெண்பூவினுக்கு உவமையாகவும் கூறப்படுகின்றது (மாலை. 100-101) இவையேயன்றி உரோகிணி (அகம். 136; நற். 202; நெடு.163) திருவாதிரை (பரி. 11:2,77), மகம் (பட.35) ஆகிய மீன்களும் ஒன்பது கோள்களும் பற்றிய வேறுபல செய்திகளும் சங்க இலக்கியத்தில் விரிவிரக்க காணலாம்.

மழைவரும் வானியல்

இனி, வானியல் நிலைகளின் விளைவுகளைக் கூறுகையில், மழைமலிந்து உலகில் வளங்கொழிப்பதற்குக் காரணமான நிலைகளைச் சங்க இலக்கியங்களில் பரக்கப்பார்க்கிறோம். சிறப்புமிக்க வெள்ளியாகிய சக்கிரன், விளக்கம் மிக்க தன் கதிர்களைப் பரப்பி, வானகம் ஒளிபெறுமாறு சிறிது வடக்கே சாய்ந்து, மழைக்குத் துணையாகும் மற்ற நாள்மீன் கோள்மீன்களோடு கூடிச் சென்றால் மழைவளம் மலியுமாம் (பதி 24:23-29, 69:13-15). அவ்வாறு வெள்ளி, மற்றைக் கோள்களோடே சேரநின்று மழைபொழியக் காரணமாவதைப் பரிபாடலில் தெளிவுறப்பார்க்கலாம்.

கன்னிப்பெண்கள் தைநீராடுமாறு வையையாற்றில் வெள்ளம் வந்ததைப் பாடுகின்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனாரின் பரிபாடல், அவ்வெள்ளத்திற்குக் காரணமாய்ப் பெய்த மழைக்குக் காரணமான வானியல் நிலையை மிக நுட்பமாக வண்ணித்துக் கூறுகின்றது. (பரி. 11:1-15). அசுவினி முதலான இருபத்தேழு நாள்மீன்களும் ஒவ்வோர் இரண்டேகால் நாள்களையும் உள்ளடக்கிய மேடராசி முதலிய வீடுகள் பன்னிரண்டுள் நந்நான்கு வீடுகளாகப் பிரிந்து, ஒன்பதொன்பது நாள்மீன்கள் அடங்கிய மூவகை வீதிகளையுடைய இராசிமண்டலத்தில், வெள்ளியாகிய சக்கிரன் இடபத்திலும் செவ்வாய் மேடத்திலும் புதன் மிதுனத்திலும் ஆதித்தன் சிம்மத்திலும் வியாழனாகிய குரு மீனத்திலும் திங்களும் சனியும் இராகுவும் மகரத்திலும் கேது கடகத்திலும் செல்லக்கூடிய ஆவணித்திங்கள் அவிட்டநாளில், திங்களை இராகு தீண்டுகின்ற சந்திர கிரகணம் நேருமாயின் மழைபெய்யுமென்ற வானியல் விதிப்படி, கோள்கள் கூடினமையால் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் மழைபெய்து வையையில் வெள்ளம் புரண்ட தென்பது அப்பரி பாடலடிகளின் கருத்தாகும். அவற்றுள், கோள்நிலைகளைக் கூறி வருகின்றபோது, ஆதித்தன் சிம்மத்தில் செல்லும் நிலையைப் புலவர் நேரடியாகக் கூறாமல், 'புலர்விடியல் அங்கி உயர் நிற்ப' என்று விடியற்காலத்தில் கார்த்திகை மீன் உச்சம் பெற்ற நிலையைக் கூறும் முறையிலேயே உணர்த்துகின்ற நுட்பமும், அவ்வாறே ஆவணிமாதத்து மதிநிறை நாளான அவிட்டமென்ற குறிப்பினையும் அதன்படி திங்களும் இராகுவும் மகத்தில் செல்வதையும் இராகு செல்லும் மகத்திற்கு ஏழா மிடமான கடகத்தில் கேது செல்வதையும், 'பாம்பு மதியம் மறைய ஒல்லை வருநாள்' என்ற சிறுதொடரால் உணர்த்துகின்ற ஒப்பமும், உளங்கொளத்தறுவனவாம்.

மழைகெடும் வானியல்

மழைவருவதற்குக் காரணமாகும் வானியல் நிலைகளை வரைகின்ற சங்க இலக்கியங்களுள் மழைகெடுவதற்குக் காரணமாகும் நிலைகளும் வரைந்து காட்டப்பட்டுள்ளன. வெள்ளிக்கோள் தான் நிற்க வேண்டிய வடதிசையிலே சாய்ந்து நிலலாமல் தெற்கே சாய்ந்தாலும் அது செவ்வாயோடு சேர்ந்தாலும் சனி தனக்குப் பகையாகிய சிம்மராசியில் சென்று புகைகளோடு கூடிப் புகைகந்தாலும், புகைக்கொடியாகிய துமகேது தோன்றினாலும் மழைகேட்டு உலக வாடுமென்பதற்குச் சான்றுகள் பலவுள் (புறம், 3 5, 117, 388; பதி. 13; மது. 106-109; பட. 1-6; சிலம்பு. 10: 102-108).

அரசழியும் வானியல்

கோச்சேரமான் யானைக்கண்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையின் இறப்புக் குறித்த வானியல் நிலையினையும் அந்நிலையில் விண்மீனொன்று எரியினாய் வீழ்ந்ததையும் அவன் இறப்புக்கு ஏழாம்நாள் இரவிலே தம் கூட்டத்தாருடனே கண்டு, அதன் விளைவையுணர்ந்து விதுப்புற்று அஞ்சிப் பின் அத்தீநிமித்தம் அதே தீங்கினில் முடிந்தபோது இரங்கிப்பாடிய கூடலுர் கிழாரின் புறப்பாடலொன்று (229) தமிழ்ப் புலவர்களின் வானியல் நுட்பத்திற்குச் சிறந்த சான்றாக வருகின்றது. அஃதாவது, ஒரு பங்குனி மாதத்து முதற்பதினைந்து நாளுள் மேடராசியில் பொருந்திய கார்த்திகை நாளின் முதற்காலில் நிறைந்த இருளையுடைய பாதியிரவில் திருவாதிரை முதலாகக் கேட்டை எல்லையாகப் பதினமூன்று நாள்மீன்கள் வானத்தே விளங்கிக் காய்ந்து கொண்டிருக்கவும் அவற்றுள் உச்சமாகிய உத்தரமீன் அவ்வுச்சியிலிருந்து சாயவும் அவ்வுத்தரத்திற்குப் பின் எட்டாவது மீனாகிச் சென்ற மிருகசீரிடம் மேற்கே அத்த மித்து மறையவுமான அளவில் வானில் நின்ற ஒருமீன் கிழக்கேயும் போகாமல் வடக்கேயும் வாராமல் வடகிழக்கினில் சாய்ந்து தீப்பரக்க வீழ்ந்ததாம். அதனைக்கண்ட கூடலுர் கிழாரும் அவரைச் சார்ந்த புலவர் ப

லரும் தம் அரசனுக்குத் தீங்கு நேருமென்று அஞ்சி, அவன் நோயில்லாதிருப்பின் நன்றென விரும்பியிருக்கவும், அவர்கள் அஞ்சியபடியே, மீன்விழுந்ததையடுத்த ஏழாம் நாள் அச்சேரமான் இறந்தனளென்று அவர் இரங்கிப் பாடுகின்றார்.

அப்பாடலில் காணும் வானியல் நுட்பம் வானளாவிய வியப்பிற்குரியது. அதில், கார்த்திகைமீன் தீயினைக் கடவுளாக உடைய தென்ற முறைப்படி அழலென்னும் பெயரைப் பெற்று, அதன் முதற்கால் ஆட்டினது வடிவினையுடைய மேட ராசிக்குட்படுவ தால் 'ஆடியல் அழல்குட்டம்' (குட்டம்-குறைந்த பகுதி;கால்) எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. அனுடத்தின் வடிவமாகிய ஆறுமீன்க ளின் தொகுதி வளைந்த பனைமரம் போன்ற தோற்றமுடையால் முடப்பனையமென மொழியப்பெற்று, அதன் 'வேர்' (அ டிமீன்) என்று கேட்டை கூறப்படுகின்றது. கயமாகிய குளவடிவமுடைய புனர்பூசத்தின் முன்னுள்ள மீனாகிய திருவாதிரை, 'கை டக்குளத்துக்கயம்' (கயத்துக் குளக்கடை) எனக்காட்டப்படுகின்றது. தலை நாள்மீனென்று உச்ச மீனும், நிலைநாள் மீனென்று உ தயமீனும் தொல் நாள்மீனென்று அத்தமன மீனும் பொருளழகோடே புகழப்படுகின்றன. அண்ட கோளத்தைச் சுற்றிலும் அட ங்கிய அசுவினி முதலான இருபத்தேழு நாள்மீன்களுள் திருவாதிரை முதல் கேட்டை முடியப் பதின்மூன்று மீன்கள் கண்ணுக் குத் தோன்றும் அரைவட்ட வானத்தில் விளங்கிக் காய்ந்தனவாகக் காட்டுகின்ற உண்மையும் கருதத்தகும்.

இவ்வாறான வானவியல் நுட்பங்கள் பலவற்றைச் சங்க இலக்கியங்களில் பரவலாகப் பார்க்கலாம். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆழ்கடல் சிந்தனைகள் டாக்டர்.கு. மோகனராசு

நோக்கம்

ஆழ்கடல் ஓர் விந்தை உலகம்; பெரிதும் ஆராயப்படாமல் இருக்கும் இயற்கையின் அரிய கலைக்கூடம்; ஆராய ஆராய எண்ணரும் புதுமைகளை வாரிவாரி வழங்கும் புதுமைப் புதைவிடம். நிலப்பரப்பினும் பெரும்பரப்பைத் தன்னுள் அடக்கி, பெருவளன் தரும் உழா நன்செய்யாக விளங்கி நானிலத்தை வாழ்விப்பது.

விரிந்து பரந்து ஆழ்ந்து கிடக்கும் அலைகடலை அறிவியல் துணைக்கொண்டு ஆராயும் ஆய்வு கடந்த 30 ஆண்டுகளாகத்தான் வளர்ந்து வருகின்றது. அதற்குமுன் ஆழ்கடல் பற்றிய ஆய்வு குறிப்பிடத்தக்க அளவு இருந்ததில்லை. ஆழ்கடல் உலகம் என்பதே ஒரு கற்பனைப் பொருள் போன்றே பன்னூறு ஆண்டுகளாக எல்லா நாடுகளிலும் காட்டப்பட்டு வந்தது.

இன்று ஆழ்கடல் ஆய்வாளர்கள்-சிந்தனையாளர்கள் கூறும் ஒரு சில கருத்துகள் சங்கத் தமிழ் நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. அவற்றைச் சுட்டிக் காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

கடலும் இயல்பும் நிலமும் கடலும்

நாம் வாழும் புவிக்கோளத்தின் வெளிப்பரப்பு (surface area of the earth) 510,100,934 ச.கி.மீ. இதில், 29.2% அளவே நிலப்பரப்பு; 70.18% அளவு நீர்ப்பரப்பு. நிலப்பரப்பு முழுவதும் நீர்ப்பரப்பால் சூழப்பட்டுள்ளது. நிலப்பரப்பு முழுவதும் நீர்ப்பரப்பால் சூழப்பட்டுள்ளது என்னும் உண்மையைப் பண்டைத் தமிழர் மிகத் தெளிவாக அறிந்திருந்தனர். இதனை,

"இருள் நிற முந்நீர் வளையஇய உலகத்து"
(திருமுருகு,293)

"கடல்கூல் மண்டிலம்" (குறுந்.137:7)

"புலவுக்கடல் உடுத்த....

மலர்தலை உலகம்" (பெரும். 409-410)

"விரிகடல் வேலி வியலகம்" (சிறுபா.114)

"விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளையஇய உலகம்" (குறுந்.41:1)

என வரும் சங்கநூல் தொடர்கள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

ஓன்றன் பரப்பை மற்றொன்று வளைத்துக் கொள்ள வேண்டுமாயின், இரண்டாவது பொருள் தொடர்ச்சியானதாக இருத்தல் வேண்டும்; முன்னதன் பரப்பைவிடக் கூடுதலான பரப்பை உடையதாக இருத்தல் வேண்டும். மேற்கூட்டிய தொடர்களில் வரும் உடுத்த, சூழ், வளையஇய, வேலை என்னும் சொற்கள் கடல் ஒரே தொடர்ச்சியானது என்பதையும் பண்டைத் தமிழர் அறிந்திருந்தனர் என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

மேலும் உயரத்திற்கு உயர் வரம்பாக மலை உச்சியையும் (மதுரைக். 3-4), ஆழம், பரப்பு ஆகியவற்றிற்கு உயர் வரம்பாகக் கடலையும் (குறுந். 17:2; மதுரைக். 1-2; ஐங்குறு. 184:4) பண்டைத் தமிழர் கொண்டுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

முதுநீர்-முந்நீர்

கடல் மிகப் பழைமையானது; அது பன்னெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே உருவாகி இருக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தினால் அதனை 'முதுநீர்' (குறுந்தொகை 379:2; ஐங்குறு. 21:1; அகம்.80:7) எனப்பண்டைத் தமிழர் வழங்கி இருத்தல்கூடும். இக்கடல் எவ்வாறு தோன்றியது என்பது இன்றும் முடிவு செய்ய இயலாத ஒன்றாகவே இருந்து வருகின்றது. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் கடல் தோற்றம் பற்றிய கருத்துரைகள் இல்லை எனினும், ஆற்று நீர், ஊற்று நீர், மழை நீர் என்னும் மூவகை நீர்களு ம் கலந்த ஒரு கலவையாகவே கடல் நீர் விளங்குகின்றது என்பதில் பண்டைத் தமிழர் உறுதி உடையவர்களாக இருந்துள்ளனர் இக்காரணம் பற்றியே கடலை 'முந்நீர்' (நற்.288:6; புறம். 66:1,382:17; மதுரைக். 361,768), 'புணரி' (பட்டினப்.97; முல்லைப்.28; நற்.395:6; குறுந்.109:2) என்று பெயரிட்டு வழங்கி உள்ளனர்.

'யாற்று நீரும் ஊற்று நீரும் மழை நீரும் உடைமை யால் கடற்கு முந்நீர் என்று பெயராயிற்று' (புறம்.9-ன்,உரை)

எனப் புறநானூற்றுப் பழைய உரைக்காரர் கூறுவதும் உளங்கொளத் தக்கதாகும்.

'கடல்நீர் கதிரவனின் வெப்பத்தால் ஆவியாகிறது; மேகமாகிறது; ஆவியான நீர், பின்னர் மழை, ஆறு, ஊற்று என்னும் மூவகைகளில் மீண்டும் கடலை வந்து அடைகின்றது' என்னும் கருத்து, சங்க இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. இதனால் கடல்நீர் எவ்வகையிலும் குறைவது இல்லை என அவர்கள் கருதினர். இதனை,

"மழைகொளக் குறையாது புனல்புக மிகாது
கரைபொரு திரங்கு முந்நீர் போல"

(மதுரைக். 424-425)

என வரும் சங்க உவமை உறுதி செய்கின்றது.

மிதக்கும் பனிப்பாறைகள் (ice bergs) உருவதால் உண்டாகும். நீர், கடல் நீரின் அளவை உயர்த்துகின்றது எனக் கொள்ளும் இன்றைய கொள்கை (scientific American), The ocean, W.H. Freeman and Company, San Francisco, 1969, pp.15-26) சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெறவில்லை. அதற்கு அடிப்படைக் காரணம் தமிழ்நாட்டை ஓட்டியுள்ள கடல்கள் வெப்பப் பகுதியைச் சார்ந்தவை யாதலின் பனிப்பாறைகள் அவற்றில் மிதக்க வழி இல்லாமல் போனமையே எனத்துணியலாம்.

கடலின் நீர்மை

கடல்நீர் பல்வேறு உப்புக்கள் கரைந்துள்ள ஒரு கரைசல் ஆகும். இதில் சோடியம் குளோரைடு, மக்னீசியம் குளோரைடு, மக்னீசியம் சல்பேட், கால்சியம் சல்பேட், பொட்டாசியம் சல்பேட், கால்சியம் கார்பனேட், மக்னீசியம் புரோமைடு என்னும் உப்புகள் கரைந்துள்ளன. இவற்றுள், சோடியம் குளோரைடு என்னும் சாதாரண உப்பே உப்பளவில் 3/4 பங்கிற்கும் சற்றுக் கூடுதலாகக் கலந்து உள்ளது.

கடல் நீரில் கலந்துள்ள உப்புக்களுக்கும் மொத்த கரைசலுக்கும் உள்ள விகிதம் உப்பளவு (Salinity) எனப்படும்.

கடல் நீரில் உள்ள உப்புகளின் அளவு

உப்பளவு = ----- X 100

கரைசலின் மொத்த அளவு

கடல் நீரில் சராசரி உப்பளவு தூய 3.5%. தமிழ்நாட்டைச் சூழ்ந்துள்ள கடல்களின் சராசரி உப்பளவு 3.2%-3.5% என்பர்.

கடல்நீரில் கலந்துள்ள தூய நீருக்கும் மொத்த கரைசலுக்கும் உள்ள விகிதத்தை நீரளவு-நீர்மை எனலாம். அதாவது,

கடல் நீரில் உள்ள தூய நீர் அளவு

நீர்மை = -----X100

கரைசலின் மொத்த அளவு

கடல் நீரின் நீராம் தன்மை-நீர்மை இடத்துக்கு இடம் மாறுபடுகின்றது. அந் நீர்மைக்குத் தகவே ஆங்காங்கே உயிரினங்கள் வாழ்கின்றன. கடல் தன் நீர்மையில் மாறுபடின்-அதாவது தன் நீர்மை குன்றின், அங்கு வாழும் உயிரினங்கள் இடம் விலகும்; மடிதலும் உண்டு. புதிய உயிரினங்கள் தோன்றாமையும் உண்டு. இதனால் கடல்வளம் குன்றும். ஆகவே, எந்த இடத்திலும் கடல் தன் நீர்மை குன்றாது இருப்பது மிகவும் இன்றியமையாதது ஆகும்.

கடல் தன் நீர்மை குன்றாது இருப்பதற்கு அடிப்படைக் காரணங்களாக விளங்குவன மழை நீர், ஊற்று நீர், ஆற்று நீர், ஆவியாதல் ஆகியனவாகும். (Preece and wood. Moder Geography, Tee Foundations of Geography, University Tutorial press, Foxton, 1968, p. 89) இவை அனைத்திற்கும் மழையே அடிப்படை. ஆகவே, மழையே கடல் தன் நீர்மை குன்றாமையைக் முதன்மையான காரணமாகின்றது. மழை பெய்யாது பொய்க்குமாயின், கடல் தன் நீர்மை குன்றி உப்பளவில் மிகும். இதனால் முன்னர் கூறியவாறு வளம் கெடும். இதனையே வள்ளுவர்

"நெடுங்கடலும் தன்னீர்மை குன்றும் தடிந்தெழிலி
தானல்கா தாகி விடின்" (குறள், 17)

என்னும் குறள்வழி வெளிப்படுத்துகின்றார் எனலாம். இக்குறளுக்கான உரை விளக்கத்தில் பரிமேலழகர்,

'தன்னியல்பு குறைதலாவது, நீர்வாழும் உயிர்கள்
பிறவாமையும், மணி முதலாயின படாமையும்'

எனக் கூறி இருப்பதும் இங்குக் கருதத் தக்கது.

அலைகள்

அலைகள் தோற்றம்

கடலில் அலைகள் (waves) எழுவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைவது காற்று. காற்றிலிருந்து சக்தி நீருக்கு மாற்றப்படுவதால் கடல் அலைகள் தோன்றுகின்றன என்பர். (கோ. இராமசாமி, சமுத்திரவியல் (oceanography), தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், தமிழ்நாடு அரசாங்கம், 1933, பக்கம் 78) கடல் அலைகளைத் 'திரை' என்னும் பெயரால் சங்கப் புலவர்கள் வழங்கி உள்ளனர்.

அலை தோன்றுவதற்கான காரணத்தைச் சங்கப்புலவர்கள் வெளிப்படையாக எடுத்துரைக்கவில்லை; என்றாலும், காற்றுக்கும் அலைக்கும் தொடர்பு இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டி உள்ளனர். மேலும் "மாகா லெடுத்து முந்நீர்"-(மதுரைக்காஞ்சி 361) எனவரும் தொடர் அலையின் தோற்றத்திற்கான காரணத்தைக் குறிப்பிடுகிறது எனக் கொள்ளவும் இடமுண்டு!

அலைகள் வகைகள்

வெவ்வேறு சூழல்களால் வெவ்வேறு வகையாகத் தோன்றும் கடல் அலைகளின் நிலைகளை நுணுகி நோக்கி வெளிப்படுத்தி உள்ளார்கள் சங்கப்புலவர்கள். அவர்கள் காட்டும் படப்பிடிப்புகளை இன்றைய ஆழ்கடல் சிந்தனையாளர்களின் கடல்மட்ட அலைவு அளவோடு (Sea Disturbance scale) (International Learning System Corporation Limited,-Sea disturbance Scale, The New Universal Library, Vol.12, London, 1969) ஒப்பிட்டுக் காணலாம்போல் தோன்றுகிறது. ஆனால், ஒரு வேறுபாடு; பண்டைத் தமிழர் அலை வகைகளாகக் கண்டதை உரைத்தனரே தவிர, கணக்கிட்டு உரைக்கவில்லை. அவர்கள் குறிப்பிடும் அலைநிலை வகை சில வருமாறு;

1. "தயங்குதிரைப் பெருங்கடல்" (நற்.18:7)

"திரைதடி கடல்" (அகம்.263:1)

"தெண்கடல் திரை" (மதுரைக். 450)

2. "ஓங்குதிரை வியன்பரப்பு" (மதுரைக்.1)

"ஓங்குநிலை ஓட்டகம் துயில்மடிந் தன்ன

வீங்குதிரை" (சிறுபா. 154-155)

3. "உடைதிரை" (நற்.159:10)

"ஓல்லெனத் திரை பிறழிய இரும்பெளவம்" (பொருந. 177-178)

4. "வெண்திரைப் பரப்பு" (பெரும். 457)

5. பொங்குதிரை" (நற். 35:1)

6. "நுரைபிதிர்ப் படுதிரை" (அகம். 270:5)

"மயங்குபிசிர் மல்குதிரை" (அகம். 250:1-2)

"வில்லெறி பஞ்சு போல மல்குதிரை

வளிபொரு வயங்குபிசிர் பொங்கும்

நளிகடல்" (நற்.299:7-9)

அலையின் செயல்கள்

கடற்கரையில் தோன்றும் மணற்குவியலை (Sandspit) எக்கர், சேர்ப்பு எனச் சங்கப் புலவர் வழங்குவர். இம் மணற் குவியல்கள் உருவாவதற்கான அடிப்படையான காரணங்களுள் ஒன்று கடலலை என்பர். (Preece and Wood, International System Learning corporation Limited,-Sea disturbance Scale, The New Universal Library, Vol.12 London, 1969 p.140) இச்சிந்தனை பண்டைத் தமிழர்களிடமும் தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. இதற்கு,

"எறிதிரை தொகுத்த எக்கர்" (நற். 221:6)

"கரைபொரு திரங்கும் கனையிரு முந்நீர்த்

திரையிடு மணல்" (மதுரைக். 234-235)

என வரும் சங்க இலக்கியத் தொடர்களே அரிய சான்றுகளாகும்.

நில அரிப்புக்கும் (Erosion) கடலலைகள் காரணமாக அமைகின்றன என்பதையும் சங்கப்புலவர்கள் எடுத்துக்காட்டி உள்ளனர் (அகம். 10:8-9; ஐங்குறு. 113:2; நற். 35:1; கலி. 132:1; 135:1-5).

ஓதங்கள்

ஓதமும் காரணமும்

கடலில் காலவரையறைக்கு உட்பட்டு ஏற்படும் கடல்மட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு ஓதங்கள் (Tides) என்று பெயர். இவற்றை வேலை ஏற்றங்கள் அல்லது கடல் ஏற்றங்கள் என்றும் வழங்குவர்.

ஓதங்களுக்கும் அடிப்படையான காரணங்களாக விளங்குவன ஞாயிறும் திங்களும். நாம் வாழும் புவி, ஞாயிறு, திங்கள் ஆகியவை ஒன்றையொன்று ஈர்க்கின்றன. ஈர்ப்புவிசை, கோள்களின் பொருண்மைக்கு நேர் விகிதத்திலும் அவற்றின் இடையே உள்ள தொலைவிற்கு எதிர் விகிதத்திலும் அமைந்துள்ளது. ஞாயிற்றின் பொருண்மை அதிகமாயினும், அது வெகு தொலைவில் இருப்பதால், அதனினும் பொருண்மையில் பெரிதும் குறைந்திருப்பினும் வெகு அண்மையில் இருக்கும் திங்களே, புவியில் உள்ள பொருள்களை ஈர்ப்பதில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது. ஆகவே, ஓதங்களுக்குக் காரணங்களாக விளங்கும் ஞாயிறு, திங்கள் ஆகிய இரண்டுள் திங்களே முதன்மையான காரணமாக அமைகின்றது. (கோ.இராமசாமி சமுத்திரவியல், பக்.114-133) இதனால்தான் நிறைமதி நாளிலும் மறைமதி நாளிலும் கடலில் ஓதங்கள் அளவில் மிக்கு விளங்குகின்றன. இதனை வாழ்நாளில் கண்டு அனுபவித்த பண்டைத் தமிழர்கள் திங்களுக்கும் ஓதங்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதைத் தெளிந்துள்ளனர்.

"திங்களும் திகழ்வான் ஏர்தரும்; இளநீர்ப்
பொங்குதிரைப் புணரியும் பாடோ வாதே;
ஓலிசிறந்து ஓதமும் பெயரும்" (நற். 335:1-3)

"உவவுத் திரையோதம்" (நற்.31:11)

".....பெருங்கடல்

இரவுத்தலை மண்டிலம் பெயர்ந்தென உரவுத்திரை

எறிவன போல வருஉம்" (நற்.375:6-8)

என்பன அவர்தம் தெளிவிற்குச் சான்றுகள்.

ஓதமும் பயனும்

ஆழம் குறைவான துறைமுகங்களில் அல்ல கழிகளில் அமைந்திருந்த துறைமுகங்களில் வாணிகக் கப்பல்கள் எளிதில் சென்று வர இவ்வோதங்கள் பெருந்துணையாக இருந்துள்ளன. இக்கூற்றுக்குச் சான்றுகளாக,

"வாலிதை எடுத்த வலிதரு வங்கம்

....

பெருங்கடல் குட்டத்துப் புலவுத்திரை யோதம்

இருங்கழி மருவிப் பாயப் பெரிதெழுந்து

உருகெழு பானாள் வருவன"

(மதுரைக். 536-542)

".... ..கழிய

ஓதமொடு பெயரும் துறைவன்"

(ஐங்குறு. 155:3-4)

என வரும் சங்க இலக்கிய அடிகளைக் கொள்ளலாம்.

மேலும், இவ்வோதங்கள், கடலில் வாழ் மீன்கள் கழிகளிலும் ஆறுகளிலும் புகுதற்குக் காரணங்களாக அமைந்துள்ளதை,

பெருங்கடல் ஓதம் போல" (அகம். 123:12-13)
என்னும் சங்கப் பாடல் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

கடல்வாழ் உயிரினங்கள்

கடலில் இடத்திற்கு தக-ஆழத்திற்குத் தக பல்வேறு உயிரினங்கள் வாழ்கின்றன. இன்னும் அவற்றை முழுமையாக அறிவியல் துணைகொண்டும் அறிய முடியவில்லை. அறிவியல் பெரிதும் வளராத இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழ் நாட்டில், புலவர்கள் தாம் அறிந்தவற்றுள் சில உண்மைகள் மட்டுமே இலக்கியங்களில் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் செய்திகளில், கடலில் வாழ் சுறாவும் இறாலும் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளன; இவற்றோடு பனைமீன், ஆமை இப்பி, சங்கு முதலியன பற்றிய சில குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றன.

சுறா

சங்க இலக்கியங்களில், சுறா இனத்து மீன்கள் பலவற்றுள் வாள் சுறா குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இஃது, தலைப் பகுதிகளில் நீண்ட கொம்பினைக் கொண்டிருக்கும்; அதில் இருபுறமும் கூரிய முட்கள் இருக்கும். இதனை 'Pristophorus saw shar k' என்பர். சங்க இலக்கியங்கள் இதனை எறிசுறா, கடுஞ்சுறா, கோட்சுறா, வயச் சுறா, வாள்வாய்ச் சுறவு எனப் பல்வேறு பெயர்களில் குறிப்பிடுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் பெருமீன் என வழங்கப்படுவதும் இச் சுறா மீன்களே என்பார் டாக்டர் தி.முத்து-கண்ணப்பர் அவர்கள். டாக்டர். தி.முத்துக்கண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், அதிபத்தர் பதிப்பகம், சென்னை-20. 1978 பக்.106-107)

வெப்பக் கடற்பகுதியில் வாழும் இந்த மீன் பற்றிச் சங்க இலக்கியம் கூறும் சில செய்திகள் வருமாறு: இம்மீன், கடலின் மேற்பரப்பில் காணப்படுவது (குறுந். 318:1); சில வேளைகளில் தானே கடற்கரையில் ஒதுங்கிவிடுவதும் உண்டு (அகம். 10:11); இது வலிமை மிக்கது (நற். 111:7); எதிரிகளைத் தன் கொம்பினால் தாக்கி வீழ்த்த வல்லது (குறுந்.269:3-4); மீன்பிடி வலைகளைத் தன் கொம்பினால் அறுத்துவிடும் (நற்.303:8-12). இச் சுறாவில் ஆண் இனத்தை ஏறு எனத் தொல்காப்பியம் (1540) குறிப்பிடுகின்றது.

இறால்

சுறாவை அடுத்து, சங்க இலக்கியங்களில் மிகுதியாகச் சுட்டப்படும் மீனினம் இறால். கடலில் ஆழம் அற்ற பகுதிகளில் கூட்டம் கூட்டமாக வாழும் இவ்வகை மீன்களைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியம் கூறும் செய்திகள் வருமாறு: இவை, இருப்பைப்பூவைப் போன்ற தலையை உடையவை (நற்.111:1-2); முற்றாத பசுமஞ்சல் கிழங்கின் புறத்தைப் போன்ற உடற்புறத்தை உடையவை (நற்.101:1-2); முட்கள் போன்ற காலினை உடையவை (குறுந்.109:1); பூட்டிய அம்பு விடுப்படத் தெறிக்கும் நான்போலத் துள்ளும் இயல்பினை உடையவை (அகம். 96:1-2); இவை அலைப்பரப்பிலே கூட்டம் கூட்டமாகக் காணப்படுபவை (அகம். 270:5).

பனைமீன்

வாய்வழியாகக் கடல் நீரைப் பனை உயரத்திற்குப் பீறிட்டு அடிக்கும் ஒருவகை மீன் இது. இம்மீன் மதுரைக்காஞ்சியில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

"பனைமீன் வழங்கும் வளைமேல் பரப்பு" (மதுரைக். 375) என்னும் அடியால், இம்மீன் கடலின் மேற்பரப்பில் வாழ்வது என அறிய முடிகின்றது.

ஆமை

கடற்கரை மணலைத் தோண்டிப் பெண் ஆமை முட்டை இடுவதும், அம்முட்டைகள் பொரிந்து குஞ்சுகளாக்கும் வரை ஆண் ஆமை அவற்றைக் காவல் காக்கும் என்ற செய்தியும் நப்பசலையார் பாடல்வழி (அகம். 160:3-8); அறிய முடிகிறது.

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் அறிந்திருந்த கடல் வாழ் உயிரினம் பற்றி செய்திகளுள் பொருண்மை கருதி ஒரு சிலவே புலவர் பெருமக்களால் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன எனக் கருதுவதில் தவறில்லை.

பிற செய்திகள்

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் கடலில் உள்ள மலைகளைப் பற்றியும் (திருமுரு.45), கடலில் தோன்றும் நீர்ச்சுழிகள் பற்றியும் (மதுரைக். 379; கலி. 140:25) அறிந்திருத்தல்கூடும் என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்களில் ஒரு சில குறிப்புகளே கிடைக்கின்றன; விரிவான விளக்கங்கள் இல்லை.

"நிலம் பெயரினும்" (புறம். 3:14), "நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும்" (புறம் 34:5-6) என வரும் தொடர்களுக்கும் இன்று வளர்ந்து வரும் 'நிலம் புடைபெயர் கொள்கை' (Plate tectonics theory) (Scientific American, Ibid., pp.24-25)-க்கும் ஏதேனும் சிந்தனை ஒப்புமை இருத்தல் கூடுமோ எனத் துணிய இயலவில்லை.

முடிவுரை

இதுவரை கூறியவற்றால், இன்றுபோல் அறிவியலில் பெருவளர்ச்சி பெறாத இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட காலத்தே வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள், இன்று வளர்ந்துவரும் ஆழ்கடல் ஆய்வுகள் தரும் முடிவுகளோடு ஒத்து அமையும் ஒருசில கருத்துக்களை கருதி இருந்தனர் என்பது தெளிவு. அவற்றுள், எவை எவை அளவைகளான் அறியப்பட்டவை எவை எவை அனுபவத்தான் அறியப்பட்டவை, எனப் பிரிதறிய இயலவில்லை. எனினும், பெரும்பான்மையும் அனுபவத்தால் பெற்ற சிந்தனை ஆகலாம். இவ்வகையில் ஆய்வுகள் மேலும் தொடரின் பண்டைத் தமிழரின் ஆழ்கடல் சிந்தனைகள் பற்றிய பல உண்மைகள் புலனாகலாம்...

தமிழ் இலக்கியத்தில் அறிவியல் கருத்துகள்

-பேராசிரியர் கொண்டல் ச. மகாதேவன், பி.எஸ்.,

இயற்கை பற்றிய உண்மைகளையும் முறைமைகளையும் வகைப்படுத்தி ஆய்வதனையே அறிவியல் என அழைக்கின்றோம். தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்த மக்களும் இத்துறையில் உலகம் வியக்கும் வகையில் முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்தனர் என்பதனை நம்மிடையே உள்ள இலக்கியங்கள் தெள்ளத் தெளிய எடுத்துக் காட்டுகின்றன. கரிகாலன் காலத்தில் ஒரு கல்லணையும், இராசராசன் காலத்தில் ஒரு பெரிய கோயிலும் எழவேண்டுமானால் எந்த அளவிற்கு நம் நாட்டுப் பழம்பெரும் அறிஞர்கள் அறிவியல் பற்றிப் பழங்கால முதல் எண்ணி வந்திருக்கவேண்டும் என்பதை ஏனோ நாம் நினைத்தும் பாராமல் காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கின்றோம்!

அறிவியல் அயல்நாட்டுச் சரக்கா?

இன்று தமிழில் அறிவியல் நூல்கள் மிகுதியாக வெளிவந்துள்ளன என ஆறுதலடைகிறோம். ஆனால் அவற்றில் பெரும்பகுதி வெறும் மொழிபெயர்ப்பு என்ற அளவிலேயே உள்ளன. அந் நூல்களும் அறிவியற் கலையினை முற்றிலும் அயல்நாட்டுச் சரக்கு என்ற அளவிலேயே அறிமுகப்படுத்துகின்றன. 'மேற்கத்திய நாடுகளின் தொடர்பு தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்ட பின்பே விஞ்ஞானம் இங்கே தலைகாட்டத் தொடங்கிற்று' என்று பேசுகிறவர்களையும் நாம் பார்க்கின்றோம். தமிழ் மண்ணில் அறிவியல் பயிர் தழைக்குமா என்று அய்யுற்றுக் குழம்பிக்கொண்டிருக்கும் நாம் இன்று நம் நாட்டு அறிவியலார்களாகிய ஜே.சி. போசு, சி. வி. இராமன், பிரபுல சந்திராப், ஹோமிபாபா, விக்கிரம் சாராபாய் போன்றவர்களை நம் நாட்டு மக்களுக்கு இன்று எப்படி அறிமுகப்படுத்துவதெனத் தெரியாமல் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்! இந் நிலையில் அறிவியல் உண்மைகளை ஆங்காங்குப் பெய்து இலக்கியத்தைப் படைத்தருளிய தமிழ்ச்சான்றோர்களை நாம் இன்றுவரை அறியாமல் இருப்பதில் வியப்பதற்கொன்றுமில்லையன்றோ? குழந்தைகளுக்காக எழுதப்படும் இன்றைய அறிவியல் ஏடுகளில் அறிவியலில் முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்த நம் நாட்டுப் பெரியார்களின் கருத்துகளைச் சிறிதேனும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் நிலை நாடு விடுதலை பெற்று முப்பத்துமூன்று ஆண்டுகளான பின்னரும் கூட ஏற்படவில்லை.

நீர்ப்பொருளின் சுருங்கா இயல்பு

இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டிலே பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் முன்னிலையில் சென்னைக் கடற்கரையில் அவ்வையாருக்குச் சிலையெடுத்தபோது 'அவ்வையாருக்கும் ஆழ்கடலுக்கும்' உள்ள தொடர்பினையும் உணரத் தவறிவிட்டோம். பொதுவாக நாம் உலகில் காணும் பொருள்களை, அவை காணப்படும் உருவ நிலைக்கு ஏற்பத் தீன்பொருள், நீர்ப்பொருள், வளிப்பொருள் எனப்பொருளையும் அழுத்தம் கொடுத்து அளவில் சுருங்கும்படி செய்யலாம். ஆனால், எவ்வளவுதான் அழுத்தி அளந்தாலும் ஒரு படிப்பாலையோ, நீரையோ முக்கால் படியாகக் குறைத்து அளந்து காட்ட முடியாது! நீர்ப்பொருள்களின் இச் சுருங்காவிடப்பினைக் (Non Compressibility of liquids) கண்டுபிடித்து உலகுக்கு உணர்த்தியவர் 17 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருந்த பாஸ்கல் (Pascal) என நம் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் உரைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. நீர்ப்பொருளை அழுத்திச் சுருக்க முடியாது என்னும் உண்மையைப் பாஸ்கல் பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ்ப் பாட்டி அவ்வையார் கூறிச் சென்றிருக்கிறார் என்ற உண்மையைப் பாடநூல்களில் இடம் பெறச் செய்திருந்தால் 'அவ்வையாருக்குக் கடற்கரையிலே என்ன வேலை?' என்று எவரும் கேட்டிருக்கமாட்டார்!

இயல்பாக நிகழ்ந்து வருகின்ற ஒரு முறைமையினை எவரும் எளிதில் மாற்றிவிட முடியாது என்ற உண்மையை வலியுறுத்த விரும்பிய அவர், நீர்ப்பொருளின் இந்தச் சுருங்கா இயல்பினை உவமையாகக் கொண்டு,

"ஆழ அமுக்கி முகக்கிலும் ஆழ்கடல்நீர்
நாழி முகவாது நால்நாழி-தோழி
நிதியும் கணவனும் நேர்ப்படினும் தத்தம்
விதியின் பயனே பயன்"

என்னும் வெண்பாவால் வெளியாரும் வியந்து பாராட்டும் வகையில் வெளியிடுகின்றார். இங்கு 'ஆழ்கடல் நீர்', 'ஆழ அமுக்குதல்' ஆகிய தொடர்கள் அறிவியல் நுட்பம் வாய்ந்தவை. நீருக்கு இயல்பாகவே அழுத்தம் உண்டு. நாம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஆழத்தில் அமிழ்ந்து செல்கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அது மிகுதியாக நம்மை அழுத்தும். அஃதாவது ஆழத்தைப் பொறுத்து அழுத்தம் அதிகமாகும். இவ்வுண்மையினையும் பாஸ்கலே கண்டு கூறியதாக அயல்மொழி ஏடுகள் பேசுகின்றன. இங்கு அவ்வையாரின் 'ஆழ்கடல் நீர்', 'ஆழ அமுக்கி முகக்கிலும்' என்னும் தொடர்கள் 'ஆழத்தைப் பொறுத்து அழுத்தம் மிகுகின்றது' என்னும் உண்மையை நன்கு குறிப்பிட்டுக் காட்டுகின்றனவல்லவோ? இன்று ஆழ்கடல் சோதனையை (Deep Sea Experiment) வெற்றியுடன் முடித்துக் கொலுன்றித் திரும்பி வரும் அவ்வையாரைச் சென்னைக் கடற்கரையிலே கண் குளிரக் காண்கின்றோம்! அறிவியல் பெண்மணி ஒருவரின் பெயரைக் கூறுக என்னக் கேட்டால், இனி, 'மாடம் கியூரி' என்றதான் சொல்ல வேண்டும் என்பதில்லை; அவ்வையார் என்றும் பெருமையுடன் கூறலாம்.

ஊசலில் நீலமும் காலமும்

கோவிலில் தொங்கிய விளக்கிலே காலம் ஏறி அமர்ந்து ஊசலாடுவதைக் கல்லியோ கண்டார். ஆடுகின்ற விளக்கின் ஒவ்வோர் அசையும் (Oscillation) ஒரே அளவு காலத்தை எடுத்துக்கொள்வதை உணர்ந்தார். ஆலயத்திலிருந்து அறிவியற் செல்வம் பெற்று வீடு திரும்பிய அவர் பல சோதனைகள் செய்து நீளம் மிகுந்த பொருள்கள் மெல்ல அசைந்தாடுவதையும், நீளம் குறைவாக உள்ள பொருள்கள் விரைந்து அசைந்தாடுவதையும் கண்டு பிடித்தார். இந்த அடிப்படையில் எழுந்தவைதாம் இன்று நம் கடிகார முள்ளின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்தியபடி அசைந்தாடக்கொண்டிருக்கும் ஊசலிகள். கடிகார முள் விரைந்து நகர வேண்டுமானால் ஊசலியினைத் திருகி மேலே ஏற்றி அதன் நீளத்தைக் குறைக்கின்றோம். கடிகாரம் மெல்லச் செல்ல வேண்டுமானால் திருகாணியைத் தளர்த்தி இறக்கி ஊசலியின் நீளத்தை அதிகப்படுத்துகிறோம். நீளத்திற்கும் காலத்திற்கும் உள்ள இந்தத் தொடர்பைத் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்திருந்த ஒரு தமிழ்ப் புலவரும் அறிந்திருந்தார் என்பதை இன்று உலகம் அறியுமா?

கல்லியோ கோவிலில் ஆடிய விளக்கைக்கொண்டு வெளியிட்ட அதே இயற்கை முறைமையை வீட்டில் ஆடிய ஊஞ்சலிலும், மகளிர் காதில் தொங்கிய குழையிலும் கண்டு வெளிநாட்டவரும் வியக்கும் வண்ணம் திறமான புலமையுடன் வெளியிட்டார் சிவஞான முனிவர். ஆம். நீண்டு தொங்கும் ஓர் ஊஞ்சலிலே தென்குளத்துாரில் எழுந்தருளிய அமுதாம்பிகையை அமர்த்தி அலைமகளையும் கலைமகளையும் இருபக்கம் நிறுத்திக் கைகளால் அவ்ஊஞ்சலை அசைத்தாட்டச் செய்கிறார். ஊசலிக்கு இன்று விளக்கம் தருகின்றவர் 'மெல்லிய இழையில் தொங்கும் ஒரு பளுவான குண்டு' (A heavy bob suspended by a fine thread) என்கின்றனர். அமுதாம்பிகை மலைமகளின் மாற்றுருவம்! மலையிலும் மாணப்பளுவான பொருளும் உலகில் உண்டோ? எனவே, அமுதாம்பிகை அமர்ந்திருக்கும் அவ்ஊசல் இலக்கணத்தோடு கூடிய நல்லூசலாக இருக்கிறது! ஆனால், அதைவிட விரைந்து அசைந்த ஆடுகிறது மற்றோர் ஊஞ்சல். அந்த ஊஞ்சல் நீளத்தில் குறைந்தது. அதுவே அமுதாம்பிகையின் காதில் தொங்கும் குழை! அந்தச் சிறிய குழைபோல அந்த ஊஞ்சலும் விரைந்து ஆட வேண்டும் என்று விரும்பிய அலைமகளும் கலைமகளும் ஊஞ்சலைத் தம் கையால் 'வலித்து வலித்து' ஆட்டிப் பார்த்தனர். ஆனால், வேகம் மிகுந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்களின் அறியாமையைக் கண்டு அமுதாம்பிகை சிரித்தாள். தாமரைப் பெண்கள் இருவரும் நாணத்தால் முகங்கவிழ்ந்தனர்! அமுதாம்பிகை ஞால முழுவதும் ஒருங்கீற்ற நங்கை; இயற்கைச் சட்டங்களெல்லாம் அவளுக்குத்தானே தெரியும்? அலைமகளென்ன, கலைமகளென்ன, அவர்தம் கணவன்மாராகிய திருமாலும் பிரமதேவனுமே வந்து ஆட்டினாலும் ஊஞ்சலின் நீளம் குறைந்தாலொழிய அதன் வேகத்தில் விரைவு காண முடியாதே! அறிவியல் கருத்துகளைத் தாங்கி மீளும் அவர் பாடல் வருமாறு:

"திங்களொளி காட்டுமுக மீதுலவு நாட்டச்
செழுங் கயல்உதைந் தூக்கலால்
செம்பொன் இழைத்தமக ரக்குழை களும் செவிச்
செங்ககை ஊச லாடப்

பங்கய இருங்கைமட மாதர்அது நோக்கி 'இரு
பாயும் கயல்குலம் அசைக்கும் அவ் ஊசலின்
பாய்ந்திலது இவ்ஊசல்' எனநீள்
அங்கையின் வலித்துநனி
ஆட்டுதொறும் நின் வாய்
அரும்புநகை நிலவெழிலினுக்கு
ஆங்கவர் முகத்திங்கள் சாயப் புராணமறை
ஆகமம் அளந்து அறிவரும்
புங்கவன் மருங்குவடி கொண்ட அமு தாம்பிகை
பொன்னு சல்ஆடி யருளே!
பூரண மதிக்குஅருள் புரிந்த கமலாகரீ
பொன்னுசல் ஆடி யருளே!"

ஒளியும் உருவமும்

ஒளிக்கதிர்களைக் கோட்டம் (Refraction) அடையச் செய்வதால் தொலைவில் உள்ள பொருள்களை அண்மையில் வந்து தோன்
றச் செய்யலாம் என்று கண்டவர் கலீலியோ எனச் சொல்கிறோம். ஒருநாள் வீட்டின் மேல் மாடத்தில் இருந்தபடி கலீலியோ த
மது மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றித் துடைத்துத் தூசி போய்விட்டதா என அறிவதற்காக ஒளிவரும் வழியில் உயர்த்திப் பி
டித்துப் பார்த்தார். அது இரண்டாக மடிக்கும் அமைப்புடன் கூடிய கண்ணாடி ஆனதால் அவர் மடித்து வைத்திருந்த நிலையி
ல் அதன் ஒரு வில்லை (lens) மற்றொரு வில்லைக்கு நேராகப் பொருந்தியிருந்தது. என்ன விந்தை! தொலைவில் உள்ள ஒரு
கோபுரத்தின் உருவம் அருகே வந்து அவர் கண்ணாடியில் சிறியதாகத் தெரிந்தது! இணைந்துள்ள ஒரு கண்ணாடி வில்லைக
ளுக்குத் தொலைவிலுள்ள பொருளை அருகில் கொணர்ந்து காட்டும் ஆற்றல் இருப்பதை அறிந்துகொண்டார்! உடனே ஈயக்
குழாய் ஒன்றின் இரு கோடியிலும் இரு கண்ணாடி வில்லைகளைப் பொருத்தித் தமது தொலைநோக்குக் கருவியை (Telescope)
உருவாக்கி விண்ணியல் கலை வரலாற்றில் பெரும் புரட்சியைச் செய்து விட்டார்!

கலீலியோ கண்ட இதே காட்சியை வீட்டுமேல் மாடமும், மூக்குக் கண்ணாடியும் இல்லாமல் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலே
ஒரு தமிழன் கண்டு கூறியுள்ளான்! வள்ளுவரின் குறட்பாக்கள் ஞாலமுற்றிலுமுள்ள பெரும் பொருள்களையெல்லாம் தம்மகத்
தே கொண்டு காட்டுகின்றன. இதற்கு உவமை தேடித் தன் வீட்டை விடுத்து நெடுந்தொலைவு சென்றான் ஒரு தமிழன். வழி
யிலே சிறியதொரு புல்; அதன் தலைமீது தினையினும் சிறிதான ஒரு பனித் துளி; நெடுந் தொலைவிலே ஒரு பனைமரம் வா
னுற ஓங்கி வளம்பெற்று வளர்ந்து நிற்கின்றது. என்ன வியப்பு! தொலைவிலுள்ள அந்தப் பெரிய பனைமரத்தின் உருவம் அவ்
வளவு அருமையாக அந்தச் சிறிய பனித்துளியிலே தெரிகிறதே! இந்த அரிய காட்சியினையே வள்ளுவரின் குறளைப் பெரு
மைப்படுத்தும் உவமையாகத் தேர்ந்தான் அத்தமிழன்!

"தினையளவு போதாச் சிறுபுல் நீர் நீண்ட
பனையளவு காட்டும் படித்தால்-மனையளகு
வள்ளைக்கு உறங்கும் வளநாட வள்ளுவனார்
வெள்ளைக் குறட்பா விரி"

அறிவியல் அச்சில் வார்த்தெடுத்த வள்ளுவரின் குறட்பாக்களை அறிவியல் உவமை தந்து பாராட்டும் கபிலரின் இப் பாடல்
திருவள்ளுவமாலையில் இடம் பெற்று மணம் வீசுவதை அறிவோம்.

பறத்தல் பற்றிய ஆராய்ச்சி

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையில் மேல்நாட்டினர் பறவைகளின் எலும்புக் கூட்டில் இடம் பெற்றுள்ள காற்று உடல் வெப்ப
த்தால் விரிந்து இலேசாவதால் பறவைகள் காற்றிலே மிதக்கின்றன என்று அஞ்ஞானம் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் காண்கின்றோ
ம்! ஆனால் 9ஆம் நூற்றாண்டிலேயே பறவைகள் காற்றைவிடக் கனமானவை என்றும், அவை சிறகசைத்து உந்தி எழுவதா
லேயே பறக்க முடிகின்றது என்றும் கண்டு தாம் படைத்த 'மயில் பொறியினையும் காற்றினும் கனமான கருவியாக (Heavier th
an air device) அமைத்துப்

"பண்தவழ் விரலின் பாவை
பொறிவலம் திரிப்பப் பொங்கி
விண்தவழ் மேகம் போழ்ந்து
விகம்பிடைப் பறக்கும் வெய்ய
புண்தவழ் வேல்கண் பாவை
பொறிஇடம் திரிப்பத் தோகை
கண்டவர் மருள வீழ்ந்து
கால்குவித்து இருக்கும் அன்றே"

என நம்மைத் தெளிவித்துச் செல்கிறார்.

அளத்தல் அறிவியலின் அடிப்படை

பொதுவாக இயற்பியல் துறையில் பருப்பொருள்களையென்றி ஒலி, ஒளி, வெப்பம் போன்ற பல்வேறு ஆற்றல்களையும் ஆய்கி
ன்றோம். பருப்பொருள்களின் பண்புகளை அறிந்து ஏற்ற வகையில் கோட்பாடுகளை வகுக்க முதலில் அளவீடுகள் செய்ய வே
வண்டுவது இன்றியமையாததாகும். எனவேதான். இயற்பியலை அளப்பது பற்றிய அறிவியல் (Science of measurement) என்று
அழைக்கின்றோம். பொதுவாக நீள அகல உயரங்களை அளப்பதற்கு நீட்டியளக்கும் கோலை அலகாகக் (Unit) கொண்டு செ
யல்படுகின்றோம். ஒரு காலத்தில் நாட்டுக்கு நாடு, ஊருக்கு ஊர் அலகுகள் வேறுபட்டிருந்தன. அடி என்பது ஆங்கில மன்ன
னின் பாதத்தைக் குறிப்பதாக அந்நாட்டு மக்கள் கருதினர். 'எறும்பும் தன் கையால் எட்டுச் சாண்' என்னும் பழமொழியையும்
நாம் அறிவோம்! அவ்வளவு ஏன்? 'மூன்றடி மண்' என்பதற்கு மகாபலி மன்னன் கொண்ட மதிப்பீட்டிற்கும் மகாவிஷ்ணு கொ
ண்ட மதிப்பீட்டிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டையும் நாம் அறிவோம்! எனவேதான் வள்ளுவரும் அளக்க விரும்பிய இடங்களிலெ
ல்லாம் நிலையாக வரையறுக்கப்பட்ட நீட்டி அளப்பதொரு கோலையே கையாளுகின்றார். ஆம்,

"கேட்டினும் உண்டோர் உறுதி கிளைஞரை
நீட்டி அளப்பதோர் கோல்"

கேடும் ஒருவனுக்கு நன்மையாகவே முடியும். அவனது நண்பரின் இயல்புகளை நீட்டியளந்து மதிப்பீடு செய்வதற்கு அதனினு

ம் சிறந்ததொரு அளவுகோல் இருக்க முடியாதன்றோ? சாதாரண அளவுகோலால் 1/10 அங்குலம் அல்லது சென்டிமீட்டருக்குத் திருத்தமாகத்தான் அளக்க முடியும். இதனினும் சிறு அளவிற்குத் திருத்தமாக அளக்கவேண்டுமானால் 'வர்னியர் காலிபர்ஸ்' போன்ற நுட்ப அளவுகோலைப் பயன்படுத்துகின்றோம். 'அளவு கோலில் நுட்பம் இன்றியமையாதது' என்ற அறிவியல் கருத்தே தாட்டத்தே,

"நுண்ணியம் என்பார் அளக்கும்கோல் காணுங்கால்
கண்ணல்லத இல்லை பிற"

என்னும் குறளில் கண்டு சுவைக்கின்றோம். ஆம், கண்களே ஒருவரைத் துல்லியமாக அளந்து காட்டும் 'நுட்ப அளவுகோல்'!

நீளத்தையும் அகலத்தையும் பெருக்கப் பரப்புக் கிடைக்கின்றது. இந்தப் பரப்பை அளப்பதே சதுர அளவு; சதுர அடி, அல்லது சதுர சென்டிமீட்டரை அலகாகக் கொண்டு இன்று நாம் பரப்பை அளக்கின்றோம். இன்பம், துன்பம், காமம் ஆகியவற்றை அளவறிந்து பரவச் செய்து அவற்றை அளந்து கூறுவதற்குப் 'பரப்பு அலகாக' வள்ளுவர் கடலையே கைக்கொள்ளும் அழகினை,

"கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேறாப்
பெண்ணின் பெருந்தக்கது இல்"

"இன்பம் கடல்மற்று காமம் அஃதடுங்கால்
துன்பம் அதனிற் பெரிது"

என்னும் குறட்பாக்களில் காண்கின்றோம். ஆம்; கடலின் பரப்பின் முன்னர் அதன் ஆழம் பொருளற்றுச் சுருங்கிவிடுவதால் கடலை நீள அகலங்களை மட்டும் கொண்ட ஈரளவுப் பொருளாகவே (Two dimension object) கொண்டு 'பரவை' எனப்பெயரிட்டு அழைக்கின்றோம்!

நீள அகலத்தோடு உயரத்தையும் பெருக்கினால் கன அளவு கிடைக்கும். குன்றிமணியிலிருந்து குன்றுவரை, தினையிலிருந்து பனைவரை இந்தக் கன அளவைக் கொண்டிருப்பதை நாம் அறிவோம். வள்ளுவரும் சிறிய, பெரிய கன அளவுகளை அளக்க முறையே குன்றிமணியையும் குன்றையும் அல்லது தினையையும் பனையையும் அலகுகளாகக்கொண்டு செயல்படும் அருமையினை,

"குன்றின் அனையாரும் குன்றுவர் குன்றுவ
குன்றி அனைய செயின்"

"தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்தெரி வார்"

என்னும் குறட்பாக்களில் காணலாம். ஒரு பொருளின் கனத்தில் இருந்து உயரம் முற்றிலும் நீங்கினால் அது பரந்து பரந்து விரிந்து மறைவது தவிர அதற்கு வழியே இல்லை.

எடை நுட்பமும் இடை நுட்பமும் இன்று ஒரு கிலோ பஞ்சம், ஒரு கிலோ இரும்பும் ஒப்ப வைத்துப் பார்த்தால் எது கனமாக இருக்கும் எனக்கேட்டால் இரும்பே கனமாக இருக்கும் என்று விடை தருவர்கள் பலராக உள்ளனர்! இவ்வாறே உயரத்திலிருந்து வீழும் இரு பொருள்களில் எடை மிகுந்தது வேகமாகவும், எடை குறைந்தது தாமதமாகவும் வந்து பூமியில் வீழும் என்று பலர் ஒரு காலத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் எல்லாப் பொருள்களையும் பூமி ஒரே தன்மையில் இழுக்கின்றது என்ற உண்மையை ஏனோ உணர்வதில்லை! கலீலியோ பைசா நகரத்தின் சாய்ந்த கோபுரத்தில் ஏறி ஒரு பவுண்டு, நூறு பவுண்டு எடையுள்ள இரு குண்டுகளை ஒரே சமயத்தில் விடுவித்து வீழச் செய்து அவை இரண்டும் ஒரே காலத்தில் பூமியை வந்து தொடுவதை நிறுவிக்காட்டினார். நம் வள்ளுவரோ சாய்ந்த கோபுரமும் இரும்புக்குண்டுகளும் இல்லாமல், எப்பொருளும் பூமி நோக்கி வீழ்ந்துகொண்டிருப்பதால் பொருள் அனைத்துக்கும் எடை உண்டு என்பதை இன்றைய அறிவியலாரும் பாராட்டும் வகையில் இரு சோதனை வழி நிறுவிக்க காட்டுகின்றார். நுட்பமான ஒரு பொருளின் எடையைக் காண இருவேறு முறைகளை நாம் கையாளலாம். சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல் நுட்பம் குறைந்தாக இருந்துவிட்டால் ஒரு தனிப்பொருளின் எடையைக் காண முதலில் அதனை யொத்த பல பொருள்களின் கூட்டு எடையைக் கண்டு பின்னர் பொருள்களின் எண்ணிக்கையினால் அதனை வகுத்துத் தனிப்பொருளின் எடையைக் காணவேண்டும். இன்றும் சோதனைக்கூடங்களில் ஓர் ஈயக்குண்டின் எடையைக் காண நூறு ஈயக் குண்டுகளின் கூட்டு எடையைக் கண்டு அதனை நூறால் வகுத்து ஒரு குண்டின் சராசரி எடையைக் காண்கிறோம். வள்ளுவரும் ஒரு மயிற் பீலியின் எடையை உணர்த்தி வலியுறுத்த இம்முறையைக் கையாளுகிறார். கருங்கற்களையும் கலங்காமல் ஏற்றிச் செல்லும் ஒரு வண்டியில் அளவுக்கு அதிகமான மயில் பீலிகளை ஏற்றி அவற்றின் கூட்டு எடையைக் கொண்டு வண்டியின் அச்சையே முறித்துக் காட்டுகிறார்.

"பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின்"

என்னும் குறள் மயில் பீலியின் எடை ஆற்றலை விளக்குகின்றது.

நுட்பமான சீர்கோல் இருந்துவிட்டால் நுட்பமான ஒரு பொருளின் எடையை நேரடியாக உணரலாம். பல பொருள்கள் வேண்டுமதில்லை. அனிச்சப்பூ மிகவும் மென்மையானது. அது மோப்பக்குழைந்துவிடும் என்பதை நாம் அறிவோம். அதுவே எடை காணவேண்டிய பொருள்! அனிச்சத்தினும் 'மென்னீரன்' ஒரு பெண். அவளுடைய மின்னிடை நுட்பத்தைச் சொல்ல வேண்டுமதில்லை! அதுவே சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்! பாவம், அந்தப் பெண் அனிச்சப் பூ ஒன்றைக் காம்பு களையாமல் தலையில் சூடிவிட்டாள். அதன் விளைவு, அந்தோ அவள் இடை முறிந்தது! பறைகள் நல்லனவாக இனி அவளுக்கு ஒலிக்கப் போவதில்லை!! ஆம்,

"அனிச்சப்பூக் கால்களையாள் பெய்தாள் நுகப்பிற்கு
நல்ல படாஅ பறை."

இனியும் அனிச்சப்பூவின் காம்பிற்கு எடை இல்லை என்று யாரோ சொல்வார்? கலீலியோவின் இரும்புக் குண்டும், வள்ளுவரி

ன் அளிச்சப் பூக்காம்பும் பைசா நகரத்துக் கோபுரத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டால் அவை இரண்டும் ஒரே வேகத்தில், ஒரே காலத்தில் வந்து பூமியைத் தொடும்.

உயரமும் ஆற்றலும்

ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பொருளுக்கு வழியில் உள்ள தடையை மோதிக் தள்ளும் ஆற்றல் உண்டு என்பதை நாம் கண்ணால் காண்கின்றோம். அதனை இயக்கவிசை (Kinetic energy) என்கின்றோம். ஆனால், நிலையில் திரியாது நின்றுகொண்டிருக்கும் பொருளுக்கு ஆற்றல் உண்டா? உயரத்தில் தேங்கியுள்ள நீர் புவிக்கவர்ச்சியின் ஆற்றலால் வீழ்ந்து செயலாற்றுவதை அறிகின்றோம். ஒரு பாறைத் துண்டு தரையில் கிடந்தால் யாரும் அதுபற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. ஆனால், அதே கல் சற்று உயரத்தில் ஒரு சுவரின்மேல் இருந்தால் நாம் சற்று உயரத்தில் ஒரு சுவரின்மேல் இருந்தால் நாம் சற்று எச்சரிக்கையுடன் அதை நோக்குகின்றோம்! இனி உயர்ந்த மலைமுகடுகளில் நின்றுகொண்டிருக்கும் கல்லுருண்டகளைப்பற்றி நாம் என்ன நினைப்பது? அவை தம் எடைக்கும், புவிக்கவர்ச்சிக்கும், உயரத்திற்கும் ஏற்ப ஆற்றலைப் பெற்று அடக்கி வைத்திருக்கின்றன. அக்கற்கள் நிலையில் திரியாது நின்று கொண்டிருக்கும் வரையில் எவர்க்கும் இன்னல் இல்லை. சிறிது நிலைபெயர்ந்தாலோ? நிகழ்ச்சி கணநேரம் மட்டுமே நீடித்தாலும் விளைவு சொல்லவும் முடியாது அளவிற்கு மிகுதியாகிவிடும். உயரத்தில் இருக்கும் பொருள்கள் தம்முள் தேக்கி வைத்திருக்கும் ஆற்றலை 'உள்ளாற்றல்' (Potential energy) என்கிறோம். வள்ளுவர் குன்றின்மீது நிற்கும் கல்லுருண்டகளைக் கண்டு கண்டு பழகியவர். அவற்றின் ஆற்றலையும் உணர்ந்தவர். எனவேதான் குணக் குன்றில்மேல் நிற்கும் பெரியோர்கள் நிலைமாறிச் சினந்தால் அச்சினம் கணப்பொழுதே நிற்குமாயினும் அதைத் தடுத்துக் காத்தல் இயலாது என்பதை.

"குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும் காத்தல் அரிது"

என்னும் குறட்பாவினால் உருவகப்படுத்திக் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒளியும் ஒலியும்

உள்ளத்தில் மிகும் உணர்ச்சிகளை முகம் அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் எடுத்துக்காட்டும். உள்ளத்தில் எழும் கருத்துகள் கண்களால் ஒளியாகவும் வாயால் ஒலியாகவும் வெளிப்படுகின்றன. ஒளியும் ஒலியும் அலைகளாக அசைந்து பரவினாலும் அவற்றிடையே வேற்றுமைகள் மிகுதியாக உள்ளன. வள்ளுவர் ஒளியையும் ஒலியையும் நுட்பமாக வேறுபடுத்தி ஒரு கோட்பாட்டைத் (Theory) துணிந்து கூறி விட்டார்.

"கண்ணோடு கண்ணிணை நோக்குஓக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல்"

என்பதே அது. இந்தக் கோட்பாட்டைச் சோதனை வழிநிறுவ முற்பட்ட பேரறிஞர்களையும் பின்னாளில் காண்கின்றோம். இதற்கெனச் சாத்தானார் கண்ணுக்கு வழியும், காதுக்குத் திரையும் கொண்டதொரு சோதனைக் கூடத்தையே உருவாக்கிவிட்டார்! மணிமேகலையையும் உதயகுமாரனையும் பிரித்து வைக்க இருவருக்கும் இடையில் அவர் எழுப்பிய புதுமைச் சுவர் ஒளிக் குவழிவிடும்; ஆனால் ஒலியைத் தடுத்து நிறுத்திவிடும். ஆம்; அச் சோதனைக்கூடம்,

"விளிப்பறை போகா மெய்புறத் திடுஉம்
பளிக்கறை மண்டபம்!"

உதயகுமாரன் மணிமேகலையைப் பார்த்தான். மணிமேகலை உதயகுமாரனைப் பார்த்தாள். ஆனால் உதயகுமாரன் பேசிய ஆர்வ மொழிகள் மணிமேகலையின் செவிகளைச் சேரவில்லை. மணிமேகலை பேசியிருந்தாலும் உதயகுமாரன் கேட்டிருக்க மாட்டான்; கண்ணும் கண்ணும் உறவாடின. வாய்ச்சொற்கள் பயன்றும் போகும்படி பளிங்குச்சுவர் வழி அடைத்துவிட்டது. சோதனையின் முடிவு வள்ளுவருக்கு வெற்றியைத் தேடித் தந்தது. வாய்ச்சொல் பயன்றும் போன நிலையிலும், மணிமேகலைக் காதல் வளரவே செய்தது. வள்ளுவர் கோட்பாடு தக்க சோதனைவழி அறிவியல் அடிப்படையில் நிறுவப்பட்டுவிட்டது. இனி கம்பர் போன்ற பிற்காலத்தோர்,

"அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினான்"
"இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தினார்"

என்று எளிதில் சொல்லிச் செல்லலாம்.

மறைக்கும் திங்களும் மறையும் திங்களும் தலைவி ஒருத்தி தலைவனைச் சென்று கண்டாள் என்ற செய்தி ஊர் முழுவதும் அலராகப் பரவிவிட்டது. இக்கொடுமையை எதிர்த்து மொழியும் தலைவி,

"கண்டது மன்னும் ஒருநாள் அலர்மன்னும்
திங்களைப் பாம்புகொண் டற்று"

எனக் கூறியதோடு வள்ளுவர் பேசுகிறார். இங்கு வள்ளுவர், ஞாயிற்றைப் பாம்பு கொண்டற்று, என்று பேசாமல் 'திங்கள் பாம்பு கொண்டற்று' என்று ஏன் பேசுகிறார் என்பதற்கு மணக்குடவரோ, பரிமேலழகரோ, மற்ற உரையாசிரியர்களோ விளக்கம் கூறியிருந்தால் மிகவும் நன்றாக இருந்திருக்கும். வள்ளுவர் ஞாயிற்றின் மறைவையும் (Solareclipse) ஆய்ந்திருக்கின்றார். திங்கள் மறைவையும் (Lunar eclipse) ஆய்ந்திருக்கின்றார். இரண்டிற்கும் உள்ள அடிப்படை வேறுபாட்டையும் அறிந்திருக்கின்றார்.

ஞாயிற்றை நம் பார்வையிலிருந்து தன்னொளி அற்ற திங்களுருண்டைக் குறுக்கிட்டு மறைப்பதால் ஞாயிற்று மறைவு ஏற்படுகிறது. ஆனால், பூமியின் நிழலில் திங்கள் அகப்பட்டுக் கொண்டு இருளுவதால் திங்கள் மறைவு ஏற்படுகிறது. எனவே, ஞாயிறு திங்கள் வழியாக வரும் மேற்கோட்டில் இருப்பவர்க்கு மட்டுமே ஞாயிற்று மறைவு புலப்படும். பூமியின் மற்ற இடங்களில் உள்ளவர்கள் ஞாயிற்று மறைவை - ஞாயிற்றைப் பாம்பு கொள்வதை - காண முடியாது. சென்னையில் இருப்பவர் ஞாயிற்று மறைவை காணும்போது கல்கத்தாவிலோ கன்னியாகுமரியிலோ இருப்பவர்கள் அதனைக் காணமுடியாமலும் இருக்கலாம்! ஆனால் திங்கள் மறைவின்போதோ, நிலைமை முற்றிலும் வேறாக உள்ளது. திங்கள் மீது பூமியின் நிழல் படவதை-திங்கள் பாம்பு கொள்வதை-பூமியிலிருந்தபடி திங்களைக் காணும் வாய்ப்புடைய அவ்வளவு பேராலும் காணமுடிகிறது! வேறு வார்த்தைகளில் விளக்க வேண்டுமானால் ஞாயிற்றைக் கண்விழித்துக் கண்டுகொண்டிருக்கும் உலகத்தின் பகுதியிலுள்ள அவ்வளவு பேரு

க்கும் ஞாயிற்று மறைவு தெரிவதில்லை. ஆனால் இரவுக் காலத்தில் திங்களைக் காணும் வாய்ப்புடைய உலகப் பகுதியிலுள்ள அவ்வளவும் பேருக்கு திங்கள் மறைவு புலப்படும்.

தலைவி தலைவனைக் கண்டது ஏதோ ஒரு நாள்தான்! அதனால் உண்டான அலரோ, 'திங்களைப் பாம்பு கொண்டது' போன்று தலைவியை அறிந்த அவ்வளவு பேருக்கும் (ஞாயிற்றைப் பாம்பு கொண்டது போன்று சிலருக்கு மட்டுமன்று) பரவிவிட்டது! அலர் அதிக அளவில் பலர் அறியும்படி பரவிற்று என்பதை வற்புறுத்தவே வள்ளுவர் 'ஞாயிற்றைப் பாம்பு கொண்டது' எண்ணாமல் 'திங்களைப் பாம்பு கொண்டற்று' எனக் கூறுகிறார்.

சொல் வணக்கமும் வில் வணக்கமும்

மீள்வண்மையோடு (elasticity) கூடிய பொருளை 'வில்' என அழைக்கின்றோம். அத்தகைய பொருள்கள்தகைவால் (Stress) திரிபடைந்து...வளையும் போதும், நீளும்போதும் மீட்சியெல்லையைக் கடவாமல் இருந்தால் மட்டுமே பழைய நிலைமையை மீண்டும் எய்தும். அந்நிலையில் தகைவும் (Stress) அது ஏற்படுத்துகின்ற திரிபும் (Strain) சமவிகிதத்தில் இருக்கும். வணங்கி வளையும் வில்லும் மீட்சி எல்லையைக் கடந்தால் இராமன் கைப்பட்ட மிதிலை வில்லாக இற்றுவிடும்! எனவே, வில்வணங்குவது மீண்டும் நிமிர்ந்து அம்பைப் பாய்ச்சுதற்கே என்பதை நினைவுப்படுத்தும் வள்ளுவரும்.

"சொல்வணக்கம் ஒன்னார்கண் கொள்ளற்க வில்வண்ணம்

தீங்கு குறித்தமை யான்"

எனக் கூறுகின்றார். ஆம், பகைவர்கள் சொல்லால் வணங்கிக் கெஞ்சுவது மீட்சி எல்லையைத் தொடாது மீண்டும் நிமிர்ந்து நின்று மிஞ்சுவதற்கேயாம்!

துணிதலும் தெளிதலும்

ஒரு பொருள்பற்றிய உண்மையைக் காணவேண்டுமானால் முதலில் அப்பொருளைக் கண் திறந்து காண வேண்டும். அதே சமயத்தில் 'கண்ணால் காண்பதும் பொய், காதால் கேட்பதும் பொய், தீர் விசாரிப்பதே மெய்' என்னும் பழமொழியையும் அறிவியல் பாதையின் நடக்க விரும்புவோர் மறந்து விடல் ஆகாது. எனவேதான் வள்ளுவரும்,

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்று வலியுறுத்திச் செல்கின்றார். மேலும், காணவேண்டிய பொருள்களைக் கசடு நீங்கக் கண்ட பிறகு அது அப்படி இருக்குமா? இப்படி இருக்குமா? என்று அய்யுற்று ஆய்ந்து இப்படித்தான் இருக்க முடியும் என்று துணிந்து நிற்கவேண்டும். இவ்வறிவியல் படிக்களையே,

"கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக"

என அறிமுகப்படுத்திச் செல்கின்றார். கற்றதற்கேற்பத் துணிந்து நில்லாமல் தொடர்ந்து அய்யுற்று ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தால் உண்மையை ஒரு நாளும் தெரிய முடியாது! துணிதலையும் அருமையாக விளக்கிச் செல்கிறார்.

"ஒற்றொற்றுணராமல் ஆள்க உடன்மூவர்
சொல்தொக்க தேறப் படும்"

என்னும் குறட்பாவில்! ஆம், ஒற்றாடல் அறிவியல் அடிப்படையில் நிகழவேண்டுமானால் ஓர் ஒற்றனை மற்றொரு ஒற்றன் அறியாதபடி ஆள வேண்டும். அவ்வாறு ஆளப்பட்ட ஒற்றர் மூவரின் முடிவான சொல்லும் ஒத்திருந்தால் மட்டுமே அவர் கொணர்ந்த செய்தியினை உண்மையாகக் கொள்ளவேண்டும். உண்மையைக் காண ஒற்றர் இருவரையோ, ஒற்றர் நால்வரையோ கொள்ளாமல் ஒற்றர் மூவரைக்கொள்வது ஏன் என்ற கேள்வியை உரையாசிரியர்கள் எழுப்பி விடை கூறியிருப்பார்களானால் நலமாயிருந்திருக்கும்.

ஒற்றாடல் பற்றிப் பேசும் வள்ளுவர் தொடக்கத்திலேயே 'ஒற்றும் உரைசான்ற நூலும்' மன்னவனது கண்கள் எனச் சுட்டிச் செல்கின்றார். ஆம், அளவை முறைவழி அமைந்த அறிவியல் ஆய்வுநெறி பற்றிப் பேசும் நூலே 'உரைசான்ற நூல்' ஆகும். நாம் ஒரு புள்ளியை மையமாகக் கொண்டு ஒரு வட்டத்தையோ, வட்டத்தின் பகுதியையோ (arc) எளிதில் வரைந்துவிடலாம். ஆனால், வட்டத்தின் பகுதியை வைத்துக்கொண்டு அதன் மய்யப் புள்ளியைக் கண்டுபிடிப்பது அவ்வளவு எளிதான செயல் அன்று. அதற்கு 'ஒற்றாடல்' தேவைப்படுகின்றது! வட்டப்பகுதியின் ஓரிடத்திலிருந்து செங்குத்துக் கோட்டுப் பாதையில் ஓர் ஒற்றனை நடந்து முன்னேற் செய்ய வேண்டும். இப்பொழுது அவன் சென்ற பாதையில் எங்கோ ஓரிடத்தில் நாம் தேடுகின்ற மய்யம் இருக்கிறது எனக் கொள்ளலாம். ஆனால், எவ்வளவு தொலையில் இருக்கிறது என்று மட்டும் நம்மால் முடிவு செய்து விட முடியாது! அதற்கு வட்டப்பகுதியின் முற்றிலும் வேறானதொரு இடத்திலிருந்து செங்குத்துக்கோட்டுப் பாதையில் இரண்டாவது ஒற்றன் ஒருவனை அனுப்ப வேண்டும் அவன் சென்ற பாதையிலும் நாம் தேடுகின்ற மய்யம் இருந்தாக வேண்டும்! மய்யம் முதல் ஒற்றன்பாதையிலும் உள்ளது; இரண்டாவது ஒற்றன் பாதையிலும் உள்ளது என்றால் இவ்விரு பாதையும் சந்திக்கும் இடத்தில்தான் அந்த மய்யம் இருக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்துவிடலாம்! ஆனால் ஒற்றர் இருவரும் ஒருவன் வட்டப் பகுதிக்குச் சரியான செங்கோட்டுப் பாதையில் செல்லாமல் சற்று வழுவியிருந்தாலும்கூட வட்டப் பகுதி பற்றி நாம் கொண்ட முடிவு பொய்த்துவிடும்! ஒற்றர் இருவரும் தம் கடமையினின்று தவறவில்லை என்பதை எப்படி அறிவது? இங்குதான் அரசனுக்கு மூன்றாவதாக ஓர் ஒற்றனின் உதவி தேவைப்படுகிறது! மூன்றாம் ஒற்றன் மற்ற ஒற்றர்கள் இருவர் பற்றிய எந்தச் செய்தியும் அறியாதவனாக வட்டப்பகுதியின் முற்றிலும் புதியதோர் இடத்திலிருந்து செங்கோட்டுப் பாதையில் சிறிதும் வழுவாமல் செல்கிறான். அவன் செல்லும் பாதையும் இருவர் பாதையும் ஒன்றை ஒன்று வெட்டும் இடத்தில் சந்தித்தால் முதல் இருவரும் சரியாகச் செயல்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதுடன் அரசன் கொண்ட முடிவும் சரியானது என ஏற்படுகிறது! வட்டப்பகுதியில் மய்யத்தைக் காண இரு செங்குத்துக் கோடுகள் தேவை. கண்ட முடிவைச் சரிபார்க்க மூன்றாவது செங்குத்துக் கோடு பயன்படுகிறது. நான்காவது கோடு தேவை இல்லை! ஆயிரம் செங்கோடுகள் ஆயிரம் இடங்களிலிருந்து வரைந்தாலும் அவை மய்யத்தின் வழியாகவே செல்லும். மேற்கொண்டு புதிய செய்தி எதனையும் அவை தரமாட்டா. அரசனுக்கு உண்மை காண ஒருவரை ஒருவர் அறியாத மூன்று ஒற்றர்களே தேவை!

தமிழ் இலக்கியம் அறிவியல் மணம் கமழும் பசுஞ்சோலையாகத் திகழ்கின்றது. அறிவியல் தமிழர்கள் அதனைக் கண்டு மகிழ்வதற்கு முன் வருதல் வேண்டும்.

வாழ்க இலக்கியம்!
வளர்க அறிவியல் கருத்துகள்!!

தமிழகத் திருக்கோயில்கள்

திரு. ந.ரா.முருகவேள், M.A., M.O.L.

முன்னுரை

"சந்தி பொருத்தித் தகும்சீர் கெடா தடுக்கிப்
புந்தி மகிழ்அற் புதஅணித்தாய், - முந்தையோர்
செய்யுள்போற் செய்த திருக்கோயில்".
- துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர்.

தமிழகத்திற்குப் பலவகைச் சிறப்புகள் உண்டு. அவற்றுள் தலையாய ஒன்று, தமிழகத்தின்கண் ஏறத்தாழ 2000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட, நூற்றுக்கணக்கான கோயில்கள் அமைந்திருத்தல் ஆகும். தமிழகத்திற் போல, இவ்வளவு மிகுதியான, வானளாவிய ஓங்கி உயர்ந்த, அற்புதச் சிறப்புகள் அமையப் பெற்ற, பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்த, வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க, வளம் நிறைந்த மாபெரும் கோயில்களை, நாம் வேறு எங்கும் காண்டல் இயலாது. கோயில்கள், நமது தமிழகத்தின் பழம்பெறும் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டு நலங்களையும் விளக்கிக்கொண்டிருக்கும் அடையாளங்களாகத் திகழ்கின்றன. தமிழகக் கோயில்களின் அருமை பெருமைகள், அயல்நாட்டு அறிஞர் பெருமக்களின் உள்ளங்களையும் மிகவும் கவர்ந்து, கொள்ளைகொண்டு, பெரிதும் வியப்புறச் செய்து வருகின்றன.

கோயில்கள்:

நம்முடைய தமிழகத்தில், நூற்றுக்கணக்கான சைவ, வைணவத் தலங்களும், கோயில்களும் நிறைந்து விளங்குகின்றன. ஆழ்வார்களால் மங்களாசாசனம் செய்யப்பெற்ற வைணவத் திவ்விய தேசங்கள் நூற்றெட்டனுள், வடநாட்டில் 12, திருநாட்டில் 1 நீங்கலாக, தமிழகத்தில் மட்டும், சோழ நாட்டில் 40, பாண்டிய நாட்டில் 18, சேர நாட்டில் 13, நடுநாட்டில் 2, தொண்டை நாட்டில் 22, ஆக மொத்தம் 95 வைணவப் பெருங்கோயில்கள் அமைந்து திகழ்கின்றன. இவ்வாறே அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மணிவாசகர் முதலிய சைவ நாயன்மார்களால் அருளிச் செய்யப்பெற்ற திருப்பதிகங்கள் கிடைத்துள்ள 275 சிவத்தலங்களில், ஈழநாடு 2, துளுவ நாடு 1, வடநாடு 5 நீங்கலாக, சோழ நாட்டில் 191, பாண்டிய நாட்டில் 14, சேர நாட்டில் 1, கொங்கு நாட்டில் 7, நடுநாட்டில் 22, தொண்டை நாட்டில் 32, ஆக மொத்தம் 267 சைவப் பெருங்கோயில்கள் தமிழகத்தில் விளங்கி வருகின்றன.

பண்டைக்காலத்திற் கோயில்கள்:

கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்திலேயே கோயில் தோன்றிவிட்டது எனலாம். அதுதான் முதற்கோயிலான குகைக் கோயில். அங்கு வணங்கப்பட்ட தெய்வம் 'குகன்' எனப் பெயர் பெற்றான். ஆகவேதான் முருகன், 'குறிஞ்சிக் கிழவன்' என்னும் சிறப்பினைப் பெற்றான். மக்களின் எண்ணிக்கை வளர்ச்சிக்கும் எண்ண வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ப, நெய்தல், முல்லை, மருதம் ஆகிய மற்றைய மூலகை நிலங்களிலும் கூட மக்களினம் குடியேறி வாழத் தொடங்கிற்று. அங்கெல்லாமும் மக்கள் கோயில்களை அமைக்கத் தவறினார்கள் இல்லை. கொடிக் கூடம், மரநிழல், காவணம், குடில், மண்தளி, சுடுமண் தளி, மரப் பலகைகளால் சமைத்த அம்பலம், குடைவரை, ஒற்றைக் கற்றளி, கருங்கற் கோயில் என்று படிப்படியாகக் கோயில்கள் வளர்ந்தோங்கின.

மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கும் மிக முற்பட்ட தொல்காப்பியம் என்னும் பழந்தமிழ் இலக்கண நூலில் "இல்லொடு கிளப்பின் இயற்கை யாகும்" என்னும் நூற்பாவால், கோயில் என்னும் சொல்லுக்குப் புணரியல் விதி வகுக்கப்பெற்றுள்ளது.

"மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய
முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையால்
பிழைத்தது பிழையா தாகல் வேண்டியும்
இழைத்த ஒண்பொருள் முடியவும் பிரிவே"

என வரும் தொல்காப்பிய நூற்பாவால், பண்டைக் காலத்திலேயே கடவுளர்க்குப் படிமைகள் (Idols) என்னும் தெய்வத் திருவுருவங்களின் பிரதிமைகளைக் கோயில்களில் அமைத்து மக்கள் வழிபட்டு வந்தனர் என்பதும்; அக் கோயில்களில் நிகழும் அறச் செயல்கள் நன்கினிது முறையே நடைபெறுகின்றனவா என்று கண்காணித்து, 'அறப்புறம் காவல்' புரிதற்பொருட்டு, அரசர்கள் தத்தம் நாட்டின் எல்லைக்குட்பட்ட பகுதிகள் பலவற்றுக்கும் அவ்வப்போது சென்று மேற்பார்வையிட்டு வந்தனர் என்பதும் தெளிவுற அறியப்படுகின்றன.

"சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கும் ஈண்டு"

என வரும் திருக்குறளால், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட திருவள்ளுவர் காலத்திலேயே, நாடோறும் நிகழும் நித்திய பூசையும், அவ்வப்போது நித்தியத்தில் தாழ்வு தீர்ச் செய்யப்படும் நைமித்திகம் ஆகிய பெருவிழாக்களும் நடைபெற்று வந்தமை செவ்விதின் தெளியப்படுகின்றது.

கோயில் வகைகள்:

பண்டைக்காலத்துக் கோயில்களில் ஒருசிலவற்றின் படிவங்களாகவே, மாமல்லபுரத்தில் உள்ள தேர்கள் என்னும் கோயில்கள் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. பண்டைக்காலத்துக் கோயில்களின் அமைப்பில் ஒருசிலவற்றை, அப்பரடிகள் என்னும் திருநாவுக்கரசர் பெருமான், தம்முடைய திருப்பாடல் ஒன்றில், பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

"பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும்

பெருங்கோயில் எழுபதினோடு எட்டும், மற்றும் கருப்பறியற் பொருப்பனைய கொகுடிக்கோயில், இருக்கோதி மறையவர்கள் வழிபட்டேத்தும் இளங்கோயில், மணிக்கோயில், ஆலக்கோயில், திருக்கோயில், சிவனுறையும் கோயில் சூழ்ந்து தாழ்ந்திறைஞ்சத் தீவினைகள் தீரும் அன்றே!"

1. பெருங்கோயில்:

விண்ணளாவிய விமானங்களும், விரிவான மண்டபங்களும், பெரிய திருச்சுற்றுகளும், திருமானிகைப் பத்திகளும், மாடப்புரைகளும் கொண்டு, அனைத்து உறுப்புகளுடனும் விளங்குகின்ற திருவாரூர், மதுரை, திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை முதலியன பெருங்கோயில்கள் எனலாம். அம்பர், நன்னிலம் முதலிய தலங்களின் கோயில்கள், பெருங்கோயில்கள் என்று தேவாரப் பாடல்களில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.

2. கரக்கோயில்:

மரக்கைகள் பரப்பி, அதன் மீது புல் கீற்று அல்லது ஒரு வேய்ந்து அமைக்கப்படுவது. சாலை, அர்த்தசாலை, கூடம் என்று இது மூவகையாக அமைக்கப்படும். தில்லைச் சிற்றம்பலம் இவ்வகையாகும். இவ்வகையான கோயில்கள் இன்றும் கேரளத்தில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. தேர்ச்சக்கரம் போல அமைந்த கோயில் என்றும் இதனைச் சிலர் கூறுவர். கடம்பூர்க் கோயில் 'கரக்கோயில்' என்று போற்றப்பெற்றுள்ளது.

3. ஞாழற்கோயில்:

பல சிறுசிறு மரங்கள் சூழ்ந்த ஒரு கூடாரம் போன்ற இடத்தில், மரங்களின் நிழலில் அமைக்கப்படும் மேடைக் கோயில். இது பெரும்பாலும் வேலி சூழ்ந்த காவணத்தில் அமைக்கப்படும். இக்கோயிலே, பிறறை நாளில் நூறுகால், ஆயிரங்கால் மண்டபங்கட்கு அடிப்படையாயிற்று எனலாம். ஞாழல்-கொன்றை. முன்னாளில் இதற்குக் கூரை இல்லை.

4. கொகுடிக்கோயில்:

கொகுடி என்பது ஒருவகை முல்லை. நெருங்கி அடர்ந்து வளர்ந்த முல்லைக் கொடிப் பந்தர்ப்பரப்பின் இடையில் அமைக்கப்பெற்ற கோயில். திருக்கருப்பறியல் என்னும் தலத்தின் கோயில் 'கொகுடிக்கோயில்' எனப்பெற்றது.

5. இளங்கோயில்:

இதைச் சில அறிஞர்கள் 'பாலாலயம்' எனக் கூறுகின்றனர். ஒருசிலர் இளங்கோயில் என்பது திருவண்ணாழி (கர்ப்பக்கிரகம்) மட்டும் அமைந்த கோயில் என்பர். இவைகள் பின்னே பெரிதாக வளரக்கூடிய நிலையில் அமைக்கப் பெற்றவை. மீயச்சூர்க் கோயில், 'இளங்கோயில்' எனப்பெற்றது.

6. மணிக்கோயில்:

இது வண்ணம் தீட்டிய, சிற்பங்களுடன் கூடிய, அழகிய கதை வேலையுள்ள கோயிலாகும். திருவதிகைக் கோயில் இதற்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டு என்பர். பெரிய கோயில்களில், உருத்திராக்கம் போன்ற மணிகளினால் அமைக்கப்பெறும் சிறு சந்நிதிகளே, மணிக்கோயில் எனவும் சிலர் கூறுவதுண்டு. இதனைத் 'திருமுறைக் கோயில்' என்றாற்போலக் கொள்ளலாம்.

7. ஆலக்கோயில்

ஆலக்கோயில் நாற்புறமும் நீர் சூழ்ந்த இடத்தில் அமையும் கோயில். தஞ்சை வலிவலம், திருப்புகலூர் முதலிய தலங்களின் கோயில்களை இங்கு நினைவுகூரலாம். 'ஆலம்' என்னும் சொல்லுக்கு நீர் சூழ்ந்த இடம் எனவும் பொருள் உண்டு என்பர். ஒருசிலர் ஆலமரத்தைச் சார்ந்து அமைந்த கோயில் என்பதும் உண்டு. 'கச்சூர் ஆலக்கோயில்' என்பது தேவாரம்.

8. மாடக்கோயில்:

யானைகள் ஏற இயலாதவாறு படிகள் பல கொண்ட, உயரமான இடத்தில் கருவறை அமைந்த கோயில்கள். கோச்செங்கணான் என்னும் சோழப் பேரரசன், இத்தகைய பல கோயில்களைக் கட்டுவித்தான் என்பது வரலாறு. 'வைகல் மாடக்கோயில்' என்பது இவற்றுள் ஒன்று.

9. தூங்காணை மாடக்கோயில்:

தூங்குகின்ற யானையின் பின்புறம் போன்ற அமைப்பில் கட்டப்பட்ட கோயில்கள். இதனைக் 'கஜப்பிருஷ்டம்' என்பர். திருப்பெண்ணாகடம் கோயில், தூங்காணை மாடக்கோயில் என்று தேவாரம் குறிப்பிடுகின்றது. மற்றும் திருவாரூர்க் கோயில் பூங்கோயில் (கமலாலயம்) என்றும், திருவீழிமிழலைக் கோயில் 'விண்ணிழி கோயில்' என்றும் குறிப்பிடப்பெறுகின்றன.

பஞ்சபூதத் தலங்கள்:

தமிழகத்தில் உள்ள திருக்கோயில்களைப் பொதுவாகப் பஞ்சபூதத் தலங்கள், அட்டவீரட்டத் தலங்கள், சப்தவிடங்கத் தலங்கள், ஆறுபடை வீடுகள் என்று பலவகைகளில் தனித்தனியாகத் தொகுத்துச் சிறப்பித்துக் குறிப்பிடுவதுண்டு. பஞ்ச பூதங்களாவன : உலகின் இயக்கத்திற்கு இன்றியமையாத நிலம், நீர், தீ, வளி, விசம்பு என்னும் ஐந்துமாகும். இவற்றை முறையே பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு ஆகாசம் என்பர். பஞ்சபூதத் தலங்களுள், காஞ்சிபுரமும் திருவாரூரும் பிருதிவித்தலம்; திருவானைக்கா அப்புத்தலம்; திருவண்ணாமலை தேயுத்தலம்; திருக்காளத்தி வாயுத்தலம்; சிதம்பரம் ஆகாசத்தலம் எனப்படும்.

அட்டவீரட்டத் தலங்கள்:

அட்டவீரட்டத் தலங்கள் என்பன, சிவபெருமானால் எட்டு வகையான வீரச் செயல்கள் நிகழ்த்தப்பெற்ற இடங்களாகும். இவற்

றைத் திருநாவுக்கரசர், "அட்டானம் என்று ஓதிய நாலிரண்டும்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பிரமணின் தலை கொய்த தலம் திருக்கண்டியூர். அந்தகாசரனை அழித்த தலம் திருக்கோவலூர். திரிபுரத்தை எரித்த தலம் திருவதிகை. தக்கனின் தலைபறித்த தலம் திருப்பறியலூர். சலந்தராசரனை அழித்த தலம் திருவிற்குடி. கஜாசுரன் என்னும் யானையின் தோலை உரித்து அழித்த தலம் வழலூர். காமதகனம் செய்த தலம் திருக்குறுக்கை. காலனைக் காலால் கடிந்த தலம் திருக்கடலூர்.

"பூமன் சிரம்கண்டி; அந்தகன்
கோவல்; புரம்அதிகை;
மாமன் பறியல்; சலந்தரன்
விற்குடி; மா வழலூர்;
காமன் குறுக்கை; எமன்கடலூர்;
இந்தக் காசினியில்
தேமன்னு கொன்றையும் திங்களும்
குடிதன் சேவகமே".

சப்தவிடங்கத் தலங்கள்:

தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள திருவாரூர், திருநள்ளாறு, திருநாகைக்காரோணம், திருக்காறாயில், திருக்கோளிலி, திருவாய்மூர், திருமறைக்காடு என்னும் ஏழு தலங்களும் சப்தவிடங்கத் தலங்கள் என்று கூறப்படும். இவை தியாகராசப் பெருமானுக்குரிய தலங்களாகும். இவற்றில் எழுந்தருளியுள்ள தியாகராசர்க்கு, முறையே தனித்தனி பெயரும், நடனமும் உண்டு. (1) திருவாரூர்: விதிவிடங்கர், அசபா நடனம்; மேலும் கீழுமாக ஏறி இறங்கியும், முன்னும் பின்னும் சென்று வந்தும் அடியவர்கள் மந்திரங்களை வாய்விட்டு உச்சரிக்காமல், மாணசீகமாகச் செபிக்கின்ற நிலையில், அவர்களின் உள்ளத்தில் மகிழ்ந்திருந்து இறைவன் ஆடுவது போன்ற நடனம். (2) திருநாகைக்காரோணம்: சுந்தரவிடங்கர். பாராவாரதரங்க நடனம்; கடல் அலைகளின் அசைவை ஒத்து ஆடும் நடனம். பாராவாரம் - கடல். தரங்கம் - அலை. (3) திருநள்ளாறு: நகவிடங்கர், உன்மத்த நடனம்; பித்துக்கொண்டவன் தலைசுற்றி ஆடுவதுபோல ஆடும் நடனம். உன்மத்தம் - பித்துத்தன்மை. (4) திருமறைக்காடு: புலவிடங்கர், அம் சபாத நடனம்; அம்சம் - அன்னம், பாதம் - கால், காலடி; அன்னம் நடப்பது போன்று ஆடும் நடனம். (5) திருக்காறாயில்: ஆதிவிடங்கர், குக்குட நடனம்; குக்குடம் - கோழி. கோழி நடப்பதுபோல ஆடும் நடனம். (6) திருவாய்மூர்: நீலவிடங்கர், கமல நடனம்; நீர் நிறைந்த குளத்தில் ஒற்றைத் தாளில் நிற்கும் தாமரை மலர், காற்றால் தள்ளுண்டு மெல்லென ஆடுவது போன்ற நடனம். கமலம் - தாமரை மலர். (7) திருக்கோளிலி: அவனிவிடங்கர், பிருங்க நடனம்; மலர்களுக்குள் வண்டு குடைந்து சென்று ஆடுவது போன்ற நடனம். பிருங்கம் - வண்டு.

"சீரார் திருவாரூர் தென்னாகை நள்ளாறு
காரார் மறைக்காடு காறாயில் - பேரான
ஓத்ததிரு வாய்மூர் உவந்ததிருக் கோளிலி
சத்த விடங்கத் தலம்".

பிள்ளையார் கோயில்கள்:

நமது தமிழகத்தில் பிள்ளையார் கோயில்கள் இல்லாத இடங்களே இல்லை. ஒவ்வொரு சிற்றூரிலும், பட்டி தொட்டிகளிலும், தெருவின் மூலை முடுக்குகளிலும், அரசமரத்தடிகளிலும் ஏராளமான பிள்ளையார் கோயில்கள் உள்ளன. பிள்ளையார் கோயில்களில், பிள்ளையார்பட்டி தேசி விநாயகர், திருவலஞ்சுழி வெள்ளை விநாயகர், திருவாரூர் வாதாபி விநாயகர், திருவாரூர் மாற்று உரைத்த விநாயகர், மதுரைச் சித்தி விநாயகர், திருநாரையூர் - திருவெண்ணெய் நல்லூர் - பொல்லாப் பிள்ளையார், திருப்பறம்பயம் பிரளயம் காத்த பிள்ளையார், திருவீழிமிழலை படிக்காசு விநாயகர், திருக்கடலூர்க் கள்ளவாரணப் பிள்ளையார், காஞ்சிபுரம் விகடசக்கர விநாயகர், திருச்சிராப்பள்ளி உச்சிப்பிள்ளையார், திருவையாறு ஓலமிட்ட விநாயகர் முதலிய பல பிள்ளையார் சந்நிதிகள் மிகவும் புகழ்பெற்றவை.

முருகன் கோயில்கள்:

தமிழகத்தில் எத்தனையோ பல திருத்தலங்களும் கோயில்களும் முருகனுக்கு உரியனவாக மிகவும் புகழ்பெற்றுத் திகழ்கின்றன. அவற்றுள் திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்துார்), திருஆவிநன்குடி (பழனி), திருவேரகம் (சுவாமிமலை), குன்றுதோறாடல் (திருத்தனிகை, கதிர்காமம்...), பழமுதிர்சோலை (அழகர்கோயில்) என்னும் திருத்தலங்கள், திருமுருகாற்றுப்படை பாடிய நக்கீரர் காலத்தில் இருந்தே, சுமார் 2000 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, முருகனின் புகழ்மிக்க தலங்களாகப் போற்றப்பட்டு வந்து விளங்குகின்றன. தமிழகத்தில் பெரும்பாலான கிராமங்களில், ஏராளமான முருகன் கோயில்கள் உண்டு. அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழ் பாடல்களைப் பெற்றுள்ள திருத்தலங்கள் அனைத்தும், முருகனின் தலங்களாகப் பெரிதும் புகழ்பெற்று விளங்கி வருகின்றன.

அம்பிகையின் தலங்கள்:

இவ்வாறே திருவொற்றியூரில் வடிவுடையம்மை, திருமயிலையில் கற்பகாம்பாள், திருக்கழுக்குன்றத்தில் திரிபுரசுந்தரி, காஞ்சிபுரத்தில் காமாட்சியம்மை, திருவண்ணாமலையில் உண்ணாமுலையம்மை, சிதம்பரத்தில் சிவகாமியம்மை, திருவாணைக்காவில் அகிலாண்டேசுவரி, திருக்கடலூரில் அபிராமியம்மை, திருக்காளத்தியில் ஞானப்பூங்கோதை, திருவையாற்றில் அறப்பெரும்செவ்வியம்மை (தருமம்பாள்), திருவாரூரில் கமலாம்பிகை, நாகப்பட்டினத்தில் நீலாயதாட்சி, திருநள்ளாரில் போகமார்த்த பூண்புலையம்மை, திருநெல்வேலியில் காந்திமதியம்மை, வைத்தீசுவரன் கோயிலில் தையல்நாயகியம்மை, மதுரையில் மீனாட்சியம்மை, இராமேசுவரத்தில் மலைவளர்காதலியம்மை, கன்னியாகுமரியில் பகவதியம்மை, திருவேற்காட்டில் தேவி கருமாரியம்மை, சமயபுரம் மாரியம்மன், தில்லைக்காளியம்மன், கோயமுத்தூர்க் கோணியம்மன், காரைக்குடிக் கொப்புடையம்மன், திருமுல்லைவாயில் பச்சையம்மன் முதலிய புகழோங்கிய அம்பாள் திருக்கோயில்கள் தமிழகத்தில் சிறப்பாக விளங்கி வருகின்றன.

கூத்தப்பெருமான் கோயில்கள்:

தமிழகத்திலுள்ள எல்லாச் சைவக் கோயில்களிலும் கூத்தப் பெருமானுக்கென்று தனிச் சந்நிதிகள் இருப்பினும், கூத்தப் பெருமானுக்கென்றே தனிச்சிறப்புமிக்க சில கோயில்கள் உண்டு. அவற்றைப் பஞ்ச சபை என்பர். இவை புகழ்மிக்க கூத்தப் பெருமான் (நடராசர்) கோயில்கள் ஆகும். திருவாலங்காடு - இரத்தின சபை, சிதம்பரம் - கனகசபை (பொன்னம்பலம்), மதுரை - இரசித சபை (வெள்ளியம்மபலம்), திருநெல்வேலி - தாமிர சபை, திருக்குற்றாலம் - சித்திர சபை. கூத்தப்பெருமான் இயற்றும்

தாண்டவங்கள் பலவகைப்படும். அத்தாண்டவங்களுள் ஒவ்வொன்றிற்கும் உரிய சிறப்புத்தலம் உண்டு. தில்லைச் சிதம்பரம் ஆனந்தத் தாண்டவம்; திருவாரூர் அசபா தாண்டவம்; மதுரை ஆலவாய் ஞானசுந்தரத் தாண்டவம்; திருமுருகன்பூண்டி பிரம்ம தாண்டவம்; திருப்பத்துர் கவுரி தாண்டவம்.

பரிவாரத் தலங்கள்:

தமிழகக் கோயில்களின் அமைப்பில், திருவிடைமருதூர் மகாலிங்க சுவாமியின் கோயில், ஒருவகையில் தனிப்பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்தது. திருவிடைமருதூர்க் கோயில் கருவறையாக அமைந்திருக்க, அதனைச் சுற்றிச் சூழ்ந்துள்ள பல கோயில்கள், அந்ற்குப் பரிவார தேவதைகளின் கோயில்களாகக் கொள்ளத்தக்க முறையில் சிறப்புற அமைந்துள்ளன. அதனால், திருவிடைமருதூர்க் கோயிலிலுள்ள இறைவனுக்கு மகாலிங்கம் என்னும் சிறப்புப் பெயர் வழங்கி வருகிறது. பரிவாரத் தெய்வங்களும், அவற்றிற்குரிய தலங்களும் வருமாறு:

1. விநாயகர் - திருவலஞ்சுழி
2. முருகர் - சுவாமிமலை
3. நந்திதேவர் - திருவாவடுதுறை
4. சண்டிகேசுவரர் - திருச்சேய்ஞலூர்
5. நடராசர் - சிதம்பரம்
6. தியாகராசர் - திருவாரூர்
7. தட்சிணாமூர்த்தி - ஆலங்குடி
8. வைரவர் - சீர்காழி
9. அம்பிகை - திருக்கடலூர்
10. சூரியன் - சூரியனார்கோயில் (ஆடுதுறை)
11. சனி பகவான் - திருநள்ளூறு

ஆதாரத் தலங்கள்:

நம்முடைய உடலில் மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணியூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை, பிரமரந்திரம், துவாதசாந்தம் என்னும் ஆதார நிலையங்கள் உள்ளன என்றும், அவ்வவ்விடங்களில் இறைவனை உள்முகமாக நோக்கித் தியானித்து வழிபடும் முறைகள் இவ்விவை என்றும், அவற்றால் விளையும் சித்திகள் மற்றும் ஆன்மிக நலங்கள் இன்னின்னவை என்றும் யோக நூல்கள் மிக விரிவாக விளக்கிக் கூறுகின்றன. அவ்வமைப்பினையொட்டி, அதற்குப் பொருந்துமாறு, பின்வரும் தலங்களில் கோயில்கள் அமைந்திருக்கின்றன. மூலாதாரம் - திருவாரூர், சுவாதிட்டானம் - திருவானைக்கா, மணியூரகம் - திருவண்ணாமலை, அநாகதம் - சிதம்பரம், விசுத்தி - திருக்காளத்தி, ஆக்ஞை - காசி, பிரமரந்திரம் - கயிலை, துவாதசாந்தம் - மதுரை, பரஞ்சோதி முனிவர் தமது திருவிளையாடற் புராணத்தில் இவ்வாதாரத் தலங்களை அழகுறக் குறிப்பிட்டு விளக்குகின்றார்:

"திருவளர் ஆரூர் மூலம்,
திருவானைக் காவே குய்யம்,
மருவளர் பொழில்சூழ் அண்ணா
மலைமணிப் பூரம், நீவிர்
இருவரும் கண்ட மன்றம்
இதயமாம், திருக்கா எத்தி
பொருவரும் கண்டம் ஆகும்,
புருவடத் தியமாம் காசி"

"பிறைதவழ் கயிலைக் குன்றம்
பிரமரந் திரமாம், வேதம்
அறைதரு துவாத சாந்தம்
மதுரை, ஈது அதிகம்..."

சித்தர்கள் வாழும் தலங்கள்:

தமிழகத்தில் உள்ள தலங்கள் பலவற்றில், சித்தர்கள் பற்பலர் பண்டும் இன்றும் என்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்று பெரிடையார்கள் கூறுவர். பல தலங்கள் தெய்விகச் சிறப்பும், ஆற்றலும் பெற்றுத் திகழ்ந்தோங்கி விளங்குவதற்குக் காரணம், அவ்விடங்களில் சித்தர்கள் பலர் சமாதிகூடித் தவம் புரிந்து வருவதேயாகும் என்பர். அதன்படி திருமூலர் சிதம்பரத்திலும், திருநந்தி தேவர் சீர்காழியிலும், தன்வந்திரி வைத்தீசுவரன் கோயிலிலும், கமலமுனி திருவாரூரிலும், சட்டைமுனி திருவரங்கத்திலும், கருவூர்த்தேவர் கருவூரிலும், போகர் பழநியிலும், சுந்தரானந்தர் மதுரையிலும், மச்சமுனி திருப்பரங்குன்றத்திலும், சும்பமுனி திருவனந்தபுரத்திலும், கோரக்கர் திருப்பருப்பதத்திலும், குதம்பைச் சித்தர் திருக்கழுக்குன்றத்திலும், அகப்பேய்ச் சித்தர் திருமுதுகுன்றத்திலும், பாம்பாட்டிச் சித்தர் திருக்கடலூரிலும், கவரிமான் சித்தர் திருக்காளத்தியிலும், பதஞ்சலி முனிவர் இராமேசுவரத்திலும், இடைக்காட்டுச் சித்தர் திருவண்ணாமலையிலும், இராமதேவர் அழகர் மலையிலும், வான்மீகி முனிவர் எட்டிக்குடியிலும் சமாதிகொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்று அத் தலங்களின் பெருமையை அறிஞர்கள் புகழ்ந்து கூறுவர்.

திருமால் தலங்கள்:

நம் தமிழ் நாட்டில், ஆழ்வார்களால் மங்களா சாசனம் பெற்ற கோயில்கள் 82 உள்ளன. இவற்றுள் காஞ்சிபுரத்தில் மட்டும் அட்டபுயகரம், திருவூரகம், திருக்கச்சி, திருக்கள்வனூர், திருக்கார்வானம், திருக்காரகம், திருத்தண்கா, நிலாத்திங்கள் துண்டம், திருநீரகம், பரமேச்சுரவிண்ணகரம், திருப்பாடகம், திருப்பவளவண்ணம், திருவெஃகா, திருவேளுக்கை என்னும் 14 தலங்கள் உள்ளன.

"ஈரிருப தாம்சோழம், ஈரொன்ப தாம்பாண்டி,
ஓர்பதின்மூன் றாம்மலைநாடு, ஓரிரண்டாம் - சீர்நடுநாடு
ஆறொடுஈரெட்டு தொண்டை, அவ்வடநாடு ஆறிரண்டு,
கூறுதிரு நாடுஓன்றாக் கொள்".

தமிழ்நாட்டில் திருவல்லிக்கேணி, திருவகீர்த்திரபுரம், திருவரங்கம், திருஎவ்வளூர் (திருவள்ளூர்), திருக்கச்சி அத்திகிரி, திருக்கடிகை (சோளிங்கபுரம்), திருக்கண்ணங்குடி, திருக்கண்ணபுரம், திருக்கண்ணமங்கை, திருக்குடந்தை (சாரங்கபாணி கோயில்), திருக்குருகூர் (ஆழ்வார் திருநகரி), திருக்குறுங்குடி, திருக்கூடல் (மதுரை), திருக்கோட்டியூர், திருக்கோவலூர், தில்லைத் திருச்சித் திரக்கூடம், திருநறையூர் (நாச்சியார் கோயில்), திருமாலிருஞ்சோலை (அழகர் கோயில்), திருவில்லிபுத்தூர், திருவேங்கடம் முதலிய திருமால் தலங்கள் மிகவும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

திருமால் சந்நிதியுள்ள சிவன் கோயில்கள்:

தமிழகத்தின் இரண்டு கண்களைப் போன்று, சைவம், வைணவம் என்னும் இரு சமயங்களும் விளங்கி வருகின்றன. ஆதலின் சைவ, வைணவ சமரச உணர்வை விளக்கும் முறையில், பல சைவர் கோயில்களில் திருமால் சந்நிதிகள் உள்ளன. திருவோத்தூர் ஆதிக்கேசவப் பெருமாள், கச்சி ஏகம்பம் நிலாத்துண்டப் பெருமாள், கொடிமாடச் செங்குன்றுார் ஆதிக்கேசவப் பெருமாள், சிதம்பரம் கோவிந்தராசப் பெருமாள், சிக்கல் கோலவாமனப் பெருமாள், திருநணா (பவானி) ஆதிக்கேசவப் பெருமாள், திருநாவலூர் வரதராசப் பெருமாள், திருநெல்வேலி நெல்லைக் கோவிந்தர், திருப்பழனம் வேணுகோபாலர், திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி அரங்கநாதர், திருச்செந்துார் அரங்கநாதர், திருப்புத்தூர் இலட்சுமி நாராயணர், திருவக்கரைச் சிவன் கோயிலிலும் திருமால் சந்நிதி உள்ளது. வைணவத் தலங்களுள், அன்பில், திருவித்துவக்கோடு என்னும் தலங்களில் சிவ சந்நிதிகள் உள்ளன. திருவல்லவாழ் என்னும் திருவெள்ளாவில், திருநீறு பிரசாதமாக வழங்கப்படுகிறது. திருவகீர்த்திரபுரத்தில் பெருமானுக்குச் சடைமுடியும் நெற்றிக்கண்ணும் உள்ளன.

கோயில்களும் கலைகளும்:

தமிழகக் கோயில்கள் ஓவியம் காவியம் என்னும் கலைகளின் நிலைக்களமாகத் திகழ்ந்தன. மாமண்டூர்க் குகைக் கோயில் வெளி மண்டபத் தூண்களிலும், மாமல்லபுரம் ஆதிவராக மண்டபத்தின் விதானத்திலும், தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் கருவறை வெளிச்சற்றுப் புறச் சுவர்களிலும், நார்த்தாமலை விசயாலய சோழிச்சுரம் கோயிலிலும், சித்தன்னவாசல் முதலிய இடங்களிலும் உள்ள, ஆயிரம் ஆண்டுகட்கும் முற்பட்ட, பழமைமிக்க சிறந்த அழகிய ஓவியங்கள் கண்டுளிக்கத்தக்கவை. ஒவ்வொரு திருக்கோயிலுக்கும், அதனைச் சார்ந்த தலத்திற்கும் எனக் கோவை உலா தூது மாலை அந்தாதி முதலிய சிற்றிலக்கியங்களும், தல புராணங்களும் போன்ற பன்னூற்றுக்கணக்கான இலக்கியச் செல்வங்களாகிய காவியங்கள், மிகப் பலவாகத் தோன்றி விளங்கி வருகின்றன.

கோயில்களில் இசைக்கலை பெரிதும் தழைத்தோங்கி வளர்ந்து வந்தது. ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் "நாளும் இன்னிசையால்" தமிழ் பரப்பி வந்தனர். கோயில்களில் வகை வகையான தோற்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, துளைக்கருவி ஆகிய இசைக்கலைக் கருவிகள் பயிலப்பெற்றன. குடுமியான்மலைச் சிகாநாதர் கோயிலில் உள்ள மகேந்திரவர்மனின் (கி.பி. 600-630) கல்வெட்டு, இசைக்கலை உண்மைகள் பலவற்றை அறிவிக்கின்றது. மதுரைக் கோயிலின் திருச்சுற்றில் கூத்தப்பிரான் முன்னிலையில் உள்ள தூண் ஒன்றில், 35 வகையான தாளங்கள் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. தேவார நாயகம் தமிழ்விருகர் என்னும் பெயர்களுடைய அலுவலர்கள் பலர், பண்டைக் காலத்திற் கோயில்களில் அரிய பல சிறந்த பணிகள் ஆற்றி வந்தனர்.

கோயில்களில் இசைத்தமிழேயன்றி, நாடகத் தமிழும் போற்றி வளர்க்கப்பெற்று வந்தது. கதை தழுவி வரும் நாட்டிய நாடகம், மெய்ப்பொருளாகிய உணர்ச்சிக் கூறுகளை வெளிப்படுத்தும் நிருத்தியம், தாளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நிருத்தம், இவற்றோடு தொடர்புடைய கவுத்துவம் முதலியன கோயில்களில் போற்றி வளர்க்கப்பட்டன. திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம், தஞ்சாவூர் முதலிய கோயில்களில், சிவபிரான் ஆடியருளும் தாண்டவத்தின் 108 கரண வகைகள் சிறப்பாக வடித்துத் தரப்பெற்றுள்ளன. கோயில்களில் ஆடரங்கும் நாடக சாலைகளும் இருந்தன. இசையிலும் நாடகத்திலும் வல்ல நாடகமாராயன், சாக்கைக்கூத்தன், கானம்பாடி, வாத்தியமாராயன் முதலியோர் பலர் இருந்தனர்.

நம்முடைய முன்னோர்களின் வரலாற்றுச் செய்திகள், ஆட்சிமுறைகள் முதலியவற்றை அறிந்துகொண்டு நாம் பயன்பெறுவதற்கும் கோயில்கள் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன. கோயில்களில் காணப்பெறும் பல்லவர், சோழர், பாண்டியர் ஆகிய அரசர்கள் பற்பலரும் அமைத்து வைத்த பல்லாயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுகள், பண்டைக் காலத்தில் சமயம், சமுதாயம், வரலாறு, இலக்கியம், மக்களின் வாழ்க்கை நிலை, பழக்க வழக்கப் பண்பாடுகள் முதலியவற்றை அறிவித்து உதவும் பெரும் சான்றுகளாக நின்று நிலவுகின்றன. உத்தரமேரூர் வைகுந்தப் பெருமாள் கோயிலின் மேற்குச் சுவரிலுள்ள முதலாம் பராந்தக சோழனின் (கி.பி. 919-921) கல்வெட்டுகள் இரண்டு, இந்நாளிற் போல ஊராட்சி முறை, வாரியங்கள், ஊராட்சித் தேர்தல் முறை, உறுப்பினர் ஆதற்குரிய தகுதிகள், உறுப்பினர் ஆக விரும்புவவர்பால் இருக்கக்கூடாத குற்றங்கள் என்பனவற்றைப் பற்றிய செய்திகளை எல்லாம் தெளிவுற விளக்குகின்றன.

கோயில்களில் புராணங்கள் முதலிய இலக்கியங்களைப் படித்து விளக்கும் பட்டி மண்டபம், நடன மண்டபம், நாடக மண்டபம், தருக்க மண்டபம் முதலியவை இருந்தன. திருவொற்றியூர்க் கோயிலில் வியாகரணதான வியாக்கியான மண்டபம் என ஒன்று இருந்ததாகக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. இவற்றிலெல்லாம் பல்வேறு கலைகளும் நூல்களும் பயிலவும் ஆராயவும் பரப்பவும் பெற்றுவந்தன. பண்டைக் காலத்தில் கோயில்கள், பல்வேறு கலை நூல்களையும் ஒலையேட்டில் எழுதி வைத்துப் பாதுகாக்கும் நூலகங்களாகவும், விற்றல் வாங்கல் முதலியவற்றிற்குரிய பத்திரப் பதிவுகள் செய்யும் ஆவணக் களரிகளாகவும் பயன்பட்டு வந்தன. இவை சரசுவதி பண்டாரம், திருக்கைக்கோட்டி என்னும் பெயர்களைப் பெற்றிருந்தன.

பொதுமக்களின் குறைகளைக் கேட்டு விசாரித்துத் தீர்ப்பு வழங்கும் நீதிமன்றங்களாகவும் கோயில்கள் பணியாற்றி வந்தன. சுந்தரர்க்கும் இறைவனுக்கும் நேர்ந்த வழக்கு திருவெண்ணெய் நல்லூர்க் கோயிலிலும், நீலி என்பவருக்கும் வணிகன் ஒருவனுக்கும் நேர்ந்த வழக்கு பழையனூர்த் திருவாலங்காட்டுக் கோயிலிலும் விசாரிக்கப்பெற்றன என்னும் இலக்கியச் செய்திகள் இங்கு நாம் நினைவுகூரத்தகும். திருமாற்பேறு, கூகூர், திருவெறும்பியூர், திருப்பனந்தாள் முதலிய தலங்களின் கல்வெட்டுகளும், கோயில்கள் பண்டை நாளில் நீதிமன்றங்களாகத் திகழ்ந்து வந்த செய்தியினை உணர்த்துகின்றன.

கோயில்கள், பண்டைக்காலத்திற் பலவகை அறச் செயல்கள் நடைபெறுதற்குரிய நிலைக்களமாக இருந்தன. கோயில்களை அடுத்துப் பல திருமடங்களும், அறச்சாலைகளும் தோன்றி நடைபெற்று வந்தன. திரிபுவனம், எண்ணாயிரம், திருமுக்கூடல், பாசூர் முதலிய இடங்களில் சிறந்த கல்வி நிலையங்கள் அமைந்திருந்தன; அவற்றில் பயிலும் மாணவர்களுக்கு இலவச உண்டி உறையுள் வசதிகளும் மிகப் பெரிய அளவில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. மக்களின் மலப்பிணிப்பை அகற்றி, உயிர் நோயைத் தீர்ப்பதற்கென அமைந்த கோயில்களில் அவர்களின் உடற் பிணிகளைத் தீர்த்து உதவுவதற்கும் தக்க வசதிகள் செய்யப்பெற்றிருந்தன. திருமுக்கூடல், திருவாவடுதுறை, திருவாமாத்தூர் முதலிய பல தலங்களில் மருத்துவமனைகளும் திக்கற்றோர் இல்லங்களும் நடத்தப்பெற்றன.

தமிழகக் கோயில்கள், இந்நாளைய நிதிவைப்பு நிலையங்களாகிய வங்கிகள் போலவும், பண்டு பொது மக்களுக்குப் பணிபுரிந்து வந்தன. திருப்புத்தூர், குமார மார்த்தாண்டபுரம், காஞ்சி, இராமேசுவரம் முதலிய கோயில்களின் கல்வெட்டுகளால் இவ்வண்மையை அறியலாம். கோயிலுக்கு வரும் நன்கொடைகளைப் பெறவும், கோயிற் பண்டாரத்திலிருந்து பொருள்களைக் குறித்த வட்டிக்குக் கடன் தரவும், இவற்றின் தொடர்பான பத்திரங்களைப் பாதுகாக்கவும், கோயில் தொடர்புடைய வேலைகள் பல வற்றைக் கவனிக்கவும், அமிர்த கணத்தார் என்னும் குழுவினர் இருந்தனர். இவையெல்லாம் தமிழகக் கோயில்களின் அருமை பெருமைகளை விளக்குவனவாகும்.

வரலாற்றுச் சிறப்புகள்:

நமது தமிழகத்தில் மகேந்திரவர்ம பல்லவன் (கி.பி. 600-630) அமைத்த குடைவரைக் கோயில்கள், நரசிம்மவர்ம பல்லவன் (கி.பி. 630-660) அமைத்த மாமல்லபுரத்துத் தேர்க்கோயில்கள், இராசசிம்ம பல்லவன் (கி.பி. 685-705) கட்டிய காஞ்சிபுரம் கயிலாசநாதர் கோயில், இரண்டாம் பரமேசுவரவர்மன் (கி.பி. 705-710) கட்டிய வைகுண்டப்பெருமாள் கோயில், இராசராச சோழன் (கி.பி. 985-1014) எடுப்பித்த தஞ்சைப் பெரிய கோயில், இராசேந்திர சோழன் (கி.பி. 1012-1044) எழுப்பிய கங்கைகொண்ட சோழபுரம் கோயில், முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் (கி.பி. 1070-1122) அமைந்த மன்னார்குடி இராசகோபாலசுவாமி கோயில், இரண்டாம் இராசராசன் (கி.பி. 1146-1173) அமைத்த தாராசுரம் கோயில், மூன்றாம் குலோத்துங்கன் (கி.பி. 1178-1226) தோற்றுவித்த திரிபுவன வீரேச்சரம் நடுக்கந்தீர்த்தநாதர் கோயில், பராக் கிரம பாண்டியன் (கி.பி. 1422-1463) கட்டிய தென்காசிக் கோயில் முதலியன வரலாற்றுப் பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்தவை.

தமிழகக் கோயில்களின் கட்டடக்கலைச் சிறப்பும், சிற்பக்கலை வளனும், ஜாவா, பாலி, போர்னியோ, பர்மா, மலேயா, இந்தோனேஷியா, சயாம், கம்போடியா, கம்பா முதலிய கடல் கடந்த அயல் நாடுகளிலும் கூடப் பரவி விளக்கமுற்றன. ஜாவாவிலுள்ள போராபுதூர் (கி.பி. 750-850) புத்தர் கோயிலும், கம்போடியா அங்கோர்தாம் (கி.பி. 802-820) சிவன் கோயிலும், அங்கோர்தாம் (கி.பி. 1110-1150) பெருமாள் கோயிலும், தமிழகக் கோயிற் கட்டடக் கலை, சிற்பக் கலைகளினுடைய வளர்ச்சியின் சிறப்பையும் விளத்தினையும் விளக்குவனவாகும்.

அயலவர் ஈடுபாடு:

நமது தமிழகக் கோயில்களை அயல்நாட்டவரும் கண்டு அகம் மிக மகிழ்ந்து போற்றுகின்றனர். ஆட்சன் (Hodgson) என்ற ஆங்கிலேயர், காஞ்சிபுரம் திருவேகம்பர் கோயில் மதிலைச் செப்பனிட்டார். வியோனார்ட் பிளேசு (Leonard Place) என்னும் அயலவர், மதுராந்தகம் பெருமாள் கோயிலுக்குத் திருப்பணி செய்தார். வில்லியம் காரோ (William Garrow) என்பவர் பவானி சங்கமேசுவரர் கோயில் வேதநாயகி அம்பிகைக்குத் தந்தத்தால் செய்த ஊஞ்சல் ஒன்றை வழங்கி மகிழ்ந்துள்ளார். மதுரைக்கோயில் மீனாட்சியம்மைக்கு ரூஸ் பீட்டர் (Rous Peter) என்னும் வெள்ளையர் தங்கத்தாற் செய்து மணிகள் பதிப்பித்த அங்கவடிகளை (Stirrups) அளித்திருக்கின்றார். கிழக்கிந்தியர் கம்பெனியைச் சேர்ந்த இராபர்ட் கிளைவ் (Robert Clive) நவரத்தின மாலை ஒன்றைக் காஞ்சிபுரம் வரதராசப் பெருமாள் கோயிலுக்குக் கொடுத்துள்ளார். உலகப் புகழ்பெற்ற சாமர்செட் மாம் (Somerset Maugham) என்னும் புதின நூல் ஆசிரியர், தாம் மதுரைக் கோயிலைக் கண்டு வியந்து, விம்மிதமுற்றதாகத் தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகைய செய்திகளால் தமிழகக் கோயில்களின் சிறப்பும் பெருமையும் புலனாகும்.

தமிழகக் கோயில்களின் மாட்சி:

கோயில்கள் என்பன வெறும் கட்டடங்கள் அல்ல. கோயில்களின் அமைப்பு முறைகள், எத்தனையோ பல தத்துவ நுட்பங்களையும், யோகஞான அனுபவச் செய்திகளையும் உட்கொண்டனவாகத் திகழ்கின்றன. பண்டைய நம் தமிழ்ச் சான்றோர்களாகிய திருமூலர் போன்ற தவஞானயோகச் செல்வர்கள்,

"உள்ளம் பெருங்கோயில், ஊன்உடம்பு ஆலயம்,
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்,
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்,
கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே!"

என்பன போன்ற பாடல்களினால், கோயில் அமைப்பு முறைகளின் உட்கிடையாக உள்ள தத்துவ நுட்பங்கள் பலவற்றை விளக்கியுள்ளனர்.

முடிவுரை:

நமது தமிழகக் கோயில்கள் நமது பழம்பெரும் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டு நலங்களையும் விளக்கிக் கொண்டு நிற்கும் அடையாளங்களாகும். தமிழகக் கோயில்கள் கட்டடக் கலையிலும், சிற்பத் திறனிலும், ஈடும் எடுப்பும் இன்றிச் சிறந்து விளங்குபவை. ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் புகழ்ந்து பாடித் துதித்தவை. பல்லவரும் சோழரும் பாண்டியரும் போன்ற பேரரசர்கள் பலர், திருப்பணி செய்தனவும், புதிதாக எடுப்பித்தனவும், நன்கொடைகள் பல வழங்கியனவுமாக எண்ணிறந்த கோயில்கள் தமிழகத்தில் உள்ளன. மாமல்லபுரம், காஞ்சிபுரம், திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம், திருவரங்கம், கும்பகோணம், தஞ்சை, மதுரை, இராமேசுவரம் முதலிய எத்தனையோ பல தலங்களிலுள்ள கோயில்கள், இன்றும் நாடோறும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் கண்டு மகிழும் மாட்சி உடையனவாகத் திகழ்கின்றன.

தில்லைச் சிற்றம்பலவன் கோயில்

திரு.ஜே.எம்.சோமசுந்தரம் பிள்ளை

"கற்பனை கடந்த சோதி
கருணையே உருவ மாகி
அற்புதக் கோல நீடி
அருமறைச் சிரத்தின் மேலாஞ்
சிற்பர வியோம மாகும்
திருச்சிற்றம் பலத்துள் நின்ற
பொற்புடன் நடஞ்செய் கின்ற
பூங்கழல் போற்றி போற்றி"

- சேக்கிழார்

எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவனாம் தென்னாடுடைய சிவன் இப்பூவுலகில் தனக்கே உரிமையாக்கித் தானுறையும் திருக்கோயிலாகத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தை ஆக்கிக் கொண்டான். இதனைப் "பூலோக கைலாயம்" என்று சிறப்பித்தான் ஒரு புலவன். இக்கோயில் தென் தமிழ்நாட்டின் நடுநாயகமாகி மக்களின் வாழ்க்கையில் முதலிடம் பெற்றுள்ளது. இங்கு அச்சிவனென்னும் செம்பொருளை உருவமாகவும், அருவமாகவும், ரூபாரூபமாகவும் காணலாம். ரூபம் நடராசன் என்னும் ஆடவல்லான். அரூபம் ஆகாசலிங்கம். ரூபாரூபம் சிவலிங்கம். அஃது என்றும் தத்துவமாகக் காணப்படும் இறைவனது தோற்றம். அரூபம் இத்தலத்தே த ஐம்பூதங்களாகக் காணப்பெறும் சிவம் கண்ணிருப்புலப்படாத ஆகாச சொரூபமாய் இருப்பது.

நடராசன் என்னும் ஆடவல்லான் ஒரு புராணத் தத்துவப் பொருள். பக்தர்களுக்கெளியனாய் ஒரு காலத்தில் தாருகாவனத்தில் ரிஷிகளின் கர்வத்தையடக்க நடனமாடியதை மீண்டும் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் என்ற இரு பக்தர்களுக்காக இத்தில்லையில் ஆடினான் சிவன். புராண வரலாறு இவ்வாறாக, திருநடனம் புரியும் நடராசப் பெருமானின் திருவுருவத் தத்துவத்தையும், அவரது திருநடனத் தத்துவத்தையும் சிறிது தெரிவோம்.

இதனை மாணிக்கவாசகர் விளக்குகின்றவாறுதான் என்னே!

"வான நாடரும் அறியொ ணாதநீ
மறையி லீறுமுன் தொடரொ ணாதநீ
ஏனை நாடருந் தெரியொ ணாதநீ
என்னை யின்னிதா யாண்டு கொண்டவா
ஊனை நாடக மாடு வித்தவா
உருகி நானுனைப் பருக வைத்தவா
ஞான நாடக மாடு வித்தவா
நைய வையகத் துடைய விச்சையே"
திருச்சதகம் 95 - திருவாசகம்.

இறைவன் ஆடிய திருக்கூத்தினை ஐந்தொழில் நாடகமென்பார். இதனால் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்து தொழில்களும் இறைவனியற்று இத்திருக் கூத்திலேயே இயல்பாக நிகழ்கின்றன என்பர் பெரியோர். கூத்தப் பெருமானுடைய நான்கு திருக்கரங்களில் வலப்புறத்து மேற்கரத்தில் துடியென்னும் உடுக்கையமைந்துள்ளது. அவ்வுடுக்கையி லிருந்து தோன்றிய நாத தத்துவத்தின் வழியாக உலகங்கள் தோன்றின. ஆதலால் அவ்வுடுக்கை, படைப்புத் தொழிலைக் குறிக்கும். வலப்புறக்கரத்தில் 'அஞ்சேல்' என்ற குறிப்பில் அமைந்துள்ள அபயக்கை காத்தற்றொழிலைக் குறிக்கும். இனி இடப்புறத்துக் கைகள் இரண்டினும் மேலேயெடுத்த கை தீயினைத் தாங்கியுள்ளது. அத்தீயானது உலகங்களெல்லாவற்றையும் அழித்தலைக் குறிக்கும். வலப்பக்கத்துத் திருவடியின் கீழ் முயலகன் என்ற முரடன் அழுத்தப் பெற்றிருப்பது, உயிர்கள் வினைப்பயன்களை அனுபவித்தற் பொருட்டு இறைவன் செய்யும் மறைப்புத் தொழிலை உணர்த்தும். தூக்கிய திருவடியாகிய இடது திருவடியினை இடது திருக்கரத்தால் காட்டி நிற்கும்மைப்பு, இறைவன் எடுத்த பாதத்தால் உயிர்களுக்குப் பேரின்பத்தினை நுகர்விக்கும் அருளல் தொழிலைக் குறிப்பதாகும். இவ்வாறு நடராசப் பெருமான் செய்தருளும் திருக்கூத்து ஐந்தொழில்களையும் ஒருங்கே நிகழ்த்தவல்லது என்ற நுட்பத்தை,

"தோற்றம் துடியதனில் தோயும் திதிஅமைப்பில்
சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம் - ஊற்றமாய்
ஊன்று மலர்ப்பதத்தே உற்றதிரோதம் முத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு"
உமாபதி சிவம் - உண்மை விளக்கம் - 36.

என்னும் செய்யுள் நன்கு விளக்குதல் காணலாம். இத்திருநடனம் சகல பிரபஞ்சத்தையும் ஆட்டி வைக்கும் அருட்சக்தியைக் குறிக்கும் எனவும் இங்கு சொல்ல வேண்டுவதொன்றாகும். இவ்வாறாக ஆடும் திருநடன வகைகள் பல. அவற்றின் கரணங்கள் நூற்றெட்டு என்பதையும், இக்கோயிலின் நான்கு கோபுர வாயில்களிலும் எப்பாகத்திலும் சித்திரித்திருப்பதைக் காணலாகும். இறைவன் இக்கரணங்களை முதன் முதலாக ரிஷிகளிடம் தெரிவிக்க அவர்கள் தாண்டு என்ற சிற்பிக்குக் கற்பிக்கவும், அவை அவர் பெயராலேயே தாண்டவம் எனப் பெயர் பெற்றதென்பார். இப்பெரும் பொருள் கலைவல்லாரின் அரும் பொருளாகவும் மக்களின் துயரங்களை இன்பமாக்கும் ஓர் அருமருந்தாகவும் இருப்பது கண்கூடாகும்.

சரித்திரத் தொடர்புகளும் சமய நாயன்மார்களும்:

இனி, சரித்திர கால விவரங்களை ஆராய்வோம். இவைகளை இக்கோயிலின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு காலக் கண்ணாடியாகவும் தோன்றும். அவற்றுள் முதல் வரலாறு, பல்லவ சிம்மவர்மன் II (கி.பி. 550-575) தென்னாடு முழுதும் திரிந்து, தில்லைச் சிவகங்கைக் குளத்தில் நீராடி, தனது வெம்மை நோய் நீங்கி, தன்மேனி பொன்வண்ணம் பெற்ற காரணமாக அணித்து நின்ற ஓர் ஆலமரத்தின் கீழிருந்த சிவலிங்கத்தை வணங்கி, அதற்கு மேற் கூரையெடுத்து, பூசைகள், வழிபாடுகள் நிரந்தரமாகச் செய்ய ஏற்பாடு செய்தான். இதனை வண்ண ஓவியமாகச் சிவகாமியம்மன் மேல் முகட்டுத்தளங்களில் அழகுறத் தீட்டி இருப்பதைக் காண்க.

ஏழாம் நூற்றாண்டு சமயாசாரியராகிய அப்பர், சம்பந்தர் காலம். அவ்விருவரால் தமிழகம் சமணத்தினின்றும் மீட்கப்பட்டு, மகேந்திர பல்லவன், கூன் பாண்டியன் ஆகியோர் முறையே சோழ, பாண்டிய மண்டலங்களில் சைவத்தை மீண்டும் நிலைநாட்டினர்.

சீர்காழியில் தோன்றி மூன்று வயதிலேயே உமையம்மையின் ஞானப்பாலை உண்டு சிவஞானம் கைவரப் பெற்ற சமயாசாரியராகிய சம்பந்தர் இறைவனைத் துதிப்பாடல்களால் பாடியும், அற்புதங்கள் பலவும் செய்தவர். மூன்று முறை தில்லைக்கூத்தனைத் தரிசித்தவர் இவர்.

அப்பர் சுவாமிகள் திருச்சிற்றம்பலத்து நட்டம் பயிலும் நாடனைக் கண்டு பாடிய பாக்கள் உள்ளத்தை உருக்கும் பாக்களாம். அவரும் காழிப் பிள்ளையாராகிய சம்பந்தரும் அம்பலத்தே ஆடுகின்ற தனிக் கூத்தனது பெருங் கூத்தைக் கண்டு எல்லையிலா இன்பம் அடைந்தபோது சைவம் உய்ந்தது. உலகம் சைவ மணம் கமழ்ந்தது.

பிறகு ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், எட்டாம் நூற்றாண்டின் முதலிலும் வாழ்ந்தருளிய சுந்தரர் திருத்தில்லையை அணுகுகின்றார். திருவாரூரிலிருந்து திருத்தொண்டத் தொகை பாடித் தில்லைவாழ்ந்தணர்தம் அடியாராக "ஆளுடை நம்பிகள்" தில்லைக் கூத்தினைக் காண்கிறார்.

இவ்வாறாக இம்மூவர் காலத்தும் சைவப் பேரரசு ஒரு தனிப் பெருஞ்சிறப்பை எய்தியிருந்தமையின் தில்லைத் தலமும், தனிப் பெருங் கருணையின் திருக்கோயிலும் மலிவளம் பெற்று, அரசப் பெருவாழ்வு பெற்றிருந்தது எனலாம்.

இனி இந்நூற்றாண்டிலேயே, நாடு வைணவ நந்திவர்ம பல்லவமல்லன் காலத்தே இத்திருக்கோயிலில் கோவிந்தராஜப் பெருமாளுக்குத் திருச்சித்திரக்கூட சந்நிதி எழுச் சைவமும் வைணவமும் இனிதிருக்கக் காண்கிறோம்.

இதன் பின்னர் பாண்டி நாட்டிலே மணிவாசகப் பெருமான் தோன்றுகின்றார். அவரது திருவாசகம் தேன்கமழும் அருள்வாக் குகள் பாதி தில்லைத் தாண்டவனின் பெருமையே குறிக்கிறது. இச்சந்நிதியிலேதான் இவர் பௌத்தர்களுடன் வாதாடிச் சைவத்தை நிலைநிற்கச் செய்கிறார். திருவாசகத்தை, அந்தணர் வடிவாக வந்த பெரியாரைக் கொண்டு எழுதி, அவ்வேடுகளின் பெருமையை தில்லை நடராசப் பெருமான் என்று கூறித் தாமும் அவ்வாசகங்களை எழுதிய அந்தணப் பெருமானும் மறைகின்றார்கள். சைவம் தழைக்கிறது; இன்னுமிக்காலத்திற்கு முன்னும் பின்னும் இத்தலத்தே நாயன்மார்கள் தோன்றி, சைவத்தை வாழ்ந்து காட்டுகிறார்கள். அவர்கள் தாம் 'திருநாளைப் போவார்' என்ற நந்தனாரும், தம் முதுமையை இளமையாக்கிய திருநீலகண்டரும், இன்னும் கணம்புல்லரும், கூற்றுநாயனாரும் அவர். இவர்களது அரிய வாழ்க்கை சைவ உலகம் அறிந்ததே! இவர்களது வாழ்க்கையை 13 ஆம் நூற்றாண்டில் தாராகரம் கோயிலில் கல்லில் பொறித்துச் சித்திரமாகக் காட்டியதை காணலாம். இனிச் சோழர்களது பெருவாழ்வு கி.பி. 850 முதல் 1250 வரை பெருகுகின்றது. சோழ அரசர்கள் விஜயாலயன் முதல் மூன்றாவது இராஜராஜன் வரை இக்கோயில் ஓங்கி மிளிர்கின்றது. ஆதித்தன் (871-907), பராந்தகன் (907-955) ஆகியவர்கள் தில்லைச் சித்தரையை எழுப்பியும், அதன் மேற்கூரையைப் பொன்னால் வேயவும் செய்தார்கள்.

இவர்பின் வழிப்போந்த சோழர்களும், பாண்டிய மன்னர்களும், மற்றவர்களும் கோயிலின் பெரும்பகுதிகளை வகுத்து உண்டாக்கினர். இவர்கள் காலத்தேதான் இக்கோயிலின் நான்கு திருவாயிற் கோபுரங்களும் உண்டாயின. கீழ்க்கோபுரம் குலோத்துங்கன் II ஆலும், தெற்குக் கோபுரம் குலோத்துங்கன் III இன் மருகனாகிய சொக்கச்சீயன் கோப்பெருஞ்சிங்களாலும், மேற்குக் கோபுரம் சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனாலும், வடக்குக் கோபுரம் 16 ஆம் நூற்றாண்டில் விஜயநகரப் பேரரசர் கிருஷ்ணதேவராலும் எடுக்கப்பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

இந்நான்கு கோபுரங்களும் அணிதிகழ் சிற்பங்களுக்கு உறைவிடமாய், தமிழ்நாட்டின் சிற்பக் களஞ்சியமாகத் திகழ்கின்றன. இன்னும் ஓவியத்தின் தலைசிறந்த பெரும் பகுதிகள் திருக்காமக் கோட்டத்து முன் மண்டப மேற்கட்டியிலும் காணலாகும். இவை இக்கோயிலின் பூர்வ சரித்திரத்தை விளக்கும்.

திருக்கோயிலின் அமைப்பு:

திருக்கோயில் சற்றேறக்குறைய நாற்பது ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் அமைந்துள்ளது. இதன் பகுதிகள் 13 நூற்றாண்டுகளுக்கிடையே வெவ்வேறு அரசர்களால் கட்டப்பெற்றவை. சிவகங்கைக் குளமும், மற்றச் சுற்றுத் திருக்கோயில்களும் அக்காலச் சிற்ப முறையின் மேம்பாட்டை விளக்கும்.

இக்கோயிலின் ஆதியமைப்புச் சிற்பம்பலமும் பேரம்பலமும் ஆகும். இவை மரத்தால் கட்டப்பட்டிருந்தலே இதற்குச் சான்றாகும். பல்லவர் கண்ட குகைக் கோயிலுக்கும், கற்கோயிலுக்கும் முந்தியன என்பது அவற்றின் பழைமையை அறிவிக்கும் அக்காலத்தில், இரண்டாம் பிரகாரத்திலுள்ள திருமுலட்டானேசுவரர் கோயிலும் சிறப்புற்றிருந்தல் வேண்டும். இக்கோயிலினுள் ஐந்து சபைகள் உள்ளன.

பொன்விழா மலர்:

சித்தரையை திருச்சிற்பம்பலமாகும். இதுவே நடராஜப் பெருமான் இடப்பாகத்தில் சிவகாமசுந்தரியோடு எழுந்தருளியிருக்கும் கருவறையாகும். இதனையே மணிவாசகனார் "எழில் பெறும் இமயத் தியல்புடையம்பொற் பொலிதரு புலியூர்ப் பொது" எனச் சிறப்பிக்கின்றார். இதன் சிகரத்தில் ஓவ்வொரு பொன் ஓட்டிலும், 'சிவாயநம' என்னும் பஞ்சாட்சரத்தை எழுதி வேய்ந்திருப்பதாகத் தில்லையுலாக் கூறுகின்றது. சித்தரையில் பெருமானது வலப்புறத்தில் சிதம்பர இரகசியம் உள்ளது. அத்துடன் மந்திர சொருபமாய்த் திருவம்பலச் சக்கரம் ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சித்தரையாகிய பொன்னம்பலத்தில், இறைவன் உருவம், அருவம், அருவுருவம் என்ற மூவகைத் தோற்றத்துடன் எழுந்தருளியிருப்பதைக் காணலாம். நடராஜத் திருமேனி உருவம்; இரகசியம் அருவம்; ஸ்படிக லிங்கத்தை அழகிய சிற்பம்பலமுடையர் எனவும், திருவம்பலமுடையர் எனவும் கூறுவார். இவர்களேயன்றி இரத்தினத்தாலாகிய இரத்தினசபாபதியும் சுவர்ணகால பைரவரும் இங்குக் காட்சியளிக்கின்றனர்.

கனகசபை என்பது மேற்கண்ட சிற்பம்பலத்திற்கு எதிரேயுள்ள எதிரம்பலமாகும். இங்குப் பெருமான் ஆண்டில் நான்கு முறை திருமஞ்சனங் கொண்டருளுகிறார். தினமும் ஸ்படிக லிங்கத்திற்கு ஆறுமுறை திருமஞ்சனமும் ஆகின்றது. பக்தர்களும் நின்று இறைவனைச் சேவிக் கின்றனர்.

தேவசபை என்பது வழக்கத்தில் பேரம்பலம் எனப்படும். இங்கு உற்சவமூர்த்திகள் எழுந்தருளியுள்ளனர். அநபாயனான இரண்டாம் குலோத்துங்கன், தன் குல முன்னோர் சிற்பம்பலத்தைப் பொன்மயமாக்கியதனால்தான் இப்பேரம்பலத்தை பொன்னினால் மெழுகிப் பொன் மயமாக்கினான் என்பதைப் பெரியபுராணம் கூறுகின்றது. இங்குதான் இக்கோயிலின் நிர்வாக சபையினர் கூடுகின்றனர்.

நிருத்தசபை என்பது "தேர் அம்பலமாகும்". (The oldest thing now existing here is a little shrine in the inner most enclosure, a porch of fifty six pillars, about eight feet high and most delicately carved, ornamented with dancing figures more graceful and more elegantly executed than any others of their class as far as I know in South India. It is the Nrta or Nrtya Sabha, the hall of dance - Ferguson). நடராஜப் பெருமான் திருமன்னர்க் கொடிமரத்தின் தென்பால் உள்ளது; மிகவும் சித்திர வேலைப்பாடமைந்த ஐம்பத்தாறு தூண்களால் தாங்கப்பெற்றது; மண்டபம் யாவும் பரிகள் பூட்டிய தேர் அமைப்பைப் பெற்றது. இதன் அணிதிகழ் சிறுகோயிலினுள் ஊர்த்துவ தாண்டவ மூர்த்தி காட்சியளிக்கின்றார். இத்தேர் மண்டபத்தின் வடமேற்கு மூலையில் ஒரு சிற்ப உருவம் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்ததாக, திருபுவனம் கோயில் விமானத்தில் காட்சியளிப்பது போன்று தோன்றுகிறது. ஆராய்ச்சியாளர் நிர்ணயிப்பார்களாக.

இராஜ சபை என்பது ஆயிரங்கால் மண்டபம். நடராஜப் பெருமான் ஆண்டில் மார்கழி, ஆனியில் இருமுறை இங்கெழுந்தருளித் திருமஞ்சனம் கொண்டருளுகிறார். ஆருத்திரா தரிசனம் கொடுப்பதும் இம்மண்டபத்தில்தான். இதன் அகலம் 190 அடி. நீளம் 340 அடி. மண்டபத்துண்கள் வரிசைக்கு இருபத்துநான்காக நாற்பத்தொரு வரிசைகள் உள்ளன. நடுவில் வெளவால் நந்தி மண்டபம் அமைக்கப்பெற்றதால் ஐம்பத்தாறு தூண்கள் குறைவாதலின் மண்டபத்து வெளியிலுள்ள தூண்களையும் சேர்த்

து எண்ணிக்கொள்வர். சேக்கிழார் புராணச் செய்யுளாகிய "இவ்வையிரு நூறுகால் மணிமண்டபத் தெந்தையார் திருவருளையு ன்னி நிருத்தனார் தந்தசொல் முதலாவெடுத்தனர்" என்பது, ஈண்டுச் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தை அருளியதைக் குறிக்கின்ற து. மண்டபம் அநபாயன் காலத்திலேயே எடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். மண்டபத்தின் நாற்பக்கத் தொடக்கத்திலும் அழகிய யானை உருவங்கள் கற்களிலேயே செதுக்கி அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மண்டபத்தின் கீழ் வரிசைப் பத்திகள் முழுதிலும், நர்த்த னை உருவங்கள், இசையாளர் உருவங்கள், சிவகாமி அம்மன் கோயிற் சிற்பங்கள் போன்று மிக வளப்புடன் செதுக்கப்பட்டுள்ள ன. இத்தகைய பெரு மண்டபங்கள், விஜயநகர அரசர் வருகைக்கு முன்னரே, சோழ பாண்டியர்களால் தென்னாட்டுக் கோயி ல்களில் நிறுவப்பெற்றிருப்பது இங்குக் குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

தனிக்கோயில்கள் :

திருக்காமக்கோட்டம் என்னும் சிவகாமியம்மன் கோயிலை அநபாய சோழனான குலோத்துங்கன் II கட்டினான் என ராஜராஜ சோழன் உலாவும், தக்கயாகப் பரணியும், குலோத்துங்க சோழன் உலாவும் கூறுகின்றன. அம்பிகையின் முன்புற மகா மண்டப ம் பெருமிதத் தோற்றமுடையது. இரட்டைத் தூண்கள் அழகுற அமைந்துள்ளன. அதன்கண் தூணுடன் செதுக்கிய கல்லாலா ய சங்கிலித் தொடரையும் காணலாம். திருச்சுற்று மாளிகைக் கீழ் வரிசை முழுவதும் நாட்டியமாடுபவரும், வாத்தியக்காரர்களு ம் சிற்பமாகத் திகழ்கின்றனர். இவை யாவும் ஒரு பெருமிதக் காட்சியாகும். இவை உப்புச்ச சிற்பங்களுக்கு (Base-relief) ஓர் அ ணியாய்த் திகழ்வன.

பாண்டிய நாயகம் கோயில்:

இது கோயிலின் மூன்றாம் பிரகாரமாகிய "ராசாக்கள் தம்பிரான் திருமாளிகைத் திருவீதியில்" வடக்குக் கோபுரத்துக்கு அணித்த ராக வடமேற்கு மூலையில் உள்ளது. மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனால் (கி.பி.1216-1251) தேர் போன்று உருளைகள் மாட்டி யானை களைப் பூட்டி இழுக்குந் தோற்றத்தில் செய்யப்பட்ட அரியதொரு பெருமண்டபம் இது. இதன் மேற்குப் புறத்தே, உயர்ந்த மற்றொரு மேடையின் மீது ஆறுமுகப் பெருமான் மயிலின்மீது அமர்ந்து வள்ளி தேவசேனையுடன் காட்சியளிக்கின்றார். தெ வ்வத் திருமேனிகள் மிக வேலைப்பாடமைந்தவை; அழகியவை.

தில்லைக் கோவிந்தராஜர் கோயில்:

எட்டாவது நூற்றாண்டில் காஞ்சி வைகுந்தப் பெருமான் கோவிலை நிறுவிய இரண்டாம் நந்திவர்ம பல்லவ மல்லனால் கி.பி. (717-782) தில்லைப் பொன்னம்பலத்தின் தென்புறம் ஒரு மேடையில் இது நிறுவப்பெற்றதாகும். ஆழ்வார்கள் பாடிய நூற்றெட் டுத் திருப்பதிகளில் இத்தில்லைத் திருச்சித்திரக்கூடம் ஒன்றாகும்.

இதனை, ஆழ்வார் திருமங்கை மன்னன், தாம் அருளிய பெரிய திருமொழியுள் 3 ஆம் பத்தில், 2, 3 ஆம் திருமொழிகளில் போற்றியுள்ளார். மக்கள் நம் பெருமாளின் திருவருட் பேரின்பத்தையடையும் வழியினைத் தில்லை என்று அடைந்த மாத்திர த்தே பெறலாம் எனக் கூறுமுகத்தான், "பைம்பொன்னும் முத்தும் மணியும் கொணர்ந்து படை மன்னவன் பல்லவர் கோன் ப ணிந்த, செம்பொன் மணி மாடங்கள் சூழ்ந்த தில்லைத் திருச்சித்திரக்கூடம் சேர்மின்களே" என்கிறார். மணிவாசகப் பெருமான், பெருமானுடைய சயனத் திருக்கோலத்தைத் திருக்கோவையாரில் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

12 ஆம் நூற்றாண்டில் அநபாயன் என்ற இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் (கி.பி. 1133-1150) சிற்றம்பலத்தைப் பெருக்கி அமை க்கும் பொருட்டுத் தில்லைக் கோவிந்தராஜப் பெருமானை அப்புறப்படுத்தியதும், மறுபடியும் அவர் பழைமைத் தானத்தில் கி.பி. 1539இல் கிருஷ்ண தேவராயரின் தம்பி அச்சதராயரால் தாபிக்கப்பெற்று அவருடைய வழிபாடுகள் வைகானச முறைப்ப டி வைணவ அர்ச்சகர்களால் செய்துவர நிபந்தங்கள் விடப்பெற்றதுமாகிய செய்திகள் பல கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன . சமீப காலத்தில் இப்போது காணும் கோவிந்தராஜர் திருச்சந்திரநாயகம் புதுப்பித்ததும் அதற்கு எதிரே நிற்கும் நாற்பதுகால் ம ண்டபத்தை அமைத்ததும் சைவ வைணவ விவாதங்களை முழுதும் சமரசப்படுத்தியதும் செட்டிநாட்டு வள்ளல் இராஜா சர்.அ ண்ணாமலைச் செட்டியாரும் அவர் திருமைந்தர் முத்தையா பெருந்தகையும் ஆவர். பெருமான் திருநாமம் - கோவிந்தராஜர். தாயார் - கமலவல்லித்தாயார்.

சமீபத்தில் இக்கோயில் குடமுழுக்குச் செய்யப் பெற்று அழகுற அமைந்துள்ளது.

தில்லை மூவாயிரவர்:

தில்லைப் பெருமானுக்கு அணுகுக்கத் தொண்டர்களாக இருப்பவர்கள் திகுதிதர்களாகிய மூவாயிரவர். இவர்கள் ஆதியில் கூத்த ப் பெருமானுடன் இவண் வந்து குடியேறியவர்கள். சமயாசாரியர் அப்பர் இவர்களைத் "திருவுடை யந்தணர் வாழ்கின்ற தில்லைச் சிற்றம்பலவன்" எனவும், சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகையில் "தில்லை வாழந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என வும், சம்பந்தர்,

"கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலம்"

எனவும், ஆழ்வார்களில் திருமங்கை மன்னன், குலசேகரரும் சிறப்பித்துப் போற்றுகின்றனர்.

இற்றைக்கு இவர்கள் முந்நூறு குடும்பத்தினராக இருந்து திருக்கோயிலின் கண்காணிப்பை மிக பக்தி சிரத்தையுடன் பாதுகாத்த வுருகின்றனர். 'பொதுத் தீட்சிதர்கள்' எனப்படும் இவர்களது குழுவினரால் திருக்கோயிலின் ஆட்சிமுறை திறம்படக் கவனி க்கப்படுகிறது.

இவ்வாறாகிய கோயிலைப் 'பூலோக கைலாயம்' என்பது மிகப் பொருந்தும். ஆண்டவன் தில்லைக் கூத்தனாக எக்காலமும் இ வ்வையகத்தையும் வானகத்தையும் இயக்க ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்தருளுகிறான். இங்கு எல்லோரும் சென்று "செல்வர் வாழ் தில்லைச் சிற்றம்பலமேய செல்வன் கழலேத்தும் செல்வமாய பேரின்பத்தில்" மூழ்கித் திளைப்பாராக!பத்தில்" மூழ்கித் திளைப்பாராக!

"திரு ஆலவாய்" (மதுரை)

(திரு.கி.பழநியப்பன்)

"அண்ணல் ஆலவாய்
நண்ணி னான்றனை
எண்ணி யேதொழத்
திண்ணம் இன்பமே"

அங்கயற்கண் அம்மையுடன் அமர்ந்த ஆலவாய் அண்ணலின் திருக்கோயில் வரலாற்றுப் புகழ்பெற்றதாகும். அக்கோயிலின் அமைப்பு, தோற்றம், அதிற் காணும் கல்வெட்டுகள், அங்கு நடைபெறும் விழாக்கள் ஆகியவற்றை ஆய்ந்தால் தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றை அறியலாம். அரச வழிமுறையினர் வரலாற்றுடன், தமிழ் மொழியின் தொன்மை, சிறப்பு, வளர்ச்சி, மக்களின் இல்லற முறை, பண்பாடு, தொழில், வாணிகம், கலைத்திறன் முதலியவற்றையும் அதன் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். மதுரை நகர அமைப்பும், திருக்கோயிலின் அமைப்பும் தமிழ் மக்களின் நகர அமைப்புக் கலைக்கும், சிற்பக் கலைக்கும், கட்டிடக் கலைக்கும் எடுத்துக்காட்டுகளாக விளங்குகின்றன.

திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறப்படும் பாண்டியர் வழிமுறை வேறு வரலாற்றுச் சான்றுகள் காண்பது அரிதெனினும் அதன் தொன்மையை யாராலும் மறுக்க இயலாது. சிவபெருமான் 64 திருவிளையாடல் நடத்திய இடம் மதுரை. அரசர்களுக்காகவும், பாமர மக்களுக்காகவும், புலவர்களுக்காகவும், விலங்குகளுக்காகவும், பறவைகளுக்காகவும், சொக்கநாதப் பெருமான் நடாத்திய திருவிளையாடல்களே மதுரைத் தலப்புராணமாக விளங்குகின்றது.

ஆதியில் மதுரை கடம்பவனமாக இருந்தது. அக்காட்டில் சிவலிங்கம் ஒன்றை முதல் முதலாகக் கண்டவன் தனஞ்சயன் என்ற ஒரு வணிகன். அத்திருமுர்த்தியை நடுவாக வைத்துக் காட்டை அழித்து அங்கு ஒரு நகரத்தை அமைத்தவன் குலசேகர பாண்டியனாவான். இவ்விருவருடைய சிலைகளைத் திருக்கோயில் பொற்றாமரைக் குளத்தின் வடகரையிலுள்ள தூண்களில் காணலாம்.

கி.பி. 640 ஆம் ஆண்டில் மதுரைக் கோயில் எவ்வாறு தோற்றமளித்தது என்பதை அதனை நேரில் கண்ட திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் கூறுகின்றார். ஆலவாய் என்ற பெயரையுடைய திருக்கோயில் உறுதியான மதில்களால் சூழப்பெற்றதென்றும் அது பல அழகான கோபுரங்களையுடையதென்றும் கூறுகின்றார்.

"குலச் சிறை குலாவுள்
கோபுரஞ் சூழ் மணிக்கோயில்"

என்றும்,

"கபாலிநீள் கடிமத்தில் கூடலால வாயிலாய்"

என்றும் கூறுகின்றார்.

கபாலி மதில் என்பது இன்று முக்குறுணி விநாயகரையொட்டி அமைந்துள்ள சுற்று மதிலாகும். திருஞானசம்பந்தர் காலத்தில் கோயிலின் அளவு அதுவே எனத் தெரிகின்றது. அன்று கோயில் 250 அடி நீளமும், 156 அடி அகலமும் உடையதாக இருந்தது. இன்று அக்கோயில் 847 அடி நீளமும், 792 அடி அகலமும் உள்ளதாகக் காட்சி அளிக்கின்றது. பாண்டிய மன்னர்களும், நாயக்க அரசர்களும், சிற்றரசர்களும், அமைச்சர்களும், தனிப்பட்ட செல்வர்களும், நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்களும் அவ்வப்பொழுது ஒவ்வொரு பகுதியாகக் கட்டியதின் பயனாகக் கோயில் நாள்தோறும் வளர்ந்து இன்றுள்ள நிலையை அடைந்துள்ளது.

இடையே 13 ஆம் நூற்றாண்டில் முகம்மதியர் படையெடுப்பால் கோயிலின் பெரும்பகுதி சிதைவுற்றன. பின்னர் வந்த நாயக்க மன்னர்கள் அவற்றை மறுபடியும் கட்டினர். இவ்வாறு அவ்வப்பொழுது தோன்றிய அரசியல் புயல், சமயப் புயல்களையெல்லாம் எதிர்த்து நின்று திருக்கோயில் வளர்ச்சியடைந்து வருவது திருவருளேயாகும். 1963இல் நடைபெற்ற மாபெரும் திருப்பணியின்பொழுது புதுப்பிக்கப்பெற்ற 14 கோபுரங்களுக்கும் ஒரே நேரத்தில் குடமுழுக்கும் ஆராதனையும் நடைபெற்ற காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்ததுடன், அது வரலாறு காணாத ஒரு நிகழ்ச்சியாகவும் இருந்தது.

திருக்கோயில்களுள் மதுரைக் கோயிலுக்குப் பல தனிப் பழக்க வழக்கங்களும் சிறப்புக்களும் உண்டு. இவ்வாலயத்தில் முதலில் மீனாட்சி அம்மனுக்குத்தான் வழிபாடு நடைபெறுவது வழக்கம். அதனால் கோயிலுக்கு வருபவர்களும் அம்மன் சந்நிதி வாயில் வழியாக வருவதையே பல ஆண்டுகள் வழக்கமாகக் கொண்டுவந்தனர்.

18 அடி அகலமும், 25 அடி உயரமும் கொண்ட அம்மன் சந்நிதி வாயில், தெரு மட்டத்தில் மிக அழகாக அமைந்துள்ளது. கோயிலின் மற்ற வாயில்களில் உள்ளது போன்று இதில் பெரிய கோபுரம் எதுவுமில்லை. ஆனால் முகப்பில் விநாயகர், சுப்பிரமணியர் உருவங்களும், நடுவே திரு மீனாட்சிசந்தரர் திருக்கல்யாண உருவமும் கதைகளாய்ச் செய்யப்பெற்று வாயிலின் மேல் அழகாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவ்வாயில் வழியாக நுழைந்ததும் கண்களைக் கவரும் சிற்பங்களும் சித்திரங்களும் நிறைந்த ஒரு மண்டபத்தைக் காண்கின்றோம். 46 அடி நீளமும், 18 அடி அகலமும் கொண்ட இம்மண்டபத்தின் மேல்தளம் அரைவட்ட வடிவில் வளைவு முகமாக அமைந்துள்ளது. இதனை அட்ட சக்தி மண்டபம் என்றும் அட்ட லட்சுமி மண்டபமென்றும் அழைக்கின்றனர்.

அட்ட சக்தி மண்டபத்தை அடுத்து 160 அடி நீளமும், 110 அடி அகலமும் உள்ள ஒரு பெரிய மண்டபத்தைக் காணலாம். ஒரே கல்விற் செதுக்கப்பெற்ற 22 அடி உயரமுள்ள 110 தூண்களை ஆறு வரிசைகளிற் கொண்டுள்ள இம்மண்டபம் மீனாட்சி நாயக்கர் மண்டபம் என வழங்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு தூணிலும் மேற்பகுதியில் யானியின் உருவமும் கீழ்ப்பகுதியில் சிறிய சிற்ப வேலைப்பாடுகளும் காணப்படுகின்றன.

மீனாட்சி நாயக்கர் மண்டபத்தினின்றும் கோயிலுக்குள் நுழையும் வாயிலில் ஏழு நிலைகளையுடைய கோபுரம் ஒன்றிருக்கிறது. இதுவே அம்மன் சந்நிதியில் பெரிய கோபுரமாகும். இக் கோபுரத்தின் உயரம் 117 அடி; அடித்தளம் 38 அடி அகலமும், 78 அடி நீளமும் உடையது. இதில் 730 சுதைகள் உள்ளன. இதைத் தளவாய் அரியநாத முதலியாரின் குமாரர் காளத்தியப்ப முதலியார் கி.பி. 1569இல் கட்டினார்.

சித்திரக் கோபுரத்தை அடுத்து 25 அடி அகலமும், 60 அடி நீளமும் உள்ள ஒரு மண்டபம் உள்ளது. அதனை முதலிப்பிள்ளை

மண்டபம், முதலி மண்டபம், இருட்டு மண்டபம் என்று பலவாறு அழைப்பர். இம் மண்டபத்தின் இருபுறமும் சிற்ப வேலைப் பாடுகள் நிறைந்த அழகான சிலைகளையுடைய தூண்கள் இருக்கின்றன. அத்தூண்களில் உள்ள சிலைகளைனத்தும் புராண வரலாறு ஒன்றைக் குறிப்பனவாகும்.

முதலிப்பிள்ளை மண்டபத்தைத் தாண்டி உள்ளே சென்றால், கண்டோர் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் ஒரு காட்சியை அங்குக் காணலாம். 165 அடி நீளமும், 120 அடி அகலமுமுடைய நீண்ட சதுர வடிவில் நான்கு புறமும் கருங்கற்களாலான அழகான படிக் கட்டுகளையுடைய பொற்றாமரைக் குளமும் அதன் தென்மேற்கு மூலையில் வெளிப் பிரகாரத்திலுள்ள கம்பீரமான தெற்குக் கோபுரமும் காட்சியளிக்கின்றன. மதுரைக் கோயிலை வெளியிடங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் புகைப்படங்களில் பெரும்பாலானவை இக்காட்சியைக் காட்டுவனவாகவே இருக்கும்.

பொற்றாமரைக் குளத்தைச் சுற்றி நான்கு கரைகளிலும் நடைபாதை மண்டபங்களிருக்கின்றன. வடகரையிலுள்ள மண்டபம் அம்மன் சந்நிதிக்கு நேராக அமைந்துள்ளது. இரண்டு பத்திகளையுடைய இம்மண்டபத்திலுள்ள தூண்களில் சங்கப் புலவர்களின் உருவங்கள் செதுக்கப்பெற்றுள்ளன.

இறைவனின் அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களைச் சித்திரிக்கும் வண்ணப் படங்கள் பலகைகளில் எழுதப் பெற்றுப் பொற்றாமரையின் வடக்குக் கரை, கிழக்குக் கரை மண்டபச் சுவர்களில் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. வடக்குப்புறச் சுவரின் மேல் பகுதியில் சுவாமி, அம்மன் கோயில்களின் இரண்டு மாதிரிச் சித்திரங்கள் வண்ணமுறத் தீட்டப் பெற்றுள்ளன.

பொற்றாமரைக் குளத்தை வலமாகச் சுற்றி அம்மன் சந்நிதிக்குப் போகும் வழியில் ஊஞ்சல் மண்டபம் இருக்கின்றது. இம்மண்டபத்தின் மேற்குப்புறத்தில் கருஞ்சுவலைவக் கல் தூண்களையுடைய ஊஞ்சல் மேடை இருக்கிறது. இங்கு ஒவ்வொரு வெள்ளி க்கிழமை மாலையிலும் சுவாமி, அம்பிகையின் சுவர்ண விகிரகங்களை ஊஞ்சலில் வைத்து வழிபடுவார்கள்.

ஊஞ்சல் மண்டபத்தையடுத்து அம்மன் சந்நிதி வாயிலுக்கு முன்னுள்ள அழகான மண்டபமே கிளிக்கூட்டு மண்டபமாகும். இதனைச் சங்கிலி மண்டபம் என்றும் கூறுவர். இங்குப் பெரிய கூண்டுகளில் கிளிகளை வளர்ப்பதால் கிளிக்கூட்டு மண்டபம் என்று இதற்குப் பெயர் ஏற்பட்டது.

கிளிக்கூட்டு மண்டபத்திலிருந்து ஒரு சிறு கோபுர வழியாக அம்மன் கோயிலுக்குச் செல்லவேண்டும். அவ்வாயிலின் மேலுள்ள கோபுரம் 40 அடி உயரமும் 3 நிலைகளும் உடையதாகும். அதன் அடித்தளம் 27 அடி நீளமும் 20 அடி அகலமுமுடையது. இதில் 46 சுதைகள் உள்ளன.

இவ்வாயிலின் வழியாக உள்ளே சென்றால் தங்கக் கவசம் இடம்பெற்ற கொடிமரத்தைக் காணலாம். அஃது இருக்குமிடம் அம்மன் கோயிலின் இரண்டாம் பிரகாரமாகும். அப்பிரகாரத்தின் மேற்குக் கோடியில் கொலு மண்டபம் இருக்கின்றது. சுவலைக் கற்களாலான இவ்வழகிய மண்டபத்தில், ஆண்டுதோறும் புரட்டாசித் திங்களில் நவராத்திரி விழாவின்போது நாள்தோறும் அம்மனின் கொலுக் காட்சி நடைபெறும். இம்மண்டபத்தை வலமாகச் சுற்றி மேற்குப் பிரகாரத்திற்கு வந்தால், கோபுர வாயிலொன்று தென்படும். அது 'அம்மன் கோயில் மேற்கு ஐந்து நிலைக் கோபுரத்தின் வாயிலாகும்.

இப்பிரகாரத்தைச் சுற்றி முன்கூறப்பெற்ற அம்மன் சந்நிதித் கம்பத்தடிக்கு மீண்டும் வந்து ஆறுகால் பீடத்தின் வழியாக உள்ளே செல்லவேண்டும். இவ் ஆறுகால் பீடம், வரலாற்றுப் புகழ்பெற்றது. இம்மண்டபத்திலேயே குமரகுருபர அடிகள், தாம் பாடிய மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழைத் திருமலை நாயக்கர் முன்னிலையில் அரங்கேற்றஞ் செய்தார்.

இம்மகா மண்டபத்தின் மேற்குப் பகுதியில் மீனாட்சி அம்மையின் அர்த்த மண்டபமும் கருவறையும் உள்ளன. மகாமண்டபத்தில் கம்பித் தடுப்புகள் வரிசையாக அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இங்கிருந்து கருவறையில் நின்ற திருக்கோலத்துடன் அருள்பாலிக்கும் கண்களுடன் கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கும் அங்கயற் கண்ணியின் அழகிய திருவருவத்தைக் கண்டு வழிபடலாம். அம்மனைச் சுற்றி வரும் முதற்பிரகாரம் இம்மண்டபத்திலேயே தொடங்கி இதிலேயே முடிவு பெறுகின்றது. இப்பிரகாரத்தின் தென்மேற்கில் விநாயகர் கோயிலும் வடமேற்கில் முத்துக்குமார் கோயிலும் அமைந்துள்ளன. இவ்விரு கோயில்களும் மிகவும் பழுதடைந்திருந்தமையாலும், மேற்குவர்கள் மண்ணால் கட்டப்பெற்றிருந்தமையாலும், அவைகள் அனைத்தையும் இடித்துவிட்டு 1960-63 திருப்பணியில் கருங்கற்களினால் மண்டபங்களைப் புதிதாகக் கட்டியுள்ளனர். மேலும் மகாமண்டபத்திலுள்ள பள்ளியறையும் செப்பனிடப்பெற்று உட்புறம் சுவலைக்கல்வினால் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. இவ்விரண்டாம் பிரகாரமுட்பட அம்மன் கோயிலின் நீளம் 225 அடி, அகலம் 150 அடி ஆகும்.

அம்மன் கோயிலிலிருந்து சுவாமி கோயிலுக்குச் செல்ல வேண்டுமானால், கிளிக்கூட்டு மண்டபத்திற்கு வந்து அம்மண்டபத்தின் வடகோடியிலுள்ள கோபுர வாயில் வழியாகச் செல்ல வேண்டும். அக்கோபுரத்தை "நடுக்கட்டுக்கோபுரம்" என்று கூறுவர். இதனைத் தாண்டி உள்ளே சென்றால் 8 அடி உயரமுள்ள முக்குறுணிப் பிள்ளையார் உருவத்தைக் காணலாம். இவ்விநாயகர், சுவாமி கோயிலின் இரண்டாம் பிரகாரத்தில் தென்புறமாக உள்ளது. இப்பிள்ளையார் சந்நிதிக்கு நேராகத் தெற்குக் கோபுர வாயில் அமைந்துள்ளது.

இவ்விரண்டாம் பிரகாரத்தின் வெளிச் சுற்றுமதில் 'சுந்தரபாண்டியன் மதில்' எனப்படும். உட்குற்று மதில் 'கபாலி மதில்' எனப்படும். வெளிச்சுற்று மதில் 420 அடி நீளமும் 310 அடி அகலமும் உடையது. கபாலி மதில் 250 அடி நீளமும் 156 அடி அகலமும் உடையது.

மதுரைக் கோயிலில், பார்ப்போர் மனத்தைக் கொள்ளைகொள்ளும் வகையில் சிற்பங்கள் நிறைந்த இடம் 'கம்பத்தடி மண்டபம்' ஆகும். இஃது இரண்டாம் பிரகாரத்தில் சுவாமி சந்நிதியில் உள்ளது. நந்தி மண்டபம், பலிபீடம், தங்கக்கொடிக் கம்பம் ஆகியவற்றைச் சுற்றியுள்ள உயரமான எட்டுக் கருங்கல் தூண்களிலும், இறைவனின் பல்வேறுபட்ட தோற்றங்களைச் சிற்பங்களாக வடித்துள்ளனர். புகழ்பெற்ற மீனாட்சி திருமணக்கோலத்தைச் சித்திரிக்கும் சிற்பம் இங்கேதான் அமைந்துள்ளது. அதில் மணமகள் கோலத்தில் நிற்கும் சிவபெருமானின் கம்பீரமான தோற்றமும், மணமகள் கோலத்தில் நிற்கும் மீனாட்சியம்மையின் நாணமும் புன்சிரிப்பும் கொண்ட முகத்தோற்றமும், எத்தகையோர் தம் நெஞ்சையும் ஈர்க்க வல்லனவாய் அமைந்துள்ளன. பிற தூண்களிலும் சிறந்த வேலைப்பாடமைந்த சிற்பங்கள் இருக்கின்றன.

கம்பத்தடி மண்டபத்திலிருந்து சுவாமி கோயிலுக்கு நுழையும் வாயிலில் இருபுறங்களிலும் 12 அடி உயரமுள்ள ஒரே கல்லாற் செய்யப்பெற்ற துவார பாலகர்களின் சிலைகள் 4 1/2 அடி பீடங்களில் மேல் வைக்கப்பெற்றுள்ளன.

ஆறுகால் பீடத்தின் வழியே உள்ளே சென்றால் மகாமண்டபத்தைக் காணலாம். இது 'வெள்ளியம்பலம்' என்றும் வழங்கப்பெ

றும். கால் மாறியாடிய நடராசர் திருவுருவம் இங்கேதான் உள்ளது. அறுபத்து மூவர் உற்சவமூர்த்திகளும் இம்மண்டபத்தில் உள்ளனர். 1960-63 திருப்பணியில், வெள்ளியம்பலம், பொன்னம்பலம், இரத்தின சபை, தாமிரசபை, சித்திரசபை ஆகிய தலங்களின் வண்ணப்படங்கள் பலகைகளில் வரையப்பெற்று இம்மண்டபத்தில் வைக்கப்பெற்றுள்ளன. சுவாமிகோயில் மூலத்தானம் 'இந்திரவிமானம்' என்று வழங்கப்பெறும்.

முன்கூறப்பெற்ற கம்பத்தடி மண்டபத்திற்கு நேர்கிழக்கே ஒரே கோபுர வாயில் உள்ளது. ஐந்து நிலைகளையுடைய இக்கோபுரம் 66 அடி உயரமுடையது. இதன் அடித்தளத்தின் நீளம் 42 அடி, அகலம் 33 அடி. இதில் 280 சுதைகள் உள்ளன.

இக்கோபுர வாயிலில் உள்ள பேச்சியக்காள் மண்டபத்தின் வழியாக நேர்கிழக்கே சென்றால் கம்பீரமாகத் தோற்றமளிக்கும் 46 தூண்களைக் கொண்ட ஒருபெரிய மண்டபத்தைக் காணலாம். அதன் இருபுறங்களிலும் பலவகையான கடைகள் நிறைந்திருக்கின்றன. இம்மண்டபத்திற்கு வீரவசந்தராயர் என்று பெயர்.

வீரவசந்தராயர் மண்டபத்தையொட்டி வடபுறம் எடுப்பான தோற்றத்துடன் மிகப் பெரிதாகக் காட்சியளிக்கும் மண்டபமே புகழ்பெற்ற 'ஆயிரங்கால் மண்டப'மாகும். ஓர் அரிய கலைக்கூடமாக விளங்கும் இம்மண்டபத்தைக் கட்டிய பெருமைக்குரியவர் தளவாய் அரியநாத முதலியாராவார்.

ஆயிரங்கால் மண்டபத்திலிருந்து வீரவசந்தராயர் மண்டபத்தின் வழியாகத் தெற்கு நோக்கிச் சென்றால் திறந்தவெளி முற்றத்தில் புதிதாக உருவாக்கப்பெற்ற மங்கையர்க்கரசி மண்டபம் ஒன்றைக் காணலாம்.

மங்கையர்க்கரசி மண்டபத்திற்குத் தென்புறமுள்ளதே மருது பாண்டியர்களாற் கட்டப்பெற்ற மண்டபமாகும். இதனைச் 'சேர்வைகாரர் மண்டபம்' என வழங்குகின்றனர். இடதுபுறமுள்ள தூணில் பெரிய மருதுவின் உருவச்சிலை உள்ளது. இம்மண்டபம், திருக்கல்யாண மண்டபத்திற்கு எதிரில் கி.பி. 1795 இல் கட்டப்பெற்றது.

திருக்கல்யாண மண்டபத்தினின்றும் அம்மன் சந்நிதிக்கு வரும் வழியில் உள்ள முத்துராமையர் மண்டபத்தையும், மீனாட்சி நாயக்கர் மண்டபத்தையும் கடந்து தெற்கே வந்தால் கற்கள் பாவப்பெற்ற முற்றத்தைக் காணலாம். அதுவே ஆடிவீதி எனப்படும். இது கோயிலுக்குள், சுவாமி அம்மன் கோயில்கள் இரண்டினையும் ஒருங்கே வலம் வருவதற்கேற்ற வகையில் அமைந்த பெருவீதியாகும். இதைச் சுற்றியுள்ள பெரிய மதிலே கோயிலின் வெளிச்சுற்று மதிலாகும். அது 847 அடி நீளம் 792 அடி அகலமுள்ள நீண்ட சதுர அமைப்புடையது. கீழ் ஆடிவீதி பெரும்பாலும் மண்டபங்களைக் கொண்டதாக அமைந்துவிட்டது. தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு ஆகிய மூன்று ஆடிவீதிகள் மட்டுமே திறந்த வெளியாக உள்ளன.

கீழைக் கோபுரத்திற்கு எதிரில், கீழ்ச்சித்திரை வீதிக்கும், கீழாவணிமூல வீதிக்கும் இடையில் அமைந்துள்ள மண்டபமே புகழ்பெற்ற 'புதுமண்டபம்' ஆகும். இது 333 அடி நீளமும், 105 அடி அகலமும் உடையது. 25 அடி உயரமுள்ள 124 தூண்கள், நான்கு வரிசைகளாக அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இம்மண்டபத்தைச் சுற்றிலும், திருவிழாக் காலத்தில் தண்டி தேங்குவதற்கேற்றவாறு சிறிய அகழிகள் கட்டப்பெற்றுள்ளன. அதற்குத் 'திருவடிவாரம்' என்று பெயர். மண்டபத்தின் கிழக்கு மேற்குப் புறத்துண்களில் கண்களைக் கவரும் சிற்பங்கள் பல காட்சியளிக்கின்றன. அவைகளில் கீழ்க்கண்டவை குறிப்பிடத்தக்கன:

1. மீனாட்சியம்மையின் திருமணக் கோலம் (2) பத்திரகாளி (3) நடராசர் (4) கல் யானைக்குக் கரும்பளித்தது (5) ஏகபாதமூர்த்தி (6) சூரிய சந்திரர் (7) மீனாட்சி மூன்று தளங்களுடன் தோற்றமளிக்கும் காட்சி (8) பன்றிக்குட்டிகளுக்குப் பால்கொடுத்த திருவிளையாடல் (9) புலிமுலை புல்வாய்க்கருளிய திருவிளையாடல் (10) கருங்குருவிக்கு உபதேசித்த திருவிளையாடல் (11) இராவணன் கைலாய மலை தூக்கிய காட்சி.

இத்தகைய சிற்பச் சிறப்புக்களையுடைய திருக்கோயிலைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும் மதுரை கோயில்மாநகர் என்றே அழைக்கப்படுகிறது.

திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோயில் வரலாறு

வித்துவான் திரு.பெ.சுப்பையா

1. தோற்றம்:

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் எட்டு வட்டங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் தென்பாண்டி நகரென வழங்கப்பட்டது திருநெல்வேலி மாவட்டமாகும். பாண்டிய நாட்டின் மற்றொரு பகுதி வடபாண்டி நாடென வழங்கப்பட்ட மதுரை மாநகராகும். இந்நகரைப் போன்று திருநெல்வேலியும் தலைசிறந்த மாநகராகும். இந்நகரின் நடுவண் நெல்லையப்பர் - காந்திமதியம்மன் திருக்கோயில் அமைந்துள்ளது. பச்சைக்கம்பளம் விரித்தாற்போல் அழகிய நெல்வயல்கள் வேலியாகச் சூழ்ந்து கவினுற விளங்கும் இந்நகரானது, பஞ்ச சபைகளில் ஒன்றாகிய தாம்பிர சபையை உடையது. பொன்விளையும் பொருளையாகிய தாம்பிரபரணியாறு தளர்நடை பயிலும் இந்நகரில் தாம்பிரசபை அமைந்திருப்பது ஆன்றோரின் ஆற்றலுக்கு இஃது ஓர் எடுத்துக்காட்டாக இலங்குகிறது என்பதை உணர முடிகிறது. பண்டைய நாளில், இந்த இடம் மூங்கிற்காடாக இருந்தது. அதன் காரணமாக வேணுவனம் என்ற பெயரில் இது வழங்கிற்றென்பர்.

வேய்வனம் அமர்ந்த சிவபெருமானுக்கு உணவு படைத்து வணங்குதற் பொருட்டு, வேதசர்மா எனும் நல்லார் தாம் யாசித்துப் பெற்ற பசும் நெல்லை உலர்த்துவாராயினர். அக்கணம் பெருமழை பெய்தது. "எம்பெருமான் திருவுளம் இதுவோ? உலர்த்திய நெல் மழை நீரால் அடித்துச் செல்லப்படுமே! என் செய்கேன் யான்?" என வேதசர்மா உளம் நைந்துருகுவாராயினர். அத்தருணம், எம்பெருமான் திருவருள் பாலிக்க உலர்த்திய நெல் நனையாதவாறு வேலிபோல் நின்று காத்தது. இப்புதுமை கண்ட மக்கள் நெல் காய்ந்த வேணுவனத்தை நெல்வேலி என்ற பெயரால் அழைக்கலாயினர். நாளாவட்டத்தில் திரு எனும் அடைமொழி கூட்டித் திருநெல்வேலி என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று. பிற்காலப் பாண்டிய மன்னர்களும் சிவம்பேணும் பெரியோர் பலரும், இவ்விடத்தில் இறைவனுக்குப் பெருங்கோயில் எடுப்பாராயினர்.

2. திருக்கோவிலின் அமைப்பு:

இக்கோவில் நாற்பெருஞ் சாலைகளின் நடுவே அமைந்துள்ளது. கோவிலைச் சுற்றிச் சம சதுர வடிவில் உள்ள இச்சாலைகளை

நான்கு தேர்த்தெருக்கள் எனப் பெயர் பெற்று விளங்குகின்றனவாகும். திருநெல்வேலி நகர் காண வருவோரை 'வருக' என்றழைப்பது போன்று இறையவன் நெல்லையப்பர் கோவில் கோபுரம் சிறிது தொலைவிலிருந்தே தோற்றமளிக்கும். அப்பன் கோபுரத்தையடுத்துக் காணப்படுவது அம்மை காந்திமதியின் திருக்கோபுரமாகும். இவ்விரு மாபெருங் கோபுரங்களையும் புராண இலக்கணப்படி அமைத்தவன் முழுதுங் கண்ட இராமபாண்டியன் என்று வரலாறு கூறும். பின் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்த நின்றசீர் நெடுமாறன் மற்றும் பெரும்பகுதிகளைக் கட்டினான் எனப்படுகிறது.

ஆதியில் இக்கோவில்கள் தனித்தனியாக விளங்கின. இரண்டுக்குமிடையே உள்ள இடைவெளியை கி.பி. 1647 இல் வட மலையப்ப பிள்ளையென்ற சைவப் பெரியார் ஒன்றாக இணைக்கும் பணியைச் செய்தார். இடையே உள்ள வெளியில் சங்கிலி மண்டபம் என்ற பெயரில் ஒரு மண்டபம் கட்டி இரண்டு கோவில்களை இணைத்த பெருமை அவரைச் சாரும். இம்மண்டபத்தினுள் இணைத்த பச்சைவடிவாள், காசி விசுவநாத சாத்தர், அனுமார் அர்ச்சுன பீடங்கள் முதலான வடிவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் மேற்குத் திசையின் தென்பால், குமரன் கோவிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கோவிலில் கந்தசஷ்டி விழா ஆறு நாட்கள் நடைபெறுவது வழக்கம். இம்மண்டப அமைப்பு வியத்தற்குரியது.

சங்கிலி மண்டபத்தின் மேல்புறம் உள்ள வெளியில் மலர் வனம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. 1756 ஆம் ஆண்டில் திருவேங்கடக் கிருட்டிண முதலியாரால் இவ்வனம் அமைக்கப்பட்டதாகும். மலர் வனநடுவில் சமசுதர வடிவில் நூறு கால்கள் அமைத்துக் கட்டப்பட்ட வசந்த மண்டபம் உளது. இம்மண்டபத்தில் சித்திரை வைகாசி மாதங்களில், இறைவனுக்கும் இறைவிக்கும் வசந்த விழாச் சிறப்புக்கள் நடைபெறும். கதையால் செய்யப்பட்ட சிவபெருமானின் திருக்கோலம் அகத்தியர், மற்றும் சில முனிபுங்கவர்கள் இன்னோரது வடிவங்கள் இவ்வசந்த மண்டபத்தை அழகுறச் செய்கின்றன. சிவபிரான் சென்னி நின்று சிதறும் நீரித்திவலைகள் கவின்பெறு காட்சியை நல்கும் இம்மண்டபத்தின்கண் சமயச் சொற்பொழிவுகளும், பேரின்பப் பாடல் அரங்குகளும் எக்காலும் நடைபெறுவது வழக்கம்.

தமிழ் நாடெங்கணும் தண்ணளி பரப்பித் தமிழ்த் தொண்டாற்றி வரும் தென்னிந்தியச் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்பு நிலையம் அமையப் பெற்றிருக்கும் கீழைத்தேர்த் தெருவினிலே, நெல்லையப்பர் காந்திமதி இவர்கள் உறையும் இருபெருங் கோபுர வாயில்கள் அமைந்திருக்கின்றன. ஒன்று சாமி திருமுன்; மற்றொன்று அம்மன் திருமுன் எனப் பெயர் கொண்டு திருவாயில்களை நோக்கியமைந்துள்ள தெருக்களும் அப்பெயரால் வழங்கப்படுகின்றன.

3. சாமி கோவிலின் உள் அமைப்பு:

சாமி திருமுன் அமைப்பை நடுநாயகமாகக் கொண்டு நாற்கூற்று வெளிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 1. தெற்கு வெளிச்சுற்று. 2. வடக்கு வெளிச்சுற்று. 3. கீழ் வெளிச்சுற்று. 4. மேல் வெளிச்சுற்று என்று வழங்கப்படுகின்றன இவ்வெளிகள்: தெற்கு வெளிச் சுற்றில் காணப்படுபவை: இவ்விடத்தின் கீழ் ஓரம் தொடங்கிப் பேராலவட்டம், கொடி, இறைவர்க்குரிய ஊர்திகள், அழகு செய்தற்குரிய தோரணங்கள் வைக்கப்படும் சிறு அறைகள் உள்ளன. அறைகளின் முகப்பினிலே காணப்படும் தூண்களில் பிள்ளையன் காலம் வரை அரசோட்சிய நாயக்க மன்னர் பலரின் உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வுருவங்களைக் காணும்போது மதுரை நகர்க்கண் அமைவுற்ற புது மண்டபத்திலுள்ள சிற்பங்கள் மனத்திலெழும். இவ்வெளியின் தென் மேற்கில் திருப்பணி மண்டபம் உள்ளது. இங்கே ஆனித்தேர்த் திருவிழா ஆறாம் ஏழாம் விழா நாட்களில் இறைவனும் இறைவியும் எழுந்தருளுவர். ஆறுமுக நயினார் கோவில் இவ்வெளியின் வடதிசையில் அமைந்திருக்கிறது. ஒரே கல்லினால் மயில் வாகனமும் அதிலமர்ந்த திருமுருகப் பெருமானும் வள்ளி தெய்வானையும் அமைக்கப்பட்டிருப்பது வியத்தற்குரியது. 1642இல் செந்துார் வாழ் முருகனைப் பகைவர் கைப்பற்றவிருப்பதைத் தடுக்க மீட்டுப்பிரதிட்டை செய்த பிள்ளையன் அவர்கள் ஆறுமுக நயினார் என்ற இக்கோவிலை அமைத்தார்.

வடக்குச் சுற்றுவெளி அமைப்பு:

இச்சுற்று வெளியின் நடுப்பகுதி வடக்குக் கோபுரத்தைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. இறையவனின் ஆறுகாலப்புனித நீர்க்குண்டம் இதன்பாலுள்ளது. இதனருகே அமைந்த ஈசான வெளியில் யானை கட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

மேலச் சுற்றுவெளி அமைப்பு:

இச்சுற்று வெளியின் இடைப்பகுதியில் மேலக்கோபுரம் ஒன்றுள்ளது. இதன் கண் சுதைப்பிள்ளையாரின் படிமம் ஒன்று கண்களைக் கவரும் வண்ணம் இருக்கிறது. இப்பிள்ளையாருக்கு வெள்ளிக்கிழமை தோறும் அபிடேக வழிபாடு சிறப்புற நடைபெறும்.

கீழைச்சுற்று வெளி அமைப்பு:

இவ்வெளியின் வடபால் 78 திண்ணிய நிறமுடைய தூண்களுடன் அமைந்துள்ள மண்டபம் உள்ளது. இதனைச் சோமவார மண்டபம் என்பர். இம்மண்டபத்தே அமைந்த கல்லாலாகிய உத்திரங்களும், வண்ண வளைவுகளும் மரத்தாற் செய்யப்பட்டவை போன்று கவின்பெற விளங்குகின்றன. இதிலுள்ள கோபுரம் ஒப்பனைமிக்கனவாகும். இவற்றிலமைக்கப்பட்ட கற்றுண்கள் காணத்தக்கனவாகும். புரட்டாசித் திங்களில் நவராத்திரி விழாவும், கார்த்திகைத் திங்களில் சோமவார மண்டபப்படி விழாக்களும் இம்மண்டபத்தில் மிகச் சிறப்புற நடைபெறும். இதன் மேல்பக்கம் வன்னியடிச்சாத்தனார், வயிரவர் இன்னவர் தங்கும் மண்டபங்களும், வேள்விச்சாலை மண்டபமும் காண்பதற்கினியன. நடுவில் நந்தியின் திருமுன் மண்டபத்தின் வட திசையில், நவக்கிரக மண்டபமும் அமைந்துள்ளது. இந்நந்தியின் உருவம் மிகவும் உயரமானது. சுதையால் அழகுற அமைக்கப்பெற்றது.

நெல்லையம்பல வாயிலில் நுழைந்தவுடன் முதற்கண் பிள்ளையார், அடுத்து முருகர், சற்றே செல்லத் திருவாசி அமைந்துள்ளது. இவ்வழித் தென்றிசையில் சைவசமயக் குரவர்களுடன் சேக்கிழார் பெருமானும் சிறப்புடன் அமர்ந்திருக்கும் கோலம் விளங்கும். அதன் பின்னர் காணப்படுவன. பலிமேடை பின்னதாகவும் பசுவாம் விடை இடையதாகவும், பதி என்னும் சிவம் முன்னதாகவும் அமைந்திருக்கும் சைவ தத்துவம் புலனாக அமைக்கப்பட்டிருப்பது தென்படும். இந்த நந்திமண்டபம் கி.பி. 1654ல் சிவந்தியப்ப நாயக்கரால் அமைக்கப்பட்டதாகும். இதன் முன் பெரிய கொடிமரம் ஒன்றுள்ளது. இது கி.பி. 1155ல் காளயுத்தி வைகாசித் திங்களில் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டது. சாமிகோவில் நுழைவாயில் தொடங்கிக் காணப்படும் வீரபத்திரர் முதலான சிற்பங்கள், நம் பண்டைத் தமிழ்மக்களது சிற்பக்கலை நுணுக்கத்தினைப் பாராட்டும்படி தூண்டக் கூடியனவாகத் தோன்றுகின்றன. உள் வாயிலின் வழியில் அழகே உருவான நந்தி தேவர் காட்சியளிக்கிறார். அடுத்துச் சிறிய கொடிமரமும் சூரியதேவனும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அதற்கப்பால் இருப்பது மணி மண்டபமாகும். இம்மண்டபத்தில் ஒரே கல்லினாலாகிய பெரிய தூண் ஒன்று மத்தியிலும் மண்டபச்சுற்றில், வடிவத்திலும் உயரத்திலும் வேறுபாடுகளையுடைய 48 சிறிய தூண்கள் உள்ளன. இந்நாற்பத்தெட்டுத் தூண்களும் இருபுறங்களிலுமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றிலுள்ள ஒவ்வொன்றையும், தட்டி ஒலிக்கச் செய்தால், ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு நாதம் வெளிப்படுகிறது. இதனை இசைத்துண்கள் என்று கூறுவது பொருந்தும். இம்மபெ

ரும் திருப்பணியைச் செய்தவன், கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டை அரசேச்சிய நின்றசீர் நெடுமாறன் ஆகும். திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருள, தனது கூன்நிமிர்ப் பெற்றுச் சமணத்தை விடுத்துச் சைவ நன்னெறி சார்ந்த பாண்டியன் இவனேயாம்.

"நீதிதழைத் தோங்குதிரு நெல்வேலி
நாதர்முன்பு நிலைபெற் றோங்கச்
சோதிமணி மண்டபத்தைத் தூயமக
மேருவெனத் துலங்கச் செய்தே
வேதிகைபொற் படிதூண்கள் விளங்குதிரு
வாயிலணி விரலிச் சூழ்ந்த
கோதில்மணிக் கோபுரமும் சேண்மதிலும்
வெள்ளிடையும் குலவச் செய்தான்"
எனும் தலபுராணப்பாடலால் மேற்படி நெடுமாறனார் செய்த திருப்பணிகளை உணர முடிகின்றது.

இம்மணிமண்டபத்தின் மேற்றிசையில் மகாமண்டபம் உள்ளது. இதன்வழியே நேராகச் சென்று வேணுவன நாதரை வழிபடலாம். இவன் அமர்ந்த இறைவன், இராமக்கோனுக்கு முத்தியளித்தவராவார். இங்கு 21 மேடைகள் உள்ளன. இம்மேடைகள் முழுதுகண்ட இராமபாண்டியன் இறைவரை வழிபட்டதன் பயனாக இருபத்தொரு மேடைகளும் ஒவ்வொன்றாக வளர்ந்தன எனக் கூறப்படுகிறது. ஆதலினால் வேண்ட வளர்ந்த மகாலிங்கம் என்ற பெயர் கொண்ட இறைவர் அவ்விடம் அமர்ந்துள்ளார். இவரே நெல்லையப்பர் ஆவார்.

இதன் வடபால், நெல்லைக்கோவிந்தர் நீண்ட பூம்பள்ளிதனில் துயில் கொண்ட நிலையில் இருக்கின்றார். பின்னர் நடுமண்டபம். இதில் பிள்ளையார், சந்திரசேகரர் வீற்றிருக்கின்றனர். அடுத்து உள் சுற்று வழியில் தட்சணாமூர்த்தியும், தாருகாவன முனிவர்களுக்காக இறைவன் பிட்சாடனராக அமைந்த கோலமும், சண்டேசுரரும் காணப்படுகிறார்கள். வடக்கு வெளிச்சுற்றிலுள்ள ஒரு பள்ளத்தில் ஒரு சிவலிங்கம் உள்ளது. இப்படிமம் வேணுவனநாதன் தோன்றுதற்கு முன்னரே இருந்தது என ஆன்றோர் கூறுவர். இவ்விவிலிங்கத்தைத் திருமூலநாதர் என்று நெல்லைத் தலபுராணச் செய்யுள் செப்புகின்றது. இவ்விடம் தளவரிசைகளும், மிகத் தாழ்ந்திருப்பதால் இஃது ஆதியில் ஏற்பட்ட திருக்கோயில் என விளங்கும்.

பின்னர், நடேசர், தூர்க்காதேவி, பால வயிரவர் முதலிய இறைவர்களை வழிபட்டுத் தென்புறம் வரின், அவன் திருக்கோவில் கொண்டிலங்கும் நெல்லையப்பர், காந்திமதி அம்மன் எழுந்தருளும் இறைவன் இறைவியாக அமர்ந்திருக்கும் கோலத்தைக் கண்டு வழிபடலாம். பின், தெற்குச் சுற்றில் வீதியில் எழுந்தருளும் சைவகுரவர், சந்தானாச்சாரியார், ஏழுமுகனியர், ஏழுமுனிபுங்கவர்கள், மெய்த்திருத்தொண்டர்கள் அறுபத்துமூவர் இவர்கள் சிலைபடிமங்களையும், பொல்லாப்பிள்ளையார், இராவணன் தாங்கி நிற்கும் முறையில் உயர் தலையில் விளங்கும் திருக்கைலாய மணக் கோலக் காட்சி இவையனைத்தையும் கண்டு வழிபடலாம்.

மேற்புறச் சுற்றில் தாம்பிர சபை கல்வளைவு மண்டபச் சிறப்புடன் திகழ்கின்றது. மார்கழித் திருவாதிரைத் திருநாளில் அம்பலவாணர் நடனம் புரிந்தருளும் காட்சி நனிமிகச் சிறப்புடையதொன்றாகும்.

இம்மண்டபத்தின் மேல்பக்கம் முழுதுங்கண்ட ராமக்கோன் திருவுருவம் அமைந்துள்ளது. தாயிர சபையின் பின்னுள்ள சந்தச் சபாபதியை வழிபட்டு வடக்குப் புறத்திலுள்ள அட்டலட்சுமி, சனி, ஆயிரமாவுருவாரிலிங்கம் கண்டு திருமுழுக் காட்டுநீர் தெளித்துப் பின்னர்த் தைல அறைக்கு வடக்கே, காரைக்கால் அம்மைக்கு அருள்புரிந்த பெரிய திருவுருவத்தில் அமையப்பெற்ற நடேசர் கோவில் புகுந்து வணங்கலாம்.

பின்னர், குபேரலிங்கம், மதிக்கடவுளை வணங்கி வெளியே வந்து, நவக்கோள்கள் மண்டபத்தைச் சூழ்ந்து குடமுழுக்குச் சிறு மண்டபத்திருந்து தெற்கு நோக்கிச் செல்லின் மேற்குமுகமாக அமைந்திருக்கும் சைலப்பர் கோவில் காணப்படும். எண்ணெய் அறையை அடுத்துக் கீழ்ப்பக்கம் அனவரதநாதர் காந்திமதியம்மை திருக்கோவில் விளங்குகிறது. இது முகமதாலி தானாதிபதி மாவஸ்கானின் துணைவி நோய் போக்கிய மேன்மையால் அமைக்கப்பட்டதாகும். அன்வர் உட்கான் பெயரிட்ட இறைவன் பின்னர் அனவரதநாதன் என்று பிற்காலத்தில் ஆயிற்று என்றும் கூறுவர்.

4. திருக்கோவில் அமைப்பு விளக்கம்:

நெல்லைநகர் நடுமணியாக இலங்கும் இக்கோவில் மொத்தத்தில் 850 அடி நீளம் 756 அடி அகலம் கொண்ட எல்லையுள் அடங்கியது எனலாம். அம்மன் கோவில், சுவாமி கோவில் என்ற சமமான இருபெரும் பிரிவைக்கொண்டது. ஒவ்வொரு கோவிலுக்கும் கீழ்ப்பக்கத்தில் விண்ணை முட்டும் கோபுரங்கள் இருக்கின்றன.

"மாநகர்க்குக் கோபுரமும்"

என்று நன்னூல் கூறும் அடிகள் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

அம்மன் கோவில் தென்பக்கம் ஒரு வாயிலும் வடபக்கம் சங்கிலி மண்டபத்திறுதியில் ஒரு வாயிலும் இருப்பது போலச் சுவாமி கோவில் வடபுறம் ஒரு வாயிலும், மேல்புறம் ஒரு வாயிலும் இருக்கின்றன.

5. அம்மன் கோவிலின் அமைப்பு முறை:

இதன் வாயிலின் முன் அம்மன் அம்பலம் உள்ளது. இதனைத் திரிசிரபுரம் சிவராம காகிய பிள்ளை அவர்கள் அமைத்தனர். இதில் கணபதி, முருகர் வீற்றிருக்கின்றனர். அடுத்துக் கோபுரத்துள் செல்ல வேண்டும். அம்மன் கோபுரம் கி.பி. 1626இல் கட்டப்பட்டது. அஃதாவது சுவாமி கோவில் கோபுரம் கட்டி இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இது கட்டப்பட்டது. இதனுள் புகுந்ததும் காணப்படுவது ஊஞ்சல் மண்டபமாகும். சைவசமயத் தத்துவங்களை விளக்கத் தொண்ணூற்றாறு திண்ணிய கற்றுண்களால் அழகுபெற அமைக்கப்பட்டது, இம்மண்டபம். இதன் தளவரிசைகள் சலவைக் கற்களால் ஆனவையாம். நிலைக்கண்ணாடி அறை உண்டு. ஐப்பசித் திங்களில் திருக்கல்யாணத் திருநாளில் காந்திமதியம்மை திருமணம் நிறைவேறியதும் மூன்று நாட்கள் ஊஞ்சல் திருவிழா நடைபெறுகிறது. மேலும் இவன் நான்மறைகள் ஓதலும், சமயச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்துதலும், திருமுறைகளை இளஞ்சிறார்களுக்குக் கற்பித்துக்கொடுத்தலும், கன்னியர் பின்னல் கோலாட்டம் நிகழ்த்துதலும் நடைபெறும். கோவிலின் நூல் நிலையமும், தேவாரப் பாடசாலையும் அமைந்து சீர்த்தி பெற்றுச் சிறப்பது, சிந்தை குளிர்ச் செய்யும். பத்திர தீப விழா லட்ச தீப விழா போன்ற இக்காலங்களில் திருவோலக் காட்சியும் இங்குக் காணலாம். இம்மண்டபத்தை அமைத்து

தவியவர், சிந்துபூந்துறை மண்டபமாகிய தைப்பூச மண்டபத்தைக் கட்டியருளிய சேரகுளம் பிறவிப் பெருமாள் பிள்ளையன் அவர்களாவார்கள்.

6. ஆக்கோட்டம்:

இது முன்பு கோவிலின் தென் கீழ்ப் பக்கம் அமைந்திருந்தது. இப்பொழுது அம்மன் கோவிலின் வடகிழக்கில் அமைந்துள்ளது. இதில் திரு நீரடல் செய்யப்பயன்பட ஆநிறைகள் கட்டப்பட்டுள்ளன.

திருக்கல்யாண மண்டபம்:

ஆநிறைத் தொழுவத்திற்கு மேற்புறம் இம்மண்டபம் 520 அடி நீளம், 63 அடி அகலமுடன் ஆயிரங்கால் மண்டபம் என்ற சிறப்புப் பெயருடன் திகழ்கின்றது. இதில் காந்திமதியம்மை திருமணச் சடங்கும், பங்குனி உத்திரச் செங்கோல் திருவிழாவும் நடைபெறும்.

7. பொற்றாமரைக்குளம்:

இஃது ஊஞ்சல் மண்டபத்திற்கு வடபுறம் விளங்கும் புண்ணியப் பொய்கையாகும். முழுமுதற் பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானே நீர்வடிவாயினன். பிரமன் பொன் மலருடன் வந்தெழுந்தான். ஆகவே, இத்தடம் பொற்றாமரை என்ற பெயர் பெறுவதாயிற்று. இத்திருவாவியின் நான்கு பக்கங்களும் சுற்றிப்புகளும், சுற்றுக்கால் மண்டபமும் அமைந்துள்ளன. இதன் கீழ்ப்புறம் படித்துறை, மண்டபம் முதலியவை திருவாவடுதுறை ஆதினத்தாராலும், தென்புறம் படித்துறை, மண்டபம் தருமபுரம் ஆதினத்தாராலும், மேற்புறம், வடபுறம், மேல்பாதிப் படித்துறை மண்டபங்கள் கி.பி. 1756இல் மகமதீகபுகான் மேலாளராக விளங்கிய வேங்கட கிருஷ்ண முதலியாராலும், வடபுறம் கீழ்பாதிப் படித்துறையும் மண்டபமும் ஆயம் தானப்ப முதலியாராலும் செய்தவை மக்கப்பட்டன. 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த கற்பூரப் பணிவிடை சிவசூரியப் பரதேசியாரின் பெருமுயற்சியால் மேற்படி, படித்துறைகள் மாற்றிப் புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

திருநெல்வேலி மேலைத் தேர் விதியிலுள்ள சுந்தரத் தோழ பிள்ளை தெருவின் மேல்பக்கமுள்ள வாய்க்காலிலிருந்து மடை வைத்து அவ்வாய்க்கால்நீர் இப்பொய்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுப் பின் கல்லத்தி முடுக்கு வழியாக நகர்க்குக் கீழ்ப்புறமுள்ள தெப்பக்குளத்துக்கும் கொண்டு போகப்படுகிறது. இப்பொற்றாமரையில் மாசித் திங்கள் மகநாளில் வேளாண் குடிச்செல்வர் திருநாவுக்கரசு நாயனர் தெப்பத் திருவிழா நடைபெறும். இப்பொற்றாமரையின் மேற்புறம் அமர்ந்திருக்கும் பொற்றாமரைப் பிள்ளையார், வாணி, தச்சணாமூர்த்தி, பால்வண்ணநாதர் இவர்களை வழிபட்டு அம்மன் கோவிலுக்குள் சென்று வழிபடலாம்.

8. அம்மன் திருக்கோவில்:

சுந்தரத் தோழ பிள்ளை அவர்களின் அறத்தின் பயனாய் நிருதி மண்டபத்திற்கு வடபக்கம் இருக்கும் கொடிமரத்தின் அருகில் திருநந்தியம் பெருமானை வணங்கிக் கோவிலுக்குக் சென்று இடப்புறமாய்த் திரும்பி மணிமண்டபம் வழியாக நடுமண்டபம் புகுந்து உள்புறம் அஃதாவது இறைவி வீற்றிருக்கும் இடத்தில், சென்னியில் வயிர மணிமுடி, ராக்கடி முதலியனவும், முகத்தில் பொட்டு, மூக்குத்தி, புல்லாக்கும், மாப்பில் நவமணி வட முதலியனவும், அடியில் மணிச்சிலம்பும் அழகு துலங்க, வலக்கைய யர்த்தி, இடக்கை தாழ்த்தியும், தாமரை, கிள்ளை இவற்றுடன் ஒளி சிறந்து விளங்கும் வடிவம்மையை வணங்கலாம். அங்குத் திருநீறு, குங்குமம் பெற்றணிந்து நடுமண்டபம் வடபால் விளங்கும் பொன்மயமாய் இலங்கும் பள்ளியறையைக் கண்டு மகிழலாம். வடிவு அம்மையைச் சுற்றி வலம்வரின், கன்னி மூலையில் அமர்ந்திருக்கும் கணபதியையும் வாயுவில் விளங்கும் முருகனையும் வழிபட்டு, உமையின் திருமஞ்சனக் காப்புப் பொட்டிட்டுச் சண்டேசுரரை வணங்கிப் பின் பிரதோட விழா மண்டபத்தைக் கடந்து ஈசானத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆறுமுகப் பெருமானையும் வழிபாடியற்றிச் சுற்றி வலம் வரலாம். ஆயிரக்கால் மண்டபத்தையடுத்து வடபுறம் மேல்புறம் நாலு கால் மண்டபத்துடன் இணைந்த சுற்றும் முக்கால் பங்கு தளவாய் அழகப்ப முதலியாரவர்கள் செய்த அறச் செயலாகும். மேற்புறம் காற்பங்கும், வடபுறச் சுற்றும் ஒரு பத்தி மண்டபமும் மண்டபப் படியும் திருமலையப்ப பிள்ளையின் அறச்செயலாகும்.

கருமாறிக் குளம்:

இஃது அம்மன் கோவில் மேற்புறமுள்ள வெளிச் சுற்றைச் சுற்றி வரும்போது விளங்குவது. துருவாச முனிவர் இட்ட சாபமொழியால் யானையான இந்திரத்துயம்மன் என்ற மன்னன் இதில் மூழ்கியதும், தன் பழைய வடிவை அடைந்தனனாம். அதனால் இது கருமாறி என்றழைக்கப்பட்டது. அம்மன் கோவில் வெளி வட்டச் சுற்றில் ஆறுகால நீர்க்குண்டம் உள்ளது. இத்துணைச் சிறப்புற்று விளங்குவது நெல்லையப்பர் வடிவம்மை கோவில்.

9. கோவிலின் சிற்பச் சிறப்புகள்:

இக்கோவில் முன் மண்டபங்களாகிய இரண்டு அம்பலங்களும் மரத்தினால் அழகு செய்யப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய வேலைப்பாடுகள் பொதுவாக மரத் தேர்களில் அமையப் பெற்றிருப்பன. சிலவகைச் சித்திர வேலைப்பாடமைந்த மரச் சிற்பத் திறங்களைச் சீபலி மண்டபத்தில் தெக்கணாமூர்த்தி முகப்பிலும் கண்டு மகிழலாம்.

சுவாமி கோவிலின் திருமுன் விடை (ரிஷப) மண்டபத்திற்குத் தெற்கே கற்றுண்களில் மிளிரும் இசையாளர், வீரர்கள் முதலியார் உருவங்களின் அருமை கண்டு மகிழத்தக்கவை. பெரிய கொடி மரத்திற்கு மேற்கே கோவில் முகப்பு மண்டபத்தின் தூண்களில் வீரபத்திரர் முதலிய கற்சிலைகளும் கற்சிற்பியின் கைவண்ணத்தைக் காட்டுவனவாம்.

கோவில் மணிமண்டபத்தின் அமைப்புத் தனிச்சிறப்பானது. இதில் அமையப்பெற்ற தூண்கள் ஒரே கல்லில் செதுக்கப்பட்டவல்ல. சிறு தூண்கள் கொண்ட கூட்டங்களால் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அத்தூண்களை ஒலிப்பித்தால் வெவ்வேறு இசையைப் பிறப்பிக்கும்படி செய்யப்பட்டிருப்பது எங்கும் காண இயலாத வியத்தற்குரிய சிற்ப வேலையாக அமைந்திருக்கின்றது.

ஈசான திக்கில் பொலிவுறும் பெரிய நடேசரின் செப்புச்சிலை உண்மையில் ஒருவர் ஆடுவது போன்ற அழகுடன் விளங்குகின்றது.

தெற்கு வெளிச்சுற்றில் பொல்லாப்பிள்ளையார் கோவிலின் எதிரிலுள்ள பிள்ளைத் தொண்டு கல்லாலமைத்திருப்பது செல்பவர் மெய் வலியைச் சோதிக்க விளங்குவது. மேலை வெளிச் சுற்றில் கல்லினாலமைக்கப்பட்ட நடன மண்டபமும் தாம்பிர சபையு

ம் அதில் மரத்தில் சித்தரித்திருக்கும் சிற்பங்களும், தாம்பிர சபைக்கு வடபக்கம் நடேசர் சிலை உருவமும் அரிய வேலைப்பாடுகளுடையன.

சீபலி மண்டபச் சுற்று வெளியில் உள்ள திருப்பணி, ஆறுமுக நயினார் உருவமாகும். ஒரே கல்லில் மயில் வாகனத் துணைவியர்களோடு அமைந்துள்ளது.

சங்கிலி மண்டபம், வசந்த மண்டபம், சோமவார மண்டபம், ஊஞ்சல் மண்டபம் இவற்றின் அமைப்பு, பண்டைக்கால திராவிட நாகரிகச் சின்னங்களாகும்.

சுதையினால் இலங்கும் பெரிய நந்திதேவர், இராமேசுவரம், தஞ்சை முதலிய இடங்களை நினைப்பூட்டுவதாகும்.

கோவிலிலுள்ள கொடி வகைகள், வாகனங்கள், பழையமையானவையாயினும் கலையுணர்ச்சியையூட்டுவன. கல்வெட்டுக்களும் போற்றுதற்குரியவையாம்.

10. கோவிலில் காணும் கல்வெட்டுக்கள்:

இக்கோவிலில் பல கல்வெட்டுக்கள் இருக்கின்றன. இவற்றில் மிகப் பழையமையானவை கிட்டத்தட்ட கி.பி. 950 இல் இருந்த வீரபாண்டியன் சாசனங்கள் ஐந்தாம்; இவை வட்டெழுத்தில் எழுதப்பட்டவை. அம்பைக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுவதுபோல், இவற்றிலும் பாண்டியர், சோழர் தலைகளைக் கைக்கொண்டு வென்றதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

முதலாவது இராசராசேந்திரன் (கி.பி. 1011-1044) முதலாவது குலோத்துங்க சோழன் (கி.பி. 1074-1118) இவ்விருவர் சாசனங்களினாலும் சோழர்கள் திருநெல்வேலிச் சீமையை வென்றுள்ளமை வெளியாகின்றது.

19 ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டியர் பெருமையை நிலைநாட்டியதாகக் கூறப்படும் முதலாவது மாறவர்ம சுந்தர பாண்டியன் (கி.பி. 1216-1235) சாசனங்கள் பலவற்றில் இரண்டினுள் தாம் சோழர்களை வென்று நாட்டைப் பங்கிட்டுக் கொண்டதாகவும், முடி காண்ட சோழபுரத்தில் முடி சூடியதாகவும் தெரிவிக்கின்றார். 2 ஆவது மாறவர்ம சுந்தரபாண்டியன் (கி.பி. 1238-1251) தம் சாசனத்தில் தம் ஹொய்சாலா நண்பர் வீரசோமேஸ்வர தேவரைக் குறிக்கிறார். முதலாவது, சடாவர்ம சுந்தர பாண்டியன் கர்நாடக காலத்திய மன்னர்கள் வெற்றியைப் பற்றிக் கூறுகிறார். மற்றப் பாண்டிய மன்னர்களில் கி.பி. 1268-1308 வரை விளங்கியவன் முதலாவது மாறவர்ம குலசேகரத்தேவன் கி.பி. 1314-1321இல் விளங்கியவன் 2 ஆவது மாறவர்ம குலசேகரத்தேவன். இவர்களது சாசனங்கள் பல காணப்படுகின்றன.

இத்தலம் கீழ்வேம்பு நாட்டுக்குலசேகர சதுர்வேதி மங்கலம் என்று அழைக்கப்படுவதுடன் இறைவன் திருநெல்வேலி உடையார் அல்லது உடைய நாயனார் என்றும், இறைவி திருக்காமக் கோட்டமுடைய நாச்சியார் என்றும் குறிப்பிடுவதைக் காண்பர். குலசேகர பாண்டியன் என்பவன் கேரள சோழ, ஹொய்சால மன்னர்களை முறியடித்து வென்று கொண்ட பொருளைக் கொண்டு, சுவாமி கோவில் பெரிய சுற்றுவெளி மதிலை அமைத்துள்ளார் என்பது பாண்டிய மன்னர் தம் பொருளைச் சிவத்திருப்பணியில் பயன்படுத்துவதில் பெரும் பற்றுடையவர்கள் என்பதை விளக்குவதாகும். மேலும் பூசை முறைகளுக்கு அமுதுபடி, சாத்துப்படி, மலர்கள், நந்தவனம், விளக்கு, எண்ணெய் முதலியவைகளுக்கு அக்காலப் பாண்டிய மன்னர்களும், வேள்களும் பிற அன்பர்களும் நிலம், பொருள் முதலியன உதவியிருப்பது சாசனப்பகுதிகளைக் காண்போர் மகிழ்ந்தனமையது. சாசனங்கள் பலவற்றிலும் அந்த அந்தக் கால மன்னர்கள் தங்கள் பெருமையைப் பற்றித் தெரிவித்துக் கொள்வதுடன் திருநெல்வேலியிலிருந்து சாசனங்களை வெளிப்படுத்தியிருப்பதும் விளங்கும். இதிலிருந்து திருநெல்வேலி எத்தகைய சிறப்புடையது என்பதை அறியலாம்.

மதுரை நாயக்க மன்னர் தம் ஆட்சிக் காலத்தும் திருநெல்வேலி நகரையே தங்கள் தென் திசையின் தலைநகராகக் கொண்டுள்ளார்கள். இதற்கு மூன்று கல் தொலைவில் கிழக்கேயுள் எபாளையங்கோட்டையைத் தலைநகரக் கோட்டையாக அமைத்தனர். நவாப் ஆட்சிக் காலத்தும் திருநெல்வேலி தலைநகராயிருந்தது.

திருமயிலைக் கபாலீசுவரம்

(திரு.தேவ.நடராஜன், எம்.ஏ., எப்.ஆர்.இ.எஸ்.)

"மட்டிட்ட புன்னையங்
கானல் மடமயிலைக்
கட்டிட்டங் கொண்டான்
கபாலீச சரம்அமர்ந்தான்..."
- திருஞான சம்பந்தர்

செந்தமிழ் நாட்டின் தலைநகரான சென்னை மாநகரும் அதன் அணித்தே அமைந்த ஒரு சில இடங்களும் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக அருள் ஓளி பரப்பும் ஆலயங்களைக் கொண்டவை. வடக்கே திருவொற்றியூரும், தெற்கே திருவான்மியூரும் இம்மாநகருக்குத் தெய்வீகக் கலங்கரை விளக்குகளாக விளங்குகின்றன. வட திருமுல்லைவாயில், திருவேற்காடு, திருப்போரூர் முதலிய திருத்தலங்கள் சென்னை மாநகரின் சிறிது தொலைவிலேயே அமைந்து மாநகரின் தெய்வீக மேன்மையை மேலும் மிளிர்ச் செய்கின்றன. இத்தகைய தெய்வீகச் சூழலில் திகழும் சென்னை மாநகரின் சிறப்பான பகுதிகளில் ஒன்று திருமயிலை. அழகிய கடற்கரையின் அருகில் அமைந்த அப்பகுதி பொதுவாக 'மயிலாப்பூர்' என வழங்கப்படுகின்றது.

திருமயிலையின் தொன்மையும் தனிப் பெருமையும்:

திருமயிலை பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்தது. ஈராயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பிருந்தே அது சிறந்து விளங்கி வந்திருக்கின்ற தென வரலாற்றுச் சான்றுகள் விளம்புகின்றன. பழங்காலத்து மேனாட்டுப் புவியியல் பேரறிஞரான டாலமி (Ptolemy) தமது எழுத்தோவியங்களில் மயிலையைப் பற்றிக் குறித்துள்ளார். அவருடைய காலம் கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டாகும். அவர் மயிலையை "மயிலார்பன்" (Mylarphan) என்று குறிக்கின்றார். கல்வெட்டுகளில் இவ்வூர்ப் பெயர் "மயிலார்ப்பு" (Mylarpu-9th Century A.D) (கல்வெட்டு எண் 182 (1912 ஆம் ஆண்டு); கல்வெட்டு எண் 161 (1910 ஆம் ஆண்டு) எனவும், "மயிலாப்பில்" (கல்வெட்டு எண் 333 (1911 ஆம் ஆண்டு); கல்வெட்டு எண் 355 (1911 ஆம் ஆண்டு); கல்வெட்டு எண் 256 (1912 ஆம் ஆண்டு) எனவும் "மயிலார்ப்பில்" (Mylarppil-12th Century A.D.) எனவும் காணப்படுகின்றது. 'மயிலாப்பில்' என்றால் 'மயில் அகவும் (ஒலித்துக் கொண்டி

ருக்கும்) இடம்' என்று பொருள். இச்சொற்றொடரே இவ்வூர்ப் பெயரின் சரியான பழைய வடிவம் என்றும், அது நாளடைவில் 'மயிலாப்பில்' அல்லது 'மயிலாப்பு' எனத் திரிந்தது என்றும் சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

முதலாழ்வார்கள் கி.பி. 5-6 ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களுள் ஒருவரான பேயாழ்வாரின் சீடர் திருமழிசை ஆழ்வார் என்பார். இவர் திருவல்லிக்கேணியைப் பற்றிப் பேசங்கால் "மாமயிலை மாவல்லிக் கேணியான்" என்கின்றார். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டவரான திருஞான சம்பந்தரின் தேவாரத்தில் இவ்வூர் "மயிலை", 'மயிலாப்பு' என வழங்குகின்றது. ஞான சம்பந்தரின் சமகாலத்தவரான திருநாவுக்கரசர் மயிலையை 'மயிலாப்பில்' எனக் குறித்துள்ளார். கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த "நந்திக் கலம்பகமும்", 12 ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த "கலிங்கத்துப் பரணி"யும் இவ்வூரினை "மயிலை" என்றே குறிக்கின்றன. சுந்தரரும், திருமங்கை யாழ்வாரும் "மயிலை" என்றே இவ்வூரினை அழகுற அமைத்துள்ளனர். கி.பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டவரான அருணகிரியாரும் இவ்வூரினை "மயிலை" என்றே அழைக்கின்றார். கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டவரான சேக்கிழார் பெருமான் மயிலையை "திருமயிலாபுரி" என வழங்கியுள்ளார். 'மயிலாப்பு' என்றால் 'மயிலாதல்' என்று பொருள். உமையம்மை இவ்விடத்து மயில் உருக்கொண்டு இறைவனை வழிபட்டு உய்ந்த அற்புத்தினையே இப்பெயர் குறிக்கின்றது. 'மயிலாப்பு' என்னும் சொற்றொடருடன், பின்னாட்களில், தெளிவு நோக்கி "ஊர்" என்ற சொல்லும் சேர்ந்து, "மயிலாப்பூர்" என்று ஆயிற்று என ஒரு சில ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். அவர் தம் கருத்துப்படி இவ்வூர்ப் பெயரின் சரியான பழைய வடிவம் 'மயிலாப்பு' என்பதேயாகும்.

திருமயிலைக்குக் கபாலி நகரம், சுக்கிரபுரி (இத்தலத்தில் சுக்கிரன் சிவபெருமானை வழிபட்டு இழந்த தன் கண்ணைப் பெற்றான்) வேதபுரி (இத்தலத்தில் வேதங்கள் சிவபெருமானை வழிபட்டுத் தமக்கு அசுர பரிசுத்தால் உண்டான பாவத்தைப் போக்கிக் கொண்டன) என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. பண்டை நாட்களில் திருமயிலை தொண்டை நாட்டின் புவியூர்க் கோட்டத்தினைச் சேர்ந்ததாயிருந்தது.

வள்ளுவர், பேயாழ்வார், வாயிலார்:

திருமயிலைதான் வான்முறை தந்த திருவள்ளுவப் பெருந்தகையார் தோன்றிய திருத்தலம் என்று கருதப்படுகின்றது. அப்பெருமகனாருக்கு இவ்விடத்தில் ஒரு திருக்கோயிலும் உண்டு.

முதலாழ்வார்களுள் ஒருவரான பேயாழ்வாரும், அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவரான வாயிலார் நாயனாரும் தோன்றிய திருத்தலமும் இதுவேயாகும். வாயிலார் அகப் பூசையால் இறைவனை வழிபட்டு வீடு பேறு அடைந்தது திருமயிலையில் தான். அவர் ஆற்றிய அரிய வழிபாட்டின் திறன் அறிந்து போற்றுகிறாயிற்று. கீழ்க்கண்ட பாடல் அதனை அறிவிக்கின்றது:

"மறவாமை யான்அமைத்த
மனக்கோயி லுள்ளிருத்தி
உறவாதி தனைஉணரும்
ஒளிவிளக்குச் சுடரேற்றி
இறவாத ஆனந்தம் எழுந்திரு
மஞ்சளம் ஆட்டி
அறவாணர்க் கன்பென்னும்
அமுதமைத்தர்ச் சனைசெய்தார்"
(திருத்தொண்டர் புராணம்)

மயிலைநாதர்:

இத்திருத்தலத்தில் பழங்காலத்தில் சமண சமயத்தினரான நேமிநாதர் என்னும் தீர்த்தங்கரரின் திருக்கோயில் ஒன்று இருந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. இத் தீர்த்தங்கரருக்கு மயிலைநாதர் என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. ஏறத்தாழ கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அவிரோதாழ்வார் என்ற சமண சமயப் புலவர் தமது "திருநூற்றந்தாதி" என்ற நூலில் திருமயிலையில் இருந்த நேமிநாத தீர்த்தங்கரரின் திருக்கோயில் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ("மறமே முனிர்ந்து மயிலாபுரி நின்றுமன்னுயிர்கட்கு அறவே பொழியும் அருட்கொண்டலே..."). இவ்வாறு, திருமயிலை பிற சமயத்தினரும் போற்றிய ஒரு திருத்தலமாக விளங்கியிருந்த பெருஞ்சிறப்பு ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

செல்வமல்கிய திருமயிலாபுரி:

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டவரான நாவுக்கரசர் ஞானசம்பந்தர் ஆகியோரின் தேவாரத் திருப்பாக்களிலிருந்து, திருமயிலை அக்காலத்திலேயே, மாடமாளிகைகளும், மலிவிழா வீதிகளும் கொண்ட ஒரு மிகச் சிறந்த நகராக விளங்கியிருந்தது எனத் தெரிகின்றது. சேக்கிழார் பெருமானார் திருமயிலையினைப் "பல்லபெருங்குடி நீடுபரம்பரைச் செல்வமல்கிய திருமயிலாபுரி" எனப் பேரற்றுகின்றனர். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டுகளான திருமங்கையாழ்வாரால் போற்றப்பெற்ற திருவல்லிக்கேணி, மயிலாப்பூருக்கு அணித்தேயமைந்த ஒரு திருத்தலமாகும். திருமங்கையாழ்வாரின் காலத்தில், திருவல்லிக்கேணி ஒரு சின்னஞ்சிறு சிற்றுாராகவே அல்லது புகழ்பெற்ற திருமயிலையின் ஒரு பகுதியாகவோ இருந்திருக்க வேண்டும். இக்காரணம் பற்றியே போலும் திருமங்கையாழ்வார், திருவல்லிக்கேணியைக் குறிப்பிடும்பொழுதெல்லாம் "...மயிலைத் திருவல்லிக்கேணி" என திருமயிலையை அதுதான் சேர்த்தே குறிப்பிடுகின்றார். இவர் காலத்திற்கு முற்பட்ட காலத்தவரான திருமழிசை ஆழ்வாரும் இவ்வாறே குறிப்பிட்டுள்ளதனை முன்பே கண்டோம்.

காஞ்சியினைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசோச்சிய பல்லவப்பேரரசர் தம்மை 'மயிலைகாவலன்' என்று அழைத்துப் பெருமிதம் பூண்டனர். பல்லவர்காலத்தில், மாமல்லபுரம் முக்கிய துறைமுகமாக அமைவதற்கு முன்னர், மயிலாப்பூரே பல்லவர்களின் முக்கிய துறைமுகமாக விளங்கியதெனக் கருதப்படுகின்றது. மாமல்லை தோன்றிய பின்பும், மயிலை தனது தனிச்சிறப்புக்குன்றாது, தொடர்ந்து சிறந்த துறைமுகமாக விளங்கி வந்திருக்கிறது. மயிலை பல்லவப் பேரரசில் ஒரு பகுதியின் முக்கிய நகரமாக இருந்ததென்றும், பூரீகண்ட சோழன் என்பான் மயிலையை முக்கிய நகரமாகக் கொண்ட நாட்டின் அரசனாய் இருந்தான் என்றும், அவன் "மயிலையர்கோன்" என்று புகழ்ப்பெற்றான் என்றும், பராந்தக வீரநாராயண பாண்டியனின் தளவாய்புரம் செப்பேடுகளைக் கொண்டு, ஆராய்ச்சியாளர் ஒருவர் அறிவித்துள்ளார்.

மயிலை பண்டை நாட்களில் பன்னாட்டினரும் கூடும் ஒரு புகழ்பெற்ற பெரிய துறைமுகமாக (International Port) விளங்கியது என்பதில் ஐயமில்லை. கி.பி. பதினேராம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது. அக்கல்வெட்டு, மயிலையில் நானாதேசிகள் (பல நாட்டினைச் சேர்ந்த வணிகர்) கூடிச் சில தீர்மானங்கள் செய்தனர் எனச் சொல்கின்றது. கி.பி. ப

திழுன்றாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவிற்கு வந்திருந்த புகழ்பெற்ற வெனீஸ் நாட்டு வழிப்போக்கரான மார்க்கோ போலோ (Marco Polo) மயிலாப்பூருக்கும் வந்தார். அவர் 'மயிலாப்பூர்' என்று அவ்வூர்ப்பெயரினைக் குறிப்பிடவில்லை என்றாலும், துயதாமஸ் (St.Thomas) என்ற கிறித்துவ அடிகளாரின் (இவ்வடிகளார் கிறித்துவச் சமயத்தினைப் பரவச் செய்ய மயிலாப்பூர் பகுதிக்கு பாந்த காலம் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டு என்பது பொதுவாக நம்பப்படும் ஒரு செவிவழிச் செய்தியாகும். (It is "an important Christian tradition"). சமாதியிருந்த ஒரு சிறுநகர் பற்றிய வருணனையைத் தந்துள்ளார். அந்நகர் மயிலாப்பூரேயாகும். அவர் அந்நகர் மயில்களுக்குப் பெயர்பெற்றிருந்ததென்றும், தாமஸ் அடிகளார், பறவைகளை வேட்டையாடும் வேடன் ஒருவன் ஒரு மயிலின் மீது எறிந்த அம்பு குறிதவறிப் பாய்ந்ததால் இறந்தனர் என்று அக்காலத்தில் நம்பப்பட்ட கருத்தினையும் குறித்துள்ளார். கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் ஜான் டி மறிக்கனோலி (John De Marignoli) என்ற வழிப்போக்கர் மயிலாப்பூருக்கு வந்திருந்தார். அவர் மயிலையை "மைராபோலிஸ்" (Mirapolis) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மயிலாப்பூரின் மயில்களைப் பற்றியும், மயிலாப்பூருக்குச் சீன நாட்டிலிருந்து கப்பல்கள் வருவது உண்டென்ற செய்தியினையும் அவர் அறிவித்துள்ளார். கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டில் விசயநகர மன்னர் தேவராயனின் ஆட்சியின்கீழ் இருந்த மிக முக்கியமான துறைமுகங்களுள் மயிலாப்பூரும் ஒன்றாக விளங்கியது. பின்னர் கி.பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் மயிலாப்பூரிலுள்ள சென்தோம் (San Thome) என்ற பகுதியில் போர்ச்சுகீசிய பாதிரிமார்களும் போர்ச்சுகீசியரும் குடியேறத் தொடங்கினர். விரைவில் சென்தோம் ஒரு மும்முரமான போர்ச்சுகீசியக் குடியிருப்பாக வளர்ந்தது. மயிலை சென்தோம் பகுதி, கிழக்குக் கடற்கரையிலுள்ள பலவிடங்களுடன் வாணிபம் செய்ய மிகவும் ஏதுவான இடமாகவிருந்ததும், இவ்வளர்ச்சிக்கு ஒரு முக்கிய காரணமாகும். கி.பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் மயிலாப்பூருக்கு வந்திருந்த டூரேட் பார்போலா (Durate Barbosa) என்பவர் மயிலாப்பூரிலிருந்தும் சென்னைக்கு அருகிலுள்ள பழுவேர்க்காட்டிலிருந்தும் (Pulicat) ஏற்றுமதியான துணிகள், மலாக்கா (Malacca), பெகு (Pegu), சுமத்தரா (Sumatra), சீனா (China) முதலிய நாடுகளின் கடைகளில் காணப்பட்டன எனக் குறித்துள்ளார். அவர், மயிலைப்பூர்நகர் (City of 'Mailapora') முற்காலத்தில் 12 லீக் (league) நீளமுடையதென்றும், அது பின்பு கடற்கரையினின்றும் தொலைவில்தான் இருந்ததென்றும், பின்பு கடலரிப்பினால் நிலம் கடலுள் மூழ்கி அந்நகரின் வெகு அருகிலேயே கடல் வந்துவிட்டதென்றும் விவரித்துள்ளார். சீசர் பிரெடரிக் (Cesar Frederic) என்பவர் கி.பி. 1567 இல் மயிலாப்பூரைப் பற்றித் தாம் எழுதிய குறிப்புகளில், அவ்விடத்தில் மக்கள் படகுகளை (masulla boats) ஓட்டும் பெருந்திறனை வியந்து போற்றியுள்ளார். ஜான் நையுப் (John Neuhof) என்பவர் கி.பி. 1662 இல் சென்தோமினைப் பற்றி எழுதுங்கால் அதனை உலகின் கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள செல்வம் மல்கிய துறைமுகங்களில் ஒன்று ("One of the richest sea ports of the East") என வருணித்துள்ளார். இவ்வாறு, ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பல்வேறு காலங்களிலும் திருமயிலை ஒரு மிக முக்கிய தலமாகத் திகழ்ந்திருக்கக் காண்கிறோம்.

பேரற்புதங் கண்ட திருமயிலை:

நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தர் "அங்கம் பூம்பாவை" ஆக்கிய பேரற்புதம் நிகழ்ந்ததும் திருமயிலையில்தான். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில், மயிலையில் சிவநேசர் என்ற வணிகர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் ஞானசம்பந்தரிடம் பேரன்பு பூண்டவர், தம் ஆருயிர் மகள் பூம்பாவையை அவருக்கே மணம் முடிப்பது என்று அவர் உறுதி கொண்டிருந்தார். ஆனால் அம்மகளோ அரவு தீண்டி இறந்தாள். அவள் உடலை எரித்து எடுத்த எலும்பும், சாம்பலும் நிறைந்த குடத்தை அவர் ஞானசம்பந்தர் மயிலை வந்தபோது அவரிடம் சேர்ப்பித்து வணங்கினார். சிறந்த பக்திச் செல்வரான சிவநேசரின் துயரினைத் துடைக்கத் திருவுள்ளங்கொண்ட திருஞானசம்பந்தர், குடத்தில் எலும்பும் சாம்பலுமாகக் கிடந்த பூம்பாவையினை நோக்கித் திருப்பதிகம் பாடித் திருவருளைச் சிந்தித்தார். ஒவ்வொரு திருப்பாடலிலும் பூம்பாவையின் உருவம் வளர்ந்தது. பத்தாவது திருப்பாடல் பாடி முடிந்ததும் பூம்பாவை முழுதும் உயிர்பெற்றுக் குடத்தை உடைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்து நின்றாள். எல்லாம் வல்ல இறைவன் தன் ஞானக்குழந்தையான ஞானசம்பந்தரின் அளவிடற்கரிய பெருமையினை உலகிற்கு அறிவிக்கவே இப்பேரற்புதச் செயலை அவர்மூலம் நிகழ்த்தினான் போலும். மண்ணினிற் பிறந்தார், பிறவியின் பயனாகத் தவறாது செய்யவேண்டுவன அடியார்தமை அமுது செய்வித்தலும், இறைவனின் நல்விழாப் பொலிவுகளைக் கண்டு நலம் பெறுதலுமாகும் என்பதனைத் திருஞான சம்பந்தரின் திருப்பதிகத்தின்மூலம் இப்பெருநிகழ்ச்சி உலகிற்கு உணர்த்தியது. இப்பேரற்புதம் கண்ட திருமயிலை, ஞானசம்பந்தர் நின்று பேருண்மைகளை உலகிற்கு என்றும் நினைவூட்டி நிற்கிறது.

கபாலீசுரம்:

பழமையும் பெருமையும் மிக்க திருமயிலையில் உள்ளது கபாலீசுரர் திருக்கோயில். இது, தமிழ்நாட்டின் தலைசிறந்த சிவத்தலங்களுள் ஒன்று. இது, சைவ சமயசாரியர்களான நாவுக்கரசர், ஞான சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் போந்து வழிபட்டதாகக் கருதப்படும் பெரும் புண்ணியத்தலம். இது திருஞான சம்பந்தர் பக்தியோங்கச் செய்யும் தேவாரத் திருப்பாக்களால் பரவிய 'பாடல் பெற்ற தலம்'. இஃது, அருணகிரியாரால் பாடப்பெற்ற சிங்காரவேலர் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கும் திருத்தலம்.

இத்திருத்தலத்தில் இறைவன் மேற்கு நோக்கிய திருமுகத்துடன் இருப்பதும், அத்திருமூர்த்தம் நோக்கும் மேற்குத் திக்கிலேயே திருக்குளம் அமைந்து இருப்பதும், இத் திருத்தலத்தின் அரிய சிறப்பியல்புகளாகும். இத் தனிப்பெருஞ் சிறப்பினைச் சைவசமயச் செல்வர் ஒருவர் தெளிவுறக் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்கியுள்ளார்:

"சென்னை மயிலாப்பூரில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் கபாலீசுர மூர்த்தம் "சத்தியோஜாத மூர்த்தம்"; ஆதலால், அது வழிபடுவார்க்கு உடனே காட்சி தந்து அருள் வழங்குவதாகும்".

"சிவபெருமானுக்கு ஐந்து திருமுகங்கள் உண்டு. அவற்றுள் மேற்கு நோக்கிய திருமுகம் சத்தியோஜாதம் ('சத்தியோஜாதம்' என்றால் 'தோற்றுவித்தல்' என்று பொருள்) எனப்படும். கபாலீசுர மூர்த்தம் மேற்கு நோக்கிய மூர்த்தமாகும். அந்த மூர்த்தம் நோக்கும் மேற்குப் பக்கத்திலேயே தடாகம் இருக்கிறது. இறைவனின் நெற்றியைக் குளம் என்ற சொல் குறிக்கும். அவன் நெற்றி நோக்கும் தடாகமே உண்மையில் திருக்குளமாகும். எனவே, மயிலைத் தடாகமே, உண்மையில் திருக்குளம் எனப்படும், கபாலீசுர மூர்த்தத்தின் நெற்றிக்கெதிரே இருத்தலால் கபாலீசுரரின் உள்ளத்தில் குடிக்கொண்டிருக்கும் அம்பிகை கற்பகாம்பாள் என்று அழைக்கப் பெறுகிறாள். விரும்பியதைத் தருவது கற்பகம். எனவே, விரும்பியதை உடனே அளிப்பவள் கற்பகாம்பாள். விரும்பியதை உடனே பெறவிழைபவர், மயிலைத் திருக்குளத்தில் நீராடிக் கற்பகாம்பாளுடன் கோயில் கொண்டிருக்கும் கபாலீசுரரை வழிபடல் வேண்டும்".

கபாலீசுரத்தில் சிங்காரவேலர் திருக்கோயில் கொண்டுள்ளது பிறிதொரு சிறப்பாகும். 'சிங்காரவேலர்', கபாலீசுரரை வழிபட்டு, குரபதுமன் முதலிய அரக்கர்களை வெல்ல 'சக்திவேல்' பெற்றதால் அப்பெயர் பெற்றார். அருணகிரியார் இச் சிங்காரவேலரைப் பரவிப் பாடியுள்ளார்.

இனி 'கபாலீசுரம்' என்ற பெயர்க் காரணத்தைப் பார்ப்போம். 'காபாலிகம்' என்பது சைவசமய உட்பிரிவுகளுள் ஒன்று என்றும், அப் பிரிவினர் சிறப்பாக வழிபட்ட கோயில்கள் 'கபாலீசுரம்' என வழங்கப்பட்டன என்றும், அத்தகைய கோயில்களுள் மயிலைக் கபாலீசுரமும் ஒன்றாகும் என்றும் அறிஞர் கூறுவர். பிரளய காலத்தில் பரம்பொருளான சிவன் கோயில் கபாலம் ஏ

நதித் தனித்து நிற்பதாக ஒரு ஐதிகம். அவன் தனது எல்லையற்ற அருட்கருணையால் மீண்டும் ஆக்குந் தொழிலினையும் மேற்கொள்ளுகின்றான். ஒடுக்குந் தொழிலினை ஆற்றும் பரம்பொருளே மீண்டும் ஆக்குந் தொழிலினையும் செய்யவல்லதாகும். ஆதலால் கபாலீச்சுரத் தத்துவம் மிக உயர்ந்த ஒன்றாகும். இஃதன்றி, கபாலீச்சுரம் பற்றிய ஒரு சுவையான புராணச் செய்தியும் உண்டு. ஒரு பொழுது கயிலையில், பிரமனின் அகங்காரத்தினை அடக்க எண்ணிய சிவபெருமான், பிரமனுடன் தலைகளில் ஒன்றினை வெட்டிச் சேதப்படுத்தினார். பின்னர், பிரமன் மயிலைத் திருத்தலத்தில் சிவனை வழிபட்டு நலம் பெற்றான். இச் சி ர்ச்சேத நிகழ்ச்சியினை நினைவுகூரும் வகையில், இத்தலத்தில் சிவபெருமான் 'கபாலி' என்று திருநாமம் பெறுதல் வேண்டும் எனப் பிரமன் வேண்டினான். அவ்வாறே சிவபெருமான் அருள, மயிலைத் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவர் 'கபாலீச்சுரர்' எனப் பெயர் பெற்றார். கோயிலின் திருக்குளம் 'கபாலிதீர்த்தம்' என்றும் திருக்கோயில் 'கபாலீச்சுரம்' என்றும் வழங்கலாயின.

திருமயிலையில் உமையம்மை மயிலுருவெடுத்துச் சிவவழிபாடு செய்து, சிவபெருமானுடன் சேர்ந்ததும் ஒரு சுவையான புராண வரலாறாகும். ஒருபொழுது கயிலையில், சிவபெருமான் அம்மையுடன், திருநீறு, திருவைந்தெழுத்து முதலியன பற்றி உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில் அம்மையின் நினைவு இறைவனின் பேச்சில் முற்றும் பொருந்தாமல் அங்குத் தோகையை விரித்தாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு மயில் மீது சென்றதாம். அம்மையின் தவற்றினை அறிந்த சிவனார், அம்மை மயிலுருப்பெற்றுத் தம்மை வழிபட்டு உய்க எனத் திருவுள்ளம் பற்றினார். தன் தவற்றினை உணர்ந்த அம்மையும் மயிலுருவில் மயிலாப்பூரில் புன்னை மரத்தடியில் சிவலிங்க வழிபாடு செய்து, சிவனருளால் மயிலுரு நீங்கப்பெற்றுச் சிவனாருடன் சேர்ந்தனள். இந்நிகழ்ச்சி பற்றியே அம்மை மயிலுருவில் சிவவழிபாடு செய்த இடம் 'மயிலாப்பு', 'மயிலாப்பூர்', 'மயிலை' என வழங்கலாயிற்று. மயிலைத் திருத்தலத்திற்குத் திருவண்ணாமலை ஆதீனத்தினைச் சார்ந்த தவத்திரு அமிர்தலிங்கத் தம்பிரான் அவர்களால் இயற்றப்பட்ட தலபுராணம் உண்டு. அந்நூலில் இத்திருத்தலத்தின் அற்புதங்கள் பற்றிய பல அரிய செய்திகள் உள்ளன. இஃதன்றி, 'திருமயிலை உலா', 'திருமயிலைக் கலம்பகம்', 'கபாலீஸ்வரர் பஞ்சரத்தினம்', 'கற்பகவல்லிமாலை', 'சிங்காரவேலர் வெண்பா', 'திருமயிலை யமக அந்தாதி' முதலியவற்றினையும் இத்திருத்தலம் பெற்றுள்ளது.

பழைய கபாலீச்சுரமும் (இக்கோயிற் பெயரினை ஞானசம்பந்தர் 'கபாலீச்சுரம்' என்றே குறிக்கின்றார்) புதிய கபாலீச்சுரமும்: பொதுவாக, மக்கள் இன்று திருமயிலையில் நடுநாயகமாக விளங்கும் கபாலீச்சுரமே, ஞானசம்பந்தரும் அருணகிரியாரும் போந்து பாடிய திருக்கோயில் என எண்ணுவர். ஆனால், தொல் பொருள் ஆராய்ச்சியிலிருந்தும் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியிலிருந்தும் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள சில சான்றுகளிலிருந்து, இப்பொழுது மயிலையிலுள்ள கபாலீச்சுரம், தேவாரம் பாடப்பெற்ற காலத்திலிருந்த கபாலீச்சுரம் அன்று என்றும், அக்காலத்தில் அத்திருக்கோயில் வேறு இடத்தில் பெரும்பாலும் சென்தோம் (San Thome) கடற்கரையின் வெகு அருகில் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்றும் தெரிய வருகின்றன. இப்பொழுதுள்ள கபாலீச்சுரம் கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டதேயென வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் எண்ணுகின்றனர். அஃது ஏறத்தாழ 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அமைக்கப்பட்டது எனக் கொள்ளலாம் எனவும் அறிஞர் குறிக்கின்றனர். (திரு சி.எம்.இராமசந்திரன் செட்டியார் மயிலாப்பூர் பற்றி வரைந்துள்ள ஒரு குறிப்பினை, 1950இல் வெளிவந்த 'திருத்தொண்டர் புராணம் தொகுதி 5' என்ற நூலில் காண்க; பக்கங்கள்: 1385-6.) மேலும், இத்திருக்கோயில் ஏறத்தாழ 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், மயிலை நாட்டு முத்தையப்ப முதலியார் என்பவராலும் அவர் வழி வந்தோராலும் அமைக்கப்பட்டது என்றும் கோயிலுக்கு மேற்குத் திக்கிலுள்ள திருக்குளமும் (இத்திருக்குளத்தினை ஆண்டுகொருமுறை 'முஹரத்தின்' (Muharram) கடைசி நாளன்று முகமதியரும் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றனர். இவ்வாறு ஒர் இந்து சமயக் கோயிலினைச் சேர்ந்த திருக்குளத்தை முகமதியர் பயன்படுத்திக் கொள்வது வேறு எங்கும் காணக்கூடியதன்று. இது தமிழ் மக்களின் பரந்த மனப்பான்மையினையும், அவரிடையே நிலவும் சமய ஒற்றுமையினையும் வெளிப்படுத்துவதாகும். செந்தமிழ் நாட்டினர் எல்லாச் சமயக் கூட்டுறவில் என்றும் இன்பம் காண்பவரன்றோ?) அவர்கள் வெட்டியதேயென்றும் விளம்பும் செய்திகளும் உண்டு.

இனி, கபாலீச்சுரம் முன்பு இருந்த பழைய இடத்தினை விட்டு இடம் பெயர்ந்து அமைந்துள்ளது எனக் கருதுவதற்கான சில முக்கிய காரணங்களைப் பார்ப்போம். தற்பொழுதுள்ள கபாலீச்சுரத்தின் கட்டடத்தினை ஊன்றிக் காண்போமேயானால், அது பல்லவர் காலத்திலோ அல்லது சோழர் காலத்திலோ கட்டப்பட்ட ஒரு பழமையான கட்டடமாகத் தெரியவில்லை. அக்கோயிலிலுள்ள தூண் வேலைப்பாடுகள் (Corbels pillar-brackets) பிற்கால விசயநகர முறையில் அமைந்து, கி.பி. 16 அல்லது 17 ஆம் நூற்றாண்டினைச் சேர்ந்தவையாய் இருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றன. மேலும், இக் கோயிலில் பழமையான முழுக் கல்வெட்டு (இக்கோயிலில் தலை-கால் இல்லாத கல்வெட்டுப் பகுதிகள் மட்டும் ஒரு சில கற்களில் உள்ளன. இக்கற்கள் பழைய கோயிலின் கற்களாக இருக்கலாகுமா என்பது ஆராயப்படவேண்டிய ஒன்றாகும் என அறிஞர் ஒருவர் குறித்துள்ளார்) ஒன்றுகூடக் காணப்படவில்லை. (இத்திருக்கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள பழமையான திருக்கோயில்களான திருவல்லிக்கேணி, திருவொற்றியூர், திருவான்மியூர் முதலியவற்றில் எல்லாம் பழங்காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன என்பதும் ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கதாகும்) இவற்றிலிருந்து பழைய கபாலீச்சுரத்தின் கட்டடங்கள் முற்றிலும் கைவிடப்பட்டு, அஃது இருந்த இடத்தில் இப்பொழுதுள்ள கபாலீச்சுரத்தின் கட்டடங்கள் முற்றிலும் புதியனவாக நிர்மாணிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்றோ, அல்லது ஏதோ தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் புதிய கபாலீச்சுரம் பழைய கபாலீச்சுரம் இருந்த இடத்தில் அமைக்கப்பட்டது, முற்றிலும் புதிய இடத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்றோ கருதவேண்டியுள்ளது.

மேற்கூறிய இரு கருத்துகளுள், முற்றிலும் புதிய இடத்தில்தான் புதிய கபாலீச்சுரம் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்னும் கருத்தினை வலியுறுத்தும் பல வரலாற்றுச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. சென்தோம் கடற்கரையின் அருகே இந்திய அரசின் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் பழைய கபாலீச்சுரத்தினைச் சேர்ந்தவையாய் இருக்கலாம் என்று எண்ணத்தக்க சில கட்டடப் பகுதிகளைக் கண்டெடுத்தனர். இத்துறையினர் கி.பி. 1923இல் சென்தோம் மாதா கோயிலின் அருகில் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி நடத்தினர். அப்பொழுது, "கூத்தாடுவார் (நடராசர்) சிலைக்கு முன்பு ஒரு விளக்கு எரிக்க நிலம் வரியிலியாக விடப்பட்டது" என்னும் செய்தியினைச் சொல்லும் கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டினைச் சேர்ந்த கல்வெட்டினைக் கொண்ட ஒரு கல் நிலத்துக்கடியிலிருந்து கிடைத்தது. ('இந்தியத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையின் அறிக்கை' ('Report of the Archaeological Survey of India'), 1922-23, பக்கங்கள் 120-121; கல்வெட்டு எண் 217 (1923 ஆம் ஆண்டு) இவ்வகழ்வாராய்ச்சிக்கு முன்பே, "மயிலாப்பூரிலுள்ள சிவன்-பார்வதி இவர் தம் கருவறைகள் உள்ளிட்ட எல்லாக் கட்டடங்களும்" என்ற செய்தியினைக் கூறும் கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டினைச் சேர்ந்த கல்வெட்டினைக் கொண்ட ஒரு கல்லை, கி.பி. 1921 இல், ஆஸ்டன் பாதிரியார் (Father Hosten) சென்தோம் மாதாகோயில் அருகில் கண்டெடுத்தார். இவையன்றி சென்தோமில் வேறு சில கல்வெட்டுக்களையும் இந்திய அரசின் கல்வெட்டுத்துறையினர் கண்டுள்ளனர். அவற்றுள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று, "திருமயிலாப்பூரில் உள்ள திருப்பூம்புராவை" என்னும் சொற்களைக் கொண்ட கல்வெட்டாகும். (கல்வெட்டு எண் 218 (1923 ஆம் ஆண்டு) இக்கல்வெட்டுக்களன்றி உடைந்த சிலை ஒன்றும், இந்து சமய வேலைப்பாடுகளைக் கொண்ட சில மெல்லிய தூண்களும் சென்தோமில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சென்தோம் மாதாகோவில் அருகில் கிடைத்த அச்சிலை, தனது வாகனமான மயில்மீது சாய்ந்த நிலையில் காட்சி தரும் முருகக் கடவுளின் திருஉருவமாகும். மேற்கூறியவற்றினின்றும் சென்தோம் கடற்கரையின் வெகு அருகில் பழமையான சிவன்கோயில் ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதும், அதுவே பழைய கபாலீச்சுரமாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதும் புலனாகின்றன. அருணகிரியாரும் "கடற்கரைத் திரையருகே சூழ் மயிலைப் பதிதலில் உறைவோனே" என்று கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டில் பாடியுள்ளதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கடற்கரையின் வெகு அருகிலிருந்த பழைய கபாலீச்சுரம் பின்னாள்களில் ஏற்பட்ட கடலரிப்பினால், கைவிடப்பட்டு அழிந்திருக்க வேண்டும் என்று சில வரலாற்று அறிஞர் கருதுகின்றனர். (சீநிவாசாச்சாரி, சி.எஸ். (Srinivasachari, C.S.): 'சென்னை மாநகரின் வரலாறு' ('History of the City of Madras') 1939.டக்கம் xix) மயிலாப்பூர்ப் பகுதியில் உக்கிரமான கடலரிப்புப் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பு நிகழ்ந்துள்ளது என்பது வெகுவாக நம்பப்படும் ஒரு செவிவழிச் செய்தியாகும். இக்கடலரிப்பினாலேயே மயிலையின் கடற்கரையில் இருந்த ஒரு சமண சமயக் கோயிலும் கைவிடப்பட்டு அழிந்தது என்றும் கருதப்படுகின்றது. (டெய்லரின் (William T aylor), 'A Catalogue Ralsonne of Oriental Manuscripts In Government Library' என்ற நூலினைக் காண்க, தொகுதி 3, பக்கம் 372).

வேறுசில அறிஞர் கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் போர்ச்சுகீசியர் சென்தோமில் குடியேறியபின், பழைய கபாலீச்சுரம் அவரால் அழிந்துபட்டிருக்கலாம் எனக் கருதுகின்றனர். (திரு சி.எம். இராமச்சந்திரன் செட்டியார் அவர்களின் முன்னர்க்குறித்த மயிலாப்பூர் பற்றிய குறிப்பினைக் காண்க) இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சியும் உண்டு. கி.பி. 1558இல் போர்ச்சுகீசியர் மயிலாப்பூரில் இருந்த சில இந்து சமயக்கோயில்களை அழித்தனர். இதனால் வெகுண்டெழுந்த இந்துக்கள் விசயநகர மன்னன் சதாசிவராயனின் சார்பில் ஆட்சி செலுத்தி வந்த இராமராயனிடம் முறையிட்டனர். அவன் சென்தோமின்மீது பெரும் படையெடுத்து வந்து அப்படைக்குத் தானே தலைமை தாங்கிப் போர்ச்சுகீசியரை அடக்கினான். (இராபர்ட் சுவல் (Roper t Sewell): 'மறக்கப்பட்ட பேரரசு' ('The Forgotten Empire') 1924, பக்கங்கள் 193-194).

மேற்கண்டவாறு, மயிலாப்பூர்க் கடற்கரையைச் சார்ந்திருந்த பழைய கபாலீச்சுரம் கடலரிப்பினாலோ அல்லது போர்ச்சுகீசியரின் வன்செயலாலோ அழிந்துபட்டிருக்க வேண்டும் என்று தெள்ளிதின் ஊகிக்கலாம். பழைய கபாலீச்சுரம் மறைந்த காலமும் புதிய கபாலீச்சுரம் தோன்றிய காலமும் இன்னதென உறுதியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், அருணகிரியார் காலம் (கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டு) வரை பழைய கபாலீச்சுரம் மயிலைக்கடற்கரையின் வெகு அருகிலேயே விளங்கிற்று எனக் கொள்ளலாம். (இராமன் கே.வி. (Raman K.v.): 'சென்னைப் பகுதியின் முற்கால வரலாறு' ('The Early History of the Madras Region'), 1959, பக்கம் 36).

இன்றுள்ள கபாலீச்சுரம் பற்றிய பிறசெய்திகள்:

இத்திருக்கோயிலின் இறைவர் கபாலீச்சுரர் பிரதிட்டை செய்யப்பெற்ற சிவலிங்கம். இறைவி கற்பகாம்பாள் (கற்பகாம்பிகை அல்லது கற்பகவல்லி), கபாலீச்சுரரின் சந்நிதிக்கு வடபாகத்தில் தனிச் சந்நிதியில், நிற்கின்ற கோலத்தில் தெற்கு நோக்கிய திருமுகத்துடன் காட்சி தரும் திருமேனி உடையவள். இத்திருக்கோயிலின் தல விநாயகர் கூத்தாடும் விநாயகர். இங்கு, அருணகிரியாரால் பாடப்பெற்ற சிங்காரவேலர் ஒரு தனிக்கோயிலில் திருக்காட்சி தருகின்றார். பழனியாண்டவர், சனீசுவரர், வாயிலார் நாயனார், திருஞானசம்பந்தர், அங்கம் பூம்பாவையார் முதலியவர்க்கும் இங்கு தனிச் சந்நிதிகள் உண்டு. இக்கோயிலின் அழகிய உருவ வேலைப்பாடுகளைக் கொண்ட கோபுரம் ஏறத்தாழ 120 அடி உயரமுடையதாய் கபாலீச்சுரத்தின் சிறப்பினைக் காண்போர் அனைவருக்கும் நினைவூட்டி நிற்கின்றது.

இத்திருக்கோயிலில் பங்குனி மாதம் (மார்க்-ஏப்ரல்) வளர்பிறைப் பெளர்ணமியைத் தீர்த்த நாளாகக் கொண்டு பத்து நாட்கள் திருவிழா (பிரம்மோற்சவம்) வெகு சிறப்புற நிகழும். அவ்விழாவின் எட்டாவது நாளன்று நடக்கும் 'அறுபத்து மூவர் திருவிழா' திருமயிலைக்கே சிறப்புத் தருவதாகும். அவ்விழாவினைக் காண ஏறத்தாழ ஐந்து லட்சம் மக்கள் திருமயிலையில் கூடும் திருக்காட்சி அனைவரும் கண்டு கழிபெருவகை கொள்ளத்தக்கதாகும். திருச்செங்காட்டங்குடியில் நிகழும் 'அமுது படையல் விழா', காரைக்காலில் நிகழும் 'மாங்கனி விழா', திருவொற்றியூரில் நிகழும் 'மகிழடி சேவை போன்றே 'அறுபத்து மூவர் விழா'வும் திருமயிலைக் கபாலீச்சுரத்தின் தனிப்பெரும் விழாவாகும். (பண்டைக் காலத்திலேயே 'மலிவிழாவீதி மாமயிலை' விழாக்களுக்கும் பெயர்பெற்றது என்பதனை ஞானசம்பந்தரின் 'பூம்பாவைத் திருப்பதிகத்தினின்றும்' அறியலாம். அப்பதிகத்தில் மயிலையில் நடைபெற்ற திருவிழாக்கள் பலவும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. அவை ஓணவிழா, விளக்கீடு, ஆதிரைநாள், தைப்பூசம், கடல்ஆட்டு, உத்திரநாள், அட்டமிநாள், பொன்தாப்பு, பெருஞ்சாந்தி என்பன.

திருமயிலைக் கபாலீச்சுரம் ஏறத்தாழ இரண்டு ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் அமைந்துள்ளது. இத்திருக்கோயிலுக்கு ஏறத்தாழ 4 1/2 இலட்சம் ரூபாய் மதிப்புள்ள பழமையான நகைகளும், பல அழகிய வாகனங்களும், திருத்தேரும் உண்டு. இத்திருக்கோயில் தெய்வத்தானத்தினர், மக்களுக்கு மிகவும் பயன்படும் முறையில் ஒரு நல்ல இடத்தில் ஒரு திருமண மண்டபத்தினையும், திருமுறைகளைப் பயிற்றுவிக்கத் தேவாரப் பாடசாலையொன்றினையும் அமைத்துள்ளார்கள். அவர்கள் 'கபாலீச்சுரர் நகர்' என்ற கட்டிட விடுதிகளையும் கட்டியுள்ளனர். தமிழ்நாட்டு அரசின் இந்து அறநிலைய ஆட்சித்துறையினைச் சேர்ந்த ஓர் அலுவலரும் (நிர்வாக அதிகாரி - Executive Officer) மூன்று அறங்காவலர்களும் (Trustees) இத்திருக்கோயிலின் பணிகளை நடாத்துகின்றனர்.

"மங்குன் மதிதவழு மாடவீதி
மயிலாப்பி லுள்ளார் மருக லுள்ளார்
கொங்கிற் கொடுமுடியார் குற்றா லத்தார்
குடமூக்கி லுள்ளார்போய்க் கொள்ளம்
தங்குமிட மறியார் சால நாளார் (பூதுர்த்
தரும் புரத்துள்ளார் தக்க ஞநாரர்
பொங்குவெண் றணிந்து பூதஞ் சூழ்ப்
புலியூர்ச் சிற்றம்பல மேபுக்கார் தாமே"
- (திருநாவுக்கரசர், கோயில் சிதம்பரம், புக்கதிருத்தாண்டகம்)

"மலிவிழா வீதி மடநல்லார் மாமயிலைக்
கலிவிழாக் கண்டான் கபாலீச் சரம்அமர்ந்
(தான்..."
- (திருஞானசம்பந்தர், பூம்பாவைப் பதிகம்).

".....
துறைக்கொண்ட செம்பவளம்
இருளகற் றுஞ்சோதித்
தொன்மயிலை வாயிலா
னடியார்க்கு மடியேன்..."
- (சுந்தரர், திருத்தொண்டத் தொகை)

சொல்லி ளங்குசீர்த் தொண்டைநன் னாட்டிடை

மல்லல் நீடிய வாம்மை வளம்பதி
செல்வம் மல்கு திருமயி லாபுரி

நீடு வேலைதன் பால்நிதி வைத்திடத்
தேடும் அப்பெருஞ் சேமவைப் பாமென
ஆடு பூங்கொடி மாளிகை அப்பதி
மாடு தள்ளு மரக்கலச் செப்பினால்

தவள மாளிகைச் சாலை மருங்கிறைத்
துவன்ப தாகை நுழைந்தணை துாமதி
பவள வாய்மட வார்முகம் பார்த்தஞ்சி
உவள கஞ்சேர்ந் தொதுங்குவ தொக்குமால்

வீதி எங்கும் விழாஅணிக் காளையர்
துாதி யங்குஞ் சுரும்பணி தோகையர்
ஓதி எங்கும் ஒழியா அணிநிதி
பூதி எங்கும் புனைமணி மாடங்கள்
- பெரியபுராணம் (வாயிலார் 1, 2, 4, 5).

பவானி கூடல் - 'அநுஷம்'

"ஆறு இல்லா ஊருக்கு அழகு பாழ்" என்று சொல்வார்கள். எத்தனை சிறப்புடைய ஊராக இருந்தாலும் அது ஓர் ஆற்றங்கரை ரயில் இருக்குமானால் அதன் அழகே தனிதான். நம்முடைய நாட்டில் ஆறுகளுக்கு உள்ள சிறப்பைப் பல முறையிலே காணலாம். தான் செல்லும் இடங்களில் இருமருங்கும் வளம் பெருக்குவது ஆறு. மலையின் மேல் பெய்யும் மழை நீரைக் கொண்டு நிலத்தை வளப்படுத்திக் கடலிடைக் கலக்கும் ஆற்றைப் பரம்பொருளோடு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறான் கம்பன்.

"கல்விடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தம்
எல்லையில் மறைக ளாலும் இயம்பெரும் பொருள் தென்னத்
தொல்லையின் ஒன்றே யாகித் துறைதொறும் பரந்த சூழ்ச்சிப்
பல்பெருஞ் சமயம் சொல்லும் பொருளும்போற் பரந்த தன்றே".

தமிழ்நாட்டில் சிறந்த பெரிய ஆறு காவேரி. இது குடகு மண்டலத்தில் தோன்றிக் கருநட மண்டலத்தில் குதித்தோடிக் கொங்கு மண்டலத்தில் விளையாடிச் சோழ மண்டலத்தில் நடந்து கீழ்க் கடலை அடைகிறது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நால்வகை நிலங்களினூடும் புகுந்து செல்கிறது. மலை வளங்களைக் கண்டுகளித்து, காடுகளில் மலரும் மலர்களின் மணத்தையும், பிற பொருள்களையும் முகர்ந்து கொண்டு, வாழை, கரும்பு, வெற்றிலைத் தோட்டங்களை வளர்த்து, வயலிலே வண்டலையும் நீரையும் தேக்கிப் பொன் கொழிக்கச் செய்து, மாநகரங்களும் சிற்றுார்களும் இருமருங்கும் அணி செய்ய, சிவ தலங்களையும் திருமால் திருப்பதிகளையும் அடிபணிந்து சென்று, சோழனுடைய தலைநகராகிய உறையூரைக் கண்காணித்துக் கொண்டு மாபெரும் நகராக இருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அடங்கி ஓடுங்கிச் சென்று கடலென்னும் காதலனுடன் கலந்து உறவாடுகிறது.

புதிய யுகத்தின் படைப்புக்களாகிய அணைகளில் தேங்கி, மின்சார உற்பத்திசாலையில் ஒளிபுகுத்தி வரும் காவிரியின் கரையிலே, மறையொலியும் பண்ணொலியும் முழங்குகின்றன; தொழிலும் கலையும் வளர்கின்றன; தவமும் அறமும் தழைக்கின்றன.

கொங்கு மண்டலத்தில் காவிரியாறு செல்லும் வழியில் இருப்பது திருநணா என்னும் பவானி. ஓர் ஆற்றுக்கே பெருமை என்றால் இரண்டு ஆறுகள் சேரும் இடத்துக்கு இரட்டிப்புப் பெருமை அல்லவா? காவிரியும் பவானியும் சேரும் இந்தத் திருத்தலம் பவானி கூடல் என்ற பெயரால் சிறப்படைகிறது. மாந்திகள் ஒன்றுகூடும் இடங்களின் சிறப்பைச் சாஸ்திரங்களும் புராணங்களும் பேசுகின்றன. கங்கையும் யமுனையும் கூடும் தலமாகிய பிரயாகை பாரத நாடு முழுவதும் போற்றும் பெருமையை உடையது. கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் சரஸ்வதி என்னும் ஆறும் அந்தக் கூடுதிறையிலே கலப்பதனால் அதற்குத் திரிவேணி சங்கமம் என்ற பெயர் நிலவுகிறது. பாரத நாட்டின் வடக்குப் பகுதியில் திரிவேணி சங்கமம் இருப்பதுபோலத் தென்னாட்டில் சிறப்படையும் சங்கமத் தலம் பவானி. இங்கே கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் அமுத நதியென்னும் ஆறும் கலக்கிறது. காவிரி, பவானி, அமுத நதி என்னும் மூன்றும் கலப்பதனால் இதுவும் திரிவேணி சங்கமமேயாகும். இதைத் தட்சிணப் பிரயாகை என்று வழங்குவது பெரியோர் மரபு. கூடுதிறையென்றும், பவானி கூடலென்றும், சங்கம சேஷத்திரமென்றும் இந்த மூன்று ஆறுகள் கூடும் சிறப்பினால் இத்தலம் பெயர் பெற்று விளங்குகிறது.

காவிரியும் பவானியும் கலந்தது எப்போது? அந்தக் காலம் தெரிந்தால் இந்தச் சங்கமத் திருத்தலம் உண்டான காலத்தை வரையறை செய்யலாம். அந்த இரண்டு ஆறுகளும் எத்தனையோ காலங் கண்டவை; பழமையானவை; இன்றும் புது நீரை உதவி மக்களுக்கு நலந்தருபவை. அவ்வாறே இந்தத் திருத்தலமும் மிகப் பழமையானது; பல பெருமக்கள் வந்து வழிபடப் பெற்றது; புராண காலத்தில் புகழ்பெற்று, திருஞான சம்பந்தர் காலத்தில் தேவாரம் பெற்று, அதன் பின்னர் பல அடியார்களால் வழிபடப் பெற்று, இன்றும் வட நாட்டினரும் பிறரும் வந்து கூடுதிறையில் நீராடித் தீங்குகன்று அருள் பெற வைக்கும் பெருமையுடையதாக விளங்குகின்றது.

இங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானுக்குச் சங்கமேசுவரர் என்று பெயர்; திருநணாவுடையார் என்பது கல்வெட்டில் கண்ட திருநாமம். இத்தலத்தைத் திருநணா என்று வழங்குவது பழைய வழக்கு. தேவாரத்தில் அப் பெயரே அமைந்திருக்கிறது. நண் என்பது நடு என்ற பொருளையுடையது, நண்பகல் என்பது போல. இரண்டு ஆறுகளுக்கு நடுவில் அமைந்தமையின் சிவ பெருமான் நண் ஆம் நாதரானார். அப் பெயரே திருநணாநாதர் ஆகித் தலத்துக்கு நணா என்ற பெயரைத் தந்திருக்க வேண்டும். நட்பாற்றீசர் என்று பெருமானுக்கு ஒரு பெயர் வழங்குவதும் காண்க. தன்னை அண்டினோருக்குத் தீமைகள் நண்ணாத் தலம் ஆதலின் நணா என்று வந்தது என்று சிலர் கூறுவர்.

இத்தலத்தின் தெய்வத் திருமரம் இலந்தை. வேதமே இம்மரமென வந்ததாகப் புராணம் கூறும். இலந்தை மரத்தைப் பதரி என்றது வடமொழி வழக்கு. ஆதலின் இத்தலத்துக்குப் பதரிசிரமம், பதரிவளம் என்ற பெயர்கள் உண்டாயின. இன்றும் இத்தலத்தில் பதரி விருட்சம் இலங்குவதைக் காணலாம்.

சங்கமேசுவரருடைய சத்தியாக இங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் அம்மைக்கு வேதநாயகி என்பது திருநாமம். ஒரு கல்வெட்டில் பண்ணார் மொழியம்மை என்ற திருப்பெயர் காணப்பெறுகிறது.

காவிரியில் காயத்திரி தீர்த்தம் என்ற இடம் இருக்கிறது. இதைக் காயத்திரி மடு என்று இப்போது வழங்குவார்கள். இதன் கரையில் காயத்திரி லிங்கத்தின் திருக்கோயில் இருக்கிறது. அமுதலிங்கம் என்ற ஒரு சிவலிங்க மூர்த்தியின் சந்நிதி ஒன்று உண்டு. அமுதமே லிங்கமாய் மாற்றிறென்றும் அதைப் பராசர முனிவர் இங்கே நிறுவினாரென்றும் தலவரலாறு கூறுகிறது. இந்த லிங்கம் ஆவுடையாரின் மேல் வைக்கப் பெற்றிருக்கிறது. அதை யாரும் எடுக்கலாம். குழந்தை இல்லாதவர்கள் அதை எடுத்து இடையில் வைத்து ஆவுடையாரை வலம் வந்தால் மகப்பேறு பெறுவார்கள். இந்த அமுதலிங்கத்தின் அடியிலிருந்துதான் அமுதலூற்றுப் புறப்பட்டு காவிரியோடு கலக்கின்றது என்பார்கள்.

மூன்று காலும், மூன்று கையும், மூன்று தலைகளுமுடைய சுரஹரேசர் சந்நிதி ஒன்று தனியே இங்கே இருக்கிறது. கடுமையான சுரநோய் வந்தவர்கள் அந்தப் பெருமானைப் பிரார்த்தித்து நோய் தீர்கிறார்கள்.

இந்தத் திருக்கோயிலுக்குள் ஆதிசேசுவப் பெருமானும் செளந்தரவல்லித் தாயாரும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். மைசூர் மன்னர் ஒருவர் நிறுவிய அழகுப் பிழம்பான வேணுகோபாலர், நரசிம்மர் ஆகிய மூர்த்திகளின் சந்நிதிகளும் உண்டு.

மிகப் பழைய திருக்கோயிலாகிய இதனைப் பிற்காலத்தில் கொங்கு நாட்டில் பெருவள்ளாகத் திகழ்ந்த இம்முடிக்கட்டி முதலியார் செப்பஞ் செய்து புதிய மண்டபங்களைப் கட்டியிருக்கிறார். அவருடைய திருவுருவம் தூணில் இருக்கிறது.

கும்பினியார் ஆண்ட நாளில் இந்த ஊர் கோயம்புத்தூர் சேலம் மாவட்டங்களுக்குத் தலைநகராக இருந்தது. அக்காலத்தில் இவ்வூரில் கலெக்டர் ஒருவர் இருந்து வந்தார். வில்லியம் காரோ (William Garrow) என்பவர் இங்கே கலெக்டராக இருந்தபோது ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. அவர் இந்தக் கோயிலுக்கு அருகில் உள்ள பங்களாவில் வாழ்ந்து வந்தார். பல ஊர்களிலிருந்து இந்த ஊருக்கு மக்கள் வந்து கூடுதுறையில் நீராடிக் கோயிலுக்குச் சென்று தரிசனம் செய்து போவதை அவர் கண்டார். கோயிலுக்குள் புகும் உரிமை அவருக்கு இல்லை. வேதநாயகி அம்பிகையின் பெருமையைப் பிறர் கூறக் கேட்டபோது தாமும் அம்மையின் தரிசனம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினார். அவரோ கோயிலுக்குள் புகமுடியாது. அவருடைய உண்மையன்பை உணர்ந்த அதிகாரிகள் ஒருவழி கண்டுபிடித்தார்கள். அம்பிகையின் சந்நிதிக்கு நேரே திருமதிலில் மூன்று துவாரங்களைச் செய்தார்கள். அவற்றின் வழியே பார்த்தால் அம்மையின் உருவம் நன்றாகத் தெரியும். அம்பிகைக்கு நன்றாக அலங்காரம் செய்து, எங்கும் விளக்குகள் ஏற்றிக் கலெக்டர் துரையைத் திருமதிலுக்கு வெளியிலிருந்து துளைகளின் வழியே காணும்படி செய்தார்கள். வேதநாயகியின் திருவுருவத்தைத் தரிசனம் செய்த கலெக்டர் உள்ளம் உருகியது. பிறர் பலகாலும் கூறி யதைக் கேட்டு முன்பே ஈடுபாடு உடையவராக இருந்த அவர், இந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சியைக் கண்டு மெய்ம்மறந்தார். வேதநாயகியின் திருவுருவம் அவர் கண்ணிலும் கருத்திலும் நின்றது.

அன்று முதல் ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் வேதநாயகியின் தரிசனத்தைச் செய்து இன்புற்றார். அவர் காண்பதற்காகச் செய்த துளைகளை இன்றும் திருமதிலில் காணலாம்.

ஒருநாள் காரோ துரை தம் பங்களாவின் மேல் மாடியில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் ஒரு கனவு கண்டார். வேதநாயகியைப் போல அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்த பெண் ஒருத்தி தம்மைத் தட்டி எழுப்பி, எழுந்து வா என்று கையைப் பற்றி வெளியிலே அழைத்துச் சென்றதாக ஒரு காட்சியைக் கனவிலே கண்டார். உடனே விழிப்பு உண்டாயிற்று. படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வெளியே வந்து பார்த்தார். அப்போது அவர் படுத்திருந்த இடத்தின் மேலிருந்த விட்டம் ஓடிந்து விழ, மேல் கூரையே இடிந்து விழுந்துவிட்டது. இதைக் கண்ட அவருக்குத் திகைப்பும் வியப்பும் உண்டாயின. அம்பிகையே தம்மைக் காப்பாற்றினாள் என்ற உணர்வு தோன்றியது. நாள்தோறும் தரிசனம் செய்த பலனைத் தம் வாழ்க்கையிலே அவர் கண்டார்.

கலெக்டர் துரை தமக்கு நன்மை செய்த அம்பிகையின் அருளை எண்ணி உருகினார். தம்முடைய காணிக்கையாக ஏதாவது ஒன்று செய்து ஆலயத்துக்கு வழங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு உண்டாயிற்று. பலவாறு யோசனை செய்து, பின்பு தந்தத்தால் ஒரு கட்டில் செய்து அதில் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் தம் பெயரைப் பொறித்து அளித்தார். 1804 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 11 ஆம் தேதி இந்தக் கட்டில் வேதநாயகியம்மைக்கு வழங்கப்பட்டதென்று அதிலுள்ள எழுத்துக்களால் தெரிய வருகிறது.

இந்தத் தலத்தின் மாகாத்தியம் பிரம்ம கைவர்த்த புராணத்தில் உள்ளதென்பார். வடமொழியில் 33 அத்தியாயங்கள் கொண்ட புராணம் ஒன்று உண்டு. அதை ஓராட்டுக்குப்பை, செட்டிபாளையம் மகாவித்துவான் வாசுதேவ முதலியார் என்னும் புலவர் தமிழ்ச் செய்யுளுருவத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். அது பதினெட்டுச் சருக்கமும், 901 பாடல்களும் உடையது. திருஞான சம்பந்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரத் திருப்பதிகம் ஒன்று இத்தலத்துக்கு உண்டு. அந்தப் பெருமான் ஒரு பாசரத்தில்,

"அல்லாத சாதிகளும் அங்கழன்மேற் கைகூப்ப"
என்று பாடியுள்ளார். அது தீர்க்கத் தரிசன வாக்கு என்பதைப் பிற்காலத்தில் வில்லியம் காரோதுரை வழிபட்ட செய்தியால் உணரலாம்.

இவ்வூரில் பாலபாரதி முத்துசாமி ஐயர் என்ற புலவர் வாழ்ந்திருந்தார். அவர் நட்பாற்றீசுவரர் சதகம் என்ற நூலையும் இந்தத் தல சம்பந்தமாகப் பல கீர்த்தனைகளையும் இயற்றியிருக்கிறார். ஒரு கீர்த்தனையில்,

"போதார் மன வதரி நீழலின்
பூங்காவனம் சிவ சங்கமேச்வர
புனித்ப்ரபு விடமேவிய மலைபெற்றிடு மகளேமது
பொழிவுற்றிடு மொழியேழில் செழுமைக்குழல் வேதாம்பிகை"

என்று அம்பிகையைப் போற்றுகிறார். வேதநாயகி பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்று இருந்தது. அதைப் பாடியவர் இன்னாரென்று தெரியவில்லை. சில பாடல்களே கிடைக்கின்றன.

"கரியே யனைய தனமுறுசங் கரியே வருக களத்தினிடை
கரியேய் பரமன் மகிழெழிற்சா கரியே வருக ஆகமெல்லாம்
கரியே நிகர்மால் முதலுயிர்க்குக் கரியே வருக ஐந்தெனுமக்

கரியே வருக மிகுகருணா கரியே வருக பிறப்புறுபூ
தரியே வருக எங்குநிரத் தரியே வருக குழலெனுங்கந்
தரியே வேத நாயகிசந் தரியே வருக வருகவே
தாயேழ் புவியுங் காக்கவருந் தாயேவருக வருகவே"

தரியே திருநண் ணாவுறுப தரியே விரும்பும் மாயவன்சோ

என்பது அதில் வரும் பாடல்களில் ஒன்று.

அருணகிரியார் பாடிய திருப்புகழ் ஒன்றும் இத்தலத்துக்கு உண்டு. இத்தலத்தின் சிறப்பை,

"காலில் அரவம் இருகட ரைப்பற்றும் காலத்திலே
மேலுல கம்பெறு வோர்புனல் மூழ்க விரும்புவது
காலம் மிகுந்த பவானியும் பொன்னியும் கூடுதுறை
வாலிப காசிநண் ணாலூர் பயில்கொங்கும் மண்டலமே"

என்று கொங்குமண்டல சதகம் எடுத்தோதுகிறது. அதிலிருந்து கிரகண காலங்களில் இத்தலத்தில் வந்து நீராடப் பலர் விரும்பு
வர் என்று தெரிகிறது. இன்றும் அந்தக் காட்சியைக் காணலாம்.

கொங்கு மண்டலத்தில் வடகரை நாடு என்னும் பிரிவில் உள்ள இருபத்து நான்கு ஊர்களில் ஒன்று இது; கொங்கேழ் சிவ தல
ங்களில் ஒன்று.

இத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற இத்தலத்தில் உள்ள திருக்கோயில் இப்போது சிவத் தொண்டர்களின் முயற்சியால் புதுத் திருப்ப
ணி செய்யப்பெற்றுப் பூர்த்தியாகிக் கும்பாபிஷேகமும் நடைபெறுவது தமிழ்நாடு போற்றும் செயல். திருப்பணி நிறைவேறி
ஆலயம் அழகு பெற்றுத் திகழ்கிறது. வேதநாயகி பங்கராகிய சங்கமேசுவரர் திருவருள் எங்கும் பரவ வேண்டுமென்று வாழ்
த்துகிறேன்.

இளைய காசியும் வதரியா ரணியமும்
ஏற்றமார் தென்னாட்டில்
விளையும் நலத்திரி வேணிசங் கமமுமாய்
விளங்குறு திருநண்ணா
உளையும் அன்பருக் கருள்சங்க மேச்சுரன்
உமைமறை நாயகிபங்
களையும் சிற்பரன் நிலவிய பெருந்தலம்
அடைந்தவர் பெரியோரே!

திருவரங்கம் (பூரீரங்கம்)

இந்தியச் சமய வரலாற்றில் திருவரங்கம் கோயிலானது மிகவும் முதன்மையான சிறப்பிடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றது. கி.பி. 7ம்
நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 13ம் நூற்றாண்டு வரையில், தென்னிந்தியாவில் மிகவும் செழிப்புற்று விளங்கிய வைணவ சமயத்தின்
மிகப் பெரிய மையத் தலைமைச் செயலகமாகத் திருவரங்கம் திகழ்ந்திருக்கிறது. தலைசிறந்த வைணவப் பெருஞ்சான்றோரா
கிய புகழ்மிக்க பூரீராமாநுசர் பரப்பிய விசிஷ்டாத்துவைதம் என்னும் தத்துவக் கொள்கை நெறிக்குத் திருவரங்கம் நிலைக்கள
மாகத் திகழ்ந்தது.

காலவரன் முறைகளைப் பொறுத்தவரையில் இந்தியாவில் எப்பொழுதுமே வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளில், எதையும் தெளிவாக
வரையறுத்துச் சரியாக நுனித்துக் கூறுதல் என்பது இயலாததாக இருக்கின்றது. ஏனெனில் உண்மை வரலாற்றுச் செய்திகளும்,
சம்பிரதாயக் கருத்துகளும், ஒன்றோடொன்று இங்கு மிக நெருக்கமாகப் பின்னிப் பிணைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. அதனால்
காலவரன்முறை பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் இங்கு மிகவும் அபாயமான நிலையில் தவறான நெறியில் கொண்டு செல்லப்பட்டு
விடுகின்றன.

இக்கோயிலின் தோற்றம் பற்றிய செய்திகள், புராண இதிக்காச முறையில் சொல்லப்படுகின்றன; முதன்முதலில் ஏற்பட்ட இதன்
கட்டிட வடிவம் சோழ மன்னர்களால் அமைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது; அக்கூற்றுக்கு வரலாற்றுச் சான்றுகள் ஏதும் கி
டைக்கவில்லை என்பதை நாம் முன்னரே கண்டோம். இனி இங்கு இதற்குப் பின்னே வரும் காலத்தைப் பற்றிய செய்திகளிலு
ம், இத்தகைய தெளிவற்ற நிலையே காணப்படுகின்றது. கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையில் இலக்கிய ஆதாரங்கள் மட்டுமே
ம இக்கோயில் இருந்தமைக்குச் சான்று பகர்கின்றன. ஆனால் அவற்றிலும் வரலாற்று முறையில் அமைந்த விவரங்கள் குறை
வாகவே உள்ளன. இக்கோயில் பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தது என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

சங்க இலக்கியமாகிய சிலப்பதிகாரத்திலும், நாலாயிரத் தில்வியப் பிரபந்தங்களிலும், இக்கோயிலைப் பற்றிய விவரமான அழ
கிய சிறந்த சொல்லோவிய வருணனைகள் காணப்படுகின்றன. "விரிந்த அலைகளோடு கூடிய மிகப் பெரிய காவிரியாற்றின்
இடைக்குறையில், திருமகள் விரும்பி உறையும் மார்பை உடையவரும், நீல நிறம் கொண்டவரும் ஆகிய திருமால், ஆயிரம்
தலைகளையுடைய ஆதிசேடன் என்னும் சிறந்த பாம்பணையாகிய பள்ளியின்மீது அழகுறச் சாய்ந்து கொண்டிருக்கும் தன்மை,
நீல நிறமுடைய ஒரு மேகமானது பொன்மலையினைச் சூழ்ந்து படிந்திருக்கும் பான்மையில் திகழ்கின்றது" என்னும் கருத்
து அமைய,

"நீல மேகம் நெடும்பொற் குன்றத்துப்
பால்விரிந்து அகலாது படிந்தது போல
ஆயிரம் விரித்தெழு தலையுடை அருந்திறற்
பாயற் பள்ளிப் பலர்தொழுது ஏத்த
விரிதிரைக் காவிரி வியன்பெருந் துருத்தித்
திருவமர் மார்பன் கிடந்த வண்ணம்"

என்று சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றது.

திருவரங்கத்தில், திருமால் மகாலட்சுமியுடன், ஆயிரம் பணாமுகளை உடைய ஆதிசேடனாகிய படுக்கையின்மீது அரங்கநா

தர் என்று தென் கலையினரும், சேஷசயன மூர்த்தி அல்லது அனந்தசயன விஷ்ணு நாராயணர் என வடகலையினரும் குறிப்பிடும் முறையில், உலக முழுமுதற் பரம்பொருள் எழுந்தருளி விளங்கிவருதலை,

"கங்கையிற் புனிதம் ஆய
காவிரி நடுவு பாட்டுப்
பொங்குநீர் பரந்து பாயும்
பூம்பொழில் அரங்கம் தன்னுள்,
எங்கள்மால் இறைவன் ஈசன்
கிடந்ததோர் கிடக்கை கண்டும்
எங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன்!
ஏழையேன் ஏழை யேனே!"

"குடதிசை முடியை வைத்துக்
குணதிசை பாதம் நீட்டி
வடதிசை பின்பு காட்டித்
தென்திசை இலங்கை நோக்கிக்,
கடல்நிறக் கடவுள் எந்தை
அரவணைத் துயிலுமா கண்டு,
உடல்எனக்கு உருகு மாலோ!
என் செய்கேன்? உலகத் தீரே!"

என்பன போன்றவரும் நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தப் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. திருவரங்கநாதரின் திருவுருவம் வைணவ பக்தி நெறிக்குரிய சிறப்பான உருவத் திருமேனிகளுள் ஒன்றாகும். இத்திருவுருவம் பற்றிய கருத்து, மிகப் பழைய இருக்கு வேதத்திலும் கூடப் புகழ்ந்துரைத்துப் போற்றப்பட்டுள்ளது.

இக்கோயிலையும், இதனது பிராகாரங்கள் பலவற்றையும், இதனது பல சிறப்புக் கூறுகளையும், ஆழ்வார்களின் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆழ்வார்கள் சிலரின் வரலாறுகளும், இக்கோயிலுடன் தொடர்புறுத்தப்படுகின்றன. கோயில் ஒழுகு என்னும் இத்தல வரலாற்று நூல், இக்கோயிலின் நான்காம் திருமதிலைக் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் விளங்கியவராகக் கருதப்படுகின்ற புகழோங்கிய திருமங்கையாழ்வார் கட்டியதாகக் கூறுகின்றது. நமது நற்பேறின்மை காரணமாக, இதனை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய சான்றுகள் எதுவும் இக்கட்டிடங்களில் காணப்படவில்லை. பெரியாழ்வார் அருளிய பாடல்கள், அவர் அன்புடன் எடுத்து வளர்த்த பெண்கொடியாகிய கவித்திரம் மிக்க ஆண்டாள் நாச்சியார், திருவரங்கத்திலுள்ள அழகிய மணவாளப் பெருமாளீழ்து காதல்கொண்டதும், அவரது மனைவியாயினதுமாகிய வரலாற்றை உட்கொண்டுள்ளன. ஏழாம் திருமதிற் பிராகாரத்தில் பாண்டிய மன்னர்களின் பாணியில் (கி.பி.12-14 நூற்றாண்டு) தென்மேற்கு மூலையினருகே ஸ்ரீஆண்டாள் நாச்சியாருக்குச் சந்நிதி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நான்காம் திருமதிற் பிராகாரத்திலும் கூட, தென்மேற்கு மூலையினருகில் பிற்காலத்துப் பாணியில் (கி.பி.17ம் நூற்றாண்டு) ஸ்ரீஆண்டாள் நாச்சியாருக்கு மற்ஹொரு சந்நிதி அமைந்துள்ளது.

10ம் நூற்றாண்டில் சோழமன்னர்கள் தலையெடுத்த பின்னர் அளித்த கல்வெட்டுக்கள், ஏறத்தாழ நானூறு(400) இங்குக் காணப்படுகின்றன. இவைகளிற் பல நாள் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன. இவைகளில் மிகப் பழமையானதாகிய கல்வெட்டு, முதலாம் பராந்தகனின் (கி.பி.907), 17ம் ஆட்சியாண்டிற்குரியதாகும். அது அவ்வரசன் திருவரங்கர் கோயிலுக்கு ஒரு வெள்ளிக் குத்துவிளக்கு அளித்ததையும், அதற்குக் கற்பூரம் பருத்தித் திரிநூல் வாங்குவது உட்பட, அதனை நிலையான முறையில் போற்றி வைப்பதற்கு உரிய செலவுத் தொகைக்காக ஐம்பத்தொரு(51) பொற்காசுகள் வழங்கியதையும் அறிவிக்கின்றது. அவ்வரசனே அடுத்த ஆண்டில் அக்கோயிலில் மூன்று இரவுகள் வேதம் ஒதப்படுவதற்காக மேலும் ஒரு தானம் வழங்கினான்.

சோழகுல மன்னர்கள் வழங்கிய மற்றும் பற்பல தானங்களுள், மிகவும் சிறப்பாக இங்கு ஒன்றைக் குறிப்பிடுதல் வேண்டும். இரண்டாம் இராசேந்திரனின் புதல்வர்களுள் ஒருவனாகிய இராசமகேந்திரசோழன் (கி.பி.1060-1063) இங்குள்ள முதலாம் பிராகாரத்தின் திருமதிலைக் கட்டியதாகக் கூறப்படுகின்றது. அதனால் அது 'இராசமகேந்திரன் திருவீதி' என வழங்குகின்றது.

இத்தகையதொரு காலத்தில்தான், சென்னைக்கருகேயுள்ள ஸ்ரீபெரும்புதூரில், அந்தணர் குலத்தில் உடையவர் எனப் போற்றப்படும் ஸ்ரீராமாநுசர் (கி.பி.1071-1137) தோன்றினார். நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தங்களையெல்லாம் பெரும்பாடுபட்டுத் தொகுத்து வகுத்துப் பரப்பியருளிய ஸ்ரீநாதமுனிகள் என்னும் ஆச்சாரிய புருஷரால் வகுக்கப்பெற்ற ஸ்ரீவைணவப் பண்பாட்டு நெறியில் ஒரு பெரும் நிபுணராகக் காஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீராமாநுசர் வளர்ந்து வந்தார். நாலாயிரத் திவ்வியப்பிரபந்தங்களின் மூலம், இராமாநுசர் எய்திய பெருநலங்களும் விளைவுகளும் மிகப்பல. அவர் அவற்றின் மயமாயினார். வேதாந்த தத்துவ ஞானத்தில் வல்ல மிகப் பெரிய சிறந்த ஆச்சாரியர்களுள் ஒருவராக, அவர் இணையற்றுத் திகழ்ந்தார். தமக்குப் பின்னர் "ஆம் முதல்வன் இவன்" என்று ஆராய்ந்து தெளிந்த ஆளவந்தாரின் திருவுளப்படி, இராமாநுசர் திருவரங்கத்திற்குச் சென்று நிலையாகத் தங்கி வாழ்ந்தார். அங்கே அவர் இறையருளியல் நூல்களைப் போதித்தார். நல்ல இனிய கிளர்ச்சி மிக்க சமய வாதங்களில் தலைப்பட்டார். துறவு நெறியை மேற்கொண்டு 'எதிராஜர்' என்னும் புகழ்பெற்று, மிக விரைவில் அக்கோயிலுக்குரிய ஸ்ரீவைணவ தரிசனத்தின் தலைவரானார். கோயில் ஒழுகு என்னும் நூல் தகவற விளக்கும் நிலையில், திருவரங்கம் கோயிலின் நிர்வாக நடைமுறைகளை ஒழுங்கு செய்து நல்ல முறையில் வகுத்து, 'திருவரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்தி' வைத்தருளினார். ஸ்ரீராமாநுசர் வகுத்த நிர்வாக ஒழுங்கு முறைகள், பின்னர் நேர்ந்த முஸ்லிம் படையெடுப்பு வரையில் பெரிதும் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டன.

ஸ்ரீராமாநுசர் இந்தியா முழுவதும், காஷ்மீரம் வரையில் பிரயாணம் செய்தார். ஸ்ரீ வைணவ தரிசனத்தைப் பரப்பினார். அவர் தம் இறுதிக்காலத்தில் இராசமகேந்திர சோழனின் மருமகனும், சாளுக்கிய - சோழ பரம்பரையினைப் புதியதாகத் தோற்றுவித்தவனும் ஆகிய முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் (கி.பி. 1070-1120), இராமாநுசர்க்குப் பல கொடுமைகள் இழைத்து, அவரை ஓய்சளப் பேரரசின் ஒரு பகுதியாக இருந்த மைசூருக்குச் சென்று அடைக்கலம் புகச் செய்தான்.

இந்த சாளுக்கிய சோழகுல மரபில் தோன்றிய மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் (கி.பி. 1178-1218), இருபதாம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று, திருவரங்கம் கோயிலின் நிர்வாகம் அவனது ஆட்சியின் கீழேயே பின்னரும் இருந்து வந்ததனைப் புலப்படுத்துகின்றது.

மூன்றாம் குலோத்துங்கன், இக்கல்வெட்டின் மூலம் இக்கோயில் அலுவலர்களுக்கு அவர்கள் திருவானைக்காவில் உள்ள ஜம்புகேசுவரம் என்னும் சைவக்கோயில் ஆட்சியாளருடன் செய்துகொண்டு வந்த பூசல்களைக் கூடியவரையில் தீர்த்துச் சரிசெய்து

கொள்ளும்படி உத்தரவு இட்டிருக்கின்றான். அப்போதைய கால நிலைமை பல இன்னல்களுக்குட்பட்டிருந்தது. சோழர்குல மன்னர்களின் ஆட்சியானது ஓரிசா வரையில் பரவி ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தபோதிலும், ஏககாலத்தில் அதனை ஓரிசா மக்களும், கீழ்த்திசைக் கங்கர்களும், பாண்டியர்களும், இலங்கை அரசனின் துணையுடன் எதிர்த்துத் தாக்கிப் பொருதனர். கி.பி. 1223 முதல் 1225 வரையில், திருவரங்கம் கோயில் கங்கர்களால் கவர்ந்துகொள்ளப்பட்டது. அவர்களால் அக்காலத்தில் இக்கோயிலின் நிர்வாகம் சிதைந்து பாழ்பட்டது.

சாளுக்கிய சோழ அரசர்களுக்கு, மைசூர் ஓய்சள அரசர்கள் பெரிதும் துணைபுரிந்தபோதிலும், முதலாம் மாறவாரம் சுந்தரபாண்டிய மன்னன் (கி.பி. 1216-1238) கருநாடகத்தைக் கைப்பற்றினான். அவனது ஒன்பதாம் ஆட்சியாண்டில், அவனுடைய படைகள் திருவரங்கத்தைக் கங்கர்களிடமிருந்து விடுதலைப்பெறச் செய்தது. ஆனால் ஓய்சள மன்னர்களும், இக்கோயிலில் ஈடுபட்டு ஆர்வம் காட்டினர். அவர்கள் பல கல்வெட்டுக்களை இக்கோயிலில் விட்டுச் சென்றுள்ளனர். ஓய்சள அரசனாகிய சோமேசுவரன் (கி.பி. 1234-1262), தனது 16 ஆம் ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 1240) இக்கோயிலுக்கு ஒரு நந்தவனத்தையும், மூன்றாம் பிராகாரத்தில் ஒரு சாலையையும் ஏற்படுத்தினான் என்பது, கல்வெட்டுக்களால் புலனாகின்றது. ஓய்சள அரசராகிய இராமநாதர் (கி.பி. 1263-1297) என்பவரின், படைத் தலைவர்களாக விளங்கிய சகோதரர்கள் இருவர், இக்கோயிலுக்குப் பலவகைத் தானங்களை வழங்கினர் என்பது, இக்கோயிலின் தல வரலாற்று நூலால் தெரிகின்றது. திருவரங்கம் கோயிலிலுள்ள சந்நிதிகளுள் மிகவும் அழகு வாய்ந்ததொன்றாகிய வேணுகோபால கிருஷ்ணரின் சந்நிதி, இக்காலத்தில் ஏற்பட்டதேயாகும்.

சிறிது ஏறத்தாழ இந்தக் காலத்திலேயே, பாண்டியர்களின் ஆடம்பரம் மிக்க பக்தியின் மூலம், இக்கோயில் பல நன்மைகளைப் பெற்றது. மதுரையை ஆண்டுவந்த முதலாம் சடாவரம் சுந்தரபாண்டியன் (கி.பி.1251-1268), இக்கோயிலில் பல கட்டிடங்களை எழுப்பியும், பலவகை அலங்காரங்களைச் செய்தும், ஏராளமான நன்கொடைகளை வழங்கியும் பெரும்புகழ் பெற்றான். அவனுடைய கல்வெட்டுக்கள் இக்கோயிலை அவன் பொன்மயமாகச் செய்தான் என்று, பெரிதும் புகழ்ந்து கூறுகின்றன. திருவரங்கநாதர் சந்நிதி, விஷ்வக்சேனர் சந்நிதி, மகாவிஷ்ணு சந்நிதி, விஷ்ணு நரசிம்மர் கோபுரம், மூன்று விமானங்கள், திருமடைப் பள்ளி ஆகியவற்றை இவ்வரசன் கட்டினான். இக்கட்டிடங்களையும் இரண்டாம் பிராகாரத்தையும் பொன்னால் வேய்ந்தான். ஆதிசேனரின் திருவுருவம், பொற்பிரபை, பொற்பீடம், பொன் மகரதோரணம், பொற்கருடவாகனம் ஆகியவற்றை வழங்கினான். கடக (Cuttack, Orissa) அரசரை எதிர்த்துப் போரில் வென்று அவரது கருவூலத்தினின்று கைப்பற்றிய பொருள்களைக் கொண்டு, சடாவரம் சுந்தரபாண்டியன் திருவரங்கநாதர்க்கு மரகதமாலை, பொற்கிரீடம், முத்தாரம், முத்துவிதானம், பொற்பட்டாடை, பொற்றேர், பொன்னால் இயன்ற பலவகைப் பாத்திரங்கள், குவளைகள் ஆகியவற்றை வழங்கினான். விலையுயர்ந்த ஆடை அணிகலன்களால் திருவரங்கநாதரின் திருமேனியை அழகுறப் புனைந்து மகிழ்ந்தான்.

காவிரி நதியில் தெப்போற்சவம் நடத்துவிடப்பதற்குத் தங்கத்தினாலேயே படகு அமைத்தான். காவிரியில் இரண்டு படகுகளை இவன் கட்டினான். அதில் ஒன்றில் தனது பட்டத்து யானையை ஏற்றி, அதன் முதுகில் தான் ஏறி அமர்ந்துகொண்டான். மற்றொரு படகில் ஏராளமான அணிகலன்களையும், பொன் நாணயங்களையும் கொட்டி நிரப்பினான். தன்னுடைய படகினது நீரம் ட்டத்திற்கு மற்றொரு படகும் வருகின்றவரையில், அதில் மிகுதியான பொன்னைச் சொரிந்துகொண்டே இருந்தான். பின்னர் அப்பொன்னும், மணியுமாகிய எல்லாவற்றையும், இக்கோயிலின் கருவூலத்திற்குத் தானமாக வழங்கிவிட்டான். மற்றும் தன்னுடைய எடை அளவிற்குத் தங்கத்தினாலேயே திருவரங்கநாதரின் திருவுருவத்தைச் செய்வித்து, அதற்குத் தன் பெயரை வழங்கவைத்தான். இச்செய்திகளையெல்லாம் இத் தலவரலாற்று நூல் பெரிதும் புகழ்ந்து கூறுகின்றது.

இதனை அடுத்து 25 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மாறவாரம் குலசேகர பாண்டியனின் (கி.பி. 1268-1308) ஆட்சிக்காலத்தில், போர்ச்சுகீசிய யாத்திரிகள் ஆகிய மார்க்கோபோலோ இங்கு வந்தான். அவன் இப்பகுதியின் சிறப்பையும், செல்வச் செழிப்பையும் கண்டு பெரிதும் வியப்படைந்தானென்பது, இங்கு நாம் நினைவு கூறத்தக்கது. இதற்குப்பின் சிறிது காலத்திற்குள், கி.பி. 1311 ஆம் ஆண்டில், மாலிக்காபூர் என்னும் முஸ்லிம் தலைவன் மதுரையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். பாண்டியர் மரபு வீழ்ச்சி அடைந்தது. இதனால் கருநாடகத்தில் ஏற்பட்ட கலகமும், குழப்பமும் காரணமாகத் திருவரங்கம் கோயில் முஸ்லிம்களின் கைக்குள் சிக்கியது.

மாலிக்காபூர் கி.பி. 1311ம் ஆண்டில் ஒரு மின்னல் வேகத் தாக்குதல் புரிந்தான். இக்கோயிலைக் கொள்ளையிட்டான். இங்கு இருந்த கடவுட் சிலைகளையும், மற்றும் பல அழகிய கலைப்பொருள்களையும், டெல்லிக்குக் கவர்ந்து சென்றான். கவர்ந்து செல்லப்பட்ட சிலைகளுக்குப் பதிலாக புதிய சிலைகள் வார்க்கப்பெற்றுப் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டன. வழிபாடும் மீண்டும் தொடங்கியது என்று, கோயில் ஓடுகு கூறுகின்றது. கி.பி. 1323 ஆம் ஆண்டு (1325-1351), முகம்மதுபின் துக்ளக் என்பவன், இதன் சுற்றுப் பகுதியின்மீது படையெடுத்தான். கி.பி. 1333ம் ஆண்டில் இந்தியாவிற்கு வந்த அரபு நாட்டு யாத்திரிகள் ஆகிய இயின்பதுதா என்பவன் கூறுவதுபோல, முகம்மதுபின் துக்ளக், அழகிய சிறந்த பொருள்களைக் கவர்ந்து கொள்ளுவதில் மிகுந்த ஆர்வமுடையவனாக இருந்ததுடன் கொடுமை புரிவதிலும் இணையற்றவனாக விளங்கினான். அவன் மதுரையைக் கைப்பற்றித் தனது தலைநகராக்கிக் கொண்டான். திருவரங்கம் கோயிலில் முஸ்லிம்கள் குடியேறி, அதனைத் தாம் தங்கும் படைவீடாக மாற்றி அமைத்துக் கொண்டனர். நல்ல காலமாக, இக்கோயிலில் இருந்துவந்த பக்தர்கள், இப் படையெடுப்பிற்குச் சற்று முன்னர்த் தக்க தருணத்தில், விலையுயர்ந்த அணிகலன்களையும் வழிபாட்டிற்குத் தேவையான பொருள்களையும் கவனமாகத் தேர்ந்தெடுத்துத் திருப்பதிக்குப் பாதுகாப்பாக அனுப்பி வைத்தனர். கி.பி. 1371ம் ஆண்டு வரையில் அவைகள் திருப்பதியிலேயே இருந்துவந்தன.

விசயநகரத்தை மையத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு, கி.பி. 1371ம் ஆண்டில், முஸ்லிம் ஆட்சி எதிர்ப்பு இயக்கமொன்று உருவாக்கப்பெற்றது. விசயநகரப் படைகள் இப்பகுதியை வென்று மீட்டதுடன், திருவரங்கம் கோயிலுக்கும் விடுதலை தேடித்தந்தது. திருப்பதிக்கு அனுப்பப்பெற்றிருந்த கடவுட் சிலைகள் மீண்டும் திருவரங்கத்திற்குக் கொண்டுவந்து பிரதிட்டை செய்யப்பட்டன. அரசர்களும், வள்ளல்களும், செல்வர்களும், அலுவலர்களும், இக்கோயிலுக்கு நிலங்களும் கிராமங்களும் வழங்கினர். இக்கோயிலின் புதுப்பிக்கும் வேலை நெடுங்காலம் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. விசயநகர இந்துப் பேரரசு வீழ்ச்சியடையும் வரையில், இக்கோயில் ஏராளமான பலவகைத் தானங்களைப் பெற்று வந்தது.

கி.பி. 15,16ம் நூற்றாண்டுகளில்தான், திருவரங்கம் கோயில் இப்போதுள்ள தோற்றத்தையும் அமைப்பையும் பெற்றது. இதன் விமானம் மீளவும் கட்டப்பட்டுப் பொன் வேயப்பட்டது. முஸ்லிம் படையெடுப்பால் அழிக்கப் பெற்றதற்குப் பதிலாக, ஸ்ரீகருடாழ்வாரின் புதிய செப்புச்சிலை செய்யப்பெற்று கி.பி. 1415ம் ஆண்டில் முறைப்படி பிரதிட்டை செய்யப்பட்டது. பல சந்நிதிகள் மீண்டும் அமைக்கப்பட்டன. புதிய கோபுரங்கள் கட்டப்பட்டன. 102 தங்கத் தகடுகள் புதித்துக் கொடிக்கம்பம் அணியுறுத்தப் பெற்றது. முகமண்டபம் (கி.பி. 1526) உட்பட, பலவாயிற்படிகள் பொற்றகடு வேயப்பட்டன. பசுக்கள், நந்தவனங்கள், கிராமங்கள் என்பன, இக்கோயிலுக்குத் தானமாக வழங்கப்பட்ட செய்தியினைச் சாசனங்கள் கூறுகின்றன. பெருந்தொகையான பொன் நாணயங்களும், பூசைக்குரிய பொற்பாத்திரங்களும் கோயிற் கருவூலத்திற்குக் கி.பி. 1424 முதல் 1429 வரை மிகப் பெரிய அளவில் நன்கொடையாக வழங்கப்பட்டன. அவைகளுள் பொற்றட்டுகள், தேவிக்குப் பொற்பீடங்கள், சந்நிதி விளக்குகள், பொற்கலங்கள், முத்தாரங்கள் ஆகியவை அடங்கியிருந்தன. முக்கியமான விழாக்கள் மீளச் செய்யவும், புதிதாகத் தொடங்கவும் பெ

ற்றன. அவைகளுள் சில இன்றளவும் நடைபெறுவதுடன், 15ம் நூற்றாண்டில் கொடுக்கப்பெற்ற பெயர்களுடனேயே வழங்கி வருகின்றன.

இந்தச் சமயத்தில் கோயிலின் நிர்வாகம், புதிதாக வகுத்து ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அதன் பயனாக விசயநகர அரசர்களின் படைத்தலைவர்கள், ஆட்சியாளர்கள் ஆகியவர்களின் கையில், படிப்படியே கோயிலின் நிர்வாகம் சென்றது. விசயநகர அரசர்கள் தங்களுக்கு இசைவாக இருந்து, முழுவதும் கீழ்ப்பட்டுப் பணிபுரிபவர்களையே கோயிலின் காவலராக நியமித்தனர்; தங்களுடைய அரண்மனையில் ஒரு பகுதியைப் போலவே, அவர்கள் இக்கோயிலைப் பாவித்துத் தம் விருப்பம்போல் நடந்துகொண்டனர். அதனால் ஸ்ரீராமாநுசர் வகுத்துச் சென்ற ஒழுங்கு முறைகள் சிதைக்கப்பட்டன. இவைகளெல்லாம் ஓரளவு மக்களால் எதிர்க்கப்படாமல் போகவில்லை. தலைவர்களுக்கிடையே பல பூசல்கள் நிகழ்ந்ததும், கோயில் நிர்வாகத்தில் பல ஊழற் செயல்கள் நிலவியதும் பற்றிய செய்திகளை, தல வரலாறு குறிப்பிடுகின்றது, விசயநகரப் பேரரசின் அலுவலர்கள் கோயிலின் நிலங்களுக்கு வரி வசூலித்துத் தாமே கவர்ந்துகொண்டனர்; அதனால் கி.பி. 1463ம் ஆண்டில், கோயிலின் நிலங்களுக்காக வசூலிக்கப்படும் வரிப்பணம் முழுவதும் மொத்தமாக அரசருக்கே செலுத்தப்பட்டு விடவேண்டுமென்று, அரசர் ஆணை பிறப்பித்தார். இவைகளைப் பற்றிய செய்திகளையெல்லாம் கோயில் ஒழுங்கு கூறுகின்றது. கோயில் நிர்வாகத்தில் நிகழ்ந்த பல ஊழல்களை எதிர்த்துக் கோயில் அருச்சுக்கர்கள் பலர், வெள்ளைக் கோபுரத்தின் மீதேறிக்கீழே விழுந்து உயிர்த்தியாகம் செய்துத் தற்கொலை புரிந்துகொண்டனர். இஃது அரசரைக் கோயிலின் சார்பில் உறுதியாகத் தலையிடும்படி செய்தது.

விசயநகர அரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு மதுரையிலும், தஞ்சாவூரிலும் தோன்றிய நாயக்க மரபினர், இப்பகுதியைத் தொடர்ந்து ஆட்சி புரிந்தனர். அவர்கள் திருவரங்கம் கோயிலுக்குப் பலவகைத் தானங்களை வாரி வழங்கினர். கி.பி. 1583 முதல் 1732 வரை வைணவ சமயத்தின் ஆர்வலர்களாகவும் விளங்கி அவர்கள் சிறந்த பல பெரிய கட்டிடங்களை எழுப்பினர்; பழுதுபட்டவற்றைத் திருத்திச் செப்பனிட்டனர்; புதிய அறக்கட்டளைகளை ஏற்படுத்தினர்; கோயிற் கருவூலத்தை வளப்படுத்தி நிரம்புமாறு செய்தனர். முன்னரே வழங்கிய நன்கொடைகளுடன் நில தானம், கிராம தானம், அணிகல தானம் முதலியனவும் புரிந்தனர்.

சிறிது ஏறத்தாழ கி.பி. 1600ம் ஆண்டில், தஞ்சாவூர் அரசராகிய அச்சுதப்ப நாயக்கர், தமது புதல்வரிடம் முடிதுறந்து அரசாட்சிப் பொறுப்பினை ஒப்படைத்துவிட்டு திருவரங்கத்திலேயே தங்கி வாழத் தலைப்பட்டார். அவர் தமது காலத்தினைக் கோயிலில் இருந்த அருச்சுக்கர், ஆச்சாரியர்கள் முதலியவர்களுடன் கலந்து அளவளாவி மகிழ்வதிலேயே பெரிதும் கழித்தார். அவர் இக்கோயிலின் விமானத்திற்கு மீண்டும் பொற்றகடு வேய்ந்தார்; சில புறமில்லங்களையும், கோபுரங்களையும் இங்குள்ள தூண்கள் மண்டபங்கள் பலவற்றையும் கட்டினார். நந்தவனங்கள் பலவற்றை அமைத்தார் என்று கோயிலொழுங்கு கூறுகின்றது. கி.பி. 1616ம் ஆண்டில் மதுரை நாயக்க மன்னர்கள் தங்கள் தலைநகரைத் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு மாற்றிக் கொண்டனர். திருவரங்கத்திலிருந்து சிறந்த அறிஞர் பெருமக்களைத் தங்களுக்குச் சமயத்துறைத் தலைவர்களாக வரித்துக்கொண்டனர். சொக்கநாத நாயக்க மன்னர் (கி.பி. 1659-1682), இங்கு பல அகன்ற சாலைகளை வகுத்தார். அவைகளில் சிறந்த பகுதிகளை அந்தணர்களுக்கு ஒதுக்கினார். அவருக்குப் பின் வந்தவர்களுள் ஒருவராகிய விசயநகரக் சொக்கநாத நாயக்கர் (கி.பி. 1706-1732), மூன்றாம் பிராகாரத்தில் ஒரு மண்டபத்தையும், கண்ணாடி அறையையும் கட்டுவித்தார். மேலும், அவர், முதற் பிராகாரத்தின் மேற்குப் பகுதியில் தமதும் தமது குடும்பத்தினரதும் ஆகிய சிலைகள் நான்கை, இயற்கையளவில் தந்தத்தால் செய்து வைத்தார். வண்ணம் தீட்டிய அச்சிலைகள், இன்றும் அவ்விடத்தில் இருந்து வருகின்றன. இறைவனைத் தொழுது வணங்கும் நிலையில் நாயக்க மன்னர்களின் உருவங்கள் கோயில் முழுவதிலும், பற்பல மண்டபங்களின் தூண்களிலும், கூரை ஓவியங்களிலும், சுவர் ஓவியங்களிலும், அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

நாயக்க மன்னர்களுக்குப் பிறகு ஆட்சிப் பொறுப்பு, ஆங்கிலேயர்களின் உதவியினால் ஆற்காட்டு நவாப்புகளிடம் சென்றது. ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும், இடையே தத்தம் துணைப்படைகளுடன் நடைபெற்ற போரினால், திருவரங்கம் கோயிலுக்குப் புதியதொரு அச்சுறுத்தல் இருந்துவந்தது. கி.பி. 1707ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட முதலாம் தாக்குதல், ஏராளமான கப்பம் செலுத்தி ஓரளவு தடுக்கப்பெற்றது என்று கோயிலொழுங்கு கூறுகின்றது. கி.பி. 1720-1740 ஆகிய ஆண்டுகளுக்கு இடையில் நிகழ்ந்த மராட்டியப் படையெடுப்பிலும், கி.பி. 1743ல் அய்தராபாத் நைசாம் திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டு மராட்டியர்களை வெருட்டித் துரத்தியடித்தபொழுதும், கோயிலின் சொத்துக்களுக்கு எத்தகைய தீங்கும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, கி.பி. 1751ம் ஆண்டில், ஆற்காட்டு நவாபையும் ஆங்கிலேயரையும் எதிர்த்துப் போர் புரிந்தபோது, சந்தா சாகிபு பிரெஞ்சுப் படைகளுடன் திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டைக்குள்ளும், திருவரங்கம் தீவிற்குள்ளும், குறிப்பாக அரங்கநாதர் கோயிலின் வெளி பிராகாரங்களிலும் புகுந்து ஒளிந்து, தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொண்டனர். 1752 சூன் மாதம் ஒன்பதாம் தேதியன்று, பிரெஞ்சுப் படைகளும், சந்தா சாகிபும் தோல்வியுற்று, ஆற்காட்டு நவாபிடம் அடைக்கலம் புக நேர்ந்தது. எனினும் 1758 வரையில் மைசூர்ப் படைகளின் உதவியுடன், அவர்கள் இடையிடையே இக்கோயிலைக் குடியிருப்பதாகக் கொண்டிருந்தனர். கி.பி. 1759ல் கடைசி முறையாகக் கிரில்லன் (Crillon) என்பவர் இதனைத் தாக்கினார். இத்தகைய பல நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்ற போதிலும், இக்கோயில் தொடர்ந்து ஓங்கிச் செழித்தே வந்தது.

மராட்டியர், பிரெஞ்சுக்காரர் ஆகியோர் உதவிகளுடன், கி.பி. 1781ல் மீண்டும் ஐதர் அலியால், இக்கோயில் தாக்கப்பெற்றது. ஆறு நாட்களுக்கு மட்டுமே அவரது முற்றுகை நீடித்தது. 1790ல் அவரது புதல்வராகிய திப்பு சுல்தான் இக்கோயிலின்மீது படையெடுத்தார். ஆனால் ஆங்கிலேயப்படை முன்னேறி அச்சுறுத்தியதனால், ஒரு சில நாட்களில் இங்கிருந்து அவர் வெளியேறிவிட்டார். ஆயினும் இப்பகுதி முழுவதும், முஸ்லிம் ஆதிக்கத்தின்கீழ் இருந்து வந்தது. அவர்கள் தங்கள் அதிகாரத்தைச் செலுத்துவதற்குரிய உரிமையினை வலியுறுத்தி வந்தனர். அஃது இக்கோயிலுக்குப் பல தொல்லைகளை விளைவித்தது.

1801ம் ஆண்டு, கருநாடகப் பகுதி கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஆட்சிக்கு மாறியது; திருவரங்கம் கோயில், வேலஸ் (Wallace) என்றும் மாவட்டத் தலைவரின் ஆட்சி வரம்பின் கீழ் வந்தது. 1803ம் ஆண்டில், அவர் திருவரங்கம் நகரில் இருந்த தலவரலாறுகள் அனைத்தையும் ஒருங்கே கொணர்வித்தார்; அவைகளையெல்லாம் புத்தம்புதிய ஒரு தனி முழு நூலாகத் தொகுத்து எழுதப் பணித்தார்; பின்னர் அந்நூலின் பிரதி ஒன்றைக் கோயில் ஆட்சியாளர்கள் (ஸ்தானத்தார்) ஐவரின் முத்திரையுடன், கோயிலின் தென் பகுதியிலுள்ள ஒரு கருங்கற் சுருங்கை அறையிற் பாதுகாப்பாக வைக்கச் செய்தார்.

இதன்பின், இக்கோயிலின் நிர்வாகத்திற்கு ஒரு நிலையான தன்மை ஏற்பட்டது. கோயில் ஆங்கிலேயரது ஆணையின்கீழ் இருக்க நேர்ந்தபோதிலும், அவ்வாணையானது தக்கபடியே செயற்படுத்தப்பட்டது என்று துணிந்து கூறலாம். பிற்காலத்தில் ஏழாம் எட்வர்டு மன்னர் என விளங்கிய வேல்ஸ் இளவரசர், தமது தென்னிந்தியச் சுற்றலாடலில் திருவரங்கத்திற்கு 1875ல் வருகை தந்தார். கோயிலுக்கு ஒரு பெரிய பொற்குவளையை நன்கொடையாக அளித்தார். அஃது இன்றும் இக்கோயிலின் கருவூலப் பெருங்களில் ஒன்றாக இருந்து வருகின்றது.

1947ம் ஆண்டில் இந்தியதேசம் உரிமைபெற்ற பிறகு, கோயில்களும், சமய நிறுவனங்களும், புதிய சட்ட அமைப்பின்கீழ் வந்தன. அதுவே இப்போதும் திருவரங்கம் கோயில் உட்பட, அனைத்தையும் ஆட்சி செய்து வருகின்றது. 1966ல் யுனெஸ்கோ நி

றுவனம் இக்கோயிலுக்குத் தொழில் நுட்ப உதவி அளிக்க முடிவு செய்து, ஒரு நிபுணரை அனுப்பி வைத்தது. 1968ல் மேலும் இருவர் அவரைத் தொடர்ந்து போந்தனர். திருவரங்கம் அரங்கநாதசுவாமி கோயில் இப்போது உலகம் முழுவதற்கும் பொதுவாகிய சிறந்த மரபுரிமைச் செல்வங்களுள் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் போற்றப்பெற்று, தனது பக்தர்கள், யாத்திரிகர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் பயன்பட்டு, தனது சமயப்பணியைச் சிறந்த முறையில் புரிந்துகொண்டு வருகின்றது.

கோயிலின் அமைப்பு:

திருவரங்கநாதரின் கோயில் 10 டிகிரி 52' வடக்கிலும், 78 டிகிரி 42' கிழக்கிலும் ஆக இந்திய நாட்டின் தென்பகுதியில் காவிரி, கொள்ளிடம் என்னும் இரண்டு ஆறுகளுக்கு இடையில் அமைந்துள்ளது. இவற்றுள் கொள்ளிடம் என்பது ஆண்டுதோறும் பெருகும் வெள்ளத்தினின்று இக்கோயிலைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் செயற்கை முறையில் படைக்கப் பெற்றிருத்தல் கூடும். இலங்கையின்மீது படையெடுத்த சோழ அரசனாகிய முதலாம் இராசேந்திரன், (கி.பி. 1025ம் ஆண்டு), இலங்கையினின்று சிறைப்பிடித்துக் கொணர்ந்த சிங்கள மக்களைக் கொண்டு, இவ்வேலையைச் செய்து முடித்தான் என்று செவிவழிச் செய்தி கூறுகின்றது. இக் கோயிலானது ஏழு பிராகாரங்களால் சூழப்பெற்ற கருவறையைக் கொண்டுள்ளது. இப் பிராகாரங்களின் வாயிற் சுவர்களின் நடுவில், கோபுரங்கள் ஆகிய நினைவுச் சின்னம் அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. முதன்மையான வாயில் தெற்கு நோக்கியுள்ளது. இது கிழக்குப்புறத்தில் அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என்னும் வழக்கமான முறைக்கு ஒரு விதிவிலக்காக அமைந்துள்ளது. இது குறித்து ஒரு புனை கதையும் இப்பகுதி மக்களால் கூறப்படுகின்றது. கோயிலின் பரப்பு 631000 சதுர மீட்டர் (156 ஏக்கர்) பரப்புள்ளது. இதன் சுற்றெல்லைப் பரப்பு 1116 கிலோ மீட்டர் அல்லது 10710 சதுர அடியாகும்.

இந்தியாவிலேயே திருவரங்கம் கோயில்தான் ஏழு பிராகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. இது ஒரு புனிதமான அடையாள எண்ணிக்கையாகும். இந்நாளைய வைணவ அன்பர்களின் கருத்தின்படி, இது யோக நெறியின் ஏழு ஆதாரங்களையும், மனித உடம்பிற்குக் காரணமாக உள்ள ஏழு தாதுக்களையும் குறிக்கின்றன. உடம்பினுள்ளே அதன் நடுவில் ஆத்மா என்னும் உயிர் இருப்பதுபோல, இக்கோயிலினுள்ளே நடுவில் உலகத்தின் உயிராகிய பரமாத்மா எழுந்தருளி விளங்குகின்றார். பிராகாரங்கள் அல்லது வீதிகள், நடுவில் அமைந்துள்ள கருவறையாகிய விமானத்திலிருந்து தொடங்கி வெளிப்புறமாக எண்ணப்படுகின்றன. விமானம் நான்கு பொற் கலசங்கள் கொண்ட பொன்மயமான வட்ட வடிவில் அமைந்திருக்கின்றது.

கோயிலுக்கு வெளியே தெற்கு-மேற்கு-வடக்குப் புறமாக ஒரு சாலை செல்லுகின்றது. அதன் மூலமாகச் சென்றால், தாமரை மலர்கள் நிறைந்த சதுர வடிவமான குளத்தை அடையலாம். அது மேற்குப் புறத்துக் கோபுரத்தின் அருகிலுள்ளது. கோயிலுக்காக பயிர் செய்யப்படும் தென்னந்தோப்புகளும், வயல்வெளிகளும் இதற்கு அருகேயுள்ளன. மூன்று வெளிப்பிராகாரங்களில், கடைகள், சாவுடிகள், வீடுகள் முதலியன நிறைந்து காணப்படுகின்றன. இவைகள் கோயிலின் பகுதிக்கு உள்ளே ஒரு நகரமாக அமைந்திருக்கின்றன. கோயிலைச் சுற்றிலும், அப்பாலும் இது சிதறி விரிந்து செல்லுகின்றது. 1961ம் ஆண்டின் மக்கள் தொகைக் கணக்கின்படி 42,000 மக்கள் இங்கு வாழ்ந்து வந்தனர். 1871ம் ஆண்டில் இங்கே நகராட்சி அமைப்பு ஏற்பட்டது. இக்கோயிலின் பொது அமைப்புப் பற்றிய பற்பல குறிப்புகள் பழைய இலக்கிய நூல்களுள் காணப்படுகின்றன. இதன் தெருக்களிலும், வீடுகளிலும், கோயில் ஊழியர்களும் பிராமண பக்தர்களும் முற்காலத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். பிற்காலத்தில் இவர்களின் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான தொழில்களைச் செய்யும் பொருள்களை வழங்கவும் தொழிலாளர்களும், வாணிபர்களும் கூட இங்கு வாழத் தலைப்பட்டனர்.

இந்நாளில் இங்கே பற்பல திரளான கூட்டம் அழகுறக் கூடுவதைக் காணலாம். பூமாலை புனைபவர்கள், தெய்வப் படிவங்களை விற்பவர்கள் முதலிய பற்பரைக் காணலாம். தூண்கள் அமைந்த முற்றங்களை உடைய அழகிய வீடுகள் இங்கே காணப்படுகின்றன. திருவிழாக்களில் உலா வரும் தேர்களுக்குரிய கூடாரங்கள், கோயில் யானைகளுக்குரிய அங்கிகள் முதலியன பல இங்குள்ளன. வரிசையான பல கோபுரங்கள் இங்கே அமைந்திருக்கின்றன. சிறு சிறு கோயில்களும், சந்நிதிகளும் இங்கு ஆங்காங்கே பலவிடங்களில் அமைந்துள்ளன. 'அடைய வளைந்தான்' என்னும் ஏழாம் திருமதில் பிராகாரத்தில் தெற்கு கோபுரத்தின் அருகில் 'திருக்குறளப்பன்' என்னும் வாமன விஷ்ணுவின் கோயில் வழக்கொழிந்த பழைய சோழர்காலப் பாணியில், 15-16ம் நூற்றாண்டுகளில் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. தென்மேற்கு மூலையில் ஆண்டான் நாச்சியாரின் வெளிப்புறக் கோயிலும் திருவரங்கநாதர்மீது காதல் கொண்ட தில்லி சல்தானின் மகளாகிய துலுக்க நாச்சியார் கோயிலும் அமைந்துள்ளன. நான்காம் பிராகாரத்தின் தென்மேற்கு மூலையிலும் இந் நாச்சியாருக்கு ஒரு சந்நிதியும், அரங்கநாதருக்கு ஒரு சிறு கோயிலும் அமைந்துள்ளன.

ஏழாம் பிராகாரத்தில் கோபுரங்கள் முடிவுபெறவில்லை. அவைகள் இராயகோபுரம் என வழங்கப்படுகின்றன. நாயக்க மன்னர்கள் கட்டத் தொடங்க மேற்கொண்ட கடைசிக் கட்டங்களாக இவை தோன்றுகின்றன. கி.பி. 1751 முதல் 1758 வரை பிரெஞ்சுக் காரர்கள் திருச்சிராப்பள்ளியைக் கைப்பற்றிக் குடியேறியிருந்தமையின் காரணமாக, இக்கட்டிட நிலைகள் தடைப்பட்டிருக்கலாமென்று கருதப்படுகின்றது. இவற்றின் மிகப் பெரிய அடிப்படை அமைப்பைக் காணின், இவைகள் முடிவு பெற்றிருந்தால் குறைந்தது 60 மீட்டர் அளவுக்காவது, உயரமாக எழுப்பப்பெற்றிருக்கும் என்று கருத்த் தோன்றுகின்றது. ஏனைய பிராகாரங்களிலுள்ள கோபுரங்கள் எல்லாவற்றையும்விட மிகமிக உயரமான அளவில் கட்டப்படுவதற்கு இது திட்டமிடப் பெற்றிருந்தது எனவும் தெரிகின்றது. இடைக்கால இந்து மதத்தின் தத்துவ நுட்ப விதிகளை ஒட்டி இது அமைக்கப் பெற்றிருத்தல் கூடும்.

ஒரு பிராகாரத்திலிருந்து மற்றொரு பிராகாரத்திற்குக் கருப்பக் கிரகத்தை நோக்கி முன்னேறிச் செல்லும் ஒரு பக்தன்-பகவத்தியானத்தில் அழுந்தித் தன்னை மறந்த நிலையில், இவ்வுலகின் மாயத் தோற்றங்களை நீக்கிக்கொண்டு மெல்லிய சிறிய திருவிளக்கு ஏற்றி வைக்கப்பெற்றிருப்பதும், வரையறுக்கப்பட்டதும், இறைவன் எழுந்தருளி விளங்குவதும் ஆகிய அமைதியும் புனிதமும் மிக்க இடத்திற்கு இறுதியிற் சென்று அடைதல் வேண்டும். இச்சிறிய அழகிய பொன் விமானம், இங்ஙனம் அடையத்தக்க கருவறைச் சந்நிதியில் தனிப்பெரும் சிறப்படையாளமாகத் திகழ்கின்றது.

ஆறாவது பிராகாரம் சித்திரை அல்லது கலியுகராமன் திருவீதி எனப் பெயர் பெறும். அது நான்கு கோபுரங்களை உடையது. அவைகள் ஓய்சளர்களாலும் (13ம் நூற்றாண்டு), பாண்டியர்களாலும் (14ம் நூற்றாண்டு), கட்டப்பெற்றனவாகக் கூறப்படுகின்றன. கிழக்குக் கோபுரமாகிய கலியுகராமன் கோபுரம் என்பது, ஏனைய எல்லாக் கோபுரங்களையும்விட, அளவில் மிகவும் பெரியதாகத் திகழ்கின்றது. அது தனது ஒவ்வொரு முகத்திலும் 13ம் நூற்றாண்டுக்குரிய எழுத்துக்களால் செதுக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டதாகத் திகழ்கின்றது. இந்தப் பிராகாரத்திலேயே பெருமான் எழுந்தருளி நகர்வலம் செய்வதற்குரிய திருத்தேர்கள் வைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

ஐந்தாம் பிராகாரமாகிய உத்தர வீதியும் கூட, பல குடியிருப்புக்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. அது வழக்கொழிந்த பழைய சோழர் கால பாணியில் அமைந்த மணவாள மாமுனிகளின் சந்நிதியை உட்கொண்டிருக்கின்றது. இந்தப் பிராகாரத்திற்கு அப்பால், கோயிலின் முறையான புனிதம் மிக்க பகுதி தொடங்குகின்றது. ஆதலின் இப்பகுதிக்குள் நுழைந்ததும், அனைவரும் தம் காலணிகளை மரியாதையின் அடையாளமாகக் களைந்து விடுதல் வேண்டும். இந்தப் பகுதியே எல்லாச் சமய சடங்குகளுக்கும்

மையமாக அமைந்து விளங்குகின்றது.

நான்காம் பிராகாரம் அகலங்கள் திருவீதி அல்லது ரங்கவாசல் அல்லது நான்குமுகக் கோபுரம் என வழங்கப்படும். தெற்குப் புறத்தில் உள்ள வாசலின் வழியாக, அதற்குள் செல்லுதல் வேண்டும். இந்துக்கள் அல்லாதவர்க்கு, அதன் ஒரு பகுதி மட்டுமே திறக்கப் பெற்றிருக்கின்றது. இந்துக்கள் அல்லாதார் அதன் தென் சிறகிலுள்ள வேணுகோபாலகிருஷ்ணரின் சந்நிதியைக் கண்டு களிக்கலாம். அதன் வெளிப்புறச் சுவர்கள் மிகவும் அழகிய உயிர்ப்புள்ள புடைப்பியற் சிற்பங்களால் அழகு செய்யப்பெற்றிருக்கின்றன. அதன் காலம், பல வகைகளில் சொல்லப்படுகின்றது. ஆனால் அதனுடைய பாணி, ஓய்சள மன்னர்கள் திருவரங்கம் கோயிலில் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு ஈடுபட்ட தொடங்கிய காலம் முதல் (அதாவது சிறிது ஏறக்குறையக் கி.பி. 1240 முதல் 1330 வரை) இருக்கலாம் என்னும் கூற்றிற்கு அரண் செய்கின்றது. வெளிப்புறச் சுவர்களில் தீட்டப்பெற்றுள்ள சிற்பங்கள் இலக்கியப் பொருள்கள் பற்றியனவாயும், அதே காலத்தில் இந்தியாவில் ஏனைய பிற பகுதிகள் முழுவதிலும், குறிப்பாக ஓரிசாலியும் (எடுத்துக்காட்டாக, கோனாரக்கிலும்) அமைக்கப்பட்டுள்ள (வீணை வாசிக்கும் இளம் பெண்கள் அல்லது அழகிய கிளி ஏந்தி நிற்கும் மகளிர், கண்ணாடி ஏந்தி நெற்றிக்குத் திலகம் அணிந்துகொள்ளும் நேரிழையார் ஆகியோரின்) சிற்பங்கள் போலவும் உயிருள்ளவைக இயற்கை நிலையில் எழிலுறச் செதுக்கப் பெற்றுள்ளன. அப்பெண்களின் பல்வேறு இயல்நிலைகளும், மிக நேர்த்தியும் நாகரிகப் பாங்கும் வாய்ந்து, தனித்த பல சிறப்புக் கூறுகளையுடையனவாய், மிகச் சிறந்த கலைநலம் பொருந்தி விளங்குகின்றன. ஏனைய சந்நிதிகள் எல்லாவற்றையும்விட வேணுகோபாலரின் சந்நிதியே திருவரங்கத்தில் மிக்க கவர்ச்சியும் அழகும் வாய்ந்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

இக்கோயிலில் அமைந்துள்ள மேல் தளப்படி வரிசையின்மீது ஏறினால், திருவரங்கம் கோயிலின் பரவலான வெள்ளைக் கோபுரத்தின் உச்சியில் ஏறினாலும்கூட, இத்தகைய நேர்த்தியான சிறந்த காட்சியைக் காண முடியும். பின்னைய காட்சி, மேனாட்டாரின் கண்களுக்கு மிக்க வியப்பை அளிப்பதாக இருக்கும். மேலேயிருந்து காண்பவர்களுக்கு இக் கோயில் முழுவதும் தட்டையான வெள்ளைப் பாவு கற்களால் அமைந்து, மிகப் பெரியனவும் சிறியனவுமாக அமைந்த விமானங்களையும், கோபுரங்களையும் உச்சியிற் கொண்டதாய்த் தோற்றமளிக்கும். அரங்கநாதர் எழுந்தருளியுள்ள மூலத்தானத்தின்மீது அமைந்திருக்கும் விமானமானது, கோயிலின் நடுவே பெரிதும் உயரம் இல்லாததாய் இருப்பினும், தம்மீது வேய்ப்பெற்றுள்ள பொற்றகடுகளால் அனைவர கண்களையும் கவருகின்றது.

நாலாம் திருவீதியில், ஓர் அரும்பெரும் காட்சியகம்கூட அமைந்திருக்கின்றது. ஆர்வத்தைத் தூண்டும் சிறந்த பல அரிய பொருள்கள் அதன்கண் உள்ளன. செப்புத் தகடுகளில் செதுக்கப் பெற்றுள்ள நன்கொடைப் பட்டயங்களும், அழகிய பல தந்தச் சிற்பத் தொகுப்புகளும், வெண்கலத்தால் செய்யப்பட்ட பற்பல சிலைகளும், பலவகைப் படைக் கருவிகளும், நாணயங்களும்கூட அக்காட்சியகத்தில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

கி.பி. 15ம் நூற்றாண்டில் பிற்பகுதியில் கட்டப்பெற்ற, வெள்ளைக் கோபுரத்திற்கு அணித்தாக உள்ள, இந்த நான்காம் பிராகாரத்தின் கிழக்குத் திருமுற்றத்தில், இந்துக்கள் அல்லாத பிற பார்வையாளருக்கூட அனுமதிக்கப்படுகின்றனர். புகழ்மிக்க சேஷராயர் மண்டபம் இங்குத் தெற்கில் பரவி நிற்கின்றது. அதன் முகப்பில் உள்ள எட்டுத் தூண்களும் முன்னங்கால்களைத் தூக்கிப் பாய்ந்தெழும் நிலையிலுள்ள குதிரைகளின்மீது கம்பீரமான போர் வீரர்கள் அமர்ந்திருக்கும் நிலையில் அமைந்த, சிறந்த சிற்பங்களால் அழகு செய்யப்பெற்றிருக்கின்றன. அக்குதிரைகளைக் கால்களின் அடியில், அஞ்சா நெஞ்சம் வாய்ந்த வேடுவர்கள் காட்டு மிருகங்களை எதிர்த்து வீரப்போர் புரிகின்றனர். இந்த அழகிய சிற்பக்காட்சிகள் காஞ்சிபுரம் (15ம் நூற்றாண்டு), வேலூர் (16ம் நூற்றாண்டு) முதலிய, பிற இடங்களிலும் காணப்படுகின்றன. திருவரங்கத்தில் 6ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், இந்து மதம் தழைத்து ஓங்கத் தலைப்பட்ட இடைக்கால நூற்றாண்டுகளில் எங்கும் பெருகி எழுந்த போர் நிகழ்ச்சி ஆரவாரங்களை எதிரொலித்துக்கொண்டு, விசயநகரப் பேரரசின் வீரத்தின் பெருமையினை நினைவூட்டும் முறையில் இச் சிற்பங்கள் இயல்பான உண்மைத் தன்மையைத் தெளிவாக விளக்கி நிற்கின்றன.

இம்மண்டபத்திற்கு எதிரில் ஆயிரங்கால் மண்டபம் இருக்கிறது. அதில் இப்பொழுது தொள்ளாயிரத்து ஐம்பத்து மூன்று (953) கருங்கல் தூண்கள் இருக்கின்றன. அதன் வழியாக அப்பிராகாரத்தின் வடகிழக்கு மூலையிலுள்ள ஒரு சந்நிதியை அடையலாம். இந்த மிகப் பெரிய மண்டபத்தின் நடுவில், தேர்வுடைய அமைந்துள்ள ஒரு சிறிய மண்டபம் (திருமாமணி மண்டபம்) இருக்கிறது. அதன்கண் ஆண்டுதோறும் நிகழும் வைகுண்ட ஏகாதசித் திருவிழாவில், பெருமான், ஆழ்வார்கள், ஆசாரியர்கள் ஆகியவர்களின் திருவுருவங்கள் கொணர்ந்து வைக்கப்பெறுகின்றன; இந்தத் திருமுற்றத்தில், ஆயிரங்கால் மண்டபத்தின் முகப்பை ஒட்டி, மிகப் பெரிய பந்தல் ஒன்று நாற்பத்தேழு தென்னை மரங்களின் அடிப்பகுதியைக் கொண்டு அமைக்கப்படுகின்றது. இந்தத் திருவீதியானது மற்றும் பல கட்டிடங்களைக் கொண்டுள்ளது; பொதுவாக இது பார்வையாளர்களுக்குத் திறக்கப்படுவதில்லை. இதன் மேற்குப் பகுதியில் சக்கரத்தாழ்வார் சந்நிதி இருக்கின்றது. அது 14-15ம் நூற்றாண்டுகள் முதல் தொடங்கி இருந்து வருகின்றது. அடுத்து வசந்த மண்டபம் உள்ளது. தீர்த்தவாரி அல்லது புனல் விளையாட்டுக்காக அகழ்ப்பெற்ற செயற்கை நீர்நிலையைச் சுற்றி, ஓர் அகழி அமைந்துள்ளது. வடமேற்கு மூலையில் திருவரங்கநாதரின் துணைவியாராகிய நாச்சியார் சந்நிதியும், அதன் பலவகை மண்டபங்களும் இருக்கின்றன. இக்கட்டிடத் தொகுதிகள் முன்பே 12 அல்லது 13ம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்திருத்தல் கூடும். அவைகள் பின்னர் 13-14ம் நூற்றாண்டுகளிலும், 15ம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியிலும் பல தடவைகளில் மாற்றி அமைக்கப்பெற்றிருக்கலாம். 16-17ம் நூற்றாண்டுகளாகிய நாயக்க மன்னர்கள் காலத்துச் சிறந்த சிற்பங்களும், அழகிய சுவரோவியங்களும், தெலுங்குக் கல்வெட்டுக்களுடன் இங்குக் காணப்படுகின்றன. இராமாயணம், விஷ்ணு புராணம் என்பனவற்றின் கதைகளை, இச்சிற்பங்கள் விளக்குகின்றன. வெளிமண்டபத்துக் கூரையிலுள்ள ஓவியங்கள், 18ம் நூற்றாண்டில் தொடக்கப் பகுதியைச் சார்ந்த நாயக்க மன்னர்களின் உருவங்களையும் அக்காலத்து மக்களின் வாழ்க்கை நிலைகளையும் சித்தரித்துக் காட்டுகின்றன. இச்சந்நிதிக்கு வடக்கே புனிதம் மிக்க வில்வ விருட்சம் ஒன்று வளர்ந்து வருகின்றது. இம்முற்றத்தின் கிழக்குப் பகுதியானது, ஏனையவற்றை விடத் தாழ்வாக உள்ளது. 11-12ம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய சோழர் காலத்துப் பாணியிலும், 13,14ம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த பாண்டியர் காலத்துப் பாணியிலும் அழகு செய்யப்பெற்ற தூண்களைக்கொண்ட பற்பல கட்டிடங்களும், சந்நிதிகளும், மண்டபங்களும் இங்கே மிகவும் நெருக்கமாகவும் கூட்டமாகவும் அமைந்துள்ளன. பாண்டியர் காலத்துத் தூண் தலைப்பு உறுப்புக்களில் அமைந்த தண்டையக் கட்டுக்களை, அவற்றின் நுணியில் தொங்குகின்ற தாமரை மலரின் வடிவில் அமைக்கப்பட்டுள்ள போதிகைகளைக் கொண்டே நன்கினிது தெரிந்து கொள்ளலாம்.

மூன்றாம் பிராகாரத்தை தெற்கு மதிலின் நடுவேயுள்ள கார்த்திகைக் கோபுரத்தின் வழியாக அடைகிறோம். இக்கோபுரம் மூன்று மூடப்பெற்றிருந்து, 15ம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் திறக்கப் பெற்றது. அதன் கதவுகளுடன் இணைக்கப் பெற்று நீண்டு செல்லும் மிகப் பெரிய கருடமண்டபம், விஷ்ணுவின் வாகனமாகிய கருடாழ்வார் சந்நிதிக்குச் செல்லுகின்றது. வடக்குத் திசையிலிருந்து அதனுள் செல்லலாம். கருடமண்டபம் வரிசைக்குப் பதினாறு தூண்களாக, 14 வரிசைகள் கொண்டது. நடுவினுள் இரண்டு வரிசைகளில் மட்டும் 10 தூண்கள் இருக்கின்றன. ஆக மொத்தம் 212 தூண்கள், இக் கருடமண்டபத்தில் உள்ளன. இம்மண்டபம்தான், இக்கோயிலின் மிகவும் அழகு வாய்ந்த மண்டபம் எனலாம். நடுப்பகுதியிலுள்ள தூண்கள், கூப்பிய கைகளுடன் தொழுது கொண்டு நிற்கும் நாயக்க வள்ளல்களின் உருவங்கள் செதுக்கப்பெற்று அழகுபடுத்தப் பெற்றுள்ளன. கார்த்திகைக் கோபுரத்தின் எதிரிலுள்ள தாழ்வாரங்களில், மிகவும் கவர்ச்சி வாய்ந்த புடைப்புச் சிற்பங்கள் வலிய எளிய பாணியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கருடாழ்வார் சந்நிதியின் வெளிப்புறச்சுவர்கள், 17ம் நூற்றாண்டின் மதுரை நாயக்க மன்னர் காலத்துப் பாணியில் அமைந்த தேவ கோஷ்டங்களும், கும்ப பஞ்சரங்களும் கொண்டனவாய் அழகுடன் திகழ்கின்றன.

மேற்குச் சிறகில், திருமடைப்பள்ளிகளும், பெரிய உருளை வடிவில் அமைந்த ஐந்து கொட்டாரங்களும் இருக்கின்றன. அவைகள் 15ம் நூற்றாண்டில் பழுது பார்க்கப்பெற்றன. வடக்குச் சிறகின் மேற்குப் பகுதி, வாசுதேவவிஷ்ணு, முதலாழ்வார்கள், தேவ மருத்துவர் ஆகிய தன்வந்திரி ஆகியவர்களின் சந்நிதிகளை உள்ளடக்கிக் கொண்டுள்ளது. அவை அனைத்தும் விசயநகரப் பாணியில் அமைந்திருக்கின்றன. முஸ்லிம் படையெடுப்பால் அவைகள் அழிக்கப்பெற்றன என்றும், 15ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மீளவும் அவைகள் அமைக்கப் பெற்றதைக் கல்பெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. இச்சிறகின் தென்பகுதி எல்லையாகிய இரண்டாம் பிராகாரத்தின் நடுவில் பரமபதவாசல் கோபுரத்தைக் காணலாம். இக் கோபுரத்தின் வாயில்கள் ஆண்டு முழுவதும் மூடப்பெற்றே இருக்கின்றன. வைகுந்த ஏகாதசிப் பெருவிழாவின்போது மட்டும், இதன் கதவு திறக்கப்படுகின்றது. அப்போது இதன் வழியாகத் தெய்வத் திருவுருவங்கள் ஆயிரங்கால் மண்டபத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகின்றன.

இச்சிறகின் கிழக்குப் பகுதியில் 'சந்திர புஷ்கரணி' என்னும் திருக்குளம் உள்ளது. அது சந்திரனையும், சூரியனையும்போல வட்டவடிவில் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. கிழக்கிலும் மேற்கிலும் அதற்குப் படிவரிசைகள் இடப்பெற்று உள்ளன. இத்திருக்குளத்தைச் சுற்றிலும் கிருஷ்ணர், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார், அனந்தசயனர் சந்நிதிகள் அமைந்துள்ளன. அவைகள் வழக்கொழிந்த பழைய சோழர் காலத்துப் பாணியில் அமைந்த தூண்களால் அழகு செய்யப்பெற்றுள்ளன. மூன்றாம் பிராகாரத்தின் கிழக்குச் சிறகானது, தனித்தனியே அமைந்த பல சந்நிதிகளையும், மண்டபங்களையும் உட்கொண்டுள்ளது. பொதுவாக இவைகள் விசயநகரப் பாணியில் இருக்கின்றன. தென்கோடியிலுள்ள சந்நிதி மட்டும், சோழர்காலத்துப் பாணியில் அமைந்த சுற்றாண்களைக் கொண்டு உள்ளன. தென்கிழக்கு மூலையில், 'சூரிய புஷ்கரணி' என்னும் திருக்குளம் இருக்கிறது. அதன் அருகில் ஊர்வலம் செய்வதற்குரிய, பொன் வெள்ளித் தகடுகளால் அமைந்த வாகனங்களும், பல்லக்குகளும் வைக்கப் பெற்றுள்ள பல கொட்டகைகள் உள்ளன.

இரண்டாம் பிராகாரமாகிய குலசேகரன் திருவீதியை அடைவதற்குத் தெற்கேயுள்ள ஆரியபடாள் கோபுர வழியாகச் செல்லுதல் வேண்டும். அது பதினான்காம் நூற்றாண்டில் முஸ்லிம் படையெடுப்பால் எரித்து அழிக்கப்பெற்றது; 15ம் நூற்றாண்டில் முதற்பாதியில் சோழர் காலத்துப் பாணியில் மீண்டும் புதிதாகக் கட்டப்பெற்றது. இக்கோபுரத்தின் வரிசை ஒழுங்கிற்கேற்பக் கோயிலின் மிகப் பெரிய துவஜஸ்தம்பத்தின் உச்சியில் கருதாழ்வாரின் திருவுருவம் அமைந்திருக்கின்றது. அக் கம்பம் கூரையை ஊடுருவிக்கொண்டு விமானத்திற்கு எதிரில் ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கின்றது. இந்தக் கொடிக் கம்பம் முதன்முதல் சுந்தரபாண்டிய மன்னரால் (கி.பி. 1251-1268) நிறுவப்பெற்றது. அது முஸ்லிம்களால் அழிக்கப்பெற்றது. பின்னர், கி.பி. 1461ம் ஆண்டில், மல்லிகார்ச்சுனராயர் அவர்களால் செம்பினால் செய்து தங்கத் தகடுகள் வேய்ந்த கொடிக் கம்பமாக அமைக்கப்பெற்றது. செல்வ வளம் மிக்க பக்தர்களால், இப்பிராகாரத்தின் பகுதி கி.பி. 20ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பொன் மூலம் பூசப்பெற்ற செப்புத் தகட்டு ஓடுகளால் கூரை வேயப்பெற்றது. பண்டைக் காலத்தைப்போல இப்போதும் இங்கிருந்துதான் பக்தர்கள் சந்நிதிக்குச் செல்வதற்கு முன்பு வருகை தந்து, பெருமாளுக்குச் சேவை செய்யத் தொடங்குகின்றார்கள். இந்த இரண்டாம் பிராகாரம் முழுவதும் ஏனையவற்றை நோக்க மிகவும் குறுகலாக உள்ளது. இடையறவு படாமல் தொடர்ந்து செல்லும் பல மண்டபங்கள் இருப்பதனால், இப்பகுதி அரை வெளிச்சமாகவே இருந்து பார்வையாளர்களின் கவனத்தை ஈர்க்கின்றது. கருப்பக் கிரகத்தைச் சுற்றியுள்ள முதலாம் பிராகாரத்தில், வெளிப்புறச் சுவர்களில் பக்கவாட்டத்தை ஓட்டிப் பதிக்கப்பெற்றிருக்கும் சில தூண்களில், இக்கோயிலுக்கு நன்கொடைகள் பற்பல வழங்கிய நாயக்க மன்னர்களின் உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பமாக இயற்கையளவில் செதுக்கப்பெற்று அழகுற்றுத் திகழ்கின்றன. துவஜஸ்தம்பம் மட்டுமேயன்றி இந்தத் தென்புறச் சிறகில் சரஸ்வதி, அயக்கிரீவர், விஷ்ணுதசமூர்த்தி ஆகியோரின் சந்நிதிகள் பல அமைந்திருக்கின்றன.

இரண்டாம் திருவீதியின் மேற்குப்புறம், நீளவாட்டத்தில் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பெற்றுள்ளது. இரண்டாம் பிராகாரத்தின் உட்புறச்சுவரை ஓட்டியுள்ள பகுதியானது உயர்ந்த மேடையாக அமைந்து, ஒரு பொதுத் தாழ்வாரத்தில் தொடர் வரிசையாக அமைந்துள்ள அறைகள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ளது. அம்மேடைக்குக் கீழே, பாண்டியர் காலத்துப் பாணியில் அமைந்த இருவரிசைத் தூண்களுடன், ஒரு குறுகலான இடைவெளி உள்ளது. அவ்வடைவெளி வழி ஒரு பெரிய மண்டபத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்றன. அஃது உயரமாகச் சதுரவடிவில் எழுப்பப்பெற்ற மேடையின்மீது அமைந்திருக்கின்றது. அதன்கண் ஒன்றிணை ஒன்றாக அமைந்த இரண்டு விதானங்கள் இருக்கின்றன. இந்தக் கட்டிடத்திரள் 'துரைமண்டபம்' என்று வழங்கப்படுகின்றது. இது இத்திருவீதியின் வடமேற்கு மூலையில் அமைந்துள்ள உள்கோடை என்னும் மண்டபத்தை அடுத்து அணித்தாகவுள்ளது. வடகிழக்கு மூலையை நோக்கிப் பெருமானின் திருமடைப்பள்ளிகள் இருக்கின்றன. பழங்காலத்தில் இங்குதான் யாத்திரிகர்களுக்கு வழங்குவதற்காகப் பாலும், உணவு வகைகளும் வைக்கப்பெற்று வந்தன.

இத்திருவீதியின் கிழக்குச் சிறகிலேயே, இத்தகைய பல கட்டிடங்கள் உயரிய மேடைகளின்மீது, வழக்கொழிந்த பழைய சோழர் காலப் பாணியில் நிறுவப்பெற்ற தூண்களுடன் கட்டப்பெற்றுள்ளன. இச்சுவர்கள் மகரவடிவில் அமைந்த வளைவுகளைக் கொண்ட பல சிறு, சிறு மாடங்களால் அழகு செய்யப்பெற்றுள்ளன.

இனி, இறுதியாகப் பார்வையாளர்கள் இராஜமகேந்திரன் திருவீதி எனப்படும் முதற் பிராகாரத்தை அடைகின்றனர். இரண்டாம் பிராகாரத்தைப் போலவே, இதற்கும் தெற்குப் பகுதியிலுள்ள வாயிலின் வழியாகச் செல்லும் பாதை ஒன்றே ஒன்று மட்டும் தான் உள்ளது. "நாழி கேட்டான் கோபுரம்" கருவறையின் நேர்ச் செங்கோட்டிற்குக் கிழக்கே சிறிது தள்ளி அமைந்திருக்கிறது. வாயிலில் வெளிப்புற முகப்பின் இருபக்கங்களிலுமுள்ள மாடங்களில் பத்திரர், சுபத்திரர் என்னும் துவார பாலகர்கள் இருவர் உள்ளனர். உட்புற முகப்பில் சந்நிதியை நோக்கி மகாவிஷ்ணுவிற்கு உரியனவாய் முறையே சங்கு வடிவத்திலும், தாமரை மலரின் வடிவத்திலும் உள்ள சங்கநிதி, பதுமந்தி என்பனவற்றின் திருவுருவங்கள் இருபக்கங்களிலும் இருக்கின்றன. முதற்பிராகாரம் முழுவதும் பெரும்பாலும் மேலே மூடப் பெற்றிருக்கின்றது. மேலும் அதன் கூரை மிகவும் தாழ்வாக உள்ளது. முதலில் இங்கு ஏனைய பிராகாரங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் இருள் அடர்ந்துள்ளமை பெரிதும் புலனாகின்றது. கோபுரத்தின் மேற்பகுதி அமைப்பினைக் காண்பதற்கு, நாம் கூரையின் மேலேயே ஏறிச் செல்லுதல் வேண்டும். இங்ஙனம் இருள் அடர்ந்திருப்பினும் கதவுகளில் பதிக்கப் பெற்றுள்ளனவும், படிக்கட்டுகளின் மீதும் சுவர்களின்மீதும் வாயில்களிலும், பதிக்கப்பட்டுள்ள ஒளி மெருகு பூசிய செப்புத் தகட்டின் மேற்பகுதிகள், பளபளப்புடையனவாய் ஒரு சிறிது ஒளி நல்குகின்றன. இத்தகைய செப்புத்தகடுகள் தரையின் சில பகுதிகளில் மட்டுமேயன்றிச் சிறப்பாகக் கருவறைச் சந்நிதியின் முன்பும் அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

இத்திருவீதியின் தெற்கிலும் மேற்கிலும் சுவரை ஓட்டி நெடுக மேடைகள் கட்டிச் சரக்கு அறைகள் ஆக்கப்பெற்றுள்ளன. சுவாமி புறப்பாட்டின்போது திருவுருவம் தெரிவதற்கு மிகப் பெரிய நிலைக்கண்ணாடிகள் மூலையில் வைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. மேற்குப் பக்கத்து மேடையில் ஒரு கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் விசயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர் (கி.பி. 1706-1732), அவருடைய மனைவி, புதல்வன், மருமகன் ஆகியவர்களின் உருவங்கள், தந்தத்தால் இயற்கை அளவில் செய்து, வண்ணந்தீட்டி வைக்கப்பெற்றுள்ளன. மேடைகளின் முன்னேயுள்ள நடைபாதையில் ஒவ்வொன்றிலும் 20 தூண்களாக இரு வரிசைகள் அமைந்துள்ளன. தெற்கில், மூலைத்துண்கள் ஒவ்வொன்றிலும் கைகூப்பித் தொழுது வழிபடும் முறையில் நாயக்க மன்னர்களின் சிற்பங்கள் செதுக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

தென்மேற்கு மூலையில் சுவாமி புறப்பாட்டின்போது பயன்படுத்தப்பெறும் அணிகலன்களும் கொடிகளும் தொகுத்து வைக்கப்

பெற்றுள்ளன. இக் கருவூலத்தில் மிகப் பெரிய அளவில் பொற்பாத்திரங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. இங்கிலாந்தின் ஏழாம் எட் வர்டு அரசர் 1875ம் ஆண்டில் அளித்த பொற்பாத்திரமும் இடம்பெற்றுள்ளன. பொன் அணிகலன்களில் விலை உயர்ந்த அழகிய நவமணிகளால் செய்யப்பெற்றனவும், சுவாமி புறப்பாட்டின்போது அணிவிக்கப் பெறுவனவுமாகிய முடி அங்கி, உடை அங்கி முதலியனவும் மற்றும் பற்பல வகையான விலை உயர்ந்த அணிகலன்களும் பாதுகாப்பாக வைக்கப் பெற்றுள்ளன. அவைகள் நாம் கண்டு களித்தற்குரியவை. நுழைவுக் கட்டணம் செலுத்திக் கோயில் அலுவலர்களின் இசைவு பெற்று நாம் இவற்றைப் பார்வையிடலாம்.

முதற் பிராகாரத்தின் வடமேற்கு மூலையில் யாகசாலையும், தொண்டைமான் மண்டபமும் உள்ளன. அவற்றின் கூரைகள் வண்ண ஓவியங்களால் அழகுபடுத்தப் பெற்றுள்ளன. ஆயினும் இச்சந்நிதியை ஜடாவர்மன் முதலாம் சுந்தரபாண்டியன் (கி.பி. 1251-1268) அமைத்ததாக இக்கோயிலின் தலவரலாறு கூறுகிறது. இப்பிராகாரத்தின் கிழக்குப்பகுதி, வடக்கும் தெற்குமாக அமைந்துள்ள இரு மண்டபங்களை உட்கொண்டு உள்ளது. வடக்கே இருப்பது அர்ச்சுனன் மண்டபம்; இவ்விரண்டினுள்ளும் இதுவே உயரம் மிக்கது. தெற்குப் பகுதியில் உள்ள மண்டபம் தரையில் ஒரு செப்புத்தகடு பதிக்கப் பெற்றுள்ளது. யாத்திரிகர்கள் இவ்விடத்தில் நின்றுகொண்டு விமானத்தையும், சுவாமியையும் காணலாம். தெற்கில் சிறிது தாழ்ந்த மட்டத்தில் கிளி மண்டபம் உள்ளது. அங்கே ஒரு கூண்டில் உயிருள்ள கிளி வைக்கப்பெற்றுள்ளது. அஃது இக் கோயிற்பகுதியில் வியக்கத்தக்க ஒலிகளை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. இது முன்னொரு காலத்தில் இக் கோயிலானது ஒரு கிளியினாலேயே மீளக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்னும் கதையினை நினைவுபடுத்துகின்றது. ஒன்றையொன்று அடுத்துள்ள இவ்விரு மண்டபங்களும் மல்லிகார்ச்சுனராயர் (கி.பி. 1447-1465) காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த உத்தமநம்பி என்பவர் கட்டியவனவாகச் சொல்லப்படுகிறது.

இப்போது நாம் கோயிலின் இருதயப்பகுதியாகிய முதன்மையான இடத்துக்கு வந்துவிட்டோம். வட்டவடிவமாக உள்ள மூலத்தானம் மேற்கு, வடக்கு, கிழக்கு ஆகிய திசைகளில் சூழப்பெற்றுள்ள சதுரமான திருவுண்ணாழியைக் கொண்டுள்ளது. அதன் கண் நாம் முறைப்படி பிரதட்சணை அல்லது வலம் வரலாம். புனிதத்திற்புனித மிக்க கோயிலின் கருவறைப்பகுதி, மிகவும் தெய்வீக நலம் வாய்ந்த மூலவர் அல்லது அசலமூர்த்தியை உட்கொண்டுள்ளது. ஆதிசேடனாகிய அரவணையின்மீது வலப்பக்கமாகச் சாய்ந்துகொண்டு ஸ்ரீரங்கநாதசுவாமி இங்கு எழுந்தருளி விளங்குகின்றார். இத்திருவுருவம் குழைகாரையில் (Stucco) 6.40 மீட்டர் (21 அடி) நீளமுடையதாய், புணு சட்டம் என்னும் ஒரு தனிச் சிறப்பான தைலம் பூசி, ஒளியும் மெருகும் ஊட்டப் பெற்று விளங்குகின்றது. அஃது இத்திரு உருவத்தை நன்கினிது போற்றிப் பாதுகாக்கும் இயல்புடையதென்று கோயில் அலுவலர்கள் கூறுகின்றனர். திருவரங்கநாதரின் திருவடிகள் ஒரு செந்தாமரை மலரின்மீது வைக்கப் பெற்றுள்ளன. அவற்றின் அருகே, இக்கோயில் இங்கு ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்த விபீஷண ஆழ்வார் இருக்கின்றார். அவருக்கு அருகே இக்கோயில் முஸ்லிம்களின் காலத்தில் மூலப்படிமம் கிடைக்காதபோது வழிபடப்பெற்ற யோகபேரர் ஆகிய திருவரங்க மாளிகையார் என்னும் உருவநேர்ப்படிமம் உள்ளது. அரங்கநாதரின் முன்னால் சந்நிதியின் வாயிலுக்கு அருகே உற்சவமூர்த்தி ஆகிய அழகிய மணவாளர் (நம்பெருமான்) பொற்சிலை உள்ளது. சிறப்புத் திருநாட்களில் இப்படிமம் வலம் செய்க்கப்படுவதற்காக வெளியில் எடுக்கப்பெறும். பெருமாளின் இருபுறத்தும் இத்தகைய ஊர்வலச் சடங்கு நிகழ்ச்சிகளில் பூதேவியும், ஸ்ரீதேவியும் உடன் எழுந்தருளுவர். இந்தக் கருவறையின் மேலேயும் பொன்மயமான விமானம் உள்ளது. அதன் கவிசைமடம் ஓடுகளால் வேயப் பெற்றுள்ளது. தாமரையின் இதழ்களிலிருந்து வெளிவரும் நிலையிலுள்ள நான்கு பொற்கலசங்கள் சூட்டப் பெற்றுள்ளன. விமானத்தின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் மகரவடிவில் உள்ள பலகணியில், தெற்கில் பரவாகதேவர், மேற்கில் அச்சுதர், வடக்கில் அனந்தர், கிழக்கில் வேணுகோபாலர் அல்லது கிருஷ்ணகோவிந்தர் ஆகிய திருமாலின் திருவுருவங்கள் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன.

ஏனைய பிற பெரும்பாலான கோயில்களைப் போலவே முஸ்லிம் படையெடுப்பிற்கு முற்பட்ட எல்லாக் கட்டிட அமைப்பும் மறைந்தொழிந்து போயின. அவைகள் மீளவும் பாண்டியர்களால் வழக்கொழிந்த பழைய சோழர்காலப் பாணியிலிருந்து எடுத்துக் கருத்துடன் அமைக்கப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். திருவரங்கம் கோயிலானது பற்பல மாறுதல்களை அடைந்துள்ளது. எத்தனையோ பல நூற்றாண்டுகள் கழிந்தும் தப்பி நிலைபெற்று விளங்கும் ஒரு சிறந்த கோயிலுக்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாக இது விளங்குகிறது. ஒரு பார்வையாளர் கலையின்பத்திற்காக மட்டுமேயல்லாமல் தொடர்ச்சியாக வளர்ந்து பொலிந்து சிறந்து திகழும் நிலையிலேயே இக்கோயிலை மிகுதியும் ஆராய்ந்து கண்டு மகிழ்தல் வேண்டும்.

ஐந்து திருக்கோயில்கள்

டாக்டர் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை

(சொல்லின் செல்வர் திரு.ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை திருநெல்வேலியில் இராசல்லிபுரம் என்னும் சிற்றுாரில் 1896 ஆம் ஆண்டில் தோன்றியார். பி.ஏ. பி.எல் பட்டங்கள் பெற்றபின் பச்சையப்பன் கல்லூரியில்ஆசிரியராகச் சில காலம் பணியாற்றினார். பின்னர் எட்டாண்டுகள் நெல்லையில் வழக்கறிஞராக விளங்கினார். ஆறாண்டுகள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த் தொண்டாற்றிய பின் 1935 இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பணி ஏற்றார். பேராசிரியரவர்கள் தம் எழுத்தாலும் சொல்லாலும் இடையறாது தமிழ் தொண்டு புரிந்து வருகின்றார்கள். அவர் இயற்றிய 'தமிழின்பம்' என்ற நூலுக்கு மத்திய அரசு ரூ.5,000 பரிசளித்தது. தமிழ் வளர்ச்சிக்காகச் சென்னை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ரூ.25,000 நன்கொடை வழங்கியுள்ளார். அவர்கள் பணியைப் பாராட்டிச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் அதன் நூறாண்டு விழாவில் 'டாக்டர்' பட்டத்தை அளித்தது)

*தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி' என்று பாடினார் மாணிக்கவாசகர். பாரத நாட்டின் தென்பாலுள்ள தமிழ்நட்டில் சிவ வழிபாடு சாலப் பழமை வாய்ந்தது. 'பார்க்குமிடம் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள' பரமசிவனார்க்குப் பல்லாயிரம் கோயில்கள் தமிழ்நாட்டில் உண்டு.அவற்றுள் தேவாரப் பாமாலை பெற்ற திருக்கோயில்களைப் 'பாடல் பெற்ற தலங்கள்' என்று போற்றுவர் சைவ நன்மக்கள்.

இத்தகைய பெருமைசான்ற திருக்கோயில்களும் தலைசிறந்தது சிதம்பரம். ஆதியில், அவ்வூர் தில்லை மரங்கள் நிறைந்த காடாக இருந்தது. அதனால் தில்லை என்னம் பெயர் அதற்கு அமைந்தது. சைவ உலகத்தில் எல்லையற்ற பெருமை வாய்ந்தது தில்லையம்பதியாகும். அங்குள்ள திருக்கோயிலைச் சிற்றம்பலம் என்று தேவாரம் பாடிற்று. திருச்சிற்றம்பலம் என்பது சிவனடியார்க்கு ஒரு சிறந்த மந்திரம். தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளைத் தொடங்கும் பொழுதும் முடிக்கும் பொழுதும் திருச்சிற்றம்பலம் என்ற மறை மொழியை மனமார நினைத்து, தாவர நவிலும் முறை இன்னும் தென்னாட்டிலே உண்டு. திருச்சிற்றம்பலம் என்பது தில்லையம்பலமே. அம்பலவாணன் ஆகிய ஈசன் சேவடியைப் போற்றும் செல்வமே செல்வம் என்று பாடினார் திருஞானசம்பந்தர்.

*செல்வநெடுமடம் சென்ற சேன்ஓங்கிச்

செல்வம் மதிதோயச் செல்வம் உயர்கின்ற
செல்வன் கழல் ஏத்தும்செல்வம் செல்வமே"

செல்வர் வாழ்தில்லை சிற்றம்பலம்மேய

என்பது அவர் திருவாக்கு.

தில்லைச் சிற்றம்பலத்தை மன்னரும் முனிவரும் அன்பரரும் தொழுது தொல்லையிரும் பிறவியைச் தொலைத்தனர். திருச்சிற்றம்பலத்தைப் பொன்னால் வேய்ந்து பொன்னம்பலம் ஆக்கினார் தமிழ் மன்னர். அவ்வம்பலத்தில் ஆனந்த நடம்புரியும் அழகிய கூத்தனைக் கண்களிப்பக் கண்டு இன்பவாரியில் மூழ்கினர் மெய்யன்பர்கள். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில் புரியும் அழகிய கூத்தனைக் கண்ணாரக் கண்டு வழிபடும் பேறு கிடைக்குமாயின் 'மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே' என்று பாடினார் திருநாவுக்கரசர்.

"குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செல்வாயிற் குமின் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம் போல்
மேனியிற் பால்வென்றும்
இனித்த முடைய எடுத்த பொற்
பாதமும் காண்பெற்றால்
மனித்த பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே."

என்பது அவர் திருப்பாட்டு.

திருநாவுக்கரசரின் உள்ளங் கவர்ந்த பொற் பாதத்தை போற்றிப் பிறவிப் பயனடைந்த அடியார் எண்ணிறந்தவர். அத் திருவடியின் பெருமையை ஊன் கரைந்து உயிர் கரைந்து,

"ஆடிய பாதம்மன் நாடிய பாதம்
பாடிய வேதங்கள்தேடிய பாதம்
தீராக வல்வினை தீர்க்கின்ற பாதம்
தெய்வங்கள் எல்லாம் தெரிசிக்கும் பாதம்"

என்று நடராசப் பெருமானது பொன்னடி போற்றினார் வடலூர்ப் பெரியார்.

சைவ சமயத்தின் புண்ணியக் கண்ணெனத் திகழ்வது தில்லை அம்பலம். திருத்தொண்டர் புராணம் இயற்றப் போந்த சேக்கிழார் பெருமானுக்கு 'உலகெலாம்' என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்த மன்றம் தில்லைச் சிற்றம்பலமே. 'தில்லை பாதி திருவாசகத்திலே' என்று உலகம் சொல்லும் வண்ணம் திருவாசகத்தில் ஒரு பாதி வாசகம் பெற்றது தில்லைச் சிற்றம்பலமே. 'கட்டையிருக்கையில் சிதம்பரம் போய்க் காணவேணும் ஐயே!' என்று திருநாளைப் போவாரைக் கதற வைத்தது தில்லைச் சிற்றம்பலமே! இத்தகைய சீர்மை வாய்ந்த தில்லையின் எல்லையில் இன்ற அருந்த தமிழ்க் கலை வளர்க்கும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் நின்று நிலவுவதும் கண்ணுதற் பெருங்கடவுளின் கருணைக்கு ஓர் அடையாளமன்றோ?

இனி, பாண்டி நாட்டின் பழம்பதியாகிய மதுரையைச் சிறிது பார்ப்போம். சிவநெறியையும் செந்தமிழையும் செம்மையாகப் பேணி வளர்த்த பெருமை மதுரை மாநகருக்கே உரியதாகும். அந்நகரை ஊற்றுப் பெருக்கால் ஊட்டி வளர்க்கும் வைகை யாற்றையும், அந்நகரிலே வீசு கின்ற மெல்லிய பூங்காற்றையும் தமிழ் மயமாகவே கண்டனர் தமிழ்க் கவிஞர்.

"புலவர் நாவிற்பொருந்திய பூங்கொடி
வையை என்ற பொய்யாக் குலக்கொடி"

என்று வைகையாற்றைச் சிலப்பதிகாரம் பாடிற்று. மதுரையம்பதியில் பாண்டிய மன்னர்கள் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்த தமிழ்ச் சங்கத்தில் ஈசனே தலைமைப் புலவனாக அமர்ந்திருந்தான் என்று புராணங்கள் கூறும். "கண்ணு தற்பெருங் கடவுளும் கழகமோ டமர்ந்து, பண்ணுறத்தெரிந்தாய்ந்த இப் பசுந்தமிழ்" என்று பாடினார் ஒரு தமிழ்க்கவிஞர். நான்மாடக் கூடல் என்று தமிழிலக்கியத்தில் குறிக்கப்படுகின்ற மதுரைமாநகரில் அமைந்ததிருக்கோயில் 'ஆலவாய்' என்னும் பெயர் பெற்றது.

"மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன் பாவை
வரிவளைக் கைம்மட மானி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமாதேவி
பணிசெய்து நாள்தொறும் பரவப்
பொங்கழல் உருவன் பூதநாயகன், நால்
வேதமும் பொருள்களும் அருளி
அங்கயற்கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த
ஆலவாய் ஆவதும் இதுவே!"

என்று பாடியருளினார் திருஞானசம்பந்தர்.

இத் திருப்பாசரத்தில் அங்கயற் கண்ணியோடு அமர்ந்தருளும் செம்பொருளாகிய ஈசன் பெருமையைப் பேசுகின்றார் திருஞானசம்பந்தர். பாண்டி மன்னனும் பாண்டி நாடும் சமண சமயத்தைப் பற்றி நின்றபோது, ஆலவாய்ப் பெருமானிடம் அயராது அன்புபூண்டு சிவநெறியை ஆதரித்த பாண்டிமாதேவியை மங்கையர்க்கரசி என்றும், பங்கயச் செல்வி என்றும் பாராட்டினார் திருஞானசம்பந்தர். மங்கையர்க்கரசியின் கருத்தறிந்து சமணர்களோடு கனல்வாதமும் புனல்வாதமும் நிகழ்த்தினார். சைவசமயத்தை மீண்டும் பாண்டி நாட்டில் நிலைநாட்டினார். கருணையங்கடலாய இறைவன் திருவிளாயாடலைக் கண்ட மதுரை மாநகரம் அன்று முதல் சிவமணம் கமழும் திருநகராகத் திகழ்கின்றது.

பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராக மதுரை மாநகரம் சிறந்து விளங்கிய வண்ணமே தொண்டை நாட்டின் தலைநகராகத் திகழ்ந்தது காஞ்சி மாநகரம். காஞ்சியின் பெருமை தமிழ்நாட்டில் மட்டுமேயன்றிப் பாரத நாடு முழுவதும் முன்னாளில் பரவி யிருந்தது. 'நகரங்களிற் சிறந்தது காஞ்சி' என்றும் பொருளுடைய வாசகம் ஒன்று வடமொழியில் உண்டு. 'கல்வியிற் கலையிலாக காஞ்சி மாநகரம்' என்று தேவாரம் அந்நகரத்தைப் புகழ்ந்து பாடிற்று. காஞ்சி மாநகரிலுள்ள சிவாலயங்களுள் தலைமை சான்றது

'கச்சி ஏகம்பம்' என்றும் திருக்கோயிலாகும். ஏகம்பம் என்பது ஏகாம்பரம் என்ற சொல்லின் சிதைவு என்பர். ஒரு மாமரத்தின் கீழ் ஈசன் கோயில் கொண்டமையால் ஏகாம்பரம் என்னும் பெயர் அதற்கு அமைவதாயிற்று. ஏகம்பத்தில் உள்ள இறைவன் ஏகம்பன் என்று பெயர் பெற்றான். கச்சி ஏகம்பனை ஆன்றோர் பலர் பாமாலை அணிந்து போற்றியுள்ளனர். தேவாரம் பாடிய சந்தரர் கச்சியிலுள்ள ஏகம்பனைக் கம்பன் என்றே பாடித் தொழுதார்.

"ஆலம் தான் உகந்து அமுது செய் தானை
ஆதியை, அமரர்தொழுது ஏத்தும்
சீலம் தான் பெரிதும் உடையானைச்
சிந்திப் பார் அவர் சிந்தையுளானை
ஏலவார் குழலாள் உமை நங்கை
என்றும்ஏத்தி வழிபடப் பெற்ற
காலகாலனைக் கம்பன் எம் மானைக்
காணக் கண் அடியேன் பெற்ற வாரே"

என்பது அவர் திருப்பாட்டு.

இத் திருப்பதிகத்தில் சுந்தரர் மேலும் பாடும் பொழுது 'நல்ல கம்பன்' என்றும், 'பெரிய கம்பன்' என்றும் கச்சியேகம்பரனைப் போற்றுகின்றார். கவியரசனாகிய கம்பன் பெயர், கச்சி ஏகம்பனுடைய பெயராக இருத்தல் கூடுமோ என்பது ஆராய்தற்குரியதாகும்.

இனி, ஈசன் கோயில் கொண்டுள்ள மலைகளுள் ஒன்றைப் பார்ப்போம். தென்னாட்டில் திரு அண்ணாமலை முதலிய பல மலைகள் இருப்பினும் கண்ணப்பன் வழி பட்ட காளத்தி மலை ஒரு தனிச்சிறப்புடையதாகும். கண்ணப்ப நாயனார் பெருமை தேவாரத்திலும் திருவாசகத்திலும் பேசப்படுகின்றது. காளத்தி மலையைப் பாடிய திருஞானசம்பந்தர் கண்ணப்பனது ஒப்பற்ற பத்தியைப் புகழ்ந்து போற்றுகின்றார்.

"வேயனைய தோள் உமையொர்
பாகமது வாகவிடை யேறி, சடைமேல்
துயாமதி சூடி, சடுகாடில் நடமாடி, மலை
தன்னை வினவில்
வாய்கலச மாகவழி பாடு செய்யும் வேடன்மல
ராகும்நயனம்
காய்கணை யினால் இடந்
தீசன் அடிகூடுகாளத்தி மலையே"

என்பது அவர் அருளிய தேவாரம்.

காளத்தி நாதனை வணங்கிப் பாமாலை சாத்திய திருஞானசம்பந்தர் கும்பிட்ட பயன் காண்பார்போல் அம்மலையில் சிலை வடிவாக நின்றகண்ணப்பனையும் மனம் கசிந்து வழிபட்டார் என்ற சேக்கிழார் மிக உருக்கமாகப் பாடுகின்றார்.

தமிழ் நாட்டின் தென்கோடியில் அமைந்தது திருஇராமேச்சுரம். பாரதநாட்டு மக்களும் இலங்கை நாட்டு மக்களும் பரவி வழிபடும் பெருமை வாய்ந்தது ஈசனாகிய சிவபெருமான் உறையும் கோயிலாகும். காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் பல்லவன் ஒருவன் கட்டிய ஈசன் கோயில் பல்லவனேச்சுரம் என்று பெயர் பெற்றது. சோழ நாட்டில் நாகர் தலைவன் ஒருவன் கட்டிய திருக்கோயில் திருநாகேச்சுரம் என்று பெயர் பெற்றது. இவ்வண்ணமே இலங்கையின் மேல் படையெடுத்து இராவணனை வென்று திரும்புங்கால் இராமன் ஈசனுக்குக் கோயில் அமைத்து வழிபாடு செய்த இடம் இராமேச்சுரம் என்று பெயர் பெற்றது என்பர். தேவாரத்தில் இக்கருத்து உணர்த்தப்படுகிறது.

"தேவியை வவ்விய தென் இலங்
கைத்தசமாழுகன்
பூவிய லும்முடி பொன்றுவித்
தபழி போய் அற
ஏவிய லும்சிலை அண்ணல்செய்
தஇரா மேச்சுரம்
மேவிய சிந்தையினார்கள் தம்
மேல்வினை வீடுமே."

என்று பாடினார் திருஞானசம்பந்தர்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஐந்து சிவப்பதிகளின் பழமையும் பெருமையும் ஒருவாறு விளங்கும்.

தமிழ் வணிக சமூகம் :
வெளிநாட்டார் குறிப்புகள்

கிரேக்க, ரோம, சீன, அரேபிய மற்றும் ஐரோப்பிய பயணிகள், அறிஞர்கள் வணிகர்கள், யாத்ரீகர்கள் அனைவரும் தமிழகம் வந்து தாங்கள் கண்டதையும் கேட்டதையும் எழுதியுள்ளனர். தமிழரின் வணிகம் பற்றி குறித்து வைத்தனர்.

கிரேக்க நூலான பெரிப்பூஸ், ரோமரான ப்ளினியின் இயற்கை வரலாறு, ஹிராடட்ஸ், ஈலியன், அபுஜைது, மெகஸ்தனிஸ், மார்க்கோபோலோ ஆகியோரது நூல்களையும் குறிப்புகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட தமிழ்நூல்களில் கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி எழுதியவையும், வி.எஸ்.வி. இராகவன் எழுதியவையும் குறிப்பிடத் தகுந்தவை. அவற்றில் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையிலான தமிழகத்தின் வணிக நிலைப்பற்றிய வெளிநாட்டாரின் குறிப்புகளை இங்கு தருகிறோம்.

தமிழர் வாணிகம்

கி.பி.முதல் நூற்றாண்டில் சேர நாட்டின் கடற்கரை நகரமும் துறைமுகமும் ஆன முசிறியைப் பற்றிப் பெரிப்ளஸ் என்ற கிரேக்க நூலும், ப்ளினி என்ற ஆசிரியரும் கூறுகின்ற குறிப்புகளைப் பார்ப்போம்.

வெள்ளைத் தீவுக்குப் பிறகு நெளராவும் டிமிகாவைச் சார்ந்த திண்டில் எனப்படும் வாணிகச் சந்தை நகரமும் முதன்முதலாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றிற்குப் பிறகு முசிறிஸ், நெல்கிந்தா எனப்படும் இரு துறைமுக நகரங்களும் காட்சியளிக்கின்றன. இவை இன்று மிக உன்னதத் துறைமுகங்களாக விளங்குகின்றன.

(பெரிப்ளஸ்-பத்தி 53 வரிகள் 10 முதல் 14 வரை. அதிகாரம் -52, தமிழில்: வி.எஸ்.வி. இராகவன்)

ஹிப்பாலஸ் என்னும் காற்று நிற்காமல் அடிக்குமானால் இங்கிருந்து இந்தியாவிலுள்ள வாணிக மையங்களுள் நமக்கு மிகவும் அண்மையிலுள்ள மையமான முசிறிசுக்கு நாற்பது நாளில் சென்று விடலாம்.

(ப்ளினியின் குறிப்பு-கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி எழுதிய 'தென்னிந்தியாவைப் பற்றிய வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள்')

பெரிப்ளஸ் மற்றும் ப்ளினியின் குறிப்புகளில் புகழ்ப்படுவது போலவே முசிறித் துறைமுகம் தமிழிலக்கியமான அகநானூறிலும் புகழ்ப்படுகிறது.

"...சேரலர்

களீயம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க யவனர் தந்த வினைமானன் கலம் பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும் வளங்கெழு முசிறி"
(அகநானூறு, 149:7-11)

பிளீசியர்-பனை என்ற சொல்லடியாகவே பிளீசியர் என்ற சொல் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்றும் வெகுகாலத்திற்கு முன்னரே தமிழகப் பனையேறிகள் கடல் கடந்து சென்று குடியேறி வாழ்ந்தனர் எனவும் அவர்கள் வாழ்ந்த நாடே பிளீசியா எனவும் வி.எஸ்.வி. இராகவன் குறிப்பிடுகிறார். அதற்கு ஆதாரமாக அவர் பிளீசியாவிலுள்ள கல்வெட்டையும் இலச்சினையையும் காட்டுகிறார். கல்வெட்டில் சிலவிலங்கம் காணப்படுகிறது. இலச்சினையில் பனைமரத்துடன் கூடிய பரிசல் (படகு) காணப்படுகிறது.

"இப்பிளீசிய மக்கள் ஆதியில்-முதல் முதலில்-இந்தியப் பெருங்கடலினின்று-அக்கடலின் கடற்கரையின் முனையிலிருந்து குடியறியவர்களே. அவர்கள் மத்திய தரைக்கடலில் புகுந்து அங்குத் தங்கள் இருப்பிடத்தைக் கொண்டதிலிருந்து இன்றைக்கும் அங்கேதான் இருக்கின்றனர். அவர்கள் வணிக நிமித்தமாகப் பயணம் மேற்கொண்டனர்."

-ஹிராட்டஸ்: பத்தி 2 (தமிழில்: வி.எஸ்.வி. இராகவன்)

பாபிலோனியாவின் நிப்பூர் என்ற இடத்தில் முரஷீ என்பாரும் அவர் மக்களும் நடத்திய காசு வணிகத்தின் கணக்கு பதியப்பட்ட களிமண்ணோடுகள் சிலவற்றில் பாபிலோனியர் தமிழக வணிகர்களுடன் கொண்டிருந்த பற்றுவரவுகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழர்கள் மேலைநாடுகளான கிரேக்கம் ரோமாபுரி இவற்றுடனும், அரேபியா, பாரசீகம், எகிப்து, ஆசியா மைனர், பாபிலோன், சுமேரியா நாடுகளுடனும் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டது மட்டுமின்றிக் கீழை நாடுகளான சீனம், சாவா, சுமத்ரா, இந்தோ சீனா, இலங்கையுடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தின் காஞ்சியில் சீனத் தூதரகம் இருந்ததற்குச் சான்று கிடைத்துள்ளது. சீனத்துப்பட்டு, சீனாக் கற்கண்டு, சீனாக் கண்ணாடி, சீனக்கற்பூரம், சீன வெடி ஆகிய செற்கள் தமிழக வழக்கில் வந்தது இத்தொடர்பினால்தான், சமீபத்தில் பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளில் நடந்த அகழ்வாராய்ச்சிகளில் கத்தி, கோடரி, வாள் முதலான ஆயுதங்கள் பழந்தமிழர்தம் இக்கடல் வாணித் தொடர்பை உறுதி செய்கின்றன.

வடநாட்டவரான கௌடில்யர் எழுதிய அர்த்த சாஸ்திரத்தில் தென்னாட்டு வாணிகப் பயண எளிய வழியும், கொற்கை முத்து ம், மதுரையில் கிடைத்த மெல்லிய துணியும் விதந்து பேசப்படுகின்றன.

பெரிப்ளஸ் நூல், ப்ளினி, தாலமி முதலான ஆசிரியர்கள் மேலைக் கடற்கரையில் இருந்த நவுரா (கண்ணனூர்), டிண்டில் (சங்க நூல்களில் தொண்டி என்றும், இன்று பொன்னானி என்றும் வழங்கும் ஊர்), முசிறிஸ் (சங்க நூல்களில் முசிறி என்றும் இன்று கொடுங்கோளூர் என்றும் வழங்கும் ஊர்), நெல்கிந்தா (கோட்டயத்திற்கு அருகிலுள்ள ஊர்) ஆகிய நகரங்கள் மிக முக்கியமான துறைமுகங்கள் என குறிப்பிடுகின்றனர்.

ஏனைய தமிழகத் துறைமுகங்களாக பெரிப்ளஸ் நூல் கூறுவதாவது: பலிட்டா (வர்க்கலை), கொமரி (குமரி முனை), நல்ல துறைமுகமும் யாத்திரையிடமுமான கொல்சி (கொற்கை), கமரா (காவிரிப்பூம்பட்டினம்), பொதுக்கா (புதுச்சேரி-அரிக்கம்பேடு), சோபட்டமா, (மரக்காணம்) முதலானவை ஆகும். (கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி - தென்னிந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள் - "சங்க காலமும் அதற்குப் பிறகும்"- பக் 219-220). கீழ்க் கடற்கரையில் எடுத்த முத்துக்கள் சென்று சேரும் ஆர்க்ரு(உறையூர்) என்ற ஊரையும் குறிப்பிடுகிறது. பெரிப்ளஸ் நூல்.

அயல்நாட்டு வாணிகத்தில் மிளகு, முத்து, மெல்லிய துணி, மலபதரம், ஏலம், இலவங்கம், மயில் தோகை, அரிசி, யானை, யானைத் தந்தம், கிளி, புலி, நல்லப்பாம்பு (பத்து முழ நீளமுள்ள நல்லபாம்பை தூதுக்குழுவினர் வைத்திருந்ததை தான் எகிப்தில் பார்த்ததாக ஸ்டிராபோ எழுதியுள்ளார். -K.A. நீலகண்ட சாஸ்திரி, தென்னிந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள், பக் 77), நார்மடி, கண்ணாடி மணிகள், அஞ்சனக்கல் முதலானவை ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. அதே போல் பொன் நாணயங்கள், கோதுமை, ஓயின், பட்டுத்துணி முதலியவை இறக்குமதியாயின.

பண்டைத் தமிழர்கள் உண்மையில் பெரிதும் நல்வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் என்பது இச்செய்திகளின் மூலம் அறியக் கிடக்கிறது. உள்நாட்டு வாணிகத்தில் இவர்களின் பண்டமாற்று முறை திணைநில வாழ்க்கையை உறுதி செய்கின்றது. பொருளுக்கு அக்காலத்தில் இவர்கள் அதிகம் மதிப்புத் தருவதில்லை என்பதும் விலையை ஒரு பொருட்டாகக் கொள்வதில்லை என்பதும் உப்புக்கு மீனையும் நெல்லையும் மாற்றிக் கொண்டதன் மூலம் தெரிய வருகிறது. இத்தகு வாணிகத்தில் ஈடுபட்டவர்களின் வாழ்க்கை உயர்ந்த நிலையில் இல்லை என்பது முத்திரை பொறிக்கப்பட்ட பண்டங்களோடும், வண்டிகளோடும் இவர்கள் ஊர் ஊராகச் செல்லுகின்ற போது குடும்பத்துடன் பெயர்வதும், சேம அச்சு கொண்டு செல்வதும், செல்லும் வழியில் புலியினால் அடித்து உண்ணப்பட்ட விலங்கின் எஞ்சிய உணவை உணவாகக் கொள்வதும் இவர்களின் எளிய நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றன. ஆனால் இவையெல்லாம் உள்நாட்டு வாணிகத்தில்தான். அயல் வணிகத்தில் ஈடுபட்டவர்களே அதிகச் செல்வத்தை அள்ளிக் குவித்தனர்.

பெரிப்ளஸ் நூலாசிரியர் கூறுவதாவது: "கிரேக்கர்களும் அரேபியர்களும் அனுப்பிய சர்க்குளைச் சுமந்து வந்த கப்பல்கள் மு

சிறியில் ஏராளமாக இருந்தன. நெல்கிந்தா பாண்டிய ஆட்சியில் இருந்தது. பக்கரே (பொரக்காடு) என்பது அதே கரையிலிருந்த மற்ஹொரு துறைமுகம்.... மேற்கு கடற்கரையில் கிடைக்கின்ற ஏராளமான மிளகு, மலபத்திரம் ஆகிய பொருள்களை ஏற்றிக் கொண்டு வருவதற்காக (மத்தியதரைக் கடலிலிருந்து) பல கப்பல்கள் அங்குச் சென்றன. அந்தத் துறைமுகங்களில் (அரபிக்கடல் துறைமுகங்களில்) ஏராளமான நாணயங்களும் ஓரளவு மெல்லிய துணியும் புட்பராகமும் இறக்குமதியாகின்றன. அவற்றைத் தவிர பூவேலைப்பாடுகடைய நார்ப்படி, அஞ்சனக்கல், பவழம், செப்பமுறாத கண்ணாடி, தாமிரம், தகரம், ஈயம் முதலிய பொருள்களும் ஓரளவு, அதாவது பாரிகாஜாவில் இறக்குமதியாகிற அளவு மதுவும் இறக்குமதியாகின்றன. அன்றியும் செந்தாளகம், அரிதாரகம் ஆகிய பொருள்களும் வெளிநாட்டு மாலுமிகளுக்குத் தேவையான அளவு கோதுமையும் இறக்குமதியாகின்றன. இங்கிருந்து மிளகு ஏற்றுமதியாகிறது. அது கொட்டனாரா என்னுமிடத்தில்தான் மிகுதியாக விளைகிறது. அதைத்தவிர நல்ல முத்து, தந்தம், பட்டுத்துணி, கங்கை வெளியிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட இலாமிச்சை, உள்நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த மலபத்ரம், பலவகை மணிக்கற்கள் (முக்கியமாக கோயம்புத்தூரிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட இளம்பச்சைக்கல்-இதனை ரோமானியர்கள் பெரிதும் விரும்பினார்கள்), வைரம், நீலமணி, ஆமையோடு, கிரைச்சத் தீவிலும் திமரிக்கக் கரையிலிருந்து தீவுகளிலும் கிடைத்த பொருள்கள் ஆகியவையெல்லாம் ஏராளமாக ஏற்றுமதியாயின.... கீழ்க்கரையில் எடுத்த முத்துக்கள் எல்லாம் ஆர்கரு என்ற ஊருக்குப் போய்ச் சேருகின்றன. அங்கே அர்கரிட்டிக் என்னும் மஸ்லின் துணி ஏற்றுமதியாகிறது (V.S.V. இராகவன், பெரிப்ளஸ், பக். 232-233)

வெளிநாட்டு வணிகத்தின் விளைவாக செல்வம் அளவு கடந்த நிலையில் குவிந்தது. அகஸ்டஸ் முதல் டைபீரியஸ் ஈராக ரோமாபுரி மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆண்டுக்கு 6,00,000 எண்ணிக்கையுடைய பொன் நாணயங்கள் தமிழகத்திற்கு வந்து சேர்ந்தன. ரோமாபுரியின் செல்வம் குறைவதைக் கண்டு அறிஞர்களும் வணிகர்களும் கூக்குரலிட ஆரம்பித்தனர். வாங்கி விலையைப் போல நூறு மடங்கு இருந்தது விற்பனை விலை.

இது பற்றி ப்ளினியின் குறிப்பில் காணப்படுவதாவது: "இப்பொழுது எகிப்திலிருந்து இந்தப் பயணத்தில் ஈடுபடுவது எந்த வகையிலும் தவறில்லை. இக்கூற்றை முக்கியமானதாகக் கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் அகவிலையைப் போல நூறுமடங்கு விலையில் இங்கு ரோமானிய நாட்டில் விற்பனையாகக் கூடிய பொருள்களை இந்தியா அனுப்பி விட்டு மாறாக நமது பேரரசில் 5 1/2 கோடி செஸ்ட்டீர்க்களைத் தனதாக்கிக் கொள்ளாத ஆண்டே இல்லை.... ஒவ்வோர் ஆண்டும் குறைந்தது 10 கோடி செஸ்ட்டீர்க்களை இந்தியா, பட்டு விளைவிக்கும் வட சீனா, அரேபியத் தீபகற்பம் ஆகிய நாடுகள் சேர்ந்து நம் பேரரசின் செல்வத்தை எடுத்துக் கொள்கின்றன. நம் பெண்களாலும் நம் ஆடம்பரங்களாலும் இந்த இழப்பு ஏற்படுகின்றது.

பெரிய கப்பல்கள் பாய் இறக்காமலே துறைமுகத்தில் வந்து வெளிநாடுகளிலிருந்து ஏற்றி வந்த அரியப் பொருள்களை கரையில் இறக்கின. துறைமுகத்தில் நின்ற கப்பல்களில் பறந்த கொடிகளைத் தவிர வாணிகப் பொருட்களை விளம்பரம் செய்வதற்கான கொடிகளும் பறந்தன. கப்பல் கட்டுவதற்கும் பழுது பார்ப்பதற்கும் துறைகள் இருந்தன. துறைமுக நகரங்களில் பலநாட்டு மக்களும் வாழ்ந்தனர். யவனர்க்கெனத் தனிக் குடியிருப்புகள் எழுந்தன. இன்றும் தென்னார்காடு மாவட்டத் தலைநகரான கடலூரில் அங்குள்ள துறைமுகம் என்று சொல்லக் கூடிய முதுநகரில் சோனகர் வீதி என்றொரு வீதி காணப்படுகிறது.

கொற்கை துறைமுகம் பற்றி பெரிப்ளஸ் நூல் (பத்தி 50 முதல் ஐந்து வரிகள்) கூறுவதாவது: "குமரியிலிருந்து புறப்பட்டுக் கொல்கே என்ற துறைமுகத்தை அடையலாம். அங்கு முத்துக்குளியலிடம் காணப்படுகின்றது. அம் முத்துக் குளியல்கள் யாவும் தண்டனைக்குள்ளாக்கப்பட்ட குற்றவாளிகளால் நடத்தப் பெறுகின்றன. அவ்விடம் பாண்டியன் என்னும் அரசனைச் சார்ந்ததாகும்" (வி.எஸ்.வி. இராகவன், மொழிபெயர்ப்பு பதிப்பு, பெரிப்ளஸ்-பக்கம் 260)

"தப்ரபானே தலைநிலத்திலிருந்து பிரிந்து நிற்கிறது. அங்கு வாழும் மக்கள் பலையோகானாய் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். இந்தியாவில் கிடைப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமானப் பொன்னும் முத்தும் அங்கே கிடைக்கின்றன"-தப்ரானே, மெகஸ்தனிஸ் (கி.மு) (கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி (எ.ஆ) Ancient India as described by Magasthenes and Arrian J.W. McCrindle, PP 68-69- தென்னிந்தியா பற்றிய வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள்)

"அரண்மனை 'மஞ்சள்' வாயிலில் அரசாங்க நிர்வாகத்தைச் சேர்ந்த மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இருக்கிறார்கள். தங்களுடன் வர விரும்புகிறவர்களை அழைத்துக் கொண்டு, அவர்கள் கடல் வழியாகச் சென்று தங்களுடன் எடுத்துச் சென்ற பொன்னையும், பட்டையும் கொடுத்து அவற்றிற்கு மாறாக ஒளிமிக்க முத்து, கண்ணாடி, மணிக்கற்கள் தங்கள் நாட்டில் கிடைக்காத புதுப்பொருள்கள் ஆகியவற்றை வாங்கிக் கொண்டு வருகிறார்கள். -கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் காஞ்சி பற்றி பாண்டியன் (கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி-தென்னிந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள் - பக் 73-74)

"எரித்தரியக் கடலில் எவ்வாறு முத்தெடுக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றி நான் முன்னரே எழுதியுள்ளேன். இப்போது இந்தியாவில் எவ்வாறு முத்துக் குளிக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லப் போகிறேன். பாக்டீரியர்களுக்கு யூக்ரட்டைடிசு என்பவன் அரசனாய் இருந்த காலத்தில் (கி.மு.181-147) பெரிமுதா என்னும் நகரைச் சேர மரபில் (சோழ மரபில்) வந்த அரசன் ஒருவன் ஆண்டு வந்தான். அந்த நகருக்கருகில் கடற்கரையை உள்ளே அறுத்துக் கொண்டு செல்கின்ற பெரிய குடா ஒன்று இருக்கின்றது. அந்த நகரத்தில் வாழ்கின்ற மீன் தின்னும் இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் வலைகளை எடுத்துக் கொண்டு அங்கே சென்று முத்துச் சிப்பிகளைப் பிடிக்கிறார்கள்." -ஈலியன், கி.மு.2ஆம் நூற்றாண்டு. (கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி-தென்னிந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள் - பக் 102-103. Ancient India as described by classical Literature. McCrindle PP 143-144)

"இந்திய அரசர்கள் கல்லிழைத்த தங்கக் கடுக்கன்களைக் காதில் அணிந்து கொள்கிறார்கள். விலையுயர்ந்த மாணிக்கக் கற்களையும் மரகத மாலைகளையும் அவர்கள் கழுத்தில் அணிந்து கொள்கிறார்கள். அவற்றைக் காட்டிலும் விலையுயர்ந்தது முத்து. அதனால் பெரும்பாலும் அவர்கள் முத்து மாலையை அணிந்து கொள்ளுகின்றார்கள். உண்மையில் அரசனுடைய கருவூலத்தில் உள்ள பொருள்களுள் அதுவே முதலிடம் வகிக்கிறது. அதுவே அவனுடைய சேமநிதி, அரசனேயன்றிப் படைத்தலைவர்களும் உயர் அலுவலர்களும் முத்துமாலை அணிந்து கொள்கிறார்கள்." -அபுஜைது, கி.பி 916 (கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரியார்-தென்னிந்தியா பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள் - பக் 211-212 copy it Ab u Zaid) pp 138-9)

"மாகாணத்தின் இந்த கோடியில் மேலே சொன்ன ஐவருள் ஒருவரான செளந்தரப் பாண்டித்தேவர் என்பவன் முடியுடைய வேந்தனாய் ஆட்சி செய்கிறான். அவனுடைய நாட்டில் மிக நேர்த்தியான பெரிய முத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. முத்துக்குளிக்கும் முறையைப் பற்றி இப்போது சொல்லப் போகிறேன்"

-மார்க்கோ போலோ- கி.பி 1293 (கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி - தென்னிந்தியாவைப் பற்றிய வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள் - பக் 266)

. op,at,Bk, iiich, xxvi-xxvii J) "முசிறியில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கிரேக்க, உரோம, அரேபிய பாரசீகக் கப்பல்கள் பாய் விரித்து இந்தியாவுக்குச் சென்றதை நான் பார்த்தேன்"
-காலஸ்

முத்துக்குளியல் பற்றி மார்க்கோ போலோவின் கி.பி 13ஆம் நூற்றாண்டுக் குறிப்பு: "தலைநிலத்திற்கும் சீலன் தீவுக்கும் இடையிலுள்ள கடல் வளைகுடாவாய் இருக்கிறது.... முத்துக்குளிப்பவர்கள் சிறியவையும் பெரியவையுமான தங்களுடைய கலங்களை ஓட்டிக் கொண்டு வளைகுடாவுக்குப் போகிறார்கள். ஏப்ரல் மாதத் தொடக்கத்தில் இருந்து மே மாதம் 15 ஆம் தேதி வரையில் அவர்கள் அங்கேயே இருக்கிறார்கள். கூலிக்கு ஆட்களை நியமித்துக் கொண்டு அறுபது மலைகளுக்கு அப்பால் செல்கிறார்கள். முத்துக்குளிக்க வேண்டிய ஆழம் 4 முதல் 12 ஆரூயரம் வரை இருக்கும். கிடைக்கும் முத்தில் பத்தில் ஒரு பங்கு மன்னனுக்கும் இருப்பதில் ஒரு பங்கு அப்பரைமணர் என்ற மந்திரவாதிகளுக்கும் உரியது. முத்துக்குளிப்பவர்கள் தாங்கள் ஏறியிருக்கும் சிறு படகுகளிலிருந்து குதித்து, நீரில் மூழ்கி, கடலின் அடித்தளத்தை அடைகிறார்கள். அங்கே எவ்வளவு நேரம் இருக்க இயலுமோ அவ்வளவு நேரம் இருந்து முத்துச் சிப்பிகளைத் தேடியெடுத்து, தங்கள் இடுப்பில் கட்டியுள்ள வலைப்பையில் போட்டுக் கொண்டு மேலே வருகிறார்கள். சிப்பிகளைப் படகில் போட்டு விட்டு அவர்கள் மீண்டும் முக்குளிக்கிறார்கள். இனிமேல் மூச்சை அடக்க முடியாது என்று தெரிந்தவுடனே அவர்கள் மேலே வருகிறார்கள். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் மீண்டும் கடலில் குதிக்கிறார்கள். இவ்வாறு நாள் முழுதும் உழைக்கிறார்கள். அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு வரும் சிப்பிகளில் முத்து இருக்கிறது. அது சிப்பியின் சதையில் ஓட்டிக் கொண்டு இருக்கிறது. அவ்வாறு கிடைக்கின்ற முத்துக்கள் பல தரப்பட்டவை. சில சிறியவையாயும் சில பெரியவையாயும் இருக்கின்றன. இங்கு ஏராளமான முத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. இங்கிருந்தே அவை உலகின் பல பகுதிகளுக்கும் செல்லுகின்றன.

அந்த ராச்சியத்தில் அரசனுக்கு முத்துச் சலாபத்தால் கிடைக்கின்ற வருவாயும் மிகப்பெரியது. மே பதினைந்திற்குப்பிறும் அங்கே முத்துச்சிப்பி கிடைப்பதில்லை. (கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, 'மார்க்கோபோலோ'-தென்னிந்தியா பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள் - பக் 267, 268, 269)

எகிப்திய அழகி கிளியோபாத்ரா. அவளுக்கும் அவளின் காதலன் ஆன்டனீக்கும் ஒரு போட்டி. எவர் அதிக செலவில் விருந்து வைக்கிறாரோ அவரே போட்டியில் வென்றவர் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அதன்படி ஆன்டனீ பெருஞ்செலவு செலவு செய்து உணவு பண்டங்கள் பலவற்றைத் தயாரித்து விருந்திட்டான். ஆனால் கிளியோபாத்ராவோ தன் கழுத்தில் அணிந்திருந்த முத்தினை எடுத்து அதை திராட்சைச் சாற்றில் கரைத்து விருந்திட்டான். அந்த முத்தின் விலை ஆன்டனீ விருந்துக்குச் செய்த ஆன்டனீ விருந்துக்குச் செய்த செலவைப் போல பன்மடங்கு விலை கொண்டதன்றும் அதனால் அவள் போட்டியில் வென்றாள் என்றும் தெரிகிறது. அம்முத்து கொற்கை முத்து, இந்தியக் கடல் முத்து என்று எகிப்திய வரலாறு கூறுகிறது. லாறு கூறுகிறது.

பிற்காலச் சோழர்காலத் தொழில்நுட்பத்திறன்

தா. ஈசுவரபிள்ளை

இலக்கியம் ஒரு சமுதாயத்தின் மொழி வளத்தை மட்டுமன்றி, அது தோன்றும் சமுதாயத்தின் பண்பாட்டுச் சிறப்புக்களையும் பறைசாற்றும் கருவியாகத் திகழ்கின்றது. ஒரு சமுதாயத்தில் வாழும் மக்களின் வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் முதலாகிய, அனைத்துச் செயல்பாடுகளையும் உள்ளடக்கிய நிறுவனமே பண்பாடு எனப்பொதுவாக விளக்கம் கூறலாம். இப்பண்பாடு பற்றிய வகைமைகளுள் உருவப்பண்பாடு (Material culture), அருவப்பண்பாடு (Non-material culture) என்ற பாகுபாடுகளும் காணப்படுகின்றன. சமுதாய மக்களால் படைக்கப்படும், பயன்படுத்தப்படும் அனைத்துப் பொருட்களும் உருவப்பண்பாட்டைப் புலப்படுத்துவனவாய் அமையும். இவ்வுருவப்பண்பாட்டுப் பொருள்களுள் சில அவற்றை உருவாக்கிய சமுதாய மக்களின் தொழில் நுட்பத்திறனை வெளிப்படுத்துவனவாய் விளங்கக் காணலாம். இவ்வகையில் பிற்காலச் சோழர்காலத்தில் எழுந்த தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டும் குறிப்புக்களின் துணைகொண்டு அக்காலச் சமுதாய மக்களின் தொழில் நுட்பத்திறனைக் காண்போம்.

இடிதாங்கிகள்

இக்காலத்தில் மிக உயரமான கட்டிடங்களில் இயற்கையின் சீற்றங்களில் ஒன்றாகிய இடி தாக்காதவாறு இடிதாங்கிகள் பொருத்தப்பட்டிருப்பதைக் காண்கின்றோம். ஆனால், பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இத்தொழில் நுட்பம் பற்றி அறிந்து வைத்துள்ளனர் என்பதை இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன (சிந்தா. முத்தி. 405:2, கம்ப. அயோத்தி, 11:24:3-4; சூளாமணி.3) வானளாவ உயர்ந்த கோபுரங்களிலும், அரண்மனைகளிலும், மாடங்களிலும் சூல வடிவினையுடைய இடிதாங்கிகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தமைய இவ்விலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இடியிலிருந்து வெளிப்படும் மின்னாற்றலை இந்த இடிதாங்கிகள் தரை இறக்கம் செய்து கட்டிடங்களைக் காக்கும் என்ற அறிவியல் அறிவின் வெளிப்பாடாகத் தோன்றிய தொழில் நுட்பமே இவண் புலப்படுகின்றது எனலாம்.

தீக்கடைக்கோல்

முற்காலத்தில் மனிதர்கள் விலங்குகளைப் போல் காட்டில் அலைந்து திரிந்து மரங்களிலிருந்து கிடைக்கும் காய்களையும், விலங்குகளின் ஊனையும் பச்சையாகவே உண்டனர். காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட அனுபவ முதிர்ச்சியினால் சிக்கிமுக்கிக் கற்களை ஒன்றுடன் ஒன்று உரசி நெருப்பைக் கண்டுபிடித்தனர். நெருப்பை உண்டாக்கும் நிலையில் ஏற்பட்ட தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியைப் பெரியபுராணம் சுட்டுகின்றது. அது மத்தினால் தீக்கடைக்கோல் செய்து நெருப்பை உண்டாக்கியமையைக் குறிப்பிடுகின்றது (கண்ணப்பர், 99:3-9). காய்ந்த மரங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதும்போது நெருப்பு உண்டாகுவதை அறிந்து, அவற்றை நெருப்பு உண்டாக்குவதற்குரிய தீக்கடைக்கோலாகப் பயன்படுத்திய மக்களின் தொழில்நுட்பத்திறன் உணரத்தக்கது ஆகும். வடமொழியில் இது அரணி என வழங்கப்பெறுவதாகக் கூறுவர்.

நாழிகை வட்டில்

பொழுதை அல்லது மணியை அறிவதற்கு இக்காலத்தைப் போல் கருவிகள் இல்லாத முற்காலத்தில் நாழிகை வட்டில் என்ற

கருவி பயன்படுத்தப்பட்டது. அடிப்பாகத்திலுள்ள சிறு துளையின் வழியாக நீர் வந்து சேரப்பெறும் நாழிகைவட்டில் என அக் கருவியின் தொழில்நுட்பத்தைக் கம்பராமாயணம் சுட்டுகின்றது. (கம்ப. ஆரணிய 2:44:1).

எந்திர ஊர்தி

சிந்தாமணியின் கதைப் போக்கினுடே எந்திர ஊர்தி பற்றிய குறிப்பு நமக்குக் கிடைக்கின்றது. கட்டியங்காரனால் தனக்குத் தீங்கு நிகழப் போகின்றது என்பதை அறிந்த சச்சந்தன், கருவுற்றிருக்கும் தன் மனைவி விசையையைக் காப்பாற்ற எண்ணி, தச்சன் ஒருவனை அழைத்து, எந்திர ஊர்தி ஒன்று செய்து கொடுக்குமாறு வேண்டுகின்றான். அவ்வாறே தச்சனும் எந்திர ஊர்தி ஒன்று செய்து கொடுக்கின்றான். அவ்வூர்தியின் மீது அமர்ந்து கொண்டு, அதிலுள்ள பொறியை வலப்புறம் இயக்கினால் அது பொங்கி, பிளந்து, மேலே பறக்கும். பொறியை இடப்புறம் இயக்கினால் அது வீழ்ந்து, காலைக்குவித்துக் கீழே இறங்கும். இவ்வாறு அவ்வூர்தியின் தொழில் நுட்பத்திறன் விளக்கப்படுகிறது. பிற்காலத்தில் எழுந்த ஆகாயவிமானத்துடன் ஒப்பிடத்தக்க வகையில் இந்த எந்திர ஊர்தி அமைந்து காணப்படுதல் சுட்டத்தக்கதாகும்.

வில்லில் தொழில்நுட்பம்

போர்க்களத்தில் பகைவரை வெல்லப் பயன்படுத்தப்பட்ட வில்லில் கூடத் தொழில்நுட்பம் கையாளப்பட்டுள்ளமையைக் கம்பராமாயணம் காட்டுகின்றது. ஆயிரம் யானைகள், ஆயிரம் தேர்கள், ஒரு கோடி குதிரைகள், ஆயிரம் சேனைக் காவலர்கள் இறந்தால் ஒரு கவந்தம் எழுந்து கூத்தாடும் என்றும், ஆயிரம் கவந்தங்கள் எழுந்து கூத்தாடினால் இராமபிரானின் கோதண்டம் என்ற வில்லிலுள்ள மணி "கலின்" என ஒலிக்கும் என்றும் அந்த வில்லின் தொழில் நுட்பம் எடுத்துக்கூறப்படுகின்றது (கம்ப. யுத்த 30:216).

எந்திர ஊசல், எந்திரப்பொறிகள்

முற்கூறியவை தவிர்ச் சிந்தாமணியில் எந்திர ஊசல் பற்றிய குறிப்பையும் (முத்தி.176:2) கம்பராமாயணத்தில் பாதுகாப்புக்காக அரண்மனை மதில்களின் மேல் வைக்கப்பட்டுள்ள எந்திரப் பொறிகள் பற்றிய குறிப்பையும் காணலாம்.

இவ்வாறு பிற்காலச் சோழர்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பண்டைத் தமிழரின் தொழில்நுட்பத்திறன்களில் சில சுட்டப்பெறுமாற்றை உணரலாம். இலக்கியக் குறிப்புகள் இலக்கியச் சுவையைக் கூட்டவும், கற்பனை நயத்தை மிகுவிக்கவும் சற்று மிகையாக விளக்கப்படும் என்பது பொதுவான உண்மையே. ஆனால், அவை அனைத்தும் இல்லது புனைதல் என எண்ணுதல் கூடாது. மேற் சுட்டிய குறிப்புகள் மூலம் இவை போன்ற தொழில் நுட்பத்திறன் வல்லவர்கள் காணப்பட்டனர் என்றும் இவைபோன்ற அல்லது ஒத்த தொழில்நுட்பச் சிந்தனைகள் மக்கள் மனத்தில் இடம் பெற்றிருந்தன என்றும் கருதுவதில் தவறில்லை எனலாம்.

பண்டைத் தமிழர் பொறியியற் புலமை
டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசாமி

1. பொது

வேடுவப் பருவத்தில் காடுகளில் வாழ்ந்த மனித இனம், வேளாண்மைத் தொழிலில் அடியெடுத்து வைத்தபொழுது மனித சமுதாய நாகரிகத்தின் கட்டம் அரும்பியது. நிலமும் நீரும் மக்கட்கு மகத்தான செல்வங்களாயின. ஆற்றின் கரைகளில் கரையின் பரப்பினில் அரசு அமைத்த இனங்கள் வேளாண்மை யுகத்திற்கு வித்திட்டன. அவ்வாறு வித்திட்டவர்களில் தமிழர்கள் முன்னோடியான இனத்தவராவர். மனித சமுதாயத்தின் ஆரம்பகால வளர்ச்சிகளும், தமிழினத்தின் பண்டைய வரலாறும் நெருங்கிப் பிணைந்தவை; ஓரளவு, இனந்தெரியாது கலந்தவை.

மேற்கில் ஆப்பிரிக்க நிலப்பரப்பிலிருந்து கிழக்கில் ஐப்பானையும் கடந்து, பண்டைத் திராவிடர்களின் தாக்கங்கட்குச் சான்று கூறும் பல தடயங்கள் பற்றிய கட்டுரைகள், பலநாட்டு ஆய்வாளர்களிடமிருந்து, அவ்வப்பொழுது வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும் பற்றிய உண்மைகள், தொல்பொருள் துறையினரும் வரலாற்று ஆய்வாளர்களும் விரிவாகவும் ஆழ்ந்தும் ஆராயவேண்டிய, ஆனால் இதுவரை அந்த அளவில் ஆராயத் தவறிய ஒரு பெரும் புதையலாக அமைக்கூடும்.

வரலாற்றின் பார்வையில் மங்கலாகத் தெரியும் சேய்மைக்காலப் பகுதிகள் போக, ஓரளவு சான்றுகளோடு நாம் பயிலக்கூடிய கால கட்டங்களில் கூட, தமிழர்களைப்பற்றிய விபரங்களில் பல உடைப்புகள் (gaps) தென்படுகின்றன. அவர்கள் இலக்கியத்துறையில் அடைந்திருந்த ஏற்றம் பற்றி நாம் முழுமையாக அறிய முடிகிறது. இலக்கியங்கள் மட்டுமன்றி, இலக்கியக் கலைக்கு இலக்கணம் வகுக்கும் நூல்களும் ஓரளவு கிடைத்துள்ளன. இசை, நாடகம், நடனம் போன்ற நுண்கலைத் துறைகளில் இலக்கணம் பேசும் நூல்கள் அவ்வளவாகக் கிடைக்காவிட்டாலும், இங்கு நமது பாரம்பரியத்தை ஓரளவேனும் அளவிடத் துணை செய்யும் ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. இக் கலைகளை இன்றும் பாரம்பரிய வழியில் பயிற்றுவோர், பயிலுவோர், அவைப்படுத்துவோர் (performers) இருக்கிறார்கள். ஆனால், பண்டைத் தமிழர் அறிவியல், பொறியியல், தொழில்நுட்பம் போன்ற துறைகளில் அடைந்திருந்த வளர்ச்சியை மதிப்பிடுவதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகம் இல்லை. பண்டைச் சின்னங்களோ, இத்துறைகள் பற்றி விரிவாகப் பேசும் நூல்களோ இல்லை. ஆனால், இத்துறைகளில் சங்ககாலப் பகுதியிலேயே, அன்றைய மனித வளர்ச்சியை எண்ணுபொழுது, தமிழர் கணிசமான முன்னேற்றம் கண்டிருந்ததற்கான சான்றுகள், இலக்கியச் செய்திகளாகவும், பரந்த நிலப் பகுதிகளில் சிதறிக் கிடக்கும் பலவகையான சின்னங்களாகவும் கிடைக்கின்றன.

'வானோர் சிறப்பின் முகில்தோய் மாடங்கள்' இருந்தமைபற்றி இலக்கியம் பேசுகிறது. ஆனால், இன்று தமிழ் நிலத்தில், அழிந்த நிலையில் கூட, அதற்கான சின்னங்கள் இல்லை. அக்கலைப்பற்றிய இலக்கணம் கூறும் நூல்களும் இல்லை. 'நூலறி புலவர் நுண்ணதிற் கயிறிட்டு, தேளம் கொண்டு, தெய்வம் நோக்கி' நகரமைத்த செய்தி பேசப்படுகிறது. ஆனால், நகரமைப்புப்பற்றி கூறும் நூல்களோ அந்நூல்கள் பற்றிய குறிப்புகளோ இல்லை. தமிழகத்து மன்னர்கள். 'காடு கொண்டு நாடாக்கி, குளம் கெட்டாட்டு வளம் பெருக்கிய' பெருமைக்குரியவர்கள். எனவே வேளாண்மை, நீர்ப்பாசனம் ஆகியவை சார்ந்த தொழில்நுட்பம் கணிசமாக வளர்ந்திருக்க வேண்டுமென நம்புவதற்கு இடமிருக்கிறது. இந்த வரிசையில் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய இன்னொரு துறையும் உண்டு. பண்டைத் தமிழினம் கடல் கடந்து, கப்பல் செலுத்தி வாணிபம் செய்த வரலாறு உடையது. மன்னர்கள் கப்பற்படை வலியுடையவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆயினும் கப்பல் கட்டுதல், கடலில் கலம் செலுத்துதல் போன்ற பெருநகர் பற்றிய பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் இல்லை. ஆப்பிரிக்க நாடுகளிலிருந்து, கிழக்கு ஆசியப் பகுதிகள் வரை, இன்னும் இவற்றையும் கடந்து, ஆங்காங்கு இன்று கிடைக்கும் சான்றுகள்; தமிழன்றி மற்ற மொழிகள் மூலம் கிடைக்கும் செய்திகள்; தமிழ் இலக்கியத்தில் காணப்படும் வரலாற்றுப் பொருண்மை கொண்ட கூற்றுக்கள்; பொருத்தமான ஊகங்கள் ஆகியவற்றைச்

சேர்த்து இந்த வரலாற்று உண்மைகள் அறியப்படவேண்டும். இதற்கான வாய்ப்புகளை, நீர்ப்பாசனத் தொழில் நுட்பத்தில் தமிழர் அடைந்திருந்த வளர்ச்சி நிலைப்பற்றிய சில செய்திகளைக் கூறுவதன்மூலம், அறிமுகப்படுத்துவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

2. நீர்ப்பாசனத் தொழில்நுட்பம்

தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவும் நீர்வளத்தின் பெருமை பேசுகின்றன. பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைப் பாடிய குடபுலவியனார், (புறநானூறு, 18:28-29)

"நிலன்நெறி மருங்கில் நீர்நிலை பெருகத்
தட்டோர் அம்ம இவண்தட் டோரே"

என்று கூறுகிறார். பண்டை மன்னர்கள் தமிழகம் முழுவதும் அமைத்த ஏரிகள், அவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்த பாசன அமைப்புகள் இன்றும் நாம் எண்ணி வியக்கத்தக்கன. இவை அனைத்திற்கும் சிகரம் போன்று அமைந்தது திருச்சிராப்பள்ளிக் கு அண்மையில் உள்ள கல்லணையாகும். ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு கரிகாலனால் கட்டப்பட்டு, இன்றும் பயன்பட்டு வரும் ஓர் அரிய கட்டமைப்பு (construction) கல்லணை. இவ்வணை, மணல் தளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுப்பப்பட்ட ஒரு கட்டடம். நீர்த் தேக்கங்கள் அமைப்பதில், மணல் தளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டடங்கள் எழுப்புவது ஒரு தனிக் கலையாகும். சற்றுக் கடினமான கலையும் கூட. அணைக்கட்டு எழுப்பிய பின்னும் கூட, அதன் அடியில் இருக்கும் மணல் தளத்தின் வழியாகத் தண்ணீர் துருவிச் செல்வது தொடர்ந்து இருந்து வரும். இப்படிப்பட்ட கட்டமைப்புகளை, கசியும் அடித்தளத்தில் அமைந்த கட்டடங்கள் (Structures on Previous Foundation) என்று கூறுவார்கள். அணையின்மேல் வழிந்து செல்லும் நீர். அதன் கீழ் கசிந்து செல்லும் நீர் இரண்டாலும் பாதிக்கப்படாத வகையில் இதுபோன்ற அணைகள் அமையவேண்டும். இன்றைய வளர்ச்சி நிலையில் கூட அவை சிக்கல் நிறைந்தவை. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு கல்லணை போன்ற ஒரு சாதனத்தை எழுப்பிய சமுதாயத்தில், சில அடிப்படைப் பொறியியல் முறைகள் இருந்திருக்க வேண்டும். அவற்றை அறிவதற்கான ஏடுகள் தமிழில் இல்லை; அல்லது இதுவரை கிடைக்கவில்லை.

தமிழர்தம் முன்னோர்கள், தாங்கள் வாழ்ந்த நிலப்பரப்பையன்றி, மேற்கே ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்திலிருந்து, கிழக்கே பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகள் வரை சென்று, பாசன வசதிகள் அமைத்தற்கான தடயங்கள்பற்றி இன்று மேலைநாட்டு ஆய்வாளர்களும் மற்றையோரும் பேசுகின்றனர். ஃபிளமிங் (Flemming) என்பவரின் கீழ்க்கானும் கூற்று கருத்தக்கது: (Flemming, H.W., Wusten, Deiche and Turbinen, Muster Schmidt Verlag, Gottingen-Berlin-Frankfurt)

"A very highly astonishing discovery of recent research is the remains of irrigation works in South East Africa which do not belong to the cultural influence of Egypt. The high culture of Indian Dravidians who were pushed South by the Indogermans had enough initiative, once upon a time, to penetrate into the South East Africa and to build magnificent irrigation works there. These installations apparently helped the cultivation of 'mountain paddy'....."

மலைநெல் பயிரிடுவது தமிழர் வழக்கமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இம்முறையினை அவர்கள் கடல் கடந்தும் பரப்பியிருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. தமிழில் மலைநெல் 'ஐவனம்' என வழங்கப்படுகிறது. வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார் பிட்டங்கொற்றனைப் பாடும்பொழுது,

"ஐவனம் காவலர் பெய்தீ நந்தின்
ஒளிதிகழ் திருந்துமணி நளியிரு எகற்றும்
வன்புல நாடன் வயமான் பிட்டன்" (புறநானூறு, 172: 6-8)

எனக் கூறியதாகப் புறநானூற்றில் காண்கிறோம். சிலப்பதிகாரம் காடுகாண் காதையில், மதுரை செல்லும் வழியைக் கோவலனுக்குக் கூறவந்த மறையோன்,

".... மான் நின்று விளிக்கும்
கானமும் எயினர் கடமும் கடந்தால்
ஐவன வெண்ணெலும் அறைக்கட் கரும்பும்
கொய்ப்புத் தினையும் கொழும்புனல் வரகும்"

இன்னும் பல்வகைப் பயிர் வகைகளும் விளைந்து செழித்து விளங்கும் தென்னவன் சிறுமலை திகழ்ந்து தோன்றும் என்று கூறுகிறான். உரை கூற வந்த நாட்டாரவர்கள் 'ஐவனமாகிய நெற்பயிர்' என்கிறார்.

முன்பு ரொடஷியா (Rhodesia) என்று அழைக்கப்பட்ட ஆப்பிரிக்க நாட்டின், தெற்குப் பகுதியில் குன்றங்களின் சரிவுகள் முழுமையும் மலைநெல் விளைவதற்கேற்ற பாத்திகளாகப் பண்படுத்தப்பட்டிருந்திருக்கின்றன. சுமார் 1.3 மீட்டரிலிருந்து இடைவெளியில் எழுப்பி, அதில் சமமான 10 மீட்டர் அகலமுள்ள பாத்திகளை அமைத்திருந்தமை காணப்படுகிறது. இப்பாத்திகள் அமைந்துள்ள பகுதிகள் அனைத்திலும் பாசன வாய்க்கால்களும் இருந்திருக்கின்றன. இவற்றைப்பற்றிக் கூறும் ஃபிளமிங் பின்வரும் முடிவுகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். (Flemming, H.W., Wusten, Deiche and Turbinen)

"A highly developed form of agriculture should therefore have been practised there formerly,.....Colleagues of Leo Frobenius, the researcher from Africa could distinguish between older terrace construction which was very carefully laid and newer ones which was not so very well built. From the stone carvings, it can be seen that the best carvings belong to the oldest of times and that there was a gradual decline of these arts. From legends, Fairy tales, and details of metal extraction processes, Leo Frobenius has concluded that the high culture which gradually declined in East Africa has been associated with the Indian Culture."

இன்றும் பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டில், மலைச் சரிவுகளில் நெல் பயிரிடப்படுகிறது. இந்தப் பயிரிடுமுறை அந்த நாட்டிற்குச் சொந்தமானதன்றென்றும் கருதப்படுகிறது. மீண்டும் ஃபிளமிங்கின் கூறுகள் கவனிக்கத்தக்கன. அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

"The terrace cultivation of paddy is prevalent even to-day in the Philippines. Even there, the plants have not been built by the natives. They too are probably, likewise to be traced back to the cultural influences from Indian...."

இலக்கியக் கூற்றுகள், ஆங்காங்கு அழிந்த நிலையில் உள்ள சின்னங்கள், தொல்பொருள் ஆய்வாளர் சிலரின் கருத்துகள், ஊகங்கள் என்ற நிலையில் தமிழர் நீர்ப்பாசனப் பொறியியல் துறையில் அடைந்திருந்த வளர்ச்சிபற்றிய நமது அறிவுநிலை இருக்கிறது. முழுமையான, முறையான ஆய்வுகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கப்பல் கட்டுதல், கடலிற் கலம் செலுத்துதல், நகரமைப்பு, வீடுகள் கட்டுதல், போர்த் தளவாடங்கள் செய்த போன்ற பல துறைகளில் நிலையும் இது போன்றதே.

தமிழர் நாகரிக வளர்ச்சி, மனித நாகரிக வளர்ச்சியின் ஆரம்ப கட்டத்தைச் சேர்ந்தது. எனவே, அவர்களது வளர்ச்சிநிலைப்பற்றிய ஆய்வு, மானிட இனத்தின் பொது வளர்ச்சிபற்றிய ஆய்வே ஆகும். பண்டைத் தமிழர் பொறியியல், தொழில்நுட்பம் ஆகிய துறைகளில் அடைந்திருந்த வளர்ச்சிநிலை, ஆழ்ந்தும், விரிவாகவும், தொல்பொருள் துறையினராலும், வரலாற்று அறிஞர்களாலும் மற்றும் தொடர்புள்ள துறையினராலும் ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

பழந்தமிழர்களின் இரும்புத் தொழில் நுட்பம் வே.சா.அருள்ராஜ்

1.முன்னுரை

இரும்பு முதலிய உலோகங்களைக் காய்ச்சி உருக்கும் தொழில் திறம் பெற்ற வல்லுநர்கள் பழந்தமிழர்களின் தங்கள் நுண்ணுணர்வால் அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான ஊசி முதல் ஆலைகளுக்குத் தேவையான எந்திரங்கள் வரை செய்து வந்த தற்கால சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணக் கிடக்கின்றன. அறிவியல் அறிவு அக்காலத் தமிழருக்கு அதிகம் இல்லை யென்று கூறுவோர் கூற்றுக்குச் சங்க இலக்கியங்கள் மறுப்பு தெரிவிக்கும் விதத்தில் பல்வேறு சான்றுகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. இரும்பு உருக்கும் தமிழ் வினைஞர்கள் கரும்பின் எந்திரம், கத்திரிகை முதலாக வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் சிறு தொழில் புரியும் பொறிகளையும் கருவிகளையும் அரண்களிலே பகைவரை வருத்துதற்குரிய பொறிகள் சிலவற்றையும் தங்கள் பட்டறிவால் ஆக்கியமைத்த உண்மைகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

பழம்பெருமை வாய்ந்த தமிழினத்தின் கலைபொதி கருவூலமாக விளங்குவன சங்கப் பாடல்களாகும். இச்சங்கப் பாடல்களில் ஆங்காங்கே அறிவியல் உண்மைகளும் நுண்மைகளும் இலைமறை காய்போல் காணப்படுகின்றன. அவற்றை ஆய்ந்து சிந்திக்கும் பொழுது பண்டைத் தமிழரின் அறிவியல் தொழில் நுட்பத் திறனைப் புரிந்து கொள்ளலாம். பல்வேறு தொழில் நுட்ப அறிவைக் கொண்டிருந்த பழந்தமிழரின் இரும்புத் தொழில் நுட்பம் மட்டும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

2.இரும்புன் வடிவம்

அக்காலப் புலவர்கள் கொடுத்திருக்கும் உவமைகள் வாயிலாகப் பழந்தமிழகத்தில் இரும்பின் வடிவம் எவ்வாறு இருந்திருக்கும் என்பதையும் அவ்விரும்பை எவ்வாறு காய்ச்சி எடுத்திருப்பார்கள் என்பதையும் ஓரளவுக்குப் புரிந்து கொள்ள இயலும். எருமையினத்தின் கருமையான பொம்முகும் (இரும்பியன் நன்ன கருங்கோட்ட டெருமை அகம்.56:3) இரலை மானின் கரிய பெரிய கொம்புகளுக்கும் (இரும்புநீர்த் தன்ன மாயிரு மருப்பிற் பரலவ லடைய விரலை தெரிப்ப அகம்.4:3-4) புன்னை மரத்தின் கரிய உருண்டு திரண்ட கிளைகளுக்கும் (இரும்பின் அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை (நற்.249:1) இரும்பின் வடிவம் கூறப்பட்டுள்ளது. மேற்கூறப்பட்ட எடுத்துக்காட்டுகள் வாயிலாகப் பழந்தமிழர்கள் இரும்புத் தாதுக்களை உருக்கி, காய்ச்சி எடுத்த இரும்பின் வடிவம் தற்காலத்தில் முறுக்கேறிக் காணப்படும் இரும்பு போன்றும் கரடு முரடாகவும் காணப்பட்டிருந்த உண்மை தெரிய வருகிறது. இதிலிருந்து பழந்தமிழர்கள் இரும்புத் தாதுக்களைச் சேகரித்து அவற்றைக் காய்ச்சி உருக்கி நீண்ட முறுக்கேறிய கம்பிகளாகச் செய்யும் தொழில் நுட்பத்தை அக்காலத்திலே நன்கு அறிந்திருந்தனர் என்ற உண்மை புலப்படுகிறது. 127; 1

3.இரும்புன் தன்மை

இரும்பின் வடிவமைப்பை அறிந்திருந்த பழந்தமிழர்கள் இரும்பின் தன்மையையும் அறிந்திருந்தனர் என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன. இரும்பு கடினத் தன்மை வாய்ந்தது என்பதைச் சுட்ட கரடியின் கையானது இரும்பினை உருக்கி வார்த்தெடுத்தால் எவ்வளவு உறுதியுடன் காணப்படுமோ அதுபோன்று காணப்பட்டதாகவும் (பெருங்கை ஏற்றை இரும்புசெய் கொல்லெனத் தோன்றும்) காதலன் காதலியைப் பிரிந்து ஊடலில் இருக்கும்பொழுது அவனது நெஞ்சமானது இரும்பின் கடினத் தன்மை போன்று காணப்பட்டதாகவும் (இரும்பின் இன்னுயிர் உடையோர் போழ வலித்து வல்லினர் காதலர் வாடல் அகம்.185:4-5) கூறப்பட்டிருப்பதிலிருந்து இரும்பின் கடினத் தன்மை அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது வெளிப்படுகிறது.

4.நீர் தெளித்தல்/ நீரில் அமிழ்த்தல்

பழந்தமிழர்கள் இரும்பின் இயற்பண்புகளையும் (physical Properties) நன்கறிந்திருந்தனர். இரும்புத் தாதுக்களை உலையிலிட்டு காய்ச்சி அதிலிருந்து கிடைத்த இரும்பைச் சூடாக்கி அடித்துவிட்டுத் தேவைக்குரிய பல பொருள்களையும், படைக்கலங்களுக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களையும் பிற தொழில்களுக்குத் தேவையான கருவிகளையும் செய்து வந்துள்ளனர். இரும்பின் இயற்பண்புகளை அறிந்ததின் மூலமே அவர்களால் இரும்பைக் காய்ச்சி வேண்டிய இரும்புப் பொருள்களைச் செய்ய முடிந்தது.

இரும்பின் அயற் பண்புகளுள் ஒன்று உயிர் வளியுற்று (oxygen) இரும்பு உயிரதை (oxygen of iron) ஆவதாகும். தற்கால ஆய்வுக்கூட வசதிகள் பண்டைத் தமிழருக்கு இல்லாதிருந்தும் அவர்கள் கொல்லுத் தொழில் நுட்பங்களை அறிந்து தொழில் செய்தமை அவர்களின் அறிவியல் அறிவை வெளிப்படுத்துகின்றது. பொதுவாக, இரும்புத் தாதுக்களை உருக்கி எடுப்பதற்கு 1540 டிகிரி செல்சியஸ் வெப்பம் தேவைப்படுகிறது. அறிவியல் முன்னேற்றமடைந்த இக்காலத்தில் கூட இந்த அளவு வெப்பத்தை ஏற்படுத்தி இரும்பை உருக்கி எடுப்பதில் மிகுந்த இன்னல்கள் ஏற்படுகின்றன. கி.மு.300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பழந்தமிழர் இரும்பை உருக்குவதற்குரிய வெப்பத்தை அறிந்து இரும்பை உருக்கியெடுத்துள்ளனர் என்பதிலிருந்து அவர்களது தொழில் நுட்பத்தை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. தற்கால ஆய்வுக்கூடத்தை பழந்தமிழர் அறியாவிட்டாலும் கூட அவர்கள் "கருங்கைக் கொல்லன் செந்தீ மாட்டிய உலைக் களத்தை"க் குறித்து நன்கு அறிந்திருந்தனர்.

பழுக்கக் காய்ந்த இரும்பின்மீது விழும் நீர்த் திவலைகள் மறைவதைக் கண்டனர். நீர் எங்கு சென்றது? வேறு தன்மை பெற்று விட்டது; இனி அதைப் பெறுவது இயலாது என்பதை நன்கு அறிந்து 'இரும்பு உண்ணீர்' குறித்து இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. (கருங்கைக் கொல்லன் செந்தீ மாட்டிய இரும்பு - ரினு மீட்டர் கதிதென புறம்.21:7-9). இங்கு உக்கிரப்பெருவழுதி என்னும் மன்னன் வேங்கை மார்பன் என்னும் குறுநில மன்னனின் கோட்டையைக் கைப்பற்றியபோது வேங்கை மார்பன் அதை மீட்பது மிகவும் கடினம் என்பதை உணர்ந்த புலவர் அவ

னைத் தேற்றும்போது தம்பி! இரும்பு உண்ட நீர் திரும்புமா? நீர் வேறாகி விட்டதே என்று சமாதானப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

தற்காலத்திலும் கொல்லர்கள் தாங்கள் செய்த கருவிகளுக்கு உறுதியையும், கூர்மையையும் அளிப்பதற்காக அக்கருவிகளை வேண்டிய வடிவத்தில் வடித்து அவற்றை நன்கு சூடாக்கி உடனடியாகக் குளிர வைப்பதற்குத் தண்ணீரில் அக்கருவியை அமிழ்த்தி எடுப்பதைக் காணலாம். சூடாக்கப்பட்ட கருவியில் வெற்றிடங்கள் ஏற்பட்டிருக்கும். அவ்வெற்றிடங்கள் உடனடியாக நீரில் அமிழ்த்தும்போது அவ்வெற்றிடங்கள் இறுகி விடுவதால் அக்கருவிக்கு வேண்டிய வலிமை ஏற்பட்டு விடுகிறது. இந்நுட்பத்தைப் பண்டைத் தமிழர்கள் அறிந்திருந்ததின் மூலமே சூடாக்கப்பட்ட இரும்பில் நீரைத் தெளித்து வந்தனர் என்ற உண்மை புலப்படுகிறது.

தண்.சி. வேங்கடாசலம் இது குறித்துக் கூறும்போது நீர் என்பது உயிர் வளியும் (oxygen) நீர்வளியும் (Hydrogen) சேர்ந்த கூட்டுப் பொருளாகுமென்றும் இரும்பின் வெப்பத்தால் நீர் தன் நிலைமாரி ஆவி நிலை பெறுகின்றது என்றும் அந்த ஆவியுள் உயிர்வளியும் நீர்வளியும் உள்ளன என்றும் நீர்வளி விண்ணிற் சேர்கின்றது என்றும் மிக அறிவியல் நோக்கில் கூறிச் செல்கிறார். (வேங்கடாசலம், தண்.சி. 1987, 'அறிவியல் உண்மை அழகிய உவமை', ஆறாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டு மலர், கோலாலம்பூர், மலேசியா). ஆதலால் இரும்பு கவர்ந்த நீரைப் பெறுவது என்பது முடியாத காரியமாகும். நீர் இரும்புடன் இணைந்து விடுகிறது. இவ்வயற் சேர்க்கையே (chemical combination) இலக்கிய உலகத்திற்கு வரும்போது 'இரும்பு உண்ணீர்' என்று ஆகிறது.

5. வடித்தல் திறன்

பழங்காலத்தில் போருக்குத் தேவையான படைக்கலங்களைக் கொல்லர்கள் வடித்தே செய்து வந்திருப்பதை இலக்கியங்கள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. 'வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லர்க்குக் கடனேயாகும், என்னும் பாடல்வரியால் ஆயுதங்கள் வடித்தல் முறையிலே செய்யப்பட்டிருப்பது தெரிய வருகிறது. (வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லர்க்குக் கடனே புறம்.312:3)

அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் மின்மினிப் பூச்சிகள் மொய்த்துள்ள சிதைந்த வாயையுடைய புற்றினைப் பெரிய கையையுடைய கரடியானது தனது கையால் அகழ்ந்து மண்ணைப் பறித்துப் பின்னர் அதன் உள்ளே இருக்கும் குரும்பியைத் தோண்டித் தின்னும்பொழுது அப்புற்றின் மீது மொய்த்துள்ள மின்மினிப் பூச்சிகள் கொல்லன் உலையில் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பினைப் பட்டடைக் கல்லில் (Anvil) வைத்து சம்மட்டியால் அடிக்கும்பொழுது அதிலிருந்து சிதறும் தீப்பொறிகள் போன்று நாற்றியையும் சிதறி ஓடியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. (மின்மினி மொய்த்த முரவுவாய்ப் புற்றம் பொன்னெறி பிதிரிற் சுடர வாங்கிக் குரும்பு கெண்டும் பெருங்கை ஏற்றை இரும்புசெய் கொல்லெனத் தோன்றும் ஆங்கண் அகம்.72: 3-6) வேறொரு பாடலில் கொல்லன் உலைக்களத்தில் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பினை அடிக்கும்பொழுது அதிலிருந்து தீப்பொறிகள் சிதறுவதுபோன்று அழகிய சிறிய காய்களையுடைய கொத்துக்களைக் கொண்ட வேங்கை மரத்தின் மணம் நிறைந்த மலர்கள் உதிர்ந்தன எனக் கூறப்பட்டுள்ளது (நல்லிணர் வேங்கை நறுவீ கோல்லன் குருகு ஊது மிதியுலைப் பிதிர்விற் பொங்கிச் சிறுபன் மின்மினி போல.... அகம். 205:5-7)

அக்காலக் கொல்லர்கள் வடித்தல் திறனில் புலமை பெற்றவர்கள் என்பதற்கும் அவர்கள் இரும்பை மெல்லிய தகடாக்கிய உண்மையிலிருந்து தெரியவருகின்றது. (இரும்புவடிவத் தன்ன மடியா மென்றோற் கருங்கை வினைஞர் காதலஞ் சிறா அர் பெரும்பாண்.வரி.222-223) இரும்பினைச் சூடாக்கும்போது அவ்விரும்பில் வெற்றிடங்கள் ஏற்படுகின்றன, அவ்விரும்பைச் சம்மட்டியால் அடிக்கும்பொழுது இரும்பிலுள்ள மூலக்கூறுகள் ஒன்று சேர்ந்து வெற்றிடங்களை நிரப்பி விடுகின்றன என்ற நுட்பம் அக்காலக் கொல்லர்க்கே தெரிந்திருக்கிறது. வடித்தல் திறனுக்குச் சங்க இலக்கியங்களில் பல சான்றுகள் காணப்படுகின்றன, (பெரும்பாண், வரி. 436-440; புறம்.170: 15-17 புறம்.180:10-13)

இவ்விலக்கியச் சான்றுகள் வாயிலாகப் பழந்தமிழர்கள் இரும்பினை வடித்து வேண்டிய பொருள்களைச் செய்யும் தொழில் நுட்பத்தை அறிந்திருந்தனர் என்ற உண்மை வெளிப்படுகிறது.

6. வார்த்தல் திறன்

வடித்தல் மட்டுமின்றி வார்த்தல் தொழில் நுட்பத்தையும் அவர்கள் அறிந்திருந்தனர். வடித்தல் நுட்பத்தைக் காட்டிலும் வார்த்தல் நுட்பம் அரிதாகவே அக்காலத்தில் நடைபெற்று உள்ளது. குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்றின் வாயிலாக வார்த்தல் தொழிலும் அக்காலத்தில் நடந்தேறியிருந்ததை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. (....மெ முகான் றுதுலைப் பெய்த பகுவாய்த் தெண்மணி குறுந்.155:3-4). இப்பாடலில் கொல்லனது உலைக்களத்தில் தேரில் கட்டுவதற்காகப் பிளவுபட்ட வாயையுடைய தெளிந்த ஓசையையுடைய மணிகள் அரக்கினால் ஆன கருவில் செய்யப்பட்ட செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. தற்காலத்தில் ஒரு வகை கருமணலைக் குழைத்து வேண்டிய உருவை அமைத்து இரும்பினைக் காய்ச்சி அதில் ஊற்றித் தங்களுக்குத் தேவையான பொருள்களை வார்த்தெடுக்கின்றனர். ஆனால், அக்காலத்தில் தமிழர்கள் உரு அமைக்க மெழுகைப் பயன்படுத்தியுள்ள உண்மை தெரிய வருகிறது.

7. சாணை பிடித்தல்

தாங்கள் ஆக்கிய இரும்புப் பொருள்களுக்குச் சாணை பிடிக்கும் தொழில் நுட்பத்தையும் தமிழர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர், அரத்தால் கோடாரிக்குச் சாணை பிடித்த செய்தியும் (உலைக்கல் அன்ன பாறை ஏறி கொடுவில் எயினர் பகழி மாய்க்கும் குறுந்.12:3-4) இலக்கியங்கள் கொல்லர்களில் ஒரு பிரிவினர் சாணைக்கல்லின் (whet-stone) உதவியால் கருவிகள் ஆயுதங்கள் போன்றவற்றிற்குச் சாணை பிடிக்கும் தொழிலைச் செய்துவந்த உண்மையும் இலக்கிய வழி அறியமுடிகிறது.(சிறுகா ரோடன் பயிடுனாடு சேர்த்திய அகம்.1:5)

8. பழுது பார்த்தல்

இரும்புப் பொருள்களை ஆக்குவது மட்டுமின்றி அவை பழுதடைந்தால் பழுது பார்க்கும் தொழிலையும் பழந்தமிழர்கள் செய்து வந்துள்ளனர். புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றின் வாயிலாக இவ்வண்மை புலப்படுகிறது, பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ வென்றும் புறம்.95: 4-5) இப்பாடலில் ஓளவையார் அதியமானின் புகழைத் தொண்டைமானிடம் மறைமுகமாக எடுத்துக் கூறும்போது அதியமானின் கொல்லப் பட்டறைகள் புதுப்படைக்கலன்களை ஆக்குவதிலும் சிதைந்து போனவற்றைப் பழுது பார்ப்பதிலும் மும்முரமாகச் செயல்பட்டன எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

9. பாதுகாத்தல்

சங்க காலம் முதலே இரும்புப் பொருள்கள் கெட்டு விடாமல் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த உண்மையைத் தொண்டைமானின் படைக்கலக் கொட்டிலில் படைக்கலங்கள் நெய்யிடப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டு வந்ததிலிருந்து அறிய முடிகிறது. (இவ்வே, பீலி யணிந்து மாலை சூட்டிக் கண்டிர ணோன்காழ் திருத்திரெய் யணிந்து புறம்.95; 1-5) இரும்புப் பொருள்கள் சரிவர பாதுகாக்கப்படாவிடில் விரைவில் அவை துருப்பிடித்து அழிந்துவிட ஏதுவாகும் என்பதைப் பண்டைத் தமிழர்கள் அறிந்து அவற்றை ஒருவித நெய் பூசிப் பாதுகாத்து வந்த உண்மை இவ்வெடுத்துக்காட்டின் வழி அறிகிறோம்.

10. முடிவுரை

இதுகாறும் நோக்கியவற்றிலிருந்து பழந்தமிழர்களுக்கு இரும்பின் வடிவம், இரும்பின் தன்மை, நீர் தெளித்தல், வடித்தல் திறன், வார்த்தல் திறன், சாணைபிடித்தல், பழுது பார்த்தல், பாதுகாத்தல் போன்ற தொழில் நுட்பங்கள் நன்கு தெரிந்திருந்தன என்ற உண்மை புலப்படுகிறது.

குமிழி மற்றும் மடை வரலற்றுக்காலப் புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் வேளாண் பொறியியல் தொழில் நுட்பம்.

கே.ஆர். சங்கரன்

இடைகாலத் தமிழகத்தின் நிலக்கூறுகள் இந்நாள் தமிழகத்தினின்றும் குறிப்பிடும்படியான மாறுதலைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்நிலக்கூறுகள் வட்டாரத்தக்கு வட்டாரம் வேறுபடுகின்றன. வேறுபட்ட தன்மைகளுக்கேற்றவாறு அவ்வட்டாரங்கள் வெவ்வேறான வேளாண் பொறியியல் தொழில் நுட்பங்களைப் பெற்றுள்ளன. காட்டாக, காவிரி பாயும், தஞ்சாவூர் திருச்சிராப்பள்ளி, காய்தேயில்லத் மாவட்டங்களில் 'வாய்க்கால் முறை' பேணப்படுகிறது. ஆனால், புதுக்கோட்டைப் பகுதி வறண்டது: குறைவான மண்வளம்: குறைவாக மழை பெறும் வட்டாரம். இப்பகுதியில் எட்டாம் நூற்றாண்டு தொட்டே, 'குளமுறை' நீர்ப்பாசனம் பயன்படுத்தப்படுகிறது (tank-irrigation system). இம்முறை வறண்ட பகுதிக்குச் சிறப்பாக உரிய ஒன்று. நீரை வீண் செய்யாமல் இறுதிவரை செம்மையாகப் பயன்படுத்தல் இதன் சிறப்புக்கூறு.

கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு முதல் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையிலான புதுக்கோட்டை வட்டாரக் கல்வெட்டுகள் வேளாண்மைக்குப் பயன்பட்ட ஏராளமான குளங்களையும். இவையன்றி, வாய்க்காலைப் பற்றியும், குறத்தினின்றும் நீரைக் கவனமாகவும் சீராகவும் வெளியேற்றும் குமிழி மற்றும் மடைகள் பற்றியும் தெளிவாகச் சொல்கின்றன. அவற்றுள் சில இந்நாள் வரையிலும் பயன்பாட்டில் உள்ளன. அவைகளைப் பற்றிக் கள ஆய்வில் கண்டறிந்த செய்திகள் கீழே தரப்படுகின்றன.

குமிழி, மடை

குளங்களின் ஆழமான பகுதியினின்று நீரைக்கட்டுப்படுத்திச் சீராக வெளியேற்றும் தொழில் நுட்பம் பொதிந்த ஒரு கற்கட்டை அமைப்பு மடை என்றழைக்கப்படும். குமிழி மடையின் அமைப்பினின்றும் சற்றே வேறுபடும். குமிழியில், இரு கல் தூண்களின் இடையில் அடிப்பகுதியில் காணப்படும் 'இடைக்கல்' படுக்கைவாக்கிலிருக்கும். இக்கல்லில் நீர் போகும் ஒரே ஒரு துளை மட்டும் காணப்படும்: இது வானோக்கியிருக்கும். இதன் கீழ் உள்ள துளை குழியினைத் தூய்மை செய்யும் காலங்களில் (desilting) மட்டுமே பயன்படுத்தப்படும்; பிற காலங்களில் மூடியே இருக்கும். (படம்-1) மடையில் 'இடைக்கல்' நிற்கும் வாக்கில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும். இதில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட துளைகள் காணப்படும் (படம்-4). மூன்றுக்கும் மேற்பட்ட துளைகள் கொண்ட மடையும் (வல்ல நாட்டைக் கண்மாய் மடை) கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ஒரு குமிழியையோ மடையையோ மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்; அ. உள்வாய் ஆ. குமிழிவாய்க்கால் அல்லது மடைவாய்க்கால் இ. வெளிவாய்.

உள்வாய்

இணையாக, சற்று இடைவெளி விட்டு நடப்பட்டுள்ள இரு கற்றாண்களின் அடிப்பகுதியில் இடையே 'படுக்கை வாக்கிலோ' நிற்கும் வாக்கிலோ பொருத்தப்பட்டிருக்கும் ஒரு கல்லிலுள்ள துளை அல்லது துளைகள் உள்வாய் எனப்படும். (படம்-1,4). படுக்கை வசக்கல்லும் நிற்கும் வசக்கல்லுமாகச் சேர்ந்து குமிழியின் தலைப்பகுதிக்கு பேழை போன்ற வடிவை தருகின்றன. இந்த இடைக்கல் இயற்கைச் சூழலுக்கேற்பக் கருங்கல்லாலோ செம்புராங்கல்லாலோ அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பாலையூர் நாட்டுப் பாலையூர் குளத்து மடையின் இடைக்கல் செம்புராங் கல்லினால் ஆனது. IPS. 728. வல்ல நாட்டு கண்மாயின் பாழ்பட்டுக் கிடக்கின்ற மூன்றுக்கு மேற்பட்ட குமிழிகளின் படுக்கைவச இடைக்கற்களும் செம்புராங்கல்லினால் ஆனவை. அடிக்கற்களிலுள்ள துளைகளின் வடிவம் குமிழிகளின் பெரும்பாலும் வட்ட வடிவிலேயே காணப்படுகிறது. ஆனால் மடைகளில் இவற்றின் வடிவங்களும் எண்ணிக்கையும் மாறுபடுகின்றன. இத்துளைகளின் வழியே நீர் குளத்தினின்று வெளியேறும் குமிழி-வாய்க்கால் அல்லது மடை-வாய்க்கால் துவங்குகிறது.

குமிழி-வாய்க்கால்கள் அல்லது மடை-வாய்க்கால்

இது கற்களினால் அமைக்கப்பட்ட ஒன்று (படம்-5) வல்ல நாட்டு நாட்டுக்குளத்துப் பெரிய மடையிலும் மறவமதுரை குறத்துப் பெரிய மடையிலும் இக்கல்லமைப்பைச் சுற்றி, கனத்த ஏறத்தாழ ஒரு மீட்டர் கன அளவுள்ள கட்ட செங்கற் கட்டிட அமைப்பு காணப்படுகின்றது. இவ்வமைப்பு குமிழி-வாய்க்காலின் உறுதிப்பாட்டிற்காக இருக்கலாம். செங்கற்களைப் பிணைக்க சுண்ணாம்பு-மணல்-கலவை கொண்ட சாந்து பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வெளிவாய்

இது உள்வாயிலிருந்து தொடரும் குமிழி வாய்க்காலின் வெளிப்புறம். இதில் எவ்விதத் தொழில் நுட்ப அமைப்பும் இல்லை.

குமிழியும் மடையும் இயங்கும் முறை

குமிழி வழியே நீரை வெறியேற்றவோ, வெளியேற்றத்தை நிறுத்தவோ மூன்று முறைகள் கையாளப்படுகின்றன. அ. மரக்கட்டை கொண்டு வானோக்கிய குமிழியின் துளையை அடைத்து விடுவது: இம்முறை எளிதான ஒன்று, பாதுகாப்பானது (படம்-3) ஆ. கனத்த ஒரு கல்லைக் கொண்டு துளையை மூடிவிடுகிறது. இ. மடையாயிருப்பின் பொதுவாகக் கட்டை கொண்டு அமைத்தல் (கோட்டையூர் மடை) மற்றும் வடிவமைக்கப்பட்ட கற்கள் கொண்டு துளைகளை மூடுவது. பின் சொல்லப்பட்ட இது முறைகளும் தொல்லையானவை; உயிர்க்காப்பற்றவை நீரில் மூழ்கியபடியே செய்ய வேண்டியிருக்கும்.

குமிழியின் படுக்கைவசக் கல்லிலுள்ள வானோக்கிய துளை 'மேற்குமிழி' என்றும் குளம் நோக்கிய துளை 'கீழ்க்குமிழி' என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன (படம்-1). முன்சொன்ன படி, கீழ்த்துளை அதாவது கீழ்க்குமிழி குமிழியைச் சுத்தப்படுத்தும் போது மட்டுமே பயன்படுத்தப்படும். நிற்கும்வாக்கிலான இடைக்கற்கள் கொண்ட மடையின் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட துளைகள் பக்கங்களின் அடிப்படையில் சுட்டப்படுகின்றன. மேற்குப்புறம் இருப்பது மேல்மடை என்றும், கீழ்க்குப்புறம் இருப்பது கீழ்மடை என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. (படம்-4) ஒரே குளத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குமிழிகளும் உண்டு. நெய்வாசல் குளத்து மடையின் வானோக்கியதுளை 'மேல்மடை' என்றும் குளம் நோக்கிய துளை தாழ்மடை, கீழ்மடை, கீழ்மடை என்றும் சுட்டப்படுகின்றன. நெய்வாசல்மடை இது போன்ற அமைப்புக் கொண்டது.

சுட்ட செங்கற்களால் சுட்டப்பட்ட குமிழிகளும் வரலாற்றுக்காலத்தில் பயன்பாட்டிலிருந்துள்ளன. இவை காலத்தால் பிந்தியனவாக இருக்கலாம். இவ்வமைப்பில் குமிழியைக் சுட்டப் பயன்படுத்தப்பட்ட செங்கற்களின் அளவு குமிழி-வாய்க்கால் சுட்டப் பயன்படுத்தப்பட்ட செங்கற்களின் அளவினின்று வேறுபாடானது. பெருங்குளம் சிறு வாரிகைக்குள் செங்கற்குமிழியின் சுட்ட அமைப்பிற்குப் பயன்பட்ட செங்கல்லின் அளவு; 19 செ.மீ 10.3 செ.மீ குமிழி-வாய்க்கால் சுட்டப்பயன்பட்ட செங்கல்லின் அளவு; 18.5 செ.மீ 13.5 செ.மீ 4.7 செ.மீ. இந்த வகைக் குமிழி அமைப்பு பெரிய தொட்டி போன்றிருப்பதால் அழுத்தம் தோன்ற வெளியேறும் நீரின் வேகம் அதிகரிக்கும். இவையின்றி, குமிழ் சுட்ட செங்கல் பயனுக்கு வந்த பின்பு கற்குமிழியின் அடிப்பகுதியைச் சுற்றி செங்கற் சுவர் எழுப்பப்பட்டுள்ளது (படம்-3). இது முன்பு சொன்னது போன்றே நீரின் அழுத்தத்தைக் கூட்டி வேகத்தை உயர்த்தும்.

குளக்கரைகளின் உட்பகுதி, நீர் நிறைவான காலத்தில், அரிமானம் ஏற்படா வண்ணம் இருக்கக் கரைகளின் உட்சரிவுப்பரப்பில் கற்கள் பரப்பப்பட்டுள்ளன. புதுக்கோட்டையின் பெரும்பான்மையான குளங்களில் இந்த அமைப்பு காணப்படுகிறது. காட்டாக, வல்ல நாட்டுக்குளம், கோட்டையூர் குளம், திருவேங்கைவாசல் குளம் எனப்பட்டியல் நீளும். மேலும், இது நீரின் அழுத்தத்தையும் அலைகளின் வேகத்தையும் எதிர்த்துச் சமாளிக்கும் எனக் கருதப்படுகிறது.

புதுக்கோட்டை வட்டாரம் ஒரு வறண்ட நிலப்பரப்பைக் கொண்டுள்ளதாம், வற்றாத ஆறுகளைப் பெற்றிருக்கவில்லையாதலாலும், நேர்த்தியான முறையில் மழைக் கால நீரைச்சேமித்துக் குள முறையில் நீர்பாய்ச்சி மக்கள் ஆண்டாண்டுக் காலமாக வேளாண்மையில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள் எனக் கருத்துக் கொள்ளமுடிகிறது.

இவ்வாறாக, இப்பகுதியில் 'நீர்பாய்ச்சும் முறை' தனித்தன்மை கொண்டுள்ளது.

படம்-1: அணிமத ஏரியில் கற்குமிழி

அ. படுக்கை வசமான இடைக்கல்

1. இணையான கல்தூண்கள்
2. மேற்குமிழி
3. கீழ்க்குமிழி
4. தாங்கற் கற்சுவர்

படம்-2: பெருவாரிகைக் குளத்தின், பிறிதொரு வகையான குமிழி

படம்-3: நெல்வாயில் குளத்து மடை

அ. படுக்கை வசமான இடைக்கல்

1. இணையான கல்தூண்கள்
2. மேல்மடை; மேலமடை
3. கீழ்மடை; கீழ்மடை; தாழ்மடை
4. மூடுகட்டை
5. தாங்கற் செங்கற் சுவர் சுற்றமைப்பு
6. கற்சுவர்

படம்-4: கோட்டையூர் மேலைக்குளத்து மடை

அ. நிற்கும் வசமான இடைக்கல்

1. இணையான கல்தூண்கள்
2. கீழ்மடை; பெரியமடை
- 3:4. சிறுமடை
3. மேலமடை
4. கீழ்மடை
5. தாங்கற் கற்சுவர்
6. கற்சுவர்

படம்-5: வல்லநாட்டு நாட்டுக்குளத்துப் பெரியமடை

அ. படுக்கை வசமான இடைக்கல்; நீர்ப்பேழை

1. தாங்கற் சுவர்
2. மேல்மடை; பெரியமடை
3. கீழ்மடை
4. நீர் போகிய வாய்க்கால்
5. கற்சுவர் வாய்க்கால்
6. மூடு கற்கள்

படங்களில் காட்டப்பட்டுள்ள அம்புக்குறிகள் நீர்போகும் பாதையைக் குறிக்கும்.

புதுக்கோட்டைக் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிட்டுள்ள சில குமிழி மற்றும் மடைகளின் பட்டியல்:

IPS 11 - கற்குமிழி

258 - நெல்வாயில் குளத்து பெரியமடையில்

- 259 - குளத்துப் பெரிய மடையிலும் சிறிய மடையிலும் 305 - கீழுட்கடை மடைப் போக்கில்
 405 - கீழைக் குமிழியில் நீரும் .... மேலைக்குளத்தில் காடிவயக்கல் மடையால் நீர்பாஞ்சு
 608 - சிறுமடைக்கீழ்
 752 - நாட்டுக்குளத்துப் பெரிய மடையால் பாய்கிற

IPS - Inscriptions of pudukkottal state

பண்டைத் தமிழரின் கப்பல் காட்டும்
 தொழில் நுட்பத் திறன்

வே.சா. அருள்ராஜ்

முன்னுரை

தமிழகம் மேற்கத்திய நாடுகளுடனும் கிழக்கத்திய நாடுகளுடனும், கடல் வணிகத்தில் பழங்காலந்தொட்டே சிறப்புற்றிருந்தது என்பது வெள்ளிடமலை. அதற்குக் காரணம் தமிழகத்தின் மூன்று பக்கங்களும் கடலால் சூழப்பட்டிருப்பது மட்டுமன்றித் தமிழர்கள் பலவகையான கலன்களையும் தங்களது தேவைகளுக்கேற்பப் பட்டறிவாலும் நுண்ணறிவாலும், ஆக்குந்திறனும் அவற்றைச் செலுத்தும் திறனும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவர்களாக விளங்கியதுவுமேயாகும். புனல் விளையாட்டிற்கும் மீன்பிடிப்பதற்கும் பயணத்திற்கும் வயிகத்திற்கும் கடல் கொள்கைக்கு பழங்காலத்திலிருந்தே கலன்கள் தொழில் திறம்பெற்ற வல்லுநர்களால் ஆக்கப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்ததற்கான சான்றுகள் தமிழ் இலக்கியத்தில் காணக்கிடக்கின்றன. தொழில்நுட்ப அறிவு அக்காலத் தமிழருக்கு அதிகம் இல்லையென்று கூறுவோல் கூற்றுக்குத் தமிழ் இலக்கியம் மறுப்பு தெரிவிக்கும் விதத்தில் பல்வேறு சான்றுகளை கொண்டு விளங்குகின்றது. பலவகையான கலன்களைச் செய்யும் வினைஞர்கள் தங்களது பட்டறிவால் சிறிய கலனாகிய மிதவை முதல் நாவாய் வங்கம் போன்ற பெரியகலன்கள் வரை ஆக்கியமைத்த உண்மை தமிழ் இலக்கியம் வாயிலாகத் தெரிய வருகிறது.

கலன்களின் வரலாறு

முதன்முதலில் சிறிய மரக்கட்டையிலேறிக்க குளத்திலோ ஆற்றிலோ மீன் பிடித்த மனிதன் அப்பால் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மரக்கட்டைகளை இணைத்து அதற்குக் கட்டுமரம் என்ற பெயர் வழங்கி வசதியாக அமர்ந்து மீன் பிடித்திருக்கிறான். பின்னர் அத்துடன் நின்றுவிடவில்லை. படிப்படியாகத் தோணிகளையும் படகுகளையும் பாய்மரக்கலன்களையும் செய்திருக்கிறான். கலன்கள் எவ்வளவு நீளம், அகலம் இருக்க வேண்டுமென முடிவு செய்து கலன்களைச் சமைத்திருக்கிறான். கலன்களைச் சமைக்க என்ன மரம் நல்ல மரம் எனக் கண்டு அதில் கலன்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. நம் நாட்டுக் கப்பற்கலை வல்லுநர்கள் கப்பற்கலையை நன்கு ஆய்ந்து அக்கலையை வளர்த்திருக்கின்றனர். 'கப்பல் சாத்திரம்' எனும் ஒரு தமிழ்க் கையெழுத்துப் பிரதி நூல் அன்ற நடைமுறையிலிருந்து கப்பல் கட்டும் கலையைக் குறித்த செய்திகளைத் தருவதாகக் காணலாம். இந்நூல் பெயர் தெரியாத ஓர் ஆசிரியரால் கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டில் பிளீஷியர்கள் தரங்கம்படியில் குடியேறிய காலத்தில் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. பலவகைக் கலன்களும் அவ்வக் கலன்களில் அமைப்பிற்கேற்பத் தேவைப்படும் பல்வேறு அளவுள்ள பாய் மரத்தண்டும், பாய்களும், கலன்களை நிறுத்தவதற்குப் பண்பயன்படும் நான்கு வகை நங்கூரங்களும், ஒவ்வொரு வகை நங்கூரத்தின் எடையும் எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்பதற்கு ஒரு எளிய முறையும் இந்நூல் தருகின்றது.

1. 'கப்பல்' சாத்திரம்'என். கே. பணிக்கர் &எம். சீனிவாசன், தமிழாக்கம் அ. திருமாலிந்திர சிங், விஞ்ஞானச் சுடர், ஆகஸ்டு, 1975, பக்கம் 18-31.
2. அகநானூறு 280: 7-11
3. குறுந்தொகை 168: 5: பரிபாடல் 6:35
4. குறுந்தொகை 123: 5,6
5. பரிபாடல் 10:70,71
6. நற்றிணை 16

பண்டைத் தமிழரின் தொழில்நுட்பம்

சு.லதா
 ர.விஜயலட்சுமி

ஒரு நாட்டு மக்களின் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி அந்நாட்டினுடைய அறிவியல் வளர்ச்சியின் அளவுகோலாகிறது. மனிதன் தொடக்ககால முதல் தன் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதில் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி படிப்படியாக வளர்ந்து தொழில் நுட்பங்கள் பல வளரத் துணையாயின. பண்டைத் தமிழர்களின் தொழில்நுட்பத்தை அறிந்துகொள்ள இன்று நமக்குக் கிடைத்த சான்றுகளில் பெரும்பான்மையினவை இலக்கியச் சான்றுகளே. இவ்விலக்கியங்களுள் மிகப் பழையனவாகக் கொள்ளப்பட்டு நம் கைப்பட்டன சங்கப் பாடல்களே. இக் கட்டுரையும் சங்கப் பாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே எழுதப்பட்டுள்ளது.

சங்கப் பாடல்கள் முழுமையும் ஒரே நோக்கில் பார்க்கும்போது இவை தமிழ் மக்கள் ஓரளவு பண்பாட்டு நிலையில் வளர்ந்த நிலையில் எழுதப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றன. இவை கூறும் செய்திகள் மனிதன் தன் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்து, அவற்றின் மேல் தன் கலையுணர்வையும் வளர்த்து நின்ற நிலையைச் சுட்டுகின்றன.

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் மேற்கொண்ட தொழில்களாகப் பயிர்த்தொழில், நெசவுத்தொழில், மட்கலத்தொழில், கட்டடத் தொழில், தச்சுத்தொழில், உலோகத்தொழில், அணிகலன் செய்யும் தொழில், கைவினைத் தொழில், ஓவியம் தீட்டுதல், சிற்பத் தொழில், இசைக் கருவிகள் செய்தொழில் போன்றவை விளங்குகின்றன.

இத்தொழில் அனைத்திலுமே அக்காலத்தமிழ் மக்களின் தொழில் நுட்பத்திறனைக் காண முடிகின்றது. மேற்கூறிய தொழில்க

ளுள் பயிர்த்தொழில், நெசவுத்தொழில், மட்கலத்தொழில், கட்டடத்தொழில் ஆகிய நான்கும் மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, உறையுள் ஆகியவற்றை நிறைவு செய்யும் நோக்குடன் எழுந்தவை. தேவையே மனிதனின் புதுக்கண்டுபிடிப்புகளுக்கு அடிப்படை Necessity is the mother of invention என்ற ஆங்கிலப் பழமொழிக்கேற்ப மனிதனின் தேவைகள் தொழில் நுட்பத்திற்கு வழியாகின்றன. தேவைகள் ஓரளவு நிறைவு பெற்ற நிலையில் மனிதனுக்கு இயல்பாகவே உள்ள கலையுணர்வு தலைதூக்குகின்றது. முதலில் அடிப்படைத் தேவையை நிறைவு செய்ய மனிதன் கண்டுபிடித்த சாதனங்கள். எளிமையான செயற்பாடு கருதியும், விரைவுப் பயன்பாடு கருதியும் தொழில் நுட்பத்துடன் சேர்ந்து மெருகு பெறுகின்றன. இவற்றுடன் கூடவே கலையுணர்வும் கலக்கிறது.

பயிர்த்தொழில்

மனிதனின் அடிப்படைத் தேவையான பயிர்களைப் பயிரிடுவதில் தனக்குத் துணையாக அவன் சில கருவிகளை உருவாக்கினான். பண்டைத் தமிழ் மக்களுள் நீர் வளமும் நில வளமும் மிக்க மருத நில மக்களின் முதன்மைத் தொழிலாகப் பயிர்த்தொழில் விளங்கியது. இவர்கள் வேளாண்மை செய்வதற்குக் கையாண்ட முறைகள் பற்றிச் சங்கப் பாடல்கள் பல இடங்களில் கூறுகின்றன. மக்கள் ஏர் எனும் கலப்பையால் நிலத்தை உழுதனர். உழுவதிலும் சில நுட்பங்களை மேற்கொண்டனர். ஏரிலுள்ள கொழு, நிலத்தில் ஆழப்பதிந்து நிலத்து மண்ணை மேல் கீழாக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இதனைப் பின்வரும் பெரும் பாணாற்றுப்படை பாடல் அடிகள் விளக்குகின்றன.

.... செஞ்சா லுழுவர்

நடை நவில் பெரும்பகடு புதவிற் பூட்டிப்

பிடிவாய் யன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்

உடுப்புமுக முழுக்கொழு மூழ்க ஓன்றித்

பெரும்:197-200

இங்குப் பிடிவாயன்ன மடிவாய் நாஞ்சில் என்ற அடி வாயிலாக கொழு இருபுறமும் மடிந்திருந்தமை மண்ணை எளிதில் மென்மையாக்கி ஆழ உழத் துணையாக இருந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது.

அடுத்து நிலத்தினை நன்கு உழுத பின்னர் நிலத்தில் மேற்கொணரப்பட்ட மண்கட்டிகளை உடைத்துப் பதப்படுத்திச் சமன் செய்யவதற்குத் தளம்பு என்னும் கருவியைப் பயன்படுத்தினர். இந்த நுட்பத்தை

"மலங்கு மிளிர் செறுவின் தளம்பு தடிந்திட்ட"

புறம் 61:3 என்ற புறநானூற்று அடி எடுத்தியம்புகிறது.

பண்படுத்திய மண்ணில் விதைத்த தானியத்திற்குப் பாசனம் செய்வதற்காகப் பல வழிகளைத் தமிழ் மக்கள் மேற்கொண்டனர். ஏரிகள், வாய்க்கால்கள், குளங்கள், கிணறுகள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்திப் பாசனம் செய்தனர். அவர்கள் ஏரிகள் அமைத்த முறையினை நோக்கும்போது அவர்களுடைய தொழில் நுட்பம் வெளிப்படுகிறது. பள்ளமான பகுதிகளேயன்றி அறைகளையும், பொறைகளையும் இடையிடையே கரையாக அமையுமாறு பிறை வடிவில் ஏரிகட்டுக்கரை அமைத்தனர். இதனைப் பின்வரும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

"அறையும் பொறையு மணந்த தலைய

எண்ணாட் டிங்களளைய கொடுங்கரைத்"

புறம் 118:1-2

கிணறு தோண்டுவதற்காக இரும்பினால் செய்த கோடரியைப் பயன்படுத்தித் தோண்டினர். இதனைப் பதிற்றுப்பத்து பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியலாம்.

ஊழியுய்த்த வுரவே ரும்பல்

பொன்செய் கணிச்சித் திண்பிணியுடைத்துச்

சிரறுசில ஓறிய நீர்வாய்ப் பத்தற்

பதிற்று 22:11-13

நீரினை மூன்று வகைகளில் வயல்களுக்குப் பாய்ச்சினர். 1. குளங்களில் இருந்து பட்டையினால் நீர் இறைப்பர். (மதுரைக் களஞ்சி 59-90). மாடுகளைக் கொண்டு ஆம்பிமூலம் நீர் இறைப்பது இரண்டாம் வகையாகும். வாளியினை ஏற்றத்தில் பொருத்தி நீர் இறைப்பது மூன்றாம் வகையாகும்.

பயிர் விளைந்த நிலையில் அவற்றிடை எழுந்த களைகளைக் களைவதற்குத் தொடுப்பு என்ற கருவியைப் பயன்படுத்தினர். இதனைக் கீழ்வரும் பாடல் அடிகள் விளக்குகின்றன.

"தொடுப்பெறிந் துழுத துளர்படு துடவை

யரிபுகு பொழுதின்". பெரும்பாண் 201-202

வேளாண் விளைபொருள்களில் ஒன்றான கரும்பில் இருந்து சாற்றினைப் பிரித்தெடுப்பதற்கு எந்திரத்தைப் பயன்படுத்தியதைச் சங்கப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இதனை,

எந்திரஞ் சிலைக்குந் துஞ்சாக் கம்பலை

விசய மடுஉம் புகைகுழாலை தொறும்

கரும்பின் தீஞ்சாறு.....

பெரும்பாண் 260-262

என்ற பாடல் அடிகளின் மூலம் அறியலாம்.

நெசவுத் தொழில்

பண்டைத் தமிழர்கள் தழை (ஐங்குறுநூறு 191-193), மரநார், பருத்தி, பட்டு ஆகியன கொண்டு நெய்யப்பட்ட ஆடைகளைப்

பயன்படுத்தினர். இவற்றுள் பருத்தியும் பட்டும் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. பருத்தியிலிருந்து பஞ்சு எடுத்தல் முதல் ஆடை நெய்து முடியும் வரை பலவகையான கருவிகள் பயன்பட்டமைக்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளன.

பருத்திக் கொட்டையிலிருந்து பஞ்சைப் பிரித்தெடுக்க வில் என்னும் ஒரு வகைக் கருவியைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை அகநானூறு, (6,2) நற்றிணை (647,4) ஆகிய நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. பஞ்சைத் தூய்மை செய்தபின் நூல் நூற்பர்; நூல் நூற்றலைப் பெண்டிர் நுண்மையாகச் செய்தனர் சிறப்பாகக் கைம்பெண்டிர் இவ்வேலையைப் பெரிதும் மேற்கொண்டிருந்தனர்.

நூற்ற இந்நூலை எடுத்து பின்னர் பெரிய இராட்டினத்தில் தகுந்த முறையில் நூற்பர். அதனை எடுத்து நீளமாக விரிப்பர். பசையிட்டுத் தோய்த்து நூலுக்கு மெருகு ஏற்றுவர். நெசவுக்கு ஏற்றபடி பாவாற்றுவர். பாவாற்றிய பின்னர் ஊடு நூல் துணையுடன் நெசவு செய்வர். (அகம் 293,4,5) இவ்வாறு நெய்யும்போது நூல்மிக நெருக்கமாக இழைக்கப்படுவதை

"இழை மருங்கறியா நுழைநூற் கலிங்கம்" - மலை 52.
என்ற மலைபடுகடாம் அடி உணர்த்தி நிற்கிறது.

இழை நெருக்கம் போலவே துணியில் பல கைவினைத் திறன்களையும் காண முடிகிறது.

ஆவியன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம் என்ற பெரும்பாணாற்று அடி (469) ஆடை ஆவி போல் மென்மையாக இருந்தமையைச் சுட்டுகின்றது. நூலின் தரம் போன்றே ஆடையின் தரமும் சிறப்புடன் அமைந்திருந்ததற்குச் சங்கப்பாடல்கள் பல சான்றாகின்றன.

நெய்யப்பட்ட இழைகளின் வரிசை தெரியாதவாறு பூ வேலைப்பாட்டுடன் (நற்றிணை 90,4) இழைகள் போனவிடம் தெரியாதவாறு நுண்ணிய நூலால் செய்யப்பட்ட ஆடைகளைப் புலவர்கள் மென்மையை எடுத்துக் கூறுமுகமாகப் பாம்பின் தோலிற்கு உவமிப்பர்.

மட்கலத் தொழில்

பாத்திரங்கள் செய்வதற்குத் திகிரி பயன்பட்டது. 'தசும்பு' (நற்.84,6) என்னும் ஒரு வகைப் பாத்திரம் தயிர் வைக்கவும்; 'குழிசி' (பெரும்பாண் 99) சோறு சமைக்கவும், தயிர் வைக்கவும் அகல் (பெரும்பாண். 377) அப்பம் சுடவும் பயன்பட்டன. நீர் அருந்துவதற்கு எனக் குவிந்த வாயை உடைய தொகுவாய் 'கன்னல்' (நெடுநல்.65) இருந்தது. இவ்வமைப்பினை உடைய பாளை இன்றும் பழக்கத்தில் உள்ளது. ஊறுகாய் வைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட மீடா 'காடி' (பெரும்பாண். 57) எனவும், வாய் அகன்ற தாம்பாளம் 'மலர்வாய்ப்பிழா' (பெரும்பாண் 276) எனவும் குறிக்கப்பட்டன.

"பகுவாய் தடவிற் செந்நெருப்பயர்" - நெடு 66

அத்துடன் இறந்த உடலை மக்கள் தாழிகளில் வைத்துப் புதைத்தமைக்கும் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. இறந்த பிறகு அவர்களின் உடலமைப்புக்கு ஏற்றவாறு அகலமான தாழிகள் செய்யப்பட்டதற்குச் சங்க இலக்கியம் சான்று பகிக்கிறது. அகலமான பெரிய தாழிகள் திகிரி கொண்டு வளையப்பட்டன. புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று தலைவன் இறந்துபட தலைவி தானும் உடனிறத்தற்கு ஏற்ப ஈமத்தாழியை அகலமாக வளைந்து தரவேண்டும் என்று கேட்பதாக அமைந்துள்ளது. தாழியை நெருப்பில் சுட்டதால் செந்தாழி (புறம் 238.1) என்றனர்.

கட்டடத் தொழில்

பண்டைய மனிதன் உண்ண உணவும், உடுக்க உடையும் தேடிக் கொண்டது போலவே தான் வாழ்வதற்கென நல்லதோர் இருப்பிடத்தையும் தேடிக் கொண்டான். முதலில் அவன் புல்லாலும் தழையாலும் கூரை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தான். பின்னர் அவன் கல்லினால் வீடு அமைத்து வாழத்தொழிந்து கொண்டான். சங்க கால மக்களில் எளியவர் இல்லங்களின் கூரை கூவை இலையாலும் (புறம் 19) புல்லாலும், ஈந்தின் இலையாலும், (பெரும்பாண் 88) புதிய வைக்கோலாலும் (பெரும்பாண் 225) பசிய தழையாலும் (புறம் 212.2) ஊகம்புல்லாலும் வேயப்பட்டிருந்தது.

செல்வர்களின் இல்லங்கள் சுட்ட செங்கற்களால் கட்டப்பட்டிருந்தன என்பதை 'சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டம்' என்ற அடியால் அறிய முடிகிறது.

செங்கற்களையும் மரவிட்டங்களையும் கொண்டு கட்டப்பட்ட சுவர்மீது சுண்ணாம்புப் பூசவர் (நெடுநல். 110) மண்ணை அரைத்துச் சில குடியிருப்புகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. (புறம் 341.5) கிளிஞ்சலை நெருப்பில் சுடுவதன் மூலம் சுண்ணாம்பைப் பெற்றனர். (மதுரைக்காஞ்சி, 401) இச்சுண்ணாம்பைக் கொண்டு கட்டடங்களைக் கட்டினர்.

இல்லங்களின் வீட்டு அமைப்பையும் சங்கப் பாடல்களில் காணலாம். செல்வந்தரின் வீட்டு அமைப்பினை

"குறுந்தொடை நெடும்புக்கால்
கொடுத்திண்ணைப் பஃறகைப்பின்
புழைவாயின் போகிடை கழி
மழைதோய முயர் மாடத்து"
- பட. 142-145 என்று பட்டினப்பாலை விளக்குகிறது.

அரண்மனையில் மேல் மாடத்திலிருந்து மழைநீர் கீழிறங்கி வருவதற்கெனக் குழாய் போன்ற அமைப்பு இருந்தது. இவ்வமைப்பு மகர வாயினைப் போன்று இருந்ததாக நெடுநல் வாடை (96) கூறுகிறது.

நாட்டின் பாதுகாப்பிற்காக அமைக்கப்பட்ட அரண்கள், எளிதில் பகைவர்களால் கைப்பற்ற முடியாதபடி மிகுந்த வலிமையுடன் இருந்தன. அரண்களின் உள் அமைப்பினை நோக்கும்போது அவர்களின் கட்டடம் கட்டும் திறன் எளிதில் விளங்கும். மதிலின் உட்புறத்தில் ஞாயில் என்ற உறுப்பு உண்டு. இவ்விடத்தில் மறைந்து நின்றுகொண்டு பகைவர்கள்மீது அம்பு எய்துவர். (புறம் 355-1)

அரணைச்சுற்றி அகழிகள் அமைக்கப்பட்டன. இதனை முதலைகள் உலாவும் வகையில் அமைத்து இருந்தனர். கல்லை உடைத்து நீர்வரும் வாயை உண்டாக்கிக் கிடங்குகள் அமைத்திருந்தனர்.

அடுத்ததாக, அரண்மனைக் கதவுகள் நெய்ப்பூசப்பட்டு (மதுரைக் காஞ்சி 354) வலிமை மிகுந்தனவாகவும், கலைத்திறன் உடையனவாகவும் இருந்தன.

இவ்வாறு நாட்டின் பாதுகாப்பிற்காக அமைக்கப்பட்ட அரண்மனைகள் தொழில் நுட்பத்தின் தன்மையைப் பறைசாற்றுவனவாக உள்ளன.

தச்சுத்தொழில்

அரண்மனைக் கதவுகள் மிக்க வலிமையுடன் இருந்ததோடு தச்சர்களின் கைவண்ணம் புலப்படுமாறும் காணப்படுகின்றன.

ஆரம்பத்தில் கதவுகளை மட்டும் அமைத்துக் கொண்டிருந்த தச்சர்கள் தேர், சிறுவர்களுக்கான பொம்மைகள், சகடம், கட்டில் போன்றவற்றையும் செய்தனர்.

கதவுகள் வேண்டும்போது திறக்கவும், வேண்டாதபோது மூடிக் கொள்ளவும் ஏற்றவிதத்தில் பட்டங்களும், அணிகளும் இணைத்து முடுக்கப்பட்டுச் செய்யப்பட்டிருந்தன. (நெடுநல் 62, 63) இவை ஒட்டுக் கதவு என்றும், ஒற்றைக் கதவு என்றும் இரு நிலைகளில் அமைக்கப்பட்டன.

தேர், சகடம் முதலியன அமைக்கும் தச்சர்களின் திறமைக்குச் சான்றாக, பெரும்பாணாற்றுப் படையின் கீழ்வரும் குறிப்புகள் விளங்குகின்றன. ஒரு வண்டியின் அமைப்பு அழகுற இங்கு எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. மத்தளத்தை ஒத்த குறட்டின் மேல் சிக்கென்ற தன்மையுடைய ஆர்கள் பொருத்தப்பட்டுள்ளன இந்த ஆர்களை வட்டமாகச் சேர்க்கும் வகையில் வளைந்த மரங்கள் அமைந்துள்ளன. வண்டியின் அச்சு மரத்தின் மேலே இரண்டு பக்கத்தும் நீண்ட பருமரங்கள் ஏணி போலத் தொடுக்கப்பட்டுப் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றின்மேல் தொத்துளிப்பாயால் கூடு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. (பெரும்பாண் 46-50).

கூரிய உளியால் தைக்கப்பட்டு, ஆரங்களைக் கொண்டனவாக உருளைகள் அமைக்கப்பட்டு அரக்கு நிறம் பூசப்பட்ட பெரிய தேர்கள் அகன்ற தெருக்களில் செல்வதற்கு ஏற்றவாறு செய்யப்பட்டன. இவை அரசர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டதால் சீரிய தொழில் நுட்பத்துடன் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன.

உலோகத் தொழில்

கி.மு. 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பழந்தமிழர் இரும்பின் பயன்பாட்டை அறிந்திருந்தனர். இரும்பை உருக்கி அதிலிருந்து பல பொருள்களை உருவாக்கியமை அவர்களின் சிறந்த தொழில் நுட்பத்திற்குச் சான்றாகும். இரும்பினை மெல்லிய தகடாக வடிப்பதில் இவர்கள் கைதேர்ந்தவர்களாய் இருந்தனர்.(பெரும்பாண்,222).

உலைக்களத்தில் இரும்பை அடித்து நீட்ட பட்டடைக் கல்லைப் பயன்படுத்தினர் குறுந்தொகை (12.2)

இரும்பினைச் சூடாக்கும்போது வெற்றிடங்கள் ஏற்படும். அவ்விரும்பைச் சம்மட்டியால் அடிக்கும்பொழுது இரும்பிலுள்ள மூலக்கூறுகள் நிரம்பி விடுகின்றன. இரும்பைச் சூடேற்றுவதன் மூலம் விரிவடையச் செய்து பின்னர் அதில் நீர் தெளித்துக் குளிர்வைத்து அம்பு, வில், வாள், எஃகு, பகழி, கிடுகு, வேல், வச்சிரம் போன்ற கருவிகளைச் செய்தனர். இரும்புச் சாமான்கள் துருப்பிடிக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக நெய் பூசிப் பாதுகாத்து வந்தனர் (புறம் 95,2).

தோல் தொழில்

ஆதி காலத்தில் மனிதன் தோலை, ஆடையாக உடுத்திக் கொள்ள மட்டும் பயன்படுத்திக் கொண்டான். அதன் பின்னர் அவன் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான சில பொருள்களைச் செய்து கொள்ளவும் தெரிந்து கொண்டான். இன்று எந்திரங்கள் செய்யும் செயலைப் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் கையால் செய்துள்ளார்கள்.

தோலின் உட்புறத் தசைகளைக் களைந்து ஏனைய அடுக்குகளையும் போக்கி, எஞ்சிய பகுதியைப் பல்வேறு பொருள்களை உருவாக்கப் பயன்படுத்தியதைப் பதிற்றுப்பத்து (10-11) விளக்குகின்றது.

தோல் பதனிட்ட முறையினைப் பரிபாடல் தெளிவாகக் கூறுகின்றது.

"துப்பமை துவர்நீர் துறைமறை யமுத்திய
வெரிந்த தோலொடு முழுமயிர் மிடைந்த" பரி 21:4-5

இப்பாடல் வாயிலாகத் தோலினைத் துவரிட்ட நீர்த்துறையில் முழுதும் மறைய அழுத்திப் பின்னர் அதனைப் பதனிட்டனர் என்பது புலனாகின்றது.

பொதுவாக விலங்குகளிலிருந்து உரிக்கப்பட்ட தோலில் பசையிருக்கும். ஆயினும் தோல் பதனிடுதல், சுண்ணாம்பிடுதல் போன்ற செயல்களினால் இயற்கையாகவே உள்ள கொழுப்பு நீங்கி விடுகிறது. பின்னர் தோலை மிருதுவாக்கும் வண்ணம் நெய் சேர்க்கப்படுகிறது. இதனை,

பசைபடு பச்சை நெய்தோய்த் தன்ன

சேயுயர் சினைய மாச்சிறை

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. அக்காலத்திலேயே தோல்கள் பல வண்ணங்களில் தயாரிக்கப்பட்டன என்பதை,

"நீலுண் பச்சை நிறமறைத்து அடைச்சிய

தோலெறி பாண்டிலின்..."

என்ற அகநானூற்று (217:7-8) அடிகள் விளக்குகின்றன.

புலித்தோலால் வாளிடும் உறைகள் செய்யப்பட்டன என்பதை 'திண்மிணி யெல்கம் புலியுறை கழிப்ப' என்ற பதிற்றுப்பத்து அ

டி எடுத்துரைக்கின்றது. போரிடும்போது உடலில் காயம்படாமல் இருக்கக் கவசமும் தோலால் செய்து கொண்டனர். (புறம் 13, 2) தோலினால் பைகளும், நீர் வைக்கக் குடுவைகளும் செய்து அன்றாடத் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தினர். (கலித்தொகை 106,1,2) கொல்லன் பட்டறையில் பயன்படுத்திய ஊதுலைக் கருவியும், 36 (பெரும்பாண். 206-7) செருப்பணியும் 37 (பெரும் பாண். 69) தோலால் செய்யப்பட்டிருந்தன. இவ்வாறு பல நிலைகளில் தோலைப் பயன்படுத்தியதை நோக்கின் அவர்களையே தொழில் நுட்பத்திறன் வெளிப்படுகின்றது.

அணிகள் தொழில் நுட்பம்

மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகள் நிறைவேறிய நிலையில் அவன் தன்னை அழகுபடுத்திக் கொள்ளவும் தொடங்கினான். அணிகலன்களைப் பொறுத்தவரை பெண்களே பெரிதும் விரும்பி அணிந்தனர். ஆடவர்களும் அணிகலன்களைப் பொதுவாகவும், போரின்போதும் அணிந்திருந்தனர். தலை முதல் கால் வரை தொழில்நுட்பம் வாய்ந்த பல்வேறு அணிகலன்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. தங்கம், வைரம், முத்து, மரகதம், வெள்ளி, மணி, புலிப்பல் ஆகியவை அவ்வணிகலன்கள் செய்வதற்குரிய பொருள்களாக இருந்திருக்கின்றன.

பொன்னைக்கொண்டு அணிகலன்கள் செய்வதற்குப் பல கருவிகளைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். பொன்னை உரைத்துப் பார்க்கக் கட்டளைக்கல் 38 (பெரும்பாண்.220) என்ற உரைக்கல்லைத் துணைக்கொண்டனர். பற்ற வைத்தல் முறைகளையும் அக்கால மக்கள் அறிந்திருந்தனர். அதே போன்று ஓர் அணிகலன் உடைந்து போனால் அதைச் சீர் செய்யவும் அறிந்திருந்தனர். கடற்கரை மண்கட்டி அந்த மண்ணின் மேல் வைத்துச் சூடாக்கிப் பற்ற வைப்பர். (நற்றிணை 363) பொன்னால் அணிகலன் செய்யும் பொழுது அரக்கால் செய்த கருவியில் அமைத்து அதை உலையில் இட்டு ஊதுவர். (குறுந்தொகை - 155:3-4) இந்த உலையை மண் குடத்தின் உடைந்த மேற்பாகத்தையே கொண்டு செய்வர். சாதாரண மட்குடத்தை இரண்டாக நடுவில் உடைத்து வாய்ப்பக்கத்தைக் கீழே வைத்து அடிப்பகுதியில் உள்ள உட்புறத்தை அகன்ற ஓட்டுச்சில்லால் மூடி அதன்மீது நெல் உமியைப் பரப்பி அதன்மேலே மரக்கரிசைகளைப் பரப்பி நெருப்பு மூட்டுவர். நெருப்பின் மத்தியில் மரக்கரி உள்ள பகுதியில் சிறுபள்ளம் செய்து அதன் மேல் தங்கத்தை வைத்து உருக்குவர். பின்னர் அதை எடுத்து நீரில் போட்டுக் குளிர்ந்ததும் சுத்தியால் அடிப்பர். பெரிய அளவில் பொன் இருந்தால் துருத்தியைப் பயன்படுத்தினர். (சங்கநூல்களில் மணிகள்) இவ்வாறு செய்யப்பட்ட அணிகள் தலையணி, கழுத்தணி, கையணி, விரலணி, இடையணி, காலணி எனப் பலவகைப்பட்டன.

பலவகை அணிகளுள் தொய்யகம், (கலி - 28-6) தெய்வவத்தி (திருமுருகு:23), சரிதகம், (நற்: 86 5-7) முஞ்சம், (பரி: 16-8) பிறை (கலி 81-3) போன்றவை தலையணிகளாகச் சங்கப் பாடல்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. சரிதகம் என்பது வெளிவட்டம் பெரியதாகவும் அதற்குள் அடங்கிய வட்டங்கள் சிறிது சிறிதாகவும் வந்து ஒரு செம்மணிக் கல்லில் முடிவது போன்ற அமைப்பை உடையது. முஞ்சம், பிறை போன்றவை சிறுவர்கள் அணியும் தலையணிகளாகும். கழுத்தணிகளாக அணியப்பட்ட முத்து மாலைகளும், பொன்னரி மாலைகளும் நுட்பமான வேலைத் திறனைக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன.

கை அணிகளாக நீலக்கடைச்செறி, கடகம், தொடி போன்றவை அணியப்பட்டன. நீலக்கடைச் செறி என்பது மகளிர் கையில் அழகும், செறிவும் விளங்க அணியப்படுவதாகும். இதன் தொழில் நுட்பம் வியக்கத்தக்கது. கைபோன்று மலர்ந்திருக்கும் காந்தள் மலரின் மேல் வண்டொன்று அமர்ந்திருப்பது போன்ற அமைப்பினையுடையது. (கலி 43-9). வெள்ளியினாலும் முத்துக்களாலும் வேலைப்பாடமைந்த வளைகளையும் மக்கள் அணிந்திருந்தனர். அத்துடன் நுட்பமான வேலைப்பாடுகள் தொடிகளிலும் வளைகளிலும் காணப்பட்டன. நண்டின் கண் போன்ற அருப்புத் தொழிலையும், கோற்றொழிலையும் கொண்ட தொடிகள் குழந்தைகளால் அணியப்பட்டன. (கலி: 85; 6-7) அத்துடன் தீயசக்திகளிலிருந்து குழந்தைகளைக் காப்பாற்றும் நோக்குடன் ஐம் படைத்தாலி என்ற அணியும் அணியப்பட்டமைக்குப் பல சங்கப்பாடல்கள் சான்றாகின்றன.

மீன் வாய் திறப்பது போன்ற வடிவினை உடைய பசுவாய் மோதிரம், முடக்கு (நெடு: 143-144) என்னும் அழகிய வேலைப்பாடமைந்த மோதிரம், கல் பதித்த மோதிரம் போன்றவை மக்களால் அணியப்பட்டன. மோசை (நற்: 188: 3-4) என்னும் அணியின் தொழில்நுட்பம் தற்காலத்தொழில் நுட்பத்தை ஒத்து விளங்குகின்றது. இது கைவளையும் விரல்களில் போடப்பட்ட மோதிரங்களும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்ட வகையில் செய்யப்பட்டிருக்கும்.

சங்ககாலப் பெண்கள் இடையில் அணிந்த அணிகலன்களும் நுண்ணிய வேலைப்பாடமைந்தனவாய் இருந்தன. மேகலை, காஞ்சி போன்ற அணிகலன்கள் பல முத்து வடங்கள் தொங்கவிடப்பட்டுச் செய்யப்பட்டிருந்தன. பதினாறு வடங்கொண்ட மேகலை கலாபம் என்றும், பதினெட்டு வடங்கொண்ட இடையணி பருமம் என்றும், முப்பத்திரண்டு வடங்கொண்டது விரிசிகை என்றும் குறிக்கப்பட்டன. (திருமுருகு: 16) இவ்வாறு வடங்களின் எண்ணிக்கையால் மேகலைகள் பெயர் பெறுவது தவிர செய்யப்பட்ட பொருளாலும் பெயர் பெற்றன. மணிகள் கோத்து மேகலையுடன் சேர்ந்து அணியப்பட்ட மேகலை பாண்டில் என்று மெல்லிய நூல் போன்ற வடத்தால் செய்யப்பட்ட இடையணி பெற்றோரை என்றும் குறிக்கப்பட்டன.

கையணி, தலையணி, இடுப்பணி போன்றே தொழில் நுட்பம் வாய்ந்த காலணிகளும் மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டன. பெண்கள் அணிந்த சிலம்பு, கிண்கிணி என்ற இருவகைக் காலணிகளும், வெள்ளி, பொன், ஆகிய உலோகங்களால் வேறுபட்ட தேற்றங்களில் செய்யப்பட்டன. சிலம்புகளின் உள்ளே பரற்கற்கள் இடப்பட்டன. கிண்கிணிகள் அங்காந்த தேரை வடிவிலும், தவளைவாய் வடிவிலும் செய்யப்பட்டன. (கலி:86-9) ஆடவர் காலணியான கழல் வீரத்தின் சின்னமாகப் பொன்னால் செய்யப்பட்டு மணிகள் வேய்ந்திருந்தன.

கைவினைத் தொழில் நுட்பம்

அணிகலன்களில் தமிழரின் தொழில் நுட்பம் சிறந்து விளங்கியது போலவே கைவினைப் பொருள்களிலும் சிறந்து விளங்கியது. மரத்தால் சிறுவர்கள் விளையாடி மகிழ்வதற்காக நடை வண்டிகளும், (கலி: 81-8) சிறு தேர்களும் செய்து தரப்பட்டன. நெட்டியினைக் கொண்டு மலர் மாலைகளையும், பொம்மைகளையும் செய்தனர்.

கயிற்றினைத் திரித்துப் பயன்படுத்திய சங்ககால மக்கள் தம் தேவைக்கேற்ப மெல்லிய கயிறுகளும், தின்மையான கயிறுகளும் திரித்துப் பயன்படுத்தினர். நாய்க் கன்று, யானை முதலியவற்றைக் கட்ட, கயிற்றினைப் பெரிதும் பயன்படுத்தினர். இது தவிர ஆடல்வல்லார் கயிற்றின் மேல்நின்று கூத்தாடி, மக்களை மகிழ்வித்த செய்திகளையும் காண்கிறோம். பின்வரும் பாடல் ஆரியன் ஒருவன் கயிற்றின்மேல் கூத்தாடியதை விளக்கும்.

*யார்கொல் அளியர் தாமே ஆரியர்
கயிற்றொடு பரையிற் கால் பொரக் கலங்கி"
குறுந்.7:3-4

ஓவியம் தீட்டுதல் மனிதனின் கலையுணர்வு அவனது ஓவியங்களை வரையும் தொழில் நுட்பத்தில் வெளியாயிற்று. துணி, கதவு, சுவர் முதலிய வற்றில் தன் ஓவியத்திறனைக் காட்டினர். ஓவியங்களைத் தீட்ட சில தொழில் நுட்பங்களைக் கையாண்டனர். சுவரில் சுதையூசி அது ஈரமாய் இருக்கும்போதே பல்வகை ஓவியங்களைத் தீட்டியதால் அவை சுதை ஓவியங்கள் எனப்பட்டன. (அகம்: 369:7-8)

சிற்பத் தொழில்

ஓவியக் கலை போலவே சிற்பக்கலையும் சங்க காலத்தில் சிறப்புற்றிருந்தது. உலோகத்திலும், கல்லிலும், மரத்திலும் சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டன. நெடுநல்வாடை, வாயிலில் செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்கள் மிகுந்த தொழில் நுட்பம் வாய்ந்தனவாக இருந்தன என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது. சிற்ப விற்பன்னர் சிற்பங்களைச் செதுக்கும்போது முதலில் (நெடு:80-87) கதவுகளுக்குச் செவ்வரக்கினைப் பூசுவர் அதன் பின்னர் அதன்மேல் சிற்பங்களைச் செதுக்குவர். இவை தவிர மன்னர்களாலும், உயர்குடி மக்களாலும் பயன்படுத்தப்பட்ட கட்டிடங்களும் சிறந்த தொழில்நுட்பம் வாய்ந்த சிற்ப வேலைப்பாடமைந்தவையாக விளங்கின.

இசைக்கருவிகள்

தொழில்நுட்பம் வாய்ந்த இசைக்கருவிகள் பல பண்டைய தமிழ் மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவற்றின் உருவாக்கங்கள் அவற்றில் பிறக்கும் இசையின் வகை கொண்டு செய்யப்பட்டன. நரம்புக்கருவிகளான யாழ்கள் உருவமைப்புக்கொண்டு சீறியாழ், பேரியாழ், வில்யாழ் எனப்பட்டன. பத்துப்பாட்டில் இடம்பெறும் பொருநராற்றுப்படையில் யாழின் அமைப்புப் பற்றிக் கூறப்படும் கீழ் வரும் விரிவான விளக்கம் பண்டைத் தமிழரின் தொழில் நுட்பத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

யாழின் தலைப்பாகம் நடுவில் பிளவு பெற்று மானின் பிளந்த குளம்பு போலிருக்கும். விளக்கொளி போல் சிவந்த தோலால் இப்பகுதி இறுக்கமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும், நுனிப்பகுதியில் வளைக்குள்ளிருந்து பார்க்கும் நண்டின் கண் போன்ற ஆணிகள் இருக்கும். இதன் பிறை வடிவில் துளை அமைந்திருக்கும் யாழின் தண்டு கரியதாக நீண்டு அதில் சுற்றி இசை நரம்புகள் கட்டப்பட்டிருக்கும். (பொரு:4-20)

சிறுபாணாற்றுப்படையும் பத்தல், தோற்போர்வை அணி வருவாய், மருப்பு, திவவு, நரம்பு ஆகிய உறுப்புகளைக் கொண்டு யாழ் அமைந்ததாகக் கூறுகிறது. (சிறு பாண்: 221-229) இதே போன்று பெரும்பாணாற்றுப்படையும், (பெரும்பாண். 4-16) மலை படுகடாமும் (மலைபடு:21-37) யாழின் அமைப்புப் பற்றிப் பேசுகின்றன.

பறை பெரும்பறை, சிறுபறை, சிறுபறை, முழவு ஆகிய மூன்று வகைகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. முழவு வாரினால் வரிந்து கட்டப்பட்டிருக்கும். (மலைபடு 2-3) ஓசை அமைதிக்காக முழவின் பக்கங்களில் மண் எனும் பசை பறைகளில் பூசப்படும் (பொரு:109) இதுபோன்றே பிளந்த வாயையுடைய பறையை எல்லரி என்றனர். முழுமதி போன்ற வட்ட வடிவிலையும், ஆமை போன்ற முகத்தினையும் கொண்ட கருவியைத் தடாரி என்றனர். இவை தவிர மூங்கிலால் ஆன குழல்களையும் இசைக்கருவிகளாக இசைத்தனர். எண்ணிக்கையில் ஒரே சீரான இடைவெளியில் நெருங்கிய துளைகளைக் கொண்டிருக்கும் குழல்கள் பல்வேறு காலங்களிலும் இசைக்கப்பட்டன. மிருகங்களின் கொம்பில் துளை செய்து ஊதும் இசைக்கருவி உயிர் எனப்பட்டது. இதுவே இக்காலத்தில் ஊது கொம்பு எனப்படுகிறது.

இது வரை கூறிய பண்டைத் தமிழ் மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் பயன்படுத்தப்பட்ட பல்வேறு கருவிகளும் அணிகளும் அவற்றின் ஆக்கமும் அவர்களின் தொழில் நுட்பத்திறனுக்குச் சான்றாகின்றன.

துணை நூல்கள்

1. அகநானூறு, சென்னை, கழக வெளியீடு, 1970.
2. ஐங்குறுநூறு, பதிப்பாசிரியர் சாமிநாதையர் உ.வே., ஆறாம் பதிப்பு, சென்னை, உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், 1980.
3. கலித்தொகை, பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், நிறுப்படப் பதிப்பு, தஞ்சாவூர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், 1984.
4. குறுந்தொகை, பதிப்பாசிரியர். சிவசாமி சிதம்பரனார், முதற்பதிப்பு, சென்னை, இலக்குமி நிலையம், 1983.
5. தமிழிலக்கியத்தில் அணிகலன்கள் இரா. வேலம்மாள் முதுகலைத் தேர்வின் பகுதியாய்த் தமிழ்த்துறையின் வாயிலாகக் கேரளப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்வைத்த ஆய்வுக் கட்டுரை, 1968.
6. தமிழர் ஆடைகள் கே.பகவதி, முதற்பதிப்பு, சென்னை, உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1980.
7. தமிழர் சால்பு, டாக்டர் வித்தியானந்தன், மூன்றாம் பதிப்பு, சென்னை, பாரி புத்தகப் பண்ணை, 1985.
8. தோல், தோற்பொருள்கள் பற்றித் தமிழிலக்கியக் குறிப்புகளின் அடிப்படையில் ஓர் அறிவியல் ஆய்வு, சோமநாதன், நா. முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு சென்னை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1988.
9. நற்றிணை, பதிப்பாசிரியர், ஔவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை, முதற்பதிப்பு, சென்னை, அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ், 1968.
10. பண்டைத்தமிழர் தொழில்கள், சசிவல்லி, சி.டாக்டர், முதற்பதிப்பு சென்னை உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1989.
11. பத்துப்பாட்டு, பதிப்பாசிரியர், சாமிநாதையர் உ.வே., ஏழாம் பதிப்பு, சென்னை உ.வே.சா., நூல் நிலையம் 1974.
12. பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி இராசமாணிக்கனார் மா.முதற்பதிப்பு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் 1970.
13. பதிற்றுப்பத்து, உரையாசிரியர், ஔவை. சு.துரைசாமிப் பிள்ளை, மறுபதிப்பு, சென்னை, கழக வெளியீடு, 1968.
14. பரிபாடல், பதிப்பாசிரியர் சாமிநாதையர், உ.வே. ஐந்தாம் பதிப்பு, சென்னை, உ.வே.சா. நூல் நிலையம், 1980.

15. பழந்தமிழர்களின் இரும்புத் தொழில் நுட்பம், அருள்ராஜ் வே.சா. இரண்டாவது வளர் தமிழ் அறிவியல் மாநாடு, 1989.
16. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் தொழிலியல் சிந்தனைகள், கமலி, எம்.பில் பட்ட ஆய்வேடு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1985.
17. புறநானூறு, பதிப்பாசிரியர், சாமிநாதையர், உ.வே., ஏழாம் பதிப்பு, சென்னை, உ.வே.சா. நூல் நிலையம், 1971. நிலையம் 1971.

தமிழ் இலக்கியங்களில் கடைசல் தொழில்

சா. கிருட்டினமூர்த்தி

ஒரு சமுதாயத்தில் நிலவும் பல்வேறு தொழில் நுட்பங்களையும் அவற்றின் வளர்ச்சி நிலைகளையும் கொண்டு அச்சமுதாயத்தின் அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டு நிலைகளை அளந்தறிய இயலும். தமிழ்ச் சமுதாயத்தைப் பொருத்தவரை, பண்டைக் காலம் முதல் பல்வேறு தொழில் திறங்களைக் கொண்டிருந்தது என்பதை அதன் இலக்கியம் மற்றும் கல்வெட்டுச் சான்றுகளால் அறியமுடிகின்றது. கட்டடவியல், உலோகவியல், சிற்பவியல் முதலானவற்றில் அளவிடற்கரிய தொழில்நுட்பமும் திறனும் நிரம்பியவர்களாகப் பண்டைத்தமிழர்கள் இருந்து வந்தனர். இத் தொழில் நுட்பங்களுள் கடைசல் தொழிலும் ஒன்றாகும்.

கடைசல் தொழில்

மரம், உலோகம் போன்ற பொருள்களைத் தாம் விரும்பிய வண்ணம் வளைவு, உருண்டை போன்ற வடிவங்களில் வடிவமைத்துச் செய்யப்படும் தொழில் கடைசல் தொழிலாகும். இக் கடைசல் தொழில் இன்று லேத் (Lathe) என்ற பெயரில் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. "A machine tool for producing cylindrical work facing, boring and screw cutting" என்று அச்சொல்லிற்கு ஆங்கில அகராதி விளக்கம் தருகின்றது. (Chambers Dictionary of Science and Technology). இத்தொழில் இன்று எல்லாத் தொழில்துறைகளுக்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்ற ஒன்றாக விளங்குகின்றது. இக் கடைசல் தொழில்நுட்பம், பண்டைத் தமிழர்களிடத்துப் பெருமளவில் இருந்தது என்பதைக் காண முடிகின்றது. "கடைந்து செறித்தன்ன கழுத்து (பெருங்கதை, வத்தவகாண்டம் 17-30) என்ற தொடரில், 'கடைந்து செய்து வைத்ததைப் போன்ற கழுத்து' எனத் தெரிந்த பொருளில் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதால் இத் தொழில் எவ்வளவிற்குப் பெருகிய தொழிலாக இருந்திருக்கும் என்பதை உய்த்துணரலாம்.

இத் தொழிலைப் பொருத்தவரை, பண்டைத் தமிழகத்தில் உலோகக் கடைசல், சங்குக்கடைசல், யானைத் தந்தக் கடைசல் எனப் பல்வேறு நிலைகளில் இருந்து வந்துள்ளதைக் காணலாம்.

உலோகக் கடைசல்

உலோகங்களில் இரும்பு, செம்பு போன்றவற்றைக் கடைந்து பொருட்களை உருவாக்கியிருக்கின்றனர். படைக்கருவியாகிய வேல்நுனியைத் தாங்கிய கம்பை உருள்கம்பி (Cylindrical Bar) வடிவத்தில் ஏற்ற வகையில் இரும்பைக் கடைந்து அமைத்துக் கொண்டனர். "கருங்கடை நெடுவேல்" என்ற புறநானூற்றுத் தொடர் (345) இக் கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

இரும்பை மட்டுமல்லாமல் செம்பைக்கடைந்து பொருள்களை வடிவமைக்கும் தொழிலையும் செய்து வந்தனர். சீவக சிந்தாமணி (2006), கூர்மபுராணம் (தக்கன் வேள்வி, 52) போன்ற நூல்கள் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றன. செம்பைக் கடைந்து அழகிய சிமிழைச் செய்யக் கற்றிருந்தனர். இச் சிமிழைக் கண்கவர் வகையில் அழகுணர்ச்சி தோன்றக் கடைந்து செய்யும் திறத்தைப் பெற்றிருந்தனர். இதனால், இச் செப்பு மகளிரின் மார்க்கத்திற்கு உவமையாக இலக்கியங்களில் ஆளப்பட்டு வந்தது. "கடைந்த பொற்செப்பெனக் கதிர்த்து... இளமுலை (சீவக.)" கடைந்த மணிச் செப்பென வீங்கு கதிர் மென் கொம்மை முலை (கூர்ம புராணம்) போன்ற இலக்கியத் தொடர்கள் கடைசல் திறனை வெளிப்படுத்தி நிற்பதைக் காணலாம்.

தந்தக்கடைசல்

யானைத் தந்தத்திலிருந்து இன்று அழகிய பல காட்சிப் பொருள்கள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. தந்தத்தை அறுத்தும், செதுக்கியும், கடைந்தும் இப்பொருள்கள் செய்யப்பட்டதைக் காணலாம். பண்டைத் தமிழகத்திலும் தந்தத்தைக் கடைந்து பொருள்களைச் செய்யும் தொழில் நுட்பம் இருந்ததைக் காண முடிகின்றது. இருப்பைப்பூ அளவில் மிகச் சிறியது. வெண்மை நிறம் கொண்ட இச்சிறிய பூக்கள், யானைத் தந்தத்தைக் கடைந்து செய்யப்பட்டதைப் போல் காணப்பட்டன என்று இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இதனால், மிகக் கடின பொருளாகிய யானைத் தந்தத்திலிருந்து மிகச்சிறிய அளவிலான பொருளைக்கூட கடைந்து செய்யும் திறத்தை அவர்கள் பெற்றிருந்ததை நாம் உணர முடிகிறது. "இருப்பை மருப்புக் கடைந்தன்ன கொள்ளை வான்பூ" (அகம் 267), "இருப்பைக் கோடு கடைந்ததன்ன கொள்ளை வான்பூ" (அகம் 331) என வரும் தொடர்களால் இத் தொழிலின் பெருகிய வழக்கை உணரலாம்.

சங்குக் கடைசல்

இரும்பு, செம்பு, தந்தம் மட்டுமல்லாமல் சங்கைக் கடைந்து பொருள்களைச் செய்யவும் அறிந்திருந்தனர். அத்தகைய தொழிலைச் செய்து வாழ்வோரும் இருந்தனர். "சங்குப்பெருங்கு குலம்" என்ற தொடரும் இதனை உணர்த்தும். "கோடு போழ்ந்து கடைநரும்" என்று மதுரைக் காஞ்சி (511) கூறுகின்றது. இதன் உரையாசிரியராகிய நச்சினார்க்கினியர், "அறுத்த சங்கை வளை முதலியனவாகக் கடைந்து எடுப்பாரும்" என்று உணர வரைந்துள்ளார். சங்கைக் கடைந்து வளையல், விரலணி, காதணி போன்ற பொருட்களைச் செய்யும் தொழில்நுட்பம் மகளிரின் தேவையை நிறைவு செய்வதாக இருந்திருக்கக்கூடும்.

கடைசல் தொழிற்கருவிகள்

இவ்வாறு உவமையாகவும் பொருளாகவும் இலக்கியங்களில் பயிலப்பட்டு வந்த கடைசல் தொழில் பண்டைத் தமிழகத்தில் ஒரு தொழிலாக நடைபெற்றது என்பதற்கு இன்னும் ஏற்புடைய செய்திகளை நாம் நோக்கியாக வேண்டும். அதற்கு இரும்பையும் சங்கையும் செம்பையும் யானைத் தந்தத்தையும் கடைகின்ற அளவிற்குரிய தொழிற்கருவிகள் இருந்தனவா என்பதையும் அறிய வேண்டும் "கைபுனைந்த செப்பம் கடைந்த மாப்பில்" என்ற சிறுபாணாற்றுப்படைத் தொடருக்கு 'உளி கடைந்த குறுதுணி' என்ற உரை காணப்படுகின்றது. கடைதற்குரிய ஒரு கருவியாக உளி போன்ற வடிவுடைய பொருள்கள் பயன்படுத்தப்பட்ட

டிருக்கலாம் என்பதை இதன் மூலம் அறியலாம்.

உளி மட்டுமல்லாமல் வேறுபல கருவிகளும் இருந்திருக்கின்றன. அன்றைய பூம்புகாரில் கடைகள் (shops) அமைந்திருந்த தன்மை சிலப்பதிகாரத்தில் மிக அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எல்லாப் பொருள்களுக்குமுரிய கடைகளும் தனித்தனியே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள் யானைத்தந்தம் முதலிய பொருள்களைக் கடையும் தொழிற்குரிய கருவிகளுக்கென ஒரு கடை இடம் பெற்றிருந்தது. 'கோடுகடை தொழிலவும்' (சிலப் 14-176) (தொழில் - தொழிற்கருவிகள்) என்ற இத்தொடர் மேற்கருத்தை உணர்த்துகின்றது. அத் தொழிலுக்குரிய கருவிகளை விற்பதற்கென ஒரு தனிக்கடை இருந்தது எனக் குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்து அத் தொழில் வளர்ச்சியுற்றிருந்த நிலையையும், தொழில்நுட்பத்திறனையும், தொழிலின் தேவையையும், தொழில் சார்ந்த பொருளாதார நிலையையும் நம்மால் நன்கு உணர முடிகின்றது.

எனவே பண்டைத் தமிழகத்தில் கடைசல் தொழில் இருந்து வந்தது என்பதைக் குறிக்க அருகிய சான்றுகள் அத் தொழிலின் பெருகிய வழக்கை வலியுறுத்துவனவாக இருக்கின்றன என்பதில் ஐயமில்லை எனலாம்.

பழந்தமிழரின் பொறியியல் திறன்

நா. மால்முருகன்

முன்னுரை

தமிழில், பொறியியல் எனுஞ்சொல் பொறி எனக்கூறும் இலக்கணத்துள் வருவன எல்லாங் குறித்து அத்துறைக்கான எடுப்பான சொல்லாய் இலங்குகின்றது. பொறிஎனும் தமிழ்ச்சொல்லோடு, பொறியியல் வல்லுநர் பலரையும் தமிழகம் அந்நாளில் கொண்டிருந்தது. செஞ்ஞாயிற்றினது வீதியும் அஞ்ஞாயிற்றினது இயக்கமும், அவ்வியக்கத்தாற் சூழப்படும் பார்வட்டமும், காற்றியிங்கும் திக்கும், ஓர் ஆதாரமின்றித் தானே நிற்கின்ற ஆகாயமும், என்று சொல்லப்பெற்ற அவற்றை ஆண்டாண்டு போய் அளந்தறிதவர்களைப் போல நானும் இத்துணையளவை உடையன என்று சொல்லும் கல்வி உடையாரும் உளர் எனக்கூறும் சங்ககாலப் பாடல் இது தமிழ் நிலத்தில் அன்றைய நாளில் சிறந்து விளங்கிய தமிழ்ப்பொறியியல் வல்லுநர்களைத் தெள்ளிதின் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அதே போல்,

"அறக்களத் தந்தனர் ஆசான் பெருங்கணி
சிறப்புடையக் கம்மியர் தம்மொடு சென்று"

என்ற சிலப்பதிகார அடிகளில் குறிப்பிடப் பெறும் சிறப்புடைக் கம்மியர் என்ற சொல்லும் பொறியியல் வல்லுநரையே பெரிதும் சுட்டுகின்றது. பண்டைத் தமிழ்நில மாந்தர் பொறியியலில் இத்துணை நலம் வாய்ந்தோராய் இருந்தனர் என்பதையும் அவர்தம் வெளிப்பாடுகளையும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

வானூர்திப் பொறியியலில் தமிழர்தம் திறன்

சீவக சிந்தாமணி காட்டும் மயிற்பொறி (சீவக சிந்தாமணி-239) ஒரு வான ஊர்தியே. இன்றைய விமானத்தையும், மயிலின் வடிவத்தையும் உற்று நோக்கில் இவ்விரண்டின் உருவ அமைப்பும் ஒன்றென்பதுதெற்றெனப் புலப்படும் மயிலின் தலை, அதில் அமைந்த கொண்டை, இறக்கைகள், வால் ஆகியவற்றை ஆகாய விமானத்தின் தலைப் பகுதி, அதிலமைந்த காற்றாடி அமைப்பு, இறக்கைகள், வால்பகுதி ஆகியவற்றோடு பொருத்திப் பார்போர் அதை உணர்வர்.

அதேபோல்

"வலவன் ஏவா வானூர்தி"

என்ற புறநானூற்று வரி இயக்குபவன் இல்லாமலேயே இயங்கும் வானூர்தியைக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் சில பறக்கும் பொறிகள் இலக்கியங்களில் காட்டப் பெற்றுள்ளன. அவற்றில் ஒன்று தூங்குயில் என்பதாகும். இது கோட்டை போன்ற அமைப்பில் பறந்துகொண்டே மன்னர்கள் போர் செய்யத்தக்க அளவில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அத்தகைய தூங்குகையில் இருந்து கொண்டு போர் புரிந்த ஒருவனை வென்ற சோழ மன்னன், 'தூங்குகையில் எறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்' எனச் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான்(சிறுபாணாற்றுப்படை-81-2, புறநானூறு-39).

இவை மட்டுமன்றிக் கண்ணகியை அழைத்துச் சென்றதாகச் சிலப்பதிகாரம் காட்டும் ஆகாய விமானமும், கம்பராமாயணம் காட்டும் இராவணன் பயன்படுத்திய புட்பக விமானமும் வானூர்தியின் வேறு வடிவங்களேயாகும்.

தமிழரின் கடலியல் பழமை

எகிப்தில் செய்ரோவும் அருகேயுள்ள கியூசேயில்-அல்-கடிம் என்ற துறைமுகத்திற்கு அருகே தமிழ் பிராமி எழுத்துக்கள் உள்ள ஓடுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. (இவற்றின் காலம் கி.மு. 3ல் இருந்து கி.பி. 2க்குள் இருக்கலாமென ஊகிக்கப்படுகிறது.) இவை தமிழகத்திலிருந்து எகிப்திற்கு நடந்த கடல் வாணிகத்தின் நிரபணங்களாகும்("அமெரிக்கத் தொல் இயலாரின் கண்டுபிடிப்புகள்"-கட்டுரை 'குங்குமம்' இதழ் (29-4-84).

இன்னும் தமிழரின் கடலியலின் பழமையை விளக்கவேண்டிய 'சோழந்தி' எனும் மயில்முக அம்பிவகை கப்பல் பர்மா, கங்கை சென்று மீண்டதாக பெரிப்பிளஸ் கூறுவதிலிருந்து பெறலாம்("தமிழர் சரிதம்"-பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார்-பக்கம் 311).

கட்டுமரம் எனுஞ்சொல்

இன்றைய அணுசக்திக் கப்பல்களுக்கு எல்லாம் தாய் போன்றது கட்டு மரமே. தமிழர்கள் தான் முதன்முதலில் நீரில் மிதக்கத்தக்க மரங்களைப் பிணைத்துக் கட்டுமரத்தைக் கண்டறிந்தவர்கள் என்பதை மேனாட்டு அறிஞர்களும் ஒப்புக் கொள்கின்றனர் ("Indian Boat Designs"-James Hornel Vol VII No.3) 'CATAMARAN' ((i) "Catmaran-Twin hulled boat, originally raft. widely used in the waters of Srilanka and South India."-"Encyclopaedia of Britannica" - Vol II Page 633. (ii) "Catamaran is said to be from a Tamilword signifying 'tied-logs"- Vartue's English Dictionary - Page 138) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லும் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. மேலும் தமிழர்கள், கடலடி நீரோட்டங்களைப் பற்றிய அறிவு நிரம்பியவராய் இருந்தனர். கடலடி நீரோட்டத்தின் தன்மையையும் வேகத்தையும் அறிய 'தாவுக் கயிறு' என்ற கருவியையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்("நம் நாட்டுக் கப்பற்கலை" -அ. இராகவன்-பக்கம் 135).

கட்டட அமைப்பியலில் கூறுகள்

இரும்பு, சிமெண்டு ஆகியன இல்லாமல் இன்றைய பொறியியல் வல்லுநரால் எந்த ஓர் அணையும் கட்டவியலாது. அதே நேரத்தில், கரிகாலன் கருங்கல்லும் சண்ணாம்புக்கல்லும் மட்டுமே பயன்படுத்திக் கட்டிய கல்லணை இன்றுவரை பயன்தருவது வியக்கத்தக்க பொறியியல் சாதனையாகும். மேலும், அந்நீர் ஆறுவழிகளில் பாசனத்திற்கு வழி செய்யப்பட்டுள்ள முறைமை அவர்தம் நீர்ப்பாசன அறிவை விளக்குவதாக உள்ளது("தமிழின் சிறப்பு" - கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம்-பக்கம் 61).

அதேபோல், காவிரியும் கொள்ளிடமும் சேருமிடத்தில் உள்ள மணல்தீவான திருவரங்கரத்தில் 16 தூண்கள் கோவிலைத் தாங்கி உள்ளன. மணற்பரப்பில் 20 அடி தூரம் வரை அவற்றைப் பதிப்பிக்கும்போது மண்ணில் ஊறிய நீரை எவ்வாறு வெளியேற்றினர் என்பதும், 3 அடி நீளமும், 3 அடி அகலமும், 42 அடி உயரமுள்ள அத்துண்களை எங்ஙனம் அமைத்தனர் என்பதும் அத்துண்கள் கொண்டுவரப்பட்ட விதமும் அவர்களின் தொழில் நுட்பத்திறனை பறைசாற்றுவனவாக உள்ளன(கூடி-கூடி- பக்கம் 64).

மகத தேசத்து வினைஞர்களோடு மராட்டக் கொல்லர்களும், யவனத் தச்சர்களும் இணைந்து பணியாற்றினர் என்றும் தமிழ்நாட்டுத் தொழில் வல்லுநர்களோடு இணைந்து அவர்கள் கட்டிய சோழ மன்னனின் அரண்மனையில் கீழ்க்காணும் சிறப்புகள் இருந்தன என்பதையும் மணிமேகலை காட்டுகிறது. அந்த அரண்மனையின் தூண்களில் பவளம் பதிக்கப்பட்டிருந்தது. மண்டபம் முழுதும் பஞ்சுநீர் சாந்தினால் மெழுகப்பட்டிருந்தது. வெளியே பொன்முலாம் பூசப்பட்ட கூரையின் உட்புறத்தில் இருந்து தரையை நோக்கி முத்து மாலைகள் தொங் விடப்பட்டிருந்தன. இத்தகைய வனப்புகள் அந்த அரண்மனையை அழகூட்டச் செய்யப்பட்டிருந்தன("). இதே போன்ற ஒரு செய்தி பெருங்கதையிலும் காட்டப் பெற்றுள்ளது.

மாதவி ஆடிய நாட்டிய அரங்கைக் குறிப்பிட வந்த இளங்கோவடிகள், அதன் வடிவமைப்பை.

"எழு கோல கலத்து எண்கோல் நீளத்து
ஒரு கோல் உயரத்து உறுப்பினதாகி" (13)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து அவர்தம் அளக்கையியல் நுட்பம் தெரியவரும். மேலும் சிலப்பதிகாரம் காட்டுகின்ற கட்டடங்களில் பங்களா என்பது வளமனை எனவும் ஸ்கை ஸ்கேர்ப்பர் என்பது முகில் தோய் மாடம் எனவும் செந்தமிழ்ப் பெயரினால் காட்டப்பட்டுள்ளன.

தஞ்சைப் பெரியகோவில் கோபுரம்

தஞ்சைப் பெரிய கோவிலில் கோபுரத்தின் உச்சியிலிருக்கும் 80 மீ கண பரிமாணமுள்ள 80 டன் எடையுள்ள கல்லை எங்ஙனம் கொண்டு சென்றனர் என்பது முக்கியமான ஆய்வாகும். தஞ்சைக்கருகிலிருந்து சாய்வான அமைப்பு ஒன்று கோபுரத்தின் உச்சிவரை அமைத்து அதில் அந்தக் கல்லை உருட்டிச் சென்றிருக்கலாம் என்பதே ஆராய்ந்தோரின் முடிவு. இதற்கு சான்றாகத் தஞ்சைக்கருகில் சாரப்பள்ளம் என்றொரு ஊர் அமைந்து இருப்பதைக் காண்க. இது சாய்வுதளம் எனப்படும் இலகு எந்திரத்தின் பயன்பாடு ஆகும். இன்னும் தமிழர்தம் கோவில் அமைப்புகளையும், மாமல்லபுரம் போன்ற சிற்பக் கூடங்களையும் காணுவோர், அத்தகைய உயர் நுட்பக் கூறுகளை அறிய முடியும்.

பூமெராங் (BOOMERANG) அல்லது வளைதடி

பூமெராங் என்ற ஆப்பிரிக்கப் பழங்குடி மக்கள் பயன்படுத்திய கருவி தமிழர்களால் வளைதடி என்றும் காழ் என்றும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு முனையைப் பிடித்துக் கொண்டு பிறைபோன்று வளைந்த அந்தக் கருவியை விசையுடன் எறிந்தால், எறிந்த இலக்கில் இருக்கும் எதிரிகளை வீழ்த்திவிட்டு எய்தவன் கைக்கு மீண்டும் வரும் அமைப்பு உடையது.

தமிழர்கள் வலிமையான வைரம்பாய்ந்த கட்டையால் முதலில் செய்யப்பெற்றதால் "காழ்" என்ற பெயரில் வழங்கி, பின் யானைத் தந்தத்தால் செய்யப் பெற்றதை "வெண்காழ்" என அழைத்திருக்கின்றனர். இதனை,

"மாலை வெண்காழ் காவலர் வீச
நறும்பூம் புறவி னொடுங்கு முயிலிரியும்!! எனவும்

இரும்பு பிடியிட்ட வளைதடியைப் பற்றி
"நோன்காழ் இரும்பு"

எனவும் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து அறியலாம்.

தேர்த் தச்சர், கப்பல் கம்மியர்

தமிழகத் தச்சர்களில் அன்றைய தினம் தேர்த்தச்சர், கப்பற் தச்சர் என இருவகையினர் இருந்ததாக அறிகிறோம். தேர் போக்குவரத்துச் சாதனமாகவும் போர் ஊர்தியாகவும் பயன்பட்டிருக்கிறது. அத்தகைய தேரினை வடிவமைத்து அழகுறச் செய்து தரும் வினைஞர் மரங்கொல் தச்சர் என இலக்கியங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். கப்பலை வடிவமைப்பவர்களும் செலுத்துபவர்களும் கம்மியர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர். இதனை, கலம்புணர் கம்மியர் என்பதினாலும், கலஞ்செய் கம்மியர் என்பதினாலும் அறியலாம்.

கோட்டையில் அமைந்த அரண் கருவிகள் போர் வீரர்கள் பயன்படுத்தும் கருவிகள் தவிர, நாட்டையும், நகரையும், சூழ்ந்திருக்கும் அரண்களாகிய கோட்டைகளில் பண்டைய தமிழ் நில வேந்தர்கள் நுட்பங்கள் அமைந்த பல பொறிகளை அமைத்திருந்தனர் என்ற செய்தி இலக்கியங்களில் பரந்து காணப்படுகின்றது.

தானே சென்று கட்டும் சங்கிலி (துவக்கு சங்கிலி) (20) வந்தோர் மேல் கல், எஃகு உருண்டை, உருகிய செப்பு, நீர் ஆகியவற்றை உமிழும் கருவிகள் (கல் உமிழ் கவண், எரி உமிழ் வச்சிரம்) தானே அம்பைப் பூட்டி எய்யும் விற்றொறிகள் (வணவில் பொறி), இன்னும் பல பொறிகளையும் அவர்கள் வடிவமைத்துள்ளனர் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

வேளாண் பொறியியல் நுட்பம்

தமிழர்கள் உழவுத் தொழில் நுட்பத்தில் மிகச் சிறந்திருந்ததாலன்றோ வள்ளுவர், 'உழவு' எனுந்த தனி அதிகாரமே திருக்குறலில் வகுத்துள்ளார்.

"தொடிப்புழுதி கஃசா உணக்கின் பிடித்தெருவும் வேண்டாது சாலப் படும்"
எனங்குறள் உழவு நுட்பத்தையும்

"ஏரினும் நன்றாக எருவிடுதல் கட்டபின்
நீரினும் நன்றதன் காப்பு"

எனங்குறள் பயிர்விளை நுட்பத்தையும் கூறியிருத்தல் தமிழரின் வேளாண்மைப் பொறியியல் அறிவில் ஒரு கூறாகும்.

நெசவுத் தொழில் நுட்பம்

மிக மெல்லிய ஆடைகளை நெய்வதிலும், வண்ண வேலைப்பாடுகள் கொண்ட ஆடை நெய்வதிலும் தமிழர்கள் சிறந்திருந்தனர். இன்றுங் காஞ்சிப் பட்டின நேர்த்தி புகழ்ப் பெற்றிருப்பது பண்டைய தமிழர்கள் நுட்பத்தின் தொடர்ச்சியாகும்.

"நூலினும் மயிரினும் நுழைநூற் பட்டினும்
பால்வகை தெரியா பன்னூ ரடுக்கத்து
நறுமடி செறிந்த அறுவை...."

மேலும், சிலப்பதிகாரம், துகில் முதலாகப் பணிப்பொத்தி ஈறாக முப்பத்தாறு வகையான ஆடைகளை விரித்துரைக்கின்றது.

முடிவுரை

இதுகாறும், பொறியியல்துறை சிவற்றில் தமிழர்களின் கூரான, சீரான பேரறிவுப் பெருமாட்சியும், இன்று தோன்றியுள்ள அனைத்துப் பொறியியற் கூறுகளின் அடிப்படை ஒப்புமைகளும் திறனும் அன்றே நிரம்ப அமைந்திருந்தன என்பதும் சுருக்கமாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. மேலும் இதுவரை தோன்றாத இனித் தோன்றி உருவாகப் போகும் இசைத் தொழில் நுட்பம், உயிர்த் தொழில் நுட்பம் மற்றும் சாகாக் கலை நுட்பம் போன்ற பிரிவுகட்குத் தமிழ்மொழியில் உள்ள வளன் வியக்கத்தக்கதாய் உள்ளது. ஆதலால் தமிழ்ப்பெருமக்கள் யானை தன் தலையில் தானே மண்வாரியிட்டுக் கொள்வது போல், தனனை, தன் மொழியையும், தன் இயக்கத்தையும் தாழ்த்துதலால் தாழ்த்திக் கொள்வதைவிடுத்து முந்நாள் தமிழ் மாந்தரின் நிலையுடன் தன்னை ஒப்பிட்டுப் பொறியியல் வியத்தகு சாதனைகளைச் செய்வார்களாக!

திணைத் தொழில் நுட்பம்

நிர்மல் செல்வமணி

பண்டைய தமிழரின் சமுதாயத்தில் வழங்கிய தொழில் நுட்பத்திறனைப் பற்றி இக்கட்டுரையில் சுருங்கக் காண்போம்.

இவ்வுலகம் ஐந்து திணைக் குழுகாயங்களாக இயற்கையாகவே பகுக்கப்பெற்றது என்ற உண்மையைப் பண்டைத் தமிழர் கண்டு முதன் முதலில் உலகிற்கு எடுத்துரைத்தனர். அவ்வுண்மையைத் தொல்காப்பியர் "அவற்றுள் /நடுவண் ஐந்தினை நடுவண்து ஒழிய /படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே" (III 1,2) என்றார். பழந்தமிழர் இவ்வியற்கை நெறியைக் கண்டு உரைத்ததோடு நிலலாது, அதன்படி தம் வாழ்க்கையையும் அமைத்துக் காட்டினர். அதாவது காட்டு உலகிலும், மலையுலகிலும், பாலைச்சுர உலகிலும், தீம்புல்பாய் உலகிலும், கடற்கரை உலகிலும் தனித்தனியாகக் குழுகாயங்களாய் வாழ்ந்து வந்தனர். ஒவ்வொரு நிலத்தின் இயற்கைக்கு ஏற்ப ஆக்கம் (பண்பாடு) பேணிப் புரந்தனர். இதனால் தொண்டே தமிழர் ஒரே சீரான வாழ்க்கை முறையையோ, ஆக்கத்தையோ தம்முள் உடையவர் அல்லர் என்பது கவனித்தற்குரியது.

திணைக் குழுகாயத்தில் நுட்பத்தைச் 'செய்தி' என்றனர். அச்செய்தி பற்றிய அடிப்படைச் செய்திகளை எடுத்துரைப்போம்.

செய்தி:

ஒரு கரு திணை என்பது முதல், கரு, உரி என்ற முப்பெரும் உட்பிரிவுகளை உடையதோர் அமைப்பு. இவற்றுள் கரு என்பது தன்னகத்தே மேலும் இரு பகுப்புகளைக் கொண்டது. அவை இயற்கைக்கரு, செயற்கைக் கரு என்பன. விலங்கு, பறவை, மரம் இயற்கைக்கரு.; தெய்வம், உணவு, பறை, செய்தி, யாழ் என்பன செயற்கைக் கரு. இயற்கைக் கரு மனிதனால் தோற்றுவிக்கப்படாதவை; ஏற்கனவே உலகில் உள்ளவை. செயற்கைக் கருவோ மனிதனால் ஆக்கப் பெறுபவை. இவ்வாக்கப் பொருள்கள் ஏர், வீடு போன்ற பருப்பொருளும், செய்யுள், சமயம் போன்ற கருத்துப் பொருளும் அடங்கும். செய்தி என்றவுடனே உழவுக் கருவி, தேன் தொகுக்கும் கருவி, குயவனின் சக்கரம், நெசவாளியின் தறி, சர்க்கரை ஆலை, செக்கு, வண்டி போன்ற பருப்பொருள்களே நம் கண்முன் வரும். ஆனால், இப்பருப்பொருள்களுடன் அவை செயல்படும் நெறிமுறை, அவை பற்றிய கோட்பாடு என்ற கருத்துப் பொருளும் ஒருவாறு செய்தியின்பால் அடங்குவனவே. காட்டாக, எவ்வாறு குயவன் தனது சக்கரத்தை உண்டாக்க வேண்டும். பழுது பட்டால் அதை எவ்வாறு செப்பனிட வேண்டும். எவ்வாறு சீரிய முறையில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற கேள்விகளுக்கூரிய விடைகளில் அச்சக்கரத்தைப் பற்றிய அறிவு புலனாகிறது. அவ்வறிவும் மட்பாண்டச் செய்தியின்பாற்படும்.

ஐவகை நிலங்களும் கருச் செய்திகளும்:

காடும் அதையொட்டிய புல்வெளிகளும் (முல்லை): ஆநிரை மேய்தல், பால் கறவை, பால் பொருட்கள் பண்ணுதல்.

மலை (குறிஞ்சி) : (மலையருவி ஊற்றால், மழை நீரால்) திணைப் புனம், உருவாக்கல், காத்தல், திணை தொகுத்தல், தேன் தொகுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல்.

சுரம் (பாலை) : வேட்டை, கிழங்கு அகழ்தல் (அவ்வப்போது பாலை நிலத்தார் சிலர் ஆறலைத்தலும் செய்தனர். ஆனால் அது அவரது அடிப்படைத் தொழிலாகாது)

வயல் (மருதம்) : ஆற்று நீர்ப் பாசனத்தால் பயிர் விளைவித்தல்

கடற்கரை (நெய்தல்) : மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைத்தல்; கடற்கலங்கள் செய்தல், கடல் வணிகம், முத்துக் குளித்தல்

மேற்குறித்த செய்திகள் அந்தந்த நிலத்திற்குரிய வாழ்க்கைக்குக் கருவான செய்திகள். காட்டாக, ஆநிரைச் செய்தி முல்லை வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையானது. நெடுங்காலமாக அச்செய்தியை அந்நிலத்தால் மேற்கொண்டுள்ளதால் அச்செய்திக்குரிய தனி மரபுகள் உள. அவை வழி வழி வருவன.

ஒவ்வொரு திணையிலும் அத்திணைக்குரிய மக்கள் கருச்செய்தியைச் செய்து வந்தனர்:

முல்லை - ஆயர், கோவலர்,
குறிஞ்சி - புனவர், கானவர்
பாலை - எயினர், வேடர், புள்ளுவர், மறவர்
மருதம் - உழவர், களமர், தொழுவர்,
நெய்தல் - திமிலர், கலவர், கடலர், உமணர்

இப்பெயர்களனைத்தும் அம்மக்கள் செய்த தொழிலின் அடித்தோன்றியனவே. இவை தவிர வேறு சில பெயர்களும் அவர்களுக்குரிய.

ஒவ்வொரு திணையின் மக்களும் தத்தம் செய்தி பற்றிய அறிவும், திறனும் பெற்றிருந்தனர். காட்டாக, ஆயர் தம் ஆநிரைகளுக்குரிய மன்றும் தொழுவும் அமைக்கும் முறையும், ஆநிரை பிணக்கும் கயிறு வகைகள் பற்றியும், தறிகள், கறவை ஏனங்கள், தீவனங்கள் போன்றவையும், ஆநிரைகளின் அங்க அடையாளங்கள் பற்றியும், சுழி இலக்கணமும், கதல்நடைகளின் குணங்கள், குற்றங்கள், வண்டிக்குரிய விலங்குகள், உழவுக்குரிய விலங்குகள் பற்றியும் நல்லறிவு பெற்றிருந்தனர். பழந்தமிழர் காலநடை மருத்துவமும் அறிந்திருந்தனர். ஆநிரை மருத்துவத்தைப் பிற்காலத்தில் தமிழில் 'வாகடம்' என்றனர். இது குறித்துப் பல்லோடுகள் தமிழில் உள. இவை முல்லை ஆயரின் பட்டறிவால் விளைந்தன. ஆநிரைத் தொழிலுக்குரிய இன்றியமையாதன பற்றியும், துணைக் கருவிகளான மழைக் காலத்தில் பயன்படுத்தும் குடலை, இசைக் கருவியான புல்லாங்குழல் போன்றவை பற்றியும் அறிந்திருந்தனர். இவ்வறிவால் திறம்பட ஆநிரைத் தொழிலை நடத்தி வந்தனர்.

குறிஞ்சிக் கருச் செய்தி:

மலை நிலத்து முக்கியச் செய்திகளுள் ஒன்று தேன் தொகுத்தல். மிக உயர்ந்த மலைகளில் உச்சியில் மலைத் தேனீக்கள் தேனைச் சேர்த்தன. இத்தேன் 'பிரசம்' எனப்பட்டது. இத்தேனீக்கள் மிகவும் ஊறு விளைவிப்பதாலும், மிக உயரமான, செங்குத்தான பாறைகளின் மீதும் இத்தேன் காணப்பட்டதாலும் இதனை அடைவது எளிதன்று. எனவே, இத்தேனைத் தொகுக்கும் சிறந்த தொரு செய்தியைக் (தொழில் நுட்பத்தைக்) கானவர் என்ற மலைவாழ்நர் கண்டனர். இப்பயன் நோக்கிய 'மால்பு' என்ற கண்ணணியைச் (மலை. 315,19; புற. 105:6) செய்தனர். மலையில் உள்ள மூங்கிலைப் பிளந்து அதன் கணுக்களை நீக்காது அக் கணுக்களைக் கால் வைத்து ஏறும் படிக்களாகப் பயன்படுத்தினர். பெரிய தேனிறால்களின்று தேனை மூங்கில் கடிப்புகளில் (குழாய்களில்) தொகுத்து வைத்தனர். இக்கடிப்புகள் தேனைப் பதங் கெடாமல் பாதுகாப்பதற்கும் பயன்பட்டன. பன்னெடும் ஆண்டுகளாக இத்திணைச் செய்தியைக் காடவர் என்ற பழங்குடியினர் ஆனைமலைப் பகுதிகளில் பயின்று வருகின்றனர்.

பொது வினை:

கருச் செய்தி என்பது ஒரு குறித்த திணைக் குமுகாயத்திற்கு மட்டும் உரியது. ஆனால் பொதுவினை என்பது பல திணைகளுக்குப் பொதுவானது. காட்டாக, மட்பாண்டச் செய்தி, உலோகச் செய்தி, ஆடை செய்தல், அணிகள் செய்தல், மருத்துவம், பேராக்குவரவு போன்றவை பொதுவினைகள், இத்தகைய செய்தி செய்வாரைத் தொல்காப்பியம் "வினைவலர்" எனக் குறிக்கும். உலோகவியலில் திறம் பெற்ற கம்மியர் இருந்தனர். மண்ணால் செய்த சிறு மூசைகளில் உலோகக் கலவையை இட்டு இம் மூசைகளை உலைகளில் சுட்டு உலோகத்தை உருக்கி வார்த்தனர். இம்மூசைகள் குயவனால் கையால் செய்யப்பட்டுப் பின் சுடப்பட்டவை. ஏறத்தாழ 10 செ.மீ. விட்டம் உடையவை. இவை மேலே மெலிந்தும் கீழே தடித்தும் காணப்படுவன. 0.75 செ.மீட்டரிருந்து 2.5 செ.மீட்டர் வரை கனம் உடையவை. செம்பரங்கல் என்ற ஒரு வகைக் கல்லில் இரும்பு (20-30%) உண்டெனக் கண்டு அக்கல்லைப் பொடி செய்து மூசைகளில் சிறிது ஆவாரையுடன் (5% அளவு) சேர்த்து உலையில் இட்டு பல மணி நேரம் சுட்டனர். உருக்கிச் செய்த எஃகினால் பல்வேறு கருவிகளைச் செய்து வந்தனர். மேலும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இவ்விரும்பை வான், கரண்டி போன்றவை செய்யத் தமிழ் நாட்டிலிருந்து உரோமர் பெற்றுச் சென்றனர். ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்தில் உள்ள இரும்பு ஆலைக்குத் தென்னார்க்காட்டிலிருந்து இரும்பு ஏற்றுமதியாயிற்று. மண் மூசைகளில் கரியால் சுட்டு உருக்கிச் செய்த இரும்பு ஆங்கிலேயரின் பேராலையில் செய்த இரும்பைக் காட்டிலும் தரத்தில் சிறந்ததாயிருந்தது. ஆங்கிலேயரும் தமிழகத்தினின்றே இரும்பை இறக்குமதி செய்தனர்.

கருச் செய்தி, பொதுவினை என இருபாற்பட்ட திணைச் செய்தியின் அடிப்படைக் கொள்கைகள் பின்வருவன:

1. இயற்கையோடு இயைந்தது: இயற்கையின் நெறிகளைப் பன்னெடும் நூற்றாண்டுகளாகக் கண்டறிந்து, இயற்றிய செய்தி முறையாதலால் அது இயற்கையோடு கண்டறிந்து முரணாது இயைந்தது. இயற்கைப் பருவங்களையும், நிலத்தின் இயல்பையும், மழை, காற்று முதலியவற்றையும் நன்கு அறிந்து ஆக்கியது. இயற்கைக்கு ஊறு செய்யாதது; எனவே அதிகமாக ஏற்படுத்தாதது. ஏற்பட்ட மாகும், கழிவும் மீண்டும் இயற்கையாக பயனுள்ள மாற்றத்தை அடைந்தன.
2. சிறிய அளவிலானது: சிறுகுடி, சிறுதார மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்வதுவே திணைச் செய்தியின் நோக்கமாதலால் அது சிறு செய்தியாய் அமைந்தது. இடையன் மேய்த்த ஆநிரை மிகப் பெரிய மந்தையன்று. குறவன் ஆக்கிய திணைப் புனம் ஒரு கொடிச்சியால் பறவைகளிடமிருந்தும், பிற விலங்குகளிடமிருந்தும் காக்கக் கூடியதாய் இருந்தது. உழவர் உழுத வயல் மிகப் பெரியதன்று. அவ்வாறே, உமணர் செய்த உப்பளங்கள் சிறியவை; பரதவர் யாத்த கடற்கலங்களும் மிகப் பெரியனவல்ல. இனிப் பொதுவினைகளும் சிறியவையே. ஒரு கொல்லன் ஏழு ஊர்களுக்கு உரிய இரும்புக் கருவிகளை மட்டும் செய்தான் (குறு. 172: 5-6) அவ்வூர்கள் மிகப் பெரியன அல்ல. சிறு செய்தி, ஆக்கவும் பேணவும், பழுது தீர்க்கவும், எளிதாக, வாய்ப்பாக அமைந்தது.
3. ஏற்புடையது: ஒவ்வொரு வகைச் செய்தியும் அதற்குரிய நிலத்திலேயே தோன்றியதால் ஏற்புடையதாய் அமைந்தது. காட்டாக. தேனைத் தொகுக்கும் செய்தி, அங்குள்ள மூங்கில் கடிப்பையும், அச்செய்திக்குரிய மூலப் பொருட்களையோ அச்செய்தி

யில் திறம்பெற்றவரையோ பிற நிலங்களிலிருந்துதான் பெற வேண்டும் என்ற நிலை தோன்றவில்லை.

4. மரபானது: திணைச் செய்தி மரபானது மூத்தோரிடமிருந்து இளையோர் கற்றுது. நூல்கள் மூலமாக அன்றி நேரடியாகக் கற்றதால், திறம்பட இளையோரும் கற்றுத் தேர்ந்தனர். தன்னைக் காட்டிலும் முதிய பெற்றோரும், ஆசிரியரும் அச் செய்தியை நன்கு அறிந்திருந்தனர் என்ற நம்பிக்கை உடையவராயும், பணிவுடன் பிறரை நிலை முனியாது கற்கும் விருப்புடையோராயும் இருந்தனர்.

ஒவ்வொருவரும் தத்தம் மனம் போனவாறு ஒவ்வொரு பொருளை ஆக்குவதும், புரப்பதும், அதை வணிகப் பொருளாக்குவதும், அன்றைய நிலை அன்று.

5. அறத்தின் வழிப்பட்டது: நன்றும் தீதும் வேறறிந்து, நன்றின் பால் உய்க்கும் செய்தியையே மரபாகக் கொண்டனர். அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றும் செய்திக்கும் அடிப்படையாதலால் என்க. பண்டைத் தமிழர் தீங்கிழைக்கும் அழிவுச் செய்தியை ஆக்க இயலாதாரா? ஆனால் அது அறமாகாது என அதை ஒதுக்கித் தள்ளினர்.

அமைதியான, நிறைவான அறவாழ்க்கையை அவர்கள் நன்றென மதித்து அதற்கேற்ற செய்தியையே கடைப்பிடித்தனர். மனிதன் அளவற்ற தேவைகள் உடையவன் என்ற இன்றையப் பொருளாதாரக் கோட்பாட்டை அறியாதார்; அறிந்தாலும் அதற்கு ஒரு போதும் ஒப்பாதார். விலங்கைப் போல கட்டுப்பாடு அற்றவன் என்னாது, தன்னை அடக்கி ஆய்வதால் 'ஆண்' என்றும் 'ஆண்' என்றும் மனிதனைக் குறித்தால் தேவைகளைச் சுருக்குவதே மனிதனின் அடிப்படை இயல்பு எனக்கொண்டு அவ்வடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் செய்தியையே ஆயிரங்காலத்துப் பயிராக வளர்த்தனர்.

இனி, தன்னொடு பிறரும் தன் மூதாதையரும், வருங்காலத்தவரும் உறவு கொண்டு உள்ளவர் என்ற நம்பிக்கையினடியே திணைச் செய்தி செயல்பட்டது. இதனால் 'கடன்' என்ற கோட்பாடு உருவாயிற்று. ஒருவன் ஒரு குறித்த செய்திகளைச் செய்வது அவனது கடனாகக் கருதப் பெற்றது: "வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனை" (புற. 312:3). முதற்குலோத்துங்கன் (கி.பி.1070-1122) ஆட்சியின் போதும் இம்மரபு தொடர்ந்து வந்தது என்பதைத் திருபுவனையில் உள்ள கல்வெட்டுடொன்று (ஏ.ஆர். 205/1919) தெரிவிக்கின்றது. அவ்வல்லூர்களில் இருக்கும் கொல்லர் முதலியோர் அவ்வல்லூரவர்க்கு வேண்டுவன செய்தல் வேண்டும் என்றும், அயலூர் சென்று பணி செய்தல் குற்றமென்றும் இக்கல்வெட்டு அறிவிக்கின்றது.

முடிவுரை

இக்கட்டுரையினின்று பண்டைய தமிழரின் தொழில் நுட்பம் இரு பெரும் பகுதிகளான கருச் செய்தி, பொதுவினை என்பனவற்றைத் தன்னகத்தே அடக்கியது என்றும், அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் யாவை என்றும் சுருங்கச் சொன்னோம். இன்று உலகச் சுற்றுச் சூழலே கேட்டுற்று ஆழியுந்தறுவாயில் உள்ளது. இக்கேட்டினை விளைத்ததில் பெருந்தொழில் நுட்பத்தின் (Megatechnology) பங்கு பெரிது. எனவே, இப்பெருந்தொழில் நுட்பத்திற்கு மாற்றாக, ஏற்புடைய தொழில்நுட்பம் யாது, யாங்குளது என அறிஞர் பலரும் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றனர். அன்னாருக்குச் சீரிய, சிறிய திணைத் தொழில்நுட்பத்தினைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்வது தமிழரின் தலையாய கடமை.

அடிக்குறிப்புகள்:

1.யு.ஆர். எர்ஃபெல்சு, கொச்சின் பகுதியிலுள்ள காடர், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், 1952.

2.குறுந். 172,5:6

3.இவை தமிழகத்தில் ஆங்காங்கே கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. பார்க்க: கிஃப்ட் சிரோமணி, "தாம்பரத்திற்கு அருகிலுள்ள இரும்பு, உருக்குமிடம்", சென்னைக் கிருத்துவக் கல்லூரி ஆண்டிதழ், 1968, பக்கம் 41-44 (ஆங்கிலக் கட்டுரை நிர்மல் செல்வமணி "ஒரு மாற்றுக் குமுகாயம் (திணை)". இன்றைய மதிப்பீட்டுக் கல்வி, தானியேல், நிர்மல் செல்வமணி (பதிப்.) சென்னைக் கிருத்துவக் கல்லூரி, 1990. பக்க.227 (ஆங்கில நூல்); வி.சி.சசிவல்லி, பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள், சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1989, பக்.92-95.

தமிழகத்து அளவை முறை

சா.கணேசன்

அளவை முறை ஏழு வகைப்படும். அவைபற்றி பண்டை நிகண்டுகளும் இலக்கண இலக்கிய நூல்களும் பேசுகின்றன. முதலில் அவற்றின் பெயர்களையும், அடுத்து அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் பொருளையும், அதன்பின் அவற்றின் விளக்கத்தையும் இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

ஏழு வகை அளவையாவன: (1) எண்ணல், (2) நிறுத்தல், (3) முகத்தல், (4) பெய்தல், (5) நீட்டல், (6) தெறித்தல், (7) சார்த்தல், என்பனவாம்.

1. எண்ணல்:- ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்ற எண்ணாகவோ, வீசம், அரைக்கால், கால் என்ற இலக்கமாகவோ, அல்லது பதாதி, சேனாமுகம், குமுதம் எனத் தொகையாகவோ எண்ணிக் கணக்கிடுவது எண்ணலளவை ஆகும்.

2. நிறுத்தல்:- குன்றிமணி, வராகனடை, பலம், வீசை, துலாம் என, படிக்கல் கொண்டு தராசிலிட்டு நிறுப்பது நிறுத்தலளவை ஆகும்.

3. முகத்தல்:- பால், மோர், நெய் போன்ற நீரியல் பொருளை உழக்கு படிகளால் மொண்டு எடுத்து அளப்பது முகத்தலளவை ஆகும்.

4. பெய்தல்:- நெல் முதலியவற்றை படி, மரக்கால்களில் சொரிந்து அளப்பது பெய்தலளவை ஆகும்.

5. நீட்டல்:- விரல், சாண், முழம் என, நீளத்தை கை அல்லது கோல்களால் அளப்பது நீட்டலளவை ஆகும்.

6. தெறித்தல்:- நொடி, நாழிகை, நாள் என, காலத்தைக் கணித்து அளப்பது தெளிப்பளவை ஆகும்.

7. சார்த்தல்:- சுரம், ஒலி, நிறம் உரு முதலியவற்றைக் கூறி "இப்படி" "அதைப் போல" என்று, ஒப்பிட்டு அளப்பது சார்த்தலளவை ஆகும்.

நிறுத்தல்க்குரிய தராக வகை

தராக ஆறு வகைப்படும்

(1) மணித் தராக: இது இரத்தினம் முதலியவற்றை நிறுக்கும் மிகச் சிறிய தராக.

(2) பொன் தராக: தங்கம் போன்றவற்றை நிறுக்கும் சிறு தராக.

(3) உலோகத் தராக: செம்பு, பித்தளை முதலியவற்றை நிறுக்கும் பெருந் தராக.

(4) பண்டத் தராக: பல சரக்குகளை நிறுக்கும் தராக

(5) கட்டைத் தராக: விறகு, அல்லது மூட்டைகளை நிறுக்கும் தராக. இது இரு சதுர மரப்பலகைகளைத் தட்டுகளாகக் கொண்டிருக்கும்.

(6) தூக்கு: காய்கறிகளை நிறுக்கும் தராக. இது மரக்கம்பாலான துலாக் கோலின் ஒரு பக்கத்தில் மட்டும் தொங்கும் கூடைத் தட்டாலானது.

பொன் முதலிய நிறுக்கும் அளவை:

4 நெல்லெடை = 1 குன்றிமணி

2 குன்றிமணி = 1 மஞ்சாடி

2 மஞ்சாடி = 1 பணவெடை

5 பணவெடை = 1 கழஞ்சு

4 கழஞ்சு = 1 கஃசு

4 கஃசு = 1 பலம்

பலவகைப் பண்டங்கள் நிறுக்கும் அளவு

32 குன்றிமணி = 1 வராகனெடை

10 வராகனெடை = 1 பலம்

40 பலம் = 1 வீசை

6 வீசை = 1 துலாம்

8 வீசை = 1 மணங்கு

20 மணங்கு = 1 பாரம்

நீட்டில் அளவு

10 கோண் = 1 நுண்ணணு

10 நுண்ணணு = 1 அணு

8 அணு = 1 கதிர்த்துகள்

8 கதிர்த்துகள் = 1 துசம்பு

8 துசம்பு = 1 மயிர்நுனி

8 மயிர்நுனி = 1 நுண்மணல்

8 நுண்மணல் = 1 சிறு கடுகு

8 சிறு கடுகு = 1 எள்

8 எள் = 1 நெல்

8 நெல் = 1 விரல் (3/4")

2 சாண் = 1 முழம் (18")

4 முழம் = 1 பாகம் (6')

6000 பாகம் = 1 காதம் (12,00 கஜம்)

4 காதம் = 1 யோசனை

தெளிப்பளவு

2 கண்ணிமை = 1 நொடி

2 கைநொடி = 1 மாத்திரை

2 மாத்திரை = 1 குரு

2 குரு = 1 உயிர்

2 உயிர் = 1 சணிகம்

12 சணிகம் = 1 விநாடி

60 விநாடி = 1 விநாடி-நாழிகை

2 1/2 நாழிகை = 1 ஓரை

3-3 1/2 நாழிகை = 1 முகூர்த்தம்

2 முகூர்த்தம் = 1 சாமம்

4 சாமம் = 1 பொழுது

2 பொழுது = 1 நாள்

15 நாள் = 1 பக்கம்

2 பக்கம்-30 நாள் = 1 மாதம்

6 மாதம் = 1 அயனம்

2 அயனம் -12 மாதம் = 1 ஆண்டு

60 ஆண்டு = 1 வட்டம்

முகூர்த்தம் அளவு

5 செவிடு = 1 ஆழாக்கு

2 ஆழாக்கு = 1 உழக்கு

2 உழக்கு = 1 உரி

2 உரி = 1 படி

8 படி = 1 மரக்கால்

2 குறுணி = 1 பதக்கு

2 பதக்கு = 1 தூணி

பெய்தல் அளவு

படியின் வாய் கோபுரம் கட்டி இருக்கும்.

360 நெல் = 1 செவிடு

5 செவிடு = 1 ஆழாக்கு

2 ஆழாக்கு = 1 உழக்கு

8 படி = 1 மரக்கால்

2 குறுணி = 1 பதக்கு

2 பதக்கு = 1 துணி

5 மரக்கால் = 1 பறை

80 பறை = 1 கரிசை

48=96 படி = 1 கலம்

120 படி = 1 பொதி

ஒரு படிக்கு:

அவரை = 1,800

மிளகு = 12,800

நெல் = 14,400

பயறு = 14,800

அரிசி = 38,000

எள் = 1,15,200

தமிழ் ஏட்டுச் சுவடிகள்

- பேராசிரியர் மு. சண்முகம் பிள்ளை

"புலவர் மணி", "பதிப்புச் செம்மல்" என்று போற்றப்படும் இக் கட்டுரையாசிரியர், புலவர் தேர்வில் மாநில முதன்மையராய்த் தேர்ந்தவர். தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நிகண்டு நூல்களைக் கற்று நற்றமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கி வருகிறார். உரையாசிரியராகவும், பதிப்பாசிரியராகவும் விளங்கி, நூற்றுக்கணக்கான நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். சென்னை, மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகங்களில் திருக்குறள் ஆய்வாளராக அரும்பணியாற்றியவர். இப்போது தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஓலைச் சுவடித் துறையின் சிறப்புநிலைப் பேராசிரியராய்ப் பணியாற்றி வருகிறார்.

இப்பொழுது கிட்டும் சுவடிகள்:

ஏறத்தாழ நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஓலைச் சுவடிகள் இப்பொழுது கிடைப்பது அரிது. தக்க பாதுகாப்புள்ள சுவடிகளே நீண்ட நாள் நிலைத்திருக்கக்கூடும். எவ்வளவு பாதுகாப்பாக இருப்பினும் முந்நூறு ஆண்டுகளுக்குள் சுவடிகள் பழுதுபட்டுப் போய்விடுவது இயற்கை. பழுதான சுவடிகளை மீண்டும் படியெடுத்து வைத்துப் போற்றுவது முன்னையோர் வழக்கமாயிருந்தது.

நூற்சுவடிகளைப் பொறுத்தவரை 17 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட சுவடிகளைக் காணக்கூடவில்லை. கல்கத்தாத் தேசிய நூலகத்தில் உள்ள சுவடிகளுள், 1611-ல் எழுதப்பெற்ற சீவகசிந்தாமணியுரைச் சுவடி காணப்படுகிறது. 1682-ல் எழுதப்பெற்ற நன்னூல் உரையும், 1702 ஆம் ஆண்டு எழுதப்பெற்ற திவாகரமும் அங்கு உள்ளன.

ஆவணங்கள்:

ஆனால் ஆவணங்களாக உள்ள ஓலைகள் பழமையானதாகக் கிட்டுதல் கூடும். கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்கள், கொல்லம் 448-ல், அதாவது கி.பி. 1273-ல் எழுதப்பெற்ற ஓலை ஆவணம் பற்றிய செய்தியைப் பத்திரிகை வாயிலாக வெளியிட்டுள்ளார். இந்த ஓலையின் தமிழ் நடை கி.பி. 12, 13 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சோழ பாண்டியர் கல்வெட்டுகளை ஒத்ததாகும் என்றும் சுட்டியுள்ளார்.

சுவடி நாட்டம் குறைதல்:

காகிதம் எழுது பொருளாகப் பயன்பட்டபோது பழஞ்சுவடிகளைக் காகிதத்திலும் பெயர்த்து எழுதிப் போற்றுவாராயினர். சென்ற நூற்றாண்டில் காகிதப் புழக்கம் அச்சுயந்திரங்களும் மிகுதிப்படவே தமிழ்நூல்கள் ஏட்டிலிருந்து அச்சப் படிவமாக மாறத் தொடங்கின. அச்சில் வந்தபின் நூல்களை எளிதில் பெறவும் ஏட்டில் எழுத்துகளை நிதானித்துப் படிப்பது போலன்றி விரைவாக வாசிக்கவும் இயன்றது. ஆகவே, அச்சில் வந்த நூல்களின் சுவடிகளில் கற்றோர் கவனம் செல்லவில்லை. ஏட்டுச் சுவடியில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதும் புழக்கமும் வரவரக் குறைந்து வந்தது. அதனால் புதிய சுவடிகள் எழுதிவைக்கும் நிலைமையும் மாறிவிட்டது. ஒரு சிலர் தாம் போற்றும் நூல்களைக் காகிதத்தில் பிரதி செய்தும் கற்கலாயினர்.

19 ஆம் நூற்றாண்டு நிலை:

பரம்பரையாகக் கல்வியில் சிறந்து விளங்கிய புலவர் பரம்பரையினர் இல்லங்களில் நூற்சுவடிகள் இருந்து வந்தன. ஏனைய ரிடமும் சிற்சில சுவடிகள் தங்கின. இசை, நாட்டியம், சிற்பம், சோதிடம், மருத்துவம், பல தொழிற்கலைகள் பற்றிய சுவடிகள் அத்தகு கலைகளைப் போற்றிய குடும்பங்களில் முடங்கிவிட்டன. சமயம் பரப்பும் திருமடங்கள் முன்பு கல்வி நிலையங்களாகவும் விளங்கியமையால் அந்நிறுவனங்களில் பற்பல சுவடிகள் இடம்பெற்றன. சுவடிவழிக் கற்பது 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் வெகுவாகக் குறைந்துவிட்டது. ஆகவே, சுவடிகள் பேணப்படாமல் பரண்களிலும் பெட்டகங்களிலும் சிறைப்பட்டுப் போயின. அவற்றுள் பல செல்லுக்கும் பூச்சிகளுக்கும் இரையாயின. சுவடிகளின் அருமையறியாமல் பலர் அவற்றை நீருக்கும் நெருப்புக்கும் இரையாக்கி விட்டனர். இத்தகு அழிவுகளுக்குத் தப்பிய சுவடிகளே பின்னாளில் கிட்டின.

ஐரோப்பாவில் தமிழ்ச் சுவடிகள்:

கிட்டத்தட்ட முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், தமிழகத்திற்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் அரசியல் தொடர்புகள் ஏற்பட்ட போது, இங்குள்ள ஓலைச்சுவடிகளை மேனாட்டினர் தத்தம் நாடுகளுக்கு எடுத்துச் செல்லத் தொடங்கினர். 18 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே ஏட்டுச் சுவடிகள், பழைய ஆவணங்கள் முதலியவற்றைத் திரட்டும் முயற்சியில் ஐரோப்பியர் சிலர் இறங்கினர். ஐரோப்பிய நாட்டு நூலகங்கள், அருங்காட்சியகங்கள், ஆவணக் களரிகள் ஆகியவற்றில் இந்திய மொழிச் சுவடிகள் இடம் பெறலாயின.

மேற்கு ஜெர்மனி ஹெடல்பர்க் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப்பணி புரியும் டாக்டர் அ.தாமோதரன் அவர்கள், 'ஐரோப்பாவில் தமிழ் ஓலைச் சுவடிகள்' என்பது குறித்து அண்மையில் எழுதிபுள்ளார். அவர் தமது உரையில்,

"தமிழகத்திலிருந்து எடுத்துச் செல்லப்பட்ட ஏராளமான ஓலைச் சுவடிகள் பிரிட்டன், பிரான்சு, டென்மார்க், கிழக்கு ஜெர்மனி, மேற்கு ஜெர்மனி, போர்த்துக்கல், இத்தாலி, நெதர்லாண்டு, ஆஸ்திரியா, ஸ்வீட்சர்லாந்து, நார்வே, சுவீடன், ருசியா ஆகிய பல்வேறு நாடுகளிலுள்ள நூலகங்களில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன" என்றும்,

"என்னுடைய மதிப்பீட்டின்படி ஐரோப்பாவில் சுமார் 2000 தமிழ் ஓலைச் சுவடிகள் நிச்சயமாக இருக்கும்" என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். (மேதகு கி.பழநியப்பனார் பவழமாலையில் ஐரோப்பாவில் தமிழ் ஓலைச் சுவடிகள்' என்னும் கட்டுரையில் (பக்.207-215) மேனாட்டுச் சுவடிகள் பற்றிய பல குறிப்புகள் உள்ளன.

மெக்கன்சி தொகுப்பு:

கர்னல் மெக்கன்சி என்பார் 1782-ல் இந்தியாவுக்கு வந்தார். முதலில் பொறியாளராகச் சென்னையில் பணிபுரியத் தொடங்கிய இவர், பின்னர் இந்திய நிலக்கணிப்பு உயர் அலுவலராயிருந்தார். இவர் இந்திய மொழிகளிலுள்ள பழஞ்சுவடிகள், ஆவணங்கள், வரலாற்றுக் குறிப்புகள், நாணயங்கள் முதலியவற்றைத் திரட்டினார். இறுதியில் இவர் கல்கத்தாவில் வாழ்ந்ததனால் இவர் திரட்டிய பொருள்களும் அங்கிருந்தன.

தமிழக அரசாங்கச் சுவடி நிலையம்:

மெக்கன்சியின் மரணத்துக்குப் பின் (1821) இவருடைய மனைவியிடமிருந்து கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார் 1821-ல் பதினாயிரம் பவுண்டுக்கு அவற்றை வாங்கினார். கிழக்கிந்திய அலுவலகத்தில் டாக்டர் லெயிடன் என்பாரும் பழஞ்சுவடிகளைத் திரட்டி வைத்திருந்தார். வில்சன் என்பாரும் பல சுவடிகளைச் சேர்த்திருந்தார். இவர் மேலே சுட்டிய தொகுப்புக்கு விவர அட்டவணை ஒன்றும் ஆக்கினார். இத்தொகுப்புகளுள் ஒரு பகுதி இலண்டனிலுள்ள இந்திய அலுவலகத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. மற்றொரு பகுதி கல்கத்தாவிலேயே வைக்கப்பட்டது. தக்காணம் தொடர்பான சுவடிகள் சென்னைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. 1844-ல் கிழக்கிந்திய அலுவலகத்தில் பாதுகாக்கப்பெற்ற சுவடிகளும் சென்னை இலக்கிய சங்கத்திற்கு மாற்றப்பெற்றன. பிரெளன் என்பார் தொகுத்த சுவடிகளும் இச் சங்கத்திற்குத் தரப்பட்டன. இம்மூவகைத் தொகுப்புகளும் ஒருசேரக் கீழ்த்திசைச் சுவடி நிலையமாக 1870-ல் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் உருப்பெற்றது. இதுவே பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகக் கட்டிடத்தில் இம்பெறலாயிற்று.

இந்த அரசாங்கச் சுவடி நிலையத்தில் மேன்மேலும் கிடைக்கும் சுவடிகளும் அவ்வப்போது இணைக்கப்பெற்றன. இங்குள்ள 66000 சுவடிகளில் தமிழ்ச் சுவடிகள் 1300 உள்ளன. இங்கே சுவடிகளைத் தக்க வண்ணம் பாதுகாத்து வருகின்றனர். இங்கு 19000 அச்சு நூல்களும் உள்ளன. ஆதலால் இந்த நூலகம் ஆய்வாளருக்குப் பெரிதும் பயன்படுவதாகும்.

பதிப்பாசிரியர் தொகுப்பு:

சென்ற நூற்றாண்டில் தமிழ் நூல்களைச் சுவடிகளிலிருந்து எடுத்து அச்சிட முனைந்தோர் பலர். சிறப்பாக ஆறுமுக நாவலர், இராமானுஜக் கவிராயர், திரு வேங்கடாசல முதலியார், கோமளபுரம் இராசகோபாலப் பிள்ளை, சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை, டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர், சிவன் பிள்ளை, கன்னாகம் குமாரசாமிப் பிள்ளை, சுவாமிநாத பண்டிதர் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். இவர்கள் தாங்கள் பதிப்பிக்க முற்பட்ட நூல்களுக்குரிய சுவடிகளையும் தேடிப்பெற்று அச்சிற் பதிக்கலாயினர். இத்தகு அச்சு முயற்சியால் ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடந்த சுவடிகள் பதிப்பாசிரியர் இல்லங்களில் திரண்டன.

சரசுவதி மகால்:

சென்னை அரசாங்கச் சுவடி நிலையத்தினும் காலத்தால் முற்படத் தோன்றியது தஞ்சைச் சரசுவதி மகால் நூல்நிலையமாகும். 16 ஆம் நூற்றாண்டில் தஞ்சையை ஆண்ட நாயக்க மன்னர் இங்குள்ள அரண்மனையைக் கட்டியதோடு அதன் ஒரு பகுதியில் நூல் நிலையம் ஒன்றையும் நிறுவியிருந்தனர். இதில் தமிழ், தெலுங்கு, வடமொழி முதலிய மொழிகளில் எழுதப்பெற்ற சுவடிகளைச் சேர்த்து வைத்தனர். பின் வந்த மராட்டிய மன்னர் ஆட்சியிலும் இந்நூலகம் மேன்மேலும் வளர்ந்து வந்தது.

1798-ல் பட்டத்திற்கு வந்த இரண்டாம் சரபோஜி மன்னர் கல்விக்காகப் பெருந்தொண்டாற்றியவர். இவர் இந்நூலகத்தை மிகவும் விரிவுபடுத்தினார். இசைத்துறை, மருத்துவத் துறைகளிலும் வியக்கத்தக்க பணிகளைச் செய்வித்தார். பல்லாயிரக்கணக்கான அச்சு நூல்களையும் வாங்கித் தாம் படித்துத் தம் கையெழுத்திட்டு நூலகத்தில் சேர்த்து வைத்தார். இந் நூலகத்தை இவர் உலகறியச் செய்த காரணத்தால், 'தஞ்சை மன்னர் சரபோஜியின் சரசுவதி மகால் நூல் நிலையம்' என்று வழங்கி வரலாயினர். மத்திய மாநில அரசுகளின் ஆதரவுடன் இந் நூலகம் நன்கு நடைபெற்று வருகிறது. இஃது ஆராய்ச்சியாளருக்கு ஓர் அரிய கருவூலமாகும். இங்குள்ள சுவடிகளுள் 1264 தமிழ்ச் சுவடிகளுக்கு விளக்க நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

பல்கலைக் கழகங்கள்:

திருவனந்தபுரத்தில் திருவிதாங்கூர் மன்னர் அரண்மனையில் சுவடி நிலையம் ஒன்று அமைந்திருந்தது. இதுவே இப்பொழுது கேரளப் பல்கலைக்கழகம் சார்ந்த சுவடி நிலையமாய் விளங்குகிறது. இங்கு 3281 தமிழ்ச் சுவடிகள் உள்ளனவாகத் தெரிய வருகிறது. இவற்றுள் பெரும்பாலானவும் அச்சில் வெளிவந்தனவே. அச்சில் வாராதவை சிலவே.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகங்களிலும் நூற்றுக்கணக்கான சுவடிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தெலுங்கு தேசத்துள்ள ஆந்திரப் பல்கலைக் கழகம், உசுமானியாப் பல்கலைக்கழகம், வேங்கடேசுவராப் பல்கலைக் கழகம் ஆகியவற்றில் தமிழ்ச் சுவடிகள் உள்ளமை தெரிய வருகிறது. மதுரைத் திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனத்திலிருந்த சுவடிகள் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் இடம் பெற்றுள்ளமை கருதற்பாலது. இவற்றிற்கான சுவடி விளக்கங்கள் இன்னும் அச்சில் வெளிவரவில்லை.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்:

பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களால் பாஸ்கர சேதுபதிகளுடன் கூடி 1901-ல் நிறுவப்பெற்றது மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம். இதன் தொடக்க நாளிலேயே பழஞ்சுவடிகளுக்கும் அச்சு நூல்களுக்குமாகப் பாண்டியன் புத்தகசாலை அமைக்கப்பெற்றது. சங்கத்திற்கா

க அந்நாளில் புலவர் பலர் ஓலைச் சுவடிகளைத் தேடித் தொகுத்து வரலாயினர். அங்கே இடையில் நேர்ந்த தீவிபத்தில் ஒரு பகுதிச் சுவடிகள் அழிந்துபட்ட போதிலும், இப்பொழுதும் நூற்றுக்கணக்கான சுவடிகள் இருந்து வருகின்றன.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்:

சென்னையில் தரமணிப் பகுதியில் உள்ள உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தில் 200-க்கு மேற்பட்ட சுவடிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் மடாலயத்துச் சுவடிகள் இவற்றுள் பேரளவினதாகும். இங்கே சுவடியியலை மாணவர்க்குக் கற்பிக்கும் பணியும் நடைபெற்று வருகிறது.

சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்:

புலவர் பெருமக்களுள் ஒரு சிலர் தொகுத்த சுவடிகளும் தனி நூல் நிலையங்களாக இப்பொழுது உருப்பெற்றுள்ளன. டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் தொகுத்து வைத்திருந்த சுவடிகளும் நூல்களும் அவர் காலத்திற்குப் பின் கலாசேஷத்திரத்தில் தனி நூல் நிலையமாக அவர் பெயரால் உருப்பெற்றது. இப்பொழுது திருவான்மியூரில் டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம் சிறந்ததொரு ஆராய்ச்சி மையமாக விளங்கி வருகிறது. இங்கே ஏறத்தாழ 2500 ஓலைச் சுவடிகள் உள்; 700 காகிதப் பிரதிகளும் காணப்படுகின்றன. இவற்றிற்குரிய விளக்க அட்டவணைகளை நூல் நிலையத்தார் வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

தேசிய நூலகம்:

பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் சேர்த்து வைத்திருந்த முந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சுவடிகள் அவர் காலத்திற்குப் பின் கல்கத்தாத்தேசிய நூலகத்திற்கு நன்கொடையாக வழங்கப்பெற்றன. சுவடிகளோடு இவர் நூலகத்திருந்த 2500க்கும் மேற்பட்ட அச்ச நூல்களும், கையெழுத்துப் பிரதிகளும் இங்கே தனியாக வைத்துப் போற்றப்பட்டு வருகின்றன.

பேரூர்க் கல்லூரி:

எழுமாத்தூர்ப் புலவர் தெய்வசிகாமணிக் கவுண்டர் அவர்கள் திரட்டி வைத்திருந்த சுவடிகளை அவர் மறைவிற்குப்பின் கோயம்புத்தூரை அடுத்துள்ள பேரூர்த் தமிழ்க் கல்லூரியில் வைத்துப் பேணி வருகிறார்கள்.

தனியார் தொகுப்பு:

திருச்சிற்றம்பலம் அறிஞர் மு.அருணாசலம், சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி செங்கோட்டு வேலனார், சென்னை மர்ரே எஸ்.ராஜம் போன்ற தமிழன்பர்களிடம் சுவடித் தொகுப்புகள் இருந்து வருகின்றன. ஆழ்வார் திருநகரி பெரியன் ஸ்ரீநீவாச ஐயங்கார் திருமாளிகை, மதுரை அரசரடி இறையியற் கல்லூரி போன்ற சில இடங்களிலும் சுவடிகள் பல உள் எனத் தெரிய வருகிறது.

சமய நிறுவனங்கள்:

திருவாவடுதுறை மடம், தருமபுர மடம், துறையூர் வீரசைவ மடம், விருத்தாசலத்திலுள்ள வீரசைவ மடம், சித்தாமூர் ஐஜன மடம், திருவாமாத்தூர் தண்டபாணி சுவாமிகள் மடம், சிதம்பரம் ஈசானிய மடம், காஞ்சி ஞானப்பிரகாசர் மடம் முதலிய சமய நிறுவனங்களிலும் சுவடிகள் பலவாக உள்ளன.

தொல்பொருள் துறை:

தமிழ்நாடு தொல்பொருள் துறையினருக்கு மாவட்டங்களில் கிளை அலுவலகங்கள் உள். இவ்வலுவலகத்தார் சென்ற இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாக அந்தந்த மாவட்டங்களில் தமக்குக் கிட்டிய சுவடிகளைத் தொகுத்து வருகின்றனர். இத் தொல்பொருள் துறையில் இதுவரையில் பன்னூறு சுவடிகள் சேர்ந்திருத்தல் கூடும்.

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்:

1981 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 15 ஆம் நாள் அறிஞர் அண்ணாதுரை பிறந்த நாளில் தஞ்சாவூரில் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் தமிழக அரசினால் தோற்றுவிக்கப்பெற்றது. இஃது ஓர் ஆராய்ச்சிப் பல்கலைக் கழகம். இங்கே உள்ள ஐந்து புலங்களுள் ஒன்று சுவடிப் புலம். இப்புலத்தில் ஓலைச் சுவடித் துறை, அரிய கையெழுத்துச் சுவடித்துறை, கல்வெட்டுத் துறை என மூன்று துறைகள் உள்ளன.

ஓலைச் சுவடித் துறை:

ஓலைச் சுவடித் துறையில் இதுவரை வெளிவராத அருமையான நூல்களைச் சுவடிகள் நோக்கி அச்சிடுதல், செவ்விய முறையில் திருத்தமுற அச்சிடப் பெறாத நூல்களைக் கிட்டும் பிரதிகளுடன் ஒப்பு நோக்கிப் பதிப்பித்தல் என்னும் இருபெரு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

சுவடித் தொகுப்பு:

மேலும் இத்துறையில் நம் நாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் கிட்டும் ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தொகுத்துப் போற்றுதலும் பெருங்கடமையாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. தமிழகத்தின் பல பாகங்களிலிருந்தும் சுவடிகள் அவ்வப்போது வந்த வண்ணமாயுள்ளன. 1983 ஜூன் முடிய 746 சுவடிகள் சேர்ந்துள்ளன. பேரெண்ணிக்கையில் சுவடிகள் தந்தவர் விவரம் வருமாறு:

திருப்பனந்தாள் ஆதீனச் சுவடிகள் 151

ஸ்ரீரங்கம் டாக்டர் ஆர்.இராஜன் பாபு தந்தவை 103

சென்னை திரு. ஜி.ஜி.கனஷ்யாம் தாஸ் அனுப்பியவை 77

கரந்தை ஸ்ரீபாலைய ஞான தேசிகர் திருமடத்துச் சுவடிகள் 67

இராமநாதபுரம் சேது சமஸ்தான மகா வித்துவான் ரா. இராகவையங்கார் இல்லத்திலிருந்து பெற்றவை 51

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக ஓலைச்சுவடித் துறைச் சிறப்பு நிலை இணைப் பேராசிரியர் தி.அடிகளாசிரியர் வழங்கியவை 40

இங்குள்ள சுவடிகள் எல்லாம் சங்க நூல், சைவத்திருமுறைகள், சைவ சித்தாந்த சாத்திரம், இலக்கணம், பிரபந்தம், காவியம், தத்துவம், திவ்யப்பிரபந்தம், தலபுராணம், உரைநடை, மருத்துவம், சோதிடம், நாட்டுப் பாடல், பிற மொழிச் சுவடிகள் (கிரந்தம், தெலுங்கு, மலையாளம்) என்னும் வகையில் பாகுபடுத்திக் கண்ணாடிப் பேழைகளில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. சுவடிகளைச் சரிபார்த்துக் கயிறு மாற்றிச் சார்போலைகள் சேர்த்துப் பூச்சிகள் அண்டா வண்ணம் தடுப்பு எண்ணெய் பூசி முறைப்பட ஒன்றோடு ஒன்று உரசாமல் தனித்தனியாக வைத்துப் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. மேலும் இச்சுவடிகளுக்கான விளக்க அட்டவணையும்

எழுதிவரப்படுகிறது. விரைவில் ஒரு பகுதி விவரம் அச்சிட்டு வெளியிடப் பெறும். மேலும் மேலும் சுவடி பற்றிய தகவல் தருபவர்களோடு தொடர்பு கொண்டு சுவடிகளைத் திரட்டும் பணியும் இடையறாது நடைபெற்று வருகிறது.

தமிழகத்திலும், இந்திய நாட்டின் பிற இடங்களிலும், ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், இலங்கை, மலேசியா முதலிய கீழ்த்திசை நாடுகளிலும் உள்ள சுவடிகளுக்கு எல்லாம் விவர அட்டவணைகள் வரும்போதுதான் தமிழ் நூல்களின் பெரும் பரப்பினை நாம் காணுதல் கூடும்.

தமிழகத்தில் சிறிசில சிற்றுால்களிலும், பெருநிலக்கிழார் மாளிகைகளிலும், பெரும் புலவர் பரம்பரையினரின் இல்லங்களிலும், மருத்துவம் சோதிடம் இவற்றைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்த குடும்பங்களிலும் தமிழ்ச் சுவடிகள் இந்நாளிலும் இருந்து வரத் தான் செய்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் முயன்று தேடுதலும் வேண்டும். தக்க பாதுகாப்பின்றிச் சிதறிக் கிடக்கும் சுவடிகள் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் போன்ற கல்வி நிறுவனங்களில் வந்து சேருமாயின் அவை முறைப்படி பாதுகாக்கப்பட்டு அரிய சுவடிகள் அச்சுருப்பெறு வாய்ப்பாகும். ஆகவே, சுவடிகளை வைத்திருப்போர் அவற்றை ஏற்புடைய நிறுவனத்தில் சேர்ப்பிப்பதற்கு முன் வருவார்களாக.

தமிழ் நாட்டு ஆடைகள்

சாத்தன்குளம் அ. இராகவன்

உலகில் மிக நாகரிகமுற்றவர்களாய் இன்று கூறிக் கொள்ளும் ஆங்கிலேயர், ஆடை கட்டத் தெரியாது, அரை நிர்வானிகளாய் திரிந்தலைந்த காலத்திலே தமிழர்கள் பருத்தி, பட்டு, கம்பளி ஆடைகளை அணிந்தும் பொற்சரிகைகள் இணைந்த ஆடைகளைப் புனைந்தும் வந்துள்ளனர். நவமணிகள் இழைத்த பொன் அணிகளைப் பூண்டு வந்தனர். சுருங்கக் கூறின, நானிலம் புழகமு நனி சிறந்த நாகரிக மக்களாய் சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கினர் என்று சொல்லலாம்.

தமிழர்கள், மிகத் தொன்மையான காலத்திலே ஆடைகளை அணிந்து வந்தனர் என்று நமது தமிழ் அறிஞர்கள் கூறுகின்றார்கள் யொழிய, கி.மு.3000 ஆண்டிற்கு முன்னர் தமிழர்கள் பஞ்சாடைகளையும் பட்டாடைகளையும் அணிந்து வந்தனர் என்று, தக்க சான்று காட்டி எவரும் எழுதியதே இல்லை. காரணம் தொன்று தொட்டுத் தமிழர்கள் தொன்மையான பொருள்களைப் பாதுகாத்து வைக்கத் தவறியுள்ளனர் என்று இங்கு வருத்தத்தோடு கூறிக் கொள்ள வேண்டியதிருக்கிறது.

இந்திய அரசாங்கப் புதை பொருள் ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவராய் இருந்த அறிஞர் சர்.சாண் மார்சல், இந்திய வரலாற்றுத் துறை அறிஞர் இராக அடிகள் போன்றவர்கள் சுமார் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே திராவிடப் பெருங்குடி மக்கள் கிரேக்கர் உரோமர் போன்ற நாகரிக மக்களின் பொற்காலங்களையும் தாண்டியவர்களாய், மொகஞ்சதாரோவில் தலைசிறந்த நகரங்களையும் கட்டிடங்களையும் முத்திரைகளையும் ஆயுதங்களையும் அணிகலன்களையும் படை பாத்திரங்களையும் ஆடைகளையும் செய்து நனி சிறந்த நாகரிகத்தின் உச்சிக் கொம்பை எட்டிப் பிடித்த மக்களாய் வாழ்ந்தனர் என்று தக்க சான்றுகளுடன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

இந்திய அரசாங்கத்தின் கைத்தொழில் வணிக அமைச்சரால் நிறுவப் பெற்ற அகில இந்திய கைப்பணிக் கழகம் வெளியிட்ட இந்திய அச்சுப் புடவைகள் என்ற சீரிய நூலில், * "ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே மொகஞ்சதாரோவில் காணப்படும் அழகிய ஆடைகளைக் கொண்டு, நெய்தற் கலை மிகத் தொன்மையான காலத்திலே அரும்பி மிகச் சீரும் சிறப்புமாய் வளர்ந்துள்ளது" என்று திட்டவாட்டமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

பண்டைக் காலத்தில் பாரத நாட்டில் உயிர் ஊட்டும் உழவுத் தொழிலை விட உயர்ந்து நின்ற தொழில் நெசவுத் தொழிலேயாகும். "செய்யுந் தொழிலெல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்க்கின் நெய்யுந் தொழிலுக்கு நிகரில்லை" என்று தமிழகத்தின் அறவோர்கள் இத் தொழிலை உயர்ந்த அறத் தொழிலாக ஏற்றுப் போற்றி வந்தனர். உழவுத் தொழில் உயிர் ஊட்டுந் தொழில். நெசவுத் தொழில் மானங் காக்கும் தொழில்.

ஆடை மக்களின் மானத்தைக் காத்து வந்ததோடு மதிப்பையும் உயர்த்தி வந்தது. தட்ப வெப்ப நிலைகள் உடம்பைத் தாக்கா வண்ணம் பாதுகாத்து வந்தது. நமது கலைச் சிறப்பையும் நுண்ணறிவையும் காட்டி வந்தது. "ஆடையுடையான் அவைக் கஞ்சான்" "ஆடையில்லா மனிதன் அரை மனிதன்" என்ற முது மொழிகள் பல தோன்றின. முற்காலத்தில், மக்களின் ஆடை அதை அணியும் முறை இவைகளை வைத்து அவர்களின் அந்தஸ்து நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

ஆடைகளில் பல்வேறு வண்ணங்கள் மிகத் தொன்மையான காலத்திலிருந்து இடம் பெற்று வந்தது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழகத்தில் பல்வேறு வண்ண ஆடைகள் இருந்து வந்தன. மகளிர்கள் பட்டிலும் பஞ்சிலும் நெய்த பூந்துகில்கள் பல புனைந்து வந்தனர். இவைகளுக்கு எண்ணற்ற சான்றுகள் நமது சங்க இலக்கியங்களிலிருந்தே காட்ட முடியும். நமது சிற்ப நூல்களை ஆராய்ந்தால் முற்காலத்திய நமது மக்கள் நாற்பதிற்கு மேற்பட்ட வண்ணங்களை அறிந்தனர் என்றும் அவைகளின் பெயரும் அந்த வண்ணம் சிறிதும் மங்காது. இன்று நமது சிற்றண்ணல் வாயில், தஞ்சாவூர் பெருவுடையார் கோயிலில் சுமார் 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன் தீட்டப்பட்ட ஓவியங்கள் பல்வேறு தாக்குதல்களுக்கு உட்பட்டும் அதன் நிறம் மாறாது, பொலிவு குன்றாது, புத்தம் புதிய வண்ணம் போல ஒளிர் விட்டுக் கொண்டிருப்பதே ஏற்ற எடுத்துக் காட்டாகும்.

முற்காலத்தில் நமது நாட்டில் ஆடைகளின் வண்ணங்கள் மட்டுமல்ல; அதன் உடலும், விளிம்பும் முன்றானையும் பல்வேறு கோடுகளாலும் பூக்களாலும் பிறவற்றாலும் செய்யப்பட்டு அவைகளுக்குப் பல பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன. அவைகளில் சிலவற்றின் பெயர்கள் தமிழ் இலக்கியங்களில் தரப்பட்டுள்ளன. அவை அடியில் வருமாறு:

1. கோசிகம், 2. நீதகம், 3. பச்சிலை, 4. அர்த்தம், 5. நுண்ணுகில், 6. சுண்ணம், 7. வடகம், 8. பஞ்சு, 9. இரட்டு, 10. பாடகம், 11. கோங்கலர், 12. கோபடம், 13. சித்திரக்கம்மி, 14. குருதி, 15. கரியல், 16. பேடகம், 17. புரியட்டக்காசு, 18. வேதங்கம், 19. புங்கர் கழகம், 20. சில்லிகை, 21. தூரியம், 22. பங்கம், 23. தந்தியம், 24. வண்டை, 25. கவற்றுமடி, 26. நூல் யாப்பு, 27. திருக்கு, 28. தேவாங்கு, 29. பொன்னெழுத்து, 30. குச்சரி, 31. தேவகிரி, 32. காத்தூலம், 33. கிறைஞ்சி, 34. செம்பொத்தி, 35. வெண்பொத்தி, 36. பணிப்பொத்தி.

இஃதன்றி, "ஆடையின் தன்மைக் கேற்ப துகில், பூந்துகில், புட்டகம், உடுக்கை" என்று பல்வேறு பெயர்கள் உள்ள ஆடை வகைகளும் அளவிலாதிருந்தன.

"துகில், வெண்மை நிறம் உடையதாயும் சிவப்பு நிறம் உடையதாயும் இருக்கும். பூந்துகில், தாமரை, மல்லிகை போன்ற மலர்களின் வடிவம் பொலிவதாய் இருக்கும்."*

நமது பழம் பெரும் இலக்கியங்களில் இவ்வாடைகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் பல உள்ளன. அவைகளில் சில அடியில் வருமாறு:

1. "துகில்சேர் மலர்போல் மணிநீர் நிறைந்தன்று" - பரிபாடல்
2. "மிப்பால் வெண்துகில் போர்க்குநர் பூப்பால் வெண்துகில் சூழப்பக சூழல் முறுக்குநர்" - பரிபாடல்
3. "புட்டகம் பொருந்துவ புனைகுவோரும்" - பரிபாடல்
4. "நீலக்கச்சைப் பூராடை" - புறம்
5. "பாம்பு பயந்தன்ன வடிவின் காம்பின் கழைபடு சொலியின் இழைமணி வாரா ஒண்பூங் கலிங்கம்" - புறம்
6. "கோத்தன்ன தோயாப் பூந்துகில்" - பெரும்பாண்
7. "நோக்கு நுழை கல்லா நுண்மை யழக்கனிந்து அரவுரி யன்ன அறுவை" - பெரும்பாண்
8. "ஆவியன்ன அவிநூற் கலிங்கம்" -
9. "புகைவிரித்தன்ன பொங்குறுகி துடிஇ" - புறம்

மேற்கூறிய சங்க நூற்பாடல்களினின்று முற்காலத்தில் தமிழகத்தில் பல்வேறு விளிம்புகளும் முன்றானைகளும் உடலும் உள்ள அழகிய ஆடைகள் இருந்தன என்பது நன்கு பெறப்படுகின்றன.

விளிம்பிலோ முன்றானையிலோ உடலிலோ, ஆடைகள் அழகுற்று விளங்க, தாமரை மலர், அல்லி மலர், மல்லிகை மலர், பிச்சிப்பூ, மல்லிகை அரும்பு, மாம்பிஞ்சு போன்ற உருவங்கள் எழில் பெற்றிலங்குமாறு நெய்யப் பெற்றன. இம்மலர்களும் அரும்பும், பிஞ்சும், சிவப்பு, வெள்ளை, நீலம், மஞ்சள், ஊதா, பச்சை போன்ற பல்வேறு நிறங்களில் மட்டுமன்றி வெள்ளிச் சரிகை, பொற்சரிகை போன்றவைகளை இணைத்து தகதகவென்ன ஒளிர்விட்டு மின்ன பட்டு நூலிலும், பஞ்சு நூலிலும் ஆடைகள் நெய்யப் பெற்றன. அவைகள் எழில் மிக்கவாய் கண்ணைக் கவர்வனவாய் விளங்கின.

பாம்பின் சட்டை போலவும் மூங்கிலில் உரித்த மெல்லிய தோல் போலவும் பால் காய்ச்சும் பொழுது எழும் ஆவி போலவும் பால் நுரை போலவும் தெளிந்து வெண்ணிறமான அருவி நீர் வீழ்ச்சியின் தோற்றம் போலவும் பண்டைய தமிழர்கள் நுண்ணிய எண்ணிலா மெல்லிய ஆடைகளை நெய்தனர்.

மசூலிப்பட்டினத்திலும் கலிங்கத்திலும் மெல்லிய ஆடைகள் நெய்யப் பெற்றன. அதைப் பார்த்ததும் அத்தகைய மெல்லிய ஆடைகள் - இல்லை - அதைவிட மெல்லிய ஆடைகள் மதுரை, காஞ்சி முதலிய இடங்களில் நெய்யப்பெற்று வெளி நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப் பெற்றன.

உரோமர்களும் எகிப்தியர்களும் தமிழக ஆடைகளைக் கண்டு வியப்பெய்தினர். அரசர்களும், அரசிகளும் ஆடைகளின் எடைக்குப் பொன் கொடுத்து விலைக்கு வாங்கினர். ஆடைகளின் விளிம்பு பல்வேறு வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்ட தாய் விளங்கின. விளிம்பில் கொற்கை முத்துகள் இணைக்கப்பட்ட ஆடைகளும், விளிம்பில் தமிழ்நாட்டு பொன் வண்டுகளின் மஞ்சள், நீலம், பச்சை வண்ண இறக்கைகள் இணைக்கப் பெற்றுள்ள ஆடைகளும் வெளி நாட்டார் விரும்பி வாங்கினர். எகிப்திய அரசிகளும், உரோ நாட்டு அரசிகளும் உரோமர் நாட்டு பிரபுக்களின் மனைவிகளும் பொற்காசுகளைக் கொடுத்து வாங்கினர். எகிப்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இறந்த அரசர்களின் உடல்கள் பலவிதப் பொருள்களால் பதமிடப்பட்டு அழியாது கல்லறைகளில் வைத்துப் பாதுகாக்கப் பெற்றுள்ளது. அந்தப் பிரேதங்கள் இந்திய மசூலின் துணிகளால் பொதியப் பெற்றுள்ளது என்று இன்று மேனாட்டு அறிஞர்களால் கண்டுபிடிக்கப் பெற்றுள்ளது.

ஜெர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்த மெர்லாஞ்ச் என்ற அறிஞர் "இந்தியப் பட்டின் சாயல்" என்னும் பொருள் பற்றி இலண்டனில் உள்ள இந்தியக் கழகத்தில் 1983-ல் ஒருசொற்பெருக்காற்றினார். அதில், "பண்டு தொட்டு பார நாட்டில் பட்டு நெசவு ஒரு தனிச் சிறப்புடையதாய் விளங்கி வந்திருக்கிறது" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆர்.பில்ல்டர் என்ற பிரெஞ்சுப் பேரறிஞர், இந்தியத் துணிகள் என்ற நூலில் இந்திய நெசவுத் தொழிலின் செய்முறைகளையும் வண்ணச் சிறப்பையும் அதில் ஒளிரும் தாமரை, முல்லை அரும்பு, மாம்பிஞ்சு போன்ற உருவங்களையும் வியந்து பாராட்டியுள்ளார்.

முற்காலத்தில் பாண்டிய நாட்டில் நெய்யப் பெற்ற பங்கய மலர்கள் பொறித்த பட்டுத் துணிகள் உரோம், கிரீஸ், எகிப்து, அரேபியா, இலங்கை, கடாரம், சாவகம், சம்பாகம், போசகம் முதலிய பல்வேறு நாட்டு மன்னர்களின் அரண்மனைகள் அனைத்தையும் அலங்கரித்து - 19ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்து அரண்மனையிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. இன்று இங்கிலாந்து இராணி எலிசபெத் அவர்களின் பள்ளியறையில் இந்திய நாட்டுப் பங்கயப் பட்டு இடம் பெற்றுள்ளது.

நமது தமிழகத்தில் ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் நமது ஆடைகள் மென்மையிலும் இதர தன்மையிலும் வண்ணத்திலும் சிறப்புற்று அபிவிருத்தி அடைந்துள்ளன. அச்சிறப்புகள் பாண்டிய நாட்டில் ஒரு விதமாகவும் சோழ நாட்டில் மற்றொரு விதமாகவும் உள்ளன. இவைகள் அனைத்தையும் தேடிக் கண்டுபிடித்து காட்சிக்கு வைப்பது பயனுடைய பணியாகும்.

நன்றி : 2-வது உலகந் தமிழ்நாட்டு கலைக் காட்சி கையேடு...

சிற்பக் கைகள்

வை. கணபதி ஸ்தபதி

நம் நாட்டுச் சிற்பக் கலை மரபின் சிறப்பியல்புகளில் ஒன்று ஆடற்கலையின் இலக்கணங்களை இக்கலையில் புகுத்தியமையாகும். சிற்ப வடிவங்கள் நின்றாலும், அமர்ந்தாலும், கிடந்தாலும் வேறு எந்த அமைதியில் இருப்பினும் அவை ஆடற்கலை இலக்கணத்திற்கு ஏற்றவாறு அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

ஆனால், சிற்பியானவன் ஆடற்கலை இலக்கணத்தை அப்படியே கையாளவில்லை. அதற்கு மாறாக, ஆடற்கலை இலக்கணத்தை நன்கு உணர்ந்து, மனத்துட்கொண்டு, வேண்டிய அளவிற்கு அதைத் தழுவித் தன்னுடைய அழகுணர்ச்சியையும் புகுத்தி, தான் எப்பொருளில் எவ்விடத்தில் எதற்காக அமைக்கின்றானோ அவற்றிற்கேற்றவாறு, சிற்ப வடிவத்தை ஓடித்து, வளைத்து, நெளித்து, கைகளையும் கால்களையும் பல அமைதிகளில் காட்டி, பார்ப்போர், கலை அழகை மட்டுமின்றி அதன் உட்கிடக்கலையும் உணராமாறு செய்துவிடுகிறான். இத்தகைய செயலில் ஈடுபடும்பொழுது உடற்கூறுகளை இயல்புக்கு மீறி மிகையாக அமைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது. இதனால், கை முத்திரைகளிலும் ஆசனங்களிலும் உடல் வளைவுகளிலும் தனித்தன்மை உருவாகிறது. அதனால், சிற்பக் கை அமைதி, உடல் அமைதி பற்றிய வரம்புகளை உணர்த்தும் இலக்கண நூல்கள் தோன்றுவதாயின.

சிற்பக் கைகள் 32 வகைப்படும். அவற்றில் கீழ்க்கண்ட கை முத்திரைகளை கையாளப்படுகின்றன. அவற்றை 'கை அமைதி' என்றும், 'சிற்பக்கை' என்றும், 'முத்திரை' என்றும், 'ஹஸ்த முத்திரை' என்றும் நம் நாட்டுச் சிற்பிகள் கூறுகிறார்கள். இந்த முப்பத்திரண்டு ஹஸ்த பேதங்களையும் படமாகப் பின்னே காணலாம்.

பரதம் - அதன் முத்திரைகள்

சா. கணேசன்

கூத்து, நடட்டம், நாடகம் என்றெல்லாம் சொல்லப்படும் ஆடல் தமிழரின் தனிப்பெருங் கலைகளுள் ஒன்று. பாவம், ராகம், தாளம் அதன் அடிப்படை. அந்த மூன்று சொற்களின் முதல் எழுத்து (ப-ர-த) முறைப்படி அமைய, மூன்று சொற்களின் இறுதி எழுத்து (ம்) இறுதியில் அமைய, 'பரதம்' என்ற பொருள் சிறந்த சொல்லே இக்கலைக்குப் பெயராயிற்று. இன்று உலகெலாம் புகழ் பூண்டு மிளிர்ந்தாலும் இது முழுக்க முழுக்கத் தமிழ்க்கலையே! தமிழ் நிலத்திலேதான் முளைத்துக் கிளைத்து மலர்ந்து மணம் பரப்பிற்று.

இக்கலை தமிழ்க்கலை என்பதற்கும், இக்கலையில் தமிழர் எத்துணை ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பதற்கும் சான்றுகள் பல காட்டலாம். என்றாலும், கூத்தையே உருவமாக்கி, அதைத் தெய்வமாக மூர்த்திகரித்து, கூத்தப்பிரான், ஆடவல்லான், அம்பலத்தாடி, நடராசன் என்றெல்லாம் பற்பல பெயர்கள் சூட்டிக் கோயிலும் கட்டி அதனுள் வைத்துப் போற்றி, வாழ்த்தி வணங்கி வழிபட்டுக் கொண்டாடி வரும், வேறெங்கும் காணமுடியாத, அருமை ஒன்றே போதாதா?

இக்கலை பற்றிய இலக்கண நூல்கள், விளக்க நூல்கள் பற்பல இருந்திருக்கின்றன; இன்றும் சில உள. அவற்றையெல்லாம் ஆய்ந்து, தேர்ந்து அக்காலத்து அறிஞர் மொழியாக, நூல் மொழியாக விளங்கிய சமஸ்கிருதத்தில் ஒரு நற்கலைஞர் 'பரத சாஸ்திரம்' (பரத-கலை) என்னும் பெயரால் நூலொன்றை ஆக்கி அளித்துள்ளார். அவர் பெயர் அறியக் கூடாமையால் "பரத முனிவர்" என்று பிற்காலத்தவர் வழங்கலாயினர். அந்த நூலின் அடிப்படையில் பின்னர் பல்வேறு நூல்கள் சமஸ்கிருதத்திலும், தமிழிலும், தெலுங்கிலும் தோன்றலாயின, அல்லது ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றிற்கு மொழிபெயர்க்கப்படலாயின. காலஞ்சென்ற முதுபெருங்கலைஞர் ஆனந்த குமாரசாமி அவர்கள் 'mirror of Gesture' என்ற பெயரில் அபிநய தர்ப்பணம் என்ற நூலை மொழிபெயர்த்துள்ளதும் ஈண்டு மனக்கொளத் தக்கதாகும்.

பரதத்தின் உயிர்நாடி பாவம். அபிநயத்தின் மூலமே பாவம் வெளிப்படும். ஆனால், ஒலியோ, ஒலிக்கூட்டமான சொல்லோ இன்றி இயங்குவது அம்மொழி. என்றாலும், சொல் இல்லாமலேயே, பொருளை அல்லது கருத்தை உணர்த்த வல்லது அபிநயம். எல்லா மொழியினர்க்கும் அது பொது. எனவே, அதை 'மொழியா மொழி' என்றோ, அல்லது 'பொருள் மொழி' என்றோ கூறலாம்.

மற்ற மொழிகளைப் போலவே அதற்கும் நெடுங்கணக்கு (அரிச்சுவடி) உண்டு. கைகளை எழுத்துக்களாகும். அதிலும், உயிர், மெய், உயிர்மெய் என மூவகை உண்டு. அவற்றை, முறையே தொழிற்கை, எழிற்கை, இணைக்கை என்பது தமிழ்நெறி. சம்ஸ்கிருதத்தில் அசம்யுதம் (தனிக்கை) சம்யுதம் (இணைக்கை) என இருவகையே உண்டு. முத்திரை பிடித்த தனிக்கையை தொழிற்கை (அசம்யுத ஹஸ்தம்) என்போம். முத்திரை பிடித்து இரு கையுள் சேர்ந்து தொழிற்படுவதை இணைக்கை (சம்யுத ஹஸ்தம்) என்போம். ஒருகை முத்திரை பிடித்திருக்கும்போது, தொழிற்பாடாமல் வறிதேயிருக்கும் கைக்குத் தமிழில் மட்டுமே (எழிற்கை என்று) பெயர் சட்டப்படுகிறது. இனி கூத்தியலின் பொது, அடிப்படையில் ஒரு சிறிதை மட்டும் பார்த்துவிட்டுப் பிடி வேறுபாட்டை (ஹஸ்தபேதத்தை)க் காண்போம்.

கூத்தியலை மூன்று வகையாகவும், ஐந்து வகையாகவும் கணிப்பர் நூலோர். பெரும்பாலோர் மூவகையாகவே கொள்வர். மூன்றாவது: நிருத்தம், நிருத்தியம், நாட்டியம் எனப்படும்.

1. நிருத்தம் (Dance): பாவ-அபிநயச் சார்பின்றித் தாளத்தையே தழுவி இயல்வது இது. சதி, சதிர் எனவும் பெயர் பெறும். இது "தாண்டவம், நிருத்தியம், நாட்டியம் என மூவகையுடையது" எனச் சிலம்பு பேசும்.
2. நிருத்தியம் (Pantomime) : பாவங்களைப் பொழிந்து ரச உணர்வை ஊட்டுவது இது.
3. நாட்டியம் (Drama) : பழங் கதையைத் தழுவி இயல்வது இது. இதை நாடகம் எனச் சிலம்பு கூறும்.

நடனம், நாட்டியம், தாண்டவம், நிருத்தியம், நிருத்தம் எனும் ஐவகை ஆடலும் சக்திமார் ஐவர்க்காக இறைவன் ஆடியவை என்னும் 'பரத சேனாபதீயம்'.

பெண்வேடத்துடன் ஆண் ஆடுவது நடனம் என்றும், ஆண்வேடத்துடன் பெண் ஆடுவது நாட்டியம் என்றும், ஆண் ஆணாகவே ஆடுவது நிருத்தியம் என்றும், பெண் பெண்ணாகவே ஆடுவது நிருத்தம் என்றும், இறைவன் ஆடுவது தாண்டவம் என

ன்றும் ஒருசார் நூலோர் கூறுவர்.

ஆண்களது ஆட்டம் தாண்டவம் எனவும், மகளிர் ஆடல் லாஸ்யம் எனவும் கூறுவது பொது மரபு. தாண்டவத்தில் ஒரு சிறப்பு இயல்பு உத்தான தாண்டவம் ஆகும். இது முழுக்க முழுக்க நின்றுகொண்டே ஆடி அபிநயித்தலாகும்.

அங்ஙனமே, லாஸ்யத்தின் சிறப்பியல்பு ஒன்றுண்டு. சுகுமார லாஸ்யம் எனப்படும் அது நிற்காமல் இருந்தும், கிடந்துமே அபிநயித்தலாகும்.

அபிநயத்திற்கு உடல் உறுப்புகளே உதவுபவை. உறுப்புகளை மூவகையாகப் பிரிப்பர் நூலோர். இதை "த்ரையங்கம்" அல்லது "திரியாங்கம்" என்பர் வடநூலார். அவையாவன:

- (1) முதலுறுப்பு (அங்கம்)
- (2) இணையுறுப்பு (பிரத்தியாங்கம்)
- (3) துணையுறுப்பு (உபாங்கம்)

1. தலை, மார்பு, கை, விரல், இடை, பக்கம், பாதம் ஆகிய ஏழும் முதலுறுப்பாம்.

2. தோள், முதுகு, கழுத்து, வயிறு, மணிக்கட்டு, தொடை, முழங்கால், கணைக்கால் ஆகிய எட்டும் இணையுறுப்பு ஆகும்.

3. விழி, இமை, புருவம், கன்னம், மூக்கு, மூச்சு, பல், உதடு, நாக்கு, மோவாய், வாய், முகம் ஆகிய பன்னிரண்டும் துணையுறுப்பு ஆகும்.

மேலே கண்ட உறுப்புகள் தொழிற்படும் போது ஏற்படும் நிலை வேறுபாடுகளின் அடிப்படையால் அவ்வந் நிலைவேறுபாடுகட்கும் தனித் தனிப் பெயர்கள் உண்டு. அன்றியும், உறுப்பு நிலை வேறுபாடுகளின் (அங்க பேதங்களின்) எண்ணிக்கை நூல்கள்தோறும் வேறுபடுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, தலைக்கு நிலை வேறுபாடுகள் (சிரோபேதம்) ஒன்பது, பதின்மூன்று, பத்தொன்பது, இருபத்துநான்கு, முப்பத்து மூன்று என்று நூல்களுள் காணப்படுகின்றன. தமிழ் நூல்களுள் ஒன்பது, பத்தொன்பது என்ற இரு கொள்கையே புலப்படுத்தப்படுகின்றன.

அப்படியே கண்ணின் அபிநய விநியோக நிலை கொண்டு எட்டு, ஒன்பது, முப்பத்தாறு, நாற்பத்து நான்கு என வேறுபாடுகள் (நயன பேதம்) பல நூல்களால் புலப்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றையும் இவை போன்ற பிற உறுப்புநிலை வேறுபாடுகளையும் சிலப்பதிகாரம், பரதநாட்டிய சாஸ்திரம், அபிநய தர்ப்பணம், (Mirror of Gesture)மகாபரத சூடாமணி, பரத சேனாபதியம், பரத சங்கிரகம், தச ரூபகம், சங்கீத முக்தாவலி, சங்கீத சாராம்ருதம், பரத கலைச் சித்திரம் போன்ற நூல்களின் வாயிலாய் விளக்கமாய்த் தெரிந்துகொள்ளலாம். எனவே, இனி பிடி வேறு பாட்டை, (ஹஸ்த பேதம் என்னும்) முத்திரைகளைக் காண்போம்.

இணையாத் தொழிற்கை (அசமயுத ஹஸ்தம்) என்னும் ஒற்றைக்கை முத்திரை பிடிப்பதை "கரகரணம்" என்றும் வடநூலார் கூறுவர். அவை இருபத்தெட்டு என தொகைப்படுத்துவர் பெரும்பாலோர். முப்பத்தைத் தொகுத்தாரும் உளர்.

அபிநய தர்ப்பணம், பரதகலைச் சித்திரம் போன்றவை கூறும் முத்திரைகளை முதலில் காண்போம்.

1. பதாகம் (கொடி)
2. திரிபதாகம் (முக்காற்கொடி)
3. அர்த்தபாதகம் (அரைக்கொடி)
4. கர்த்தரீமுகம் (கத்திரிக்கோல் அலகுகள்)
5. மயூரம் (மயில்)
6. அர்த்தசந்திரன் (அரை மதி, இளம் பிறை)
7. அராளம் (வளைந்தது)
8. சுகதுண்டம் (கிளி மூக்கு)
9. முஷ்டி (முட்டிக்கை)
10. சிகரம் (உச்சி)
11. கபித்தம் (விளாம்பழம்)
12. கடகாமுகம் (வளையல் வாய்)
13. சூசி (ஊசி)
14. சந்திரகலா (மதியின் கலை)
15. பதும கோசம் (குவிந்த தாமரை)
16. சர்ப்ப சீர்ஷம் (பாம்புத் தலை)
17. மிருக சீர்ஷம் (மான் தலை)
18. சிங்க முகம் (சிங்கத் தலை)
19. காங்கூலம்
20. அல பதுமம் (அலர்ந்த தாமரை)
21. சதுரம் (நாற்கோணம்)
22. பிரமரம் (வண்டு)
23. ஹம்ஸாஸ்யம் (அன்னத்தின் அலகு)
24. ஹம்ஸபக்ஷம் (அன்னச்சிறகு)
25. ஸந்தம்சம் (இடுக்கி)
26. முகுளம் (மொட்டு)
27. தாம்ரகூடம் (சேவற்கொண்டை)
28. திரிகூலம் (முத்தலை வேல்)

இங்கே காணப்படும் 28ல் சந்திரகலா, திரிகூலம் ஆகிய இரண்டையும் நீக்கி, பரணம், பூர்ணநாபம் ஆகிய இரண்டையும் கூட்டி 28 ஹஸ்த பேதங்களை மகாபரத சூடாமணி கூறும்.

பரதசாஸ்திரம், மாயூரம், சந்திரகலை, சிங்கமுகம், திரிகூலம் ஆகிய நான்கினையும் நீக்கிவிட்டு 24 ஹஸ்த பேதங்களை உணர்த்தும்.

சங்கீத ரத்னாகரம் 24 ஹஸ்த பேதங்களையே சொல்லும். ஆனால், அர்த்தபதாகத்தை நீக்கி ஊர்ணநாபத்தை (பூர்ணநாபம்தான்) சேர்த்துப் பேசும்.

ஆனால், சிலப்பதிகார உரை (1:3:18) முப்பத்திமூன்று ஹஸ்தபேதம் கூறுகிறது. அவற்றுள் இருபது மேலே கூறிய 28ல் உள்ளவை. ஏனைய பதினமூன்று அவற்றில் வேறுபட்டவையாகும். அவற்றுள் கடகம், கபோதம், இலதை, சங்கு போன்ற இணைக்கை முத்திரைக்குரியவை.

இந்த இருபத்தெட்டுடன் வியாக்ரம், அர்த்த சூசி சேர்த்து முப்பதென்பாரும், வியாக்ரம், ஊரணநாபம் சேர்த்து முப்பதென்பாரும் உண்டு.

இனி, இணைக்கை (சமயுத ஹஸ்தம்) பற்றிக் கவனிப்போம்.

சிலப்பதிகாரம் இணைக்கை நிலை வேறுபாட்டை பதினென்தென வகுக்கும். பரத சாஸ்திரமும், சங்கீதரத்னாகரமும் பதினமூன்று எனக் கூறும். ஆனந்த குமாரசுவாமியின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு இருபத்துநான்கு எனப் பேசும். அபிநய தர்ப்பணம் சம்ஸ்கிருத, தமிழ் நூல்கள் இருபத்துமூன்று என்று நிர்ணயிக்கின்றன. பரதகலைச் சித்திரமும் 23 என்றே குறிக்கிறது. மகாபரத சூடாமணியோ,

"ஆகிய சமயுதக்கை அருளிய நாற்பதுக்கும்" என நாற்பது ஹஸ்த பேதங்கள் என்கிறது. இனி, அந்த இருபத்துமூன்று இணைக்கை நிலை வேறுபாடுகளைக் காண்போம்.

1. அஞ்சலி (கும்பிடுதல்)
2. கபோதம் (புறா)
3. கற்கடம் (நண்டு)
4. ஸ்வஸ்திகம் (குறுக்கிடுதல்)
5. டோளம் (ஊஞ்சல்)
6. புஷ்பபுடம் (மலர்க்குடலை)
7. உத்சங்கம் (நல்-அணைவு)
8. சிவலிங்கம் (தெய்வப் பிரதிஷ்டை)
9. கடகாவர்த்தனம் (பூசை-ஆசி கூறல்)
10. கர்த்தரீஸ்வஸ்திதம் (கத்தரிக் குறுக்கீடு)
11. சகடம் (வண்டி)
12. சங்கம் (சங்கு)
13. சக்கரம் (சக்கராயுதம்)
14. சம்புடம் (மூடிப் பத்திரப்படுத்தல்)
15. பாசம் (கட்டு)
16. கீலகம் (நட்புப்பிணைப்பு)
17. மத்ச்யம் (மீன்)
18. கூர்மம் (ஆமை)
19. வராகம் (பன்றி)
20. கருடன் (கருடப்பறவை)
21. நாகபந்தம் (பாம்புப் பிணையல்)
22. கட்வா (கட்டில் - மஞ்சம்)
23. பேருண்டம் (அண்ட பேரண்டம் என்னும் இணைபிரியா பேருண்டப்பறவை)

மேலே கண்ட இருபத்துமூன்று முத்திரைகளையும் அதற்கும் மேலே கண்ட இருபத்தெட்டு முத்திரைகளையும் கொண்டு தேவர்கள், மனிதர்கள், தாவரம் முதலிய எல்லா உயிர் வர்க்கங்கள், எண்ணம், செயல், உணர்ச்சி முதலிய அனைத்தையும் பிற உறுப்புகளின் துணையோடு நோக்குவோர்க்கு உணர்த்தவல்லது இக்கலை. முத்திரைகளின் பொருள் தெரிந்து நோக்குவோர் எல்லை இல்லா இன்பம் அடைவர்.

முத்திரைப் படங்களையும் அவற்றின் பொருளையும் பின் பக்கங்களில் காண்க!

நீர் நிலைப் பெயர்களும் விளக்கமும்

"இலஞ்சி, பண்ணை, ஏல்லை, குண்டம், அலந்தை, பொய்கை, வலயம், சுளை, சிறை, பட்டம், உடுவை, பயம்பு, படுகர், குட்டம், தாங்கல், கோட்டகம், ஏரி, உவளகம், மடு, ஓடை, படு, தடம், வாவி, தடாகம், ஆவி, குழி, கிடங்கு, சலதரம், கேணி, பண்ணை, கயம், பல்வலம், நளினி, இலந்தை, மூழி, குழி, குளம் நீர்நிலைப் பெயரே".

என, பிங்கலந்தை நீர்நிலைக்கு 38 பெயர் கூறுகிறது. சூடாமணி 29 பெயர்களைக் கூறுகிறது. ஆனால் பிங்கலந்தையில் காணப்படாத வட்டம் (வலயமாக இருக்கலாம்) சூடாமணியில் காணப்படுகிறது. நாம தீபத்திலோ 35 பெயர்கள் உள்ளன. அவற்றில் புட்கரணி, ஊருணி, பங்கம், அலங்கல், சரசு ஆகிய ஆறு புதுச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் பொய்கையை உணர்த்தும் காசு, திருக்குளத்தை உணர்த்தும் புட்கரணி போன்ற சம்ஸ்கிருதச் சொற்களைக் கொண்டு நீர்நிலையை வேறுபடுத்திக் கொள்ள முடியாது.

இவற்றை எல்லாம் மனத்துட்கொண்டு இயன்றவரை பல்வேறு சொற்களையும் பொறுக்கி ஊகித்தும், உசாவியும், ஆய்ந்து அடியிற் கண்டவண்ணம் நீர்நிலைப் பெயர்களுக்கு விளக்கம் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

1. அகழி (Moat)	கோட்டையின் புறத்தே அகழ்ந்தமைக்கப்பட்ட நீர் அரண்.
2. அருவி (Water-fall)	மலை முகட்டுத் தேக்க நீர் குத்திட்டுக் குதிப்பது.
3. ஆழிக்கிணறு (Well in sea-shore)	கடலருகே தோண்டிக் கட்டிய கிணறு.
4. ஆறு (River)	பெருகி ஓடும் நதி.
5. இலஞ்சி (Reservoir for drinking and other purposes)	பல்வகைக்கும் பயன்படும் நீர்த்தேக்கம்.

6. உறை கிணறு (Ring well)	மணற்பாங்கான இடத்தில் தோண்டி சுடுமண், (அல்லது சிமித்தி)
7. ஊருணி (Drinking water tank)	மக்கள் பருகுநீர் உள்ள நீர்நிலை.
8. ஊற்று (Spring)	அடியிலிருந்து நீர் ஊறுவது.
9. ஏரி (Irrigation tank)	வேளாண்மைப் பாசன நீர்த்தேக்கம்.
10. ஓடை (Brook)	அடியிலிருந்து ஊற்றெடுக்கும் நீர் எப்பொழுதும் பொசிந்து வாய்
11. கட்டுக்கிணறு (Built-in-well)	சரளை நிலத்தில் வெட்டி கல், செங்கல்லால் அகச் சுவர் கட்டிய
12. கடல் (Sea)	சமுத்திரம்.
13. கம்வாய் (Irrigation tank)	பாண்டி மண்டலத்தில் ஏரிக்கு வழங்கும் பெயர். (கம் - நீர், வாய்
14. கலிங்கு (Sluice with many ventways)	ஏரி முதலிய பாசன நீர்த்தேக்கம் உடைப்பெடுக்காமல் இருப்பதற்கு
15. கால் (Channel)	நீரோடும் வழி.
16. கால்வாய் (Supply channel to a tank)	ஏரி, குளம், ஊருணிக்கு நீர் ஊட்டும் பாய்கால் வழி.
17. குட்டம் (Large pond)	பெருங்குட்டை.
18. குட்டை (Small pond)	சிறிய குட்டம், மாடு முதலியன குளிப்பாட்டும் நீர்நிலை.
19. குண்டம் (Small pool)	சிறியதாயமைந்த குளிர் நீர்நிலை.
20. குண்டு (Pool)	குளிப்பதற்கேற்ற ஒரு சிறு குளம்.
21. குமிழி (Rock-cut-well)	நிலத்தின் பாறையைக் குடைந்து அடி ஊற்றை மேலெழும்பி வாய்
22. குமிழி ஊற்று (Artesian fountain)	அடிநிலத்து நீர் நிலமட்டத்திற்குக் கொப்புளித்து வரும் ஊற்று.
23. குளம் 1. (Bathing tank)	ஊர் அருகேயுள்ள மக்கள் குளிக்கப் பயன்படும் நீர்நிலை.
24. குளம் 2. (Irrigation tank)	கொங்கு மண்டலத்தைச் சார்ந்த இடங்களில் ஏரிக்கு வழங்கும் குளம்
25. கூவம் (Abnormal well)	ஓர் ஒழுங்கிலமையாத கிணறு.
26. கூவல் (Hollow)	ஆழமற்ற, கிணறு போன்ற ஒரு பள்ளம்.
27. கேணி (Large well)	அகலமும் ஆழமும் உள்ள பெருங்கிணறு.
28. சிறை (Reservoir)	தேக்கப்பட்ட பெரிய நீர்நிலை.
29. சுனை (Mountain pool)	மலையிடத்து இயல்பாய் அமைந்த நீர்நிலை.
30. சேங்கை (Tank with duckweed)	பாசிக்கொடி மண்டிய குளம்.
31. தடம் (Beautifully constructed bathing tank)	அழகாக நாற்புறமும் கட்டப்பட்ட குளம்.
32. தளக்குளம் (Tank surrounding a temple)	கோயிலின் நாற்புறமும் சூழ்ந்தமைந்த அகழி போன்ற நீர்நிலை.
33. தாங்கல் (Irrigation tank)	இப்பெயர் தொண்டை மண்டலத்தை ஓட்டிய பகுதியில் ஏரியை.
34. திருக்குளம் (Temple tank)	கோயிலின் அணித்தே அமைந்த நீரோடும் குளம். இது புட்கரணி
35. தெப்பக்குளம் (Temple tank with inside pathway along parapet walls)	ஆளோடியுடன் கூடிய, தெப்பம் சுற்றி வரும் குளம்.
36. தொடுகிணறு (Digwell)	ஆற்றின் அகத்தும், அணித்தும், அவ்வப்பொழுது மணலைத் தே
37. நடைகேணி (Large well with steps on one side)	இறங்கிச் செல்லும் படிக்கட்டமைந்த பெருங் கிணறு.
38. நீராவி (Bigger tank with centre Mantapam)	மைய மண்டபத்துடன் கூடிய பெருங்குளம். ஆவி என்றும் கூற
39. பிள்ளைக்கிணறு (Well in middle of a tank)	குளம், ஏரியின் நடுவில் அமைந்த கிணறு.
40. பொங்கு கிணறு (Well with bubbling spring)	ஊற்றுக்கால் கொப்புளித்துக் கொண்டேயிருக்கும் கிணறு.
41. பொய்கை (Lake)	தாமரை முதலிய மண்டிக் கிடக்கும் இயற்கையாய் அமைந்த நீர்
42. மடு (Deep place in a river)	ஆற்றிடையுள்ள அபாயமான பள்ளம்.
43. மடை (Small sluice with single ventway)	ஒரு கண்ணையுள்ள சிறு மதகு.
44. மதகு (Sluice with Many ventways)	பல கண்களையுள்ள ஏரி நீர் வெளிப்படும் பெரிய மடை; அனை
45. மறுகால் (Surplus water channel)	அதிக நீர் கழிக்கப்படும் பெரிய வாய்க்கால்.
46. வலயம் (Round tank)	வட்டமாய் அமைந்த குளம்.
47. வாய்க்கால் (Small water course)	ஏரி முதலிய நீர்நிலைகளிலிருந்து பயிருக்கு நீர் பாயும் சிறிய கால்
48. வாவி (Stream)	ஆற்று நீர் அல்லது தன் ஊற்று நீரால் நிரம்பி மறுகால் வழி மி
49. புனற்குளம் (Tank of rain water)	நீர் வரத்து மடையின்றி மழை நீரையே கொண்டு விளங்கும் குளம்
50. பூட்டைக் கிணறு (well with water-life)	கமலை நீர் பாய்ச்சம் அமைப்புள்ள கிணறு.

ஊர்ப் பெயர்கள்

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் தாம் வாழ்ந்த ஊர்க்குப் பல்வகையாகப் பேரிட்டனர். அக்காலத்தில் ஓர் ஊரின் பெயரைக் கேட்டாலே அது எத்தகைய நிலத்தில் உள்ளது என்பதை எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடியும். அன்றியும் அது சிற்றூரா, பேரூரா, அன்

றித் துறைமுகமா, தலைநகரா, அல்லது வணிக நகரமா என்பன போன்ற பலவற்றையும் புரிந்து கொள்ளலாம். உதாரணம் சில வற்றை முதலில் காண்போம்.

'குறிச்சி' என்று முடியும் பெயர் மலையடிவாரத்தில் உள்ள ஓர் ஊரைக் குறிக்கும். 'சீறுார்' 'சிறுறுார்' என்பன மலைசார்ந்த இடத்துள்ள சிறிய ஊர்களைக் குறிக்கும். 'கேடம்' என்பது குன்றுகள் சூழ்ந்த ஊரைக் குறிக்கும். 'குன்றுார்' என்பது மலைமேலுள்ள ஊரைக் குறிக்கும்.

'பாடி', 'பட்டி', 'காடு', 'காட்டுர்', 'வனம்' என்ற சொற்களால் முடியும் பேர்களைக் கொண்ட ஊர்கள் முல்லை நிலத்து ஊர்களை உணர்த்தும்.

'பட்டினம்' என்பது கடல் துறைமுக நகரத்தையும், 'பாக்கம்' என்பது கடல் சார்ந்த இடத்து ஊரையும், 'பத்தனம்' என்பது கடற் றுறைக்கு அணித்தேயுள்ள பெரும் பதியையும் சுட்டும்.

'நகர்', 'நகரம்', 'பட்டணம்' போன்ற சொற்களால் முடியும் பேர் கொண்ட ஊர்கள் மக்கள் தொகை மிக்க மருத நிலத்து நகரங் களைக் குறிக்கும். 'புரம்' என்ற சொல்லால் முடியும் பெயரைக் கொண்ட ஊர் மண்டலம், கோட்டம், கூற்றம் முதலியவற்றின் தலைநகரங்களாகும். 'புரி' என்ற சொல்லையுடைய பெயரால் விளங்கும் ஊர் கோட்டை முதலிய அரண்களுடன் கூடிய உண் மையைப் புலப்படுத்தும். 'குடி', 'பதி' முதலிய சொற்களையுடைய ஊர் பழமையை உணர்த்தும். 'சேரி' போன்ற சொல்லால் மு டியும் பெயரைக் கொண்டு ஒரு பெரு நகரில் குறிப்பிட்ட மக்கள் வாழும் பகுதி அது என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். 'பொழில்', 'கா', 'வயல்', 'ஏந்தல்' முதலிய இறுதிச் சொற்களைக் கொண்டு அவை மருத நிலத்து ஊர்கள் என்பதுடன் செழிப்பு ள்ளவை என்பதையும் நாம் தெரிந்து கொள்ள முடியும். 'நகரி' என்ற சொல் நகர அங்கங்கள் யாவையும் கொண்டதே யாயி னும், அளவாலும் மக்கட் தொகையாலும் சிறியது ஆகும் என்பதை நமக்கு உணர்த்திக்கொண்டிருக்கும்.

'குறும்பு' என்பது பாலை நிலச் சார்புள்ள ஊர் என்பதைப் புலப்படுத்தும். பாலையைச் சார்ந்த வசித்தோர் தொகை மிகச் சிறி தேயானதால் பெயரும் ஒன்றிரண்டே இருந்திருக்கலாம். மருத நிலப் பகுதியிலே மக்கட்தொகை அதிகம் ஆனதால், ஊர்ப் பெயர்களும் எண்ணிக்கையால் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. நிகண்டு, இலக்கண நூல்கள் வழியேயன்றி இலக்கியங்களிலிருந்து ம், பழம் கிராம நகரப் பெயர்களாலும் இத்தகைய சிறப்பியல்புகளைக் கண்டறியலாம்.

இப்படியே ஊர்ப் பெயர்கள் யாவும் ஊர் அமைந்த நிலத்தியல்பையும், பிற உண்மைகளையும் உணர்த்துவனவாயிருந்தன. பி ன்னர் நிலத்தியல்புகள் மாற்றமடைந்ததுமுண்டு. ஒரு வகை நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் வேறுவகை நிலங்களில் குடியேறியதுமு ண்டு. அப்படிக் குடியேறியோர், தாம் முன்னர் வாழ்ந்த ஊர்ப் பெயர்களையே புதிய ஊர்கட்கும் இட்டனர். சிலர் தமக்கு உவ ப்பான அல்லது மங்கலப் பொருள் தரும் பெயர்களையும் இடலாயினர்.

இவையும், இவை போன்றவையுமான காரணங்களால் இன்றையத் தமிழகத்தின் எல்லா ஊர்ப்பெயர்களும் முன்னை நெறியிலே லயே விளங்குவன எனக் கூற முடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. என்றாலும் இத்தகைய ஒரு வரம்பு பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்து வந்தது என்பதை அறிந்து கொள்வது பயனுடையதாகும்.

இனி, ஊர்ப் பெயர்களை அகர வரிசையில் காண்போம்.

அகம்	காலூர்	கோயில்	தோட்டம்	பதி	மடப்பம்
அகரம்	கிராமம்	சம்வாகம்	நத்தம்	பள்ளி	மலை
அகலுள்	கிரி	சரணம்	நகர்	பாக்கம்	மாகாணம்
அருப்பம்	குடி	சாகை	நகரம்	பாடி	முட்டம்
ஆறு	குடிக்காடு	சாலி	நகரி	பாழி	முடி
இருக்கை	குடியிருப்பு	சிலை	நல்லூர்	புத்தூர்	மூலை
இருப்பு	குடியேற்றம்	சிறுறுார்	நிகமம்	புரம்	மேடு
உறையுள்	குப்பம்	சீறுார்	நிகாயம்	புரி	வதி
ஊர்	குப்பை	சும்மை	நியமம்	புலம்	வயல்
ஊரணி	குழி	செய்	நிலம்	புற்றுார்	வலசு
ஏந்தல்	குளம்	சேர்வு	நிவேசம்	பூக்கம்	வலம்
ஏமம்	குறிச்சி	சேரி	நெறி	பூண்டி	வளம்
ஏரி	குறும்பு	சேறை	நேமம்	பூரியம்	வளவு
கருவடம்	குன்றம்	தங்கல்	நொச்சி	பெருந்தெரு	வனம்
கரை	குன்று	தலை	பக்கணம்	பேட்டை	வாசல்
களம்	குன்றுார்	தளை	பக்கம்	பேடு	வாயில்
கற்பம்	கூடல்	தாங்கல்	பட்டணம்	பேரூர்	வாழ்க்கை
கா	கேடம்	தாமம்	பட்டி	பேறு	வாழ்வு
காட்டுர்	கோட்டம்	தானம்	பட்டினம்	பொழில்	வேசனம்
காடு	கோட்டை	திட்டை	பட்டு	மங்கலம்	வேலி
காவு	கோடி	துறை	பத்தனம்	மங்கை	வைப்பு

தமிழ் மாதங்களின் பெயரும் காரணமும்

ஓர் ஆண்டைப் பன்னிரண்டு மாதங்களாக வகுத்தனர் பண்டையோர். காலக் கணித முறை சந்திரனை அடிப்படையாகக் கொண்டும் சூரியனை அடிப்படையாகக் கொண்டும் இரு வகையாகக் கணிக்கப்படும். சூரியனை அடிப்படையாகக் கொண்டு கணிக்கும் நெறிக்கு "சவுரமானம்" என்பது பெயர்; மேட முதல் மீனம் இறுதியாக உள்ள பன்னிரண்டு இராசி வீடுகளிலும் சூரியன் தங்கியிருப்பதை ஒவ்வொரு மாதமாகக் கணிப்பர். நியாயமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், அதை மாதம் எனாது சூரியன் அல்லது இரவி என்றே சொல்லவேண்டும். இந்த நெறி மலையாளத்தில் மேட சூரியன், சிங்க சூரியன், மீன சூரியன் என, செம்மையான முறையில், இன்றும் நடைமுறை வழக்கில் இருப்பதைக் காணலாம். தமிழ் நாட்டில் காணப்படும் பிற்காலக் கல் வெட்டுகளில் இம்முறை காணப்படுகிறது.

சந்திரனை அடிப்படையாகக் கொண்டு கணிக்கப்படும் நெறி "சாந்திரமானம்" எனப்படும். சாந்திரமான நெறியில் மாதத்தை நிர்ணயிக்கும் முறை இருவகைப்படும். ஒன்று நிறைமதி (பெளர்ணமி)யையும், மற்றொன்று உவாமதி (அமாவாசை)யையும் இறுதி நாளாகக் கொண்டு கணிக்கப்பெறும். முன்னதை "பூர்ணிமாந்த முறை" என்றும், பின்னதை "அமாந்த முறை" என்றும் நூடேலார் கூறுவர்.

பண்டைத் தமிழர்கள் சாந்திரமான நெறியில் பூர்ணிமாந்த முறையையே கடைப்பிடித்து மாதங்களை வகுத்தனர். நிறைமதி (பெளர்ணமி) எந்த நட்சத்திரத்துடன் கூடி நின்றதோ அந்த நட்சத்திரத்தின் பெயரையே அந்த மாதத்தின் பெயராக அமைத்தனர். உதாரணமாக, சித்திரை மாதம் என்றால் சித்திரை நட்சத்திரத்திலே திங்கள் (பூர்ணச்சந்திரன்) கூடியிருப்பது என்பது பொருள்.

முன்னாளில் தமிழாண்டு தை முதல் மார்கழி ஈறாகவும், ஆவணி முதல் ஆடி ஈறாகவும் இருவேறு நிலையில் கணிக்கப்பட்டு, வழக்கில் இருந்து வந்திருக்கிறது. பின்னர் கணிதத் துறையிலே ஏற்படும் சில சங்கடங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக, இன்றுள்ள நெறியில் மேடத்துக்குச் சூரியன் வரும் நாள் முதல் மீனத்தைப் பிரியும் நாள்வரை ஓர் ஆண்டாகக் கணிக்கப்பட்டது. இம்முறைதான் இன்றைய வழக்கில் இருந்து வருவதாகும். ஆனாலும் பெயரை மட்டும் மாதம், மதி, திங்கள் என்றே வழங்கி வருகிறோம்.

மேட சூரியற்றைச் சித்திரை மாதம் என்றும், இடப சூரியற்றை வைகாசி மாதம் என்றும், மிதுன சூரியற்றை ஆனி மாதமென்றும், கடக சூரியற்றைஆடி மாதமென்றும், சிங்க சூரியற்றை ஆவணி மாதமென்றும், கன்னி சூரியற்றைப் புரட்டாசி மாதமென்றும், துலா சூரியற்றைஐப்பசி மாதமென்றும், விருச்சிக சூரியற்றைக் கார்த்திகை மாதமென்றும், தனுசு சூரியற்றை மார்கழி மாதமென்றும், சும்ப சூரியற்றை மாசி மாதமென்றும், மீன சூரியற்றைப் பங்குனி மாதமென்றும் கூறி வருகிறோம். இனி இம் மாதங்களின் பெயர்க் காரணத்தைப் பார்க்கலாம்.

சித்திரை நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியது வரை உள்ள காலப் பகுதி சித்திரைத் திங்கள் ஆகும். வைகாசி (விசாகம்) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியது வரை உள்ள காலப் பகுதி வைகாசித் திங்கள் ஆகும். ஆனி (மூலம்) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியதுவரை உள்ள காலப் பகுதி ஆனித்திங்கள் ஆகும். ஆடி (உத்திராடம்) நட்சத்திரத்தில் முழுமதி கூடியது வரை உள்ள காலப் பகுதி ஆடித்திங்கள் ஆகும். ஆவணி (அவிட்டம்) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியதுவரை உள்ள பகுதி ஆவணித்திங்கள் ஆகும். புரட்டாசி (பூரட்டாதி) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியதுவரை உள்ள காலப் பகுதி புரட்டாசித் திங்கள் ஆகும். அற்பசி (அசுவதி) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியதுவரை உள்ள காலப் பகுதி அற்பசித் திங்கள் ஆகும். கார்த்திகை (கிருத்திகை) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியதுவரை உள்ள காலப் பகுதி கார்த்திகைத் திங்கள் ஆகும். மார்கழி (மிருக சீருஷம்) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியதுவரை உள்ள காலப் பகுதி மார்கழித் திங்கள் ஆகும். தை (பூசம்) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியது வரை உள்ள காலப்பகுதி தைத் திங்கள் ஆகும். மாசி (மகம்) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியது வரை உள்ள காலப்பகுதி மாசித் திங்கள் ஆகும். பங்குனி (உத்திரம்) நட்சத்திரத்தில் முழு மதி கூடியதுவரை உள்ள காலப் பகுதி பங்குனித் திங்கள் ஆகும்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் மற்றொன்றையும் நாம் தெரிந்து கொள்வது பயனுடையதாகும். உரோமர்கள், கிரேக்கர்கள், வடநூடலோர் போன்றோர் சாந்திரமான நெறியை வகுத்து, பின் அதைக் கைவிட்டு சவுரமான நெறியில் காலத்தைக் கணிக்கத் தொடங்கி பிறகும் திங்கள் என்ற சொல்லின் அடிப்படையில் பிறந்த மந்த் (Month) மாலம் என்ற பெயர்களாலேயே மாதத்தைக் குறித்து வருகின்றனர்.

கிழமை

ஒரு கிழமை அதாவது ஒரு வாரம் ஏழு நாட்கள் கொண்டது. நம்மைப் பொறுத்தவரை சூரியன் தோன்றுவது முதல் மறுநாள் சூரியன் தோன்றுவது வரை ஒருநாள் ஆகும். கிறித்துவ முறைப்படி நள்ளிரவு முதல் மறுநாள் நள்ளிரவு வரை ஒருநாள் என்பர். முகம்மதிய முறைப்படி சூரியன் மறைவது முதல் மறுநாள் சூரியன் மறைவது வரை ஒருநாள் என்பர். எல்லோருக்குமே கிழமையும், நாட்பிரிவும், பெயர்க் காரணமும் கிட்டத்தட்ட ஒன்றாகவே அமைந்திருப்பது மகிழ்ச்சியையும் வியப்பையும் தரக் கூடியதாகும். ஏழு நாட்களுக்கும், சாயாக்கிரகங்களான இராகு, கேது ஆன இரண்டும் ஒழிந்த ஏழு கோள்களை (கிரகங்களை) முன்னிட்டே பெயரிடப்பட்டன. எல்லாவற்றையும் ஈர்த்துக் கொண்டு நிற்கும் சூரியனை முன்னிட்டு முதல் நாள் 'சூரியன்' எனப்பட்டது. சூரியனின் ஒளியைப் பிரதிபலிப்பதும் நமக்கு மிக அண்மையில் இருப்பதுமான சந்திரனை முன்னிட்டு இரண்டாவது நாள் 'திங்கள்' எனப்பட்டது. போருக்கு அதிதேவதையானதும் பூமியின் மைந்தன் எனக் கருதப்படுவதும் ஆன அங்காரகனை முன்னிட்டு மூன்றாவது நாள் 'செவ்வாய்' எனப்பட்டது. அறிவு, இன்பம் முதலியவற்றை நல்கும் புதனை முன்னிட்டு நான்காவது நாள் 'புதன்' எனப்பட்டது. கலைப்புலமையும், பாப நீக்கமும் அருளும் குருவை முன்னிட்டு ஐந்தாம் நாள் 'வியாழன்' எனப்பட்டது. மழை, பொருள் முதலியவற்றை அருளும் சுக்கிரனை முன்னிட்டு ஆறாம் நாள் 'வெள்ளி' எனப்பட்டது. பல வித இன்னல்களை வினைவிக்கும் சனிச்சுரனை முன்னிட்டு ஏழாம் நாள் 'சனி' எனப்பட்டது.

இவ்வேழு நாட்களும் கிழமையின் கூறுகள் ஆனதால் சூரியற்றுக்கிழமை, திங்கட்கிழமை, செவ்வாய்க்கிழமை, புதன் கிழமை, வியாழக்கிழமை, வெள்ளிக்கிழமை, சனிக்கிழமை என்பது நமது மரபு. இங்ஙனமே அவற்றை ஆதித்யவாரம், ஸோம வாரம், மங்கள வாரம், புத வாரம், குரு வாரம், சுக்ர வாரம், சனி வாரம் என முறையே வடநூடலோர்

கூறுவர். நம்மைப் போலவே அவற்றை Sunday, Monday, Tuesday, Wednesday, Thursday, Friday, Saturday என day என்றே மேலை நாட்டவர் பெயர் குறிப்பது ஈண்டு அறியற்பாலதாம்.

திருநெல்வேலி நகருக்கு தென்கிழக்கே 114 ஏக்கர் பரப்பில் இடுகாடு ஒன்றிருந்தது. அவை இன்றிலிருந்து சுமார் 4,000 ஆண்டுகளுக்கு முந்தியவை எனத் தெரிகிறது. இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருட்களில் இரும்பும், வெங்கலமுமே அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன. இங்குக் கிடைத்த பொருள்களின் விபரம் வருமாறு:-

தமிழக செப்புத் திருமேனிகள்

தமிழக செப்புச் சிலைகள் இன்று உலகே வியக்கும் வண்ணம் சிறந்து விளங்குகின்றன. இந்தியா முழுவதும் செப்புச் சிலைகள் இருந்த போதும் சோழர்கால சிலைகளுக்கு நிகர் என்று சொல்லத்தக்க அளவில் இன்று எவையும் கிடையாது. தமிழகம் முழுவதும் அதிகளவில் கிடைக்கும் சிலை நடராசருடையது. இவை ஐம்பொன்னினால் செய்யப்பட்டவை என்பர். ஐந்து உலகங்களின் கலவை கொண்டு தமிழர் சிலைகளை செய்ததை வைத்துப் பார்க்கும் போது, 'உலோகவியலில்' திறம் பெற்றிருந்ததை வியக்க வைக்கிறது. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து இன்று வரை செப்புச் சிலைகள் தமிழகத்தில் தான் செய்யப்படுகின்றன. இன்று உலகம் முழுவதும் இவை அனுப்பப்படுகிறது. தமிழக செப்புத் திருமேனியின் வரலாற்றை அறிவோம்.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட செப்புச் சிலைகள்

தாழியில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒன்பது அங்குலம் விட்டமும் அதற்குச் சிறிய அளவும் கொண்ட கோப்பைகள்; கோழி முகம் - பூங்கொத்து, விரியும் பூப்போன்ற தாங்கும் சாதனங்கள், இவை எதற்குப் பயன்பட்டது என்பது தெரியவில்லை. ஜாடியும் மூடியும்; மெல்லிதான வெண்கல தகட்டால் செய்யப்பட்ட கோப்பைகளும் அவற்றின் மூடிகளும் சில கோப்பைகளில் கைப்பிடிக்கள் உள்ளன. இவையும் வெண்கலத்தால் ஆனவை.

புலிகள்

புலிகளின் மேல் ஒரு குழிந்த தட்டு இதுபோல் எருமை மாட்டு உருவமும் உள்ளது. எல்லாத் தாழிகளிலும் இந்தச் சின்னங்கள் இருக்கின்றன.

வெண்கலத்தால் ஆன மோதிரங்கள், கழுத்துச் சங்கிலிகள், சிறு, சிறு சங்கிலிக்கொட்டைகள், வளையல்கள் எருமை, செம்மறியாடு, சேவல், புலி, மான், யானை, மயில்கள், பறவைகள், பொம்மைகள், இரும்பாலான உழவுக் கருவிகள், போர்க்கருவிகள், கொடிக் கம்பங்கள், வட்ட, அரைவட்ட வடிவங்களில் சல்லடைத் துவாரங்களுடன் மூடிகள் கிடைத்துள்ளன.

விளக்குகளைத் தொங்கவிடும் சாதனங்கள்; அல்லது பந்தங்களாகத் துணியைச் சுற்றி எண்ணெய் விட்டு எரிக்கும் சாதனங்கள். இது தவிர ஓர் தாய்த்தெய்வத்தைக் குறிக்கும் செம்புச் சிலை கிடைத்துள்ளது. இதன் தோற்றத்தை வைத்துப் பார்த்தால் சுடுமண்சிலை போல காணப்படுகிறது. இதன் காலத்தை கி.மு. 1000 என்கிறது தொல்லியல்துறை. கண்டெடுத்திருக்கும் பொருட்களைக் கொண்டு இதன் காலத்தை ஹரப்பா நாகரிகத்திற்குச் சமகாலமாகவே கொள்ளலாம்.

சங்க கால செப்புத் திருமேனிகள்

செம்பு, வெங்கலம் ஆகியவற்றில் வேலை செய்தவர்கள் பூம்புகாரிலும், வஞ்சி மாநகரத்திலும் வாழ்ந்து வந்ததை சங்க இலக்கியமும், சங்கம் மருவிய இலக்கியங்களும் பல இடங்களில் சுட்டிச் செல்கின்றன. பொன்னால் செய்யப்பட்ட பாவையைப் பற்றி மதுரைக் காஞ்சியும் (410), அகநானூறும் (127:8, 212:1) குறிப்பிடுகின்றன. 'பாடலிற் பிறந்த பசும்பொன் வினைஞரும்' என்று பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகிறது. நன்னனுடைய தோட்டத்திலிருந்து விழுந்த மாங்காய் ஆற்றில் மிதந்து வர, அதை ஒரு பெண் எடுத்து தின்றிருக்கிறாள். இதற்கு நன்னன் கொலைத் தண்டனை விதித்திருக்கிறான். அப்பெண்ணின் தந்தை அவள் நிறைக்கேற்ற பொன்னால் செய்த பாவையைத் தருவதாக கூறியபோதிலும் நன்னன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதை குறுந்தொகை, "பொன்செய் பாவை கொடுப்பவும் கொள்ளான்" (குறு-292) என்று சொல்கிறது. இதன் மூலம் சங்க காலத்தில் 'பொன் செய்ய்பாலை' செய்யும் வழக்கமிருந்தது என்று தெரியவருகிறது.